

五
柱
西
紅
市

NGŨ CỘT TÂY HỒNG THỊ

Mục lục

[Chương 1: Trờ Về](#)

[Chương 2: Bắt Giữ](#)

[Chương 3: Đầu Lĩnh Yêu Quái "Chữ Dung"](#)

[Chương 4: Ta Là Em Trai Của Hắc](#)

[Chương 5: Bản Mệnh Phi Kiếm](#)

[Chương 6: Trước Hai Mười Tuổi Chưa Vào Được Tiên Môn, Cả Đời Liền Vô](#)

[Vọng](#)

[Chương 7: Tây Sơn Kiếm Viên](#)

[Chương 8: Tạ Sương](#)

[Chương 9: Gặp Lại](#)

[Chương 10: Giết Gà Dọa Khi](#)

[Chương 11: Khế Ước Bán Thân?](#)

[Chương 12: Danh Kỹ Trần Sương!](#)

[Chương 13: Chạy Không Thoát Một Chữ "Lợi"](#)

[Chương 14: Mười Vạn Lượng Bạc](#)

[Chương 15: Hồ Sơ Ghi Chép](#)

[Chương 16: Thanh Danh Lên Cao](#)

[Chương 17: Quận Chủ Đến Thăm](#)

[Chương 18: Linh Quả](#)

[Chương 19: Hoa Khôi](#)

[Chương 20: Chọc Giận Thủy Thần](#)

[Chương 21: Chương Tâm Lôi](#)

[Chương 22: Y Tiêu](#)

[Chương 23: Tuyệt Đối Không Được Có Sai Sốt](#)

[Chương 24: Khát Vọng Của Giả Hoài Nhân](#)

[Chương 25: Lão Bộc Yêu Quái "Tiền Thúc"](#)

[Chương 26: Hàn Tụy Linh Dịch](#)

[Chương 27: Vào Núi](#)

[Chương 28: Mật Tín](#)

[Chương 29: Linh Quả Thành Thục](#)
[Chương 30: Bạch Hổ Đại Yêu](#)
[Chương 31: Quần Yêu Tụ Hội](#)
[Chương 32: Pháp Bảo? Yên Vũ Kiếm Ý!](#)
[Chương 33: Lão Bộc "Tiền Bảo"](#)
[Chương 34: Liễu Mạng](#)
[Chương 35: Yêu Hổ Gãy Móng](#)
[Chương 36: Để Ta Thử Trước Đã](#)
[Chương 37: Chiêu Mạnh Nhất Của Tần Vân](#)
[Chương 38: Côn Lôn Châu Y Thị](#)
[Chương 39: Kích Động Và Phẫn Nộ](#)
[Chương 40: Làm Hại Một Phương](#)
[Chương 41: Ở Trong Tâm Tay](#)
[Chương 42: Sư Thúc Không Đến Được Rồi](#)
[Chương 43: Nhìn Lầm Người Rồi Sao?](#)
[Chương 44: Mười Ba Năm Mài Một Kiếm](#)
[Chương 45: Lập Kế Hoạch](#)
[Chương 46: Bản Mệnh Phi Kiếm Cuối Cùng Cũng Thành](#)
[Chương 47: Luyện Khí Tầng Mười Hai](#)
[Chương 48: Xuất Phát](#)
[Chương 49: Hai Tên Nhóc Nhân Tộc Cuồng Vọng!](#)
[Chương 50: Nội Đan Già](#)
[Chương 51: Người Trốn Không Thoát!](#)
[Chương 52: Không Còn Lối Thoát?](#)
[Chương 53: Tiên Thiên Thực Đan Cảnh](#)
[Chương 54: Phi Kiếm! Phi Kiếm!](#)
[Chương 55: Dựa Sát Vào Nhau](#)
[Chương 56: Đường Về](#)
[Chương 57: Quảng Lăng Chấn Động](#)
[Chương 58: Trời Đã Sáng](#)
[Chương 59: Gặp Mặt](#)
[Chương 60: Giao Dịch](#)

Chương 61: Sóng Gió Nổi Lên

Chương 62: Hồng Gia Lão Cửu

Chương 63: Không Thể Đắc Tội

Chương 64: - Chương 6: Kẻ Địch Tập Kích

Chương 65: Hồng Ngọc Đạo Nhân Tọa Trấn

Chương 66: Bái Thiếp

Chương 67: Y Tiêu Phải Đi Rồi?

Chương 68: Uy Hiếp?

Chương 69: Đêm Khuya Trộm Bảo

Chương 70: Từ Biệt

Chương 71: Thất Phẩm Phi Kiếm

Chương 72: Tân Quận Thủ

Chương 73: Lưu Gia

Chương 74: Kim Tiêu Đại Yêu

Chương 75: Cảm Giác Cấp Bách

Chương 76: Đối Phó Tân Vân

Chương 77: Điều Binh Khiển Tướng

Chương 78: Đỏ Mắt

Chương 79: Toàn Thành Oanh Động

Chương 80: Tân Vân Công Tử Nhân Từ

Chương 81: Thu Xếp

Chương 82: Viết Thư

Chương 83: Đầm Ròng Hang Hồ

Chương 84: Ngũ Chuyển - Huyền Mộc Đại Trận

Chương 85: Công Dã Bính, Người Thật Ác Độc!

Chương 86: Thăm Dò Quận Thủ Phủ

Chương 87: Dâng Thư Triều Đình

Chương 88: Phiêu Thủy Tiên Thạch

Chương 89: Bước Vào Tiên Thiên (Thượng).

Chương 90: Bước Vào Tiên Thiên (Hạ).

Chương 91: Phi Kiếm Pháp Quyết

Chương 92: Công Dã Bính Và Tân Vân

[Chương 93: Bộ Mặt Thật Của Công Dã Bính](#)

[Chương 94: Yêu Ma!](#)

[Chương 95: Kiếm Quang Hóa Hồng](#)

[Chương 96: Tần Vân Muốn Giết Ta!](#)

[Chương 97: Bỏ Trốn](#)

[Chương 98: Truy Nã Tần Vân](#)

[Chương 99: Trốn Không Thoát](#)

[Chương 100: Tuần Thiên Minh](#)

[Chương 101: Tuần Thiên Sứ ‘Tần Vân’](#)

[Chương 102: Hạnh Hoa Hương](#)

[Chương 103: Gặp Lại Nhau](#)

[Chương 104: Đại Sư Huynh Của Thần Tiêu Môn](#)

[Chương 105: Kiếm Khí Trảm Yêu](#)

[Chương 106: Quảng Lăng Tần Vân](#)

[Chương 107: Tần Vân Và Hắc Yêu Vương](#)

[Chương 108: Yên Vũ Kiếm Quyết](#)

[Chương 109: Đại Chiến Kết Thúc](#)

[Chương 110: Bận Già Của Cửu Sơn Đảo Chủ](#)

[Chương 111: Pháp Bảo Y Bào](#)

[Chương 112: Ánh Trăng Làm Chứng!](#)

[Chương 113: Kiếm Ý Tầng Hai](#)

[Chương 114: Phụ Thân Của Y Tiêu](#)

[Chương 115: Cứu Ta!](#)

[Chương 116: Lừa Giận Ngút Trời](#)

[Chương 117: Tiên Phạm Khác Biệt](#)

[Chương 118: Hai Thành Lực Lượng](#)

[Chương 119: Khiếm Khuyết Của Mạch Kiếm Tiên](#)

[Chương 120: Vạn Tượng Điện](#)

[Chương 121: Bái Nhập Tông Phái](#)

[Chương 122: Âm Sát Bên Đường](#)

[Chương 123: Bảo Vật Của Bách Biến Độc Tấu](#)

[Chương 124: Ba Yêu Vương Của Ác Long Sơn](#)

[Chương 125: Phi Kiếm Ngũ Phẩm](#)
[Chương 126: Giang Thượng Minh Nguyệt](#)
[Chương 127: Động Phủ Của Tiên Nhân](#)
[Chương 128: Tần Công Tử Xuất Thủ](#)
[Chương 129: Cầu Cứu Cũng Vô Dụng](#)
[Chương 130: Cầu Xin Tha Thứ](#)
[Chương 131: Giao Long Vương, Người Thật Là Ác Độc](#)
[Chương 132: Ta Có Một Thanh Kiếm](#)
[Chương 133: Dừng Lại Đi!](#)
[Chương 134: Vạn Tượng Điện Báo Giá Mới](#)
[Chương 135: Rời Đi](#)
[Chương 136: Khố Phủ Bài Thứ Sáu](#)
[Chương 137: Ngọc Thanh Muội Tử](#)
[Chương 138: Bạn Cũ Gặp Nhau](#)
[Chương 139: Ngày Tiên Phủ Mở](#)
[Chương 140: Y Tiêu Xuất Quan](#)
[Chương 141: Hay Đứng Ở Bờ Sông, Sẽ Có Lúc Ướt Giày.](#)
[Chương 142: Sáu Bên Hội Tụ](#)
[Chương 143: Thiên Hạ Đều Biết](#)
[Chương 144: Tiên Phủ - Mở](#)
[Chương 145: Bảo Vật Có Ở Khắp Nơi](#)
[Chương 146: Đạo Tàng Các](#)
[Chương 147: Phi Kiếm Bạch Lộ](#)
[Chương 148: Ai Cũng Đứng Hồng Giành Với Ta](#)
[Chương 149: Thể Diện Của Thập Lục Hoàng Tử](#)
[Chương 150: Giao Thủ \(1\)](#)
[Chương 151: Giao Thủ \(2\)](#)
[Chương 152: Cục Cảnh Tồn Tại?](#)
[Chương 153: Hồng Cửu Dẫn Đường](#)
[Chương 154: Tiên Đan](#)
[Chương 155: Kim Đan Ngoại Đan \(1\)](#)
[Chương 156: Kim Đan Ngoại Đan \(2\)](#)

[Chương 157: Bảo Tàng Tinh Không](#)

[Chương 158: Địa Hỏa](#)

[Chương 159: Pháp Bảo Siêu Phẩm “Lò Kim Đan”](#)

[Chương 160: Đô Thiên Thần Sát Kỳ](#)

[Chương 161: Y Tiêu Đâu?](#)

[Chương 162: Sống Chết Cũng Không Phân Ly](#)

[Chương 163: Không Người Đến Cứu](#)

[Chương 164: Gặp Nhau](#)

[Chương 165: Kiếm Lão Nhân](#)

[Chương 166: Ba Tòa Thạch Thất](#)

[Chương 167: Thành Thân](#)

[Chương 168: Tiên Thiên Thực Đan Cảnh](#)

[Chương 169: Phi Kiếm Thuật “Luân Hồi”](#)

[Chương 170: Đi Ra Khỏi Rồi](#)

[Chương 171: Trở Về, Gió Nổi Mây Phun](#)

[Chương 172: Lũ Yêu Ma](#)

[Chương 173: Người Số Một Của Giang Châu](#)

[Chương 174: Hoàng Cân Lực Sĩ](#)

[Chương 175: Về Quảng Lăng](#)

[Chương 176: Thầm Giận](#)

[Chương 177: Thế Thân Mệnh Phù](#)

[Chương 178: Khắp Nơi Đều Có Kỳ](#)

[Chương 179: Cực Cảnh!](#)

[Chương 180: Ép Buộc, Khuyên Bảo](#)

[Chương 181: Huỳnh Đệ](#)

[Chương 182: Huỳnh Đệ Của Cha Người](#)

[Chương 183: Hoàng Giao Hồ](#)

[Chương 184: Lam Bà Sơn Ngoài Gia An Quận Thành](#)

[Chương 185: Đại Yêu Ma Tập Kích \(Thượng\)](#)

[Chương 186: Đại Yêu Ma Tập Kích \(Hạ\)](#)

[Chương 187: Long Hậu](#)

[Chương 188: Thiên Hạ Chấn Động](#)

[Chương 189: Như Ý Quán Chủ Đã Đến](#)
[Chương 190: Chém Giết Đại Yêu Ma](#)
[Chương 191: Cấp Độ Cực Cảnh](#)
[Chương 192: Khó Tin \(Thượng\)](#)
[Chương 193: Khó Tin \(Hạ\)](#)
[Chương 194: Vạn Kiếm Quy Tông](#)
[Chương 195: Đại Chiến Kết Thúc](#)
[Chương 196: Dư Âm](#)
[Chương 197: Khách Bốn Phương](#)
[Chương 198: Thân Thế Của Y Tiêu](#)
[Chương 199: Thịnh Cầu Của Bạch Quân Nguyệt](#)
[Chương 200: Hoàng Giao, Hắc Long Cung](#)
[Chương 201: Long Vương Từ Chối](#)
[Chương 202: Điều Kiện Đặc Xá](#)
[Chương 203: Thiên Long Cung Thượng Cổ \(Thượng\)](#)
[Chương 204: Thiên Long Cung Thượng Cổ \(Hạ\)](#)
[Chương 205: Tạm Thời Rời Đi](#)
[Chương 206: Lòng Tốt Nhắc Nhớ](#)
[Chương 207: Ba Năm](#)
[Chương 208: Cuối Cùng Thành Kim Đan](#)
[Chương 209: Thiên Long Huyết Tinh](#)
[Chương 210: Pháp Bảo Vòng Càn Khôn](#)
[Chương 211: Thu Hoạch Lớn](#)
[Chương 212: Chân Tướng](#)
[Chương 213: Long Nữ Ngao Tuyết](#)
[Chương 214: Dò Xét Cửa Vào](#)
[Chương 215: Kết Thúc](#)
[Chương 216: Bình Ngọc](#)
[Chương 217: Vân Châu Trừ Yêu](#)
[Chương 218: Thanh Sí Yêu Vương Tuyệt Vọng](#)
[Chương 219: Hắc Nhất Định Nhập Đạo](#)
[Chương 220: Sở Hữu Bình Ngọc](#)

[Chương 221: Thiên Hạ Đại Biến](#)
[Chương 222: Hàng Lâm](#)
[Chương 223: Năm Tháng](#)
[Chương 224: Bình Ngọc Lại Xuất Hiện](#)
[Chương 225: Tần Vân Đã Đến](#)
[Chương 226: Người Có Tên, Cây Có Bóng](#)
[Chương 227: Có Phải Là Pháp Bảo?](#)
[Chương 228: Khốn Thú](#)
[Chương 229: Bất Sống](#)
[Chương 230: Vu Thạch Kỳ Trà Thù](#)
[Chương 231: Nấp Bình Và Bình Ngọc](#)
[Chương 232: Tần Vân Chiến Ma Thần \(Thượng\)](#)
[Chương 233: Tần Vân Chiến Ma Thần \(Trung\)](#)
[Chương 234: Tần Vân Chiến Ma Thần \(Hạ\)](#)
[Chương 235: Trương Tổ Sư Và Bình Ngọc](#)
[Chương 236: Ma Thần Bốc Minh](#)
[Chương 237: Năm Món Bảo Vật](#)
[Chương 238: Một Đoạn Cánh Tay](#)
[Chương 239: Lễ Trưởng Thành](#)
[Chương 240: Phàm Tục Cảnh Tầng Thứ Ba](#)
[Chương 241: Hỏa Phượng Thành](#)
[Chương 242: Thần Ma Điện](#)
[Chương 243: Nguyệt Quang Kiếm Thuật](#)
[Chương 244: Phối Hợp Linh Vật](#)
[Chương 245: Đột Phá, Thần Ma Cảnh \(Thượng\)](#)
[Chương 246: Đột Phá, Thần Ma Cảnh \(Hạ\)](#)
[Chương 247: Mười Năm Sau](#)
[Chương 248: Nghênh Chiến](#)
[Chương 249: Tần Vân Quay Lại](#)
[Chương 250: Chém Chết Ma Thần](#)
[Chương 251: Rơi Vào Thế Hạ Phong](#)
[Chương 252: Nhập Đạo](#)

Chương 253: Không Ngăn Được

Chương 254: Đại Thắng

Chương 255: Thiên Thần

Chương 256: Hết Kỳ Hạn Năm Mười Năm

Chương 257: Mục Tiêu Của Tần Vân

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trở Về

Giang Châu - một trong những châu của Thập Cửu Châu trên thiên hạ, ở gần Đông hải, cảnh nội có nhiều hồ nước.

Cảnh nội Giang Châu, trong quận thành Quảng Lăng.

Trên đường lớn phía Tây của quận thành Quảng Lăng, người đi đường đông như dật cửi, phồn hoa náo nhiệt.

"Sáu năm rồi." Một vị thanh niên mặc áo vải bên hông đeo một thanh kiếm, đang dắt ngựa đi trên đường phố nói, "rốt cuộc đã trở về, ở bên ngoài sống lâu rồi, vẫn là cảm thấy ở quê nhà tốt hơn."

Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc cộc!

Tiếng vó ngựa gấp gáp, xa xa đang có một thiếu niên mặc áo hoa cười một con ngựa cao to chạy vội trên đường phố phồn hoa. Trong lúc nhất thời, những người đi trên đường phố vội vàng tránh ra, đằng sau thiếu niên cười ngựa kia còn có người hầu hộ vệ cười ngựa đuổi theo: "Công tử, chậm một chút, chậm một chút!"

Thanh niên áo vải thấy cảnh này bèn dắt ngựa tránh sang một bên, giương mắt nhìn thiếu niên áo hoa kia cười ngựa vụt qua.

"Tên nhóc này nhà ai đây? Cũng đúng, ta rời nhà cũng đã sáu năm, sáu năm trước, tên nhóc này chỉ sợ mới bảy tám tuổi thôi." Thanh niên áo vải cười cười rồi lại bước tiếp.

Ngắm nhìn quê nhà quen thuộc, thậm chí còn có vài chỗ bán hàng rong mà hẳn nhận biết.

"Sáu năm rồi, lúc trước rời nhà ta mới mười lăm tuổi, bây giờ ta so với lúc trước đã có quá nhiều sự thay đổi." Thanh niên áo vải bùi ngùi.

Lúc mười lăm tuổi, ý khí phong phát (1), phong mang tất lộ (2)!

Được ca tụng là người đứng đầu trong đám thế hệ trẻ của quận Quảng Lăng.

Nhưng mà rời nhà ngao du thiên hạ, sáu năm trôi qua, hẳn mới phát hiện bản thân năm đó non nớt cỡ nào.

(1) Ý khí phong phát: tinh thần phấn chấn, khí phách hào hùng.

(2) Phong mang tất lộ: tài năng hoàn toàn hiển lộ.

.

.

Một đường đi lại, ngắm nhìn cửa hàng quán rượu quen thuộc, cầu đá, khúc sông quen thuộc.

Cuối cùng hẳn dắt ngựa đi tới bên ngoài một tòa phủ đệ.

Càng tới gần càng e sợ, thanh niên áo vải hít sâu một hơi rồi mới lên dắt ngựa tiến lên phía trước, “ầm ầm ầm” gõ cửa lớn.

Két...

Cánh cửa lớn mở ra một khe nhỏ, một lão già thò người ra nhìn một cái, sau đó liền trừng to mắt: "Nhị công tử!" Thanh niên trước mắt một thân

áo vải, nhìn trông bình thường, nhưng lão là người trông coi nhị công tử “Tần Vân” lớn lên nên liếc một cái là đã nhận ra rồi.

"Bác Lý." Tần Vân cười nói.

"Nhị công tử đã trở về, Nhị công tử đã trở về!" Lý lão đầu kích động hô lớn, âm thanh vang vọng khắp cả phủ, theo đó lão liền “ầm ầm” kéo ra hết cánh cửa to lớn của phủ đệ.

"Đưa ta, đưa ta, để ta dẫn ngựa." Lý lão đầu với lấy dây cương.

"Vân nhi, Vân nhi." Toàn Bộ phủ đệ trở nên náo nhiệt, một vị phu nhân tuổi trung niên ăn mặc hoa lệ chạy vội ra ngoài, theo sau là các nha hoàn. Vừa nhìn thấy Tần Vân ở cửa phủ, phu nhân trung niên liền kích động đến rơi nước mắt.

"Mẹ."

Ánh mắt Tần Vân cũng ươn ướt, liền chạy tới.

Phu nhân trung niên cẩn thận ngắm nhìn con mình, vuốt ve cánh tay và khuôn mặt của con nói: "Tốt, tốt, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, ừm, cao lớn rồi."

"Nhị công tử, phu nhân đã vì cậu mà rơi không biết bao nhiêu nước mắt, mỗi ngày đều niệm kinh cầu phúc cho cậu trước tượng Bồ Tát." Một nữ quản sự bên cạnh nói.

"Là con bất hiếu, tới nay mới trở về." Tần Vân cũng nhìn mẫu thân, trên đầu mẫu thân cũng nhiều thêm chút tóc bạc, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng nhiều hơn, trong lòng không khỏi đau đớn, thậm chí thoát mẫu thân cũng đã gần năm mươi tuổi.

"Đều không nói nữa, trở về là tốt rồi." Khóe mắt mẫu thân mặc dù rừng rừng, nhưng đó là nước mắt vui sướng, liền phân phó, "Nhanh nhanh, ngay lập tức báo cho lão gia biết, còn cả Đại công tử nữa."

"Vâng."

Nữ quản sự lập tức đi an bài.

...

Toàn Bồ Tần phủ chìm trong sự vui mừng, rất nhanh sau đó chủ nhân của Tần phủ 'Tần Liệt Hổ' đã trở về.

"Lão gia."

"Lão gia." Đám nha hoàn người hầu trong phủ đệ đều cung kính hành lễ, chẳng qua trên trán bọn họ đều toát lên vẻ vui mừng. Nhị công tử trở về, đám người hầu và nha hoàn cũng rất vui vẻ.

Nam tử cắt một tay khê gậy đầu, hắc có hai con người như điện, bên hông giắt lấy một thanh đao, uy áp vô hình tỏa ra cũng làm cho đám người hầu và nha hoàn phải cung kính. Hắc chính là chủ nhân của Tần phủ 'Tần Liệt Hổ', cũng là một trong ba vị Ngân Chương Bồ Đầu của quận thành Quảng Lăng.

"Ba." Tần Vân cùng mẫu thân Thường Lan ra nghênh tiếp.

"Vân nhi." Nam tử cắt một tay 'Tần Liệt Hổ' thấy con của mình, ánh mắt cũng không khỏi nóng lên, có chút ướn át.

Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, phụ thân tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng lo lắng từng giây từng phút. Mặc dù biết vì tiền đồ của con trai, nên để đưa con ra ngoài xông xáo nhưng vẫn cứ nóng ruột nóng gan.

Hắn sợ, sợ con trai mình một đi không trở lại.

Bởi vì thế giới này rộng lớn, thâm sơn cùng cốc đã nhiều lại thêm cả yêu quái ẩn núp, việc xông xáo bên ngoài cũng tràn ngập hiểm nguy.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Tần Liệt Hồ nhìn con mình, so với sự tài năng lộ hết ngày trước thì giờ đây nó rõ ràng đã thành thực, khí tức cũng thu liễm.

"Đột phá rồi sao?" Tần Liệt Hồ hỏi một câu, hẳn biết rõ con mình tu luyện là pháp môn tu tiên trong truyền thuyết, muốn tu hành có thành tựu là khó khăn vô cùng.

"Hai năm rưỡi trước đã đột phá." Tần Vân mỉm cười nói.

Ánh mắt Tần Liệt Hồ sáng lên, sự đột phá này quả nhiên là cá chép vượt long môn.

"Tốt tốt tốt, Tần Liệt Hồ ta có một đứa con không tầm thường." Tần Liệt Hồ kích động muôn phần, việc này liên lụy quá nhiều, hẳn thậm chí cũng không dám nói cho thê tử Thường Lan biết.

"Ba con hai người không thể vào nhà ngồi xuống nói chuyện à?" Mẫu thân Thường Lan liền nói.

"Đi vào trước, đi vào ngồi trước." Tần Liệt Hồ cũng liền nói.

.

.

Cùng ba mẹ trò chuyện được một lúc liền nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài truyền đến.

"Nhị đệ, Nhị đệ, Nhị đệ!"Tiếng la hét truyền đến từ xa, trong đó tràn ngập sự vui sướng.

"Ca!"Tần Vân cũng đứng dậy, "Ba, mẹ, ta đi nghênh đón đại ca."

"Đi đi, người cùng ca của người cũng sáu năm không gặp rồi."Mẫu thân Thường Lan cười nói.

Tần Vân tức thì đứng dậy đi ra ngoài phòng nghênh đón, rất nhanh liền thấy một đám người đang từ xa đi tới, một vị thanh niên mặc cẩm bào mang theo một vị kiều thê xinh đẹp cùng với hai đứa nhỏ một nam một nữ.

"Nhị đệ."Thanh niên cẩm bào chứng kiến Tần Vân, không khỏi kích động chạy tới ôm chầm lấy hắn.

"Ca!"Tần Vân cũng ôm anh cả.

Tình cảm giữa hắn và đại ca vô cùng tốt, lúc Tần gia còn chưa lớn mạnh, hai người bọn họ khi còn bé đều lớn lên trong thôn, lại cùng nhau trải qua nhiều gian khổ, bản thân lúc ấy tuổi còn có chút nhỏ còn đại ca lúc trước đã là thiếu niên, luôn luôn chiều cố cho hắn.

"Tên nhóc này, đi cái là đã sáu năm! Trước khi đi chẳng phải người nói chỉ có ba năm thôi sao ? Đột nhiên gửi thư, nói còn muốn xông pha bên ngoài thêm ba năm?" Thanh niên cẩm bào nhịn không được nói, "ba năm rồi lại ba năm, người thật là,làm cho cả nhà đều vì người lo lắng."

"Đều là lỗi của ta."Tần Vân liền nói, "bái kiến chị dâu! Ca, hai tên nhóc này chính là 'Thư Ngạn' cùng 'Thư Băng' mà ca nói trong thư sao? Cháu trai cháu gái ngoan, lớn lên thật tuấn tú làm sao."Nói xong nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa cháu, hai đứa nhỏ này sợ tới mức ôm lấy đùi ba mẹ.

"Hai người các người còn không tranh thủ thời gian bái kiến thúc phụ.Đừng sợ, sợ cái gì, đây là thúc phụ của các người, mau gọi đi."Thanh niên cầm bào liền nói.

"Thúc phụ."

Hai đứa nhỏ ước chừng đều khoảng ba bốn tuổi, có chút lờ lờ mờ mờ.

"Tốt tốt, chỗ ta có hai tấm bùa hộ mệnh, có thể mang theo bên người, hãy cất kỹ đi." Tần Vân sớm có chuẩn bị từ trong lòng lấy ra hai túi gấm, từ trong đó lấy ra hai tấm phù bằng ngọc,toàn thân ngọc phù trắng dịu, trên đó còn điêu khắc lấy phù văn phức tạp, nhìn qua đã có cảm giác cõi lòng yên tĩnh thoải mái.

Ánh mắt thanh niên cầm bào 'Tần An' cũng không tầm thường, nhìn qua liền đoán được hai khối ngọc phù này bất phàm, nói: "Nhị đệ, quá quý trọng rồi."

"Mang theo bên người tốt cho những đứa nhỏ." Tần Vân nói.

.

.

Trưa hôm đó, cả nhà Tần gia ngồi cùng một chỗ ăn trưa, cơm trưa rất phong phú, đám nha hoàn cũng rất vui vẻ bưng từng mâm đồ ăn lên, Tần phủ đối đám hạ nhân rất là nhân từ khoan hậu.

Tần Vân rất vui vẻ ở cùng một chỗ cùngcha mẹvà ca ca, hẳn rất hưởng thụ cảm giác hạnh phúc đoàn viên này.

"Đại nhân, đại nhân!"

Sau buổi cơm trưa, có một vị Bồ Đầu đi đến bên ngoài sảnh hô lớn.

Mọi người trong sảnh đều nghe thấy.

"Hôm nay Vân nhi trở về, không thể nghỉ ngơi một ngày sao?" Phu nhân Thường Lan có chút bất mãn hỏi.

"Phu nhân, ta tạm thời đi trước hỏi xem." Tần Liệt Hồ liền nói, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Bố đầu bên ngoài là một tráng hán thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu, cầm trong tay một cây gậy sắt to lớn, nhìn thì cũng nặng trên trăm cân, sợ rằng múa may chút liền đơn giản đập nát một bức tường, giờ phút này hắn đang ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài.

"Lão Từ, có chuyện gì?" Tần Liệt Hồ đi đến gần, mới hạ thấp giọng hỏi. Hôm nay hắn đã sớm phân phó, không có đại sự thì chớ quấy rầy hắn, dù sao nhi tử rời nhà sáu năm vừa mới trở về.

"Đại nhân, ta cũng không muốn quấy rầy đại nhân, nhưng Quận Thủ đại nhân tự mình phân phó, bảo người cần phải qua bởi có việc quan trọng, chỉ sợ một hai ngày này cũng khó lòng về nhà." Từ Bố đầu liền nói.

"Quận Thủ đại nhân? Một hai ngày?" Tần Liệt Hồ nhướng mày.

Quận Thủ, một mình nắm quyền hành to nhất trong nền quân chính* ở toàn Quảng Lăng Quận, bởi vì có yêu ma làm loạn một phương, Quận Thủ đại nhân dưới tình huống khẩn cấp còn có quyền tiền trạm hậu tẩu đối với quan chức dưới thất phẩm. Ở Quảng Lăng Quận cũng không có ai dám khiêu khích quyền uy Quận Thủ đại nhân.

Tần Liệt Hồ liền trở về trong sảnh.

"Quận Thủ đại nhân có việc phân phó ta qua đó, sợ rằng một hai ngày này đều phải ở ngoài rồi." Tần Liệt Hồ khoác thêm áo ngoài, đem thanh đao ở một bên giắt ở bên hông.

"Cẩn thận một chút." Phu nhân Thường Lan liền nhắc nhở nói.

"Ta đi tiễn ba." Tần Vân liền đứng dậy.

"Tiễn cái gì tiễn, người trở về tiếp mấy người mẹ người cho tốt đi." Tần Liệt Hồ cùng con mình một bên đi ra ngoài, một bên nói.

"Nhị công tử, sáu năm không gặp, ta rất nhớ Nhị công tử đấy." Một bên Từ Bồ đầu tức thì cười ha hả nói.

"Từ thúc, Phong Hỏa Côn của người cũng lớn thêm một vòng, xem ra thực lực đại tiến rồi." Tần Vân nói.

"Không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới!" Từ Bồ đầu liền nói.

Trước mặt Tần Vân, người lúc mười lăm tuổi đã trở thành người đứng đầu trong thế hệ trẻ của quận thành Quảng Lăng, Từ Bồ đầu đương nhiên khiêm tốn.

"Ba, một hai ngày không thể trở về, có chuyện lớn gì sao? Cần ta hỗ trợ không?" Tần Vân dò hỏi.

Tần Liệt Hồ liếc con mình, cười nói: "Yên tâm đi, trong quận thành Quảng Lăng, quan phủ mới là mạnh nhất!"

"Ừm." Tần Vân gật đầu.

Hắn đưa ba đến cửa phủ.

Ngoài cửa sớm đã chuẩn bị xong ngựa, ba cùng Từ Bồ đầu phân biệt cưỡi ngựa chạy như bay.

Tần Vân dõi mắt nhìn ba rời đi, rồi lại điều động chân nguyên trong cơ thể bắt đầu thi triển pháp thuật.

"Pháp nhãn, mở!"

Sâu trong hai đồng tử trong mắt Tần Vân, có pháp văn ngưng kết. Mặt ngoài nhìn không ra thay đổi gì, nhưng trong hai tròng mắt của Tần Vân, thiên địa lại có sự thay đổi!

Vốn lúc này còn là lúc xế chiều, mặt trời lên cao, nhưng giờ phút này dưới hai con người của Tần Vân, bầu trời tràn ngập khí tức màu xanh vô cùng vô tận, xa xa trên tuần mã, trên người phụ thân 'Tần Liệt Hổ' có một ít khí tức quý dị quẩn quanh, có khí tức màu trắng nhạt, khí tức màu xanh sẫm, khí tức màu đỏ như máu. . . Tổng cộng là sáu loại khí tức, nhưng mỗi một chủng đều rất yếu ớt, sợ rằng theo thời gian cuối cùng đều sẽ tiêu tán.

"Phụ thân, thân là một trong ba vị Ngân Chương Bồ đầu, ngẫu nhiên tiếp xúc qua yêu quái, nhiễm một chút Yêu khí cũng rất bình thường." Trong lòng Tần Vân cũng nhẹ nhõm, những thứ Yêu khí này cũng chỉ là nhiễm bên ngoài cơ thể, chưa từng thâm thấu trong cơ thể, cũng không để lại tại hạ ngầm gì.

Tần Vân quay đầu chạy vào trong phủ đệ.

Dưới sự quan sát của pháp nhãn, nhân loại tỏa ra khí tức con người, hoa cỏ cây cối cũng có khí tức của riêng nó, vạn vật sinh linh đều có khí tức của riêng mình, khí tức mạnh yếu không giống nhau, dưới pháp nhãn của hắn đều không thể che giấu.

Đương nhiên trong phủ nhà mình, không tính bản thân, phụ thân tất nhiên là thứ nhất! Những nha hoàn nô bộc này có khí tức sinh mệnh yếu hơn nhiều.

"Vân nhi, đến đây đến đây, kệ ba người đi, ba người thường xuyên phải xử lý những việc quan trọng." Trong sảnh, mẫu thân Thường Lan thúc giục nói.

Tần Vân nhìn về phía sảnh.

Dưới sự quan sát của pháp nhãn, khí tức mỗi người trong sảnh đều hiện ra.

Mẫu thân, chị dâu bao gồm chất nhi chất nữ khí tức đều rất bình thường, chỉ là khí tức của đại ca mình. . .

"Hử?" Tần Vân trong lòng cả kinh.

Chỉ thấy khí tức của đại ca 'Tần An' một thân cầm bào lại tương đối suy yếu, hơn nữa còn có một luồng khí tức tà ác màu lục rất nồng đậm thẩm thấu tiến vào trong cơ thể Tần An, lại còn cùng sinh mệnh khí tức của Tần An quấn vào nhau.

"Yêu khí! Yêu khí thật nồng đậm, đã xâm nhập vào da thịt tạng phủ. Dây dưa với ca ca ta tuyệt đối không phải chỉ một hai lần, sinh mệnh khí tức của đại ca ta đều rất suy yếu, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không che giấu được sau đó sẽ trực tiếp bệnh nặng rồi qua đời!" Nội tâm Tần Vân đều đang run rẩy, tràn ngập tức giận cùng sát cơ, "Rút cuộc là người nào dám hạ độc thủ đối với đại ca ta như vậy?"

Trong lòng Tần Vân vừa kinh vừa giận, nhưng hăn cũng rất sợ!

Bởi vì nếu bản thân về muộn nửa năm thì chỉ sợ cũng không còn được gặp lại đại ca này nữa.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bắt Giữ

Đợi đến lúc chập tối, đại ca 'Tần An' mới từ biệt huynh đệ một cách không nỡ, mang theo vợ con ngồi xe ngựa đi về phía Nam thành.

Màn đêm buông xuống.

Tần Vân thay một bộ áo đen đi tới bên ngoài trạch viện của đại ca Tần An, đứng ở góc tối.

"Dựa trên dấu vết lưu lại trên người đại ca ta thì chính là chỗ này rồi." Tần Vân nhìn xem tòa trạch viện này, "không nghĩ tới lần đầu tiên ta đến trạch viện của đại ca lại là vì chuyện của yêu quái."

Hắn vừa cất bước lặng yên không một tiếng động bay hơn mười trượng lên đến nóc của một tòa lầu các, rồi ngồi nhìn quét toàn bộ trạch viện.

Trạch viện chiếm diện tích vài mẫu, cũng có vài tên người hầu đang tuần tra, ở chỗ tối lại càng có cao thủ hộ vệ canh giữ.

"Pháp nhãn, mở!"

Pháp văn ngưng kết ở chỗ sâu trong đồng tử của Tần Vân, pháp nhãn lại lần nữa được mở ra.

Dưới sự quan sát của pháp nhãn, có hai tên cao thủ hộ vệ đang ẩn nấp, sáu tên người hầu đang tuần tra trong sáng ngoài tối, mỗi một khí tức sinh mệnh hiện ra. Tần Vân cũng nhìn thấy khí tức sinh mệnh của đám người

đại ca 'Tần An' và vợ con của hắn, bây giờ có lẽ đều đã chìm vào giấc ngủ. Trong phạm vi pháp nhãn của mình cho dù có sự trở ngại của nhà cửa thì hết thấy khí tức đều không thể che giấu.

"Tìm được rồi." Rất nhanh Tần Vân liền thấy được Yêu khí màu xanh lục nồng đậm trong một căn phòng tại chỗ ở của đám nha hoàn.

“Vèo!”

Thân ảnh hắn mở hồ không một tiếng động liền xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng đi đến cửa phòng kia, đẩy nhẹ một cái thì chốt cửa bên trong liền tự động mở ra.

...

Trong phòng.

Thiếu nữ mặc bộ quần áo bó sát người vừa xếp bằng ở trên giường vừa nhú mày.

"Hừ hừ, vẫn còn ba tháng nữa Yêu khí mới có thể thật sự dung nhập vào ba hồn bảy vía của hắn, đến lúc đó mới được coi là đại công cáo thành." Trong đôi mắt thiếu nữ ửng lên tà khí khiếp người, "Tính đi tính lại ta ở đây đã được lại sáu tháng chỉ vì một tên phú thương nho nhỏ, ta phải làm nha hoàn cho hắn chín tháng? Đợi đến lúc chuyện lớn của đầu lĩnh hoàn thành, những tên mắng ta hay ăn hiếp ta trong trạch viện này ta sẽ nuốt sống toàn bộ từng tên một!"

Một con yêu quái hung tàn lại bị quát tháo như nha hoàn nửa năm thì trong lòng sao lại không giận cho được?

Chẳng qua bây giờ chỉ có thể nuốt cục tức này vào mà thôi.

"Đợi đến sau nửa đêm, khi tên Tần An kia ngủ say rồi ta lại có thể đi hút dương khí thêm lần nữa." Thiếu nữ nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi một cách kiên nhẫn.

Bỗng nhiên —

Cánh cửa không một tiếng động liền đẩy ra, không hề phát ra chút âm thanh nào.

Nhưng thiếu nữ vẫn có cảm ứng mở mắt ra, liếc mắt liền thấy thanh niên mặc áo đen đẩy cửa vào, thanh niên mặc áo đen đi tới rất tùy ý, trong lúc đi tới còn có chấn động vô hình lấy hấn làm trung tâm bao phủ khắp nơi.

"Phong!"

Tần Vân vừa đi vào vừa thi triển pháp thuật, một màn hào quang bao phủ lấy Tần Vân cùng thiếu nữ trong phòng. Đương nhiên những con mắt phàm tục nhìn không thấy màn hào quang này.

Pháp thuật “Phong cấm thuật”, có thể phong ấn bốn phương, mang hiệu quả vây khốn kẻ thù! Cũng có thể ngăn cách giữa ngoài và trong khiến người khác không nghe được âm thanh gì. Còn có khả năng phong ấn thực lực của kẻ thù, là một môn pháp thuật vô cùng tiện lợi.

Tần Vân tiện tay bèn đóng cửa phòng lại.

"Pháp thuật?" Trong lòng thiếu nữ run lên.

Pháp thuật, là pháp môn do cao nhân Đạo Môn Phật Môn từ xưa đến nay ngộ ra từ thiên địa tự nhiên, pháp thuật đều là bí mật không truyền ra ngoài, vả lại việc thi triển cũng khó khăn vô cùng, ngưỡng cửa nhập môn cũng cực cao, có thể thi triển ra pháp thuật là đã cho thấy được sự đáng sợ của người thanh niên áo đen trước mắt.

"Thì ra là một con Miêu Yêu." Tần Vân nhìn thiếu nữ trước mắt nói khẽ, đương nhiên dưới pháp nhãn của hắn thì nguyên hình của thiếu nữ này không thể che giấu được.

Thiếu nữ mặc bộ quần áo bó sát người có chút nhút nhát e lệ đi xuống giường rồi đứng đó với đôi chân trần nhỏ nhắn, nói một cách mềm yếu: "Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng, ta mặc dù sống ở Tần gia này nhưng cũng không có làm chuyện gì ác."

"Không làm chuyện ác? Thế trên người gia chủ Tần An tại sao toàn là yêu khí của người? Thậm chí là đã xâm nhập vào da thịt tạng phủ rồi?" Tần Vân cũng không vội ra tay, bởi vì hắn có quá nhiều chỗ nghi hoặc, "Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sợ rằng gia chủ Tần An này không được bao lâu nữa sẽ bệnh nặng liệt giường, y được khó cứu, chỉ có đường chết."

"Cái gì?!" Thiếu nữ kinh hãi, nhìn không được hai mắt rưng rưng, "Ta không có, ta không hề muốn hãm hại Tần lang(chàng)."

"Không có?" Tần Vân nhìn nàng một cách lạnh lùng, "Nhưng người chính là đang hại hắn."

"Ta không có, ta không muốn hại hắn, ta không biết!" Thiếu nữ lo lắng tự trách nói, "Không dối gạt tiền bối, ta và Tần lang là yêu nhau thật lòng, ta sao lại cam lòng hại Tần lang cơ chứ? Chẳng qua ta thân là yêu quái nên một mực không dám nói cho Tần lang biết, không lẽ lúc ta “âu yếm” với Tần lang khiến Yêu khí thẩm thấu vào thân thể của hắn rồi ư?"

" ư yếm?" Tần Vân cười lạnh, "Dương khí của hắn yếu như thế, không chỉ là “âu yếm”, sợ rằng người đang cố ý hút dương khí của hắn đi. Người hoàn toàn có thể một lần hút hết dương khí của hắn thế nhưng người mỗi lần lại chỉ hấp thụ một chút, suy cho cùng là người đang có mưu đồ gì?"

Thiếu nữ trầm kinh hãi: "Thanh niên này thoát nhìn rất trẻ tuổi, còn tưởng rằng kiến thức tầm thường nên định lừa bịp qua loa để tìm cơ hội

chạy thoát, không ngờ ngay cả việc ta hút dương khí cũng có thể nhìn ra."

"Ta không có hại hãn, thật sự không có." Thiếu nữ liền nói, "Tiền bối người phải tin tưởng ta."

"Người và yêu quái yêu nhau sinh con còn có, vèn vèn việc “âu yếm” thì dương khí sao có thể suy yếu đến mức này?" Tần Vân cười lạnh, "Đến lúc này còn muốn bịa chuyện? Còn không thành thành thật thật nói ra?"

"Ta, ta cũng không biết. . ." Thiếu nữ nước mắt chảy xuống, đau đớn vô cùng.

Nhưng theo sát đó là nàng ta không hề chút dấu hiệu đột nhiên phóng về phía cửa sổ, tốc độ của nàng quá nhanh, trong nháy mắt liền hóa thành ảo ảnh, tay phải càng là lập tức có bộ lông và móng vuốt sắc bén dài ra. Vuốt phải của nàng vung mạnh lên với ý đồ xé rách màn hào quang phong ấn này.

Quá là nhanh!

Nhưng tốc độ của Tần Vân đứng ở một bên càng nhanh hơn, hầu như trong nháy mắt là hãn đã đến bên cạnh thiếu nữ rồi đuổi tay trái ra chụp lấy.

Thiếu nữ kinh hoảng muốn né tránh, tuy cánh tay trái chụp qua kia nhìn như bình thường nhưng làm cách nào cũng né không được, năm ngón tay đơn giản liền bắt được cổ của nàng.

Thiếu nữ giờ phút này cũng đã biến lớn, toàn thân khắp nơi đều là lông với lông, hai tai đã biến thành tai mèo, hai con ngươi cũng trở thành màu lục, đồng tử dựng thẳng, trong miệng lại càng có hàm răng sắc bén, nàng còn vẫn muốn giãy giụa. Nhưng mà trong tay trái Tần Vân một lượng lớn sức mạnh chân nguyên dũng mãnh vào trong cơ thể thiếu nữ Miêu yêu, hãn một lần nữa thi triển Phong Cấm thuật trong cơ thể nàng, thiếu nữ lập tức không thể phản kháng.

"Bành." Thiều nữ Miêu yêu trực tiếp bị tiện tay ném trên mặt đất.

"Nói đi, ở trước mặt ta cũng không cần phải nói dối, không có tác dụng đâu, không móc ra được lý do hợp lý làm ta tin tưởng thì ta cũng chỉ có thể tiêu diệt người mà thôi." Tần Vân nhìn nàng.

Hắn phải làm rõ nguyên nhân huynh trưởng bị hạ độc thủ.

Hút dương khí rất bình thường.

Yêu quái phần lớn hướng về Mặt Trăng hấp thu Thái m Chi Khí để tu hành, thế nhưng chỉ vậy thì chưa đủ, muốn điều hòa âm dương ư? Sức mạnh Thái Dương lại quá kinh khủng, mà dương khí ở người chính là lựa chọn tốt nhất, sau khi hấp thu đối với việc tu hành của yêu quái có sự trợ giúp lớn lao. Vì vậy việc yêu quái hút dương khí cũng là điều hiển nhiên. Nhưng một con yêu quái hao phí một năm nửa năm, mà mỗi lần lại chỉ hút một chút ? Lại còn làm nha hoàn? Quá lãng phí thời gian rồi, với quãng thời gian này có thể hút dương khí của hơn trăm người rồi, mỗi người hấp thu một phần, như vậy hấp thu có phải nhiều hơn không.

"Nói." Tần Vân nhìn nàng, sát khí vô hình bao phủ khắp người.

Thiều nữ Miêu yêu run sợ, biết rõ người trước mắt sợ là giết qua không ít yêu quái, không phải là loại người mới chân ướt chân ráo tu hành, gặp phải sống chết trước mắt, thầm nghĩ: "Không nói chính là chết." Nếu là ngây ngốc nói ra, chỉ sợ vẫn là con đường chết! Đành vậy, chỉ có thể tìm đường sống trong chỗ chết."

"Tiền bối tuệ nhãn, chút thủ đoạn của ta không thể gạt được tiền bối." Thiều nữ Miêu yêu liền nói, "Ta vất vả khổ cực ở đây làm nha hoàn, mỗi lần chỉ hấp thu một chút dương khí, tích lũy tháng ngày là hy vọng Yêu khí của ta dần dần thấm thấu, bây giờ ngấm vào da thịt tạng phủ, lại qua hai ba tháng nữa sợ là sẽ có thể thấm thấu vào ba hồn bảy vía."

Tần Vân nheo mắt.

"Đến lúc đó Yêu khí đã thẩm thấu vào ba hồn bảy vía thì cho dù là cao nhân tu hành tới đây cũng đành chào thua, lúc này thời điểm hắc hoặc là bệnh nặng mà chết, hoặc là chỉ có chủ nhân Yêu khí là ta mới có thể cứu hắc." Thiếu nữ Miêu yêu nói ra, "Từ nay về sau hắc cũng chỉ có dựa vào ta mà sống."

"Yêu bộc(nô lệ)?" m thanh Tần Vân lạnh lùng.

Yêu khí mà ngấm vào hồn phách thì thực hết thuốc chữa, lúc đó chỉ còn nước dựa vào Yêu khí của chủ nhân để sống sót mà thôi.

Sinh tử chịu sự khống chế của yêu quái, ngoan ngoãn trở thành người hầu của yêu quái.

"Không thể coi là yêu bộc, nếu như ta nguyện ý thì chủ nhân Yêu khí như ta còn có thể hút Yêu khí ra, khiến hắc khôi phục bình thường." Thiếu nữ Miêu yêu liền nói.

"Hút Yêu khí ra? Đã thẩm thấu vào hồn phách rồi, người muốn hút từng tia Yêu khí ra? Chỉ sợ cũng phải mất mấy năm rồi đi. Một thương nhân nho nhỏ như Tần An không hề đáng để các người tốn nhiều công sức như thế." Tần Vân nói một cách lạnh lùng, "Là bởi vì phụ thân của hắc?"

Phụ thân của hắc "Tần Liệt Hổ", là một trong ba đại Ngân Chương Bộ Đầu, chính là nhân vật quyền thế của quận thành Quảng Lăng.

"Ta cũng chỉ là làm theo lời của đầu lĩnh ta mà thôi." Miêu yêu thiếu nữ liền nói, "Nguyên do trong đó thì ta cũng không rõ."

"Đầu lĩnh của người giờ ở đâu?"

"Ngay tại quận thành Quảng Lăng." Thiếu nữ Miêu yêu vì mạng sống nên thành thành thật thật nói ra.

"Dẫn ta qua đó." Tần Vân liếc mắt nhìn thiếu nữ Miêu yêu.

"Ta nguyện ý dẫn đường, chỉ là xin tiền bồi tha mạng cho ta, ta cũng chỉ là một tiểu yêu mà thôi do bị ép buộc nên mới làm vậy." Thiếu nữ Miêu yêu nhìn xem Tần Vân.

"Đừng nói nhảm nữa, dẫn đường đi." Tần Vân cầm lấy bả vai nàng ta làm nàng ta không thể phản kháng.

"Nếu như tiền bồi không chịu cho ta cơ hội sống thì ta thà chết còn hơn." Miêu yêu thiếu nữ nghiêng răng.

Tần Vân trầm mặc.

Thiếu nữ Miêu yêu đang cựa, nàng tin tưởng người này nếu như muốn cứu Tần An thì nhất định phải tra ra người đứng sau bức màn.

Thời gian dần trôi qua, Thiếu nữ Miêu yêu nhắm mắt lại, nghiêng răng chống đỡ.

"Tốt, ta đáp ứng người, chỉ cần có thể tìm được tên đầu sỏ sau đó xác định được là do hãn phân phó cho người làm thì ta có thể tha cho người một mạng." Tần Vân nói.

Trong lòng thiếu nữ Miêu yêu vui vẻ, nàng biết rõ người tu hành của Nhân tộc thực lực càng mạnh thì càng là kẻ tâm cao khí ngạo, hứa hẹn trong lòng lại càng để ý! Lời hứa đáng giá nghìn vàng, đã hứa là sẽ không nuốt lời.

"Tiền bồi từ bi, nếu người đã cho ta một con đường sống thì ta đây liền dẫn đường." Thiếu nữ Miêu yêu liền nói.

Vèo.

Cầm lấy bả vai của thiếu nữ Miêu yêu, Tần Vân lặng yên không một tiếng động đi ra trạch viện của đại ca mình, trong trạch viện người hầu vẫn tuần tra như trước, bọn họ không hề nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, cũng không hề biết con Miêu yêu đã chiếm đóng trạch viện này được nửa năm đã bị bắt đi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đầu Lĩnh Yêu Quái "Chữ Dung"

Chỉ trong chốc lát Tần Vân đã cầm lấy Thiếu nữ Miêu yêu bị phong cấm yêu lực đi tới bên ngoài một tòa đại trạch của một nhà phú thương rồi ẩn mình ở dưới một chỗ bóng râm bên ngoài tường viện.

"Chính là chỗ này, đầu lĩnh nhà ta đang ở chỗ này." Thiếu nữ Miêu yêu nói nhỏ.

Tần Vân mở ra pháp nhãn liền có thể đơn giản xuyên thấu tường viện để dò xét bên trong tòa nhà.

"Không có yêu quái?" Tần Vân cảm thấy nghi hoặc, dưới phạm vi quan sát của hắn thì đây là một tòa trạch viện bình thường của phú thương, hoàn toàn chẳng có chút yêu khí nào.

"Người chắc chắn đầu lĩnh của người đang ở đây?" Tần Vân thi triển phong cấm thuật, màn hào quang phong cấm bao phủ mình và Thiếu nữ Miêu yêu để không tiết lộ tí âm thanh nào.

Thiếu nữ Miêu yêu liên tục gật đầu, nói: "Chắc chắn! Tòa trạch viện này nhìn như bình thường, thậm chí còn bố trí một gia đình phú thương để cư trú. Nhưng trên thực tế tòa nhà này lại chia làm hai bộ phận trong và ngoài. Đám đầu lĩnh nhà ta đều ở phần trong của trạch viện sinh sống, thậm chí còn có một tòa cung điện khổng lồ ở dưới mặt đất phần trong của trạch viện, đó là chỗ ở lâu dài của đầu lĩnh nhà ta."

"Cung điện dưới mặt đất ư?" Tần Vân có chút giật mình, "Cung điện xa hoa được kiến tạo dưới mặt đất mà không bị quan phủ phát hiện thì tuyệt

đổi không phải chuyện có thể làm được trong dăm ba năm, xem ra đầu lĩnh nhà người chiếm giữ quận thành Quảng Lăng này cũng rất lâu rồi."

"Đã được hơn mười năm." Thiếu nữ Miêu yêu ngoan ngoãn nói.

...

Trong cung điện dưới mặt đất tòa trạch viện này.

Một tên mập mặc hoàng bào đang cười tủm tỉm ngồi trên bảo tọa hoa lệ, bên cạnh hắn là một cô gái mặc áo hồng lộ ra nửa bộ ngực sữa đang tựa sát tên mập đút bánh ngọt cho hắn.

Dưới hai bên hắn còn có bảy vị cao thủ khí độ bất phàm bao gồm cả nam nữ già trẻ đều đang ngồi đó thưởng thức thức ăn rượu ngon ngắm nhìn những điệu múa trước mắt.

Ở mép sảnh của cung điện là các nhạc sĩ đang diễn tấu.

Sáo và đàn hợp tấu, khúc nhạc khi thì hùng hậu mạnh mẽ, khi thì lại du dương vui sướng. . .

Đám vũ nữ nhảy múa nhẹ nhàng theo khúc nhạc, hoặc là trang trọng nghiêm nghị, hoặc là vui sướng linh động, hoặc là xinh đẹp dụ hoặc. . .

"Tốt." Tên mập mặc hoàng bào cùng bảy vị cao thủ dưới trướng cùng nhau thưởng thức.

"Lão gia, thử thêm món này đi, thiếp tự tay làm đấy." Cô gái áo hồng từ trên đĩa bóc món điểm tâm đút vào miệng tên mập mặc hoàng bào.

Nhưng tên mập mặc hoàng bào lại chú ý một lão già mặc đồ đen xuất hiện ở bên hông đại sảnh.

"Đồ ăn thiếp làm không ngon sao?" Cô gái áo hồng nhõng nhẽo oán giận hỏi.

"Ngon chứ ngon chứ, người đẹp à, đồ ăn của người đã ngon mà miệng của người lại càng ngọt hơn." Nói xong, tên mập mặc hoàng bào liền quay đầu hôn lên miệng cô gái áo hồng.

Cô gái áo hồng lúc này mới cười rộ lên một cách yêu kiều.

"Lui ra hết đi." Tên mập mặc hoàng bào lập tức phân phó nói.

"Vâng thưa chủ nhân."

Đám nhạc sĩ và vũ nữ đều dừng lại rồi hành lễ thối lui. Các nàng sớm đã tuyệt vọng, bởi từ khi đi đến cung điện dưới lòng đất này họ chưa từng được đi ra ngoài mà chỉ có thể sống một cuộc đời tối tăm không thấy mặt trời, thậm chí trong lòng họ không dám oán hận lấy một câu bởi vì thủ đoạn của yêu quái vô cùng đáng sợ!

Lúc này lão già mặc đồ đen ngoài cửa cung điện mới ôm theo một cái hộp bước vào rồi khom người khiêm tốn nói: "Chử đầu lĩnh, đây là Tinh Văn Cương mà người cần, sau tám năm thì ta cuối cùng cũng tìm được đồng Tinh Văn Cương này, tổng cộng tám mươi ba cân."

"Tinh Văn Cương?" Thân ảnh tên mập mặc hoàng bào vốn ngồi trên bảo tọa đột nhiên mơ hồ, chỉ để lại một chuỗi ảo ảnh rồi xuyên qua khoảng cách hơn mười trượng.

Tiếng "soàn soạt" mới vừa vang lên.

Dáng người tên mập đã đến trước người lão già áo đen.

Trong lòng lão già áo đen run rẩy: "Quá nhanh, chỉ sợ với một chiêu là đã có thể giết chết ta rồi, chưa nói đến tên đầu lĩnh yêu quái này thì mỗi

một tên trong bảy tên yêu quái khác ở bên cạnh đều có thể giết ta dễ dàng."

Tên mập mặc hoàng bào khẽ vươn tay bắt lấy hộp gỗ rồi nhanh chóng mở ra, liếc mắt liền thấy được từng khối kim loại màu trắng bạc với những hoa văn kì lạ ở bên trong, hai mắt liền phát sáng, vừa cười hì hì một cách quái dị vừa nói: "Những khối Tinh Văn Cương này là thứ mà triều đình cung cấm, một khi phát hiện ai giữ làm của riêng thì đều bị xét nhà diệt tộc."

"Vì vậy mới thật không dễ dàng, hao phí tám năm tìm đủ mọi cách, hi sinh không ít huynh đệ mới lấy được đồng này, mà khi tìm được rồi ta lập tức liền đưa tới cho Chủ đầu lĩnh ngài." Lão già áo đen liền nói.

"Yên tâm đi, người đối với ta rất trung thành, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi người, có ta ở đây thì vị trí bang chủ của người sẽ không ai có thể lay chuyển! Cung phụng bang phái của các người trong mười năm này sẽ được miễn." Tên mập mặc hoàng bào nói một cách hào sảng.

Lão già áo đen vô cùng vui mừng.

Có sự ủng hộ của đầu lĩnh yêu quái thì vị trí bang chủ của mình sẽ không cần lo nữa, còn miễn cung phụng mười năm ư? Món hời đó đương nhiên sẽ chảy vào túi tiền của mình rồi.

"Đa tạ Chủ đầu lĩnh." Lão già áo đen liền nịnh nọt nói.

"Tinh Văn Cương." Sau khi tên mập mặc hoàng bào nhìn chăm chăm vào bảo bối bên trong hộp gỗ hắn bèn cầm lấy một khối kim loại màu trắng bạc nhét vào trong miệng, hàm răng trong miệng hắn vốn rất bình thường nhưng bỗng trở nên dữ tợn như răng cưa, từng tiếng "răng rắc" vang lên, khối Tinh Văn Cương bị mạnh mẽ cắn nát, sau khi nuốt vào trong bụng thì hàm răng của hắn cũng trở lại bình thường.

"Nếu nói về thực lực trong bang thì ta cũng xếp trong ba vị trí đầu, một búa chém lên Tinh Văn Cường cũng chỉ lưu lại một dấu vết nhỏ, sau đó rất nhanh khôi phục bình thường. Mà hắn lại căn nát dễ dàng như vậy ư?" Lão già áo đen âm thầm kinh hãi.

Sau khi tên mập mặc hoàng bào nhai ngon lành một khối Tinh Văn Cường liền trở lại ngồi xuống bảo tọa của hắn, chỉ là làn da toàn thân hắn mơ hồ có từng sợi tơ nhỏ li ti màu bạc đang lưu động.

"Chúc mừng đầu lĩnh, chúc mừng đầu lĩnh."

"Với lượng Tinh Văn Cường này, thực lực đầu lĩnh nhất định sẽ lên nhanh như điều gặp gió."

Bảy tên thủ hạ ngồi ở một bên cũng đứng lên chúc mừng.

Có một vài tài liệu trân quý đều phải là tiên, phật, thần, ma và yêu quái mới có thể sử dụng, ví dụ như món Tinh Văn Cường này giúp cho tên đầu lĩnh yêu quái có thể trực tiếp nuốt vào làm cho tu vi tăng lên.

"Ha ha ha. . ." Tên mập mặc hoàng bào cười ha ha, tiếng cười làm cho cả đại sảnh cung điện mơ hồ rung động.

Bỗng nhiên, một vị thanh niên mặc áo đen một tay nắm lấy một thiếu nữ yếu ớt xuất hiện từ cửa hông đại sảnh cung điện, đi một cách tùy ý giống như đang dạo vườn hoa nhà mình.

Người đến chính là Tần Vân đang bắt lấy Thiếu nữ Miêu yêu.

"Hử?" Trong cung điện ai cũng cảm như hến nhìn xem vị khách không mời mà đến này.

Sắc mặt tên mập mặc hoàng bào biến hóa nhưng lập tức lại thản nhiên ngồi ở trên bảo tọa, ôm lấy cô gái áo hồng, về bên ngoài thì cười nhưng

trong lòng lại không cười nói: "Cung điện này của ta có bảy tầng thủ vệ, càng thêm có cơ quan chạu bấy. Không nghĩ tới anh bạn này lại có thể bắt được thủ hạ của ta rồi lặng yên không một tiếng động đi tới đây, Chử Dung ta bội phục, xin hỏi anh bạn đến từ đâu? Đến chỗ ta cần gì?"

Tần Vân liếc nhìn tên mập mặc hoàng bào kia, dưới pháp nhãn của hắn liền có thể nhìn rõ tên mập mặc hoàng bào kia chính là một yêu quái lợu rừng, khí tức mênh mông cuộn cuộn bá đạo vô cùng, bảy người ngồi một bên kia cũng là yêu quái.

"Hắn chính là đầu lĩnh nhà ngươi?" Tần Vân không quan tâm tên đầu lĩnh yêu quái kia mà hỏi Thiếu nữ Miêu yêu trước mặt, "Là hắn kêu ngươi xuống tay với Tần An?"

"Vâng." Thiếu nữ Miêu yêu tội nghiệp ngược đầu xuống.

"Anh bạn đến vì chuyện của Tần An sao?" Tên mập mặc hoàng bào ngồi ở đó nói với một giọng hùng hồn.

"Đúng, vì chuyện của Tần An."

Tần Vân quay đầu nhìn về phía tên mập mặc hoàng bào, "Tại sao ngươi lại ra tay với Tần An, thậm chí còn muốn muốn điều khiển hắn?"

"Ha ha, phụ thân của Tần An chính là Tần Liệt Hồ, là một trong ba đại Ngân Chương bộ đầu ở Quảng Lăng Quận, người cũng biết, một tên Ngân Chương bộ đầu ta còn không để vào mắt, nhưng đám người triều đình quan phủ lại nhiều binh khí lợi hại, Tần Liệt Hồ lại thống lĩnh một đám bộ khoái làm cho ta rất là đau đầu. Vì vậy ta muốn mượn tính mạng đứa con này của hắn để cùng hắn bàn bạc sao cho thật tốt, cho nên mới nghĩ ra hạ sách này." Tên mập mặc hoàng bào cười, "Thế nhưng nếu anh bạn ra tay thì ta đương nhiên sẽ cho anh bạn chút mặt mũi bỏ qua việc này, tuy nhiên xin hỏi anh bạn đến từ đâu? Trong quận thành Quảng Lăng này có lẽ không có cao thủ nào như anh bạn."

"Ồ? Người cho rằng ta không phải là người quận thành Quảng Lăng ư?" Tần Vân hỏi.

"Ha ha, Chử Dung ta ở quận thành Quảng Lăng này đến nay đã được sáu mươi tám năm." Tên mập mặc hoàng bào tự tin nói, "bất kể là Nhân tộc hay là yêu quái, một người lợi hại như ta không gì không biết."

"Không gì không biết?"

Tần Vân gật gật đầu.

"Vù".

Theo đó Tần Vân quăng Thiểu nữ Miêu yêu về phía bên cạnh làm nàng rơi trên mặt đất, thiểu nữ Miêu yêu liền đứng dậy, đồng thời thấp giọng cầu khẩn: "Ta đã mang tiền bồi tới đây, kính xin tiền bồi tuân thủ hứa hẹn thu hồi pháp thuật tha cho ta một mạng."

"Ta đưa tên tu hành giả này đến đây, đầu lĩnh định sẽ không tha cho ta, thừa dịp tên tu hành giả này giăng co với đầu lĩnh thì ta liền chạy trốn." Thiểu nữ Miêu yêu nghĩ ngợi.

"Phốc." Thân thể thiểu nữ Miêu yêu bỗng nhiên run lên, chân nguyên phong cấm yêu lực của nàng trong nháy mắt bóp nát trái tim nàng.

"Người, người không tuân thủ. . ." Trong ánh mắt thiểu nữ Miêu yêu tràn đầy không cam lòng cùng phẫn nộ. Theo đó liền ngã xuống đất, thân thể vụn vụn hiện ra nguyên hình liền biến thành một thi thể mèo đen to lớn.

Tần Vân nhìn nàng nói: "Hứa hẹn với một số người thì ta sẽ hết lòng tuân thủ, thậm chí sẽ dùng tính mạng để hoàn thành nó. Nhưng đối với một số người thì tuân thủ hứa hẹn là ngu xuẩn, là cổ hủ! Đối với yêu quái cũng là như thế! Nếu ta cũng ngu xuẩn như vậy thì sớm đã chết trên tay yêu quái không biết bao nhiêu lần rồi."

Lời vừa buông xuống thì sắc mặt ai ai cũng tái đi.

"Sớm chết trên tay yêu quái không biết bao nhiêu lần rồi?" Tên mập mặc hoàng bào thấp giọng tự nói, đồng tử hơi co lại, "Yêu quái vốn rất hiểm thấy, tên này dường như đã đối phó rất nhiều yêu quái."

"Anh bạn này, về việc ta xuống tay với Tần An thì người cũng đã giết một thủ hạ của ta rồi, liệu có thể bỏ qua việc này không?" Tên mập mặc hoàng bào đứng dậy nhìn chăm chăm vào Tần Vân, cô gái áo hồng bên cạnh hắn thì lại có chút khẩn trương. Mà bảy tên yêu quái vốn đang ngồi đều đứng lên, mỗi tên cùng nhìn chăm chăm vào Tần Vân. Về phần vị lão già áo đen kia thì khẩn trương đến phát run, hắn tuy rằng là chủ một bang phái có mấy ngàn người, nhưng giờ phút này thì chỉ có thể hoảng hốt sợ hãi.

"Không thể." Tần Vân lắc đầu.

Hung quang trong mắt tên mập mặc hoàng bào lóe lên, đột nhiên quát: "Giết!"

m thanh ầm ầm giống như tiếng sấm vang vọng khắp đại sảnh cung điện làm cho đại sảnh chấn động một cái, một số ly, đĩa trên chiếc bàn dài đều trực tiếp nổ tung.

"Vù vù vù. . ."

Nam nữ già trẻ, bảy tên cao thủ khí độ bất phàm trong nháy mắt liền động, có năm tên trực tiếp lao ra, một tên thì hóa thành một đoàn sương mù, còn một tên thì đột nhiên biến mất.

"Có thể ẩn thân cơ à?" Trong lòng Tần Vân có chút kinh ngạc.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ta Là Em Trai Của Hắc

Thân thể của đám yêu quái đã hiển lộ thân hình đều phát sinh biến hóa, có con làn da của nó dài ra lông tơ màu vàng, ánh mắt trở nên xanh biếc. Có con da trên mặt nó dày hơn, đầu thì dài ra sừng nhọn. . . hoàn toàn hiển hiện hết những đặc trưng của một vài yêu quái. Hơn nữa trong bọn chúng có con hai tay cầm hai cây gai nhọn, có con thì cầm một cây rìu lớn, con thì là sử dụng nhuyễn kiếm. . . những thứ này đều là vũ khí mà đám yêu quái am hiểu nhất, uy lực bất phàm, tốc độ bọn chúng có nhanh có chậm, cho dù có chậm thì vẫn có thể lưu lại ảo ảnh trên không trung thì tốc độ đó không cần nghĩ cũng hiểu nó đáng sợ thế nào.

Đoàn sương mù kia thì càng quỷ dị, khó có thể thấy rõ dáng người trong đó, con yêu quái biết tàng hình này càng làm cho lão già áo đen đứng ở một bên mà run sợ: "Có thể ẩn thân thì làm sao mà đánh? Những loài yêu quái này thật là đáng sợ."

Mà tên mập mặc hoàng bào Chữ Dung tuy đã ra lệnh nhưng hắc vẫn đứng ở đó nhìn xem mà suy nghĩ: "Thực lực bảy tên thuộc hạ của ta đều không kém, bảy tên liên thủ cũng đủ để nhìn ra thực hư của vị cao thủ này."

Cao thủ tranh chấp, đôi khi chỉ hơn nhau một tia.

Thăm dò được một chút nội tình của vị cao thủ thần bí trước mắt này có lẽ sẽ chiếm được tiên cơ trong chiến đấu.

"Bảy tên cơ à?" Tần Vân vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

"Xoạt! Xoạt! Xoạt!"

Trong nháy mắt tay phải hắn rút kiếm, rồi ngay lập tức lại thu vào vỏ.

Giữa không trung chỉ có mấy luồng ánh sáng lạnh lẽo như rắn lập loè bay qua, năm tên yêu quái vốn đang bay nhào đến đều rơi xuống đất, đoàn sương mù quỷ dị kia cũng đồng dạng hiện ra một bộ thi thể và nhanh chóng biến thành một con báo, giữa không trung sau lưng Tần Vân cũng xuất hiện một bộ thi thể của nữ tử rồi cũng ngay lập tức biến thành một con chồn tuyết. . . mỗi một tên yêu quái đều nằm rơi trên đất, vũ khí trong tay rơi lên mặt đất phát ra những tiếng “âm ầm” vang dội, thậm chí mỗi con đều hiện ra nguyên hình, có con là lang yêu, có con là báo yêu. . . thi thể của bảy con yêu quái đều lớn hơn nhiều so với thi thể dã thú bình thường, nhưng chúng cũng chỉ có thể nằm ở đó không nhúc nhích.

Lão già áo đen đứng ở đằng xa không dám nhúc nhích, còn cô gái áo hồng sắc mặt cũng trắng bệch đi.

"Chết hết rồi à? Bảy tên yêu quái trong nháy mắt liền chết rồi à?" Lão già áo đen cảm thấy khó tin, "Ta không thể thấy rõ kiếm của hắn!"

"Kiếm pháp thật nhanh! Người dựa vào pháp nhãn để phá tàng hình ư?"

Tên mập mặc hoàng bào Chủ Dung đứng ở đó nói với giọng trầm thấp, "Khó trách dám một mình xông vào đây, thế nhưng việc đi đến chỗ ta là sai lầm lớn nhất của ngươi." Nói xong tay trái hắn đột nhiên vỗ mạnh vào lan can bên cạnh bảo tọa, cái vỗ này mang theo sức mạnh rất lớn, khiến lan can kêu một tiếng “két” rồi toàn bộ lan can một bên đột nhiên đều trầm xuống.

Toàn bộ cửa hông của đại điện “âm ầm” đóng lại, phần đỉnh và điện thờ trên vách đá lập tức lộ ra vô số lỗ thủng.

"Không hay rồi." Lão già áo đen lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Lão gia!" Cô gái áo hồng cũng tuyệt vọng.

Tên mập mặc hoàng bào thì nhếch miệng lộ ra nụ cười dữ tợn, đầu của hắn đã biến thành một đầu heo xấu xí dữ tợn, toàn thân mọc ra bộ lông thật dày, kích thước thì càng đã bành trướng đến chừng hơn một trượng, còn y phục của hắn thì là đã sớm chịu không nổi mà rách toát.

U...U...U...!

Vô số lỗ trên đỉnh và tường của đại điện trong phút chốc bắn ra từng luồng ánh sáng màu đen, toàn bộ đều là gai độc dài bằng bàn tay, hắc quang rậm rạp chằng chịt bao phủ mọi ngõ ngách, tránh cũng không thể tránh. Thậm chí ngay cả vị trí của tên yêu quái Dã Trư Chử Dung cũng bị bao phủ bởi gai độc.

Vô số gai độc phóng tới chỗ của lão già áo đen và cô gái áo hồng làm cho cơ thể họ trong nháy mắt bị đục ra hơn mười cái lỗ thủng, chỉ đành tuyệt vọng mà chết đi.

“Phốc phốc phốc. . .”

Những bàn dài bằng đá đều bị gai độc đơn giản xuyên qua! Đá xanh phủ kín mặt đất đại điện cũng bị bắn ra từng cái hố lớn.

"Ta kiến tạo cung điện nhiều cơ quan dưới lòng đất này chính là để đối phó một số cao thủ thực sự như ngươi đây." Yêu quái Dã Trư Chử Dung nhìn xem một cách chờ mong.

Thế nhưng Tần Vân lại bước đi một cách chậm rãi.

Bước đi của hắn khi thì nhanh hơn một chút liền có một cây gai độc sượt qua quần áo hắn bay qua.

Khi thì chậm hơn một chút cũng có một cây gai độc bay qua từ trước ngực.

Khi thì nghiêng về trái một chút, một cây gai độc bay từ bên tai qua.

Khi thì nghiêng về phải một chút lại là một cây gai độc bay sát phần cổ vụt qua.

Gai độc phóng tới từ bốn phương tám hướng, sau lưng Tần Vân dường như mọc ra thêm con mắt, mỗi một cây gai độc hắt đều có thể tránh đi một cách đơn giản.

"Làm sao có thể?" Yêu quái Dã Trư Chử Dung trừng lớn con mắt, "Gai độc phóng tới từ phía sau hắt mà hắt lại nhìn không thấy thì sao hắt lại né được? Chẳng lẽ là. . ."

...

Tần Vân đi lại trong đại điện rất nhẹ nhàng tùy ý, tinh thần lực vô hình tràn ra từ hắt bao phủ phạm vi năm trượng xung quanh, trong phạm vi năm trượng hết thấy sự vật cho dù là một hạt bụi không thể nhìn bằng mắt thường thì hắt đều có thể cảm ứng được. Trong phạm vi năm trượng này thì việc né tránh những gai độc này liền dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ cần một biến hóa nhỏ của cơ thể là đã có thể tránh được từng cây gai độc.

Mặc dù lâu lâu có vài cây gai độc khó tránh thì hắt chỉ cần vẩy nhẹ một cái là đám gai độc kia đều bị đẩy sang một bên.

Sau thời gian ước chừng một hơi thở.

Toàn bộ gai độc đều đã bắn hết, đại điện cũng khôi phục yên tĩnh, chẳng qua là khắp nơi trên đại sảnh cung điện có từng cái một lỗ thủng to

đùng.

Bàn tay to như cái quạt mo của Yêu quái Dã Trư Chử Dung rũ xuống, dưới sự chấn động của bộ lông toàn thân, từng cây gai độc ngoài da trực tiếp rơi xuống trên mặt đất.

"Nghe nói da của Dã Trư rất là dày, Yêu quái Dã Trư như người có thể dùng thân thể ngăn kháng những gai độc này thì quả thật lợi hại." Tần Vân hiếm khi khen một câu.

"Hừ, người đơn giản tránh đỡ những gai độc này chứng tỏ là người đã đạt tới viên mãn của cảnh giới 'Vô Lộ', có thể phóng tinh thần lực ra ngoài rồi nhỉ?" Yêu quái Dã Trư Chử Dung nói, "Tinh thần lực được phóng ra ngoài nghĩa là đã cách cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất không còn xa, không nghĩ tới một đại cao thủ như người lại đi vào chỗ ta."

Yêu quái Dã Trư Chử Dung nói xong liền khẽ vươn tay cầm lên một cây trụ sắt bên cạnh bảo tọa, tiếng "ầm ầm" vang lên, một cây trụ sắt dài một trượng ba thước trong tay tên Yêu quái Dã Trư cao vài trượng trông rất cân đối, liền dường như người bình thường cầm lấy một cây gậy, một tay của Yêu quái Dã Trư tùy ý múa ra vài luồng cơn ảnh làm cho cuồng phong gào thét, uy thế làm cho lòng người kinh sợ: "Cảnh giới cao không nói lên thực lực mạnh mẽ! Ta đã từng giết qua rất nhiều cao thủ Nhân tộc có cảnh giới cao hơn ta."

Vừa dứt lời, Yêu quái Dã Trư Chử Dung vọt mạnh về trước, cây trụ sắt trong tay đột nhiên quét ngang một cái, phần phật —— Cây trụ sắt có sức nặng ngàn cân này mà quét ngang quả thực đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, sượt qua liền bị thương, gõ cái là chết.

"Vèo."

Thế nhưng Tần Vân đột nhiên hạ thấp người tránh được cây trụ sắt đỉnh đầu sượt qua đỉnh đầu, trong nháy mắt kiếm liền tuốt khỏi vỏ.

Soạt ——

Kiểm quang chém xéo xẹt qua phần bụng Yêu quái Dã Trư, trong nháy mắt kiểm xẹt qua Tần Vân liền cảm giác được một lực cản mạnh mẽ, kiểm trong tay khó khăn lắm mới cắt được một nhúm lông, cuối cùng khi chém đến làn da dày của Yêu quái Dã Trư thì mới cảm thấy da của nó rất cứng cỏi, rạch được một vết trắng nhỏ cũng đã vô cùng miễn cưỡng.

"Phần phật." Trong nháy mắt Yêu quái Dã Trư Chử Dung thu hồi cây trụ sắt rồi đột nhiên đâm xuống dưới.

Mà sau khi Tần Vân chém xong một kiếm liền phóng người về trước né chiêu, ngay lập tức lại lao về tập kích.

Sửu sửu sửu sửu. . .

Tốc độ Tần Vân lên đến cực hạn, Yêu quái Dã Trư Chử Dung vung vẩy cây trụ sắt, côn pháp của hắn cũng coi như lợi hại nhưng lại không chạm được vào một sợi lông của Tần Vân, Tần Vân trong nháy mắt ở những phương hướng khác nhau liên tục xuất kiếm hoặc bổ, hoặc vẩy, hoặc vung liên tiếp lên trên cơ thể Yêu quái Dã Trư Chử Dung, chẳng qua một kiếm lợi hại nhất cũng chỉ có thể đâm vào làn da đó ước chừng hai thốn, chung quy vẫn cũng không thể xuyên qua toàn bộ tầng da dày đó.

"Hay cho bộ da lông dày béo." Tần Vân lui về sau, chặc chặc cảm thán, "Da quá dày, quá dày!"

"Ha ha, ta nói rồi cảnh giới thì cao không nói lên thực lực mạnh mẽ, kiếm của ngươi không phá được da của ta thì làm sao đánh với ta đây? Ta chỉ cần đánh trúng ngươi một đòn thì ngươi sẽ chết chắc." Yêu quái Dã Trư Chử Dung cười to.

"Da của ngươi dày như vậy xem ra cũng xứng để thử một chiêu 'Yên Vũ Kiếm' của ta rồi." Tần Vân mở miệng, "Đây là một môn kiếm thuật do

ta tự sáng tạo."

"Tự sáng tạo ư?" Yêu quái Dã Trư Chử Dung cười to, "Một môn kiếm pháp lợi hại đã được trui rèn qua muôn ngàn thử thách, còn môn kiếm pháp của người lại trui rèn bao lần?"

"Đúng không?"

Tần Vân tiến về trước.

"Chết cho ta!" Cây trụ sắt trong tay Yêu quái Dã Trư Chử Dung đâm về trước, sau khi Tần Vân đơn giản tránh được liền lập tức xuất kiếm, kiếm quang mờ ảo như mưa bụi thảng ba, mưa bụi mịn mờ như thực như ảo.

Cây trụ sắt trong tay Yêu quái Dã Trư Chử Dung kéo xuống nhanh chóng ngăn cản.

Phốc.

Kiếm quang mờ ảo cùng cây trụ sắt đụng vào nhau, Cây trụ sắt hơi hơi biến hướng, kiếm quang thì xoay vòng quanh Cây trụ sắt theo đó kiếm quang mờ ảo liền xẹt qua phần eo của Yêu quái Dã Trư Chử Dung! Yêu quái Dã Trư Chử Dung vốn không để trong lòng bởi hắn rất tự tin đối với cơ thể hắn, thế nhưng lập tức hắn liền trừng to mắt, điên cuồng muốn che kín phần bụng.

'Rầm ào ào', thân thể của hắn bị cắt thành hai nửa, nửa người trên cùng nửa người dưới hoàn toàn tách ra rồi ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ nền đất.

Tần Vân lúc này mới thu kiếm vào vỏ.

Sinh mệnh lực của Yêu quái Dã Trư Chử Dung rất mạnh mẽ, ngẩng đầu nhìn Tần Vân: "Điều này, điều này sao có thể, trước đó người hoàn

toàn không phá được da của ta, như thế nào, như thế nào một kiếm liền. . . Không thể nào, da lông của ta trời sinh vô cùng dày, còn được Thủy Thần truyền thụ pháp môn Luyện Thể thì làm sao có thể chỉ một kiếm đã bị người chặt đứt thân thể? Đây là kiếm thuật 'Yên Vũ Kiếm' mà người tự nghĩ ra ư?"

"Đúng vậy." Tần Vân gật đầu.

Nửa người dưới của Yêu quái Dã Trư Chử Dung đã hóa thành nguyên hình, nửa người trên cũng bắt đầu biến đổi, hắn nhìn chăm chăm vào Tần Vân: "Người giết ta cũng chỉ vì tên Tần An kia sao? Rốt cuộc người là ai?"

Thật không cam lòng.

Hắn chiếm giữ quận thành Quảng Lăng này đã được sáu mươi tám năm, cứ như vậy mà chết không rõ đầu đuôi dưới tay vị cao thủ thần bí này.

Tần Vân nhìn xem yêu quái Dã Trư, mở miệng nói: "Đúng vậy, ta giết người cũng chỉ vì Tần An! Đơn giản là do ta là em trai của hắn!"

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bản Mệnh Phi Kiểm

"Em trai của hần ư?" Yêu quái Dã Trư Chử Dung thì thảo nói nhỏ, theo đó liền trừng lớn mắt, "Người chính là tên Tần Vân kia ư?"

Hần nhớ rồi.

Tần Liệt Hồ có hai đứa con trai, một người là Tần An, một người khác là thiếu niên kiểm khách có chút danh tiếng thế nhưng đã rời nhà đi du ngoạn khắp nơi từ sáu năm trước. Hơn nữa thực lực của Tần Vân sáu năm trước cũng chỉ có thể khoe khoang trong lứa tuổi thanh niên mà thôi còn dưới con mắt của những cường giả thực sự thì vẫn còn rất non nớt. Yêu quái Dã Trư Chử Dung là một trong những yêu quái khủng bố của quận thành Quảng Lăng thì hơi đâu mà coi trọng một tên nhóc còn con.

"Nếu người giết ta thì Thủy Thần sẽ không tha cho người." Yêu quái Dã Trư Chử Dung cảm giác được ý thức của mình đang yếu dần bèn gầm nhẹ một cách không cam lòng: "Thủy Thần sẽ không tha cho người, nhất định sẽ không tha cho người!"

"Thủy Thần à? Xem ra cả Quảng Lăng Quận thì mười tên yêu quái đã có bảy tên là thủ hạ của Thủy Thần rồi nhỉ?" Tần Vân cười nhạo nói: "Giết yêu quái mà còn sợ mạo phạm đến Thủy Thần ư?"

Nửa người trên của Yêu quái Dã Trư Chử Dung cũng đã hoàn toàn biến về hình dạng vốn có, nửa người của một con Dã Trư khổng lồ cuối cùng chết đi trong yên lặng.

Cả đại sảnh cung điện trở nên yên tĩnh.

Đầu lĩnh Yêu quái, tám con yêu quái bao gồm cả Miêu yêu, cùng với cô gái áo hồng và lão già áo đen kia tất cả đều đã chết.

Chỉ còn một mình Tần Vân đứng ở giữa sảnh như có điều suy nghĩ.

"Chỉ cần nhìn thi thể của tên đầu lĩnh này với một kiếm đã có thể chém thân thể của hắn ra làm hai đoạn thì cả Quảng Lăng Quận cũng không có mấy ai có thể làm được, cứ tiếp tục như vậy sẽ rất dễ bại lộ thân phận nên những thứ này đều cần phải được xử lý, ta vừa trở về sau sáu năm xa nhà thì lúc này vẫn còn chưa phải lúc chống lại Thủy Thần." Trong lòng Tần Vân lập xong kế hoạch bèn đơn giản vơ vét mọi thứ trong đại điện thì lại phát hiện được hộp Tinh Văn Cương kia.

"Đây là Tinh Văn Cương ư?" Tần Vân ngắm nhìn từng khối kim loại màu trắng bạc lộ ra từ hộp gỗ vỡ vụn, "Có được lượng Tinh Văn Cương nặng hơn mười cân này thì căn cơ bản mệnh phi kiếm của ta sẽ càng thêm hùng hậu, thậm chí thời gian cần thiết để luyện thành cũng có thể rút ngắn đi một hai tháng."

Những thi thể của những yêu quái trong đại điện hắn đều dò xét qua một lần nhưng không còn 'Tinh Văn Cương' làm cho hắn vui mừng.

Theo đó Tần Vân từ lấy ra một túi gấm màu hồng trong lòng, mở túi gấm ra liền thấy bên trong có một bình nhỏ, mở nắp bình ra liền có một ít chất lỏng nhỏ xuống thi thể của lũ yêu quái, trên thi thể Yêu quái Dã Trư Chử Dung thì được nhỏ xuống bảy tám giọt còn thi thể những yêu quái còn lại cũng chỉ nhỏ một hai giọt.

"Xèo Xèo Xèo."

Cuối cùng chính là nổi lửa lên.

Nếu đốt cháy thi thể của Yêu quái Dã Trư Chử Dung như bình thường thì sợ rằng mấy ngày sau cũng sẽ còn xương cốt lưu lại, nhưng sau khi nhỏ

xuống những chất lỏng kia thì ngọn lửa lại là màu lam sẫm, ngọn lửa màu lam sẫm này không ngừng ăn mòn thi thể của Yêu quái Dã Trư, chỉ trong mười hơi thở thì thi thể liền bị đốt cháy hầu như không còn, chỉ còn một chút tro tàn còn lưu lại. Về phần thi thể của những con yêu quái khác mặc dù chỉ nhỏ xuống một hai giọt chất lỏng nhưng lại sớm hóa thành tro tàn từ lâu.

"U Thủy cũng sắp hết rồi, lại phải điều chế thôi." Tần Vân thì thầm một câu rồi đi tới lan can bên cạnh bảo tọa, mò mẫm một chút là đã khôi phục lan can bình thường trở lại.

"Ầm ầm ~~~" Vốn những cánh cửa đang đóng kín thì lại lần nữa được mở ra.

Dưới sự quan sát của pháp nhãn, Tần Vân liền đơn giản tìm được chỗ sinh hoạt hằng ngày của yêu quái đầu lĩnh Chủ Dung, sau một phen tìm kiếm cẩn thận thì rất nhanh đã tìm được một hộp nữ trang được cất giấu, bên trong có những vật như bảo thạch, trân châu cùng với một chồng ngân phiếu.

"Khá lắm, tận sáu vạn ba ngàn lượng luôn cơ?" Tần Vân có chút vui mừng khi lật xấp ngân phiếu này, "Lão yêu này là yêu quái dưới trưởng Thủy Thần thì phần lớn tài sản của hắn đều sẽ hiến cho Thủy Thần rồi, tu hành bình thường cũng tiêu hao rất nhiều tài nguyên mà hắn vẫn có thể tích lũy được nhiều bạc như vậy."

"Tu hành xem trọng pháp, tài, lữ, địa*, pháp xếp thứ nhất, không có pháp môn thì căn bản không thể tu hành. Còn tiền tài thì xếp thứ hai." Tần Vân lắc đầu, "Ta thuộc Kiếm Tiên nhất mạch, những tiêu hao khác là cực ít mà chỉ có việc nuôi dưỡng ra bản mệnh phi kiếm của ta mới là cực nhiều, những thứ tích góp được từ bên ngoài trong sáu năm nay ta đều bỏ hết vào đó. May mắn thay có những xấp ngân phiếu này cùng hơn mười cân Tinh

Văn Cường kia, cộng với những tích lũy của ta đã miễn cưỡng đủ cầm cự cho việc nuôi dưỡng bản mệnh phi kiếm trong một năm."

*Pháp, tài, lữ, địa: Pháp là pháp môn, tài là tiền tài, lữ không chỉ là đạo lữ song tu mà nó bao gồm những người có thể bầu bạn với người trên con đường cầu đạo, địa là sự coi trọng phong thủy địa khí, nói trắng ra là từ trường của địa cầu.

Người tu hành cũng đau đầu.

Giống như phù lục nhất mạch, cho dù là phù chỉ chu sa thấp kém nhất nhưng tiêu hao trong thời gian dài cũng vô cùng kinh người. Nếu muốn chế tác một phần phù lục thì cái giá phải trả càng cao.

Giống như luyện đan, luyện Pháp bảo vậy, trước tiên là phải bỏ một vốn lớn để luyện tay nghề, nghề thôi mà cũng thấy sợ.

...

Sau khi vờ vét hết thầy nơi ở của đám yêu quái trong cung điện dưới lòng đất, hắc mang theo hai cái bao bọc liền nhanh chóng rời đi, trước khi đi còn truyền âm vang vọng khắp cung điện dưới lòng đất, giọng như một lão giả tang thương và hùng hồn: "Đám yêu quái đều đã bị ta chém giết, các ngươi nên nhanh chóng rời khỏi đây để bảo toàn tính mạng đi." Nói xong liền rời đi.

Cung điện dưới lòng đất là nơi hưởng lạc của đám yêu quái nhưng cũng là nơi nhân tộc chịu đau khổ tuyệt vọng.

Tuy rằng nghe được những tiếng nổ mạnh từ đại điện nhưng đám vũ nữ, nhạc sĩ và bọn người hầu ai ai cũng sợ đến mức chỉ dám trốn ở trong chỗ ở của mình không dám ra ngoài nửa bước. Cho đến khi nghe được giọng của Tần Vân thì bọn họ mới cẩn thận từng li từng tí đi ra, ra đến nơi mới phát hiện không còn chút ngăn trở nào, rất nhiều cơ quan cửa lớn đều

sớm đã mở ra, một đường thông suốt, mỗi người mới kích động chạy trốn, lúc chạy tới chỗ đường phố lập tức bị phát hiện bởi đám nha dịch tuần đêm, cung điện dưới đất này dĩ nhiên cũng bại lộ từ đó.

Vừa điều tra là đám người quan phủ quận thành Quảng Lăng đã biết rằng chủ nhân của cung điện dưới lòng đất này chính là 'Yêu quái đầu lĩnh Chử Dung' .

Đối với quận thành Quảng Lăng mà nói, 'Yêu quái đầu lĩnh Chử Dung' là một trong lão Yêu ẩn mình trong tối kinh khủng nhất, làm loạn quận thành hơn mười năm nay, nơi ở của hắn từ trước đến nay vẫn luôn là một câu đố.

Việc này lập tức kinh động đến đám người cao tầng của quận thành Quảng Lăng.

Tần phủ, trong một căn phòng thuộc tiểu viện của Tần Vân.

Ánh đèn ấm áp xuyên thấu qua chụp đèn chiếu về một hướng trong căn phòng.

"Âm."

Tần Vân tiện tay bỏ bao bọc chứa đầy ngân phiếu và châu báu vào bên trong rương quần áo bên giường, một bao khác thì ném trên giường rồi được mở ra ngay sau đó, bên trong từng khối khối Tinh Văn Cương một, hắn ngẫm nghĩ: "Ai mà tàng trữ Tinh Văn Cương bình thường đều bị liệt vào tội lớn có thể xét nhà diệt tộc, thế nhưng với thân phận của ta thì một chút Tinh Văn Cương này cho dù có bị phát hiện thì cũng chỉ là chuyện nhỏ."

Khoanh chân ngồi trên giường, Tần Vân nhắm mắt tĩnh tâm một lát.

Ở đan điền trong cơ thể.

Đan điền như biển, có chân nguyên biến thành dòng sông chảy xiết, trong đó có một quả cầu kim loại màu bạc sáng lấp lánh đang trôi nổi giữa không trung.

Bỗng nhiên khối cầu kim loại màu bạc sáng đang xoay tròn này chậm rãi tách ra, sau khi tách ra liền biến thành một sợi tóc kim loại rất mảnh. Nếu như nói quả cầu kim loại màu bạc sáng rất nhỏ, ước chừng chỉ lớn cỡ cục sỏi. Vậy thì sau khi tách ra thành sợi dây kim loại thì càng dài và nhỏ hơn như một sợi tóc dính trên da đầu.

"CHÍU...U...U!."

Sợi tóc kim loại này trong nháy mắt đọc theo kinh mạch trong cơ thể bay ra đan điền, rất nhanh từ kinh mạch cánh tay đi đến đầu ngón tay phải, một tiếng "phốc" vang lên, trong nháy mắt liền xuyên qua lưu lại trên làn da một vết thương nhỏ như sợi tóc, với thực lực của Tần Vân thì trong nháy mắt đã khôi phục.

Sau khi bay ra từ đầu ngón tay phải, sợi tóc kim loại màu trắng bạc này lập tức liền nhanh chóng biến lớn.

Biến thành một thanh tiểu kiếm màu bạc dài chừng ba tấc rồi lơ lửng trước người Tần Vân.

"Bản mệnh phi kiếm." Tần Vân ngồi khoanh chân nhìn cây phi kiếm màu bạc lơ lửng trước mặt, "Vẫn còn gần một năm thời gian thì bản mệnh phi kiếm của ta mới đại công cáo thành, đến lúc đó việc ra vào đan điền cũng không cần cẩn thận từng li từng tí như thế nữa rồi."

Bây giờ bản mệnh phi kiếm vẫn chưa thật sự được luyện thành thì phi kiếm trong người không phân biệt được đâu là địch là ta đâu, nếu như đâm rách tạng phủ thì vẫn bị trọng thương như thường, vì vậy bình thường lúc nuôi dưỡng trong đan điền thì hẳn đều sẽ cuộn lại thành một viên 'Kiếm Hoàn' bởi nếu để trong hình dạng thanh kiếm mà gửi trong đan điền mà đến

nay phi kiếm vẫn chưa chính thức được luyện thành, nhất thời không cần thận làm cho đan điền bị thương là chỉ còn nước khóc không ra nước mắt.

Một khi bản mệnh phi kiếm được luyện thành liền chính là Pháp bảo thuộc hàng số một, có thể biến lớn có thể hóa nhỏ, uy thế vô cùng khủng bố.

Cho dù là được thêm một thanh phi kiếm được luyện chế tốt thì cũng xa xa không bằng bản mệnh phi kiếm. 'Bản mệnh phi kiếm' là gì? Đó là phi kiếm được nuôi dưỡng trong đan điền cả ngày lẫn đêm, thậm chí dùng hồn phách dung nhập vào để nuôi dưỡng, sau khi tích lũy ngày qua ngày dần dần chuyển hóa thành một bộ phận của sinh mệnh, uy lực tự nhiên mạnh khủng bố. Nếu như bản mệnh phi kiếm bị hủy, nhẹ thì trọng thương, nặng thì con đường tu hành từ nay bị chặt đứt.

"Đi!" Cầm lấy một khối Tinh Văn Cương nặng chừng mười cân ở bên cạnh rồi tiện tay quăng ra, lập tức có sợi tơ chân nguyên bay ra từ ngón tay bao vây lấy Tinh Văn Cương rồi lơ lửng ở dưới thanh phi kiếm dài ba tấc kia.

“Ô...ô...ô...n...g ~~~”

Theo đó Tần Vân vận chuyển pháp quyết, mặt ngoài thanh phi kiếm dài ba tấc có một vầng sáng đang lưu chuyển không ngừng để căn nuốt tinh hoa của Tinh Văn Cương, từng điểm sáng một bay ra từ trong Tinh Văn Cương rồi dung nhập vào trong thanh phi kiếm dài ba tấc, mà khối Tinh Văn Cương đang lơ lửng kia dần dần có một chút mảnh vụn bay xuống.

Trải qua gần nửa canh giờ, thanh phi kiếm dài ba tấc rung động một cái phát ra một tiếng kiếm ngân.

"Hôm nay đến đây thôi." Tần Vân khẽ vươn tay, khối Tinh Văn Cương giống như đá cuội đã nhỏ hơn một vòng lớn bay trở về trong tay, chỉ nặng còn ước chừng hai cân, "Mỗi ngày luyện hóa khoảng chừng tám cân Tinh

Văn Cương, sợ là chỉ cần mười ngày đã có thể luyện hóa toàn bộ lượng Tinh Văn Cương này, căn cơ bản mệnh phi kiếm của ta cũng càng thêm hùng hậu."

"Muốn nuôi dưỡng luyện hóa một thanh bản mệnh phi kiếm quả thật không dễ dàng, nếu là người tu hành bình thường, cho dù là đều là Kiếm Tiên nhất mạch thì chỉ sợ phải hao phí mấy chục năm làm việc cực nhọc mới có thể nuôi dưỡng luyện thành bản mệnh phi kiếm của mình, ta ngộ được 'Yên Vũ Kiếm ý' nên việc nuôi dưỡng phi kiếm cũng nhanh gấp mười lần, chỉ cần làm việc cực nhọc mấy năm là sẽ đại công cáo thành, đáng tiếc tài liệu cần thiết để nuôi dưỡng bản mệnh phi kiếm lại là một phần không thiếu." Tần Vân âm thầm cảm khái.

Quả thật là ném cả núi vàng biển bạc vào chỉ vì một phi kiếm.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trước Hai Mươi Tuổi Chưa Vào Được Tiên Môn, Cả Đời Liên Vô Vọng

"Đến đây." Thanh phi kiếm dài ba tấc lơ lửng trước người nhanh chóng biến lớn lên đến ba thước (1 mét), nhìn lại trông như một thanh kiếm bình thường.

Hắn vươn tay ra cầm lấy thanh thần kiếm này.

Mặc dù hôm nay vẫn chưa đại công cáo thành nhưng vẫn vô cùng sắc bén như trước, chém sắt như chém bùn. Thế nhưng Tần Vân lại không nở ra dùng bởi nếu nó chỉ cần bị hao tổn đôi chút thì chỉ còn nước nuốt hận mà thôi.

"Lúc đầu ta rất vui mừng khi đạt được truyền thừa Kiếm Tiên vào năm mười ba tuổi, nhưng lại không nghĩ rằng mở ra Tiên Môn lại khó khăn như vậy" Tần Vân cảm khái, "Trước hai mươi tuổi vẫn chưa bước vào Tiên Môn thì cả đời liên vô vọng vùng vẫy, ta phải gần mười chín tuổi mới mở được Tiên Môn."

Tu hành được chia làm ba đại cảnh giới, nó bao gồm Hậu Thiên, Tiên Thiên và Nguyên Thần.

Cảnh giới Hậu Thiên chia làm mười hai tầng Luyện Khí, tầng sau khó khăn hơn tầng trước.

Cảnh giới Tiên Thiên có thể chia làm Hư Đan cảnh, Thực Đan cảnh và Kim Đan cảnh.

Còn cảnh giới Nguyên Thần ư? Từ lâu đã được xem là truyền thuyết!

Trong đó 'Mở ra Tiên Môn' ám chỉ chính là từ Luyện Khí tầng chín đột phá lên Luyện Khí tầng mười, chỉ cần vừa đột phá chân khí liền hóa lỏng trở thành chân nguyên! Đây cũng là chỗ bắt đầu của con đường tu hành.

Đồng thời cũng sẽ bị ông trời ghét.

Khi dùng bút ghi chép pháp môn của Luyện Khí tầng mười lên trên giấy thường, những chữ trên đó đều sẽ trực tiếp biến mất! Nếu muốn truyền miệng cho người khác thì lời sẽ bị ghen lại, hoàn toàn không thể thốt lên được tiếng nào.

Mà cách nói 'trước hai mươi tuổi chưa vào được tiên môn, cả đời vô vọng' này xuất hiện là do trước lúc hai mươi tuổi cơ thể vẫn đang trưởng thành, trong da thịt tràn ngập sinh cơ vô tận, kinh mạch trong cơ thể cũng chan chứa khả năng vô hạn. Hy vọng để mở ra Tiên Môn rồi ngưng luyện ra chân luyện vào lúc này là cao nhất. Một khi qua hai mươi tuổi cũng là lúc cơ thể dần xuống dốc, hy vọng để mở ra Tiên Môn gần như không còn.

"Lúc ta mười ba tuổi đã có thể nhân kiếm hợp nhất, so với lứa bạn cùng tuổi cũng đã là Luyện Khí tầng chín! Cho dù gia nhập một số tông phái tu hành nhị lưu tam lưu cũng không phải việc gì khó, việc mở ra Tiên Môn có lẽ cũng chỉ rất nhẹ nhàng mà thôi. Chẳng qua truyền thừa của ta đạt được lại là một phần của Kiếm Tiên truyền thừa do tiền bối Tiên Thiên Kim Đan cảnh 'Thần đạo nhân' lưu lại vào tám trăm năm trước." Tần Vân than thở, "Kiếm Tiên truyền thừa là một trong những truyền thừa cao cấp nhất giới tu hành này, việc tu luyện cũng khó gấp trăm lần pháp môn tu luyện thông thường."

"Trong giới tu hành có một câu: 'nhất kiếm phá vạn pháp', thanh kiếm này chính là phi kiếm của kiếm tiên." Tần Vân lắc đầu, "Nhưng ta chỉ lấy

được truyền thừa mà không có sư phụ tiền bối chỉ dạy nên việc tu luyện Kiếm Tiên truyền thừa khó hơn gấp trăm lần so với bình thường."

"Lúc mười ba tuổi đạt được truyền thừa, mười lăm tuổi rời nhà đi du ngoạn, lại trải qua rất nhiều cuộc chiến sinh tử, thậm chí còn đi qua cửa khẩu Bắc Địa."

"Gần mười chín tuổi mới mở ra Tiên Môn."

Chính bản thân Tần Vân cũng thốt thức.

Bản thân không hề được sự trợ giúp của các sư phụ tiền bối, khimở ra Tiên Môn hoàn toàn là dựa vào chính mình mạnh mẽ vượt qua hết thảy.

"Ừa? Trời đã sáng rồi sao?" Tần Vân phát hiện bên ngoài cửa sổ đã lờ mờ sáng.

"Thu!" Trong lòng Tần Vân vừa động, thanh thần kiếm dài ba thước trong tay lập tức thu nhỏ lại, cho đến khi thu nhỏ lại ước chừng cỡ sợi tóc liền chui vào làn da ngón trỏ rồi dọc theo kinh mạch trong cơ thể nhanh chóng trở về đan điền, trong đan điền nó xoay tròn tự cuộn lấy mình thành một quả cầu kim loại màu bạc lớn cỡ viên sỏi.

Viên Kiếm Hoàn này trong người hẳn được hồn phách cùng với chân nguyên trong cơ thể nuôi dưỡng trong thời gian dài.

Đứng dậy đi xuống đất, Tần Vân đưa mắt nhìn sang những mảnh vụn đã bị luyện hóa hoàn toàn của Tinh Văn Cường trên mặt đất, chân nguyên trong nháy mắt liền phóng ra ngoài bao bọc lấy những mảnh vụn kia rồi quần thành một quả cầu nhỏ, lại vung tay lên thì quả cầu chứa đầy mảnh vụn kia liền rơi vào trong một giỏ trúc. Sau đó hắn cũng bỏ bao bọc chứa đầy Tinh Văn Cường trên giường kia vào trong tủ áo, hai bao bọc đều được giấu dưới một số quần áo, thậm chí còn lưu lại dấu vết của chân nguyên rồi mới khóa tủ lại.

Mở cửa đi ra khỏi phòng.

Vào sáng sớm, không khí trong lành, đám hạ nhân Tần phủ đã bắt đầu quét dọn, nhóm lửa nấu cơm.

...

Sau khi rửa mặt, Tần Vân liền thay một bộ áo bào bằng gấm, hoàn toàn là cách ăn mặc của một quý công tử. Khi một người đang tha hương thì tự nhiên sẽ ăn mặc điệu thấp hơn. Nhưng hôm nay về đến cố hương, thân là Nhị công tử của Tần phủ đương nhiên không thể làm xấu đi mặt mũi của Tần phủ.

"Chào buổi sáng Nhị công tử!"

"Chào buổi sáng Nhị công tử!"

Tần Vân đi dạo trong phủ, mỗi tên hạ nhân thấy hần đều hành lễ chào hỏi.

Ngắm nhìn từng gốc cây ngọn cỏ, từng con đường mòn, từng dãy hành lang khúc chiết trong phủ, cảm thấy sao mà thân thương quá!

Rất nhanh sau đó hần đã đi đến luyện võ trường.

Một bên của luyện võ trường có giàn để binh khí, còn ở chỗ tường xa kia có bia ngắm.

"Luyện võ trường!" Tần Vân mỉm cười, hồi đó phụ thân luyện võ ở đây, đại ca cũng thế, thậm chí bản thân thời niên thiếu cũng đã từng ngâm đả nuốt cay mà luyện kiếm ở nơi này. Mẫu thân thì thường xuyên ngồi ở một bên bàn đá tươi cười ngắm nhìn.

Cao hơn cảnh giới 'Nhân kiếm hợp nhất' một tầng chính là cảnh giới 'Vô Lộ'(Không lộ).

Vô Lậu cơ hồ chính là cực hạn của sinh linh Hậu Thiên cảnh, thân thể đạt đến cảnh giới Vô Lậu có thể khống chế từng cọng lông của cơ thể đến trình độ hoàn mỹ, cho dù không luyện tập kiếm pháp đã học trong thời gian dài thì cũng sẽ không bao giờ quên.

Đạt đến cảnh giới Vô Lậu, trên lý thuyết là không cần khổ luyện mỗi ngày, cho dù Tần Vân đã giảm bớt thời gian luyện kiếm nhưng mỗi ngày vẫn luyện kiếm theo thói quen.

"Vù."

Trường kiếm bên hông ra khỏi vỏ.

Tần Vân đứng tại chỗ, bộ pháp dưới chân ngẫu nhiên thoáng di động, trường kiếm trong tay tùy ý múa may, tốc độ thoát nhìn cũng không nhanh, nhưng kiếm quang lại mông lung như mưa bụi thảng ba, như mơ như ảo, làm cho người ta say mê vô cùng. Đây dường như không còn là thanh kiếm có thể giết người nữa mà là một bài thơ, một bức họa.

Bên cạnh luyện võ trường xuất hiện một người là đại ca Tần An, Tần An không hề lên tiếng quấy rầy mà chỉ ngắm nhìn một cách tò mò.

Tần Vân cũng không hề ngừng lại, sau một hồi luyện kiếm khi ý cảnh đã tận thì mới thu kiếm vào vỏ.

"Nhị đệ, kiếm của người sao lại chậm vậy?" Lúc này đại ca Tần An mới hỏi một cách ngờ vực, "Tuy rằng ta cảm thấy kiếm của người rất đẹp cho dù so với những kỹ nữ kia múa kiếm càng đẹp, nhưng lại quá chậm, đường kiếm chậm như vậy thì làm sao giết địch đây?"

"Ha ha..." Tần Vân nở nụ cười, "Đây là Yên Vũ Kiếm do ta tự nghĩ ra, phần người thấy được chẳng qua chỉ mới là một mặt của Yên Vũ Kiếm mà thôi."

"Chỉ mới có một mặt mà thôi?" Đại ca Tần An như có điều suy nghĩ, "Được rồi, lúc người mười tuổi đã có thể đánh bại ta, mười lăm tuổi chính là người đứng đầu trong đám thế hệ trẻ của quận thành Quảng Lăng, nhưng khi đó ít ra còn có thể nhìn thấu sự lợi hại trong kiếm của người, nhưng bây giờ ta không còn xem hiệu kiếm của người nữa rồi."

Tần Vân cười lái sang chuyện khác: "Sao đại ca tới sớm vậy? Giờ vẫn chưa đến giờ ăn sáng mà đại ca người đã từ thành Nam tới thành Tây này rồi sao?"

"Huynh đệ chúng ta đã sáu năm không gặp rồi thì đương nhiên nên gặp nhiều chút." Tần An cảm khái, "Khi người đi du ngoạn bên ngoài thì ta luôn luôn lo lắng cho người, chỉ sợ người một đi là không trở về, thôi được rồi không nói những thứ này nữa! Nói đến cũng có chút kỳ lạ, nửa năm nay mỗi sáng sớm khi ta rời giường luôn cảm thấy mệt mỏi, lúc mới lang y đến khám lại cho là không có bệnh, nhưng tinh thần ta hôm nay lại khá là sảng khoái."

Trong lòng Tần Vân khẽ nhúc nhích.

Hôm nay không tệ ư? Chắc là do tối hôm qua không bị Miêu yêu hút dương khí đi.

"Chẳng lẽ là do nhớ người ư? Người trở về không phải tâm trạng ta rất tốt sao?" Đại ca Tần An nói nhỏ.

"Nhớ ta à? Nếu như nhớ ta thì tại sao nửa năm nay mới bắt đầu cảm thấy không khỏe trong khi đó năm năm trước lại bình an vô sự?" Tần Vân bĩu môi nói, "Là do Yêu khí nhập vào cơ thể người đấy."

"Yêu khí nhập vào cơ thể ta ư?" Sắc mặt đại ca Tần An biến đổi.

Tần Vân cũng không giấu giếm đại ca mình, dù sao lúc nhỏ mình và đại ca đã cùng nhau trải qua nhiều thử thách, đã từng ném qua đầu đón nên

những việc như 'Yêu khí nhập vào cơ thể' đại ca hẳn cũng có thể chấp nhận dễ dàng.

"Ngày hôm qua ta đã nhìn ra rồi." Tần Vân nói.

"Vậy tại sao hôm qua ngươi không nói?" Đại ca Tần An nghi hoặc hỏi.

"Nếu đánh rần động cỏ, chó cùng rứt gậu thì tính sao bây giờ? Đương nhiên giả bộ không biết gì cả rồi âm thầm điều tra là tốt nhất, đêm qua ta đã điều tra rõ ràng hết thảy, giải quyết xong mọi họa thì mới dám nói cho ngươi biết." Tần Vân nói, "À còn nữa việc này ngươi đừng nói cho ai biết."

"Ta đương nhiên là biết." Đại ca Tần An gật đầu liên tục, "Thân thể này của ta không sao chứ."

"Yên tâm vẫn còn cứu được." Tần Vân bĩu môi cười cười.

Nói xong bèn lấy từ trong ngực ra một tấm phù chỉ đã sớm được chuẩn bị, nói: "Đây là 'Khư Bệnh Phù' ta cướp được từ một tên bạn tốt của ta, còn ta thì đương nhiên sẽ không vẽ mấy thứ này đâu!" Vừa nói vừa rút chân nguyên vào bên trong phù chỉ để kích hoạt nó, chỉ thấy phù chỉ lập tức không lửa mà tự cháy, theo đó liền có một loại sức mạnh vô hình sáp nhập vào trong cơ thể đại ca Tần An, Tần An chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, vốn còn một chút cảm giác nặng nề giờ cũng đã biến mất, thân thể thoáng cái thư thái hơn nhiều.

"Hơn phân nửa Yêu khí đã bị loại trừ." Tần Vân nói, "Thế nhưng Yêu khí đã thấm thấu vào trong tạng phủ của ngươi nên vẫn còn một chút Yêu khí đã cắm rễ quá sâu, Khư Bệnh Phù có thể sẽ trị không hết."

"Vậy ta nên làm gì đây ?" Đại ca Tần An liền hỏi.

"Ha ha, không còn yêu quái hại ngươi thì Yêu khí vào trong cơ thể ngươi chỉ còn là dòng nước không nguồn. Ngươi trẻ tuổi như vậy, thân thể

lại cường tráng, cho dù không có Khư Bệnh Phù đi nữa thì trong vòng ba đến năm năm thân thể của người cũng có thể dần chuyển biến tốt đẹp. Hôm nay Khư Bệnh Phù đã loại trừ Yêu khí hơn phân nửa, còn lại một chút sẽ không ảnh hưởng lớn tới người, khoảng chừng sau mấy tháng là có thể loại trừ hết sạch sẽ một cách tự nhiên." Tần Vân cảm khái, "Sinh cơ của cơ thể nhìn vậy thôi nhưng thực chất rất là thần kỳ đấy."

Đại ca Tần An lập tức buông lòng, bèn nghi hoặc hỏi: "Nhị đệ, tại sao lại có yêu quái đến hại ta cơ chứ? Một thương nhân nho nhỏ như ta thì yêu quái nhắm vào ta làm gì? Là vì cha sao?"

"Ừm." Tần Vân gật đầu, "Đợi cha về rồi thì lúc đó ta sẽ nói chi tiết cho các người."

Đại ca Tần An rất nhanh liền thoải mái, nhanh chóng cười nói: "Nhị đệ, năm đó người mười ba tuổi là đã Luyện Khí tầng chín, ta biết người nhất định có thể mở ra Tiên Môn, bước vào cánh cửa tu tiên. Hôm nay nhìn lại, người đã có thể thấy được Yêu khí, thậm chí còn có thể giải quyết đám yêu quái, người thật sự đã bước vào cánh cửa tu tiên rồi."

Tần Vân cười cười.

Lúc trước khi đạt được Kiếm Tiên truyền thừa hẳn chỉ nói cho phụ thân! Phụ thân nghiêm lệnh không truyền ra bên ngoài, ngay cả mẹ và thân ca ca cũng không được nói chỉ vì sợ không cẩn thận là sẽ lỡ miệng rồi mang đến đại họa.

"Mở ra Tiên Môn không hề dễ dàng." Tần Vân chỉ đơn giản nói một câu.

...

Hai huynh đệ vừa cùng ăn điểm tâm với mẫu thân vừa hàn huyên vài câu, bỗng nhiên hạ nhân trong phủ liền đến bẩm báo: "Nhị công tử, bên

ngoài phủ có người nói muốn gặp Nhị công tử, nói là bạn tốt của người."

"Bạn tốt ư?Hôm qua người mới vừa trở về là đã có người muốn tới gặp người rồi sao?" Đại ca Tần An liền nghi hoặc.

"Đi nhìn xem đó là ai?" Tần Vân đứng dậy.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tây Sơn Kiếm Viên

Tần Vân đi đến cửa phủ nhìn thấy, một nam tử râu ria hói đầu dắt ngựa đứng chờ ở cửa chính.

"Vân ca." Nam tử râu ria hói đầu lập tức lộ ra dáng tươi cười, giọng rất lớn, kích động quá to.

Tần Vân trừng to mắt nhìn kỹ, hói đầu, chòm râu dài, chỉ có ngũ quan khuôn mặt còn có thể nhận ra được: "Người là Tiểu Ba Ba? Làm sao có thể, cái tên thiếu niên tuần tú đẹp trai hay ngượng ngùng, sao bây giờ lại biến thành một đại hán thô lỗ rồi?"

Điền Ba chính là một trong những người bằng hữu tốt nhất của hãn thời thiếu niên, so với chính mình còn nhỏ hơn một tuổi.

Thời thiếu niên, Điền Ba tuần tú trắng nõn, còn rất then thừng.

Hôm nay lại hói đầu? Chòm râu dài? Cường tráng?

"Vân ca, người sao có thể nói ta như vậy?" Nam tử râu ria hói đầu 'Điền Ba' liền nói, "Đây cũng quá đả thương người rồi, làm ta rất đau lòng!"

"Đừng giả bộ." Tần Vân trêu ghẹo nói.

Điền Ba cười hắc hắc.

Hai người hưng hăng ôm nhau.

"Vân ca, đã lâu không gặp!" Điền Ba nói.

"Là đã lâu không gặp." Tần Vân buông hảo huynh đệ ra, lập tức cười nói, "Bất quá, Tiểu Ba Ba, người bộ dạng biến hóa quá lớn, không nhìn kỹ ta cũng không nhận ra người."

"Ta làm sao biết được, năm mười tám tuổi thì bắt đầu, tóc của ta không ngừng rụng mất, làm cách gì cũng vô dụng." Điền Ba bất đắc dĩ sờ lên đầu, "Không có biện pháp, phụ thân ta hói đầu, tổ phụ ta cũng hói đầu, vì vậy ta cũng như vậy đi. Hơn nữa, trừ hói đầu thì râu ria còn sinh trưởng tốt, bất quá trông còn rất khí phách."

"Khí phách khí phách." Tần Vân nở nụ cười.

Đám bằng hữu trước đây đều trưởng thành a!

"Người cũng thế, trở về cũng không nói cho ta một chút tin tức, còn là từ bên trong Lục Phiến Môn truyền ra ngoài tin tức người đã trở về." Tây Sơn Kiếm Viên Vô Phong công tử đã triệu tập nhân thủ khắp nơi, giữa trưa hôm nay vì người mà mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần." Điền Ba cười nói, "Ta lập tức xung phong nhận việc, chạy đến đây đón tiếp người qua."

"Mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần?" Tần Vân kinh ngạc, "Tin tức của các người cũng thật sự quá nhanh."

"Một truyền mười, mười truyền một trăm." Điền Ba liền nói, "Đi đi đi, đi nhanh lên, bao nhiêu lão huynh đệ đều đang đợi người."

Đứng ở đại môn bên cạnh, đại ca của Tần An nói ra: "Nhị đệ, rất nhiều hảo hữu đều đang đợi người, liền tranh thủ thời gian đi đi."

"Tốt, đại ca, người cũng không cần chờ ta trở về, đêm nay ta chỉ sợ trở về, trời đã khuya." Tần Vân nói ra.

Hạ nhân đã sớm chuẩn bị ngựa tốt, Tần Vân liền cùng Điền Ba cùng nhau cưỡi ngựa rời đi.

...

Tây Sơn Kiếm Viên, dưới chân núi Tây Sơn ở bên ngoài Quảng Lăng quận thành

Tần Vân hai người thản nhiên cưỡi ngựa đi về phía trước, một đường nói chuyện phiếm.

"Lúc trước ta còn muốn giống như người du lịch thiên hạ, cho rằng ta đây đã chút bản lĩnh, sau này chứng kiến mấy trận chém giết máu tanh liền bị dọa một trận, trở về ngoan ngoãn thừa kế sản nghiệp của cha ta . Hiện tại tiếp nhận một ít sinh ý quán rượu trên danh nghĩa của cha ta ." Điền Ba lắc đầu nói, "Đúng rồi, ta trước đó không lâu vừa nạp thiếp. Năm nay lại bị cha ta dồn ép tranh thủ thời gian lấy vợ."

"Người trước nạp thiếp, sau cưới vợ ?" Tần Vân kinh ngạc.

"Bụng lớn không có biện pháp." Điền Ba lắc đầu, "Bất quá cha ta rất cao hứng."

"Điền đại tài chủ chỉ có người là con trai, đang chờ người khai chi tán diệp." Tần Vân trêu ghẹo.

Nói chuyện một lúc, hai người cưỡi ngựa cũng đi tới chân núi Tây Sơn. Bên cạnh có một hồ nước, hồ nước không nổi gợn sóng giống như một khối phi thủy cực lớn, chiếu rọi lấy Tây Sơn. Mà tại đầu kia hồ nước có các đình đài lầu các, lò mờ có thể chứng kiến những bóng người trong này.

Bên bờ hồ sớm đã có người hầu đang chờ, thấy hai người cưỡi ngựa đến liền đi tới nghênh đón.

"Điền công tử, vị này chính là Tần công tử ?" vị quản sự nhiệt tình nói, "Tranh thủ thời gian đi theo ta, chủ nhân nhà ta còn có nhiều vị công tử khác sớm đợi ngài từ trước."

Tần Vân, Điền Ba xuống ngựa, hai con ngựa giao cho một tên người hầu.

Hai người bọn họ dưới sự dẫn dắt của một tên quản sự, lên một chiếc thuyền nhỏ.

Thuyền tuy nhỏ, nhưng cũng rất là lịch sự tao nhã, người chèo thuyền càng là một vị thiếu nữ xinh đẹp, thuyền lá nhỏ đi trên mặt hồ không nổi gợn sóng, như là Tiên cảnh.

"Ta nhớ năm đó người chèo thuyền còn là lão giả, hôm nay đều đổi thành thiếu nữ." Tần Vân cảm khái.

"Vô Phong công tử cuối cùng cũng hiểu được hưởng lạc là gì." Điền Ba cũng nói.

Tây Sơn Kiếm Viên, vốn là biệt viện của Đại công tử 'Lý Vô Phong' Quảng Lăng Quận đại tộc Lý gia, hẳn yêu thích kiếm thuật, thời thiếu niên liền xây dựng 'Tây Sơn Kiếm Viên' chỉ có thiếu niên dưới mười sáu mới có thể gia nhập, Tần Vân lúc trước được mời gia nhập lúc mới mười tuổi, 'Tây Sơn Kiếm Viên' lúc trước chỉ vì Vô Phong công tử tìm kiếm chút ít bằng hữu đồng dạng yêu thích kiếm thuật mới sáng tạo ra, bất quá theo những thiếu niên này sau khi lớn lên, Tây Sơn Kiếm Viên tại Quảng Lăng quận thành cũng coi như có chút lực ảnh hưởng rồi.

Tại lầu các bên kia hồ cũng có một số người đến sớm uống rượu tâm tình, bọn hắn cũng chú ý tới một chiếc thuyền nhỏ đang đi về phía này.

"Ha ha ha. . ."

Xa xa truyền đến tiếng cười to, "Kiếm Thần đã đến, Kiếm Thần đã đến, Kiếm Thần của Kiếm Viên chúng ta đã đến."

"Mau nhanh lên, Tần Vân huynh, tranh thủ thời gian tới đây, đừng chậm chạp nữa." Cả đám đều cười to thúc giục.

"Vân ca, đi a." Điền Ba thì là lập tức nhảy ra khỏi thuyền nhỏ, đạp nước mà đi, ở trên mặt hồ chạy vội hơn hai mươi trượng, mới đáp xuống ở trên bến tàu phía xa.

Tần Vân cũng ha ha cười cười, cũng đạp nước mà đi, chỉ là hấn không có khoe khoang, chỉ là đạp ở trên mặt hồ làm nước vền vện lay động, không có tóe lên bọt nước, liền theo sau đi tới bến tàu.

"Tần Vân huynh, đã lâu không gặp."

"Sáu năm rồi, đến đến đến, uống rượu, thực sợ tiểu tử ngươi chết ở bên ngoài a, mạng ngươi lớn, cuối cùng đã trở về."

Một đám người có chút vội vã cầm lấy bầu rượu chạy tới đây, có người trực tiếp đưa lên một bầu rượu cho Tần Vân.

Tần Vân tiếp nhận, cười nói: "Đến đến đến, uống."

...

Hơn hai mươi người cùng tụ tập một chỗ thoải mái uống rượu.

"Nhị ca, đến đây, lần trước so kiếm ta thua một bậc, lần này lại đến."

"Tốt, ta há có thể sợ ngươi?"

Hai người đem bầu rượu phóng tới một bên, lúc này hai người nhảy ra, đạp trên mặt nước, tại đây giữa non xanh nước biếc, trên mặt hồ, mà bắt đầu tỷ thí.

Trong lúc nhất thời, kiếm quang lập lòe, thân ảnh hai người giao thoa biến ảo.

"Tốt."

"Kiếm của nhị ca, lúc khò vác cái lu chạy, càng thêm khí độ bất phàm rồi."

"Hô, một kiếm này thật quý dị, làm ta sợ nháy dưng."

Bên cạnh cả đám người uống rượu đang xem cuộc chiến cũng chỉ trỏ.

Về sau một người bị đánh rơi xuống hồ nước toàn thân ướt đẫm, cuộc tỷ thí này mới chấm dứt.

"Võ huynh, chúng ta cũng tới thử xem."

"Đến đến."

Trong lúc nhất thời, tốp năm tốp ba liên tiếp đập trên mặt nước bắt đầu luận bàn kiếm thuật.

So kiếm, là việc mà Tây Sơn Kiếm Viên thường thấy nhất! Cái này là do Tây sơn kiếm viên bao năm qua mời người gia nhập, từng người gia nhập đều cần kiếm thuật có chút thực lực nhất định, bọn hắc hâu như đại biểu Quảng Lăng quận thành một đời tuổi trẻ kiếm thuật cao minh.

Uống rượu, tâm tình, so kiếm. . .

Hôm nay bọn hắc hâu đều trưởng thành, sinh hoạt cũng có nhiều tăng xông xiêng, cũng để cho bọn họ vui hơn khi đến Tây Sơn Kiếm Viên, tại đây có thể thoải mái uống rượu, thoải mái so kiếm, không cần để ý tới tục sự hồng trần.

Tần Vân cũng cầm lấy một bầu rượu trúc cùng hảo hữu uống rượu, tùy ý trò chuyện.

"Trương Phong Tử đâu? Hẳn ta một mực tìm ta so kiếm, như thế nào lần này không thấy được hẳn ?" Tần Vân hỏi.

"Trương Phong Tử hẳn ta dốc hết gia tài đi tu tiên rồi, bá nhập' Thích Sơn Phái " đáng tiếc hẳn trước hai mươi tuổi không thể gõ mở Tiên Môn, liền đi lang thang bốn phương. . ."

"Ta là thực bội phục Trương Phong Tử, năm xưa lúc ta một lòng luyện kiếm, cũng muốn tu tiên, chỉ là về sau dần dần không còn lòng dạ, ài, không có cách nào khác, cha ta cũng già rồi, hôm nay gia tộc cũng cần ta đến chống đỡ, không cho phép ta xằng bậy."

"Tăng tăng công xiềng, không được tự do."

Mọi người thốn thức.

Ở đây đều là luyện kiếm cao thủ, bình thường đều đạt đến Luyện Khí tầng bảy, đối với đường tu hành cũng có một phần khát vọng.

Thời thiếu niên hăng hái, đều có truy cầu của riêng mình.

Chỉ là sau khi lớn lên đều bị thế tục tăng tăng công xiềng trói buộc, và lại đạt tới Luyện Khí tầng chín mới có cơ hội gõ cửa Tiên Môn, ở đây có thể đạt tới Luyện Khí tầng chín cũng vẹn vẹn có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Hơn nữa muốn bá nhập tu tiên tông phái cũng là rất khó khăn.

"Ngọc Thanh muội tử đâu?" Tần Vân lại hỏi, Ngọc Thanh muội tử là Tây Sơn Kiếm Viên bọn hắn duy nhất nữ tử.

"Phụ thân nàng bị điều nhiệm đi Nam Minh quận rồi, nàng cũng đi theo phụ thân rồi đi, về sau gặp nhau cũng khó khăn."

"Ta nghe nói Ngọc Thanh muội tử cũng lập gia đình, gả cho vị bệnh công tử gia tộc quyền thế 'Quy Hải gia' Nam Minh quận."

"Quy Hải gia, thế nhưng là gia tộc quyền thế số một số hai, bất quá vị bệnh công tử kia ta cũng đã được nghe nói, nghe nói thân thể rất kém cỏi, sợ sống không được mấy năm."

...

"Lạc Băng huynh đệ như thế nào cũng không có tới ?" Tần Vân hỏi.

"Lạc Băng chết rồi, nửa đêm hắn cùng hảo hữu từ thanh lâu trở về, uống say chuẩn choáng, lọt vào ám sát, liền mất đi tính mạng. Hiện tại cũng không biết rút cuộc là người nào giết hắn đi."

Tần Vân hơi sửng sờ.

Thiếu niên kiêu ngạo kia, liền như vậy chết ?

...

"Cổ Ngũ cũng đã chết, hắn lại thêm oan, từ Cổ gia trang phản hồi quận thành trên đường gặp yêu quái, một đoàn người chết sạch."

...

Tần Vân nghe thốn thức không thôi.

Đám hảo hữu Tây Sơn Kiếm Viên lúc trước, có người đi xa tha hương, cũng có mấy người đã chết.

Các huynh đệ Kiếm Viên quan hệ mặc dù không tệ, mà khi lần đầu tụ họp có gần bốn mươi người, tự nhiên có thân sơ phân chia, mấy ngày tụ hội một lần, mấy năm trôi qua, có chút quan hệ bất hòa nên cũng không qua lại nhiều. Tần Vân lúc mười tuổi gia nhập Tây Sơn Kiếm Viên, khi đó phụ thân hắn Tần Liệt Hồ vẹn vẹn chính là một bố đầu bình thường. Lúc trước một đám các thiếu niên còn lạ lẫm, càng thêm thói quen nhìn bối cảnh lai lịch. Như loại này bình thường con trai bố đầu, một ít nho nhỏ phú thương chi tử, đều cũng có chút ít bị xem thường.

Tần Vân luyện kiếm điên cuồng, có một cái ngoại hiệu là 'Vân Phong Tử', chính thức cùng hắn quan hệ cực gần chỉ có 'Tiểu Ba Ba' Điền Ba cùng với 'Cuồng Nhân' Tạ Lôi.

Mặc dù có mấy người cùng tuổi chết đi, nhưng thời đại này, yêu quái làm hại, người chết quá thông thường, tăng thêm giao tình cũng không phải quá sâu, Tần Vân cũng chỉ là thốn thức mà thôi.

"Đúng rồi, Cuồng Nhân đâu? Như thế nào không có tới?" Tần Vân hỏi Điền Ba đang uống rượu bên cạnh, "Hắn đi áp tiêu rồi hả?"

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tạ Sương

"Cuồng nhân ư?" Điền Ba hơi chút sững sờ, thấp giọng nói, "Tên cuồng nhân cũng chết được gần ba năm rồi."

"Đã chết gần ba năm rồi sao?" Tần Vân biến sắc.

Lúc gần mười tuổi cũng là lúc hắn mới gia nhập Tây Sơn Kiếm Viên, hắn là con trai của một bố đầu bình thường.

Điền Ba chín tuổi là con của một phú thương nhỏ.

Nhà Tạ Lôi mở một tiêu cục khi hắn mười một tuổi.

Tạ Lôi hết sức ham học hỏi, tính khí thẳng thắn nên cũng được mọi người gọi là 'Tạ Cuồng Nhân'. Mà 'Điền Ba' bởi vì lúc ấy cơ thể yếu ớt nhưng nhìn rất tuấn tú, lại hay thẹn thùng nên bị chọc là 'Tiểu Ba Ba'.

Nếu nói một cách nghiêm túc thì Điền Ba chỉ tương đương với một tùy tùng nhỏ, mà Tần Vân và Tạ Cuồng Nhân 'Tạ Lôi' mới là hai người có kiếm thuật cực cao trong Tây Sơn Kiếm Viên, hai người thường xuyên tỷ thí luận bàn. Tần Vân xem muội muội của Tạ Cuồng Nhân 'Tạ Sương' như em gái ruột bởi Tần Vân cũng đã từng có một muội muội, chỉ là năm hắn tám tuổi thì muội muội đã mất, Tạ Sương lớn lên không chỉ trông rất giống muội muội hắn mà ngay cả tính cách làm nũng cũng rất giống.

Quan hệ giữa Tần Vân và Tạ Lôi vô cùng tốt nên hắn cảm thấy rất khó tin khi một người lắm mưu kế và vô cùng mạnh mẽ như Tạ Cuồng Nhân đã như vậy mà chết rồi?

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Chết như thế nào?" Tần Vân cảm thấy lòng mình như đang thắt lại, từng cảnh tượng thời niên thiếu lại lần nữa nổi lên trong lòng, ánh mắt cũng không khỏi đỏ lên.

"Vốn là tính sau buổi tụ hội ngày hôm nay sẽ từ từ nói cho Vân ca người bí mật này." Điền Ba hạ giọng, "Người cũng biết là sức khỏe của cha Cuồng Nhân hẳn đã sớm không tốt, một mực bệnh nặng trên giường, sau nửa năm khi người rời khỏi quê hương cũng là lúc cha của Cuồng Nhân qua đời! Thế nhưng Cuồng Nhân vừa có thực lực vừa có mảnh khoé nên hẳn vẫn ngồi vững vàng trên chức Tổng tiêu đầu của tiêu cục, thậm chí sau này còn định ra một mối hôn sự với một thứ nữ thuộc đệ nhất đại gia tộc Hồng gia của Quảng Lăng Quận chúng ta, coi như cũng là đã có chỗ dựa là Hồng gia rồi, nhưng đâu ai ngờ rằng vợ còn chưa kịp cưới là đã có chuyện xảy ra."

"Chuyện gì?" Tần Vân gặng hỏi.

"Tạ gia tiếp nhận một chuyển tiêu, chuyển tiêu lần này rất lớn." Điền Ba nói, "Cuồng Nhân tự mình đi áp tiêu, không ai ngờ rằng lúc sắp đến đích rồi lại phải gặp yêu quái, trận chiến ấy nghe nói rất vô cùng thâm, mấy trăm người chỉ còn sống ba người, yêu quái cũng chết đi hai con, khi Cuồng Nhân chết, một kiếm của hắn từ trong miệng yêu quái đâm xuyên qua đầu lâu nó, chỉ là con yêu quái kia cũng cào nát Cuồng Nhân."

Tần Vân trầm mặc.

Yêu quái. . .

Bình thường Tiêu cục đụng phải yêu quái, chỉ cần dâng lên bảo vật thì có khi đám yêu quái cũng sẽ bỏ qua cho bởi không có sự nắm chắc tuyệt đối, một số tiêu cục lợi hại nếu liều mạng cũng có thể giết một hai con yêu quái đấy.

"Đám yêu quái này." Tần Vân nghiêng rằng, đa số trí tuệ của yêu quái thấp hơn so với Nhân tộc, thậm chí có chút ngu hơn! Vận khí kém thì cho dù có dâng bảo vật lên cũng vô dụng nên cũng chỉ cách chiến một trận thôi.

"Tiểu Sương đâu?" Tần Vân hỏi.

Tạ Cuồng Nhân chết thì Tạ gia cũng chỉ còn lại một cô bé rồi.

"Chuyến tiêu kia rất lớn, áp tải thất bại, Tạ gia phải bồi thường tiền, chết nhiều người như vậy Tạ gia cũng phải bồi thường tiền." Điền Ba lắc đầu, "Tạ Sương muội muội cũng rất nhân nghĩa, giải tán tiêu cục, lại táng gia bại sản để bồi thường cho những nhà đã mất đi người đàn ông trong gia đình. Về sau cũng không đủ tiền bồi thường nên bị ép bán mình đến Yến Phượng Lâu mới kiếm đủ ngân lượng."

"Bán mình đến Yến Phượng Lâu?" Tần Vân sắc mặt trắng bệch.

Cuồng Nhân đã chết, Tạ Sương muội muội bán mình vào Yến Phượng Lâu?

May mắn thay.

May mắn thay Yến Phượng Lâu là thanh lâu nổi danh nhất Quảng Lăng Quận, danh kỹ trong thanh lâu này đều là bán nghệ không bán thân đấy. Chỉ có kỹ nữ trong những kỹ viện bình thường mới bán thịt.

Những người bán thịt sẽ rất bị xem thường, bình thường một lần nửa lượng bạc sợ là đủ rồi, còn danh kỹ chân chính lại không giống, các phú hào khách quý đều chen chúc nhau mà tới, mời uống một chén trà tâm sự cũng đã được mấy chục lượng bạc rồi! Điều này còn phải xem đám danh kỹ có nguyện ý hay không. Giống như một ít danh kỹ nổi tiếng khắp thiên hạ. . . Có một số là đại gia một phương, tiêu tốn nghìn lượng bạc chỉ để gặp mặt, có lúc cũng sẽ không được như ý!

Đương nhiên, đám danh kỹ nếu tự nguyện thì tự tiến cử việc giường chiếu cũng sẽ có, chẳng qua là cũng rất hiếm thấy.

"Tạ Sương muội muội vốn là con gái một của Tạ gia, có sở trường về múa kiếm, đồng thời cũng là một tay đàn tỳ bà rất tốt, dung mạo lại xuất chúng nên mới bán mình được một cái giá cao." Điền Ba lắc đầu, "Ta vốn định xuất tiền tương trợ, chỉ là Tạ Sương muội muội lúc ấy cần gần hai vạn lượng bạc, Điền gia ta phải bán đi gần nửa gia sản mới có thể kiếm đủ, hơn nữa bán gấp cũng chỉ được giá rẻ, thật sự không còn cách nào khác, ngay cả cha ta cũng không thể nào đáp ứng."

"Gần hai vạn lượng à?" Tần Vân gật đầu, có vạn lượng bạc coi như là phú hào rồi, Yến Phượng Lâu nguyện ý gánh chịu gần hai vạn lượng bạc bán là đã rất khó được.

"Đêm nay chúng ta đi Yến Phượng Lâu." Tần Vân nói.

"Tốt, ta cùng người đi." Điền Ba gật đầu.

...

Mặc dù trong lòng vội vàng muốn đi gặp Tạ Sương, chỉ là Yến Phượng Lâu buổi tối mới mở cửa đón khách, vả lại Tạ Sương cũng đã vào Yến Phượng Lâu được hơn hai năm rồi nên nhất thời cũng không cần gấp, Tần Vân kiên nhẫn ở đây phụng bồi đám bạn chí cốt.

Hắn ngồi ở bên cạnh lan can, vừa uống rượu vừa ngắm nhìn đám bạn chí cốt đập nước luận bàn kiếm thuật dưới thanh sơn lục thủy.

"Tần Vân huynh, sao không đến chỉ điểm chúng ta đôi chút nhỉ?"

"Đúng vậy, mau tới đây chứ đừng uống rượu không thôi."

Đám bạn chí cốt mời đến.

"Thôi không cần đâu." Tần Vân miễn cưỡng cười nói, hẳn thật sự không có tâm trạng đó, nghĩ đến Tạ Sương bán mình vào Yến Phượng Lâu, nghĩ đến Tạ Cuồng Nhân đã chết, trong lòng của hắn vô cùng khó chịu.

"Tần Vân huynh." Một thanh niên tuấn mỹ ăn mặc tùy ý đi tới một cách tiêu sái, ngồi xuống bên cạnh Tần Vân, thanh niên này chính là 'Vô Phong công tử' lúc trước xây dựng Tây Sơn Kiếm Viên, Vô Phong công tử cười nói, "Năm đó người mười ba tuổi cũng đã đạt tới Luyện Khí tầng chín, lúc mười lăm tuổi lại lẻ loi một mình ngao du thiên hạ, hôm nay có lẽ đã tìm kiếm được tiên duyên, mở ra Tiên Môn rồi nhỉ?"

"Chịu nhiều đau khổ thì cuối cùng cũng đã mở ra Tiên Môn." Tần Vân nói.

Vô Phong công tử không khỏi than thở: "Bội phục bội phục, người là người duy nhất mở ra Tiên Môn trong đám người trẻ tuổi của quận thành Quảng Lăng chúng ta đây, người có biết ta bội phục nhất điểm nào ở người không?"

Tần Vân nghi hoặc.

"Bội phục sự can đảm của người." Vô Phong công tử nói, "Với thiên tư ngày trước của người thì gia nhập tông phái tu hành xung quanh Quảng Lăng Quận là chuyện vô cùng dễ dàng, việc mở ra Tiên Môn cũng không phải là việc khó. Nhưng người lại không không muốn gia nhập những môn phái tầm thường kia mà tình nguyện đi khắp thiên hạ để tìm kiếm cơ duyên, bái nhập vào đại phái đứng đầu thật sự. Có lẽ trên con đường tu tiên cần chính là loại đạo tâm này đi."

Tần Vân sững sờ, lắc đầu: "Đừng thổi phồng ta, lúc trước rời nhà, dọc đường gió thổi dầm mưa, phải thường xuyên đối mặt với nguy cơ chết chóc, ta ngay từ đầu đã phải nghiền răng chịu đựng. Sau này vô cùng muốn

về nhà nhưng phát hiện đã rời xa nhà được vạn dặm đường, đi về cũng sẽ gặp nguy hiểm. Lúc này mới một đường đi đến đích."

"Chịu xa nhà vạn dặm là đã rất lợi hại rồi." Vô Phong công tử giơ lên bầu rượu trúc, "Ta mời người."

Tần Vân cũng giơ lên bầu rượu

Hai người đụng một cái.

Vô Phong công tử uống rượu mới nói: "Người đã khác với bọn ta rồi, tuổi thọ khác biệt, mở ra Tiên Môn là người có thể sống hơn trăm tuổi, nếu là bước vào Tiên Thiên hay Hư Đan cảnh sẽ là thọ hai trăm năm! Kim Đan cảnh trong truyền thuyết càng là thọ năm trăm năm, là Thần Tiên thật sự, sau này lúc những người bạn nhỏ cùng chơi với người thuở niên thiếu hóa thành một nắm cát vàng, người có lẽ còn rất trẻ tuổi."

Tần Vân hơi sững sờ, không nói gì, chỉ là vừa ngẩng nhìn lũ bạn đo kiếm vừa yên lặng uống rượu.

Lúc chạng vạng tối.

Tần Vân từ chối lời mời tụ hội buổi tối, rồi rời đi với Điền Ba.

"Chúng ta đi Yến Phượng Lâu."

Hai người cưỡi ngựa đi về.

Yến Phượng Lâu chính là thanh lâu có danh khí lớn nhất Quảng Lăng Quận, quan lại nhân vật nổi tiếng, phú thương hào khách tụ tập, đi vào uống một chén trà cũng phải một lượng bạc! Một lượng bạc đã có thể đáp ứng hai ba tháng phí gia dụng hàng ngày của một nhà ba người rồi.

Giờ phút này Yến Phượng Lâu đã mở cửa đón khách, đèn lồng màu đỏ sớm đã treo lên, ngoài cửa lớn liền có một đám thị nữ xinh đẹp đang nhiệt

tình đón khách.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Gặp Lại

Bên ngoài Yến Phượng Lâu, đám hào khách tốp năm tốp ba đi vào.

Tại một góc phố vắng vẻ có hai gã thanh niên , ăn bận mặc dù có chút mộc mạc nhưng rất sạch sẽ.

"Vương lão nhị, người thật muốn đi vào? Đi vào đó ngồi xuống uống một chén trà thôi là một lượng bạc a, chúng ta làm cu li hai tháng trời mới được một lượng bạc!" Hai thanh niên nghiêng đầu nhìn Yến Phượng Lâu, liếc mắt có thể thấy bên trong thấp thoáng vài thân ảnh xinh đẹp.

" Một mình ta ăn no là cả nhà không đói bụng, chỉ cần có thể nghe được 'Thanh Thu tiên tử' thôi một khúc, đáng giá, người đi không? Người không đi , ta đi một mình." Nam tử mắt to, mày rậm thúc giục nói.

" Không, không đi ,ta, ta còn muốn nuôi gia đình, Anh Tử nếu biết ta đi vào đó khẳng định sẽ mắng ta." Đại hán bên cạnh do dự một chút rồi lắc đầu.

"Lại là bà vợ lắm mồm nhà người à , hôm nào cũng chửi mắng người một đêm, hơn nữa số tiền này là do hôm nay người nhặt được túi bạc của một vị quý nhân nên được thưởng cho một lượng bạc, bà vợ lắm mồm nhà người không biết được đâu! Đi thôi đi thôi."

"Người đi đi, quá mắc."

"Người đừng hối hận." Nam tử mắt to , mày rậm lúc này đã bước đi, rất nhanh đã tiến vào trong Yến Phượng Lâu.

Vị đại hán còn lại đứng xa trông thấy, trong lòng cũng ngửa ngáy một chút nhưng cuối cùng vẫn cắn răng một cái quay người rời đi: "Một lượng bạc, cũng có thể nhiều mua chút ít thịt để ăn, thời gian sống cũng dễ chịu hơn chút ít, Anh Tử nhìn thấy một lượng bạc cũng nhất định sẽ rất vui vẻ." Nghĩ đến đây vị đại hán này trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười.

Mà Tần Vân cùng Điền Ba hai người cưỡi ngựa đã đến bên ngoài cửa Yến Phượng Lâu

"Điền công tử, rất lâu không thấy ngài đến đây, mau vào mau vào đây." Vị tú bà có chút nhan sắc nhìn thấy Điền Ba liền cao giọng kinh hô, vị tú bà này lúc còn trẻ hẳn là một đại mỹ nữ, một bên gọi quân nô tiến đến dẫn ngựa.

"Chúng ta mau đi vào." Điền Ba xuống ngựa mang theo Tần Vân đi vào trong.

"Mau tới chào hỏi các vị khách khứa." Tú bà nhiệt tình dẫn dắt.

Lập tức có một thị nữ nhỏ nhắn , xinh xắn đến đón tiếp: "Điền công tử mời vào, vị công tử này hẳn là lần đầu tiên đến Yến Phượng Lâu của chúng ta?"

"Vị này chính là Tần công tử, an bài cho chúng ta vị trí gần một chút." Điền Ba phân phó nói.

"Yên tâm, Điền công tử đích thân phân phó , chúng ta đâu dám lãnh đạm?" Thị nữ cười nói.

Yến Phượng Lâu, là do năm tòa nhà tạo thành bao gồm lầu chính, đông lầu, nam lầu, tây lầu, bắc lầu. Trong đó lầu chính phụ trách nghênh đón khách nhân bốn phương, mặt khác Đông Nam Tây Bắc lầu thì chỉ có khách quý mới có thể tiến vào.

Giờ phút này, Tần Vân cùng Điền Ba đã tiến vào lầu chính, được vị thị nữ đưa đến vị trí lan can gần khán đài. Trên khán đài hiện đang có dàn nhạc cùng hai vị vũ cơ đang nhảy múa .

"Vân ca, bây giờ chỉ là các cô nương bình thường, đợi lát nữa sẽ có danh kỹ đi ra, chúng ta ngồi chỗ này có thể xem là gần nhất rồi." Điền Ba nói ra, hai người ngồi xuống, trước mặt có một bàn trà, Điền Ba vô cùng thuần thục nói, "Trái cây cùng điểm tâm đều bưng lên, lại cho thêm một ấm trà."

"Nhanh đi."

Một vị thị nữ trẻ tuổi đứng một bên hồ trợ pha trà, đồng thời dặn dò mặt khác thị nữ đi bưng trái cây, điểm tâm. Vị thị nữ vô cùng tự nhiên bóp vai cho Điền Ba: "Điền công tử, Tần công tử cần vị tỷ muội nào hầu hạ?"

"Không cần." Tần Vân liền nói, lẩn lộn bên ngoài sáu năm đối với các quy củ trong thanh lâu tự nhiên cũng hiểu, giống như Yến Phượng Lâu các thị nữ ở đây cũng chỉ là hầu hạ bóp vai hoặc ngồi lên chân các loại, chứ hiển nhiên không có bán thân.

"Tiểu Sương đêm nay sẽ đi ra ngoài?" Tần Vân hỏi.

"Tạ Sương muội muội tiến vào thanh lâu, đã sửa lại tên." Điền Ba nói ra, "Bây giờ nghệ danh của nàng là "Trần Sương " nàng là gán nợ vào, nên tự nhiên Yến Phượng Lâu thường xuyên cho nàng đi ra gặp khách."

"Trần Sương?" Tần Vân nhẹ giọng nói nhỏ, nhưng trong lòng thì đau đốn, người thiếu nữ trước kia nay đã bị bức bách tiến vào thanh lâu.

Bên trong Yến Phượng Lâu, chỗ ngồi cũng có quy củ.

Các vị hào khách hoặc khách quý đều ngồi trong các phòng riêng biệt, càng tư mật, khoảng cách với khán đài khá xa. Hoặc là ngồi gần khán đài,

bình thường đều sẽ có các thị nữ xinh đẹp xoa chân , đút hoa quả. Người bình thường chỉ là uống một bình trà bình thường nhất, cũng không gọi người hầu hạ. Như vậy mới là tiêu phí thấp nhất 'Một lượng bạc' !

...

Thời gian trôi qua.

Trên đài, từng cái vũ cơ thay nhau lên sàn.

Nường theo tiếng tiêu vang lên, người có danh khí lớn nhất ở Yến Phượng Lâu - 'Thanh Thu cô nương' mang bộ áo xanh, lẳng lặng ngồi ở đó thối, tiếng tiêu trầm thấp uyển chuyển, u tĩnh nhu hòa, như khóc không ra tiếng, làm người ta bất tri bất giác dường như lâm vào trong mộng, đưa tâm hồn người nghe thoát li khỏi khói bụi hồng trần, Tần Vân cũng không khỏi bị hấp dẫn lẳng lặng lắng nghe.

Đợi đến khi tiếng tiêu ngừng, Thanh Thu cô nương cũng đã đứng dậy, bàn tay trắng nõn nắm tiêu, quay người rời đi.

" Đây là Thanh Thu tiên tử sao?"

"Giống như một giấc mộng, mộng tỉnh, Thanh Thu tiên tử đã không có ở đây."

Chung quanh rất nhiều người đều buồn vô cớ như mất một cái gì đó, cùng theo đó là sự thán phục của nhiều người. Tại một góc hẻo lánh , một vị tráng hán mày rậm, mắt to đang rất kích động: "Có thể lắng nghe Thanh Thu tiên tử một khúc, đáng giá, đáng giá."

Tần Vân nghe xong cũng khẽ gật đầu, tiêu nghệ lợi hại hoàn toàn bất phàm.

"Tiếng tiêu của Thanh Thu tiên tử, càng thêm bất phàm, theo ta thấy, lần này Thanh Thu tiên tử có thể đoạt được vị trí hoa khôi."

"Hoa khôi há lại có thể dễ dàng đoạt được như vậy? Thanh Thu tiên tử của chúng ta có danh tiếng khắp Quận Lăng thành, nhưng hai lần liên tục chọn hoa khôi, Thanh Thu tiên tử cũng chỉ có thể đứng ở ba thứ hạng đầu, không thể đoạt được vị trí hoa khôi."

"Trước kia Hương Y cô nương có thể đứng trên Thanh Thu tiên tử một bậc, đoạt được hoa khôi thì thôi. Năm trước, vị 'Nhu Mộng các chủ' kia cũng có thể đoạt hoa khôi, liền thấy có gì mờ ám."

Chung quanh nghị luận cả một vùng.

"Chọn hoa khôi?" Tần Vân cũng biết, Lăng Quận là một thành lớn hơn 10 vạn người, việc chọn hoa khôi cũng là một việc lớn trọng đại! Các thanh lâu nổi danh đều toàn lực tranh giành danh hiệu, đừng nói là trở thành hoa khôi, chỉ cần tiến vào "10 thứ hạng đầu" cũng đủ khiến cho các thanh lâu tăng thêm danh khí! Mà tại thanh lâu, danh khí chính là tiền tài!

"Yến Phượng Lâu tự nhiên cũng toàn lực tranh giành vị trí hoa khôi, Thanh Thu cô nương vừa rồi chính là "Yến Phượng Lâu đệ nhất danh kỹ". Điền Ba nói ra, "Nàng vốn là nữ nhi nhà quan, gia đạo sa sút, mới lưu lạc phong trần, nhưng mà rất nhanh liền đạt được danh khí lớn. Yến Phượng Lâu liền mời nàng từ Ngô Quận đến đây, với danh kỹ của nàng mặc dù đi vào Yến Phượng Lâu nhưng vẫn là người tự do, muốn đi thì đi, Yến Phượng Lâu không thể trói buộc được nàng. Muốn gặp mặt Thanh Thu cô nương, liền là trăm lượng bạc nhưng mà còn phải nhìn Thanh Thu cô nương có nguyện ý hay không."

"Yến Phượng Lâu toàn lực giúp đỡ Thanh Thu cô nương, vì nàng đoạt vị trí hoa khôi, đáng tiếc hai năm trước cũng không thành." Điền Ba lắc đầu.

"Tiểu Sương thì sao, cũng đến tuyển hoa khôi sao?" Tần Vân hỏi.

"Tạ Sương muội muội trước kia lúc vừa mới vào Yến Phượng Lâu, danh khí không đủ lớn, không thể tiến vào hậu tuyển. Năm trước tiến vào hậu tuyển rồi, thế nhưng không thể tiến vào mười thứ hạng đầu." Điền Ba nói, "Năm nay đồng dạng cũng không có trông chờ, dù sao tại Yến Phượng Lâu nàng cũng chỉ là xếp hạng thứ năm."

Tần Vân gật đầu không có nói thêm nữa.

"Hô." Một người nào đó hô to.

Một đạo tư thế hiên ngang, một Hồng Y thân ảnh từ phía sau bay ra, một kiếm xẹt qua trời cao, cuối cùng bỗng bình rơi xuống trên đài.

Yến Phượng Lâu 'Trần Sương' cô nương, múa kiếm!

"Tiểu Sương." Tần Vân cầm chén trà tay xiết chặt, năm đó ly biệt lúc mới là thiếu nữ mười ba tuổi, đến nay đã mười chín tuổi, đã là một đại cô nương.

Năm đó Tạ Sương muội muội, không có một chút sầu lo, đơn thuần vô cùng. Nếu như mà nói nàng đã có chuẩn bị tâm lý phụ thân nàng mất bởi bệnh nặng trường kỳ, thì thân nhân còn lại duy nhất 'Đại ca Tạ Lôi' chết đi, đối với Tạ Sương mới chính là đả kích lớn nhất. Nàng lúc ấy còn phải đứng ra bồi thường cho các gia quyến của các thành viên khác đã chết, cuối cùng phải đến thanh lâu bán mình để lấy ngân lượng.

"Lớn rồi đã trở thành một đại cô nương." Tần Vân nói nhỏ, nhìn Tạ Sương biến hóa rất lớn.

Một đôi mày kiếm, khí khái hào hùng mười phần, thậm chí sử dụng kiếm còn làm cho người ta cảm giác được lăng lệ ác liệt, chỉ là khí chất của nàng mang theo nhàn nhạt cảm giác nhu nhược.

Khí khái hào hùng cùng cảm giác nhu nhược, hòa tan vào một người.

"Ta dạy nàng kiếm thuật, bộ dạng liền bị thay đổi thành như vậy." Tần Vân nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng có chút phức tạp.

Kèm theo nhạc khúc, trên đài Trần Sương quay người nhảy múa một lúc, rồi cũng để ý đến người ngồi trên bàn ở phía bên này.

Trần Sương khẽ giật mình.

Thân ảnh kia. . . nam tử cùng Điền Ba ngồi cùng một chỗ. . .

Trong đầu từng màn nhớ lại thoáng hiện.

"Tiểu Sương, một kiếm này nên thi triển như vậy." Lúc ấy thiếu niên Tần Vân năm đó mới mười ba tuổi dạy nàng dùng kiếm.

"Vân ca ca, ta biết rồi, ta lại thi triển một bên cho người nhìn một cái." Lúc ấy thiếu nữ Tạ Sương mười một tuổi, hưng phấn muốn ném thử một chút.

"Nên luyện thật giỏi, Vân ca ca của người hôm nay đã là cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, so với đại ca người lợi hại hơn rất nhiều." Đứng một bên quan sát là một thiếu niên cường tráng mười bốn , mười lăm tuổi cười nói.

. . .

Trần Sương cô nường ánh mắt hiện lên vẻ đau xót, không khỏi có nước mắt thoáng hiện.

Tần Vân cũng nhìn nàng.

Hai người ánh mắt va chạm, Tần Vân mỉm cười khẽ gật đầu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Giết Gà Dọa Khi

Đám nhạc sư của Yến Phượng Lâu đều có chút nghi ngờ, sao lại ngừng múa kiếm rồi? Họ liền lặp lại một khúc vừa rồi, cô nàng Trần Sương cũng không nghĩ nhiều nữa mà tiếp tục múa kiếm.

Cuối cùng cũng xong một khúc múa kiếm.

Cô nàng Trần Sương mặc một bộ áo đỏ, quay đầu đưa mắt nhìn Tần Vân một cái rồi mới rời đi.

"Ta muốn gặp Trần Sương cô nương một lần." Tần Vân quay đầu nói với thị nữ đang đứng ở một bên, thị nữ kia tươi cười nói: "Tần công tử, cần hai mươi lượng bạc mới có thể gặp Trần Sương nhà ta mà không động tay chân gì cả, thời gian gặp lâu nhất là nửa canh giờ. Nếu Tần công tử đồng ý thì ta sẽ đi chuyển lời ngay xem liệu Trần Sương cô nương có đồng ý hay không, thậm chí còn phải xem có vị khách nào khác muốn gặp nữa hay không, cái gì cũng có thứ tự trước sau cả!"

"Nhanh đi đi." Điền Ba liền thúc giục, "Nhớ nói là Tần công tử muốn gặp."

"Tốt, ta đi liền đây." Thị nữ liền đi chuyển lời.

Tần Vân yên lặng chờ đợi.

Hai mươi lượng bạc chỉ có thể gặp mặt rồi ngồi xuống uống trà tâm sự, mà vị Thanh Thu tiên tử kia lại cần trăm lượng bạc, bởi vậy có thể thấy được địa vị giữa họ khác nhau như thế nào.

"Màn múa kiếm của Trần Sương cô nương thật sự quá tuyệt vời, ta đã từng thấy qua nhiều kiếm khách có thực lực còn lợi hại hơn Trần Sương cô nương, nhưng lại không có được ý vị như kiếm của Trần Sương cô nương, kiếm của nàng khi múa dường như đâm vào lòng ta vậy."

"Nàng khi gảy đàn Tỳ Bà mới lợi hại, nàng tinh thông cả đàn Tỳ Bà và múa kiếm nên ta vẫn tin rằng trong nhóm hoa khôi lần này nàng hoàn toàn có thể tiến mười hạng đầu."

"Trong Yến Phượng Lâu nàng cũng chỉ là danh kỹ loại hai mà thôi, rất nhiều danh kỹ khắp cả Quận thành Quảng Lăng đều sẽ tranh chấp vị trí hoa khôi, nàng muốn vào mười hạng đầu là chuyện gần như không thể nào."

Những vị khách xung quanh tùy ý bàn luận.

Tần Vân đang đợi.

Rất nhanh thị nữ liền cười dịu dàng, nhẹ nhàng đi đến cạnh Tần Vân nhỏ giọng nói: "Tần công tử, Trần Sương cô nương đã đồng ý gặp người."

"Ừm, dẫn đường đi." Tần Vân hít sâu một hơi, đứng dậy phân phó nói.

"Mời Tần công tử đi theo ta." Thị nữ bèn đi trước dẫn đường.

Lầu chính rất lớn, bên trong càng có nhiều hành lang gấp khúc, sau khi ra khỏi lầu chính liền dọc theo một cái hành lang trực tiếp đi sang lầu đông.

Bốn lầu Đông Tây Nam Bắc của Yến Phượng Lâu không phải khách quý thì không thể vào, mà ngưỡng cửa để vào lầu đông lầu nam lại thấp hơn đôi chút, chỉ cần tiêu phí một chút bạc là có thể đi vào, mà như Tần Vân đi vào lầu đông này để gặp "Trần Sương cô nương" đã phải cần hai mươi lượng bạc cũng đã rất kinh người rồi, một tòa nhà trong quận thành Quảng Lăng này ước chừng cũng chỉ trăm lượng bạc mà thôi.

"Két..." Thị nữ đi đến trước một cánh cửa gỗ rồi đẩy ra, nói với giọng giòn giã: "Trần Sương cô nương, Tần công tử đã đến rồi."

"Tần công tử xin mời." Thị nữ cười nói.

Lúc này Tần Vân mới đi vào.

Còn thị nữ lại vừa cười vừa đóng cửa lại từ bên ngoài rồi rời đi.

...

Khi Tần Vân vào liền thấy được một người phụ nữ trung niên đang đứng ở một bên.

"Dì Tiết?" Tần Vân kinh ngạc.

"Nhị công tử." Người phụ nữ trung niên cũng lộ ra dáng tươi cười.

Lúc này, một bóng hình xinh đẹp nhẹn không được vén rèm cửa lên từ bên trong đi ra, mắt nàng rưng rưng ngược nhìn Tần Vân.

Cả người Tần Vân cũng run lên, chỉ cảm thấy áy náy vô cùng, tự trách tại sao mình lại không thể về sớm hơn một chút.

"Tiểu Sương." Tần Vân mở miệng nói.

"Vân ca ca." Trần Sương cô nương trực tiếp nhào vào trong ngực Tần Vân.

Tần Vân ôm Trần Sương, nói khẽ: "Ta về trễ rồi."

"Ta rất sợ, sợ rằng Vân ca ca người cũng sẽ không trở về, sáu năm rồi, rốt cuộc Vân ca ca người đã trở về." Trần Sương cô nương buông Tần Vân ra, lê hoa đài vũ* ngắm nhìn Tần Vân, "Sau ngày anh ta mất thì hôm nay chính là ngày ta vui nhất."

*Lê hoa đái vũ: Chỉ đáng khóc của con gái đẹp như Dương quý phi.

"Ta cũng vừa về hôm qua mà thôi, hôm nay mới nghe được chuyện của Tạ Lô từ Điền Ba." Tần Vân thở dài, "Trong Quận thành có quan phủ che chở thì vẫn còn đỡ, nếu ra ngoài thành thì từ sông dài hồ lớn đến rừng sâu núi thẳm, không biết yêu quái sẽ chiếm giữ nơi nào, việc áp tiêu vốn là liếm máu trên lưỡi dao."

"Chỉ là tiêu cục là Tạ gia ta nhiều đời truyền xuống nên ca của ta lập chí muốn trọng chấn uy danh của tiêu cục." Trần Sương cô nương nói.

Tần Vân yên lặng gật đầu.

Tạ Cuồng Nhân. . .

Với tính cách của hắn thì sao sợ chết cơ chứ? Cái tên cuồng ngạo đó đương nhiên là muốn rạng danh tiêu cục, biến nó trở thành tiêu cục số một Quảng Lăng quận, thậm chí là thành tiêu cục số một số hai khắp Giang Châu này, đây mới là thứ hắn theo đuổi. Chẳng qua là hắn chết quá sớm.

"Cút ra!" bên ngoài có tiếng quát tháo vang lên.

"Ồ?" Tần Vân nhướng mày với sự âm ỉ ở bên ngoài.

. . .

Bên ngoài hành lang.

Một người đàn ông mập mạp ăn mặc xa xỉ, thần sắc kiêu căng, mang theo hai gã hộ vệ sau lưng trực tiếp xông vào trong.

"Lưu công tử, bên trong đang có khách rồi." Thị nữ lo lắng liền nói.

"Khách ư? Trong quận thành Quảng Lăng này không có mấy ai dám để Lưu Kỳ ta chờ, tên Tần công tử gì đó dám để ta chờ ư? Hắn còn chưa đủ

tư cách!" Tên mập mạp này quát lớn, mà bên kia hành lang có một nữ quản sự chạy vội đến, ở xa xa nói lớn: "Lưu công tử, Lưu công tử, xin đừng nóng giận, làm gì phải giận như vậy chứ, là đám hạ nhân không hiểu chuyện. Xin chờ ta đi nói chuyện với vị Tần công tử kia để hăn rồi đi trước."

"Hừ, vậy người làm việc cho lệ làng vào." Tên mập quát, hăn coi như cho Yến Phượng Lâu vài phần mặt mũi.

Nữ quản sự liền đẩy cửa vào nói: "Xin lỗi Tần công tử, ta nghĩ người cũng đã nghe được..."

"Cút!"

Tần Vân lạnh nhạt nói.

Nữ quản sự cứng lại.

Tên mập ở ngoài hành lang nghe được liền cười nhạo rồi trực tiếp bước vào nói: "Cho người vài phần mặt mũi để người cút thì người lại không cút. Xem ra chỉ có thể ra tay rồi nhỉ? Ném tên cuồng vọng này xuống lầu cho ta."

"Vâng!" Một tên hộ vệ to khỏe trong đó lập tức tiến lên.

"Xin Lưu công tử đừng nóng giận." Nhưng Trần Sương cô nương liền nhận lỗi, đồng thời liền thấp giọng nói với Tần Vân: "Tên Lưu công tử này là người của Lưu gia, Lưu gia là một trong tam đại gia tộc của Quảng Lăng quận, không thể trêu chọc."

Lưu gia chính là phú hào đứng đầu cả Quảng Lăng quận, theo những gì Trần Sương cô nương biết thì cho dù là Ngân Chương bộ đầu 'Tần Liệt Hồ' cũng không đấu lại Lưu gia.

"Nghe rõ chưa? Vẫn là Trần Sương cô nương biết điều, ta cho Trần Sương cô nương mặt mũi, cắt cho nhanh đi." Tên mập quát.

"Lưu gia ư? Cho dù là người đứng đầu Lưu gia đang ở đây cũng không dám hô to gọi nhỏ, huống chi một tên tiểu bối Lưu gia như ngươi." Tần Vân liếc mắt nhìn hằm, "Nếu bây giờ ngươi ngoan ngoãn nhảy xuống lầu thì chuyện này cũng thôi. Nếu không ta sẽ tự tay ném ngươi xuống dưới, nhưng sẽ không còn chừng mực nữa."

Tên mập cả kinh.

Chẳng lẽ là nhân vật lợi hại nào đó từ đâu đến? Một địa đầu xà* như hằm sao lại chưa từng nghe qua?

*Địa đầu xà: Chỉ những người có quyền thế chuyên ức hiếp dân lành ở một địa phương.

"Ngươi là ai?" Tên mập hỏi.

"Nhanh chóng cắt xa một chút." Tần Vân nhú mày.

"Dọa Lưu gia nhà ngươi à?" Tên mập trừng mắt, "Hai người các ngươi cùng lên, để ta xem hằm có bản lĩnh gì mà dám huênh hoang ở đây."

"Vâng!"

Hai tên hộ vệ này, một tên Luyện Khí tầng bảy, một tên Luyện Khí tầng tám, như vậy cũng đã được xem là đại cao thủ bậc nhất rồi. Do đó có thể thấy được sự mạnh mẽ của Lưu gia!

“Bịch! Bịch!”

Hai tên hộ vệ vừa lao ra một cách dữ tợn, còn chưa thấy rõ là đã “vù vù” hóa thành hai cái bóng bay ngược ra cửa ra vào, lướt qua lan can rồi ngã xuống dưới lầu.

"Không ổn." Tên mập bị hù đến sắc mặt trắng bệch, cũng không còn dám nói lời hung ác mà quay đầu bỏ chạy.

"Đi."

Tần Vân thì tiến lên đá một cái vào hông tên mập này.

"Oái!" Tên mập thét lên chói tai rồi lướt qua lan can bay xuống dưới, mà hai tên hộ vệ phía dưới thân là đại cao thủ Luyện Khí tầng bảy tầng tám tầng lại quý dị nằm bò ở đó, trong lúc nhất thời không đứng dậy nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem công tử nhà mình rơi xuống đất, làm cho một miệng đầy máu, mặt mũi dập nát.

Tên mập đau đớn đứng lên rồi quát lớn: "Hai người các người không biết đỡ lấy ta sao?"

"Công tử, toàn thân chúng ta đều bủn rủn, bây giờ cũng có chút đứng không vững." Hai tên hộ vệ đang cố gắng đứng lên.

"Hô hô. . ."

"Lưu gia Lưu Kỳ đấy."

"Thật là mất mặt."

"Người nào dám ném hăn xuống lầu nhỉ."

Rất nhiều khách trong Yến Phượng Lâu đều vịn lan can nhìn xuống dưới, ngấm nhìn tên Lưu gia công tử 'Lưu Kỳ' làm sao mất mặt, dù sao Lưu Kỳ công tử xuất thân từ Lưu gia nên hăn hoàn toàn có tư cách ngang ngược trong Quảng Lăng quận.

Lúc này Tần Vân đi tới bên cạnh lan can nhìn xuống tên mập phía dưới một miệng đầy máu.

Tên mập mập kia ngẩng đầu nhìn lên, nhìn xem xung quanh đều là người nên cũng có chút dũng khí, liền nói lớn: "Tên họ Tần kia có gan thì xưng tên đi!"

Tần Vân tùy ý chỉ một cái.

“Phốc!”

Một luồng Kiếm Khí sượt qua khuôn mặt tên mập rồi bắn xuống mặt đất, khiến mặt đất được lát gạch xanh bị bắn ra một cái lỗ sâu không thấy đáy. Tên mập sờ sờ khuôn mặt, lại cúi đầu nhìn về cái lỗ sâu đen như mực kia, không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, cơ thể hơi hơi run.

Hai tên hộ vệ ở một bên đã đứng lên cũng bị dọa đến chết khiếp.

"Chân Nguyên phóng ra ngoài."

"Tiên môn đã mở!"

"Là người tu tiên, người tu tiên đó!"

Hai tên hộ vệ này run lên vì sợ hãi.

Tên mập liền nặn ra nụ cười tươi ngẩng đầu lên nịnh nọt nói: "Xin lỗi! Xin lỗi! Vị công tử này người cứ coi ta như cái rắm mà thả đi." Ở đại gia tộc ngược lại càng rõ ràng sự lợi hại của người tu tiên. Nếu Lưu gia tộc trưởng ở đây thì còn có tư cách so đo với đối phương, về phần một tên tiểu bối Lưu gia như hắn không hề đủ tư cách.

"Người không phải muốn ta xưng tên hay sao? Nghe cho rõ đây, ta là Tần Vân của Tần Phủ!"

Tần Vân quét mắt ra khắp xung quanh, vốn có rất nhiều vị khách muốn xem náo nhiệt nhưng sớm đã bị một luồng Kiếm Khí kia dọa tới mức

nói không nên lời, "Trần Sương cô nương là muội muội của ta, đặc tội Trần Sương cô nương chính là đặc tội Tần Vân ta."

Nói xong hắn liền quay người trở về phòng.

"Đóng cửa lại!" Tần Vân phân phó nữ quản sự bên ngoài hành lang.

"Dạ dạ!" Nữ quản sự cũng bị dọa sợ rồi, liền nhanh chóng đóng cửa lại.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Khế Ước Bán Thân?

Mọi người hướng ánh mắt về phía lầu đông, trông thấy Trần Sương cô nương bước ra đóng cửa phòng lại, sau một lúc đám khán giả im lặng không nói nên lời, lúc này mới hào hứng đứng lên nghị luận.

"Tần Phủ? Tần Vân? Chính là phủ của Ngân Chương bộ đầu Tần đại nhân, ta nhớ đây là Nhị công tử Tần Vân năm mười ba tuổi lúc đó liền đã là Nhân Kiếm Hợp Nhất, có tu vi Luyện Khí tầng chín, thiên phú tu hành rất cao. Hôm nay, tính toán một chút đã hơn tám năm trôi qua bây giờ hẳn đã là người tu tiên rồi." Một người thân hình mập mạp rung đùi đắc ý nói, "lúc này hẳn mới tùy ý thi triển một chút thủ đoạn đã có uy thế như vậy, nếu như thi triển thêm một số pháp thuật, chắc chắn. . ."

"Xem ra Lưu gia Lưu Kỳ sợ tới mức sớm bỏ chạy rồi."

"Tần công tử là người của Quảng Lăng quận thành chúng ta, nên mới hạ thủ lưu tình. Nếu như là người tu tiên phiêu bạt khắp nơi, không có gánh nặng trên người, chỉ sợ tên kia đã sớm chết."

"Vị Trần Sương cô nương kia địa vị xưa không bằng nay, có Tần công tử làm chỗ dựa cho nàng, tại Quảng Lăng quận thành cũng không có ai dám coi thường nàng."

Những khách nhân tại đây đang sôi nổi nghị luận.

. . .

Trong phòng.

Trần Sương trong mắt có chút ướt át: "Vân ca ca, cảm ơn." Nàng biết rõ Tần Vân lần này là cố ý phô trương ra ngoài, chính là muốn chấn nhiếp khắp nơi, làm cho khách nhân khắp nơi đều biết rõ, danh kỹ 'Trần Sương cô nương' có Tần Vân che chở.

"Việc nhỏ mà thôi, ta vốn là muốn giết gà dọa khỉ, nhưng tên mập mạp Lưu Kỳ kia lại vừa vặn chạy ra cho ta lập uy." Tần Vân nói ra, "Hơn nữa miệng của hắn cũng rất thối."

"Lưu gia là một trong tam đại gia tộc Quảng Lăng quận, sẽ không mang đến phiền toái gì cho Vân ca ca người chứ?" Trần Sương lo lắng nói.

Tần Vân nở nụ cười: "Thế gian này người thực lực chân chính mạnh hoặc là tại triều đình quan phủ nắm giữ quyền thế ngấp trời. Mặt khác đều không đáng giá nhắc tới!"

Quảng Lăng quận có thể làm cho Tần Vân kiêng kị cũng không có mấy người.

Sắp xếp theo thứ tự, thứ nhất ở đây chính là quận trưởng đại nhân. Quận trưởng đại nhân là một thân quan quân chính, quan từ thất phẩm trở xuống hắn liền đều có thể tiền trạm hậu tẩu! Bởi như vậy, toàn bộ Quảng Lăng quận sẽ không ai dám cãi lời quận trưởng đại nhân, hắn ra lệnh một tiếng, nếu không nghe lệnh sẽ là cùng hắn đối địch, chính là cùng cả quan phủ triều đình đối địch.

Đối với triều đình, đám người tu tiên cũng rất kiêng kị.

Nếu cho một vị cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh giới, nếu cùng triều đình xung đột mà trở mặt, triều đình chỉ cần ra lệnh một tiếng, đồng dạng có thể đuổi tên Tiên Thiên Kim Đan cao nhân chạy trốn mất dép.

May mắn, quận trưởng đại nhân ba năm một nhiệm kỳ. Tối đa liên tục hai nhiệm kỳ, nhất định phải bị điều đi địa trấn thủ.

"Đúng rồi, văn tự bán mình của người cùng Yến Phượng Lâu, để ta giải quyết, người chuẩn bị một chút, đêm nay liền cùng ta ly khai Yến Phượng Lâu." Tần Vân nói thẳng.

Trần Sương cô nương sửng sờ.

Chính là dì Tiết bên cạnh cũng giật mình nhìn Tần Vân.

"Văn tự bán mình?" Trần Sương cô nương do dự.

"Làm sao vậy?" Tần Vân nghi hoặc.

"Cái văn tự bán mình này, kỳ thật. . ." Trần Sương do dự nói, "Kỳ thật không có văn tự bán mình!"

Tần Vân kinh ngạc: "Người không phải gán nợ bán mình cho Yến Phượng Lâu? Điền Ba còn nói, là gán nợ gần hai vạn hai, nhiều ngân lượng như vậy, Yến Phượng Lâu không có khả năng không bắt người viết văn tự bán mình."

Trần Sương bất đắc dĩ cười nói: "Vân ca ca, ta tiến vào Yến Phượng Lâu, chỉ là một tờ khế ước bình thường, không tin, người có thể đi hỏi dì Tiết."

Tần Vân quay đầu nhìn về phía dì Tiết.

Dì Tiết. . . Chính là lão nhân của Tà gia lúc trước, là dì ruột của Tà Lôi và Tà Sương! Bởi vì Tà Lôi Tà Sương hai huynh muội đều mất mẫu thân rất sớm, phụ thân lại có bệnh nặng nằm liệt giường, dì Tiết liền tới chiếu cố đôi huynh muội này.

"Chỉ là khế ước bình thường, cũng không phải là văn tự bán mình." Dì Tiết gật đầu, "Ta cũng sẽ không cho phép Tiểu Sương thật sự bán mình vào đây."

"Vì sao người bên ngoài đều nói là có văn tự bán mình?" Tần Vân hỏi.

"Vân ca ca." Trần Sương nói, "Lúc trước ca của ta áp tiêu bên ngoài, mất đi tính mạng, tiêu cục đã chết nhiều người như vậy. Tà gia ta cũng táng gia bại sản bồi thường cho những gia quyến người chết, việc này đương nhiên là sự thật! Về sau vị khách nhân thần bí ủy thác tiêu cục ta áp tiêu, biết rõ Tà gia ta vì việc này mà gặp đại nạn, cũng không yêu cầu Tà gia ta bồi thường tiền bạc, ta vì danh dự của Tà gia nên bắt buộc vị khách nhân kia phải nhận bồi thường, nên vị khách nhân kia chỉ lấy một lượng bạc rồi rời đi."

"Tà gia lúc ấy chỉ còn lại có ta một tiểu cô nương mười sáu tuổi, Tà gia nhiều năm áp tải kiếm ăn trên lưỡi đao cũng để lại nhiều nợ máu." Trần Sương liền nói, "Ta lại không chỗ nương tựa, nếu chèo chống Tà gia chỉ sợ là rất nhanh bị cừu nhân tìm đến lấy đi tính mạng. Vì vậy ta liền chủ động tiến vào Yến Phượng Lâu."

"Khế ước cũng là bình thường khế ước, chỉ là đối với bên ngoài tuyên bố, ta là gán nợ bán mình tiến vào Yến Phượng Lâu." Trần Sương cô nương nói, "Làm cho những cừu gia kia biết rõ Yến Phượng Lâu tại trên người ta bỏ ra nhiều bạc như vậy, bọn hăn dám làm cái gì không đúng, chính là trở mặt với Yến Phượng Lâu!"

"Yến Phượng Lâu cũng vui vẻ nhận lời! Làm cho người bên ngoài biết rõ, bọn hăn tiêu phí gần hai vạn hai mới mua được ta, nhân đó đề cao danh tiếng của ta, khiến cho Yến Phượng Lâu có thể tăng thêm lợi nhuận." Trần Sương nói, "Về phần cừu gia của Tà gia, ca của ta lúc đó có thể đơn giản chấn nhiếp. Yến Phượng Lâu thì càng thêm không đem bọn họ để vào mắt rồi."

Tần Vân gật đầu.

Yến Phượng Lâu ở Quảng Lăng quận danh khí lớn nhất, mỗi ngày thu tiền vào như nước, là nơi quan lại phú hào tụ tập, bản thân thế lực liên không tầm thường. Huống chi có thể kinh doanh thanh lâu phát triển đến bậc này, sau lưng đều phải có chỗ dựa lớn!

"Người đừng gạt ta, văn tự bán mình không phải là việc nhỏ." Tần Vân nói ra.

"Ta làm sao sẽ lừa gạt Vân ca ca , không tin, Vân ca ca người có thể đi hỏi đông lầu quản sự." Trần Sương nói, "Nàng biết rõ việc này."

"Ta đi hỏi một chút." Tần Vân cũng không sợ phiền toái, trực tiếp đi ra ngoài.

Cửa ra vào cách đó không xa thì có một thị nữ cùng vị kia nữ quản sự đang chờ, Tần Vân trực tiếp phân phó: "Quản sự đúng không? Ta có lời hỏi người."

Nữ quản sự liền nói: "Không biết Tần công tử có chuyện gì."

"Ta hỏi người, Tiểu Sương không phải là bán mình tiến vào Yến Phượng Lâu, chỉ là khế ước bình thường?" Tần Vân hỏi.

Nữ quản sự có chút do dự.

"Người chỉ là một quản sự nho nhỏ cũng không nên gạt ta." Tần Vân liếc mắt nữ quản sự, nữ quản sự cũng không biết vì sao, kì lòng không được sinh ra sợ hãi, ả căn bản không dám lừa gạt liền cung kính nói: "Nhị công tử, chỉ là khế ước bình thường, tuyên bố với bên ngoài hơn hai vạn lượng bạc cũng chỉ là miệng nói không. Kể từ đó, Trần Sương cô nương mới có thể tiến Yến Phượng Lâu, có thể vào ở đông lầu."

Tần Vân gật đầu.

Có thể tiến vào đông lầu, phải là hàng ngũ danh kỹ.

Yến Phượng Lâu đối với bên ngoài nói là hao phí hơn hai vạn lượng bạc, cũng coi như nâng thân phận Trần Sương lên, nếu không một người mới làm sao có thể trực tiếp thành danh kỹ? Đương nhiên cũng vì Trần Sương bản thân điều kiện vô cùng tốt, học qua cầm kỳ thư họa, Tỳ Bà, kiếm vũ càng là rất cao minh, bản thân dung mạo cũng được, có rất nhiều nội tình, mới có thể nói khoác nâng lên giá trị bản thân.

Nếu không, bần nhảo cũng là đỡ không nổi tường này.

"Nếu không một tân nhân, từng bước một bước lên, phải đợi đến khi nào?" Nữ quản sự liền cười làm lạnh.

"Tốt rồi, người lui ra đi." Tần Vân phân phó nói.

"Dạ dạ dạ."

Nữ quản sự liền rời đi.

Tần Vân lúc này mới lui về phòng.

"Thật đúng là không có văn tự bán mình." Tần Vân cũng không nghĩ tới, cười nói, " bên ngoài lưu truyền cũng không phải cái gì cũng đúng."

"Vân ca ca." Trần Sương ôm lấy cánh tay Tần Vân, nhẹ nhàng đóng cửa nói, "Ta lúc đầu cũng không còn cách nào khác."

"Nếu như không có văn tự bán mình, ta cũng đã có thể trở về, người cũng không cần quan tâm cừu gia, cùng ta trở về đi, người liền ở tại Tần Phủ." Tần Vân nói ra, " khế ước bình thường giải trừ thì càng đơn giản."

Trần Sương cô nương chần chờ.

"Làm sao vậy?" Tần Vân nghi hoặc.

Trần Sương cô nương nhìn Tần Vân: "Vân ca ca, người nói làm cho ta trở về với người, ta biết rõ người tốt với ta, thế nhưng ở tại Tần Phủ ngày qua ngày có thể sao?"

"Người có thể rời xa chốn phong trần này, tương lai có người yêu mến người, cũng có thể lập gia đình, cũng có thể giúp chồng dạy con." Tần Vân nói.

"Lập gia đình?"

Trần Sương lắc đầu, "Ta đi vào chốn phong trần này, cả đời đều rửa không sạch, như thế nào lập gia đình?"

Tần Vân khẽ giật mình.

"Người nói ta lập gia đình, gả cho người nào? Nếu nói là đại tộc hào phú, không có khả năng lấy ta làm vợ, tối đa là nạp làm thiếp! Ta thà tình nguyện cả đời không lấy chồng cũng không làm thiếp." Trần Sương nói ra trong mắt tràn đầy dứt khoát.

Tần Vân khẽ gật đầu. Làm thiếp địa vị là thấp, so với nha hoàn chỉ là cao hơn chút ít mà thôi. Lấy ngạo khí của Tiểu Sương, như thế nào cam tâm làm thiếp.

Mà chính thế? Hào phú đại tộc không có khả năng lấy danh kỹ làm chính thế.

"Nguyện ý lấy ta làm vợ chỉ sợ cũng là tiểu môn tiểu hộ." Trần Sương lắc đầu, "Ta tại Yến Phượng Lâu hơn hai năm, người truy đuổi ta nhiều vô số kể. Ta ở tại Yến Phượng Lâu thì thôi nhưng nếu là gả cho tiểu môn tiểu hộ, sẽ chỉ làm người ta gặp tai họa."

"Ta tiến vào chốn phong trần này, liền đã định trước không có khả năng lập gia đình." Trần Sương lắc đầu, "Về phần ly khai nơi đây đến nơi

nhà cao cửa rộng lẻ loi hiu quạnh mà sống? Vân ca ca, người muốn ta sống cuộc sống như vậy?"

Tần Vân như có điều suy nghĩ.

"Mà tại Yến Phượng Lâu, ta có nhiều tỷ muội làm bạn, có thể học múa, học nhạc khí, học kiếm thuật, cũng có vô số hào khách truy đuổi." Trần Sương nói, "Trong mắt của ta cuộc sống như vậy càng vui vẻ hơn."

"Ta đã tiến đến nơi này, liền cả đời tẩy không sạch sẽ rồi." Trần Sương mỉm cười, "Còn không bằng làm cho mình vui vẻ lên chút, hơn nữa ta cùng Yến Phượng Lâu cũng chỉ là khế ước bình thường, chỉ cần bồi thường chút ít bạc là rời đi được. Ta hai năm qua nhiều ít cũng tích lũy trên dưới ba ngàn lượng bạc, tùy thời có thể rời đi!"

"Ta có thể lưu lại cũng có thể rời đi, tại đây ta có cuộc sống tự do. Hơn nữa ta sớm đã có thói quen với cuộc sống ở nơi này với muôn màu muôn sắc. ."

Trần Sương nhìn Tần Vân, "Vân ca ca, người đã rõ tâm tư của ta chứ?"

Tần Vân trong lòng thốn thức.

Người thiếu nữ trong trí nhớ hôm nay đã lớn! Lúc trước còn lo lắng nàng mất đi thân nhân lại tiến vào thanh lâu, Tiểu Sương tâm lý vụn vụn, nếu như nàng tại đây sống vui vẻ, vậy cũng tốt.

"Thời gian qua ta sinh hoạt cũng không tệ lắm." Trần Sương cười nhìn Tần Vân, "Như thế nào, Vân ca ca, người xem thường danh kỹ? Cảm thấy có một muội muội làm danh kỹ làm người mất thể diện?"

"Hặc hặc, thiên địa chi gian, như bạch câu chi quá khích (người ở đời như ngựa giỏi chạy qua khe hở), đời người vốn ngắn ngủi sống vui vẻ là

được!" Tần Vân gật đầu, "Tiểu Sương, người đã ưa thích cuộc sống như vậy, ta liền không cần để ý tới ánh mắt người khác. Chỉ là người phải nhớ kỹ, mặc kệ khi nào, người còn có một ca ca sau lưng người. Có gì đau khổ, phiền đều phải nói cho ta biết, đừng chịu đựng một mình."

Tần Vân chính là người trong giới tu tiên, gặp qua nhiều sinh tử, tự nhiên không quá để ý đến ánh mắt thế tục.

...

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Danh Kỹ Trần Sương!

"Vâng."

Trần Sương gật đầu một cách cảm động, nàng không hề nghĩ rằng Vân ca ca sẽ hiểu cho nàng nhanh như vậy, nàng sợ rằng Vân ca ca sẽ giận dữ rời đi.

Tần Vân cười hỏi: "À đúng rồi, khi ta ở ngoài cũng đã nghe được việc chọn hoa khôi, người cũng tham gia sao?"

Cô nàng Trần Sương cười nói: "Đúng vậy đấy Vân ca ca, mặc dù các chị em trong Yến Phượng Lâu đều là bạn với nhau nhưng cũng sẽ có một số tranh chấp cả trong sáng lẫn ngoài tối, hơn nữa chúng ta cũng sẽ phân cao thấp với những danh kỹ thanh lâu khác, ta cũng không muốn rớt lại phía sau nên đương nhiên muốn tranh giành thắng thua."

Tần Vân cười nói: "Nơi nào có người thì sẽ có tranh giành. Giữa các danh kỹ thanh lâu vốn cũng sẽ tranh giành lợi hại như thế."

"Tranh giành sợ là còn mạnh mẽ hơn những nơi khác."

Trần Sương cười nói: "Dù sao danh khí càng lớn, bạc cũng liền càng nhiều, tranh giành đương nhiên sẽ càng lợi hại. Hơn nữa sau lưng rất nhiều danh kỹ còn có những hào khách ủng hộ, từ đó tranh giành sẽ càng kịch liệt hơn nữa, có một số bên ngoài là chị em tốt nhưng sau lưng không biết đang nghĩ rằng nghĩ lợi như thế nào đâu! Vân ca ca, người không cảm thấy những chuyện tranh giành này cũng rất thú vị sao?"

"Người vui là tốt rồi." Tần Vân cũng cười.

...

Tần Vân đang tán dóc với Trần Sương, nàng kể lại đôi chút những ngày tháng ở trong thanh lâu này, Tần Vân cũng đơn giản nói lại một số chuyện ly kỳ thú vị khi hắn đang du ngoạn ở ngoài.

"Ta ở đây cũng xấp xỉ hơn nửa canh giờ rồi, ta nên rời đi thôi." Tần Vân đứng dậy, Yến Phượng Lâu cũng vì mặt mũi của Tần Vân nên không dám tới quấy rầy hắn.

"Vân ca ca nè, sau này người không cần tốn ngân lượng để tới đây gặp ta đâu. Khi nào ta rảnh vào ban ngày sẽ đi Tần phủ tìm người." Khuôn mặt Trần Sương vui vẻ nói, "Phiền dì Tiết giúp ta đưa tiền Vân ca ca nhé."

"Chăm sóc tốt bản thân đấy, chịu oan ức gì cứ đến tìm ta." Tần Vân đứng dậy cười nói.

Lập tức hắn cùng dì Tiết một đường đi ra ngoài.

Trần Sương đi tới cửa, lặng lẽ đưa mắt ngắm nhìn Tần Vân rời khỏi.

Trong lầu chính của Yến Phượng Lâu.

Trên đường trở về, Tần Vân đề nghị: "Dì Tiết, nếu Tiểu Sương có chuyện gì thì phải lập tức nói cho ta biết, ta biết rõ danh kỹ ở những chỗ phong trần này sẽ khó tránh khỏi việc sa vào một số phiền phức, người xưa có bốn chữ tử, sắc, tài, vận, từ xưa đến nay đã không có biết bao nhiêu người điên cuồng chỉ vì một chữ 'Sắc' này mà bỏ cả tính mạng."

"Ta biết rõ, chúng ta từ trước đến nay đều rất cẩn thận, Yến Phượng Lâu cũng bảo vệ chúng ta rất tốt, bên tiêu cục cũng có một số người già nguyện ý đi theo Tiểu Sương." Dì Tiết cũng nói.

"Ừm."

Tần Vân gật đầu rồi đi đến chỗ Điền Ba nói: "Tiểu Ba Ba, chúng ta về thôi."

"Không xem nữa à?" Điền Ba vẫn còn đang nghe dở khúc nhạc ở trên bục.

"Xem cái gì mà xem." Tần Vân thúc giục một câu.

"Được rồi..." Điền Ba nhét hai viên điểm tâm vào miệng rồi lại tiện tay cầm lấy hai viên, "Còn nhiều món chưa ăn hết nữa..."

Tần Vân cùng Điền Ba đi ra ngoài.

Những vị khách xung quanh đều nhìn Tần Vân với ánh mắt sợ hãi, vừa rồi vị Lưu gia công tử 'Lưu Kỳ' kia chính là bị Tần Vân ném xuống lầu, uy thế của luồng kiếm khí kia họ đều đã thu vào trong mắt, làm họ biết rõ người này là một người tu tiên.

"Tần công tử, Điền công tử, xin mời." Tú bà liền nhiệt tình mời mọc, vừa bước ra cửa đã thấy đám người hầu chuẩn bị sẵn ngựa tốt.

"Người về đi dì Tiết." Tần Vân nói xong lập tức nhảy lên ngựa cùng Điền Ba rời đi.

Dì Tiết ngăm nhìn họ từ phía xa.

Tú bà cười nói: "Tháng ngày sau này của cô nương Trần Sương nhà các người sẽ tốt hơn rồi nhỉ? Sợ rằng sẽ không còn ai dám lừa gạt cô nương nhà người giữa ban ngày nữa, đúng rồi Tiết tỷ tỷ, cô nương nhà người rất cuộc có quan hệ gì với vị Tần công tử này vậy?"

Dì Tiết cười nói: "Thanh mai trúc mã!"

Nói xong bà lập tức quay người trở vào trong Yến Phượng Lâu.

Tú bà đợi đến lúc dì Tiết rời đi mới cười phì nói: " Thanh mai trúc mã ư? Nếu thật như thế thì hẳn đã sớm mang nàng trở về Tần Phủ rồi, làm sao còn để nàng lại chốn phong trần này cơ chứ? Xem ra cũng chỉ là muốn thôi phòng cô nương kia mà thôi"

...

Hai người Tần Vân và Điền Ba cười ngựa về nhà.

Điền Ba hỏi: " Người nói chuyện với Tạ Sương muội muội ra sao rồi? Người có cách gì đối với khế ước bán thân của nàng sao? Dù sao gán nợ cũng gần hai vạn hai ngàn lượng, cho dù là một người tu tiên như người muốn giải quyết cũng sẽ không dễ dàng."

Gió đêm mát lạnh thổi lên mặt.

Tần Vân nhẹ nhàng lắc đầu, nói: " Nàng cũng không phải tự bán mình vào Yến Phượng Lâu mà đó chỉ là khế ước bình thường mà thôi, ta đã tìm Yến Phượng Lâu để nghiệm chứng việc này nên người cũng đừng truyền ra bên ngoài."

Điền Ba giật mình: "Không phải là khế ước bán thân ư? Vậy sao người không chuộc thân cho nàng?"

Tần Vân nói: "Suy cho cùng thì nàng cũng đã đi vào chốn phong trần này, cho dù là thoát khỏi đó thì nàng cũng không thể gả làm chính thê cho phú hào đại tộc được. Nàng cũng không cam lòng làm thiếp, những người nhà nghèo lại không thể bảo vệ được nàng. . . Nàng nói với ta rằng quãng thời gian này sống ở đây cũng rất tốt, so với việc cả ngày phải sống cô độc trong phủ đệ còn vui vẻ hơn nhiều. Nếu như Tiểu Sương cảm thấy vui vẻ thì nghe theo nàng vậy, dù sao khế ước nàng cũng chỉ thuộc loại bình thường nên trong tương lai muốn đi là có thể đi."

Điền Ba nhin không được nói: " Người hồ đồ rồi Vân ca ạ. Có thể thoát khỏi chốn thanh lâu thì tại sao phải lưu lại cơ chứ?"

"Cuộc đời người chỉ có trăm năm thì cần gì phải để ý tới ánh mắt của người khác cơ chứ, chỉ cần nàng vui là được." Tần Vân nói.

Điền Ba khuyên nhủ: "Nhưng suy cho cùng đó vẫn là chốn phong trần. Chúng ta sao có thể để Tạ Sương muội muội ở một nơi như thế được, cho dù ra sao cũng phải đưa nàng thoát khỏi đó trước đã. Chúng ta không thể để nàng ích kỷ như vậy được!"

Tần Vân nhìn về phía Điền Ba hỏi: "Người xem thường danh kỹ sao?"

Điền Ba cứng họng hồi lâu mới thốt nên lời: "Ta cho rằng nàng đã bị những thứ viễn vông kia làm cho mê muội đầu óc rồi, bị sự theo đuổi của các vị khách kia làm cho cõi lòng rối loạn, không thể thoát ra, cũng không muốn thoát khỏi."

Tần Vân bèn nhớ kỹ lại ánh mắt của Tiểu Sương.

Tần Vân quả quyết: "Nàng không rời lòng hay hoa mắt gì đâu."

Mà bên kia Yến Phượng Lâu.

Dì Tiết xuyên qua lầu chính rồi dọc theo hành lang đi vào lầu Đông trở về phòng cô nàng Trần Sương.

"Dì Tiết." Trần Sương cô nương ngồi ở đó lẳng lặng viết chữ, "Vân ca ca đã về rồi sao?"

Dì Tiết nói: "Ừm, đã về rồi... Tiểu Sương này, hay là người cùng Tần Vân rời khỏi đây và sống một cuộc sống an lành đi."

"Không!"

Trần Sương cô nương nói khẽ: "Thù của ca ta, ta quên không được! Thù của mấy trăm huynh đệ Tiêu cục ta càng quên không được! Ta không thể sống một cuộc sống bình yên mà thù vẫn chưa nguôi!"

Dì Tiết liền nói: "Vậy sao người không nói sự thật cho Tần Vân? Cái chết của anh người và mấy trăm huynh đệ tiêu cục không đơn giản là do yêu quái. Mà là do 'Bách Lý gia' thuộc Đông Cung quận thả yêu quái ra làm chuyện xấu. Bách Lý gia quá cường đại, mà Tần Vân cuối cùng cũng mở ra Tiên Môn trở thành người tu tiên, chỉ cần hãn giúp người thì hy vọng báo thù cũng lớn hơn nhiều."

"Bách Lý gia!" Khi nhắc đến ba chữ này trong mắt Trần Sương như có tia âm lãnh hiện ra.

Yêu quái làm hại.

Trên thế gian này còn có chuyện một số đại gia tộc cấu kết với yêu quái, lấy danh tiếng của yêu quái để giết chóc và cướp bóc.

Trần Sương cô nương nói khẽ: "Bách Lý gia chính là đại gia tộc lớn nhất Đông Cung quận, cơ sở thâm căn cố đế, đó cũng là nơi mà Quận chủ đại nhân vô cùng kiêng kị, nếu so sánh Quận chủ như dòng chảy thì Bách Lý gia lại vững chãi như một bức tường sắt. Lão tổ Bách Lý gia càng là một vị cao nhân tu tiên 'Tiên Thiên Thực Đan cảnh', đã sống qua hơn hai trăm năm. Bách Lý gia rắc rối phức tạp, không hề ít yêu quái ngoan ngoãn thần phục nghe lệnh."

"Vân ca ca của ta cũng mới chỉ mở ra Tiên Môn thì làm sao có thể địch nổi đây? Nếu ta nhờ hãn giúp thì chỉ tổ rước họa về cho hãn, là hại hãn!"

"Ta đã mất một người anh rồi, ta thật sự không muốn mất thêm một người anh nữa."

Trần Sương cô nương nói khẽ: "Vẫn là dựa theo kế hoạch trước đó của ta đi, chỉ một chữ ‘sắc’ nhưng lại uy lực vô cùng, mỹ nhân hại cả một gia tộc hay hại cả một tòa thành trì lịch sử đều có, ngay cả việc quốc gia tàn lụi vì mỹ nhân cũng có! Ta không cần làm một quốc gia suy vong, cũng không cần hủy diệt một tòa thành, Bách Lý gia chỉ là một cái gia tộc mà thôi, ta không tin dùng hết sức một đời lại không đối phó được một Bách Lý gia."

Dì Tiết liền nói: "Tiểu Sương, người bây giờ hối hận vẫn còn kịp, cho dù hiện tại không nói cho Tần Vân biết thì trong tương lai khi Tần Vân có đủ thực lực giúp người, người lại nói với hắn cũng không muộn mà. Người cứ tiếp tục như vậy là sẽ lún càng sâu, sợ rằng vĩnh viễn cũng không thể quay đầu lại."

Nàng rất đau lòng khi phải trơ mắt ngắm nhìn một tiểu cô nương như Tạ Sương đi đến mức này.

"Từ ngày ta tiến vào Yến Phượng Lâu thì trên đời này đã không còn người nào tên Tạ Sương nữa, chỉ còn Trần Sương, danh kỹ Trần Sương." Cô nàng Trần Sương tiếp tục viết chữ, không nói thêm lời nào nữa.

Dì Tiết khẽ lắc đầu.

Nàng đã khuyên quá nhiều lần nhưng căn bản là không thể lay động suy nghĩ trong đầu Trần Sương.

Cô nàng Trần Sương lộ ra nụ cười mỉm, nhẹ giọng nói nhỏ: "Vân ca ca, thật tốt khi thấy người đã về..."

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chạy Không Thoát Một Chữ "Lợi"

Sau khi Trần Sương viết mấy bài thơ xong mới nói: "Dì Tiết, một trong Giang Nam tứ đại tài tử 'Ngu Bạch' đã đến Quảng Lăng Quận cũng đã được mấy ngày, sợ là có rất nhiều nữ tử thanh lâu mời hăn gặp gỡ, dì có nghe nói hăn đã gặp gỡ với người nào chưa?"

Từ xưa Giang, Tiền hai châu được gọi là Giang Nam, là nơi văn nhân tập trung, tài tử rất nhiều.

Giang Nam tứ đại tài tử. . . nổi danh khắp thiên hạ, hơn nữa được rất nhiều nữ tử thanh lâu theo đuổi, bọn nữ tử thanh lâu thậm chí không cần bạc! Càng có người tình nguyện trao thân.

"Ta không có nghe nói." Dì Tiết nói, "Ta đã bảo lão Trầm một mực điều tra việc này."

"Hử."

Trần Sương mày kiếm hơi nhăn lên, "Vị đại tài tử này đến Quảng Lăng Quận vừa đúng thời điểm tuyển hoa khôi! Không biết là hăn muốn đạt được chỗ tốt gì từ việc tuyển hoa khôi hay là thật sự chỉ là trùng hợp."

"Chỉ là hoa khôi một quận chắc đại tài tử bậc này sẽ không để trong lòng?" Dì Tiết nhin không được nói.

"Nếu như hăn dụng tâm kín đáo, muốn nhờ hăn giúp ta, sẽ rất khó." Trần Sương nói, "Nếu thật chỉ là trùng hợp, còn có mấy phần hy vọng nhờ hăn giúp ta."

Lập tức về mặt Trần Sương lộ ra điểm cười nhạo: "Bất quá mấy nữ tử thanh lâu kia ở chốn phong trần lâu rồi, cũng thật ngu xuẩn. Đại tài tử bậc này, vang danh thiên hạ, không biết bao nhiêu danh kỹ ngưỡng mộ, muốn cho đại tài tử cam tâm tình nguyện giúp đỡ, há lại dễ dàng như vậy?"

"Dì Tiết, nhờ lão Trầm giúp ta theo thật sát, điều tra nhất cử nhất động của hắn." Trần Sương nói, "Có gì liền báo cho ta."

"Tốt." Dì Tiết gật đầu.

Tần Vân, Điền Ba hai người trong bóng đêm cười ngựa mà về.

Lúc đi ngang qua một cái cầu đá.

"Hử?"

Dưới cầu đá, trên sông Hoa Dương tĩnh lặng đang có một chiếc thuyền hoa, trên thuyền hoa có tiếng cười nói oanh oanh yến yến, còn có hai gã nam tử uống rượu mua vui, có mỹ nhân hầu hạ.

"Là Ngu Bạch đại tài tử." Điền Ba liền nói.

"Ngu Bạch ? Một trong Giang Nam tứ đại tài tử Ngu Bạch, hắn là người Nam Minh quận sao lại tới Quảng Lăng Quận chúng ta?" Tần Vân nhìn lại, thiên hạ này cũng là do văn nhân thống trị khác với giới tu tiên giả ít ỏi gần như là truyền thuyết. Số lượng văn nhân nhiều hơn rất nhiều, tú tài, các cử nhân đều nhiều gấp bội số 'Người tu tiên'. Giang Nam tứ đại tài tử trong đám văn nhân tuyệt đối là người rất nổi danh.

"Sao hắn lại tới Quảng Lăng quận, ta cũng không biết. Nhưng ta lại biết rõ, mấy ngày hôm nay những danh kỹ thanh lâu ở Quảng Lăng Quận chúng ta đều phát điên vì hắn." Điền Ba cảm khái, "Những người như ta đều phải tốn ngân lượng cho các danh kỹ. Thế nhưng các danh kỹ lại trái

lại, tình nguyện tổn ngân lượng vì Ngu công tử này, còn có không ít người tự nguyện hầu hạ chuyện chăn gối."

"Giang Nam tứ đại tài tử nha văn danh truyền thiên hạ, người ngưỡng mộ tự nhiên rất nhiều." Tần Vân nói ra.

"Vân ca, người tầm nhìn thật nông cạn." Điền Ba cười hắc hắc nói, "Giang Nam tứ đại tài tử, đó là danh truyền thiên hạ! Nhưng nếu một danh kỹ có thể quyến rũ được vị Ngu Bạch đại tài tử này, tạo nên một cuộc yêu hận tình cừ, oanh oanh liệt liệt. Về sau nhắc tới Ngu Bạch đại tài tử thì không thể không nói đến vị danh kỹ này! Danh khí của danh kỹ đó sẽ không bị giới tại một thành trì, mà đồng dạng danh truyền thiên hạ! Thanh danh bậc này, người muốn mười lượng hai mươi lượng bạc gặp mặt một lần sao? Năm mơ, tối thiểu phải hai trăm ba trăm lượng bạc!"

"Tạo ra một cuộc yêu hận tình cừ ? Còn oanh oanh liệt liệt ? Ngu Bạch nếu còn tự trọng chắc sẽ không đến mức như thế." Tần Vân nói ra.

"Chuyện nam nữ ai nói trước đ ược điều gì hưởng chi coi như là không oanh oanh liệt liệt như thế, chỉ cần Ngu Bạch đại tài tử mê luyến, lại vì người kia viết ra một bài thơ truyền xướng ra ngoài, người đời liền biết là Ngu Bạch tài tử vì một người danh kỹ mà viết. Danh khí của danh kỹ đó tự nhiên cũng sẽ tăng mạnh." Điền Ba nói ra, "Coi như hắc keo kiệt hơn đến một bài thơ cũng không muốn lưu lại, nhưng chỉ cần Ngu Bạch đại tài tử kia ở cùng nàng ta một chỗ một hai tháng thì đối với người ngoài vị Ngu Bạch đại tài tử đã si mê vị danh kỹ này, vì nàng lưu lại mấy tháng mà không biết trở về nhà, danh kỹ cũng sẽ nhận được chỗ tốt."

"Danh khí! Chính là căn bản của danh kỹ."

"Danh khí càng lớn người muốn cầu kiến lại càng nhiều, muốn gặp mặt thì cũng cần càng nhiều ngân lượng." Điền Ba nói, "Vân ca, lúc này người minh bạch, vì sao các danh kỹ đều truy cầu đại tài tử bậc này rồi a ?"

Tần Vân gật gật đầu, hơi giật mình.

"Có thể trở thành danh kỹ một phương thì bản thân dung mạo, kỹ nghệ hẳn cũng không kém, bộ dạng thùy mị mọi thứ đều đạt tới tiêu chuẩn tương đối cao. Chỉ thiếu danh khí." Điền Ba nói, "Danh khí chính là ngân lượng! Qua một năm có thể tích góp từng tí một hơn nghìn lượng bạc, có đại tài tử tương trợ, một năm sợ sẽ là năm ba ngàn lượng bạc rồi, tăng lên gấp mấy lần! Người nói các nàng có thể không nhào tới sao?"

"Tài tử giai nhân chuyện tốt đẹp như vậy lại bị người nói thành công danh lợi lộc như thế." Tần Vân lắc đầu cười cười rồi cũng hiểu rõ lời Điền Ba nói hoàn toàn có lý.

"Công danh lợi lộc?"

Điền Ba lắc đầu nói, "Ta đã từng có khí phách của thiếu niên, càng tin tưởng hai chữ tình nghĩa. Nhưng từ sau khi tiếp nhận sản nghiệp mấy quán rượu từ cha ta, nếm qua biết bao nhiêu thiệt thòi, vấp ngã không ít lần, không biết bao nhiêu bàn tay âm thầm đâm thọt sau lưng mới biết được thiên hạ bận rộn đều vì lợi, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi, lăn lộn trong chốn hồng trần, tám chín phần mười chạy không thoát khỏi một chữ 'Lợi!'"

"Mấy danh kỹ kia, có lẽ có rất ít là thật sự ngưỡng mộ vị tài tử tài hoa kia. Nhưng ta dám nói tám chín phần mười, vẫn là vì danh, đã có danh ắt có lợi!"

Tần Vân thấy thế nở nụ cười: "Tiểu Ba Ba, không giống nhau! Bất quá, thế gian này vẫn có tình nghĩa đấy."

"Đúng, chính vì trong thiên hạ có quá nhiều lợi, tình nghĩa mới trân quý hơn." Điền Ba nói.

Tần Vân gật gật đầu.

Thiếu niên ngượng ngùng lúc trước vẫn theo sau mình nay đã thay đổi, thành thực hơn.

"Đúng rồi." Tần Vân trong lòng khẽ động, hỏi, "Người nói, nếu như vị đại tài tử kia có thể giúp đỡ Tiểu Sương thì lần tuyển hoa khôi này Tiểu Sương có thể đoạt hoa khôi không?"

"Hắn giúp đỡ Tạ Sương muội muội ?"

Điền Ba ngẫm nghĩ, "Còn phải xem hắn giúp đỡ như thế nào, chỉ cần vị đại tài tử này thật dụng tâm hao phí tâm tư. Chắc chắn sẽ lọt vào mười hạng đầu, thậm chí lọt vào ba hạng đầu cũng có khả năng! Về phần hoa khôi ? Rất khó khăn! Như mấy người Thanh Thu tiên tử, Hương Y cô nương, đều có thanh danh truyền ra bên ngoài, muốn vượt qua là điều rất khó."

"Ba thứ hạng đầu ?" Tần Vân như có điều suy nghĩ.

"Nếu vị đại tài tử này thật sự giúp đỡ Tạ Sương muội muội mà nói, ha ha, về sau gặp nàng sợ cũng không phải là hai mươi lượng bạc, mà chính là năm mươi lượng bạc trở lên." Điền Ba nói, "Bất quá càng là đại tài tử bậc này, càng biết trân trọng thân phận, sẽ không dễ dàng dây dưa quá sâu cùng danh kỹ. Ta nghe nói, đến Thanh Thu tiên tử phái người đi mời, Ngu Bạch đại tài tử cũng không để ý tới."

Tần Vân khẽ gật đầu, nhưng trong lòng thì thầm nghĩ: "Tiểu Sương nếu như đã quen cuộc sống phô trương của danh kỹ như vậy, ta sẽ trợ nàng giúp một tay, giúp cho nàng tại trong chốn hồng trần cũng có thể thoải mái hơn một chút."

Địa vị cuộc sống của danh kỹ, thật sự quyết định bởi danh khí.

Nếu như không còn danh khí, thì giống như từ bầu trời ngã xuống bùn đất, thậm chí một số người đáng thương cuối cùng tiến vào kỹ viện đi bán

thân, quả thật vô cùng đáng buồn.

"Tiểu Sương." Tần Vân đem Tiểu Sương đối đãi như là thân muội muội, chứng kiến Tiểu Sương đi đến hôm nay, tự nhiên đau lòng, bây giờ có thể làm chính là tận lực đền bù.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mười Vạn Lượng Bạc

Hai người Tần Vân và Điền Ba cười ngựa ai về nhà nấy.

Trên dòng sông Hoa Dương mà bọn hăn vừa mới đi ngang qua kia, chiếc thuyền hoa kia rớt cuộc cũng chậm rãi cập bến.

"Ngu Bạch huynh, cáo từ."

"Trời tối rồi nên đi đường cẩn thận nhé Vương huynh."

Ngu Bạch đại tài tử nói lời tạm biệt với người bạn tốt kia.

Dung mạo Ngu Bạch có chút tuấn mỹ, phong lưu phóng khoáng, chẳng qua trên mặt lại lộ vẻ chán chường. Lúc hăn vừa muốn mang theo người hầu và hộ vệ rời đi thì trên chiếc thuyền hoa kia lại có một vị tú bà đi xuống, tú bà liền nói: "Ngu công tử!"

"Ồ, có chuyện gì không?" Ngu Bạch đại tài tử hỏi một cách lạnh nhạt.

Tú bà này liền cười làm lành nói: "Như Mộng các chủ nhà ta ngưỡng mộ Ngu công tử đã lâu, đồng thời các chủ cũng vô cùng ưa thích thơ ca của công tử, không biết Ngu công tử có thể gặp mặt các chủ một lần được hay không?"

"Ta còn có chuyện quan trọng trong Quảng Lăng quận này nên thứ lỗi cho ta không tiện gặp mặt các chủ của người." Ngu Bạch đại tài tử lạnh nhạt nói.

"Các chủ nhà ta thật sự cực kỳ ngưỡng mộ Ngu công tử, sao Ngu công tử không gặp mặt để an ủi nỗi nhớ nhung của các chủ nhà ta?" Tú bà liền nói.

"Không cần." Ngu Bạch đại tài tử thấy đối phương còn có lời muốn nói liền trực tiếp quay người rời đi.

Tú bà ở phía sau thấy vậy chỉ có thể dậm chân một cái rồi bất đắc dĩ trở về thuyền hoa.

Ngu Bạch đại tài tử mang theo người hầu và hộ vệ thân nhiên rời đi.

Hộ vệ cười nói: "Chủ nhân này, vị Như Mộng các chủ kia thật là có thủ đoạn, đã mấy lần muốn mời chủ nhân rồi. Ngay cả tú bà trên thuyền hoa mà bạn tốt của chủ nhân mời đến cũng là người của nàng, thậm chí đến bây giờ nàng ta còn chưa xuất hiện qua."

Ngu Bạch đại tài tử cười nói: "Như Mộng các chủ kia vốn là một vị danh kỹ Kinh Thành, thế nhưng ở Kinh Thành nàng ta cũng không có danh khí gì lớn! Nhưng ở những nơi có nhiều quyền thần quan lớn như chốn Kinh Thành, bởi nàng cũng có chút quan hệ với một số quan lớn nên những năm gần đây nàng ta cũng đã tích góp được một số ngân lượng. Sau khi nàng đã có tuổi liền trở lại quê nhà là Quảng Lăng quận rồi dựng nên Như Mộng Các! Tự mình làm Các chủ, nghe nói năm trước khi chọn hoa khôi, nàng đã vận dụng hết thấy quan hệ xung quanh và hiên ngang đoạt được vị trí hoa khôi."

"Nếu là lúc nàng tuổi còn trẻ thì còn thôi, coi như là danh chính ngôn thuận. Nhưng lúc đó nàng đã không còn trẻ nữa, cũng đã không bằng ngày xưa, người theo đuổi nàng cũng không còn nhiều nữa rồi. Năm trước nàng đoạt được vị trí hoa khôi làm cho rất nhiều người của Quảng Lăng quận cảm thấy vô cùng bất công!"

Ngu Bạch đại tài tử lập tức mỉm cười: "Nàng muốn ta giúp nàng ư? Nhưng có gì ta phải giúp nàng cơ chứ? Cô nàng ơi, phải tự xem lại mình chứ, tuổi đã lớn rồi thì cũng đừng tranh giành với các tiểu cô nương kia chứ."

"Chủ nhân này, không biết Như Mộng các chủ năm nay đã bao nhiêu cái xuân xanh rồi nhỉ?" Hộ vệ hỏi.

Ngu Bạch đại tài tử lắc đầu: "Tuy đã Luyện Khí nên thanh xuân được kéo dài nhưng cũng đã được ba mươi lăm rồi. Số tuổi đó đối với một danh kỹ là quá lớn."

"Già như vậy sao?"

"Còn lớn hơn ta mười mấy tuổi, so ra cũng bằng tuổi mẹ ta rồi." Một người hầu khác bên cạnh cũng kinh ngạc.

Ngu Bạch đại tài tử cười cười.

...

Một đường rảnh rồi, thuyền hoa cập bờ ở một chỗ gần khách sạn, Ngu Bạch đại tài tử nhanh chóng mang theo người hầu và hộ vệ vào khách sạn.

"Chủ nhân, chủ nhân!" Ngoài cửa khách sạn có một người hầu đang chạy tới.

"Có chuyện gì mà ngạc nhiên vậy?" Ngu Bạch đại tài tử nói.

"Bẩm chủ nhân, ta đã thăm dò được tin tức người tu tiên rồi." Người hầu kích động nói.

Ánh mắt Ngu Bạch đại tài tử sáng lên, kích động nói: "Người tu tiên ư? Nói nhanh, người tu tiên đó là ai? Tên gì? Ở đâu?"

Người hầu liền nói: "Tin tức này nghe được Từ Yến Phượng Lâu, người tu tiên đó tên Tần Vân. Nghe nói hắn là dân bản xứ của Quảng Lăng quận, lúc hắn mười ba tuổi đã đạt đến Nhân Kiếm hợp nhất Luyện Khí tầng chín, sáu năm trước rời nhà ngao du thiên hạ, hôm nay trở về đã mở ra Tiên Môn, là Thần Tiên trong chốn người phàm! Đêm nay vừa mới ở Yến Phượng Lâu, người tu tiên 'Tần Vân' này đã trực tiếp ném tên Lưu gia công tử Lưu Kỳ Quảng Lăng Quận xuống lầu làm cho gã răng môi lẫn lộn! Người tu tiên này còn nói 'Trần Sương cô nương là muội muội của ta, đặc tội Trần Sương cô nương thì chính là đặc tội Tần Vân ta!'."

Người hầu này còn cố ý bắt chước giọng điệu của Tần Vân.

Ngu Bạch đại tài tử khẽ động trong lòng, liền hỏi: "Trần Sương cô nương của Yến Phượng Lâu ư? Người tu tiên tên Tần Vân này sống ở đâu?"

"Hắn là người của quận thành Quảng Lăng, ngay tại Tần phủ." Người hầu liền nói, "Toàn bộ Quảng Lăng Quận chỉ có một Tần phủ, đó là phủ đệ của Ngân Chương bộ đầu 'Tần Liệt Hổ' đại nhân'. Vị Tần Vân này chính là Nhị công tử của Tần phủ."

Ngu Bạch đại tài tử gật gật đầu: "A Phúc, người ngày mai liền cầm thiệp mời của ta đưa đến Tần phủ."

"Vâng." Người hầu A Phúc cung kính nói.

Hai con người của Ngu Bạch đại tài tử vô cùng sâu thẳm, trong lòng thầm nghĩ: "Không biết người tu tiên Tần Vân này có bao nhiêu tình cảm với Trần Sương cô nương kia, cũng không biết hắn có đủ bản lĩnh giúp ta hay không?"

"Còn nữa, bây giờ người đi hóng hớt cho ta về giao tình giữa Trần Sương cô nương và vị Tần Vân kia cho ta." Ngu Bạch đại tài tử phân phó.

"Chủ nhân cứ việc yên tâm." Người hầu A Phúc liền nói.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trong luyện võ trường của Tần Phủ.

Tần Vân đang thản nhiên luyện kiếm, vẫn như cũ chậm rãi, vẫn là kiếm quang mờ lung, như mộng như ảo. Nếu như nói kỹ năng ‘múa kiếm’ của Trần Sương cô nương sự kết hợp của kiếm thuật và điệu múa, làm cho người ta thưởng thức vẻ đẹp đó. Thì Tần Vân chỉ đơn thuần là kiếm thuật của bản thân, nó có thể làm cho người quan sát dường như tiến vào thế giới mộng ảo, lòng sẽ không kiềm được mà say mê vào đó, điều này đã hoàn toàn thoát ra khỏi nghệ thuật biểu diễn thông thường.

"Vù." Hắn thu kiếm vào vỏ rồi đi ăn sáng.

Húp một ngụm cháo chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, rất nhanh liền thấy Tần Liệt Hồ và Tần An cùng nhau đi tới.

Tần Vân cười nói: "Người đã hai đêm chưa về rồi đấy cha, tranh thủ qua đây húp một chén cháo đi."

Tần Liệt Hồ đặt mâm ngồi xuống, lúc này lập tức húp vài ngụm, một bát cháo lớn liền bị ông húp được non nửa, rồi mới phân phó nói: "Những người khác đều lui xuống đi."

"Vâng, thưa lão gia." Nha hoàn hầu hạ liền lui xuống.

Trong sảnh chỉ còn lại có Tần Liệt Hồ cùng với hai đứa con trai.

"Đại ca, người mang vợ con qua đây hết rồi sao?" Tần Vân cười hỏi, tối hôm qua trở về muộn nên không phát hiện, đến tận sáng nay mới phát hiện.

Đại ca Tần An liền nói: "Lúc trước Yêu quái nhìn chăm chăm vào ta, tuy rằng Nhị đệ người nói đã giải quyết xong mỗi họa này nhưng ta sao lại an tâm cho được? Mình ta chết thì cũng thôi đi nhưng vợ con ta nếu có mệnh hệ gì thì. . . Vẫn là trở về thì hơn, nơi này có cha và Nhị đệ người! Ở chỗ này ta càng an tâm."

"Ừm." Tần Vân khẽ gật đầu, cũng đúng, suy cho cùng thì đại ca cũng chỉ là người bình thường mà thôi, sao lại không sợ yêu quái cơ chứ?

Tần Liệt Hồ nhìn về phía Tần Vân: "Vân nhi, nghe đại ca người nói thì trong đêm hôm người trở về đã âm thầm dò xét và giải quyết xong mỗi họa kia rồi nhỉ? Chính là lão yêu quái Chử Dung kia ư?"

"Ẩn thân tại trạch viện nhà đại ca chính là một con Miêu yêu, nó ẩn thân đã được nửa năm nay rồi." Tần Vân húp hai tô cháo, cười nói: "Nàng cũng chỉ là làm theo lệnh của tên đầu lĩnh yêu quái Chử Dung kia mà thôi, đêm hôm đó ta bắt được Miêu yêu, liền tìm hiểu nguồn gốc là yêu quái Chử Dung ở cung điện dưới mặt đất, lão Yêu Chử Dung cũng thừa nhận rằng muốn biến lão ca thành yêu nô để uy hiếp cha, sau khi biết được hết thấy ta liền diệt hết sạch bọn chúng!"

"Quả thật là người làm."

Tần Liệt Hồ cảm khái, "Khi ta biết cung điện dưới mặt đất đó là của lão Yêu Chử Dung, ta lúc ấy đã tự hỏi liệu đó có phải tác phẩm của Vân nhi người hay không? Thế nhưng lúc ấy ta lại nghĩ Vân nhi người còn rất trẻ, mở ra Tiên Môn cũng chưa được bao lâu nên có lẽ sẽ đánh không lại tên lão Yêu này."

"Cha à người xem thường Nhị đệ quá rồi." Một bên Tần An nói.

"Đã sáu năm trôi qua, thực lực Vân nhi còn mạnh hơn ta nghĩ." Tần Liệt Hồ cười nói.

"Da của Lão Yêu Chử Dung rất dày, cho dù hàng vạn mũi tên hay thậm chí một ít kinh nỏ cùng bắn vào hăn thì lớp da dày đó vẫn không xây xát một chút nào." Tần Vân cảm khái một câu.

"Vân nhi đã giúp quận thành Quảng Lăng ta trừ đi một mối họa lớn. Lão yêu này chiếm giữ ở đây đã gây họa rất nhiều, ở trong cung điện dưới mặt đất có một hố chứa đầy xương trắng, đó đều là xương mà bọn hăn ăn thịt người còn dư lại." Tần Liệt Hồ lắc đầu, "Bọn yêu ma này thật là đáng chết."

"Ăn thịt người ư? Hố xương trắng sao?" Đại ca Tần An giật mình.

Tần Vân nói: "Người ăn súc vật, yêu quái cũng sẽ ăn thịt người, đây là điều bình thường. Yêu quái cũng chia thiện ác, cũng có yêu quái tốt, yêu quái xấu. Tuy nhiên lão Yêu Chử Dung này hoàn toàn đáng chết."

"An nhi, chuyện Nhị đệ giết yêu quái Chử Dung chớ truyền ra ngoài." Tần Liệt Hồ nhắc nhở nói.

"Ta hiểu mà." Tần An gật đầu liên tục.

...

Mà giờ khắc này trong phủ của Quận Chủ, bởi vì có sáu trăm tên cận vệ đóng quân nên rất nhộn nhịp.

Một người đàn ông mặc áo gấm khăn trương đứng chờ ở một chỗ trong tiểu viện.

"Quận Chủ đại nhân đột nhiên gọi ta không biết vì chuyện gì nhỉ?" Trong lòng người đàn ông mặc áo gấm hốt hoảng, hết cách, tuy rằng hăn là tộc trưởng của 'Lưu gia' danh giá ở Quảng Lăng quận, thậm chí còn được gọi là một trong tam đại gia tộc của Quảng Lăng quận. Nhưng vị Lưu tộc trưởng này hiểu rõ, thế lực mà Lưu gia bọn hăn dựa vào chính là thế lực

của Quận chủ đại nhân! Ở trước mặt Quận chủ đại nhân thì Lưu gia bọn hăn chỉ là một con chó!

Loài chó sẽ trung thành và tận tâm giữ nhà giữ cửa cho mình.

Chủ nhân ném một khúc xương xuống thì con chó sẽ vui mừng vẫy đuôi, sung sướng gặm lấy.

Nếu một ngày chủ nhân muốn giết chó! Con chó chỉ còn con đường chết!

"Ta không có làm sai gì cả mà, việc mà Quận chủ đại nhân phân phó ta đều đã làm rất tốt rồi." Trong đầu Người đàn ông mặc áo gấm nổi lên từng ý niệm một.

"Mời Lưu tộc trưởng đi theo ta." Một vị lão bộc đi tới, cười nói.

"Vương quản gia này, không biết Quận chủ đại nhân đột nhiên gọi ta có chuyện gì vậy?" Lưu tộc trưởng nịnh nọt tiến lên, đồng thời đút một tấm ngân phiếu vào tay Vương quản gia, Vương quản gia liếc mắt thấy một tấm ngân phiếu một trăm lượng liền lộ ra vẻ tươi cười, lúc này mới thấp giọng nói: "Yên tâm, tâm trạng của chủ nhân rất tốt, xem ra không phải là chuyện xấu gì đâu."

Lưu tộc trưởng nhả ra một hơi.

Rất nhanh hăn đã được dẫn vào trong một vườn hoa.

Một vị lão già áo xám ăn mặc mộc mạc cùng một người mặc áo bào xanh đang ngồi đối diện nhau.

"Bái kiến Quận chủ đại nhân và Phương thống lĩnh!" Lưu tộc trưởng vừa đến liền lập tức cung kính hành lễ.

Quận chủ đại nhân thì không cần phải nói, ông là người nắm giữ quyền thế tuyệt đối của toàn bộ Quảng Lăng Quận, một thân quyền lớn về quân chính, không ai dám vi phạm mệnh lệnh của ông. Dưới thất phẩm có quyền tiền trăm hậu tấu, trên thất phẩm cũng có thể trực tiếp bắt giam với lý do là đối phó yêu quái, 'Quận chủ đại nhân' có thể cam đoan nhất ngôn cửu đỉnh! Như một vài gia tộc quyền thế, Quận chủ đại nhân tùy tiện tìm lý do là đã có thể phá nhà diệt tộc.

Mà người mặc áo bào xanh kia chính là cao nhân số một ở mặt ngoài của Quảng Lăng quận, là cường giả Tiên Thiên Hư Đan cảnh, là thống lĩnh cận vệ quân của Quận chủ đại nhân.

Lão giả mặc áo xám tùy ý nói: "Số ngân lượng mà Lưu gia các người cung phụng của năm nay không cần phải để đến cuối năm mới nộp nữa. Trong nửa tháng này ta cần, người có thể gom đủ không?"

Trong lòng Lưu tộc trưởng vô cùng khó chịu.

Lưu gia ý vào quyền thế của Quận chủ đại nhân nên kiếm được rất nhiều tiền, hàng năm đương nhiên đều phải dâng lên mà cung phụng. Thế nhưng bình thường mỗi năm đều vào lúc cuối năm mới nộp cơ mà, bây giờ mới chỉ ba tháng thôi đó.

"Ồ đúng rồi ta cần mười vạn lượng nhé." Lão giả mặc áo xám bồi thêm một câu.

Lông mày Lưu tộc trưởng nhíu lên, bình thường mỗi năm không phải là tám vạn lượng bạc thôi sao? Giờ từ đâu lại bay ra thêm hai vạn lượng nữa đây?

"Quận chủ đại nhân yên tâm, trong vòng nửa tháng ta nhất định sẽ gom đủ mười vạn lượng." Lưu tộc trưởng căn bản không dám có chút phản nản nào.

Lão giả áo xám khẽ gật đầu: "Ừm. Nghe nói tối hôm qua Lưu Kỳ nhà người xung đột với Nhị công tử của Tần phủ ở Yến Phụng Lâu thì phải?"

Lưu tộc trưởng liền nói: "Dạ vâng dạ vâng, ta đã hung hăng trách phạt tên nhóc đó rồi rồi."

"Hên cho nó là vị Nhị công tử của Tần phủ kia không có ra tay độc ác." Lão giả áo xám tùy ý vẫy vẫy tay, "Được rồi, cút đi."

"Dạ vâng."

Lưu tộc trưởng lập tức ngoan ngoãn thối lui, chẳng qua trong lòng có rất nhiều nghi hoặc quanh quẩn: "Quận chủ đại nhân sao lại đột nhiên nhắc tới vị Nhị công tử của Tần phủ kia nhỉ? Cho dù là mở ra Tiên Môn thì chưa vào Tiên Thiên cũng chẳng là gì cả, đến Phương thống lĩnh còn là Tiên nhân Tiên Thiên Hư Đan cảnh cơ mà!"

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hồ Sơ Ghi Chép

Lão giả áo xám nhìn Lưu tộc trưởng rời đi, cười nói: "Lão Phương, vị Tần gia Nhị công tử kia vừa mới về, nhưng đã triển lộ thủ đoạn lấy thể lồi đình trừ đi lão Yêu Chữ Dung kia, thật lợi hại a."

"Dù sao hãn cũng là người tu tiên ở biên quan Bắc Địa ba năm." Phương thống lĩnh khó giấu được một tia thận trọng trong mắt, nói ra, "Triều đình đã truyền xuống hồ sơ của hãn, hãn đã chém giết qua hai trăm sáu mươi một đầu yêu quái, Đại yêu cấp Tiên Thiên cũng chém giết qua ba đầu!"

"Chắc hãn hãn cùng người khác liên thủ." Lão giả áo xám cười nói, "Hãn mở Tiên Môn không mấy năm, nếu một chọi một sợ không phải đối thủ của Đại yêu cấp Tiên Thiên."

Phương thống lĩnh lại nói: "Ta đã đi qua biên quan Bắc Địa, nơi đó là nơi ngăn cản yêu quái xâm phạm, là vùng đất Nhân tộc ta cùng yêu quái chém giết ác liệt nhất. Người tu tiên ở nơi tàn khốc như vậy bình thường cũng sống không được bao lâu, hãn có thể sống qua ba năm, còn chém giết qua nhiều yêu quái như vậy. Nói thật, chính diện một chọi một, ta cũng không có nắm chắc địch nổi hãn."

"Cái gì ?" Lão giả áo xám cả kinh, "Lão Phương, ngươi là Tiên Thiên Hư Đan cảnh a."

"Tiên Thiên Hư Đan cảnh thì sao ?" Phương thống lĩnh lắc đầu, "Người tu tiên, pháp môn tu hành rất quan trọng. Giống như Đạo gia hay

Phật môn Thánh Địa, pháp môn tu hành đều là truyền thừa cao cấp nhất, tùy tiện phái ra một hai tiểu bối cũng có thể đánh tiền bối tiểu môn phái như ta chẳng ngại ngần."

"Truyền thừa càng cao cấp thì căn cơ liền vô cùng hùng hồn! Bọn hăn mở Tiên Môn rất khó nhưng một khi mở Tiên Môn, ngưng tụ được chân nguyên thì chân nguyên cực kỳ tinh thuần, như mấy tiểu môn phái chúng ta đều bước vào Tiên Thiên Hư Đan cảnh luận độ tinh thuần, chỉ sợ chỉ tương đương cùng tiểu bối Đạo gia cùng Phật môn Thánh Địa Luyện Khí tầng mười tám tầng mười một."

Lão giả áo xám gật đầu: "Ta đây biết rõ, đệ tử Đạo gia Phật môn Thánh Địa, tự nhiên rất cao minh! Nhưng Nhị công tử Tần phủ này, cũng lợi hại như vậy?"

"Hắn mười ba tuổi đã đạt Luyện Khí tầng chín nhưng không có bái nhập tu tiên môn phái ở xung quanh mà lại rời nhà du lịch thiên hạ hiển nhiên là người có chí lớn!" Phương thống lĩnh nói ra, "Hắn có thể ở Bắc Địa biên quan ba năm, coi như là không có bái nhập Đạo gia Tam đại thánh địa chỉ sợ cũng gia nhập một trong mấy đại môn phái khác. Và lại hăn không còn là kẻ mới vào đời không có kinh nghiệm, mà thật sự đi ra từ trong biển máu, giết qua hơn hai trăm đầu yêu quái còn là trên chiến trường Bắc Địa biên quan!"

"Người nào gặp phải đối thủ như vậy, đều kiêng kị." Phương thống lĩnh than thở nói.

Lão giả áo xám khẽ gật đầu, lộ ra dáng tươi cười: "Vậy ta càng phải mời hăn hỗ trợ, ta có vị chất nữ kia còn có thêm vị Tần gia Nhị công tử này cơ hội liền nắm chắc hơn."

"Quận trưởng đại nhân, ta vẫn phải nhắc nhở người." Phương thống lĩnh trịnh trọng nói, "Đạo gia Tam đại thánh địa hoặc là mấy đại phái đứng

đầu khác, bọn hắc đều rất xem trọng đệ tử. Bởi vì truyền thừa cao cấp muốn mở Tiên Môn rất khó, đều nhờ sư môn trưởng bối vất vả khổ cực trợ giúp, hơn nữa người tu tiên vừa có đại thiên tư vừa có đại nghị lực lại có thể mở Tiên Môn trước năm hai mươi tuổi, bọn hắc muốn bồi dưỡng một truyền nhân cũng không dễ dàng. Vì vậy, đệ tử bọn hắc đều là bảo bối, nếu có ai khi dễ đám thiếu niên này không chừng xuất hiện các lão đầu trưởng bối là có đấy!"

"Ta là mời hắc hỗ trợ, cũng không phải là cùng hắc đối địch." Lão giả áo xám cười nói.

...

Bên kia, Tần phủ.

Ngày xuân, ánh mặt trời vừa lên.

Tần Vân nằm trên ghế thán nhiên phơi nắng, ánh mặt trời chiếu rọi khắp người hắc, ấm áp, thoải mái.

"Nhị công tử, Nhị công tử." Một người hầu đến thông báo, "Bên ngoài phủ có một người nói là thay mặt chủ nhân Ngu Bạch nhà hắc, đưa thiệp tới."

"Ngu Bạch ? Một trong Giang Nam tứ đại tài tử Ngu Bạch ?" Tần Vân trong lòng khẽ động, "Mời hắc tiến đến."

Rất nhanh.

"Chủ nhân nhà ta Ngu Bạch, lệnh cho tiểu nhân đưa thiệp mời tới Tần công tử." Một thanh niên cung kính từ trong lòng ngực lấy ra một tấm thiệp mời dâng lên. Người hầu trong phủ tiếp nhận, lập tức đưa cho Tần Vân: "Nhị công tử."

Tần Vân tiếp nhận thiệp mời, nhìn qua.

"Chữ tốt!" Tần Vân tán thưởng một câu, vừa mở ra liền nhìn qua, "Vân Lâu ?"

"Người trở về nói với chủ nhân nhà người rằng, ta sẽ đến đúng giờ."
Tần Vân nói ra.

...

Vân Lâu, là một tửu lâu có danh khí lớn nhất trong Quảng Lăng quận thành, lầu cao tám tầng, cực kỳ hiếm thấy.

Chỉ vì muốn lên cao nhìn xa, cũng sẽ có rất nhiều khách nhân mộ danh* mà đến! Vân Lâu lầu sáu có thể tiếp đãi khách vãng lai, những khách nhân còn thường xuyên trèo lên đến lầu sáu. Lầu bảy còn chia làm sáu căn nhà gian, từng nhà gian tuy rằng xa xỉ, nhưng tiêu phí mấy lượng bạc vẫn có thể ăn một bữa. Nhưng lầu tám lại là một mình một nhà gian rất lớn, ngồi ở bên trong, có thể nhìn xuyên thấu qua cửa sổ, quan sát toàn bộ Quảng Lăng quận thành, cảnh sắc vô cùng không tầm thường, nhưng giá cả cũng rất cao, ăn một bữa chính là mấy chục lượng bạc!

*mộ danh: hâm mộ danh tiếng của người khác.

Hôm nay, một trong Giang Nam tứ đại tài tử 'Ngu Bạch' sớm đợi ở nơi này, tâm thần có chút không yên.

"Chủ nhân, vị tu tiên kia đã đến." Một hộ vệ bên cạnh liền nói.

"Ở chỗ nào ?" Ngu Bạch liền nhìn ra xa bốn phía.

"Ở kia!" Hộ vệ chỉ ra phía xa xa.

Ngu Bạch nhìn lại, lúc này mới nhìn đến chỗ xa xa có một vị quý công tử đang thản nhiên cưỡi ngựa đi đến, ven đường liều rủ che mắt, miễn

cường mới thấy rõ thân ảnh.

"Khoảng cách này còn xa vô cùng, người lại nhìn rõ ràng?" Ngu Bạch nhìn về phía hộ vệ.

"Ta có tu vi Luyện Khí tầng tám, tự nhiên nhìn xa hơn so với người bình thường." Hộ vệ đắc ý.

Ngu Bạch uống hết một bình trà, Tần Vân cuối cùng mới cưỡi ngựa tới dưới lầu, thứ nhất là vì Quảng Lăng quận thành quả thật rất lớn, dù sao cũng là đại thành hơn mười vạn dân, vả lại khoảng cách từ Tần phủ đến Vân Lâu cũng khá xa. Thứ hai là hăn cưỡi ngựa quá chậm.

Rất nhanh, hăn đi vào lầu tám.

"Tần công tử." Ngu Bạch đã sớm đứng ở ngoài cửa nhả gian chờ đợi, lúc này chấp tay hành lễ nói.

Tần Vân lại rất là tùy ý cười nói: "Ngu Bạch đại tài tử, cảnh tháng ba ở Quảng Lăng, danh vang rền thiên hạ, đại tài tử như người nếu như đã đến Quảng Lăng, nên đi ra ngoài nhiều một chút. Vừa rồi ta cưỡi ngựa mà đến, một đường dương liễu bông bành, như thơ như họa. Ta tuy là người Quảng Lăng quận, nhưng đã nhiều năm rồi ta vẫn vô cùng ưa thích tháng ba ở Quảng Lăng."

Nói xong, hai người tiến vào trong nhả gian, phân chia ngồi xuống.

"Ta đến Quảng Lăng, cũng hiểu được Quảng Lăng cảnh đẹp, người cũng đẹp." Ngu Bạch mỉm cười nói, "Hôm nay Vân Lâu có một con Lan Dương Ngân Tu Ngư nặng hai mươi cân, sáng sớm hôm nay mới bắt lên từ Lan Dương Giang đấy, rất là khó có được, đợi lát nữa sẽ bưng lên."

"Nặng hai mươi cân sao? Lan Dương Ngân Tu Ngư, cũng chỉ có sông Lan Dương chúng ta mới có. Ta rời nhà đã nhiều năm, rất lâu rồi không ăn

Ngân Tu Ngự. Bất quá Lan Dương Ngân Tu Ngự, nặng tới hai mươi cân, ta từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ăn nếm qua con lớn nhất cũng mới mười hai cân." Tần Vân nói ra, "Lần này xem ra ta có lộc ăn rồi."

Một bàn mỹ thực liên tiếp được bưng lên.

Tần Vân từng ngậm từng ngậm ăn, theo lý thuyết nhiều đồ ăn như vậy vền vẹn hai người cũng ăn không hết, nhưng Tần Vân nhàn nhã thảnh thơi đã ăn hết hơn phân nửa, bụng cũng không thấy phồng lên chút nào.

"Ừm, không tệ." Lại uống một ngụm rượu, Tần Vân như cười mà không phải cười liếc mắt nhìn Ngu Bạch, "Ừ, hôm nay ăn uống no đủ cần phải đi, cần phải đi."

Nói xong liền đứng dậy.

"Tần Vân huynh, xin dừng bước." Ngu Bạch liền nói.

"A?" Tần Vân lại ngồi xuống, "Ngu Bạch đại tài tử, lần này mời ta tới đây xem ra vẫn có việc a."

"Đích xác là có việc muốn nhờ." Ngu Bạch nói.

"Nói một chút đi." Tần Vân nói.

Ngu Bạch than thở nói: "Ta sống uống hơn bốn mươi năm, tùy tiện cũng hơn phân nửa cuộc đời, nhưng mà gần đây một ít lão hữu của ta liên tiếp có người bị chết già, ta cảm giác tử vong cách ta cũng không xa."

Tần Vân cũng biết người bình thường qua tuổi bốn mươi, sinh cơ thân thể hoàn toàn chính xác xa xa không bằng lúc tuổi còn trẻ, một cơn bệnh nặng ném mạng đi cũng rất thông thường, sống đến năm sáu chục tuổi mà qua đời thì tính là bình thường, có thể sống đến bảy mươi thì tính là thọ rồi!

"Ta có ba đứa con, con gái đã xuất giá, trong hai đứa con trai, đứa lớn cũng vui đầu đọc sách, miễn cưỡng tính là tú tài, tài văn chương lại xa không bằng ta, kiếp này cũng chỉ đến như vậy còn một Tiểu nhi tử năm nay chín tuổi, Luyện Khí tầng bốn." Ngu Bạch nói ra, "Ta sợ sau khi ta chết, hai đứa con trai ta đều không giữ được gia nghiệp. Con lớn không có trông mong gì, tiểu nhi tử ta lại hy vọng có thể đưa vào trong tông phái tu tiên, tương lai coi như không mở được Tiên Môn, cũng có thể có thực lực Luyện Khí tầng tám tầng chín, cũng đủ để giữ vững gia nghiệp."

"Không biết làm sao, cửa tu tiên tông phái, rất khó vào."

Ngu Bạch nhìn Tần Vân, "Tần Vân huynh chính là người tu tiên, hẳn là nhận thức nhiều người tu tiên, không biết huynh có thể giúp đỡ ta được không, để cho con của ta có thể đi vào tông phái tu tiên?"

Tần Vân cười nhạo: "Phàm nhân cầu tu tiên, không biết có bao nhiêu. Tu tiên tông phái này dễ tiến vào như vậy hay sao? Như một ít nhị lưu tam lưu tu tiên tông phái, bình thường cũng chỉ có hai ba đứa đại miêu tiểu miêu! Một tông phái có thể có mười tên tám tên người tu tiên cũng coi như là hưng thịnh rồi, người biết vì sao không?"

Ngu Bạch nghe.

"Bởi vì những người tu tiên như ta, truy cầu chính là bản thân trường sinh tiêu dao! Mà không phải là đồ đệ trường sinh! Chỉ là một ít tục sự cũng đều cảm thấy phiền não, thà rằng tránh đi hồng trần, đến chốn tu tiên tĩnh lặng. có mấy người nguyện ý thu đồ đệ sao? Dạy một tên đồ đệ, phải trả giá bao nhiêu tâm huyết ? Trì hoãn bản thân tu hành bao nhiêu?"

"Tiếp theo, tu tiên, nặng ở pháp tài lữ địa! Pháp môn, tu tiên tông phái thì vẫn có đấy! Nhưng tiền tài. . . Hừ hừ, một người tu tiên hao phí tiền tài chính là núi vàng núi bạc, tông phái tu tiên đâu thể nuôi dưỡng quá nhiều

đệ tử, Thích Sơn Phái cách chúng ta gần đây, tính cả Chương môn ở bên trong, tổng cộng mới có ba vị tu hành đạo hữu mà thôi." Tần Vân lắc đầu.

Không muốn hao phí tâm huyết, bởi vì cho dù hao phí, đệ tử vẫn chưa chắc có khả năng mở được Tiên Môn!

Còn cần thật nhiều ngân lượng.

"Người muốn cho tiểu nhi tử người tiến vào tông phái, có hai con đường." Tần Vân nói ra, "Một là bản thân con của người có thiên tư cực cao, ví dụ như mười hai mười ba tuổi có thể đạt đến Luyện Khí tầng chín! Tu tiên tông phái sẽ không tiếc thứ gì cũng đều nguyện ý thu hãn làm đệ tử. Thứ hai, chính là người xuất ra mười vạn lượng bạc, chắc hẳn sẽ có tông phái nguyện ý thu đồ đệ."

Ngu Bạch bất đắc dĩ nói: "Nhà ta cũng không có nghề nghiệp gì, chỉ dựa vào tài văn chương của ta mà kiếm lợi nhuận, cho dù dốc hết gia tài cũng chỉ có hai ba vạn lượng."

Tần Vân lắc đầu.

Đại tài tử danh vang khắp thiên hạ nhưng thủ đoạn kiếm ngân lượng quá kém rồi, đám danh kỹ thì nguyện ý tốn ngân lượng cho Ngu Bạch, nhưng lại có thể cho bao nhiêu? Lấy đại vài ba trăm lượng, Ngu Bạch hẳn tốt xấu gì cũng nên lưu lại một bài thơ đi. Nếu là thường xuyên tặng thơ như vậy, thì từ của hãn cũng thành ti tiện rồi.

Hôm nay đã qua tuổi bốn mươi, có thể tích lũy được hai ba vạn lượng bạc cũng rất tốt, bởi vì hãn cũng là một trong Giang Nam tứ đại tài tử, làm một vị đại tài tử chán nản đến mức chỉ có thể dựa vào đám danh kỹ cứu tế.

"Có thể có lợi nhuận hai ba vạn lượng cũng không tệ rồi, bất quá muốn tu tiên?" Tần Vân nói, "Coi như hết."

"Tần Vân huynh, còn xin giúp ta, muốn điều kiện gì cứ việc nói, ta có thể làm được tự nhiên sẽ đem hết toàn lực." Ngu Bạch lo lắng liền nói.

"Làm chuyện gì đều chú ý đến công bằng, người muốn ta giúp người, người lại có thể làm cái gì cho ta?" Tần Vân hỏi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thanh Danh Lên Cao

Ngu Bạch nhìn Tần Vân, nói một cách nghiêm túc: "Chỉ một ít bạc lẻ này hẳn là Tần huynh cũng chẳng để vào mắt. Ta cũng chỉ có một chút tài năng học vấn có thể lấy ra! Nghe nói Trần Sương cô nương có giao tình không tầm thường với Tần Vân huynh người, ta nguyện dốc hết sức hết để tương trợ Trần Sương cô nương."

"Người có thể giúp cho danh tiếng của nàng truyền khắp thiên hạ?" Tần Vân tự rót rượu uống một mình, tùy ý hỏi.

"Điều đó thì có thể ta không làm được, thế nhưng nổi tiếng khắp Giang châu thì ta vẫn có vài phần nắm chắc." Ngu Bạch nói.

"Trong lần đoạt hoa khôi này của Quảng Lăng Quận liệu người có thể để cho Tiểu Sương trở thành hoa khôi không?" Tần Vân lại hỏi.

Ngu Bạch lắc đầu: "Trong vòng một tháng sẽ phải quyết định ra hoa khôi, còn thời gian thì lại quá ngắn! Muốn tăng tiếng tăm lên cũng cần phải trải qua nhiều công đoạn. . . Hơn nữa sau lưng việc tuyển hoa khôi cũng có nhiều bàn tay một thao túng. Ta chỉ có thể nói là nhất định có thể giúp nàng tiến vào mười thứ hạng đầu trong năm nay, còn ba thứ hạng đầu thì chỉ có hi vọng mà thôi. Vào năm sau Trần Sương cô nương sẽ là người có tiếng tăm vang dội nhất trong đám danh kỹ Quảng Lăng quận!"

"Hơn nữa ta là dựa vào từ phú(một thể loại văn học) và tài danh để cho tiếng tăm của nàng truyền ra rộng rãi." Ngu Bạch nói ra, "Tiếng tăm như vậy mới có thể kéo dài lâu được, còn như một số người dựa vào cửa

sau để trở thành hoa khôi một cách miễn cưỡng cũng sẽ chỉ khiến dư luận bất bình mà thôi."

"Người hãy nói tỉ mỉ việc người làm sao giúp danh tiếng của Tiểu Sương truyền khắp Giang Châu cho ta nghe xem." Tần Vân nói.

Ánh mắt Ngu Bạch sáng lên, có hi vọng rồi!

"Ta đã du ngoạn chốn phong trần này được nửa đời người rồi nên vô cùng quen thuộc với từng con đường trong đó." Ngu Bạch bắt đầu liên tục giải thích kế hoạch của hắn.

Tần Vân nghe xong, ánh mắt dần dần sáng lên.

"Xem ra vì để cho đứa nhỏ nhà người báỉ nhập vào môn phái tu tiên, người thực sự liều mạng rồi nhỉ?" Tần Vân nghe xong cười nói.

"Hiện tại không liều thì khi nào liều đây? Khi còn sức thì phải trải đường cho thật bằng phẳng để bọn chúng đi chứ." Ngu Bạch nói.

"Tốt thôi, nếu người giúp Tiểu Sương thì ta sẽ giúp người."

Tần Vân gật đầu, "Người chuẩn bị bút mực đi."

Ngu Bạch nghe xong đại hỉ.

Rất nhanh Tần Vân liền viết xong một bức thư.

Tần Vân nói: "Người phái người đưa đứa nhỏ nhà người đến 'Đông Sơn quan' của Nam Minh quận thuộc Giang Châu đi rồi cầm thư của ta tới gặp Kim Quang đạo nhân. Nhớ mang theo một ngàn lượng bạc coi như là lễ báỉ sư. Thấy thư của ta, Kim Quang đạo nhân sẽ biết ngay."

"Được được được." Ngu Bạch đại hỉ, "Một ngàn lượng bạc thì sao đủ, phải năm ngàn lượng bạc chứ."

"Cái này tùy người rồi." Tần Vân nói.

Đông Sơn quan là môn phái tu tiên duy nhất trong cảnh nội Nam Minh quận được đặt trên một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải, sức ảnh hưởng ở Nam Minh quận rất lớn.

Thật ra chỉ cần bá nhập tông phái tu tiên, có thân phận là đệ tử tu tiên của tông phái cũng đã đủ để bảo vệ gia tộc rồi.

"Nhớ kỹ lời người nói." Tần Vân nói.

"Đêm nay ta sẽ đến Yến Phượng Lâu." Ngu Bạch hôm nay sục sôi ý chí chiến đấu.

Tần Vân gật gật đầu, khi nhìn thấy Tiểu Sương đi đến bước này của ngày hôm nay làm cho lòng hẫng rất đau đớn và áy náy, lúc Tiểu Sương cần mình nhất thì bản thân lại không thể xuất hiện, khiến cho Tiểu Sương phải cực khổ lưu lạc chốn trăng hoa phong trần này, bây giờ mình chỉ có thể cố hết sức đền bù chút ít cho nàng mà thôi.

...

Đêm đó Ngu Bạch đại tài tử liền đến Yến Phượng Lâu, sau khi xem danh kỹ Trần Sương múa kiếm liền cực kỳ kích động, dưới sự quan sát của hảo hữu liền viết bài 《Trần Sương phú》 ra ngay tại chỗ, sau đó lại chủ động đi gặp Trần Sương cô nương.

Tin tức này lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều danh kỹ trong Quảng Lăng quận.

"Cái gì? Ngu Bạch đi gặp Trần Sương ư? Xem ả múa kiếm xong liền viết một bài 《Trần Sương phú》?"

"Trần Sương này sao lại gặp may như thế chứ?"

Từng danh kỹ đều hâm mộ lẫn ghen ghét.

Mà ở Như Mộng Các - thanh lâu mà danh kỹ 'Như Mộng các chủ' dựng lên.

"Ta mấy lần mời Ngu Bạch này đến hẳn đều né tránh không gặp, mà hôm nay hẳn lại đi gặp cái con ranh kia." Như Mộng các chủ dựa lưng lên giường, làn da trắng nõn, vùng trán phong tình vạn chủng, tuy nói đã ba mươi lăm nhưng nhờ Luyện Khí kéo dài thanh xuân nên khi ngắm nhìn lại có nét phong tình riêng của một mỹ phu nhân. Năm trước nàng đoạt được hoa khôi khiến rất nhiều người cảm thấy bất công, nhưng thực lực thực sự của nàng cũng nắm chắc lọt vào năm thứ hạng đầu, chẳng qua tiếng tăm của Hương Y cô nương và Thanh Thu tiên tử đều lớn hơn so với nàng, việc nàng nghiêng áp hai người kia để đoạt hoa khôi đã lộ ra sự bất công rồi.

"Chủ nhân, đây là bài 《Trần Sương phú》 do Ngu Bạch tài tử viết." Thị nữ lập tức cung kính dâng lên.

Như Mộng các chủ tùy ý tiếp nhận rồi mở ra xem qua.

Chữ viết sao chép cũng có thể coi là nắn nót, tượng khí* vô cùng, nhưng nội dung bài từ phú này lại làm cho sắc mặt của Như Mộng các chủ thay đổi.

*Tượng khí: Tật xấu của thợ, khi tác tượng không được tỉ mỉ.

Như Mộng các chủ nắm chặt trang giấy mỏng manh, gân xanh trên hai tay đều nổi lên: "Tại sao không phải viết cho ta? Tại sao không phải là ta? Mà lại là con nhóc Trần Sương kia."

Như Mộng các chủ cũng tinh thông cầm kỳ thư họa, tuy rằng không viết ra được những bài từ phú hay nhưng cũng có thể phân biệt được đây tuyệt đối là tác phẩm của Ngu Bạch đại tài tử.

Như Mộng các chủ không thể tin được, nói: "Câu phú như vậy quả thật là đã cho tấm chân tình vào, thậm chí chỉ khi tâm trạng xúc động mới thỉnh thoảng viết được tác phẩm xuất sắc như thế. Chẳng lẽ con nhóc Trần Sương kia thật sự làm cho hấn động lòng như vậy sao?"

...

Một bài từ phú hay đã đủ để truyền khắp nơi.

Thân phận cỡ như Giang Nam tứ đại tài tử thì những bài phú được truyền bá rộng rãi cũng không nhiều, văn chương bốn thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi*, khi miễn cưỡng viết ra thì lại rất bình thường.

*Văn chương bốn thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi: Những người xui xẻo sẽ không thể viết được những áng văn hay, chỉ có khi tâm trạng khác hẳn thường ngày mới có thể ngẫu nhiên viết được một tác phẩm để đời.

"Nhị công tử! Nhị công tử! Ta một mực chờ ở bên ngoài Yến Phượng Lâu nên có được bài 《 Trần Sương phú 》 do Ngu Bạch tài tử viết, Yến Phượng Lâu đã bố trí người để sao chép, rất nhiều người đến mua, ta mua được liền lập tức chạy về đây." Một người hầu liền đem trang giấy cung kính đưa cho Tần Vân.

Tần Vân nhận lấy rồi mở ra đọc qua dưới ngọn đèn vàng ấm.

"Hay cho một bài từ phú, hay cho một tài văn chương."

Tần Vân lộ ra dáng tươi cười.

Hắn vẫn nhớ kỹ kế hoạch lúc trước mà Ngu Bạch miêu tả, bài từ phú này. . . rõ ràng không phải được sáng tác vào lúc này. Mà được sáng tác vào ba năm trước, khi Ngu Bạch nhớ lại hồi đó từng yêu đơn phương một người con gái, cuối cùng nàng ta gả cho người khác làm vợ. Ngu Bạch nhớ đến giai nhân nên đã viết ra bài từ phú này, tự nhiên xúc động và hấn đã tạo

ra tác phẩm xuất sắc bình sinh khó có được, nhưng sau khi đọc qua đọc lại ba lần, hẳn vẫn xé đi bởi nếu là truyền ra ngoài cũng không phải chuyện gì tốt đối với người con gái đã gả cho người khác kia.

Lần này vì đứa con của mình nên Ngu Bạch đại tài tử cũng liều mạng rồi.

Lấy bài từ phú đó sửa lại đôi chút liền có 《 Trần Sương phú 》 này rồi.

Hơn nữa vì sợ chuyện này lộ ra ngoài, hẳn ngay cả nội dung của bài phú cũng không nói với Tần Vân, cho đến khi viết ra ở Yến Phượng Lâu. . . giờ phút này Tần Vân mới biết được.

Tần Vân có chút chờ mong: "Ngu Bạch đã sớm chuẩn bị tốt không chỉ có một bài từ phú hay mà kế tiếp trong vòng một năm nữa sẽ còn có ba bài thơ hay."

Chẳng những có từ phú mà còn có thơ.

“Câu chuyện” vẫn sẽ còn tiếp tục.

Đại tài tử Ngu Bạch sẽ ra vẻ tương tư đơn phương và si mê với Trần Sương cô nương. Không biết làm sao hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình, dưới sự yêu đơn phương đau khổ. . . Đại tài tử Ngu Bạch mới có thể trong vòng một năm kế tiếp cho ra hai bài thơ để nói hết nỗi tương tư trong lòng.

Tần Vân âm thầm cảm khái: "Sau này khi nhắc tới Ngu Bạch, nhất định sẽ nhắc đến Tiểu Sương. Một bài 《 Trần Sương phú 》 cộng thêm ba bài thơ, trải qua thời gian lên men là một năm, nhất định sẽ truyền khắp Giang Châu. Tên đại tài tử này chỉ cần dùng tài danh của mình đã có thể tạo nên tiếng tăm cho Tiểu Sương rồi."

. . .

Một ngày rồi lại một ngày.

Dưới sự truyền bá của 《 Trần Sương phú 》 , danh tiếng của 'Trần Sương cô nương' thuộc Yến Phượng Lâu đương nhiên sẽ càng lúc càng lớn, dù sao trong bài từ phú miêu tả quá hoàn mỹ, tưởng chừng như tiên nữ giáng trần, ngân lượng để gặp Trần Sương cô nương cũng liên tiếp tăng lên tới năm mươi lượng bạc trong vòng mấy ngày ngắn ngủi! Nhưng vẫn như trước có rất nhiều nhà giàu và phú hào tranh nhau tới gặp.

Ngay cả công tử của Quận Chủ đại nhân đều tới bái kiến, điều này làm cho Trần Sương cô nương càng thêm nổi tiếng.

"Tiểu Sương, đang suy nghĩ gì đấy ?" Dì Tiết cười nói.

Cô nàng Trần Sương ngồi trước cái bàn vẽ, lòng không tập trung viết chữ, thấp giọng nói: "Mọi thứ trong nửa tháng nay cứ như đang nằm mơ vậy."

"Đúng vậy đấy, giống như mơ vậy, trước tiên là Ngu Bạch đại tài tử theo đuổi người, một bài 《 Trần Sương phú 》 làm cho danh tiếng người được thổi phồng lên, ngay cả những nhân vật quyền quý như Quận Chủ công tử cũng đến đây gặp người." Dì Tiết nói.

"Có người đang giúp ta." Trần Sương cô nương nói ra.

Tiết di sừng sờ: "Giúp người ư?"

"Ừm."

Trần Sương cô nương gật đầu, "Ngu tiên sinh từng ám chỉ ta rằng hẳn đang nhận ủy thác của người khác."

Dì Tiết giật mình: "Nhận ủy thác của người khác? Người nào lại có năng lực lớn như vậy, chẳng lẽ là Tần Vân? Hay là những nhân vật quyền

quý như Quận Chủ công tử?"

Trần Sương cô nương không nói gì mà lại tiếp tục viết chữ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Quận Chủ Đến Thăm

Ngày xuân, ánh mặt trời vừa lên.

Tần Vân nằm ở trên ghế thưởng thức trà.

"Tiểu Sương hôm nay danh khí đã lên cao, đã tiến vào mười hạng đầu trong đợt tuyển hoa khôi lần này bảy ngày sau sẽ cùng chín vị danh kỹ khác lên thuyền hoa chính thức tiến hành lần tranh giành hoa khôi cuối cùng." Tần Vân khẽ lắc đầu, "Chỉ là danh tiếng của nàng không có đủ thời gian để truyền ra, người chính thức truy cầu nàng đây chỉ sợ còn không bằng Thanh Thu tiên tử cùng Hương Y cô nương. Muốn vào ba thứ hạng đầu có chút khó khăn, đoạt được hoa khôi càng khó."

Bảy ngày về sau, mới thật sự là tranh giành hoa khôi.

Đến lúc đó mười vị danh kỹ sẽ ở trên thuyền hoa ganh đua sắc đẹp, thi triển các loại thủ đoạn, người vây xem sẽ đông nghìn nghịt đến lúc đó sẽ quyết định ra ba thứ hạng đầu cùng với hoa khôi cuối cùng. Đó là một việc trọng đại trong Quảng Lăng quận!

"Tinh Văn Cương có được từ lần trước đều đã luyện hóa, lúc đầu ta cũng mang theo một ít tài liệu nhưng sợ cũng không chống đỡ được mấy ngày!" Tần Vân thầm nghĩ, "Xem ra phải mua sắm mạnh tay hơn nữa, tiếp tục tu luyện bốn mạng phi kiếm một ngày cũng không thể lơ là, đợi đến khi bốn mạng phi kiếm luyện thành, thực lực của ta cũng có thể phóng đại."

"Hử ?"

Mặt đất truyền đến chấn động rất nhỏ, người bình thường cảm ứng không được, nhưng Tần Vân cảm ứng vô cùng nhạy cảm, sắc mặt không khỏi biến hóa: "Thật nhiều người, đang đi tới Tần phủ ta?"

Trên đường.

"Là Quận chủ đại nhân."

"Mau tránh ra, mau tránh ra."

"Tránh xa chút."

Bất kể là bình dân, du côn lưu manh, hay là phú thương thậm chí đệ tử hào phú đại tộc ai cũng nhanh chóng tránh né, không dám đắc tội chút nào.

Tại Quảng Lăng quận, Quận chủ đại nhân chính là trời! Tuyệt đối là thổ hoàng đế!

Một cỗ xe ngựa hào hoa xa xỉ được hai con tuần mã kéo chậm rãi mà đi, chung quanh lại có thêm một nhóm lớn cận vệ mặc giáp, mỗi cận vệ đều có uy thế phi phàm. Coi như là lão Yêu Chủ Dung dám can đảm xông tới đánh với cận vệ quân của Quận chủ đại nhân, cũng chỉ có một kết quả — bị xé thành phần vụn!

"Quận chủ đại nhân đi đâu a?"

"Chung quanh cũng chỉ một nhà Tần phủ nhưng trước đây Quận chủ đại nhân cũng chưa bao giờ tới Tần phủ a."

"Người đây không biết rồi, Tần phủ Nhị công tử 'Tần Vân' chính là thần tiên trong người phàm đó, Quận chủ đại nhân tới nơi này, chắc là bởi vì vị Tần gia Nhị công tử này."

"Mở Tiên Môn thì sao, Quận chủ đại nhân thủ hộ một phương mấy trăm vạn con dân, người tu tiên bình thường đối mặt với Quận chủ đại nhân

cũng không dám lỗ mãng chút nào."

Các nơi đều nhỏ giọng nghị luận.

...

Cửa chính Tần phủ.

Tần Liệt Hồ, phu nhân Thường Lan, Đại công tử Tần An, Nhị công tử Tần Vân đang chờ đợi.

Phu nhân Thường Lan có chút nghi hoặc dò hỏi: "Liệt Hồ, chúng ta đến Quảng Lăng quận thành đã nhiều năm như vậy, Quận chủ đại nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng tới nhà của chúng ta lần nào, coi như là muốn gặp người, cũng trực tiếp phái người triệu kiến sao lần này lại đích thân tới đây ?"

"Chỉ sợ không phải tới gặp ta, mà là tới gặp con của chúng ta đấy." Tần Liệt Hồ cũng hạ giọng nói ra.

"Gặp Vân nhi?" Thường Lan liền nói, "Vân nhi vừa trở về, hẳn tới gặp Vân nhi làm gì ?"

Tần Liệt Hồ liền nói: "Ta đây làm sao biết? Bất quá Vân nhi năm nay mới hai mươi một, mở Tiên Môn cũng mấy năm rồi theo lý hẳn đường đường là Quận chủ một phương cũng không cần coi trọng Vân nhi như thế. Nhưng nếu như đã đến chỉ sợ là có chỗ cầu cạnh a. Vân nhi, lấy thân phận của hẳn nếu thật sự có việc mời người nhất định không phải là sự tình đơn giản gì nên không thể dễ dàng đáp ứng. Cần phải cực kỳ thận trọng."

"Hài nhi minh bạch." Tần Vân gật đầu.

Tần Liệt Hồ khẽ gật đầu.

Trong lòng hẳn, tự nhiên an nguy của con mình vô cùng quan trọng.

Tần Vân liếc hẳn liền phán định ra cỗ xe ngựa kia không phải là phàm vật, thùng xe lại còn kỳ dị sáng bóng sợ là cường cung kinh nỗ cũng đừng mơ tưởng phá vỡ. Mà tại bên cạnh xe ngựa có năm người, năm người này có lão giả, có phu nhân, cỡi ngựa, khí độ đều rất là bất phàm. Ở chung quanh lại theo sau trên trăm tên cận vệ, những cận vệ này từng người đều bao hàm thần quang bên trong, nhất cử nhất động đều có uy thế lớn lao.

"Quận chủ phủ, cận vệ quân." Tần Vân thầm nghĩ, "Mọi người đều nói toàn bộ Quảng Lăng quận cao thủ, một nửa đều tại Quận trưởng phủ! Tuy nói hơi có chút khoa trương nhưng cũng có vài phần đạo lý, nếu chính là ta gặp được cận vệ quân đánh tới cũng chỉ có thể chạy trốn chết."

"Luật luật luật ~~~ "

Xe ngựa dừng lại.

Từ trên xe ngựa đến bước xuống một người trung niên nhẹ nhàng dìu một vị lão giả bước xuống xe ngựa.

"Hạ quan Tần Liệt Hồ, bái kiến Quận chủ đại nhân." Tần Liệt Hồ lúc này cung kính hành lễ, sau lưng vợ hẳn, hai vị công tử cũng đều hành lễ. Tần Vân đứng phía sau đồng dạng cũng hành lễ.

Vị lão giả kia tuổi khá lớn, tóc hoa râm, ánh mắt đục ngầu nhìn Tần Liệt Hồ, cười nói: "Không cần đa lễ, hôm nay ta đến quý phủ của Tần đại nhân, cũng là muốn muốn gặp đại anh hùng đại hào kiệt của Quảng Lăng quận chúng ta." Nói xong ánh mắt chuyển hướng Tần Vân cười cười.

"Đại anh hùng đại hào kiệt ?" Tần Liệt Hồ có chút nghi hoặc, con mình mặc dù là người tu tiên, nhưng người tu tiên trong cũng không có thể tính là đại anh hùng đại hào kiệt.

"Quận chủ đại nhân, mời vào nhà." Tần Liệt Hồ bất chấp suy nghĩ nhiều, lập tức ở một bên dẫn đường.

Đoàn người tiến vào trong phủ.

Đi vào phòng khách chính.

Lão giả kia, phu nhân cùng bốn vị cao thủ đứng tại bên ngoài phòng trông coi, Quận chủ vén vện mang theo hai người đi vào, Tần Liệt Hồ cũng chỉ vén vện mang theo Tần Vân vào trong sảnh.

Bên trong phòng khách chính.

Quận chủ lão giả tự nhiên ngồi ở chủ vị, Tần Liệt Hồ, Tần Vân ngồi ở một bên, hai gã trung niên nhân khác ngồi ở một bên.

"Ta xin giới thiệu." Quận chủ lão giả chỉ vào người mặc áo bào xanh ngồi gần mình nhất, "Vị này chính là Phương huynh, là cận vệ đại thống lĩnh của ta."

"Phương đại thống lĩnh."

Tần Liệt Hồ, Tần Vân tức thì lập tức thoáng chấp tay.

Tần Liệt Hồ nói: "Vân nhi, Phương đại thống lĩnh chính là Quảng Lăng quận đệ nhất cao thủ, càng là Tiên Thiên Hư Đan cảnh cao nhân."

"Tại trước mặt của Tần Vân tiểu huynh đệ, ta không tính là cao nhân gì." Người mặc áo bào xanh cười nhạt một tiếng.

"Ta lúc trước quay về Quảng Lăng, cũng nghe thấy ở Quảng Lăng quận có hai vị Tiên Thiên Hư Đan cảnh tiền bối, một vị là Phương thống lĩnh, một vị khác là Mai Hà đại sư." Tần Vân cười nói, "Phương thống lĩnh tọa trấn Quảng Lăng, bảo vệ một phương bình an, ta cũng rất là khâm phục."

Toàn bộ Quảng Lăng quận cũng chỉ có hai vị Tiên Thiên Hư Đan cảnh, mà trong đó một vị Tiên Thiên Hư Đan cảnh đã đầu phục triều đình,

làm việc cho Quận chủ đại nhân đảm đương chức vị thống lĩnh cận vệ quân! Toàn bộ thiên hạ, thống lĩnh cận vệ quân mỗi một quận . . . Hầu như đều là do Tiên Thiên Hư Đan cảnh đảm đương, bởi vậy có thể thấy được triều đình quan phủ đối 'Quận chủ' rất coi trọng.

Dù sao, triều đình cũng lo lắng cho vị 'Quận chủ' của mình phải đi bị đám yêu quái đánh lén.

Vì vậy vũ lực dưới trướng Quận chủ đại nhân, sắp xếp đệ nhất tự nhiên là quân đội, nhân số hơn vạn, binh hùng tướng mạnh, có nhiều binh khí lợi hại. Sắp xếp thứ hai chính là 'cận vệ quân', cận vệ quân số lượng tuy ít vền vẹn sáu trăm người nhưng lại là tuyệt đối là tinh anh, chức thống lĩnh là do Tiên Thiên Hư Đan cảnh cao nhân đảm đương. Sắp xếp thứ ba mới là bộ khoái Lục Phiến Môn, duy trì nội thành hơn mười vạn người yên ổn.

"Quá khen quá khen." Phương thống lĩnh lạnh nhạt cười nói, "Chúng ta cũng không dám cùng Tần Vân tiểu huynh đệ so sánh, Tần Vân tiểu huynh đệ mới thật sự là người bảo vệ vô số sinh linh bình an."

"Hai vị đều khiêm nhường rồi." Quận chủ lão giả lại chỉ hướng người ngồi ở Phương thống lĩnh, "Đây là tiểu nhi Ôn Xung."

Song phương chào.

Vị Quận chủ công tử 'Ôn Xung' lập tức nói: "Biết được chuyện tình của Tần Vân huynh ta luôn muốn sớm đến bãi phóng mã đến hôm nay mới có cơ hội, Tần Vân huynh ta mạo muội hỏi Yêu Họa ở Bắc Địa biên quan rốt cuộc là có bộ dáng gì? Nghe nói cực kì khủng bố?"

"Bắc Địa biên quan?" Tần Liệt Hồ giật mình.

"Như thế nào, Tần đại nhân còn không biết?" Quận chủ lão giả cười nói.

Tần Liệt Hồ nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía con mình.

Tần Vân bất đắc dĩ.

Hắn là không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, vì vậy một mực chưa nói.

Ôn Xung thấy thế liền nói: "Là ta lắm miệng."

"Không sao , ta cũng dự định nói cho cha mẹ ta biết." Tần Vân lắc đầu nói, "Ta lúc đầu đi du lịch thiên hạ, cũng tới đến sau cùng phương bắc, muốn nhìn một chút nơi ngăn cản yêu họa trong truyền thuyết - Bắc Địa biên quan. Bất quá khi ta đến ,nhìn thấy yêu họa gieo xuống quá nhiều thảm sự, xúc động phần nộ mới gia nhập quân đội , ở lại cũng được ba năm."

"Ba năm ?" Tần Liệt Hồ giật mình, "Vân nhi, người đang ở đây sao lại chạy lên Bắc Địa biên quan rồi ở lại ba năm ?"

"Cái địa phương này vô cùng thâm hiểm, mỗi ngày đều có vô số người tử thương, yêu quái cũng chết không ít." Quận chủ lão giả nói, "Có thể tại đó ở lại ba năm, khó lường, khó lường."

Phương thống lĩnh liền nói: "Dựa theo hồ sơ triều đình ghi chép truyền xuống, Tần Vân tiểu huynh đệ giết chết yêu quái cũng không ít."

"Trong quân làm việc." Tần Vân lắc đầu, "Vốn là phối hợp lẫn nhau, cũng không phải là sức một mình ta."

"Có thể giết nhiều như vậy, còn có thể còn sống sót, chính là bổn sự." Phương thống lĩnh nói ra.

Tần Vân sửng sờ, khẽ gật đầu: "Đúng, muốn sống sót cũng không dễ."

Hoặc là vì ma luyện bản thân, hoặc là vì tích một ít công đức, hay hoặc giả là bởi vì một lời xúc động phần nộ. Tóm lại, tại đó một đám người

từ khắp nơi tụ họp đều tiến về trước Bắc Địa biên quan ngăn cản yêu họa.

Trong ba năm, chết trận liền hơn phân nửa! Trọng thương cũng có, chính thức bình yên ly khai chỉ có hai ba thành, bản thân mình coi như ở lại rất lâu cũng bởi vì một câu hứa hẹn, ở lại ba năm mới đi!

Trong trí nhớ tình cảnh lúc trước lại hiện lên.

Từng khuôn mặt đang tươi cười.

Lúc xúc động chém giết điên cuồng.

Hình ảnh một người hát vang trước khi chết.

"Người tu hành, ẩn cư là tu hành, hồng trần là tu hành, trong quân cũng là tu hành." Tần Vân nói.

"Ha ha, Tần công tử nói có lý, khắp nơi đều là tu hành. Ta hôm nay, một là tiếp kiến Tần công tử đại anh hùng đại hào kiệt. Hai là có một chuyện muốn Tần công tử người hỗ trợ." Quận chủ lão giả nói ra.

"Đã đến." Tần Liệt Hồ trong lòng căng thẳng.

"Quận chủ đại nhân mời nói." Tần Vân thì là bình tĩnh.

Quận chủ lão giả mỉm cười nói: "Tại cảnh nội Quảng Lăng quận , trong ‘Thương Nha Sơn’ có thai nghén một quả Linh quả, Linh quả cách ngày chín mọng cũng chỉ còn lại có hơn một tháng, ta nghĩ muốn mời Tần công tử thời điểm trái cây chín, giúp ta đi hái linh quả. Đương nhiên cũng không phải là vênh vênh một mình người mạo hiểm, mặt khác còn có hai vị đồng hành người. Đương nhiên ta sẽ không bạc đãi Tần công tử."

Một bên Ôn Xung lập tức từ trong lòng lấy ra một chồng ngân phiếu dày đặc, tiến lên đặt ở trên bàn trà bên cạnh Tần Vân, Tần Vân liếc mắt, từ đầu tiên mệnh giá một ngàn lượng a.

"Tổng cộng mười vạn lượng." Ôn Xung mỉm cười nói.

Tần Liệt Hồ hít sâu một hơi.

Mười vạn lượng?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Linh Quả

Mười vạn lượng bạc đã rất dọa người rồi. Như Lưu gia với tư cách là một trong ba đại gia tộc Quảng Lăng quận dù dốc hết gia tài cũng chỉ có hai ba mươi vạn lượng mà thôi! Dù cho bề mặt Lưu gia có lớn hơn đi nữa thì phần lớn số bạc kiếm được cũng phải giao cho Quận chủ đại nhân! Mà Quận chủ đại nhân cũng có rất nhiều chi tiêu, hẳn có thể lấy ra mười vạn lượng cũng có chút đau lòng rồi. Nhưng lần này cho dù hẳn có không nỡ vẫn là phải lấy ra.

"Có thể lấy ra mười vạn lượng thì xem ra việc này quả thật cực kỳ nguy hiểm." Tần Liệt Hồ lập tức lo lắng cho an nguy của nhi tử mình.

"Mười vạn lượng! Bạo tay làm sao!" Tần Vân cũng rất bình tĩnh, cười hỏi: "Xin hỏi Quận chủ đại nhân, Linh quả mà ngài cần là loại Linh quả gì?"

Lão Quận chủ hơi do dự, nhìn về phía Tần Liệt Hồ rồi nói: "Xin Tần đại nhân đừng truyền ra bên ngoài."

"Đương nhiên! Đương nhiên!" Tần Liệt Hồ liền đáp.

"Thiên Niên Băng Ngọc Quả." Lão Quận chủ thấp giọng nói.

Tần Vân nghe vậy, sắc mặt biến hóa.

Hình dạng Băng Ngọc Quả Thụ giống như một khối băng, cứ trăm năm lại kết trái một lần, mỗi lần vên vên chỉ ra một quả! Bình thường là màu xanh, chỉ khi chín mới là màu đỏ, và lại thời gian chín vên vên chỉ duy

trì một canh giờ. Sau một canh giờ trái cây sẽ héo rũ rồi trực tiếp rơi xuống mặt đất, đựng phải bùn đất thì thịt quả liền lập tức tan rã, chỉ còn lại một viên hạt giống.

Hạt giống sẽ lại lần nữa mọc rễ nảy mầm, trăm năm sau lại kết trái, trái cây không được hái sẽ lại rơi xuống bùn đất, thịt quả tan rã làm cho hạt giống lại lần nữa mọc rễ nảy mầm, lại thêm trăm năm. . .

Nhiều đời như vậy cho đến lúc nghìn năm, quả cây được kết trái mới có tư cách gọi là "Thiên Niên Băng Ngọc Quả ". Sau khi Thiên Niên Băng Ngọc Quả thành thực sẽ ánh lên vàng sáng màu tím, đó là chí bảo của trời đất, vô cùng thần kỳ.

Nó thích hợp nhất dùng để luyện đan, đương nhiên cũng có thể ăn trực tiếp, nếu ăn một trái Thiên Niên Băng Ngọc Quả sẽ có thể giúp thân thể thoát thai hoán cốt! Nếu là người đã ba bốn mươi tuổi vốn không còn hi vọng mở ra Tiên Môn thì sau khi ăn Thiên Niên Băng Ngọc Quả làm cho cơ thể thoát thai hoán cốt, lúc đó sẽ có hy vọng mở ra Tiên Môn! Nếu người lớn tuổi ăn được một trái, sau khi thân thể thoát thai hoán cốt tuổi thọ cũng có thể kéo dài thêm hai mươi năm.

Tuổi thọ!

Là thứ mà bao nhiêu người theo đuổi, càng gần với cái chết thì càng nhiều khát vọng sống. Linh quả này dù chỉ giúp tuổi thọ kéo dài hai mươi năm nhưng cũng đủ để khiến cho rất nhiều người điên cuồng.

Tiền tài vật chất là có giá nhưng tuổi thọ là vô giá!

Tần Vân lại nói: "Khó trách Quận chủ đại nhân cam lòng tốn mười vạn lượng bạc. Thế nhưng Thương Nha Sơn này là ngọn núi cao nhất của Quảng Lăng quận, có rất nhiều yêu quái ẩn núp, muốn lấy loại Linh quả này thật sự rất khó khăn."

Lão Quận chủ nói: "Hai người đồng hành khác cũng rất là bất phàm. Người thứ nhất là người của Quảng Lăng quận chúng ta, hẳn có một con yêu quái nghe mệnh lệnh của hắn, luận thực lực thì con yêu quái kia so với lão Yêu Chử Dung còn mạnh hơn vài phần. Về phần người kia. . . chính là cháu gái của ta, luận thực lực sợ rằng không thua gì so với Tần công tử người."

"Ồ?" Tần Vân kinh ngạc.

Đối phương thân là quan phụ mẫu, là Quận chủ một phương, triều đình cũng sẽ cấp hồ sơ của mình cho các bậc quan tướng.

Đã xem qua hồ sơ của mình mà còn dám nói. . . không thua gì hắn ư?

"Cháu gái sao? Nàng đã bước vào Tiên Thiên cảnh rồi ư?" Tần Vân hỏi.

Lão Quận chủ cười nói: "Cũng không phải là Tiên Thiên. Ba người các người trong chuyến này cũng không phải Tiên Thiên, bởi vì một khi cường giả Tiên Thiên cảnh ra tay chắc chắn sẽ bại lộ khí tức, nếu đám yêu quái phát hiện là cao nhân Tiên Thiên cảnh đến đây đoạt bảo bọn chúng chắc chắn sẽ lo lắng không giữ được Linh quả! Với tính cách của yêu quái thì một khi thấy giữ không được Linh quả, chỉ sợ thà rằng hủy diệt nó cũng sẽ không để lại cho các người."

"Mà các người đều là Hậu Thiên nên ngược lại đám yêu quái sẽ khinh thường, ta cần các người lợi dụng lòng khinh thị của đám yêu quái này để một lần hành động đoạt được Linh quả." Lão Quận chủ nói.

Tần Vân lập tức liền tò mò.

Quận chủ thậm chí có lòng tin cho rằng thực lực của một cô gái chưa đạt đến Tiên Thiên sẽ tương đương với chính mình? Xem ra nàng hẳn là

đến từ những đại phái đứng đầu! Thậm chí có khả năng là đệ tử của Đạo gia hoặc là Phật môn Thánh Địa.

Tần Vân nhẹ nhàng lắc đầu: "Thương Nha Sơn có quá nhiều yêu quái, có quá nhiều biến số khi bọn ta xâm nhập vào sào huyệt yêu quái, chỉ mười vạn lượng bạc sợ rằng chưa đủ."

Hắn quả thật không để vào mắt số tiền còn con đó!

"Cần điều kiện gì xin cứ việc nói." Lão Quận chủ liền nói.

Tần Vân nói: "Quận chủ đại nhân là quan phụ mẫu của Quảng Lăng quận ta nên ta cũng không nhiều lời, ngân phiếu thì ta không cần, thứ ta cần là 'Hàn Tụ linh dịch'. Mười cân Hàn Tụ linh dịch."

Hàn Tụ linh dịch là thứ mà Tần Vân cần gấp.

Bởi vì việc tu luyện bản mệnh phi kiếm của hắn đến nay cũng chỉ sử dụng những tài liệu tương đối bình thường, chỉ đành lấy số lượng để đền bù, vì vậy tốc độ nuôi dưỡng cũng chậm hẵn đi, nếu có mười cân Hàn Tụ linh dịch thì sợ rằng chỉ cần một tháng bản mệnh phi kiếm của hắn sẽ được luyện thành! Hết cách, người tu tiên bình thường rất ít khi dùng đến Hàn Tụ linh dịch bởi nó cũng rất hiếm thấy, thông thường chỉ có các đại phái đứng đầu hoặc là những thế lực lớn mới có thể tiếp xúc qua.

Tần Vân chỉ là một tên tán tu nên cho đến giờ vẫn không sưu tập được Hàn Tụ linh dịch.

Lão Quận chủ khẽ nhíu mày: "Hàn Tụ linh dịch có phần khó kiếm, chỉ ở sâu trong đáy biển Bắc Hải mới có, mười cân Hàn Tụ linh dịch ngược lại không đắt lắm, ngay cả mười vạn lượng bạc cũng chưa đến nhưng muốn gom đủ cũng rất phiền toái, trong một tháng có lẽ sẽ gom đủ, muộn nhất là hai tháng."

Tần Vân lộ ra sắc mặt vui mừng, nói: " Đủ rồi đủ rồi, hơn một tháng sau mới là lúc lấy Linh quả, trước khi đi Thương Nha Sơn phiên Quận chủ đại nhân cho ta trước một ít Hàn Tụ linh dịch là được."

"Đến lúc đó gom được bao nhiêu trả cho người bấy nhiêu." Lão Quận chủ nói, "Vậy việc này giữa chúng ta đã ổn thỏa rồi chưa?"

"Ta đồng ý đi." Tần Vân gật đầu.

Tâm trạng của hắn rất tốt.

Giống như Tinh Văn Cường có thể rút ngắn thời gian luyện chế bản mạng phi kiếm, thậm chí căn cơ càng thêm lại thêm hùng hậu. Mà Hàn Tụ linh dịch mới là thứ thích hợp nhất cho bản mệnh phi kiếm của bản thân, cũng có thể làm cho căn cơ càng thêm vững chắc, thời gian tu hành bản mệnh phi kiếm càng có thể rút ngắn lại còn một tháng.

Tần Vân thầm nghĩ: "Vị Quận chủ đại nhân này không hổ xuất thân từ Nam lăng Ôn gia. Suy cho cùng đây cũng là đại gia tộc có công với tổ quốc bị phong ấn, 'cháu gái' mà hắn nói có thể xuất thân từ đại phái tu hành đứng đầu hay thậm chí là Thánh Địa của Đạo gia Phật môn! Hàn Tụ linh dịch cũng có thể gom đủ, cho thấy nhân mạch của người này quả thật là phi phàm."

"Ha ha. . ." Lão Quận chủ nghe xong lập tức cười to, nói: "Tần công tử thật đúng sáng khoái."

Tần Liệt Hổ lại có chút bất đắc dĩ, ông đã dùng ánh mắt nhắc nhở Tần Vân nhưng thằng con này lại đồng ý rồi.

Ôn Xung ở một bên liền cười nói: "Tần Vân huynh, cha ta thật sự rất lo lắng người không đồng ý đấy. Đúng rồi, ta nghe nói Tần Vân huynh có quan hệ không cạn với Trần Sương cô nương của Yến Phượng Lôu nhỉ?"

"Trần Sương là thanh mai trúc mã của ta." Tần Vân đơn giản nói một câu.

Lão Quận chủ ở một bên liền hỏi: "Đó là Trần Sương cô nương trong bài 《Trần Sương phú》 do Ngu Bạch đại tài tử viết sao?"

Ôn Xung cười nói: "Thưa cha đó chính là vị Trần Sương cô nương kia. Hôm nay là ngày đầu tiên ta gặp Tần huynh nên có một món quà muốn tặng cho người."

"Ồ?" Tần Vân kinh ngạc.

"Bảy ngày sau chính là ngày chọn hoa khôi Quảng Lăng quận của ta, ta đưa chức hoa khôi này cho muội muội của Tần Vân huynh thì thế nào?" Ôn Xung ha ha cười nói.

Tần Vân sửng sờ.

Lão Quận chủ nghe xong liền gật đầu khen ngợi: "Ừm tốt lắm Ôn Xung, một chức hoa khôi mà thôi, bây giờ người giải quyết việc này cho ổn thỏa luôn đi."

Một chức hoa khôi mà thôi?

Đối với Quận chủ đại nhân mà nói điều đó căn bản không để vào mắt.

"Ta đi ngay đây, nhanh thôi chỉ cần nửa canh giờ là đủ." Ôn Xung cười xong liền đi ra cửa.

Tần Vân thân là người tu tiên, đã du lịch thiên hạ kiến thức rộng rãi nên cũng hiểu rõ, hoa khôi của một quận. . . thật ra cũng chỉ là thú vui của những nhân vật quyền quý thật sự mà thôi.

Quận chủ đại nhân chủ động mở miệng giúp mình cũng chỉ vì cần mình đi Thương Nha Sơn thu thập Linh quả mà thôi, đó là việc có thể mất

mạng! Quận chủ đại nhân đương nhiên là sợ chính mình không tận tâm làm việc.

"Đa tạ Quận chủ đại nhân." Tần Vân cười nói.

"Chuyện nhỏ mà thôi." Lão Quận chủ lộ ra dáng tươi cười, hẳn cần chính là Tần Vân phải thiếu một phần nhân tình của hắn.

...

Như Mộng Các.

Trong mừng thơm, một cơ thể ôn hương nhuyễn ngọc đang dựa vào ngực một người đàn ông.

Như Mộng các chủ có chút xót thương thở dài: "Thật không nghĩ tới lần này chọn hoa khôi này lại từ đâu lôi ra một Trần Sương. Bảy ngày sau ta nếu ngay cả ba thứ hạng đầu cũng không vào được ta làm gì còn mặt mũi gặp người khác chứ, chi bằng ta trực tiếp nhảy xuống sông Hoa Dương kia cho rồi."

"Yên tâm! Yên tâm đi Như Mộng. Hoa khôi tuy không nắm chắc nhưng ta chắc chắn có thể giúp người tiến vào ba thứ hạng đầu." Nam tử kia cười cười, vuốt ve làn da bóng loáng như ngọc của Như Mộng các chủ.

Như Mộng các chủ ngẩng đầu: "Xin Vương lang(chàng) đừng làm ta cụt hứng nhé."

Nam tử cười nói: "Ta sao lại nỡ để người đau lòng cơ chứ?"

Không biết vì sao, Như Mộng các chủ này mặc dù có chút lớn tuổi nhưng dung mạo và làn da đều giống như những cô gái trẻ tuổi, cộng thêm nét phong tình vạn chủng làm cho hắn nhìn không được chìm đắm vào trong.

"Chủ nhân, chủ nhân, Quận chủ đại nhân gọi người qua đó!" Bên ngoài truyền đến tiếng la vội vàng.

"Quận chủ đại nhân ư?" Nam tử sợ tới mức giật mình một cái.

"Quận chủ đại nhân muốn gặp Vương lang sao? Vương lang vẫn là nên nhanh chóng chuẩn bị đi." Như Mộng các chủ cũng thúc giục.

"Ta đi liền đây."

Vị Vương lão gia này vội vàng mặc quần áo rồi gấp gấp đi ra cửa.

Như Mộng các chủ thì ngồi dậy, bọc lấy chăn mỏng rồi ngồi vào trước bàn trang điểm, ngắm nhìn khuôn mặt trong gương đồng rồi cười nhẹ nhàng: "Nhóc con muốn giành với ta sao? Vẫn còn quá non!"

...

Trong vòng nửa canh giờ, tổng cộng hai nam một nữ đều đã phụng mệnh được dẫn tới Tần phủ.

"Bái kiến Quận chủ đại nhân."

Ba người cung kính hành lễ xong liền ngoan ngoãn đứng ở một bên, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Mà Ôn Xung lại cười nói: "Tần Vân huynh, việc chọn hoa khôi này nên chọn làm sao đây? Tuy nói là nhìn dung mạo, nhìn tài hoa, nhìn dáng người thủy mị. . . Nhưng cuối cùng vẫn là do một trăm thành viên của 'Hoa Khôi Hội' chọn ra. Trong một trăm người này, có rất nhiều danh nhân của Quảng Lăng quận, có người là phú hào đại tộc, đương nhiên cũng có một số văn nhân nhã sĩ nổi danh, còn có những hào khách thường xuyên ra vào thanh lâu cũng khá nổi danh, Hoa Khôi Hội là do bọn hăn lập nên, rất nhiều người thân phận đều có chút cao quý nên nhìn qua có vẻ khá công bằng."

"Nhưng trên thực tế, sau lưng một ít văn nhân nhã sĩ và danh nhân có thể bị ảnh hưởng. Một số phú thương hào khách cũng có thể bị ảnh hưởng theo."

"Ba vị này là?"

Ôn Xung giới thiệu: "Ngọc Nương, quản lý năm tòa thanh lâu trong Quảng Lăng quận, Yến Phượng Lâu cũng thuộc sự quản lý của nàng, nhiều văn nhân nhã sĩ đều do Ngọc Nương nuôi sống."

Vị kia phu nhân hướng Tần Vân mỉm cười.

"Vương thị lang(thị lang là tên chức quan) là phó hội trưởng thương hội của Quảng Lăng quận chúng ta, Hồng hội trưởng bình thường đều mặc kệ sự đời, rất nhiều việc của thương hội đều do Vương thị lang quản lý, nhiều phú thương hào khách của Hoa Khôi Hội cũng nghe lệnh Vương thị lang đấy." Ôn Xung nói.

Vị Vương thị lang kia lập tức cười làm lạnh với Tần Vân.

Giờn hay sao.

Bộ không thấy Quận chủ đại nhân, Phương đại thống lĩnh đều đã đến đây, Quận chủ công tử như Ôn Xung cũng đã tự mình giới thiệu đó sao? Còn Vương thị lang là hãn cũng chỉ là một tên thương nhân, chức quan này cũng do hãn mua lại đấy nên hãn sao dám lãnh đạm cho được.

Ôn Xung cười nói: "Mà vị này chính là Hồng đại thiếu. Hồng gia chính là đại gia tộc lớn nhất của Quảng Lăng quận, lực ảnh hưởng rất lớn, nhiều người trong Hoa Khôi Hội cũng không dám không nghe lời của Hồng gia."

"Bái kiến Tần Vân công tử, ta đã sớm nghe danh Tần Vân công tử vì hồng nhan mà giận dữ, làm cho tên Lưu Kỳ kia ngã vỡ mặt." Vị Hồng đại

thiếu này cười ha hả nói.

Ôn Xung cười nói: "Ba người bọn hãn cộng lại đã có thể ảnh hưởng hơn phân nửa số người của Hoa Khôi Hội. Ba người bọn hãn nếu như cùng lúc chọn ai làm hoa khôi vậy người đó chắc chắn sẽ ngồi vào ghế hoa khôi. Lần chọn hoa khôi này. . . Cha ta rất xem trọng vị Trần Sương cô nương kia, không biết các vị có cảm tưởng gì?"

Ngọc Nương liền nói: "Trần Sương cô nương thuộc về Yến Phượng Lâu của ta, ta cũng đã sớm xem trọng nàng, giờ đây danh tiếng của nàng đã nổi như cồn nên ta cũng cho rằng năm nay nàng có thể sẽ đoạt được vị trí hoa khôi."

Hồng đại thiếu cũng gật đầu: "Trần Sương cô nương tinh thông cả múa kiếm và chơi đàn tỳ bà, nàng không phải hoa khôi thì ai là đây?"

Một bên Vương thị lang cũng liền nói: "Đúng vậy đúng vậy. Ngay cả Ngu Bạch đại tài tử cũng đã viết bài 《 Trần Sương phú 》 về người con gái phi thường, đương nhiên xứng với vị trí hoa khôi, nếu nàng không trở thành hoa khôi thì Vương Tung ta sẽ là người đầu tiên không phục."

Ôn Xung nở nụ cười: "Ha ha. . . Tần Vân huynh, người xem, việc này ổn thỏa rồi chứ? Trần Sương cô nương chính là hoa khôi của năm nay rồi."

Tần Vân thu hết thở vào trong mắt.

Cho dù bảy ngày sau đám danh kỹ tranh giành kịch liệt ra sao, nhưng vào hôm nay, vị trí hoa khôi đã được định đoạt rồi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hoa Khôi

Ngọc Nường, Vương thị lang, Hồng đại thiếu ba người rất nhanh đã ra khỏi Tần phủ.

"Vị nhị công tử Tần phủ này rốt cuộc là có lai lịch gì, không phải chỉ là người tu tiên vừa mở Tiên môn thôi hay sao, tại sao Quận chủ đại nhân lại đối xử như vậy với hắn?" Vương thị lang thấp giọng nói ra.

"Mặc kệ lai lịch gì, dù sao chúng ta cũng không đắc tội nổi." Ngọc Nường nói ra.

Hồng đại thiếu liền nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu như Quận chủ đại nhân đã sai bảo chúng ta liền thành thành thật thật làm việc."

"Đây là đương nhiên."

Vương thị lang, Ngọc Nường đều gật đầu.

Quận chủ đại nhân đơn giản có thể nghiền chết bọn hắn, bọn hắn nào dám bằng mặt không bằng lòng.

...

Như Mộng Các.

"Vương lang đã đến ?" Như Mộng các chủ chủ động đi lên nghênh đón, dâng một ly trà, "Trước uống trà giải khát."

Vương thị lang đặt mông ngồi xuống, uống xong ly trà mới nói: "Như Mộng, lần này chọn hoa khôi ba thứ hạng đầu người đừng suy nghĩ nữa!"

"Vương lang, việc này là sao. . ." Như Mộng các chủ liền nói, "Lúc trước không nói mọi việc đều tốt hay sao?"

"Thanh Thu cô nương, Hương Y cô nương hai người bọn họ khẳng định ở ba vị trí đầu, nếu không sẽ bị người nhạo là lựa chọn khoa khôi không công bằng." Vương thị lang nói ra, Như Mộng các chủ cũng gật đầu đồng ý: "Nhưng còn có một đâu?"

Vương thị lang nói: "Còn có một vị trí là của Trần Sương cô nương!"

"Cái gì ?" Như Mộng các chủ nóng nảy nói, "Nàng chỉ là một tiểu nha đầu, không phải là Ngu Bạch truy cầu nàng đã viết một bài từ phú sao ?"

"Danh khí của nàng ta hiện so sánh thì đã lớn hơn người." Vương thị lang nói, "Thậm chí qua thêm vài tháng nữa, Thanh Thu cô nương cùng Hương Y cô nương đều không nhất định vượt qua nàng, dù sao thì bài từ phú kia ghi quá tốt."

"Danh khí so với ta lớn hơn thì sao ? Không phải là Hoa Khôi do mọi người bình chọn sao? Có Vương lang giúp ta, ta còn không vào được ba thứ hạng đầu ?" Như Mộng các chủ nói ra.

"Ta giúp người, nhưng cũng có người giúp nàng ta." Vương thị lang nói.

"Người nào?" Như Mộng các chủ hỏi.

"Tần phủ Nhị công tử, Tần Vân." Vương thị lang nói ra.

"Nghe nói hắn là người tu tiên, nhưng hắn sao lại có thể ảnh hưởng đến việc chọn hoa khôi?" Như Mộng các chủ truy vấn.

"Hắn chính là thượng khách của Quận chủ đại nhân, Quận chủ đại nhân còn cố ý giao hảo với hắn, việc đã định rồi hoa khôi lần này chính là Trần Sương cô nương." Vương thị lang nói ra, "Không muốn chết, đừng tranh giành."

"Quận chủ ?" Như Mộng các chủ sắc mặt trắng bệch.

"Tốt rồi, ta tới là để nhắc nhở người để lòng người minh bạch, đến lúc đó chọn hoa khôi thì đừng thất thố." Vương thị lang mỉm cười nói, "Lần này ta không ở lại lâu, Như Mộng đợi lần sau ta sẽ đền bù cho người, ta còn có việc liền đi trước."

Nói xong liền đứng dậy đi.

"Để ta tiễn người." Như Mộng các chủ đứng dậy tiễn đưa đến ngoài cửa.

Sau đó mới một mình trở về phòng, bộ pháp có chút lão đảo.

"Không công bằng, không công bằng. . ." trong phòng Như Mộng các chủ truyền đến tiếng nói nhỏ thì thảo, nàng đã quên hôm nay Trần Sương danh khí đã tiếp cận Thanh Thu tiên tử và Hương Y cô nương. Nàng Như Mộng các chủ lúc trước danh khí còn không bằng Trần Sương nay lại tuổi già, dùng hết thủ đoạn để đoạt được vị trí hoa khôi, bao nhiêu người sau lưng mà nói không công bằng.

"Tần phủ Nhị công tử, Tần Vân ?" Như Mộng các chủ minh bạch, mặc kệ như thế nào, nàng cũng chỉ có thể chịu đựng.

. . .

Thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Ngày chọn hoa khôi càng ngày càng gần.

Được công tử của Quận chủ đại nhân Ôn Xung phân phó, 《Trần Sương phú》 được truyền bá nhanh hơn, ven đường tửu quán đều có thể nghe được có người đọc, mọi người sau khi nghe Trần Sương phú tưởng tượng hình ảnh Trần Sương là tiên nữ bậc nào khiến cho Ngũ Bạch một trong Giang Nam tứ đại tài tử cũng say đắm. Cũng lệnh cho thuộc hạ phóng đại danh khí Trần Sương cô nương, trực tiếp bức phá hơn so với Hương Y cô nương cùng Thanh Thu tiên tử.

Rốt cuộc, đã đến ngày chọn hoa khôi.

Bờ sông Hoa Dương, hôm nay mọi người sớm đã tụ lại tập nập, một ít quán rượu đặc biệt là lầu hai bên cạnh bờ sông sớm đã bị rất nhiều hào phú bao trọn.

"Tần Vân huynh, mời." Tại một tửu lầu hoàn toàn bị bao xuống, chỉ có ba khách nhân — Quận chủ công tử, Hồng gia đại thiếu gia cùng với Tần Vân.

Ba người nhập tọa, có thị nữ hầu hạ.

Bọn hắn nhìn ra cửa sổ, đã thấy trước mặt xuất hiện một chiếc thuyền hoa cỡ lớn. đám danh kỹ bên trong thuyền hoa tạm thời còn chưa có đi ra, chỉ có thể mơ hồ chứng kiến chút ít thân ảnh.

"Ngày tuyển chọn hoa khôi hằng năm đều rất náo nhiệt." Hồng đại thiếu cười nói, "Vô số dân chúng chạy đến chỉ là muốn trông thấy phong thái của các danh kỹ."

"Dân chúng bình thường không có bạc để đi thanh lâu nên ngày bình chọn hoa khôi tự nhiên không thể bỏ qua." Ôn Xung cũng nói.

Tần Vân từ trên lầu nhìn xuống thấy vô số người trẻ tuổi đang lớn giọng hò reo.

"Thanh Thu tiên tử."

"Hương Y cô nương."

"Trần Sương cô nương."

Tiếng hoan hô một mảnh.

Tần Vân rất hâm mộ những người bình thường này, với tư cách là người tu tiên du lịch khắp thiên hạ, hắn đã chứng kiến quá nhiều nhân tâm xấu xí trong chốn hồng trần, Bắc Địa biên quan cũng đã gặp quá nhiều tử vong, ngược lại so với đám danh kỹ, sự hưng phấn sung sướng của dân chúng lại càng có thể cảm hóa hắn

"Nhiều dân chúng tập trung tại đây như vậy, chung quanh hắn đã cẩn thận đề phòng rồi chứ?" Tần Vân hỏi, "Nếu như yêu quái đánh tới không cẩn thận sẽ phải tử thương vô số."

"Yên tâm, chọn hoa khôi chính là một việc lớn trọng đại của quận Quảng Lăng, tự nhiên phải toàn lực đề phòng, phụ thân hắn lại điều đến một lượng lớn nhân mã canh gác ở chung quanh." Ôn Xung nói, "đập nước sông Hoa Dương hai đầu cũng đã thiết lập cửa khẩu, phòng ngừa có Thủy tộc yêu quái từ trong nước kéo tới, về phần mặt khác ? Nếu quả thật yêu quái muốn gây họa muốn đề phòng cũng không được, bọn hắn ẩn thân ở trong quận thành đã bao nhiêu năm không thể phòng bị được. Nhưng chỉ cần bọn hắn dám đến, liền một tên đều trốn không thoát, tất cả đều phải chết không thể nghi ngờ."

"Đúng, nơi đây nhân mã cùng vũ khí lợi hại đều đã chuẩn bị, yêu quái chỉ cần đến thì hắn phải chết." Một bên Hồng đại thiếu cũng cười nói, "Yêu quái cũng sợ chết, tự biết sự tình đến đây hắn phải chết, sẽ không tới chịu chết đâu."

Tần Vân gật đầu.

Tại Quảng Lăng quận, quận thành, thị trấn tương đối an toàn, cũng là bởi vì có vũ lực chấn nhiếp! Đám yêu quái cũng chỉ dám ẩn thân trong bóng đêm.

Về phần bên ngoài thành trì? Triều đình quan phủ cũng chỉ có thể thiết lập vài chỗ tuần kiểm, nhưng đám yêu quái ở đây kiêu ngạo vô cùng gây nên rất nhiều đau khổ, Tần Vân trước lúc tám tuổi chính là trong thôn lớn lên, đã nếm qua các loại đau khổ do yêu quái gây nên.

"Oanh —— "

Bên ngoài tiếng hoan hô đột nhiên phóng đại, giống núi thử biển gầm.

Vô số dân chúng hoan hô, rất hưng phấn.

Chỉ thấy trên sông Hoa Dương xuất hiện một chiếc thuyền hoa cỡ lớn, từ trong khoang thuyền đi ra từng vị danh kỹ, đều leo lên tầng cao nhất của thuyền hoa.

"Đã ra." Hồng đại thiếu cười nói.

Mười vị danh kỹ, luận dáng người, luận bộ dạng thủy mị, đều là thượng giai, các nàng mỗi người đều cười tươi, chói lọi. Đối với dân chúng bình thường mà nói, mỗi người đều là tiên nữ a! Đây là lần xuất hiện đặc biệt nhất từ trước đến nay khiến những người trẻ tuổi kia đều hoan hô lên mặt.

Tần Vân đứng trên lầu nhìn xuống tự nhiên có thể chứng kiến rõ ràng thập đại danh kỹ trên thuyền hoa, cười nói: "Khó trách rất nhiều hào khách nguyện ý vung tiền như rác, thậm chí rất nhiều người trẻ tuổi nguyện vì đám danh kỹ dốc hết gia tài."

Một ít người trẻ tuổi truy cầu danh kỹ, thậm chí dốc hết gia tài.

Lúc có ngân lượng, thanh lâu nhiệt tình tiếp đãi. Lúc không có ngân lượng, thanh lâu liền trực tiếp đem người đuổi ra ngoài.

...

Trong một tòa tiểu viện bình thường tương đối gần sông Hoa Dương, năm tên nam tử tụ họp tại đây, cũng nghe được bờ sông Hoa Dương cách đó không xa nghe tiếng hoan hô như núi hô biển gầm.

"Có lẽ tất cả danh kỹ đều xuất hiện rồi." Một tên mập mạp cười nói, "Ba vị huynh đệ, không sai biệt lắm các người cũng có thể đi qua."

"Nhớ kỹ, lúc định hoa khôi là thời điểm các người động thủ." Một gã thanh niên đầu trâu mặt ngựa phân phó nói, "Cái gì kia hoa khôi, còn có danh kỹ, tóm lại toàn bộ giết sạch. Giết hết tất cả sau đó liền giết những nhân tộc khác có thể giết bao nhiêu liền giết bấy nhiêu."

"Vâng."

"Chúng ta sớm đã đợi đến ngày này."

Cái này ba gã nam tử trong mắt cuồn cuộn nhiệt.

"Đi đi đi đi." thanh niên đầu trâu mặt ngựa phát tay, "Nhớ kỹ, lúc hoa khôi tuyển định, chính là thời gian động thủ."

Ba gã nam tử gật đầu, quay đầu liền rời đi.

Nhìn bọn họ rời đi, Mập Mạp tức thì kinh ngạc nói: "Xuyên Sơn Giáp, người ở đâu kiểm ra ba tên ngu xuẩn này? Ngày tuyển hoa khôi nhân tộc đã điều động rất nhiều đội ngũ trấn giữ bốn phía, rất nhiều binh khí thật lợi hại đang chờ. Ba tên ngu xuẩn bọn hắn đến chém giết, chẳng lẽ bọn hắn không sợ chết?"

"Ba người bọn hăn ? Bọn họ là ma bộc." Thanh niên Đầu trâu mặt ngựa cười nhạo nói, "Bọn chúng là những yêu tộc chọc giận Thủy Thần, bị Thủy Thần luyện hóa thành ma bộc căn bản không sợ chết, Thủy Thần ra mệnh lệnh bọn hăn đều ngoan ngoãn nghe lệnh. Thủy Thần phái bọn hăn tới đây, lúc Nhân tộc chọn hoa khôi trắng trợn giết chóc một phen. . . Một phần là vì Chử Dung đầu lĩnh bị giết khiến Thủy Thần có phần tức giận, nên mới ra lệnh ba tên này chém giết khiến cho mọi người ở Quảng Lăng quận nhớ lâu một chút, biết rõ Thủy Thần lợi hại. Hai là Thủy Thần vừa luyện chế ra cái món đồ chơi này, muốn nhân qua tràng chém giết này xem ma bộc lợi hại bao nhiêu."

Mập Mập kinh hãi, liền hỏi: "Không sợ chết ? Như thế nào không sợ chết ? mấy tên tiểu yêu bị luyện hóa thành ma bộc về sau không còn nhớ gì sao?"

Đầu trâu mặt ngựa thanh niên thấp giọng nói: "Không nhớ được."

"Đều không nhớ được những gì đã trải qua chẳng khác nào là “yêu” đã chết?" Mập Mập run sợ, với tư cách một đầu yêu quái tự nhiên cũng rất sợ chết.

"Cái này là làm Thủy Thần tức giận nên bị trừng phạt." Thanh niên đầu trâu mặt ngựa cũng có chút bối ngỡ, toàn bộ yêu quái Quảng Lăng quận tuyệt đại đa số đều thần phục tại dưới trướng Thủy Thần, qua đó mới thấy Thủy Thần thật đáng sợ.

"Đừng quên đại sự." Thanh niên đầu trâu mặt ngựa liền nói, "Người nhớ kỹ an bài người nhìn cho rõ ba đầu ma bộc kia lúc liều mạng thì có uy lực gì, đến lúc đó ghi chép lại, ta còn muốn trở về bẩm báo Thủy Thần."

"Yên tâm, ta đã an bài tốt mấy tên thủ hạ." Mập Mập liền nói.

Yêu quái thật đáng sợ, tự nhiên cũng có rất nhiều người vì sợ hãi hoặc là dụ hoặc, ngoan ngoãn nghe lệnh bởi yêu quái.

"Đợi lát nữa, chính là một trận giết chóc a." Thanh niên Đầu trâu mặt ngựa cười hắc hắc, "Ta đi trước một bước." Hắn trực tiếp hai tay hướng mặt đất đánh một trảo, trong nháy mắt liền chui vào trong đất bùn, lập tức xuyên thẳng qua lòng đất rời đi.

Mập Mập hai chân đạp bùn đất, cũng nhanh chóng rời xa vùng này.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Chọc Giận Thủy Thần

Quảng Lăng quận thành có hơn mười vạn người, đến đây quan sát chọn hoa khôi cũng có đến mấy vạn, hai bên bờ sông Hoa Dương từ Nam đến Bắc đầy ắp người.

Thuyền hoa chậm rãi trôi nổi từ Nam đến Bắc, khi đến phương Bắc, thuyền hoa cũng chuyển hướng đến gần một bên bờ rồi từ phía Bắc đi vào Nam, nhờ đó mọi người càng thêm nhìn rõ những danh kỹ trên chiếc thuyền hoa kia. Khi thuyền hoa lên tới một chỗ thì mọi người gần đó liền vô cùng kích động ngẩng đầu ngắm nhìn tỉ mỉ mười cô gái đẹp như tiên nữ trên tầng cao nhất của chiếc thuyền hoa kia.

Đám danh kỹ khi thì nhảy múa nhẹ nhàng, khi thì đánh đàn, khi thì vẽ tranh. . .

Lúc thuyền hoa tiến đến khoảng cách khá gần Tần Vân, vừa hay cũng là lúc cô nàng Trần Sương bắt đầu múa kiếm, cũng không biết đây là trùng hợp hay cố ý.

"Trần Sương cô nương múa kiếm trông như tiên nữ giáng trần, một kiếm vừa ra, thiên địa liền lạnh lẽo." Trong đám người cạnh bờ phía dưới có người tán dương, từng tên một ngắm đến mê mẩn cả người.

Trên lầu, Ôn Xung tức thì cảm khái nói: "So với việc múa kiếm, ta càng thích nghe ngón đàn tỳ bà của Trần Sương cô nương, hồi đó ta rất thích tiếng sáo của Thanh Thu tiên tử vì cho ta cảm giác xa xăm tĩnh lặng, giống như đã rời xa chốn hồng trần vậy, nhưng từ khi nghe được tiếng đàn

của Trần Sương cô nương ta mới hiểu được là những danh kỹ hồi đó đàn quá tệ. Ngón đàn tỳ bà của Trần Sương cô nương. . . giống như những vương mắc ân oán trong tình yêu nam nữ, lưu luyến không rời, chém không đứt những canh cánh đang rối bời trong lòng, suy cho cùng loạn nhất vẫn là nhân tâm. Lại giống như nụ cười yếu ớt khi ngoảnh đầu nhìn lại, dù có tàn nhẫn đi nữa cũng sẽ như sợi dây mềm mại quấn trên ngón tay. Tiếng sáo của Thanh Thu tiên tử là rời xa hồng trần, tiếng đàn tỳ bà của Trần Sương cô nương mới là làm cho người ta trong cõi trần mê say, nguyện rằng mãi sẽ chìm đắm trong đó."

Ôn Xung nhìn về phía Tần Vân, nói: "Tần Vân huynh, ta cũng không phải là đang thối phồng đầu mà đây là lời phát từ tận đáy lòng, là yêu thích thật lòng, hầu như mỗi ngày gần đây ta cũng phải đến chỗ Trần Sương cô nương để nàng đàn cho ta nghe một khúc."

Hồng đại thiếu tức thì nghi hoặc: "Ôn huynh này, sao ta lại không cảm thấy nhỉ? Ta chỉ cảm thấy tiếng tiêu của Thanh Thu tiên tử càng hấp dẫn ta hơn cơ."

Ôn Xung nói: "Đó là do người còn trẻ, đã đến tuổi này của ta, người sẽ thấy thích tiếng đàn tỳ bà của Trần Sương cô nương thôi."

"Ta cũng ưa thích Trần Sương cô nương nhưng là thích dáng điệu múa kiếm của nàng, cái khí khái hào hùng mà không phải người con gái nào cũng có, kèm theo đó là một cảm giác nhu nhược làm cho người khác đau lòng." Hồng đại thiếu nói.

Tần Vân cười nói: "Lúc trước nàng không tên không tuổi nên rất ít người biết tới, đương nhiên người yêu thích cũng sẽ càng ít. Hôm nay danh tiếng lan xa, ai ai cũng biết, người theo đuôi đương nhiên sẽ nhiều."

Ôn Xung liền nói: "Rất hay. Ta đã nghe qua tông sư tỳ bà đàn qua một lần, nhưng tiếng đàn kia lại có thêm một loại cảm giác linh hoạt kỳ ảo. Mặc

dù cầm nghệ của Trần Sương cô nương khá cao nhưng vẫn chưa đến cảnh giới tông sư, tuy vậy tiếng đàn của nàng lại ẩn chứa cảm giác đau đớn triền miên, là yêu hận thù đau, dù là thép đã trải qua trăm lần rèn luyện cũng hóa thành sợi chỉ mềm mại quấn quanh ngón tay."

"Thật sự hay vậy sao? Để ta quay đầu lại nghe cho thật cẩn thận mới được." Hồng đại thiếu nói.

"Nói thật thì sau khi trở về, ta vẫn chưa nghe qua tiếng đàn tỳ bà của Tiểu Sương. Lần cuối cùng nghe nàng đàn đã là chuyện của sáu năm trước rồi." Tần Vân nghe xong cũng cảm thấy muốn nghe đàn rồi, lần trước nghe nàng đàn tỳ bà là khi nàng đưa tiễn mình. Năm đó khi mình sắp đi du ngoạn thiên hạ thì cô nàng Tiểu Sương mới mười ba tuổi, cầm nghệ vẫn còn rất non nớt. Chỉ cần vậy thôi cũng đủ để Tần Vân lúc đó chua xót rồi.

...

Trong biển người ở hai bên bờ sông Hoa Dương, có một cô gái mặc áo bào xanh nhạt từ đằng xa đi tới một cách thong thả, những người xung quanh mặc dù nhìn thấy cô gái mặc áo bào xanh nhạt cũng sẽ nhanh chóng quên đi mặt mũi của nàng, thậm chí chính bản thân họ cũng không phát hiện có gì không đúng.

"Quảng Lăng vào tháng ba thật mê người làm sao! Cảnh sắc mê người, kỹ nghệ của danh kỹ cũng không tầm thường." Nữ tử mặc áo bào xanh nhạt mỉm cười, nhìn về phía xa một cách thưởng thức, mặc dù đã ở chỗ phía sau nhất trong đám người rồi nhưng nàng vẫn thấy rõ từng danh kỹ một trên con thuyền hoa đó, thấy được Hương Y cô nương nhảy múa nhẹ nhàng.

"Cảnh tốt, người cũng tốt, đáng tiếc lại có một con Đại Yêu như Thủy Thần làm hại Quảng Lăng quận hơn hai trăm năm nay."

Nữ tử mặc áo bào xanh nhạt lắc đầu nhẹ nhàng: "Đợi đến lúc sư thúc tới đây, với sự giúp đỡ của sư thúc thì đó cũng là lúc tiêu diệt tên Đại Yêu này."

Mặc dù nàng đang nhẹ giọng nói nhưng không một ai ở xung quanh nghe được cả.

Thời gian dần trôi, cuối cùng cũng tới lúc chọn ra hoa khôi.

m thanh của một vị phu nhân chủ trì ở đầu thuyền dịu dàng vang lên, lúc tuổi còn trẻ nàng ta cũng là danh kỹ một phường, nàng báo ra ba thứ hạng đầu lần này: "Thanh Thu tiên tử, Hương Y cô nương, Trần Sương cô nương."

Tên vừa báo ra, lập tức tiếng hoan hô vang lên như sấm.

Mà mười vị danh kỹ trên tầng cao nhất của thuyền hoa, đáy lòng bảy vị danh kỹ khác tuy rằng âm ỉ nhưng cũng không hề thất thố, từng người một dọc theo thang đi xuống khoang thuyền. Trên tầng cao nhất của thuyền hoa chỉ còn lại ba vị hoa khôi thuộc ba hạng đầu —— Thanh Thu tiên tử, Hương Y cô nương, Trần Sương cô nương.

"Ba thứ hạng đầu."

Trần Sương cô nương ôm tỳ bà đứng ở đó, nhìn thấy vô số dân chúng hoan hô cũng không khỏi khẩn trương: "Thực sự tiến vào ba thứ hạng đầu rồi."

Khi nghe được tiếng hoan hô, nàng liền phát hiện danh tiếng của nàng hẳn là có thể so với Thanh Thu tiên tử, Hương Y cô nương rồi. Nhưng suy cho cùng kinh nghiệm của nàng còn quá ít, có thể tiến vào ba thứ hạng đầu hay không chính nàng cũng không nắm chắc, giờ phút này đã thực sự tiến vào, lòng nàng không kiềm được có chút khẩn trương và kích động.

Chỉ thấy ba vị danh kỹ, Thanh Thu tiên tử một tay cầm tiêu, Trần Sương cô nương ôm tỳ bà, Hương Y cô nương lại ôn nhu yếu ớt đứng ở đó có nhưng lại toát lên một loại phong thái.

"Hoa khôi năm nay của Quảng Lăng Quận chúng ta là. . . Trần Sương cô nương của Yến Phượng Lâu!" Đầu thuyền hoa truyền đến tiếng nói vang khắp hai bên bờ.

"Trần Sương."

"Trần Sương."

"Trần Sương cô nương."

Tiếng hoan hô ngút trời.

Trần Sương cô nương ôm tỳ bà, chỉ cảm thấy đầu óc mông lung, da đầu cũng tê dại: "Ta ư? Ta đoạt được hoa khôi rồi sao?"

Kinh hỉ đến quá đột ngột!

Lúc này Trần Sương cô nương nhìn về bốn phía, vào giây phút này nàng rất muốn gặp người thân mà nàng để ý nhất - Vân ca ca. Chẳng qua xung quanh người đông như biển nên trong lúc nhất thời nàng vẫn chưa tìm được.

Hai bên bờ sông Hoa Dương chỉ toàn là người với người, lúc công bố hoa khôi lần này là Trần Sương cô nương, lập tức tiếng hoan hô vang lên đồng loạt, đây cũng là lúc cao trào nhất khi chọn hoa khôi rồi. Mà lúc này, lại không ai chú ý tới. . . Ở một bên bờ gần chiếc thuyền hoa nhất có ba người đàn ông vô cùng không bắt mắt đang đứng trong đám người đông như trẩy hội kia.

Ba người đàn ông này sau khi nghe được hoa khôi đã được chọn, mắt liếc nhìn nhau rồi khẽ gật đầu.

"Oanh." "Oanh." "Oanh."

Ba đạo thân ảnh trong nháy mắt lao ra, vốn đám người chen chúc thoáng cái bị bọn hắc đặng bay vài người, từng tiếng kêu đau thảm thiết vang lên, có hơn mười người đều trực tiếp bị đặng đến bay lên trời, máu tươi nhuộm đỏ trời cao.

Ba thân ảnh này cũng trong nháy mắt phát sinh biến hóa, cái đầu của một đạo thân ảnh trực tiếp biến thành đầu chó hung lệ, con Dã Cầu Yêu này cầm lấy một thanh đại đao, phóng người liền đánh về phía chiếc thuyền hoa kia. Một đạo thân ảnh khác liền biến thành một con Lang Yêu to lớn rồi trực tiếp vung vẩy móng vuốt sắc bén đánh tới, ở giữa không trung còn tiện tay cắt những người bình thường bị hất lên thành mảnh vụn. Tên cuối cùng thì hình thể của hắc tăng vọt đến ước chừng hơn một trượng, người bình thường chỉ cao tới eo của hắc, hắc là một con Tê Ngưu Yêu cực kỳ khôi ngô! Lúc trước bởi vì che giấu tung tích nên không cách nào mang theo binh khí thích hợp, dù sao với cơ thể to lớn như vậy mang theo binh khí cỡ lớn nhất định sẽ bị nhìn chăm chăm, thế nhưng con Tê Ngưu Yêu này sợ là tùy ý đánh một quyền cũng đã có uy lực vô cùng kinh khủng.

Ba đầu yêu quái đột nhiên lao ra, phóng qua khung trời xông về phía chiếc thuyền hoa chỉ cách bọn chúng bảy tám trượng.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều sợ ngây người.

"Bọn ngươi đã làm Thủy Thần tức giận nên tất cả đều phải chết!" Tê Ngưu Yêu phát ra tiếng gầm thét rung trời, gào thét giống như sấm dậy đất bằng, khiến cho mặt đất xung quanh chấn động, nước sông cũng lay động theo. Các người dân gần đó đều lấy tay bịt lấy lỗ tai, trên chiếc thuyền hoa

to lớn, ba người Trần Sương cô nương, Thanh Thu tiên tử, Hương Y cô nương cũng chỉ có thể bịt lấy lỗ tai mà lung lay không vững.

"Cái gì, ba tên yêu quái?"

"Yêu quái do Thủy Thần phái đến ư?"

Ngay cả những cao thủ canh phòng xung quanh, tuy rằng chọn hoa khô hàng năm, bởi vì dân chúng tụ tập quá đông nên đều phái rất nhiều đội ngũ để đề phòng. Nhưng cũng chỉ là đề phòng mà thôi vì quá lâu rồi không hề có con yêu quái nào dám đến đây tìm chết.

Bởi vì một khi giết chóc, có lẽ sẽ làm thương vong một số Nhân tộc nhưng mà yêu quái sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

...

Trên tửu lầu.

Vốn Tần Vân còn mỉm cười ngắm nhìn việc công bố hoa khô, nghe được vô số tiếng hoan hô, nhưng đột nhiên sắc mặt hắn liền đại biến khi thấy được ba con yêu quái đó lao ra.

"Yêu quái."

Chân nguyên trong cơ thể Tần Vân bắt đầu khởi động, dừng mãnh tràn vào phù lục đã được cột sẵn trong ống quần, một đôi phù lục này phân biệt được buộc ở hai bên ống quần, cũng là phù lục quý nhất mà Tần Vân hiện có - Thần Hành phù lục! Phù chỉ bình thường chỉ dùng được một lần rồi thôi, ví dụ như tấm Khư Bệnh Phù kia là hàng xài một lần đấy. Mà phù lục là có thể bảo vật có thể dùng nhiều lần, mặc dù Thần Hành phù lục chỉ là hàng cùi bắp trong giới tu tiên nhưng cho dù cùi thì nó vẫn là phù lục, có thể sử dụng nhiều lần, giá cả cũng đương nhiên rất đắt đỏ!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Tần Vân có thể sống sót trên chiến trường Bắc Địa biên quan ba năm, Thần Hành phù lục, không có tác dụng khác ngoài hai chữ - thần hành! Tốc độ nhanh!

"Vèo."

Trong nháy mắt Tần Vân lóe lên đã đến trên dòng sông Hoa Dương, hóa thành một dải sáng lấp lánh đập trên mặt sông xông về chiếc thuyền hoa với một tốc độ vô cùng kinh khủng!

Tốc độ quá xá nhanh!

Nhưng khoảng cách ba con yêu quái kia quá gần thuyền hoa, vốn chỉ có khoảng cách bảy tám trượng, bọn chúng chỉ cần nhào lên là tới! Khi Tần Vân phát hiện mà hành động, đối phương đã lên trên thuyền hoa rồi. Mà Tần Vân vẫn cách đó bảy tám chục trượng nữa!

"Không tốt." Trong lòng Tần Vân gấp như lửa đốt nhưng căn bản không có cách nào cả mà chỉ có thể trơ mắt nhìn xem hết thấy phát sinh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chưởng Tâm Lôi

Giờ phút này tại tầng cao nhất của thuyền hoa Trần Sương cô nương, Thanh Thu tiên tử, Hương Y cô nương bị tiếng gầm giận dữ chấn vang lỗ tai, đầu óc choáng váng, thân hình lung lay đứng không vững, ba nàng cũng nhìn thấy phía trước có ba đầu yêu quái mặt mũi dữ tợn đánh về phía mình.

"Yêu quái, yêu quái." Ba nàng đều giật mình, sợ tới mức chân tay nhũn ra.

Vèo.

P phía xa có một đạo lưu quang đang đập trên mặt hồ mà đến hướng này, Trần Sương cũng thấy được tuy rằng Tần Vân giờ phút này chỉ lộ ra thân ảnh mơ hồ, nhưng Trần Sương vẫn còn phân biệt nhận ra.

"Vân ca ca." Trần Sương cảm giác được Vân ca ca đang liều mạng chạy đến, chỉ là yêu quái đang ở khoảng cách quá gần.

"Không còn kịp rồi." Tần Vân trong lòng lo lắng bi phẫn.

Loại sự tình này, hẳn không phải là lần đầu tiên đụng phải.

Tại chiến trường Bắc Địa biên quan, một số huynh đệ của hắn lâm vào tuyệt cảnh mà bản thân căn bản cứu viện không kịp chỉ có thể trơ mắt nhìn hảo hữu chết đi.

"Tiểu Sương." Tần Vân không muốn nhìn thấy cảnh tượng Tiểu Sương cùng Cuồng Nhân chết đi giống hệt nhau.

Nhưng đúng lúc này bên cạnh bờ sông, một nữ tử mặc áo bào xanh nhạt đứng giữa một dòng người đông như thủy triều lông mày nhẹ nhàng nhăn lại: "Yêu quái ?" Trong đôi mắt nàng hiện lên một tia lạnh lẽo ác liệt, vừa nhắc chân liền vượt qua dòng người bay ở giữa không trung. Nàng duỗi ngón tay dài trắng nõn, trên ngón tay xuất hiện điện quang, khẽ quát :”Xuất hiện đi”.

Oanh! Oanh! Oanh!

Nường theo lấy tiếng sấm nổ vang, điện quang trên tay nàng chia làm ba hướng, rất nhanh trong nháy mắt liền bổ vào thân hình ba đầu yêu quái ở phía xa.

Phía xa, một con cầu yêu tay nắm đại đao thân thể ở giữa không trung run rẩy liền vô lực rớt xuống dưới. Tần Vân đứng xa dùng pháp nhãn quan sát thấy Yêu khí của đầu cầu yêu kia vậy mà trực tiếp bị đánh nát! Hiển nhiên đã toi mạng.

Mà đầu Lang Yêu thì quần áo bị đánh vỡ vụn hoàn toàn, toàn thân lông cháy đen rơi xuống dòng sông nhưng Yêu khí vẫn còn không bị tán đi, hiển nhiên còn chưa có chết.

Về phần Tê Ngưu Yêu thân thể hùng tráng nhất, bị lôi điện bổ trúng khiến làm da màu đen có vô số điện xà chớp giật, nhưng mà hắn chỉ lắc đầu một chút liền đập mạnh mặt nước giết về hướng thuyền hoa! Tần Vân thông qua pháp nhãn có thể thấy con Tê Ngưu Yêu này Yêu khí nồng nặc, bị lôi điện đánh vào đối với hắn không ảnh hưởng vào đâu.

Nhưng một chút này cũng khiến cho Tần Vân có cơ hội rút ngắn khoảng cách.

Bởi vì bao gồm lúc Tê Ngưu Yêu bị oanh rơi xuống rồi lại đập trên mặt nước tiếp tục chạy đến đã làm tốn một chút thời gian.

"Chưởng Tâm Lôì ?" Tần Vân hướng xa xa nhìn thoáng qua trong lòng cảm kích.

Mà nữ tử mặt áo bào xanh nhạt đang đứng ở trên lan can bờ sông bên cạnh, áo bào theo gió mà động.

"Đẹp quá."

Tần Vân nhìn nàng có chút chấn động.

Hắn đi du lịch thiên hạ cũng coi như có kiến thức rộng rãi, nhưng nữ tử này dung mạo xinh đẹp tuyệt trần xứng đáng đứng trong ba hạng đầu, hơn hẳn những nữ nhân mà hắn gặp từ trước đến nay, hơn nữa nàng ta còn có khí tức xuất trần của người tu tiên, Tần Vân cảm thấy đây là nữ tử đẹp nhất kiếp này mà hắn gặp được. Nữ tử bức này đứng ở đâu cũng được mọi người vây quanh chỉ là vị này cuối cùng chính là người tu tiên, phàm nhân nhìn thấy đều không nhớ được dung mạo của nàng chỉ xem nàng là một nữ tử bình thường.

"Lôi đình chính là hiệu lệnh của thiên địa. Đạo pháp ngàn vạn, càng là lấy lôi pháp vi tôn. Vị nữ đạo hữu này lãng không thi triển Chưởng Tâm Lôì có thể đơn giản khiến lôi đình phân hoá chia ra làm ba. . . Lợi hại!" Tần Vân thầm nghĩ.

Tần Vân tuy rằng trong đầu lướt qua rất nhiều suy nghĩ nhưng tốc độ của hắn lại không giảm chút nào, chạy thẳng đến chỗ chiếc thuyền hoa.

Chọn hoa khôi vốn là việc trọng đại của Quảng Lăng Quận nên sớm đã được đề phòng sâm nghiêm tự nhiên cũng là an bài cao thủ triều.

"Yêu quái Thủy Thần phái tới? Thật to gan!"

Trên thuyền hoa hai bên hành lang cùng với trên boong thuyền đều có cao thủ trong quân đội.

Nếu ngay từ đầu để cho yêu quái bổ nhào vào thuyền hoa thì rất phiền toái, hiện tại ba đầu yêu quái lọt vào 'Chưởng Tâm Lôi " một chết, một tổn thương, tên cuối cùng Tê Ngưu Yêu tuy rằng bình yên vô sự thể nhưng đã chậm một bước, khiến cho các cao thủ trong quân đội có cơ hội lập tức tiến hành phản kích.

"Bắn!"

Những cao thủ trên thuyền hoa đều lấy ra tên nỏ, đây là vũ khí thường thấy của triều đình 'Diệt Yêu Nỗ " ,dân gian tư tàng vũ khí này đều là tử tội.

CHÍU...U...U!! CHÍU...U...U!! CHÍU...U...U!! CHÍU...U...U!!
CHÍU...U...U!! CHÍU...U...U!!

Mười hai cỗ Diệt Yêu Nỗ, hơn phân nửa là nhắm Tê Ngưu Yêu, còn có non nửa còn lại nhắm ngay tên Lang yêu bị thương chưa chết đang lao ra khỏi mặt nước.

"Phốc phốc phốc. . ." Lang Yêu trong nháy mắt thân thể bị bắn ra ba lỗ thủng trên người lập tức rơi xuống nước, từ khí tức trên người Lang yêu tỏa ra hân cũng đã toi mạng.

Mặt khác tên nỏ hướng về phía Tê Ngưu Yêu lại không trượt một cái, khoảng cách hai bên quá gần mà tốc độ Diệt Yêu Nỗ vừa nhanh vừa chuẩn xác, Tê Ngưu Yêu một cái tên nỏ cũng không thể tránh đi hoặc là nói. . . Hân khinh thường né tránh ?

Phốc phốc phốc. . .

Mặc dù thân thể Tê Ngưu Yêu da dày miễn cưỡng bị bắn sâu vào hơn một đầu ngón tay nhưng ngay cả một chút vết máu đều không có, căn bản vô dụng.

"Cái gì ? Có thể ngăn cản Diệt Yêu Nỗ ? Yêu quái bậc này lại đến đây tìm cái chết?" Những cao thủ bên trong thuyền hoa giật mình, Diệt Yêu Nỗ chỉ uy, chỉ sợ là những yêu quái đầu lĩnh cấp một dưới trướng Thủy Thần mới có thể đỡ được. Nhưng mà loại yêu quái cấp độ này chỉ sợ dưới trướng Thủy Thần cũng không có nhiều. Làm sao có thể sẽ phái bọn hắc đi tìm cái chết? Coi như là cưỡng ép khiến bọn hắc đi tìm cái chết bọn hắc tình nguyện phản bội Thủy Thần mà trốn đi thật xa, cũng sẽ không đến đây tìm cái chết.

Dù sao, yêu quái cũng rất sợ chết.

“Phanh” Thủ lĩnh của đám cao thủ đứng trên khoang thuyền lấy ra một cái Truy Tinh Nỗ bắn về phía Tê Ngưu Yêu, phù văn bên tên mũi tên ‘Truy Tinh Nỗ’ trong nháy mắt kích phát, hóa thành một đường như lưu tinh hỏa diễm, Tê Ngưu Yêu thấy thế chỉ kịp thoáng vịn vẹo thân thể, mũi tên một đường bay như lưu tinh hỏa diễm trong nháy mắt bắn xuyên qua ngực Tê Ngưu Yêu tạo thành một lỗ thủng lớn!

"Toàn bộ nhận lấy cái chết đi!" Tê Ngưu Yêu thân cao hơn một trượng, mặc dù lồng ngực có vài lỗ thủng nhưng sinh cơ vẫn cường thịnh như trước, xông lên thuyền hoa.

"Yêu quái đáng sợ đang tiến lại đây."

Thuyền hoa trong khoang có một chút nha hoàn người hầu, cũng có bao gồm Như Mộng các chủ ở bên trong mặt khác bảy tên danh kỹ. Các nàng lúc trước còn có chút không rõ, đợi đến ba đầu yêu quái bị lôi điện bổ trúng, lại bị quân đội cao thủ xạ kích mới kịp phản ứng một cái. Nhưng cái kia cùng phòng ốc quá bình thường, chống đỡ không nổi, yêu quái đáng sợ còn là giết lên đây, giết trên thuyền hoa rồi.

"Chẳng lẽ ta sẽ chết tại đây ?" Như Mộng các chủ trong lúc nhất thời lòng tràn đầy sợ hãi.

"Đừng cứng rắn ngăn cản."

"Cuốn lấy hẩn." Những cao thủ quân đội bên trong thuyền hoa kinh hoảng, yêu quái có thể ngạnh kháng Diệt Yêu Nỗ, sau đó bị Truy Tinh Nỗ bắn ra vài cái lỗ thủng nhưng vẫn hung hãn như trước, bọn họ mặc dù có một vị cao thủ Luyện Khí kì tầng 9 nhưng cũng không mở Tiên Môn, đối mặt với yêu quái đáng sợ bức này đi ra chỉ có thể chịu chết.

Ở phía xa nữ tử mặc áo bào xanh nhạt vốn là muốn một lần nữa thi triển một cái Chưởng Tâm Lôi, bất quá nàng nhìn thấy Tần Vân giống như lưu quang chạy đến, ngừng tay lại nói thầm: "Thật nhanh, dùng đòn thuật đạo pháp?" Người tu tiên trước khi bước vào Tiên Thiên không thể có tốc độ như vậy. Đích thị là dùng Đạo pháp đặc thù.

Tần Vân cũng không hiểu đạo pháp là gì, nhưng hẩn có Thần Hành phù lục bên người!

...

"Chẳng lẽ chúng ta sẽ chết tại đây ?" Những cao thủ trên thuyền hoa hết hoảng, "Yêu quái lợi hại như thế này làm sao có thể nguyện ý đến đây đi tìm cái chết ?"

Đầu yêu quái này có thể giết hết người trên lầu hoa này.

Nhưng triều đình quan phủ chung quanh sẽ cho thêm các cao thủ đến vây quanh nơi này, yêu quái này là hẩn phải chết không thể nghi ngờ đấy, yêu quái lợi hại như thế này đến đây tìm chết khiến các cao thủ trong quân đội không thể nào hiểu được.

"Ta không muốn chết, không muốn chết." Như Mộng các chủ kinh hãi, mặt khác đám danh kỹ cũng hoảng sợ.

Mà giờ khắc này!

Tần Vân từ ngoài trăm trượng chạy đến! Thân ảnh hắt hóa thành lưu quang trong nháy mắt rút kiếm.

"Soạt —— "

Kiếm quang như sương mù, xẹt qua một đường quỹ tích hình cung, cũng xẹt qua phần eo Tê Ngưu Yêu.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả mọi người tại đây chứng kiến qua liền cả đời khó quên! Bởi vì kiếm quang hình cung kia trên không trung lưu lại vết kiếm, đình trệ trong chốc lát, vết kiếm mới từ từ tản đi.

Nguyên bản Tê Ngưu Yêu còn gào thét bất chấp mọi thứ giết chóc nhưng lúc này thân thể hắt run lên, ngưu nhãn trừng tròn xoe, thân thể liền từ phần eo một chia thành hai, máu tươi cuồn cuộn chảy xuống.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Y Tiêu

"Vù." Tần Vân đứng ở trên boong thuyền hoa, vung tay áo một cái chân nguyên liền quét ngang đánh bay hai đoạn thân thể của Tê Ngưu Yêu ra khỏi thuyền hoa xuống sông.

Sinh cơ Tê Ngưu Yêu rất mạnh, mặc dù thân thể đã bị chém đứt nhưng lúc bị đánh bay xuống sông hãn vẫn còn một chút sinh cơ.

"Kẻ nào dám chọc giận Thủy Thần đều đáng chết!" Lúc nửa người trên của Tê Ngưu Yêu bị đánh bay vẫn kịp gầm lên một tiếng, miệng hãn há to, một quả tim trực tiếp bay từ trong miệng ra, trái tim kia so với trái tim yêu quái khác lại có chút bất đồng bởi trên đó có những phù văn màu đen rậm rạp chi chít.

"Không ổn!"

Sắc mặt Tần Vân và cô gái mặc áo bào xanh nhạt đều biến đổi.

Trong con mắt trũng to của Tê Ngưu Yêu tràn đầy điên cuồng.

"Oành!"

Hào quang của phù văn trên trái tim màu đen mà hãn phun ra đại thịnh, theo một tiếng “oành” liền nổ ra trở thành vô số chất lỏng màu đen bắn về bốn phương tám hướng.

Tần Vân lập tức vung tay lên: "Phong cấm!"

Phong Cấm Thuật trong nháy mắt thi triển bao phủ hơn phân nửa chất lỏng màu đen vắng khắp nơi, nhưng nường theo tiếng "xuy xuy xuy" vang lên, màn hào quang phong cấm vậy mà trong nháy mắt đã bị xuyên thấu, vài phần chất lỏng màu đen vẫn như cũ bắn về bốn phía.

Tần Vân liền cất bước tiến lên, kiếm trong tay quét một cái! Trong nháy mắt kiếm quang hình thành màn sáng ngăn cản ở phía trước, chất lỏng màu đen bắn về phía thuyền hoa bị chặn lại, chỉ nghe tiếng "xuy xuy xuy" vang lên, kiếm quang do Tần Vân thi triển tuy bị ăn mòn nhưng vẫn coi là đã ngăn được.

"Quả là một chất độc tàn nhẫn!" Tần Vân kinh hãi.

Cô gái mặc áo bào xanh nhạt duỗi tay trái ra, lập tức ánh sáng màu xanh mịn mờ bao phủ bao phủ xung quanh, chất độc màu đen bắn về phía bờ bên này đã bị ngăn cản bởi màn sáng.

Mà chất độc bắn về phía bờ bên kia mặc dù đã chịu sự ngăn cản của Phong Cấm Thuật nhưng vẫn còn vài giọt rơi vào trên cơ thể một vài người, chỉ thấy những người kia đều kêu đau thảm thiết, cơ thể nhanh chóng bị ăn mòn đến thối rữa, vền vẹn thời gian một hơi thở, những người kia đều đã biến thành một vũng nước. Sắc mặt những người dân xung quanh đều bị dọa đến trắng bệch, nhanh chóng lùi về sau.

"Những con yêu quái này. . ." Trong đầu Tần Vân nổi lên một số hình ảnh đã gặp qua ở cửa khẩu Bắc Địa, ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm hơn nhiều.

"Đa tạ ơn cứu mạng của Tần công tử."

Đám cao thủ trong quân đội trên thuyền hoa nhẹ nhàng thở ra, liền đến hành lễ cảm kích nói.

“Ầm ầm ầm”, cô nàng Trần Sương lại từ trên lầu của thuyền hoa nhanh chóng chạy xuống, hướng ánh nhìn cảm kích về phía Tần Vân, nói: “Vân ca ca.”

"Đa tạ Tần công tử."

"Đa tạ Tần công tử cứu tính mạng này của ta." Bảy vị danh kỹ trong khoang cũng lập tức từng người một ra hành lễ.

Mắt Tần Vân nhìn về phía Trần Sương, rồi lại quét mắt ra khắp xung quanh, nói: "Ổn cả rồi. Hơn nữa nếu các người muốn cảm ơn thì có lẽ các người nên cảm ơn một người khác." Nếu không có Chương Tâm Lôi oanh kích kéo dài thêm chút thời gian thì hẳn căn bản cứu viện không kịp.

...

"Tránh ra, mau tránh ra."

"Toàn bộ tránh xa một chút."

Vốn vô số người đến xem chọn hoa khôi lại bị nha dịch và binh sĩ quát tháo, bọn họ chỉ còn nước rời đi.

Vừa mới nghe được tiếng gầm rung trời: “Kẻ nào chọc giận Thủy Thần đều đáng chết!” của Tê Ngưu Yêu, vô số người muôn phần hoảng sợ chạy tứ phía, người thì cứ lo chen chúc mà con đường chỉ rộng có bấy nhiêu, trong lúc nhất thời căn bản chẳng có bao nhiêu chạy thoát. Bây giờ tuy rằng bị quát lớn nhưng họ ngược lại không vội! Bởi vì bọn họ đều thấy được ba con yêu quái kia đã bị giết, nguy hiểm đã không còn.

"Nghe rồi chứ? Hình như là do Thủy Thần tức giận nên phái yêu quái đến."

"Đến thì sao nào? Đang lúc chọn hoa khô, cao thủ xung quanh nhiều như mây, yêu quái có đến cũng chỉ để nạp mạng mà thôi."

"Thế nhưng vẫn là có hơn hai mươi người chết đi đấy."

Dân chúng xung quanh mới vừa cảm khái vừa thốn thức, chẳng hề kinh hoàng, bởi thế đạo này so với nơi đây càng thêm thâm. Nếu là ở ngoài thành. . . thì những giống vậy lại càng xảy ra như cơm bữa.

"Ta mới vừa nhìn thấy sấm chớp vừa rồi, ba đạo chớp giạt vang lên tiếng "rầm rầm rầm" rồi đánh lên cơ thể ba con yêu quái kia."

"Sấm sét từ đâu ra?"

"Không thấy rõ."

"Nhìn vị công tử đang trên thuyền hoa kia kìa, vừa rồi từ đằng xa trong nháy mắt đã tới rồi một kiếm chém bay đầu con yêu quái lợi hại kia."

Đám dân chúng đều nghị luận sôi nổi.

Tuy rằng sáu năm trước, danh tiếng Tần Vân ở quận thành Quảng Lăng rất lớn, nhưng suy cho cùng sáu năm đã qua, khuôn mặt và chiều cao đều có sự thay đổi lớn, mới về quê nhà, số người có thể nhận ra hẳn đã ít nay càng thêm ít.

Bờ sông bên cạnh, binh sĩ xung quanh đều đề phòng, dân chúng bình thường cũng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Quận chủ công tử 'Ôn Xung' cũng đứng ở một bên, có chút khẩn trương khi nhìn mấy bãi nước mù trên mặt đất.

Ôn Xung nhin không được hỏi "Tần Vân huynh, chỉ cần vài giọt nọc độc bắn ra, bọn hắc liên hóa thành nước mù rồi sao? Yêu quái lúc nào cũng lợi hại như vậy sao?"

"Người thấy qua bao nhiêu yêu quái rồi?" Tần Vân hỏi.

"Gặp thì không nhiều lắm, nhưng nghe nói thì rất nhiều." Ôn Xung liền nói.

"Không có cao thủ ở bên cạnh thì nên tận lực cách yêu quái xa một chút đi." Tần Vân không có nhiều lời mà đi về thi thể ba con yêu quái đã được vớt lên, ba con yêu quái cũng đã hiện ra nguyên hình.

Cô gái mặc áo bào xanh nhạt kia đứng ở đó, trong tay cầm lấy một nhánh cây, thọc thọc thi thể của ba con yêu quái rồi cẩn thận quan sát. Mà Tần Vân lại chạy qua, chớp tay nói: "Tại hạ Tần Vân, cảm ơn sự trợ giúp của đạo hữu."

"Ta chẳng muốn giúp người đâu mà chẳng qua là muốn cứu dân chúng vô tội mà thôi." Cô gái mặc áo bào xanh nhạt cũng không ngẩng đầu mà là ngăm nhìn thi thể của yêu quái.

"Đây đều là ma bộc." Tần Vân nói.

"Ồ?"

Cô gái mặc áo bào xanh nhạt lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vân, kinh ngạc muôn phần nói: "Ta xem qua ghi chép trong điển tịch nên hoài nghi chúng nó có thể là ma bộc, nhưng vẫn là lần đầu tiên ta tận mắt nhìn thấy."

"Ma bộc quả thật rất hiếm thấy, ta ngao du khắp thiên hạ vẫn là gặp qua ở cửa khẩu Bắc địa." Tần Vân nói.

Cô gái mặc áo bào xanh nhạt gật đầu, lập tức mới phản ứng tới, liền nói: "Ta họ Y, bái kiến Tần huynh."

"Y cô nương." Tần Vân cũng mỉm cười nói.

"Tần huynh lúc trước đã thấy qua ma bộc sao?" Cô gái mặc áo bào xanh nhạt liền truy vấn.

Tần Vân gật đầu: "Thấy qua."

"Tần huynh có thể nói tỉ mỉ một chút không?" Cô gái mặc áo bào xanh nhạt liền hỏi.

Tần Vân nhìn xuống thi thể yêu quái, nói : "Y cô nương cũng biết, người tu tiên chúng ta và đám yêu quái đều có chút pháp môn tu luyện thân thể! Nhưng lúc bình thường chúng ta tu luyện cũng phải cẩn thận từng li từng tí, e sợ cơ thể hỏng mất, từ đây con đường tu tiên bị đứt đoạn."

Cô gái mặc áo bào xanh nhạt gật đầu.

Tần Vân nói: "Nhưng ma bộc, là do một số Đại yêu không từ thủ đoạn thông qua ngoại lực cưỡng ép tăng lên cấp độ thân thể của một số yêu quái. Ví dụ như dùng độc hay dùng thủ pháp luyện đan luyện khí. . . Cuối cùng dùng đủ mọi phương pháp độc ác để luyện ra một ma bộc. Những loại ma bộc này chúng bình thường đều không có trí nhớ, không sợ tử vong, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân."

Tần Vân nói: "Lúc chiến đấu cũng rất đáng sợ. Bởi bọn hắc căn bản là không sợ chết, mà một kẻ thù không sợ chết là vô cùng đáng sợ, vả lại một số ma bộc hơi chút lợi hại cũng sẽ có chút thủ đoạn đồng quy vu tận. Vừa rồi con Tê Ngưu Yêu phun ra trái tim kia vì biết rõ hắc phải chết nên cũng muốn cố hết sức giết thêm người nào hay người đó."

Cô gái mặc áo bào xanh nhạt gật đầu: "Đúng, thông thường cơ thể bị phân thành hai nửa thì hắc phải chết không thể nghi ngờ, đối thủ theo thường lệ cũng sẽ thả lỏng. Nó thì vẫn còn có thể phun trái tim ra để tiến hành một chiêu điên cuồng cuối cùng."

"Đây chính là ma bộc." Tâm trạng Tần Vân phức tạp.

Ma bộc, khiến hân nghĩ tới chiến trường cửa khẩu Bắc Địa, nghĩ đến nhiều người trọng thương bởi đám ma bộc ấy, thậm chí là nhớ đến một số người bạn đã khuất.

Bỗng nhiên mặt đất khẽ chấn động.

Tần Vân nhìn về phía xa, xa xa có tuần mã chạy vội, Quận chủ đại nhân cùng Phương thống lĩnh mang theo hơn trăm cận vệ trùng trùng điệp điệp chạy đến.

Rất nhanh, lão Quận chủ đã tới gần.

"Cha." Ôn Xung liền nghênh đón đi lên.

Lão Quận chủ gật đầu, mắt nhìn vào thi thể yêu quái trên mặt đất rồi lập tức nhìn về phía cô gái mặc áo bào xanh nhạt, có chút không xác định mà hỏi: "Y Tiêu phải không?"

"Bác Ôn." Cô gái mặc áo bào xanh nhạt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Tần Vân trong lòng khẽ động.

Y Tiêu ư?

Lão Quận chủ lộ ra dáng tươi cười: "Lần trước gặp người còn là một đứa bé, trưởng thành rồi, trưởng thành rồi. Để ta giới thiệu cho người vị này chính là Tần công tử mà ta đề cập qua trong thư."

"Vừa mới thấy qua thủ đoạn của Tần công tử rồi." Y Tiêu mang theo một tia mỉm cười nói.

Lão Quận chủ lại nhìn về phía Tần Vân, nói: "Tần công tử, vị này chính là cháu gái mà ta nhắc qua trong những người đồng hành khác."

"Ta cũng đã thấy qua Chương Tâm Lôi của Y cô nương rồi." Tần Vân cũng mỉm cười nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tuyệt Đối Không Được Có Sai Sốt

Tần Vân cũng nhìn ra được có thể phân hoá được lôi đình, hiển nhiên Y Tiêu cô nương chỉ thể hiện một phần uy lực như góc băng sơn của chưởng Tâm Lôi.

"Kỳ quái."

Lão Quận chủ nhìn thi thể ba đầu yêu quái trước mắt, con người đục ngầu hiện lên một tia nghi hoặc, nói, "Chọn hoa khôi là một chuyện trọng đại, mọi người tụ tập rất đông, đồng dạng chúng ta cũng sẽ phải rất nhiều cao thủ canh gác xung quanh, yêu quái cũng đồng dạng rất sợ chết, vì sao lại có ba tên này đến đây tìm cái chết?"

"Cha, chẳng những là như vậy đầu Tê Ngưu Yêu này bị Tần Vân huynh chém thành hai khúc trước khi chết còn phun ra trái tim, trái tim phát nổ vấy ra vô số nọc độc, bắn tung tóe lên bờ sông khiến cho người dính phải hóa thành một bãi nước mủ." Nói xong Ôn Xung còn chỉ một bãi nước mủ ở phía xa, tạm thời bọn họ cũng không dám đụng vào, "Tần Vân huynh nói, những thứ này không phải là yêu quái bình thường mà là ma bặc."

"Ma bặc?" Lão Quận chủ cả kinh, "Làm sao có thể, ta ở trong Quảng Lăng quận cũng đã mấy trăm năm, cũng chưa thấy xuất hiện qua ma bặc."

"Ôn bá bá, đích xác là ma bặc." Một bên Y Tiêu cô nương cũng nói.

"Thủy Thần đại yêu tại Quảng Lăng quận làm hại hơn hai trăm năm, tu hành lâu như vậy, học được phương pháp luyện hóa ma bặc, cũng không có gì kỳ quái." Tần Vân nói ra.

Quận chủ lão giả nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng: "Nếu như sự việc như Tần Vân nói thì việc này rất phiền phức. Đám yêu quái tuy rằng hung lệ tàn nhẫn, thế nhưng bọn chúng lại rất sợ chết! Để cho bọn hắc chiêu chết? Bọn hắc chiêu thà rằng phản bội Thủy Thần đại yêu. Nhưng ma tộc căn bản không sợ chết, về sau sự việc liên phiền toái, sợ rằng bọn hắc chiêu sẽ tiếp tục ám sát ta nhiều hơn nữa."

"Không chỉ như thế, lần này Tần công tử cùng Y Tiêu cô nương đều ra tay giúp đỡ, chỉ sợ Thủy Thần rất nhanh sẽ biết được, sợ hắc chiêu sẽ giận chó đánh mèo hai vị." Quận chủ lão giả nói.

"Ta đơn độc một mình tới đây, chỉ một ít yêu quái như vậy cũng sẽ không làm gì được ta." Y Tiêu cô nương mỉm cười.

Tần Vân thì cau mày nói: "Quận chủ đại nhân, bình thường thời điểm ta ở trong phủ sẽ không sợ có yêu quái ma tộc đột kích. Chỉ sợ thời điểm ta không có mặt trong phủ bọn hắc chiêu....."

"Như vậy, ta an bài hai mươi bộ Diệt Yêu Nhũ, một cỗ Truy Tinh Nhũ đưa đến Tần phủ." Quận chủ lão giả có chút suy tư nói ra.

"Đa tạ Quận chủ đại nhân." Tần Vân liền nói, phụ thân hắc chiêu chính là Ngân Chương bộ đầu, bên trong Tần phủ cũng có nhiều thị vệ và người hầu bình thường cung nỏ sử dụng cũng không ít, Diệt Yêu Nhũ cũng có ba bộ. Hôm nay thoáng cái liền có hơn hai mươi bộ Diệt Yêu Nhũ, cùng với một bộ Truy Tinh Nhũ trân quý. Truy Tinh Nhũ có thể uy hiếp được yêu quái đầu lĩnh như 'Chử Dung', nếu bị oanh kích ngay chỗ hiểm hắc chiêu sẽ bị mất mạng ngay tại chỗ.

Về phần đối phó Tần Vân?

Nếu đồng thời chống lại trên trăm bộ Truy Tinh Nhũ, Tần Vân cũng chỉ có thể dốc sức liều mạng trốn chạy để khỏi chết, có thể hay không bảo toàn

mạng sống đều khó nói, đương nhiên nếu chỉ vền vẹn mười bộ tám bộ hân cũng không thềm để ý.

Về phần ma bộc? Tần Vân cũng không lo lắng.

Thứ nhất, đơn giản chỉ là giận chó đánh mèo không ảnh hưởng đến bản thân.

Thứ hai, ma bộc luyện chế không dễ, muốn có yêu quái để luyện chế Thủy Thần cũng phải tìm lý do để bắt một số yêu quái. Nếu như trắng trợn luyện chế chỉ sợ đám yêu quái đều chuồn mất thậm chí tạo phản. Hơn nữa còn hao tổn vô số tài lực! Luyện chế cái đồ chơi này tiêu hao một chút cũng có thể so với luyện đan luyện khí. Mà quan trọng nhất là. . . Muốn luyện chế thành công một con ma bộc thì sợ là trước đó đã thất bại rất nhiều lần, Thủy Thần chỉ mới bắt đầu luyện hóa kinh nghiệm chưa đủ, sợ là cầm mười đầu yêu quái chỉ có thể luyện chế ra một đầu ma bộc liền coi là đã không tệ.

"Lần này phái ba đầu ma bộc, hẳn là Thủy Thần vừa luyện hóa thành công muốn mượn lần này nhìn xem uy lực của ma bộc." Tần Vân thầm nghĩ, "Dù sao ba đầu ma bộc này thực lực rõ ràng mạnh yếu bất đồng. Yếu nhất, liền bị Chương Tâm Lôi đánh ra một tia lôi đình đã chịu không được chết ngay tại chỗ. Lang Yêu kia thì mạnh hơn chút ít nhưng cũng là bị Diệt Yêu Nỗ giết chết. Chỉ có Tê Ngưu Yêu lợi hại nhất, thậm chí còn có thủ đoạn đồng quy vu tận."

Tần Vân ngoài miệng nói lo lắng, cũng vì nhân cơ hội lần này tranh thủ cho Tần phủ một ít lợi ích.

"Tần đại nhân cũng là Ngân Chương bộ đầu của Quảng Lăng quận chúng ta, Tần công tử càng là vì triều đình từng lập đại công, an bài nhiều hơn chút ít cung nỏ cũng là lẽ thường." Lão Quận chủ cười nói.

"Hôm nay Y Tiêu cũng tới, vậy các người liền cùng ta đi Quận chủ phủ, còn có một vị đồng hành cùng các người để ta thông báo cho hãn đến đây, hãn là người của Quảng Lăng quận đã sớm chờ ở quận thành rồi. Ba người các người họp gặp, sau đó tâm sự một chút cũng giúp cho sau này phối hợp tốt hơn một chút." Lão Quận chủ nói.

Tần Vân, Y Tiêu đều gật đầu.

...

Lão Quận chủ mang theo Tần Vân, Y Tiêu cùng một đoàn người trở về Quận chủ phủ, cũng phái người đi mời một vị đồng hành khác 'Cổ Hoài Nhân'.

Vừa trở về, ngồi trong thư phòng còn chưa nóng đít.

"Cha, cha." Ôn Xung liền đi đến thư phòng.

"Chuyện gì, sao lại vội vàng hấp tấp như vậy?" Lão Quận chủ đặt chén trà xuống, nhíu mày quát.

Ôn Xung liền nói: "Trương tiền bối vừa rồi gửi thư đến, trong thư nói người tu tiên cần Hàn Tụy linh dịch rất ít, vì vậy trên Linh Bảo Sơn tồn trữ cũng rất ít, hãn cũng rất khó khăn một lần lấy từ trong môn phái ra mười cân, hãn nói cha cho hãn thư thả thêm nữa năm."

‘Linh Bảo Sơn’ một trong Đạo gia Tam đại thánh địa cũng là Thánh Địa cổ xưa nhất.

"Mang thư lại đây." Ôn Xung đem thư tín đưa cho Quận chủ.

Lão Quận chủ tiếp nhận nhanh chóng đảo mắt qua.

"Nếu như cần nhiều hơn nữa năm, ta còn tìm hãn làm gì?" Lão Quận chủ nguyên bản đang bình tĩnh liền đứng lên làm khuôn mặt dữ tợn,

"Trương lão quỷ từ ta cầm đi bao nhiêu chỗ tốt? Hiện tại nhờ hắc làm chút việc, hắc liền lễ mễ! Linh Bảo Sơn chính là Đạo gia Tam đại thánh địa, càng là Thánh Địa cổ xưa nhất. Hàn Tụ linh dịch tồn trữ làm sao có thể ít? Hắc chẳng qua là ngại phiền toái!"

"Người lập tức viết cho ta một bức thư, nói rõ trong một tháng hắc ít nhất phải cho ta gom đủ sáu cân Hàn Tụ linh dịch, còn dư lại bốn cân cũng phải trong hai tháng gom đủ! Nếu không đủ, về sau đừng có tiếp tục tìm ta nữa! Thôi để ta tự mình ghi."

Từ lâu hắc đã lui về sau, rất nhiều sự tình đều là do nhi tử Ôn Xung của hắc đi làm, tối đa cuối cùng cũng chỉ tự tay kí tên đóng ấn mà thôi.

"Cha muốn cùng hắc vạch mặt ?" Ôn Xung có chút do dự.

"Một gã Tiên Thiên Hư Đan cảnh mà thôi, ta còn sợ hắc ? Chỉ là hắc là đệ tử Linh Bảo Sơn nên ta mới cho hắc mặt mũi." Quận chủ lão giả trong mắt tràn đầy hung quang, "Thọ nguyên của ta còn lại không bao nhiêu nên lần này Thiên Niên Băng Ngọc Quả ta phải đạt cho bằng được!"

Quận chủ lão giả nhìn Ôn Xung, "Xung nhi, nếu tuổi thọ của ta có thể kéo dài thêm hai mươi năm thì cơ hội thăng quan tiến chức có thể nhiều hơn một chút, cũng có thể cho nhất mạch chúng ta cùng mấy huynh đệ các người có thêm một chút tích lũy."

"Hài nhi minh bạch." Ôn Xung liền nói.

"Trương lão quỷ, ăn của ta dùng của ta nếu không làm tốt cho ta sự tình lần này, hừ hừ, đừng trách ta trở mặt! Ăn của ta , dùng của ta những gì ta cũng làm cho hắc nhốt ra!" Quận chủ lão giả trong mắt tràn đầy hung quang, vì hai mươi năm tuổi thọ, ai dám ngăn hắc, chính là muốn mạng của hắc!

Quận chủ lão giả lập tức viết thư, trong thư văn tự thể hiện sự tức giận tột độ.

Ôn Xung ở một bên nhìn cũng nhin không được nói: "Cha, coi như là chậm trễ tầm năm ba tháng, Tần Vân cả nhà của hần đều ở tại Quảng Lăng quận, chắc hần hần cũng không dám lãnh đạm."

"Hừ, người thì biết cái gì ?" Quận chủ lão giả âm thanh lạnh lùng nói, "Hần có hay không dùng hết toàn lực mặt ngoài có thể nhìn ra! Hơn nữa người tu tiên trong lòng lạnh lẽo vứt bỏ thế nhi cha mẹ một lòng tu hành cầu trường sinh rất nhiều. Thậm chí ta còn nghe nói qua một tên điên giết hết cả nhà vì dính dáng đến việc tu tiên của hần."

"Lại nói về việc Thương Mang Sơn lúc trước, ta phải cho hần một đồng Hàn Tụy linh dịch! Cầm đồ đặc của ta, dựa theo người tu tiên mà nói nói, cái này là một phần nhân quả! Hần chính là xuất thân từ đại phái lại thêm đi qua Bắc Địa biên quan kết bạn với rất nhiều người tu tiên, hần biết rõ nhân quả quan hệ to lớn. Chịu chỗ tốt, phải đem hết toàn lực, nếu không nhân quả dây dưa xuống, tương lai đường tu hành thì sẽ có rất nhiều khó khăn thậm chí kiếp nạn."

Ôn Xung hiểu rõ: "Cha sáng suốt."

"Tranh thủ thời gian, cầm lấy thư của ta lập tức gửi đi." Quận chủ lão giả đem thư viết xong đưa cho Ôn Xung.

Ôn Xung tiếp nhận nhìn qua, gật gật đầu: "Chỉ cần Trương lão quý không muốn cùng cha vạch mặt, đều phải ngoan ngoãn làm việc."

"Giữa hần và ta chủ yếu vẫn là hần cầu ta là nhiều." Quận chủ lão giả lạnh nhạt nói, "Thật sự coi cầm đồ đặc của Ôn gia ta dễ như vậy? Hừ hừ."

"Ta đây liền đi gửi."

Ôn Xung cầm lấy lá thư lập tức đi ra ngoài.

Lão Quận chủ nhìn nhi tử rời đi, trong đôi mắt tràn đầy hàn quang:
"Lần này đoạt linh quả ta tuyệt đối không thể để lọt mất!"

Thiên Niên Băng Ngọc Quả này quan hệ đến hai mươi năm tuổi thọ của hắn!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Khát Vọng Của Giả Hoài Nhân

Trong một tòa trạch viện trông khá lịch sự tao nhã của quận thành Quảng Lăng, đây cũng là chỗ ở của người bạn đồng hành thứ ba “Giả Hoài Nhân”, Quận chủ đại nhân đã an bài hộ vệ và người hầu cùng với mấy vị mỹ nhân hầu hạ.

"Mỹ nhân, đừng chạy, ta sắp bắt được nàng rồi."

"Thiếp ở chỗ này nè công tử."

Trong mấy người con gái này có cô thì ngồi xõm ở cạnh vườn hoa, có cô thì trốn ở sau hòn non bộ, cô nào cô nấy hô lên từng tiếng: "Công tử, công tử. . ."

Mà một vị thanh niên sắc mặt hơi có chút tái nhợt, hai mắt bịt lại, thò tay sờ loạn: "Ở đây, ở đây, ta biết rồi là ở. . . đây này! Ha ha, ta bắt được nàng rồi." Thanh niên này sau khi một tay ôm lấy một cô gái lúc này mới giật tấm vải che mắt xuống, ngắm nhìn cô gái đầy đà trong lồng ngực, cười nói: "Tiểu Diệp Diệp, chỉ cần ôm một cái ta đã biết ngay đó là nàng, hì hì hì, nàng thua rồi thì phải biết hầu hạ công tử của nàng thế nào rồi chứ?"

"Công tử ăn hiếp thiếp." Cô gái này làm nũng nói.

"Đúng đó, ta thích 'ăn hiếp' người đó." Thanh niên này cười hì hì rồi hôn một cái.

"Hoài Nhân."

Một giọng nói ôn hòa từ ngoài truyền đến, một lão già gầy gò xuất hiện trước cửa viện.

"Lão Tiền." Những cô gái khác đều ngoan ngoãn hành lễ, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Thanh niên vẫn như trước ôm mỹ nhân trong lòng, cười hỏi: "Có chuyện gì thế Tiền thúc?"

Lão già gầy gò cười nói: "Quận chủ đại nhân nói là do hai người đồng hành khác của người đã đến nên gọi người qua đó họp mặt."

Thanh niên cả kinh: "Quận chủ đại nhân ư?" Liền buông cô gái trong ngực ra rồi phân phó: "Các người đều lui xuống đi."

"Vâng thưa công tử." Đám mỹ nhân này đều đồng thanh vâng dạ rồi lui đi hết.

Thanh niên ngăm nhìn bóng lưng của những mỹ nhân này, cười hì hì nói: "Đám người đẹp nho nhỏ mà Quận chủ đại nhân dễ dàng tìm cho ta cũng không tệ cho lắm. Cho dù so sánh với đám tiểu thiếp của ta vẫn coi như là thượng đẳng, quả thật không hổ là Quận chủ đại nhân nhỉ, quyền thế thật lớn làm sao."

"Người nên tranh thủ thời gian chuẩn bị xuất phát đi chứ Hoài Nhân." Lão già gầy gò thúc giục nói.

"Biết rồi." Thanh niên liền quay đầu tiến vào một căn phòng.

Trong căn phòng âm u.

Trong đó có một bàn thờ, trên bàn thờ lại thờ phụng một thanh loan đao, loan đao lại được ngâm trong một mâm tròn chứa đầy huyết dịch đục

ngẫu, huyết dịch đang chậm rãi thẩm thấu vào trong loan đao, khiến cho bề mặt của loan đao xuất hiện một tầng hoa văn màu máu chi chít.

"Cực cực ời đến đây nào." Thanh niên vừa cười vừa kết ấn.

Loan đao liền bay lên, xoay tròn rồi bay vào trong vỏ được giắt bên hông của thanh niên.

Theo đó thanh niên lấy một cái nắp ở bên cạnh lên đây cái mâm tròn đang chứa đầy huyết dịch kia lại.

Lão già gầy gò thấy thế nhú mày, nhắc nhở: "Hoài Nhân à, cứ mãi dựa vào pháp khí suy cho cùng cũng không phải là chính đạo. Người vẫn là nên dốc lòng tu hành đạo pháp, học tập thuật pháp phù lục để củng cố căn cơ của bản thân cho tốt. Như vậy tương lai mới có cơ hội tiến vào Tiên Thiên."

Thanh niên Giả Hoài Nhân cười nói: "Biết rồi, biết rồi Tiên thúc ời. Tu hành kiêng kỵ nhất là gấp gáp, bao nhiêu người tu tiên cả đời cũng không chạm được vào Tiên Thiên, có một số người cũng phải bảy tám mươi tuổi mới bước vào được Tiên Thiên Hư Đan cảnh. Ta mới ba mươi sáu mà thôi, còn trẻ chán, muốn tăng pháp thuật và phù lục lên phải đợi tới khi nào đây? Vẫn là có một thanh pháp khí lợi hại tốt hơn cả."

Giả Hoài Nhân nói: "Đi Quận chủ phủ thôi. Quận chủ đại nhân đang chờ đấy. Chờ tới khi ta trở về từ Thương Nha Sơn, có được 'Bách Độc Huyết' thì uy lực của pháp khí ta sẽ có sự tăng trưởng lớn."

Lão già gầy gò âm thầm lắc đầu, theo đó liền cùng Giả Hoài Nhân ra tòa trạch viện này và tiến về Quận chủ phủ.

Trong nội viện yên tĩnh của Quận chủ phủ.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu đang ngồi vây quanh một cái bàn đá tán dóc đôi chút về những chuyện tu hành.

Y Tiêu liền chuyển chủ đề, nói khẽ: "Tần huynh, có một chuyện ta muốn nhắc nhở Tần huynh."

"Mời Y cô nương nói." Tần Vân nói.

Y Tiêu nói ra: "Bác Ôn lần này mời chúng ta đi Thương Nha Sơn để giúp ông ta lấy Thiên Niên Băng Ngọc Quả kia. Thật ra là vì muốn cho chính ông ấy dùng lấy! Bởi vì tuổi thọ của ông ta cũng không còn nhiều nữa, chỉ còn cách dựa vào Thiên Niên Băng Ngọc Quả để kéo dài tuổi thọ mà thôi."

Tần Vân khẽ gật đầu.

"Tần huynh nên hiểu rõ ý của ta! Bác Ôn là vì mạng sống của ông ta, nếu như lần này chúng ta lấy Thiên Niên Băng Ngọc Quả thất bại, cho dù là kiêng kỵ Tần huynh là đệ tử của tông phái lớn nên không dám động thủ thì sợ rằng ông ta cũng sẽ giận cá chém thớt. Quãng thời gian đó sợ rằng Tần phủ sẽ không dễ chịu." Y Tiêu nói.

Tần Vân trầm nghĩ.

Đệ tử tông phái lớn ư?

Suy đoán ta là đệ tử tông phái lớn quả thật cũng không sai! Bởi vì 'Kiếm Tiên truyền thừa' quả thật là truyền thừa cao cấp nhất, bây giờ cũng chỉ còn lác đác một vài thế lực cao cấp là còn có truyền thừa, ví dụ như Đạo Gia Thánh Địa xa xưa nhất là 'Linh Bảo Sơn' là vẫn còn Kiếm Tiên truyền thừa, còn có 'Kiếm Các' - đệ nhất tu tiên tông phái của 'Thục châu' thuộc thiên hạ Thập Cửu châu cũng là đại phái đứng đầu, nổi danh nhất là tông phái của Kiếm Tiên.

Để cho ra một đệ tử Kiếm Tiên là rất khó bởi mở ra Tiên Môn còn khó hơn.

Một tán tu Kiếm Tiên như Tần Vân có thể nói là trăm năm khó gặp.

Thế nhưng người khác lại cho rằng hãn là đệ tử tông phái lớn, Tần Vân cũng sẽ không nói nhiều, bởi vì thân phận đệ tử tông phái lớn này quả thật có thể mang đến rất nhiều chỗ tốt! Ví dụ giống như lần này cũng đủ để chấn nhiếp Quận chủ đại nhân.

Tần Vân nói: "Lúc đầu ta nhìn thấy Quận chủ đại nhân là đã nhìn ra thọ nguyên của ông ta không còn nhiều. Lại còn mời ta đi lấy Thiên Niên Băng Ngọc Quả nữa, đương nhiên sẽ không khó đoán là muốn kéo dài sinh mệnh, biết rõ chuyện này không dễ nhận. Mà lúc đó ta cũng không cách nào cự tuyệt, bởi nếu cự tuyệt sợ rằng lúc đó sẽ làm Quận chủ đại nhân cảm thấy ác cảm."

Y Tiêu nghe xong cũng gật đầu.

Tần Vân nói tiếp: "Vì vậy ta cũng muốn có chỗ tốt từ chỗ hãn, lại nói rõ ràng, trước khi xuất phát đến Thương Nha Sơn phải giao một số đồ vật cho ta đã. Nếu đã kết xuống nhân quả lần này thì đương nhiên ta sẽ dùng hết sức để hoàn thành nó."

Y Tiêu lắc đầu: "Bác Ôn đã từng cứu qua cha ta một mạng, lần này ta cũng vì báo ân mà đi thôi. Loại chuyện này dù sao cũng khá khó làm, hoàn thành thì đương nhiên tốt, thất bại thì lại mắc oán rồi."

"Đến lúc đó còn cần Y cô nương hỗ trợ." Tần Vân nói.

Y Tiêu nói: "Lần này đi Thương Nha Sơn, chủ yếu là dựa vào ta và người. Thực lực người đồng hành thứ ba rất bình thường, cũng chỉ có con yêu quái tồi tệ của hãn là còn chút tác dụng."

Tần Vân gật đầu, hẳn cũng biết việc này.

"Ha ha. . ."

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng cười Ôn Xung công tử.

Ôn Xung cười lớn đi tới, một vị thanh niên sắc mặt có chút tái nhợt sau lưng còn mang theo một lão già gầy gò.

"Lần này tiến về trước Thương Nha Sơn, người đồng hành thứ ba cũng tới rồi." Ôn Xung cười nhìn phía xa liền nói.

Sau khi Giả Hoài Nhân đi vào liền quét mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng khi nhìn thấy Y Tiêu mắt hắn liền sáng lên.

Người đâu mà đẹp thế!

Đối với Tần Vân mà nói, xét về khuôn mặt thì Y Tiêu có thể xếp vào ba hạng đầu trong những cô gái mà hắn đã từng thấy qua khi ngao du thiên hạ, cộng thêm phong thái xuất trần của người tu tiên thì không thể nghi ngờ là người con gái đẹp nhất. Mà vị 'Giả Hoài Nhân' này xét mặt kiến thức liền kém hơn nhiều so với Tần Vân, những cô gái thấy qua phần lớn cũng chỉ là người trần tục, những nữ tử mà gã ta thấy qua cho đến nay cũng chỉ có hai người, thậm chí là đã có tuổi rồi, vì vậy 'Y Tiêu' đã làm cho gã càng thêm thần hồn điên đảo, huống chi gã ta còn là một tên dê cù.

"Mỹ nữ, mỹ nữ, thật sự là mỹ nữ khó gặp." Giả Hoài Nhân run sợ, dáng tươi cười trên mặt càng thêm xán lạn.

"Các người trò chuyện tiếp đi, một phạm phu tục tử như ta sẽ không ở đây cản trở công việc của những người tu tiên như các vị đâu." Ôn Xung cười xong liền rời đi.

"Xin chào hai vị đạo hữu."

Giả Hoài Nhân đi tới, cười nói: "Tại hạ là Giả Hoài Nhân, chuyển vào Thương Nha Sơn lần này còn phải nhờ hai vị cùng xông vào sào huyệt của yêu quái rồi."

"Mời Giả đạo hữu ngồi, xin hỏi vị bên cạnh này là?" Tần Vân nhìn về phía lão già gầy gò bên cạnh Giả Hoài Nhân.

Lão già gầy gò lập tức khom người nói: "Lão đầu tử chỉ là một tiểu yêu mà thôi, có tên tục là Tiền Bảo, ta chỉ nghe lệnh của công tử nhà ta mà thôi."

"Tiền Bảo, Tiền Bảo...?" Y Tiêu cô nương nghe xong cũng khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Tần Vân cũng đã hiểu.

Tiền Bảo? Chẳng phải phát âm giống với Tiền Bao (Túi tiền) sao?

"Đây là tên của cha ta đặt khi ông còn sống." Giả Hoài Nhân cười nói.

Một bên Y Tiêu mở miệng: "Mời Tiền lão ngồi, lần này cũng cần Tiền lão ra sức rồi."

"Giọng nói thật êm tai làm sao." Trong lòng Giả Hoài Nhân tán thưởng.

"Tiểu yêu ta có thể xuất lực là may mắn của ta." Lão già gầy gò cũng điệu thấp ngồi xuống, thân là yêu quái trước mặt người tu tiên Nhân tộc đương nhiên phải điệu thấp một chút.

Giả Hoài Nhân liền chủ động nói: "Chư vị, lần này đi Thương Nha Sơn nguy cơ tứ phía, trên Thương Nha Sơn yêu quái rất nhiều, chúng ta muốn lấy Linh quả đương nhiên là phải đồng tâm hiệp lực. Bây giờ cũng

nên giới thiệu đôi chút thủ đoạn của nhau để còn dễ bề phối hợp. Xin hỏi họ tên của vị nữ đạo hữu này là gì? Có sở trường về loại thủ đoạn gì?"

Y Tiêu tuy hơi hơi nhú mày nhưng vẫn nói ra: "Ta họ Y, am hiểu lôi pháp, Ngũ Hành Lôi Pháp!"

"Ngũ Hành Lôi Pháp ư?"

Tần Vân cũng cả kinh.

Ngũ Hành Lôi Pháp, chính là lôi pháp thượng đẳng, ngũ hành lôi pháp gồm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ hỗ trợ lẫn nhau, uy lực vô cùng lớn! Có truyền thừa như 'Ngũ Hành Lôi Pháp' thì đó hầu như sẽ là đại phái đứng đầu. Hơn nữa, Tần Vân cũng quen biết rất nhiều người tu tiên, vì vậy cũng biết, ngũ hành lôi pháp chính là trụ cột để tu luyện đệ nhất thiên hạ lôi pháp - 'Thần Tiêu Lôi Pháp'.

Cơ thể Giả Hoài Nhân cũng run lên, trong lòng hét lên điên cuồng: "Ngũ hành lôi pháp ư? Là ngũ hành lôi pháp đó ư? Chắc chắn là đệ tử đại phái đứng đầu, thậm chí là đệ tử Đạo Gia Thánh Địa! Nếu ta có thể cùng nàng ta trở thành đạo侶 song tu thì Giả Hoài Nhân ta sẽ có cơ hội bước vào Tiên Thiên!"

Bất kể là sắc đẹp hay là bối cảnh lai lịch đều làm cho Giả Hoài Nhân vô cùng khát vọng.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lão Bộc Yêu Quái "Tiền Thúc"

"Y cô nương thật sự lợi hại, tuổi còn trẻ đã luyện thành công Ngũ hành lô pháp." Giả Hoài Nhân liền tán dương, "Còn Tần đạo hữu đâu? Ta vài ngày trước có nghe qua một vị gọi là Tần Vân đạo hữu tại Yến Phượng Lâu vì danh kỹ 'Trần Sương cô nương' ra mặt?"

"Là ta, Giả đạo hữu tin tức thật là linh thông." Tần Vân nói.

"Trần Sương cô nương cũng thật sự bất phàm khiến cho Ngu Bạch đại tài tử viết xuống 《Trần Sương phú》, khó trách khiến cho Tần đạo hữu là người tu tiên cũng động tâm." Giả Hoài Nhân cười nói.

"Nàng là muội muội ta." Tần Vân nói ra.

"Muội muội ngươi là danh kỹ?" Giả Hoài Nhân kinh ngạc.

Tần Vân nhướn mày nhìn Y Tiêu một bên, Tần Vân có chút minh bạch tâm tư của Giả Hoài Nhân, gật gật đầu mở miệng nói: "Nàng là muội muội ta, làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

"Không có, không có, chỉ là ta có chút hiếu kỳ." Giả Hoài Nhân liền nói, "Y cô nương am hiểu Ngũ hành lô pháp, không biết Tần đạo hữu am hiểu gì vậy?"

"Kiếm thuật." Tần Vân chẳng muốn nhiều lời.

Ba người cùng nhau đồng hành, Giả Hoài Nhân cảm thấy chuyện này sau cùng cũng không đáng giá nhắc tới, chuyến này chỉ cần một mình hẳn

và đám tiêu yêu cũng đủ dùng.

"A? Kiếm thuật ?" Giả Hoài Nhân trong lòng khinh thường, bởi vì người bình thường không có mở Tiên Môn đều là dùng đao kiếm để chiến đấu nhưng một khi mở Tiên Môn thì đều tu luyện phương pháp riêng của Tiên gia, ví dụ như đạo gia pháp thuật, phù lục vân vân hoặc là kiếm cách tìm ra một kiện pháp khí. Người tiếp tục sử dụng đao kiếm cận thân chém giết rất ít.

"Vậy Giả đạo hữu am hiểu pháp môn nào?" Y Tiêu nhưng là dò hỏi.

Giả Hoài Nhân khóe miệng hơi hơi nhếch lên đồng thời nhẹ nhàng sờ pháp ấn bên hông tức thì một thanh loan đao liền bay ra lơ lửng tại trước mặt . Trên thân đao ẩn hiện cực quang âm u, Giả Hoài Nhân cười nói: "Đây là thanh pháp khí mà ta ngẫu nhiên có được, ta còn dùng chút ít thủ đoạn vu độc để tế luyện, yêu quái bình thường nếu bị gây thương tích đều trong nháy mắt bị hạ độc chết."

"Vu thuật?" Y Tiêu kinh ngạc.

Hiện nay Đạo gia, phật môn là chính tông. Nhất mạch Vu thuật này đã sớm rách nát, tại một số điển tịch bên trong Đạo gia phật môn còn có thể tìm tới một ít pháp môn. Bất quá nhất mạch Vu thuật này thủ đoạn rất khó đối phó.

Y Tiêu cũng rất kinh ngạc, nàng vốn không có xem trọng Giả Hoài Nhân, hiện tại xem ra hẳn còn có chút thủ đoạn nha.

"Tiền thúc là một lão bộc của nhà ta." Giả Hoài Nhân tự tin nói, "Trong phạm vi mười dặm chỉ cần có khí tức sinh linh, đều tránh không khỏi sự điều tra của Tiền thúc. Đây chính là thực lực thật sự, đừng nhìn dưới trướng Thủy Thần có mười chín vị trí đầu lĩnh, nhưng bất kỳ một vị đầu lĩnh nào cũng không bằng Tiền thúc."

"Chỉ là cái mũi có chút linh nghiệm có thể ngửi được khí tức sinh linh." Lão giả gầy gò khiêm tốn nói.

"Lần này tiến về Thương Nha Sơn." Y Tiêu liền nói, "Yêu quái rất nhiều, còn cần Tiền lão dò xét giúp chúng ta tránh đi một ít yêu quái."

Giả Hoài Nhân liền nói: "Đúng, Thương Nha Sơn yêu quái rất nhiều chỉ cần có Tiền thúc, chúng ta có thể đơn giản dễ dàng tìm được đường tắt. Hơn nữa chút ít yêu quái ở đây Tiền thúc bình thường đều có thể đơn giản giải quyết được hết."

...

Tần Vân một bên nhìn xem Giả Hoài Nhân khoe khoang chút ít thủ đoạn.

Dựa theo kinh nghiệm của mình, chỉ một số ít người mới ra đời tu hành hoặc là chưa có trải qua thế giới của người tu tiên mới khoe khoang một cách nông cạn như thế, giống như cái pháp khí mà Giả Hoài Nhân vẫn lấy làm kiêu ngạo. . . Tần Vân càng không để vào mắt, một kiếm có thể trực tiếp chém nát! Chỉ cần không phải là pháp khí có chút phẩm cấp, coi như không phải là đồ phàm cũng tối đa năm ba nhát kiếm là bị hủy diệt.

"Đúng là vào Tiên Thiên không dễ." Giả Hoài Nhân ở đằng kia cảm khái nói, "Ta mặc dù mười sáu tuổi liền mở Tiên Môn, nhưng đến nay đã nay đã hai mươi tuổi như trước vẫn không thể bước vào Tiên Thiên. Ta thậm chí cũng không dám cưới vợ chỉ nguyện một lòng tu tiên mong sớm ngày bước vào Tiên Thiên."

"Không cưới vợ?" Tần Vân đứng bên cạnh cố ý nói, "Giả đạo hữu hẳn là người của Giả gia ở Quảng Lăng quận, đối với việc Giả đạo hữu có ba mươi sáu thất ở Quảng Lăng quận chúng ta cũng coi như là có chút danh khí a."

Giả Hoài Nhân sắc mặt khẽ biến liếc mắt nhìn Y Tiêu, đồng thời liền cười nói: "Ha ha, chỉ là một ít thiếp thất mà thôi không đáng giá nhắc tới. Là do các bằng hữu đưa đến không thể không thu, cự tuyệt chính là không nể mặt mũi của bằng hữu. Huống chi tu hành cũng phải trải qua hồng trần, bọn họ dù sao cũng là người phạm trần chỉ sợ là mấy chục năm về sau các nàng đều là một đồng đất vàng , chỉ có người tu tiên chúng ta mới là người đồng đạo."

Tần Vân không có nói thêm gì nữa.

Giả Hoài Nhân ngẫm bực mình: "Cái tên Tần Vân này cố ý phá hỏng chuyện tốt của ta."

Đêm đó, Quận chủ đại nhân thiết yến.

Sau tiệc tối, Giả Hoài Nhân mang theo lão bộc yêu quái Tiên thúc trở về chỗ ở của mình.

"Đùng." Giả Hoài Nhân ngồi xuống, trong lòng cực kì phẫn nộ vung tay ném toàn bộ ly tách trên bàn .

"Tốt cho một Tần Vân dám phá hỏng chuyện tốt của ta." Giả Hoài Nhân trên mặt có chút tức giận.

Tiên thúc liền nói: "Hoài Nhân, người hôm nay không nên chủ động gây ác cảm với Tần Vân, dù sao sau này còn đi Thương Nha Sơn."

"Người biết cái gì." Giả Hoài Nhân cau mày nói, "Vị Y cô nương này chính là đệ tử xuất thân đại phái, nếu là ta có thể cùng nàng kết làm đạo lữ có thể ta cũng được rất nhiều chỗ tốt, thậm chí bước vào Tiên Thiên cũng có hi vọng. Đây mới là việc trọng yếu nhất mà ta muốn làm."

"Kết làm đạo lữ ?" 'Tiên thúc' kinh ngạc, "Việc người có ba mươi sáu thiếp thất nói hết ra rồi, còn muốn cùng vị kia Y cô nương kết làm đạo lữ ?"

"Như thế nào, không được sao ?" Giả Hoài Nhân cười nhạo, "Mấy thiếp thất này của ta dù sao cũng là người phạm tục, cả đám cộng lại cũng không bằng một đầu ngón tay của Y cô nương. Hơn nữa đây cũng chỉ là thiếp thất, ta cũng không có cưới làm vợ!"

Giả Hoài Nhân căn bản không có xem trọng những nữ tử phạm tục này, hắn vẫn muốn đạo lữ của hắn là một người tu tiên.

"Nếu là có thể lấy, tự nhiên là chuyện tốt." Lão bộc khẽ gật đầu, "Đối với người tu tiên cũng là có trợ lực chỉ là muốn cho Y cô nương động tâm, sợ là không dễ dàng."

"Hừ hừ, ta nhìn ra được Tiêu Y cô nương tuổi tác hắn không lớn." Giả Hoài Nhân cười nói, "Người tu tiên thì sao? Như trước vẫn là nữ nhân. Thậm chí trước giờ nàng chỉ chuyên tâm tu hành đối chuyện nam nữ sợ càng không hiểu. Nói không chừng lại càng dễ ra tay, một khi vào trong tay của ta, thì đã thành người của ta, hừ hừ. . ."

Yêu quái lão bộc không nói gì.

Bởi vì chuyện nam nữ hắn cũng không hiểu.

"Ta đây báii nhập tiểu môn phái, tu hành pháp môn thô thiển, cao nhất cũng chỉ là đến Tiên Thiên Hư Đan cảnh. Có rất nhiều pháp thuật, phù lục đều không trọn vẹn , phương pháp vu độc tế luyện này là do ngẫu nhiên lấy được cũng không trọn vẹn." Giả Hoài Nhân gằm nhẹ, "Không trọn vẹn, không trọn vẹn, chút ít pháp môn nguyên vẹn cũng rất thô thiển."

Pháp tài lữ địa.

Tiểu môn tiểu phái cùng với tán tu, thiếu nhất đúng là pháp.

"Ta lực lượng ít ỏi không thể tìm đến pháp môn tốt hơn." Lão bộc Tiền thúc thở dài nói.

Giả Hoài Nhân thấy thế liền nói: "Tiền thúc người đã giúp ta rất nhiều, nếu không có Tiền thúc chỉ sợ ta không thể học được phương pháp tu hành."

"Mà Tiêu Y cô nương chỉ sợ không ở Quảng Lăng quận được bao lâu nên trong khoảng thời gian này ta phải nắm chặt cơ hội. Mà bây giờ chỉ có cái tên Tần Vân kia là đối thủ của ta." Giả Hoài Nhân cười nhạo, "Hừ hừ, đã mở Tiên Môn, còn chỉ am hiểu kiếm thuật ?"

Giả Hoài Nhân có chút khinh thường.

"Chủ nhân, chủ nhân." Bên ngoài truyền đến thanh âm, rất nhanh một vị hộ vệ đi đến.

"Làm sao vậy ? Chuyện gì ?" Giả Hoài Nhân nhíu mày.

Hộ vệ liền nói: "Chủ nhân, ngài hôm nay không có đến xem chọn hoa khô, ta cùng Tiểu Lục đến xem, hôm nay lúc chọn hoa khô có ba đầu yêu quái nhảy ra muốn giết người."

"Ba đầu yêu quái, bọn hã là đi chịu chết hay sao?" Giả Hoài Nhân kinh ngạc, "Cẩn thận nói một chút."

"Chúng ta nhìn rành mạch, ba đầu yêu quái kia vốn là bị ba đạo lôi đình bổ xuống khiến một đầu yêu quái chết tại chỗ! Về sau người trên thuyền hoa lấy ra vô số cung tiễn, nghe nói là Diệt Yêu Nỗ! Rất nhiều Diệt Yêu Nỗ bắn xuống, lại chết thêm một đầu yêu quái. Cuối cùng nghe nói còn lại một đầu Tê Ngưu Yêu thân thể có thể so với phòng ốc bình thường! Diệt Yêu Nỗ đều không thể phá được da của hã."

"A?" Một bên Tiền thúc tức thì kinh ngạc.

"Bắn không rách da ? Ngạnh kháng Diệt Yêu Nỗ ?" Giả Hoài Nhân cũng giật mình, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó chính là một đạo lưu quang bay tới, rất nhanh một kiếm chém qua liền chém chết Tê Ngưu Yêu." Hộ vệ kia liền nói, "Về sau ta mới nghe nói là một kiếm kia chém giết Tê Ngưu Yêu chính là Nhị công tử Tần Vân của Quảng Lăng quận Tần phủ."

Giả Hoài Nhân sắc mặt thay đổi, yết hầu có chút phát khô: "Một kiếm chém chết? Tần Vân ?"

Một bên 'Tiền thúc' cũng giật mình: "Một kiếm?"

"Đúng, một kiếm." Hộ vệ liền nói, "Đừng nhìn Tê Ngưu Yêu kia lợi hại, liền Diệt Yêu Nỗ đều không phá được da. Nhưng Tần nhị công tử một kiếm trực tiếp đem Tê Ngưu Yêu chém thành hai đoạn."

"Người lui ra." Giả Hoài Nhân huy động tay liên tục.

Hộ vệ có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là ngoan ngoãn lui ra.

Giả Hoài Nhân liền nhìn hướng bên cạnh yêu quái lão bộc: "Tiền thúc, người địch nổi Tần nhị công tử không ?"

"Diệt Yêu Nỗ cũng không rách da, tên Tê Ngưu Yêu kia thân thể mạnh không thua gì ta." Tiền thúc cau mày nói, "Đương nhiên ta am hiểu nhất cũng không phải là thân thể, nhưng ta xem chừng Tê Ngưu Yêu cũng có thực lực của yêu quái đầu lĩnh, ta muốn giết chết chỉ sợ cũng phải mười chiêu tám chiêu! Nhưng vị Tần nhị công tử này chỉ dùng một kiếm, cũng có chút không thể tưởng tượng rồi, dù sao cơ thể mạnh mẽ như vậy, trực tiếp một trăm đứt thành hai đoạn ?"

"Tiền thúc người cũng đánh không lại ?" Giả Hoài Nhân hoảng hốt.

Hắn biết rõ.

Tiền thúc mới là chỗ dựa lớn nhất của hắn! Hắn chỉ là một người tu tiên bình thường còn Tiền thúc thì rất lợi hại, như Thủy Thần đại yêu cũng cho người tới mời nhiều lần, mười chín vị yêu quái đầu lĩnh không có một cái nào bì kịp được Tiền thúc. Chính là bởi vì Tiền thúc, hắn mới có cơ hội bước lên con đường tu tiên.

"Không giao thủ cũng không biết thế nào, ta một chút năm chắc cũng không có." Tiền thúc mỉm cười an ủi, "Bất quá Hoài Nhân, Tần nhị công tử này không dễ chọc, thực lực người hôm nay sợ là không thể tiếp được hắn một chiêu, không thể làm địch."

"Ta cũng không cùng hắn là địch, đều là người Quảng Lăng quận hà tất là địch?" Giả Hoài Nhân liền nói, "Về phần Y cô nương, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta cũng là thiết tình truy cầu, mọi người cũng đều công bằng tranh giành!"

Tiền thúc liền nói: "Hoài Nhân, nói không chừng, Tần công tử cũng không có tâm tranh chấp với người."

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hàn Tụy Linh Dịch

Ngày qua ngày, thời gian đi Thương Nha Sơn càng ngày càng gần.

Tần Phủ.

Trong thư phòng, Tần Vân đang ngồi viết chữ, nét chữ của hắn khi thì cứng rắn như cương thiết, mạnh mẽ như cuồng phong, lúc thì mềm mại như nước, chữ viết đúng là vô cùng tốt, có thể so với một nhà thư pháp bậc nhất. Lại nói tiếp, khi còn bé, hắn biết chữ cùng lúc với tập võ, thế nhưng dù viết rất nhiều mẫu chữ, hắn vẫn ghi vô cùng kém.

Về sau, từ khi đạt tới cảnh giới Vô Lậu, đối với thân thể mỗi một tia lực lượng đều có thể khống chế từng cọng lông tóc một cách hoàn mỹ. Chữ viết của hắn liền dễ nhìn đi hẳn, đang tiếc là hữu hình như lại vô hồn.

Từ khi ngộ ra ‘Yên Vũ kiếm ý’, kiếm ý này liền tự nhiên có thể dùng lên trên chữ viết, vì vậy mà thư pháp của hắn liền tăng vọt. Chữ đã có hồn, liền có thể gọi là nhà thư pháp rồi.

Luyện chữ cũng là phương pháp mà Tần Vân luyện kiếm.

“Trong nháy mắt xuất kiếm, Yên Vũ kiếm ý của ta còn chưa đủ nội liễm.” Tần Vân khẽ nhíu mày. Hắn hạ xuống từng nét bút, nhìn giống như hắn đang thi triển từng chiêu kiếm pháp.

“Nhị công tử, Nhị công tử, Quận chủ phủ có người đến.” Có người hầu nhanh chóng chạy đến bên ngoài thư phòng báo.

“Quận chủ phủ?” Tần Vân đặt bút xuống đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn rất nhanh liền thấy được vị khách này.

“Tần Vân huynh, Tần Vân huynh, có tin vui, có tin vui.” Quận chủ công tử ‘Ôn Xung’ cười to tiến đến, phía sau hắn đi theo hai người hộ vệ.

“Ồ, có tin vui gì?” Tần Vân trong lòng đã đoán ra được, không khỏi có chút mong chờ.

Ôn Xung thần bí lấy từ trong lòng ngực ra cái bình ngọc màu xanh, thấp giọng nói: “Bảo bối mà người muốn, cha ta thật không dễ dàng gì mà gom được sáu cân ba lượng. Ông ấy còn là phải mời một vị Tiên Thiên cao nhân của Đạo Gia Thánh Địa hỗ trợ, vị kia còn tiêu phí không ít khí lực, thật là không dễ dàng gì. Về phần Hàn Tụ linh dịch còn lại, trong một tháng khi người đi Thương Nha Sơn trở về cũng sẽ gom đủ.

Tần Vân tiếp nhận, chạm vào cái bình lạnh buốt, hắn không khỏi vui mừng liền nói: “Tốt, tốt, ta biết rõ Hàn Tụ linh dịch thu thập thật không dễ, giúp ta gửi lời cảm ơn Quận chủ đại nhân.”

“Chỉ cần đi Thương Nha Sơn, các người có thể thu thập thành công Linh quả là đủ rồi.” Ôn Trùng cười nói.

“Yên tâm, đi đến Thương Nha Sơn, ta chắc chắn sẽ dùng toàn lực.” Tần Vân liền nói.

“Ta sẽ không ở đây quấy rầy người nữa.” Ôn Xung cười nói, “Nhớ kỹ, sáng sớm ngày mai, gặp tại phủ Quận chủ.”

“Sáng sớm ngày mai.” Tần Vân gật đầu, đó cũng là thời điểm xuất phát.

Trong phòng Tần Vân.

Tần Vân đang khoanh chân ngồi trên giường, tay cầm lấy bình ngọc màu xanh mở nắp bình ra.

“Hô...” Mắt thường có thể thấy được một làn sương mù màu trắng từ trong bình tràn ra, làm cho nhiệt độ toàn bộ căn phòng hạ thấp xuống, trong phòng thậm chí còn ngưng kết cả băng sương.

“Hàn Tụ linh dịch” Tần Vân lộ ra dáng cười tươi, “Bảo bối tốt, thật không hổ danh là Nam lăng Ôn thị, quả thật thủ đoạn Thông Thiên!”

Bản thân lúc trước cũng muốn thu thập, có điều không lấy được.

Bởi vì Hàn Tụ linh dịch chỉ có tận lực tìm kiếm ở đáy biển Bắc Địa, giống như là mò kim đáy biển. Mà bình thường chỉ có cao nhân tu tiên tại đáy biển Bắc Hải ngẫu nhiên phát hiện mới có thể thu thập được, còn phần lớn tông phái tu tiên mới tích lũy được chút ít. Hơn nữa bảo bối trong tông phái, các đệ tử dùng tiền cũng không thể mua được, danh ngạch bị hạn chế rất nhiều.

Quận chủ đại nhân mời đều là đệ tử của Thánh Địa, thậm chí còn là cấp độ Tiên Thiên, đến hôm nay mới có thể gom đủ sáu cân ba lượng.

“Ra”

Tần Vân duỗi tay ra, một sợi tóc kim loại từ đầu ngón trỏ bay ra, sau đó lập tức biến lớn, biến thành một thanh phi kiếm màu bạc dài ba tấc, lơ lửng trước người.

“Đi.” Tâm ý khẽ động, chân nguyên Tần Vân trực tiếp phóng ra ngoài thẩm thấu tiến vào bình ngọc màu xanh trên tay, lập tức lộ ra một ít chất lỏng màu xanh đậm, bên trong còn hiện ra từng điểm sáng, đồng thời khí lạnh cũng lập tức tràn ra, ngay sau đó cửa sổ, rương quần áo đều kết một lớp băng sương.

Một luồng Hàn Tụy linh dịch này được điều khiển trực tiếp bọc lấy bốn mạng phi kiếm.

Tần Vân lập tức vận chuyển pháp quyết, mặt ngoài bốn mạng phi kiếm liền có ánh sáng chói lòa lưu chuyển, giống như sa mạc khô khốc điên cuồng nuốt lấy Hàn Tụy linh dịch, chỉ thấy “xuy xuy xuy” vài tiếng... Những Hàn Tụy linh dịch không ngừng bị hấp thu với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Vèn vèn vài cái hô hấp, luồng Hàn Tụy linh dịch này toàn bộ bị bản mệnh phi kiếm hút sạch.

“Bản mệnh phi kiếm của ta đây đã đói quá lâu rồi.” Tần Vân lộ dáng tươi cười.

Lúc trước, bản mệnh phi kiếm hấp thu đều thiên về ‘Kim’, ‘Mộc’ nguyên liệu, về phần Hàn Tụy linh dịch thuộc về kỳ trân nguyên liệu hệ ‘Thủy’. Phi kiếm dù sao cũng là Kim Hành chi vật nên đối với nguyên liệu Kim Hành cũng không quá khắt khe, cho dù là một chút phế liệu cũng có thể hấp thu tinh hoa cho bản thân. Thế nhưng các kỳ trân thuộc ngũ hành khác, yêu cầu liền cao hẳn, ví dụ như trong Kiếm Tiên truyền thừa, kỳ trân thích hợp hệ Thủy là cực kỳ ít, Hàn Tụy linh dịch cũng chỉ được xem là loại bình thường nhất.

“Sau này hấp thu Hàn Tụy linh dịch thì sẽ dung nhập Thủy hành chi lực, phi kiếm của ta sẽ càng thêm cứng cỏi, bản thân nó càng khó lường, nói không chừng sẽ trở thành một pháp bảo bát phẩm.” Tần Vân thầm nghĩ.

Pháp bảo được phân chia thành cửu phẩm.

Theo phân chia thì cửu phẩm thấp nhất, nhất phẩm cao nhất.

Kiểm tiên tu luyện Bốn mạng phi kiếm coi như là dùng một số phế liệu chậm rãi thêm vào, cuối cùng luyện thành bốn mạng phi kiếm. Tuy vậy, sau cùng cũng chỉ miễn cưỡng luyện thành Pháp bảo cửu phẩm!

“Đi.” Tần Vân liền tiếp đem từng luồng Hàn Tụ linh dịch từ bình ngọc xanh ra ngoài cho bốn mạng phi kiếm hấp thụ.

Hấp thụ cho đến khi mất đến tận năm cân hai lượng mới dừng lại.

“Ha ha, bốn mạng phi kiếm này đích thực là đỏi quá lâu rồi, từ lúc bắt đầu luyện đến nay chưa từng hấp thụ qua thủy hành chi vật, lúc này đây coi như là đã uống đủ, uống đủ trọn vẹn năm cân hai lượng.” Tần Vân mỉm cười đem bình ngọc xanh cất đi, “Sau này sợ rằng sẽ hấp thu rất chậm, một ngày sợ rằng chỉ hấp thu một ít.”

Tần Vân có thể cảm giác được bốn mạng phi kiếm hấp thu nhiều Hàn Tụ linh dịch như vậy, quả thật đã bổ sung cho căn cơ rất nhiều.

Cho dù sau này không có Hàn Tụ linh dịch, sợ là ba bốn tháng cũng đã có thể luyện thành bản mệnh phi kiếm.

“Bản mệnh phi kiếm.” Tần Vân thầm nghĩ, “Nghe nói khi mỗi một Kiếm Tiên của ‘Kiếm Các’ Thục châu xuống núi, mặc dù mới mở ra Tiên Môn, đều sẽ được ban cho một thanh phi kiếm Pháp bảo cửu phẩm để hộ thân, dù sao muốn luyện ra bản mệnh phi kiếm cũng là rất lâu. Mà một tán tu như ta sợ rằng cũng chỉ có thể sử dụng binh khí bình thường. May mắn là ta ngộ ra Yên Vũ kiếm ý, mỗi kiếm mới có được uy lực to như vậy.”

“Không quá vội, đợi đến khi nhóm Hàn Tụ linh dịch còn lại tới, trong vòng nửa tháng bản mệnh phi kiếm của ta có thể hoàn thành rồi.”

Tần Vân trong lòng chờ mong.

Làm một Kiếm Tiên mà không có bản mệnh phi kiếm của riêng mình thì còn được gọi là Kiếm Tiên hay sao?

...

Bên kia Quận chủ phủ

“Cha, Hàn Thụy linh dịch đã đưa qua.” Ôn Xung bấm báo.

“Ừm.”

Lão Quận chủ đứng ở một góc đang cắt tỉa cành cây.

“Cha, chúng ta đều đã đưa chỗ tốt cho Tần nhị công tử và Y Tiêu muội muội. Chỉ có Giả Hoài Nhân là chưa có. Vả lại nhất định sau khi lấy Linh quả trở về mới cho hãn Bách Độc Huyết, liệu hãn có vì vậy mà oán hận hay không? Thậm chí là lúc đi Thương Nha Sơn, hãn sẽ vì thế mà không tận lực lấy Linh quả?” Ôn Xung lo lắng nói.

Lão Quận chủ dừng tay, nhìn về phía con mình, cười nói: “Mỗi một người tu tiên đều có cách đối phó không giống nhau. Tên Giả Hoài Nhân kia chủ yếu là có lão bộc yêu quái kia giúp hãn, hãn không có tự thân trải qua trắc trở, người tu hành bậc này chỉ cần làm cho hãn có cảm giác uy hiếp tử vong, hãn liền không dám làm xằng bậy. Huống chi một tay cầm gậy, một tay đưa táo. Ta cũng đã đưa mỹ nhân cho hãn, vả lại sau khi thành công thì hãn cũng có thứ hãn muốn là Bách Độc Huyết.

“Đối với Y Tiêu cùng Tần Vân đều bất đồng.”

“Y Tiêu là đệ tử đại tộc ‘Y thị’ ở Côn Lôn châu, nội tình so với Nam lăng Ôn thị chúng ta càng sâu hơn chút ít, bản thân nàng cũng là đệ tử của Đạo Gia Thánh Địa ‘Thần Tiêu Môn’.” Lão Quận chủ nói, “Đối với nàng, tự nhiên là lấy ân tình ra mà đối phó.”

“Về phần Tần Vân? Thoạt nhìn giống như là người của Kiếm Tiên nhất mạch, mà quan trọng nhất chính là hãn đi ra từ trong biển máu, uy hiếp thì chỉ tổ phản tác dụng.”

Lão Quận chủ cười nói, “Mà ta đã đưa Hàn Tuy linh dịch cho hắc, kết xuống nhân quả. Hắc chắc chắn sẽ đem hết toàn lực.”

Lão Quận chủ lại cuối đầu tiếp tục tỉa cành cây, đồng thời lãnh đạm nói: “Huống chi Giả Hoài Nhân kia không tận tâm tận lực cũng không có vấn đề gì, khiến hắc đi, chủ yếu là bởi vì nô bộc yêu quái kia của hắc, tên lão bộc kia còn có chút tác dụng. Về phần bản thân hắc? Yêu quái mà hắc thấy qua sợ rằng cũng chưa bằng một góc yêu quái mà Tần công tử giết.

Ôn Xung nghe xong, nở nụ cười: “Ta lật xem qua hồ sơ, quả thật số yêu quái mà hắc thấy không bằng số yêu quái mà Tần Vân giết.”

“Trong ba ngày sẽ thấy rõ ràng.” Mắt lão Quận chủ nhìn chăm chăm vào chậu cây trước mặt.

Linh quả thu thập về hắc liền có thể tăng thêm 20 năm thọ nguyên.

Thu thập không được thì liền chỉ sống được mấy năm nữa.

“Ba ngày” Lão Quận chủ mặc niệm.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Vào Núi

Đảo mắt đã đến ngày xuất phát.

Vào lúc trời lơ mờ sáng, Tần Vân đã rời khỏi Tần phủ, cười ngựa tiến về Quận chủ phủ.

"Các vị."

Quận chủ đại nhân đang tiếp đãi Y Tiêu, Tần Vân cùng với chủ tớ hai người Giả Hoài Nhân ở sảnh chính.

Quận chủ đại nhân trịnh trọng nói: "Thiên Niên Băng Ngọc Quả liên quan đến sống chết của lão già ta. Chuyến này đi kính xin các người dốc hết toàn lực để thu thập Linh quả, nếu như thành công, cả đời lão hủ ta cũng sẽ không quên công ơn của các người."

"Bác Ôn, chúng ta đã đáp ứng rồi thì đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực." Y Tiêu nói.

"Quận chủ đại nhân ở nhà chờ tin vui là được." Tần Vân cũng nói.

"Chúng ta chắc chắn sẽ giành được Linh quả vì Quận chủ ngài." Giả Hoài Nhân cũng tự tin nói.

Tùy tùng bên cạnh bưng lấy cái mâm, trên mâm có năm chén rượu làm bằng đồng xanh đã rót đầy rượu.

Quận chủ đại nhân lấy một chén rượu.

Y Tiêu, Tần Vân, Giả Hoài Nhân , lão bộc yêu quái Tiền thúc ai ai cũng cầm lên một chén rượu.

Quận chủ đại nhân nâng chén: "Chuyển đi Thương Nha Sơn lần này hết thấy mọi việc đều phải nghe lệnh Y Tiêu, không được tự ý làm theo ý mình. Ngày mai ta cũng sẽ đi đến Thương Nha Sơn để chờ các người dưới chân núi. Nói tóm lại là hết thấy đều nhờ vào các người rồi."

Bốn người Tần Vân, Y Tiêu cũng nâng chén.

Cùng nhau uống cạn rượu trong chén.

"Bác Ôn, cáo từ." Y Tiêu nói xong liền rời sảnh, cả bốn người họ đều lên ngựa rồi nhanh chóng ra khỏi Quận chủ phủ.

Quận chủ đại nhân dõi mắt ngắm nhìn theo họ đi về phía xa.

"Cha à, Thiên Niên Băng Ngọc Quả nhất định sẽ lấy được." Ôn Trùng cũng đứng ở bên người phụ thân thấp giọng nói.

...

"Lộc cộc lộc cộc."

Sau khi bốn người Tần Vân ra khỏi quận thành Quảng Lăng liền dọc theo đường lớn đi về hướng bắc, móng ngựa chạy như bay, tốc độ cực nhanh.

Nếu như nói dân cư trong quận thành đông đúc, dân chúng đều mong muốn được sống ở nơi an toàn hơn như nội thành, ngay cả giá cả sinh hoạt cũng cực cao. Ở ngoài thành thì dấu vết con người lại ít đi, bình thường đi rất lâu cũng không tìm thấy ma nào, nếu ngẫu nhiên thấy một ngôi làng thì cũng là ngôi làng lớn tụ tập mấy ngàn người! Bởi vì người dân phải tụ tập

rất nhiều mới có thể xây dựng đội bảo vệ thôn mạnh mẽ, trang bị số lượng lớn cung nỏ mới có thể uy hiếp được một số tiểu yêu.

Hơn nữa nhờ lính tuần tra có thể tùy thời chạy đến trợ giúp, Nhân tộc mới có thể sống sót ở ngoài thành.

Nếu là nội thành, triều đình có sự khống chế tuyệt đối.

Còn ở ngoài thành chính là nơi phân tranh giữa Nhân tộc và Yêu tộc!

"Phía trước chính là huyện thành Dư An rồi." Đợi đến giữa trưa, bốn người Tần Vân đã tới huyện thành Dư An, trên đường đi cũng không gặp nguy hiểm gì. Bởi vì suy cho cùng thì số lượng yêu quái khá thừa thớt so với Nhân tộc nên cũng không phải muốn đụng phải yêu quái là đụng.

Y Tiêu nói: "Ngoài hai mươi dặm phía Tây huyện thành Dư An chính là Thương Nha Sơn. Chúng ta trước tiên ở một đêm trong huyện thành Dư An đã, rồi sáng mai hăng lên núi."

"Xin nghe theo lời của Y Tiêu cô nương." Giả Hoài Nhân liền nói.

Hắn cũng rất bất đắc dĩ, vài ngày trước khi Y Tiêu ở Quận chủ phủ, hắn đã từng đi viếng thăm để có thể gặp mặt thường xuyên hơn. Không biết tại sao Y Tiêu cô nương lại suốt ngày bế quan tĩnh tu, không tiếp khách!

Khi vào đến thành liền chọn ngay một khách sạn tốt rồi ở ngay.

Đêm hè mát lạnh, chẳng qua có khá nhiều muỗi.

Tần Vân thui thủi ngồi uống rượu trên nóc nhà. Khó có được một ngày không tu luyện bản mệnh phi kiếm, hắn cũng không ngủ được, liền lấy một bầu rượu từ chưởng quầy rồi ngồi đây uống một cách chậm rãi.

"Vù." Một dáng người bông bênh rơi trên nóc nhà như tiên tử giáng trần.

Y Tiêu ngồi ở một bên cười hỏi: "Đã muộn vậy rồi sao Tần huynh còn chưa ngủ đi? Vì lo cho chuyện lên núi ngày mai sao?"

"Chẳng qua là thường thức cảnh đêm mà thôi, chẳng phải bây giờ có cảnh đẹp, có rượu ngon, còn có Y cô nương bồi tiếp sao? Nếu như ta ngủ sớm thì sao lại có chuyện tốt như vậy?" Tần Vân cười nói.

Y Tiêu hé miệng cười cười, nói: "Đừng uống một mình như vậy chứ, cho ta uống thử nào."

"Bắt lấy." Tần Vân tiện tay ném qua.

Y Tiêu bắt lấy, ngửa đầu đổ rượu từ bầu rượu xuống miệng, "ừng ực" uống một hớp lớn, uống xong liền ho khan hai tiếng rồi lau đi vết rượu nơi khóe miệng.

"Bình thường người rất ít khi uống rượu à?" Tần Vân thấy thế hỏi.

"Bình thường trong tông phái, sư tôn ta quản lý rất nghiêm khắc." Y Tiêu nói đơn giản một câu rồi lập tức nói: "Đúng rồi Tần huynh, lần này đi Thương Nha Sơn, lão yêu tộc của tên Giả Hoài Nhân kia còn có chút tác dụng, tuy nói hắn rất trung thành với tên họ Giả kia nhưng suy cho cùng hắn vẫn là yêu quái, nếu như phát hiện có gì không đúng, bất kể là bạn hay thù đều có thể trực tiếp ra tay trừ khử."

Tần Vân gật đầu: "Bên trong Thương Nha Sơn có rất nhiều yêu quái, nếu như hắn ngấm ngầm mưu tính chúng ta, đương nhiên diệt trừ không nương tay. Quận chủ đại nhân cũng nói rồi, lần này hết thầy đều nghe theo người, người nói làm thế nào thì sẽ làm như thế đi."

Y Tiêu cười nói: "Đó là do bác Ôn tin tưởng ta. Xét về kinh nghiệm thì Tần huynh so với ta còn phong phú hơn, cũng xin Tần huynh chỉ điểm nhiều hơn để việc đoạt được Linh quả càng thêm nắm chắc."

"Cái này cũng không có gì hay để nói đâu." Tần Vân nói.

"Tần huynh, xin hãy nói vài câu đi, lần này ta cũng chưa có kế hoạch gì cả." Y Tiêu liền thúc giục.

Tần Vân liền nói: "Cũng không cần phải lo lắng, muốn ngắt lấy Linh quả, mấu chốt là lúc vừa mới bắt đầu nhất định phải ẩn giấu thực lực, tốt nhất không nên bại lộ hành tung lặng yên lén vào đến nơi có Thiên Niên Băng Ngọc Quả kia. Nếu quả thật bại lộ thì cũng chỉ có thể lộ ra vài phần thực lực, khiến đám yêu quái cảm thấy không có uy hiếp quá lớn, nhất định không được để cho đám yêu quái cảm thấy không cản được rồi hủy diệt đi Linh quả."

Tần Vân nói: "Một khi Linh quả thành thực đương nhiên cũng là lúc cướp đoạt. Để cướp Linh quả, nhất định phải nhanh, hơn nữa tốt nhất là bí mật một chút, bởi vì bên cạnh Linh quả nhất định có yêu quái trông coi. Nếu là bọn chúng thấy không ngăn cản được, sợ rằng sẽ hủy diệt Linh quả."

Tần Vân nói tiếp: "Về phần khi đạt được Linh quả, đó cũng là lúc chúng ta vất chân lên cổ mà chạy. Bởi vì khi Linh quả tới tay nhất định sẽ kinh động đến bọn yêu quái, bọn yêu quái chắc chắn sẽ điên cuồng."

Y Tiêu nghe gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy"

Tần Vân nói: "Quá trình nghe tuy đơn giản, nhưng lúc thực hiện không chỉ cần sự can đảm cẩn trọng mà còn phải gọn gàng và linh hoạt. Khi đụng phải một số tình huống bất ngờ thì chỉ cần tùy cơ ứng biến là được. Đúng rồi, yêu quái biết thời gian Linh quả thành thực sao?"

Y Tiêu nói: "Thiên Niên Băng Ngọc Quả, lúc trước đều là trăm năm thành thực một lần, trải qua mười lần mới vừa có Thiên Niên Băng Ngọc Quả. Bởi vì thời gian cách đây quá lâu, bọn yêu quái cũng không thể nào tính ra được thời gian thành thực là ngày nào tháng nào năm nào. Bác Ôn

cũng phải mời cao nhân có sở trường về suy diễn để suy diễn cho thật cẩn thận mới xác định được thời gian thành thực của Thiên Niên Băng Ngọc Quả, là giờ Tỵ của ngày mai."

Tần Vân gật đầu: "Vậy là tốt rồi, đám yêu quái không rõ vào thời gian của ngày nào mà chỉ biết là đại khái biết trong một hai tháng này thì chúng ta sẽ càng thêm nắm chắc."

Y Tiêu cười nói: "Nếu như yêu quái biết Linh quả thành thực vào lúc nào thì chúng ta muốn âm thầm ăn trộm Linh quả liền khó khăn hơn rồi. Về phần ngày mai, kính xin Tần Vân huynh giúp đỡ nhiều hơn chút rồi."

Tần Vân nói: "Cũng là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi. Ta am hiểu chém giết cự ly gần, cũng không giỏi về đánh xa."

"Ta thì hoàn toàn ngược lại, không am hiểu cận chiến." Y Tiêu mỉm cười, những người tu hành pháp thuật bình thường đều cố gắng giữ khoảng cách với yêu quái bởi bình thường yêu quái cận chiến đều rất mạnh! Còn người cận chiến diệt yêu như Tần Vân lại khá là hiếm thấy.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, trời lơ mờ sáng.

Bốn người Tần Vân liền lập tức rời khỏi khách sạn, khi cửa thành vừa mở là họ đã ra khỏi huyện thành Dư An, tiến về Thương Nha Sơn phía trước.

"Thương Nha Sơn."

Vón vẹn hơn hai mươi dặm đường, chỉ cần giục ngựa chạy vội thì rất nhanh đã đến.

"Núi cao nhất trong cảnh nội Quảng Lăng quận." Tần Vân ngẩng đầu nhìn lại, thế núi hào hùng, núi cao đâm thủng tầng mây, rõ ràng không biết trong núi này có bao nhiêu yêu quái sinh sống.

Bốn người bọn hắn xuống ngựa cột ngựa ở bên một khu rừng.

"Các vị."

Y Tiêu nhìn về phía Tần Vân, Giả Hoài Nhân cùng với lão bộc yêu quái Tiền thúc kia, nói: "Ta cảnh cáo trước, hết thảy dựa theo những gì đã được bàn bạc trước mà làm, lần này chúng ta lên núi phải cố gắng nhẹ nhàng không kinh động đến một con yêu quái nào. Nếu người nào quá sơ ý hoặc cố tình dây vào yêu quái, thì đừng trách Ngũ Hành thần lôi của ta không nói tình cảm." Vừa nói xong, trong đôi mắt Y Tiêu đều có sấm sét lập loè.

Giả Hoài Nhân không kiềm được cảm thấy sợ hãi, liền nói: "Yên tâm yên tâm, Y cô nương, người nói thế nào chúng ta sẽ làm như thế này."

"Hết thảy nghe lời Y cô nương." Yêu quái lão bộc Tiền thúc cũng nói, cho dù lão bộc Tiền thúc đối mặt với Ngũ Hành thần lôi thanh danh hiển hách cũng không nắm chắc có thể ngăn cản.

"Đệ tử của đại phái đứng đầu quả thật bất phàm." Tần Vân thấy thế thì âm thầm cảm thán.

"Lên núi nào." Y Tiêu ra lệnh một tiếng.

Bốn người bọn họ liền lặng yên không một tiếng động lên núi, cho dù người yếu nhất là Giả Hoài Nhân cũng đã mở ra Tiên Môn nên việc vượt thác qua đèo cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mật Tín

"Chúng ta tiến về Vụ Hồ hạ cốc." Y Tiêu phân phó nói, "Tiền Thúc, người dò xét xem tình hình xung quanh, tránh việc có thể đụng độ với yêu quái."

"Được, để ta đi dò xét."

Lão yêu quái gầy gò Tiền thúc biến mũi mình thành mũi chó màu đen. Hắn đem mũi người người phân biệt được vô số khí tức khác nhau.

Tần Vân ở một bên nhìn, đúng là mũi yêu quái hình chó lúc nào cũng thính. Mũi của cậu yêu này thì lại càng thêm thính. Nhìn vào những điểm ấy thì liền biết được thực lực của cậu yêu này đã vượt qua hầu hết mười chín yêu quái đầu lĩnh dưới trướng của Thủy Thần.

"Thương Nha Sơn này không hổ là ngọn núi lớn nhất của Quảng Lăng quận, yêu quái ẩn nấp tại đây thật sự là rất nhiều, mười dặm quanh đây ta phát hiện ra rất nhiều yêu quái." Yêu quái lão bộc Tiền Thúc nói, "Đi theo ta, ta dẫn đường phía trước."

"Đi."

Y Tiêu, Tần Vân, Giả Hoài Nhân đều nhanh chóng đi theo phía sau.

Một đường đi về phía trước.

Tại đây dưới sự dẫn dắt của Tiền Thúc, bọn Tần Vân thật sự không phải gặp lấy đến một tên yêu quái.

Sau khi tiến vào sâu bên trong núi nửa canh giờ, Tiền Thúc thỉnh thoảng liền dùng cái mũi ngửi ngửi. Bỗng nhiên hắn dừng lại thấp giọng nói: “Y cô nương, cách ba dặm phía trước chính là Vụ Hồ hấp cốc rồi. Vụ Hồ hấp cốc có yêu khí rất nhiều, bởi vì nơi đây, nhiều loại yêu quái hỗn tạp đều tập trung tại một chỗ. Tại đây, ta cũng khó có thể phân biệt rõ ràng. Bất quá ta có thể phán định, tại đó ít nhất cũng phải có trên trăm đầu yêu quái đang chiếm giữ ở đó.”

“Một cái Vụ Hồ hấp cốc liền ẩn nấp hơn trăm đầu yêu quái?” Y Tiêu cũng hơi biến sắc.

Một tiểu yêu bình thường cũng đã có thực lực của một người bình thường mở Tiên Môn Luyện Khí tầng mười.

Giống như lúc trước Tần Vân chém giết lão yêu Chủ Dung vậy tại cung điện dưới mặt đất, hắn từng lọt vào thế vây công của bảy con tiểu yêu, trên thực tế bảy con tiểu yêu này mỗi con đều không dễ chọc vào... Người tu tiên gặp cũng sẽ phải kiêng dè vài phần.

“Thiên Niên Băng Ngọc Quả ở ngay tại Vụ Hồ hấp cốc. Trăm đầu yêu quái kia chắc là vì trông coi Thiên Niên Băng Ngọc Quả.” Y Tiêu nói, “Xem ra yêu quái lần này cũng rất coi trọng cái Linh quả này.”

“Y cô nương, tiếp theo nên làm thế nào đây?” Tiền Thúc hỏi, “Vụ Hồ hấp cốc yêu quái quá nhiều.”

“Trước tiên, chúng ta nên tiến vào Vụ Hồ hấp cốc, tìm một nơi có thể thấy được Thiên Niên Băng Ngọc Quả này.” Y Tiêu trịnh trọng nói, “Chúng ta cần phải chứng kiến được lúc cái Thiên Niên Băng Ngọc Quả này chín cây!”

“Được.”

Tiền Thúc không hề oán than lập tức dẫn đường về phía trước.

“Hiện tại chúng ta liền tiến vào Vụ Hồ hạp cốc sao?” Giả Hoài Nhân thấp giọng nói, “Hay là chúng ta đợi đến giờ Ty rồi hãy tiến vào?”

“Nếu là giờ Ty mới tiến vào, lỡ như phát hiện Linh quả đã chín và bị ngắt đi thì mọi chuyện đã trễ rồi. Hơn nữa muốn tìm phương pháp ngắt lấy Linh quả rồi trở ra an toàn thì phải tiến vào sớm để chuẩn bị.” Y Tiêu nhìn lướt qua Giả Hoài Nhân, “Như thế nào, người sợ rồi ư?”

“Không, sao có thể sợ, ta như thế nào lại có thể sợ?” Giả Hoài Nhân cũng rõ ràng rằng đã đến đây rồi muốn rút lui về phía sau căn bản là không thể nữa rồi.

Tần Vân thì lại rất thản nhiên, dù sao hắn cũng đã lăn lộn ở Bắc Địa biên qua ba năm rồi, giờ phút này hắn không có lấy một tia khẩn trương.

Đi vèn vèn ba dặm, vì sợ kinh động đến yêu quái xung quanh, bọn hắn bốn người càng tiến càng chậm rãi cẩn thận.

“Thấy được chưa ?”

Tại trên sườn núi, bốn người Tần Vân nhìn xuống phía dưới hạp cốc.

Vụ Hồ hạp cốc nhìn rất bắt mắt, hồ nước bốc lên một tầng nhiệt khí, hồ nước này được sương mù bao phủ làm cho khí hậu xung quanh hồ nước quanh năm mát mẻ. Đó là lí do vì sao nó có tên là “Vụ Hồ”. Tại Vụ hồ, bên cạnh cách đó không xa, có một cái cây toàn thân giống như là được tạc ra từ một khối băng. Mặc dù có sương mù bao phủ, thế nhưng vẫn có thể thấy được cây cổ thụ này vẫn được ánh mặt trời chiếu xuống.

Trên cây cổ thụ này, có thể thấy có duy nhất một quả trái cây màu xanh.

Xung quanh cây cổ thụ, có hơn mười con yêu quái vô cùng buồn chán đứng đó! Liếc mắt nhìn quanh toàn bộ hạp cốc, có thể chứng kiến thấy hai

mười con yêu quái đang phân tán ở khắp nơi. Ngay cả trên hai bên sườn núi cũng có yêu quái trông coi. Những đám yêu quái này nếu như ẩn nấp trong thành trì Nhân loại thì phải dùng hình dạng nhân loại để che đậy, thế nhưng ở nơi thâm sơn này, bọn chúng cũng chẳng cần phải che đậy làm gì. Mỗi một con trên tay đều là khiên đầu thú, hoặc là cầm các loại binh khí, còn không thì binh khí cắm bên hông.

“Tại bên trong hai bên vách núi, cũng có bảy tám con yêu quái đang ẩn núp, hẳn là đang quan sát bốn phía.” Tiền Thúc dùng mũi người người rồi thấp giọng nói, “Trong hạp cốc, trường kỳ luôn có ba mươi bốn mươi con yêu quái canh phòng, mà chỗ giữa tòa trạch viện kia, chính là địa phương mà đám yêu quái thay phiên nhau nghỉ ngơi, ta có thể nghĩ ra được hơn phân nửa yêu khí đều đang ở trong cái trạch viện kia.”

Tần Vân nhìn xuống dưới, cái tòa trạch viện kia chiếm một khoảng rộng diện tích, bất quá được xây dựng rất thô sơ, dù sao thì đây chỉ là địa phương tạm thời để thủ hộ “Thiên Niên Băng Ngọc Quả”.

“Y cô nương, làm thế nào để qua thu thập Linh quả đây?” Tần Vân hỏi.

“Xung quanh cây Cổ thụ kia đều là đất bằng.” Y Tiêu nhú mày, thấp giọng nói, “Hơn mười con yêu quái vây quanh cây cổ thụ này, còn xa hơn một chút thì có chừng hai ba mươi con yêu quái. Hơi có chút động tĩnh, đám ở trong trạch viện kia sợ rằng đều sẽ liều mạng xông ra. Trong hạp cốc mệnh mông này, nhìn một cái là thấy hết. Muốn qua hái Linh quả, nhất định phải dựa vào khả năng tàng hình rồi.”

“Khả năng tàng hình?” Tần Vân nhãn thần sáng lên.

Khả năng tàng hình là một trong số các pháp thuật rất khó tu luyện, bình thường chỉ có Tiên Thiên cao nhân mới có khả năng luyện thành. Về phần yêu quái? Đám yêu quái vì nguyên nhân bất đồng chủng tộc nên thiên

phú cũng khác nhau. Có một số con trời sinh có thể đào đất, một số khác lại có thể bay, cũng có rất ít con có khả năng tàng hình. Tuy vậy đám yêu quái cũng vẫn rất hâm mộ đám người tu tiên nhân loại có ‘Ngộ tính’ cao.

Một đầu yêu quái cho dù đã tu luyện nghìn năm cũng không chắc có thể chống đỡ được người tu tiên nổi bật trong nhân loại tu luyện mười năm!

Nhưng trái lại, nhân loại rất hâm mộ về thọ nguyên dài lâu của yêu quái! Tiên Thiên Kim Đan cao nhân cũng chỉ có thể thọ năm trăm năm.

Mỗi loài đều có ưu thế riêng.

“Việc đi hái Linh quả sợ rằng chỉ có Tần huynh là có khả năng.” Y Tiêu nói, “Giả Hoài Nhân sợ là không có đủ can đảm để đi hái Linh quả, Tiền Thúc lại không thể sử dụng đạo phù.”

“Dựa vào Tần huynh rồi.” Giả Hoài Nhân cũng cười làm lành.

Nói không phải giỡn.

Đi hái Linh quả, có khi vận khí kém, Linh quả còn chưa đựng tới liền đã bị phát hiện.

Nếu như thật sự lợi hại có thể không bị phát hiện, thế nhưng một khi thu thập Linh quả, đám yêu quái kia chắc chắn sẽ phát hiện ngay lập tức. Đến lúc đó rất có thể phải đổi mặt với thế vây công.

“Được, giao cho ta.” Tần Vân gật đầu, hẳn cũng biết nhiệm vụ này chỉ có hắn mới có khả năng làm.

Y Tiêu từ trong lòng ngực lấy ra một cái đạo phù.

Tần Vân nhìn qua liền biết, đúng là Ấn Thân Phù, thật ra chính hắn cũng có chút khấn trương! Một cái Ấn Thân Phù này đúng là rất đắt, hẳn

thân là một tán tu chỉ có thể tích góp từng chút một tài nguyên đã là không dễ dàng, làm sao mà có thể so với đệ tử đại phái.

“Tần huynh, việc hái Linh quả rất nguy hiểm, làm phiền đến Tần huynh rồi. Thật sự nếu cảm thấy không ổn, liền bỏ qua Linh quả bảo vệ tính mạng của mình.” Y Tiêu đem đạo phù đưa cho Tần Vân.

“Yên tâm, ta chắc chắn sẽ ưu tiên tính mạng của mình.” Tần Vân tiếp nhận.

“Lát nữa, trông đợi ở Tần huynh rồi.” Giả Hoài Nhân ở một bên cũng cổ vũ, kể từ khi biết Tần Vân một kiếm giết chết yêu quái khủng bố Tề Ngưu, hẳn đối với Tần Vân có sự sợ hãi. Dù sao đối mặt với chuyện một chiêu có thể chém giết cường giả khủng bố, tự nhiên là phải có đủ lực lượng. Giả Hoài Nhân hẳn thì lại chưa có từng trải qua bao nhiêu cái nguy hiểm lớn như vậy.

Tần Vân quan sát bên dưới, đại khái tự vạch ra một cái lộ tuyến.

“Đi, chúng ta tiếp tục tới gần một chút.” Y Tiêu liền nói, “Đợi lát nữa tiếp ứng Tần huynh.”

“Tiếp tục tới gần?” Giả Hoài Nhân sắc mặt biến hóa.

“Chúng ta nếu cách xa hẳn khoảng cách mấy trăm trượng, khi hẳn thu thập được Linh quả, chúng ta cũng không có biện pháp tiếp ứng cho hẳn.” Y Tiêu nói, “Đi, tiếp tục đi.”

Tần Vân cười liếc nhìn Y Tiêu, Y Tiêu này quả thật là quả quyết.

Lần này bọn hắn bốn người đi càng phải cẩn thận rồi.

Tần Vân, Y Tiêu đều mở pháp nhãn quan sát xung quanh, bất quá vẫn là chủ yếu dựa vào lão bộc Tiền Thúc! Bởi vì phạm vi quan sát của pháp

nhân là có hạn, tựa như lúc trước khoảng cách hơi xa một chút, Tần Vân mở pháp nhãn liền nhìn không tới cung điện của yêu quái dưới mặt đất.

Tiền Thúc mang theo ba người cực kỳ cẩn thận tận lực đến gần cây Thiên Niên Băng Ngọc kia.

“Khổng thể nào tiến gần hơn nữa rồi, nơi đây còn cách cây cổ thụ có sáu mươi trượng.” Tiền Thúc truyền âm nói, “May mắn là số lượng yêu quái tinh anh ở đây ít, chỉ hơn mười con, đám còn lại toàn yêu quái lười nhác. Nếu là quân đội nhân tộc phòng bị thì đã không cách nào nhích tới gần như vậy.”

“Sáu mươi trượng là đủ rồi.” Y Tiêu gật đầu, nhiều đây khoảng cách nàng có thể dùng lôi pháp trợ giúp rồi.

Nếu như giống lúc trước cách mấy trăm trượng, vậy là không có biện pháp rồi.

“Hiện tại chúng ta chỉ cần đợi Linh quả chín nữa mà thôi.” Y Tiêu truyền âm nói.

“Ừh.”

Ở đây mỗi người, bao gồm cả tần Vân đều hoàn toàn thu liễm động tĩnh, yên lặng ẩn nấp chờ đợi Linh quả chín.

Trong Quảng Lăng quận thành.

Vào lúc nửa đêm, cửa thành mở ra, Quận trưởng đại nhân lặng lẽ mang theo một đoàn binh mã rời khỏi Quảng Lăng quận thành, di chuyển rất nhanh về phía Dư An huyện thành, bất quá theo kế hoạch, bọn hắn cũng không có tiến vào Dư An huyện thành, mà là trực tiếp đi đến chân núi Thương Nha Sơn.

Lão Quận trưởng ngồi trong xe ngựa, xung quanh được bảo vệ bởi một đám cao thủ cận vệ, bao gồm cả Phương thống lĩnh. Hắn có nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn cho Quận chủ đại nhân nên tất nhiên thời điểm này hắn cũng phải đi theo.

"Hô."

Trên bầu trời, một con phi ưng đáp xuống.

"Hử ?" Một tên cận vệ ngẩng đầu lên sau đó đưa cánh tay ra cho con phi ưng đậu lên trên đó.

Cận vệ quân gỡ từ chân con phi ưng xuống một cái mật tín, sau liền đưa cho Ôn Xung công tử ở bên cạnh lão Quận chủ.

"Tin ?" Ôn Xung vừa nhìn qua dấu hiệu trên thư tín liền nhướng mày, nhanh chóng mở mật tín ra đọc.

"Dừng lại, Cha, Cha."

Ôn Xung liền hô lên.

Toàn bộ đội ngũ dừng lại, lão Quận chủ vén màn bên cửa thùng xe nhìn ra ngoài : "Chuyện gì ? "

Ôn Xung đem mật tín đưa tới.

Lão Quận chủ nhận lấy rồi nhìn qua, nội dung trên bức mật tín rất đơn giản : "Nghe nói Thủy Thần đã mời sư đệ của hắc 'Bạch Hổ Đại yêu' đến Quảng Lăng quận, hỗ trợ trông coi Thiên Niên Băng Ngọc Quả."

Vén vén đơn giản một câu đã khiến cho tâm lão Quận chủ nháy mắt lạnh buốt !

"Bạch Hổ Đại yêu ?"

"Thủy Thần mời sư đệ của hã 'Bạch Hồ Đại yêu đến hỗ trợ ?"

Lão quận chủ lúc này tâm tình đã phát run, hai tay đều không ngừng run rẩy.

"Tại sao có thể như vậy ? Tại sao có thể như vậy ? Trời muốn cắt đứt đường sống của ta, trời muốn cắt đứt đường sống của ta ?" Lão Quận chủ thì thào nói nhỏ.

"Bạch Hồ Đại yêu không phải là đang trường kỳ chiếm giữ tại khu vực sơn trấn Hắc Phong Lĩnh quận sao ? Hắc Phong Lĩnh ba nghìn tiểu yêu đều nghe lệnh của hã. Tên Bạch Hồ Đại yêu này có sở trường ngự gió, có thể bay trong Thiên Địa, đại yêu như vậy như thế nào lại là sư huynh đệ với Thủy Thần ? Hã được mời đến trông coi Thiên Niên Băng Ngọc Quả sao ?" Ôn Xung cũng có chút sợ hãi, dù sao thì không chiếm được Băng Ngọc quả, cha hã sợ rằng sẽ sống không còn được mấy năm.

"Đại yêu bậc này đều có tu hành pháp môn." Lão Quận chủ trầm giọng nói, "Tu hành pháp môn tự nhiên là cũng có truyền thừa, có sư tôn, có sư huynh đệ, điều này vô cùng bình thường. Ta còn tưởng rằng Thủy Thần căn bản không thể rời khỏi sông hồ nước quá xa. Nên cùng lắm hã sẽ phái thật nhiều yêu quái lên Thương Nha Sơn. Không nghĩ đến hã còn mời tới cả Bạch Hồ Đại yêu !"

"Tin tức này có phải hay không là giả ?" Ôn Xung không nhịn được nói.

Có Nhân tộc đầu nhập vào yêu quái.

Đồng dạng cũng có một số tiểu yêu đầu phục Nhân tộc, từ Nhân tộc đoạt được nhiều chỗ tốt. Lần này truyền đến mật tin đúng là một đầu yêu quái đầu phục cho Quận chủ đại nhân.

"Nếu như nói đến Bạch Hồ Đại yêu, ta sợ là tám phần là sự thật." Lão Quận chủ tuy rằng nội tâm không muốn tin tưởng, thế nhưng với kinh nghiệm sống lâu năm, hẳn tự nhiên biết rõ tin tức này có khả năng là thật rất lớn, "Thủy Thần không biết chính xác giờ Băng Ngọc Quả chín. Thế nhưng có thể suy tính đại khái mười ngày nửa tháng vẫn được, nên hẳn đã mời sư đệ Bạch Hồ Đại yêu trên mười ngày nửa tháng."

"Cái Thiên Niên Băng Ngọc Quả này chỉ là kéo dài thọ nguyên ! Hẳn là một con yêu quái, đã có thể có được tuổi thọ rất dài, vì cái gì mà cũng muốn kéo dài thọ nguyên ?" Sắc mặt lão Quận chủ trở nên dữ tợn mà hét.

"Vậy làm sao bây giờ ?" Ôn Xung luống cuống hỏi.

"Nếu là Bạch Hồ Đại yêu thì có lẽ bọn Y Tiêu, Bạch Vân sẽ không có hy vọng." Lão Quận chủ trầm giọng nói, "Ta lo bọn hắc không biết có còn sống để trở về hay không, đặc biệt là Y Tiêu, nếu chết ở Thương Nha Sơn, Y Thị lẫn Thần Tiêu môn sẽ không dễ dàng bỏ qua."

"Ta đây liền phái người truyền tin tức cho bọn hắc." Ôn Xung liền nói.

Lão Quận chủ nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn sắc trời, thở dài nói : "Không còn kịp nữa rồi, rất nhanh sẽ đến giờ Tỵ rồi, từ nơi này chạy đến Thương Nha Sơn, rồi lại lên núi, rồi lại đến Vụ Hồ hạp cốc, haizzzzz, đã chậm, đã quá muộn rồi !"

Lão Quận chủ nói xong liền khép bức màn lại.

"Vẫn tiếp tục đi tới sao ?" Ôn Xung hỏi.

"Tiếp tục đi đến chân núi Thương Nha Sơn chờ xem, có lẽ có thể đợi đến khi bọn hắc đi ra." Thanh âm lão Quận chủ thoáng cái dường như là già đi rất nhiều. Lão cũng biết nếu có Bạch Hồ Đại yêu canh giữ thì làm cách gì cũng không có hy vọng đoạt được Thiên Niên Băng Ngọc Quả, hy vọng kéo dài thọ nguyên hai mươi năm thế là bị cắt đứt sao ?

"Bạch Hổ Đại yêu, Bạch Hổ Đại yêu. . ." Trong xe có giọng nói lẩm bẩm.

Ôn Xung sắc mặt cũng đen lại vài phần, lúc này mới cao giọng quát :
"Tiếp tục đi tới."

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Linh Quả Thành Thục

Vụ Hồ hạp cốc, bên trong hạp cốc có một đám tiểu yêu đang ở trong một tòa trạch viên, bọn chúng có tên năm ngáy o..o..., lại có vài tên đang ngồi uống rượu ăn thịt.

"Chúng ta ở đây canh giữ Linh quả thụ đến bao giờ? Lúc trước canh giữ có thể tùy ý ra vào hạp cốc, nhưng một năm gần đây lại cấm chúng ta rời khỏi Vụ Hồ hạp cốc! Ta đây ghen muốn điên rồi."

"Nhịn một chút đi, lúc này mới tháng năm ,muốn ly khai còn lâu lắm."

"Linh Quả thụ rốt cuộc là cái gì ? Để cho các huynh đệ chúng ta ở đây trông coi lâu như vậy, ngay cả Trấn Sơn quận Hắc Phong Lĩnh Bạch Hồ Đại vương cũng đi theo trông coi?"

"Bạch Hồ Đại vương đến đây là nửa tháng trước, đoán chừng cũng đã đến thời điểm mấu chốt rồi, tất cả mọi người nhịn một chút đừng làm hư mất đại sự của Thủy Thần. Làm hỏng sự tình, hừ hừ, bị luyện thành ma bặc thì hối hận cũng đã muộn."

"Dạ dạ dạ."

Những tên tiểu yêu nghe thấy liên tục gật đầu.

Bọn hắn cũng nghe nói qua làm Thủy Thần khi tức giận trước đây sẽ bị giết chết nhưng mà hiện nay làm Thủy Thần tức giận đều bị luyện hóa thành ma bặc. Theo lời của một ít yêu quái đi theo hỗ trợ truyền lời ra, quá

trình luyện hóa cực kỳ tàn nhẫn thống khổ, rất nhiều tên chịu không nổi thống khổ cuối cùng thân thể tan vỡ mà chết đi.

...

Trong một gian tĩnh thất có một bồ đoàn, một vị nam tử cường tráng đi chân trần khoananh chân mà ngồi.

Tại đây đang đốt một nén hương, mùi thơm ngào ngạt bao phủ trong tĩnh thất, trên vách tường còn treo một bức mãnh hổ hạ sơn đồ.

"Xuy xuy xuy ~~~" Một tia khí lưu màu đen từ trên thân thể nam tử tràn ra ngoài, sau đó những khí lưu này theo lỗ mũi chạy lại vào trong cơ thể.

Tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Hồi lâu, nam tử cường tráng mở mắt ra, đôi mắt là màu vàng con người dựng thẳng, bất quá rất nhanh khôi phục lại thành ánh mắt người bình thường.

"Dựa theo Thủy Thần sư huynh suy tính, Thiên Niên Băng Ngọc Quả thành thực chính là vào tháng này, không nhãn nhìn được nữa a." Trong đôi mắt nam tử liền xoẹt qua một tia lãnh ý lập tức đứng dậy đẩy cửa ra, bên ngoài chính là một cái sân nhỏ.

Trên mặt sân đang có hai thanh búa rất to đang nằm trên mặt đất.

Nam tử cường tráng đi qua, hai bàn tay dài ra lộ bộ lông màu trắng cũng to thêm một vòng, dường như đây là một đôi móng vuốt Hổ, mỗi một tay bắt lấy một chuôi búa, cầm hai chuôi búa lên một cách đơn giản.

"Bảo bối tốt." Nam tử cường tráng nhìn đôi đại phủ trong tay không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, "Làm ra một đôi búa này thật không dễ dàng a."

Là không dễ dàng.

Bởi vì hai cái búa này một thanh búa nặng một nghìn tám trăm cân! Để luyện ra đôi thần binh lợi khí này cần rất nhiều tài liệu trân quý. Giống như Tần Vân tại Bắc Địa biên quan chinh chiến, du lịch thiên hạ, bội kiếm của hắn cũng là một thanh thần binh lợi khí, nhưng thanh kiếm kia của hắn mới nặng hơn mười cân. Mà cặp búa này mỗi thanh đều nặng một nghìn tám trăm cân chưa tính hao tổn lúc chế tạo, vì chế tạo ra một thanh búa hao tổn rất nhiều tài liệu mà hắn sưu tập khiến Bạch Hồ Đại yêu rất đau lòng.

Hắn chế tạo trước một thanh lại tiêu phí ba mươi năm khổ công sưu tập tài liệu, nện vào bao nhiêu núi vàng núi bạc, mới chế tạo ra chuôi thứ hai búa.

Cầm trên tay hai lưỡi búa, Bạch Hồ Đại yêu uy thế lập tức bất đồng so với dĩ vãng. Đương nhiên hai chuôi búa này muốn trở thành pháp bảo còn kém một chút. Dù sao muốn luyện chế ra Pháp bảo, pháp môn chế tạo yêu cầu cực cao. Bất quá đối với Bạch Hồ Đại yêu mà nói... pháp bảo bình thường cũng không bằng hai thanh búa này.

Thích hợp mới là tốt nhất! Bạch Hồ Đại yêu vốn là vua bách thú 'Bạch Hồ' tu luyện thành yêu, lại càng là Tiên Thiên Đại yêu, cầm đôi phủ trên tay. . . Tiên Thiên Hư Đan cảnh cao nhân nhân tộc nhìn thấy cũng biến sắc.

"Hô, hô, hô. . ." Bạch Hồ Đại yêu cầm lấy hai thanh đại phủ, hắn cử trọng nhược khinh vung vẩy hai thanh đại phủ cộng lại hơn ba nghìn cân.

. . .

Vụ Hồ hạp cốc.

Tần Vân, Y Tiêu, Cổ Hoài Nhân, Tiền thúc, bốn người bọn họ đều yên lặng trông coi, thời khắc đều chú ý đến một cây Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ bên kia.

Bỗng nhiên ——

Linh quả trên cây đang có màu xanh tự nhiên liền chuyển hóa thành màu đỏ, thời gian rất ngắn vùn vụt trong một cái nháy mắt. Hơn nữa sau khi Linh quả chuyển hóa thành màu đỏ, mặt ngoài cũng nổi lên vàng sáng màu tím. Từ xa nhìn đến Linh Quả như một viên hồng bảo thạch cực lớn.

"Thiên Niên Băng Ngọc Quả chín rồi!" Tần Vân giật mình, Y Tiêu, Cổ Hoài Nhân, Tiền Thúc trong lòng căng thẳng.

Rốt cuộc cũng chờ đến lúc thành thực rồi.

"Tần huynh, cẩn thận." Y Tiêu truyền âm.

"Hử."

Tần Vân trong nháy mắt lấy ra một tấm đạo phù 'Ẩn Thân Phù " lập tức rút chân nguyên vào thôi phát, xuy, Ẩn Thân Phù trong nháy mắt vỡ vụn, chân nguyên trải qua phù văn đặc thù cải tạo liền trở thành một cái lồng vô hình bao phủ toàn thân ,sau khi bao phủ toàn bộ. . . Liền hoàn toàn ẩn hình!

Trong lúc thôi phát Ẩn Thân Phù Tần Vân đồng thời cũng thôi phát một tấm Thần Hành phù lục trong ống quần.

Thu thập Linh quả, phải nhanh! Tần Vân tự nhiên không dám lưu lại thủ đoạn.

Nói thì chậm chạp, kì thực Tần Vân thôi phát hai đạo Ẩn Thân Phù cùng Thần Hành phù lục cũng chỉ là sự tình trong tích tắc.

"Đi."

Tần Vân trong nháy mắt chạy như bay đến chỗ Linh Quả.

Một bên Y Tiêu, chủ tớ Cổ Hoài Nhân đều là trơ mắt nhìn xem Tần Vân ngay trước mặt ẩn thân biến mất, bất quá Y Tiêu cùng với Tiền Thúc tại khoảng cách cực gần đều là có thể cảm ứng được bên cạnh có một người tồn tại, vả lại pháp nhãn của Tiền Thúc cũng có thể quan sát được sinh mệnh khí tức của Tần Vân.

Ẩn Thân Phù, chủ yếu là khiến cho mọi người xung quanh không thể nhìn thấy bằng mắt thường!

"Hoài Nhân chuẩn bị tiếp ứng, mọi người chuẩn bị động thủ." Tiền Thúc truyền âm nói, trịnh trọng vô cùng.

Cổ Hoài Nhân có chút trong lòng hốt hoảng, mặt ngoài còn có thể duy trì một chút bình tĩnh, ngay lập tức truyền âm nói: "Tiền thúc, lát nữa làm như thế nào?"

"Làm như thế nào? Tần công tử thu thập được Linh quả, tự nhiên giúp hắn chạy trốn khỏi cái này Vụ Hồ hấp cốc, tóm lại chúng ta đợi Y cô nương hạ lệnh, một khi hạ lệnh trốn, chúng ta liền lập tức mau chóng chạy trốn. Yên tâm đi, cái này Vụ Hồ hấp cốc yêu quái mặc dù nhiều khoảng hơn trăm tên! Y cô nương cùng Tần công tử trốn thoát cũng không khó. Hơn nữa ta còn sẽ thời khắc thiếp thân bảo hộ người. Người cũng phải nhớ kỹ sử dụng chuôi pháp khí của người một cách cẩn thận, chuôi này pháp khí này của người cũng có một chút uy lực đấy." Yêu quái lão bộc truyền âm.

"Ừ ừ, biết rõ." Cổ Hoài Nhân ngay lập tức truyền âm đáp.

...

Mà bên kia.

Tần Vân cũng không dám cuồng bạo đi về phía trước, nếu như gây ra tiếng động sẽ bị yêu quái phát hiện .

"Hô." Hần tận lực thu liễm khí tức, lặng yên không một tiếng động hướng Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ tiến đến. Không gây một chút tiếng động, hần chỉ vận dụng ba thành tốc độ của mình.

Bên cạnh Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ, đang có hơn mười tên yêu quái trông coi một cách buồn chán.

Bỗng nhiên một tên yêu quái ngửi thấy mùi thơm, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía quả thụ bên cạnh, khi thấy Linh quả kia đã đỏ, hơn nữa mặt ngoài hiện ra vầng sáng màu tím, tên tiểu yêu hai mắt lập tức trợn tròn xoe, liền nói: "Mau nhìn mau nhìn, Linh quả thành thực rồi."

Đám tiểu yêu đang ngủ gà ngủ gật, nghe xong đều giật mình, tất cả quay đầu sang nhìn.

"Thành thực rồi."

"Linh quả thành thực rồi."

Đám tiểu yêu ngửi được mùi thơm của linh quả không kìm lòng muốn hái xuống thử một miếng.

Nhưng vừa ngửi tới hậu quả sau khi ăn, liền không dám suy nghĩ nhiều.

"Linh quả này cuối cùng cũng thành thực rồi, thời gian chúng ta ở đây chịu khổ cuối cùng cũng chấm dứt."

"Các người chờ ở đây, ta đi bẩm báo Bạch Hổ Đại vương."

Mười tên tiểu yêu vô cùng vui mừng, lập tức một tên tiểu yêu hướng trạch viện mà chạy đi báo tin.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bạch Hồ Đại Yêu

Tần Vân duy trì ẩn thân, thi triển thân pháp bay qua bay lại trong sơn cốc, sự ảo diệu của thân pháp hẳn có thể nói là đập tuyết vô ngân(đi trên tuyết không để lại dấu vết), không phát ra chút tiếng động.

Cảm ứng của đám yêu quái rất nhạy bén, chỉ cần khoảng cách hơi chút gần là chỉ sợ đám yêu quái sẽ phát giác được mùi vị của Nhân loại. Vì vậy chỉ còn cách vòng đường tránh từng con yêu quái một, dọc theo một tuyến đường quanh co khúc chiết tiếp cận cây Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ kia.

"Bạch Hồ đại vương! Bạch Hồ đại vương!"

Một con tiểu Yêu chạy vội về hướng trạch viện, thấy được cửa sau trạch viện có một người đàn ông khỏe mạnh đi ra liền hô to.

Lỗi tai Tần Vân khẽ nhúc nhích, không khỏi cả kinh.

"Bạch Hồ đại vương ư?" Tần Vân liền đưa mắt liếc nhìn người đàn ông khỏe mạnh đi ra từ trạch viện kia.

Bởi vì khoảng cách quá xa, nên pháp nhãn căn bản nhìn không ra một chút khí tức nào của người đàn ông khỏe mạnh kia.

Nhưng cách xưng hô Bạch Hồ đại vương kia lại làm cho Tần Vân cảm thấy không ổn.

"Bạch Hổ đại vương sao? Quảng Lăng quận ta có ai gọi là Bạch Hổ đại vương không nhỉ?" Tần Vân trong lòng vẫn còn nghi hoặc, nhưng theo đó liền biến sắc.

Quảng Lăng quận không có ai tên vậy cả!

Thế nhưng một quận khác của Giang Châu — Trấn Sơn quận lại có, đó là một Tiên Thiên đại yêu tiếng tăm lừng lẫy! Là “Bạch Hổ Đại yêu” chiếm giữ Hắc Phong Lĩnh.

"Chẳng lẽ là Bạch Hổ Đại yêu của Hắc Phong Lĩnh thuộc Trấn Sơn quận?" Trong lòng Tần Vân xiết chặt, người có tên, cây có bóng. “Dâm uy” của Bạch Hổ Đại yêu đương nhiên là hắn đã sớm nghe qua.

"Nếu thật sự hắn thì không ổn rồi! Mặc kệ như thế nào, lấy được Linh quả đã rồi tính sau."

Không còn nhiều thời gian suy nghĩ, thân hình hắn vẫn không ngừng bay qua bay lại trong rừng.

Cho đến khi đến gần cây Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ kia mới nhảy dựng lên, vượt qua phạm vi canh giữ của mười mấy tên tiểu yêu rồi rơi xuống bên cạnh Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ. Trong nháy mắt thò tay liền bắt được trái "Thiên Niên Băng Ngọc Quả" kia. Linh quả trực tiếp bị giật xuống rồi bỏ vào hộp ngọc mang theo bên người, hộp ngọc thì lập tức được bỏ vào trong ngực.

"Đã tới tay." Trong lòng Tần Vân vui vẻ.

...

Rất nhiều yêu quái trong hạp cốt Vụ Hồ đều phát hiện Thiên Niên Băng Ngọc Quả đã thành thực, lập tức đều kích động ồn ào hân hoan, từng tên một nhìn vào trái Linh quả kia.

"Linh quả thành thực rồi."

"Quả thật đã thành thực."

"Đã thành màu đỏ cả rồi." Đám tiểu yêu này tên nào cũng vui mừng ra mặt, quãng thời gian buồn chán để trông coi ở đây từ nay kết thúc.

Tiếng ồn ào này cũng làm cho Bạch Hồ Đại yêu ở trong sân nhỏ của trạch viện ngừng lại việc vung vẩy hai cây cự phủ, trực tiếp ném đôi cự phủ trên mặt đất vang lên tiếng “ầm” rồi thân nhiên đẩy cửa viện đi ra ngoài. Sau khi Bạch Hồ đại yêu đi ra khỏi cửa sau liền đưa mắt hướng về chỗ Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ.

"Bạch Hồ đại vương! Bạch Hồ đại vương!" Tên tiểu yêu đến bẩm báo cũng đang chạy tới.

"Cuối cùng cũng thành thực." Bạch Hồ Đại yêu khoác lên một bộ áo bào trắng rộng thùng thình, đi chân trần đứng ở đó, cười mỉm nhìn về phía cây Thiên Niên Băng Ngọc Quả Thụ ở đằng xa.

Đúng lúc này ——

Bứt!

Quả cây màu đỏ trên bề mặt lưu chuyển vàng sáng màu tím kia, dưới ánh nhìn chăm chú của Bạch Hồ Đại yêu cùng với rất nhiều tiểu yêu đang hưng phấn, sau khi “bứt” một tiếng trực tiếp bị hái xuống liền biến mất vô tung vô ảnh.

Trong lúc nhất thời hạp cốc Vụ Hồ đều an tĩnh lại, tất cả yêu quái đều an tĩnh lại từng tên một.

Bạch Hồ Đại yêu cũng ngây ngẩn cả người.

Mỗi người bọn hắn đều thấy qua vốn có Linh quả mọc ở chỗ đó, nhưng bây giờ lại trống không, chỉ còn lại những cành lá như những khối băng vô nghĩa.

"Có ăn trộm."

"Có người ăn trộm Linh quả."

Đám yêu quái lập tức gào lên phẫn nộ.

Trong đôi mắt Bạch Hổ Đại yêu có một tia lãnh ý, đột nhiên quát lớn:
"Ra đây!"

Tiếng quát này lại làm cho không trung sinh ra gợn sóng mắt thường có thể thấy được, giống như mặt nước đang lăn tăn sóng nước, cuồn cuộn dâng trào về phía bốn phương tám hướng.

"Ra đây!" "Ra đây!" "Ra đây!" "Ra đây!" "Ra đây!" "Ra đây!"

m thanh không ngừng truyền ra khắp bốn phía.

Mới vừa bắt đầu uy lực của âm thanh cũng không lớn, nhưng dưới sự cộng hưởng vô số tiếng “ra đây” liền giống như tiếng sấm cuồn cuộn, càng ngày càng vang. Làm cho gợn sóng cũng càng thêm rõ ràng, những gợn sóng kinh khủng quét về bốn phương tám hướng, rất nhanh liền quét sạch phạm vi mấy trăm trượng xung quanh, rất nhiều tiểu yêu đều đau lớn che đầu lại. Mà chấn động này đương nhiên cũng quét về phía bốn người Tần Vân, Y Tiêu, Giả Hoài Nhân và lão bộc Tiền Thúc bọn họ.

Khoảng cách giữa bọn họ và Bạch Hổ đại yêu còn chưa tới trăm trượng.

"Phù." Vòng bảo hộ ẩn thân của Tần Vân dưới sự chấn động của gợn sóng liền trực tiếp vỡ vụn, thân hình lộ ra, vòng bảo hộ tàng hình này rất

yếu ớt, cho dù một bộ khoái bình thường của người phàm chỉ cần một kiếm cũng có thể đâm rách. Thuật ẩn thân chú trọng vào quý dị, còn phòng hộ lại không đáng nhắc tới.

"Rầm rầm rầm ~~~ "

Cây cỏ xung quanh chỗ ba người Y Tiêu ẩn nấp bị chấn động đến nỗi rất nhiều lá cây bay lên, ba người Y Tiêu bọn họ cũng bại lộ.

"Bạch Hồ đại vương ư?" Lão Yêu Tiên Thúc sắc mặt đại biến, ngay lập tức truyền âm nói: "Y cô nương, Bạch Hồ đại vương này rất có thể là Bạch Hồ Đại yêu của Trấn Sơn quận!"

"Bạch Hồ Đại yêu sao?" Giả Hoài Nhân bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, chân như nhũn ra.

Y Tiêu là tới từ Côn Lôn châu, tuy không quá quen thuộc với Giang Châu nhưng nếu như đã đến Giang Châu thì đương nhiên một số tin tức cơ bản là phải nắm được.

Ví dụ như một số Đại yêu thanh danh hiển hách, chiếm giữ ở các nơi.

Bạch Hồ Đại yêu chính là một trong Đại yêu của Trấn Sơn quận. Tuy rằng không giống 'Thủy Thần' độc bá Quảng Lăng quận, làm hại dân gian đã hơn hai trăm năm, ngay cả triều đình cũng không làm gì được. Nhưng Bạch Hồ Đại yêu lại có sở trường ngự gió, có thể bay giữa thiên địa, cao nhân Tiên Thiên Hư Đan cảnh bình thường không phải là đối thủ của con Đại yêu này. Mà nếu tiền bối Tiên Thiên Thực Đan cảnh ra tay thì Bạch Hồ Đại yêu này lại bay lên trời mà trốn.

"Không nghĩ tới ở Quảng Lăng quận lại đụng phải Bạch Hồ Đại yêu của Trấn Sơn quận." Y Tiêu nhú mày, truyền âm nói: "Lão Tiên, Giả Hoài Nhân, nhiệm vụ hai người các người đã hoàn thành. Thực lực Bạch Hồ Đại yêu này quá mạnh mẽ, hai người các người lo mà chạy khỏi đây đi."

"Tốt." Tảng đá trong lòng lão Yêu Tiên Thúc liền được thả xuống, ngay lập tức truyền âm đáp, Giả Hoài Nhân cũng ngay lập tức truyền âm đáp.

Bạch Hồ Đại yêu có sự uy hiếp quá lớn đối với chủ tớ hai người Giả Hoài Nhân.

"Chúng ta đi thôi."

Lão Yêu Tiên Thúc cùng Giả Hoài Nhân nhanh chóng vắt chân lên cổ mà chạy ra ngoài hạp cốc.

Mà Y Tiêu lại hướng lại chạy về phía Tần Vân, Tần Vân cũng chạy về phía nàng. Hai người bọn họ đều rõ ràng, trong hai người, một người am hiểu cận chiến, một người am hiểu đạo pháp đánh xa. Hai người phối hợp lại mới là tốt nhất.

Dù sao tên Bạch Hồ Đại yêu này tạo cho Tần Vân và Y Tiêu áp lực rất lớn.

...

"Ba tên Nhân tộc, còn có một tên Yêu tộc nương nhờ vào Nhân tộc?" Bạch Hồ Đại yêu cười phì một tiếng.

Hắn ngay cả di chuyển cũng lười, bèn đứng ở tại chỗ tùy ý vung tay một cái.

Vù vù vù. . .

Chỉ thấy chín hạt ngôi sao bay ra từ trong tay, sau khi bay gặp gió liền to lên biến thành chín hòn đá màu xanh đậm kích thước cỡ đầu lâu, trên tảng đá khắc lấy vô số phù văn, ngọn gió đen quấn quanh cũng càng nhiều.

Chín hòn đá màu xanh đậm xé rách trời cao, trông như chín quả sao băng, ba hòn đánh về phía chủ tớ Giả Hoài Nhân, ba hòn bay về phía Y Tiêu, còn ba hòn thì bắn sang Tần Vân.

"Là Phong Lôi Thạch!" Lão bộc Yêu quái Tiền Thúc quá sợ hãi.

"Hoài Nhân, đi mau."

Lão bộc Yêu quái toàn thân mọc ra bộ lông, đầu cũng biến thành đầu chó, một phát bắt được quần áo của Giả Hoài Nhân, vèo cái liền hóa thành tàn ảnh chạy trốn, tốc độ tăng đến cực hạn.

"Hừ hừ." Bạch Hổ Đại yêu cười nhạo, ánh mắt ngược lại rơi vào trên người Tần Vân nơi xa, bởi Tần Vân đã hái Linh quả nên hẳn mới mục tiêu mà gã quan tâm nhất.

"Vèo."

Tần Vân thúc giục Thần Hành phù lục, hóa thành một luồng ánh sáng phóng tới chỗ Y Tiêu.

Vù vù vù.

Ba hòn Phong Lôi Thạch hung mãnh bắn tới.

"Rầm rầm rầm."

Trong nháy mắt Tần Vân xuất kiếm, dưới sự lập loè của kiếm quang, ba đạo kiếm quang mơ hồ phân biệt chém vào ba hòn Phong Lôi Thạch. Ba hòn Phong Lôi Thạch này vốn còn hung mãnh vô cùng, nhưng dưới kiếm quang mạnh mẽ này lại có một loại sức mạnh vô hình tiến vào trong Phong Lôi Thạch làm rung rộng phù văn của nó, khiến cho phù văn bên ngoài Phong Lôi Thạch đều có chút rung động lắc lư. Ba hòn Phong Lôi Thạch đều lắc lư lắc lư.

"Ồ? Phong Lôì Thạch của ta!" Trong lòng Bạch Hồ Đại yêu giật mình, mắt nhìn về phía Tần Vân ở xa, nghĩ: "Sợ rằng nếu ném thêm vài tảng về phía hã thì phù văn Phong Lôì Thạch của ta cũng sẽ nát tới nơi, rõ ràng sức kiẽm của hã không lớn nhưng tại sao lại có thể phá hoại pháp khí mạnh mẽ như vậy nhỉ? Chẳng lẽ là đệ tử của tông phái đứng đầu?"

Trong lòng Bạch Hồ Đại yêu khẽ nhúc nhích, ba hòn Phong Lôì Thạch vốn đánh về phía Tần Vân lập tức chuyển hướng bay ngược về.

...

Bên kia.

Khuôn mặt Lão bộc Yêu quái Tiên thúc dữ tợn, một tay ném Giả Hoài Nhân ra, quát: "Đi mau." Đồng thời quay người điên cuồng ngăn cản ba hòn Phong Lôì Thạch kia, vù vù vù ~~~ ba hòn Phong Lôì Thạch vẫn đập tới với uy thế hung mãnh như ma quỷ, trong nháy mắt cơ thể lão bộc Tiên thúc đều trở nên mơ hồ, hã chủ động đón lấy ba hòn Phong Lôì Thạch kia chỉ vì lo cho Giả Hoài Nhân bị đánh trúng.

Dù sao chỉ cần để lọt một tảng thì cũng đủ để Giả Hoài Nhân chôn xác tại đây.

Bởi vì phải ngăn trở tất cả Phong Lôì Thạch nên việc né tránh giữ mạng cũng không thể, lão bộc Tiên Thúc cũng đã cố hết sức.

"Oành Oành Oành ~~~" Dưới sự oanh kích của Phong Lôì Thạch, lão bộc Tiên thúc khó khăn lắm tiếp được ba hòn Phong Lôì Thạch oanh kích liên tục hơn mười lần, rốt cuộc không thể đỡ được nữa, một tảng Phong Lôì Thạch nện lên người lão, đánh lão ta trực tiếp bay ngược dính vào trong hốc đá ở giữa sườn núi, "phụt", một ngụm máu tươi phun ra.

"Tiên Thúc."

Giả Hoài Nhân đang điên cuồng áp dụng định luật bảo toàn tính mạng cũng chú ý đến đằng sau, thấy cảnh Tiên thúc bay ngược phun máu, trong lòng không khỏi thất lại.

Mà ba hòn Phong Lôi Thạch kia liền liên tiếp đánh về phía lão bộc Tiên thúc đang trọng thương.

"Oành oành oanh." Sự đe dọa mỗi một đòn của Phong Lôi Thạch đều rất lớn, tốc độ cũng nhanh đến tuyệt đỉnh, Tiên Thúc miễn cưỡng ngăn được hai hòn, một hòn Phong Lôi Thạch cuối cùng lại nện lên ngực lão, xương lão vỡ vụn, ngực bị lõm vào trong, một ngụm máu tươi cùng với một phần mảnh vụn nội tạng đều bị nhổ ra, trên khuôn mặt đầy lông lá của lão bộc Tiên thúc rất dữ tợn.

"Xong rồi! Chênh lệch giữa ta và Đại yêu Tiên Thiên vẫn là quá lớn, ngay cả pháp khí Phong Lôi Thạch mà hãn điều khiển cũng đỡ không nổi." Đáy lòng Lão bộc Tiên thúc bắt đầu tuyệt vọng, đồng thời nhìn về phía Giả Hoài Nhân đang chạy như bay ở phía xa, hãn bây giờ chỉ mong Hoài Nhân có thể thoát đi.

"Oanh! ! !"

Bỗng nhiên giữa không trung sấm chớp lóe lên, mơ hồ hiện ra hình dáng ngũ sắc lôi đình quần quanh đánh về phía Bạch Hổ Đại yêu.

Sấm chớp quá nhanh, mặc dù là oanh ra từ trong lòng bàn tay Y Tiêu nhưng trong nháy mắt đã đến trước mặt Bạch Hổ Đại yêu, lúc này Bạch Hổ Đại yêu duỗi tay trái ra, bàn tay lập tức biến thành một bộ vuốt hổ to lớn, một trảo là đã mạnh mẽ chặn lại ngũ sắc lôi đình kia.

Ầm ầm! ! !

Ngũ Hành thần lôi đánh cho bộ vuốt Hổ kia cháy đen cả lông, làm Bạch Hổ Đại yêu cũng phải toàn lực ngăn cản, không cách nào điều khiển

chín hòn Phong Lôi Thạch một cách nghiêm túc, tốc độ bay của Phong Lôi Thạch đều trở nên chậm lại, uy thế đại giảm, điều này cũng giúp cho lão bộc Tiền Thúc tránh được một kiếp.

"Ngũ hành lôi pháp sao? Lại thêm một đệ tử đại phái đứng đầu à? Thú vị, quả thật rất thú vị." Trong đôi mắt Bạch Hổ Đại yêu tràn đầy hưng phấn.

Vào.

Tần Vân ở đằng xa hóa thành lưu quang chạy tới cạnh Y Tiêu.

Hai người đứng chung một chỗ.

"Tên Hổ yêu này thật là lợi hại, ngạnh kháng Ngũ Hành thần lôi của ta cũng chỉ có một vết thương nhẹ mà thôi." Y Tiêu truyền âm nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Quần Yêu Tụ Hội

Bây đâu, tập hợp!

Bạch Hổ Đại yêu lạnh nhạt hạ lệnh.

Vâng, thưa Bạch Hổ đại vương.

Một tên đầu lĩnh yêu quái từ giữa hông lấy ra một cái kèn lệnh, cái kèn này cũng là một kiện pháp khí đặc thù.

Ô, ô, ô,...

Tiếng kèn trầm thấp vang lên, nương nhờ sự thôi phát của yêu lực nhanh chóng truyền ra khắp nơi, lướt qua từng đỉnh núi, truyền rộng khắp Thương Nha Sơn.

Thương Nha Sơn chính là ngọn núi cao nhất Quảng Lăng quận, yêu quái chiếm giữ ở đây rất nhiều, cộng lại cũng hơn con số một nghìn! Bây giờ kèn lệnh đã thổi, sau khi những con đám yêu quái nghe được thanh âm này, cho dù là vốn đang ngủ hay là đang ăn thịt người, hoặc là đang vui đùa với phụ nữ Nhân tộc bắt được, tất cả đều ngừng lại, quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng kèn.

- Thủy Thần có lệnh, kèn lệnh vang lên, phải vội vàng đến chi viện.

- Đi

- Tranh thủ thời gian qua đó.

Cây kèn lệnh này là do đại đầu lĩnh Thương Nha Sơn nắm giữ, có thể triệu tập bầy yêu trong Thương Nha Sơn.

Có yêu quái luồn lách giữa rừng núi, có một số yêu quái phi cầm trực tiếp bay lên trời, còn một số ít trực tiếp đào đất mà đi.

Trong lúc nhất thời các loại yêu quái trong từng ngõ ngách của Thương Nha Sơn đều thi triển thủ đoạn chạy tới chỗ phát ra tiếng kèn.

Dưới chân núi Thương Nha Sơn.

Có một đại đội nhân mã đang tiến lên.

Ủa?

Quận chủ đại nhân vén bức màn của thùng xe lên, lắng nghe tiếng kèn trầm thấp truyền đến.

Tiếng kèn lệnh cực kỳ trầm thấp, Nhân tộc nghe xong đều cảm thấy nổi hết cả da gà.

Là tiếng kèn lệnh của Thương Nha Sơn.

Phương đại thống lĩnh ở một bên trịnh trọng nói:

- Tiếng kèn của Thương Nha Sơn vang lên, toàn bộ yêu quái của Thương Nha Sơn đều phải nghe lệnh, tất cả đều phải đi đến trợ giúp. Xem ra là đã đánh nhau rồi.

- Toàn bộ yêu quái của Thương Nha Sơn. . .

Quận chủ đại nhân nhẹ nhàng lắc đầu.

Ôn Xung liền nói:

- Phương thống lĩnh, liệu có cách gì giúp họ hay không?"

- Không có cách gì cả.

Phượng thống lĩnh nói thẳng:

- Mặc dù cận vệ quân của chúng ta mang đến tuyệt đối là tinh nhuệ, ở trên đất bằng lập ra quân trận, bắn cung nỏ thì đương nhiên có thể giết được rất rất nhiều mạng của lũ yêu quái kia. Nhưng nếu như đi vào giữa rừng núi, quân trận không lập ra được, từ đó sẽ lọt vào sự vây công điên cuồng của yêu quái. Sợ rằng thời gian không tới chốc lát, đám cận vệ quân của chúng ta cũng sẽ bị đám yêu quái tàn sát.

Phượng thống lĩnh thở dài:

- Dù sao so về sức mạnh cơ thể, tiểu yêu cũng đã là Luyện Khí tầng mười rồi.

Cận vệ quân có sáu trăm người. Phần lớn đều là Luyện Khí tầng năm tầng sáu, một số ít là Luyện Khí tầng bảy tầng tám, cho dù mở ra Tiên Môn cũng có vài tên.

Nhưng thực lực thấp nhất của yêu quái đều có thể so sánh với người Luyện Khí tầng mười! Giống như Giả Hoài Nhân tu luyện lâu hơn một chút, cộng thêm có pháp khí thì cũng chỉ có thể chống lại sự vây công của vài tên yêu quái mà thôi.

- Hơn nữa bọn hắn có hơn một nghìn tên, có tên có thể đào đất, có tên có thể bay lên trời, có tên có thể ẩn hình, thủ đoạn phong phú." Phượng thống lĩnh lắc đầu, nói:

- Nếu đi vào rừng núi chúng ta chính là muốn chết, chỉ còn cách dựa vào quân trận và cung nỏ với quy mô lớn mới có thể đối phó bọn chúng.

- Đợi vậy.

Quận chủ đại nhân mở miệng, ngắm nhìn ngọn núi lớn trước mắt bằng ánh nhìn xa xăm, sơn mạch liên miên đâm thẳng vào trong tầng mây.

Mà bên kia.

Trong hạp cốc Vụ Hồ.

Sau khi nghe được tiếng kèn sắc mặt hai người Tần Vân và Y Tiêu đều thay đổi.

Tần Vân ngay lập tức truyền âm nói:

- Đây là tiếng kèn lệnh của Thương Nha Sơn, một khi vang lên, nơi nào trong Thương Nha Sơn có yêu quái là sẽ chạy đến. Số lượng sợ rằng phải hơn một nghìn.

Sắc mặt Y Tiêu trịnh trọng, nói:

- Ta lúc trước đã tìm hiểu qua. Một con yêu quái thì không đáng nhắc tới, nhưng cơ thể nhân tộc chúng ta trời sinh yếu kém, cho dù là yêu quái bình thường tấn công lên cơ thể của chúng ta, sợ rằng một đòn cũng không chịu nổi, mà trên trăm con yêu quái đã rất đáng sợ rồi, còn đây có hơn một nghìn con yêu quái. . . Một khi chúng ta bị bao vây sẽ không thể nào phòng thủ được.

- Hơn một nghìn con yêu quái chạy đến vẫn còn cần thời gian, nghe tuy đáng sợ nhưng uy hiếp lại khá thấp, phiền toái nhất vẫn là con Hồ yêu này.

Tần Vân truyền âm với sắc mặt trịnh trọng:

- Con Hồ yêu này là Đại yêu của Hắc Phong Lĩnh thuộc Trấn Sơn quận, dưới trướng có ba nghìn tiểu yêu, có pháp khí là “Phong Lô Thạch”, chín hòn Phong Lô Thạch này cho dù là đầu lĩnh yêu quái bình thường

cũng có thể giết chết trong nháy mắt! Cơ thể Nhân tộc chúng ta phần lớn trời sinh yếu kém, cho dù là cao nhân Tiên Thiên Hư Đan cảnh cũng phải cẩn thận từng li từng tí, không dám bị chín hòn Phong Lô Thạch này đập trúng. Lát nữa người phải cẩn thận đấy, sợ rằng hắn sẽ thi triển Phong Lô Thạch để đối phó người

- Được.

Y Tiêu cũng hiểu rõ, vừa rồi nàng đối phó cũng chỉ là ba hòn Phong Lô Thạch mà thôi.

Nếu là chín hòn cùng lúc bay tới, mức độ uy hiếp đương nhiên bạo tăng.

- Phong Lô Thạch chỉ là chiêu bình thường nhất của hắn mà thôi.

- Người ta có câu “vân tòng long, phong tòng hổ” (mây theo rồng, gió theo cọp). Bất kỳ một con Hổ yêu nào đều có sở trường ngự gió! Mà con Bạch Hổ Đại yêu này thì khỏi nói nữa, một khi ngự gió là có thể bay lên chín tầng trời! Cho dù lúc chém giết bình thường, tốc độ của hắn còn nhanh hơn so với các Đại yêu Tiên Thiên bình thường. Theo ta được biết, cho dù là Thủy Thần thì tốc độ cũng chỉ bằng một nửa như hắn mà thôi. Tốc độ chính là thứ đáng sợ nhất của hắn, ta sẽ toàn lực ngăn chặn hắn, nhưng tốc độ của hắn quá nhanh, không nhất định sẽ cản được, người cũng phải cẩn thận rồi.

- Còn có cơ thể khủng bố của hắn, Hổ chính là vua của trăm loài. Hổ thành yêu thì đương nhiên còn đáng sợ hơn các yêu quái bình thường. Hắn lại là Tiên Thiên cảnh. Con Hổ yêu này còn pháp môn luyện thể, lực lượng lớn vô cùng, ngay cả Ngũ Hành thần lôi của người cũng có thể ngạnh kháng, có thể thấy được cơ thể của hắn mạnh mẽ tới mức nào. Chỉ cần cầm lấy hai thanh cự phủ kia là đã có thể chặt pháp bảo của người tu hành bình thường ra thành từng mảnh.

Y Tiêu nghe xong hơi hơi biến sắc, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao Tần Vân lại cẩn thận như vậy.

Bạch Hổ Đại yêu đứng ở đó, vẫy tay thu hồi chín hòn Phong Lôi Thạch.

Tiếng kèn ngừng lại.

Bạch Hổ Đại yêu lúc này quát:

- Bây đầu, nghe lệnh của ta, bắt lấy một người một yêu đã chạy kia rồi giết quách cho ta. Về phần hai tên da thịt mềm mại này ta sẽ tự mình đối phó.

- Vâng thưa Bạch Hổ đại vương.

- Giết!

- Giết hai tên kia!

Lập tức đám yêu khắp nơi trong hạp cốc đều tru lên nghe lệnh, thậm chí còn có chút yêu quái đang đứng ở sườn núi và đỉnh núi, những con yêu quái này điên cuồng gào thét bao vây Giả Hoài Nhân và lão bộc Tiền thúc.

- Xong rồi, xong rồi...

Giả Hoài Nhân điên cuồng lăn trốn, thế nhưng vừa chạy trốn tới giữa sườn núi liền thấy có đại lượng yêu quái tuôn ra như suối, không khỏi hoảng hốt.

- Hoài Nhân, chỉ cần trốn mà thôi, trốn càng nhanh càng tốt.

Lão bộc Tiền thúc mặc dù trọng thương thế nhưng vẫn điên cuồng lượn như bay đuổi theo, tốc độ của hắn rõ ràng còn nhanh hơn gấp bội so

với Giả Hoài Nhân, khoảng cách giữa lão và Giả Hoài Nhân đang không ngừng được rút ngắn.

- Tiền Thúc cứu ta! Tiền Thúc cứu ta!

Giả Hoài Nhân mặc dù liều mạng vắt chân lên cổ mà chạy nhưng vẫn hoảng hốt như trước.

Dù sao trên trăm tên yêu quái vây công, cho dù là đệ tử đại phái đứng đầu như Y Tiêu cũng phải hoảng hốt, đừng nói chỉ là một người tu hành cùi bắp như Giả Hoài Nhân.

- Chạy.

Lão bộc Tiền thúc giờ phút này hoàn toàn điên cuồng, cho dù là lúc hoàn hảo, một đánh trăm, lão cũng sẽ bị trên trăm tên yêu quái xâu xé! Hôm nay còn muốn bảo vệ Hoài Nhân. . . Vậy cũng chỉ còn cách liều mạng mà thôi! Lợi dụng lúc đám yêu quái chạy đến còn cần một khoảng thời gian, nắm chắc mỗi cái ưu thế một để liều.

Khuôn mặt của Lão bộc Tiền thúc trông vô cùng dữ tợn, nghĩ:

- Vốn nghĩ rằng đã có Tần công tử và Y cô nương ở đây, cho dù là đối mặt trên trăm tên yêu quái cũng không phải là việc khó. Bây giờ chỉ còn ta và Hoài Nhân đối mặt, thậm chí ta còn trọng thương, lần này sợ rằng ta sẽ không qua khỏi, thế nhưng cho dù ta có chết cũng phải giúp cho Hoài Nhân rời khỏi đây!!!

. . .

Trong sơn cốc có rất nhiều yêu quái điên cuồng đánh về phía chủ tớ hai người Giả Hoài Nhân.

Mà ở chỗ khác hai người Tần Vân, Y Tiêu chỉ cần đối mặt với một địch nhân! Nhưng tên địch nhân này còn đáng sợ hơn hơn trăm con yêu quái kia.

Bạch Hồ Đại yêu nhếch miệng cười cười, tiếng cười “âm âm” cuộn cuộn như tiếng sấm:

- Một người kiếm pháp siêu tuyệt, nếu như ta không nhìn lầm thì người hãn là người của Kiếm Tiên nhất mạch. Một người khác thì có Ngũ hành lôi pháp! Xem ra hai người các người đều là đệ tử của đại phái đứng đầu nhỉ? Thật không nghĩ tới ở nơi nhỏ bé như Thương Nha Sơn này lại có thể gặp được hai đệ tử đứng đầu đại phái của Nhân tộc. Nếu như giết chết các người thì sẽ là một chuyện vô cùng thú vị nhỉ?"

- Bây giờ chuẩn bị sẵn sàng để nhận lấy cái chết chưa?

Bạch Hồ Đại yêu nhếch miệng cười cười.

Theo đó thân thể hãn liền lắc lư một cái rồi trở nên to lớn.

Quần áo hoàn toàn bị ép đến vỡ vụn, sau khi biến lớn đến tầm hai trượng, toàn thân mọc đầy lông trắng, cái đầu cũng biến thành đầu hổ! Cánh tay còn to lớn hơn những cây cột trong cung điện bình thường, cái đùi thì một người thường ôm hai tay cũng không hết. Bức tường trạch viện ở bên cạnh cũng chỉ cao đến đầu gối hãn mà thôi! Xung quanh cơ thể hãn tự nhiên có luồng gió đen quấn quanh.

Hai tay của hãn duỗi ra, chỉ thấy trong trạch viện có cuồng phong cuốn hai thanh đại phủ bay tới, hai thanh đại phủ đều dài hơn một trượng nhưng với thân hình khủng bố của Bạch Hồ Đại yêu thì hai thanh đại phủ kia lại khá vừa vặn.

Con mắt màu vàng kinh khủng của Bạch Hồ Đại yêu nhìn về phía Tần Vân và Y Tiêu ở đằng xa, cười dữ tợn nói:

- Đệ tử đại phái đứng đầu thì sao? Được giết đệ tử đại phái đứng đầu quả thật rất vinh hạnh cho ta! Chết đi!"

Giờ khắc này chuyện Linh quả hãn cũng đã ném ra sau đầu rồi.

Bạch Hồ Đại yêu chính là muốn giết những đệ tử của đại phái đứng đầu này!

Hãn vừa cất bước.

Oanh!

Không khí bị xé nứt!

Thân ảnh của hãn nhanh đến mức giống như một khối thiên thạch xé rách trời đất.

Vậy nên mới có câu “vân tòng long, phong tòng hổ"! Bạch Hồ Đại yêu vọt tới trước, gió đen gào thét, vừa cất bước đã vọt ra hơn mười trượng, chỉ vừa mới ba bước là đã vọt tới trước mặt Tần Vân cùng Y Tiêu, tốc độ so với lúc Tần Vân thi triển Thần Hành phù lục còn phải nhanh hơn gấp hai gấp ba lần. Đám yêu quái còn đang mãi đuổi theo chủ tớ hai người Giả Hoài Nhân thì bên này Bạch Hồ Đại yêu chỉ cần trong nháy mắt là đã đến trước mặt Tần Vân và Y Tiêu bọn họ rồi.

- Quá xá nhanh!

Trên khuôn mặt một mực tỉnh táo của Y Tiêu cũng lộ ra vẻ kinh hãi, tốc độ này thật là đáng sợ, nàng liền cố hết sức né tránh, đồng thời lại lật tay đánh ra Ngũ Hành thần lôi.

Tần Vân vẫn đứng tại chỗ.

Hãn sớm đã có dự đoán trước đối với tốc độ của Bạch Hồ Đại yêu, chẳng qua khi tự mình cảm nhận vẫn còn cảm thấy run sợ, quá đáng sợ rồi!

Dưới tốc độ này thì cho dù mình trốn đến chân trời góc bể cũng trốn không thoát vì sự chênh lệch giữa đôi bên là quá lớn. Thậm chí nếu Bạch Hổ Đại yêu nguyện ý hắt ta còn có thể bay lên trời. . . Như vậy khi đuổi theo hắt sẽ càng thêm nhẹ nhõm. Vì vậy chỉ còn cách là đối diện trực tiếp.

“Oanh!”

Ngũ Hành thần lôi đánh lên cơ thể Bạch Hổ Đại yêu, rất nhiều sợi lông màu trắng đều cháy đen cả, nhưng hắt căn bản không quan tâm, chẳng qua khuôn mặt hắt càng thêm dữ tợn, sát ý trong đôi mắt màu vàng càng thêm mạnh mẽ.

Tay trái Tần Vân cầm lấy vỏ kiếm, tay phải đặt ở trên chuôi kiếm, hai chân một trước một sau, thoáng cong người xuống.

Y Tiêu vốn đang định nhanh chóng lùi lại thấy thế liền giật mình, ngay lập tức truyền âm:

- Không thể ngạnh kháng!

Tần Vân vẫn đứng tại chỗ, bình tĩnh chờ đợi.

- Chết đi!

Lúc Bạch Hổ Đại yêu vọt tới, thân hình khổng lồ như một ngọn núi nhỏ, thanh đại phủ to như căn phòng càng là chém mạnh xuống dưới.

Tần Vân ngẩng đầu nhìn về thanh đại phủ đang chém mạnh xuống, mắt cũng không thèm chớp một cái, mỗi một quỹ tích của đại phủ hắt đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

“Keng...!” trong nháy mắt Tần Vân vọt tới trước, rút kiếm ra, một luồng kiếm quang sáng lên!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Pháp Bảo? Yên Vũ Kiếm Ý!

Y Tiêu ở một bên nhìn biến sắc:

Tần huynh quá mức lỗ mãng rồi, Bạch Hồ Đại yêu này thật sự hung mãnh, không thể liều mạng. Nên né mạnh đánh yếu, không nên cùng hấn liều lực lượng.

Oanh! ! !

Bạch Hồ Đại yêu toàn lực đánh xuống một , khi thấy đối phương chỉ rút kiếm ngăn cản chính diện, không khỏi âm thầm cười nhạo: "Pháp bảo của người tu hành cảnh giới Tiên Thiên ta còn có thể đánh bay, chỉ là một tên tiểu bối chưa bước chân vào Tiên Thiên cũng dám chính diện chống đỡ? Thực là muốn chết!"

Sau khi va chạm.

Bạch Hồ Đại yêu có cảm giác mình đánh xuống một đường như bổ vào một vòng xoáy, vòng xoáy đem lực đạo hấn đánh ra không ngừng vặn vẹo khiến cho một thân man lực của hấn mười phần tiêu tán hết tám , chín phần lực đạo. Hơn nữa một khắc khi kiếm quang cùng cự va chạm, một lực đạo kinh khủng thẩm thấu từ thân kiếm xuyên qua cự truyền tới móng vuốt của hấn, dọc theo cánh tay mà truyền vào cơ thể.

Bạch Hồ đại yêu cũng không khỏi toàn thân phát run !

Oanh!

Chỉ thấy khi binh khí hai người va chạm, sóng khí khủng bố trùng kích bốn phương, trong lúc nhất thời bụi đất bay mù mịt .

Hử! - Bạch Hổ Đại yêu một phủ không thể bức lui đối phương, nguyên bản thân ảnh đang cuồng bạo vọt tới cũng bị bức bách dừng lại, lồng ngực không khỏi bị đè nén, rất là khó chịu.

Tần Vân cũng đồng dạng cảm giác bị lực lượng khủng bố xung kích , mặc dù hắn đã thi triển Yên Vũ kiếm ý, nhưng cuối cùng lực lượng song phương lại chênh lệch quá lớn không khỏi lui về phía sau ba bước, mỗi một bước đều đập vỡ đất đá trên mặt đất.

Bạch Hổ Đại yêu đứng yên tại chỗ, hắn kinh ngạc nhìn thanh niên nhân tộc trước mắt.

Lần đối cứng này không khỏi khiến cho Bạch Hổ Đại yêu kinh sợ.

Người chặn được một phủ của ta ? Người chưa bước vào Tiên Thiên lại có thể chặn được một phủ của ta? - Bạch Hổ Đại yêu khó có thể tin dù sao hắn cũng là Tiên Thiên đại yêu.

Tần huynh, người có thể chính diện cứng rắn chặn được một đòn của hắn? - Y Tiêu ở phía sau cũng khiếp sợ muôn phần.

Tần Vân thở dốc nói: "Dốc hết vốn liếng, đối phương quả thật rất lợi hại."

Chỉ so cảnh giới chiêu số đơn thuần, bản thân hắn so với đối phương cao hơn!

Giống như lão Yêu Chử Dung, ma tộc Tê Ngưu Yêu, mình cũng chỉ một kiếm chém giết, đối phương sức hoàn thủ đều không có. Nhưng Bạch Hổ Đại yêu này lực lượng mạnh mẽ hơn quá nhiều so với chính mình, lại

phối hợp với thanh đại phủ kia mặc dù kiếm pháp của mình huyền diệu vô song cũng không khỏi bị đè ép một bậc.

Chưa đạt Tiên Thiên. - Bạch Hồ Đại yêu đôi mắt hồ tròng tròn xoe, nhìn xem Tần Vân, lại nhìn thần kiếm trong tay Tần Vân, - Đệ tử Kiếm Tiên nhất mạch chẳng lẽ lợi hại như vậy? Không, không, chắc hẳn thanh kiếm trong tay người là một kiện pháp bảo, bằng lực lượng của Pháp bảo mới có thể chính diện kháng trụ một phủ của ta?

Pháp bảo lợi hại ? Tần Vân im lặng.

Bản thân hẳn làm một Kiếm Tiên tán tu, ngay cả một kiện cửu phẩm Pháp bảo cũng không có!

Bốn mạng phi kiếm hẳn cũng chưa có luyện thành! Bản thân tán tu không có sư môn ở đâu ra Pháp bảo! Bản thân hẳn chỉ dựa vào lực lượng của 'Yên Vũ kiếm ý' do chính bản thân mình ngộ ra. Kiếm ý cực kỳ khó có được. Coi như là Đạo Gia Thánh Địa 'Linh Bảo Sơn' hoặc Kiếm Tiên tông phái 'Kiếm Các' cũng phải là Tiên Thiên Thực Đan cảnh Kiếm Tiên cao nhân mới có thể ngộ ra một luồng kiếm ý.

Kiếm ý huyền diệu vô song.

Như nuôi dưỡng phi kiếm, tốc độ có thể nhanh gấp mười lần! Chính là cầm lấy một nhánh cây ẩn chứa kiếm ý đều có thể chém sắt như chém bùn.

Tần Vân đúng là có tư chất nghịch thiên, mới có thể lấy tán tu chi thân khai mở Kiếm Tiên tu hành chi môn. Phải biết rằng, đệ tử ở Đạo Gia Thánh Địa đều là sư môn trưởng bối đại lực bồi tài, đủ loại bảo bối trợ giúp. Đệ tử có thiên tư nghị lực rất cao mới có thể gõ mở Tiên Môn một cách khó khăn. Coi như là xuống núi hành tẩu trong nhân gian, thì Kiếm Tiên tông phái đều ban cho mỗi đệ tử một pháp bảo phi kiếm phòng thân.

Mà những gì Tần Vân có được hết thảy dựa vào chính mình!

Bất quá người chỉ kháng trụ được một phủ của ta mà thôi, lại đến! - Hồ yêu lại lần nữa đánh tới.

Tới tốt lắm. - Tần Vân cũng xông lên, Bắc Địa biên quan cùng đám bằng hữu liên thủ cũng đã giết qua ba đầu Tiên Thiên Đại yêu! Chính diện giết được Tiên Thiên Đại yêu càng nhiều, há có thể sợ hãi Hồ yêu ?

Hô.

Cự phủ khổng lồ kia lại đánh tới.

Tần Vân thân thể di chuyển tránh một phủ này, chính diện một kiếm gọt tới, mà Hồ yêu cũng rất linh hoạt đem một chuỗi cự phủ khác làm khiên chắn trước người.

Bành bành bành! ! ! Song phương trong nháy mắt lần lượt giao thoa chém giết, tốc độ ra chiêu cực kì nhanh.

Hồ yêu vùng hai thanh đại phủ điên cuồng tấn công. Lấy lực lượng thân thể kinh khủng của hắn, Phương đại thống lĩnh đồng dạng đều là người tu tiên Tiên Thiên Hư Đan cũng có chút kém xa.

Xoẹt!

Núi đá lại bị bổ ra một khe lớn sâu hơn mười trượng.

Oanh. - Một cây đại thụ trực tiếp bị đánh nổ, uy thế như trước không giảm khiến mặt đất đều chém ra một cái hố to .

Hiển nhiên Hồ yêu rất nhiều phủ đều đánh vào khoảng không.

Bành bành bành! ! !

Song phương binh khí va chạm sinh ra từng đạo gợn sóng.

Đáng chết. - Bạch Hồ Đại yêu lại một búa bổ xuống.

Cùng thần kiếm trong tay Tần Vân va chạm ,hắn chỉ cảm thấy lực đạo của một phủ này đã bị thay đổi, thậm chí bị ‘Mượn lực’. Thần kiếm trong tay Tần Vân hướng về phía một cái đuôi của Bạch Hồ Đại yêu, mong muốn cắt lấy một chân của hắn. Chiêu số tàn nhẫn không lưu tình.

Oanh. - Bạch Hồ Đại yêu vung một chuôi phủ lập tức chặn một kiếm này.

Bạch Hồ Đại yêu tuy rằng sở trường ngự gió, tốc độ nhanh, nhưng đó là khi chính diện lao lên thì tốc độ mới nhanh! Nếu là trong phạm vi nhỏ chột xê dịch, thì thân thể khổng lồ như hắn làm sao có thể so với ta nhanh hơn. - Tần Vân thầm nghĩ, lúc này mới phù hợp lẽ thường. Hình thể nhỏ càng am hiểu tốc độ. Càng là hình thể lớn, tính linh hoạt lại càng kém, Hồ yêu coi như là sở trường ngự gió, lại là Tiên Thiên Hư Đan cảnh Đại yêu, vừa vận thân thể quá khổng lồ, tính linh hoạt cuối cùng so với Tần Vân kém một bậc.

...

Song phương hình thể chênh lệch thật lớn, binh khí lớn nhỏ khác nhau cũng rất lớn.

Giả Hoài Nhân ở giữa sườn núi dốc sức liều mạng chạy thực mạng quay đầu lại mắt nhìn thấy yêu quái đuổi giết đằng sau, lão bộc Tiền Thúc đang điên cuồng ngăn trở giúp hắn. Giả Hoài Nhân cũng thuận đường thấy được động tĩnh chiến đấu bên trong Vụ Hồ hấp cốc, không khỏi lú lờ: "Tên Tần Vân kia lại đáng sợ như thế?"

Lúc trước, một kiếm đơn giản chém giết Tê Ngưu Yêu, chỉ là tiểu thí nguời đao (*) a.

Hiện tại mới chính thức bại lộ thực lực.

Giả Hoài Nhân không dám suy nghĩ nhiều, tiếp tục vội vàng chạy trốn trời chết.

Nguyên lai, đây mới là thực lực của Tần huynh. - Y Tiêu cũng nhìn, mắt lóe lên quang mang, - Mọi người đều nói Kiếm Tiên có thể dùng một kiếm phá vạn pháp, sở trường công phạt! Chỉ sợ Tần huynh trong thế hệ Kiếm Tiên trẻ tuổi hiện này đứng hàng đầu a.

Y Tiêu ra tay liền thi triển Ngũ hành lôi pháp.

Lấy cơ thể làm vật dẫn, dẫn dắt ngoại giới thiên địa linh khí trong nháy mắt ngưng tụ, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng nõn có ngũ sắc lôi đình hiện ra, cùng theo âm thanh ầm ầm vang lên.

Nàng vung tay liền bổ về phía Bạch Hồ Đại yêu.

-Hừ.

Bạch Hồ Đại yêu đồng tử co rút quét mắt nhìn về phía Y Tiêu, trực tiếp dùng thân thể ngăn kháng một đạo Ngũ Hành thần lôi đánh tới, hấn căn bản không dám phân tâm bởi vì hấn đang dùng toàn lực đối phó Tần Vân, thậm chí hấn còn âm thầm cảm thấy may mắn. . . May mắn vì hấn có hai thanh đại phủ, nếu như chỉ có một thanh đại phủ chỉ sợ là hấn đã sớm bị thương nặng.

Tần huynh, Bạch Hồ Đại yêu này thân thể rất là lợi hại, Ngũ hành lôi pháp của ta không gây thương tổn được hấn, ta cần thời gian niệm phép thi triển thiên lôi thuật, ta cần người bảo vệ ta? - Y Tiêu truyền âm nói.

Được, ta đến bảo vệ người, cho người thời gian thi pháp. - Tần Vân bắt đầu lui về phía sau, gần vị trí Y Tiêu hơn.

Lấy kiếm thuật và linh hoạt của bản thân, đủ để bảo vệ Y Tiêu chu toàn.

Lúc này vẻ mặt Y Tiêu rất nghiêm túc, từ trong lòng ngực lấy ra một trường đạo phù, một tay chém ra, quát:

Phong khởi! - Đạo phù không đốt tự cháy, có phù văn sáng lên, khiến cho Thiên Địa dao động một cỗ lực lượng khó lường.

Vù vù vù ~~~

Trong Thiên Địa bắt đầu có gió thổi... lúc này không phải là Hồ yêu thao túng kinh khí màu đen mà là trong Thiên Địa sản sinh ra gió, gió thổi cũng không tính lớn.

Bạch Hồ Đại yêu tuy rằng cùng Tần Vân điên cuồng chém giết nhưng hẳn sống nhiều năm như vậy tự nhiên rất cẩn thận, thời khắc chú ý đến xung quanh cũng chú ý đến Y Tiêu. Tuy rằng hôm nay hẳn ít để tâm đề phòng hơn Tần Vân, nhưng Y Tiêu dầu gì cũng là đệ tử đại phái đứng đầu, công pháp tu hành còn là Ngũ hành lôi pháp, hẳn tự nhiên không dám lơ là chút nào. Hiện tại hẳn cảm giác được trong Thiên Địa gió bắt đầu thổi.

Không tốt, nàng đang thi pháp. - Bạch Hồ Đại yêu trong lòng xiết chặt.

Tiểu cô nương này có thể trong nháy mắt thi triển Ngũ hành lôi pháp thì tạo nghệ đạo pháp cũng phải cực cao, lúc này thi pháp uy lực đích thị là hơn xa Ngũ hành lôi pháp. - Bạch Hồ Đại yêu cảm thấy không ổn.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Lão Bộc "Tiền Bảo"

Trong nháy mắt thi triển pháp thuật, có thể biết được tài nghệ cao thâm của người tu hành Đạo pháp. Hơn nữa, thi triển ra thì chỉ tiêu hao chút ít chân nguyên trong cơ thể mà thôi. Giống như việc mượn nhờ đạo phù mà thi triển pháp thuật, phải biết là mỗi một cái đạo phù vẽ ra được cũng không phải đơn giản. Đạo phù cần phải có đủ các loại tài liệu đắt tiền, chưa kể đến lúc vẽ phù lục rất dễ thất bại mà một khi thất bại thì tất cả tài liệu đều đổ sông đổ biển.

Như Tần Vân đây, hẳn cũng không biết vẽ các loại phù lục này. Các loại đạo phù trước giờ đều là hắn tìm mọi biện pháp mà kiếm được.

Dùng một cái đạo phù đơn giản là đốt tiền ném bạc! Một cái đạo phù đơn giản quăng ra cũng ít nhất là quăng đi một trăm lượng bạc. Đạo phù mà hơi lợi hại chút chính là một ngàn lượng vàng quăng ra. Người nào mà có thể không đau lòng cơ chứ? Người nào có thể gánh nổi cái tiêu hao như vậy? Vì vậy, một cái đạo phù có thể sử dụng nhiều lần thì liền thể hiện giá trị của nó. Loại đạo phù mà biết cách dung thì liền có thể dung được cả đời, thế nhưng giá cả thì cũng cao đến mức không thể tính theo lẽ thường được. Tần Vân có một đôi Thần Hành phù cũng là loại này.

Nàng bắt đầu thi triển đạo pháp, bắt đầu hô gió.- Bạch Hổ Đại yêu cũng không dám lãnh đạm, vừa cất bước liền phóng tới Y Tiêu, sau đó một phủ phản nộ bủa tới. Nhưng kiếm của Tần Vân cũng nhanh chóng đỡ một phủ này, tiếp đến kiếm quang quét một cái trực tiếp đâm về phía dưới dáng của Bạch Hổ Đại yêu. Hắn vội vàng ra tay ngăn cản.

Kiểm Tiên này quá linh hoạt, pháp bảo trong tay cũng quá mạnh, hoàn toàn áp chế ta, làm ta căn bản không cách nào có thể tiếp cận tiểu cô nương thi triển đạo pháp này.- Bạch Hồ Đại yêu cũng nhận ra rõ điểm này.

Về phần thi triển Phong Lôi Thạch?

Đang cùng Tần Vân chém giết, hãn cơ bản không thể phân tâm đi điều khiển Phong Lôi Thạch được. Uy lực của Phong Lôi Thạch cũng sẽ rất thấp, không có khả năng uy hiếp được Y Tiêu.

Bây đầu. – Bạch Hồ Đại yêu nổi giận gầm lên một tiếng, - Toàn bộ ra đây, giết nữ tu này cho ta.

Tuy bản thân không thể phân tâm đi giết Y Tiêu nữa, nhưng ở đây có gần trăm tên yêu quái. Những người am hiểu đạo pháp vốn rất yếu về cận chiến. Dù cho không giết được nữ đệ tử đại phái này thì cũng có thể phá không cho nàng niệm phép.

Vâng!

Được, thưa Bạch Hồ Đại vương

Giết nữ tu kia.

Đám yêu quái không dám lãnh đạm, lập tức buông tha đối phó với chủ tớ Giả Hoài Nhân, hướng đến Y Tiêu mà xông lên.

Lui lại thời gian một lúc trước, Vụ Hồ hấp cốc được phân thành hai nơi chiến trường. Một nơi, lúc này Bạch Hồ Đại yêu mãnh mẽ đánh một búa về phía Tần Vân, Tần Vân cũng chống trả lại quyết liệt. Một nơi khác, có hơn trăm con yêu quái từ bốn phía đang điên cuồng vây lấy chủ tớ Giả Hoài Nhân.

Chạy!

Lão bộc Tiền Thúc di chuyển tán loạn, khoảng cách cùng Giả Hoài Nhân càng lúc càng gần.

Các người còn muốn trốn sao?

Từ trên đỉnh núi, vài con yêu quái đang bay nhào đến, còn trên cao liên tiếp có mấy con yêu quái nhảy xuống chặn đường.

Ai cản đường, chết! – Lão bộc Tiền Thúc dữ tợn gầm thét, thân ảnh thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh một đầu yêu quái, sau đó móng vuốt liền đâm vào đầu con yêu quái liền giết chết nó ngay tại chỗ.

Cẩn thận. – Mấy con yêu quái khác kinh hãi.

Tiền Thúc thân ảnh quỷ dị, mặc dù đã trọng thương, hãn vẫn điên cuồng xông tới, làm cho đám yêu quái sợ hãi liên tiếp lui về phía sau. Vài tên lui không kịp liền bị lão Tiền một trảo bóp nát trái tim.

Những tên yêu quái còn lại đều ra sức tránh xa, vờn ở xung quanh, nhưng vẫn không lùi đi.

Ta biết người, người là lão Cầu Yêu ở trong huyện kia? Người đã bị thương nặng như vậy mà còn cùng chúng ta liều mạng?

Người là muốn bảo vệ tên nhân tộc kia?

Người không làm được đâu, hai người các người hôm nay đều sẽ chết.

Yêu quái xung quanh liên tiếp đi tới, số lượng ngày càng đông, từ mấy tên đã lên đến hơn chục tên và vẫn đang tiếp tục tăng lên. Đám yêu quái này biết tại Quảng Lăng quận có một tên Cầu Yêu có thực lực rất mạnh, còn hơn cả mười chín vị đầu lĩnh dưới trướng của Thủy Thần. Có điều hãn chỉ trung thành và tận tâm ra sức vì Giả phủ ở Cao huyện kia.

Bất quá giờ phút này, đám yêu quái xung quanh đều nhìn ra được lão Cầu Yêu này thương thế rất nặng, dù gì cũng là bị pháp khí do Tiên Thiên Bạch Hổ Đại yêu điều khiển đập vào.

Đều rút ra đi, ta cho dù có chết cũng phải kéo các người xuống làm đệm lưng, có gan thì tới đây. – Tiên Thúc gầm thét điên cuồng chủ động công kích từng con yêu quái một.

Bởi vì hẳn biết rõ đám yêu quái xung quanh tụ tập ngày càng nhiều, cuối cùng hẳn và Hoài Nhân đều sẽ chết chắc rồi.

Phải liều thôi.

Xoẹt. – Lão bộc Tiên Thúc một vuốt xé rách một vết lớn lồng ngực một tên yêu quái.

Hô. – Miệng cắn một cái đứt cổ một đầu yêu quái.

Ta lần này là muốn chết rồi, nhưng Hoài Nhân nhất định phải còn sống đi ra ngoài. Nhất định phải thế. – Lão bộc Tiên Thúc vô cùng điên cuồng.

Lão cầu này điên rồi.

Liên thủ lên!

Vây giết hẳn đi!

Đám yêu quái xung quanh còn đang muốn tụ tập thêm số lượng đồng để tăng ưu thế về số lượng lớn nhằm một lần hành động là kích sát tên cầu yêu trước mắt này. Nhưng nếu bây giờ chờ đợi không chủ động công kích, ngược lại sẽ bị Tiên Thúc liên tiếp đánh chết!

Lên.

Giết. – Đám yêu quái lập tức điên cuồng vây công.

Đến đây, đến đây, các người tới nạp mạng đi. – Thân ảnh lão Tiền liên tục lập lòe, tốc độ hăn đẩy lên cực nhanh, tốc độ mới là lĩnh vực hăn am hiểu nhất. Liên tục lập lòe móng vuốt sắc bén hoặc là đâm ra một vết thương lớn, hoặc là đâm thủ chỗ hiểm của yêu quái, có đôi khi lại trực tiếp cắn chết một tên yêu quái.

Bởi vì bị vây công, vô số công kích của đám yêu quái cũng rơi lên người lão Tiền. Tiền Thúc có thể chịu được oanh kích của Phong Lô Thạch, có thể thấy thân thể hăn cường hoành thế nào, có thể so sánh với lão Yêu Chữ Dung. Những công kích của đám yêu quái này không ngừng làm tăng thêm vết thương lên thân thể Tiền Thúc.

Rống. – Một đầu thần lân yêu cắn vào đùi lão Tiền một cái.

Tiền Thúc quay người ngay lập tức đâm một vuốt cắm vào cổ yêu quái thần lân kéo một cái, lập tức cắt ra cái đầu của tên yêu quái này. Nhưng trên của hăn cũng mất đi một khối thịt lớn, tốc độ hăn bị giảm đi rất nhiều.

Bành, một đầu yêu quái hình gấu tát mạnh với tốc độ cao một cái vào thân Tiền Thúc. Lão bọc Tiền Thúc trực tiếp bị đập bay đi, miệng phun máu tươi, nhưng ở giữa không trung liền cuộn người lại, một trả đánh chết tên yêu quái đánh lén.

Lão Cầu này yếu đi rồi.

Hăn biến chậm rồi.

Những đám yêu quái này càng lúc càng phần nộ, đảo mắt vây công một lát, bọn hăn đã chết mất mười mấy tên đồng bọn rồi.

Lão bọc Tiền Thúc lại tiếp tục vô cùng điên cuồng, bộ long trên đầu dựng thẳng lên, trong đôi mắt toát lên vẻ điên cuồng, khi mà một vài yêu quái hơi rút ngắn khoảng cách với Giả Hoài Nhân, đều gặp phải sự phản công điên cuồng của Tiền Thúc.

Đùi bị cắn mất một khối thịt lớn a!

Nhanh lên cho ta! Mau đứng lên cho ta!

Tiền Thúc lại điên cuồng thúc bản thân mình, tốc độ của hắn thật sự duy trì được so với đỉnh phong bảy tám phần.

Nhưng mà, yêu quái tụ tập càng lúc càng nhiều, lão bộc hắn thương thế thì càng lúc càng nặng, trong lòng lão hiện lên một cảm giác tuyệt vọng.

Không, không, ta thì có thể chết nhưng cũng phải nhường phần sống sót cho Hoài Nhân. – Lão bộc trong lòng hiện lên từng màn tình cảnh trong quá khứ.

...

Tiền Bảo, người tới ôm một cái nào. – Một lão giả đem một đứa trẻ mới sinh vẫn đang trong tả lót đưa cho lão bộc Tiền Thúc ở bên cạnh.

Lão bộc Tiền Thúc kích động tiếp nhận, nhìn đứa trẻ mới sinh bên trong đang cười khanh khách, không khỏi nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ.

Chủ nhân, cho hắn cái tên gì đây ? – Lão bộc Tiền Thúc hỏi.

Ta là một thư sinh tầm thường, Tiền Bảo người đã thành yêu sống lâu năm, vừa rồi còn giúp ta thành gia lập nghiệp, về già còn có được con. – Lão giả nhìn đứa bé trong tả lót, - Ta đã già, cũng không biết chiếu cố hắn được mấy năm, chỉ hy vọng hắn có thể lòng mang nhân nghĩa, hưng thịnh Giả gia ta, liền đặt là Hoài Nhân đi.

Hoài Nhân ? Hoài Nhân ? – Lão bộc TIỀN Thúc lẩm bẩm, vui vẻ.

...

Cha.

Một đứa trẻ quỳ gối bên giường, trên giường là một lão giả đang bệnh nguy kịch, hẳn nhìn lão bộc Tiền Thúc nhờ cậy :

Tiền Bảo, Hoài Nhân phải giao cho người rồi, giúp ta chiếu cố cho hẳn.

Được, chủ nhân, người yên tâm, ta nhất định chiếu cố tốt cho hẳn, nhất định. – Lão bộc Tiền Thúc mặt tràn đầy nước mắt. Cũng nhờ chủ nhân mà hẳn mới có thể thành yêu. Vì chủ nhân hẳn là lão giả nên hẳn thành yêu cũng có bộ dạng lão đầu.

Chủ nhân đối với hẳn còn quan trọng hơn cả tính mạng của hẳn.

Tại thời điểm khi hẳn vẫn còn là một con chó nhỏ bình thường, chủ nhân là người chiếu cố hẳn, cho hẳn miếng ăn.

Hoài Nhân. – Lão bộc tiền thúc nhìn đứa trẻ quỳ bên cạnh.

...

Hoài Nhan nhận được sự lớn lên trong sự chiếu cố của Tiền Thúc. Lão đã từng mời đến lão sư tư thực, làm ra Luyện Khí pháp môn, thậm chí nghĩ biến pháp kiến Hoài Nhân có thể tiến vào tông phái tu tiên! Tuy nhiên tiến vào cũng chỉ có thể là tông phái tam lưu, có cơ hội tu tiên mà thôi. Đó đã là toàn lực của Tiền Thúc hẳn. Hẳn còn nghĩ mọi biện pháp sưu tầm các loại tu hành pháp môn, tuy có nhiều cái không trọn vẹn, nhưng đã là tận lực của hẳn.

Khi còn bé, hẳn còn có thể quản Giả Hoài Nhân.

Nhưng lúc trưởng thành, hẳn cũng không quản được rồi. Hoặc là nói, hẳn cuối cùng cũng chỉ là Cẩu yêu, cũng không hiểu được thế nào là quản.

Chỉ hiểu được mình phải mang những thứ tốt nhất cho Hoài Nhân.

...

Phốc.

Một đuôi bò cạp xuyên qua bụng Tiền Thúc, đâm ra một cái lỗ to, nọc độc thẩm thấu vào cơ thể hắn.

Lão bộc Tiền Thúc quay người dữ tợn chém một vuốt. Con bò cạp yêu một kích đắc thủ liền điên cuồng chạy trốn thế nhưng vẫn bị một vuốt kia chém đứt cái đuôi.

Vù vù vù... - Lão Tiền ném cái đuôi bò cạp đi. Hắn cảm giác được hô hấp bản thân đang vô cùng khó khăn, xung quanh ba mươi đầu yêu quái tiến tới, tìm cơ hội chuẩn xác tiếp cận để ra tay.

Đám yêu quái đều nhìn ra được lão cầu yêu này đã sắp xong rồi.

Ngăn bọn hắn, phải ngăn bọn hắn lại. – Tiền Lão hiện tại đã quyết toàn lực liều mạng.

Bỗng Nhiên, truyền đến một tiếng gầm.

Bây đầu ! Toàn bộ tới đây giết nữ tu này cho ta !

Đó là tiếng gầm của Bạch Hồ Đại yêu ở trong hạp cốc truyền đến.

Được, thư Bạch Hồ đại vương.

Giết nữ tu kia.

Đám yêu quái xung quanh không dám chần chờ, lập tức nhanh chóng lao đi như thủy triều. Tất cả yêu quái đang truy đuổi đều dừng lại sau đó hướng về phía Y Tiêu mà tiến đến.

Không cần quan tâm đến lão Cầu này nữa, thương thế hãn quá nặng đi, cứ để đẩy hãn rất nhanh cũng sẽ chết thôi.

...

Tiền Thúc sững sờ đứng đó, nhìn đám yêu quái thôi lui, lúc sau hãn mới kịp phản ứng này giờ hãn cần rằng cố gắng hết sức hai lần chém giết một đường đã đến vách đỉnh núi.

Lên đến đỉnh núi, Tiền Thúc liền ngã xuống đất, hãn cố gắng dựa vào một tảng đá lớn bên cạnh vách núi.

Hãn nhìn xa xăm.

Xa xa ....

Giả Hoài Nhân đã chạy trốn tới chỗ rất xa tầm mắt rồi, thân ảnh trong núi rừng đều rất mơ hồ.

Hoài Nhân, sống sót rồi. – Tiền lão dựa vào tảng đá lớn, lộ ra vẻ tươi cười, cảm nhận sinh cơ trong cơ thể trôi qua từ từ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Liệu Mạng

Bên kia, Tần Vân cùng Y Tiêu cũng đều vì mạng sống mà dốc hết sức bú sữa mẹ ra mà liệu bởi Bạch Hồ Đại yêu cũng là một nỗi uy hiếp lớn! Mà kéo càng lâu thì một nghìn tên yêu quái đang chạy đến từ mọi ngõ ngách trong Thương Nha Sơn sẽ càng là một sự uy hiếp lớn hơn.

- Phải mau rời khỏi nơi đây, không thể kéo dài quá lâu nếu không sẽ bị hơn một nghìn tên yêu quái bao vây, nhưng nếu muốn rời khỏi đây thì ít nhất phải đánh lui tên Bạch Hồ Đại yêu này!

Tần Vân hiểu điều này thì sao Y Tiêu lại không hiểu? Bạch Hồ Đại yêu quá khó chơi, còn am hiểu ngự gió phi hành, nếu như cứ mãi dây dưa thì hai người bọn họ rõ ràng sẽ chạy không được bao xa.

Y Tiêu ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời âm u, gió càng lúc càng lớn.

Giết.

Giết ả nữ tu sĩ kia.

Đám yêu quái từ xung quanh ập đến.

Bỗng nhiên Y Tiêu lật tay trái lại, lòng bàn tay lập tức xuất hiện ngũ sắc lôi đình, vang lên tiếng “xuy xuy xuy” rồi bắn mạnh ra, phân hoá thành năm luồng sấm sét bắn về phía năm tên yêu quái gần nhất! Năm tên yêu quái này đều là những tên yêu quái khá là liều lĩnh, mà uy lực của 'Ngũ hành lôi pháp' lại cực lớn, nó thậm chí còn có thể khiến Bạch Hồ Đại yêu

chịu chút vết thương nhẹ, còn đầu lĩnh yêu quái bình thường mà gặp Ngũ Hành Lô Pháp cũng chỉ có thể chạy trốn chết!

Tuy rằng lúc này sấm sét đã chia thành năm nhưng để đối phó với những tên tiểu yêu như vậy thì vẫn còn dư xài.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!"

Tiếng sấm vang rền.

Năm tên yêu quái bị nổ đến nỗi cháy đen không còn một mảnh, đám yêu quái gần đó sợ tới mức phải lùi lại. Lúc trước đối phó lão bộc Tiên thúc, do thấy lão bộc Tiên thúc vốn đã trọng thương, bọn chúng liền cảm thấy có hi vọng để nhanh chóng bắt giữ nên mới dùng mãnh như vậy. Chẳng qua bọn chúng không nghĩ đến việc lão bộc Tiên thúc vẫn có thể phát huy ra thực lực mạnh mẽ như vậy với cái thân thể tàn tạ đó mới làm cho đám yêu quái tổn thất hơn hai mươi tên, khiến cho số lượng yêu quái của hạp cốc Vụ Hồ không còn đủ một trăm tên nữa.

Thế nhưng Ngũ hành lô pháp thật sự quá đáng sợ, đám tiểu yêu bọn hắn ngay cả tránh cũng không thể, người trúng chiêu chắc chắn thành thịt nướng liền luôn đấy.

Chỉ cần đứng cách nàng ta trăm trượng là nàng ta sẽ không thể đánh trúng các người.

m thanh Bạch Hồ Đại yêu vang vọng khắp hạp cốc Vụ Hồ:

Đám phi cầm tiểu yêu đâu, ném cục đá ở giữa trời xuống đè chết nàng cho ta! Tên nào có cung tiễn đâu, đứng ra xa mà bắn nàng cho ta! Đứa nào to con đâu, ném đá nện chết nàng cho ta!

Vâng thưa Bạch Hồ đại vương.

Đám yêu quái sau khi nghe lập tức tuân mệnh.

“Vù vù vù.”

Có sáu tên phi cầm yêu quái ôm tảng đá lớn rồi nhanh chóng bay lên, sau khi ở trên trời đã khóa chặt vị trí Y Tiêu mới ném tảng đá lớn về phía nàng.

Cũng có một số yêu quái có chút thiên phú về cung tiễn, cho dù là yêu quái bình thường cũng đã có thể so sánh với Luyện Khí tầng mười, cũng có sức mạnh hơn vạn cân, bọn hắn miễn cưỡng cầm một đôi đại phủ nặng ba nghìn sáu trăm cân nhất định sẽ múa không nổi, chớ nói chi là lần lượt mạnh mẽ chém giết như đang cử trọng nhược khinh (cầm nặng như nhẹ) vậy. Nhưng nếu sức mạnh hơn vạn cân phối hợp với một cây cung xạ, cộng thêm thiên phú về cung nỏ thì uy lực cũng sẽ rất lớn.

Xài cung thì cũng chỉ có hai tên yêu quái mà thôi. Cơ thể của lão bộc Tiền thúc kiên cường dẻo dai như lão Yêu Chử Dung thì đương nhiên sẽ không quan tâm chút cung tiễn còn con này.

Nhưng Y Tiêu chỉ là một cô gái nhân tộc nho nhỏ mà thôi. Lại còn chủ tu pháp thuật thì cơ thể còn có thể mạnh tới đâu đây?

"CHÍU...U...U!."

Hai tên yêu quái am hiểu cung tiễn, một tên còn ở phía xa, một tên ở gần hơn chút ngược lại là đang kéo cung bắn tên, mũi tên trong nháy mắt xé rách không khí gào thét bay đi.

Đi cho ta.

Còn những tên yêu quái có khỏe như bò mộng giống Hùng Yêu hay Ngưu yêu,v.v thì đang đứng ở ngoài trăm trượng nhắc tảng đá nặng trăm

cân lên, đột nhiên ném ra như một cái máy ném đá, tảng đá gào thét xẹt qua khung trời, chuẩn xác bay về phía Y Tiêu.

...

Trong lúc nhất thời, những tảng đá lớn rơi từ trên trời xuống, mũi tên và những tảng đá được ném từ phía xa đều bay về phía Y Tiêu. Tần Vân thấy thế cũng chỉ có thể không có biện pháp, hẳn vì ngăn trở Bạch Hồ Đại yêu nên đã dốc hết toàn lực! Mỗi một thanh đại phủ của Bạch Hồ Đại yêu đều có thể dễ dàng bổ nát một tòa núi nhỏ. Hai thanh đại phủ giống như m Dương luân chuyển, hẳn cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó mà thôi, đến bây giờ vẫn thể tổn thương cho Bạch Hồ Đại yêu chút nào.

Tần Vân thầm nghĩ:

Y Tiêu là đệ tử đại phái, những phiền toái này nàng có lẽ sẽ dễ dàng giải quyết mà thôi.

.Y Tiêu mặc một bộ áo bào xanh nhạt đứng ở đấy, cũng không định trốn.

Bàn tay trắng nõn của nàng duỗi nhẹ ra, chỗ cổ tay trắng nõn có một vòng tay hình tròn, giờ đây trên vòng tay hình tròn kia lại nổi lên những hoa văn màu vàng.

"Ô...ô...ô...n...g."

Không biết từ khi nào từng tầng ánh sáng lung linh, tổng cộng gồm ba tầng đã bao bọc lấy Y Tiêu.

"Oanh, oanh, oanh. . ." Tảng đá lớn nện xuống cũng chỉ miễn cưỡng làm cho tầng ánh sáng lung linh ngoài cùng lốm xuống mà thôi, khi đà của tảng đá lớn đã hết liền lăn xuống một bên. Mũi tên cũng không thể bắn

thùng tầng ánh sáng thứ nhất, sau khi hết đà liền rơi ở bên cạnh. Còn những tảng đá ném qua cũng không thể làm cho vầng sáng kia lung lay chút nào.

Cái gì!

Đám yêu quái ở đằng xa nhìn thấy, không khỏi trợn mắt há mồm.

Pháp bảo ư?

Bạch Hổ Đại yêu thấy thế lại càng giật mình, kiến thức của hắn bất phàm, liếc cái liền biết vòng tay trên cổ tay Y Tiêu chính là là Pháp bảo!

Bởi vì pháp khí không thể nào có sức phòng ngự mạnh như thế.

Dù sao ba tầng phòng hộ kia ngay cả tầng thứ nhất cũng phá không được.

Y Tiêu lại rất bình tĩnh.

Nàng tu lô pháp, am hiểu tấn công. Riêng bản lĩnh giữ mạng lại tương đối yếu nên pháp bảo của nàng chính là để giữ mạng đấy.

Những đệ tử đại phái đứng đầu này đều có Pháp bảo hộ thân.

Bạch Hổ Đại yêu tức giận nghiến răng:

Tên Kiếm Tiên này cũng thế, ngay cả Tiên Thiên còn chưa tới nên không thể dùng Ngự Kiếm Thuật, chỉ có thể chém giết cự li gần, mới như vậy thôi là đã có pháp bảo phi kiếm lợi hại như vậy! Ta dám cá là thanh Pháp bảo phi kiếm này tuyệt đối không phải cừu phẩm mà ít phải là bát phẩm, thậm chí là thất phẩm.

Hắn đâu biết rằng một thanh đại phủ trong tay hắn, còn trị giá gấp trăm lần thanh phi kiếm của Tần Vân.

...

Y Tiêu lại ngẩng đầu ngắm nhìn, sắc trời bây giờ âm u, cuồng phong gào thét.

Thời cơ đã đến.

Y Tiêu lại lấy một tấm đạo phù từ trong lồng ngực rồi trực tiếp ném ra, nói:

Mây đến!

Đạo phù không lửa mà tự cháy, phù văn sáng lên, lại lần nữa khơi ra một loại sức mạnh khác của trời đất.

"Ầm ầm —— "

Chỉ thấy cuồng phong gào thét trên bầu trời âm u, mây đen bắt đầu ngưng tụ, mây đen càng tụ càng nhiều, cũng càng ngày càng đậm! Đường như cách mặt đất cũng càng ngày càng gần.

Bạch Hổ Đại yêu có chút cảm thấy hãi hùng khiếp vía, nghĩ:

Tiểu cô nương này Tiên Môn còn chưa mở ra, thi pháp sao lại có uy thế kinh khủng như vậy chứ?

Liều mạng, giết chết nàng.

Bạch Hổ Đại yêu vung vẩy hai thanh đại phủ còn to hơn căn phòng, trong lúc bổ mạnh về phía Tần Vân, chợt cái móng đằng sau mọc ra cái đuôi dài mềm mại, cái đuôi hổ mềm mại này dài khoảng chừng ba trượng, to như cái thùng nước. Hô —— cái đuôi này sau khi dài ra đột nhiên quất mạnh về phía Y Tiêu.

“Bành ~~~”

Trong lúc kiếm quang của Tần Vân đang ngăn cản cái thanh đại phủ kia liền quay lại bổ vào cái đuôi của Bạch Hổ!

NGAO...OOO!

Bạch Hổ Đại yêu đau một tiếng gầm nhẹ, tuy rằng cái đuôi của hắn cứng cỏi vô cùng nhưng kiếm quang của Tần Vân cũng hung lệ vô cùng, vẫn có thể chém cái đuôi hổ đó vào sâu khoảng một phần ba mới dừng.

Cái đuôi của hắn lập tức thu lại rồi không thấy gì nữa.

"Bình thường hổ đều có ba đại tuyệt chiêu là bổ nhào, tung lên và cắt xén. Người đường đường là Bạch Hổ Đại yêu thì ta sao lại không đề phòng một chiêu cắt xén của người đây?"

Tần Vân mở miệng nói, nhưng trong lòng lại âm thầm giật mình:

"Đuôi cộp thật lợi hại, một chiêu dốc hết sức của ta cũng chỉ có thể chém sâu như vậy thôi sao?"

Ngoại trừ sát chiêu để liều mạng thì hắn đã không còn ẩn giấu gì nữa rồi.

Về phần sát chiêu liều mạng ư? Đó là một chiêu chỉ tiến mà không lui! Một khi sử dụng mà không đánh bại được kẻ thù thì bản thân lúc đó xác định lên bảng đếm số rồi. Do đó sát chiêu không thể tùy tiện sử dụng.

Đáng chết.

Cái đuôi của Bạch Hổ Đại yêu bị thương nặng thì đương nhiên phần nộ.

Mà giờ khắc này, mây đen trên trời càng thêm nồng đậm, trông cứ như muốn tràn xuống vậy. Đương nhiên đây chẳng qua là ảo giác mà thôi, trên thực tế mây đen vẫn cách mặt đất rất xa.

"Xuy xuy xuy." Cuồng phong gào thét, trong mây đen mớ hồ đều có sấm sét sinh sôi.

Chính là lúc này

Y Tiêu đại hỉ.

Mượn nhờ sức mạnh trời đất mới có thể thi triển Thiên Lô Thuật!

Y Tiêu từ trong lồng ngực lấy ra tờ Thiên Lô Phù cuối cùng, tấm đạo phù này là nàng phải vẽ năm sáu tấm mới có thể thành công một tấm, một tấm cũng vô cùng đắt đỏ.

Giọng nói Y Tiêu trong trẻo, vang khắp trời đất:

Ngũ hành ngũ phương! Lô thần năm hướng, đạo phù kêu gọi, phong vân hội tụ, nhanh chóng giáng sấm, tiêu diệt yêu ma! Ta xin Linh Bảo Thiên Tôn nhanh chóng điều lệnh pháp thuật!"

Chân nguyên thôi phát, phù văn trên đạo phù hào quang đại thịnh, khơi gợi lực lượng bản nguyên của lô đình trong mây đen.

Sắc lệnh vừa ra, thiên địa liền bị tác động theo.

Một luồng sấm sét to lớn chói mắt đột nhiên từ trong mây đen đánh xuống.

"Oành oành! ! !"

Tiếng sấm to lớn này khiến cho những tiểu yêu ở xung quanh không khỏi lạnh run. Sấm chớp cực nhanh, cho dù là Bạch Hồ Đại yêu cũng né không kịp nữa, giờ khắc này hần đột nhiên vung đại phủ ở tay phải ra, yêu lực trong đại phủ tàng trữ lại, uy thế hung mãnh đánh về phía sấm chớp ở trên! Ầm ầm —— thiên địa biến sắc! Sấm chớp dưới sự dẫn dắt của Y Tiêu liền đánh bay đại phủ, bổ vào người của Bạch Hồ Đại yêu.

Cơ thể Bạch Hổ Đại yêu cháy đen, da tróc thịt bong.

Chết!

Tần Vân cũng nhân cơ hội này, lệ mang trong mắt lóe hiện, nhảy thẳng lên sử dụng một chiêu liều mạng!

Sát chiêu liều mạng, chỉ tiến mà không lui! Chính là lúc này!

Tần Vân vừa nhảy dựng lên là kiếm quang đã sáng rực, nhanh đến mức tận cùng, trực tiếp chém về phía cổ của Bạch Hổ Đại yêu, hòng chém cái đầu của Bạch Hổ Đại yêu xuống!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Yêu Hồ Gãy Móng

Bạch Hồ Đại yêu chỉ cảm thấy linh hồn bị công kích nổ vang, toàn thân khắp người đều đau nhức kịch liệt, da tróc thịt bong, gân cốt có chút vỡ nát, máu tươi trào ra, da lông cháy đen. Mà Tần Vân lúc này liều mạng chém một kiếm, Bạch Hồ Đại yêu trong lòng run lên, dự vọng muốn sống khiến hai mắt hấn trợn tròn để nhìn rõ kiếm này. Thế nhưng ánh mắt hấn chỉ có thể mơ hồ thấy một kiếm của Tần Vân chém tới, theo bản năng hấn che đại phủ ở tay trái trước người làm tấm khiên.

Vì dự vọng sinh tồn, mặc dù bị trọng thương, thế nhưng Bạch Hồ Đại yêu vẫn rất nhanh chắn đại phủ trước người.

Không ổn rồi, hấn cứ như thế ta không cách nào có thể chém vào chỗ hiểm của hấn rồi.

Tần Vân thấy thế sắc mặt tuy biến hóa, thế nhưng kiếm trong tay vẫn tiếp tục chém tới Bạch Hồ Đại yêu đang cầm chặt đại phủ.

Ta lấy một vuốt của người trước!

Vù!!

Kiếm của Tần Vân quá nhanh, kiếm thế như vũ bão, chỉ có tiến chứ không lùi. Bạch Hồ Đại yêu bị trọng thương khá nặng, có thể cầm đại phủ che trở chỗ hiểm đã là khó, lúc này hấn đã không cách nào kịp trở tay nữa rồi. Kiếm này của Tần Vân trực tiếp chém lên tay của Bạch Hồ Đại yêu.

Lúc trước với kiếm này của hắc cũng chỉ làm tổn thương cái đuôi của ta thôi, có lẽ lần này cũng chỉ làm tổn thương cánh tay ta thôi. Ngay lúc cái suy nghĩ này của Bạch Hồ Đại yêu hiện lên, cũng là lúc truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt.

Phốc!

Kiếm quang hung lệ vô cùng, thế tới như cuồng phong vũ bão, trực tiếp chặt đứt một bên móng vuốt đang nằm đại phủ xuống dưới đất.

Sau khi Tần Vân chém ra một kiếm này, xuất hiện vô số sơ hở. Thế nhưng Bạch Hồ Đại yêu hiện đang trọng thương lẫn sợ hãi nên không dám làm gì cả.

Ngay lúc Tần Vân vốn định cầm kiếm xông tới lần nữa.

Oanh...

Xung quanh Bạch Hồ Đại Yêu hiện lên một tầng gió màu đen, sau đó ngay lập tức liền lui ra xa.

- Chạy trốn vui vẻ nhé!

Chân Tần Vân dẫm lên thanh đại phủ đang nằm dưới đất, cũng không đuổi theo! Bởi vì Bạch Hồ Đại yêu đang chạy thực mạng, với tốc độ của hắc, đừng nói là dùng lực lượng của bản thân hắc, cho dù là một số cao nhân Tiên Thiên Thực Đan cảnh bình thường đuổi cũng chẳng kịp. Như Thủy Thần ác danh khắp Quảng Lăng quận tốc độ cũng chỉ bằng một nửa của Bạch Hồ Đại yêu mà thôi.

Trong lúc Bạch Hồ Đại yêu nhanh chóng lùi lại trốn, hắc bị lôi đình đánh bay thanh đại phủ còn lại, tuy nhiên trong nháy mắt tay phải bắt lấy lại đại phủ, sau đó liền trực tiếp bay lên giữa không trung mà trốn đi.

Sau khi cười hắc phong, Bạch Hồ Đại yêu ở giữa không trung quan sát, sau đó mới thở ra một hơi.

- Tay của ta.

Bạch Hồ Đại yêu nhìn cái tay trái bị đứt của mình, rồi lại cúi đầu nhìn thanh đại phủ bị Tần Vân giẫm ngay dưới chân.

- Búa của ta!

Bị mất một tay tuy rằng là thương thế nặng, nhưng thân thể người tu hành đến trình độ như hắc, hơn nữa có sự trợ giúp của sư tôn vẫn có thể dài ra lại được! Chỉ cần ăn nhiều đồ đại bổ cùng nghỉ ngơi một thời gian là được.

So với cánh tay bị đứt, Bạch Hồ Đại yêu càng đau lòng vì cái đại phủ hơn.

Hắc hầu như dốc hết tâm huyết, bảo bối nhiều năm tích góp vào hai thanh đại phủ này, vì thanh đại phủ thứ hai, hắc đã tích góp từng li từng tí hơn ba mươi năm.

- Hồ yêu, có gan đến đây.

Tần Vân ngẩng đầu phản nộ quát.

Sắc mặt Bạch Hồ Đại yêu dữ tợn, nhưng trong lòng hắc hiểu rõ:

"Ta vừa rồi dùng hai thanh đại phủ mới có thể chặn được kiếm của hắc! Thế nhưng bây giờ chỉ còn một thanh đại phủ, lúc ta còn khỏe mạnh e rằng cũng không được chứ nói gì là hiện tại bị thiên lôi đánh trọng thương, lại còn bị đứt mất một cánh tay. Chỉ sợ thực lực hiện tại của ta chỉ còn lại có ba thành. Xuống dưới khác nào đi chịu chết."

"Vừa rồi một kiếm kia cũng quá lợi hại đi! Thân thể ta cứng rắn, tay không cần phải nói, thế mà hắn có thể một kiếm chặt đứt. Không lẽ vừa rồi lúc chém đuôi ta hắn còn ẩn giấu thực lực?"

Bạch Hồ Đại yêu nhớ rất rõ, lúc vừa rồi Tần Vân chém ra một kiếm liều mạng kia hoàn toàn không có kẽ hở, không còn là cái loại mỏng lung mờ mịt thay đổi liên tục bất định làm cho người khác cảm thấy không có kẽ hở.

"Đó có thể là sát chiêu của hắn, tuy có sơ hở thế nhưng uy lực lại rất lớn." Bạch Hồ Đại yêu nghĩ thầm.

"Hừ, nếu không phải ta bị thiên lôi đánh trúng, cộng thêm hai thanh đại phủ hắc làm sao có thể chém trúng tay ta chứ?" Bạch Hồ Đại yêu lại quét mắt nhìn về phía dưới nữ tử mặc áo bào xanh nhạt 'Y Tiêu' đứng bên cạnh Tần Vân, không khỏi nghiêng răng thầm hận.

...

Bên trong Vụ Hồ hấp cốc.

Tần Vân ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Hồ Đại yêu ở trên trời với cánh tay còn lại đang nắm một thanh đại phủ cười lấy hắc phong.

Hắn không dám quay lại rồi, tên yêu quái này thật là cẩn thận. Nghe nói tên Thủy Thần hoành hành bá đạo vì đang sợ cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh đối phó hắc nên vẫn luôn không dám rời Giang hồ quá xa.

Tần Vân nói:

- Còn con Bạch Hồ Đại yêu này cũng thế, thấy tình hình không ổn liền bay lên trời chạy trốn.

Trên mặt đất Bạch Hồ chạy trời chết có thể đạt được tốc độ rất nhanh, thế nhưng cái lợi hại nhất của hắn là phi hành! Trời sinh hắn có sở trường ngự gió, hắn lại một lòng tu luyện kỹ năng này, thế nên muốn đuổi theo hắn là rất khó.

Phi hành thuật thật ra tu luyện không dễ, một vài cao nhân Tiên Thiên Hư Đan Cảnh giống như Phương đại thống lĩnh, rất nhiều người cũng không biết bay.

Đại yêu bặc này đương nhiên là cẩn thận rồi. Ta có một trưởng bối Tiên Thiên Kim Đan đối phó với Thủy Thần. Thế nhưng hắn thường hay ở trên bờ cách Giang hồ không xa, mỗi khi hắn phát hiện có nguy hiểm, liền sẽ ngay lập tức tiến vào bên trong Giang hồ.

Y Tiêu đi tới nói:

- Cũng là ý vào thuật thao túng thủy lưu, Thủy Thần gây hại cho Quảng Lăng quận cả hơn hai trăm năm rồi, thế nhưng triều đình cùng Đạo gia Phật môn cũng bó tay không làm gì được hắn.

Tần Vân gật đầu

Yêu đánh không lại, mạnh trong nước đuổi cũng không kịp Thủy Thần.

Hô...

Trên bầu trời, Bạch Hồ Đại yêu bay đến chỗ hơn trăm con yêu quái đang đứng, cầm cái kèn lệnh Thương Nha Sơn lên.

- Toàn bộ các người rút lui, rút ra bên ngoài Vụ Hồ hạp cốc trông coi cho ta! Chờ thêm nghìn tên yêu quái tập hợp, ta xem bọn hắn ngăn chặn như thế nào!

Sắc mặt Bạch Hổ Đại yêu dữ tợn, đồng thời hạ lệnh.

- Tuân lệnh, thưa Bạch Hổ đại vương!

Yêu quái nhanh chóng lui lại, hướng bên ngoài Vụ Hồ hấp cốc mà di chuyển.

Số lượng yêu quái càng ngày càng đông đến đáng sợ.

Trên trời dưới đất, đủ các loại yêu quái quỷ dị đang nhanh chóng vây quanh.

- Hừ, đến lúc đó tên Kiếm tiên kia một mình cũng không thể ngăn trở hết tất cả các công kích. Chỉ cần một lần sai lầm đều sẽ bị trúng chiêu. Thân thể nhân tộc cũng không đủ mạnh mẽ cứng cáp đâu.

Bạch Hổ Đại yêu tin tưởng như vậy, về phần nữ tu kia, có pháp bảo sao? Điều khiển pháp bảo cũng cần phải tiêu hao chân nguyên. Nhiều yêu quái điên cuồng vây công như vậy, cũng sẽ làm cho chân nguyên của ả ta tiêu hao nhanh hơn.

Cuối cùng cũng chỉ là một tên tiểu bối chưa đạt Tiên Thiên mà thôi. Sợ là vừa rồi sử dụng Thiên Lôi chi thuật đã tiêu hao hơn phân nửa chân nguyên của ả ta rồi.

Lúc chân nguyên tiêu hao hết cũng là lúc ả ta phải chết.

Trong lòng Bạch Hổ Đại yêu hạ quyết tâm phải giết cho bằng được một nam một nữ này, đầu tiên là để cho hả giận, mà trọng yếu hơn cả là đoạt lại thanh đại phủ! Về phần Linh quả, ngược lại xếp hạng chót.

...

Hai người Tần Vân, Y Tiêu cũng biết, thời điểm nguy hiểm nhất sắp tới chính là lúc hàng nghìn con yêu quái vây công họ.

- Tần huynh, vì thi triển Thiên Lô Thuật, chân nguyên của ta đã hao hơn phân nửa, chỉ còn có thể thi triển được bảy lần Ngũ hành lô pháp nữa thôi.

Y Tiêu nói.

- Không sao, cứ giao cho ta, người cũng không cần thi triển Ngũ hành lô pháp đâu, chỉ cần người chú ý bảo vệ tính mạng mình là được.

Tần Vân cúi đầu nhìn về phía cái móng vuốt Hồ đã hiện lại nguyên hình trên mặt đất. Cái móng Hồ này so với eo hắc còn to hơn nhiều, nếu dựng thẳng cái móng lên có khi còn cao bằng hắc. Da lông của móng Hồ này đều là đồ tốt, áo quần được làm ra từ đó đều sẽ là bảo bối. Còn đám vuốt sắc kia cái nào cái nấy còn sắc bén hơn cả loan đao, mỗi cây so với kiếm của Tần Vân đều dài hơn một chút.

Còn cây đại phủ kia dài hơn một trượng, dựng thẳng đứng còn cao hơn một cái phòng bình thường. Cây đại phủ to như vậy vật liệu dùng để chế tạo cũng phải là bất phàm. Nếu như coi mười cân tám cân nặng là bảo bối thì một nghìn tám trăm cân này là cả một cái bảo tàng!

Kiểm vào vỏ, một tay cầm đại phủ, tay còn lại mang theo đoạn vuốt Hồ. Tần Vân nói:

- Đi, lão yêu Tiền Thúc kia hiện tại đang trên vách núi, tranh thủ thời gian qua giúp lão, đừng để lão bị yêu quái giết mất.

Lên đỉnh vách núi, hắc liếc mắt liền nhìn thấy lão bộc Tiền Thúc đang ngồi ở đó.

- Ủm, đi thôi.

Hai người dùng tốc độ cực nhanh mà lao đi.

Một đường đi chuyển thẳng đến chỗ lão bộc Tiên thúc.

Thuận theo đường lên núi, bắt đầu từ giữa sườn núi trở lên, Tần Vân cùng Y Tiêu thấy vô số thi thể yêu quái, sắc mặt hai người liền thay đổi. Những thi thể yêu quái này đều bị móng vuốt sắc bén xé rách và đâm thủng, có con bị cắn chết, hiển nhiên đây là vết thương do yêu quái chém giết lẫn nhau.

Vô số thi thể yêu quái thế mà không có một con nào có thể lên đỉnh núi.

Tiền lão này ngăn cản số yêu quái này ở dưới vách núi.

Y Tiêu vừa chạy như bay lên núi nhìn xung quanh, vừa truyền âm:

"Nếu như lão yêu trốn chắc chắn sẽ có thể trốn được, căn bản sẽ không cùng đám yêu quái dốc sức chém giết liều mạng ở nơi này."

Tần Vân truyền âm nói:

"Lão là vì bảo vệ tên Cổ Hoài Nhân kia. Tại Quảng Lăng quận chúng ta, Tiền lão kia cũng rất có danh tiếng, dù sao thực lực của mười chín tên yêu quái dưới trướng Thủy Thần cũng không bằng lão Cầu yêu này. Thủy Thần đã mấy lần mời lão, có điều lão không thèm để ý đến, một lòng vì Giả phủ dốc sức. Nghe nói lão vốn là một con chó bình thường của Giả phủ đời trước nuôi, về sau có cơ duyên được thành yêu, sau đó một lòng trung thành hầu hạ chủ nhân. Về sau giúp cho Giả phủ gia chủ đời trước thành gia lập nghiệp. Chỉ có điều Giả phủ chủ nhân của lão tuổi đã quá lớn, sau khi nhiều năm hưởng phúc liền bệnh rồi chết. Chỉ còn lại có Cổ Hoài Nhân - huyết mạch duy nhất của Giả gia. Tiền Thúc này một mực hầu hạ chăm sóc Cổ Hoài Nhân. Lão có thể giúp cho Cổ Hoài Nhân báỉ nhập tu Tiên môn phái, mở ra Tiên môn. Ta thật bội phục lão ấy."

Y Tiêu nghe xong cũng trầm mặc.

Vù vù.

Hai người lên đến được đỉnh núi, thấy được Tiên Thúc đang ngồi ở đó.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Để Ta Thử Trước Đã

Lão bộc Tiền thúc bình tĩnh dựa vào tảng đá lớn.

... Có lẽ những việc ta làm mấy năm nay đã hại Hoài Nhân rồi.

... Hy vọng ta chết rồi, Hoài Nhân có thể tỉnh ngộ.

... Cũng tốt, dù sao một người tu tiên ở Vưu Cao huyện sống sót cũng là không thành vấn đề.

... Ta đây sắp chết rồi, cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa. Về sau Hoài Nhân phải dựa vào chính bản thân mình rồi.

Từng hình ảnh lướt qua trong đầu Lão Tiền.

Đó đều là những hồi ức quý giá nhất trong cuộc đời lão, cũng là nguyên nhân mà lão tận tâm đốc sức vì Giả phủ.

...

Thời gian đó là cuối thu, trời đang mưa to.

Một con chó nhỏ mới được sinh không bao lâu đang lạnh run nép vào phía bên ngoài tường viện. Một thư sinh che dù đi qua phát hiện ra con chó nhỏ, sau đó đã ôm nó trong lòng, ấm áp nói nhỏ:

- Chú nhóc nhỏ này không có ai thương người à? Ta cũng bị đuổi ra khỏi nhà đây, rất nhanh cũng sẽ không có cơm ăn. Chú nhóc nhỏ này thật thông minh, biết chui vào lồng ngực ta.

...

Thư sinh này đọc sách cả đời nhưng mà ngay cả tú tài cũng không được công nhận. Con chó vàng này được nuôi cũng rất gầy. Nhưng một người một chó lại nương tựa lẫn nhau mà sống.

...

Đêm hôm ấy, Đế Lưu Tương hóa thành ngàn vạn tơ vàng, lần lượt rơi xuống nhân gian.

Một lão cầu già yếu được một tia Đế Lưu Tương này tẩy rửa luyện thân, mở ra linh trí, từ đó nó trở thành yêu. Vận mệnh của một người một chó từ đây về sau được thay đổi.

Từ đó về sau, đã có Giả phủ, có lão bộc Tiền thúc, có Cổ Hoài Nhân.

...

- Chủ nhân, ta muốn đến với người.

Lão bộc Tiền thúc yên lặng nói:

- Ta không thể chăm sóc Hoài Nhân được nữa rồi, rốt cuộc ta đã có thể đi theo người.

Trong lúc ý thức của lão mơ hồ, lão bộc Tiền thúc cảm ứng được có hai bóng người xuất hiện bên cạnh.

Tần Vân, Y Tiêu nhìn thấy Tiền Thúc đều thở dài.

- Hết thuốc chữa rồi.

Tần Vân liếc nhìn, thương thế của Tiền Thúc rất nặng, nếu là Nhân tộc đã chết sớm rồi, mặc dù là yêu quái, nội tâm Tiền thúc có chấp niệm nên

mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Tiền Thúc khó khăn mở mắt ra, nhìn hai người bên cạnh, mở miệng nói không lưu loát:

- Tần, Tần công tử, Y cô nương, tiểu yêu có một thỉnh cầu, mong hai vị có thể giúp đỡ tiểu yêu.

- Tiền lão xin cứ nói.

Tần Vân nói.

- Sau khi ta chết, hy vọng hai người có thể đem ta chôn cất bên cạnh mộ của chủ nhân ta, Giả phủ Vưu Cao huyện hai người hỏi liền sẽ có người chỉ cho, làm phiền hai người.

Lão bộc Tiền thúc yếu ớt thều thào nói. May là Tần Vân cùng Y Tiêu đều là người tu tiên nên mới có thể nghe rõ được.

- Người yên tâm đi.

Y Tiêu nói.

Cầu yêu Tiền Thúc mỉm cười. Chấp niệm của hắn rời đi, tinh thần cũng buông lỏng, liền cảm thấy thân thể lâng lâng. Trong mơ hồ, một thứ sinh thân thiết xuất hiện trước mặt, mỉm cười nhìn lão. Lão bộc Tiền thúc liền hóa thành một con chó vàng lớn vội chạy tới.

...

Tần Vân thấy khí tức của Tiền Thúc nhanh chóng tiêu tán, thân hình nhanh chóng hiện nguyên hình, hiện ra nguyên hình một con chó vàng to lớn, thân thể tổn thương nặng, một số bộ phận không còn nguyên vẹn.

- Ta hôm nay mới để ý, yêu quái cũng lòng trung nghĩa như vậy.

Y Tiêu nói.

- Yêu quái cũng có yêu quái tốt.

Tần Vân gật đầu, hắc hành tẩu thiên hạ cũng đã gặp không ít yêu quái tốt. Người có người trung nghĩa, yêu quái cũng có. Đối với những bậc này trung nghĩa, Tần Vân trong nội tâm đều rất kính trọng.

- Lúc trước ta còn hoài nghi hắc sẽ cấu kết với yêu quái Thương Nha Sơn.

Y Tiêu có chút hồ thẹn.

Không thấy tận mắt rất khó nói. Ta lúc trước cũng chỉ nghe qua lời đồn về hắc, lần này cũng là lần đầu tiếp xúc.

Tần Vân đứng ở vách đỉnh núi, nhìn về bốn phía, nói:

- Trước tiên khoan nói những thứ này, hiện tại đối phó với những yêu quái này đi đã.

- Ừm.

Trong lòng Y Tiêu căng thẳng, nghiêm nghị nhìn về bốn phía.

Bốn phía xa xa đã tụ tập một nhóm lớn yêu quái, thậm chí là trên trời cũng có rất nhiều yêu quái. Bạch Hổ Đại yêu ở trên không trung nhìn chăm chăm vào họ. Hai người Tần Vân Y Tiêu cho rằng tính cả Vụ Hồ hạp cốc vốn chỉ có gần trăm tên yêu quái nay số lượng đã tăng lên hơn năm trăm.

...

Bờ sông Lan Dương, có một cái phủ đệ lâm viên cỡ lớn, bên trong có đình đài lầu các kéo dài san sát liên tiếp nhau, có cầu có nước có cây có cối

hòn non bộ, càng có nhiều tiểu mỹ nhân ở trong đó, thật đúng là một chốn bồng lai tiên cảnh.

Thế nhưng nơi đây lại là nơi ở của yêu quái đã hoành hành bá đạo toàn bộ Quảng Lăng quận hai trăm năm nay, khiến triều đình đều không làm gì được, là phủ đệ của Đại yêu ‘Thủy Thần’.

Thủy Thần có chút gầy yếu, mặc áo bào màu trắng, chấp tay đứng bên cạnh hồ nước.

Hai hàng lông mi của hắn có phần dài, ánh mắt âm lãnh, hai má không thịt. Con mắt âm lãnh nhìn về phía xa xa:

Bên Thương Nha Sơn kia một mực không có tin tức truyền đến. Đáng ra Thiên Niên Băng Ngọc Quả ở tháng này thành thực rồi mới đúng chứ. Linh quả này không phải là ta cần mà là muốn thu thập để bán với giá cao! Quảng Lăng quận thủ năm nay tuổi đã khá cao, nhất định rất muốn lấy được Thiên Niên Băng Ngọc Quả, e rằng hắn sẽ phải có âm mưu đoạt linh quả. Nhưng mà có Bạch Hổ sư đệ ở đây, chắc cũng sẽ không xảy ra sơ suất gì đâu.

Mặc dù đoán được Quảng Lăng quận Quận thủ có khả năng mưu đoạt, thế nhưng Thủy Thần hắn vẫn một mực không muốn tự mình đi qua.

- Nếu ta đi Thương Nha Sơn không chừng Đạo gia Phật môn hoặc là triều đình bên kia sẽ bố trí cạm bẫy, phái ra một gã cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh giết ta.

Thủy Thần cười lạnh.

- Hừ hừ, cho dù có dụ hoặc lớn hơn, cũng đừng mơ tưởng dẫn ta ra ngoài.

Hai trăm năm nay, Thủy Thần chính xác là hung uy ngập trời.

Khiến dân chúng Quảng Lăng quận nhận lấy vô số cực khổ. Một nhà Tần Vân cũng đã từng bị đại nạn.

Rất nhiều cao nhân tu tiên cũng không thể chịu được, triều đình cũng chịu đựng tổn thất không ít. Họ đều bố trí một vài cạm bẫy dụ Thủy Thần rời sông xa một chút rồi động thủ giết hẳn. Nhưng Thủy Thần vẫn một mực không mắc mưu, mặc cho dụ hoặc có lớn thế nào cũng không dao động được hẳn. Một khi thấy tình thế không ổn hẳn liền chui xuống sông lớn chuồn mất. Hẳn dám xưng là ‘Thủy Thần’ đích thị là do có chỗ dựa đấy. Trong nước, Nhân tộc hoàn toàn không làm gì được hẳn.

Mai phục ta quá nhiều lần, Nhân tộc cũng đã buông tha việc dụ dỗ ta.

Khi Bạch Hồ sư đệ có được Linh quả trong tay, đến lúc đó phân cho hẳn một phần chỗ tốt. Còn dư lại là của ta, đến lúc đó ta có thể đổi nhiều bảo bối hơn.

Thủy Thần đã nghĩ đến việc đem Linh quả bán cho người nào.

...

Hai người Tần Vân đang ở trên đỉnh núi bên cạnh Vụ Hồ hấp cốc.

Bởi vì cách Vụ Hồ hấp cốc càng gần yêu quái tụ tập càng nhanh. Trong một thời gian ngắn đã chạy đến hơn ba trăm tên yêu quái, tính cả trăm yêu quái tại Vụ Hồ hấp cốc đã tụ tập được gần năm trăm tên yêu quái.

- Tần huynh, làm sao bây giờ? Giết ra ngoài à?

Y Tiêu hỏi.

- Xung quanh bây giờ đã tụ tập được gần năm trăm con yêu quái, chưa kể vẫn đang còn tiếp tục tăng lên, còn Bạch Hồ Đại yêu ở trên không trung đang nhìn chăm chăm.

Tần Vân nói.

- Có nhiều yêu quái tại đây như vậy, cưỡng ép giết ra ngoài cũng không có khả quan mấy.

- Ta và người liên thủ, ta và người đều có chút bảo bối bảo vệ tính mạng, ta tin tưởng có thể lao ra.

Y Tiêu ánh mắt sắc bén ác liệt, đối mặt với thế cục như vậy, nhất định phải liều.

- Trước hết để cho ta thử xem, nếu như không được chúng ta cùng nhau giết ra.

Tần Vân truyền âm nói.

- Tần huynh, người có cách?

Y Tiêu sửng sờ, liền nghi hoặc.

- Y cô nương, người chỉ cần chú ý bảo vệ tính mạng của bản thân, cũng thuận tiện trông coi thanh đại phủ này, đừng để Hồ yêu ở trên lấy lại.

Tần Vân để đại phủ cùng bộ vượt hồ xuống.

- Yên tâm, ta có pháp bảo bên người, trông chừng xung quanh vẫn được.

Y Tiêu nói xong liền giẫm lên đại phủ.

- Hồ yêu cũng không có cách áp sát ta, nhưng mà Tần huynh, biện pháp người nói là gì? Nhiều yêu quái vây công như vậy, người một mình chống đỡ có được không?

Phía trên trời Bạch Hổ đang ngự gió phi hành quan sát phía dưới, hần nhìn một số yêu quái từ Thương Nha Sơn không ngừng hướng đến nơi này tập hợp. Lòng tin của hần tăng lên gấp trăm lần.

Hần cũng không vội động thủ, xung quanh đã có gần năm trăm yêu quái, kéo thời gian càng lâu, yêu quái tụ tập xung quanh càng nhiều, ưu thế càng lớn.

Vèo.

Tần Vân đột nhiên hành động.

Thân ảnh hần di chuyển cực nhanh, liền đến bên ngoài một mảnh đất trống trải rộng mười trượng, bốn phía không có vật gì che chắn trở ngại.

- Tên Kiếm tiên này tính làm gì đây?

Bạch Hổ Đại yêu cũng sững sờ. Hần ở trên vách núi, đám yêu quái vây công hần còn có chút phiền phức. Hiện tại đứng ở bãi đất trống, yêu quái ở bốn phương tám hướng thậm chí trên trời dưới đất đều vây công hần, hần đây không phải đang tự tìm đường chết sao?

- Tần huynh, rốt cuộc người có biện pháp gì?

Y Tiêu thấy thế cũng cả kinh, ngay lập tức truyền âm lo lắng nói.

Nếu mà không có năm chắc hai ta cùng nhau giết ra ngoài.

- Xem đi rồi biết.

Tần Vân truyền âm nói.

Ngay lập tức, đủ các loại yêu quái ở bốn phương tám hướng bao vây Tần Vân lại, lúc này Tần Vân mở miệng nói, thanh âm vang vọng khắp đất trời:

- Các người không phải muốn giết ta sao? Ta ở đây này! Ta sẽ đứng ở nơi này, mặc cho các người tới giết ta. Nếu có thể làm tổn thương tới một cọng tóc của ta coi như các người có bản lĩnh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chiêu Mạnh Nhất Của Tần Vân

Bạch Hổ Đại yêu ở trên trời cũng ngu người luôn rồi.

Đám yêu quái ở bốn phương tám hướng cũng ngăn luôn cả người ra. Bọn chúng gồm Lang Yêu, Trư Yêu, Ngưu Yêu, Hùng Yêu, Hạc Tử Yêu, Xà Yêu, Trùng Yêu, ... chủng loại đa dạng phong phú. Bao gồm cả những loài biết bay, những loài biết đào đất và cả những loài bơi trong nước. Đám yêu quái vào lúc này trước tiên là sừng sốt, sau đó tên nào tên đó đều nổi giận, ánh mắt của nhiều tên yêu quái đều đỏ cả lên.

Trí tuệ một số yêu quái vốn là thấp, ánh mắt mà đỏ lên cái gì cũng dám làm.

- Giết hẳn đi.
- Còn dám hung hăng càn quấy nữa chứ!
- Ở trước mặt bọn ta mà còn dám cuồng vọng như thế.

Từng tên yêu quái một gầm lên.

Trên bầu trời Bạch Hổ Đại yêu nhú mày nhìn chăm chăm vào Tần Vân ở dưới, lửa giận bốc lên trong con mắt màu vàng, bèn quát:

- Tiến lên vây giết hẳn cho ta!

Giết! Giết! Giết!...

Đám yêu quái gầm lên tiếng gầm giết chóc nghe như tiếng núi thét biển gầm rồi vọt tới từ bốn phương tám hướng. Có yêu quái chui vào lòng đất, trên trời cũng có phi cầm yêu quái lao thẳng xuống. Tuy biết rằng người tu tiên Nhân tộc này lợi hại nhưng dưới số lượng yêu quái nhiều như mây thế này hào khí đám yêu quái cũng theo đó mà lên cao ngất! Một kẻ tu tiên chưa đạt Tiên Thiên, dù cho có lợi hại hơn đi nữa bọn chúng chỉ cần chơi hội đồng là cũng đủ đưa hắn về Tây Thiên rồi.

Câu nói vừa nãy của Tần Vân đã làm cho đám yêu quái này vô cùng giận dữ, đây là đang khiêu khích bọn chúng!

- Chúng ta nhiều người như vậy, không lo cầu xin mà còn khiêu khích?

- Xé xác hắn.

- Ăn thịt hắn!

- Ta muốn một khối thịt của hắn!

Rất nhiều tên trong đám yêu quái này như điên như cuồng, khi tất cả yêu quái chơi trò hội đồng quả thật vô cùng dũng mãnh, khí thế hung ác ngập trời.

Cho dù là mấy trăm người bình thường lên hết một lượt cũng sẽ trận thanh thế lớn, mà nếu mấy trăm tên yêu quái hình dáng khác nhau cùng chơi trò hội đồng không cần nói cũng biết sẽ đáng sợ như thế nào! Khi tên Bạch Hổ Đại yêu trên bầu trời hai mắt đang lóe sáng thì Y Tiêu đã khống chế pháp bảo tạo thành ba vầng sáng phòng hộ, trong lòng đang căng thẳng nghĩ:

- Rốt cuộc Tần huynh có cách gì đây?

Tần Vân đứng tại chỗ, bình tĩnh thu hết mọi thứ vào trong mắt.

- Giết hần đi!

Bạch Hổ Đại yêu trên bầu trời hưng phấn hét lớn.

- Vù...

Hai mươi tên yêu quái gần như trong nháy mắt đã vồ đến từ bốn phương tám hướng, hơn nữa không trung cũng có vài con phi cầm yêu quái ập xuống, dưới chân Tần Vân cũng có yêu quái tập kích.

Ánh mắt Tần Vân sáng lên, trong nháy mắt liền rút kiếm.

Một đạo kiếm quang lóe lên!

"Thật sự chỉ bằng một thanh kiếm thôi ư?"

Y Tiêu thấy lúc trước Tần Vân có vài phần tự tin chủ động nghênh đón kẻ địch, còn tưởng rằng có thủ đoạn lợi hại gì, nghĩ:

“Cho dù có lợi hại thêm đi nữa chỉ với một thanh kiếm sao có thể chống được nhiều yêu quái như vậy chứ?”

Y Tiêu bắt đầu chuẩn bị thi triển Ngũ hành lôi pháp để cứu viện cho Tần Vân.

Bạch Hổ Đại yêu thấy thế lại càng hưng phấn, nói:

- Ha ha, kiêu ngạo, quá kiêu ngạo!

- Nuốt sống kẻ tu tiên này.

- Xẻo thịt hần.

- Ăn sạch hần.

Những tiếng gào thét điên cuồng vang lên.

Nhưng bỗng nhiên tiếng gầm của đám yêu quái dần dần yếu đi hẳn, bởi bọn chúng sợ hãi phát hiện, dưới sự vây công điên cuồng của bọn chúng từ bốn phương tám hướng, phải biết rằng một tên yêu quái sẽ có hàm răng nhọn, có móng vuốt sắc bén, thậm chí một số còn có tuyệt kỹ đặc thù như gai độc, đuôi gai. Thể loại chiêu thức trong nháy mắt mà Tần Vân thấy được cũng có hơn bốn mươi đến năm mươi loại đấy, theo lý thuyết dù kiếm pháp có lợi thêm đi chăng nữa chỉ với một thanh kiếm cũng sẽ không có khả năng đỡ được nhiều đòn tấn công như vậy.

Nhưng lúc này đám yêu quái lại thấy được một màn kỳ dị, kiếm quang xung quanh Tần Vân lại trở nên mờ mịt, liên miên không dứt, hoàn toàn bao phủ lại mỗi một chỗ xung quanh Tần Vân.

- Kiếm quang tạo thành một quả hình tròn!

- Không hề chừa một lỗ thủng nào!

Bất kì đòn tấn công nào cũng không thể lọt qua màn kiếm quang mờ lung kia. Mà những tên yêu quái lại gần cũng sẽ bị kiếm quang mờ mịt chém giết, kiếm quang chỉ lóe lên một cái, trên cơ thể yêu quái đều không nhìn ra bất kì vết thương gì nhưng trên thực tế cơ thể của chúng đã bị cắt ra làm hai! Có tên bị chặt đầu, có tên bị đâm ngay trái tim... đều nhanh đến mức không thể ngăn cản.

Ba tên, năm tên, mười tên, hai mươi tên...

Quả cầu kiếm quang xung quanh Tần Vân giống như cái cối xay thịt, những tên yêu quái đến gần đều sẽ ngã xuống và hiện ra nguyên hình. Quan trọng nhất là không hề có một tên yêu quái nào có thể xông qua được quả cầu kia để làm Tần Vân bị thương dù chỉ là một cọng lông cọng tóc.

Bạch Hổ Đại yêu và Y Tiêu khi nhìn thấy cảnh tượng này đều ngẩn người, trong lúc nhất thời không thốt nên lời.

Pháp bảo, nhất định là do pháp bảo phi kiếm kia. Pháp bảo phi kiếm kia chắc chắn có thủ đoạn hộ thân vô cùng lợi hại.

Bạch Hổ Đại yêu trừng mắt, nói:

- Một tên tiểu bối chưa đến Tiên Thiên mà đã nỡ ban pháp bảo phi kiếm lợi hại như vậy rồi sao?

Hắn từng nghe nói, trong truyền thuyết có một số pháp bảo phi kiếm rất lợi hại, một thanh kiếm hóa thành ngàn vạn đạo kiếm quang cũng có.

- Đi!

Bạch Hổ Đại yêu không cam lòng lập tức ném chín hòn Phong Lôi Thạch ra.

- Vù vù vù...

Chín hòn Phong Lôi Thạch thấy gió liền biến lớn, mỗi hòn to cỡ đầu người, từ trên cao xé rách không khí bay xuống trông như chín khối thiên thạch! Mỗi hòn đều bay về phía Tần Vân.

- Oành.

- Oành.

- Oành.

... Chín hòn Phong Lôi Thạch lúc nện vào quả cầu kiếm quang xung quanh Tần Vân liền bị đánh bật bay ra ngoài, phù văn trên bề mặt Phong Lôi Thạch đều chấn động.

Khóe mắt Bạch Hổ Đại yêu như muốn rách ra:

- Tại sao lại có pháp bảo phi kiếm lợi hại như vậy chứ? Thậm chí còn ở trong tay một tiểu bối?

Y Tiêu đang duy trì phòng hộ của pháp bảo vòng tay thấy được cảnh này trong lòng không khỏi sợ hãi thán phục:

"Khó trách Tần huynh lại tự tin nắm chắc như thế, không ngờ là huynh ấy còn loại thủ đoạn phòng ngự như vậy, đây là thủ đoạn ẩn giấu trong pháp bảo phi kiếm sao? Không chỉ uy lực mạnh mà phòng ngự cũng lợi hại như thế, đây là pháp bảo mấy phẩm nhỉ? Chẳng lẽ là pháp bảo thất phẩm ư? Là Linh Bảo sơn hay Kiếm Các đây? Ngay cả Tiên Thiên còn chưa tới đã dám ban cho pháp bảo phi kiếm lợi hại như vậy rồi sao? Sẽ không sợ đệ tử khác của môn phái cảm thấy bất mãn ư?"

Trong lòng Y Tiêu suy đoán:

"Hay là do Tần huynh thật sự quá ghê gớm, là tồn tại có một không hai trong cùng thế hệ nên trưởng bối mới ban thưởng pháp bảo phi kiếm lợi hại như thế?"

Đám yêu quái đang điên cuồng vây công Tần Vân, lúc vừa bắt đầu khí thế không thể đỡ, nhưng sau khi một đồng tên bị xay thành thịt nát, ngay cả Tần Vân một cộng lông của Tần Vân cũng chạm không tới, tên nào tên nấy cũng sợ hãi khi không nhìn thấy hi vọng sống sót! Bọn chúng cũng biết sợ việc chết người quy mô lớn chứ!

- Vù vù vù... từng tên một bắt đầu lui về sau.

Một tên lui về sau đương nhiên sẽ càng nhiều tên lui về sau. Ngoại trừ một số tên ngu xuẩn bị Tần Vân chém giết ra, rất nhanh xung quanh Tần Vân liền không còn tên yêu quái nào dám nhích tới gần.

Đám yêu quái đều lui lại thật xa, sợ hãi nhìn Tần Vân.

Tần Vân cầm thần kiếm trong tay, quét mắt liếc nhìn yêu quái xung quanh, cất cao giọng nói:

- Muốn chết cứ việc đến đây!

Thanh âm quanh quẩn khắp núi cao, đám yêu quái xung quanh đều không lên tiếng.

- Hừ.

Tần Vân cười lạnh một tiếng, quay đầu đi về phía Y Tiêu.

Sắc mặt Y Tiêu vui mừng, đợi đến khi Tần Vân tới gần ngay lập tức truyền âm nói:

"Thật bội phục Tần huynh, không nghĩ đến Tần huynh vẫn còn thủ đoạn như vậy."

Tần Vân cũng truyền âm nói:

"Y cô nương vẫn chưa nghĩ tới lúc trước ta đã từng đi qua đâu nhỉ?"

Y Tiêu sửng sốt, nói:

"Đi qua đâu? Bắc Địa biên quan ư? "

Tần Vân truyền âm nói:

"Đúng, Bắc Địa biên quan. Muốn sống sót ở nơi nào quan trọng nhất không phải là giết địch mà là bảo vệ tính mạng."

Bản thân hãn quả thật là đã ở trên chiến trường Bắc Địa biên quan, lần lượt dạo chơi ở ranh giới sinh tử mới sáng tạo ra Yên Vũ Kiếm! Ngộ ra Yên Vũ kiếm ý.

Trong quá trình sáng tạo Yên Vũ Kiếm, coi trọng nhất chính là đối phó vây công! Cần phòng ngự đến mức ngay cả một giọt nước cũng không thể lọt, mà cuối cùng vì đã ngộ ra 'Yên Vũ kiếm ý' nên về mặt phòng thủ cũng đã được nâng cao đến mức tận cùng.

Kiểm ý có nhiều loại.

Nhưng mà Yên Vũ kiếm ý mà Tần Vân lĩnh ngộ, mạnh nhất không phải là giết chóc, mà là phòng thủ bảo vệ tính mạng!

Tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng của Yên Vũ kiếm ý cũng chính là chiêu thức tinh hoa thật sự của Yên Vũ kiếm ý, Tần Vân gọi là 'Chu Thiên Kiếm Quang'.

Một khi toàn lực ứng phó, kiếm ý liên miên, thậm chí khiến kiếm quang che kín mọi ngõ ngách xung quanh cơ thể Chu Thiên Kiếm Quang sẽ hình thành! Không có chút kẽ hở nào.

Nhưng tiêu hao trong một khắc của chiêu Chu Thiên Kiếm Quang này... còn tiêu hao nhanh gấp trăm lần một chiêu kiếm thuật bình thường. Giống như người bình thường đi đường chậm rãi có thể đi được một hai trăm dặm đường, nhưng nếu là chạy nhanh khoảng cách một hai trăm trượng sẽ không còn sức chạy nữa. Nguyên lý cũng giống vậy, uy lực của Chu Thiên Kiếm Quang cực lớn nhưng khuyết điểm duy nhất chính là chân nguyên tiêu hao quá lớn.

Đừng nhìn Tần Vân mới này chỉ vừa chém giết trong giây lát nhưng cũng đã giết được hơn sáu mươi tên yêu quái!

"Đúng rồi, bảo vệ tính mạng. Thì ra Tần huynh am hiểu nhất chính là bảo vệ tính mạng, không sợ nhất là vây công."

Sắc mặt Y Tiêu vui mừng.

Tần Vân truyền âm nói:

"Kế tiếp nói cho người biết một chuyện, người đừng lộ ra sơ hở, cứ tiếp tục duy trì khuôn mặt vui mừng này đi. Chiêu thức đối phó quần công này của ta tiêu hao cực lớn, chân nguyên của ta bây giờ chỉ còn lại chưa đủ ba thành mà thôi."

Y Tiêu vẫn duy trì khuôn mặt 'kinh hỉ' như trước, nhưng ngay lập lại tức truyền âm:

"Cái gì? Thủ đoạn bảo vệ tính mạng của pháp bảo phi kiếm sẽ tiêu hao rất nhiều chân nguyên ư?"

Tần Vân truyền âm:

"Thế nhưng theo ta nhìn đám yêu quái đã bị dọa sợ rồi. Vì vậy Y cô nương, chúng ta phải diễn bộ kịch này cho thật tốt."

Tần Vân thu kiếm vào vỏ, vác thi thể lão bộc yêu quái Tiền thúc lên vai, một tay mang theo đại phủ, một tay mang theo bộ vuốt Hồ kia.

- Muốn tìm chết cứ qua đây!

Tần Vân quét mắt nhìn đám yêu quái, trong giọng nói tràn ngập sát khí, tiếng nói cuồn cuộn vang vọng khắp ngọn núi lớn.

Đám yêu quái kia có chút ớn lạnh, không dám tiến lên.

Tần Vân ngẩng đầu ngắm nhìn Bạch Hồ Đại yêu trên trời, cười ha ha nói:

- Hồ yêu, cảm ơn thanh đại phủ này của người rồi, chẳng qua lông trên bộ vuốt hồ này còn có chút ít. Hay là người xuống đây rồi ta lại tặng người một kiếm sau đó kiếm thêm chút lông hồ nhỉ?

- Hừ hừ hừ!

Bạch Hổ Đại yêu tức giận đến ngứa ngáy hàm răng, nhưng một bộ vuốt đã đứt, đại phủ cũng chỉ còn một thanh, càng bị Thiên Lô Thuật bổ qua, Bạch Hổ Đại yêu căn bản không dám xuống dưới, bởi hắn sợ là sẽ phải nằm xuống dưới tay của tên Kiếm tiên này.

- Hừ, chúng ta đi.

Tần Vân liếc nhìn Bạch Hổ Đại yêu rồi lập tức mang theo Y cô nương trực tiếp đi ra ngoài.

Đường núi tuy khó đi nhưng Tần Vân cùng Y Tiêu giống như đang giẫm trên đất bằng, tốc độ nhanh vô cùng.

"Cứ việc đi, hừ cho chúng sợ, bọn chúng không dám di chuyển đâu."

Tuy rằng xung quanh có rất nhiều yêu quái nhưng Tần Vân lại rất thản nhiên truyền âm với Y Tiêu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Côn Lôn Châu Y Thị

Tâm tính của Y Tiêu so với người tu tiên cùng thể hệ cũng tính là xuất chúng, nhưng khi bị đám yêu quái này nhìn chăm chăm trong lòng vẫn không tìm được có chút căng thẳng. Nàng hiểu rõ nàng cùng Tần Vân hiện tại chân nguyên không còn nhiều lắm, hẳn là đang hù dọa bọn yêu quái này.

"Hắn không căng thẳng một chút nào? Không hoảng hốt chút nào sao?"

Y Tiêu mắt nhìn Tần Vân, giờ phút này Tần Vân thản nhiên thậm chí còn quét mắt nhìn đám yêu quái chung quanh, giống như thợ săn đang nhìn con mồi, đám yêu quái bị ánh mắt quét qua trong lòng run sợ.

Y Tiêu phát hiện Tần Vân so với các sư huynh của mình có chút khác nhau.

Huynh đệ của mình có thể bá nhập 'Thần Tiêu môn' một trong Đạo gia Tam đại Thánh địa hoặc là thiên tư cực cao được các cao nhân trong Thần Tiêu môn, trong lúc du ngoạn hồng trần chọn trúng mang về Thần Tiêu môn, hoặc bản thân là những người có thiên phú thật cao ở các gia tộc đứng đầu, vì vậy mỗi người tự nhiên có được ngạo khí của đệ tử Thánh địa.

Nhưng Tần Vân lại khác, cùng đồng hành đến Thương Nha Sơn nàng cảm thấy hẳn có chút bình thường, nói đúng hơn tuy là các huynh đệ của nàng là đệ tử đứng đầu của một đại phái nhưng đứng trước sinh tử lại không có được ngạo khí bất khuất như Tần Vân! Điều này làm cho Y Tiêu trong lòng khâm phục.

"Có lẽ hẳn tại Bắc Địa biên quan ba năm mài luyện ra được cỗ ngạo khí này."

Y Tiêu thầm nghĩ.

Hai người kề vai sát cánh rút lui, càng chạy càng xa.

Bạch Hổ Đại yêu trên bầu trời ngự gió phi hành nghiêng nhìn phía xa, nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng vẫn không đuổi theo.

- Tại nơi hẻo lánh như Quảng Lăng quận cũng đụng phải đệ tử của hai đại phái đứng đầu! Một người có thể thi Thiên Lô Thuật thôi, tên Kiếm tiên còn lại cũng lợi hại không kém, pháp bảo phi kiếm tối thiểu cũng là pháp bảo thất phẩm! Hơi quá đáng.

Bạch Hổ Đại yêu nhìn cánh tay trái, móng vuốt bên trên đã đứt, một thanh đại phủ bị hư hại cũng ném sang một bên, muốn sưu tập tài liệu để làm lại một thanh khác có chút khó khăn.

Có một số tài liệu, dù vàng bạc cũng khó có thể mua được.

Ví dụ như Tinh Văn cương, loại tài liệu này bị triều đình quản lý nghiêm ngặt! Như 'Hàn Tụy linh dịch' mà Tần Vân lúc trước yêu cầu lại nằm sâu trong đáy biển bắc hải, người bình thường tận lực tìm kiếm dưới đáy biển cũng không nhất định tìm được, đa số là ngẫu nhiên gặp được mới tiện tay thu thập. Tận lực đi tìm ngược lại không đáng.

Càng là tài liệu trân quý càng khó tìm được.

Như 'Thiên Niên Băng Ngọc Quả' rất có giá, nhưng lại khó mua. Quận thủ đại nhân mời Tần Vân, Y Tiêu, chủ tớ Cổ Hoài Nhân đi hái Linh quả với một giá không nhỏ. Hơn nữa chuyện này nguy hiểm như vậy, nếu không phải Tần Vân và Y Tiêu thực lực mạnh căn bản chiếm không được Linh quả.

"Phải nghĩ biện pháp đoạt lại đại phủ của ta."

Bạch Hổ Đại yêu thầm nghĩ.

"Nhưng đoạt lại như thế nào? Thủy Thần sư huynh thực lực mạnh hơn ta nhưng hãn đang bị thương nặng căn bản không dám ly khai quá xa sông lớn. Còn các đồng môn khác cũng không có ai có gan dám tiến vào trong quận thành."

"Chẳng lẽ đại phủ của ta cứ như vậy mất đi? Không không không, đi tìm Thủy Thần sư huynh, ta bị thiệt thòi lớn như vậy hãn không thể cứ ở một bên coi náo nhiệt được!"

Bạch Hổ Đại yêu lúc này bay ngược lại về phía Vụ Hồ hấp cốc, trước tiên lấy vật dụng tùy thân hãn để lại trong trạch viện ở Vụ Hồ hấp cốc, ví dụ như bức họa hãn thích, lư hương, lúc này mới hướng Thủy Thần phủ đệ bay đi.

Xung quanh tụ tập một đám yêu quái nhìn Bạch Hổ Đại yêu đều bay mất, cả đám cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Không biết người tu tiên ở nơi nào đến lại lợi hại như vậy! Thiên lôi vừa rồi hù ta lạnh cả người, Bạch Hổ đại vương cũng bị đánh cho thất điên bát đảo.

- Tên Kiếm tiên kia càng lợi hại hơn! Lúc nãy hãn cùng Bạch Hổ đại vương va chạm, Bạch Hổ đại vương vừa bị thiên lôi oanh trúng hãn liền một kiếm chém đứt một móng vuốt của Bạch Hổ đại vương, còn cướp một thanh búa của Bạch Hổ đại vương.

- Thật là lợi hại, yêu quái chúng ta vây công nhiều như vậy, vậy mà không ai có thể chạm được y phục của hãn, tiến gần toàn bộ bị giết, đảo mắt một cái bị giết hơn sáu mươi người, thật đáng sợ, thật đáng sợ.

- Quảng Lăng quận của chúng ta từ khi nào có người tu tiên lợi hại như vậy chứ?

Chung quanh, một đám yêu quái rôm rả nghị luận.

Bọn chúng là bị dọa sợ.

- Tên Kiếm tiên kia ta biết hẳn, hẳn là Quảng Lăng quận Tàn phủ Nhị công tử Tàn Vân. Nghe nói lúc trước Quảng Lăng quận thành lúc chọn hoa khôi bị ba đầu ma bộc của Thủy thần đại nhân đến giết chóc, trong đó có một đầu Tê Ngưu yêu thân thể mạnh có thể đơn giản ngăn trở Diệt Yêu Nỗ, bị Tàn Vân đơn giản một kiếm giết chết.

- Bạch Hổ đại vương cũng bị tổn thương trong tay hẳn, tên Tê Ngưu yêu đó tính là cái thá gì.

- Là người của Quảng Lăng quận chúng ta? Việc này phiền toái, sau này nhìn thấy Tàn công tử các người cũng mau nhanh chân mà trốn đi, nếu có ý định liên thủ mà giết hẳn chỉ có nước cùng nhau đi tìm chết.

- Còn nữ tu kia là người ở đâu? Chương Tâm Lôi của nàng cũng rất lợi hại, trốn cũng không có cách gì trốn tránh.

- Không biết, nữ tu xinh đẹp như vậy, nếu là người của Quảng Lăng quận chúng ta đã sớm biết. Có lẽ nàng là người tu hành ở nơi khác đi ngang qua đây.

- Đến từ nơi khác thì tốt.

Đám yêu quái tặc lưỡi cảm thán, tốp ba tốp năm tản ra chứng kiến một số yêu quái đang chạy đến chỗ này.

- Rời đi rời đi, đều quay về đi.

Một tên yêu quái cao giọng hô.

- Quay về? Vừa rồi Thương Nha Sơn ta nghe thấy có hiệu giác thối lên mà.

Đám yêu quái vừa chạy tới có chút buồn bực.

- Đã đánh xong rồi.

- Vận khí của các người thật tốt không đụng phải tên hung thần kia?

- Nói ta nghe một chút, cái gì hung thần?

Đám yêu quái bắt đầu kể lại cuộc đại chiến xảy ra lúc trước, đây cũng là trận đại chiến nhiều năm khó gặp tại Thương Nha sơn, từ hôm nay trở đi cặp đôi Tần Vân cùng Y Tiêu trở thành truyền thuyết, mà bắt đầu tại Thương Nha Sơn truyền đi, rất nhanh truyền khắp Quảng Lăng quận.

Tần Vân, Y Tiêu hai người cùng nhau nhanh chóng chạy xuống núi.

- Y cô nương, cái hồ vuốt này chắc hẳn là người nhìn không vừa mắt, nhưng mà thanh đại phủ này có chút bất phàm.

Tần Vân nói.

- Đợi trở về Quảng Lăng quận, thanh đại phủ này chúng ta mỗi người một nửa.

Tần Vân sớm nhìn chăm chăm vào thanh đại phủ rồi.

Đây tuyệt đối là bảo bối cần thiết để tu luyện bản mệnh phi kiếm, gần một ngàn tám trăm cân tài liệu quý hiếm hầu như đều là Kim Hành chi vật! Hầu như là vật mà bản mệnh phi kiếm có thể hấp thu, tăng thêm Hàn Tụ linh dịch lúc trước có được... Bản mệnh phi kiếm của mình hoàn toàn có hi vọng sau khi luyện thành có thể đạt tới pháp bảo bát phẩm!

- Chia cho ta phân nửa?

Y Tiêu mắt nhìn, nở nụ cười.

- Không cần.

- Không cần?

- Tần Vân sẽ sờ.

- Ta là Côn Lôn châu Y thị đệ tử, không thiếu bảo bối.

Y Tiêu nói.

Tần Vân nghe xong cả kinh.

Y Tiêu coi như là đệ tử Thánh địa, cũng không có là gì dù sao chính là trong Thánh địa cũng công bằng không có khả năng phân một lượng lớn tài liệu cho một đệ tử.

Thế nhưng là Côn Lôn châu Y thị lại không giống thế! Một đại gia tộc, một người trẻ tuổi có thể bá nhập Thánh địa đã không tồi, có hai người quả thật là đại khí vận. Bên trong đại gia tộc cũng ra sức tài bồi những người đó.

Côn Lôn châu Y thị cường thịnh, là một trong những gia tộc xếp hạng đầu trong thiên hạ, Triều Đình còn phong Vương khác họ!

- Côn Lôn châu Y thị?

Tần Vân cười nhìn Y Tiêu.

- Được rồi, vậy ta đành mặt dày thu lấy vậy. Nhưng mà Y cô nương đến từ Côn Lôn châu Y thị, thật đúng là dọa ta sợ đến mức nhảy dựng lên được đó.

- Sao vậy chứ, Tần huynh đối mặt với sinh tử đều có thể đàm tiếu tự nhiên, hiện tại lại bị dọa nháy dưng?

Y Tiêu cười liếc mắt Tần Vân.

Ánh mắt Y Tiêu có ý cười, khiến Tần Vân có chút động tâm.

- Chỉ là giật mình mà thôi.

Tần Vân bình phục tâm tình, nói.

...

Tại chân núi Thương Nha Sơn.

Quận thủ đại nhân cùng đại đội nhân mã đang chờ ở đây, nhìn sơn mạch liên miên trước mắt, tâm thần bất định.

Quận thủ đại nhân đứng một lát thân thể có chút lung lay.

- Phụ thân, tiến vào trong xe mà đợi.

Ôn Xung liền trợ giúp phụ thân của mình.

- Không có việc gì.

Quận thủ đại nhân ngẩng đầu yên lặng nhìn về phía trước.

- Nếu như Tần Vân cùng Y Tiêu thất bại mà chết, Thần Tiêu môn cùng Côn Lôn châu Y thị nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Còn có Linh quả, đây là Linh quả có thể cho bản thân kéo dài thêm hai mươi năm tuổi thọ...

- Có người!

Phương thống lĩnh bỗng nhiên nói.

- Người nào? Là Tần Vân cùng Y Tiêu xuống núi sao?

Quận thủ đại nhân liền đi qua.

Phương thống lĩnh chính là cao nhân Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, liếc mắt liền chứng kiến xa xa trong mây mù có một đạo thân ảnh hốt hoảng chạy tán loạn, là Cổ Hoài Nhân nhìn có chút chật vật.

Cổ Hoài Nhân thất kinh, trong đầu đều là tình cảnh Tần Vân cùng Bạch Hồ Đại yêu chém giết, trên trăm yêu quái đuổi giết bị Tiên thúc đốc sức liều mạng ngăn trở. Đang chạy trốn chết trên đường, hắn cũng thấy rất nhiều yêu quái điên cuồng hướng Vụ Hồ hấp cốc chạy đến! Thật xa liền có thể cảm ứng được động tĩnh, khiến Cổ Hoài Nhân một đường cẩn thận từng li từng tí trốn chạy để khỏi chết, ngược lại là thực trốn thoát.

- Chạy đi, chạy ra khỏi Thương Nha Sơn.

Cổ Hoài Nhân trong lòng chỉ có một ý niệm, chạy ra khỏi nơi này. Nơi này là sào huyệt yêu quái, thật là đáng sợ.

Hô...

Cổ Hoài Nhân nhảy xuống hạ trên một tảng đá lớn, lại liên tục nhảy xuống ba lượt liền rơi xuống chân núi, hắn ngẩng mặt lên liền thấy được phía xa đang có một đội ngũ tập hợp.

- Quận thủ đại nhân!

Trong lòng Cổ Hoài Nhân buông lỏng, an toàn rồi! Nhưng lại cảm thấy bất an, dù sao hắn hôm nay là một người duy nhất chạy thoát tới đây.

Phương thống lĩnh quát:

- Cỗ Hoài Nhân, còn không qua đây.

Cỗ Hoài Nhân không dám chần chờ, liền chạy qua.

- Bái kiến quận thủ đại nhân, Phương thống lĩnh.

Cỗ Hoài Nhân thi lễ.

Quận thủ đại nhân nhìn quần áo rách nát đến tả tơi của Cỗ Hoài Nhân trước mắt, nói:

- Chỉ mình người đi ra thôi sao? Tần Vân cùng Y Tiêu đâu? Còn tôi tớ yêu quái của người nữa đâu?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Kích Động Và Phẫn Nộ

- Cổ Hoài Nhân, những người khác đâu?

Ôn Xung cũng gấp gáp hỏi.

Cổ Hoài Nhân nghe xong, hoảng hốt vô cùng, liền kể:

- Tuy rằng Vụ Hồ hạp cốc có trăm con yêu quái, chúng ta lên núi vẫn đi vô cùng trôi chảy. Chúng ta còn lên được vào bên trong Vụ Hồ hạp cốc, Tần công tử dùng khả năng tàng hình tiến đến đã hái được Linh quả.

Quận thủ đại nhân chăm chú lắng nghe, xung quanh những người khác cũng đều yên lặng.

- Tần công tử lúc ấy đến thu thập Linh quả, thế nhưng lại không ngờ là Vụ Hồ hạp cốc ngoại trừ trên trăm con yêu quái bên ngoài trông coi, còn có một đầu Bạch Hồ Đại yêu đáng sợ.

Cổ Hoài Nhân kể tiếp:

- Bạch Hồ Đại yêu thân thể cao hai trượng, tay cầm hai thanh đại phủ rất lớn, khí lưu màu đen gào thét quanh thân, thật là đáng sợ. Tần công tử cùng Y cô nương chiến đấu với Bạch Hồ Đại yêu, tạo cơ hội cho ta cùng Tiền thúc tranh thủ thời gian chạy trốn, bọn ta ở đó chỉ tổ vướng chân vướng tay, giúp không được gì.

- Ta cùng Tiền thúc liền dốc sức liều mạng chạy trốn, mấy trăm yêu quái truy sát ta cùng Tiền thúc, Tiền thúc giúp ta ngăn cản yêu quái ta mới

có thể đào thoát.

Cổ Hoài Nhân không dám giấu giếm:

- Về phần Vụ Hồ hạp cốc sau đó xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết.

Chung quanh một hồi trầm mặc.

Quận thủ đại nhân trong lòng lạnh buốt, hăn cho rằng Bạch Hồ Đại yêu tám chín phần mười sẽ ở Vụ Hồ hạp cốc nhưng hăn vẫn chờ mong tình báo của mình là sai.

- Tần huynh cùng Y cô nương, chiến Bạch Hồ Đại yêu? Tình hình như thế nào rồi?

Ôn Xung tức hỏi.

- Tần công tử rất là lợi hại.

Cổ Hoài Nhân liền nói:

- Ta lúc ấy chứng kiến Tần công tử cùng Bạch Hồ Đại yêu đại chiến khó phân thắng bại, không phân cao thấp.

- Không phân cao thấp?

Quận thủ đại nhân, Phương thống lĩnh hai người kinh ngạc hỏi. "Tần Vân mạnh vậy sao?"

- Đúng, không phân cao thấp.

Cổ Hoài Nhân liền xác nhận nói:

- Ta tận mắt nhìn thấy.

- Sau đó sao?

- Quận thủ đại nhân liền truy vấn.

- Kế tiếp ta bỏ chạy rồi, không quay lại nhìn... nữa.

Cổ Hoài Nhân liền thấp giọng nói.

- Người ...

Quận thủ đại nhân tức giận.

Ôn Xung liền an ủi:

- Phụ thân, Tần huynh có thể cùng Bạch Hồ Đại yêu không phân cao thấp, chắc hẳn bọn họ có thể ra ngoài.

- Thương Nha Sơn có hơn một nghìn yêu quái vây công, so với Bạch Hồ đại yêu còn đáng sợ hơn.

Phương thống lĩnh trầm giọng nói.

Quận thủ đại nhân trầm mặc.

Hắn phát tay, Cổ Hoài Nhân lập tức lui sang một bên.

Chờ giây lát.

Đầu óc Quận thủ đại nhân cảm thấy có chút choáng váng, chợt nghe Phương thống lĩnh nói:

- Là Tần công tử cùng Y cô nương.

Quận thủ đại nhân chỉ cảm thấy toàn thân giật mình một cái, huyết dịch đều sôi trào, liền nhìn về phía xa.

- Bọn hắn đi ra?

Đứng khuất ở một bên Cổ Hoài Nhân cũng ngẩng đầu nhìn, hắn thấy được một nam một nữ hai đạo thân ảnh giống như thần tiên quyến lữ, bỗng bành xuống núi:

- Tiền thúc đâu? Tiền...

Cổ Hoài Nhân trừng lớn mắt nhìn trên bờ vai Tần Vân đang khiêng một cỗ thi thể đại cầu lông vàng. Lúc nhỏ, Cổ Hoài Nhân đã từng nhìn thấy tiền thúc hiện ra nguyên hình một lần, khi đó hắn mới biết được nguyên hình của tiền thúc là một con đại cầu lông vàng.

- Tiền thúc.

Cổ Hoài Nhân sững sờ đứng đó, tuy rằng vừa bị trăm tên yêu quái vây giết, do Tiền thúc vốn bị trọng thương, điên cuồng ngăn cản, hắn sớm có đoán trước. Nhưng giờ phút này chứng kiến thi thể con đại cầu lông vàng, Cổ Hoài Nhân trong lòng hoang mang, lo sợ.

Vù vù.

Tần Vân, Y Tiêu hai người nhảy xuống, đã đến chân núi.

Quận thủ đại nhân, Phương thống lĩnh, Ôn Xung chủ động chạy tới nghênh đón.

- Tần công tử, Y Tiêu.

Quận thủ đại nhân tiến lên chủ động hành lễ nói:

- Ta lúc trước không điều tra ra tại đó có Bạch Hồ Đại yêu, làm cho các người thiếu chút nữa lâm vào đường cùng, đều là do ta mà ra.

- Ôn bá bá.

Y Tiêu mỉm cười nói:

- Lần này là do tiến vào sào huyết yêu quái, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn cũng không có gì đáng phải trách cả, mà dù sao, ta cùng Tần huynh đều còn sống trở về rồi.

Phương thống lĩnh nhìn Tần Vân hai tay mang theo một đại phủ cùng một móng vuốt hổ:

- Tần Vân huynh đệ, thanh đại phủ cùng móng vuốt Hổ này là...?

Tần Vân đem móng vuốt Hổ cùng đại phủ thả trên mặt đất, đại phủ nặng một nghìn tám trăm cân rơi xuống làm mặt đất rung động, Tần Vân lúc này mới cười nói:

- Bộ vuốt hổ này là ta chặt móng trái của Bạch Hổ Đại yêu! Cái đại phủ này cũng là một trong hai thanh đại phủ của Bạch Hổ Đại yêu.

- Chặt xuống bộ vuốt Hổ?

- Tất cả mọi người có mặt trong lòng có chút thán phục.

Đây chính là móng vuốt của Bạch Hổ Đại yêu?

- Lần này may mắn có Tần huynh, có thể trở về toàn bộ đều nhờ Tần huynh.

Y Tiêu mỉm cười nói.

- Nếu không có Y cô nương cùng Thiên Lô Thuật của người, ta cũng không đánh bại được Bạch Hổ Đại yêu.

Tần Vân liền nói.

Tần Vân thả thi thể đại cầu lông vàng trên lưng xuống, mọi người xung quanh đều chăm chăm nhìn cổ thi thể này, Cổ Hoài Nhân kìm lòng không được liền tiến lên, Tần Vân cúi đầu nhìn than thở nói:

- Tiền lão vì ngăn yêu quái mà chết trận, hãn vốn đã bị trọng thương trong Phong Lô Thạch, lại liều mạng ngăn yêu quái, chém giết hơn hai mươi tên yêu quái, làm yêu quái không thể vượt qua vách núi, giúp Cổ Hoài Nhân có thể chạy thoát.

Tần Vân nhìn về phía Cổ Hoài Nhân:

- Cổ Hoài Nhân, Tiền lão đối với người thật đúng là trung nghĩa.

Y Tiêu cũng nói:

- Tiền lão trước khi chết chỉ xin chúng ta, chôn cất hãn bên cạnh mộ của chủ nhân.

- Có lẽ, nên vậy đấy.

Quận thủ đại nhân gật đầu:

- Chúng ta trên đường về nên vòng qua Vưu Cao huyện an táng đại yêu trung nghĩa này.

Cổ Hoài Nhân quỳ xuống vuốt ve mớ lông vàng của thi thể đại cẩu, mắt rưng rưng.

Tần Vân ở bên cạnh nhìn.

Âm thầm than thở.

Cổ Hoài Nhân này lúc trước trốn chạy để khỏi chết, chỉ quan tâm đến mình, giờ này lại biết rơi lệ.

- Tần huynh.

Một bên Ôn Xung thấp giọng nói:

- Tần huynh cùng Y cô nương có thể trở về, ta cùng phụ thân ta đều rất vui vẻ. Chỉ là không biết lần này Linh quả...

Quận thủ đại nhân nhìn về phía Tần Vân.

Tần Vân nghe xong, liền từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Quận thủ đại nhân:

- May mắn không làm nhục mệnh.

Quận thủ đại nhân ánh mắt lập tức trừng tròn xoe, chỉ cảm thấy toàn thân huyết dịch đều sôi trào, thò tay muốn tiếp lấy nhưng hai tay đều phát run.

Hai mươi năm tuổi thọ!

Mặc dù hai tay run rẩy, nhưng quận thủ đại nhân vẫn nhận lấy hộp ngọc, nhẹ nhàng mở ra, trong hộp ngọc Linh quả hiện lên vàng sáng màu tím, so với hồng bảo thạch còn muốn rung động lòng người hơn. Nhìn thấy vật này, quận thủ đại nhân cảm thấy muốn hoa mắt.

Lúc quận thủ đại nhân đạt được Linh quả đang kinh hỉ như điên Bạch Hồ Đại yêu ở nơi khác đã ngự gió phi hành, bay đến phủ đệ của Thủy Thần cách đó hai trăm dặm.

Trong phủ đệ của Thủy Thần.

- Sư huynh, sư huynh.

Bạch Hồ Đại yêu trực tiếp đáp xuống trong phủ đệ, lập tức khiến cho yêu quái hộ vệ bên trong phủ đệ vây quanh.

Thủy Thần, quý cử sâm nghiêm.

-Ồ, Bạch Hồ sư đệ, người đến rồi sao?

Thủy Thần ở phía xa vừa cất bước, thân ảnh liền lóe lên rồi hiện ra bên cạnh Bạch Hổ Đại chẳng qua là bị đứt một tay. Hắn tiện tay đem đại phủ để ở một bên, liền nói:

- Sư huynh, chuyện xấu! Linh quả bị cướp đi.
- Bị cướp đi ư?
- Sát khí trong con mắt Thủy Thần bắt đầu nồng đậm, nói:
- Đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa móng vuốt của người đi đâu rồi?
- Không biết từ đâu chui ra một nam một nữ là đệ tử đại phái.

Bạch Hổ Đại yêu giọng căm hận nói:

- Nữ này am hiểu Ngũ hành lôi pháp, thậm chí còn thi pháp triệu hồi thiên lôi đánh trọng thương ta. Nam kia càng lợi hại hơn, là một tên Kiếm tiên! Luận bản lĩnh thật sự hẳn sợ còn không bằng ta, chỉ là hắn có một thanh pháp bảo phi kiếm cực kỳ lợi hại, theo ta thấy ít nhất phải là thất phẩm pháp bảo! Vừa rồi thực lực không phân cao thấp với ta, có cô gái kia tương trợ nên tên Kiếm tiên kia chém đứt một bộ vuốt của ta. Cho dù bị năm trăm tên yêu quái vây công pháp bảo phi kiếm kia cũng có thể hộ thân, không thể gây thương cho hắn chút nào, thậm chí còn có hơn sáu mươi tên yêu quái nhanh chóng bị hắn giết chết.

- Ta cũng không có cách nào khác.

Bạch Hổ Đại yêu giọng căm hận nói:

- Sư huynh, người có cách gì giúp ta cướp lại đại phủ không? Ta vì chế tạo thanh đại phủ kia mà hao phí rất nhiều đấy nhưng vì chuyện của người mà giờ nó không cánh mà bay rồi.

- Chính người vô dụng trách ai đây?

Thủy Thần nhíu mày, trong con người lóe lên ánh sáng lạnh lẽo:

- Đệ tử đại phái đứng đầu ư? Pháp bảo phi kiếm thấp nhất là thất phẩm sao?

Đại phái ư?

Có thể sẽ có âm mưu hay không đây? Sẽ có cạm bẫy không chứ?

- Nhưng tất cả là do ta lo chuyện của sư huynh mà.

Bạch Hổ Đại yêu liền nói.

- Bạch Hổ sư đệ, chẳng lẽ ta vì người mà giết vào quận thành Quảng Lăng sao?

Thủy Thần liếc mắt Bạch Hổ Đại yêu, trong hai tròng mắt Thủy Thần bốc lên ngọn lửa màu đen, trong lòng Bạch Hổ Đại yêu đang nhìn cũng trở nên gấp gáp.

Dù sao thực lực của Thủy Thần quả thật mạnh hơn so với hẳn.

- Đương nhiên chuyện đứt bộ móng vuốt của người ta cũng sẽ đền bù, xin sư tôn giúp người mọc lại móng vuốt. Những vật đại bổ cần thiết ta sẽ lo hết.

Thủy Thần lấy từ trong lòng ngực ra một xấp lớn ngân phiếu:

- Đây là hai mươi vạn lượng ngân phiếu, sư huynh có thể làm cho người cũng chỉ nhiều đây mà thôi.

Bạch Hổ Đại yêu liền cầm lấy ngân phiếu.

Hai mươi vạn lượng bạc đối với Tiên Thiên Đại yêu cũng không phải là một con số nhỏ, giống như quận thủ đại nhân với tư cách là hoàng đế của

một địa phương, một năm có thể với tới tay miễn cưỡng cũng chỉ là mười vạn lượng mà thôi.

- Đúng rồi, Linh quả đâu?

Thủy Thần hừ nói:

- Cũng bị cướp rồi à?

- Bị tên Kiếm tiên kia mang đi rồi.

Bạch Hổ Đại yêu rất là không cam lòng:

- Đúng rồi, sư huynh, người biết Kiếm tiên kia tên gì không? Từ đâu xuất hiện hay không?

Thủy Thần nghiêng đầu ngắm nhìn về hướng quận thành Quảng Lăng với ánh nhìn xa xăm, cười nhạo nói:

- Kiếm Tiên ư? Nếu ta đoán không lầm tên Kiếm tiên này chính là nhi tử của Ngân Chương bộ đầu Tần Liệt Hồ ở Quảng Lăng quận, tên là Tần Vân! Nghe thủ hạ tiểu yêu của ta báo lại, ba tên ma bộc mà ta phái ra, ma bộc mạnh nhất là Tê Ngưu yêu chính là bị một kiếm của hắn chém chết.

- Tần Vân ư?

Bạch Hổ Đại yêu gật gật đầu, ghi nhớ cái tên này.

- Cướp Linh quả của ta.

Ngọn lửa màu đen trong mắt Thủy Thần không ngừng bốc lên:

- Dám chọc tới ta sao, hừ hừ...

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Làm Hại Một Phương

Bên ngoài Vưu Cao thành.

Đám người quận thủ gồm mấy trăm người đang ở trước mộ của Giả gia, bên cạnh ngôi mộ của phụ thân Cổ Hoài Nhân là một ngôi mộ mới vừa được xây xong.

- Tiền thúc.

Cổ Hoài Nhân mặc bộ đồ tang lễ, quỳ gối trước ngôi mộ, hai mắt rưng rưng.

Quận thủ đại nhân cảm khái nói

- Một tên yêu quái trung thành và tận tâm hầu hạ hai đời chủ nhân. Sau khi chết chỉ mong được chôn bên cạnh chủ nhân đời trước, quả thật trung nghĩa, vô cùng trung nghĩa...

Phương thống lĩnh gật đầu:

- Quả thật rất khó có được.

Tần Vân trầm mặc nhìn tấm bia mộ kia.

Y Tiêu truyền âm cho Tần Vân:

- Tên Cổ Hoài Nhân này có thể vì Tiền lão đốt giấy để tang coi như vẫn còn chút lương tâm.

Tần Vân truyền âm nói:

- Dù sao hãn cũng là do Tiên lão nuôi lớn. Tiên lão đối với hãn không những có công ơn nuôi dưỡng mà còn giúp hãn bước lên con đường tu hành, ngay cả chỉ với tính cách của hãn cũng có thể mở ra Tiên môn có thể thấy được Tiên lão đã phải trả một cái giá lớn như thế nào.

Y Tiêu gật đầu.

Quận thủ đại nhân nói:

- Cổ Hoài Nhân, mặc dù người đã chạy trốn một mình nhưng tên nô bộc trung thành này quả thật là đã lập được nhiều công lao, Bách Độc Huyết mà ta hứa với người, mấy ngày sau ta sẽ phái người đưa đến chỗ ở của người.

- Đa tạ quận thủ đại nhân.

Cổ Hoài Nhân đang quỳ trước ngôi mộ bèn quay đầu gửi lời cảm ơn tới quận thủ đại nhân.

- Ủm, người cũng nên kiềm nén đau thương lại đi.

Quận thủ đại nhân nói xong bèn quay đầu dẫn người rời đi.

Tần Vân và Y Tiêu cũng rời đi theo.

Rất nhanh xung quanh nghĩa địa chỉ còn lại một mình Cổ Hoài Nhân, những ngày mùa hè, gió rất nóng, nhưng sắc mặt Cổ Hoài Nhân lại dần dần lạnh đi, trầm giọng nói:

- Tiên thúc, người đã dốc hết sức phục vụ cho Giả gia suốt mấy chục năm nay, lại còn giúp ta mở ra Tiên môn, đối với ta quả thật có đại ân, ta cũng đã vì người mà mặc áo tang lễ rồi, sau này hương nén và tiền giấy

hàng năm cũng sẽ không thiếu đâu. Người ở nơi này nghỉ ngơi cho thật tốt đi.

- Hừ.

Cổ Hoài Nhân đứng lên, đưa mắt nhìn về hướng đám người quận thủ đại nhân rời đi, đám người đã sớm mất hút ở cuối con đường, nói:

- Nếu như không có Bạch Hồ Đại yêu Tiên thúc của ta cũng sẽ không chết! Khi đó một phần Bách Độc Huyết cũng coi như không tệ. Hôm nay Tiên thúc của ta đã chết rồi, đường đường là quận thủ nhưng vẫn chỉ cho ta một phần Bách Độc Huyết như trước thôi sao? Chỉ một phần Bách Độc Huyết sao có thể so sánh với Tiên thúc cơ chứ? Cho dù là mười phần Bách Độc Huyết cũng kém xa không đủ!

Đồng tử Cổ Hoài Nhân co rụt lại, nói:

- Tiên thúc đã không còn, sau này ta phải cẩn thận thêm chút rồi. Trước đây làm việc có hơi bá đạo, sau này phải điệu thấp hơn.

Cổ Hoài Nhân nhú mày.

- Những người tu hành của Quảng Lăng quận, nếu so về thực lực mạnh nhất có lẽ là hai người Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Phương thống lĩnh và Mai Hà đại sư, nhưng bây giờ mạnh nhất có lẽ là ba người rồi, người thứ ba chính là vị Tần công tử kia, thực lực của Tần công tử không phân cao thấp với Bạch Hồ Đại yêu, Phương thống lĩnh và Mai Hà đại sư đều không nhất định sẽ là đối thủ của hắn. Nếu như tạo được một mối quan hệ tốt với hắn quãng thời gian ta tu hành trong khu vực xung quanh cũng sẽ dễ thở hơn.

- Thế nhưng lúc trước vì chuyện của Y Tiêu cô nương nên đã làm cho vị Tần công tử đối với ta có một ấn tượng không tốt, sau này mới phát hiện

rằng Y Tiêu cô nương vốn là lười gặp ta, ngay cả chút cơ hội đều không có. Bởi vậy mà làm Tần công tử ghét thật sự là không đáng.

Trong đầu Cổ Hoài Nhân không ngừng có suy nghĩ hiện lên:

- Mặc kệ như thế nào, dù sao cũng đã từng có giao tình cùng nhau xông vào Thương Nha Sơn! Hơn nữa chuyện Tần công tử có ấn tượng không tốt về ta cũng không có ai biết. Chỉ cần bên ngoài biểu hiện ra ta có quan hệ tốt với Tần công tử, chỉ cần truyền ra chắc hẳn cũng sẽ có chút lực uy hiếp.

Tuy rằng lúc trước hãn tham tài, háo sắc và kiêu căng nhưng đó là do bên người còn có chỗ dựa to lớn là 'Tiền thúc'.

Với thực lực của Tiền thúc, trong Quảng Lăng quận này chỉ cần Tiên Thiên không lộ mặt thì Tiền thúc sẽ gần như là vô địch! Cũng bởi vì hãn có chỗ dựa to lớn như thế nên hãn mới có tư cách bá đạo.

Nhưng trên thực tế...

Hãn dù sao cũng đã ba mươi sáu tuổi rồi! Người có thể mở ra Tiên môn đương nhiên sẽ không ngốc.

Hơn nữa tuy rằng Tiền thúc không biết cách dạy dỗ nhưng cũng đã mời qua không ít thầy về dạy, sau khi Cổ Hoài Nhân bái nhập tu tiên tông phái cũng đã bị lối tư duy của những người tu hành khác ảnh hưởng, việc đối xử người trong cõi trần cũng có vài phần phong thái của người tu hành. Lối tư duy của người tu hành... càng thêm coi trọng thực lực! Tựa như Tần Vân không hề quá để ý những phú hào đại tộc, toàn bộ thể lực trong Quảng Lăng quận có thể được Tần Vân để vào mắt cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cổ Hoài Nhân cũng là người tu hành nên đương nhiên cũng sẽ đối xử như vậy, đây cũng là lý do vì sao hãn chịu dừng lại ở Vưu Cao huyện.

Trong huyện thành Vưu Cao này, hẳn chính là người có thực lực mạnh nhất!

Mấy trăm người một đường đi về phía Quảng Lăng quận thành, trong đội ngũ lại nhiều thêm một chiếc xe ngựa, chiếc xe ngựa này lại không có người ngồi trên đó buộc lấy một thanh đại phủ! Đại phủ nặng một nghìn tám trăm cân, bây giờ có thêm bao vải bọc lại rồi buộc lại trên xe. Ngay cả bộ vuốt Hồ kia cũng được buộc ở trên.

Đội ngũ đang đi lại trên quan đạo.

Tần Vân chợt nhíu mày nhìn về phía xa, ở đằng xa đang xảy ra việc hai ba mươi người truy đuổi một nhà bốn người.

Một đôi vợ chồng mỗi người ôm lấy một đứa con đang chạy như điên trên bờ ruộng.

- Đứng lại, nhị ca, người chạy không thoát đâu!

- Nhị ca đừng chạy nữa.

Hai ba mươi người kia vừa đuổi vừa la hét, đôi vợ chồng kia vẫn ôm lấy đứa con, đặc biệt là người vợ chạy hơi chậm một chút liền bị mấy chục người đàn ông đằng sau rút ngắn khoảng cách.

- Tiểu Nga.

Người đàn ông khỏe mạnh kia quay đầu nhìn về phía vợ mình ở đằng sau.

- Chạy không thoát nữa rồi.

Người vợ cũng rất không cam lòng.

- Vèo.

Trong hai ba mươi người đang đuổi theo ở phía sau có một người đàn ông cao gầy đột nhiên chạy nhanh hơn, nhảy dựng lên một cái đã hạ xuống trước mặt bốn người này, nói:

- Nhị ca, người chạy không thoát đâu.

Những người khác cũng rất nhanh liền vây lại một nhà bốn người này.

Người đàn ông này lập tức liền quỳ xuống, dập đầu nói:

- Các vị huynh đệ, xin các người thả gia đình bọn ta đi đi. Ta van các người tha cho gia đình bọn ta đi.

Người vợ cũng ôm đứa con quỳ xuống, nói:

- Hỡi bà con xin hãy tha cho gia đình bọn ta đi!

Tên nam tử cao gầy kia cũng cắn răng nói:

- Nhị ca, chúng ta cũng muốn tha các người rời đi, nhưng nếu cả nhà của người đều trốn bọn ta lấy đâu ra đứa trẻ để dâng lên cho yêu quái đây? Dù sao cả làng ta ít ra cũng phải có một nhà chịu hi sinh con mình chứ? Dâng lên đồng nam đồng nữ, đây là quy củ do Thủy Thần định ra! Nếu như vi phạm quy củ chờ đợi cả làng chính là sự tàn sát! Mấy nghìn người già trẻ lớn bé trong thôn đều phải chết.

Người đàn ông khỏe mạnh mặt đầy nước mắt nói:

- Đứa con là bảo bối của cha mẹ, ta biết đây là quy củ của Thủy Thần, nhưng nếu phải ăn con của ta đó chính là muốn lấy mạng của vợ chồng ta.

Người vợ cũng cầu xin nói:

- Ta cùng Thường Nhị tuyệt đối không thể trơ mắt ngắm nhìn đứa con của chúng ta bị yêu quái ăn, tuyệt đối không thể! Vậy nên xin các người

hãy tha cho ta đi.

Người đàn ông cao gầy kia quát:

- Hàng năm cả làng đều rút thăm, rút trúng người nào chính là người đó! Sinh tử do mệnh! Những đứa trẻ bị rút trúng hàng năm nhưng năm nay chỉ vào gia đình người, nhị ca, đây là vận mệnh của đứa trẻ nhà người! Chấp nhận đi! Gia đình của người không đi lại làm cho những gia đình khác phải đi! Ngay cả rút thăm người cũng không nhận những người khác trong làng sao lại phục cho được?

Tráng hán nghiêng răng đứng dậy, nói:

- Các người là đang ép Thường Nhị ta.

Nam tử cao gầy quát:

- Nhị ca, đừng khinh suất, đứa trẻ mất có thể sinh thêm mà, thậm chí trong mười năm gia đình các người cũng sẽ không cần rút thăm nữa.

Người đàn ông giao đứa con của mình cho vợ, rút đao ở hông ra, gầm nhẹ nói:

- Ai dám đến gần đừng trách ta vô tình.

- Còn dám phản kháng!

Nam tử cao gầy lắc đầu, trong nháy mắt cũng rút đao rồi tiến lên.

- Keng keng keng!

Chỉ với ba đao là đao của người đàn ông khỏe mạnh liền bị đánh bay, hấn bị người đàn ông cao gầy đạp một chân ngã xuống đồng ruộng.

- Mang về hết đi.

Nam tử cao gầy cau mày nói.

- Vâng, đội trưởng.

Những người khác lập tức một lên hết một lượt, trối người đàn ông tên Thường Nhị lại rồi bắt lấy người vợ kia sau đó mang một nhà bốn người này về.

- Không, không.

Người vợ kia gào khóc.

Hai đứa trẻ kia cũng đang gào khóc.

Trong lòng nam tử cao gầy cũng vô cùng khó chịu, đưa mắt liếc nhìn Thường Nhị hai mắt đã tràn đầy tơ máu, thở dài nói:

- Nhị ca, đừng trách ta, muốn trách trách vận mệnh của người đi.

- Tặc lão thiên!!!

Thường Nhị bị trối lại, ngửa đầu rống to.

Mấy trăm người đi ngang qua ở quan đạo đằng xa.

Tần Vân nhìn thấy một màn này, liền trầm mặc.

- Đồng nam đồng nữ.

Ôn Xung đang cười ngửa ở một bên tức thấp giọng nói, sắc mặt cũng không tốt được bao nhiêu.

- Thủy Thần làm hại một phương, nghe nói đều ép rất nhiều làng mạc trong trong địa giới phải dâng lên đồng nam đồng nữ phải không?

Y Tiêu liền nói:

- Mỗi tháng phải dâng lên một lượng lớn đồng đồng nữ ư?

Tần Vân gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh:

- Nếu không có Thủy Thần, triều đình sẽ phái người tuần tra chi viện cho các làng mạc thôn xóm, lúc đó người dân có thể sẽ dễ thở hơn chút! Nhưng nếu Thủy Thần ở đây, trong năm trăm dặm sông Lan Dương hẳn có thể tác oai tác quái, lại càng thống lĩnh hơn phân nửa yêu quái trong địa giới, ở ngoài thành, triều đình quan phủ đều đầu không lại Thủy Thần! Hơn hai trăm năm nay bầu trời của vô số dân làng đều là màu đen cả!

Ôn Xung liền nói:

- Triều đình vẫn còn đang nghĩ cách. Cũng đã từng có cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh của Đạo gia Phật môn tới qua, nhưng Thủy Thần rất cáo già, thấy tình thế không ổn liền trốn vào trong sông lớn, cứ một mực không thể chém giết.

- Đã hơn hai trăm năm nay rồi.

Tần Vân nói xong liền lắc đầu, không nói gì nữa.

Khác với những người chỉ đọc trong điển tịch sách vở như Y Tiêu và Ôn Xung, lúc hắn tám tuổi chính là sống trong nông thôn.

Đợi đến khi trời tối, đám người quận thủ mới về đến Quảng Lăng quận thành.

Cửa thành đã sớm đóng, thế nhưng đây là quận thủ đại nhân tới đương nhiên phải mở cửa cho mấy trăm người vào thành.

Quận thủ đại nhân xuống xe ngựa, nói với Tần Vân:

- Bây giờ đã muộn rồi. Tần công tử, chúng ta chia tay nhau ở đây đi, tạm thời người cứ quay về Tần phủ đã. Chờ ngày mai ta lại mời các người

tới dự tiệc. Còn có...

Quận thủ đại nhân đến gần Tần Vân, thấp giọng nói:

- Chuyện Linh quả lần này, ta thiếu Tần công tử người một nhân tình lớn. Sau này nếu như có chuyện gì cứ đến tìm ta, ta nhất định sẽ dốc sức tương trợ.

- Tốt.

Tần Vân mỉm cười.

Tần Vân nhìn về phía Y Tiêu ở một bên, nói:

- Y cô nương, xin cáo từ.

Y Tiêu mỉm cười nói:

- Ta vẫn sẽ ngây ngốc ở Quảng Lăng quận thêm chút thời gian, nếu Tần Vân có thời gian cứ đến quận Thủ phủ tìm ta.

- Tốt.

Hai người tách ra.

Tần Vân cười ngựa, sau lưng có hai gã cận vệ quận Thủ phủ chịu trách nhiệm điều khiển xe ngựa, áp tải thanh đại phủ cùng bộ vuốt hổ ở trên cùng đi về phía Tần phủ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ở Trong Tâm Tay

Quận Thủ phủ.

- Đề phòng cẩn thận cho ta. Nếu mà nơi đây có một chút sơ suất nào, cẩn thận cái mạng của các người đấy!

Phương thống lĩnh quát.

- Vâng.

Xung quanh một đám cận vệ phòng vệ so với ngày thường sâm nghiêm hơn nhiều. Bên ngoài tĩnh thất, một đám cao thủ hộ vệ đứng đầy ngoài đấy. Lần này quận thủ đại nhân dẫn bọn họ cực khổ vất vả tiến vào Thương Nha Sơn lấy bảo bối, hôm nay vừa về đến nhà liền vội vào trong. Chắc chắn quận thủ đại nhân đang làm một việc vô cùng trọng yếu.

Phương thống lĩnh đi đến bãi cỏ cách đó không xa, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng trông coi.

Trong tĩnh thất.

Quận thủ đại nhân cũng đang ngồi xếp bằng trên giường, sau đó ngay lập tức cẩn thận từng li từng tí lấy ra hộp ngọc trong lòng ngực hắn.

- Thiên Niên Băng Ngọc Quả, ôi hai mươi năm tuổi thọ của ta.

Hai mắt quận thủ đại nhân sáng lên, hắn với tư cách là Nam lăng Ôn thị đệ tử, lại thêm ở vị trí quận thủ nên bên trong gia tộc hắn được coi là rất có địa vị. Hắn tự nhiên là không thiếu Luyện Khí pháp môn, bảo vật cũng

có không ít, nhưng việc mở ra Tiên môn lại cần có tư chất. Mặc dù quận thủ đại nhân cực kỳ thông minh, nhưng trên con đường thiên phú tu hành hẳn cũng giống như người bình thường thôi. So với đám người Cổ Hoài Nhân kia, tuy không lọt vào mắt của quận thủ đại nhân, thế nhưng tính ra hẳn vẫn có thiên phú tu hành.

Tiên môn chưa mở, tuổi thọ cũng chẳng khác gì so với thường nhân.

"Ta còn có thể sống hơn hai mươi năm nữa, ta có thể leo lên vị trí cao hơn, có thể lên tới tứ phẩm không?"

Quận thủ đại nhân trầm nghĩ. Về phần làm quan Tam phẩm, hẳn cũng không dám suy nghĩ tới, bởi vì chức quan càng cao, yêu cầu càng cao, đối với bối cảnh lai lịch bản thân cùng thực lực yêu cầu đều cực cao. Dù sao chức quan cao muốn thống trị thiên hạ không chỉ phải ứng phó với những người phạm, mà chủ yếu phải ứng phó với đám yêu quái kia.

- Rắc.....

Quận thủ đại nhân cầm lấy Thiên Niên Băng Ngọc Quả đỏ rực đang lưu chuyển vàng sáng màu tím, cắn một cái liền tan chảy thành một chất lỏng mát lạnh chạy dọc theo yết hầu chảy vào trong thân thể, nhanh chóng bao phủ toàn thân, tỏa ra một mùi thơm ngát nhẹ nhàng làm cho khắp cơ thể đều cảm thấy khoan khoái, vui sướng.

Làn da, cơ bắp cùng gân cốt đều đang rung động lắc lư.

Thoáng cảm thấy tê liệt, toàn thân quận thủ đại nhân hơi có chút run rẩy.

- Tốt, tốt.

Quận thủ đại nhân bất chấp tất cả, một hơi ăn sạch cả vỏ lẫn hột Thiên Niên Băng Ngọc Quả.

Lực lượng của Linh quả bên trong cơ thể quận thủ hãn phát sinh biến hóa. Hãn lúc đầu tóc hoa râm khô héo, nhưng bây giờ đã dần dần trở nên sáng bóng hơn, rất nhiều tóc biến lại thành màu đen, tóc trắng trở nên cực kỳ ít, chỉ còn lại mấy cọng.

Mà trên da mặt, lúc trước có rất nhiều nếp nhăn nhưng bây giờ đã trở nên bóng loáng, da đã có thêm chút huyết sắc, đôi mắt đục ngầu đều trở nên thanh tịnh rất nhiều.

Quận thủ đại nhân cảm thấy toàn thân không ngừng phát sinh biến hóa thần kỳ, cúi đầu nhìn bàn tay, cánh tay, làn da, cơ bắp biến hóa, hãn không khỏi kích động.

Hãn liền xuống giường đi tới chỗ đặt gương đồng.

- Ta...

Quận thủ đại nhân nhìn mình trong gương đồng.

Hãn thấy cơ thể bản thân mình trở về bản thân lúc hai mươi năm trước.

So với phụ thân Tần Vân ‘Tần Liệt Hồ’, bộ dạng tuổi tác cũng không kém là bao nhiêu.

- Dường như cơ thể ta đã trở về lúc năm mươi tuổi.

Quận thủ đại nhân lập tức nhượng mảy, ôm bụng, trong bụng bắt đầu đau, liền mở cửa xông ra ngoài.

- Quận thủ đại nhân.

Xung quanh một đám cận vệ đang từng người một hành lễ. Cách đó không xa, Phương thống lĩnh cũng mở mắt ra nhìn qua, giật mình ngạc nhiên vô cùng. Bởi vì dung mạo quận thủ đại nhân hoàn toàn trẻ đi nhiều.

Cũng không giống như là cha con với Ôn Xung, ngược lại lại giống như huynh đệ.

- Nhanh chuẩn bị nước ấm, đợi một lát nữa ta muốn tắm rửa thay quần áo.

Quận thủ đại nhân nói xong liền chạy đi.

- Quận thủ đại nhân.

Phương thống lĩnh đứng dậy.

- Lão Phương, ta cần phải đi vệ sinh gấp.

Quận thủ đại nhân vừa nói vừa chạy như bay.

Phương thống lĩnh thấy thế lộ ra vẻ tươi cười:

- Chạy nhanh thật đấy, Linh quả này thật thần kỳ, thoát cái đã làm người ta trẻ lại hai mươi tuổi.

...

Tại một nơi khác ở quận Thủ phủ.

Y Tiêu ngồi trước bàn sách, nhớ lại những chuyện đã xảy ra lúc đi Thương Nha Sơn, vẻ mặt không khỏi tươi cười. Ngay lập tức nàng cầm bút lông lên bắt đầu viết thư.

Nàng viết xong rất nhanh.

- Sự tình Thương Nha Sơn đã xong, tiếp theo cũng nên làm chính sự thôi.

Y Tiêu thần nghĩ:

- Sư thúc đến cũng là lúc cùng ta liên thủ diệt trừ Thủy Thần đại yêu kia.

Thực lực Thủy Thần đại yêu chắc chắn phải mạnh mẽ hơn so với Bạch Hồ Đại yêu kia.

Nhưng trong thiên hạ, người mạnh hơn so với Thủy Thần cũng có rất nhiều. Đạo gia, Phật môn, Thánh địa, chọn ra một người trưởng lão bất kỳ đều mạnh hơn nhiều so với Thủy Thần đại yêu kia. Nhưng có điều Thủy Thần đại yêu ở trong phạm vi năm trăm dặm sông Lan Dương ngay cả Tiên Thiên Kim Đan cảnh cũng không thể giết hẳn được, hẳn quá cẩn thận, quá giao hoạt.

Tuy nhiên, Thủy Thần cũng không để những tiểu bối chưa đạt Tiên Thiên vào mắt.

Bởi vì nếu chưa đạt đến cảnh giới Tiên Thiên lại nghịch thiên vượt cấp khiêu chiến sao? Vượt cấp đánh không phân cao thấp với Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đã rất khó lường rồi, còn có thể giết chết một Tiên Thiên Hư Đan Cảnh danh tiếng có thể truyền khắp bốn phương rồi. Tần Vân từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ một chọi một chém giết Đại yêu Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Thủy Thần không phải là yêu quái mà Bạch Hồ Đại yêu có thể so sánh được.

- Hừ, đợi sư thúc đến, ta sẽ để sư thúc quyết định đi.

Y Tiêu cầm lấy lá thư ra khỏi thư phòng, cho người ở quận Thủ phủ đi gửi thư, truyền tin cho sư thúc nhà mình. Chuyện của mình đã giải quyết xong, bây giờ có thể hành động!

...

Ở Tần phủ, đèn lồng đã sớm treo khắp nơi, đội tuần vệ được trang bị rất nhiều Diệt Yêu nỏ.

Bên trong đình viện, khắp nơi là tiếng cười. Tần Vân đang cùng đại ca Tần An và phụ thân Tần Liệt Hồ uống rượu trò chuyện.

- Vân nhi, hiện tại người có thể đánh lại Bạch Hồ Đại Yêu người đã có thể so sánh được với Phương đại thống lĩnh cùng Mai Hà đại sư.

Tần Liệt Hồ uống một ngụm rượu lớn, mặt tràn đầy tươi cười:

- Thật sự nghĩ đến mà thấy sợ, không ngờ một chuyến đi Thương Nha Sơn lại xuất hiện một tên Bạch Hồ Đại yêu của Trấn sơn quận.

- Nhị đệ...

Tần An ở bên cạnh liền nói:

- Thủy Thần đại yêu đã mời Bạch Hồ Đại yêu đi trông coi Linh quả kia, hiển nhiên là rất coi trọng việc này. Nay lại bị người hái đi Linh quả, hẳn chắc chắn sẽ ghi hận với người.

Tần Liệt Hồ lại nói:

- Cũng không cần phải sợ, tên Đại yêu Thủy Thần này không giống với những Đại yêu khác. Những Đại yêu bình thường như Bạch Hồ đại yêu nhiều nhất cũng chỉ chiếm giữ một phương, cướp bóc khắp nơi. Chỉ với thanh đại phủ Vân nhi mang về lần này cũng đủ làm cho hắn ta tiếc đứt ruột rồi. Nhưng Đại yêu Thủy Thần lại ảnh hưởng đến sống chết của mấy trăm vạn người dân Quảng Lăng quận, chỉ có ở trong thành dân chúng mới có thể sống yên ổn hơn một chút. Mặc dù nắm giữ sống chết của mấy trăm vạn người, tuy họ đều là dân làng khốn khổ nhưng đại yêu Thủy Thần vẫn rất là giàu có.

- Hắn rất cẩn thận và giao hoạt, không để lại một chút kẽ hở nào.

- Hãn sẽ không dễ dàng vì một chút cừu hận mà mất đi lực lượng trong tay.

Tần Liệt Hồ nói.

- Dù Vân nhi chọc giận hãn, trừ bản thân hãn ra yêu quái dưới trướng hãn không một ai có thể đánh lại Vân nhi. Hãn không sợ Vân nhi, nhưng cũng sẽ không dễ dàng mà đi được. Có điều một khi mà hãn hành động, chắc chắn hãn phải nắm chắc việc này rồi.

Tần Vân gật đầu:

- Thủy Thần này rất giáo hoạt, nên thời gian sắp tới, nữ nhân trong nhà không nên ra ngoài, nếu có việc ra ngoài phải mang theo hộ vệ cùng với Diệt Yêu nữ.

- Cẩn thận một chút là được.

Tần Liệt Hồ gật đầu.

...

Lúc đêm khuya.

Trong biệt viện của Tần Vân, người hầu đều nghiêm cấm đi vào.

- Thanh đại phủ này.

Tần Vân để một cái bồ đoàn tại cửa phòng trên hành lang, khoanh chân ngồi xuống. Lý do hãn cấm thanh đại phủ này ở ngoài sân là vì thanh đại phủ này quá lớn hãn không thể nào mang vào phòng được.

Dù sao đại phủ dựng thẳng đứng lên cũng cao hơn một trượng, lưới rìu quá rộng, cho dù để nằm ngang mang vô phòng cũng không được.

- Vèo.

Tần Vân khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, ngón tay duỗi ra, một luồng kim quang từ đầu ngón tay bay ra, gặp không khí liền biến lớn nhanh chóng thành một thanh phi kiếm màu bạc dài ba tấc.

Thanh phi kiếm rơi xuống cái đại phủ kia.

Tâm niệm khẽ động, vận chuyển pháp quyết dẫn động phi kiếm, lập tức một tầng ánh sáng đang nhanh chóng di chuyển ở mặt ngoài của kiếm, bắt đầu hút lấy tinh hoa của đại phủ dung nhập vào trong phi kiếm. Nếu Bạch Hồ Đại yêu biết được đại phủ của hắn bị luyện hóa, chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn.

- Xuy xuy xuy.

Chỉ thấy trên lưỡi của đại phủ, xuất hiện một cái khe. Tần Vân cố tạo ra một cái khe lúc hấp thu thanh đại phủ này.

Nếu không chỉ với phương pháp bình thường hắn không có cách nào cắt được thanh thần binh này.

- Khá lắm, thanh đại phủ này hầu như đều là Kim Hành chi vật. Có một số ta còn chưa có sưu tập được.

Tần Vân cảm giác được bản mệnh phi kiếm đang vui sướng, phía dưới vô số điểm sáng bay lên, dày đặc như đom đóm.

Sở trường của bản mệnh phi kiếm vẫn là hấp thu Kim hành chi vật.

Nó sẵn sàng hấp thu ngay cả đó là kim loại phế liệu.

Tuy nhiên thủy hành, hỏa hành, mộc hành cùng thổ hành chi vật nó kén chọn hơn nhiều. Thủy hành chi vật tới nay cũng chỉ mới hút được ‘Hàn Tụ linh dịch’. Chỉ có khi hấp thu Kim Hành chi vật là không kén chọn.

Đặc biệt là lần này, tài liệu hiếm bên trong đại phủ mà lúc trước bản mệnh phi kiếm chưa bao giờ hấp thu, nó tự nhiên cũng hút nhanh hơn.

- Xuy xuy xuy.

Toàn bộ đại phủ bị bản mệnh phi kiếm hấp thu, mặt ngoài xuất hiện bảy vết nứt lớn, cắt thanh đại phủ thành nhiều khối nhỏ, cán phủ bị cắt làm ba khúc.

Bảy cái khe nứt này là kết quả của việc bản mệnh phi kiếm hấp thu hơn ba trăm cân tài liệu. Sau đó, nó đành chỉ không hấp thu thêm nữa.

- Có rất nhiều vật liệu chưa bao giờ được hấp thụ qua trước đây. Các vật liệu mà Bạch Hồ Đại yêu thu thập được còn nhiều hơn những gì ta đã thu thập được.

Tần Vân cảm xúc lẫn lộn:

- Lần đầu hấp thu liền vượt quá ba trăm cân, có điều bắt đầu từ ngày mai, e rằng mỗi ngày cũng chỉ có thể hấp thu bốn cân mà thôi.

Hấp thu Tinh Văn cương tương đối chậm là bởi vì nó chỉ là một.

Đại phủ chứa tài liệu rất đa dạng. Bằng cách hấp thụ mỗi thứ một chút, nó đã tích lũy được khá nhiều.

Tiếp theo đó, bản mệnh phi kiếm lại hấp thu thêm chút ít ‘Hàn Tụy linh dịch’ liền đành chỉ tu luyện hôm nay. Hấp thu thủy hành chi vật rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

- Có thanh đại phủ này, khi bản mệnh phi kiếm của ta luyện thành sẽ trực tiếp trở thành bát phẩm Pháp bảo.

Tần Vân kích động chờ mong, nhiều năm như vậy hãn vẫn chưa dùng qua pháp bảo bao giờ! Hiện tại, pháp bảo phi kiếm sắp thành, hơn nữa còn

là bản mệnh phi kiếm của mình.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Sư Thúc Không Đến Được Rồi

Đảo mắt đã qua gần nửa tháng.

Một ngày này, bên ngoài cửa quận Thủ phủ có một vị đạo sĩ trung niên xuất hiện, đám cận vệ ngoài cửa phủ sớm đã nhìn thấy nên vô cùng cẩn thận.

Đạo sĩ trung niên cười nói:

- Xin hãy truyền một câu cho Y Tiêu cô nương là Thái Ất Môn có người cần gặp.

- Y cô nương?

Đám cận vệ ngoài cửa nhìn nhau.

- Phiền người chờ ở đây.

Một tên cận vệ nhanh chóng đi đến biệt viện Y Tiêu trong quận Thủ phủ, đây là một tòa biệt viện có chút lịch sự tao nhã.

Trong nội viện bây giờ có một tầng hàn băng ngưng kết, trong những ngày hè chói chang này, khối băng này tan cũng khá nhanh, hơi lạnh tràn ra khắp nơi. Y Tiêu mặc một bộ áo bào xanh nhạt đang ngồi ở trong tiểu viện đọc sách, ung dung tự tại.

Cận vệ đứng ngoài cửa viện cung kính nói:

- Bẩm Y cô nương, bên ngoài phủ có một vị đạo sĩ trung niên tự xưng là người của Thái Ất Môn cần gặp.

- Người của Thái Ất Môn?

Y Tiêu lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng bỗng nhiên nhú mày, hỏi:

- Là một đạo sĩ trung niên?

Cận vệ liền nói:

- Đúng, là một đạo sĩ trung niên.

Y Tiêu nhú mày, nhưng vẫn nói:

- Dẫn hăn đến gặp ta.

- Vâng!

Cận vệ cung kính cáo lui.

Y Tiêu ngồi ở đó nghi hoặc tự hỏi:

"Lạ thật, tóc của sư thúc cũng đã bạc, sao lại là một đạo sĩ trung niên được nhỉ? Không lẽ người đến không phải sư thúc?"

Rất nhanh.

Vị đạo sĩ trung niên kia được dẫn đến cửa viện, khi hăn ta nhìn thấy Y Tiêu liền cung kính nói:

- Đồ Ngọc của Thái Ất Môn, bái kiến Y sư tỷ.

Thái Ất Môn chỉ có thể xem là một tu hành tông phái nhị lưu nhưng lại là tông phái phụ thuộc một trong Tam đại Thánh địa của Đạo gia 'Thần Tiêu môn'. Địa vị của đệ tử tông phái phụ thuộc và đệ tử Thần Tiêu môn lại

hoàn toàn khác nhau, nếu như là thể hệ đồng lứa mặc kệ đệ tử tông phái phụ thuộc bao nhiêu tuổi, hết thầy đều phải xưng hô đệ tử Thần Tiêu môn là sư huynh sư tỷ.

Cho dù vai vế có cao hơn một bậc Y Tiêu sẽ xưng hô một tiếng sư thúc. Nhưng bình thường khi đối mặt với đệ tử Thánh địa, những sư thúc của tông phái phụ thuộc cũng không hề dám cao ngạo.

Bình thường những tông phái phụ thuộc đều rất nịnh bợ Thánh địa!

Thần Tiêu môn nổi danh nhất chính là lôi pháp.

Mà tông phái phụ thuộc 'Thái Ất Môn' lại nổi danh với pháp môn Luyện Thể Thành Thánh, thân thể sẽ được tu luyện tới một trạng thái không thể tưởng tượng, thậm chí so với thân thể của yêu quái còn mạnh hơn. Thế nhưng pháp môn Luyện Thể Thành Thánh cao nhất trong Thái Ất Môn cũng chỉ tới 'Tiên Thiên Thực Đan cảnh' mà thôi. Vậy nên tối đa cũng chỉ có thể coi là nhị lưu tông phái. Tông phái dám xưng là nhất lưu nhất định phải có cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh tọa trấn! Thực châu Kiếm Các chính là một ví dụ.

Y Tiêu ngồi ở đó, trịnh trọng nói.

- Tại sao sư thúc lại không tới?

- Sư phụ ta vốn đang ngao du thiên hạ, trước đó lại nghe được mệnh lệnh của Thần Tiêu môn truyền xuống liền lập tức tranh thủ thời gian trở về Thái Ất Môn. Nhưng trên đường trở về lại gặp một tên Tiên Thiên thụ yêu làm hại dân gian, vô số rễ cây của tên thụ yêu đó có thể hấp thu máu thịt của người khác, hút đến mức chỉ còn lại một lớp da, Nhân tộc chết trong tay thụ yêu kia rất nhiều. Sư phụ ngài giận dữ liền đại chiến một trận với tên thụ yêu kia, cuối cùng mặc dù đã chém giết được tên thụ yêu kia nhưng sư phụ lại bị trọng thương đứt đi một chân, thương thế trong cơ thể cũng rất nặng.

Đạo sĩ trung niên liền nói:

- Sau khi sư phụ nhận được thư của Y sư tử liền lập tức phái ta đến nhận lỗi, nếu sư phụ ngài phải dưỡng thương cho chân mọc lại e rằng cũng cần phải một hai năm.

- Đây là thư do sư phụ ta tự tay viết.

Đạo sĩ trung niên lấy bức thư từ trong lòng ngực ra đưa cho Y Tiêu.

Sắc mặt Y Tiêu ngưng trọng, nhận lấy lá thư đọc.

Đạo sĩ trung niên nói:

- Sư phụ ngài cũng rất là hồ thẹn vì đã làm hỏng mất chuyện lớn của Y sư tử.

Y Tiêu nói:

- Sư thúc cũng chỉ vì hàng yêu phục ma mà thôi. Tên Tiên Thiên thụ yêu kia tùy ý làm hại dân gian, vô số rễ cây uy lực vô cùng, người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh bình thường cũng không dám tới gần, cũng chỉ có sư thúc dốc sức liều mạng mới có thể chém giết, ta bội phục còn không kịp đây sao có thể giận cơ chứ? Được rồi, chuyện này ta đã biết, người về trước đi.

Đạo sĩ trung niên cung kính cáo lui.

Y Tiêu ngồi ở đó, tâm trạng rất là không tốt.

Trong lòng Y Tiêu như có lửa đốt:

"Tại sao lại như vậy cơ chứ? Sư thúc ngài bị trọng thương... nên căn bản là không giúp ta được."

"Thủy Thần đại yêu quá mức giáo hoạt và cẩn thận, nếu như là người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đến gần, Thủy Thần đại yêu sẽ rất cảnh giác, mà khi ở bên sông lớn, chỉ cần thấy có chuyện không ổn liền lập tức trốn vào trong sông."

Y Tiêu thầm nghĩ.

Bởi vì trong thế giới này, Tiên Thiên Hư Đan Cảnh quả thật cũng có chút khá ghê gớm.

Ví dụ như Kiếm tiên nổi danh công phạt, với tư cách là truyền thừa đứng đầu, lại am hiểu công phạt, một thanh bản mệnh phi kiếm là đã uy lực vô cùng. Kiếm tiên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh thông thường đều sẽ có thể đánh bại người tu hành Tiên Thiên Thực Đan cảnh. Như là có chút yêu nghiệt trực tiếp chém giết Tiên Thiên Thực Đan cảnh là việc rất đổi bình thường.

Vì vậy.

Cho dù Thủy Thần phát hiện người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh tới gần, hẳn cũng sẽ không rời khỏi sông lớn quá xa.

Và cẩn thận chính là nguyên nhân chủ yếu nhất có thể giúp cho Thủy Thần sống tới bây giờ.

Y Tiêu lắc đầu, nói:

- Sư thúc ngài tu luyện pháp môn Luyện Thể Thành Thánh đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, chẳng qua là vì tuổi quá lớn, năm nay đã là một trăm ba mươi bốn tuổi rồi nên mới không cách nào đột phá đến Tiên Thiên. Nhục thân của hắn có thể so với Bạch Hổ Đại yêu, lại có pháp bảo trong tay, thương pháp lại càng cao thâm. Thực lực càng mạnh hơn so với Bạch Hổ Đại yêu một đoạn. Cho dù là Tần huynh nếu so sánh với sư thúc của ta vẫn còn có chút non nớt. Trong những người tu hành hậu thiên cảnh

trong Thần Tiêu môn và rất nhiều tông phái phụ thuộc của ta người cận chiến mạnh nhất chính là vị sư thúc này rồi.

- Bây giờ không có sư thúc giúp ta, nên làm sao bây giờ?

Lông mày Y Tiêu nhú lại.

Giết Thủy Thần đại yêu vốn là việc rất nguy hiểm. Sau khi nàng tiếp nhận nhiệm vụ được treo giải thưởng trong Thần Tiêu môn này, trong Thần Tiêu môn cũng có trưởng bối từng khuyên can qua nhưng nàng vẫn kiên trì như trước.

Người tu hành Tiên Thiên là không thể đến gần, Thủy Thần căn bản sẽ không mạo hiểm.

Ví dụ như người chưa vào Tiên Thiên đến gần, nếu như vậy mà cũng sợ Thủy Thần không khỏi quá nhát gan đi. Mà hơn hai trăm năm trước, quả thật đã từng có một số người tu hành chưa vào Tiên Thiên nghĩ hết biện pháp, hoặc là chỉ có thể miễn cưỡng chạy trốn trốn chết, hoặc là sẽ bị Thủy Thần giết chết.

"Đi, hay là không đi đây?"

"Nếu như đi phải có một người tu hành cận chiến lợi hại giúp ta."

"Xem ra chỉ còn cách mời Tần huynh rồi."

Y Tiêu suy tư một lát, vẫn là quyết định đi!

Tuy rằng thực lực Tần huynh không bằng sư thúc của ta, nhưng về phương diện bảo vệ tính mạng lại rất mạnh mẽ, nếu cho hắn thêm một số đạo phù xem ra vẫn có thể dây dưa với Thủy Thần đại yêu.

Y Tiêu bất chấp mọi thứ, đứng dậy rời khỏi quận Thủ phủ, đi về Tần phủ.

Tần phủ.

Tần Vân đang viết chữ trong thư phòng, viết chữ cũng là luyện kiếm.

Một người ở bên ngoài hô:

- Nhị công tử, Nhị công tử. Có một vị tên là Y cô nương cầu kiến.

Y cô nương? Không phải là mấy ngày trước ta vừa đi qua quận Thủ phủ gặp nàng hay sao? Sao bây giờ lại đến chỗ ta rồi? Đây còn là lần đầu tiên nàng đến nhà ta đấy.

Tần Vân liền để bút xuống, lập tức chủ động đi ra ngoài nghênh đón. Rất hiếm khi một cô gái tự mình đến nhà người khác chơi đấy, đương nhiên đa số người tu hành đều sẽ không quá để ý đến ánh mắt của thế tục.

Khi đến cửa phủ, liền thấy được một cô gái mặc bộ áo bào màu xanh nhạt đang đứng ở ngoài phủ.

- Chà chà, quả là hiếm có, khó có được, làm cho ta chưa kịp chuẩn bị gì cả.

Tần Vân cười nghênh đón.

- Chuẩn bị cái gì cơ chứ?

Lúc này Y Tiêu mới quay người, mỉm cười rồi lập tức dưới sự nghênh đón của Tần Vân đi vào Tần phủ.

Mẫu thân Thường Lan mang theo bọn nha hoàn đi tới, hỏi:

- Vân nhi, có khách đấy à?

Y Tiêu liền thu hồi Mê Hồn thuật, bình thường mỗi thời khắc nàng đều duy trì Mê Hồn thuật để che mắt người phạm. Nếu không với khuôn

mặt này của nàng, khi đi đến chỗ nào cũng sẽ có người vây xem.

Nhưng đối với mẫu thân của Tần Vân, Y Tiêu lại không muốn dựa vào Mê Hồn thuật để che mắt, bởi đây cũng quá không tôn trọng người khác rồi, hơn nữa Tần Vân cũng ở một bên nữa mà.

- Vị cô nương này...

Mẫu thân Thường Lan nhìn qua, vốn vẫn là một cô gái bình thường nhưng khi vừa mới quay đầu lại nhìn, khuôn mặt bà không khỏi cứng lại.

Một cô gái quá đẹp.

Đẹp như tiên nữ giáng trần!

- Vị cô nương này là...?

Thường Lan cũng không khỏi có chút cà lăm bởi cả đời bà sống trong Quảng Lăng quận, cuộc chọn hoa khôi đã xem qua vô số lần, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy lại chưa thấy qua cô gái nào đẹp như thế này. Những hoa khôi khác nếu so với cô gái trước mắt thật sự thua cả mười con phố, do khí tức phàm tục quá nồng. Làm gì có được khí tức như thiên tiên như này cơ chứ?

Y Tiêu mỉm cười nói:

- Xin chào bác. Tôi tên là Y Tiêu, lúc trước đã cùng Tần huynh xông pha qua Thương Nha Sơn.

Thường Lan nghe xong lập tức hiểu rõ.

Cách nói chuyện này không hề giống với những cô gái bình thường, trực tiếp như vậy chỉ có người tu tiên mà thôi.

- Mẫu thân à, nhi tử có chuyện cần nói với Y cô nương nên không thể bồi tiếp người.

Tần Vân liền nói.

Y Tiêu khẽ khom người với Thường Lan rồi lập tức theo sau Tần Vân dọc theo con đường nhỏ đi vào trong.

Thường Lan dõi mắt ngắm nhìn xa xăm.

- Phu nhân, đây hẳn là tiên nữ rồi.

Đám nha hoàn ở một bên vẫn còn đang mờ mịt.

Thường Lan cũng sờ lên ngực, ánh mắt sáng lên rất nhiều, thấp giọng tự nói:

Y Tiêu, Y Tiêu...?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Nhìn Lầm Người Rồi Sao?

Tần Vân cùng Y Tiêu đi vào tiểu viện của Tần Vân, sau đó tới chỗ bàn đá ngồi xuống.

- Tần huynh.

Y Tiêu nhin không được nhìn chăm chăm vào mặt Tần Vân:

- Lần này ta tới đây là có một việc muốn làm phiền Tần huynh mà việc này có thể sẽ có chút nguy hiểm.

- Người có chuyện gì cứ việc nói thẳng, Tần Vân ta cũng không phải là người sợ nguy hiểm.

Tần Vân cười nói.

Y Tiêu cười tươi nói:

- Ta chuẩn bị đi giết Thủy Thần đại yêu.

Y Tiêu nhìn sắc mặt của Tần Vân:

- Ta muốn ngươi đi cùng với ta.

- Giết Thủy Thần đại yêu sao?

Trong lòng chấn động lên, sắc mặt Tần Vân biến hóa hỏi:

- Y cô nương, tự nhiên ngươi lại muốn đi giết Thủy Thần đại yêu?

Y Tiêu giải thích nói:

- Thật ra ta đến Quảng Lăng quận này, mục đích chủ yếu là để giết Thủy Thần đại yêu! Chỉ là Ôn bá bá biết ta đến nơi này nên liền mời ta giúp ông ấy lấy Thiên Niên Băng Ngọc Quả. Hiện tại vụ Linh quả đã xong, đương nhiên cũng là lúc đi làm chuyện chính. Thật ra lúc ta tiếp nhận nhiệm vụ giết Thủy Thần này, trong tông môn có cử một vị sư thúc giúp ta. Có điều hiện nay, trong lúc chém giết với một tên Tiên Thiên đại yêu, sư thúc của ta đã bị trọng thương. Cho nên hiện tại ta chỉ có thể đến mời Tần huynh giúp ta thôi.

Nhiệm vụ tông môn?

Tần Vân liền hỏi:

- Chẳng lẽ người hoàn toàn chắc chắn chúng ta có thể giết được Thủy Thần đại yêu sao?

Nếu như có thể hoàn toàn chắc chắn, vậy quá tốt rồi. Quảng Lăng quận đã bị Thủy Thần đại yêu gây tai họa quá lâu rồi!

- Làm sao ta có thể hoàn toàn nắm chắc chứ?

Y Tiêu lắc đầu:

- Nếu như hoàn toàn nắm chắc Thủy Thần đại yêu cũng sẽ không phè phỡn sống ở đây hơn 200 năm.

- Nếu hiện tại có sư thúc của ta, cũng có thể nắm chắc sáu thành.

Y Tiêu lắc đầu.

- Tha thứ cho ta nói thẳng.

Tần Vân lắc đầu nói:

- Thủy Thần đại yêu rất giáo hoạt, bất kỳ một cao nhân cấp độ Tiên Thiên nào xuất hiện, Thủy Thần đại yêu cũng sẽ không dám cách quá xa sông lớn. Cho nên việc đối phó với Thủy Thần đại yêu chỉ có thể giao cho người tu tiên ở cấp bậc Hậu thiên.

- Sư thúc của ta chính là người tu tiên ở cấp bậc Hậu thiên.

Y Tiêu nói:

- Ông ta đã tu luyện pháp môn Luyện Thể Thành Thánh. Trong số những người tu luyện thể Hậu Thiên trong thiên hạ ông ta cũng phải xếp thứ nhất thứ nhì. Có điều ông ta tuổi tác đã cao, đã hơn một trăm tuổi, nên không có cách nào đột phá lên Tiên Thiên.

- Luyện Thể Thành Thánh?

Tần Vân ngạc nhiên.

Trong thiên hạ, trong tất cả các phương pháp cận chiến, có hai loại cường đại nhất: một là phương pháp truyền thừa cao thâm của Thần Ma. Có điều, phương pháp tu hành này chỉ có triều đình mới có được. Thậm chí bởi vì vậy mà triều đình thành lập “Thần Ma vệ”! Như phụ thân hãn Tần Liệt Hồ mới chỉ là Luyện Khí tầng chín nhưng lại có thể so sánh với người tu hành bình thường, đó là nhờ tu luyện Thần Ma bí thuật. Các tiểu yêu bình thường cũng không phải là đối thủ của phụ thân hãn, như vậy mới có đủ tư cách để trở thành Ngân Chương bộ đầu chứ. Nghe nói ở trong Yêu tộc cũng có lưu truyền Thần Ma truyền thừa.

Còn phương pháp thứ hai là pháp môn Luyện Thể Thành Thánh của Đạo gia Phật môn, chỉ có điều rất khó tu luyện. Trong Đạo gia tam đại Thánh địa, “Hỗn Nguyên tông” là một trong các tông phái chuyên tu luyện pháp môn Luyện Thể Thành Thánh này.

Đây có thể nói là phương pháp cận chiến nổi danh nhất, thân thể có thể so sánh với pháp bảo! Lực lượng lớn vô cùng!

Nếu mà có đánh lên người bọn hắc cũng chỉ bắn ra chút hỏa hoa mà thôi. Còn bọn hắc mà đánh lên thân thể người khác liền một chiêu đòi mạng.

So sánh với nhau “Kiếm Tiên” chỉ mới là giai đoạn nhập môn bởi vì còn chưa biết cách thi triển Ngự Kiếm Thuật, cho nên mới phải đánh cận chiến. Thân thể Kiếm tiên không thể nào so sánh được với Thần Ma cũng như Luyện Thể Thành Thánh. Giống như Tần Vân cùng Bạch Hồ Đại yêu chém giết, Bạch Hồ Đại yêu có lực đạo mạnh hơn hắc nhiều. Hắc chỉ dựa vào Yên Vũ kiếm ý để phòng thủ mới có thể đánh nhau được.

Nếu chỉ cần trúng một chiêu của Bạch Hồ Đại yêu thôi, e rằng hắc cũng sẽ bị đánh cho thịt nát xương tan.

Kiếm Tiên mạnh nhất là ở ‘bản mệnh phi kiếm’!

Một thanh phi kiếm có thể được xưng là “Nhất kiếm phá vạn pháp” thủ đoạn chắc chắn không thua gì so với Luyện Thể Thành Thánh.

- Ủm, sư thúc ta tu luyện đã hơn trăm năm, thương thuật vô cùng cao minh, Thần Thương trong tay cũng là bát phẩm pháp bảo! Còn có thêm bản lĩnh Luyện Thể Thành Thánh của ông ta. Ông ta là ứng cử viên phụ trợ tốt nhất tông môn chỉ định ra khi ta nhận nhiệm vụ.

Y Tiêu nói:

- Nhưng mà sư thúc ta lại bị trọng thương rồi, không thể nào tới giúp ta, ta chỉ có thể mời Tần huynh người mà thôi.

- Chỉ có người và ta?

Tần Vân hỏi

- Ừm.

Y Tiêu gật đầu.

- Người nên từ bỏ đi.

Tần Vân lắc đầu.

Y Tiêu ngăn người. Cự tuyệt? Thế nào mà cự tuyệt dứt khoát như vậy?

Y Tiêu liền nói:

- Tần huynh, ta chỉ cần người dùng tài nghệ cận chiến của người đây đưa với Thủy Thần đại yêu kia. Ta còn hai tấm Súc Địa Phù! Với phù này, tốc độ của người sẽ trên hẳn, việc bảo mệnh cũng sẽ không có vấn đề.

Súc Địa Phù có nguồn gốc từ Súc Địa Thuật. Là pháp thuật Đạo gia mà chỉ có Tiên Thiên Kim Đan mới có thể thi triển. Cho nên cũng chỉ có Tiên Thiên Kim Đan cảnh mới có thể luyện chế được Súc Địa Phù này. Súc Địa Phù có thể rút ngắn lại cự ly xa. Chính bản thân Tần Vân cũng chưa từng nhìn thấy Súc Địa Phù, vậy mà Y Tiêu một lần liền lấy ra hai ba tấm... Mỗi một tấm giá trị đều hơn nhiều hơn so với mười cân Hàn Tụy Linh Dịch, đây chính là báu vật bảo mệnh.

- Tốc độ người vốn đã nhanh, lại có thêm Súc Địa Thuật cùng kiếm thuật lợi hại, cũng sẽ không có gì nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Y Tiêu liền nói:

- Ta chỉ cần người giúp ta một lần thôi.

- Người có Súc Địa Phù, vì sao lúc ở Thương Nha Sơn không lấy ra?

Tần Vân hỏi.

Y Tiêu lắc đầu:

- Phù này là một trong những bảo vật tông môn ban cho ta để ta hoàn thành nhiệm vụ! Những bảo vật này là vì đối phó với Thủy Thần đại yêu, không thể tùy tiện sử dụng được. Dù sao ta chỉ là một Hậu Thiên tu tiên giả nhỏ nhoi, muốn giết được Thủy Thần đại yêu, còn muốn có sáu bảy thành hi vọng, tất nhiên phải cần rất nhiều bảo vật phối hợp, cái sáu bảy thành này là đã tính thêm cả sự thúc ta trợ giúp vào. Hai tấm Súc Địa Phù này vốn là để cho hãn sử dụng, thế nhưng hãn lại không thể tới, nên ta chỉ có thể mời Tần huynh người.

- Tần huynh, người giúp ta một lần đi.

Y Tiêu lộ ra vẻ chờ mong trong mắt.

Tần Vân vẫn không đồng ý, nói:

- Người có thể không có sở trường cận chiến, đến lúc đó liều mạng giao tranh, người so với ta còn nguy hiểm hơn nhiều.

Mình cho dù cận chiến cùng Thủy Thần đại yêu cũng có thể bảo vệ tính mạng. Một khi Y Tiêu cùng Thủy Thần cận chiến hi vọng sống sót vô cùng thấp.

Giết đại yêu sao có thể không có nguy hiểm? Nên nhớ triều đình cùng Đạo gia Phật môn hơn 200 năm đều không thể giết đại yêu này.

Y Tiêu liền nói:

- Trong Quang Lăng quận thành còn tốt hơn chút, thế nhưng ngoài thành rất nhiều thôn xóm hàng năm đều phải dâng lên đồng nam đồng nữ. Trong toàn bộ Quảng Lăng quận, hàng năm không biết đã có bao nhiêu hài

nhi bị ăn thịt! Bao nhiêu Nhân tộc bị yêu quái cướp bóc tra tấn, chúng ta là người tu tiên có thể tham sống sợ chết như vậy sao? Có sáu bảy thành hy vọng cũng đủ để động thủ rồi.

- Y cô nương, người về trước đi.

Tần Vân nói.

Y Tiêu nghe vậy nổi giận:

- Trở về? Người chẳng lẽ là sợ Thủy Thần đại yêu kia? Ta tuy chỉ là một kẻ ngoại lai, nhưng khi tông phái khuyên ta, người trong tộc khuyên ta không nên đi, ta vẫn cứ muốn tới.

Y Tiêu nhìn Tần Vân, sau đó tiếp:

- Chỉ nhìn qua hồ sơ, ta cũng đã không thể nhìn được. Biết có thể sẽ chết nhưng vẫn tới. Người là người ở đây, vậy mà lại không dám đi?

Tần Vân nhìn Y Tiêu. Biết có thể nguy hiểm đến tính mạng mà vẫn dẫn tới. Sự thúc không thể hỗ trợ nhưng vẫn muốn đi.

- Xin lỗi, ta không thể giúp người.

Tần Vân đứng dậy.

- Tần Vân!

Y Tiêu cũng đứng lên, con mắt đều đã ửng hồng:

- Chuyện này là không thể ép buộc, nhưng mà người khiến cho ta cảm thấy quá thất vọng. Không có người hỗ trợ, ta cũng sẽ đi mời người khác!

Tần Vân nhú mày:

- Sao người lại cố chấp như vậy?

- Ta không thể nhịn nổi nữa, mỗi một năm kéo dài, sẽ càng có nhiều tiểu hài tử bị ăn thịt hơn.

Hai mắt Y Tiêu đều là nước mắt:

- Ta nhất định phải đi! Thủy Thần đại yêu bước vào Tiên Thiên cảnh đã hơn 200 năm, dựa theo dự đoán của Thần Tiêu môn chúng ta phán đoán Thủy Thần đại yêu có tích lũy vô cùng hùng hậu. Lúc nào hắn cũng có thể bước chân vào Tiên Thiên Thực Đan cảnh. Hắn có thượng cổ Thủy Viên huyết mạch, một khi bước vào Tiên Thiên Thực Đan cảnh, với tính cách giáo hoạt của hắn chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không cứu được trăm vạn con dân của Quảng Lăng quận.

Hiện tại, bây giờ còn có sáu bảy thành hi vọng, một khi hắn bước vào Tiên Thiên Thực Đan cảnh, liền vĩnh viễn không còn hy vọng chém giết hắn.

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Tần Vân ngươi có thể đứng ở một bên để nhìn sao?

Tần Vân sững sờ, nhìn Y Tiêu:

- Lúc nào cũng có thể bước vào Tiên Thiên Thực Đan cảnh sao?

- Đúng vậy, căn cứ vào một lần hắn xuất thủ nửa năm trước, hắn tích lũy đã rất hùng hậu rồi, hoàn toàn có thể lúc nào cũng có thể đột phá.

Y Tiêu nói:

- Đây cũng là lý do vì sao ta chọn nhiệm vụ tông môn này, không thể lại bỏ mặc hắn được. Tần Vân, ngươi liên thủ giúp ta diệt Thủy Thần đại yêu kia đi!

Tần Vân trầm mặt.

Y Tiêu lộ ra thần sắc thất vọng.

- Ba ngày!

Tần Vân mở miệng:

- Cho ta ba ngày suy nghĩ thật kỹ, sau ba ngày chắc chắn sẽ trả lời cho người.

- Còn phải cân nhắc ba ngày?

Y Tiêu hít sâu một hơi:

- Tốt, vậy ba ngày sau ta lại đến gặp người.

Nói xong quay đầu rời đi.

Y Tiêu vốn cho rằng, nguy hiểm cũng không phải quá cao, với vốn hiểu biết của nàng đối với Tần Vân hẳn là có thể mời được, mà Tần Vân là người địa phương hẳn sẽ không thể nào không đếm xỉa đến việc giết Thủy Thần đại yêu được.

Chỉ là nàng đã nghĩ sai.

Nàng thậm chí có cảm giác có chút nhìn không thấu Tần Vân.

Hình ảnh sự phụ hiện lên trong đầu nàng:

- Y Tiêu, người đã lên núi tu luyện nhiều năm, đối với hồng trần thế tục hiểu biết quá ít. Lần này xuống núi, phải nhớ lấy lòng người khó dò, không nên tùy tiện tin tưởng người khác.

"Ta đã nhìn lầm người sao?" Y Tiêu trong lòng tự hỏi.

...

Tần Vân nhìn bóng lưng Y Tiêu rời đi, sắc mặt có chút trắng bệch

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mười Ba Năm Mài Một Kiếm

Tối hôm đó, Tần Liệt Hồ trở về.

Thường Lan phu nhân vội vàng nghênh đón, phất tay cho đám nha hoàn lui lại, lúc này mới nhỏ giọng nói:

- Liệt Hồ, Liệt Hồ. Chàng có biết một cô nương tên là Y Tiêu hay không?

Tần Liệt Hồ nghi hoặc, lắc đầu:

- Y Tiêu? Cái tên đó nàng nghe được từ đâu vậy phu nhân?

Phu nhân Thường Lan nói:

- Chính là cô nương đi Thương Nha Sơn cùng Vân nhi đấy.

Tần Liệt Hồ nói:

- Hình như ta cũng đã nghe qua, bây giờ có một vị Y cô nương đang sống ở quận Thủ phủ đấy.

Phu nhân Thường Lan nói:

- Hôm nay vị Y cô nương này đã đến quý phủ của chúng ta, là một mình đến để gặp Vân nhi đấy. Thoạt nhìn quan hệ với Vân nhi rất tốt, chẳng qua chưa được bao lâu là nàng đã đi rồi, Vân nhi cũng thật là, ngay cả việc đưa tiễn người ta cũng không có. Ài, từ khi Vân nhi bước lên con

đường tu hành, thiếp sợ hấn sẽ không còn để ý đến chuyện nam nữ nữa thôi.

Cũng rất nhiều người tu hành không hề lấy vợ sinh con.

Tần Liệt Hồ cười nói:

- Chuyện của Vân nhi, nàng đừng xía vào là tốt hơn.

Phu nhân Thường Lan nói:

- Nó là nhi tử của thiếp, sao thiếp có thể không gấp cho được? Nó đã hai mươi một cái xuân xanh rồi đó!

Tần Liệt Hồ nở nụ cười:

- Ha ha...

Lúc này ở phía xa chỗ góc rẽ của hành lang xuất hiện một người, đúng là Tần Vân.

Tần Vân hô lên:

- Phụ thân, mẫu thân. Hôm nay nhi tử không ăn ở nhà đâu mà sẽ ra ngoài đi dạo một chút.

- Được.

Tần Liệt Hồ, Thường Lan đều đáp rồi dõi mắt ngấm nhìn nhi tử của mình rời khỏi Tần phủ.

Tần Liệt Hồ thấp giọng nói:

- Phu nhân, Vân nhi tựa hồ có chút tâm sự. Nàng nói xem có phải hồi này đứa nhỏ này không đưa vị Y cô nương kia quay về quận Thủ phủ là do giữa hai người có mâu thuẫn gì chăng?

Phu nhân Thường Lan giống như cười mà không phải cười, nói:

- Chàng không phải nói là không nên xen vào sao?

Tần Liệt Hồ khẽ giật mình, cố ý ho khan hai tiếng:

- Cơm chín rồi kêu ta nhé, mệt mỏi cả ngày rồi nên nghỉ ngơi một chút thôi.

Tần Vân một thân một mình rời khỏi phủ, dọc theo con đường mòn đi lại không mục đích, khi thấy một quán rượu náo nhiệt liền lên lầu hai tìm một chỗ bên cửa sổ, kêu chút rượu và thức ăn rồi tự ăn một mình.

- Hôm nay ta thấy được quận thủ đại nhân từ đằng xa, quả thật là thay đổi lớn! Nhìn trẻ lại rất nhiều, cho ta cảm giác cũng không lớn hơn nhi tử của hãn là Ôn Xung công tử được bao nhiêu.

- Làm sao có thể?

- Già rồi còn có thể trẻ lại?

- Ta cũng nghe nói là quận thủ đại nhân đã trẻ lại rất nhiều.

- Đây đã là gì, ta từng nghe nói qua có một số cao nhân Tiên gia luyện chế ra một chút linh đan diệu dược, có thể cứu sống người chết, xương trắng mọc lại, có thể kéo dài thọ nguyên để hướng tới trường sinh. E rằng quận thủ đại nhân đã ăn qua loại tiên đan gì đó rồi.

Những người khách của một bàn khác trên tầng hai của quán rượu đang ngồi đó thổi phồng, nhưng Tần Vân lại là nhìn thấy tận mắt.

Người tu hành trong chốn hồng trần ngẫu nhiên sẽ hiển lộ thủ đoạn, mà đa số những người bình thường trên thực tế đều chưa tiếp xúc qua người tu hành, lời đồn đương nhiên sẽ càng truyền càng quá đáng. Người chết sống lại? Thọ nguyên kéo dài? Đây đều là những chuyện nghịch thiên,

không cái nào không phải chuyện vô cùng khó khăn, thậm chí sẽ có dẫn đến thiên phạt.

Một mình uống rượu, từng ly từng chén...

Ngắm nhìn những người trên phố ngoài quán rượu.

- Mười ba năm.

- Đã mười ba năm rồi.

Tần Vân uống rượu, yên lặng nói.

Hết thấy chuyện xảy ra vào tám năm trước, cả đời này hẳn sẽ không bao giờ quên.

Thủy yêu đại thần tìm “Mười đồng nam có ngày sinh tháng đẻ là thuần dương”, tìm “Mười đồng nữ có ngày sinh tháng đẻ là thuần âm”, đây là Thủy Thần đại yêu muốn tự mình hưởng dụng! Thông thường rất nhiều thôn xóm đều dâng lên một lượng lớn đồng nam đồng nữ, Thủy Thần đều ban thưởng cho lũ yêu quái dưới trướng hẳn.

Cái ngày đó...

Phụ thân vốn là thủ lĩnh của đội bảo vệ trong thôn, ông lúc đó đã là Luyện Khí tầng bảy, cho dù đi vào nội thành cũng sẽ có một cuộc sống không tệ. Mà bởi vì lúc đó ông vì cả làng mà chém giết vô số yêu quái, dẫn dắt đội bảo vệ chống lại sự quấy rối của một số tiểu yêu, công lao hiển hách, cho nên cũng không cần tham gia rút thăm. Nhưng sau khi con gái nhỏ của mình được cho là có ngày sinh tháng đẻ thuần âm, vì không muốn cả thôn bị tàn sát, các thôn dân đều khuyên “Tần Liệt Hồ” giao con gái ra.

Đối mặt với đám yêu quái ở bên ngoài thôn đòi con gái.

Đối mặt với các thôn dân đã phản bội ông.

Tần Liệt Hồ điên cuồng, nhưng như vậy thì cũng được gì cơ chứ? Cuối cùng vẫn bị đứt một cánh tay! Cả nhà đều bị tạm thời giam lại, con gái bị đưa cho yêu quái.

Tiểu muội, tiểu muội!!!

Lúc ấy Tần Vân gần tám tuổi nước mắt giàn giụa, mẫu thân bị bắt giãy giụa, phụ thân cánh tay bị đứt máu tươi đầm đìa, tiểu muội bị yêu quái bắt đi, cũng gào lên:

- Phụ thân, mẫu thân, đại ca, nhị ca, cứu con, cứu con...

Tiếng gào thét trong tuyệt vọng của muội muội, đêm nào Tần Vân cũng mơ thấy.

Sau này một nhà Tần Liệt Hồ rời khỏi thôn đi vào trong thành.

Trong thành miễn cưỡng cũng có thể sống sót, thời gian rất là khổ, cho đến khi thương thế của Tần Liệt Hồ gần như đã khỏi hết, cộng thêm sự khó khăn ngày đó ngược lại càng làm cho thực lực của ông có tiến bộ, rốt cuộc trở thành một vị bộ đầu của Lục Phiến môn! Lúc ấy trong quận thành Tần gia mới tính là có chỗ đặt chân, thời gian từ đó mới trải qua tốt hơn. Mà khi Tần Vân lúc tám tuổi, trong Luyện Khí và luyện kiếm cũng càng thêm điên cuồng.

Sự điên cuồng của hắc trong luyện kiếm liên khiến cho mọi người trong Tây Sơn kiếm viên gọi hắc là Vân Phong Tử.

- Mười ba năm.

- Kẻ địch của tiểu muội, ta chưa bao giờ quên!

Tần Vân uống một chén rượu, khuôn mặt bình tĩnh, chỉ là sâu trong đáy lòng hắc có một nỗi hận thù và giận dữ như núi lửa muốn phun trào,

mọi thứ hãn cũng chỉ là nén lại mà không bộc phát mà thôi.

Ngày mà hãn bộc phát, cũng sẽ là ngày hãn điên cuồng nhất.

- Mười lăm tuổi ta rời nhà, liền lập chí muốn mở ra Tiên môn trở thành Kiếm Tiên.

- Trải qua rất nhiều gian nguy nhưng vẫn không mở được Tiên môn, thật sự là mở không ra! Ta không có sư phụ chỉ điểm, không có thiên địa kỳ trân giúp ta, chỉ có thể dựa vào bản thân, muốn mở ra Tiên môn của truyền thừa đứng đầu quá khó khăn.

- Ở Bắc Địa biên quan, tự ép mình giữa sự sống và cái chết.

- Hoặc là chết! Hoặc là mở ra Tiên môn!

- Ta cuối cùng thành công.

Tần Vân yên lặng nói:

- Sau khi thu thập mọi tin tức về Thủy Thần đại yêu... Mới biết được tên Thủy Thần đại yêu này cáo già như thế nào, giết hãn khó ra sao. Chỉ cần là người tu tiên Tiên Thiên qua đó, tên Thủy Thần đại yêu này sẽ ở lì trong một tòa phủ đệ bên cạnh sông lớn, cho dù là sự hấp dẫn có lớn hơn nữa cũng vô dụng, thấy tình thế không ổn sẽ lập tức trốn vào trong sông lớn.

Với tư cách là người tu hành Hậu Thiên cảnh chém giết Thủy Thần đại yêu?

- Dựa theo kế hoạch trước kia của ta.

- Một là nắm giữ Yên Vũ kiếm ý, hai là luyện thành bản mệnh phi kiếm, ba là nuôi dưỡng tinh thần theo lối 'Thiên Nhân hợp nhất' để luyện thành Ngự Kiếm Thuật. Với ba đại thủ đoạn này, trong Kiếm tiên truyền

thừa đây đã là truyền thuyết. Thế nhưng chỉ có như thế mới có hi vọng với cảnh giới Hậu Thiên giết chết Thủy Thần đại yêu.

Tần Vân trầm nghĩ.

Ba cái đều rất khó.

Bản mệnh phi kiếm? Cái đó là dễ dàng nhất, nhưng những Kiếm tiên bình thường đều phải nuôi dưỡng mấy chục năm, dựa vào đủ loại thiên địa kỳ trân mới có thể rút ngắn thời gian! Mà Tần Vân có Yên Vũ kiếm ý có thể nâng tốc độ nuôi dưỡng lên gấp mười lần, đến bây giờ trong nửa tháng này nhất định có thể luyện thành.

Thiên Nhân hợp nhất, luyện thành ngự kiếm thuật? Kiếm tiên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Bình thường phần lớn đều không đạt được cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất, là dựa vào lực lượng càng thêm tinh thuần của Tiên Thiên Hư Đan cưỡng ép thi triển ra ngự kiếm thuật. Mà suy cho cùng Tần Vân vẫn là Hậu Thiên cảnh, chân nguyên trong cơ thể chưa đủ tinh thuần, chỉ có Thiên Nhân hợp nhất, mượn nhờ lực lượng của trời đất mới có thể thi triển ngự kiếm thuật. Tinh thần của hắn đã sớm đạt đến mức tận cùng của cảnh giới “Vô Lậu”, thậm chí có thể phóng tinh thần ra ngoài đến khoảng cách năm trượng, khoảng cách tới Thiên Nhân hợp nhất, chắc hẳn trong một năm sẽ có thể đạt đến.

Yên Vũ kiếm ý, ngược lại là khó khăn nhất. Bởi vì trong Kiếm tiên Tiên Thiên Thực Đan cảnh cũng chỉ có khả năng nắm giữ một loại kiếm ý.

Việc nắm giữ một tia kiếm ý này chính là hy vọng để Tần Vân chém giết Thủy Thần đại yêu!

Một năm.

Tần Vân trầm nghĩ:

- Vốn trong kế hoạch của ta chính là thời gian một năm, một năm sau, ta nhất định có thể đạt tới truyền thuyết của Kiếm Tiên. Trong cảnh giới Hậu Thiên, luyện thành bản mệnh phi kiếm, kiếm ý và Thiên Nhân hợp nhất. Thế nhưng trong tin tức của Y Tiêu lại nói: tên Thủy Thần đại yêu này tích lũy quá hùng hậu, tùy thời đều có thể đột phá đến Tiên Thiên Thực Đan cảnh? Nếu như hãn đột phá ta làm sao có thể giết hãn đây?

Vì giết Thủy Thần đại yêu.

Mười ba năm tôi luyện đến nay, cũng vì một kiếm này.

Vì một kiếm này, liều cả tính mạng hãn cũng không để ý!

Vì vậy lúc trước Y Tiêu khuyên bảo như thế nào, Tần Vân cũng không đồng ý.

Nếu như đồng ý Y Tiêu, cuối cùng lại không thể giết chết Thủy Thần, mặc dù bị thương nặng... Thủy Thần chỉ bị dọa cho sợ mà thôi, như vậy khi lần sau mình đã có nắm chắc mà Thủy Thần lại thấy mình lần nữa, nhất định sẽ cho rằng:

Lần trước thiếu chút nữa giết chết ta, lần này còn dám đến, nhất định là đã chuẩn bị càng thêm đầy đủ.

Thủy Thần đại yêu nhất định cũng sẽ không cho mình cơ hội lần nữa.

- Ta chỉ có một lần cơ hội, nếu như thất bại, lần tiếp theo Thủy Thần cũng sẽ không dám mạo hiểm nữa.

- Một năm sau, ta vốn cho rằng mình đã có mười thành nắm chắc.

- Nhưng Thần Tiêu môn chính là Thánh địa Đạo gia, đã cho rằng Thủy Thần đại yêu tùy thời có thể đột phá, cái này không thể là giả.

- Một khi trong vòng một năm này hãn đột phá ta làm sao để giết hãn cơ chứ?

Tần Vân cầm chén rượu, vô ý thức cầm chặt đến nỗi chén rượu trong tay bị bóp vỡ nát.

Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, giết không được Thủy Thần đại yêu, để hãn có thể tiếp tục làm hại dân gian cho dù có chết Tần Vân cũng sẽ chết không cam lòng.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Lập Kế Hoạch

- Phải tỉnh táo, tỉnh táo!
- Không được quyết định vội vàng như vậy được.

Tần Vân khuyên bản thân mình.

Hắn phải suy nghĩ cho thật kỹ càng. Bởi vì hắn không thể nào tiếp nhận được kết quả thất bại.

...

Đêm nay, hắn ngồi tại đây cho đến tận khi quán rượu đóng cửa, rồi mới một mình trở về. Trong đêm, như thường lệ, hắn tiếp tục tu luyện bản mệnh phi kiếm.

Một ngày, hai ngày.

Ngày hè mặt trời lên cao rất sớm. Lúc sáng sớm, Tần Vân đã ngay lập tức rời khỏi nhà tiến về phía quận Thủ phủ.

- Tần công tử?

Đám thủ vệ trước cửa quận Thủ phủ nhìn thấy lập tức nhiệt tình. Không người nào trong bọn hắn lại không biết Tần công tử chính là thượng khách của quận thủ đại nhân.

Tần Vân cũng không cần phải đợi ở ngoài mà được trực tiếp đưa vào bên trong.

Rất nhanh đã đi tới tiểu viện của Y Tiêu, cận vệ ở phía sau liền hô:

- Y cô nương, Tần công tử cầu kiến.
- Tần công tử, tiểu nhân lui xuống trước.

Cận vệ nói. Quận Thủ phủ tổng cộng có sáu trăm cận vệ, lúc trước đi Thương Nha Sơn chỉ đi hơn phân nửa. Bọn hắn đều biết Bạch Hổ Đại yêu bị Tần công tử này chặt đứt một móng vuốt.

- Cảm ơn.

Tần Vân cười nói.

Tần Vân khách khí như thế, còn cảm ơn hắn, cận vệ này lập tức cảm thấy tự hào, nhếch miệng cười sau đó liền lui đi.

Tần Vân đứng ở ngoài cửa viện, rất nhanh cửa đã mở.

Y Tiêu nhìn ra bên ngoài, lộ ra vẻ tươi cười:

- Lúc này mới ngày thứ hai người đã tới rồi sao? Đến đây ngồi đi.

Tần Vân gật đầu đi vào.

Hai người ngồi xuống

- Tần huynh, lúc trước ở nhà của người, ta có chút xúc động, xin người chớ để ý.

Y Tiêu nói:

- Chính bản thân ta muốn mạo hiểm đi giết Thủy Thần, cũng không nên cường cầu người khác đi cùng, huống chi Tần huynh còn phải lo nghĩ cho gia tộc của mình.

Y Tiêu tự nhận là mình đã hiểu tâm tư của Tần Vân. Tần Vân có lẽ băn khoăn rất nhiều, e rằng một khi giết không chết được Thủy Thần, sẽ khiến cho hắc diện cuồng trả thù.

- Y cô nương.

Tần Vân mở miệng:

- Ta rất bội phục cô, cô chỉ là một người ngoài mà lại nguyện bất chấp nguy hiểm tính mạng tới cứu mấy trăm vạn con dân Quảng Lăng quận.

Tông môn nhiệm vụ có lẽ còn có ban thưởng. Thế nhưng bản thân là đệ tử của Côn Lôn châu Y thị, một chút ban thưởng kia sẽ không đáng để dốc sức liều mạng. Tần Vân nhìn ra được, Y Tiêu thật sự là vì nhìn thấy sự việc phát sinh ở Quảng Lăng quận mà không đành lòng.

Điều này làm cho hắc diện hoàn toàn khâm phục.

Về phần Y Tiêu, có chút không hiểu đạo lý đối nhân xử thế cũng là chuyện bình thường thôi. Người tu tiên trẻ tuổi rất ít phải trải qua chốn hồng trần.

- Nếu như ta có thể giết chết Thủy Thần đại yêu kia, cứu vớt được vô số con dân Quảng Lăng quận, làm cho các hài tử có thể trở về được với cha mẹ mình ta có chết cũng cam lòng.

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Bỏ qua chuyện này một bên đi, Tần huynh tới tìm ta hẳn là đã nghĩ thông suốt rồi sao?

- Ta muốn hỏi người một chút, Thủy Thần đại yêu trong vòng một năm đột phá đến Tiên Thiên Thực Đan cảnh có bao nhiêu khả năng?

Tần Vân hỏi ngược lại.

- Cái này...

Y Tiêu dẫn đo nói:

- Ta cũng không biết. Trong tình báo của Thần Tiêu môn, trường bối trong tông phái đoán là tùy thời có thể đột phá! Trong ba năm hẳn nhất định sẽ đột phá.

Tần Vân hơi trầm ngâm.

Lúc nào cũng có thể đột phá? Trong ba năm nhất định sẽ đột phá?

Tần Vân gật đầu:

- Tốt lắm, ta đi cùng với người.

- Người đồng ý rồi?

Y Tiêu kinh hỉ lập tức nói:

- Tần huynh, nếu thất bại người Tần gia các người có thể lọt vào sự trả thù điên cuồng của Thủy Thần, người không cần nhất định phải đi theo ta đâu. Ta có thể nghĩ biện pháp mời người tu hành khác.

- Việc giết Thủy Thần là ý muốn của ta, ý muốn này của ta so với người còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Tần Vân nhẹ giọng cười nói:

- Y cô nương, người là thấy được điển tịch ghi chép lại về việc làm hại dân chúng của Thủy Thần, còn ta lúc tám tuổi sống ở trong thôn.

Y Tiêu hơi sửng sờ.

Sống ở trong thôn?

- Ta tận mắt chứng kiến từng đứa trẻ một, thậm chí là bạn cùng trang lứa với ta, bị rút thăm trúng, bị hiến tặng cho Thủy Thần. Cha mẹ bọn hăn khóc đến tê tâm liệt phế.

Tần Vân nói khẽ.

- Năm đó sáu tuổi, muối muối của ta đã bị Thủy Thần đại yêu ăn thịt.

Tần Vân nhìn Y Tiêu.

Y Tiêu sắc mặt thay đổi.

- Người biết ta luyện kiếm là vì cái gì không?

Tần Vân nói:

- Chính là vì muốn giết chết Thủy Thần.

- Thế nhưng sao lúc trước người không đồng ý đi với ta?

Y Tiêu cảm giác được thanh âm Tần Vân tuy bình tĩnh nhưng ẩn chứa sát ý khủng bố.

- Thủy Thần đại yêu quá giảo hoạt, ta và người liên thủ cùng với một số thứ Thần Tiêu môn chuẩn bị có lẽ cũng sẽ đánh trọng thương hăn. Nhưng lần này mà thất bại, lần tiếp theo ta động thủ, hăn nhất định sẽ không cho ta cơ hội một lần nữa.

Tần Vân nói.

- Người có sáu bảy thành năm chắc thật ra vẫn quá thấp. Bản thân ta muốn phải là mười thành năm chắc.

Đúng vậy.

Chỉ cần một năm thời gian, Thủy Thần chỉ cần còn ở tại Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, cho dù là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đỉnh phong với Thiên Nhân hợp nhất, ngự kiếm thuật luyện thành lại phối hợp với Yên Vũ kiếm ý, Thủy Thần đại yêu chỉ cần ly khai sông lớn hơi xa một chút bản thân Tần Vân nhất định có thể giết được hắn.

Nhưng điều kiện tiên quyết phải là Thủy Thần không đột phá!

Hơn hai trăm năm không đột phá, hôm nay lại muốn đột phá?

Vận mệnh thật là biết cách trêu người!

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Mười thành năm chắc? Làm sao có thể? Một Hậu Thiên cảnh làm sao có thể có mười thành năm chắc giết chết Thủy Thần? Nếu như có thể làm được triều đình cùng Đạo gia Phật môn cũng không để hắn sống đến tận hơn hai trăm năm nay. Ta có được sáu bảy phần năm chắc, là nhờ tông phái vạch định ra kế hoạch hoàn mỹ nhất rồi.

Đúng, mười thành rất khó nắm chắc.

Tần Vân không giải thích nhiều:

- Lúc đầu, ta tính là chuẩn bị đầy đủ thêm một chút, thế nhưng bây giờ biết hắn có thể tùy ý đột phá, một khi hắn đột phá những thứ ta đã chuẩn bị đều trở thành vô dụng rồi. Vì vậy, ta đồng ý hành động cùng với người.

Y Tiêu nhìn Tần Vân, trong lòng hiện lên một tia áy náy.

Chính mình đã trách lầm Tần Vân.

- Tốt.

Y Tiêu cười nói:

- Vậy chúng ta hãy liên thủ diệt trừ tên Thủy Thần đại yêu này đi!

- Diệt trừ hần!

Tần Vân cũng gật đầu.

- Có điều trước khi động thủ, chúng ta phải chuẩn bị cho đầy đủ, biết người biết ta, đánh chết hần càng thêm nắm chắc. Đây là tất cả tin tức ta sưu tập được về Thủy Thần.

Nói xong Tần Vân lấy từ trong lòng ra một quyển sách viết tay.

- Ta cũng có.

Y Tiêu lấy túi gấm giắt ở hông ra, tay nâng lên, liền hô một tiếng lấy ra một cuốn sách thật dày, sách so với túi gấm còn lớn hơn.

- Càn Khôn đại.

Tần Vân âm thầm kinh ngạc.

Càn Khôn đại rất hiếm, đến như Phương thống lĩnh cùng Bạch Hồ Đại yêu Tiên Thiên Hư Đan Cảnh cũng không có. Tính cả lần này cũng là lần thứ hai Tần Vân thấy Càn Khôn đại.

Hai người bắt đầu cầm lấy sách so sánh tin tức giữa đôi bên.

- Không hổ là Thần Tiêu môn, tình báo này sưu tập thật là đầy đủ, hóa ra Thủy Thần đại yêu chính là môn hạ của Vân Ma sơn.

Tần Vân thất kinh. Vân Ma sơn là một tòa tháp lơ lửng trên tầng mây Ma Sơn! Trong lòng của yêu quái, địa vị của Vân Ma sơn cũng giống như địa vị của Đạo gia Thánh địa trong lòng người tu tiên.

Loại thế lực cổ xưa này có thể cùng triều đình cứng chọi cứng.

- Sư tôn của hần là đại yêu Tiên Thiên Kim Đan cảnh, còn có rất nhiều đồng môn...

Tần Vân nhìn miêu tả đơn giản của tình báo, không khỏi sợ hãi thán phục. Với cái tình báo này, thế lực yêu quái trên toàn bộ thiên hạ coi như đã lộ ra một góc của tảng băng.

- Đây là kế hoạch ban đầu của ta, người xem một chút đi.

Y Tiêu cũng đưa cho Tần Vân mấy trang giấy.

Tần Vân nhận lấy nhìn qua.

Quả thật là không giả!

Dựa theo kế hoạch của Thần Tiêu môn, hoàn toàn có thể nắm chắc sáu bày thành.

"Đội bản mạng phi kiếm của ta luyện thành, thực lực của ta sẽ còn tăng lên nhiều nữa."

Tần Vân trầm nghĩ:

"Mặc dù không có Thiên Nhân hợp nhất, luyện thành ngự kiếm thuật, nhưng thực lực của ta so với sư thúc của Y Tiêu mạnh hơn nhiều."

"Ta phối hợp với Y Tiêu cũng có thể nắm chắc tám chín thành."

Tần Vân âm thầm gật đầu.

Y Tiêu ở bên cạnh liền hỏi:

- Như thế nào? Đây là những gì sư thúc ta phải làm đấy, người có thể làm được không?

- Đương nhiên là được rồi, nhưng mà ta cảm giác cần phải sửa lại một chút.

Tần Vân đề nghị.

Người nói đi.

Y Tiêu cẩn thận lắng nghe.

Hai người bọn họ nghiên cứu tin tức, thương thảo đối sách, mục đích chính là muốn diệt trừ yêu quái làm hại Quảng Lăng quận hơn hai trăm năm nay - Thủy Thần đại yêu.

Giờ phút này, bên ngoài bất kể là mấy trăm vạn con dân, kể cả quận thủ đại nhân cũng không biết một trận đại chiến quyết định số mệnh của mấy trăm vạn con dân Quảng Lăng quận sắp bắt đầu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Bản Mệnh Phi Kiểm Cuối Cùng Cũng Thành

Tần Vân cùng Y Tiêu dự định sẽ hành động vào ngày hai mươi sáu của tháng sáu, bởi vì ngày hai mươi tám tháng sáu chính là ngày tất cả thôn xóm của Quảng Lăng quận phải hiến đồng nam đồng nữ cho Thủy Thần. Hành động sớm hai ngày chủ yếu là vì muốn giúp nhóm hài đồng này tránh được một kiếp.

Cách ngày hành động còn hơn nửa tháng, hai người cũng chuẩn bị cẩn thận, thường xuyên gặp để thương thảo kế hoạch.

Dù sao hai người bọn họ đều không muốn thất bại.

Một ngày kia, vào lúc xế chiều, Tần Vân vừa rời khỏi tiểu viện của Y Tiêu, liền thấy quận thủ đại nhân đang đứng ở phía xa xa.

- Tần công tử.

Quận thủ đại nhân mỉm cười.

- Quận thủ đại nhân.

Tần Vân lập tức đi qua.

- Vừa đi vừa nói đi.

Quận thủ đại nhân cười, hướng về phía một cái ngõ nhỏ mà đi, Tần Vân hơi nghi hoặc một chút nhưng cũng đi theo.

Xung quanh cây cỏ xanh thăm thẳm, yên ắng vô cùng, đám cận vệ cũng đều duy trì một khoảng cách nhất định ở phía xa.

Quận thủ đại nhân than thở nói:

- Con người tuổi trẻ lại một chút cảm giác cũng khác xưa. Thân thể xương cốt đều có sức lực, một số bệnh cũ cũng biến mất.

Tần Vân cười cười.

- Tần Vân.

Quận thủ đại nhân quay đầu nhìn qua:

- Người đối với ta có ân rất lớn, ta có thể có được thọ nguyên thêm 20 năm, người là người có công lao lớn nhất. Trong lòng ta, người đã không còn phải là người ngoài nữa rồi.

- Sự tình ở Thương Nha Sơn cũng là ta tùy cơ ứng biến mà làm thôi.

Tần Vân nói.

- Không coi người là người ngoài nên có mấy lời ta cũng phải cùng người nói rõ.

Quận thủ đại nhân nói.

- Trước đó, người cùng Y Tiêu lui tới cũng không nhiều, nhưng sau khi sự kiện Thương Nha Sơn qua, người lại thường xuyên đến quận Thủ phủ ta gặp Y Tiêu, có hôm Y Tiêu cũng đi tới Tần phủ gặp người... Một nam một nữ trai gái chiếc lại gặp riêng nhau tại tiểu viện hoang vắng nhiều lần, làm cho người khác không khỏi phải suy nghĩ nhiều.

Tần Vân sững sờ. Vì đối phó Thủy Thần đại yêu, hai người bọn hắn chính xác là thường xuyên gặp nhau, thương thảo về chi tiết kế hoạch.

- Y Tiêu hoàn toàn xứng đáng được xưng tụng là tuyệt sắc giai nhân, giống như tiên tử hạ phàm.

Quận thủ đại nhân hỏi:

- Nàng là đệ tử ưu tú nhất trong thế hệ trẻ này của Côn Lôn châu Y, lại là đệ tử của Đạo gia Thánh địa Thần Tiêu môn. Người tu tiên vốn đã ít, tuyệt sắc như vậy ở trong người tu tiên càng là hiếm thấy. Người cảm thấy có bao nhiêu người theo đuổi nàng ấy?

Tần Vân khẽ giật mình.

Phàm nhân có số lượng vô cùng nhiều, để có được một tuyệt thế mỹ nữ như vậy đã là rất khó. Người tu tiên vốn số lượng đã ít ỏi, coi như khi tu hành có thể trợ giúp bản thân thoát thai hoá cốt, dung mạo khí chất không phải bình thường, nhưng để có thể xinh đẹp được như Y Tiêu cũng không mấy ai có thể so sánh với nàng.

- Truy cầu Y cô nương, e rằng không ít người.

Tần Vân nói.

- Ta biết là có không ít.

Quận thủ đại nhân cười nói:

- Cũng có rất nhiều người không có gan theo đuổi nữa kìa, người biết vì sao không? Bởi vì trong số người theo đuổi Y Tiêu có ba người điên cuồng nhất, lai lịch người nào người nấy đều rất lớn, dọa sợ những người khác, dám tiếp tục theo đuổi đều có một chút can đảm.

- Là ba người nào vậy?

Tần Vân hiếu kỳ hỏi.

- Người đầu tiên chính là Thập Lục hoàng tử điện hạ.

Quận thủ đại nhân nói:

- Nhân Hoàng thành lập Đại Xương vương triều cũng đã hơn 300 năm, hoàng tử lại không có nhiều, đến nay cũng chỉ có 18 người.

Tần Vân gật đầu

Nhân Hoàng thống nhất thiên hạ, ngồi trên ghế rồng đã hơn 300 năm, chỉ nhìn tuổi thọ liền có thể biết là một cao thủ cảnh giới sâu không lường được. Người đời truyền nhau rằng Nhân Hoàng tu hành Thần Ma truyền thừa, là một trong vài cường giả tuyệt thế trong thiên hạ.

- Trong số con trai của Nhân Hoàng, người tu hành có thiên phú cũng không nhiều. Mà Thập Lục hoàng tử điện hạ lại rất có thiên phú, mới 25 tuổi thôi mà đã là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, cũng tu luyện Thần Ma truyền thừa, thực lực rất mạnh. Hắn rất được Nhân Hoàng bề hạ yêu thích, cũng rất được trọng dụng. Hiện tại, hắn đang đảm nhận chức Đô úy Thần Ma vệ, dưới trướng đều là cao thủ Thần Ma vệ.

Quận thủ đại nhân nói:

- Thập Lục hoàng tử điện hạ sau một lần đi Thần Tiêu môn đã thấy được Y Tiêu, về sau liền điên cuồng theo đuổi.

- Một người khác hiện tại là đại sư huynh trong Thần Tiêu môn.

Quận thủ đại nhân nói.

- Năm nay gần 29 tuổi, hắn đã là Tiên Thiên Thực Đan cảnh, đạo pháp lại cao thâm, nghe đồn đã được truyền thụ Thần Tiêu lời pháp. Với tư chất của hắn, tương lai của hắn có hi vọng có thể bước vào Tiên Thiên Kim Đan cảnh rất lớn.

Tần Vân thất kinh.

Còn trẻ như vậy mà đã là Tiên Thiên Thực Đan cảnh rồi sao?

Thần Tiêu loi pháp? Nghìn vạn đạo pháp lấy loi pháp vi tôn. Mà trong loi pháp, Thần Tiêu loi pháp được xem là thiên hạ đệ nhất. Thần Tiêu Loi giáng lâm, uy thế không thể tưởng tượng được.

- Ngược lại, người thứ ba là người trẻ tuổi nhất, là Thần Tiêu Trương thị Phúc công tử.

Quận thủ đại nhân nói. Phúc công tử là người ưu tú nhất trong Thần Tiêu Trương thị thế hệ này. Hắn mới 16 tuổi đã bước vào Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Mà địa vị Thần Tiêu Trương thị trong Thần Tiêu môn, hẳn là người cũng đã biết.

Tần Vân tự nói trong lòng!

Biết chứ, hẳn đương nhiên biết chứ!

Thần Tiêu Trương thị, môn chủ của Đạo gia Thánh địa Thần Tiêu môn từ trước đến nay đều là do người của Trương gia đảm nhiệm! Cho tới bây giờ chưa từng có thay đổi. Phúc công tử này là kẻ ưu tú nhất trong Thần Tiêu Trương thị trong hiện tại. Địa vị của hoàng tử cũng không thể so được với thân phận địa vị này.

- Thần Tiêu môn đại sư huynh, Thần Tiêu Trương thị Phúc công tử, lại còn thêm cả Thập Lục hoàng tử điện hạ.

Quận thủ đại nhân nói:

- Đây là thực lực của ba người mạnh nhất theo đuổi Y Tiêu, cộng thêm tuổi tác của họ đều không lớn, cũng đều có thể tính là xứng đôi vừa lứa.

- Đương nhiên Y Tiêu không vì những thứ đó mà thay đổi, đến nay vẫn chưa có người nào thành công.

Quận thủ nhìn Tần Vân:

- Hai người các người quen biết không bao lâu, ta nhắc nhở trước với người, đừng nên rơi vào vũng bùn này, Phúc công tử cùng Thập Lục hoàng tử đều rất bá đạo, còn đại sư huynh Thần Tiêu môn kia cũng rất lợi hại.

- Đa tạ quận thủ đã thông báo.

Tần Vân nói.

Quận thủ gật gật đầu:

- Người cũng phải xem xét cho thật kỹ.

Nói xong, liền rời đi.

Tần Vân cũng đoán được, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Ngay cả bản thân tại Bắc Địa biên quan đã qua ma luyện đạo tâm mà khi gặp Y Tiêu cũng phải cảm thán. Nàng ở trong Thần Tiêu môn tu hành thời gian dài như vậy, đương nhiên đệ tử cùng thế hệ ở Thần Tiêu môn theo đuổi không ít. Một đại sư huynh, một Thần Tiêu Trương thị Phúc công tử, còn có Thập Lục hoàng tử, chuyện này cũng là bình thường.

- Sso sánh cùng với bọn hăn, ta cũng chỉ là một tên tán tu mà thôi.

Tần Vân cười một tiếng, liền đi ra khỏi quận Thủ phủ.

Ngày qua ngày trôi qua, đảo mắt đã đến ngày 19 tháng 6.

Đêm nay, Tần Vân đang khoan chân ngồi trên giường trong mật thất, trong lư hương có một nén nhang đang cháy.

- Hô.

Chân nguyên cấp tốc mở ra cái rương lớn ở một góc tường. Đây là rương do hắc dận dò người trong phủ làm ra. Sau khi mở ra liền thấy trong đó đựng đầy những mảnh vỡ của thanh đại phủ kia! Đại phủ bị luyện hóa hấp thu đến nay chỉ còn thừa lại hơn một nghìn cân. Nó bị chia cắt thành rất nhiều mảnh vỡ. Dưới sự điều động của chân nguyên, từng khối mảnh vỡ liên tiếp bay ra, nhanh chóng chất thành một đống trong nội thất.

- Nếu ta đoán không lầm hôm nay hẳn là ngày bản mệnh phi kiếm của ta được luyện thành.

Tần Vân có dự cảm mãnh liệt, tâm ý khẽ động. Ở trong đan điền nội thể, viên “Kiếm hoàn” kia nhanh chóng triển khai hóa thành một sợi tơ kim loại, rời khỏi đan điền, di chuyển trong thân thể, hướng đến đầu ngón tay mà bay ra, gặp không khí liền biến lớn trở thành ba tấc.

Thời điểm này, phi kiếm vẫn như cũ, toàn thân tỏa ngân sắc, chỉ là hiện tại ẩn ẩn có thêm một luồng lam quang u lãnh.

Phi kiếm theo suy nghĩ bay thẳng đến trước mặt cắm trên mặt đất giữ đống mảnh vỡ đại phủ.

- Xuy xuy xuy...

Sau khi Tần Vân vận chuyển pháp quyết, bên mặt ngoài của phi kiếm lại lần nữa lưu chuyển quang mang, phía dưới, các điểm ánh sáng từ các mảnh vụn của đại phủ từ từ bay lên, tất cả đều chạy vào bên trong thân phi kiếm.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Qua nửa canh giờ, nó đã hấp thu hơn ba mươi cân Kim Tinh của đại phủ.

- Ông, ông...

Bỗng nhiên, phi kiếm bỗng nhiên rung động, phát ra một tiếng kiếm ngân. Sau đó, đột nhiên lực hút của nó tăng lên gấp nhiều lần, những mảnh vỡ kia nhanh chóng vỡ vụn, vô số điểm sáng điên cuồng tuôn vào thân thành phi kiếm ba tấc đang lơ lửng trên không trung. Tốc độ hấp thu này cũng là lần đầu tiên Tần Vân được thấy từ khi luyện bản mệnh phi kiếm đến nay. Mắt thường có thể thấy rõ ràng từng khối đại phủ vỡ thành vụn phần.

Tần Vân kích động chờ mong, hai mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào thanh phi kiếm:

- Đến lúc mấu chốt rồi!

Chỉ vền vện qua một tuần trà, khi điên cuồng hút vào, mảnh vỡ đại phủ chỉ còn lại vền vện 600 cân, bản mệnh phi kiếm rốt cục cũng ngừng rung động, kiếm ngân cũng ngừng vang. Trong lúc này, cả phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có một thanh phi kiếm màu bạc đang lơ lửng giữa phòng, trên mũi kiếm hiển hiện vô số kiếm khí vô hình.

- Bảo bối tốt.

Tần Vân mừng rỡ.

Bản mệnh phi kiếm chính là lấy chân nguyên trong cơ thể thậm chí là hồn phách thai nghén qua thời gian rất dài. Mỗi ngày phải dùng kiếm ý thai nghén, dưới năm tháng tích lũy đã sớm là một phần của sinh mệnh, thậm chí nó so với chính bản thân mình bị gãy tay gãy chân còn quan trọng hơn! Gãy tay gãy chân với bản lĩnh của người tu hành còn có biện pháp để mọc ra lại. Còn bản mệnh phi kiếm mà gãy mất nhẹ cũng trọng thương còn nặng thì đường tu hành coi như xong!

Nó bị hủy giống với việc hồn phách bị chém mất một nửa.

Kiểm Tiên lợi hại hay không, chủ yếu nhất là phải xem vào bản mệnh phi kiếm! Không có bản mệnh phi kiếm, căn bản sự lợi hại của Kiếm tiên cũng không có thể hiện được cái gì. Tuy nhiên, sau khi luyện thành bản mệnh phi kiếm, mới là lúc thực lực tăng vọt. Trước đó, Tần Vân đều là nhờ vào Yên Vũ kiếm ý nghịch thiên mà gắng gượng chống đỡ mà thôi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Luyện Khí Tầng Mười Hai

Tần Vân khẽ vậy tay:

- Đến đây.

- Vèo.

Phi kiếm màu bạc ở giữa không trung xuyên qua như một con cá rôi lơ lửng trước Tần Vân, thậm chí nhanh chóng biến lớn đến kích cỡ khoảng ba xích, nhìn lại trông như một thanh bảo kiếm bình thường.

Tần Vân tự giễu cười cười:

- Đáng tiếc bây giờ ta vẫn chưa thể thi triển ngự kiếm thuật. Cách điều khiển của ta bây giờ chỉ có thể coi là dùng chân nguyên khống chế vật mà thôi.

Chân nguyên có thể khống chế đồ vật như cát sỏi, thậm chí là vật nặng cũng có thể trực tiếp khống chế.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần là khống chế đồ vật chính là thuần túy xem chân nguyên như - tay - để điều khiển phi kiếm tiến hành công kích. Lực lượng có thể phát huy ra... còn xa xa mới bằng việc sử dụng chân nguyên thông qua sức mạnh cơ thể. Hơn nữa chân nguyên khống chế phi kiếm, nếu uy lực không đủ lớn mà lại gặp được cao thủ chân chính, thậm chí có thể cưỡng ép cướp phi kiếm đi!

Vì vậy cho dù là đệ tử Kiếm tiên được tông phái ban thưởng pháp bảo phi kiếm hộ thân khi xuống núi cũng là dùng phi kiếm để cận chiến!

Trừ khi luyện thành “Ngự kiếm thuật”.

- Ngự kiếm thuật.

Tần Vân cũng chờ mong.

Ngự kiếm thuật, hoặc là bước vào Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, đến lúc đó chân nguyên trong cơ thể sẽ lần nữa có sự biến hóa! Độ tinh thuần của chân nguyên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đủ để thi triển ra 'Ngự kiếm thuật', phi kiếm sẽ hội tụ lực lượng thiên địa! Lực lượng thiên địa là mệnh mệnh nhường nào cơ chứ? Sau khi hội tụ một kiếm. Lực lượng thi triển so với sức mạnh cơ thể đơn thuần lại lớn hơn nhiều.

Trong cảnh giới Hậu Thiên nếu muốn thi triển ngự kiếm thuật cũng chỉ có thể đạt tới cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất mà thôi. Sau khi Thiên Nhân hợp nhất lực lượng thiên địa chủ động hội tụ, lúc đó thi triển ngự kiếm thuật sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều, ngay cả người tu hành Hậu Thiên cảnh cũng có thể thi triển ngự kiếm thuật.

Tần Vân thầm nghĩ:

- Tinh thần của ta sau khi lĩnh ngộ Yên Vũ kiếm ý mới bắt đầu bành trướng, đến bây giờ đã có thể phóng ra xung quanh năm sáu trượng. Khoảng cách với Thiên Nhân hợp nhất vẫn còn kém chút ít.

Tinh thần đột phá là sự huyền diệu khó giải thích.

Lĩnh ngộ kiếm ý có thể khiến cho tinh thần có sự tăng trưởng lớn.

Đối với lĩnh ngộ của cuộc sống và sinh mệnh cũng có thể tăng tinh thần lên một chút. Bình thường tinh thần tăng lên đều rất chậm rãi, trong phương diện tu hành, một khi thân thể đạt đến cảnh giới “Vô Lộ” liền có thể nuôi dưỡng hồn phách một cách tự nhiên, khiến hồn phách trở nên càng

thêm mạnh mẽ, dần dần phát triển. Hồn phách trở nên mạnh mẽ, tinh thần cũng sẽ mạnh mẽ theo.

Dựa theo tốc độ phát triển tinh thần của bản thân hắn, đoán chừng trong vòng một năm là sẽ có thể đạt tới cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất.

- Vũ

Tần Vân vấy tay một cái, một khối mảnh vỡ của đại phủ ngay lập tức bay đến bên cạnh, một tay liền bắt lấy. Tay kia nắm lấy bản mệnh phi kiếm, chân nguyên liền rót vào trong, trong lúc nhất thời bề mặt của bản mệnh phi kiếm quang mang đại thịnh, "vù" một tiếng liền chém lên.

- Phốc.

Trên khối mảnh vỡ của đại phủ kia, mơ hồ xuất hiện một vết trắng bạc.

- Nếu chỉ dựa vào sự sắc bén của phi kiếm là vẫn chưa thể phá được thần binh.

Tần Vân lại một lần nữa chém bản mệnh phi kiếm trong tay ra, nhưng lần này lại thi triển ra Yên Vũ kiếm ý, chỉ thấy phi kiếm màu bạc trong tay bắt đầu trở nên mờ lung, mắt thường không thể thấy rõ, phi kiếm trực tiếp bổ vào trên mảnh vỡ đại phủ, một tiếng - xuy - vang lên liền trực tiếp chém xuống hơn phân nửa, ước chừng bổ ra được gần một xích.

Tần Vân kinh ngạc nói:

- Khá lắm. Ta vẫn còn chưa dùng hết toàn lực mà chỉ mới rót chân nguyên vào rồi thi triển kiếm ý đã có uy lực như thế này rồi sao? Nếu như ta lại chiến một trận với Bạch Hồ Đại yêu, xem ra sẽ có thể trực tiếp cắt thanh đại phủ của hắn ra làm đôi rồi dễ dàng giết hắn đi.

- Lợi hại lợi hại.

Tần Vân lộ ra khuôn mặt hưng phấn, nói:

- Thanh phi kiếm này của ta vừa luyện thành đã là pháp bảo bát phẩm. Thế nhưng bởi vì là bản mệnh phi kiếm nên trong tay ta, uy lực phát huy ra có thể so sánh pháp bảo lục phẩm, lại phối hợp với kiếm ý nữa uy lực thật sự vô cùng đáng sợ!

Đối với một Kiếm tiên mà nói, cho dù pháp bảo khác có tốt hơn đi nữa cũng không bằng bản mệnh phi kiếm của chính mình! Giống như Tần Vân vẫn chưa bước vào Tiên Thiên cảnh, pháp bảo mà hắn có thể sử dụng cao nhất cũng chỉ là thất phẩm mà thôi. Nhưng nếu bản mệnh phi kiếm trong tay, cho dù là bản mệnh phi kiếm cửu phẩm thấp nhất, uy lực hiển lộ cũng có thể so với pháp bảo thất phẩm. Thậm chí lượng chân nguyên tiêu hao thấp hơn mười lần cũng không chừng, lúc đó lại càng thêm nhẹ nhàng như nước.

Đương nhiên những pháp bảo khác xa xa cũng không thể bằng bản mệnh phi kiếm rồi.

Giống như bản mệnh phi kiếm của Tần Vân, uy lực phát huy ra chính là uy lực của pháp bảo lục phẩm.

Tần Vân sợ hãi thán phục, nói:

- Bản mệnh phi kiếm của ta nếu phối hợp với Yên Vũ kiếm ý, cho dù là thần binh cũng có thể trực tiếp bị chặt đứt. Kiếm Tiên, không hổ được xưng là ‘Nhất kiếm phá vạn pháp’, công phạt đứng thứ nhất, cho tới bây giờ ta mới tự mình cảm giác được sự lợi hại của Kiếm Tiên!

Hồi đó chính mình lại chưa cảm nhận được chỗ lợi hại của Kiếm Tiên.

Bởi vì vũ khí mà hần sử dụng là thần binh của chốn phàm tục, kiếm pháp cũng là do chính hần tự ngộ ra. Lí do mà chiến lực của hần rất cao là vì hần đã ngộ ra Yên Vũ kiếm ý! Những thứ này đều không liên quan tới Kiếm tiên truyền thừa, điều duy nhất có liên quan chính là chân nguyên của hần tinh thuần hơn chút mà thôi.

Cho đến ngày hôm nay!

Khi bản mệnh phi kiếm đã luyện thành, lại phối hợp với kiếm ý mới làm cho Tần Vân sợ hãi thán phục vô cùng.

Nếu như gặp lại Bạch Hổ Đại yêu, e rằng chỉ cần mười kiếm tám kiếm là đã có thể có thể tiễn con hổ già kia về nơi chín suối!

- Bản mệnh phi kiếm sắc bén vô cùng, đồng thời cũng có thể thi triển ra Yên Vũ Kiếm khí.

Tần Vân nhẹ nhàng vung trường kiếm màu bạc trong tay, lập tức từng sợi kiếm khí như mộng như ảo, như khói mưa mịn mờ, những sợi kiếm khí này sau khi vờn quanh một vòng trong phòng mới chủ động tiêu tán.

- Thu.

Trong lòng Tần Vân khẽ động, trường kiếm màu bạc trong tay trực tiếp dung nhập vào bên trong cánh tay rồi biến mất không thấy gì nữa.

Há miệng, vút... Một đạo kiếm quang bay ra từ miệng, bay đến giữa không trung mới dừng lại, đó chính là bản mệnh phi kiếm.

Tần Vân cười nói:

- Nghe nói Kiếm tiên há mồm phun một cái, chính là một kiếm che cả Thiên Hà. Cũng chỉ khi luyện thành bản mệnh pháp bảo mới có thể làm

được một bước này. Thế nhưng ta lại không thích phun phi kiếm ra từ trong miệng.

Trừ phi lúc chém giết muốn ám toán kẻ địch, nếu không việc phun kiếm ra từ trong miệng? Hay là thôi đi.

Tần Vân khoanh chân ngồi ở trên giường, phi kiếm cũng về tới đan điền trong cơ thể, cuộn lại thành một viên Kiếm hoàn. Kiếm hoàn trong đan điền minh mông lại phun ra nuốt vào những chân nguyên kia một cách tự nhiên, mỗi lần Kiếm hoàn có thể phun ra nuốt vào là cực ít, nhưng sau mỗi lần phun ra nuốt vào là chân nguyên phun ra sẽ tinh thuần thêm một chút, sự sắc bén càng tăng lên.

Lúc luyện thành bản mệnh phi kiếm...

Bản mệnh phi kiếm cũng có thể trợ giúp chủ nhân tu luyện chân nguyên.

Bởi vì đây là lần thứ nhất luyện thành bản mệnh phi kiếm, nên một đêm tu hành này, tiến bộ cũng là lớn nhất.

Lúc ngoài cửa sổ đã lờ mờ sáng, toàn bộ chân nguyên trong cơ thể mới trải qua một lần phun ra nuốt vào của Kiếm hoàn, tất cả đều tinh thuần hơn một chút, lúc đó chân nguyên trong đan điền vốn đang chuyển động thậm chí bắt đầu hình thành vòng xoáy một cách tự nhiên, Tần Vân liền lộ ra sắc mặt vui mừng, nói:

- Chân nguyên trở thành vòng xoáy? Cuối cùng cũng đã bước vào Luyện Khí tầng thứ mười hai rồi, tiếp theo chính là công việc dài hơi! Khiến cho chân nguyên trong vòng xoáy trở nên cô đọng, rồi cuối cùng hóa thành Hư Đan.

Luyện Khí tầng mười hai đến Hư Đan cảnh cũng là rất khó.

Thế nhưng bản thân đã lĩnh ngộ Yên Vũ kiếm ý nên tin tưởng rằng việc đột phá bình cảnh cũng sẽ không khó, chẳng qua là cần hao phí thời gian, tích lũy qua ngày tháng, khiến chân nguyên dần dần lột xác. Điều này muốn gấp cũng không được.

- Ô... ô... ô... n... g.

Mở mắt ra, ngắm nhìn ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, cảm xúc Tần Vân liền trở nên dâng trào.

Một đêm này hắn đã luyện thành bản mệnh phi kiếm, đồng thời mượn bản mệnh phi kiếm một hơi bước vào Luyện Khí tầng mười hai.

- Thủy Thần, chờ chết đi.

Trong mắt Tần Vân hàn quang bắn ra bốn phía.

...

Đảo mắt đã là đêm hai mươi lăm của tháng sáu, cũng là một đêm trước khi xuất phát tiêu diệt Thủy Thần.

Tần phủ.

Tần Vân cùng nhau dùng bữa tối với phụ thân, mẫu thân, đại ca, chị dâu và chất nam chất nữ của mình.

- Đây là của ta.

- Ta cũng muốn.

Chất nam chất nữ hào hứng ăn, ăn đến miệng đầy dầu mỡ.

- Nhị đệ, người cũng quá khách khí, nhiều món ăn ngon như vậy lại bị hai đứa Thư Ngạn - Thư Băng làm cho ảm ỉ, để cho bọn chúng một cái bàn

nhỏ tự ăn là được rồi.

Đại ca Tần An cười nói.

- Bị hai đứa nhỏ của mình làm ồn đến nỗi có chút chịu không nổi.

- Ăn cùng nhau mới náo nhiệt chứ.

Tần Vân mỉm cười ngắm nhìn hai đứa cháu ăn đến miệng đầy dầu mỡ.

Hai đứa chất nam chất nữ mới ba bốn tuổi, sau khi quen thuộc rồi liền không sợ trời không sợ đất, nhất là cái tính ồn ào của bọn chúng.

Tần Vân nhìn bọn chúng liền nghĩ tới mình cùng đại ca và tiểu muội khi còn bé.

Trong lòng Tần Vân có chút đau đớn:

- Tiểu muội... nhanh thôi, ngày mai nhị ca sẽ báo thù cho ngươi.

- Hai đứa đừng ăn vội vàng như thế, cục thịt lớn dễ bị nghẹn, để ta xé nhỏ ra cho các ngươi.

Thường Lan cũng cười ha hả xé nhỏ cục thịt đùi đã được nướng ngon lành cho hai đứa.

- Ta muốn ta muốn.

- Ta muốn ăn xương!

- Ăn thịt đi, chỉ ăn xương đâu có ngon.

Cả nhà đều đang dụ dỗ hai đứa nhỏ.

Tần Vân ngồi ở một bên, uống rượu, mỉm cười ngắm nhìn hết thấy.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Xuất Phát

Ban đêm, trong phòng Y Tiêu ở quận Thủ phủ, nàng đang đứng một mình trước án thư.

- Phụ thân, ngày mai hài nhi muốn đi đối phó với Thủy Thần đại yêu.

Y Tiêu nắm một cái ngọc bội trong lòng bàn tay, thấp giọng thì thào:

- Có lẽ nhi nữ sống hay chết, người cũng không quan tâm. Mười năm, người lưu lạc thiên hạ lại không đến thăm nhi nữ lấy một lần. Thế nhưng người là thân nhân duy nhất của nhi nữ đó, người thật ác độc, thật là ác độc.

Tại Tần phủ.

Tần Vân ngồi trước cửa sổ, một thanh phi kiếm từ lòng bàn tay bay ra, nhanh chóng biến lớn dài ba thước.

Cầm thanh bảo kiếm màu bạc này trong tay, ngón tay Tần Vân nhẹ lau sạch lấy mũi kiếm, thanh kiếm lạnh buốt:

- Mười ba năm, ta luyện thanh kiếm này mười ba năm cũng chính vì một ngày này!

Một đêm nhanh chóng qua đi, bất tri bất giác ngoài cửa sổ, chân trời đã hiện lên một vài tia sáng.

Tần Vân đứng dậy, cầm bảo kiếm trong tay trực tiếp cắm vào trong vỏ kiếm. Hắn ngụy trang bản mệnh phi kiếm thành pháp bảo phi kiếm bình thường.

Kẹt kẹt, cửa mở.

Tần Vân ra khỏi tiểu viện.

- Nhị công tử, chào buổi sáng.

- Nhị công tử, chào buổi sáng.

Người hầu cung kính chào Tần Vân.

Tần Vân dặn dò:

- A Quý chuẩn bị ngựa cho ta.

- Vâng, Nhị công tử.

Người hầu tên A Quý ngay lập tức đi vào chuồng ngựa dẫn ngựa ra.

Tần Vân đi ra khỏi cửa Tần phủ, ngựa cũng rất nhanh được dắt tới.

Tần Vân lên ngựa nói vọng về sau:

- Lý bá, ta hôm nay đi ra ngoài một chuyến, đêm nay có thể không trở về.

- Đã rõ.

Lý bá cười ha hả đáp. Đối với người tu tiên như Nhị công tử ra ngoài mười ngày nửa tháng cũng là bình thường.

- Giá!

Tần Vân cười ngựa rời đi.

Hiện tại vẫn còn rất sớm, trên đường chỉ lác đác vài người qua lại, cũng chỉ có mấy người bán hàng rong bày quầy hàng sớm mà thôi.

- Lưu bàn tử, cho ta năm cái bánh bao.

Tần Vân cười ngựa đến một chỗ bán bánh bao liền nói.

- Nhị công tử?

Người bán bánh bao nhiệt tình đưa ra một túi giấy bên trong có năm cái bánh bao, đưa ngay cho Tần Vân:

- Nhị công tử đến chỗ ta cũng không cần phải trả tiền đâu.

- Nhận lấy đi.

Tần Vân ném ra mười đồng tiền lớn, chình tề bay xuống trên ghế ngay cạnh quầy hàng.

Tần Vân lập tức thúc ngựa rời đi.

Lưu bàn tử cười ha hả cất kỹ mười đồng tiền lớn. Một vài người bán hàng rong khác liền nói:

- Lưu bàn tử, đó là Nhị công tử à? Nhị công tử của Tần phủ phải không?

- Nghe nói Nhị công tử của Tần phủ là người tu tiên.

- Người tu tiên ăn bánh bao cũng trả tiền à.

Xung quanh người bán hàng rong nghị luận ầm ĩ.

Lưu bàn tử đặc ý nói:

- Các người biết cái gì, 10 năm trước lúc Nhị công tử còn nhỏ, đã thường xuyên đến ăn bánh bao ta làm rồi, thích nhất là bánh bao của ta.

Lúc còn là thiếu niên, Tần Vân thường hay ăn bánh bao nhân thịt, mặt lúc nào cũng lộ ra vẻ tươi cười. Nhớ đến lúc ấy mới từ trong thôn đi đến quận thành, khi đó phụ thân hắn vẫn còn đang dưỡng thương, có một lần hắn được mẫu thân đi mua bánh bao thịt trở về, bánh bao nhân thịt kia được chính mình và ca ca chia nhau ăn. Hắn được chia hơn phân nửa, ăn ngẫu nhiên. Về sau phụ thân hắn trở thành bộ đầu, hắn cũng thường xuyên đi mua bánh bao thịt của Lưu bàn tử.

Sau khi ăn xong bánh bao thịt, một đường cười ngựa rất nhanh, Tần Vân liền ra tới cửa thành đông.

- Y Tiêu còn chưa tới?

Tần Vân nhìn xung quanh một chút, liền xuống ngựa đứng ở bên ngoài thành đông chờ đợi.

Chờ được một lúc liền thấy Y Tiêu, thân mặc một bộ áo bào xanh, cười ngựa ra cửa thành đông. Y Tiêu vừa ra tới liền thấy được Tần Vân.

- Đã tới?

Tần Vân lên ngựa.

- Người dậy thật sớm đó.

Y Tiêu cười nói.

- Ta chờ ngày này quá lâu rồi, Y cô nương, ta đây còn phải cảm ơn người.

Tần Vân nói. Y Tiêu thu thập tình báo so với mình càng chính xác hơn. Nếu dựa theo kế hoạch của chính mình, hắn rất có thể sẽ xảy ra tiếc nuối lớn.

- Ta vốn cũng muốn động thủ mà, chỉ là tiện tay mà thôi. Đi thôi.

Y Tiêu nói

- Đi.

Hai người thúc ngựa cùng nhau tiến lên.

Hai con tuần mã nhanh chóng chạy trên quan đạo, ngẫu nhiên cũng thấy một vài thôn dân đội ngũ trên quan đạo. Trên xe ngựa của mấy tên thôn dân đội ngũ đều là các đứa trẻ, có đến 20 đứa bé. Những đứa bé này nước mắt dàn dụa trên mặt, có chút ngẩn người.

- Ngày hai mươi tám tháng sáu này, tất cả thôn làng nhất định phải hiến tế hài đồng cho Thủy Thần.

Tần Vân giải thích:

- Bắt buộc phải là ngày hai mươi tám tháng sáu, sớm không được mà trễ cũng không được! Bởi vì hai mươi dặm xung quanh phủ đệ của Thủy Thần đều là cấm địa. Bình thường không được cho phép, nhân tộc nào dám xâm phạm đều bị giết chết không tha.

Toàn bộ Quảng Lăng quận rất lớn, có gần 20 tòa huyện thành, mấy trăm vạn con dân. Một số nơi hơi xa cùng phải đi hết bảy tám trăm dặm để đưa hài đồng đi đến phủ đệ của Thủy Thần, cho nên nhiều người đều đi sớm hơn rất nhiều ngày. Giống như những người này xuất phát sớm hai ba ngày cũng rất là bình thường.

Tần Vân nói:

- Bởi vì hàng năm đều đưa nên tất cả thôn dân sớm đã có kinh nghiệm đi đường.

Tần Vân nói mà thấy nhói đau ở trong lòng, loại ngày này đã có hơn 200 năm.

- Về sau bọn hăn cũng không cần phải có những kinh nghiệm này nữa.

Y Tiêu nói.

- Đúng, cũng không cần phải tiếp tục nữa.

Tần Vân gật đầu.

Cộc cộc cộc...

Móng ngựa nhanh chóng một đường hướng phủ đệ Thủy Thần mà chạy.

...

Tại Vưu Cao huyện, trong một thôn trang.

Một nhà ba người Thường Nhị bị nhốt ở bên trong phòng giam.

Nam tử cao gầy mang theo hai tên nam tử đi vào nhà lao, tự tay mở xiềng xích, nam tử cao gầy nói:

- Nhị ca, ra đi.

Trong phòng giam, người phụ nữ ngay lập tức lao ra khỏi nhà lao túm chặt lấy nam tử cao gầy:

- Đứa nhỏ nhà ta đâu? Con ta ở đâu?

- Đội ngũ đưa đồng nam đồng nữ đã xuất phát được một ngày rồi.

Nam tử cao gầy bình tĩnh nói.

Người phụ nữ sững sờ, đặt mông ngồi bệt xuống đất, ngơ ngác im lặng.

- Tiểu Nga, chúng ta xin lỗi con.

Thương Nhị mắt đỏ ôm một đứa nhỏ khác trong ngực. Đứa nhỏ này đang say ngủ.

- Không, không,...

Người phụ nữ khóc thút thít, nàng biết nàng không có biện pháp nào khác, đã qua nhiều cái mỗi năm, nhiều đời người, đã hơn 200 năm đều là như vậy!

Toàn bộ Quảng Lăng quận có gần 20 huyện thành, biết bao nhiêu thôn trang, bao nhiêu gia đình đều đang đau lòng. Thủy Thần đại yêu này một tay che trời, hắt nhẹ điều động yêu quái tàn sát một thôn trang, nặng hóa phép ra một cái thủy tai ngập trời, bao phủ vô số thôn trang. Tử thương liên thể thảm.

Khoái mã Tần Vân cùng Y Tiêu hai người một đường chạy đi hơn hai trăm dặm đường. Khi mặt trời lên cao chính diện, bọn hắn cũng đã tới đích.

- Phía trước chính là sơn trại của yêu quái.

Tần Vân chỉ vào phía trước:

- Tất cả thôn trang Quảng Lăng quận hiến dâng đồng nam đồng nữ đều là đưa đến sơn trại yêu quái này. Sơn trại chỉ cách phủ đệ Thủy Thần vển vẹn có mười dặm đường! Thôn dân bình thường cũng không có tư cách để tới gần Thủy Thần phủ đệ.

- Tần huynh, người nói xem xung quanh phủ đệ Thủy Thần hai mươi dặm đều là cấm địa, xâm phạm liền bị giết không tha. Vậy hiện tại chúng ta cách phủ đệ Thủy Thần chẳng phải là chỉ còn hơn mười dặm sao?

Y Tiêu cười nói.

- Đúng, cho nên bọn yêu quái sẽ rất nhanh giết ra tới.

Tần Vân gật đầu:

- Chúng ta cũng không cần phải chờ bọn hắc, chúng ta trực tiếp giết đi qua, tận diệt sơn trại này! Cho tên Thủy Thần kia một cái hạ mã uy trước.

- Thủy Thần bày ra trận pháp trải rộng mười tám dặm xung quanh phủ đệ, hắc hắc là đã phát hiện ra chúng ta. Chờ khi chúng ta diệt sơn trại này, xem hắc có thể nhịn được nữa hay không.

Y Tiêu cũng nói.

- Hai chúng ta còn chưa tiến vào Tiên Thiên, nếu mà hắc cũng không dám ra mặt hắc có thể tự sát đi được rồi.

Tần Vân nói:

- Hoặc là hắc coi chúng ta là con mồi.

Trong lúc hai người đang cười nói, thì ngựa đã cấp tốc tới gần sơn trại kia. Tòa sơn trại này nằm tại chân núi chủ yếu là vì nghênh đón các thôn dân dâng lên đồng nam đồng nữ.

- Hả? Còn chưa tới ngày hai mươi tám tháng sáu, làm thế nào lại có người đến?

Yêu quái trên một tháp quan sát tại sơn trại thấy hai nhân ảnh ở phía xa, một nam một nữ cưỡi ngựa mà đến.

- Cũng không có mang theo đồng nam đồng nữ đến?

- Dám xâm nhập vào cấm địa của Thủy Thần?

Hai tiểu yêu nhìn nhau.

- Thủ lĩnh, có địch nhân tới, là một nam và một nữ!

Một tên tiểu yêu trong đó kêu lớn.

Toàn bộ sơn trại rất nhanh liền rối loạn, từng con yêu quái đi ra, có vài con còn đang cầm thịt người nướng mà ăn. Những tên có thể phụ trách tiếp nhận đồng nam đồng nữ đều là những yêu quái mà Thủy Thần cực kỳ tín nhiệm. Bọn hắn từng dám một đứng ở cửa sơn trại nhìn về một nam một nữ cười ngửa ở phía xa.

- Một nam một nữ mà cũng dám giết tới đây?

- Thật to gan, bắt chúng, nam ăn hết, nữ chơi trước ăn sau.

Từng con kêu lên.

- Thủ lĩnh, nghe nói ở Thương Nha Sơn có hai người tu tiên Nhân tộc chém giết cũng là một nam một nữ.

Một tên yêu quái tai nhọn liền cao giọng nói, đám yêu quái xung quanh lập tức im lặng lại. Tên yêu quái thủ lĩnh trừng mắt lên như cái chuông đồng:

- Sự kiện trên Thương Nha Sơn cũng là một nam một nữ kia sao?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hai Tên Nhóc Nhân Tộc Cuồng Vọng!

Trong sơn trại, một đám yêu quái lớn nhỏ nghiêng đầu nhìn xa xa một nam một nữ cưỡi ngựa mà đến.

- Đây chính là một nam một nữ lên Thương Nha Sơn, chặt đứt một móng vuốt của Trấn Sơn quận Bạch Hồ Đại yêu. Mấy trăm yêu quái vây công đều không gây thương tổn đến một sợi lông của nam Kiếm tiên kia.

Có yêu quái thấp giọng nói, truyền thuyết về một nam một nữ trên Thương Nha Sơn, đã sớm được yêu quái truyền khắp Quảng Lăng quận.

- Bên hông nam nhân kia có đeo một thanh kiếm!

Một tên yêu quái trừng lớn mắt nhìn liền chỉ vào Tần Vân nơi xa.

- Là pháp bảo phi kiếm.

Đám yêu quái càng thêm kinh hãi.

Nếu là với thực lực một nam một nữ kia ở Thương Nha Sơn, đám yêu quái bọn hăn chặn ở đây không phải là chịu chết sao.

- Người bình thường sẽ không dám tới cấm địa Thủy Thần định ra, bọn hăn dám đến chỉ sợ bọn hăn là người tu hành! Lại là một nam một nữ, vừa lúc nam sử dụng kiếm, không phải trùng hợp như vậy chứ. Tám chín phần mười, chính là một nam một nữ ở Thương Nha Sơn kia.

Một chuột yêu vuốt râu nói, nhưng hăn vừa dứt lời thì...

Vèo! Vèo!

Hai người Tần Vân, Y Tiêu vốn đang cưỡi ngựa, đột nhiên nhảy xuống ngựa thi triển thân pháp cấp tốc chạy về phía yêu quái trong sơn trại

- Bọn hăn đã đến.

Yêu quái hoảng hốt.

- Các người ở lại trông coi, ta đi bắt bả!

Yêu quái đầu lĩnh nhỏ gầy dạn dò, nhưng lời còn chưa nói hết.

Oanh! Oành! Oành! Oành! Oành!

Nơi xa Y Tiêu tay trái duỗi ra, lập tức trong lòng bàn tay có ngũ sắc lôi đình uốn lượn sau đó phân hoá thành năm đạo lôi đình xẹt qua trời cao bổ vào trên người năm tên yêu quái! Mặc dù cách khoảng cách bảy tám chục trượng, nhưng Ngũ hành lôi pháp tốc độ cực nhanh cũng chỉ trong nháy mắt yêu quái đầu lĩnh nhỏ gầy lời nói đều chưa nói xong, đã bị một đường lôi đình đánh trúng.

Mặt khác bốn tên tiểu yêu bị lôi đình đánh trúng cháy đen tại chỗ hóa thành nguyên hình, yêu quái đầu lĩnh da lông toàn thân cũng cháy đen, máu tươi đầm đìa, hét lớn một tiếng:

- Rút lui!

Quay đầu liền điên cuồng trốn.

Đám yêu quái bị lôi đình oanh kích thoáng sửng sốt, Tần Vân mượn nhờ Thần Hành phù lục, tốc độ tăng vọt chớp mắt đã đến cửa sơn trại.

- Soạt.

Tần Vân trong nháy mắt rút kiếm, kiếm ra khỏi vỏ có bảy đạo kiếm ảnh mơ hồ hiện lên, trong nháy mắt chung quanh tiền có bảy tên tiểu yêu ngã xuống đất đi đời nhà ma.

Bản mệnh phi kiếm thật sự lợi hại, là bát phẩm pháp bảo nhưng trong tay Tần Vân lại có uy thế của pháp bảo lục phẩm. Mặc dù đối phó với đám tiểu yêu này hấn khinh thường không thèm dùng Yên Vũ kiếm ý, nhưng vền vẹn hình thành một ít “Kiếm khí” đều có thể đơn giản giết chết tiểu yêu rồi.

- Vù vù vù...

Chỉ thấy thân ảnh Tần Vân vẫn quý my, thân ảnh hấn nhanh hơn so với chúng tiểu yêu nên chung quanh yêu quái liên tục ngã xuống.

- Rầm rầm rầm!!!

Y Tiêu đã ở phía sau thi triển Ngũ hành lôi pháp, oanh kích đám yêu quái chạy trốn ở phía xa.

Hai người bọn họ một gần một xa, khiến sơn trại vốn có hơn hai mươi con yêu quái tất cả đều đi đời nhà ma! Bao gồm một con yêu quái đầu lĩnh cũng là bị Tần Vân một kiếm chém giết.

- Người nên tự hào đi, người là người đầu tiên khiến bản mệnh phi kiếm của ta dính máu.

Tần Vân mắt nhìn tên yêu quái đầu lĩnh bị cháy đen, yêu quái đầu lĩnh này ngã nhào trên đất hóa thành nguyên hình chính là một đầu Tùng Thử Yêu. Còn các tên tiểu yêu khác đều là bị kiếm khí giết chết! Chỉ có yêu quái này đầu lĩnh này một luồng kiếm khí không thể nào giết chết nên phải dùng bản mệnh phi kiếm cho hấn một kiếm.

- Đã diệt trừ toàn bộ.

Y Tiêu vừa cất bước đã đến bên cạnh Tần Vân.

- May mắn có Ngũ hành lôi pháp của Y cô nương, nếu như cận chiến như ta sợ sẽ chạy thoát vài tên.

Tần Vân cười nói, hắn tạm thời chỉ có thể cận thân chém giết, chỉ khi luyện thành ngự kiếm thuật, mới có thể dùng phi kiếm giết địch ở cự ly xa.

- Ta dùng pháp nhãn nhìn thấy bên trong sơn trại có rất nhiều nhân tộc.

Y Tiêu chỉ vào trong sơn trại.

- Đi xem.

Tần Vân cũng liền qua.

Dưới pháp nhãn, mọi thứ không chỗ nào che giấu, bọn hắn có thể nhìn thấy yêu quái giam giữ rất nhiều nhân tộc trong sơn trại. Lúc Tần Vân dùng một đạo kiếm khí chém đứt xiềng xích gian nhà tù đầu tiên, liền chứng kiến bên trong hơn mười nữ tử nhân tộc quần áo rách rưới, mỗi người đều hoảng sợ nấp ở một góc hẻo lánh, có người chỉ dùng cỏ dại để phủ trên thân. Tần Vân khẽ lắc đầu, liền tiếp đã phá vỡ ba gian nhà tù.

Trong đó hai gian nhà tù đều là nữ nhân, một gian giam giữ nam nhân! Các nam nhân đều bị trói chặt.

- Vù vù vù...

Kiểm khí gào thét, nhanh chóng cắt đứt dây thừng trói trên người các nam nhân.

- Đám yêu quái đều đã bị giết chết các người ra ngoài đi.

Tần Vân nói.

Những nam nhân này mừng rỡ muôn phần, gắng gượng muốn đứng lên, nhưng chỉ có hai người miễn cưỡng đứng lên được, mặt khác hoặc là suy yếu bất động, hoặc là đứng lên lại té ngã.

Trong sơn trại, Tần Vân cùng Y Tiêu nhìn một đám nam nữ thoát khỏi lao tù, bọn họ đều kích động quỳ xuống dập đầu:

- Tạ ơn Tiên nhân cứu mạng, tạ ơn Tiên nhân cứu mạng.

Tất cả mọi người đều dập đầu.

- Đều đi ra ngoài đi, mau rời khỏi nơi đây, nơi đây dù sao cũng là Thủy Thần cấm địa.

Tần Vân nói xong liền vung tay lên, đem đồ ăn và nước uống của đám yêu quái lưu lại cuốn qua phía bên này.

- Dạ dạ.

Những người này liền đáp từng người một rồi cầm lấy túi nước và đồ ăn, có vài người lập tức liền uống một ngụm lớn nước sau đó mới dặt tay nhau rời khỏi đây.

Tần Vân cùng Y Tiêu dõi mắt nhìn theo.

Y Tiêu nói:

- Người tu hành của các phái sớm đã có lệnh, khi xem Nhân tộc là thức ăn đều là yêu ma, hết thầy giết không tha.

- Yêu quái trong thiên hạ, bảy tám phần mười đều là yêu ma cả.

Tần Vân lắc đầu, yêu quái tốt là có đấy, nhưng ít nhất dưới góc nhìn của bản thân hắn khi đi ngao du thiên hạ thì yêu quái tốt vẫn là rất ít.

Y Tiêu ánh mắt lẫm liệt, nói:

- Tiểu yêu không đáng để lo. Đại yêu đã diệt tiểu yêu chỉ biết sợ Nhân tộc ta mà thôi.

- Đi diệt Đại yêu nào.

Lúc này Tần Vân liền nhảy lên một cái nóc nhà của sơn trại, lại dọc theo giữa sườn núi nhanh chóng nhảy đi. Y Tiêu cũng là tiến lên theo hẳn.

Vị trí phủ đệ mà Thủy Thần đại yêu cũng đã được lựa chọn tỉ mỉ đấy.

Phủ đệ được xây bên bờ sông Lan Dương.

Mà xung quanh phủ đệ ngoại trừ sông lớn, vừa vặn lại có dãy núi vờn quanh. Mặc dù không rộng và hùng vĩ bằng Thương Nha Sơn, thế nhưng cũng trải rộng xung quanh hơn mười dặm. Có dãy núi, đám yêu quái sẽ có thể ẩn nấp che giấu, làm cho quân đội Nhân tộc khó có thể đánh tới.

- Vù vù.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu rất nhanh đã đến đỉnh của một ngọn núi cao, đứng ở đỉnh núi nhìn về phía xa có thể thấy được phía dưới khe núi có sông lớn chảy xiết, cũng có thể thấy được phủ đệ có lâm viên hào hoa xa xỉ bên ngoài sông lớn năm sáu dặm.

Y Tiêu cười nói:

- Tần huynh, nhờ huynh rồi.

Tần Vân gật đầu, lập tức đứng trên đỉnh núi trực tiếp quát về phía phủ đệ Thủy Thần ở xa:

- Thủy Thần, người có dám chiến với ta một trận hay không?!

Giọng nói ồm ồm chứa chân nguyên phát ra cuồn cuộn như tiếng sấm truyền về phía phủ đệ của Thủy Thần.

- Thủy Thần, người có dám chiến với ta một trận hay không?!

Giọng nói xa xăm truyền khắp trong phủ đệ Thủy Thần, khiến cho đám yêu quái cùng với những nữ tử Nhân tộc trong phủ đệ Thủy Thần đều đưa mắt nhìn nhau, không ngờ lại có người dám đến khiêu khích Thủy Thần?

Trong lâm viên của phủ đệ.

Thủy Thần đại yêu mặc một bộ áo bào màu trắng bạc, đứng chắp tay, nhìn về phía cách đây năm sáu dặm do có hơi nước cản trở nên hẳn cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy được hai cái chấm nhỏ chỗ ở đỉnh núi đằng xa.

Khóe miệng Thủy Thần đại yêu nổi lên một tia cười nhạt:

- Thú vị, dám xâm nhập vào cấm địa của ta, thậm chí còn diệt luôn cả yêu quái trong sơn trại nữa? Dựa vào cảm ứng của 'Lưỡng Nghi Thủy Tâm Đại Trận' mà ta bố trí hai người này chỉ là tiểu bối mới mở ra Tiên môn, ngay cả Tiên Thiên còn chưa phải? Thật là to gan.

- Xuyên Sơn Giáp.

Thủy Thần đại yêu mở miệng.

- Thừa Thủy Thần.

Yêu quái Xuyên Sơn Giáp lập tức liền cung kính xuất hiện bên người Thủy Thần đại yêu, đợi chờ dặn dò.

- Đi điều tra một chút, hai người tu hành này là lai lịch gì mà dám khiêu khích ta?

Cho dù Thủy Thần đại yêu đối mặt với tiểu bối nhỏ yếu chưa vào Tiên Thiên vẫn hành xử như trước, dò xét xem thế nào đã.

- Vâng thưa Thủy Thần.

Yêu quái Xuyên Sơn Giáp lập tức nhanh chóng rời khỏi tòa phủ đệ Thủy Thần này, sau khi ra khỏi phủ đệ liền cúi đầu xuống, nhanh chóng tiến vào lòng đất.

Một lát sau.

Ở chỗ chân núi của ngọn núi của hai người Tần Vân và Y Tiêu, trong bụi cỏ Xuyên Sơn Giáp lộ đầu ra, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi.

Xuyên Sơn Giáp yêu quái nhìn qua liền cả kinh, nói:

- Là bọn hăn sao? Là tên Tần Vân và cô gái họ Y kia?

Ba tên ma bặc lần trước chính là do Tần Vân cùng Y Tiêu giết chết, yêu quái Xuyên Sơn Giáp liền phụng mệnh bẩm báo với Thủy Thần, lúc này đây liếc cái liền nhận ra.

Hô.

Xuyên Sơn Giáp yêu quái lập tức tiến vào lòng đất, nhanh chóng trở về phủ đệ.

Rất nhanh, yêu quái Xuyên Sơn Giáp đã trở lại phủ đệ Thủy Thần.

Xuyên Sơn Giáp yêu quái cung kính nói:

- Bẩm Thủy Thần, tiểu nhân đã điều tra rõ lai lịch của hai người tu hành này. Chính là tên Kiếm tiên tên Tần Vân nữ tu họ Y kia. Lúc trước ở Thương Nha Sơn cũng là hai người bọn hăn.

- Là hai người bọn hăn?

Dưới đôi lông mày dài của Thủy Thần đại yêu, con mắt âm lãnh lóe lên một tia khinh thường, nói:

- Lúc trước ở Thương Nha Sơn làm hỏng chuyện tốt của ta, lại còn làm gãy một móng vuốt của Bạch Hổ sư đệ, ta một lòng tu hành còn chưa rảnh kiếm chuyện với bọn hăn. Bọn hăn ngược lại là giết tới, thực sự cho rằng có thể làm Bạch Hổ sư đệ bị thương là đã có thể đấu với ta sao?

Thủy Thần đại yêu cười nhạo khinh thường, nói:

- Hai tên nhóc chưa vào Tiên Thiên! Hừ hừ.

Đại phái đứng đầu đã sao?

Hăn vốn chính là môn hạ của “Vân Ma sơn” - một trong những thế lực mạnh mẽ nhất của Yêu Ma giới! Huống chi là hơn 200 năm nay, triều đình cùng Thánh địa Đạo gia và Phật môn không phải là vẫn muốn diệt trừ hăn sao?

Thủy Thần đại yêu tùy ý nói:

- Quả là người trẻ tuổi luôn tự cho mình là đúng! Ta đi ra ngoài dạo chơi một chút, sẵn tiện diệt luôn hai tên tiểu bối cuồng vọng này.

- Kính tiễn Thủy Thần.

Đám yêu quái và những cô gái nhân tộc ở xung quanh đều hô lên một cách cung kính.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Nội Đan Giả

Tần Vân cùng Y Tiêu đứng ở đỉnh núi quan sát xuống phía dưới.

- Ra rồi.

Hai người bọn họ đều thấy một chấm nhỏ đi ra khỏi phủ đệ Thủy Thần, đi về phía bọn họ, nhìn giống như đang thong thả đi dạo nhưng mỗi một bước đều tiến đến cực nhanh.

- Đợi lát nữa cứ theo kế hoạch mà hành động.

Tần Vân nhìn về phía Y Tiêu bên cạnh.

Y Tiêu gật đầu, tay khẽ lật, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một viên đan dược nổi lên vàng sáng màu xanh dương rồi nuốt xuống:

- Biết rồi, Tần huynh người cũng phải cẩn thận, người phải đánh cận chiến với hắn đấy.

- Cứ giao cho ta.

Tần Vân quay đầu tiếp tục quan sát phía dưới. Thân ảnh kia càng lúc càng tiến gần. Cho dù bờ sông có một tầng hơi nước nhàn nhạt bao phủ, Tần Vân vẫn thấy rất rõ bộ dáng thân ảnh kia.

Thân ảnh kia mặc một bộ áo bào màu bạc, thân thể nhìn có chút gầy yếu, phảng phất như một thư sinh.

- Thủy Thần.

Lửa giận cháy lòng Tần Vân bốc lên vạn trượng, hận ý đã bị đã kìm nén bấy lâu nay. Một đứa trẻ tám tuổi vì sao lại có nghị lực không tưởng để luyện kiếm như vậy? Tại sao lại có được thành tựu như ngày hôm nay? Thiên phú chỉ là một mặt, còn mặt khác chính là vì quyết tâm muốn giết Thuỷ Thần báo thù cho muội muội.

Thuỷ Thần chấp tay khoan thai đi đến, cuối cùng cũng xuống tới chân núi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên hai người trên đỉnh núi, khẽ cười nói:

- Hai người chính là hai tên tiểu bối đang gây hấn với ta sao? Trước đó, các người đã cướp Linh quả của ta, bây giờ còn muốn hạ thủ giết ta sao? Muốn cùng ta đánh một trận sao?

- Đúng vậy!

Tần Vân nhìn xuống phía dưới, hai con mắt như muốn bốc lửa, quát to:

- Hôm nay sẽ là ngày chết của người.

Nói xong liền nhảy lên, dọc theo ngọn núi lao nhanh xuống dưới. Trên núi mặc dù có rất nhiều đá lớn lổm chổm, cây cối um tùm cản trở, thế nhưng Tần Vân lại di chuyển như trên đất bằng, mỗi một bước đều là đi hơn mười trượng.

Phía dưới Thuỷ Thần thấy Tần Vân lao xuống bèn cười nhạo một tiếng, sau đó nhìn về phía Y Tiêu trên cao:

- Dáng dấp của nữ tử này thật đúng là hoa nhường nguyệt thẹn. Sau hôm nay, Thần phủ của ta sẽ có thêm một vị mỹ nhân rồi.

- Hừ.

Y Tiêu nghe thấy chỉ hừ lạnh, không hề vội vã ra tay mà lại yên lặng chờ đợi thời cơ.

- Thuỷ Thần, chết đi!

Quát to một tiếng, Tần Vân phóng tới chỗ Thuỷ Thần.

Trên ngón trỏ tay phải của Thuỷ Thần có quấn quanh một sợi dây xích màu xanh nước biển. Hắn đứng yên tại chỗ, nhẹ nhàng vung vẩy, sợi dây xích từ từ xoay tròn, từng vòng một từ từ được tháo ra khỏi ngón tay. Tần Vân vọt tới trước mặt hắn rồi trong nháy mắt rút kiếm ra. Lúc kiếm quang chói mắt chém tới, lúc này Thuỷ Thần mới vừa cười vừa vung vẩy sợi xích trong tay.

Hô...

Lúc dây xích bay ra, sợi dây càng bay tới gần càng biến lớn, cuối cùng biến thành sợi xích thô và to bằng eo người, nếu như ta nhìn kỹ trên đó có thể nhìn thấy những phù văn chi chít như các gợn sóng nước. Thuỷ Thần mãnh liệt rót yêu lực vào trong sợi xích to lớn này, kích phát phù văn. Lúc này, tất cả các phù văn trên sợi xích đều sáng lên. Uy thế của sợi xích đột nhiên tăng vọt. Sợi xích thô to trực tiếp quét về hướng Tần Vân.

- Hả?

Sắc mặt Tần Vân biến hoá, thân ảnh liền tránh né đi.

- Oành!!!

Sợi xích đập vào một tảng núi đá, núi đá này liền bể nát, nổ ra một cái hố to, vô số đá vụn bay tán loạn.

- Tốc độ của người cũng khá nhanh đấy.

Thuỷ Thần thản nhiên tùy ý vung vẩy dây xích, nó liền bay với quỹ tích khó lường, uy lực lại phi phàm. Tần Vân cũng không dám để bị sợi xích này quấn lấy, một khi bị quấn lấy coi như xong.

- Keng.

Phi kiếm màu bạc trong tay đỡ đòn sợi xích xuống rồi liền hướng Thuỷ Thần mà phóng tới, sợi xích ngay lập tức xoay tròn quấn lấy, keng keng keng... Tần Vân mặc dù không ngừng thi triển kiếm pháp cản lại sợi xích, thế nhưng sợi xích hết xoay tròn rồi lại quấn quanh, linh hoạt quá mức, làm cho Tần Vân không thể đến gần Thuỷ Thần quá ba trượng.

- Đến cả đến gần ta mà ngươi còn không thể thì ngươi lấy cái gì mà giết ta?

Thuỷ Thần cười ha hả.

- Thuỷ Thần, chết đi!

Tần Vân phần nộ gào thét, liên tục đánh giết tới, nhưng lại bị sợi xích quỷ dị kia bức bách.

Ở trên đỉnh núi, Y Tiêu nhìn thấy tất cả, tay trái nắm vuốt lấy một tấm đạo phù.

- Đi.

Sau khi Y Tiêu nuốt viên đan dược kia, pháp lực được tăng cường mạnh mẽ. Y Tiêu cố gắng hết sức khống chế pháp lực này. Lấy tinh thần cường đại cùng đạo pháp cảnh giới của nàng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế. Trong cơ thể nàng, kinh mạch bị pháp lực trùng kích, cơ hồ đã đạt tới cực hạn mà kinh mạch có thể tiếp nhận.

Pháp lực rót vào đạo phù trên tay, hoàn toàn kích phát thành công.

Xuỳ, phù văn trên đạo phù sáng lên, bên ngoài mơ hồ lập loè hiển hiện tia sét, tiếp theo đó, đạo phù liền hoá thành bột phấn. Mà tia sét lập loè mơ hồ kia nhanh chóng dung nhập vào hư không, hướng phía dưới mà đánh tới với tốc độ cực nhanh.

- Nhanh.

Mặt ngoài Tần Vân tỏ vẻ điên cuồng chém giết, nhưng bên trong đang âm thầm chờ đợi.

Hắn cố ý ẩn giấu thực lực, ngay cả Yên Vũ kiếm ý cũng không thi triển, hắn chỉ dùng Thần Hành phù cùng pháp bảo phi kiếm phát huy tốc độ bản thân đến cực hạn, kiếm pháp phối hợp cùng tốc độ, thi triển ra uy lực cực lớn. Thực lực của hắn tạm thời tương đương với Bạch Hổ Đại yêu! Một là để khoá chặt Thuỷ Thần, hai là vì cố ý kéo dài thời gian.

- Hử?

Bỗng nhiên, sắc mặt Thuỷ Thần đại biến, quay đầu nhìn về phía không trung.

Xuy xuy xuy!!!

Vô số lôi điện kinh khủng ngay lập tức đột kích, chính là sát chiêu lúc này Y Tiêu đã lặng lẽ dùng đạo phù thi triển, nàng còn phải nuốt một viên “Nội Đan Giả” trân quý để có thể duy trì được pháp lực Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Như vậy mới có thể thi triển uy lực mạnh nhất của đạo phù được.

Sát chiêu này chính là “Vô Hình Âm Lôi”!

Vô Hình Âm Lôi lặng yên không một tiếng động, chờ đến khi Thuỷ Thần phát hiện khoảng cách đã rất gần rồi.

- Không ổn!

Đột nhiên, sắc mặt Thuỷ Thần trở nên dữ tợn, thân hình đột nhiên biến lớn, áo bào màu bạc cũng bị ép cho nát vụn. Ban đầu Thuỷ Thần trông gầy yếu thế nhưng trong nháy mắt, hắn liền hoá thành một con đại viên cao một trượng năm trượng sáu. Xung quanh nó có một tầng sương mù màu trắng vờn quanh. Bản thể của Thuỷ Thần là một con Thuỷ Viên.

Hắn còn có huyết mạch của thượng cổ Thuỷ Viên! Trời sinh đã an hiểu điều khiển nước.

Thuỷ Viên này gào thét, vung sợi xích trong tay đón lấy Vô Hình Âm Lôi kia.

- Phốc phốc phốc... xuy xuy...

Vô Hình Âm Lôi oanh kích trúng sợi xích, đồng thời một phần Vô Hình Âm Lôi trực tiếp oanh kích đến người Thuỷ Thần. Bên ngoài thân hình hắn, lông tóc đều bị cháy đen, nhìn thương thế tuy không nặng nhưng Âm Lôi điểm âm độc nhất của âm lôi này là sẽ trực tiếp thẩm thấu vào trong cơ thể đánh vào lục phủ ngũ tạng của Thuỷ Viên.

Lúc này, Thuỷ Viên há mồm phun ra một đồng máu.

- Dám đánh lén ta sao?

Thuỷ Viên nhìn về phía Y Tiêu trên đỉnh núi, găm thét dữ tợn, lập tức tay phải của hắn duỗi ra, lòng bàn tay có một pháp bảo đột nhiên biến lớn thành một cây xiên dài hai trượng. Chính là pháp bảo “Hắc Thuỷ Ngưu Giác Xoa” nổi danh nhất của hắn. Toàn thân hắn lóe lên hắc quang, ầm ầm có dòng nước đen lờn vờn ở phía trên.

Đây chính là một kiện lục phẩm pháp bảo, có uy lực cực lớn.

- Chết hết đi cho ta!

Trong đôi mắt màu vàng sẫm của Thuỷ Viên, hiện lên đầy sát cơ. Hắn bây giờ không còn ý nghĩ muốn đem nữ tử nhân loại này làm phi tử nữa, bây giờ trong đầu hắn chỉ có nghĩ đến việc giết chết nàng!

Lúc này hắn đột nhiên vọt lên, muốn một đường leo thẳng vách núi mà xông lên.

- Còn muốn chạy sao? Người có hỏi qua ý ta chưa?

Tần Vân gầm thét chặn đường hắn lại.

Thuỷ Viên tay nắm Hắc Thuỷ Ngưu Giác Xoa, xích quấn quanh lưng. Giờ phút này hắn khinh thường, quát:

- Cút ngay cho ta!

Đột nhiên, sợi xích bay thành từng vòng quét về phía Tần Vân. Lúc Thuỷ Thần hiện thành nguyên hình uy thế của sợi xích tăng lên không ít. Hắn căn bản không để Tần Vân vào trong mắt. Hắn cho rằng nữ tử kia có uy hiếp lớn hơn.

- Bành!!!

Kiểm quang sáng lên, như mộng như ảo, bổ vào sợi xích kia, phát ra tiếng nổ lớn. Liền tiếp theo đó, sợi xích lập tức bị cuốn cuộn lại bị đánh qua một bên, đụng nát một cây đại thụ.

Mà Tần Vân tiếp tục nhào tới Thuỷ Viên, trong mắt có sát khí ngút trời.

- Cái gì?

Thuỷ Viên giật mình. Trước đó hắn không xuất toàn lực để áp chế Kiểm tiên nho nhỏ này, chỉ tùy tiện đánh trả. Thế nhưng bây giờ, sau khi

hiện nguyên hình chân thân, yêu lực càng thêm hùng hồn, vậy mà chính mình lại bị Tần Vân tùy tiện ngăn trở.

- Kiếm này thật nhanh.

Thủy Viên liền thấy một đạo kiếm quang đến trước mắt.

Bây giờ mới là thực lực chân chính của Tần Vân. Nãy giờ chỉ là nguy trang để Thủy Thần khinh thường mà lộ sơ hở mà thôi.

- Ai nói hãn chỉ có thực lực tương đương với Bạch Hổ sư đệ? Tại Thương Nha Sơn hãn đều là nguy trang!! Là nguy trang cả!!

Thủy Viên kinh hãi trong lòng.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Người Trốn Không Thoát!

"Tất cả sự việc tại Thương Nha Sơn đều là để ngụy trang, cố ý làm ta khinh thường. Xem ra mục tiêu cuối cùng của bọn hắc vẫn chính là ta. Tên Tần Vân cùng nữ tử kia đều cố ý làm như một trước một sau tiến vào Quảng Lăng quận! Chúng đều là đệ tử tinh anh của đại phái... Xem ra các đại phái lại một lần nữa âm mưu nhắm vào ta."

Thủy Viên trong lòng không khỏi phỏng đoán như vậy.

Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa trên tay hắc đột nhiên ngăn lại trước người cùng kiểm quang kia giao nhau.

- Bành!

Thủy Viên kìm lòng không được thân thể chấn động, Tần Vân cũng bị chấn lui về sau một bước.

- Uy lực thật mạnh mẽ.

Con mắt Thủy Viên nheo lại.

- Mai phục ta sao? Điều động hai tên đệ tử lợi hại đối phó với ta? Kết quả lần này cũng chỉ có thể là hai tên đệ tử lợi hại này bị ta giết chết thôi.

Khuôn mặt Thủy Viên dữ tợn, Giác Xoa trong tay đâm thẳng tới phía trước Tần Vân. Lúc vừa đâm một cái này, xung quanh Hắc Xoa có một dòng nước lớn xuất hiện, hướng về phía Tần Vân mà quán quanh như một cái xoáy nước.

- Chém.

Tần Vân quát lên, bản mệnh phi kiếm trong tay uy thế vô cùng nháy mắt chém phá những vòng xoáy nước kia, ngăn trở Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa.

Giờ phút này, Thủy Viên hoàn toàn quần quanh sợi xích kia trên lưng, hẳn dùng toàn lực sử dụng cây Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa kia.

Bành bành bành!!!

Hai thân ảnh giao thoa nhau. Thủy Viên lực lượng vô cùng lớn, so với Bạch Hồ Đại yêu còn hơn một bậc! Nếu luận về chiêu số huyền diệu càng lợi hại hơn, phối hợp thêm lục phẩm pháp bảo Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, thực lực cận chiến cường đại có thể sánh với Tiên Thiên Thực Đan cảnh.

Tần Vân có bản mệnh phi kiếm uy thế không thua kém gì so với Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, Yên Vũ kiếm ý càng huyền diệu vô song, thực lực chiến đấu hai bên khá cân bằng.

Trên đỉnh núi.

Y Tiêu quan sát phía dưới cũng giật mình vạn phần. Trong kế hoạch lúc đầu của nàng, với thực lực của sư thúc nàng cộng với Súc Địa Phù, nàng vẫn có chút lo lắng không biết có đủ sức để quần lấy Thủy Viên hay không. Hiện tại, Tần Vân phối hợp với nàng, cận chiến lại có thể hoàn toàn dây dưa với Thủy Thần, thậm chí còn không ở vào thế hạ phong.

- Thực lực của Tần huynh rốt cuộc mạnh đến mức nào? Thực lực của hẳn so với lúc chiến đấu với Bạch Hồ mạnh hơn nhiều lần.

Y Tiêu nội tâm rung động:

"Có thể đánh ngang tay với Thủy Thần đại yêu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù mới vừa rồi Thủy thần bị Vô Hình Âm Lôi đánh bị thương, nhưng đối với thực lực của hắn sợ chỉ có ảnh hưởng đến một hai thành. Ta đây là nhờ mượn pháp lực từ Giả Nội Đan, còn Tần huynh là chân chính cận chiến."

Trong lòng bội phục, đồng thời lúc này Y Tiêu cũng đang toàn lực tập trung pháp lực đang hỗn loạn trong cơ thể, muốn nhanh chóng ra sát chiêu lần thứ hai.

Vừa rồi thi triển một lần đạo phù, đối với thân thể nàng chịu đựng quá lớn, pháp lực còn sót lại trong cơ thể nàng cũng chấn động kịch liệt.

- Không thể nào tiếp tục kéo dài như thế này được, nữ tử kia rất nhanh sẽ lại tung ra hung chiêu nào đó.

Thủy Thần liếc mắt nhìn Y Tiêu trên đỉnh núi. Thủy Viên lúc này liều mạng, phát ra tiếng gào thét. Toàn thân lông xù lên, làn da bắt đầu nổi lên ánh lửa. Từng đạo vân lửa màu đỏ xuất hiện trên khắp thân thể, khiến cho uy thế của Thủy Viên lần nữa tăng lên.

- Ma Đạo cấm thuật!

Trong lòng Tần Vân cùng Y Tiêu đều giật mình. Mặc dù trong tình báo, cũng không thấy nói có người nào thấy qua Thủy Thần đại yêu thi triển Ma Đạo cấm thuật, hoặc có lẽ người thấy qua đều đã chết! Thế nhưng với sự hiểu biết của Thần Tiêu môn đối với Vân Ma sơn, những yêu quái môn hạ bậc này của Vân Ma sơn bình thường đều luyện thành một hai môn cấm thuật.

Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đại yêu như Thủy Thần có tu luyện một hai môn cấm thuật cũng không kỳ quái chút nào.

- Bành!

Toàn thân trên lông tóc hiện ra vân lửa màu đỏ, Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa trong tay lại một lần nữa quét ngang, Tần Vân lần này ngay cả toàn lực đỡ đòn cũng cảm thấy một cỗ lực liên miên bất tuyệt, sau đó liền bị công kích bay ngược về sau.

Thủy Viên cười lạnh liếc qua:

- Chờ chút nữa mới chơi tiếp với người.

Lúc này, Thủy Viên tăng tốc vọt lên đỉnh núi. Trước tiên phải diệt nữ tử kia rồi mới có thể an tâm đối phó với tên Kiếm tiên này!

- Người đi không được đâu!

Tần Vân gầm thét một tiếng, mang một tấm Súc Địa Phì trong người ra, sau đó rút chân nguyên vào kích phát, một lực lượng vô hình kỳ lạ quần chặt lấy thân thể Tần Vân, khiến toàn bộ thân thể hắn trở nên đặc thù trong trời đất này. Lúc cất bước lại lần nữa, rõ ràng khoảng cách còn rất xa, nhưng vừa cất bước liền tới, không gian giống như kịch liệt rút ngắn lại.

Sưu sưu sưu...

Vền vền ba lần bước chân, Tần Vân liền đuổi kịp Thủy Viên.

- Cái gì vậy? Sao lại nhanh như vậy?

- Thủy Thần lúc này đã dốc sức bộc phát thực lực của mình cũng phải giật nảy cả mình.

- Đây là Súc Địa Thuật sao, thật là thần kỳ.

Tần Vân cũng giật mình, đây là lần đầu tiên hắn cảm thụ Súc Địa Thuật. Lúc trước, hắn cũng chưa từng dùng qua, có điều dù sao cũng đạt tới cực hạn của cảnh giới Vô Lậu, tinh thần đều có thể khống chế hoàn mỹ phạm vi sáu trượng xung quanh. Bản thân lông tóc đều có thể hoàn toàn tự

khống chế, vền vện bay tán loạn ba lần, liền nhanh chóng quen thuộc với Súc Địa Thuật, đem Súc Địa Thuật dung nhập hoàn mỹ vào trong tự thân cận chiến.

- Ta đã nói người không đi được mà.

Một đạo kiếm quang của Tần Vân liền đến trước mặt Thủy Viên.

- Cút ngay.

Thủy Viên ra sức huy động Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa trong tay, uy thế hung mãnh tiến tới. Luận về uy thế, hắc mãnh hơn Tần Vân nhiều. Dưới sự thi triển của Yêu Vũ kiếm ý, chiêu số của Tần Vân cũng không có chút sơ hở nào, lại liên miên bất tuyệt, cộng thêm Súc Địa Thuật tăng tốc độ cực nhanh. Hết đánh trái rồi lại đánh phải, đánh một hồi làm cho Thủy Viên không dám khinh thường chút nào.

Bởi vì kiếm Tần Vân quá lợi hại, nhục thân hắc gánh không nổi kiếm pháp bậc này nên hắc phải ra tay ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, Thủy Viên không có cách nào có thể thoát khỏi Tần Vân.

- Sao có thể như vậy được? Ở đâu chui ra một tên tiểu bối nhân tộc này vậy, cận chiến làm sao có thể mạnh đến như vậy?

Thủy Viên chấn kinh vạn phần. Sau khi hắc thi triển Ma Đạo cấm thuật, thực lực của hắc đã được tính là vượt qua bậc Tiên Thiên Thực Đan cảnh bình thường rồi. Thế mà bây giờ lại bị một tên tiểu bối Hậu Thiên bức cho không làm gì được, chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ?

- Không thể lưu lại nơi này, lại để cho hắc quẩn lấy. Ta lại không thể đi giết được nữ tử kia. Nữ tử kia lúc nào cũng có thể phóng ra lại một sát chiêu. Thôi hay là ta trốn đi!

Thủy Viên vốn giáo hoạt cần thận, thấy thời cơ bất ổn liền muốn quay đầu chạy trốn.

Sưu.

Quay đầu nhìn về phía dưới nhào xuống.

- Trốn? Người hôm nay trốn không thoát đâu!

Trong mắt Tần Vân tràn đầy sát cơ, hắn sao có thể để đối phương chạy thoát được. Vừa cất bước, với Súc Địa Thuật, hai ba bước liền đuổi kịp Thủy Viên, lại lần nữa tiếp tục dây dưa. Kiểm pháp của Tần Vân vốn là liên miên bất tuyệt, bàn về việc dây dưa với địch nhân so với tấn công với địch nhân còn lợi hại hơn!

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết!!!

Thủy Viên tức giận gào thét.

Hắn thật sự phần nộ rồi, hắn thật sự gấp lắm rồi.

Tần Vân chạy bên trái nhảy bên phải, kiếm quang mờ mịt mờ lung, căn bản không sợ Hắc Thủy Ngư Giác Xoa! Về phần sợi xích Tác Vân Liên? Chỉ e rằng lực uy hiếp còn thấp hơn.

Rốt cuộc từ đâu xuất hiện một tên tiểu bối nhân tộc còn chưa bước vào Tiên Thiên, có thực lực mạnh như thế này hả trời? Thủy Viên không thể tin được.

Hắn lại không biết, người Kiểm tiên nhân tộc trước mắt hắn chính là một đứa nhỏ mười ba năm tại một thôn trang phổ thông chứng kiến việc tiểu muội của hắn bị chính Thủy Thần đại yêu ăn thịt. Bây giờ đứa nhỏ của mười ba năm về sau đã đến báo thù!

- Người trốn không thoát đâu!

Tần Vân trong mắt tràn ngập sát ý.

Trên đỉnh núi, Y Tiêu cũng đang toàn lực gấp rút không chế pháp lực.

Theo thời gian qua đi, Y Tiêu rốt cuộc cũng cảm nhận được pháp lực trong cơ thể, mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tần huynh đã hoàn toàn cuốn lấy Thủy Thần đại yêu. Cho tới tận bây giờ, Thủy Thần đại yêu vẫn không thể lên núi.

Trong kế hoạch, Y Tiêu lo lắng nhất chính là Thủy Thần đại yêu giết tới đỉnh núi. Luận về cận chiến, e rằng Y Tiêu nàng không thể tiếp nổi dù chỉ là một chiêu của Thủy Thần.

- Tốt rồi, sát chiêu thứ hai nào.

Y Tiêu cảm giác được pháp lực đã ổn định, nhìn về hai đạo thân ảnh đang chém giết nhau dưới núi. Trong mắt ánh dử dần lóe lên, lúc này nàng mới lật tay lấy ra một viên kim đậu. Trên kim đậu có rất nhiều phù văn.

- Đi!

Y Tiêu đem pháp lực được ẩn chứa trong Giả Nội Đan trong cơ thể, cẩn thận từng li từng tí dẫn vào trong viên kim đậu trong tay. Ngay lập tức, tất cả phù văn trên kim đều liền sáng lên.

Bay thẳng đến phía dưới mà quăng ra! Kim đậu liền bay xuống phía dưới chân núi.

Trong quá trình hạ xuống, viên kim đậu kia bắt đầu bành trướng, phù văn hấp thu thiên địa chi lực dung nhập vào trong kim đậu, khiến cho kim đậu biến thành một tên kim giáp binh sĩ. Tên kim giáp binh sĩ này cầm trong tay một thanh đại đao, toàn thân vàng óng, hai con ngươi màu vàng tỏa ra uy thế ngập trời, rơi xuống chân núi.

Oành... nện thẳng ở dưới chân núi, khiến cho đại địa đều rung chuyển, thế nhưng kim giáp binh sĩ này lại không hư hao chút nào.

Đây chính là sát chiêu thứ hai mà Thần Tiêu môn chuẩn bị - Tát Đậ Thành Binh!

- Yêu ma hãy nhận lấy cái chết đi!

Kim giáp binh sĩ hét lớn một tiếng rồi bay thẳng đến Thủy Viên chém giết.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Không Còn Lối Thoát?

Tát Đậu Thành Binh?

Thủy Viên đang cùng Tần Vân chém giết nhìn thấy, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Tát Đậu Thành Binh chính là pháp thuật cực kỳ cao thâm của Đạo môn, Kim Đậu cũng cần phải bồi dưỡng và luyện chế trong thời gian dài mới thành, một viên Kim Đậu chỉ dùng được một lần liền trở thành phế liệu. Đương nhiên trong truyền thuyết cũng có loại Kim Đậu có thể sử dụng lâu dài nhưng so với pháp bảo lại càng trân quý hơn. Bởi vì nó đại biểu cho một thành viên có chiến lực lâu dài. Cho dù như thế, giá trị Kim Đậu mà Y Tiêu đang sử dụng cũng là cực cao.

Thần Tiêu môn thân là Đạo gia Thánh địa, hiển nhiên cũng muốn tiêu diệt loại yêu ma này, những thứ trân quý như Giả Nội Đan, Súc Địa Phù, Kim Đậu, Lôi đạo phù vân vân và mây mây... đều là vật phẩm chuẩn bị cho nhiệm vụ này.

- Vù.

Tốc độ của binh sĩ giáp vàng cực nhanh, chỉ hơi chậm hơn so với Tần Vân đã sử dụng Súc Địa Phù mà thôi, còn so với Thủy Viên lại nhanh hơn nhiều.

Một bước là đã vọt tới trước mặt Thủy Viên, một đao hung ác bổ mạnh xuống.

Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa trong tay Thủy Viên vừa đánh lui Tần Vân, thấy thế liền đặt Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa ngang ngực để chống đỡ một đao lóa mắt kia.

- Bành!!!

Chỗ va chạm giữa hai loại vũ khí tạo thành sóng xung kích chấn động khắp bốn phương tám hướng.

Thủy Viên bị bổ lui về sau hai bước, in trên mặt đất dấu chân thật sâu, không khỏi giật mình:

Sức mạnh thật lớn! So với ta còn mạnh hơn rất nhiều, tốc độ và sức mạnh của tên Đạo binh giáp vàng này có thể so với Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, cũng may có chút lù đù, chiêu thức cũng có chút cứng nhắc.

Không ngờ Đạo Binh trong truyền thuyết lại mạnh như thế!

Tần Vân thấy thế cũng vui mừng trong lòng, kế hoạch là kế hoạch, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đạo Binh.

Nếu nó đã có uy thế như thế bây giờ lấy hắn làm chủ, ta làm phụ đi.

Tần Vân đã ngây ngốc ở Bắc Địa biên quan được ba năm nên cũng đã sớm có thói quen phối hợp, trong lúc nhất thời hắn liền thay đổi phương thức chiến đấu, binh sĩ giáp vàng xung phong liều chết về phía trước, Tần Vân như cái bóng theo sau binh sĩ giáp vàng lần lượt đánh lén, lúc này cũng ngay lúc Thủy Thần đang ngăn cản binh sĩ giáp vàng hắn liền vào bồi cho một kiếm thật hiểm.

Hai người phối hợp như thế lập tức làm cho mức độ uy hiếp tăng cao.

Thủy Thần nắm lấy một cây Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, bị ép đến mức chỉ có thể toàn lực phòng thủ, ngay cả xiềng xích quần bên hông cũng phải

thường xuyên bay ra ngoài để cản trở Tần Vân cùng binh sĩ giáp vàng.

Trên đỉnh núi.

Y Tiêu cảm giác được từng cơn đau đớn của kinh mạch, pháp lực vô cùng cuồng bạo, nàng đang nỗ lực điều tiết, với pháp lực hùng hồn của Giả Nội Đan thì đương nhiên không chỉ có thể sử dụng sát chiêu ba lần. Nhưng sức thừa nhận của cơ thể Y Tiêu là có hạn, dựa theo dự đoán của Thần Tiêu môn ba lần đã là cực hạn rồi. Nếu sử dụng lần thứ tư sẽ làm tổn hại đến căn cơ tu hành của Y Tiêu, còn lần thứ năm e rằng vừa mới sử dụng thôi là kinh mạch đã nát vụn rồi, căn bản không thể thi triển.

Thần Tiêu môn cũng chỉ ban cho ba lần sử dụng sát chiêu mà thôi, nếu ba lần không thành lập tức phải vắt hai chân lên cổ mà chạy.

Dựa theo kế hoạch.

Khoảng cách giữa Y Tiêu và Thủy Thần đại yêu là rất xa, nếu sử dụng Súc Địa Phù để giữ mạng vẫn có nắm chắc rất lớn. Mà vị sư thúc chuyên về cận chiến kia có kỹ thuật cận chiến rất cao minh, nếu phối hợp với Súc Địa Phù việc bảo vệ tính mạng cũng sẽ có phần nắm chắc rất lớn.

Đối với Thần Tiêu môn mà nói cho dù nhiệm vụ có thất bại với một thế lực to lớn như thế, mấy tổn thất còn con ấy cũng chưa coi vào đâu, những đệ tử vẫn là phải bảo trụ đấy bởi để bồi dưỡng mỗi một đệ tử cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Đặc biệt là đệ tử Thánh địa, hầu như ai cũng có hi vọng bước vào Tiên Thiên

Đạo Binh giáp vàng cực kỳ lợi hại, cộng thêm Tần huynh có thể phối hợp hoàn mỹ với nó hai người liên hợp lại sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Tên Thủy Thần đại yêu kia tuy đã toàn lực ngăn cản, nhưng thủ lâu ắt sẽ bại vong, hấn chết chắc rồi.

Y Tiêu tràn ngập chờ mong, thế nhưng nàng vẫn phải toàn lực xoa dịu pháp lực đang cuồng bạo trong người để có thể thi triển sát chiêu thứ ba nhanh hơn một chút.

...

Ầm ầm...

Một người, một Đại yêu, một Đạo Binh giáp vàng. Ba người bọn họ chém giết thành một mảnh!

Đại yêu có huyết mạch thượng cổ Thủy Viên, là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đỉnh phong, đồng thời cũng là môn hạ của Vân Ma sơn, mặc dù bị trọng thương nhưng khi thi triển cấm thuật thực lực vẫn như trước một chân bước vào cánh cửa Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

Đạo Binh giáp vàng, có lực lượng và tốc độ của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, chẳng qua là hơi cứng nhắc một chút, uy lực hiển lộ ra miễn cưỡng được xem như một nửa Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

Tần Vân, Hậu Thiên đỉnh phong (Luyện Khí tầng mười hai), bản mệnh phi kiếm đã luyện thành, càng có Yên Vũ kiếm ý, chiến lực bộc phát ra cũng đã chạm đến cánh cửa Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Hơn nữa có Súc Địa Phù nên thực lực so với Thủy Thần đại yêu không kém bao nhiêu.

Ba người này...

Trong trong địa giới Quảng Lăng quận tuyệt đối được xem là chiến lực đỉnh phong nhất.

- Phốc.

Tần Vân một kiếm lơ mờ, thoạt nhìn phiêu hốt bất định như khói quần quanh cây liễu đang phất phơ trong đêm trăng thán ba, quỹ tích khó dò.

Nường theo một kích toàn lực của Đạo Binh giáp vàng phất phơ về phía cổ của Thủy Thần đại yêu.

Thủy Thần đại yêu liền lui về phía sau, vừa huy động Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa vừa dùng xiềng xích ngăn cản.

- Keng keng keng...

Kiểm quang ép cho Tác Vân Liên đi ra, nhưng lại bị Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa chặn lại một cách nguy hiểm.

Vù!

Theo sát lấy chính là một đao của Binh sĩ giáp vàng từ phía dưới vung đến!

Thủy Viên bị ép đến có chút luống cuống tay chân, nghĩ:

- Làm sao bây giờ? Tốc độ hai người bọn chúng đều nhanh hơn ta, ta trốn cũng trốn không thoát, tên Đạo Binh giáp vàng này cũng thôi đi, công kích có chút cứng nhắc, từng chiêu từng thức ta đều có thể đỡ được. Nhưng kiếm chiêu của tên Kiếm tiên Nhân tộc kia lại huyền diệu hơn nhiều, không cẩn thận là mất mạng ngay.

Nguy cơ mà hắn gặp phải này giờ đều do Tần Vân tạo thành.

Từng ý niệm hiện lên trong đầu Thủy Viên, đang tự hỏi đối sách:

- Một khi pháp lực trong cơ thể Đạo Binh giáp vàng tiêu hao không còn sẽ bắt đầu tiêu tán. Chém giết kịch liệt cũng có thể khiến nó tiêu tán nhanh hơn, nhưng ít nhất cũng cần thời gian một chén trà nhỏ.

Nhưng nói hay.

Thủ lâu ắt sẽ bại vong!

Huống chi với Tần Vân tràn đầy sát cơ, đang toàn lực ứng phó tìm kiếm bất kỳ cơ hội nào.

- Keng!

Dưới một đao chém về phía chân địch của Đạo Binh giáp vàng, Thủy Viên đâm Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa thẳng xuống đất để đón đỡ, sau khi nổ vang một tiếng Thủy Viên liền đảo lui về phía sau, Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa trong tay cũng bị bổ đến mức cong ra, mà Tần Vân cũng là cùng lúc đột nhiên lóe lên từ chỗ Đạo Binh giáp vàng đến trước mặt Thủy Viên, một kiếm liền trực tiếp chém về phía cổ Thủy Viên.

Không tốt!

Thủy Viên thấy vậy liền khẩn trương, tên Tần Vân này có Súc Địa Phù đến quá nhanh! Cũng không kịp dùng Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa ngăn cản, liền điều khiển Tác Vân Liên quần quanh cái cổ thành từng vòng, nếu bổ cũng chỉ có thể bổ lên xiềng xích.

Chém giết lâu như thế cũng khó có được một cơ hội tốt như vậy, Tần Vân đương nhiên sẽ không chút do dự, kiếm quang trong nháy mắt xoay vần, chém mạnh vào cánh tay khỏe mạnh của Thủy Viên.

- Phốc!

Bản mệnh phi kiếm mạnh mẽ thế nào cơ chứ? Một kiếm tràn đầy sát cơ của Tần Vân chém xuống không chút lưu tình.

Cho dù là thanh đại phủ của Bạch Hồ Đại yêu, Tần Vân chém toàn lực cũng đã có thể cắt xuống một nửa, huống chi là cơ thể của Thủy Viên! Dù cho cơ thể của hắn còn mạnh hơn so với Bạch Hồ Đại yêu nhưng kết quả vẫn vậy mà thôi, nương theo một tiếng - phốc - chính là một cánh tay cực lớn mọc đầy lông liền trực tiếp rơi xuống, máu tươi từ miệng vết thương tuôn ra như suối.

Aaaaaa!!!

Thủy Viên kêu lên đau đớn, khuôn mặt dữ tợn liếc nhìn cánh tay cực lớn kia, trong lòng vừa giận vừa sợ.

Nguy hiểm! Nguy hiểm! Quá Nguy hiểm!

Trong lúc hoàn hảo phòng thủ cũng đã khó khăn như vậy rồi, bây giờ còn bay mất một cánh tay, thực lực miễn cưỡng chỉ có thể coi là còn một nửa, sao mà chơi lại đây?

Y Tiêu đang quan sát ở đỉnh núi thấy vậy không khỏi mừng rỡ, nói:

- Tốt! Thủy Thần đại yêu đã mất một cánh tay, phải thừa thắng xông lên, một lần hành động đoạt mạng của hắn.

Hiệu quả bây giờ so với kế hoạch lúc trước còn tốt hơn.

Kế hoạch lúc đầu chính là nhờ vị sư thúc kia liên thủ với Đạo Binh giáp vàng, hoàn toàn quần lấy Thủy Thần đại yêu, khiến cho Thủy Thần đại yêu phải ăn đòn sát chiêu thứ ba! Dưới tình trạng thương thế quá nặng, thực lực sẽ yếu hơn, đến lúc đó sư thúc liên hợp với đạo binh giáp vàng sẽ có hy vọng chém giết hắn.

Hiện tại... sát chiêu thứ ba còn chưa thi triển, Thủy Thần đại yêu đã bị trọng thương rồi, nhìn tình thế e rằng cũng không chịu nổi nữa.

Hiển nhiên so với kế hoạch ban đầu, sự uy hiếp của Tần Vân đối với Thủy Thần đại yêu rõ ràng lớn hơn nhiều.

Trong lúc cánh tay đứt, Thủy Viên liền điên cuồng lùi lại, con mắt ố vàng cũng bắt đầu đỏ lên, rồi lại phấn nộ mà cười lên điên dại:

- Ha ha ha, rất tốt, rất tốt!!!

Trong tiếng cười ẩn chứa vô tận bi phần cùng điên cuồng.

- Oành!!!

Khí tức của Thủy Viên đột nhiên tăng vọt, cơ thể vốn chỉ cao khoảng một trượng năm trượng sáu lại lần nữa tăng vọt, trực tiếp bạo tăng tới tới độ cao ba trượng! Bây giờ Tần Vân còn không cao bằng đầu gối của Thủy Viên, thậm chí xung quanh thân thể Thủy Viên còn có mây mù cuộn cuộn vờn quanh mãnh liệt, uy thế so với trước đây mạnh hơn nhiều, hoàn toàn là lột xác về chất.

Đây là ...

Tần Vân kinh hãi, Đạo Binh giáp vàng với khuôn mặt nghiêm nghị cũng thoáng dừng lại.

Không thể chứ!

Y Tiêu ở đỉnh núi cũng giống như bị một chậu nước đá tưới đến thấm nhuần cả tim, lòng cũng bắt đầu lạnh đi.

Trái tim của Tần Vân lại càng run rẩy.

Ngắm nhìn Thủy Viên cao ba trượng hùng dũng trước mắt, với uy thế cuồng bạo không ai bì nổi kia, Tần Vân bọn họ đương nhiên là nhìn ra được, có thể tăng lên về chất nhiều như thế những cấm thuật bí thuật kia đều làm không được, chỉ có một khả năng duy nhất - Thủy Thần đại yêu đột phá! Từ Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đột phá lên Tiên Thiên Thực Đan Cảnh!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tiên Thiên Thực Đan Cảnh

Trong con mắt đỏ ngầu của Thủy Viên tràn đầy lửa giận, ngẩng đầu liếc về phía Y Tiêu trên đỉnh núi, làm cho trái tim Y Tiêu không kìm được xiết chặt lại. Lập tức lại cúi đầu nhìn về phía Tần Vân và Đạo Bình giáp vàng ở trước mắt.

Thủy Viên phát ra tiếng gầm trầm thấp:

- Là các người bức ta! Bức ta đấy! Các người đã bóp nát hy vọng trở thành Kim Đan của ta, ta muốn các người phải chết!

Tần Vân lập tức đoán được:

- Cái gì? Bóp nát hy vọng trở thành Kim Đan? Cũng đúng, lúc trước Thần Tiêu môn đã phát hiện hãn ta tích lũy rất là hùng hậu, tùy thời có thể đột phá lên Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Trên thực tế, thực lực của hãn sớm đã có thể đạt tới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Nhưng hãn lại cố ý không đột phá là vì muốn làm cho căn cơ càng thêm vững chắc, tích lũy nội tình càng thêm hùng hậu để tương lai có hi vọng bước vào Tiên Thiên Kim Đan cảnh.

Tiên Thiên Kim Đan cảnh, muốn đạt tới là vô cùng khó khăn.

Giống như một số pháp môn tu tiên của Đạo gia, điển hình là pháp môn của những người như Phương thống lĩnh, một số pháp môn kia có chút tu luyện tới Tiên Thiên Hư Đan Cảnh là đã chạm tới đỉnh, pháp môn càng cao hơn một tầng cũng chỉ tới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh mà thôi. Vì sao? Bởi vì căn cơ chưa đủ vững chắc. Một tòa lâu cao lớn chỉ khi căn cơ đã vững chắc mới có thể xây cao được. Tu hành cũng là như thế! Giống như

Tần Vân và Y Tiêu, hai người đều có được truyền thừa cao cấp nhất, nhập môn cũng cực kỳ khó khăn.

Tần Vân vì để mở ra Tiên môn không biết hắc đã ăn qua bao nhiêu đau khổ rồi? Nhưng một hắc khi mở ra Tiên môn, độ tinh thuần của chân nguyên cũng đủ để so với Tiên Thiên Hư Đan Cảnh bình thường! Đây chính là chỗ lợi hại của truyền thừa đứng đầu, căn cơ quá vững chắc.

Loại truyền thừa đứng đầu này là có thể một hơi tu luyện tới Tiên Thiên Kim Đan cảnh đấy.

Mà Thủy Thần đại yêu... Với tư cách là một con yêu ma, thủ đoạn Ma Đạo càng thêm tà ác, loại tu hành pháp môn này chưa được phổ biến rộng rãi, đương nhiên càng phải thêm cẩn thận, nhất định mỗi lần một đều phải mài giũa căn cơ cho thật vững chắc.

Lúc trước Thủy Thần đại yêu thà rằng chạy trốn cũng không muốn đột phá, là vì không muốn cắt đứt con đường tu hành trong tương lai, thế nhưng hắc lại muốn thật sự thể hiện ra uy thế “Thượng cổ Thủy Viên” trong tương lai.

Sau khi bị chặt một cánh tay, đứng trước nguy cơ tử vong, Thủy Thần đại yêu không muốn đột phá cũng phải đột phá.

Bởi vì không đột phá sẽ phải chết!

- Ta đau khổ mài giũa căn cơ nhưng các ngươi lại hủy con đường Kim Đan của ta! Hủy đi con đường Kim Đan của ta!

Thủy Viên điên cuồng gầm thét, tay phải cầm lấy cây Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa kia, Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa bây giờ cũng đã dài đến bốn trượng, một tay của hắc vung vẩy Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa rồi đâm về phía Đạo Binh giáp vàng.

- Yêu ma!

Đạo Binh giáp vàng hét lớn, nắm lấy đại đao chính diện nghênh đón địch.

Vèo.

Tần Vân duy trì Súc Địa Thuật, thân ảnh như ma quỷ ở bên cạnh đâm ra một kiếm về phía đầu gối của Thủy Viên.

Vù... một sợi xiềng xích cực lớn bay lượn đến, Tần Vân vội vàng thi triển kiếm thuật ngăn cản, nhưng lần ngăn cản này lại cảm giác được trong xiềng xích cực lớn tràn đầy sức mạnh, thậm chí xiềng xích bay lượn như một con rắn lớn linh hoạt, làm cho Tần Vân cũng không thể đến gần.

- Cái gì, chỉ một sợi Tác Vân Liên đã khiến cho ta không cách nào đến gần rồi?

Tần Vân kinh hãi muôn phần, nghĩ:

"Yêu lực của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đã có thể làm cho Tác Vân Liên có uy thế như thế rồi sao?"

Tác Vân Liên quấn quanh trên thân thể của Thủy Viên bay ra, ép cho Tần Vân không thể đến gần. Cây Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa trong tay dưới sự rót vào càng nhiều yêu lực, cộng thêm được thi triển với cơ thể càng thêm mạnh mẽ, uy thế rõ ràng bạo tăng.

- Oanh.

Cây xiên đâm về phía trực diện, Đạo Binh giáp vàng bổ ra một đao nhưng liền đảo lui về.

- Chết đi!

Theo đó Thủy Viên liền một tay vung vẩy cây Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa kia, điên cuồng bổ mạnh xuống.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!!!!!!

Những cú chẻ liên tiếp được bổ ra, Đạo Binh giáp vàng vốn có chút cứng ngắc, lúc trước còn lão đảo rút lui, vền vền chỉ với đòn thứ nhất là đã mạnh mẽ đập cho cả người nó lún xuống đất, núi đá dưới chân cũng đã nổ ta một cái hố to. Mà dưới những cái bổ liên tục trông như đang đóng cọc, Đạo Binh giáp vàng bị nện đến nỗi lún xuống sâu xuống dưới, căn bản không thể nào đánh trả.

- Đáng chết.

Tần Vân lo lắng muôn phần, muốn đi giúp Đạo Binh giáp vàng, thế nhưng sợi Tác Vân Liên kia lại quá linh hoạt, đang không ngừng truy đuổi hăn, khiến Tần Vân căn bản không cách nào cứu viện.

Liên tiếp bổ mạnh mười bảy đòn, Đạo Binh giáp vàng mỗi nhất đòn đều phải chịu lực đánh thật lớn, pháp lực trong cơ thể không ngừng tiêu hao, rốt cuộc là một tiếng - soạt - lặng yên cả người nó liền hoàn toàn vỡ nát như cát sỏi bình thường, phấn vàng bay tứ phía.

Đạo Binh giáp vàng bị mạnh mẽ đập nát.

Thủy Viên quay đầu, con mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Tần Vân, nhếch miệng lộ ra hàm răng sắc bén, nói:

- Tên nhóc Nhân tộc, tới phiên ngươi!

Nói xong, hăn vừa cất bước liền phóng tới Tần Vân, lại lần nữa vung vẩy Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa bổ từ trên xuống.

- Quá nhanh!

Đối phương đến quá nhanh, Tần Vân không kịp né tránh nữa, chỉ có thể thi triển kiếm thuật ngăn cản.

- Oành.

Trong khoảnh khắc phi kiếm ngăn cản Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, Tần Vân chỉ cảm thấy một loại sức mạnh như nghiền ép ập tới, bị đánh cho bay ngược về phía sau, trong lúc đụng trúng vách núi, một chân của Tần Vân đạp mạnh lên vách núi, lập tức trên vách đá hiện ra một cái hố lớn! Sau đó liền nhanh chóng chuyển hướng.

- Vù.

Thủy Viên thân cao ba trượng nhanh chóng đuổi theo, một bước còn lớn hơn trước rất nhiều nên bước chân cũng mau hơn nhiều, vền vẹn ba bốn bước đã đuổi kịp Tần Vân rồi.

- Tốc độ của hắc còn nhanh hơn cả ta.

Tần Vân run sợ.

Suy cho cùng đối phương cũng đã đạt đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, lại có huyết mạch của thượng cổ Thủy Viên, tuy rằng bởi vì mất đi một cánh tay nên thực lực bị hao tổn, nhưng hai cái chân vẫn còn hoàn hảo, tốc độ chạy như bay vẫn kinh người như trước. Bản thân hắc suy cho cùng cũng chỉ là Hậu Thiên mà thôi, cho dù cộng thêm Thần Hành phù lục và Súc Địa Thuật thì tốc độ của hắc vẫn còn kém hơn đối phương một chút.

Mà trên đỉnh núi.

Y Tiêu thấy được Đạo Binh giáp vàng bị hành hạ điên cuồng, Tần Vân bị Tác Vân Liên ngăn trở, lập tức nóng nảy.

- Đành phải vậy.

Pháp lực trong cơ thể Y Tiêu còn chưa hoàn toàn vững vàng, Y Tiêu cường ép dẫn dắt pháp lực của Giả Nội Đan, trực tiếp rót vào Đạo phù đang nằm trong tay, đạo phù này chính là Tiên Thiên Nhất Khí Lôi Phù tiếng tăm lừng lẫy của Thần Tiêu môn.

- Phụt.

Y Tiêu nhện không được phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng nàng vẫn cường ép rót pháp lực vào.

- Lôi đến!

Sắc mặt Y Tiêu trắng bệch, phù văn Tiên Thiên Nhất Khí Lôi Phù trong tay sáng lên, đạo phù không lửa mà tự cháy, trực tiếp cường ép dẫn động sức mạnh Thiên Địa.

- Âm ầm!!!

Trên bầu trời, một luồng sấm chớp xám xịt bỗng nhiên vùn vọt mạnh mẽ rồi giáng xuống, trực tiếp bổ về phía Thủy Viên ở dưới.

Thủy Viên đột nhiên ngẩng đầu, một tay ra sức vung vẩy Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, nói:

- Tản ra cho ta!

Dưới sự rót vào mãnh liệt của yêu lực, Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa liền đánh tan luồng sấm chớp tối tăm mờ mịt kia hơn phân nửa, tuy còn một vài phần đánh lên trên cơ thể của Thủy Viên, nhưng khuôn mặt Thủy Viên trở nên dửng dưng lại cường ép chống đỡ được. Cơ thể của hắn bây giờ so với trước kia mạnh hơn nhiều. Mà Tần Vân còn muốn nhân cơ hội đánh lén, nhưng trong lúc Thủy Viên ngăn cản sấm chớp vẫn như cũ có thể phân tâm điều khiển Tác Vân Liên dễ dàng ngăn chặn Tần Vân.

- Cái gì, đang cứng rắn chống chọi Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôì còn có thể phân tâm điều khiển Tác Vân Liên?

Tần Vân kinh hãi.

Thủy Viên ngẩng đầu quăng ánh mắt lạnh lẽo về phía Y Tiêu, gầm nhẹ nói:

- Nhóc con, đừng nóng vội, một lát nữa mới tới phiên ngươi! Trước hết để ta giải quyết tên nhóc Nhân tộc này cho xong đã.

Một tay Thủy Viên vung vẩy Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, lại lần xông về phía Tần Vân, tốc độ hăn quá nhanh, tuy rằng dáng người Tần Vân vô cùng quý dị nhưng vẫn là vài bước liền bị đuổi kịp.

- Oành.

Tác Vân Liên quẩn quanh mà đến.

Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa cực lớn mang theo dòng nước chảy trực tiếp đâm tới.

Tần Vân toàn lực ngăn cản.

- Ầm ầm... Trong lúc khó khăn ngăn trở Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, Tần Vân còn phải nỗ lực điều khiển kiếm quang ngăn trở sợi Tác Vân Liên âm hiểm kia.

- Đi chết cho ta!

Hai con mắt đỏ ngầu của Thủy Viên tràn ngập sát cơ, sự giận dữ khi con đường tu hành bị chặn đứt làm hăn chỉ nghĩ đến việc giết hai người Nhân tộc này!

Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa cùng Tác Vân Liên điên cuồng vây công Tần Vân, Tần Vân có Súc Địa Thuật cũng khó có thể trốn tránh, chỉ có thể khó khăn ngăn cản, hắc bị đánh bay đến mất cả phương hướng, bay tới không trung còn phải kiệt lực ngăn cản. May mắn là Yên Vũ kiếm ý của hắc chính là ngộ ra trên chiến trường, phải thường xuyên đối mặt vây công nên am hiểu nhất cũng là phòng thủ.

Nhưng trong lúc nhất thời hắc bị ép đến mức chỉ có thể phòng thủ, không thể phân tâm phản kích.

Thật cuồng mãnh!

Tần Vân có một loại cảm giác như lần đầu lên chiến trường năm đó, dường như khắp mọi nơi đều có công kích, trời đất đen kịt, chỉ có thể cố gắng miễn cưỡng chèo chống.

- Lần này thất bại rồi sao?

Tần Vân tự hỏi trong lòng.

Thần Tiêu môn chuẩn bị ba đại sát chiêu, Y Tiêu cũng đã thi triển hết, tất cả đều thất bại. Mình cũng đã toàn lực ứng phó!

Nhìn không thấy chút hy vọng nào!

Mười ba năm chỉ vì ngày hôm nay, nhưng nghênh đón bản thân chính là kết quả này sao?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Phi Kiểm! Phi Kiểm!

Thủy Viên dốc sức múa may Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa và Tác Vân Liên điên cuồng tấn công Tần Vân, hất Tần Vân lên không trung, rồi lại đánh văng lên trên vách núi, rồi lại đụng nát đại thụ... Nhưng thanh kiếm của Tần Vân phòng thủ rất cẩn thận, kiếm quang mịt mờ ngăn trở hết thủy đòn tấn công.

Thủy Viên cũng buồn bực:

- Kiếm pháp của tên Kiểm tiên này sao lại có sở trường phòng thủ cơ chứ? Rõ ràng là ta đang chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng lại không nắm được một cơ hội nào.

- Nếu như ta không mất đi một tay chiêu thức của ta đã có thể càng nhanh và tinh diệu, e rằng lúc đó chỉ bằng những thủ đoạn này đã có thể trực tiếp giết hắn rồi.

Thủy Viên nhìn về cánh tay phải còn lại của bản thân, chỉ một tay cầm Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa chiêu thức đương nhiên sẽ cứng nhắc hơn nhiều, chỉ có thể nghiêng về những đòn tấn công đơn giản như đâm, nện, chém...

- Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ có thể tiêu hao chân nguyên của hắn, một thằng nhóc chưa đạt tới Tiên Thiên chân nguyên sao có thể so với ta cơ chứ? Chơi trò tiêu hao cũng có thể hao chết người!

Nói chậm chạp.

Thật ra chỉ mới tấn công Tần Vân bảy tám chiêu, Thủy Viên đã hiểu ra vấn đề.

Muốn giết tên Kiếm tiên Nhân tộc này? Không khó! Nhưng mà thời gian hao phí chỉ sợ sẽ rất dài.

- Trước hết giết nữ tu sĩ kia đã, không thể để cho ả ta chạy thoát.

Thủy Viên trong nháy mắt quyết định.

Hai tên tu sĩ Nhân tộc, một tên cũng không thể bỏ qua! Hẳn rơi xuống tình trạng như vậy, ba đại sát chiêu của nữ tu kia cũng là một nguyên nhân rất quan trọng.

- Vù!

Ý niệm trong đầu khẽ động, Thủy Viên lập tức liền bay lên trời, lượn lách trên vách núi, vách núi dốc đứng nhưng Thủy Viên cao ba trượng như đang giẫm trên đất bằng, điên cuồng xông về phía trên.

Tần Vân thấy thế liền mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía Y Tiêu trên đỉnh núi, quát lớn:

- Trốn, trốn nhanh!

- Tần huynh, người cũng chạy mau đi!

Y Tiêu vốn còn khẩn trương cho tình trạng của Tần Vân liền thấy Thủy Thần đại yêu vậy mà dọc theo vách núi xông về phía đỉnh núi, cũng không dám do dự, nhanh chóng thi triển đạo pháp cùng với Súc Địa Phù.

- Vèo...

Nàng vừa cất bước thân ảnh lập loè, giống như thuấn di, mỗi một bước là hơn hai mươi trượng.

- Đuổi theo.

Tần Vân lại lo lắng cho Y Tiêu, hy vọng có thể kiềm chế Thủy Thần đại yêu một chút để Y Tiêu có thể chạy thoát.

Nàng là một người tu luyện đạo pháp, một khi bị Thủy Viên áp sát hầu như là phải chết không thể nghi ngờ.

Mà mặc dù Tần Vân hẳn nếu chơi cận chiến vẫn có thể đấu một trận, nhưng cái hẳn am hiểu nhất cuối cùng vẫn là phòng thủ.

Vù vù vù... cuồng phong gào thét bên tai, Tần Vân cũng đạp trên vách núi nhanh chóng xông đi lên, tốc độ cũng chỉ chậm hơn một chút so với Thủy Viên. Một khi một người, một trước một sau... Nhưng khoảng cách giữa hai bên lại càng kéo càng xa, Tần Vân trở mắt nhìn Thủy Viên vọt lên đỉnh núi, theo đó biến mất trong tầm mắt.

Vén vén thời gian một cái hô hấp.

Tần Vân cũng vọt tới đỉnh núi.

- Ồ?

Đứng ở đỉnh núi, liếc mắt nhìn qua bên thấy Y Tiêu đã chạy trốn ra xa, Thủy Viên đang không ngừng rút ngắn khoảng cách với nàng.

- Không hay rồi, tốc độ của Y Tiêu còn chậm hơn ta một chút, không được bao lâu cũng sẽ bị Thủy Thần đuổi kịp.

Tần Vân thấy thế trong lòng như có lửa đốt, vội vàng đuổi theo, tốc độ của Y Tiêu là không bằng chính mình, có thể nhanh được như vậy hoàn toàn là dựa vào đạo pháp.

Y Tiêu quả thật là đang dốc sức chạy thực mạng, nhưng tốc độ của Thủy Viên quá nhanh, mặc dù hẳn vừa mới đột phá lại bị trọng thương như

mất một cánh tay, nhưng hai cái đùi còn chưa mất, chạy vẫn nhanh như trước.

- Sắp bị đuổi kịp rồi!

Y Tiêu cảm giác được con quái vật khổng lồ ở đằng sau đang điên cuồng tiếp cận, bèn không khỏi nóng vội.

- Chết cho ta!

Nường theo tiếng thét hùng hồn, Tác Vân Liên quần quanh trên cánh tay Thủy Viên đột nhiên vung lên.

Vù... Một đầu của Tác Vân Liên vẫn quần quanh cánh tay, nhưng một đầu khác lại điên cuồng bay ra, càng bay càng dài, hoàn toàn tăng vọt đến năm mươi, sáu mươi trượng. Tác Vân Liên vốn chính là pháp bảo xiềng xích, có sở trường là trói và quất, chiều dài cũng lớn vô cùng. Tác Vân Liên quất mạnh xuống, Y Tiêu trong nháy mắt kích hoạt pháp bảo hộ thể, màn hào quang mật mờ trong nháy mắt bao phủ cả người nàng, tổng cộng là ba tầng hào quang.

- Oành oành oành!!!

Thủy Viên lúc trước chỉ dùng pháp lực thao túng Tác Vân Liên đã có thể không phân cao thấp với Tần Vân đã toàn lực ứng phó.

Bây giờ cộng thêm cánh tay vung vẩy, sợi xiềng xích này thậm chí còn quất đến hư không nổ vang.

Hung hăng quất lên người Y Tiêu, ba tầng hào quang mật mờ kia vang lên tiếng - oành oành oành - rồi rạn nứt, tầng hào quang cuối cùng thoáng chống đỡ được rồi mới vỡ vụn, nhưng ngực của Y Tiêu lại bị xiềng xích mạnh mẽ quất trúng, lúc này sắc mặt nàng trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi rồi trực tiếp bay ngược lên bắn xuống một vách đá ở bên cạnh...

May mắn là áo bào của nàng cũng không phải là vật phàm, nếu không chỉ với một đòn này đã bỏ mạng rồi.

- Ha ha, chết đi.

Thủy Viên bay nhào lên, lại lần nữa múa may xiềng xích quất về phía Y Tiêu đang rơi xuống vách núi.

Tần Vân đang điên cuồng đuổi theo ở phía sau chỉ thấy khoảng cách giữa mình và Thủy Viên đang không ngừng bị kéo xa, lòng không khỏi nóng như lửa đốt.

- Ta tu luyện mười ba năm nay, dành cho ta chính là kết quả này sao?

- Không, không!

Khoảng cách càng ngày càng xa.

Tần Vân trở mắt ngăm nhìn Thủy Viên vung tay xuống, sợi Tác Vân Liên quất lên trên người Y Tiêu cách đó mấy chục trượng, quật nát màn hào quang của pháp bảo hộ thể, Y Tiêu phun máu bay xuống dưới vách núi. Thân ảnh đó biến mất trong tầm mắt Tần Vân. Mà Thủy Viên vẫn tiếp tục tiến lên quất mạnh về phía Y Tiêu đang rơi xuống vách núi.

- Phụ thân, mẫu thân, đại ca, nhị ca, cứu con, cứu con...

Tiếng la khóc của tiểu muội bị yêu quái bắt đi lại lần nữa vang lên bên tai.

- Ta phải luyện kiếm, ta phải giết chết Thủy Thần đại yêu, ta phải báo thù cho tiểu muội!

Ánh mắt của Tần Vân lúc tám tuổi đỏ bừng, bắt đầu điên cuồng luyện kiếm.

Tại Tây Sơn kiếm viên, Tần Vân không hề quan tâm sự giao thiệp giữa những con cháu hào môn đại tộc, một lòng luyện kiếm, lúc đó cũng có một tên Tạ Cuồng Nhân kiêu ngạo như hăn, còn có một Tiểu Ba Ba theo đuôi.

Mười ba tuổi, Nhân Kiếm hợp nhất!

Mười lăm tuổi, trở thành người mạnh nhất thế hệ trẻ Quảng Lăng quận! Nhưng không cách nào mở ra Tiên môn, những môn phái tu hành nhị lưu tam lưu kia hăn không để vào mắt, hăn biết rõ nếu muốn giết chết Thủy Thần đại yêu phải là truyền thừa cao cấp nhất mới có một tia hy vọng. Nên lúc mười lăm tuổi hăn đã một thân một mình rời khỏi quê hương.

Thế giới mênh mông rộng lớn, ở trong sáng có cường đạo, yêu quái hung tàn... Ở trong tối có mỹ nhân độc địa như rắn rết, nhiều âm mưu quỷ kế, huynh đệ ở sau lưng hung hăng đâm một đao...

Ở Bắc Địa biên quan, không để ý sinh tử, một đám tu sĩ đối xử chân thành với nhau, những người bạn có thể phó thác sinh tử, lúc đối diện tử vong vẫn có thể hát vang như trước...

Kết bạn với Y Tiêu cùng nhau đi Thương Nha Sơn, cùng nhau liên thủ để đối phó Thủy Thần đại yêu, mà bây giờ Y Tiêu đang sống sờ sờ ra bị quất chết?

- Ta trở về.

- Ta mất mười ba năm để mài một kiếm, không phải là muốn thấy Thủy Thần có thể tiếp tục làm chuyện ác.

- Tần Vân ta cho dù phải liều cả tính mạng, cho dù phải vượt hết tất cả, ta cũng phải giết chết Thủy Thần! Giết chết hăn!!!

Tần Vân nhìn thấy Thủy Thần đại yêu quái mạnh về phía Y Tiêu đang rơi xuống vách núi, ánh mắt cũng đỏ lên.

Ý chí vượt qua cả sinh mệnh!

Ý chí được ma luyện trên bờ vực sinh tử!

Từ khi tu hành đến nay, nó trở thành khát vọng mãnh liệt nhất trong lòng!

Cho dù chết, cũng phải kéo Thủy Thần đại yêu chôn cùng!!!

- Âm ầm!!!

Thiên địa nổ vang.

Tinh thần mãnh liệt mênh mông của Tần Vân rung chuyển cả thiên địa, toàn bộ sức mạnh trời đất đều đang rung động lắc lư, một số bụi đất, đá vụn, lá cây bắt đầu lơ lửng. Mà Thủy Viên vừa mới quát mạnh xiềng xích xuống dưới liền có cảm ứng, đột nhiên quay đầu nhìn lại, liếc mắt liền thấy sức mạnh trời đất đang rung động, không khỏi biến sắc:

- Thiên Nhân Hợp Nhất? Hẳn chỉ là một tên Kiếm tiên Nhân tộc chưa vào Tiên Thiên sao lại có thể Thiên Nhân Hợp Nhất cơ chứ?

Khi ý chí lại lột xác lần nữa, hồn phách đương nhiên càng tiến triển thêm một tầng, vốn đã đạt tới cực hạn của cảnh giới Vô Lậu, tinh thần cũng đã có thể phóng ra ngoài rồi. Hiện giờ lại lột xác lần nữa, liền trực tiếp có thể điều khiển sức mạnh của trời đất, đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

Pháp lực mãnh liệt trong nháy mắt rót vào phi kiếm trong tay, toàn bộ sức mạnh trời đất đang rung động đều chủ động rót vào thanh phi kiếm này, tạo thành một phù văn kỳ lạ trên phi kiếm.

Thiên Nhân hợp nhất, Ngự Kiếm Thuật đã thành!

Bản mệnh phi kiếm cũng đã luyện thành!

Còn Yên Vũ kiếm ý?

Ba thứ đều đã đủ!

Hai mắt Tần Vân đỏ lên nhìn chăm chăm vào Thủy Viên ở nơi xa, gào lên:

- Ngự kiếm thuật, giết!!!

Oanh!

Phi kiếm trong tay trong nháy mắt gào thét bay lên không trung của đỉnh núi, lấy Yên Vũ kiếm ý làm hồn! Bốn mạng phi kiếm làm thân! Sức mạnh trời đất tụ trong một kiếm! Toàn bộ không gian đều đang nổ vang, phi kiếm xé rách không khí ở giữa không trung, tạo ra âm thanh giống như tiếng sấm cuồn cuộn. Hơn nữa tốc độ phi kiếm quá nhanh, không khí bị xé rách lại sinh ra vô số ma sát tạo thành tia lửa.

Thủy Viên nhìn thấy một thanh phi kiếm phá không mà đến, có lôi hỏa sinh ra, không khỏi kinh hãi:

- Cái gì? Kiếm khí lôi âm? Lại còn sinh ra lôi hỏa?

Trong đầu hắn chỉ vừa nổi lên một ý niệm này trong đầu, phi kiếm đã mang theo uy thế khủng bố đến trước mặt.

Giờ phút này, Thủy Viên cảm thấy uy hiếp của tử vong, một tay cầm Hắc Thủy Ngư Giác Xoa toàn lực ngăn cản, Tác Vân Liên cũng đang dốc sức ngăn cản.

Vù...

Chỉ thấy phi kiếm xẹt qua những đường cong mang theo hỏa diễm, lập loè từng ngọn, hầu như nháy mắt đã điên cuồng bay qua bay lại xung quanh Thủy Viên hơn mười lần, rốt cuộc vào lần cuối cùng, Thủy Viên không thể ngăn trở, lôi hỏa kiếm quang liên trực tiếp xuyên thấu bộ ngực của hắn, tạo thành một lỗ máu. Theo sát lấy lại là vài quỹ tích đường cong của phi kiếm, liên tiếp đâm lên trên người Thủy Viên, trên cơ thể và đầu lâu của hắn đều bị đâm ra mấy lỗ thủng.

Trên cái đầu cực lớn của Thủy Viên, chỗ mi tâm có một lỗ thủng, trên cơ thể càng có nhiều lỗ thủng, những chỗ hiểm như trái tim đều bị đâm xuyên.

Thủy Viên trừng to mắt nhìn về phía Tần Vân ở xa. Hắn cảm giác được ý thức đang tiêu tán, gằm nhẹ nói:

- Ta, ta không cam lòng!

Nếu như cánh tay hắn không gãy đã có thể thi triển Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa nhanh hơn, tinh diệu hơn, lúc đó sẽ có thể đón đỡ phi kiếm! Nếu như lúc trước không đuổi giết Y Tiêu mà lại điên cuồng vây công tên Kiếm tiên này, không cho hắn một chút cơ hội để hồi sức cũng sẽ có thể tiêu hao chết tên Kiếm tiên này.

Thế nhưng, vận mệnh không có chữ nếu như!

Hắn có huyết mạch của thượng cổ Thủy Viên, lại chú ý cẩn thận như thế, triều đình và Đạo gia Phật môn cũng không thể giết chết hắn, hôm nay lại chết trên tay một tên Kiếm tiên Nhân tộc chưa vào Tiên Thiên.

- Ta không cam lòng!

Ý thức của Thủy Viên hoàn toàn tiêu tán, thân hình khổng lồ ầm ầm ngã xuống, đè cho mặt đất núi đá tóe lên vô số bụi đất.

- Rốt cuộc chết rồi, rốt cuộc hân đã chết rồi!

Huyết dịch Tần Vân như muốn sôi trào, toàn thân đều đang run rẩy, ánh mắt ứ máu.

- Y Tiêu, vẫn còn Y Tiêu!

Tần Vân biến sắc.

Phi kiếm cũng từ đằng xa vọt tới trước người Tần Vân, Tần Vân nhảy lên đạp lên phi kiếm.

- Vèo.

Đạp trên phi kiếm, tốc độ tăng vọt, so với trước nhanh hơn rất nhiều, nhanh chóng bay đến vách núi kia rồi đáp xuống.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Dựa Sát Vào Nhau

Lúc Tần Vân đạp phi kiếm bay đến liền thấy được thân ảnh của Y Tiêu, máu tươi chảy ra ướt đầm áo bào. Sắc mặt nàng tái nhợt, toàn thân nàng được bao bọc bởi ba tầng hào quang mờ nhạt, giờ phút này nàng toàn thân vô lực thân thể rơi xuống đáy cốc.

- Y Tiêu.

Tần Vân lo lắng, tốc độ ngự kiếm tăng mạnh nhanh chóng đuổi theo thân ảnh Y Tiêu.

Y Tiêu bị Tác Vân Liên đánh bay xuống hạp cốc, thấy vậy Thủy Viên không hề vẫn không chịu từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục rượt đuổi quất lấy. Theo bản năng, nàng liền mở ra pháp bảo hộ thân, nhưng lúc này trong lòng cũng đã cảm thấy tuyệt vọng rồi.

- Hộ thân pháp bảo, hộ giáp thuật cùng với áo bào ẩn chứa lực lượng hộ thân, lại bị một kích đánh nát sao?

Y Tiêu tiếp tục thi triển hộ giáp thuật thêm một lần nữa nhưng không thể thành công vì kinh mạch nàng bị đau nhức kịch liệt.

Tác Vân Liên tiếp tục đánh tới!

- Ta lần này chắc hẳn là phải chết?

Y Tiêu nhìn sợi dây xích quất tới. Lúc này khi đối diện với tử vong, nàng cảm thấy mình thật bình tĩnh.

- Phụ thân, nếu biết được tin nữ tử đã chết thì người có đau lòng không?

Y Tiêu yên lặng nói.

Bỗng nhiên lúc đó lực lượng thiên địa xung quanh rung động kịch liệt, Thủy Viên đang phần nộ quất mạnh sợi xích cũng quay đầu nhìn về hướng bên này khiến cho sợi xích đang quất tới cũng bị giảm một phần sức mạnh.

Ầm một tiếng, lại lần nữa quất vào Y Tiêu, nàng cũng không thể thi triển hộ giáp thuật, lực lượng hộ thân của bản thân áo bào cũng bị tiêu hao hết. May mắn là chất liệu áo bào của bản thân cũng rất đặc thù cùng với pháp lực tự nhiên hộ thể, mới có thể chống đỡ được một kích của sợi xích này. Xương sườn cũng chỉ bị gãy, thương thế chỉ quá nặng mà thôi, không nguy hiểm đến tính mạng.

Trong nháy mắt sợi xích được thu hồi lại, nó lại tiếp tục được quất ra. Phương hướng mà nó bay tới truyền đến cuộn cuộn lôi âm, cùng với tiếng va đập của binh khí.

Sau đó, tất cả đều lập tức an tĩnh.

- Ta không cam lòng.

Thanh âm gào thét không cam lòng vang vọng khắp bốn phương, cùng theo đó là thanh âm ầm ầm ngã xuống đất của Thủy Viên cũng truyền đến.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Trong lòng Y Tiêu có chút không rõ.

Hô!

Phía trên trên bầu trời một đạo thân ảnh xuất hiện, Tần Vân chân đạp phi kiếm xuất hiện, lòng tràn đầy lo lắng.

- Tần Vân... Hửn, hửn ngự kiểm phi hành?

Y Tiêu nhìn Tần Vân ngự kiểm phi hành đáp xuống, nhìn kỹ Tần Vân giờ phút này, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

- Y cô nương, người có sao không?

Tần Vân ngự kiểm bay đến, đưa tay đỡ lấy Y Tiêu, ba tầng hào quang hộ thể cũng tự nhiên tiêu tán.

Y Tiêu hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt cũng thay đổi, lấy tay che ngực, lúc này toàn thân nàng đã ướt đẫm máu tươi.

- Y cô nương, đặc tội.

Tần Vân thấy thế, bất chấp nam nữ thọ thọ bất thân, hai tay ôm lấy Y Tiêu, lúc này Tần Vân phát động chân nguyên hai tay nâng Y Tiêu lên ôm vào trong ngực.

Bị Tần Vân hai tay ôm chặt, thân thể hoàn toàn bị nâng lên, Y Tiêu cảm thấy lồng ngực mình đau đớn giảm đi một chút, chỉ là trong ngực Tần Vân truyền đến nhiệt độ cơ thể nam nhân khiến Y Tiêu trên mặt không khỏi đỏ lên. Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nàng cùng một nam tử tiếp xúc thân mật.

Tần Vân ôm Y Tiêu trong lòng, cảm giác được thân thể mềm mại của nàng cùng với mùi thơm thân thể nhàn nhạt, khiến Tần Vân trong lòng có chút khẩn trương.

Đối mặt với sinh tử Tần Vân cũng không thấy khẩn trương nhưng giờ phút này hửn lại khẩn trương.

Tần Vân vừa mới giết kẻ địch mà hửn muốn giết nhất sau mười ba năm nay, bây giờ là lúc tâm trạng hửn thư thái sung sướng nhất, vừa rồi

dòng máu vẫn còn sôi trào mãnh liệt. Nhưng khi nhìn về phía Y Tiêu đang trọng thương ở bên cạnh, nội tâm hắn vừa áy náy cũng vừa đau lòng. Y tiêu cùng hắn vào sinh ra tử ở Thương Nha Sơn, bây giờ lại cùng nhau dốc sức liều mạng đối phó Thủy Thần đại yêu, nếu không có ba đại sát chiêu của Y Tiêu hắn hoàn toàn không có khả năng báo thù.

Nếu không phải Thủy Thần mất một cánh tay, thậm chí bị thương bởi Ngũ Hành Âm Lôi và Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôi e rằng phi kiếm hắn cũng không thể đánh bại.

Nếu dựa theo kế hoạch ban đầu của mình chờ thêm một năm nữa khi đó có lẽ cũng nước chảy thành sông đạt được Thiên Nhân hợp nhất rồi. Nhưng khi đó Thủy Thần đại yêu nói không chừng cũng đã là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Hơn nữa căn cơ hắn vững chắc một năm không chừng đã củng cố xong, thực lực tăng mạnh, lúc đó mình đi căn bản là đi chịu chết.

- Y cô nương, cảm ơn.

Tần Vân chân đạp trên phi kiếm, tay ôm Y Tiêu trong lồng ngực thấp giọng nói.

Y Tiêu lộ ra vẻ tươi cười:

- Cảm ơn cái gì.

Ôm Y Tiêu chậm rãi hướng phía trên vách núi bay lên, hắn không dám bay quá nhanh sợ làm cho thân thể Y Tiêu bị tổn thương.

Giờ khắc này, Tần Vân cùng Y Tiêu đều an tĩnh không nói gì.

Lúc bay ra khỏi hạp cốc, Y Tiêu nhìn thấy thi thể Thủy Viên nằm ở phía xa, tuy rằng nàng cũng rung động nhưng cũng không giật mình mấy, bởi vì Tần Vân có thể ngự kiếm phi hành... khiến cho Y Tiêu đoán được rất nhiều.

- Hô.

Hạ xuống, phi kiếm tự nhiên dung nhập vào thân thể, Tần Vân nhẹ nhàng dựa người Y Tiêu vào tảng đá nằm trên một đồng cỏ.

Buông Y Tiêu xuống, Tần Vân thở ra một hơi, trong lòng có chút mất mát vô cố.

- Y cô nương, thương thế của cô như thế nào rồi?

Tần Vân liền hỏi.

- Tần Vân, ta và người hai lần vượt qua sinh tử, lúc này thiếu chút nữa cả hai cùng chết.

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Còn khách khí cái gì? Gọi ta là Y Tiêu cũng được, về phần thương thế... còn tốt, bị gãy mấy cái xương sườn, tạng phủ cũng có chút chấn động, toàn thân có thêm vài vết thương nhẹ.

Nói xong Y Tiêu hơi nhú mày, lấy từ trong lồng ngực ra một cái đạo phù, Cam Lâm Phù. Phù này tuy có chút thông thường nhưng lại rất thực dụng.

Nàng cẩn thận từng li từng tí sử dụng pháp lực nổi xương sườn đứt gãy liền lại, sau đó mới thi triển Cam Lâm Phù, chậm chạp điều động pháp lực thôi phát đạo phù.

Đạo phù thôi phát.

- Hô.

Y Tiêu thở ra một hơi, nhẹ nhàng đứng lên.

- Người cảm thấy thế nào rồi?

Tần Vân hỏi.

- Tạm thời ổn định, đợi ngày mai lại thi triển một lần Cam Lâm Phù nữa thì xương sườn có thể lành lại rồi. Chỉ là thương thế kinh mạch sợ là phải dưỡng thương chừng nửa năm.

Y Tiêu nói:

- Trong nửa năm này thực lực của ta cũng chỉ còn lại có một hai thành.

Y Tiêu lập tức nhìn về phía thi thể Thủy Thần đại yêu đang nằm trên mặt đất, không khỏi nhìn Tần Vân cười cười:

- Thật không nhìn ra, Tần Vân, người có thể được coi như là Kiếm tiên trong truyền thuyết rồi. Tại Hậu Thiên cảnh giới, liên luyện thành bản mệnh phi kiếm, Thiên Nhân hợp nhất ngự kiếm thuật cùng với kiếm ý?

- Làm sao người biết?

Tần Vân kinh ngạc.

- Còn phải hỏi?

Y Tiêu tự tin nói:

- Bình thường Kiếm tiên vừa bước vào Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, dựa vào pháp lực tinh thuần là có thể thi triển ngự kiếm thuật. Nhưng cũng chỉ có thể ngự kiếm giết địch. Nếu muốn 'Ngự kiếm phi hành'? Phải tiếp tục khổ tu một thời gian dài mới có thể làm được.

Tần Vân gật đầu.

Ngự kiếm giết địch, đơn thuần phi kiếm chính là Pháp bảo, điều khiển vô cùng nhẹ nhõm, tốc độ cũng nhanh đến mức tận cùng. Mà phi kiếm chỗ lợi hại chính là nhanh! Bởi vì lúc cận thân giết địch, tốc độ phi kiếm bị ảnh hưởng bởi lực huy động của cánh tay. Mà ngự kiếm phi hành, thao túng độ khó cao gấp mười lần cũng không dừng lại, hơn nữa vừa rồi Tần Vân còn ôm Y Tiêu, tương đương hai người trên phi kiếm, gánh nặng càng lớn.

- Theo ta được biết, Hậu Thiên Kiếm tiên nếu luyện thành bản mệnh phi kiếm, lại Thiên Nhân hợp nhất luyện thành ngự kiếm thuật thì có thể ngự kiếm giết địch.

Y Tiêu nói:

- Nhưng tuyệt đối không thể ngự kiếm phi hành, lại thêm người giết chết Thủy Thần đại yêu, mặc dù cánh tay trái của hắn đã bị thương nhưng thực lực cũng là Tiên Thiên Thực Đan cảnh đó. Người giết được hắn chỉ có một khả năng, người đã đạt được Kiếm tiên trong truyền thuyết, tại Hậu Thiên cảnh giới, liền luyện thành bản mệnh phi kiếm, Thiên Nhân hợp nhất ngự kiếm thuật cùng với kiếm ý, có được thực lực Tiên Thiên Thực Đan Cảnh!

Kiếm Tiên, một kiếm phá vạn pháp!

Tiên Thiên Hư Đan Cảnh vượt cấp chiến đấu với Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đều rất bình thường. Mà Tần Vân dùng Hậu Thiên cảnh giới vượt cấp chém giết Tiên Thiên Thực Đan cảnh, cái này hình như trong truyền thuyết cũng chưa từng thấy nhắc qua.

- Y Tiêu, cái gì cũng đều không giấu được ngươi.

Tần Vân cười nói.

- Ngươi làm sao làm được? Hậu Thiên cảnh giới, nắm giữ được kiếm ý?

Y Tiêu cảm thấy giật mình.

Thiên Nhân hợp nhất, trong nhân tộc thì Tiên Thiên Thực Đan Cảnh có thể nắm giữ! Một số ít Tiên Thiên Hư Đan Cảnh cũng có thể nắm giữ.

Mà kiếm ý chỉ có Kiếm Tiên Tiên Thiên Kim Đan cảnh mới có thể nắm giữ, Tiên Thiên Thực Đan Cảnh Kiếm tiên chỉ một số ít thiên tài mới có thể lĩnh ngộ. Bởi vì phải lĩnh ngộ được Thiên Đạo trước rồi mới từ từ lĩnh ngộ được kiếm ý. Theo lý thuyết nếu cảnh giới không đủ không cách nào tìm hiểu Thiên Đạo.

- Kỹ cận hồ đạo.

Tần Vân cười nói.

Kiểm ý, chính là đạo chi chân ý, bên trong có chứa một tia hàm ý thiên địa. Có thể nắm giữ một tia uy lực gia tăng không biết bao nhiêu lần.

Bình thường cũng chỉ có một số ít Tiên Thiên Thực Đan Cảnh Kiếm tiên mới có thể nắm giữ một tia.

Mà trong truyền thuyết còn có một cách nắm giữ 'Đạo chi chân ý' khác, chính là kỹ cận hồ đạo!

Như một họa sĩ hay nhà thư pháp bình thường, hồn phách có lẽ rất tầm thường, nhưng có thể cả nghìn năm mới có thể xuất hiện một người. Tuy là người thường nhưng lại có thể trong lúc vẽ tranh hay viết thư pháp ẩn chứa hàm ý Thiên Đạo. Đây chính là sau khi tay nghề đã đạt đến mức đăng phong tạo cực, trong lúc xúc động liền nắm giữ một tia hàm ý kia.

Tần Vân mười ba tuổi Nhân Kiếm hợp nhất, sau này tại Bắc Địa biên quan nhiều lần đối mặt sinh tử nên có một chút cảm ngộ, Yên Vũ Kiếm mới tiến một bước, ngộ ra Yên Vũ kiếm ý.

- Kỹ cận hồ đạo? Truyền thuyết là thật, ta vậy mà tận mắt thấy.

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Quá thần kỳ, quá lợi hại, tại Hậu Thiên cảnh giới có thể nắm giữ một tia hàm ý Thiên Đạo dung nhập vào trong kiếm pháp.

Tần Vân mỉm cười, trong giới Kiếm Tiên thì Kỹ cận hồ đạo cũng là một truyền thuyết.

- Nhưng mà Tần Vân.....

Y Tiêu liền nói:

- Ngàn vạn lần phải giữ bí mật chuyện này, nếu bị truyền ra ngoài chỉ sợ một số đại ma đầu chịu không được phải xuất quan giết người, chấm dứt hậu hoạn!

Tần Vân gật đầu:

- Ta biết, vì vậy ngoại trừ người cũng không có người thứ ba biết được.

Mình cũng một mực giữ bí mật, cũng không dám nói với phụ mẫu.

- Ta là người đầu tiên biết được?

Y Tiêu có chút kinh ngạc, cũng có chút vui mừng, mỉm cười, ngay lập tức chỉ vào thi thể Thủy Thần đại yêu bên cạnh:

- Thi thể này bị người dùng phi kiếm lưu lại vết thương, tranh thủ thời gian xử lý thi thể, đừng lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Hơn nữa, xung quanh nơi này còn có một số tiểu yêu đang lẩn trốn quan sát trận chiến từ xa?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đường Về

Tần Vân nói:

- Vừa rồi lúc ta thi triển thuật phi kiểm đồng thời với cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất đã cảm ứng qua mười dặm xung quanh.

- Trong ba dặm quanh đây không có tên tiểu yêu nào, chắc là lúc này ta khiêu khích Thủy Thần đại yêu đã dọa cho đám tiểu yêu xung quanh hoảng sợ. Khoảng ba dặm chung quanh đây không có tên tiểu yêu nào, xa hơn một chút có hai con tiểu yêu đang lẩn trốn. Ngoài năm dặm có hơn ba trăm đầu tiểu yêu, phần lớn đều tụ tập ở trong phủ đệ của Thủy Thần đại yêu.

Tần Vân rõ như lòng bàn tay.

Y Tiêu tán dương:

- Không hổ là Thiên Nhân Hợp Nhất, nơi này gần sông Lan Dương, bình thường cách ba dặm sẽ rất khó thấy rõ, có điều cũng nên cẩn thận, Tần Vân người tốt nhất nên diệt trừ hai tên tiểu yêu này. Còn ngoài năm dặm? Khẳng định sẽ không nhìn thấy trận đại chiến này, ngay cả Thủy Thần đại yêu với khoảng cách xa như vậy chắc hẳn cũng không nhìn thấy rõ được.

- Ủm.

Tần Vân gật đầu.

- Đi.

Tâm ý khê động, vung tay lên, một đạo kiếm quang lạng yên không một tiếng động bay sát núi đá và mặt đất. Không giống như lúc đối phó với Thủy Thần phải dùng toàn lực, lần này Tần Vân tận lực thu liễm toàn bộ tiếng động.

- Mau trốn xa một chút!

- Thật là đáng sợ, người tu hành Nhân tộc cùng Thủy Thần đại chiến, chúng ta mau tránh xa một chút chỉ cần bị đánh nhằm một cái, chúng ta nhất định sẽ chết ngay tại chỗ.

Hai đầu tiểu yêu bỏ chạy tán loạn, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Bỗng nhiên, một đạo kiếm quang mờ mịt giống như mưa bụi, lạng yên không một tiếng động sát mặt đất bay tới, liền xẹt qua hai đầu tiểu yêu, hai người bọn hắn lập tức trừng mắt ngã xuống đất hiện ra nguyên hình, mà đạo kiếm quang kia lại lạng yên không một tiếng động sát mặt đất bay ngược trở về.

Phi kiếm trở về, trực tiếp dung nhập vào lòng bàn tay Tần Vân tiến vào trong đan điền hóa thành Kiếm hoàn.

- Phi Kiếm chi thuật, quả thật lợi hại.

Y Tiêu thấy thế cười nói:

- Kiếm tiên trong truyền thuyết có thể thả ra phi kiếm, ngàn dặm giết địch. Tần Vân người bây giờ cũng có mấy phần phong thái của Kiếm tiên rồi.

- Bây giờ nhiều nhất ta cũng chỉ có thể thả ra phi kiếm trong phạm vi mười dặm, ngoài mười dặm uy lực sẽ giảm mạnh, phi kiếm có nguy cơ bị người khác đoạt mất. Rất nguy hiểm.

Tần Vân đi đến bên cạnh thi thể Thủy Thần đại yêu, nhìn bộ thi thể khổng lồ này hẳn có cảm giác tinh thần sảng khoái, vô cùng thống khoái:

- Thủy Thần đại yêu gây tai họa hơn 200 năm, bây giờ cuối cùng cũng chết tại đây. Máy trăm vạn con dân ở Quảng Lăng quận cũng không sợ bị hấn gây tai họa nữa rồi.

Nói xong Tần Vân liền vung tay lên, chân nguyên ngoại phóng rà soát toàn bộ thi thể Thủy Thần đại yêu, đem các loại vật phẩm trên người Thủy Thần đại yêu bỏ sang một bên, những thứ này đều là chiến lợi phẩm.

- Thi thể hoàn toàn được xử lý sạch.

Y Tiêu nói:

- Ta trở về bẩm báo với tông môn, nói là đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn việc Thủy Thần đại yêu đột phá đến Tiên Thiên Thực Đan cảnh, cũng chỉ có người biết ta biết, không có người thứ ba biết.

Tần Vân gật đầu.

- Cứ như vậy đi, người cùng ta liên thủ, lại có tông môn ban thưởng đồ vật hỗ trợ, giết chết một tên Thủy Thần đại yêu Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đỉnh phong, cũng không coi là quá lạ. Chỉ là công lao cơ hồ đều tính trên người ta.

Y Tiêu nói.

- Còn nữa, ta cũng cần bằng chứng mang về bẩm báo. Lúc đầu ta nghĩ nên mang đầu của hấn về nhưng đầu của hấn lớn như vậy rất có thể làm cho người khác nhận ra cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan cảnh của hấn. Cho nên ta cần binh khí của hấn, Hắc Thủy Ngư Giác Xoa làm bằng chứng mang về.

Y Tiêu nhìn Tần Vân, cũng có chút hồ thẹn:

- Đây là binh khí trọng yếu nhất của hãn, vốn nên là của người.
- Đây là người cũng vì đang giúp ta thôi mà.

Tần Vân cười một tiếng:

- Ta cũng không muốn để ngoại giới biết được, ta chỉ mới có cảnh giới Hậu Thiên lại có chiến lực mạnh mẽ như vậy, nếu để một số đại yêu biết tin xuất quan tìm ta, đến lúc đó ta ngay lập tức thê thảm rồi.

Nhân tộc cùng Yêu tộc đã tranh đấu không biết bao nhiêu năm.

Nếu một số đại yêu khủng bố xuất quan đuổi giết trừ khi mình trốn vào Đạo gia Thánh địa không ra, nếu không, không chỗ nào có thể chống đỡ được. Ví dụ như sư tôn Thủy Thần đại yêu chính là một đại yêu Tiên Thiên Kim Đan cảnh!

- Xuy xuy xuy.

Tần Vân sử dụng U Thủy, dùng hơn phân nửa bình sau đó lại phóng hỏa, thi thể Thủy Thần đại yêu tại nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Có một số người tu hành, sau khi giết xong yêu quái liền ăn thịt. Nhưng trong truyền thừa Kiếm tiên Tần Vân lấy được, tuyệt đối nghiêm cấm việc ăn thịt yêu ma.

- Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa ta lấy đi, những thứ còn lại người hãy mang đi.

Y Tiêu nhìn thanh Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa bởi vì không có yêu lực quán thân nên biến nhỏ vụn vụn chỉ còn một trượng, nàng trực tiếp lấy ra túi càn khôn của mình ra, đưa tay bắt lấy Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa trực tiếp bỏ vào.

Tần Vân vung tay lên, chân nguyên quán thấu vào trong Tác Vân Liên, Tác Vân Liên nhanh chóng thu nhỏ sau đó từng vòng từng vòng quán quanh ở trên cổ tay Tần Vân, đây chỉ là một kiện pháp bảo bát phẩm, Tần Vân vẫn có thể thao túng sử dụng.

Ngược lại Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa là lục phẩm pháp bảo, hẳn lẫn Y Tiêu đều không thể sử dụng được.

- Nhiều như vậy.

Tần Vân cầm lên một số chiến lợi phẩm khác, phát hiện một cái túi không gian, chân nguyên thẩm thấu cảm ứng một chút, cái túi này có không gian ước chừng một ruộng quần áo lớn! Chỉ sợ còn không bỏ vừa Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa vào được, bởi vậy có thể thấy được túi càn khôn của Y Tiêu so với túi càn khôn của Thủy Thần đại yêu chắc chắn phải lớn hơn rất nhiều.

Chỉ là trong túi càn khôn này lại là có rất nhiều bảo vật, ngân phiếu có một đồng khoảng chừng một trăm hai mươi vạn lượng bạc! Ngoài ra còn một số kỳ trân khác.

- Những ngân phiếu này, người và ta mỗi người một nửa.

Tần Vân xuất ra một xấp ngân phiếu thật dày.

- Thanh Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa so với ngân phiếu của người sợ là còn có giá trị lớn hơn.

Y Tiêu lắc đầu:

- Mà chúng ta là người tu hành những tục vật này không cần quá nhiều.

Tần Vân nghe Y Tiêu cự tuyệt dứt khoát, liền gật đầu:

- Tốt, vậy ta liền mặt dày thu lấy vậy, ha ha, nói thật chỉ sợ ta hiện tại so với đệ nhất gia tộc Hồng gia ở Quảng Lăng quận còn giàu có hơn.

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Tần Vân cũng biết, tại thời gian đầu khi tu hành, tiền tài phạm tục còn có chút hữu dụng, nhưng đến càng về sau, công dụng tiền tài sẽ càng ngày càng thấp.

- Tần Vân, nhớ kỹ.

Y Tiêu nói:

- Chúng ta giết là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Thủy Thần đại yêu, người coi như thi triển Phi Kiếm chi thuật, cũng chỉ có thể nói với bên ngoài đã luyện thành Thiên Nhân Hợp Nhất Ngự Kiếm Thuật. Không thể bại lộ kiếm ý được.

Hậu Thiên cảnh mà luyện thành Thiên Nhân Hợp Nhất Ngự Kiếm Thuật cùng lắm chỉ có thể coi là tư chất tốt một chút! Là thiên tài! Đạo gia Phật môn Thánh địa đỉnh tiêm đại phái nơi nào không có thiên tài?

Nhưng kiếm ý? Đó chính là truyền thuyết.

- Ta sẽ không sử dụng Phi Kiếm Thuật lung tung đâu.

Tần Vân liền nói:

- Đi, chúng ta nhanh trở về, thông báo với quận thủ, Thủy Thần đại yêu đã chết. Để hăn lập tức phái binh ngăn cản tất cả thôn xóm Quảng Lăng quận hiến tế đồng nam đồng nữ.

- Ừm, mau đi về thôi.

Y Tiêu cũng gật đầu, đây là sự tình quan trọng, lập tức thấp giọng nói:

- Người mang ta xuống núi, ta bây giờ thực lực đã bị giảm sút nghiêm trọng rồi.

- Đắc tội.

Tần Vân một tay duỗi ra, ôm lấy Y Tiêu.

Lập tức dưới chân, đất cát bay tán loạn, trong trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, thân pháp của Tần Vân nhanh hơn rất nhiều.

Sở dĩ không ngự kiếm phi hành, là bởi vì:

Một là để giữ bí mật, hai là ngự kiếm phi hành so với việc thao túng phi kiếm đơn giản, chân nguyên sẽ tiêu hao gấp mười lần. Nếu như mang theo Y Tiêu cùng nhau ngự kiếm phi hành, tiêu hao cũng phải tăng lên mấy chục lần. Tần Vân cũng chỉ là Hậu Thiên Luyện Khí tầng mười hai, chân nguyên cũng chưa đủ hùng hậu để tiêu hao như vậy.

Hô!

Mang theo Y Tiêu một đường chạy về, rất nhanh liền hạ sơn.

Đến dưới núi, bọn họ rất nhanh tìm được hai con ngựa, mặc dù thả ở dưới chân núi nhưng bọn chúng cũng không chạy quá xa.

- Giá! Giá! Giá!

Y Tiêu thương thể chưa khỏe, pháp lực lại không thể tùy tiện vận dụng, cho nên Tần Vân cùng nàng cùng cưỡi một con ngựa, lấy chân nguyên bảo hộ cơ thể nàng. Con ngựa còn lại cũng mang theo, đi nửa đường liền thay ngựa, hai người dùng tốc độ nhanh nhất tiến về Quảng Lăng quận.

Trên ngựa, Y Tiêu cùng Tần Vân cưỡi chung một con ngựa, cảm giác sau lưng truyền đến nhiệt độ cơ thể nam nhân, khuôn mặt Y Tiêu cũng ửng

hồng. Tần Vân trong lòng cũng nổi lên rất nhiều tư vị khác nhau, chỉ có thể thầm nói nói:

- Y Tiêu thân thể bị trọng thương mới cùng ta như vậy, ta không thể khinh bạc nàng.

Trên đường về bọn hắn cũng nhìn thấy một số thôn xóm đưa đồng nam đồng nữ đi hiến tế cho Thủy Thần.

Tần Vân nói:

- Chúng ta mau trở về. Quận thủ đại nhân cần nhanh chóng an bài xong xuôi, nhất định phải nhanh ngăn cản các thôn xóm hiến tế đồng nam đồng nữ.

- Vâng.

Y Tiêu gật đầu, nàng cũng hiểu rõ, nếu bọn hắn ngăn cản những thôn dân này họ cũng sẽ không tin. Triều đình quan phủ tuyên bố mới có thể tín nhiệm.

Thủy Thần đại yêu dù sao cũng gây tai họa cho Quảng Lăng quận hơn 200 năm, đối với phạm nhân mà nói là đã trải qua bao nhiêu đời người.

Rốt cuộc đến tối hai người Tần Vân mới đến Quảng Lăng quận thành, cửa thành đã sớm đóng lại.

- Nhanh chóng mở cửa.

Tần Vân cùng Y Tiêu trên ngựa, Tần Vân ngẩng đầu nhìn lên tường thành, cao giọng quát.

Trên cửa thành thủ vệ nhìn xuống xem xét tình hình, một vị đội trưởng thủ vệ nhận ra Tần Vân, liền nói:

- Tần công tử, cửa thành đã đóng, ta cũng không có quyền mở cửa thành.

Cũng chỉ có quận thủ đại nhân mới có đại quyền mở cổng thành.

- Haiz...

Tần Vân chỉ có thể ôm lấy eo Y Tiêu, cấp tốc nhảy lên một cái, giống như một cơn gió, trực tiếp vượt qua cửa thành, sau đó liền hạ xuống cửa thành tiến vào nội thành.

Thủ vệ tường thành từng người ngây ngốc đứng trên tường thành? Thật đúng là ngăn không được người tu hành.

- Đội trưởng, làm sao bây giờ?

Mặt khác bọn thủ vệ có chút sững sờ.

- Có thể làm sao? Đó là người trong chốn thần tiên, chúng ta có thể như thế nào? Nhưng mà Vương lão thất, tiểu tử người mau đi quận Thủ phủ một chuyến, bẩm báo việc này. Chỉ cần bẩm lên liền không có quan hệ gì với chúng ta.

Thủ vệ đội trưởng dặn dò.

Mà bên phía Tần Vân sau khi tiến vào quận thành, Tần Vân cũng không có một mực ôm lấy Y Tiêu nữa, chỉ là nắm cổ tay nàng truyền chân nguyên sang, một đường mang theo Y Tiêu thi triển thân pháp hướng quận Thủ phủ tiến đến.

Mà trong quận Thủ phủ.

Quận thủ đại nhân đang ở trong thư phòng thản nhiên xem sách, hần xem một lát đang định đi ngủ. Hần căn bản không biết rằng Thủy Thần đại yêu đã chết!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Quảng Lăng Chấn Động

- Phụ thân, Tần công tử và Y cô nương cầu kiến.

Âm thanh truyền đến từ bên ngoài thư phòng.

Quận thủ đại nhân sững sờ. Hắn không nghĩ ra được lý do vì sao giờ này, hai người Tần Vân còn đến gặp hắn.

Hắn đứng dậy mở cửa, nhìn ra bên ngoài. Ngay lúc đó, hắn thấy được vô số vết máu trên áo bào của Y Tiêu. quận thủ đại nhân thấy thế liền kinh hãi:

- Y Tiêu, có chuyện gì đã xảy ra với người vậy?

- Ôn bá bá.

Y Tiêu liền nói:

- Việc ta bị thương chỉ là chuyện nhỏ, có một việc chuyện lớn cần báo gấp cho Ôn bá bá biết. Ba canh giờ trước, ta và Tần Vân cùng nhau đi đối phó với Thủy Thần đại yêu, cuối cùng chúng ta đã tiêu diệt được Thủy Thần đại yêu kia. Đây là thiếp thân pháp bảo của Thủy Thần đại yêu, Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa!

Nói xong, Y Tiêu lấy túi Càn Khôn đại ở bên hông ra, trực tiếp lấy ra một thanh Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa, sau đó ném xuống đất, vang lên tiếng loảng xoảng.

Nhìn thấy cái Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa kia tỏa ra sát khí, hai tên cận vệ ở một bên cùng với Ôn Xung công tử và quận thủ đại nhân ngậy người sững sờ, nhìn Y Tiêu và Tần Vân.

- Người, người...

Một lúc lâu sau, quận thủ đại nhân mới nói:

- Người nói người cùng Tần Vân liên thủ giết chết Thủy Thần đại yêu? Đây là Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa sao?

Danh tiếng của cái Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa này cũng rất lớn! Tuy vậy, quận thủ hãn cũng chỉ mới được nghe chứ chưa từng thấy qua.

- Quận thủ đại nhân.

Tần Vân mở miệng nói:

- Thủy Thần đại yêu đã chết, điều này ngài cũng không nên nghi ngờ. Trong tay ta còn có một kiện pháp bảo khác của Thủy Thần, đó là Tác Vân Liên này đây.

Nói xong hãn liền giơ tay lên. Trên cổ tay hãn, sợi dây xích nhanh chóng bay từng vòng ra, càng bay càng dài, điên cuồng kéo dài chừng hơn mười trượng ở xung quanh. Cận vệ, Ôn Xung công tử, và quận thủ đại nhân đều cảm thấy yết hầu khô khốc.

Y Tiêu lại tiếp tục nói:

- Ôn bá bá, lúc trước ta có truyền tin cho người nói rằng muốn tới Quảng Lăng quận. Thật ra, ta đến đây mục đích ban đầu là vì làm nhiệm vụ tông môn, tới đây diệt trừ Thủy Thần đại yêu này! Tần Vân phối hợp với ta, cùng với bảo vật Thần Tiêu môn ban thưởng, cuối cùng đã thành công giết chết được Thủy Thần đại yêu kia.

Quận thủ đại nhân kích động nói:

- Thì ra là Thần Tiêu môn đã vạch ra kế hoạch.

Nói xong, hắn ngồi xồm xuống, vuốt ve thanh Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa kia. Cái Hắc Xoa này tỏa ra sát khí mê người hấp dẫn, làm cho hắn biết được cái pháp bảo này cũng không phải là vật tầm thường:

- Quả nhiên là pháp bảo lợi hại, tốt lắm, giết tốt lắm!

- Ta đã từng thấy qua hồ sơ có vẽ Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa. Hoàn toàn là giống y như đúc. Hơn nữa pháp bảo lợi hại như thế này, tất nhiên sẽ không phải đồ giả rồi.

Ôn Xung công tử cũng nói.

- Chuyện lớn bậc này, Y Tiêu và Tần Vân bọn họ sao có thể nói láo được.

Toàn thân quận thủ đại nhân kích động, huyết dịch sôi trào.

Đã hơn 200 năm rồi đó!

Toàn bộ Quảng Lăng quận bị bao phủ bởi hung uy của Thủy Thần đại yêu đã hơn 200 năm rồi. Triều đình đã nghĩ hết mọi biện pháp cũng không thể giết chết được tên đại yêu này. Thủy Thần đại yêu này quá cẩn thận. Đối với người tu tiên Tiên Thiên Hư Đan cảnh, hắn đều rất cẩn thận, cảm thấy không ổn liền ngay lập tức trốn xuống sông lớn. Như thế làm sao mà giết?

Nếu như phái đại quân đi đánh tiểu yêu, diệt trừ thủ hạ của Thủy Thần hắn liền dâng nước ngập trời, gây ra thủy tai, quân đội cũng không thể tránh được.

- Cuối cùng cũng chết, cuối cùng cũng bị giết chết rồi.

Quận thủ đại nhân ngửa đầu nhìn lên trời mà cười to:

- Trời xanh có mắt, trời xanh có mắt.

- Thủy Thần đã chết? Thủy Thần đã chết thật sao?

Hai gã cận vệ ở bên cạnh cũng kích động, thân thể run rẩy. Bọn họ đều là người sống ở Quảng Lăng quận này, đều là từ nhỏ đến lớn đều đã nghe qua truyền thuyết về Thủy Thần. Mọi người ở Quảng Lăng quận không có ai là không hận Thủy Thần đến nghiến răng nghiến lợi! Vừa hận vừa sợ đến thành bản năng ở bên trong mỗi người.

Quận thủ đại nhân lúc này liền ra lệnh:

- Ôn Xung, đánh trống cho ta, kêu gọi toàn quân tập hợp.

- Vâng.

Ôn Xung cũng kích động phấn khởi đáp.

Thùng! Thùng! Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng trống trầm thấp dồn dập vang lên khắp quận Thủ phủ. Ngay lập tức, trong quận thành cũng có tám chỗ đều có tiếng trống vang lên.

Tiếng trống dồn dập, vang vọng toàn thành!

Toàn thành giới nghiêm! Nha dịch tập kết! Quân đội tập kết!

Tại Tần phủ.

Ngân Chương bộ đầu Tần Liệt Hồ đang chìm trong giấc ngủ cũng bị tiếng trống làm cho bừng tỉnh. Hơn nữa, ở ngoài phòng, cũng có người hầu hô lên:

- Lão gia, lão gia.

- Có chuyện gì vậy?

Phu nhân Thường Lan cũng đứng dậy:

- Phát sinh chuyện lớn gì sao? Có yêu quái làm loạn quận thành hả?

- Đúng vậy, chắc chắn là chuyện lớn.

Tần Liệt Hồ không dám chần chờ, đến cả y phục cũng chưa mặc xong, liền nhanh chóng vừa chạy vừa mặc. Người hầu ngay lập tức chuẩn bị ngựa, sau đó hãnh diện cưỡi ngựa hướng quận Thủ phủ mà tiến đến.

Ngay lúc này, tất cả nha dịch nghe được tiếng trống đều lập tức chạy tới quận Thủ phủ! Quân đội binh sĩ đều đã tập kết ở đây! Đám quan chức lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới quận Thủ phủ.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Thế này là thế nào?

- Có yêu quái làm loạn trong quận thành sao?

Buổi tối, đại đa số người mỗi người ở Quảng Lăng quận đang nghỉ ngơi, chỉ có một số nơi quán rượu cùng nơi bướm hoa hương lạc là còn mở.

Nghe được tiếng trống dồn dập vang vọng khắp thành, ai nấy đều sợ hãi nhảy dựng lên. Người trên đường đều vội vàng chạy về nhà, người tại quán rượu cũng không dám đi ra ngoài.

Ai cũng biết, đã xảy ra chuyện lớn rồi!

...

Trong quận Thủ phủ, quận thủ đại nhân đang vội vàng tiến vào thư phòng, từ trong một cái hộp lấy ra một quyển trục màu vàng cùng một cái

bút lông.

Quyển trục màu vàng được trải ra trên bàn, bút lông chấm vào nước sạch, sau đó trực tiếp viết. Trên quyển trục, văn tự hiện ra từng chữ một.

Quận thủ đại nhân đem chuyện Y Tiêu, đệ tử Thần Tiêu môn, tiếp nhận nhiệm vụ đến Quảng Lăng quận, phối hợp với Tần Vân diệt trừ Thủy Thần đại yêu bầm báo lên trên.

Sau khi viết xong, quận thủ đại nhân lấy con dấu từ trong lòng ngực ra in lên phía trên quyển trục.

- Ô...ô...ô...n...g.

Trên quyển trục, tất cả chữ viết bỗng nhiên phát sáng, ngay sau đó tất cả đều đồng loạt biến mất.

- Ta đã bầm báo lên trên triều đình, kế tiếp chỉ cần chờ lệnh từ triều đình nữa mà thôi.

Quận thủ đại nhân nhẹ giọng nói.

Sau khoảng thời gian một tuần trà, trên quyển trục lại xuất hiện ra chữ viết:

- Điều động toàn bộ quận thành đi diệt yêu! Đội tuần tra ở phía đông sẽ tạm thời tọa trấn Quảng Lăng.

- Tốt!

Quận thủ đại nhân lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Đối với việc đối phó với Yêu tộc, triều đình luôn luôn làm gọn gàng và linh hoạt. Đặc biệt là lần này sau khi Thủy Thần đã chết, triều đình cũng

muốn thừa cơ đoạt lại quyền khống chế ngoài thành, tất nhiên chuyện này lại càng làm nhanh hơn.

Lúc thu hồi lại quyền trực vào trong hộp rồi đi ra, ngoài phòng đã có hơn phân nửa quan viên tập kết. Những quan viên này chưa biết được lí do vì sao phải tập trung tại đây, ban đầu có chút hỗn loạn nghị luận, nhưng sau khi quận thủ đại nhân ra khỏi thư phòng, tất cả ngay lập tức yên lặng lại.

Tần Vân và Y Tiêu cũng đứng ở một bên nhìn. Lúc quay về, Y Tiêu cũng đã nhanh chóng thay một bộ áo bào mới sạch sẽ.

- Mọi người.

Quận thủ đại nhân trịnh trọng nói:

- Ngày hôm nay, đã có người tu tiên giết chết Thủy Thần đại yêu!

- Cái gì?

- Thủy Thần đã chết sao?

Trong phòng xôn xao một mảnh, ngay cả Tần Liệt Hồ có mối huyết thù với Thủy Thần đại yêu cũng kinh hãi không thôi.

- Ta đã bẩm báo lên triều đình, ở trên đã có lệnh, phải nhanh chóng khống chế toàn quận, tiêu diệt đám yêu ma còn sót lại kia.

Quận thủ đại nhân quát lên, mỗi người quan viên nghe được việc này đã bẩm báo lên triều đình lập tức không dám hó hé nửa lời.

- Mọi người nghe lệnh!

Quận thủ đại nhân nghiêm nghị quát, những người phía dưới đều cung kính nghiêm nghị. quận thủ ra từng cái mệnh lệnh một, lập tức điều động

từng đội ngũ xuất quân ra khỏi thành, phân các hướng mà tiến. Từng con phi ưng một cũng bay lên khắp trời.

Trong Quảng Lăng quận, có gần hai mươi thị trấn, cùng rất nhiều thôn xóm chiếm diện tích rất lớn. Vô số đội tuần tra đang trấn thủ, lập ra các căn cứ điểm tại các quan ải yếu địa.

Một con phi ưng đáp xuống một căn cứ điểm bên dưới, một thủ lĩnh đội tuần tra đã nhận được thư lệnh.

- Cái gì?

Người thủ lĩnh này nhìn qua ngay lập tức kích động, nuốt một ngụm nước bọt trong yết hầu, sau đó liền hạ lệnh với thủ hạ xung quanh:

- Nhanh chóng thông báo cho tất cả các thôn, Thủy Thần đại yêu đã bị người tu tiên giết chết, từ nay về sau, mấy trăm vạn con dân Quảng Lăng quận ta không còn phải gánh chịu tai họa của Thủy Thần kia nữa rồi.

- Cái gì? Tuần tra đại nhân, điều này là thật hay giả vậy?

- Thủy Thần đại yêu đã chết sao?

Đám binh lính dưới tay hắn cũng không thể tin nổi.

- Triều đình dùng phi ưng truyền tin xuống, còn có tam trọng đại ấn ở phía trên, sao có thể giả được?

Thủ lĩnh tuần tra kia quát lên:

- Ta lưu lại chỗ này trấn thủ, tám đội nhân mã còn lại nhanh chóng đi thông báo cho tất cả thôn xóm đi.

- Vâng.

- Đúng rồi, chúng ta xuất phát thôi.

- Thủy Thần chết rồi, ha ha, Thủy Thần đã chết rồi.

Những binh lính này kích động như điên, đội trưởng lẫn đội phó đều cưỡi ngựa phi nhanh. Những binh lính còn lại cũng nhanh chân chạy theo. Tám đội nhân mã tách nhau ra, hướng về từng thôn xóm một mà tiến đến truyền tin.

Trong Quảng Lăng quận, từng trạm tuần tra một liên tiếp nhận được thư lệnh từ phi ưng. Mỗi người sau khi nhận được thư lệnh đều cảm thấy khó có thể tin được, sau đó liền ngửa mặt lên trời cười to. Từng người một nhanh chóng đi truyền lệnh. Tại lúc trước giữa trưa ngày thứ hai, tin tức đã được truyền khắp các thôn xóm góc ngách ở Quảng Lăng quận.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Trời Đã Sáng

Sau một trận mưa to, đường bên ngoài Quảng Lăng quận có chút lầy lội.

Một chiếc xe ngựa dừng lại ở phía xa trên quan đạo, đại gia đình của Tần Vân bước xuống đi từng bước trên con đường nhỏ lầy lội dẫn tới mộ chôn của tiểu muội của Tần Vân, mà ở đây cũng chỉ là chôn quần áo và di vật của nàng.

Mẫu thân Thường Lan vừa đốt giấy, vừa rơi lệ nói liên miên không dứt.

Phụ thân Tần Liệt Hồ đứng ở một bên, trầm mặc mà ngắm nhìn mộ bia.

Còn một nhà của đại ca Tần An đứng ở một bên, đại tẩu nhẹ giọng nói với hai đứa nhỏ:

- Đây là tiểu cô cô của các người đó!

Tần Vân lập tức nhìn lên cái tên trên bia mộ, Tần Hồng Hương.

- Tiểu muội.

Tần Vân yên lặng nói:

- Nhi ca rốt cuộc cũng giết được Thủy Thần đại yêu báo thù cho người rồi.

- Bắn!

Mấy trăm binh sĩ bắn tên nổ khắp trời, bao phủ một sơn trại phía trước. Trong sơn trại, đám yêu quái đều thất kinh điên cuồng chạy thực mạng. Từng thân thể một bị tên nổ xuyên qua, té trên mặt đất hiện ra nguyên hình. Đám yêu quái còn lại liều mạng trốn sau tảng đá lớn của sơn trại.

Trên bầu trời, có một vị phu nhân áo đỏ đứng ở trên một cái hồ lô lớn đỏ như lửa, nàng lạnh lùng quan sát phía dưới:

- Còn muốn ngoan cố chống lại sao?

- Hô...

Cái hồ lô lớn bỗng nhiên phun ra một đám lửa lớn ngập trời. Đám lửa này bao phủ khắp mọi hướng của sơn trại, làm cho sơn trại khắp nơi đều bị thiêu cháy. Đám yêu quái đang ẩn nấp khóc thét chạy tán loạn, rồi sau đó bị lửa đốt chết hóa thành nguyên hình.

Một số yêu quái may mắn trốn vào được trong lòng đất thoát được một kiếp.

- Thật đáng sợ, thật là đáng sợ!

- Tu Tiên giả bậc này làm sao lại dám đến đồ sát chúng ta? Bọn chúng không sợ Thủy Thần gây ra thủy tai, đồ sát Nhân tộc bọn hăn sao?

- Người không nghe thấy những quan binh nhân tộc này nói à, Thủy Thần đã chết rồi, chết rồi.

- Cái gì? Thủy Thần đã chết rồi sao, thôi xong rồi, những ngày tháng tốt lành đã không còn nữa rồi!

Người ta nói rằng trong núi sâu đầm lầy đều có yêu quái.

Vì sao?

Bởi vì hầu hết yêu quái đều ẩn nấp trong núi sâu đầm lầy, điều này quá mức rêu rao, làm cho nhân tộc đều nghĩ mọi biện pháp để diệt trừ. Chỉ có một vài yêu quái khủng bố cùng với năng lực bảo vệ tính mạng nghịch thiên mới khiến cho nhân tộc không làm gì được. Lúc trước, thực lực bản thân Thủy Thần cũng chỉ là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Nhân tộc Tiên Thiên Kim Đan cảnh có không ít, nhưng Thủy Thần lại có huyết mạch thượng cổ Thủy Viên, ở gần sông lớn có năng lực bảo vệ tính mạng quá nghịch thiên, lại có thể tạo ra vô tận sóng nước đồ sát từng thôn xóm một, tất nhiên sẽ khiến cho triều đình quan phủ kiêng kỵ.

Toàn bộ quân đội của Quảng Lăng quận hành động, gót sắt đạp khắp bốn phương, tên nổ ngập trời, giết chóc yêu quái.

Còn một số chỗ mấu chốt khó nhằn sẽ có một số binh lính tuần tra sử dụng đạo pháp cao thâm, nên mọi chuyện đều được đơn giản giải quyết hết.

Không có Thủy Thần dùng ‘Thủy tai’ uy hiếp, triều đình quan phủ động thủ cũng không bị chùn tay. Đám yêu quái kia có thể chống đỡ được sao? Trong lúc này, yêu quái ở Quảng Lăng quận đã chết vượt quá bảy thành, đám tiểu yêu còn lại con điên cuồng chạy trốn vào trong núi sâu, con chạy thẳng đến đầm lầy trung tâm.

- Không có ai để ăn thịt nữa, thời gian sau này sợ sẽ không dễ chịu rồi đây!

- Nhẫn nại đi, đám quân đội này rồi cũng sẽ đi thôi, không có khả năng vĩnh viễn chinh chiến chém giết ở đây. Đến lúc đó, chúng ta lén lút đi ra ngoài, bắt một vài tên nhân tộc tới ăn là được rồi.

Đám yêu quái ẩn nấp nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Các thôn xóm ở Quảng Lăng quận ban đầu bất đắc dĩ mới phải dâng những đứa trẻ của bản thân vì thôn xóm cho Thủy Thần. Lúc này đội ngũ phụ trách đưa những đứa trẻ đến cho Thủy Thần vô cùng kích động cao hứng, liền quay trở về thôn xóm của mình.

- Con của ta.

- Tiểu Nha, Tiểu Nha.

- Nhị Cầu, Nhị Cầu.

Các nơi trong thôn xóm, từng người từng người một kích động ôm con cái của mình trở về. Họ vốn tưởng rằng những đứa trẻ này đã bị yêu quái ăn hết rồi. Thế mà hôm nay đều đã trở về.

Tại Vưu Cao huyện, người nhà Thường Nhị cũng vội vã tìm con của mình.

- Phụ thân, mẫu thân.

Đứa nhỏ hô lên.

Thế tử Tiểu Nga kích động ôm lấy con của mình, tràn đầy nước mắt.

Thường Nhị ở một bên kích động, hai mắt đều đỏ lên:

- Ông trời có mắt, ông trời có mắt.

Ở bên cạnh, nam tử cao gầy nhìn thấy cảnh vui mừng xung quanh, đỏ mắt nhẹ giọng nói:

- Sau này, rốt cuộc cũng không cần phải hiến ra con của mình nữa rồi, đoạn thời gian này cuối cùng cũng chấm dứt rồi! Bầu trời Quảng Lăng quận... rốt cuộc sáng rồi! Trời đã sáng rồi!

Nam tử cao gầy ngẩng đầu lên nhìn trời, trong tay nắm chặt một cái dây màu đỏ.

Toàn bộ Quảng Lăng quận, khắp nơi đều vui mừng.

Tất cả thôn xóm, thị trấn, cùng với quận thành, nơi đâu cũng là tiếng cười khóc vui mừng.

Đây là kích động vui sướng phát ra từ nội tâm của dân chúng. Mây đen bao phủ Quảng Lăng quận hơn hai trăm năm nay, cuối cùng cũng tiêu tán. Hôm nay ăn mừng còn vượt xa so với mừng năm mới, mấy trăm vạn lão bách tính có cảm giác như được tân sinh.

- Tu Tiên giả giết chết Thủy Thần đại yêu là người có công đức vô lượng, công đức vô lượng.

- Đại từ đại bi, đại từ đại bi.

Vô số người hiện tại đang rất cảm kích.

Chỉ là bọn họ lại không biết, trong hơn hai trăm năm lịch sử này, vì để giết được Thủy Thần đại yêu gian xảo này, đã biết bao nhiêu Tu Tiên giả chừa vào Tiên Thiên đã đến đây liều mạng chém giết, đã ném đi biết bao nhiêu là tính mạng. Cho đến nay, một tuyệt thế Kiếm tiên như Tần Vân cùng với Y Tiêu - một đệ tử Thần Tiêu môn liên thủ, cuối cùng mới có thể thành công giết chết được.

...

Quảng Lăng quận thành, màn đêm bao phủ xuống.

Trên tầng bảy của Vân Lô, một gian phòng trang nhã bày đầy thức ăn trên mặt bàn.

Tần Vân và Y Tiêu đứng trước lan can, ngắm nhìn Quảng Lăng quận thành. Mọi nơi đều thấp sáng đèn lồng, pháo trúc đì đùng khắp nơi. Một số phú hào thương gia giàu còn thả cả pháo hoa, pháo hoa ngút trời, biến cả Quảng Lăng quận hóa thành ‘bất dạ thành’. Rất nhiều đứa nhỏ mang theo đèn lồng cùng gia nhân du ngoạn khắp nội thành. Rất nhiều địa phương trong nội thành đều có các loại gánh hát, tạp kỹ biểu diễn, thậm chí còn có nơi biểu diễn miễn phí do gia đình giàu có mời tới ăn mừng cái chết của Thủy Thần đại yêu.

Vô cùng náo nhiệt.

- Trong thành, hầu như khắp nơi, mọi người đều ăn mừng cả.

Y Tiêu lộ ra vẻ tươi cười:

- Ta có thể cảm giác được, vui vẻ này phát ra từ đáy lòng của bọn họ.

- Dù sao cũng hơn hai trăm năm rồi, mấy trăm vạn con dân Quảng Lăng quận đã chịu quá nhiều đau khổ, có quá nhiều huyết lệ rồi.

Tần Vân nói khẽ.

- Có thể giúp đỡ được mấy trăm vạn dân chúng, ta cảm thấy thật sự rất vui.

Y Tiêu vịn lan can, miệng tươi cười sáng lạn:

- Hôm nay là ngày ta thấy vui vẻ nhất từ trước đến nay.

Tần Vân quay đầu nhìn dáng cười sáng lạn của Y Tiêu bên cạnh. Trước đây, Y Tiêu để cho hắn có cảm giác nàng ẩn giấu một loại cảm giác buồn tủi cô độc. Giờ phút này, hắn mới nhìn thấy nàng cười giống như một đứa trẻ.

Tần Vân cũng vịn lan can, nhìn giây phút vui mừng của cả Quảng Lăng quận thành, nói:

- Ta cũng rất vui vẻ, mười ba năm, đã mười ba năm cái cảnh tượng này nằm mơ ta cũng không dám mơ. Cuối cùng, hôm nay đã xuất hiện ngay trước mắt.

Y Tiêu quay đầu nhìn về phía Tần Vân mỉm cười.

Tại Vân Hồ, hồ lớn nhất ở Giang châu, có một tòa đại đảo tên là ‘Cửu Sơn Đảo’. Vô số yêu quái đang cấp tốc tiến lên đỉnh núi.

Ở một chỗ sâu trong Cửu Sơn Đảo.

Trong một tòa đại điện rộng lớn, Bạch Hồ đại yêu lẫn đám thủ hạ đang cẩn thận từng li từng tí đứng ở hai bên trái phải của đại điện.

- Vù...

Trên đại điện, ở phía bảo tọa, có vô số sương mù màu đen bốc lên hội tụ lại, cuối cùng ngưng tụ thành một thân ảnh màu đen mờ hồ, Thân ảnh hiện ra một người nam tử mặc áo bào màu đen, lông mi màu máu, đôi mắt hiện ra huyết quang, quan sát phía dưới. Bạch Hồ đại yêu và đám yêu quái kia tất cả đều cung kính khom người:

- Bái kiến đảo chủ.

- Có chuyện gì lại quấy rầy ta tu hành?

Nam tử áo bào đen quan sát phía dưới, lạnh lùng hỏi.

Phía dưới, một đại yêu tiến lên một bước cung kính nói:

- Bẩm sư tôn, Thủy Thần sư đệ đã bị Tu Tiên giả giết chết rồi!

- Hà?

Sắc mặt nam tử áo bào đen ngay lập tức trầm xuống, sát khí lộ ra bên ngoài, vô tận uy áp mà tràn ra. Phía dưới, Bạch Hổ đại yêu cùng đám Đại yêu kia sợ đến mức không dám thở dốc.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Gặp Mặt

Nam tử áo bào đen quét mắt về phía đám đại yêu ở dưới, dưới đôi lông mày màu máu là một đôi mắt đang tràn đầy tức giận:

- Thủy Viên chết rồi? Làm sao có thể thế cơ chứ?

Đại yêu bầm báo phía dưới liền nói:

- Sư tôn, Thủy Thần sư đệ thật sự đã chết rồi. Nhân tộc cũng đã phái ra quân đội chinh chiến khắp nơi với tốc độ nhanh nhất, thậm chí còn có hai vị Tuần Thiên sứ đến Quảng Lăng, chỉ mới mấy ngày đã có rất nhiều yêu quái bị tàn sát trong trong địa giới Quảng Lăng. Ngoài ra yêu quái cũng đã trốn hết vào thâm sơn cùng cốc, không còn dám hung hăng như xưa nữa rồi.

- Thủy Viên chết rồi...

Nam tử áo bào đen trầm mặc.

Ngay cả triều đình cũng đã phái quân đội ra, Tuần Thiên sứ cũng đã ra tay, chuyện này nhất định không phải là giả.

Trong đại điện, đám đại yêu cũng không dám lên tiếng. Bọn hăn rất rõ trong đám đồ đệ của Cửu Sơn đảo chủ ông ta yêu thích nhất chính là Thủy Viên, tên Thủy Viên kia tự xưng là "Thủy Thần", thậm chí còn yêu cầu đám người đồng môn phải gọi hăn là Thủy Thần! Cũng chỉ có sư tôn là Cửu Sơn đảo chủ mới có thể thân thiết xưng hô một tiếng "Thủy Viên" mà thôi, Cửu

Sơn đảo chủ ngược lại rất là ủng hộ đối với sự ngang ngược của Thủy Thần đại yêu.

- Là ai giết?

Cửu Sơn đảo chủ nhìn xuống phía dưới.

- Vẫn chưa biết.

Đám Đại yêu này đều nói không nên lời.

- Một đám ngu xuẩn.

Cửu Sơn đảo chủ quát.

- Thanh Ngưu đâu!

- Sư tôn.

Một vị đại hán khôi ngô tiến lên cung kính đáp lời, hẳn chính là Đại đệ tử trong đám đệ tử của Cửu Sơn đảo chủ, là người thấp nhất trong đám đệ tử nhưng cũng là Đại yêu Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

- Việc này liền giao cho người, trong vòng ba ngày đi điều tra cho ta là ai đã giết sư đệ người.

Cửu Sơn đảo chủ nói.

Đại hán khôi ngô cung kính đáp:

- Vâng thưa sư tôn.

Trong đáy lòng Thanh Ngưu Đại yêu cũng hiểu được... Sư tôn tức giận như thế, một là vì mặt mũi! Dù sao sư tôn trên khắp thiên hạ cũng coi như là đại yêu ma tiếng tăm lừng lẫy rồi. Hai là bởi vì Thủy Thần đại yêu hầu như nằm trong tay hơn phân nửa tài nguyên của Quảng Lăng quận, rất

nhiều tài nguyên tu hành đặc thù mà Cửu Sơn đảo chủ cần đều do Thủy Thần đại yêu cung cấp. Còn những đại yêu bình thường khác lại không có năng lực khống chế sinh tử của mấy trăm vạn Nhân tộc giống như Thủy Thần. Hồi đó, hắc sủng ái Thủy Thần đại yêu như vậy cũng là bởi vì tác dụng to lớn của Thủy Thần! Bây giờ mất đi một đệ tử như vậy sao có thể không giận cơ chứ?

...

Hoàng hôn buông xuống.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu cùng nhau đi dạo bên bờ hồ, mấy ngày nay, hắc cũng thường xuyên mang Y Tiêu nếm thử những món ngon của Quảng Lăng quận, dù sao thức ăn của Quảng Lăng cũng rất nổi tiếng.

- Lôi Đình Dao Ngư của sông Lan Dương quả thật danh bất hư truyền, ta đã từng nếm qua, cảm thấy rất ngon. Nhưng bây giờ so ra mùi vị lại kém xa ở Quảng Lăng quận này.

Y Tiêu cười nói.

Tần Vân mỉm cười nói:

- Dù sao Lôi Đình Dao Ngư cũng chỉ ở sông Lan Dương của Quảng Lăng quận mới có, nếu như bắt xong rồi đưa đến những nơi khác cách đây hơn vạn dặm, cho dù còn sống đi nữa mùi vị cũng có sự khác biệt rất lớn. Quán mà ta dẫn người đi ăn hôm nay, cá cũng là bắt ngay trong hôm nay rồi đưa tới! Nước mà họ dùng cũng là nước trong Quảng Lăng, như vậy mới là chính tông nhất!

Y Tiêu gật đầu:

- Ừm, thức ăn của Giang Nam quả thực bất phàm.

- Tuổi thọ người tu hành chúng ta rất dài, người cũng có thể sống một thời gian dài tại Giang Nam mà.

Tần Vân cười nói.

Y Tiêu lườm Tần Vân một cái, không nói gì.

- Giá! Giá!

Ôn Xung công tử cười ngựa đến từ phía xa, xung quanh còn được vây quanh bởi đám thủ hạ.

Tần Vân và Y Tiêu bèn dừng lại ngẩng đầu nhìn qua.

- Tần huynh, Y cô nương, ta tìm hai người mãi đây!

Ôn Xung cười ngựa đến một bên, lập tức xuống ngựa rồi giao ngựa cho thủ hạ.

- Lúc trước vì đối phó đại yêu, Y Tiêu vẫn chưa nếm thử thức ăn của Quảng Lăng chúng ta nên ta liền dẫn nàng đến các tiệm có tiếng của Quảng Lăng nếm thử.

Tần Vân nói.

Ôn Xung nghe xong, lập tức gật đầu liên tục:

- Đúng đúng đúng, thức ăn của Quảng Lăng so với đồ ăn của quê quán ta là Nam Lăng còn ngon hơn nhiều! Trong quận thành một số tiệm mở hơn trăm năm cũng có rất nhiều, rất nhiều món đều phải đi những tiệm này mới có thể ăn ra mùi vị chân chính. Thế nhưng với quận thành to lớn này... Cho dù ăn hơn nửa năm cũng ăn không hết những tiệm có danh tiếng kia đâu.

- Hôm nay vừa ăn Lôi Đình Dao Ngư, rất là không tồi.

Y Tiêu mỉm cười.

Ôn Xung gật đầu liên tục, nói:

- Ừm! Ta cũng thích nhất là Lôi Đình Dao Ngư, các món ngon về cá Lôi Đình Dao Ngư có thể xếp ở ba vị trí đầu.

- Ôn huynh, người vội vã tìm chúng ta như vậy là có chuyện gì sao?

Tần Vân ngắt lời, trực tiếp hỏi.

Ôn Xung cười ha ha, nói:

- Suýt chút nữa quên mất chuyện chính, hai vị Tuần Thiên sứ bây giờ đều đang ở quận Thủ phủ, bảo là muốn gặp hai vị.

- Tuần Thiên sứ?

Tần Vân và Y Tiêu nhìn nhau.

Ôn Xung liền hạ giọng nói:

- Ta xin nói rõ trước, hai vị Tuần Thiên sứ này, một vị là thanh lệnh Tuần Thiên sứ Hồng Ngọc đạo nhân, một vị là tử lệnh Tuần Thiên sứ - Nguyên Phù cung chủ... Chắc hẳn các người cũng biết... Tuần Thiên minh chính là thế lực do Đạo gia Phật môn cùng với triều đình hợp lực xây dựng, rất nhiều cao nhân tu hành đều đảm nhiệm chức Tuần Thiên sứ ở trong đó. Quyền thế của Tuần Thiên minh cũng rất lớn.

Tần Vân gật đầu:

- Cái này ta đương nhiên hiểu. Tuần Thiên minh là do những người tu hành mạnh mẽ nhất lập nên để đối phó yêu ma trong thiên hạ.

Y Tiêu nói thêm:

- Tuần Thiên sứ chia làm hai loại, thứ nhất là thanh lệnh Tuần Thiên sứ, trong lúc đối phó yêu quái, quan viên dưới thất phẩm dám can đảm cản trở đều có thể trực tiếp chém giết! Cho dù là quận thủ một phương cũng phải kiêng kị. Thứ hai là Tử lệnh Tuần Thiên sứ... cho dù là quan viên dưới ngũ phẩm đều có thể trực tiếp chém giết, sau đó chỉ cần ghi chép trong hồ sơ là được. Cho dù giết một vị quận thủ ngũ phẩm... nhiều nhất cũng chỉ bị trừng phạt nhẹ mà thôi.

Tần Vân gật đầu.

Nhân tộc này là do triều đình và người tu hành cùng nhau che chở! Thậm chí thực lực cộng lại của Đạo gia Thánh địa và Phật môn Thánh địa còn trên cả triều đình.

Giống như tử lệnh Tuần Thiên sứ, bình thường đều là Tiên Thiên Kim Đan cảnh cao nhân mới có tư cách đảm nhiệm! Hoặc là một số người tu hành đã từng chém giết qua 'Tiên Thiên Kim Đan cảnh đại yêu ma'! Hoặc là đạt đến cảnh giới nào đó, hoặc là có chiến tích chém giết. Vì vậy bất kỳ một tử lệnh Tuần Thiên sứ hay thanh lệnh Tuần Thiên sứ nào... Đều có thực lực không cần bàn cãi.

- Không nói nữa, tranh thủ thời gian xuất phát đi thôi.

Ôn Xung nói:

- Hộ vệ đã an bài hai con ngựa cho hai người Tần Vân.

- Vâng.

Hai người Tần Vân, Y Tiêu cũng phân biệt lên ngựa, cùng Ôn Xung một đường đi về phía quận Thủ phủ.

Dọc đường, Y Tiêu truyền âm nói:

- Tần huynh, trong hai vị Tuần Thiên sứ này Hồng Ngọc đạo nhân chính là tiền bối Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, tu hành đến nay cũng đã hơn trăm năm, pháp bảo của nàng là 'Xích Hỏa Hồ Lô' có danh khí rất lớn, có thể phóng ra biển lửa ngập trời, thực lực tuyệt đối là đỉnh phong của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh rồi. Tuy là tán tu, nhưng cũng không thể đối xử lạnh nhạt, thực chất nàng khá là nóng tính, cũng ghét ác như thù.

Y Tiêu truyền âm nói:

- Về phần vị tử lệnh Tuần Thiên sứ Nguyên Phù cung chủ kia lại có địa vị cao hơn, đó là cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh. Lần này tới Quảng Lăng quận, đoán chừng cũng chỉ là lo lắng đám yêu ma không cam lòng nên sẽ phản công, cho nên mới tự mình đến tọa trấn, Nguyên Phù cung chủ căn bản là khinh thường ra tay đối phó với những tiểu yêu kia. Hắn là thái thượng trưởng lão của tông phái tu hành đứng đầu và cũng là duy nhất của Giang châu - Cảnh Sơn phái, là một trong hai vị cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh, chấp chưởng truyền thừa trọng địa 'Nguyên Phù Cung' của Cảnh Sơn phái.

Tần Vân gật đầu, truyền âm nói:

- Thanh danh Nguyên Phù cung chủ ta cũng sớm nghe qua, dù sao cũng là nhân vật hàng đầu trong tu hành giới Giang châu chúng ta, theo ta được biết, trong lịch sử, Cảnh Sơn phái đã từng được liệt vào hàng ngũ Đạo gia Thánh địa, chỉ tiếc hôm nay thực lực đại tổn, chỉ có thể coi là là đại phái đứng đầu.

Y Tiêu truyền âm đồng ý:

- Ủm. Cảnh Sơn phái từng là tông môn phù lục thật sự, có địa vị ngang với Thần Tiêu môn, chỉ tiếc là trong lúc chém giết với yêu ma, Cảnh Sơn phái từng bị công phá sơn môn, thực lực đại tổn. Nhưng dù vậy, luận về thủ đoạn phù lục vẫn có thể xếp trong ba vị trí đầu khắp thiên hạ đấy.

Tần Vân cũng rất tôn sùng Cảnh Sơn phái.

Nhưng lúc đó hẳn đạt được Kiếm tiên truyền thừa, am hiểu lại là kiếm thuật, đối phù lục một chút căn bản cũng không hiểu nên mới không gia nhập Cảnh Sơn phái.

Yêu cầu thu đồ đệ của Cảnh Sơn phái cũng hà khắc vô cùng.

Rất nhanh đã đến quận Thủ phủ.

Dưới sự dẫn dắt của Ôn Xung bèn đi vào trong một phòng khách, Tần Vân và Y Tiêu vừa vào liền thấy có một lão già râu tóc bạc trắng mặt mũi hiên lành mặc Đạo bào ngồi trên chủ vị, ở bên trái có một ngồi một mỹ phu nhân áo bào hồng, bên hông mỹ phụ kia còn có một hồ lô đỏ, cười dịu dàng nhìn về phía hai người Tần Vân và Y Tiêu đang đi tới. Mà bên phải chính là quận thủ đại nhân đang ngồi.

Quận thủ đại nhân liền nói:

- Tần Vân, Y Tiêu, sao còn chưa bái kiến hai vị tiên bối?

Tần Vân và Y Tiêu lúc này hành lễ:

- Tần Vân, Y Tiêu bái kiến Nguyên Phù tiên bối, Hồng Ngọc tiên bối.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân ở một bên cười tán dương, nói:

- Hai tên tiểu bối chưa vào Tiên Thiên lại có thể giết con Thủy Viên kia. Có thực lực, cũng có can đảm! Ta hận con Thủy Viên kia tận xương, mấy lần đều muốn đối phó hẳn, phủ đệ cũng đã đốt mấy lần, lần nào hẳn cũng trốn vào trong sông Lan Dương cả. Khiến ta cũng chỉ biết bó tay mà nhìn. Nguyên Phù cung chủ cũng đã từng ra tay qua, nhưng con Thủy Viên kia lại quá giáo hoạt, hai người các ngươi đã làm một chuyện mà người tu hành Giang châu chúng ta đều vỗ tay khen hay rồi đấy.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Giao Dịch

Y Tiêu mở miệng

- Cũng nhờ bảo vật mà tông môn ban thưởng chúng ta mới có thể chém giết thành công.

- Ta cũng chỉ là quần lấy Thủy Thần đại yêu mà thôi.

Tần Vân cũng khiêm tốn nói:

Chuyện kiếm ý đương nhiên là giữ bí mật, người biết được càng ít càng tốt.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân lắc đầu:

- Hai người các ngươi đừng khiêm nhường nữa, chưa đạt được Tiên Thiên đã dám đi giết Thủy Thần đại yêu, đó là chuyện liều lĩnh cỡ nào cơ chứ?! Chỉ cần có chút không cẩn thận có thể sẽ phải bỏ mạng. Hai người các ngươi đều còn trẻ, tiền đồ vô lượng, dám làm loại chuyện như vậy thật khiến ta khâm phục.

Nguyên Phù cung chủ mỉm cười nói:

- Lão hủ cũng có chút khâm phục, dù sao cứu được mấy trăm vạn người của Quảng Lăng quận có thể nói là công đức vô lượng. Về phần con Thủy Viên kia lúc trên bờ thực lực ngược lại rất bình thường, chỉ là có huyết mạch Thượng Cổ Thủy Viên, một khi vào trong nước, thực lực chẳng những sẽ tăng lên mấy lần, năng lực điều khiển nước càng làm cho người tu

hành chúng ta theo không kịp, chỉ với một con Thủy Viên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đã gây ra mối họa như thế, khó trách thời thượng cổ loài Thủy Viên kia đã từng gây tai họa cho toàn thiên hạ.

- Hai người các người ngồi đi, đứng đó làm gì?

Nguyên Phù cung chủ cười nói.

Tần Vân, Y Tiêu lúc này mới ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ở trước mặt Nguyên Phù cung chủ, bọn hắn đều khiêm tốn vô cùng.

Cho dù Yên Vũ kiếm ý mà Tần Vân đặc ý nhất để trước mặt Tiên Thiên Kim Đan cảnh cũng không coi vào đâu, mỗi một Tiên Thiên Kim Đan cảnh đều phải nắm giữ được hàm ý Thiên Đạo mới thành được Kim Đan! Thậm chí phần lớn đối với cảm ngộ thiên đạo còn cao sâu hơn nhiều so với Tần Vân. Bọn họ đã tu hành qua không biết bao nhiêu năm tháng dài đằng dặc, tu luyện pháp thuật cao cấp nhất, có pháp bảo cường đại nơi tay, họ đều có thể trấn áp khí vận một phương.

Có cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh tọa trấn, mới có tư cách xưng là tông phái tu hành đứng đầu.

Nhân vật như thế này nếu giết một tên quận thủ, triều đình cũng chỉ sẽ đòi co vài câu với Tuần Thiên minh mà thôi. Trừ phi thật sự làm triều đình gắt lên nếu không triều đình cũng sẽ không dễ dàng cãi nhau với một cao nhân Tiên Thiên Kim Đan rồi trở mặt!

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân cười nói:

- Con Thủy Viên kia có một viên Lưỡng Nghi Thủy Tâm Châu. Phải dựa vào Lưỡng Nghi Thủy Tâm Châu này mới có thể bố trí Lưỡng Nghi Thủy Tâm Đại Trận, cộng thêm thiên phú khổng thủy của Thủy Viên, có được Lưỡng Nghi Thủy Tâm Đại Trận hoàn toàn có thể cảm ứng được hết

thấy động tĩnh trong mười tám dặm xung quanh, có thể phát hiện bất kỳ sinh linh nào tiến vào, thậm chí còn có thể nhận biết ra được thực lực của sinh linh đó. Hơn nữa Lưỡng Nghi Thủy Tâm Đại Trận này là mượn nhờ hơi nước, phóng cảm ứng ra khắp trên trời dưới đất, người tu hành chúng ta cho dù muốn bay lên trời giết hắc, hắc đều có thể sớm cảm ứng được rồi lập tức trốn vào trong sông Lan Dương.

Nguyên Phù cung chủ mỉm cười nói:

- Viên Lưỡng Nghi Thủy Tâm Châu này đối với một hậu bối của ta hơi có chút tác dụng, liệu hai vị tiểu hữu có thể từ bỏ thứ mình yêu thích hay không? Đương nhiên ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của hai vị tiểu hữu, hai vị tiểu hữu cần đổi lấy thứ gì đó cứ việc nói.

Tần Vân và Y Tiêu nhìn nhau.

Lưỡng Nghi Thủy Tâm Châu được bố trí thành đại trận cũng chỉ có huyết mạch nghịch thiên như Thủy Viên mới có thể cảm ứng nhanh nhạy như vậy. Bảo vật này đối với hắc cũng chỉ tương đương với một bộ Pháp bảo bát phẩm mà thôi, hơn nữa Tần Vân cũng không dùng được.

- Nguyên Phù tiền bối, đây là Lưỡng Nghi Thủy Tâm Châu.

Tần Vân từ bên hông lấy ra Càn Khôn đại, từ trong lấy ra một hạt châu màu xanh đậm.

Sau khi Thủy Thần đại yêu chết, những bảo vật bên trong túi Càn Khôn này vẫn là do Tần Vân và Y Tiêu sau đó cẩn thận mới phân biệt ra được chín thành đồ vật trong đó, một thành còn lại bọn hắc vẫn không phân biệt được độ trân quý của nó. Dù sao lực ảnh hưởng của Thủy Thần đại yêu quá lớn, tích lũy không thua gì Tiên Thiên Thực Đan Cảnh bình thường. Ngoại trừ một cây pháp bảo lục phẩm là Hắc Thủy Ngưu Giác Xoa đã lọt vào tay Y Tiêu, những bảo vật khác đều thuộc về Tần Vân.

Bảo vật Tần Vân cũng là tùy thân mang theo, cũng không dám để ở nhà.

Tần Vân lúc này dâng Lưỡng Nghi Thủy Tâm Châu lên, nói:

- Văn bối tu luyện bản mệnh phi kiếm, cần một số vật liệu. Nếu có 'Hàn Phách linh dịch' hoặc là 'Nhu Yên Thủy' là tốt nhất.

Nguyên Phù cung chủ nghe xong nở nụ cười, vẫy tay một cái viên Lưỡng Nghi Thủy Tâm Châu kia đã đến trong tay, lật qua lật lại nhìn, cười nói:

- Vừa may là chỗ ta vẫn còn một chút 'Nhu Yên Thủy', thôi cho người vậy.

Nói xong liền lật tay, trong tay liền xuất hiện một bình nhỏ trong suốt màu xanh biếc, từng giọt nước một trong bình đang chuyển động, càng có sương mù đang cuộn cuộn trong bình.

Ánh mắt Tần Vân sáng lên.

Bản mệnh phi kiếm của mình... Muốn đạt tới thất phẩm, yêu cầu vật thuộc tính kim cũng không cao, chỉ là số lượng nhiều! Yêu cầu vật thuộc tính thủy lại khá cao, cực kỳ khó được. Đây vẫn chỉ là thất phẩm.

Pháp bảo phân làm cửu phẩm.

Cửu phẩm bát phẩm là thường thấy nhất, càng lên cao muốn tăng lên lại càng khó khăn, Thủy Thần đại yêu có nhiều tích lũy như vậy mà Hắc Thủy Ngư Giác Xoa cũng chỉ là lục phẩm Pháp bảo! Hồng Ngọc đạo nhân tu hành hơn trăm năm, Xích Hỏa Hồ Lô của nàng cũng chỉ là Ngũ phẩm Pháp bảo.

"Vù..." Bình nhỏ xanh biếc ném qua, Tần Vân sau khi bắt lấy liền quan sát một chút rồi nói:

- Hình như Như Yên Thủy này hơi nhiều thì phải.

- Cho rồi đã cho rồi.

Nguyên Phù cung chủ cười mỉm nói.

- Người cứ thu lấy đi, lão già Nguyên Phù rút một cọng lông chân còn thô hơn so với eo của người đấy.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân cười nói.

Nguyên Phù cung chủ lập tức trừng mắt.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân lại che miệng cười cười.

Nguyên Phù cung chủ lại nói:

- Lần này các người liều mạng cũng là vì tính mạng của vô số con dân. Cũng thôi vậy, sau này cũng đừng làm những chuyện nguy hiểm như thế nữa. Hai người các người đều trẻ tuổi vô cùng, tiền đồ rất lớn. Vẫn là nhanh chóng bước vào Tiên Thiên là tốt nhất!

- Vâng.

Tần Vân và Y Tiêu cũng là ngoan ngoãn lắng nghe lời dạy dỗ.

Nguyên Phù cung chủ đứng dậy, nói:

- Được rồi, đêm nay ta còn có chuyện quan trọng phải đi ra ngoài một chuyến. Hồng Ngọc, có việc cứ tùy thời gọi ta.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân cũng đứng dậy gật đầu:

- Người cũng đừng đi quá xa, người cần tọa trấn Quảng Lăng đấy.
- Yên tâm, ngay trong Quảng Lăng này thôi.

Nguyên Phù cung chủ cười liền đi ra ngoài.

Vèo... vừa ra ngoài phòng, Nguyên Phù cung chủ liền hóa thành một luồng điện quang trong nháy mắt đột ngột bay ngược lên trời, xẹt qua trời cao biến mất không thấy gì nữa.

- Thân hóa lôi đình, lôi pháp tu luyện tới trình độ như vậy, quả thực không thể tưởng tượng.

Y Tiêu thấy thế nhin không được nói nhỏ, dù sao nàng cũng tu luyện lôi pháp.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân nói:

- Năm đó Cảnh Sơn phái là đặt song song với Thần Tiêu môn các người, càng là phù lục một mạch chính tông, lôi pháp cũng không kém bao nhiêu so với Thần Tiêu môn các người, thuyền nát còn có ba lạng đinh, nội tình Cảnh Sơn phái vẫn là rất dày đấy. Ta cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đây, trong quãng thời gian gần đây có việc cứ đến quận Thủ phủ tìm ta.

Nói xong nàng cũng đi ra ngoài.

Ba người quận thủ, Tần Vân và Y Tiêu cùng nhau đi lại trong Quận Thủ phủ.

Quận thủ đại nhân cười nói:

- Tần Vân, Y Tiêu. Hai người các người thật đúng là phúc tinh của ta, giúp ta thu thập được Linh quả, lại giúp ta giết tên Thủy Thần đại yêu kia. Tuy rằng ta không có ra sức gì, nhưng Thủy Thần đại yêu đã gây tai họa cho Quảng Lăng quận hơn hai trăm năm nay lại bị diệt trong lúc ta nhậm

chức. Đây chính là chiến tích to lớn, có lẽ trong vòng vài tháng nữa ta cũng sẽ được đề bạt, đến lúc đó sẽ rời khỏi Quảng Lăng.

Y Tiêu liền nói:

- Chúc mừng Ôn bá bá thắng chức.
- Chúc mừng quận thủ đại nhân thắng chức.

Tần Vân cũng liền cười nói.

Quận thủ đại nhân cười nói:

- Ha ha... Lại nói tiếp ta càng thêm hâm mộ những người tu hành như các ngươi, một người chống đỡ được một đội quân thôi đi, còn tuổi thọ thật đúng là khiến những người phàm tục như ta phải hâm mộ. Giống như Nguyên Phù tiên bối hồi nãy cũng đã sống hơn ba trăm tuổi rồi đấy.

Y Tiêu mỉm cười nói:

- Trong Quảng Lăng quận này còn có vô số người phàm tục hâm mộ Ôn bá bá đấy!

Quận thủ đại nhân cười ha hả, nói:

- Cũng đúng, dục vọng của con người là vô hạn, biết đủ là được, biết đủ là được. Y Tiêu ta cũng không nói nhiều làm gì, Tần Vân, với thân phận bây giờ của ngươi... tòa nhà mà lúc trước ta chuẩn bị cho phụ thân ngươi cũng có chút nhỏ rồi. Ta vừa chuẩn bị xong cho ngươi một tòa trạch viện, sáng sớm ngày mai để Ôn Xung dẫn ngươi qua đó! Đây coi như là món quà mà ta tặng cho ngươi trước khi đi.

Tần Vân nghe xong, cũng không cự tuyệt, liền nói ngay:

- Tần Vân xin nhận lấy vậy.

Đối với Tần phủ cũ hãn cũng rất có cảm tình, dù sao thời niên thiếu của hãn cũng đã lớn lên ở tòa nhà cũ đó, chỉ là hiện nay, không gian quả thật có chút nhỏ! Thuật phi kiếm cũng không có chỗ đủ rộng để luyện tập, sau này khi mình lớn mạnh rồi sẽ có một số đại địch, nếu hãn muốn bố trí một số đại trận bảo vệ nhà hãn lại có chút nhỏ. Cho dù quận thủ đại nhân không an bài hãn cũng sẽ tự mua lấy, dù sao trong túi Càn Khôn còn có hơn trăm vạn lượng ngân phiếu đấy.

- Ha ha.

Quận thủ nhìn Tần Vân, rồi lại nhìn Y Tiêu một cái, vỗ vỗ bả vai Tần Vân rồi quay đầu rời đi.

Hãn cảm giác được sau khi đối phó Thủy Thần đại yêu, quan hệ giữa Tần Vân và Y Tiêu rõ ràng gần gũi hơn rất nhiều.

Chẳng qua trước kia ông đã nhắc nhở qua Tần Vân một lần, dĩ nhiên sẽ không cần nói nhiều nữa.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Sóng Gió Nổi Lên

Sáng sớm ngày hôm sau, Ôn Xung liền nhiệt tình dẫn Tần Vân đi xem thử trạch viện mới.

- Tần huynh, chỉ vì tòa trạch viện này mà cha ta đã tốn không ít sức lực. Tiểu Kính Hồ ở phía đông vốn có năm tòa trạch viện lớn trong đó có hai tòa là của Ôn gia chúng ta, hôm nay cũng đã tốn chút sức lực mua luôn ba tòa trạch viện xung quanh, thậm chí còn nối thông thành một tòa phủ đệ lớn, Tiểu Kính Hồ cũng có vài phần nằm luôn trong phủ, phóng tầm mắt ra khắp Quảng Lăng quận phủ đệ như thế cũng đủ để xếp trên ba vị trí đầu.

Ôn Xung nói, Tần Vân nhìn qua cũng là khá kinh hãi, hẳn biết rõ quận thủ đại nhân ra tay nhất định sẽ không nhỏ, nhưng khi nhìn thấy vẫn vô cùng kinh hãi.

Tòa phủ đệ như thế nếu chỉ cần bạc có thể sẽ không mua được, những phú thương giàu có cũng sẽ không dễ dàng bán ra mà còn phải có quyền thế.

Cũng chỉ có quận thủ đại nhân mới có thể giải quyết ổn thỏa trong thời gian ngắn.

Đáy lòng Tần Vân cũng hiểu rõ...

Quận thủ đại nhân làm như thế, một mặt là do hắn đã giúp đỡ quận thủ thu thập Linh quả và giết Thủy Thần đại yêu khiến ông ta được thăng chức nên mới cảm ơn như vậy. Một phương diện khác e rằng chính là muốn kết giao với hắn, dù sao phủ đệ cũng phải sống ở đó trong thời gian dài, chỉ cần

còn ở sẽ nghĩ tới phủ đệ của Tần phủ là do Ôn quận thủ tặng, như vậy cũng sẽ thường xuyên nhớ đến tình nghĩa này, điều này so ra còn tốt hơn nhiều việc tặng bảo vật.

- Phiên Ôn huynh giúp ta gửi lời cảm ơn tới quận thủ đại nhân.

Tần Vân nói.

- Ha ha, người thích là tốt rồi.

Ôn Xung cũng cười.

Trong hôm đó, cả nhà Tần gia cũng tới xem phủ đệ, trông rất là thoả mãn.

Lúc trước vì chê Tần phủ nhỏ nên sau khi đại ca Tần An của hắn có gia đình liền chuyển ra ngoài sống, một là vì thuận lợi cho việc làm ăn, hai là vì phủ đệ có chút nhỏ, không quá thuận tiện.

Cả nhà Tần Vân bọn họ cũng rất nhanh bắt đầu chuyển nhà.

Mẫu thân Thường Lan đi lại trong phủ đệ, vuốt ve cột hành lang đều đã tróc sơn, những cây cột hành lang này bà đã quá quen thuộc, nhắm mắt lại cũng có thể đi lại như thường.

Đám người hầu ở một bên cũng đang di dời những thứ như bình hoa, tranh vẽ, thư pháp, ...

Mẫu thân Thường Lan thấy thế liền chỉ vào những thứ cũ kỹ kia như cái bàn trong phòng, nói:

- Mang hết đi, những thứ này cũng mang hết đi.

Tần Vân đi tới, nhin không được nói:

- Mẫu thân à, cái bàn này cũng đã cũ và bị hư hao như vậy rồi, đừng mang theo làm gì.

- Người biết cái gì, khi còn bé người luyện kiếm xong, đều ăn cơm trên bàn này đấy, sao có thể tùy ý vứt đi chứ?

Tuổi của mẫu thân Thường Lan cũng gần năm mươi, tuổi lớn rồi, rất nhiều đồ dùng cũ cũng không nỡ bỏ.

Tần Vân hết cách.

Nhiều thứ cũ cũng không còn dùng đến cũng muốn mang theo.

Tần An cười nói:

- Nhị đệ à, mẫu thân muốn mang cứ cho mẫu thân mang theo đi, hơn nữa ở đây có nhiều thứ đều là người dùng lúc còn nhỏ đấy! Những thứ mà đám người thần tiên các người dùng cũng không thể tùy tiện vứt đi. Mẹ không cần ta cũng cần đấy. Người tin hay không, ta tùy tiện mang một món đi bán, nói đây là khung vũ khí của nhị đệ ta đã từng dùng cũng có thể bán được một cái giá cao đấy!

Tần Vân sững sờ, nhin không được nói:

- Đại ca, người thật không hổ là một thương nhân.

Người hầu rất nhiều, cộng thêm quận thủ đặc biệt phái người giúp dọn nhà, từng rương vật phẩm liên tục đem đến phủ đệ mới, chỉ trong một ngày là nhà đã chuyển xong.

Những chuyện lớn như dời nhà này, Tần gia đương nhiên cũng phải chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi khắp nơi để ăn mừng chuyển dời nhà, thời gian được quyết định vào ba ngày sau.

...

Vân Hồ, trên Cửu Sơn Đảo.

Trong đại điện rộng lớn.

Thân ảnh nam tử áo bào đen ngừng tụ trên bảo tọa, đưa mắt quan sát xuống phía dưới.

Thanh Ngưu Đại yêu cung kính hành lễ, nói:

- Sư tôn. Ta đã điều tra ra là ai giết chết Thủy Thần sư đệ rồi.

- Là ai?

Cửu Sơn đảo chủ hỏi.

Thanh Ngưu Đại yêu nói ra:

- Trong tin tức nội bộ triều đình Nhân tộc nói rằng, Y Tiêu đệ tử của Thần Tiêu môn tiếp nhận nhiệm vụ tông môn, mang theo bảo vật mà tông môn ban thưởng, lại có Tu Tiên giả Tồn Vân của Quảng Lăng quận tương trợ, hai người tu hành chừa vào Tiên Thiên đi đối phó Thủy Thần sư đệ. Thủy Thần sư đệ cũng không có để bọn chúng vào mắt, cuối cùng chết trong tay hai người bọn họ.

Đồng tử Cửu Sơn đảo chủ co rút lại, hừ nhẹ nói:

- Thần Tiêu môn? Ta biết ngay mà, với sự cẩn thận của Thủy Viên, Nhân tộc muốn giết hẳn sẽ không dễ dàng như vậy. Thì ra là có Thần Tiêu môn nấp ở sau lưng! Thần Tiêu môn cũng dám nở phách đệ tử môn hạ đến mạo hiểm, đã vậy bọn chúng còn thật sự thành công nữa chứ.

Cửu Sơn đảo chủ hỏi tiếp:

- Đúng rồi, hai người tu hành này đều có lai lịch gì đặc biệt hay không? Nhân tộc âm mưu đối phó Thủy Viên cũng không phải là lần một

lần hai rồi, lần này tại sao lại thành công?

Thanh Ngưu Đại yêu cung kính nói:

- Bẩm sư tôn, Y Tiêu kia của Thần Tiêu môn, tuổi gần mười chín, là đệ tử Y thị của Côn Lôn châu.

- Đệ tử Y thị?

Cửu Sơn đảo chủ khẽ nhú mày.

Đây là một con quái vật khổng lồ.

Y thị của Côn Lôn châu... Chỉ với sức ảnh hưởng của một gia tộc cũng đủ để cho triều đình và đám yêu ma kiêng kỵ.

Thanh Ngưu Đại yêu nhú mày, nói:

- Về phần tên Tần Vân kia ngược lại có chút thần bí. Ta tra tới tra lui, chỉ có thể xác định Tần Vân là một vị Kiếm Tiên, hẵn mười lăm tuổi đã là người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Quảng Lăng quận, lại không gia nhập một môn phái tu hành nào của Giang châu. Mà là rời nhà ngao du thiên hạ... Có thể tra ra, trong sáu năm du hành, hẵn đã từng ở Bắc Địa biên quan ba năm, từng giết chết mấy trăm con yêu quái trên chiến trường, về phần hẵn rốt cuộc là đệ tử của tông phái nào không rõ rồi, thế nhưng nếu là Kiếm Tiên cũng chỉ có vài nơi mà thôi.

- Kiếm Tiên?

Cửu Sơn đảo chủ hừ nhẹ.

Kiếm Tiên luôn luôn giết chóc rất nặng. Trong phương diện đối phó với yêu ma, Kiếm Tiên đều là người xông lên đầu tiên đấy.

- Đúng rồi, Bạch Hổ sư đệ lúc trước bị mất một cánh tay cũng là do tên Kiếm tiên kia chém đứt, lúc ấy người Y Tiêu kia đã từng liên thủ với Tần Vân đối phó với Bạch Hổ sư đệ.

Thanh Ngưu Đại yêu nói.

- Kêu Bạch Hổ tới đây.

Cửu Sơn đảo chủ lập tức dặn dò.

Ở dưới lập tức có thủ hạ đi truyền lệnh.

Bạch Hổ Đại yêu bởi vì gần đây dưỡng thương, thương thế trên tay cũng coi như là khỏi rồi, hẳn nghe được lệnh đương nhiên lập tức tới gặp sư tôn.

- Bạch Hổ, thực lực của hai người tên Tần Vân và Y Tiêu như thế nào?

Cửu Sơn đảo chủ hỏi.

Bạch Hổ Đại yêu sững sờ, sau đó ngoan ngoãn nói:

- Tên Tần Vân kia chẳng qua là ỷ vào một thanh pháp bảo phi kiếm lợi hại mới có thể không phân cao thấp với ta, nếu không có thanh pháp bảo phi kiếm này một tay ta cũng có thể chém chết hắn! Về phần nữ tu tên Y Tiêu kia từng miễn cưỡng thi triển ra Thiên Lôi Thuật... Thực lực so với Tần Vân e rằng còn kém một tia.

Cửu Sơn đảo chủ cười lạnh, phất phất tay:

- Chỉ với thực lực vậy mà cũng có thể giết Thủy Viên? Xem ra Thần Tiêu môn ban thưởng không ít thứ tốt. Được rồi, người đi xuống đi.

- Vâng.

Bạch Hổ Đại yêu ngoan ngoãn lui xuống.

Trong đại điện chỉ còn lại có Cửu Sơn đảo chủ, Thanh Ngưu Đại yêu cùng với hai tên yêu quái giữ cửa.

Cửu Sơn đảo chủ trầm giọng nói:

- Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu Đại yêu cung kính nói:

- Vâng, thưa Sư tôn.

Trong đôi mắt Cửu Sơn đảo chủ hiện lên huyết quang:

- Người cũng biết, ta tu hành cần máu trong tim của đồng nam đồng nữ, một mực là do Thủy Viên sư đệ của người thu thập. Bây giờ hắn đã chết, mất mặt là chuyện nhỏ. Nhưng máu trong tim đồng nam đồng nữ lại rất là phiền toái... Ta biết rõ, Thủy Viên có dã tâm, từ trước đến nay đều cò kè mặc cả với ta. Ta tính toán qua số lượng đồng nam đồng nữ hắn bắt hàng năm ở Quảng Lăng quận và số lượng máu trong tim hiến cho ta, trong tay hắn nhất định vẫn cất giấu lượng lớn máu trong tim đồng nam đồng nữ.

Thanh Ngưu Đại yêu gật đầu:

- Với tính cách của Thủy Thần sư đệ, chắc còn giấu rất nhiều. Không cho hắn đủ lợi ích hắn sẽ không lấy ra đâu.

Cửu Sơn đảo chủ ra vẻ sủng ái tên đồ đệ kia cũng là lẽ đương nhiên, bởi vì hắn cần đồ đệ này dâng lên số lượng lớn máu trong tim đồng nam đồng nữ.

Cửu Sơn đảo chủ nói:

- Bây giờ hắn đã chết, số máu trong tim đồng nam đồng nữ kia mà hắn tích góp lại nhất định đã lọt vào tay hai người Tần Vân và Y Tiêu kia. Thậm chí trong mắt bọn hắn, đây chẳng qua là một ít máu mà thôi, e rằng sẽ không phân biệt được chỗ trân quý của chúng. Hơn nữa Y Tiêu này xuất thân từ đại gia tộc e rằng sẽ chịu không nổi đồng máu kia, rất có thể sẽ phân cho tên Tần Vân kia.

- Vâng.

Thanh Ngưu Đại yêu ngoan ngoãn đáp.

Cửu Sơn đảo chủ dặn dò:

- Thanh Ngưu, người làm việc là ta an tâm nhất. Ma bộc dưới trướng ta người cứ việc sử dụng, chỉ với một yêu cầu, giúp ta lấy lại mớ máu đó.

- Giết luôn Y thị đệ tử?

Thanh Ngưu Đại yêu nhin không được hỏi.

- Giết hết đi.

Cửu Sơn đảo chủ hừ lạnh.

- Nhưng tính khí của Y thị lão tổ...

Thanh Ngưu Đại yêu lo lắng nói.

Cửu Sơn đảo chủ cười nhạo:

- Nhân tộc đã đấu đá với Yêu tộc ta bao lâu nay, Y thị của hắn trong Côn Lôn châu là đại gia tộc gì cơ chứ, con cháu đời đời nhiều vô số kể, chết một tên tiểu bối mà thôi. Y thị lão tổ sẽ phải tái đấu với Vân Ma sơn ta sao?

Cửu Sơn đảo chủ có chút do dự, nói:

- Đương nhiên! Trước hết giết tên Tần Vân kia trước đi, nếu như tìm không được số máu kia trên người hắn lúc đó mới nghĩ đến việc giết Y Tiêu đoạt bảo.

- Đã rõ!

Thanh Ngưu Đại yêu cung kính nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hồng Gia Lão Cửu

Bên trong nhà cũ của đệ nhất gia tộc Hồng Gia tại thành Quảng Lăng quận, Hồng đại thiếu gia đi tới một gian phòng, nha hoàn canh giữ ngoài phòng hướng về phía Hồng đại thiếu gia khẽ gật đầu. Hồng đại thiếu gia đứng trước cửa phòng nói:

- Cửu đệ, ta có thể vào không?

- Vào đi.

Bên trong phòng vang lên một giọng nói lạnh nhạt

Két...

Hồng đại thiếu gia lúc này mới đẩy cửa bước vào, sau khi bước vào liền nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú đang khoanh chân ngồi trên giường. Thiếu niên chậm rãi mở mắt, có một tia sáng hiện lên trong đáy mắt, hắn nhìn Hồng đại thiếu gia nói:

- Đại ca, mọi chuyện đều làm xong rồi chứ?

- Xong rồi, xong rồi.

Hồng đại thiếu gia liên tục gật đầu.

Người này vốn là Cửu đệ của hắn, lại là thứ xuất, địa vị ở Hồng Gia vốn thấp vô cùng. Thế nhưng Cửu đệ cực kỳ thông minh, bái một tán tu làm thầy, sau này hắn cũng mở được Tiên môn, trở thành một kẻ tu hành.

Đây là tin mừng lớn của Hồng Gia, bọn họ lập tức đưa Hồng Gia Lão Cửu trở thành trụ cột mà bồi dưỡng. Hồng Gia nổi dậy nguyên do cũng bởi vì sau lưng có Châu Mục đại nhân, nhưng dựa vào người khác cũng không bằng dựa vào chính mình. Hồng Gia Lão Cửu, là người tu hành đầu tiên ở Hồng Gia, bọn họ lúc trước đều cung phụng kẻ tu hành bên ngoài.

- Tốt rồi.

Thiếu niên tuần tú lúc này bước xuống giường.

- Việc này không nên chậm trễ, hiện tại ta liền xuất phát đi gặp Tần đạo hữu.

- Gặp như vậy sao?

Hồng đại thiếu gia nhện không được hỏi.

- Cửu đệ, Tần gia hai ngày nữa sẽ mở tiệc chiêu đãi quần hùng, chúng ta hay là đợi thêm hai ngày nữa đi?

- Muộn rồi, sợ là lúc đó đã bị kẻ khác thế chỗ rồi.

Thiếu niên tuần tú lắc đầu.

- Bây giờ lập tức xuất phát.

- Được được.

Hồng đại thiếu gia cũng không dám nói nhiều, hân hạnh dù là con trưởng ở Hồng Gia, nhưng Hồng Gia Lão Cửu chính là trụ cột tương lai của cả Hồng Gia.

Một đoàn người đông đúc của Hồng Gia đi qua phố, người xung quanh nhìn thấy Hồng Gia liền tránh dạt sang một bên, không dám đắc tội.

Một vị trung niên mặc cẩm bào chủ động tiến lên, sau đó quỳ xuống nói:

- Hồng đại thiếu gia, Hồng đại thiếu gia.

Hồng đại thiếu gia ở trong đội ngũ cưỡi ngựa khẽ nhú mào nhìn qua:

- Lưu chương quỹ, người đây là có ý gì?

- Ta sai rồi, là ta say rượu lỡ lời, là ta ngu xuẩn, kính xin Hồng đại thiếu gia giơ cao đánh khẽ, giơ cao đánh khẽ.

Vị trung niên mặc cẩm bào đang cầu xin tha thứ.

- Không biết người đang nói cái gì.

Hồng đại thiếu gia cười lạnh.

- Chỉ cần Hồng đại thiếu gia trả lại tửu lâu cho ta, bạc còn thiếu ta nhất định trả, ta tuyệt không quên đại ân đại đức Hồng đại thiếu gia.

Vị trung niên mặc cẩm bào luôn miệng cầu xin.

Lúc này có tiếng nói truyền ra từ cỗ xe phía sau Hồng đại thiếu gia:

- Đại ca, nhanh lên.

- Đuổi đi!

Hồng đại thiếu gia quát lớn, lập tức có hai hộ vệ tiến lên, túm người trung niên kia ném sang một bên.

Người xung quanh đều bàn tán:

- Nghe nói Lưu chương quỹ ở sông bạc đã thua cả tửu lâu nhà mình.

- Tự mình đi cá cược, trách được ai?

- Ta lại nghe nói hần say rượu lỡ lời đắc tội Hồng đại thiếu gia, Hồng đại thiếu gia có lẽ cũng không biết việc này, nhưng sòng bạc Thượng Quan Cửu Chỉ muốn lấy lòng Hồng đại thiếu gia, khiến Lưu chương quỹ mơ hồ liên thua cả một tuần lâu.

- Ta lại thấy hần thật can đảm, ở Quảng Lăng mà dám đắc tội Hồng Gia? Đây là hần muốn chết sao?

Lúc này đội ngũ tiếp tục bước đi, Hồng đại thiếu gia chẳng thềm liếc mắt nhìn. Ở Quảng Lăng quận, hần chỉ kết giao với công tử nhà quận thủ, dám Tu Tiên giả Tần công tử, một ít phú hào muốn lấy lòng... còn người như Lưu chương quỹ, chỉ có bọn thủ hạ vì nịnh nọt hần, mà chủ động làm mà thôi.

Rất nhanh đã tới Tần phủ ở Tiểu Kính Hồ.

Hồng Gia Lão Cửu từ trong cỗ xe ngựa bước xuống.

- Tần phủ thật đẹp.

Hồng đại thiếu gia nhìn bao quát, nhin không được nói:

- Cửu đệ, ta nghe nói Tần phủ này là do quận thủ đại nhân tự mình mua, gồm năm trạch viện thông với nhau, Tiểu Kính Hồ có nhiều phủ đệ, so với Hồng Gia của chúng ta chỉ nhỏ hơn một chút. Nhưng vì sao một phủ đệ lớn thế này, lại không có thủ vệ nào canh cửa?

Thiếu niên tuần tú không đáp, chủ động bước tới cửa lớn, gõ mấy tiếng.

Cửa lớn mở, một người gác cổng gọi là Lý bá bước ra.

- Hồng Gia Lão Cửu Hồng Lăng Thông đến bái kiến Tần nhị công tử, xin nhờ chuyển lời.

Thiếu niên tuần tú mỉm cười nói.

- Được, được, được.

Lý bá cười ha hả đáp, lập tức an bài người đi truyền lời. Hồng Lão Cửu đứng ngoài cửa chờ đợi, Hồng đại thiếu gia cũng đứng ở một bên.

Một lát sau cửa mở, Tần Vân mặc áo bào màu ghi bước ra, cười nói:

- Xin chào Hồng đại thiếu gia, vị này hẳn là Hồng Lăng Thông Hồng Cửu thiếu gia phải không?

- Đúng vậy, đây là Cửu đệ của ta.

Hồng đại thiếu gia nhếch miệng cười nói.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tần Vân, Hồng Lão Cửu trong lòng rung động, bởi vì trong đan điền của hắn vốn có một mai rùa cổ xưa treo lơ lửng, trên mai rùa có một vết nứt, lúc này mai rùa chấn động, Hồng Lão Cửu không khỏi kính sợ:

- Người này không nên là kẻ địch? Vì nếu là địch, sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Với bản lĩnh của ta, nếu như Tần Vân này cùng với Bạch Hồ Đại Yêu trong truyền thuyết thực lực tương đương, ta tuy đánh không lại, nhưng vẫn có thể tự bảo vệ tính mạng mình. Chẳng lẽ thực lực của hắn, so với lời đồn còn đáng sợ hơn?

- Bái kiến Tần công tử.

Hồng Lão Cửu hơi khom người, tỏ vẻ kính trọng.

Tần Vân đỡ dậy, liền nói:

- Điều là đạo hữu tu hành, ta không nhận nổi đại lễ này.

- Tần công tử vì Quảng Lăng quận của chúng ta làm việc, lễ này có thể nhận.

Hồng Lão Cửu dùng chân nguyên truyền âm nói.

Tần Vân kinh ngạc, chuyện hãn và Y Tiêu giết Thủy Thần đại yêu không hề công khai, nhưng dù sao Hồng Gia biết được, cũng là chuyện bình thường.

- Mời!

Tần Vân đi phía trước dẫn đường.

Hồng Lão Cửu, Hồng đại thiếu gia đi theo, phía sau có nha hoàn xinh đẹp bưng theo hộp lễ vật.

Tới một mảnh sân nhỏ vắng vẻ, Tần Vân, Hồng Lão Cửu, Hồng đại thiếu gia liền ngồi xuống.

- Hồng đại thiếu gia, ngài cùng Cửu đệ tới tìm ta không biết có chuyện gì?

Tần Vân cười nói.

- Ta nghe nói Tần huynh cùng đệ tử Thần Tiêu môn liên thủ giết chết Thủy Thần đại yêu, vì Quảng Lăng quận trừ hại, trong lòng ta khâm phục không thôi.

Hồng Lão Cửu nói:

- Nói thật, điều ta muốn nhất là sau khi ta khai mở Tiên môn có thể diệt trừ Thủy Thần đại yêu, chỉ là thực lực có hạn. Về phần hôm nay tới đây, không dám dối gạt Tần huynh, ta thực có việc muốn nhờ.

- Chuyện gì?

Tần Vân chăm chú nhìn Hồng Lão Cửu, hẳn từng nghe nói Hồng Lão Cửu là bá một người Tán Tu tu hành làm thầy, đã mở được Tiên môn, đạo pháp, trận pháp đều tinh thông.

- Ta được biết Thủy Thần đại yêu sau khi chết, Tác Vân Liên đang ở trong tay Tần huynh?

Hồng Lão Cửu nói.

Tần Vân gật đầu:

- Đúng vậy.

- Ta chính là muốn Tác Vân Liên.

Hồng Lão Cửu thẳng thắn nói.

- Thế nhưng Tác Vân Liên là pháp bảo bát phẩm.

Tần Vân trả lời.

Bất kỳ một pháp bảo nào đều vô cùng quý giá, cứ lấy tài sản toàn bộ Hồng Gia tích lũy mà nói, e là dùng toàn lực cũng chỉ có thể mua được một món pháp bảo bát phẩm, cửu phẩm mà thôi. Hơn nữa còn phải xem người tu hành có muốn bán hay không!

Hồng Lão Cửu mỉm cười nói:

- Ta tự nhiên sẽ không lấy không của huynh.

Ba ba ba!!!

Hồng Lão Cửu vỗ tay nhẹ nhàng, hai nha hoàn xinh đẹp từ ngoài viện đi vào, bọn họ đều mang theo hộp lễ vật, sau đó đặt chúng trên bàn đá, chậm

rãi mở ra. Trong một hộp là hoả san hô tinh xảo, trong hộp còn lại là trân châu to hơn nắm tay, đều là trân bảo hiếm thấy.

- Ta biết Tần huynh vừa mới chuyển nhà, sợ là thiếu người hầu, hai nha hoàn này để ở chỗ Tần huynh, bọn họ vẫn còn thân xử tử.

Hồng Lão Cửu mỉm cười, hai nha hoàn này là mỹ nữ được Hồng Gia tuyển chọn kỹ càng, không kém hơn những danh kỹ nổi tiếng.

- Đương nhiên những thứ này cũng chỉ là lễ vật.

Hồng Lão Cửu cười khẽ nói thêm.

- Ta muốn dùng thêm một pháp bảo phi kiếm cửu phẩm, cùng với năm mươi vạn lượng bạc để đổi lấy Tác Vân Liên của huynh!

- Pháp bảo phi kiếm?

Tần Vân trong lòng khẽ động.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Không Thể Đắc Tội

Nếu là những pháp bảo cứu phẩm khác Tần Vân cũng sẽ nhất định không đổi.

Nhưng pháp bảo phi kiểm đối với hắn mà nói lại càng nhiều càng tốt, khi đang chiến đấu với địch, bản mệnh phi kiểm có thể giết địch từ xa! Nhưng địch nhân cũng sẽ thi triển các loại thủ đoạn như đạo pháp để đối phó hắn, lúc này cần phải có một thanh pháp bảo phi kiểm có thể hộ thân bất cứ lúc nào. Hơn nữa còn có một số pháp thuật phi kiểm có thể thi triển bằng nhiều thanh phi kiểm, với bản mệnh phi kiểm làm chủ, những phi kiểm khác làm phụ, tạo thành kiểm trận!

Giống như là đang bị một bầy Kiếm tiên đánh hội đồng vậy, hiệu quả cũng là vô cùng tốt.

Tần Vân cười nói:

- Pháp bảo phi kiểm à? Hồng Cửu huynh đệ, có thể cho ta xem thanh pháp bảo phi kiểm này chứ?

- Đương nhiên là được.

Hồng lão cứu trong lòng khẽ động.

- Vù...

Một thanh bảo kiếm cắm trong vỏ giắt bên hông hắn từ từ bay ra rồi bay đến bên cạnh Tần Vân.

Tần Vân sau khi cầm lấy, một tia chân nguyên của Tần Vân cẩn thận từng li từng tí thấm thấu vào thanh phi kiếm này, toàn thân phi kiếm màu đen, trông khá bình thường, nhưng lại cảm giác được một sự lạnh lẽo từ thanh phi kiếm truyền ra.

Tần Vân khẽ gật đầu, nói:

- Lấy Hắc Vân Hàn Thiết làm vật liệu chủ chốt để luyện chế pháp bảo phi kiếm? Thủ đoạn luyện chế tương đối bình thường, cũng không có gì đặc thù, thế nhưng cũng phù hợp tiêu chuẩn.

- Nếu là pháp bảo phi kiếm lợi hại cũng không phải cửu phẩm rồi.

Hồng lão cửu mím cười nói.

Tần Vân gật đầu.

Phi kiếm phân làm hai loại.

Loại thứ nhất là luyện chế pháp bảo phi kiếm giống như luyện chế những pháp bảo khác! Bình thường cần tài liệu cực kỳ trân quý, tay nghề luyện khí cực cao mới có thể luyện thành. Pháp bảo phi kiếm như vậy thật ra khá giống với pháp bảo bình thường, ví dụ như trong lúc luyện chế sử dụng thủ đoạn như huyền thuật, như vậy lúc thi triển phi kiếm sẽ mang theo huyền thuật. Hay sử dụng thủ đoạn ẩn chứa một chút sấm sét để luyện chế pháp bảo phi kiếm, một khi thi triển sẽ xuất hiện sấm sét, uy thế khủng bố.

Loại pháp bảo phi kiếm này, thiên kì bách quái! Luyện chế thành ra hình dạng gì hoàn toàn là do những cao thủ luyện khí quyết định.

Loại thứ hai chính là bản mệnh phi kiếm.

Bản mệnh phi kiếm là nuôi dưỡng trong đan điền, dùng chân nguyên và hồn phách nuôi dưỡng, dần dần hấp thu đủ loại tinh hoa của những vật

trân quý mà lớn lên, trông giống như một gốc cây chậm rãi phát triển! Chỗ thần kỳ của bản mệnh phi kiếm bình thường được quyết định bởi Kiếm ý. Kiếm ý, chính là hàm ý Thiên Đạo. Trong thời gian lấy kiếm ý nuôi dưỡng bản mệnh phi kiếm là lúc mà thuận theo tự nhiên mà khiến cho bản mệnh phi kiếm phát triển, lúc đó sẽ càng thêm phù hợp với kiếm ý của bản thân. Ví dụ như Tần Vân lấy Yên Vũ kiếm ý nuôi dưỡng bản mệnh phi kiếm, qua thời gian lâu dài, bản mệnh phi kiếm cũng có thể gọi Yên Vũ phi kiếm.

Bởi vì là dùng hồn phách, kiếm ý để nuôi dưỡng nên khi điều khiển uy lực trực tiếp đạt tới cực hạn của sự hoàn mỹ.

Tuy rằng không có sự đa dạng về hình dáng của loại pháp bảo phi kiếm thứ nhất, nhưng uy lực lại cao hơn hẳn hai cấp! Đủ để cho những người tu hành khác đều hâm mộ vô cùng, dù sao tuyệt đại đa số người tu hành vốn cũng không có pháp môn tu luyện bản mệnh Pháp bảo.

Tần Vân gật đầu:

- Tốt lắm, sợi Tác Vân Liên này thuộc về Hồng Cửu huynh đệ rồi.

Nói xong bèn vung tay lên, dây xích quấn quanh cổ tay liền bay về phía Hồng Cửu.

Sau khi Hồng Cửu nhận lấy liền mừng rỡ trong lòng, hẳn lại không thể thi triển ngự kiếm thuật, chỉ với một thanh pháp bảo phi kiếm trong tay hẳn sử dụng cũng không có bao nhiêu uy lực. Mà Tác Vân Liên này khi biến lớn có thể tới vài chục trượng, khi biến nhỏ có thể như dây xích quấn quanh trên ngón tay. Phối hợp với tạo nghệ trận pháp của hắn có thể phát huy ra uy lực to lớn của Tác Vân Liên. Về phần dùng dây xích để trói và quất kẻ địch giống như Thủy Thần đại yêu? Hồng Cửu chỉ cảm thấy thật là quá ngu đi.

- Thanh pháp bảo phi kiếm và 50 vạn ngân phiếu này cũng thuộc về Tần huynh.

Hồng Cửu cũng nhận lấy một cái túi vải từ trong tay Hồng đại thiếu, mở túi ra, bên trong xuất hiện từng tờ ngân phiếu xếp chồng lên nhau.

Hồng đại thiếu ở một bên nhìn mà đau lòng.

Lần này...

Hồng gia hầu như đã dốc hết tiền của, tuy nói Hồng gia với tư cách là đệ nhất gia tộc của Quảng Lăng quận, của cải cũng hơn trăm vạn lượng, nhưng phần lớn đều là đất đai, cửa hàng vân vân, số tiền mặt bây giờ có thể lấy ra nhiều như vậy là đã dốc hết sức rồi. Cũng là do những thủ đoạn mà Hồng Cửu bày ra mấy năm nay khiến cho Hồng gia vô cùng tin phục nên lần này gia tộc mới chịu xuất huyết nhiều như vậy.

- Ta có việc muốn làm phiền Hồng đại thiếu.

Tần Vân nhận lấy túi vải, quét một mắt về xấp ngân phiếu đó rồi thôi.

Hồng đại thiếu sững sờ, lập tức liền nói:

- Làm phiền ta? Xin Tần huynh cứ việc nói!

Tần Vân từ trong bao vải lấy ra hơn phân nửa phân phiếu, tổng cộng là ba mươi vạn lượng ngân phiếu, nói:

- Ta cần hai trăm cân Tam Thái Ngân, mười cân Tử Kim Sa, không biết ba mươi vạn lượng bạc đã đủ chưa?

Hồng đại thiếu nghe xong, lập tức nói:

- Đủ rồi đủ rồi.

Tần Vân cũng không có chiếm tiện nghi gì, giá tiền này còn là rất dễ dàng mua được, về phần Tần Vân muốn số lượng lớn, Tam Thái Ngân thật ra chính là từ bạc bình thường trong tinh luyện ra đấy, Tử Kim Sa cũng là

từ hoàng kim tinh luyện ra. Cũng chỉ có Hồng gia này với nhân mạch cực lớn, thu thập nhiều Tam Thái Ngân cùng Tử Kim Sa mới có thể nhanh như vậy.

- Như vậy được rồi, tiền mặt thoáng cái trở về ba mươi vạn lượng. Về phần Tam Thái Ngân và Tử Kim Sa, ngược lại ta có thể dùng một số biện pháp.

Hồng đại thiếu tính toán, hẳn với tư cách là con trai trưởng, trong gia tộc được công nhận là tương lai sẽ chưởng quản gia tộc. Đương nhiên Hồng Cửu chính là căn cơ của gia tộc.

- Còn nữa, hai vị cô nương kia người mang về đi.

Tần Vân nhắc nhở nói.

Hồng đại thiếu nghe xong, liền nói:

- Tần Vân huynh, lưu lại để bưng trà rót nước cho người cũng tốt mà.

- Mang về!

Tần Vân nói thêm lần nữa.

Một bên Hồng Cửu cười nói:

- Đại ca à, mang về đi.

Hồng đại thiếu nói thầm:

- Được rồi, người đẹp đưa tới cửa cũng không cần, Tần huynh à, cho dù là Tu Tiên giả cũng không thể không cần nữ nhân đâu đấy.

Tần Vân nghe xong, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Hai nha hoàn với dung mạo xinh đẹp đứng ở một bên ngắm nhìn Tần Vân, dù sao giao dịch giữa đôi bên cũng là mấy chục vạn lượng bạc cùng với pháp bảo Tiên gia trong truyền thuyết! Hai người bọn họ trong Hồng phủ cũng là vẻ đẹp bậc nhất, bình thường đều là được nuôi cho thật tốt, hôm nay chỉ được xen là món quà mang tới đây, đã vậy còn bị cự tuyệt sao?

Người Hồng gia rời khỏi.

Tần Vân thu hồi những món còn dư, đồng thời hô:

- A Quý, A Phúc.

- Đến đây!

Ngoài viện có hai người hầu chạy vào.

- Đưa hai hộp quà này đến chỗ mẹ ta đi.

Tần Vân dặn dò một câu.

Hai người hầu nhìn qua hỏa san hô và một viên trân châu lớn trong hai hộp quà, ánh mắt không khỏi sáng lên, đây đều là trân bảo hiếm thấy, giá trị tuy rằng cũng chỉ mấy ngàn lượng bạc, nhưng lại rất hiếm thấy khó có được! Hai người hầu lập tức cẩn thận từng li từng tí ôm hộp quà đi ra ngoài mang đến chỗ phu nhân Thường Lan.

Tần Vân suy nghĩ:

"Đã có Như Yên Thủy đổi được từ Nguyên Phù tiền bối, Tam Thái Ngân và Tử Kim Sa chắc hẳn mười ngày nửa tháng là có thể gom đủ, đại phủ của Bạch Hồ Đại yêu còn thừa lại mấy trăm cân có thể luyện hóa. Lại nhờ Ôn Xung giúp ta mua nguyên liệu trân quý giá cỡ hai ba mươi vạn

lượng cũng đã đủ rồi, bản mệnh phi kiếm của ta đủ để tu luyện tới thất phẩm!"

Pháp bảo cửu phẩm, bát phẩm, thất phẩm lại tương đối nhiều, nhưng Tần Vân vẫn như trước phải trả một cái giá lớn.

Nếu như muốn đạt đến lục phẩm? Thậm chí là cao hơn? Như vậy cần một cái giá lớn đến khoa trương.

Thủy Thần đại yêu cò kè mặc cả với sư tôn của hắn là Cửu Sơn đảo chủ cũng chỉ lấy được Hắc Thủy Ngư Giác Xoa là lục phẩm Pháp bảo! Đây cũng là lý do Y Tiêu cho rằng nàng chiếm được tiện nghi lớn, nên đều nhường hết những chiến lợi phẩm khác cho Tần Vân, một cái cũng không muốn.

...

Hồng gia.

Hồng lão gia đang ngồi có chút nôn nóng, chợt thấy Hồng Cửu, Hồng đại thiếu tới từ đằng xa.

- Lăng Thông, sao rồi?

Hồng lão gia liền đi qua, hắn biết rõ lần này đứa con thứ chín của mình đi ra ngoài giao dịch nhưng lại dùng hết lượng tiền mặt của Hồng gia.

Hồng Cửu mỉm cười nói:

- Thành công rồi! Tác Vân Liên đã tới tay, cho dù là Phương đại thống lĩnh, Mai Hà đại sư hoặc là tên Bạch Hồ Đại yêu kia, con cũng có thể đấu một trận.

Ánh mắt Hồng lão gia lập tức sáng lên, sắc mặt vui sướng.

Thực lực của chính gia tộc mình mới là thật sự đáng tin!

- Chờ khi Cửu đệ người bước vào Tiên Thiên, không phải càng ghê gớm hơn sao?

Hồng đại thiếu ngay lập tức hỏi.

Hồng Cửu nhắc nhở nói:

- Phụ thân, đại ca, trong Quảng Lăng quận những người khác thôi đi, nhưng mà tên Tần Vân kia... chớ đắc tội!

Hồng lão gia, Hồng đại thiếu đều hơi sửng sờ.

Hồng đại thiếu nhịn không được nói:

- Tên Tần Vân này cũng chỉ tương đương với Bạch Hồ Đại yêu thôi mà?

Hồng Cửu quay đầu rời đi:

- Đắc tội không nổi, đắc tội không nổi! Phụ thân và đại ca chỉ cần nhớ kỹ là được.

Dựa theo cảm ứng của hắc, cho dù là đạt được Tác Vân Liên, nếu như Tần Vân muốn giết hắc, hắc trốn cũng trốn không thoát! Thế nhưng nếu dò xét điểm này sẽ liên lụy đến truyền thừa Tiên gia mà Hồng Cửu hắc che giấu, đương nhiên sẽ không nói quá kỹ càng.

Hồng lão gia, Hồng đại thiếu đều sửng sờ.

Đắc tội không nổi?

- Làm sao lại đắc tội không nổi chứ?

Hồng đại thiếu nghi hoặc.

Hồng lão gia tức giận nói:

- Hãn là sư tôn sau lưng của hãn hoặc là tông phái sau lưng đi. Tóm lại là cứ nghe Cửu đệ của người đi, tuyệt đối không sai đâu.

Những chuyện vài năm gần đây đã chứng minh một điều rằng, nghe lời Hồng Cửu là sẽ không sai!

Lúc xế chiều, ngày mùa hè nóng bỏng, trên mặt nước của Tiểu Kính Hồ chỉ có lẻ tẻ vài ba con thuyền, trong một chiếc du thuyền nào đó trên mặt hồ.

Trên du thuyền có hai nam một nữ, chậm rãi chèo thuyền, ánh mắt hướng về một phía của Tiểu Kính Hồ, ở đó có một tòa phủ đệ xa xỉ và hào hoa, một vài phần của Tiểu Kính Hồ đều nằm trong phủ đệ.

- Đó chính là Tần phủ.

- Đi giết tên Tần Vân kia để lấy máu trong tim của đồng nam đồng nữ cho chủ nhân.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: - Chương 6: Kẻ Địch Tập Kích

Trên một cái hồ như một tấm kính, hai nam một nữ đang thong thả chèo thuyền, du thuyền phản chiếu trên mặt hồ, cảnh sắc đẹp như tranh vẽ.

Hai nam một nữ này đang quan sát động tĩnh của Tần phủ.

Nữ tử duy nhất mặc một bộ áo bào màu hồng nhạt, vừa che miệng cười vừa truyền âm:

- Thủ vệ cũng không sâm nghiêm cho lắm. Đợi lát nữa Đao Khách người thi triển khả năng tàng hình mang bọn ta vào trong, sau khi đi vào một khi phát hiện thấy Tần Vân lão Độc Vật người lập tức phóng độc. Ta và Đao Khách cũng sẽ lập tức liên thủ giết hắn.

Trên du thuyền một nam tử trung niên áo đen ăn mặc như người hầu truyền âm nói:

- Việc phóng độc cứ yên tâm đi. Một khi phóng độc hừ hừ, những Nhân tộc mười trượng xung quanh ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Nhân tộc trong Tần phủ này cũng phải chết hơn phân nửa, tên Tần Vân kia cho dù không chết ngay cũng sẽ trọng thương không có sức phản kháng.

Một thanh niên khác ngồi đối mặt với nữ tử lại truyền âm cười nói:

- Một tên Kiếm tiên có thực lực chưa đạt đến Tiên Thiên cũng chỉ tương đương với Bạch Hổ cũng chỉ có kiếm thuật cận chiến mà thôi. Ba

người chúng ta bất kỳ một ai đều có thể đối phó hẳn, ba người liên thủ... Hẳn ngay cả sức hoàn thủ cũng không có!

- Ủm

Nam tử trung niên ăn mặc kiểu người hầu cũng gật đầu.

Nữ tử truyền âm nói:

- Mặc kệ như thế nào, lần này chúng ta phải thành công. Được rồi, chúng ta cập bờ thôi, chuẩn bị trà trộn vào đi.

- Được!

Thuyền được chèo chậm rãi cập vào bờ.

Ba người này đi xuống thuyền, lúc đi vào một chỗ tối dưới bóng cây, nơi mà không có người ngoài nào có thể thấy được bọn chúng. Ba người bọn chúng liền lặng yên không một tiếng động hoàn toàn biến mất, thi triển ra khả năng tàng hình để dễ dàng trà trộn vào Tần phủ! Ba gã hộ vệ Tần phủ chịu trách nhiệm trông coi hưởng của Tiểu Kính Hồ hoàn toàn không phát hiện được gì cả, trong đó có hai tên đang nói chuyện phiếm, một tên đang ngủ gà ngủ gật.

Trong một cái sân yên lặng của Tần phủ, nơi đây do Tần Vân độc chiếm, không có sự cho phép của hắn, trong phủ cũng không ai dám đi vào. Cho dù là phụ thân mẫu thân của hắn muốn vào cũng phải nói trước một tiếng... Dù sao Tần Vân nói không chừng là đang tu luyện pháp thuật, không thể xông vào.

Trên đồng cỏ.

Tần Vân đang khoan chân ngồi.

- Lúc trước đột phá, tinh thần của ta phóng ra ngoài có thể trải rộng năm sáu trượng xung quanh, mà sau khi đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, tinh thần có thể phóng ra ngoài ước chừng mười hai trượng.

Tần Vân nhắm mắt lại cảm ứng một phen, với bản thân hắn làm trung tâm, trong phạm vi mười hai trượng hết thấy đều rành mạch, cho dù là một hạt bụi đất cũng có thể 'nhìn' rõ ràng, so với nhìn bằng mắt thường còn rõ ràng hơn nhiều.

Về phần bên ngoài mười hai trượng là một mảnh mơ hồ, thế nhưng lại có thể cảm ứng được sức mạnh mệnh môn giữa trời đất, cảm ứng được từng khí tức sinh mệnh một, trong mười dặm hết thấy khí tức sinh mệnh đều trong sự cảm ứng, đây đều là nhờ 'Thiên Nhân hợp nhất' mới cảm ứng được đấy. Có lẽ có một số người tu hành cảnh giới cực cao có thể tránh khỏi sự cảm ứng của 'Thiên Nhân hợp nhất', nhưng người bình thường và yêu quái sẽ không làm được.

- Ra.

Tần Vân mở mắt ra, tâm niệm vừa động, một thanh kiếm ở bên hông bay ra khỏi vỏ, đây là pháp bảo phi kiếm cửu phẩm kia lấy được từ Hồng Cửu.

Phi kiếm màu đen bay quanh Tần Vân bắt đầu xoay tròn.

- Pháp bảo phi kiếm cửu phẩm, dùng để hộ thân còn tốt hơn nhiều so với thần binh bình thường, dù sao ít nhất cũng lọt vào hàng ngũ Pháp bảo.

Trong lòng Tần Vân khẽ động, sức mạnh trời đất hội tụ trong một kiếm, tạo thành phù văn huyền diệu.

- Ngự kiếm thuật, ra!

- Vào.

Phi kiếm màu đen hóa thành một luồng ánh sáng lung linh bay đến đằng xa, lại vòng quanh một cây đại thụ một vòng ở góc tường rồi bay trở về. Tùy ý gào thét bay qua bay lại trong sân.

Tần Vân nhắm mắt lại.

Ngự kiếm thuật có thể khiến cho tinh thần của Kiếm tiên ngưng tụ trên phi kiếm, thông qua phi kiếm có thể 'nhìn' xung quanh một cách rõ ràng, thế nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy phạm vi mười hai trượng xung quanh mà thôi!

- Cũng không còn sự trói buộc của thân thể, phạm vi cảm ứng của tinh thần vẫn nhỏ như vậy.

Tần Vân âm thầm lắc đầu, tâm ý khẽ động.

Vù... phi kiếm màu đen lại bay vào trong vỏ kiếm bên hông.

- Ra.

Vừa vươn tay liền thấy đầu ngón tay có một luồng kiếm quang bay ra, hóa thành một thanh phi kiếm màu bạc.

Đây mới là bản mệnh phi kiếm.

Đồng thời thi triển Ngự kiếm thuật.

- Xoạt!

Phi kiếm màu bạc lóe lên liền bay quanh sân nhỏ một vòng. So với phi kiếm màu đen kia nhanh hơn nhiều.

- Thông qua phi kiếm, tinh thần cảm ứng cũng mạnh hơn nhiều.

Lần này Tần Vân có thể cảm ứng được hơn phân nửa tinh thần của mình đều dung nhập vào trong bản mệnh phi kiếm, thông qua 'bản mệnh phi kiếm' có thể quan sát được xung quanh gần trăm trượng. So với dùng Phi kiếm màu đen còn mạnh hơn nhiều.

Nếu nói về cảm ứng xung quanh bằng tinh thần.

Cơ thể con người cảm ứng là yếu nhất, bởi vì tuy thân thể bảo vệ hồn phách nhưng lại khiến cho hồn phách rất khó cảm ứng bên ngoài, có thể cảm ứng được mười hai trượng cũng đã rất nghịch thiên rồi.

Thông qua ngự kiếm thuật, tinh thần có thể ngưng tụ trên phi kiếm. Phi kiếm không có trở ngại gì đối với tinh thần, phạm vi phóng ra ngoài liền lớn hơn nhiều.

Phi kiếm màu đen có thể phóng tinh thần ra ngoài hai mươi trượng.

Bản mệnh phi kiếm có thể phóng tinh thần ra ngoài trăm trượng!

Vì vậy...

Kiểm Tiên Tiên Thiên Kim Đan cảnh trong truyền thuyết có thể phóng phi kiếm ra ngoài ngàn dặm. Khoảng cách xa như thế không thể nhìn bằng mắt thường. Thiên Nhân Hợp Nhất cũng chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được chấn động của năng lượng mà thôi. Vậy giết địch như thế nào? Chính là tinh thần ngưng tụ trên phi kiếm, phi kiếm giống như một phân thân khác, tinh thần phóng ra ngoài là có thể thấy được xung quanh một cách rõ ràng, lúc đó một thanh phi kiếm đương nhiên có thể chuẩn xác thi triển kiếm thuật, chém giết địch nhân.

- Ồ?

Ngay lúc Tần Vân thi triển phi kiếm thuật, muốn dung nhập Yên Vũ kiếm ý tốt hơn vào trong kiếm thuật bỗng nhiên hắc sắc mặt khê biến.

Bởi vì lúc này hắn đang duy trì Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh nên có thể rõ ràng cảm ứng được có ba luồng hơi thở từ hướng Tiểu Kính Hồ lặng lẽ lên vào Tần phủ.

- Ba luồng hơi thở lặng lẽ lên vào Tần phủ ta kia là ai?

Trong lòng Tần Vân cả kinh.

Thiên Nhân hợp nhất vượt trội ở phạm vi rộng rãi nhưng lại không cách nào phân biệt là người hay là yêu. Muốn phân biệt thì phải dựa vào pháp nhãn!

- Đi xem thử.

Tần Vân đứng dậy chạy về phía đó.

Tâm niệm vừa động.

- Vù.

Bản mệnh phi kiếm là sát mặt đất, "vèo" một tiếng liền bay trước một bước.

Tinh thần thông qua bản mệnh phi kiếm rõ ràng nhìn thấy gần trăm trượng xung quanh, rất nhanh tinh thần của Tần Vân liền nhìn thấy ba thân ảnh này, ba đạo thân ảnh kia đều đang ẩn thân, nhưng thuật tàng hình này chỉ có thể làm cho mắt thường không nhìn thấy. Dùng tinh thần cảm ứng lại thấy rất rõ ràng, bây giờ ba đạo thân ảnh này mỗi tên đều hiện ra đặc trưng của yêu quái.

Một nữ yêu quái mặc áo hồng sau lưng có một cái đuôi bò cạp dữ tợn. Hiển nhiên là yêu quái bộ cạp độc.

Một nam yêu quái khoác áo đen, mà trên mặt và cánh tay của hắn đều mọc đầy lông xanh.

Người cuối cùng toàn thân khoác lên giáp xác màu tím, còn có sáu cánh tay, trên mỗi cánh tay đều cầm một thanh đao.

- Nữ yêu bạo cạo độc và tên yêu quái lông xanh kia thoát nhìn toàn thân đều có kịch độc, mà tên yêu quái cuối cùng lại có sáu cánh tay? Thoạt nhìn đều không phải yêu quái bình thường.

Tần Vân phát hiện tên yêu quái lông xanh kia trong lòng liền xiết chặt, hẳn biết có một số yêu quái có thể phóng ra kịch độc, đây có thể nói phóng độc một cái là sẽ chết một mảng lớn, chưa kể đây còn là trong nhà hẳn nữa!

- Chết.

Đối với loại yêu quái thi triển khả năng tàng hình, lén lút lén vào còn cầm lấy binh khí này, Tần Vân cũng lười nói nhiều, trực tiếp đột kích không một tiếng động.

Mục tiêu thứ nhất, chính là tên yêu quái mang kịch độc kia.

- Vù...

Bản mệnh phi kiếm lặng yên không một tiếng động bay qua, bởi vì trong phủ đệ có hòn non bộ, cây cối và hành lang nên ba tên yêu quái kia hoàn toàn không phát hiện được gì, lúc bản mệnh phi kiếm bay đến bên cạnh một hòn non bộ liền lặng yên lơ lửng mà chờ đợi.

- Vù vù vù...

Ba tên yêu quái cũng đang tiến lên.

- Dựa theo bố cục của Tần phủ trong tình báo, Tần Vân có lẽ ở phía tây.

Ba tên yêu quái một bên tiến lên, một bên truyền âm, tốc độ bọn chúng cũng không tính nhanh bởi không muốn gây ra một tia động tĩnh.

Mặc dù đám nha hoàn người hầu trong phủ đệ cách hai ba trượng xa cũng không phát hiện được có yêu quái đi ngang qua.

Gần rồi! Gần rồi!

Ba tên yêu quái cách hòn non bộ rất gần.

- Vù...

Phi kiếm màu bạc lơ lửng trong bụi cỏ dưới hòn non bộ trong nháy mắt nhúc nhích, nhanh chóng hóa thành ánh sáng lấp lánh.

- Phốc!

Yêu quái lông xanh khoác áo đen bỗng nhiên trừng mắt, dưới sự tập kích khoảng cách cực gần này hắn cũng không kịp ngăn cản, một đường kiếm quang màu bạc liền xuyên thấu đầu lâu của hắn, theo đó phi kiếm liền bắn về phía yêu quái bọ cạp độc ở một bên. Bởi vì có một tên yêu quái bị giết nên yêu quái Bọ cạp độc ngược lại ngăn cản kịp, ả ta phất tay, xuất ra một thanh loan đao ngăn cản lại.

Bản mệnh phi kiếm ẩn chứa Yên Vũ kiếm ý, như khói mưa mờ mịt, phiêu hốt vô cùng, nữ yêu Bọ cạp độc vung đao chém một cái lại thành ra chém không khí, đạo kiếm quang kia vẫn như trước xuyên thấu đầu lâu của yêu quái Bọ cạp độc, hai mắt nữ yêu Bọ cạp độc trợn tròn, trong lòng hiện lên một ý niệm:

"Phi kiếm? Không phải là nói hắn chỉ biết cận chiến và thực lực tương đương với Bạch Hổ thôi sao?"

Theo đó ý niệm trong đầu liền tiêu tán.

Đầu lâu hai tên yêu quái đều bị xuyên thủng, trong nháy mắt đi đời nhà ma.

- Phốc phốc phốc...

Tên yêu quái sáu tay lại kinh sợ muôn phần, sáu cánh tay cầm lấy sáu cây đao điên cuồng ngăn cản bốn phương tám hướng.

Phi kiếm phiêu hốt vô cùng, lại nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt đã tập kích ba lượt nhưng đều bị yêu quái sáu tay chặn hết.

- Vù...

Phi kiếm màu bạc lui về, lơ lửng ở đằng kia, mà Tần Vân mặc một bộ áo bào màu xanh đã thản nhiên đi tới, nhìn tên yêu quái sáu tay đã bị phá khả năng tàng hình mà lộ ra thân hình, yêu quái sáu tay ngay cả trên đầu cũng có vỏ, hắn vừa sợ vừa giận nhìn Tần Vân, lại nhìn bên cạnh, hai tên yêu quái khác bên cạnh đã đi đời nhà ma, hiện ra nguyên hình.

Tần Vân mở miệng nói:

- Đao thuật không tệ. Nói đi, là ai ra lệnh cho người tới đây? Đến Tần phủ ta là có ý gì?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Hồng Ngọc Đạo Nhân Tọa Trấn

- Người ẩn giấu sâu thật đấy Tần nhị công tử!

Giọng yêu quái sáu tay khàn khàn, hắt nhìn thanh phi kiếm lơ lửng trước người Tần Vân kia, sao còn không đoán được là tình báo đã sai rồi chứ?

Thực lực tên Tần nhị công tử này còn mạnh hơn nhiều so với trong tình báo.

Tần Vân lạnh nhạt nói:

- Nếu là cho các người biết hết chẳng phải lần này ta sẽ chết dưới tay các người rồi sao? Được rồi, bây giờ người có hai lựa chọn, một là ngoan cố chống lại, ta sẽ giết người. Hai là thành thành thật thật nói hết mọi việc cho ta... như vậy ngược lại ta có thể tha cho người một mạng.

Tha mạng?

Tên yêu quái sáu tay này có lẽ còn không biết tác phong đối với yêu ma của Tần Vân.

- Ngự Kiếm Thuật Thiên Nhân hợp nhất sao?

Đột nhiên yêu quái sáu tay gầm lên giận dữ:

- Chết cho ta!

Tiếng gầm gừ của hắc truyền đến, nhưng sức mạnh trời đất xung quanh lại bắt đầu chấn động hoàn toàn ngăn cách âm thanh của hắc, cho dù tiếng gầm của hắc có lớn hơn nữa cũng chỉ truyền được xung quanh mười mấy trượng mà thôi. Bên ngoài mười mấy trượng lại không nghe thấy chút âm thanh gì.

- Xem ra bên ngoài còn có bạn đồng hành khác, muốn nói với bạn đồng hành của người về tin tức của ta?

Tần Vân đưa mắt ngăm nhìn yêu quái sáu tay đang đánh tới bèn nhẹ nhàng lắc đầu.

- Vù...

Phi kiếm màu bạc lại một lần nữa bay ra, nếu như nói lần trước Tần Vân không có toàn lực ứng phó, cố ý lưu lại một tên sống lần này hắc thật sự dùng toàn lực để đối phó với yêu quái có sáu cánh tay này, đao thuật cũng rất lợi hại, phòng thủ cũng là không chút sơ hở.

- Vù vù vù...

Bản mệnh phi kiếm hóa thành từng sợi ánh sáng lung linh vây quanh yêu quái sáu tay, lần lượt cắt chém, động tĩnh công kích của phi kiếm đều rất nhỏ, kiếm quang liên miên, trong nháy mắt đã công kích mười mấy lần.

- Phốc.

Phi kiếm lóe lên, liền cắt qua một cái đùi yêu quái sáu tay, theo đó vang lên tiếng “phốc phốc phốc”, sáu cánh tay cũng bị cắt hết, ngã trên đất không thể cử động được gì nữa.

Yên Vũ kiếm ý, vốn có sở trường là phòng thủ, lúc thi triển ra sẽ liên miên không dứt, công kích cũng là như thế.

Kiểm quang liên miên... Một chiêu liền một chiêu, không cho bất kỳ thời gian nào để thở dốc, làm cho kẻ địch muốn trốn cũng không được.

Dĩ nhiên đối phó với một con yêu quái sáu tay nhỏ nhỏ không cần phải thi triển đại sát chiêu giống như lúc đối phó Thủy Thần đại yêu.

Tần Vân nhìn yêu quái sáu tay đã mất hết tay chân đang nằm trên đất, nói:

- Vừa rồi ngoan ngoãn nói không phải tốt hơn rồi sao? Thật ra người không cần nói ta cũng đoán được, là Cửu Sơn đảo chủ phái người tới đúng không?

Trong mắt yêu quái sáu tay có một tia giật mình.

- Xem ra ta đã đoán đúng.

Tần Vân mỉm cười.

- Đi chết đi.

Đột nhiên yêu quái sáu tay há mồm, trên đầu hiện lên phù văn màu đen.

- Hả?

Trong mắt Tần Vân ánh lên vẻ tàn khốc.

Oanh.

Bản mệnh phi kiếm tốc độ tăng đến mức cực hạn, xé rách không khí sinh ra âm thanh chói tai ầm ầm, thậm chí còn hình thành lôi hỏa.

- Oanh!

Một kiếm liên xuyên thấu đầu của tên yêu quái sáu tay kia, đâm cho mặt đất hiện ra một lỗ thủng lớn mới bay trở về.

Yêu quái sáu tay vốn muốn dùng một kích cuối cùng nhưng lại do bản mệnh phi kiếm của Tần Vân quá nhanh, hắn còn chưa kịp sử dụng là đã về miền cực lạc rồi.

- Hừ.

Tần Vân khẽ vươn tay, Phi kiếm màu bạc liền dung nhập vào lòng bàn tay rồi hóa thành Kiếm hoàn đi vào trong đan điền của cơ thể.

Tần Vân đi qua, cẩn thận điều tra hai tên yêu quái:

- Lại là ma bộc. Hai tên này cũng là ma bộc, khó trách không sợ chết chút nào.

- Theo lý thuyết, Nhân tộc đánh nhau với Yêu tộc, Thủy Thần đại yêu chết rồi, Cửu Sơn đảo chủ cho dù tức giận cũng nên phái một thủ hạ ám sát tới ám sát ta thôi chứ. Thoáng cái liền phái ba tên? Loại ma bộc cấp Tiên Thiên này trở nên không đáng giá từ lúc nào rồi nhỉ?

Tần Vân thầm nghĩ, cho dù là đại yêu ma như Cửu Sơn đảo chủ cũng sẽ không dễ dàng lãng phí ma bộc Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đấy chứ.

Trên đường phố bên ngoài Tần phủ, ở lầu hai một quán rượu cách đó không xa có một vị khách luôn lắng nghe động tĩnh của Tần phủ.

Vị khách này âm thầm nói:

- Không có động tĩnh gì cả, ba vị thượng sứ đều đi vào một hồi lâu rồi mà không ai đi ra cả sao? Kỳ lạ thật!

Hắn đợi một lúc lâu.

Chợt thấy một đội ngũ trùng trùng điệp điệp đi tới Tần phủ.

Vị khách này liếc mắt liền thấy được Ôn Xung và Phương đại thống lĩnh trong đội ngũ, nói:

- Là đội cận vệ của quận thủ đại nhân? Không tốt, thất bại rồi!

Trong hậu viện Tần phủ.

Đám người Nguyên Phù cung chủ, Hồng Ngọc đạo nhân, Y Tiêu và Ôn quận thủ đang quan sát ba bộ thi hài của yêu quái.

- Tần Vân tiểu huynh đệ, người luyện thành Ngự Kiếm Thuật rồi phải không?

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân cười nói.

Tần Vân gật đầu.

Nếu như đã mời bọn hắc Thiên Nhân hợp nhất cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Tần Vân nói:

- May mắn đột phá tới Thiên Nhân hợp nhất mới có thể nắm giữ Ngự kiếm thuật. Cũng may nhờ Thiên Nhân hợp nhất mới có thể phát hiện ba tên yêu quái này thi triển khả năng tàng hình lặn lẽ lén vào Tần phủ của ta! Ta có tâm nhưng lại tính là vô tâm, dưới sự đánh lén của phi kiếm liền giết tên yêu quái có lẽ sở trường về độc thuật, sau đó lại giết yêu quái bộ cặp có sức cận chiến bình thường. Ngược lại tên yêu quái sáu tay này đã tổn không ít sức của ta.

Nguyên Phù cung chủ nhìn qua, trịnh trọng nói:

- Quá nguy hiểm, bản thể của con yêu quái mang kịch độc này chính là 'Lục Mao Phệ Tâm Trùng', có thể phun ra khí cực độc, cũng có thể thả ra rất nhiều độc trùng, một khi hãn phun kịch độc ra trước chỉ sợ Tần gia này của người sẽ phải chết rất nhiều người.

Tần Vân cũng có chút sợ.

Rất may, rất may vì hôm nay hãn ở trong phủ.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân liền nói:

- Nhìn ba con yêu quái này. Có lẽ vốn là yêu quái Hậ Thiên đỉnh phong, nhưng lại bị luyện hóa thành ma bộc sau đó thực lực tiến thêm một bước, có thể miễn cưỡng xem là có chiến lực Tiên Thiên! Nhưng luyện chế cũng không dễ, yêu quái sáu tay có sở trường cận chiến, yêu quái bộ cạp độc sở trường ám sát, còn con yêu quái kịch độc có sở trường phóng độc... Đều là ma bộc có chút thủ đoạn. Nếu như chỉ vì muốn hả giận cũng không cần đến mức phái ma bộc lợi hại như thế.

Loại ma bộc kịch độc như vậy cũng rất hiếm thấy.

- Do đều là ma bộc nên ta cũng không hỏi được cái gì, chỉ là từ phản ứng của ma bộc có thể đoán được tám chín phần mười là Cửu Sơn đảo chủ.

Tần Vân mở miệng.

Nguyên Phù cung chủ nói:

- Cũng chỉ có Cửu Sơn đảo chủ mới có ý nghĩ và thực lực để trả thù thôi. Nhưng thoáng cái phái ra ba tên ma bộc, xem ra hãn rất sủng ái tên Thủy Thần đại yêu kia đấy. Thất bại lần này, nói không chừng sẽ còn có lần sau. Hồng Ngọc, trong quãng thời gian ở Quảng Lăng quận này người cứ sống tạm ở Tần phủ đi.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân liếc Nguyên Phù cung chủ một cái:

- Lão già Nguyên Phù, người sai khiến ta ngược lại rất là thuần thực đấy.

- Tần Vân, ta ở Tần phủ của người phải có món ăn ngon đấy, nếu không nói không chừng lúc nào ta chán ta sẽ đi đấy.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân cười nói.

- Đó là đương nhiên rồi.

Tần Vân liền nói.

Có một vị Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đỉnh phong tọa trấn đương nhiên là chuyện tốt, hắn cũng không dám cam đoan chính hắn có thể làm được cẩn thận.

Tần Vân nói:

- Quận thủ đại nhân. Chuyện ta luyện thành Ngự Kiếm Thuật do Thiên Nhân hợp nhất, kính xin đừng tiết lộ ra ngoài, ta sợ quan hệ Thông Thiên Cửu Sơn đảo chủ, trong triều đình e rằng cũng có chút quan hệ.

- Ta vừa mới qua mà thôi, không nghe thấy các người nói gì cả.

Ôn quận thủ cười nói.

- Ta cũng sẽ không nói đâu.

Mỹ phu nhân Hồng Ngọc đạo nhân ở một bên cũng cười nói: nàng là một tán tu nên cũng không cần phải bẩm báo với ai cả.

Sau khi xử lý mấy cái xác của ma bọc, Tần Vân và cùng Y Tiêu đi ra chỗ khác một mình.

- Y Tiêu, Cửu Sơn đảo chủ đối phó ta, nói không chừng cũng muốn đối phó người, người phải cẩn thận một chút.

Tần Vân nói.

Y Tiêu thấp giọng nói:

- Không cần lo lắng cho ta, bây giờ ta ở quận Thủ phủ, Nguyên Phù tiên bối cũng ở quận Thủ phủ, tất nhiên sẽ không có chuyện gì. Cũng do ta mời người đi giết Thủy Thần đại yêu nên mới có chuyện này. Chuyện chém giết giữa Nhân tộc và Yêu tộc quá thường thấy, không ngờ là Cửu Sơn đảo chủ lại tức giận như thế.

Tần Vân cười cười:

- Bọn chúng cũng không dám phái yêu ma quá mạnh mẽ để đối phó ta, dù sao Nguyên Phù tiên bối, Hồng Ngọc tiên bối đều ở đây, về phần yêu ma yếu hơn một chút... Người cũng biết, tới đây cũng chỉ chịu chết mà thôi.

Y Tiêu khẽ gật đầu, nàng đương nhiên rõ thực lực của Tần Vân.

...

Đêm hôm đó, tin tức liền truyền về Vân Hồ của Cửu Sơn Đảo.

Thanh Ngưu Đại yêu đã nhận được tin tức, lông mày nhăn lại. Hắn tuy rằng điệu thấp, nhưng địa vị trên Cửu Sơn Đảo này lại gần với Cửu Sơn đảo chủ, đây không chỉ vì hắn có thân phận là đại sư huynh mà do trong đám yêu ma, quan trọng nhất vẫn là thực lực! Sự mạnh mẽ của Thanh Ngưu Đại yêu... Khắp Giang châu ai cũng biết, đã từng cứng đối cứng qua với cao nhân Tiên Thiên Kim Đan của Nhân tộc mà chạy thoát đấy.

Hắn rất điệu thấp, trí tuệ cũng khá cao, Cửu Sơn đảo chủ rất tín nhiệm hắn.

Thanh Ngưu Đại yêu nhú mày:

- Vậy mà thất bại? Ba tên ma bộc tiến vào Tần phủ ngay cả một chút tin tức cũng không truyền về, cứ như vậy thất bại trong im lặng rồi sao?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bái Thiếp

Thanh Ngưu Đại yêu kiên nhẫn chờ đợi tin tức, rất nhanh liền có tiểu yêu đưa hai phần tin tức khác đến.

- Lui xuống đi.

Thanh Ngưu Đại yêu đặt ba phần tin tức vào một chỗ, đây đều là những tin tức này được đưa đến từ những nguồn khác nhau, dù sao Cửu Sơn Đảo cũng đã cắm rễ ở Giang châu hơn nghìn năm, thâm thấu đương nhiên cũng rất sâu đậm.

Kết hợp ba phần tin tức lại mới có thể nhìn rõ ràng hơn.

Trên bảo tọa của đại điện, sương mù màu đen bay lên ngưng tụ thành Cửu Sơn đảo chủ, hắt nhìn xuống Thanh Ngưu Đại yêu ở phía dưới, nói:

- Thanh Ngưu, ba tên ma bặc dưới trướng ta mà người phái đi đã lấy được máu trong tim của đồng nam đồng nữ hay chưa?

Thanh Ngưu Đại yêu cung kính nói:

- Đệ tử vô năng. Ba tên ma bặc phái đi đều đã thất bại.

- Vậy cứ tiếp tục suy nghĩ biện pháp đi!

Dưới đôi lông mày màu máu của Cửu Sơn đảo chủ, trong mắt ánh lên vẻ tức giận.

Thanh Ngưu Đại yêu bèn khom người nói:

- Sư tôn, bây giờ trong Quảng Lăng quận thành có Nguyên Phù lão quỷ, bà nương Hồng Ngọc kia tọa trấn, lúc trước lén lút đi ám sát Tần Vân còn có hi vọng. Nhưng bây giờ đã thất bại, đám người Nguyên Phù lão quỷ nhất định sẽ không cho chúng ta cơ hội lần nữa. Nói không chừng bây giờ trong Tần phủ đã có cạm bẫy chờ đợi chúng ta! Đối với tình thế nguy hiểm này cũng không có Đại yêu Tiên Thiên Thực Đan Cảnh nào dám mạo hiểm cả.

Cửu Sơn đảo chủ trầm mặc.

Đại yêu Tiên Thiên Thực Đan Cảnh dưới trướng hãn tổng cộng chỉ có ba người! Một tên kiêu ngạo bất tuân, hai tên còn lại còn nghe lời một chút, nhưng loại chuyện đi chịu chết này ai mà muốn làm cơ chứ?

Thanh Ngưu Đại yêu dò hỏi:

- Lần trước phái ba tên ma tộc đều đã thất bại, lại phái loại ma tộc miễn cưỡng có thực lực Tiên Thiên Hư Đan Cảnh e rằng cũng vô dụng mà thôi. Chẳng lẽ phái phái ma tộc có thực lực Tiên Thiên Thực Đan Cảnh?

Ma tộc có thực lực Tiên Thiên Hư Đan đều là yêu quái Hậu Thiên đỉnh phong, phải mất một đồng yêu quái cấp bậc đầu lĩnh, chỉ có số lượng rất ít trải qua luyện hóa mới có hy vọng đạt tới.

Trước hết nghe nói ma tộc thực lực Thực Đan cảnh, bản thân Thanh Ngưu hãn cũng là Đại yêu Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, nếu luyện hóa ma tộc tỉ lệ tử vong là cực cao!

Cửu Sơn đảo chủ đã từng xuống tay với bảy tên Đại yêu Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, cũng chỉ có hai tên là thành công! Tuy có được hai tên thành công nhưng hơn trăm năm trước đã bị Nguyên Phù lão quỷ tiêu diệt một tên, bây giờ chỉ còn lại tên cuối cùng. Loại ma tộc tuyệt đối trung thành không sợ chết này, với tình hình vào lúc này trong Quảng Lăng quận, Cửu Sơn đảo chủ lại không nỡ phái đi.

- Người có biện pháp gì không Thanh Ngưu?

Cửu Sơn đảo chủ mở miệng hỏi.

Thanh Ngưu Đại yêu nói:

- Có Nguyên Phù lão quý và bà nương Hồng Ngọc kia ở đây, ta thấy chơi cứng chắc không được rồi. Nhưng chúng ta có thể chơi mềm đấy! Chúng ta có thể đi mua, trực tiếp mua còn không được sao?

Cửu Sơn đảo chủ khẽ gật đầu:

- Mua à? Được rồi, mua của một tên tiểu bối chưa tới Tiên Thiên, ai có thể đây?

Thanh Ngưu Đại yêu nói:

- Yêu tộc chúng ta không thể ra mặt. Hãy cho Nhân tộc ra mặt, để người tu hành Nhân tộc mua một chút kỳ trân của Tần Vân kia, không phải rất bình thường sao? Theo ta được biết... Tác Vân Liên mà tên Tần Vân kia lấy được từ Thủy Thần sư đệ đã bị Hồng gia mua đi. E rằng hiện giờ không chỉ có một người tu hành đang chạy tới Quảng Lăng quận thành đâu.

Thanh Ngưu Đại yêu tự tin nói:

- Cửu Sơn Đảo chúng ta giao hảo với Mặc Thai gia của Đông Hải quận, với uy danh của Mặc Thai gia giải quyết những chuyện này nhất định sẽ dễ như trở bàn tay. Hơn nữa Mặc Thai gia muốn cầu cạnh chúng ta nên chắc cũng không dám yêu cầu quá nhiều.

Cửu Sơn đảo chủ khẽ gật đầu:

- Tốt, cứ để cho Mặc Thai gia làm đi! Mặc Thai lão đầu không dám động tay chân đâu.

- Vâng.

Thanh Ngưu Đại yêu cung kính đáp.

...

Nửa tháng sau.

Một chiếc lầu thuyền đang tiêng lên trên sông Lan Dương, trên lầu thuyền lại có cờ lớn phấp phới, trên đó có hai chữ 'Mặc Thai', những nơi đi qua không có đám giặc cướp cường đạo hoặc là tiểu yêu nào dám tới quấy rối.

- Đứng trước chính là Quảng Lăng rồi.

Một vị thanh niên cao gầy hói đầu đứng ở trên boong thuyền dõi mắt ngắm nhìn xa xăm.

Lão già bên cạnh cười ha hả nói:

- Đại công tử, đã vào đến trong địa giới Quảng Lăng rồi, qua hai canh giờ nữa là sẽ vào đến quận thành.

- Ủm, chuyện lần này không được sai sót, 'Âm Dương Xà Tâm Huyết' mà tổ phụ cần nhất định phải tới tay.

Thanh niên cao gầy hói đầu nói.

- Đúng, Âm Dương Xà Tâm Huyết.

Lão già cười ha hả nói:

- Đại công tử hẳn không rõ lắm, nhưng hẳn là phụng sứ mệnh mà đến, biết được đó chính là máu trong tim của đồng nam đồng nữ. Chẳng qua Âm

Dương Xà Tâm Huyết khá giống với máu trong tim của đồng nam đồng nữ, không thật sự hiểu rõ sẽ rất khó phân biệt.

Thanh niên cao gầy hói đầu cười nhạo:

- Bân thúc, sau khi đến Quảng Lăng quận thành, trước tiên đi đưa thiệp mời và lễ vật của ta đã! Sáng sớm ngày mai lại đến thăm hỏi. Ta khách khí như thế để gặp một tên nhóc chưa đạt tới Tiên Thiên, thực là cho hăn mặt mũi lớn bằng trời rồi.

- Vâng.

Lão già liền nói:

- Đại công tử Mặc Thai gia chúng ta đi bái phỏng một tên nhà nghèo như hăn, một Kiếm tiên chưa đạt tới Tiên Thiên! Quả thật đã cho hăn mặt mũi rất lớn rồi, thế nhưng sư tôn cũng đã nói Âm Dương Xà Tâm Huyết này đối với việc tu hành của sư tôn rất quan trọng. Cho dù như thế nào cũng nhất định phải lấy được. Không được xảy ra sai lầm gì.

- Biết rồi, vì vậy tổ phụ cũng kêu ta thu liễm tính khí cho tốt, yên tâm đi, tính khí của ta sẽ rất tốt thôi.

Thanh niên cao gầy hói đầu khẽ cười một tiếng.

- Quảng Lăng, Quảng Lăng...

Thanh niên cao gầy hói đầu cười nhạo.

Với tư cách đến từ đại gia tộc Mặc Thai gia thuộc Đông Hải quận - quận lớn nhất Giang châu, bất kỳ một gia tộc nào trong Quảng Lăng quận, Mặc Thai gia đều không để vào mắt.

Thanh niên cao gầy hói đầu cười nhạo:

- Đệ nhất gia tộc của Quảng Lăng hẳn là Hồng gia đi, trong gia tộc ngay cả một người tu hành Tiên Thiên cảnh cũng không có, nghe nói người mà Hồng gia dựa vào là Châu Mục đại nhân?

- Một ái thiếp của Châu Mục đại nhân là người của Hồng gia.

Lão già nói.

Thanh niên cao gầy hói đầu càng thêm khinh thường, địa vị Châu Mục đại nhân đương nhiên cao, quyền thế phủ khắp mười tám quận của Giang châu. Có thể so với hẳn cũng chỉ có một vị tướng quân Thần Ma vệ đóng quân tại Giang châu và mấy vị cao nhân Tiên Thiên Kim Đan cảnh mà thôi. Hơn nữa Châu Mục đại nhân có là quyền thế thật sự, Hồng gia trèo lên cành cây cao đương nhiên sẽ nhanh chóng quật khởi.

Chẳng qua trong mắt những gia tộc cổ xưa, những loại gia tộc không có nội tình như Hồng gia này vẫn chưa đáng để vào mắt.

- Cho Châu Mục đại nhân mặt mũi, chớ trêu chọc Hồng gia. Nếu không tối về phu thê thì thảo qua bên gối là một đấy.

Lão già liền nói.

- Yên tâm đi.

Thanh niên cao gầy hói đầu đáp lời.

Quảng Lăng quận thành, Tần phủ.

Tần Vân khoanh chân ngồi trên đồng cỏ, một mình tu luyện trong sân, từ khi giết chết Thủy Thần đại yêu, có lẽ là đã hoàn thành chấp niệm nhiều năm nay, hoặc là sau khi Thiên Nhân hợp nhất nên cảm ứng đối với kiếm thuật càng thêm nhạy cảm, tóm lại, sau khi giết chết Thủy Thần đại yêu,

Tần Vân phát hiện mình có chút linh ngộ mới mẻ đối với Yên Vũ kiếm ý, hẳn đương nhiên nắm lấy thời gian, mỗi ngày đều cân nhắc tìm hiểu.

- Vù vù.

Một thanh phi kiếm màu đen bay lượn tự do trong sân, linh hoạt như một cá trong nước.

- Nhị công tử.

Bên ngoài truyền đến tiếng của người hầu.

Tần Vân khẽ nhú mày, tâm ý khẽ động.

Vèo.

Phi kiếm màu đen bay trở về, bay vào trong vỏ kiếm giắt bên hông.

- Vào đi.

Tần Vân nói.

Người hầu lúc này mới đẩy cửa sân ra đi vào, có hai vị đi vào, một người là người hầu A Quý, người khác là một vị gã đầy tớ mà hẳn không biết.

Gã đầy tớ kia ôm hộp, cung kính nói:

- Tần công tử, ta nghe theo lệnh của chủ nhân nhà ta mang bái thiếp tới, ngày mai chủ nhân nhà ta sẽ đích thân đến bái phỏng.

Nói xong khom người dâng hộp trong tay lên.

Tần Vân khẽ gật đầu với người hầu A Quý.

Người hầu A Quý lúc này mới nhận lấy hộp đưa đến chỗ Tần Vân.

Mở hộp này ra, bên trong là một bức thư và một đôi trâm châu màu đỏ.

Tần Vân triển tin nhìn qua, có chút kinh ngạc:

- Còn chưa gặp mặt đã tặng bái lễ rồi? Khách khí như thế? Mặc Thai gia của Đông Hải quận? Mặc Thai gia lại cho ta mặt mũi vậy sao?

Đông Hải quận, cũng không phải là nơi mà Quảng Lăng quận có thể so sánh.

Giang châu trong địa giới có mười tám quận, Quảng Lăng quận được xem là trung đẳng, thật ra phần lớn quận đều tương đối. Mà Đông Hải quận lại là quận lớn nhất Giang châu, thậm chí đôi mắt khắp thiên hạ cũng có thể xếp vào hạng thứ năm! Nhân khẩu gần hai nghìn vạn, nhân khẩu trong quận thành cũng có hơn một trăm vạn, một tòa thành trì có hơn một trăm vạn nhân khẩu thật sự là rất kinh người rồi.

Cho dù là vua cũng chỉ có vậy mà thôi.

Vương triều Đại Xương lại phái thêm một doanh Thần Ma vệ đóng giữ Đông Hải quận! Mặc Thai gia là đại gia tộc được xếp ở ba vị trí đầu của Đông Hải quận.

- Mặc Thai gia lão tổ là một trong hai vị thái thượng trưởng lão của 'Thảo Vu Phái'.

Tần Vân thất kinh.

Thảo Vu Phái là tông phái tu hành duy nhất truyền thừa Vu thuật trong trong địa giới Giang châu, chẳng qua hiện nay ba mạch Đạo, Phật, Thần Ma vẫn còn hưng thịnh, còn Vu mạch này suy cho cùng cũng đã xuống dốc rồi, Thảo Vu Phái cũng chỉ là may mắn đạt được một chút truyền thừa, chỉ có thể coi là nhị lưu tông phái. Nhưng thủ đoạn của Vu tu quý dị khó dò.

Mặc Thai gia lão tổ chỉ là một trong hai vị Địa Vu của Thảo Vu Phái mà thôi. (Tương đương với Tiên Thiên Thực Đan Cảnh).

Tần Vân thầm nghĩ:

- Từ khi giết ba tên ma bộc, lại có Hồng Ngọc tiền bối tọa trấn, Tần phủ của ta ngược lại không còn phiền phức gì. Tuy rằng gần đây cũng có vài người tu hành tới thăm để trao đổi bảo vật với ta, nhưng đều là người tu hành bình thường. Mặc Thai gia cũng vì muốn bảo vật mà thôi?

- Đường đường là Mặc Thai gia, bảo vật mà Thủy Thần đại yêu lưu lại, có cái gì bọn hăn nhìn trúng hay sao?

Tần Vân âm thầm buồn bực.

Thế nhưng với thân phận này của Mặc Thai gia, bình thường đều là trực tiếp tới gặp là được.

Còn sớm đưa bái thiếp bái lễ tới... Tần Vân cũng cảm thấy đối phương quá khách khí, quá nể tình rồi.

- Ta biết rồi, ngày mai ta sẽ ở trong phủ chờ Đại công tử nhà người.

Tần Vân nói.

- Vậy tiểu nhân xin cáo lui.

Gã đầy tớ lập tức cung kính hành lễ rồi thối lui, mà người hầu A Quý ở một bên liền đưa hăn ra ngoài.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Y Tiêu Phải Đi Rồi?

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tần Vân tại cửa phủ gặp được Y Tiêu, liền dẫn nàng vào phủ, nói:

- Y Tiêu? Trước đó vài ngày đã có ba tên ma bộc đến đối phó ta, sao người còn dám một thân một mình ra ngoài quận Thủ phủ? Người không sợ có ma bộc tập kích người sao? Dù sao bây giờ thực lực của người cũng chưa khôi phục được bao nhiêu.

Y Tiêu mỉm cười:

- Đừng lo lắng cho ta. Thực lực của ta quả thật không khôi phục bao nhiêu, nhưng thủ đoạn bảo vệ tính mạng vẫn là có! Hơn nữa quận Thủ phủ có Nguyên Phù tiên bối tọa trấn, trong nhà người cũng có Hồng Ngọc tiên bối tọa trấn. Tên Cửu Sơn đảo chủ kia cũng sẽ không ngu xuẩn lại phái tay sai đi tìm cái chết bởi luyện chế ma bộc lợi hại không hề dễ dàng. Đúng rồi, nghe nói Mặc Thai gia hôm nay muốn tới gặp người phải không?

Tần Vân gật đầu:

- Người cũng biết rồi à?

Y Tiêu mỉm cười nói:

- Mặc Thai gia vừa tiến vào trong địa giới Quảng Lăng quận, tin tức đã truyền đến quận Thủ phủ rồi, quận Thủ phủ đều nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của các đại gia tộc này đấy. Xem ra bảo vật lưu lại sau

khi chết của Thủy Thần đại yêu cũng có thể khiến cho Mặc Thai gia phải động lòng.

- Chờ Mặc Thai gia đến liền biết bọn họ muốn gì rồi.

Tần Vân nói.

- Vâng.

Y Tiêu và Tần Vân đi lại trong phủ đệ, bỗng nhiên trầm mặc hồi lâu, mới nói:

- Tần Vân, có một việc ta phải nói cho người biết.

- Sao thế?

Tần Vân hỏi.

Y Tiêu nói:

- Một ngày nữa ta sẽ phải rời khỏi đây rồi... Rời khỏi Quảng Lăng.

- Nhưng... Nhưng thương thế của người còn chưa lành mà?

Tần Vân liền hỏi.

Quá đột ngột. Vốn tưởng rằng Y Tiêu còn có thể nghỉ ngơi mấy tháng ở Quảng Lăng quận thành, nhưng bây giờ mấy ngày sau lại phải đi rồi?

Y Tiêu giải thích nói:

- Chuyện Cửu Sơn đảo chủ phái ma bộc lên vào Tần phủ của người, sự tôn ta đã biết. Sự tôn nàng lo lắng cho ta, vì vậy mời một vị sư thúc của Thần Tiêu môn ta đi ngang qua Quảng Lăng để mang ta về tông môn.

- Thực lực của sư thúc người như thế nào?

Tần Vân liền hỏi.

- Đây là sư thúc trong Thần Tiêu môn ta, không phải là môn phái lệ thuộc, bối phận ngang hàng với sư tôn đương nhiên bất phàm, bây giờ đã là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

Y Tiêu nói.

Tần Vân giờ khắc này tâm tư phức tạp, ngoài miệng nói:

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi... Có sư thúc mang người về, cũng là chuyện tốt.

- Ủm.

Y Tiêu cũng đáp lời.

Hai người kề vai sát cánh đi lại, đôi bên đều trầm mặc.

- Ha ha, vốn còn muốn ăn nhiều mỹ thực của Quảng Lăng quận thành một chút đấy.

Y Tiêu phá vỡ trầm mặc.

- Sau này còn rất nhiều cơ hội.

Tần Vân gật đầu.

- Ủm, sau này gặp lại.

Y Tiêu cũng đáp.

Cách đó không xa, người hầu chạy như bay tới, hô lên từ xa:

- Nhị công tử, người của Mặc Thai gia đã tới.

Tần Vân đã sớm dặn dò, người của Mặc Thai gia vừa đến lập tức nhanh chóng đến bẩm báo.

Y Tiêu thấy thế mỉm cười nói:

- Người của Mặc Thai gia tới rồi, ta không đi gặp đâu, ta đi tìm Hồng Ngọc tiên bồi tâm sự.

- Tốt.

Tần Vân gật đầu.

Y Tiêu quay đầu rời đi.

Ngắm nhìn bóng lưng Y Tiêu rời đi, Tần Vân vốn đang bởi vì Mặc Thai gia cầu bảo vật nên tâm trạng không tệ, nhưng giờ phút này đã không còn tâm trạng tốt đẹp đó nữa.

"Y Tiêu phải đi rồi sao? "

Trong lòng Tần Vân lặng lẽ tự hỏi.

Rồi hắn cũng không suy nghĩ nhiều nữa, lập tức quay đầu về phía cửa phủ để nghênh đón người của Mặc Thai gia.

Cửa phủ.

Tần Vân vừa liếc liền thấy được một vị thanh niên cao gầy hói đầu đứng ở ngoài cửa, bên cạnh hắn chính là một lão giả.

- Ha ha, vị này hẳn là Tần Vân Tần công tử, tại hạ Mặc Thai Lãng, lúc ta ở Đông Hải quận là đã nghe qua uy danh của Tần công tử, bội phục không thôi, bội phục không thôi.

Thanh niên cao gầy hói đầu tươi cười sáng lạn, nhiệt tình vô cùng. Lão già ở một bên cũng treo lên nụ cười tươi tắn.

- Xin mời Mặc Thai công tử.

Tần Vân cũng mỉm cười dẫn đường cho đối phương.

Mặc Thai Lăng mang theo lão già đi theo Tần Vân vào phủ.

Mặc Thai Lăng truyền âm nói, trong mắt đều tỏa ánh sáng:

"Ở Đông Hải quận, ta đã nghe qua Tần huynh liên thủ với một vị nữ đệ tử của Thần Tiêu môn giết Thủy Thần đại yêu. Nghe xong quả thật làm cho ta nhiệt huyết sôi trào, lúc ấy thật sự muốn cùng Tần huynh các người cùng đi giết tên Thủy Thần đại yêu này. Đương nhiên, ta cũng chỉ muốn mà thôi, do thực lực chưa đủ, thực lực chưa đủ."

Tần Vân mỉm cười:

- Lúc trước cũng là cứu tử nhất sinh.

- Đây là chuyện đại công đức, thành công cũng đã là rất bất phàm rồi.

Mặc Thai Lăng cảm khái nói, tuy rằng đáy lòng hẳn xem thường gia tộc Quảng Lăng quận, cảm thấy hoàn toàn không đáng nhắc tới. Nhưng tổ phụ phái hẳn đến để làm việc... Cũng là bởi vì Mặc Thai Lăng - đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, nên khi nói chuyện hẳn biểu hiện ra vô cùng chân thành. Gia tộc Mặc Thai lớn như thế, nếu như quá mức quần là áo lượt cho dù có là nhi tử trưởng cũng sẽ không có bao nhiêu quyền thế.

Từ nhỏ Mặc Thai Lăng đã nuôi thành thói quen có nhiều bộ mặt.

Mặc Thai Lăng đi lại trong phủ đệ, cảm khái nói:

- Tần huynh, nói thật, Quảng Lăng thật là xinh đẹp. quận thành Đông Hải mặc dù lớn hơn, nhưng lại có chút phồn hoa quá trớn, đâu như Quảng Lăng đẹp như ngọc bích, cảnh sắc ưu mỹ. Nếu để cho ta chọn, ta tình nguyện cư trú lâu dài ở Quảng Lăng.

- Ta cũng rất ưa thích Quảng Lăng, thế nhưng Đông Hải quận cũng vô cùng tốt mà, nghe nói có rất nhiều Thủy tộc trên biển đến để giao dịch.

Tần Vân nói.

Thiên hạ có bốn vùng biển.

Thủy tộc của bốn vùng biển lấy 'Long tộc' làm chủ, giống như thủ lĩnh cao nhất của Đông hải Thủy tộc chính là Đông Hải Long Vương! Đông Hải quận thành... Là một trong những quận thành lớn nhất mà Đông hải Thủy tộc giao dịch với Nhân tộc.

- Phồn hoa hơi quá, Đông hải Thủy tộc cũng tới, Thần Ma vệ cũng đóng quân, Đạo gia Phật môn cũng lẫn vào. Mặc Thai gia ta cho dù được gọi là gia tộc xếp vào ba thứ hạng đầu của Đông Hải quận, nhưng nói thật, những thế lực đỉnh cấp kia Mặc Thai gia ta ai cũng không dám đắc tội.

Mặc Thai Lăng khổ sở nói.

Tần Vân gật đầu.

Cũng đúng, một bên là Thần Ma vệ, vũ lực mạnh nhất của triều đình trong trong địa giới Giang châu! Sau lưng Đông hải Thủy tộc lại là Đông hải long tộc! Đạo gia Phật môn Thánh địa nếu là phái người, Mặc Thai gia đương nhiên cũng phải trở thành con cháu con cháu (ý là trở thành tay sai).

- Vẫn là Quảng Lăng tốt, vẫn là Quảng Lăng tốt, không có nhiều thế lực lộn xộn như vậy, đơn giản vô cùng.

Mặc Thai Lăng cười nói.

Trong lúc nói chuyện. Bọn họ đã đi vào sân nhỏ của Tần Vân, vào trong một đại sảnh tao nhã.

Tần Vân, Mặc Thai Lăng và lão già kia đều ngồi xuống.

- Không biết Mặc Thai huynh đến chỗ ta có chuyện gì?

Tần Vân dò hỏi, mặc kệ như thế nào, gặp mặt và hàn huyên một lát Tần Vân cũng đã sinh ra hảo cảm với Mặc Thai Lăng, đương nhiên Tần Vân đã từng ngao du khắp thiên hạ, nếm qua đau khổ lớn nên cũng biết lòng người khó dò. Nhưng chỉ cần không có nhiều gút mắc với mình mình cũng không cần quan tâm nhiều. Đối phương kính trọng mình bản thân đương nhiên cũng phải dùng lễ mà đối đãi.

- Ài.

Mặc Thai Lăng thở dài nói:

- Tần huynh người cũng biết, hôm nay vụ sư một mạch đã sớm xuống dốc, việc tu hành của Thảo Vu Phái ta cũng rất là không dễ, lần này cũng là nghe nói trong tay Tần huynh có lẽ có một loại huyết dịch đặc thù mà Thảo Vu Phái ta cần, vì vậy đặc biệt chạy đến để mua.

- Huyết dịch à?

Tần Vân khẽ gật đầu, hắn cũng không kỳ quái.

Một mạch Vu sư này, tài liệu tu hành vốn là có chút kỳ lạ, dùng huyết dịch để làm tài liệu tu hành, trong giới Vu sư lại rất bình thường.

- Huyết dịch gì?

Tần Vân hỏi.

Mặc Thai Lãng giải thích nói:

- Âm Dương Xà Tâm Huyết. Là một loài rắn rất hiếm thấy, Âm Dương Xà Tâm Huyết này chứa Âm Dương chi khí, lại là lấy từ tim rắn nên Âm Dương chi khí cũng có chút thuần túy. Nhưng Âm Dương Xà này quá mức khó được, tìm được một con đã rất khó, tìm trên trăm con nghìn con lại càng khó như lên trời. Ta nghe nói Thủy Thần đại yêu có cất chứa Âm Dương Xà Tâm Huyết, số lượng lại rất nhiều.

Tần Vân lắc đầu:

- Sau khi Thủy Thần đại yêu chết, đám huyết dịch còn sót lại cũng không phải Âm Dương Xà Tâm Huyết.

Mặc Thai Lãng liền nói:

- Có mà có mà. Mặc Thai gia ta có thể xác định, Thủy Thần đại yêu quả thật có một đồng Âm Dương Xà Tâm Huyết... Người cẩn thận nhìn kỹ lại xem, trong mớ bảo vật còn sót lại sau khi Thủy Thần đại yêu chết chính là có một đồng huyết dịch. Đồng huyết dịch kia đều có Âm Dương chi khí.

Tần Vân gật đầu nói:

- Quả thật có một đồng huyết dịch, ta cũng có thể cảm ứng được Âm Dương chi khí, thế nhưng lại cảm nhận được oán khí nồng đậm.

Mặc Thai Lãng cười nói:

- Oán khí là do giết nhiều Âm Dương Xà, tích lũy nhiều máu như vậy oán khí sao có thể không nặng cơ chứ? Giết quá nhiều, rắn cũng mang thù, oán khí đương nhiên nặng. Chính là đồng huyết dịch kia, Mặc Thai gia ta đang cần những thứ này, yên tâm, Mặc Thai gia ta nhất định sẽ không bạc đãi Tần huynh.

Tần Vân lắc đầu:

- Không phải. Những đồng huyết dịch này thật sự không phải là Âm Dương Xà Tâm Huyết, năm đó lúc ta ngao du thiên hạ đã từng phát hiện qua Âm Dương Xà ở phía nam Việt châu, ta ở đó kết giao bạn bè, còn tự mình lột da con Âm Dương Xà kia, về phần tim rắn và mật rắn ta đều chính miệng nếm qua, máu của tim rắn cũng đã từng uống chung với rượu. Ta dám khẳng định, đồng huyết dịch kia tuyệt đối không phải là Âm Dương Xà Tâm Huyết.

Mặc Thai Lăng ngậy ngấn cả người.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Uy Hiếp?

Mặc Thai Lăng liền nói:

- Tần huynh, huynh có nhìn lầm hay không? Hay có khi nào có loại huyết dịch khác?

- Làm gì có, huyết dịch ta lấy được, tuy mang khí Âm Dương, nhưng lại có oán khí rất nặng.

Tần Vân giải thích:

- Đổng huyết dịch này tuyệt đối không phải Âm Dương Xà Tâm Huyết.

Lão già bên cạnh đã bắt đầu thấy lo lắng.

'Máu từ tim của đồng nam đồng tử' là việc quá mức trọng đại, chuyện tà ác như vậy, một khi để lộ ra, sẽ gặp rất nhiều phiền toái! Thân phận Mặc Thai Lăng cũng không phải tầm thường, bình thường hẳn làm việc vô cùng ổn thoả, lại còn trẻ tuổi, chuyện như thế này càng ít người biết càng tốt! Hiểu rõ chuyện mua bán lần này, ngoại trừ Mặc Thai gia lão tổ, cũng chỉ có Nghiêm Bân người phụ trách liên hệ cùng Cửu Sơn đảo.

Nghiêm Bân trong lòng cũng đang hốt hoảng:

- Tên Tần Vân này, ngay cả Âm Dương Xà Tâm Huyết cũng biết sao?

Người nhận biết được cái này, chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Rất nhiều người tu hành, tu hành hơn trăm năm, còn khó có thể gặp qua vài con Âm Dương Xà, nếu không đi tới Việt Châu, sợ một đời cũng không có cơ hội gặp được, người tu hành cũng khinh thường việc ăn những thứ dơ bẩn như Âm Dương Xà tâm huyết. Nhưng lúc đó Tần Vân còn chưa mở Tiên môn, chỉ là người phàm, chu du khắp thiên hạ gặp đủ thứ vật lạ, cho dù là Âm Dương Xà, cũng từng nếm qua.

Vì vậy lời nói dối kia, khó mà qua mắt được hẳn.

Mặc Thai Lăng buồn bực nói:

- Không phải Âm Dương Xà tâm huyết.

Không đúng.

Trong lúc tổ phụ dặn dò, lại vô cùng nắm chắc.

- Đại công tử.

Lão Nghiêm Bân đứng kế bên miệng bất động, thực ra đang lặng lẽ truyền âm cho hẳn.

- Đám huyết dịch ẩn chứa khí Âm Dương là huyết dịch cực kỳ đặc thù. Là vật cực kỳ quan trọng để sư tôn lão nhân gia tu luyện vu pháp, vì giữ bí mật, cho nên đối với người ngoài, đều nói là Âm Dương Xà tâm huyết. Thực ra đó là một loại huyết dịch quý giá vô cùng! Bằng bất cứ giá nào, nhất định phải lấy được.

Mặc Thai Lăng nghe xong, trong lòng bưng bình.

Thì ra...

Gia tộc mình muốn mua không phải Âm Dương Xà tâm huyết.

- Tổ phụ cố ý che dấu tin tức, để mua với giá rẻ hơn sao?

Mặc Thai Lăng âm thầm suy đoán.

- Không ngờ là ngay cả ta cũng dấu.

Trong lòng mặc dù đang suy tính rất nhiều thứ, nhưng nụ cười trên mặt Mặc Thai Lăng lại càng tươi.

- Ha ha...

Mặc Thai Lăng nở nụ cười.

- Tần huynh, ta thật đúng là bội phục huynh! Ngay cả Âm Dương Xà tâm huyết cũng biết, tốt lắm, ta cũng không sợ mất thể diện làm gì, thật ra thì...

Tần Vân cũng lộ ra bộ dáng tươi cười, thật ra sao?

- Một đám huyết dịch kia vốn của Mặc Thai Gia ta, nhưng đã bị trộm đi, cuối cùng chẳng hiểu sao lại rơi vào tay của Thủy Thần đại yêu. Đây chính là huyết dịch đặc thù của Mặc Thai dùng để tu luyện vu pháp đặc thù, mong Tần huynh nể mặt của Mặc Thai Gia, có thể bán lại cho ta không?.

Mặc Thai Lăng nói:

- Tu luyện vu pháp rất cần huyết dịch, người tu hành cũng không dùng đến làm gì. Ta biết Tần huynh là Kiếm Tiên, nguyện lấy một thanh phi kiếm cứu phẩm mà trao đổi.

Nghiêm Bân liền nói:

- Chuyện xấu của Mặc Thai Gia ta, xin Tần Vân huynh đừng nói cho ai biết.

- Tu luyện vu pháp? Huyết dịch đặc thù?

Tần Vân nhíu mày nói:

- Mặc Thai huynh, huynh không biết rõ lai lịch của huyết dịch này ra sao, vậy ta không thể bán cho huynh được rồi.

- Ta đã nói rồi, huyết dịch được phối xuất đặc biệt để tu luyện vu pháp.

Mặc Thai Lăng liền nói.

- Mặc Thai huynh cho rằng ta còn trẻ mà không hiểu chuyện sao?

Tần Vân nhíu mày nói:

- Huyết dịch này số lượng lớn như thế, lại mang nhiều oán khí như vậy! Không biết đã hại chết biết bao nhiêu tính mạng mới thu thập được, nếu của súc vật cũng thôi đi, nếu là huyết dịch của con người... Lại mang đại oán khí, đây là đại tội, luật nhân quả vô cùng to lớn.

Đám huyết dịch này mang oán khí quá nặng, Tần Vân cũng thận trọng.

Người tu hành... Cảnh giới càng cao, càng chú trọng tới nhân quả!

Giống như hần lúc trước giết Thủy Thần đại yêu, được mấy trăm vạn con dân đội ơn, chính là việc tích đại công đức. Tu hành vừa phải tích công đức, vừa tránh tội nghiệt. Tần Vân đạt được đỉnh tiêm truyền thừa hoàn chỉnh, một vài điều cấm kỵ hần cũng hiểu được.

- Oán khí quá lớn, ta không thể tùy tiện giao cho huynh được.

Tần Vân nói:

- Ta nhất định phải tra rõ lai lịch huyết dịch này ra sao, oán khí đến từ đâu. Biết rõ ràng rồi, ta mới có thể quyết định.

- Người...

Mặc Thai Lăng khó thở.

Nghiêm Bân thấy thế thầm than:

- Phiền toái rồi, trước đó nói là Âm Dương Xà tâm huyết, cho hẳn tưởng là huyết dịch súc sinh, ai ngờ hẳn lại biết được.

Máu từ tim của đồng nam đồng tử, người tu hành chắc hẳn chưa từng thấy qua. Bình thường không người tu hành nào làm việc ác tà trời này?

- Mặc Thai huynh có thể giải thích thêm không?

Tần Vân nói.

- Tần huynh, huynh chẳng lẽ không tin ta? Ta đã nói nó dùng để tu luyện Vu pháp, huynh còn... Thế này đi, ngoại trừ một thanh cữu phẩm pháp bảo phi kiếm, cho huynh thêm làm một món cữu phẩm pháp bảo, như thế nào?

Mặc Thai Lăng liền nói.

- Cho Mặc Thai Gia mặt mũi, Mặc Thai Gia tất nhiên ghi nhớ ân tình này của Tần huynh.

- Đây không phải là chuyện nể mặt hay không, đám huyết dịch này oán khí quá lớn, ta cũng không dám vọng động.

Tần Vân lắc đầu.

Ở một chỗ khác bên trong Tần phủ, Hồng Ngọc đạo nhân cùng Y Tiêu đang ở cùng một chỗ.

- Mặc Thai muốn đổi bảo vật?

Hồng Ngọc đạo nhân nhân tình sáng lên.

- Đi đi đi, mau lại đó, tiểu tử Tần Vân kia kiến thức kém, e rằng bị Mặc Thai Gia lừa một phen.

- Vâng.

Y Tiêu cũng cùng đi, hai người sánh vai bước đến tiểu viện của Tần Vân.

Khi bước đến ngoài viện, liền nghe được bên trong truyền tới âm thanh cãi vã:

- Tần Vân! Huynh định không cho Mặc Thai Gia thể diện sao?

- Mặc Thai huynh, khi chưa biết rõ nguồn gốc của những oán khí này, thứ lỗi cho ta không thể đưa cho Mặc Thai Gia.

Tần Vân nói.

- Chuyện gì xảy ra, làm sao mà cãi nhau?

Hồng Ngọc đạo nhân hơi kinh ngạc, người hầu A Quý đứng ở cửa liền nói:

- Nhị công tử đang tiếp đãi khách quý bên trong, xin mời nhị vị ở ngoài đợi.

- Người tránh ra!

Hồng Ngọc đạo nhân vung tay lên, người hầu A Quý liền lão đảo lui về sau. Nàng cùng Y Tiêu cùng nhau đi vào.

Đã nhìn thấy Mặc Thai Lãng cùng lão già đã đứng dậy bước ra ngoài, sắc mặt vô cùng khó coi, Mặc Thai Lãng càng quát lên:

- Tần Vân, người cũng thật lợi hại, ngay cả Mặc Thai Gia cũng không nể mặt, tốt, Mặc Thai Gia ta sẽ ‘nhớ kỹ ân tình’ này của người!

Tần Vân thấy thế cũng thầm than:

- Mặc Thai Gia nhất quyết muốn lấy đám huyết dịch này, nhưng nó mang nhiều oán khí như vậy, không nắm rõ mà bán đi, hậu hoạn vô cùng... Mặc Thai Gia cũng không nói rõ ràng lai lịch, lại càng không thể bán.

- Ủm?

Mặc Thai Lăng cùng lão già bước đến ngoài phòng, liếc mắt nhìn thấy Y Tiêu cùng Hồng Ngọc đạo nhân đang đi tới.

- Chuyện này...

Mặc Thai Lăng cảm giác thế giới trước mắt đều sáng lên.

Hồng Ngọc đạo nhân mặc dù có thể coi là mỹ nhân, nhưng đối với người tu hành cũng chỉ bình thường mà thôi. Nhưng Y Tiêu mới thực sự là tiên tử hạ phàm, Mặc Thai Lăng bị dọa kinh hãi, hẳn ở Đông Hải quận cũng đã gặp rất nhiều mỹ nhân, mấy danh kỹ được hẳn nuôi dưỡng trong phủ cũng vài ba người, nhưng mà những mỹ nhân đó nếu so với Y Tiêu, cách biệt quá xa. Trong lúc này Mặc Thai Lăng kim lòng không được nữa.

Đẹp, quá đẹp! Đúng là tiên nữ!

Mặc dù hẳn chưa từng thấy qua tiên nữ trên trời, nhưng mà bản thân Mặc Thai Lăng cảm thấy, cho dù là tiên nữ trên trời, sợ cũng đẹp đến thế này là cùng.

- Mặc Thai Gia?

Nữ tử đẹp như tiên nữ này bước tới, Mặc Thai Lăng vừa muốn nói gì đó, nhưng đối phương đã bước tới bên cạnh Tần Vân, lạnh lùng nhìn Mặc

Thai Lăng một cái:

- Hay cho một tên Mặc Thai gia, Địa Vu gia tộc từ khi nào phách lối như vậy? Thiên Vu chết trong tay Côn Lôn châu Y ta không phải chỉ một tên.

Mặc Thai Lăng nghe xong nín thở.

Côn Lôn châu Y thị? Tồn tại còn xa xưa hơn cả Đại Xương vương triều.

Đại Xương vương triều sau khi thống nhất thiên hạ, vì để trấn an gia tộc cổ xưa này, đã chủ động phong vương! Ngay cả Yêu tộc đều vô cùng kiêng kị Côn Lôn châu Y thị. Lực ảnh hưởng còn lớn hơn đỉnh tiếm tông phái gấp nhiều lần, cũng chỉ có Đạo gia Thánh địa, Phật môn Thánh địa mới có thể nhìn hơn một chút mà thôi.

- Vị cô nương này, là Y cô nương sao?

Mặc Thai Lăng lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười, phảng phất người vừa uy hiếp là một kẻ khác, hần liền nói:

- Ta vừa rồi cũng bị chọc tức tới chập mạch rồi, ta chỉ muốn mua huyết dịch, Tần huynh chết sống không bán. Ta tự hỏi từ khi bước vào đây ta chưa từng mạo phạm qua Tần huynh, thậm chí còn muốn dùng pháp bảo mà đổi, hần cũng không bán, hầy, lần này ta trở về, chắc chắn sẽ bị tổ phụ khiển trách rồi.

Ngoài miệng ra vẻ ủy khuất, nhưng nhìn Tần Vân đứng cùng một chỗ với Y Tiêu, hai người thân cận như vậy, để cho trong lòng Mặc Thai Lăng vô cùng khó chịu.

Tần Vân đứng bên cạnh Y Tiêu, lặng lẽ truyền âm:

- Y Tiêu, cảm ơn, nàng quát hăn một câu, giảm cho ta biết bao phiền phức.

Mặc Thai Gia muốn tìm phiền phức, cũng phải cân nhắc một chút.

- Chuyện nhỏ như vậy cảm ơn ta làm gì, nhưng mà, hăn muốn mua huyết dịch, huynh vì sao không bán cho hăn?

Y Tiêu truyền âm hỏi.

Hồng Ngọc đạo nhân cũng bước tới, hỏi:

- Tần Vân tiểu huynh đệ, Mặc Thai Gia muốn mua thứ gì?

- Là một đám huyết dịch, oán khí cực nặng, ta sợ liên lụy tới đại nhân quả.

Tần Vân nói: từ bên hông trong túi Càn Khôn lấy ra một cái bình phổ thông màu xám.

- Hồng Ngọc tiền bối, tiền bối nhìn thử xem, đây rốt cuộc là huyết dịch gì? Ta cũng không biết rõ ràng lai lịch, không dám tùy ý xử trí.

Mặc Thai Lăng ánh mắt thèm thuồng nhìn vào cái bình màu xám kia.

Trong lúc đó lão già Nghiêm Bân trong lòng vô cùng lo lắng.

Không xong, máu từ tim của đồng nam đồng tử! Nếu bị nhận ra, vô cùng phiền toái.

- Ta xem một chút.

Hồng Ngọc đạo nhân cầm lấy, liền mở nắp bình ra.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Đêm Khuya Trộm Bảo

Cả đám đứng bên cạnh quan sát, Hồng Ngọc đạo nhân cảm ứng một chút, lông mày nhíu lại:

- Oán khí cực nồng đậm, số lượng huyết dịch này cũng rất nhiều, đổ ra cũng được một dòng sông nhỏ.

- Mặc Đài Gia ta giết rất nhiều súc sinh, mới có thể thu thập được nhiều huyết dịch như vậy.

Một bên lão già Nghiêm Bân liền nói:

- Bởi vì giết quá nhiều súc sinh, mới tích tụ thành nhiều oán khí như vậy.

- Súc sinh?

Hồng Ngọc đạo nhân khẽ lắc đầu nói.

- Ẩn chứa khí âm dương, tinh thuần như vậy, lại tích tụ oán khí nồng đậm, huyết dịch của súc sinh muốn tích tụ được oán khí như thế cũng không dễ dàng, ta nghĩ tám chín phần, đây chính là máu của con người hoặc là máu của Yêu tộc, chỉ có những sinh linh đã khai linh trí, oán khí mới có thể nặng như vậy. Nhưng mà, ta cũng không phân biệt được, cả đời chưa từng thấy qua.

- Tần Vân tiểu huynh đệ, oán khí quá nặng, đều do người tùy ý xử trí, nếu để tội nghiệt quán thân, coi như hỏng hết chuyện tu hành.

Vị phu nhân xinh đẹp nói:

- Đợi khi biết rõ lai lịch, rồi quyết định xử trí như thế nào cũng được.
- Ta cũng là nghĩ như vậy.

Tần Vân gật đầu.

Oán khí lớn như thế, có thể mang oán hận của rất nhiều sinh linh!

Có vài tên ma đầu thích sử dụng 'Oán khí' mà tu luyện, nếu mình sơ ý đem huyết dịch này đưa cho một tên ma đầu nào đó, chính mình cũng sẽ mang tội nghiệt lớn. Oán khí càng nặng, tội nghiệt càng đáng sợ.

Nếu oán khí thấp... Tần Vân cũng sẽ không để ý quá nhiều, giết súc sinh quá nhiều cũng sẽ tích tụ được một ít oán khí. Nhưng mà nồng đậm đến tình trạng đáng sợ như vậy, Tần Vân cũng thấy kinh hãi.

- Nếu không tin Mặc Đài Gia ta, vậy ta đành cáo từ.

Mặc Đài Lãng nói:

- Tần huynh, nếu huynh suy nghĩ lại muốn bán huyết dịch này, lúc nào cũng có thể bán cho Mặc Đài Gia.

- Chúng ta đi.

Mặc Đài Lãng cùng lão già Nghiêm Bân nhanh chóng rời đi.

- A Quý, tiền khách.

Tần Vân dặn dò.

- Vâng.

Người hầu A Quý lập tức dẫn đường.

- Mặc Đài Gia này còn điều dấu diễm.

Tần Vân giải thích cho Y Tiêu cùng Hồng Ngọc đạo nhân.

- Đầu tiên hần nói với ta đó là Âm Dương Xà tâm huyết, về sau bị ta nhìn thấu, bọn hần lại đổi lại thành huyết dịch Mặc Đài Gia tự phối ra.

Y Tiêu cũng gật đầu:

- Âm Dương Xà, chính là dị chủng, trời sinh có một loại khí Âm Dương, trong truyền thuyết chính là hậu duệ của Chúc Long, hình thể khổng lồ, trí tuệ khá cao, nếu không được khai linh trí cũng chỉ là một dị thú phạm tục mà thôi. Nếu có thể khai linh trí trở thành yêu quái, cũng sẽ trở thành yêu quái cực kì đáng sợ, tiềm lực so với Thủy Viên không có kém bao nhiêu. Âm Dương Xà nếu sinh ra oán khí, cũng không nhỏ. Có thể giết được trăm hay ngàn đầu Âm Dương Xà có lẽ cũng có thể tích tụ ra nhiều xà tâm huyết như vậy.

- Âm Dương Xà tâm huyết? Thật là có khả năng.

Mỹ phụ nhân Hồng Ngọc đạo nhân cũng gật đầu.

- Âm Dương Xà ta đã gặp qua một con, còn ném thử.

Tần Vân lắc đầu.

- Ta có thể khẳng định, thứ này tuyệt đối không phải.

Hồng Ngọc đạo nhân cũng kinh ngạc:

- Người đã ném qua?

- Trong một lần ở Việt Châu đã được ném qua, lúc ấy ta cùng hai vị hảo hữu liên thủ, giết được con rắn kia. Một con dị thú không có khai linh trí mà thôi, nhưng mà giết được nó vô cùng phiền phức.

Tần Vân ngậm ngùi nhớ lại, lúc trước thực lực của hắn chỉ có thể địch nổi một chút tiểu yêu.

- Xem ra, Mặc Đài Gia biết lai lịch của huyết dịch này, còn không chịu nói.

Hồng Ngọc đạo nhân cười lạnh.

- Không nói rõ ràng, càng phải cẩn thận.

Mặc Đài Lãng cùng với Nghiêm Bân đi ra khỏi Tần phủ.

Hắn quay đầu nhìn một chút bảng tên Tần phủ, trong mắt lóe lên chút lạnh lùng, sự việc mà tổ phụ giao cho, hắn lại thất bại! Mà ngay cả nữ tử đẹp nhất đời này hắn gặp qua, tiên nữ hạ phàm lại quan hệ thân cận như vậy cùng Tần Vân, thậm chí còn dùng danh nghĩa Côn Lôn châu Y thị mà dọa mình. Việc này khiến Mặc Đài Lãng càng thêm ghen ghét, phẫn nộ, nhưng hắn cũng hiểu rõ... Côn Lôn châu Y thị đích là một quái vật khổng lồ, chỉ cần một chút lực lượng cũng có thể diệt Mặc Đài Gia!

- Đại công tử, bây giờ làm sao đây? Sư tôn nói nhất định phải lấy được huyết dịch kia.

Lão già Nghiêm Bân truyền âm nói.

- Ai mà nghĩ Âm Dương Xà tâm huyết cũng bị hắn nhìn thấu chứ.

Mặc Đài Lãng truyền âm.

- Thêm cả thúc nữa, trước đó không nói rõ ràng với ta, bây giờ thì, chúng ta mau chóng rời đi. Nếu tiếp tục dây dưa, Tần Vân nhất định sẽ càng thêm hoài nghi huyết dịch kia, thậm chí chúng ta tiếp tục bức bách hắn, hắn sẽ nghĩ biện pháp tra ra lai lịch của đám huyết dịch này.

- Không thể bức bách hắn nữa.

Nghiêm Bân nghe xong, liên tục gật đầu đồng ý.

Nếu cứ bức bách, Tần Vân khẳng định sẽ tìm biện pháp điều tra, nếu thật sự điều tra ra, đồng huyết dịch này chính là máu từ tim của đồng nam đồng nữ... Mặc Đài Gia coi như tiêu đời! Còn thêm sự việc của Cửu Sơn đảo chủ thất bại, Cửu Sơn đảo chủ chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ, giận chó đánh mèo nhắm vào Mặc Đài Gia.

- Chúng ta trước hết trở về, tối nay, thúc tìm cách trộm đồng huyết dịch đó cho ta.

Mặc Đài Lãng nhìn về phía một bên lão giả, truyền âm.

- Lúc này thúc có nhìn thấy, túi Càn Khôn bên hông hắc không? Mang cả túi Càn Khôn đó trộm trở về.

- Trộm?

Nghiêm Bân trong lòng hơi động.

- Bân thúc, thúc giỏi cổ thuật, phái cổ trùng đột nhập lấy túi Càn Khôn của hắc! Nửa đêm rồi, người tu hành cũng phải đi ngủ thôi. Chờ hắc ngủ say, cổ trùng bay vào, lặng lẽ cuồn túi Càn Khôn của hắc đi.

Mặc Đài Lãng cười nhạo.

- Nếu ở vài tông phái có lẽ còn có ít pháp trận, nhưng Tần gia chắc cũng không có pháp trận gì. Nhưng để đề phòng một chút, phái cổ trùng nên thuộc loại côn trùng, mùa hè côn trùng nhiều, không ai để ý đâu.

- Được.

Nghiêm Bân khẽ gật đầu.

Mặc Đai Lãng lúc này tiến vào bên trong xe ngựa, lão già Nghiêm Bân cười ngựa, xung quanh cũng có rất nhiều thủ hạ.

Đội ngũ lúc này mới rời đi.

Nửa đêm.

Trong phòng, Nghiêm Bân ngồi xếp bằng, đôi mắt ẩn chứa ánh sáng màu xanh.

- Đi.

Từ trong lỗ tai của hắn lập tức bay ra hai con côn trùng màu xám, kích thước so với con muỗi lớn hơn một chút, miệng vừa nhọn vừa dài, ong ong ong, lập tức vỗ cánh lặng yên không một tiếng động rời khỏi nơi này, bọn chúng tốc độ bay rất nhanh, bay trong bầu trời đêm, vền vền chỉ trong một nén nhang, đã bay đến Tần phủ. Sau khi đến Tần phủ, hai côn trùng này tốc độ chậm lại, liền giống như hai con muỗi bình thường.

Trong đêm mùa hè, vốn là nhiều muỗi, hai con côn trùng không có gì đặc biệt, phàm nhân cũng không có ai sẽ để ý đến nó.

Hai côn trùng này chậm rãi bay đến sân của Tần Vân.

Lúc này...

Tần Vân cũng hoàn toàn đã ngủ say, nửa đêm hắn đều tự động tu luyện, luyện khí cùng tu luyện bản mệnh Phi kiếm. Có 'Như Yên Thủy' 'Tử Kim Sa' rồi, mỗi đêm Tần Vân đều không ngừng luyện hoá, giống như thanh đại phủ của Bạch Hồ Đại Yêu còn sót lại mấy trăm cân mảnh vỡ đã sớm luyện hóa hết, Như Yên Thủy cũng hấp thu gần năm thành, Tử Kim Sa, Tam Thái Ngân cũng đang hấp thu, bản mệnh Phi kiếm tích lũy càng ngày càng hùng hậu, chỉ cần trong một tháng liền có hi vọng bước vào thất phẩm.

Bỏ ra nhiều bảo bối như vậy, vì phi kiếm bước vào thất phẩm! Giống Quảng Lăng quận đệ nhất gia tộc 'Hồng Gia', loại gia tộc giàu có nhưng tài lực không quá sâu, dốc hết cả tài lực của gia tộc cũng không mua nổi một kiện thất phẩm pháp bảo! Có thể thấy được thất phẩm pháp bảo trân quý cỡ nào.

Thủy Thần đại yêu chèn ép mấy trăm vạn con dân hơn hai trăm năm, lấy từ chỗ sư tôn Cửu Sơn đảo chủ biết bao nhiêu chỗ tốt, mới có một kiện lục phẩm pháp bảo cùng với mấy bảo vật khác.

Ong ong ong...

Khi hai côn trùng bay đến phòng Tần Vân rồi xuyên qua khe cửa.

Trong phòng đang ngủ say, đan điền trong người Tần Vân, chân nguyên cùng hồn phách tạo ra 'Kiếm hoàn', chột rung động.

- Hả?

Tần Vân lập tức mở mắt ra.

Trong đêm tối, mặc dù vẫn nằm ở đó, Tần Vân vừa mở mắt ra, lập tức tinh thần bao phủ chung quanh mười hai trượng.

- Gặp nguy hiểm?

Tần Vân không hoài nghi với độ nhạy cảm của bản mệnh Phi kiếm, người tu hành cảm ứng với nguy cơ, đều không bằng bản mệnh pháp bảo.

Tinh thần bao phủ chung quanh mười hai trượng, hần phát hiện trong nhà mình thật cũng không sinh mệnh gì khác, chỉ có vài con côn trùng.

Mấy con muỗi khác thôi, nhưng trong đó có hai con côn trùng, Tần Vân cảm ứng được một cỗ 'Tinh thần' trên người chúng, phảng phất đối mặt với một sinh linh có trí tuệ! Đồng thời hai côn trùng kia cũng là loại mình

chưa từng thấy qua, toàn thân có giáp xác kiên cố, miệng cũng giống như lưỡi dao, dưới tinh thần hăn thả ra để 'Quan sát', xem xét qua chúng cũng không phải vật phàm.

- Cổ trùng?

Tần Vân trầm nghĩ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Từ Biệt

Mặc dù từng chu du khắp thiên hạ, người tu hành cổ thuật cũng đã gặp một vị, nhưng cổ trùng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy.

Vừa nhìn thấy hẳn liền đoán ra được, hai con côn trùng này lại có tinh thần bám trên nó, không phải cổ trùng là cái gì?

- Cổ thuật? Bằng hữu thao túng cổ trùng đêm hôm khuya khoắt đến nơi này, có chuyện gì?

Tần Vân ngồi dậy, một tay cầm lấy phi kiếm màu đen trên đầu giường, lạnh nhạt mở miệng, trong lòng cũng suy đoán một chút. Toàn bộ Giang châu nói về Vu mạch nổi danh nhất chính là Thảo Vu phái.

Vù...

Hai con cổ trùng lúc đầu con do dự, nhưng lúc này vèo lao thẳng tới hẳn.

Trộm cắp không thành, đổi sang ăn cướp trắng trợn!

- Vèo.

Tần Vân trong nháy mắt rút kiếm, phi kiếm màu đen bay ra khỏi vỏ, kiếm quang hướng về phía hai con cổ trùng kia đánh tới. Hai con cổ trùng tốc độ bay cực nhanh, đường bay liên tục thay đổi vô cùng khó đoán.

Một kiếm chém vào trên thân cổ trùng, tạo thành vết rách trên giáp xác của nó, nó hoảng sợ bay ngược ra. Kiếm quang của Tần Vân lại đánh

tới một con cổ trùng khác, Yên Vũ kiếm pháp vốn am hiểu phòng thủ, hai con cổ trùng này đợi hấn sơ hở mà tấn công? Cho dù không thi triển Yên Vũ kiếm ý, hấn cũng có thể ngăn trở một cách dễ dàng.

- Nếu không nói, đừng trách ta vô tình.

Tần Vân nói dứt lời, phi kiếm màu đen trong tay vung lên, kiếm quang vụt sáng trong nháy mắt, phù một tiếng, ngay lập tức một con cổ trùng bị chém đứt đôi. Một con cổ trùng khác bị dọa liền muốn trốn chạy.

- Trốn?

Tần Vân đột nhiên vọt tới trước, kiếm quang lại lóe lên, cổ trùng muốn chạy trốn kia cũng bị chém thành hai nửa.

Tần Vân nhìn thi thể hai cổ trùng trên mặt đất, nhíu mày:

- Đêm khuya đến đây, bị ta phát hiện liền cường công, từ đầu tới đuôi đều không nói một lời, kẻ phái nó đến cũng không có sử dụng cổ trùng truyền âm, xem ra không muốn bại lộ thân phận.

- Là Mặc Thai Gia sao? Lão già Nghiêm Bân kia chính là một vị Nhân Vu của Thảo Vu phái.

Tần Vân yên lặng suy đoán.

Cho dù giữ xác của nó nguyên vẹn, cũng không chứng minh được điều gì.

Ở một chỗ khác.

Trong phòng, lão già Nghiêm Bân đang sử dụng tinh thần bám vào trên người hai cổ trùng, sắc mặt bỗng nhiên trắng nhợt.

- Đáng chết.

Nghiêm Bân căn rắng.

- Giết cổ trùng của ta? Nếu không phải lo lắng cường công sẽ khiến Hồng Ngọc đạo nhân kia chú ý, ta đã phải cả trăm cổ trùng cùng tới một lúc, xem người còn có thể phòng được hay không.

Mỗi một con cổ trùng nuôi dưỡng đều không dễ, hủy đi một con, hấn đau lòng vô cùng.

Lần này chủ yếu để trộm cắp, mới chỉ phải ra hai con.

- Kẹt kẹt.

Nghiêm Bân đứng dậy, mở cửa phòng, ngoài phòng ở phía xa Mặc Thai Lăng đang ngồi trên ghế chờ.

- Như thế nào?

Mặc Thai Lăng vội bước tới hỏi.

- Bị phát hiện.

Nghiêm Bân lắc đầu:

- Rõ ràng là hấn đang ngủ, nhưng vẫn phát hiện ra cổ trùng của ta. Không biết là do có pháp trận, hay là hấn có bản mệnh pháp bảo.

- Hấn là Kiếm tiên, nghe nói Kiếm tiên tu luyện ra một thanh bản mệnh Phi Kiếm cửu phẩm đều phải tốn mấy chục năm, trừ phi sử dụng đủ loại cực vật trân quý, mới có thể trong vòng mấy năm luyện thành.

Mặc Thai Lăng liền nói.

- Nếu như vậy cũng quá tốn kém.

Nghiêm Bân trầm giọng nói:

- Mặc kệ như thế nào, ta đã động thủ, hắn nhất định sẽ hoài nghi Mặc Thai Gia chúng ta.

- Hoài nghi sao, không chứng cứ cũng chẳng làm gì được.

Mặc Thai Lăng nhú mày

- Nhưng mà sáng sớm ngày mai chúng ta phải nhanh chóng trở về, bẩm báo tổ phụ.

- Ừ.

Nghiêm Bân cũng đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ Mặc Thai Gia nhanh chân rời Quảng Lăng quận, trở về.

- Quay về rồi sao?

Trong Tần phủ, Tần Vân nghe được tin tức Mặc Thai Gia rời đi, trong lòng cũng thả lỏng một tí.

Mấy ngày sau.

Một Tiên Hạc bay trong mây mù, trên lưng Tiên Hạc có một vị đạo nhân tuổi tác trung niên khoanh chân ngồi, đạo nhân này nhìn xuyên thấu qua mây mù quan sát phía dưới, nhìn thấy loáng thoáng từng thành trì cổ xưa.

- Đã đến Quảng Lăng rồi, Hạc Nhi, đáp xuống dưới.

Trung niên đạo nhân nói.

Tiên Hạc lập tức đáp xuống, phi tới Quảng Lăng quận, trực tiếp bay tới quận Thủ phủ.

Xế chiều hôm đó.

Tần Vân đi tới một bờ sông, rất nhanh phát hiện ở phía xa trong một ngôi đình có hai bóng người, một là Y Tiêu đang mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, người còn lại là một vị đạo nhân trung niên.

- Sư thúc của Y Tiêu tới?

Tần Vân trong lòng căng thẳng, từ từ bước tới, Y Tiêu cũng nhìn thấy Tần Vân, bước ra đình đón.

Hai người gặp nhau.

- Sư thúc đã đến.

Y Tiêu cười cười.

- Hôm nay ta phải rời khỏi Quảng Lăng rồi.

- Hôm nay phải đi?

Tần Vân khẽ giật mình, lập tức gật đầu, cuối cùng cũng phải đi rồi sao.

Hai người sánh vai bên bờ sông rảo bước.

- Lần này tới Quảng Lăng, có hai chuyện ta rất vui, một là chuyện giết được Thủy Thần đại yêu, cứu vô số sinh mạng. Hai chính là quen biết với Tần huynh.

Y Tiêu mỉm cười nói.

- Ta cũng rất vui, nhưng mà lần này từ biệt, không biết khi nào có thể gặp lại.

Tần Vân xúc động nói.

Y Tiêu cười nói:

- Chúng ta đều là người tu hành, có duyên tất nhiên sẽ gặp lại.

Mà... trong mắt Y Tiêu có chút phức tạp, nhìn về phía xa xa chân trời.

- Mà hàng năm ngày hai mươi lăm tháng hai, ta thường hay đến Giang châu Ô Tô Quận Phong Ba đình, nghỉ ngơi ở đó một thời gian.

-Ồ! Ô Tô quận cách Quảng Lăng quận cũng không xa, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ đến.

Tần Vân nói.

- Ừ.

Y Tiêu vẫn nhìn lên bầu trời.

- Thật ra ngày hai mươi lăm tháng hai, là sinh nhật của ta, nhưng phụ thân ta lại ném ta ở trong Phong Ba đình.

Tần Vân hơi sững sờ.

- Sang năm ngày hai mươi lăm tháng hai hẹn huynh ở Phong Ba đình, tạm biệt.

Y Tiêu cười nói.

- Phong Ba đình gặp lại.

Tần Vân gật đầu, Y Tiêu cũng khẽ gật đầu, rồi quay đầu rời đi.

Tần Vân nhìn nàng.

Mà vị trung niên đạo nhân ở phía xa cũng bước ra đón Y Tiêu, Y Tiêu đi đến bên cạnh vị đạo nhân nói:

- Sư thúc, chúng ta có thể khởi hành rồi.

- Tần Vân tiểu huynh đệ lần này giúp người rất nhiều, ta cũng phải cảm tạ hân một chút chứ.

Trung niên đạo nhân cười nói. Y Tiêu hơi khẽ giật mình, gật đầu.

Trung niên đạo nhân đi qua, Tần Vân nhìn thấy trung niên đạo nhân bước tới, không khỏi giật mình một chút, trung niên đạo nhân nở nụ cười nói:

- Ta là sư thúc của Y Tiêu tên Minh Tượng.

- Xin chào Minh Tượng tiên bối.

Tần Vân nói.

Trung niên đạo nhân gật đầu:

- Ta nhìn ra được, người đối với Y Tiêu có chút tình ý?

Tần Vân sửng sờ.

- Nhưng ta khuyên người nên từ bỏ đi.

Trung niên đạo nhân trong ánh mắt mang chút lạnh lùng, lạnh nhạt nói:

- Sư chất ta chính là đại đệ tử của Thần Tiêu môn, tuổi còn trẻ thực lực đã không thua gì ta, tương lai nhất định có thể trở thành Tiên Thiên Kim Đan! Hân cùng với Y Tiêu mới chính là xứng đôi vừa lứa, cho dù là Côn Lôn châu Y thị đối với việc này cũng vô cùng tán thành.

Tần Vân sắc mặt hơi biến đổi.

- Người nếu có ý đồ với Y Tiêu? Sư tôn Y Tiêu tất nhiên sẽ không đồng ý, Côn Lôn châu Y thị cũng sẽ không đồng ý.

Trung niên đạo nhân lạnh lùng nói.

- Y Tiêu bây giờ mới mười chín tuổi, tu luyện Ngũ Hành lôi pháp đã viên mãn, luyện khí cũng đã đạt tầng mười hai viên mãn. Lần này giết Thủy Thần đại yêu lập được đại công, môn phái nhất định ban thưởng, lần này trở về chỉ sợ lập tức bước vào Tiên Thiên. Người xem nhìn bản thân người? Đã hai mươi một tuổi rồi còn chưa bước vào Tiên Thiên, ngay cả Y Tiêu còn chưa bằng. Đừng để ta so sánh với vị sư điệt kia.

- Lần này giết Thủy Thần đại yêu, cũng là do Thần Tiêu môn ban thưởng rất nhiều bảo vật còn định ra kế hoạch sẵn sàng, người chỉ phụ trách cận chiến, cũng được hưởng tí hào quang của Y Tiêu! Được một phần đại công đức, nghe nói còn được chia nhiều lợi ích của Thủy Thần đại yêu kia? Hừ hừ, người đạt được những thứ đó, cũng biết thỏa mãn đi.

- Về sau, không cho phép người gặp lại nàng!

- Người không xứng với nàng!

- Nếu để cho ta biết người dám gặp nàng, cũng đừng trách ta vô tình! Hừ!

Trung niên đạo nhân nói xong quay đầu rời đi.

Hắn vừa rồi chỉ đứng ở xa quan sát một chút, phát hiện ra quan hệ giữa Tần Vân cùng Y Tiêu có chút gì đó không bình thường, hắn biết không ổn! Sư chất của hắn chính là đại đệ tử thế hệ này, cũng là đứa nhỏ mà hắn nhìn nó lớn lên, hắn cũng mong sư chất của mình cùng Y Tiêu kết làm đạo侶. Ngay cả Thần Tiêu Trương thị Phúc công tử cùng Thập Lục hoàng tử, hắn cũng cho rằng Phúc công tử quá nhỏ mới mười sáu tuổi, hiểu cái gì mà tình yêu. Còn Thập Lục hoàng tử? Minh Tượng đạo nhân đánh

giá, Thập Lục hoàng tử cũng dừng hòng cùng đại đệ tử Thần Tiêu môn bọn hắn cướp người!

Về phần Tần Vân? Minh Tượng đạo nhân càng không nhìn trúng!

Trung niên đạo nhân đi đến bên cạnh Y Tiêu.

- Sư thúc, hai người nói gì rồi?

Y Tiêu hỏi thăm.

- Không có gì, đơn giản nói chuyện phiếm vài câu, hắn tham gia giết Thủy Thần đại yêu, vẫn còn có chút can đảm.

Trung niên đạo nhân cười cười.

- Vậy, chúng ta đi thôi. Hạc Nhi!

Trên bầu trời Tiên Hạc đáp xuống, trung niên đạo nhân mang theo Y Tiêu, nhảy lên lưng Tiên Hạc, kêu một tiếng liền nhanh chóng bay đi. Y Tiêu ở trên lưng Tiên Hạc cũng không kiềm chế được mà quay đầu nhìn về phía người thiếu niên đang đứng bên cạnh bờ sông, lần này từ biệt, trùng phùng, không biết sẽ như thế nào?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thất Phẩm Phi Kiểm

- Ôi, Tiên nhân kìa!

- Là thần tiên, thần tiên kìa!

Bên cạnh bờ sông có rất nhiều người kinh ngạc hô to, trong số bọn họ rất nhiều người cả đời chưa từng thấy người tu hành bay trên trời bao giờ.

Tần Vân ngẩng đầu lên, nhìn tiên hạc ngày càng xa, ngày càng nhỏ dần, cuối cùng biến mất ở phía chân trời.

Hắn còn nhớ lần đầu tiên gặp Y Tiêu, là lần chọn hoa khôi ở bên bờ sông Hoa Dương, khi đó Y Tiêu thi triển Chương Tâm Lô... Rồi ở Thương Nha Sơn cùng nhau đối phó Bạch Hồ Đại yêu, cùng nhau chiến đấu giữa bầy yêu... Liên thủ cùng liều mạng với Thủy Thần đại yêu... Hắn ôm lấy nàng ngự kiếm phi hành...

Quá khứ như trôi chậm qua đầu hắn rõ mồn một.

- Y Tiêu, chúc nàng thuận buồm xuôi gió.

Tần Vân nói khẽ.

- Hai mươi lăm tháng hai, Phong Ba đình Ô Tô quận chúng ta lại gặp nhau.

Giờ khắc này Tần Vân mặc dù trong lòng không muốn, thậm chí có chút chua xót. Hắn hoàn toàn hiểu ra, bản thân trong lúc vô tình đã sinh ra tình ý đối với Y Tiêu.

- Nhưng mà vị sư thúc của nàng, cũng biết bao che đồng môn quá chứ, chỉ có chút nhiều chuyện mà thôi.

Tần Vân ngược lại mỉm cười một cái, suốt ba năm ở chiến trường biên quan Bắc Địa hẳn trải qua biết bao nhiêu chuyện sinh tử, thậm chí rất nhiều người bạn tốt đã cùng cộng sinh trên chiến trường gục xuống. Trải qua nhiều chuyện như vậy, hẳn cũng đã dần chai sạn với những sự việc xảy ra gần đây, vì vậy chuyện Minh Tượng đạo nhân uy hiếp hẳn cũng không để ý cho lắm.

Hắn cũng hiểu ý tứ của Minh Tượng đạo nhân. Minh Tượng đạo nhân vốn là người Thần Tiêu môn, bất kể là vị đại sư huynh kia, hay là Y Tiêu, đều là hắn tự mình dạy dỗ từ bé đến lớn. Từ tận trong lòng, Minh Tượng đạo nhân tất nhiên sẽ hy vọng vị đại sư huynh kia cùng Y Tiêu có thể đến được với nhau, cũng coi như lễ thường tình mà thôi.

- Một chữ tình, người có thể quản được sao. Nhưng mà so với thân phận của Y Tiêu, trước tiên ta phải đạt đến Tiên Thiên đã, mới nắm chắc địch nổi Minh Tượng đạo nhân, mới không sợ hắn cản trở.

Tần Vân trầm nghĩ.

Mặc dù sớm nắm giữ Yên Vũ kiếm ý, Tần Vân cũng chỉ sau khi đạt được Tiên Thiên, mới có lòng tin địch nổi Minh Tượng đạo nhân. Đối phương dù sao cũng là Đạo gia Thánh địa, tu hành truyền thừa cũng vô cùng cao thâm. Trong lúc thực chiến nếu cả hai đều tu hành pháp môn cao minh, phải so đấu pháp bảo cùng cảnh giới.

Trước đây, không có Thiên Nhân hợp nhất, không cách nào cảm ứng được thiên địa, hẳn nhờ có 'Kỷ cận hồ đạo', mới có thể lĩnh ngộ được Yên Vũ kiếm ý.

Sau khi chém giết Thủy Thần đại yêu, hẳn mới giải quyết được nhiều vấn đề, một là không còn khúc mắc, hai có thể cảm ứng thiên địa, Yên Vũ

kiếm ý của hắn cũng ngộ ra thêm mấy phần.

Nhưng vì cái gì...

Tần Vân lúc trước một mực giữ bí mật. Sau khi Y Tiêu đoán ra hắn nắm giữ kiếm ý, cũng giúp hắn giữ bí mật, không tiết lộ cho ai. Vì vậy hắn có thể ở Hậu Thiên cảnh giới nắm giữ kiếm ý 'Kỹ cận hồ đạo', chỉ rõ trong nội tâm của hắn nắm giữ bản chất kiếm đạo. Nếu có thể cảm ứng thiên địa, có thể chính thức bắt đầu tìm hiểu hàm ý Thiên Đạo, càng thêm mạnh mẽ hơn.

Đây cũng là lí do, một khi bại lộ, đại yêu ma đều muốn tìm mọi cách giết hắn.

- Hai mươi lăm tháng hai, không biết đến lúc đó chúng ta gặp lại nhau, tình cảnh sẽ như thế nào đây.

Tần Vân thấp giọng nói với chính mình, quay đầu bước đi.

Nửa tháng sau, đêm ở Tần phủ.

Tần Vân khoanh chân ngồi trong sân nhỏ của mình, một thanh phi kiếm màu bạc đang phi hành trong nội viện, nó giống như mưa bụi mịn mờ, phiêu đảng bay tới bay lui, quỹ đạo bay vô cùng đẹp mắt. Trong quá trình bay, những nơi kiếm quang lướt qua đều có vô số mưa bụi rơi xuống, hết thấy mịn mờ, uy thế nằm ở bên trong phi kiếm, ẩn chứa không ngừng được tăng cường.

- Thu.

Tần Vân vung tay một cái, phi kiếm màu bạc bay trở lại vào lòng bàn tay, tiến vào trong đan điền của hắn hóa thành Kiếm hoàn.

- Khó trách Tiên Thiên Kim Đan Cảnh trong truyền thuyết, cao nhân bế quan tu đạo, có thể bế quan mấy năm thậm chí mấy chục năm.

Tần Vân gật đầu.

- Ta còn tưởng rằng như vậy quá mức buồn tẻ, hiện tại xem ra, mỗi ngày tu đạo đều ngộ ra điều gì đó, như vậy ngày ngày đều có cảm giác tiến bộ, hoàn toàn làm cho người ta say mê. Trong lòng cảm ngộ tích lũy càng ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ hóa thành thực lực.

Đương nhiên, Tiên Thiên Kim Đan Cảnh giúp tham ngộ Thiên Đạo, cũng không tiến bộ nhanh như hăn.

Lúc này hăn bắt đầu đứng dậy, trở về phòng.

Trong phòng, hăn khoanh chân ngồi trên giường bắt đầu luyện khí, hôm nay đã tu luyện xong Thiên Nhân hợp nhất, thiên địa lực lượng đều chủ động chảy vào thân thể, vô cùng hiệu ý, cũng làm cho tích lũy của Tần Vân ngày càng thâm sâu, trong đan điền đã ngưng tụ thành vòng xoáy chân nguyên dần dần trở nên hùng hậu, đan điền cũng có thể ngày ngày bồi dưỡng càng thêm cường đại, mới có thể nhận thêm nhiều chân nguyên nữa.

Theo thường lệ, từ sau cảnh giới luyện khí, chính là tu hành bản mệnh Phi kiếm.

- Hô.

Túi Càn Khôn đang để ở bên hông trực tiếp biến thành một bao vải to, túi mở ra, hăn sử dụng chân nguyên lực lượng mạnh mẽ hút ra, các loại như Tử Kim Sa, Tam Thái Ngân, Tinh Văn cương, tinh thạch rực rỡ đều bay ra ngoài rơi trên mặt đất, xếp thành một đống lớn.

Để túi qua một bên, Tần Vân khẽ vươn tay, một đạo kiếm quang từ đầu ngón tay bay ra, hóa thành một thanh phi kiếm màu bạc lơ lửng phía

trên đồng bấu vật kia.

Vèo vèo vèo!

Hắn bắt đầu vận chuyển pháp quyết, bản mệnh Phi kiếm sáng bóng lưu chuyển một cách chóng mặt, rất nhiều bấu vật phía dưới ánh sáng bị hút lên ào ạt bay vào trong bản mệnh Phi kiếm. Phương pháp luyện hóa, tốc độ còn nhanh hơn lúc chưa luyện thành bản mệnh Phi kiếm. Bản mệnh Phi kiếm càng ngày càng mạnh, tốc độ hấp thu tự nhiên cũng sẽ tăng theo.

Thời gian hấp thu khoảng chừng một nén nhang.

Ầm...

Bản mệnh Phi kiếm đột nhiên rung động lắc lư dữ dội kiếm ngân phát ra kinh người, số lượng hấp thu đột nhiên tăng vọt, dường như không đáy, có thể hấp thu mọi thứ.

- Đã bắt đầu đột phá!

Tần Vân sắc mặt vui mừng, bản mệnh Phi kiếm đã đến thời điểm mấu chốt để đột phá.

Các loại Tử Kim Sa, Tam Thái Ngân, Tinh Văn cương... bằng mắt thường có thể thấy được, chúng không nhỏ lại, vô số mảnh phế tạp dần xuất hiện. Trong lúc bấu vật bị hấp thu vượt qua tám phần, bản mệnh Phi kiếm rốt cuộc dừng lắc lư, tiếng kiếm ngân cũng ngừng, trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Tần Vân nhìn phi kiếm màu bạc, lúc này nó xuất hiện một chút sương mù tạo ra cảm giác huyền ảo, hắn biết một lớp sương mù này xuất phát từ Như Yên Thủy. Bản mệnh Phi kiếm của mình có thể đột phá đến thất phẩm, rất nhiều bảo vật bên trong nó, tầm quan trọng của Như Yên Thủy đã chiếm hơn phân nửa.

- Thất phẩm.

Tần Vân vẫy tay một cái, phi kiếm màu bạc đã bay đến trước lòng bàn tay, phi kiếm dài ba tấc, nằm trong lòng bàn tay giống như món đồ chơi nhỏ, nhưng toàn thân nó bao phủ một lớp sương mù, thân kiếm như nước, so với các loại trân châu bảo thạch càng đẹp hơn.

- Bảo bối tốt.

Tần Vân sắc mặt vui mừng.

- Giết Thủy Thần đại yêu thu được rất nhiều bảo vật, phần lớn đều hấp thu hết rồi, vừa rồi có thể tiến vào thất phẩm. Nhưng nếu là bản mệnh Phi kiếm, một khi ta thi triển có lẽ có thể triển khai uy lực của pháp bảo ngũ phẩm.

Uy thế như vậy cũng quá đáng sợ rồi.

Nếu nói về thi triển pháp thuật Chân nguyên là căn cơ, còn Kiếm ý chính là hồn phách của phi kiếm, về phần bản mệnh Phi kiếm của bản thân... Chính là binh khí!

Căn cơ rất trọng yếu, chân nguyên mạnh mẽ, mới có thể thi triển pháp thuật càng mạnh! Ví dụ như giống như Y Tiêu, pháp lực cũng phải vượt qua Nội Giả Đan pháp lực mới có thể thi triển Vô hình Âm Lôi, Tát Đậu Thành Bình, Tần Vân ngự kiếm thuật nếu không phải đạt tới Thiên Nhân hợp nhất, cũng phải Tiên Thiên Hư Đan Cảnh mới có thể thi triển. Mặc dù đạt tới Thiên Nhân hợp nhất, chân nguyên càng mạnh hơn, cũng có thể điều động càng nhiều Thiên Địa Lực Lượng.

Chân nguyên chính là pháp lực, cũng là căn cơ, pháp lực càng hùng hậu tất nhiên thực lực cũng càng mạnh mẽ.

Kiểm ý là hồn! Lúc công kích chiêu số có hồn, uy lực tất nhiên không giống bình thường.

Pháp bảo... cũng rất quan trọng, một kiện pháp bảo lợi hại, có thể làm cho thực lực tăng lên một chút. Ví dụ như giống như Xích Hỏa Hồ Lô của Hồng Ngọc đạo nhân, nếu là một tên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh bình thường cầm trong tay, chỉ cần thả ra hỏa diễm là có thể vượt cấp tới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh rồi. Giống như Thủy Thần đại yêu, nếu có pháp bảo ngũ phẩm Xích Hỏa Hồ Lô - chỉ cần phóng hỏa có thể thiêu chết Tần Vân cùng Y Tiêu. Đây là uy lực của pháp bảo! Tài vật của một người tu hành có giá trị nhất tất nhiên là pháp bảo rồi.

Giống như Đạo gia Thánh địa, cũng đều có pháp bảo trấn tông! Pháp bảo nhiều đời lưu truyền, còn Thiên Đạo chỉ có thể tự mình cảm ngộ, chân nguyên cần chậm rãi khổ tu.

- Lúc trước thực lực của ta, chỉ có thể coi như mới bước vào Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. May mắn ngay lúc đó Thủy Thần đại yêu bị đứt một cánh tay, lại vừa đột phá, mới may mắn thắng một lần.

Tần Vân nhìn bản mệnh Phi kiếm trong lòng bàn tay, lòng tràn đầy vui mừng.

- Hôm nay pháp bảo lại tăng lên một bậc, thực lực của ta hôm nay coi như bình thường nhất trong Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Nếu gặp lại Thủy Thần đại yêu khi chưa bị thương, ta cũng có thể trong mấy chiêu đoạt tính mạng của hắn.

- Kế tiếp, phải sớm bước vào Tiên Thiên.

Tần Vân có chút mong chờ.

- Bản mệnh Phi kiếm chứa chân nguyên tinh thần của ta, lại còn ẩn chứa kiếm ý, cộng thêm Thiên Nhân hợp nhất... Trước tháng mười hai năm

sau, nắm chắc khả năng bước vào Tiên Thiên.

Ngày lại trôi qua, hắc chỉ lặng lẽ tu hành, cũng không có ma bọc nào đánh lén hắc, cũng không có người nào đến trả nợ máu, mọi thứ đều trôi qua vô cùng bình thường, Tần Vân cũng mỗi ngày tu hành ngộ đạo.

Trong thời gian này, Ôn quận thủ cũng đã thăng chức! Đã rời khỏi Quảng Lăng, Nguyên Phù tiền bối cùng Hồng Ngọc đạo nhân cũng vậy.

Sự việc Thủy Thần đại yêu chết cũng trôi qua được ba tháng rồi.

- Vù.

Gió thu lạnh, Tần Vân ngồi sát cửa sổ trên tầng hai của một tửu điếm, vừa uống rượu vừa ăn điếm tâm.

- Nhị công tử, Nhị công tử.

Người hầu A Quý bước lên lầu hai cất tiếng gọi.

- A Quý?

Tần Vân nhìn hắc, cười nói.

- Nhìn người vội vã như vậy, có chuyện gì sao?

- Tân nhiệm quận thủ đến Quảng Lăng rồi!

Người hầu A Quý liền nói.

- Quận thủ đại nhân đêm nay sẽ mở tiệc chiêu đãi, đã phái người đưa thiệp mời đến Tần phủ chúng ta rồi, mời lão gia cùng Nhị công tử đêm nay đi dự tiệc.

- Tân nhiệm quận thủ?

Tân Vân khẽ gặt đầu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tân Quận Thủ

Quảng Lăng, quận Thủ phủ.

Đêm nay trong sân ở quận Thủ phủ, đèn lồng đã được treo lên từ lâu, những thiếu nữ xinh đẹp đi qua đi lại giữa các bàn rượu, khách quý chật nhà, nâng ly cạn chén, vô cùng náo nhiệt.

Chỗ Tân Vân ngồi là bàn của quận thủ, ngồi bên cạnh có Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Mai Hà đại sư, thân vệ quân thống lĩnh mới tới Thiết thống lĩnh, Hồng Gia Hồng lão gia, quận Ủy cùng với tân nhiệm quận thủ. Ở một cái bàn khác, còn có quân đội, thân vệ quân của quận Thủ phủ, một ít quan viên Lục Phiến môn, cũng có những phú hào đại diện cho các đại gia tộc ở Quảng Lăng quận, cùng với một số nhân vật có tên tuổi ở địa phương.

- Hồng huynh, nghe nói trong nhà người Cửu công tử cũng đã mở Tiên môn rồi hả?

Tân nhiệm quận thủ nhìn qua có chút văn nhã, chỉ có làn da hơi ngăm đen, đôi mắt giống như chim ưng, nhìn chăm chăm vào người khác đều làm cho đối phương cảm giác có chút áp lực.

Hồng lão gia cười nói:

- Quận thủ đại nhân, tiểu tử nhà ta cũng chỉ là một tán tu, may mắn mới có thể mở Tiên môn, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới.

- Tán tu như thế nào? Ta vốn cũng là tán tu, tán tu không bước vào được Tiên Thiên sao?

Tân nhiệm quận thủ cười nói.

Tân Vân ngồi cùng bàn nhìn nhìn vị tân nhiệm quận thủ này một chút.

Dựa theo những điều phụ thân nói cho hẳn biết, thì tân nhiệm quận thủ tên là Công Dã Bính. Vốn là một tú tài, làm một ít việc vặt trong quan phủ, chỉ là bình thường cũng khá chú trọng việc tu hành, sau khi mở được Tiên môn, tự nhiên được triều đình trọng dụng. Từng bước từng bước thăng tiến... Hôm nay đã bước vào Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, tuổi vừa bước qua sáu mươi, với tu vi đã đạt đến Tiên Thiên tuổi thọ cũng dài vô cùng, tiền đồ trước mắt khó mà đo lường được.

Tại Đại Xương vương triều, tuy rằng thống trị quốc gia cần trí tuệ, một người tu hành lợi hại, không có nghĩa là có thể thống trị một phương.

Nhưng những chức vị cao nhất, ví dụ như Châu Mục một phương, hay là trọng thần trong triều đình, hầu như đều có thể thống trị thiên hạ, lại có tu vi cao thâm! Ví dụ như người nắm quyền cao nhất ở Đại Xương vương triều là Nhân Hoàng - thống nhất thiên hạ ngồi trên long ỷ hơn ba trăm năm, thậm chí được khắp cả thiên hạ xem là một trong tuyệt thế cường giả, trọng thần dưới trướng hẳn, tất nhiên cũng không phải tầm thường.

- Nếu mà tiểu tử nhà ta có thể bước vào Tiên Thiên, ta chết cũng có thể mỉm cười.

Hồng lão gia cười ha hả nói.

- Có thời gian, người cho Cửu công tử nhà người đến đây, ta gặp hẳn xem sao.

Công Dã quận thủ cùng Hồng lão gia hàn huyên vài câu về sau, vừa nhìn về phía Tần Vân.

- Tần công tử.

- Quận thủ đại nhân.

Tần Vân đáp.

Công Dã quận thủ nhìn Tần Vân, vui vẻ nói:

- Lần này ta đến Quảng Lăng, người mà ta muốn gặp nhất chính là Tần công tử, Thủy Thần đại yêu hoành hành hơn hai trăm năm, triều đình cũng không tìm ra biện pháp diệt trừ tên Đại Yêu kia. Mỗi lần Thủy Thần Đại yêu phát hiện nguy hiểm liền trốn vào trong sông lớn, Tiên Thiên Kim Đan cao nhân cũng không làm gì được hắn. Cho đến hôm nay, Tần công tử liên thủ cùng đệ tử Thần Tiêu môn, giúp cho mấy trăm vạn con dân Quảng Lăng quận thoát khỏi cái đại họa này! Công Dã Bính ta khâm phục công tử tận đáy lòng, vô cùng khâm phục! Ta ngồi ở vị trí này đứng đầu Quảng Lăng quận, cũng muốn tạo phúc cho dân chúng, nhưng mà công đức so với Tần huynh, không cách nào so sánh được không cách nào so sánh được!

- Quận thủ đại nhân khiêm tốn rồi.

Tần Vân nói ra:

- Quận thủ đại nhân chính là phụ mẫu của mấy trăm vạn con dân Quảng Lăng, nhất cử nhất động liền ảnh hưởng đến vô số con dân, dân chúng có thể sinh sống bình yên hay không, đều dựa vào một tay quận thủ đại nhân cả chứ.

- Làm quan phải tạo phúc một phương, ta đương nhiên sẽ dùng toàn lực, không dám lười biếng.

Công Dã quận thủ cười tùm tùm nhìn Tần Vân, sau đó xoay người về phía Mai Hà đại sư, bắt đầu nói đến một việc về Phật môn.

Công Dã quận thủ vừa mới tới bất luận việc gì, đều vô cùng nhiệt tình.

Ai ngồi cùng bàn Tần Vân, quận thủ đều nói vài câu, một ít quan viên khác, hào phú địa phương, đại tộc đương gia, Công Dã quận thủ cũng đều nói chuyện qua vài lời.

- Vị Công Dã quận thủ này, cùng Ôn quận thủ... Hoàn toàn khác nhau đấy.

Tần Vân vừa uống rượu, vừa quan sát trong lòng đánh giá một chút.

- Ôn quận thủ xuất thân từ đại tộc, là đệ tử Nam Lăng Ôn thị, cộng thêm lúc trước tuổi đã lớn, làm việc cũng có nhẹ tay, thậm chí rất nhiều sự tình đều là con của hãn Ôn Trùng công tử làm. Mà Công Dã quận thủ chính là tiểu quan lại từ tầng dưới từng bước một lên chức cho tới bây giờ, hơn nữa bản thân hãn tu vi đã đạt tới Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, mặc dù... Tiên Thiên Hư Đan Cảnh khí thể vô hình, nhưng đều mang tới cảm giác áp bức cho xung quanh, cũng nhìn ra được Công Dã quận thủ thực chất tính cách vô cùng bá đạo cường thế, rất nhiều gia tộc của Quảng Lăng quận về sau cuộc sống chắc sẽ không dễ dàng như bây giờ.

Trong khi, khách và chủ đang vui vẻ, Tần Vân cùng phụ thân cùng nhau về trước.

Công Dã quận thủ một mình ngồi trong thư phòng, tâm niệm vừa động, lực lượng vô hình chấn động tràn ra, bao phủ toàn bộ thư phòng. Nếu có một người đột nhiên đẩy cửa tiến đến, cũng chỉ cảm thấy bên trong thư phòng này toàn là bóng tối, chẳng nhìn thấy gì hết. Tất cả mọi thứ, bao gồm âm thanh tất cả đều bị ngăn cách.

- Soạt.

Công Dĩ quận thủ vung tay lên, trên bàn sách liền xuất hiện một tấm gương đồng xanh khá cổ xưa, tấm gương phản chiếu hình ảnh một nam nhân mặc áo bào đen, nam nhân kia có một đôi lông mày màu đỏ, trong đôi mắt cũng có huyết quang, đây chính là đại yêu ma danh truyền thiên hạ Cửu Sơn đảo chủ.

- Sư huynh, có chuyện gì vậy?

Công Dĩ quận thủ mỉm cười nói.

- Chúc mừng sư đệ thăng chức, hôm nay cũng đã nắm giữ một phương.

Cửu Sơn đảo chủ cũng cười ha hả nói.

Công Dĩ quận thủ cười nói:

- Thật sự khó tin, Cửu Sơn sư huynh sẽ đến chúc mừng đệ, bên trong sư huynh sư đệ, đệ chỉ xếp hạng thứ bảy còn xếp về Nhân tộc, thực lực đệ lại yếu nhất, trước giờ đều bị xem thường. Cửu Sơn sư huynh ngàn năm trước rời khỏi Vân Ma sơn, tự xưng Vương, thống lĩnh một phương. Ta nhớ lúc ta bái nhập Vân Ma sơn cũng đã mấy chục năm trước, Cửu Sơn sư huynh chỉ vồn vện gặp qua đệ một lần mà thôi.

- Ha ha, sư đệ, ta là Yêu tộc, ngươi là nhân tộc, ngộ tính bất đồng. Nhân tộc các người tuổi thọ mặc dù ngắn nhưng tu hành nhanh, chúng ta Yêu tộc một lần bế quan chính là mười năm hai mươi năm. Tất nhiên không có quá nhiều thời gian gặp sư đệ. Hơn nữa sư đệ với tư cách đệ tử Vân Ma sơn, tiến vào triều đình, ta cũng không dám tùy ý quấy rầy, cũng lo sợ tiết lộ thân phận của ngươi.

Gương mặt của Cửu Sơn đảo chủ trên gương đồng cười nói:

- Về phần lần này, ta ở Giang châu... nhiều năm, hôm nay biết người đến Giang châu làm quan, tự nhiên cũng phải đến đây chúc mừng sư đệ.

- Chỉ đến chúc mừng?

Công Dĩ quận thủ cười mà giống như không phải cười.

Yêu tộc, bá nhập Đạo môn hay Phật môn, tất nhiên cũng có Nhân tộc, bá nhập tông phái yêu ma.

Công Dĩ quận thủ trên Vân Ma sơn cũng coi như đệ tử hạch tâm, đều chung bối phận với Cửu Sơn đảo chủ. Tự nhiên nắm rõ thủ đoạn của yêu ma, mà Cửu Sơn đảo chủ là một tên đại yêu ma nhiều năm ở Tiên Thiên Thực Đan Cảnh rồi, không có nguyên nhân gì, làm gì rảnh rồi mà đi tìm mình?

- Đúng là có một chuyện muốn phiên toái sư đệ.

Cửu Sơn đảo chủ mở miệng.

- Nói đi, để đệ xem sao.

Công Dĩ quận thủ mỉm cười nói: quả thật không ngoài sở liệu.

Cửu Sơn đảo chủ nói:

- Ta cũng không gạt sư đệ làm gì, đồ nhi ta Thủy Viên giúp ta thu thập máu từ tim đồng nam đồng nữ, nhưng ai có thể ngờ rằng Thủy Viên bị Tần Vân cùng đệ tử Thần Tiêu môn Y Tiêu giết chết. Một số lớn máu đồng nam đồng nữ đã rơi vào trong tay Tần Vân. Vì vậy ta hy vọng sư đệ hỗ trợ, bất kể là dùng biện pháp gì, đoạt lại số máu đó từ tay tên Tần Vân kia dùm ta.

- Há?

Công Dĩ quận thủ cười nói:

- Đệ cũng có điều tra hồ sơ, trong ghi chép, lúc trước có ba con ma bọ từng tiến vào Tần phủ tập kích. Có lẽ do Cửu Sơn sư huynh người phải ra. Xem ra chính là vì máu của mấy đồng nam đồng nữ này sao?

- Đáng tiếc đã thất bại, sư đệ, người còn biện pháp nào không?

Cửu Sơn đảo chủ nói tiếp:

- Chỉ cần sư đệ giúp ta làm thỏa đáng việc này, ta sẽ không bạc đãi sư đệ.

- Đệ có thể giúp.

Công Dã quận thủ khoe miệng mỉm cười.

- Nhưng mà huynh phải lấy một đoạn xương ngón tay của thượng cổ Ma Thần để trao đổi.

- Ma Thần Chỉ Cốt?

Cửu Sơn đảo chủ có chút tức giận

- Không thể.

- Đệ cũng không phải là muốn huynh cho ta, ta chỉ mượn tìm hiểu năm mươi năm, năm mươi năm sau liền trả lại cho huynh.

Công Dã quận thủ cười nói:

- Chẳng lẽ đệ còn dám cưỡng đoạt đồ vật của sư huynh?

- Đối một cái khác, Ma Thần Chỉ Cốt không có khả năng.

Cửu Sơn đảo chủ thanh âm trầm thấp rất nhiều, năm mươi năm?

Ai biết năm mươi năm sau cái tên sư đệ Nhân tộc này thực lực đạt tới cấp độ gì, nếu thời điểm đó tu vi hẳn tiến triển rồi, nói không chừng còn không trả cho mình.

Công Dĩ quận thủ lắc đầu:

- Vậy cũng không còn cách nào khác, tên Tần Vân kia thực lực phi phàm, sau chỉ sợ còn có tu hành tông phái đứng sau chống lưng! Thêm nữa giết Thủy Thần đại yêu, có công đức to lớn như thế, ta nếu ra tay... Muốn nói lại với triều đình cũng khó mà nói rõ.

- Cho người Ma Thần Chỉ Cốt người khai báo với triều đình được sao?

Cửu Sơn đảo chủ cười nhạt.

- Sư đệ, Nhân tộc các người trong triều đình có thể tàn sát lẫn nhau, huống chi chỉ là đối phó một người tu hành, ta biết quan phủ các người có rất nhiều thủ đoạn, đổi điều kiện đi, sư huynh cũng sẽ nhớ kỹ nhân tình này.

- Tần Vân, hôm nay ta vừa bái kiến, khó đối phó lắm, từ từ đã, bên ngoài có người hầu gọi ta, ta phải đi ra ngoài.

Công Dĩ quận thủ nói xong, liền thu hồi pháp lực trên tấm gương đồng, khuôn mặt của Cửu Sơn đảo chủ cũng từ từ biến mất.

- Hừ.

Công Dĩ quận thủ cười nhạt.

- Muốn tùy ý sai khiến ta, đâu có dễ dàng như vậy.

Lập tức hắt đứng dậy, bước ra thư phòng.

- Đại nhân. Bên ngoài đám thân vệ tùy thời đang chờ.

- Đi, theo ta tới địa lao, xem Lưu tộc trưởng của chúng ta.

Công Dĩ quận thủ dận dò.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lưu Gia

Địa lao ở quận Thủ phủ cũng không lớn lắm, cộng thêm vài tên thân vệ chịu trách nhiệm bảo hộ quận thủ đại nhân, nhân thủ trông coi địa lao bình thường cũng khá ít ỏi, địa lao cũng vốn nhỏ bé. Bình thường đều giam giữ bọn người hầu phạm tội trong quận Thủ phủ, hoặc là một ít phạm nhân bị quận thủ đại nhân bắt giữ thôi. Nếu thật sự là trọng phạm... đều bị Giam giữ trong Đại lao của Lục Phiến môn.

Lúc này, trong địa lao.

Một nam tử trung niên bị trói trên giá gỗ, y phục trên người đã có chút rách nát, nhìn xuyên qua lớp quần áo rách có thể thấy người hằn đầy vết roi, đầu hằn buông nhẹ xuống thở hổn hển từng hồi.

- Đại nhân.

Lính gác trong địa lao thấy quận thủ đến liền cung kính hành lễ.

- Lưu tộc trưởng, vừa rồi bận quá, phải gặp đủ thứ người khắp Quảng Lăng quận, hôm nay mới rảnh mà tới gặp người.

Công Dã quận thủ cười đi tới.

Nam tử trung niên nghe được tiếng nói, ngẩng đầu lên, nhìn Công Dã quận thủ, mở miệng giọng nói khàn khàn:

- Quận thủ đại nhân, quận thủ đại nhân! Ta nguyện vì quận thủ đại nhân làm một con chó săn chỉ đâu đánh đó, xin quận thủ đại nhân cho Lưu

Gia một con đường sống đi.

Lưu Gia.

Lúc trước cũng có thể coi là Gia tộc đứng vị trí thứ ba trong các đại Gia tộc ở Quảng Lăng quận, nhưng thực tế, trong ba Gia tộc đứng đầu, căn cơ của Lưu Gia là yếu nhất! Bởi vì Lưu Gia lúc trước đứng vững cũng hoàn toàn dựa vào vị quận thủ trước đây - Ôn quận thủ, còn nội tình của bản thân vô cùng yếu, lúc này Ôn quận thủ đã rời đi! Tại Quảng Lăng quận, Lưu Gia cũng không còn chỗ dựa.

- Trước khi ngài đến Quảng Lăng quận, ta đã phái người dâng lên một số tiền lớn cho đại nhân, quận thủ đại nhân cần Lưu Gia làm cái gì, cứ việc dặn dò cho ta.

Nam tử trung niên vội vàng nói.

- Ta còn phải cần Lưu Gia người làm cái gì sao, hình như người còn dấu ta cái gì đó?

Công Dã quận thủ nói.

Nam tử kia liền nói:

- Nhưng, nhưng...

- Chẳng lẽ người của người còn chưa nói cho người biết?

Công Dã quận thủ khẽ gật đầu.

- Vậy tội của Lưu Gia lần này, thật sự không nhận không được rồi! Ta sẽ nói cho người biết một lần, rất đơn giản, Lưu Gia giao ra ba mươi hai vạn lượng bạc, hoặc là dùng cửa hàng nhà cửa mà thế chấp, làm sao cho đủ ba mươi hai vạn. Sự tình của Lưu Gia, ta xem như bỏ qua, không truy cứu nữa. Nếu không cả nhà người một người đều không sống được.

- Ba mươi hai vạn, Lưu Gia ta làm sao gom góp đủ được.

Lưu tộc trưởng mặt tràn đầy nước mắt.

- Quận thủ đại nhân minh giám, lúc trước Lưu Gia làm việc cho Ôn quận thủ, tiền bạc đều tuyệt đối hiến cho Ôn quận thủ, cũng không dám giữ lại làm gì, nếu tính nhà cửa cùng hàng quán, mới miễn cưỡng hơn mười vạn lượng mà thôi.

- Xem ra người không muốn sống rồi.

Công Dĩ quận thủ khẽ gật đầu.

- Nói cho người biết, chết cũng có hai loại chết, một loại nhanh gọn lẹ chết đi, loại khác là sống không được chết không xong bị tra tấn mười ngày nửa tháng sẽ chết? Chà Chà, thủ đoạn tra tấn trong lao, Lưu tộc trưởng vừa rồi chỉ mới ném vài loại nhẹ nhất mà thôi, thủ đoạn chính thức ta còn chưa xài đến.

- Ta thật không xoay sở được mà.

Lưu tộc trưởng khẩn cầu nói.

- Cho Lưu tộc trưởng ném thử tất cả thủ đoạn cùng hình phạt, cho hăn ném đủ ba ngày, ba ngày sau cho hăn chết!

Công Dĩ quận thủ lạnh nhạt dặn dò.

- Đến lúc đó cho cả nhà Lưu Gia cùng nhau đoàn tụ.

- Vâng.

Mấy tên lính chịu trách nhiệm thi hình cung kính đáp.

- Công Dã Bính! Người xem mạng người như cỏ rác, người đối đãi với Lưu Gia như thế, về sau ai còn dám làm làm việc cho người?

Lưu tộc trưởng mặt vô cùng phần nộ nói.

- Ai còn sẽ tin phục người?

- Tin phục? Không, ta chỉ muốn bọn hăn sợ ta.

Công Dã quận thủ cười nhạo.

- Về phần làm việc cho ta, khắp thiên hạ này thiếu gì người mà còn tới lượt bọn người sao.

Lưu tộc trưởng gào rú:

- Ta không làm gì được người, nhưng mà, sẽ có báo ứng đấy, người sẽ bị báo ứng.

- Báo ứng?

Công Dã quận thủ cười một tiếng, rồi bước ra ngoài.

Mà giờ khắc này ở bên trong một trạch viện ở Đông Hải Quận.

Lưu Kỳ tên mập đang đi tới đi lui trong sân, dưới ánh sáng đèn lồng mờ mờ chiếu sáng.

- Kỳ Nhi.

Một vị phu nhân bước ra khỏi phòng hỏi.

- Có thư gửi từ Quảng Lăng không?

- Chưa có gì hết, mẫu thân.

Lưu Kỳ liền nói.

Vừa dứt lời.

- Công tử, công tử, có thư rồi, có thư rồi.

Cửa bên ngoài bị đẩy ra, một vị người hầu cầm thư vội vã chạy tới.

Lưu Kỳ vội vàng cầm lấy, bắt đầu đọc qua, lập tức sắc mặt trở nên đại biến.

- Làm sao vậy?

Vị phu nhân bên cạnh bất chợt hỏi.

- Phụ thân cùng với bọn hã, toàn bộ đã bị bắt đi.

Giọng nói Lưu Kỳ đã có chút run rẩy.

- Một đám cao thủ lạ mặt, không biết từ đâu tới bắt đi người của Lưu Gia. Nếu con đoán không lầm, chắc cũng do vị tân quận thủ kia phái người làm như vậy rồi.

Lưu tộc trưởng rất cẩn thận.

Hã thăm dò được thanh danh của vị tân nhiệm quận thủ Công Dã Bính này, biết cách làm việc của người này vô cùng bá đạo cường thế, cẩn thận ra lệnh cho con cháu Lưu Gia di chuyển ra xa Quảng Lăng quận, phân chia ra mang đến ba chỗ. Giống như trưởng tử của hã Lưu Kỳ... Cầm theo mười vạn lượng bạc, Đại phu nhân cũng theo Lưu Kỳ đi tới Giang châu đệ nhất quận Đông Hải Quận! Ở địa phương xa xôi như vậy, vị Công Dã quận thủ kia tay dù dài cũng không thể ảnh hưởng tới đây.

Lưu Gia, cũng từ đó phân ra ba chi mạch!

Lưu tộc trưởng bản thân tuổi cũng đã cao, khoảng cách từ Quảng Lăng quận đến quê hản cũng xa. Hơn nữa còn rất nhiều cửa hàng quán rượu nhà cửa cũng không cách nào đổi thành ngân lượng một cách nhanh chóng được, vì vậy hản cùng một ít người Lưu Gia còn lưu lại Quảng Lăng quận, cũng tin tưởng vị quận thủ đương nhiệm, làm việc chắc có lẽ không quá khó nhìn.

Nào ngờ vị Công Dã quận thủ này quá mức tàn nhẫn, cho dù tất cả tài sản của Lưu Gia tại Quảng Lăng quận còn sót lại toàn bộ dâng lên cũng không vừa lòng, hản muốn trọn vẹn ba mươi hai vạn... Số tiền kia chắc phải kêu ba chi mạch đem toàn bộ tài sản trở về có thể miễn cưỡng đủ.

- Lão Gia.

Người phụ nữ bên cạnh hản nhất thời ngã xuống đất.

- Mẫu thân, mẫu thân.

Lưu Kỳ lập tức ôm lấy mẫu thân, nội tâm vô cùng hốt hoảng.

Giờ khắc này, Lưu Kỳ còn nhớ rõ việc mà phụ thân hản dặn dò... khoảnh khắc đó.

- Kỳ Nhi, căn cơ của Lưu Gia ta vốn yếu, dựa vào Ôn quận thủ mới có gia nghiệp to lớn như thế, Ôn quận thủ coi như nhân hậu, nhưng tân quận thủ ta còn không chắc, căn cơ Lưu Gia ta vốn yếu, lúc nào cũng có khả năng sụp đổ, không thể đánh cược vào vị quận thủ tân nhiệm này, người là trưởng tử, dẫn theo người đi Đông Hải Quận. Về sau phần vinh gia tộc phải nhờ vào chính người.

Lưu tộc trưởng nói.

- Phụ thân, đi cùng chúng ta đi.

- Ta đã sống nhiều năm như vậy ở Quảng Lăng rồi, ra đi còn có chút không nỡ, còn nếu tên kia muốn bạc, tiền bạc của Lưu Gia ở Quảng Lăng cho hẵn hết là được chứ gì. Hẳn còn muốn mạng của ta? Việc này sẽ phá hỏng thanh danh của hẳn, không đến mức đấy đâu.

Lưu tộc trưởng nói.

- Mặc kệ về sau Lưu Gia ở Quảng Lăng như thế nào, một mạch của người không được trở về, từ đây về sau người chính là Đông hải Lưu Gia rồi.

- Hải nhi hiểu rồi.

Nhớ lại tình hình lúc đó, đọc xong bức thư này, Lưu Kỳ cũng hiểu ra, vị tân nhiệm quận thủ so với phụ thân dự đoán còn đáng sợ hơn, người còn chưa tới Quảng Lăng, liền phái người đến Lưu Gia.

Hẳn không thể dựa vào phụ thân nữa rồi! Đông hải Lưu Gia, chỉ có thể dựa vào một thân Lưu Kỳ, hẳn còn mẫu thân, còn đệ đệ muội muội, có rất nhiều người theo Lưu Gia cần hẳn che chở.

Lưu Kỳ bỗng nhiên cảm giác, trách nhiệm trên vai dần nặng hơn.

- Công Dĩ Bính.

Lưu Kỳ trong lòng vô cùng tức giận, lại cảm thấy vô cùng bất lực.

...

Cửu Sơn Đảo.

Cửu Sơn đảo chủ an tọa ở đó, trong con người tỏa ra tia lửa giận.

- Tên sư đệ này đủ lông đủ cánh rồi, không cho ta chút mặt mũi nào.

Cửu Sơn đảo chủ hừ nhẹ nói, hắn cũng biết hắn không làm gì được sư đệ hắn, tên sư đệ này chỉ biểu hiện ra tu vi Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, nhưng bởi vì hắn muốn tiến nhập vào triều đình làm nội gián, thực lực đều phải che dấu đi mấy phần! Thực lực chân thật của hắn đã sớm đạt tới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, bởi vì tu hành bí pháp, mới có thể che giấu người ngoài, mới có lòng tin tiến vào triều đình Nhân tộc, không sợ bị phát hiện. Dù sao pháp môn yêu ma, một khi bị phát hiện, triều đình nhất định sẽ xử tử.

Có thực lực như vậy! Lại có lực lượng của quan phủ triều đình, một số thủ đoạn nhỏ của Cửu Sơn đảo chủ tất nhiên chẳng làm được gì hắn. Về phần tự mình động thủ? Chỉ sợ làm cho sư phụ trên Vân Ma sơn tức giận! Dù sao Công Dã Bính là quân cờ quan trọng của Vân Ma sơn phái tiến vào trong triều đình.

Vì vậy, hắn đường đường đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, đánh bó tay trước vị sư đệ này.

- Sư tôn.

Thanh Ngưu Đại Yêu tiến đến, cung kính nói.

- Sư tôn gọi đệ tử, không biết có chuyện gì?

- Người đi tìm Ngũ sư đệ của người.

Cửu Sơn đảo chủ dặn dò.

- Tu vi hắn đã sớm tiến vào Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, sở trường phi hành thuật, hôm nay lão đầu Nguyên Phù, cùng Hồng Ngọc đạo nhân đều đã rời khỏi Quảng Lăng. Lệnh cho Ngũ sư đệ của người đêm tới đánh lén Tần phủ, giết Tần Vân đoạt bảo. Lấy phi hành thuật của hắn, lúc nào cũng có thể đào tẩu, quan phủ cũng không làm gì được hắn.

- Ngũ sư đệ chưa chắc sẽ chịu đi đâu sư phụ.

Thanh Ngưu Đại Yêu nói.

- Nói cho hãn biết, nếu như hãn lấy lại được máu của đồng nam đồng nữ, thì Thiên Yêu Bí Quyển quyền thượng ta có thể ban cho hãn.

Cửu Sơn đảo chủ nói.

Thanh Ngưu Đại yêu có chút do dự, gật đầu:

- Vâng.

Thiên Yêu Bí Quyển chính là truyền thừa đứng đầu trong giới yêu ma, Cửu Sơn đảo chủ cũng chỉ đạt được quyền thượng, Thanh Ngưu Đại Yêu cam tâm cống hiến sức lực bấy nay, trong tất cả đồ đệ, cũng chỉ có Thanh Ngưu Đại Yêu đạt được quyền thượng mà thôi.

Lần này lại ban thưởng quyền thượng cho Ngũ sư đệ.

Có thể thấy, Cửu Sơn Đảo vô cùng quan tâm tới máu từ tim của đồng nam đồng nữ, mặc dù Thủy Thần đại yêu chết rồi, bây giờ muốn lấy lại cũng quá khó khăn.

Đêm ở Tần phủ.

Tần Vân cùng phụ thân Tần Liệt Hổ đang cùng nhau uống trà trò chuyện.

- Đêm nay quận thủ mở tiệc chiêu đãi mọi người, người có thấy Lưu Gia không.

Tần Liệt Hổ nói.

- Con cũng không thấy.

Tần Vân gật đầu, lần đó ở Yến Phượng lâu mình giáo huấn Lưu Kỳ chính là người của Lưu Gia.

- Phụ thân cũng là Lục Phiến môn Ngân Chương bộ đầu, quen biết nhiều nhiều huynh đệ, ta nghe được tin là... Lưu Gia hẳn là bị bắt vào địa lao quận Thủ phủ.

Tần Liệt Hồ lắc đầu.

- Vị tân quận thủ này, vô cùng ngoan độc. So với Ôn quận thủ còn ác hơn nhiều.

Tần Vân kinh ngạc:

- Quận thủ đại nhân vừa đến Quảng Lăng, Lưu Gia liền bị bắt sao?

- Trước lúc hắn đến, Lưu Gia đã bị bắt rồi.

Tần Liệt Hồ nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Kim Tiêu Đại Yêu

- Cao thủ được phái đi, có thể khiến Lưu Gia không có chút thực lực phản kháng, có lẽ không chỉ một người.

Tần Liệt Hồ nói, Tần Vân liền gật đầu.

Quan viên ở cấp bậc này, triều đình an bài thân vệ có khi đến năm sáu trăm người, còn an bài Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Thân Vệ Thống Lĩnh! Quận thủ tất nhiên cũng sẽ chiêu mộ thêm một ít người tu hành, chiêu mộ một số tán tu không có chỗ dựa gia nhập.

Lưu Gia bị định tội rồi.

Vô số tội danh, tội lớn nhất chính là “Cấu kết với yêu quái”! Còn có lũng đoạn thị trường, vì của cải mà sát hại người khác... Tin tức này cũng nhanh chóng truyền khắp Quảng Lăng quận.

- Lưu Gia tội ác ngập trời, ông trời có mắt, cuối cùng bọn hăn cũng bị trừng trị rồi.

- Cửa hàng nhà ta đã từng bị Lưu Gia ép giá, cửa hàng của ta có giá hai nghìn hai, bị ép giá xuống còn tám trăm lượng, thật quá đáng mà, bây giờ bị báo ứng cũng đúng.

Khắp các tửu lâu quán trà ở Quảng Lăng quận, khắp nơi đều có thể nghe được tiếng nghị luận về Lưu Gia.

Gia tộc xếp thứ ba ở Quảng Lăng quận Lưu Gia bị tịch thu nhà cửa, tất nhiên là chuyện lớn ở Quảng Lăng quận khó ai lường trước được.

- Lưu Gia, không biết đã hại bao nhiêu sinh mạng rồi, đại oan như thế này, hôm nay cuối cùng cũng được làm sáng tỏ.

- Bao nhiêu người bị yêu quái hại chết, hóa ra còn có một tay của Lưu Gia.

- Quận thủ đại nhân đã phát không biết bao nhiêu bạc cho người bị hại rồi, giờ ta mới biết nhiều người như vậy.

- Quận thủ đại nhân đúng là thanh thiên của Quảng Lăng quận.

Ở một quán trà ven đường, Tần Vân vừa uống trà, vừa nghe người kể chuyện trong quán trà đang kể một chuyện ác của Lưu Gia.

Mấy ngày nay ở khắp Quảng Lăng quận, ngồi ở bất kỳ hàng quán nào cũng có thể nghe được.

- E rằng một vài tên kể chuyện, ngồi trong mấy quán trà này phát tán tin tức, do quận thủ đại nhân âm thầm phái ra.

- Nhưng mà mấy tội danh như cấu kết yêu quái... hẳn là thù dật thôi. Về phần mấy cái như lũng đoạn thị trường với các loại tội danh nhỏ, sợ có vài phần là thật.

Tần Vân cũng đồng ý, dù sao Lưu Gia có thể phát lên làm một đại gia tộc, có chỗ dựa như Ôn quận thủ, cách làm việc tất nhiên bá đạo. Cộng thêm tốt xấu lẫn lộn, có đệ tử Lưu Gia ỷ vào quyền thế chén ép người khác cũng không thiếu.

- Thật thật giả giả.

- Tội danh đã định, Lưu Gia cũng không có cách nào phản kháng được.

Tần Vân thầm nghĩ.

...

Ở một khu dân cư.

Công Dã quận thủ mặc thường phục, mang theo vài tên Thân Vệ Thống Lĩnh, hắt ngược nhìn ông lão trước mặt, đằng sau còn có vài đứa nhỏ đang lo lắng nép sau.

- Lão nhân gia, mấy thỏi bạc này lão cầm mà dùng, cố gắng nuôi mấy đứa nhỏ cho tốt. Chỉ cần ta một ngày còn ở Quảng Lăng quận, tuyệt đối không cho phép người nào khi dễ dân chúng. Có việc chỉ cần đi đến quận Thủ phủ phủ tố cáo, mọi việc ta vì dân chúng làm chủ.

Công Dã quận thủ đem hai thỏi bạc đặt trong tay ông lão, ông lão hai tay đầy nếp nhăn, run rẩy cầm lấy hai thỏi bạc.

Thân Vệ Thống Lĩnh đứng một bên nói:

- Lão nhân gia, vị đại nhân này chính là tân nhiệm quận thủ, ngài ấy nói sẽ vì các người làm chủ, nhất định sẽ vì các người làm chủ.

- Tạ ơn quận thủ đại lão gia, tạ ơn quận thủ đại lão gia.

Ông lão liền quỳ xuống, cũng kéo ba đứa nhỏ sau lưng mình quỳ xuống.

- Mau, mau dập đầu với quận thủ đại lão gia.

- Thực ra, cũng do chúng ta làm không tốt, để cho yêu quái cầu kết Lưu Gia làm hại dân chúng, để các người chịu khổ rồi.

Công Dĩ quận thủ thở dài nói.

- Lão gắng sống cho thật tốt, chăm sóc tốt cho ba đứa nhỏ.

- Vâng, vâng.

Trên mặt ông lão từng cái nếp nhăn giống như khe rãnh, rất sâu, giờ phút này hai mắt lão cũng đầm đìa nước mắt.

Công Dĩ quận thủ gật đầu liền bước ra khỏi khu dân cư, thân vệ cũng để lại một ít thịt cá, gạo, thóc, rồi cũng rời đi.

Trước cửa nhà.

Ông già nhìn bóng lưng của quận thủ đại nhân dần rời đi, lẩm bẫm nói:

- Thanh thiên đại lão gia, thanh thiên đại lão gia.

Công Dĩ quận thủ mang theo thủ hạ, đi quanh đường phố, người dân cũng không ai nhận thức được vị này chính là người có địa vị tối cao ở Quảng Lăng quận Quận thủ đại nhân.

- Mấy ngày qua phát hết bao nhiêu bạc rồi?

Công Dĩ quận thủ nhẹ giọng nói.

Một tên lính đi theo nhỏ giọng nói:

- Thừa đại nhân, một vài nạn nhân của Lưu Gia, cùng với vài người bị yêu quái phá tan nhà cửa, đã đưa bạc rồi tính ra cũng đã được tám trăm lượng.

- Tiếp tục tìm, cho dù không có quan hệ với Lưu Gia, cũng coi như lỗi ở Lưu Gia. Đưa khi nào đủ một vạn lượng bạc.

Công Dã quận thủ dận dò.

- Bạc này phải đưa đúng người, đừng để ta biết ai tham ô, người nào tham ô, phải chịu tội chết.

Tịch thu của cải của Lưu Gia, trừ phần gửi cho người dân, từ lâu cửa hàng của Lưu Gia có ghi chép ở trong hồ sơ, cũng đưa đến công khố bên trong quận Thủ phủ. Trấn an dân chúng, cũng dùng bạc công khố, Công Dã quận thủ lần này ra tay vô cùng hào phóng.

- Vâng.

Tên lính đi theo liền đáp, sau đó thấp giọng cười nói.

- Đại nhân mấy ngày qua tặng nhiều như vậy bạc, rất nhiều dân chúng ở Quảng Lăng quận đều truyền đại nhân là thanh thiên đại lão gia.

Khóe miệng Công Dã quận thủ nở nụ cười.

Bỗng nhiên từ xa có một thân ảnh hướng chỗ này chạy tới, đi tới bên cạnh Công Dã quận thủ, liền làm thấp giọng bẩm báo nói:

- Đại nhân, Vương Thị Lang đang ở quận Thủ phủ cầu kiến.

- Hả?

Công Dã quận thủ gật đầu, phất tay một cái.

- Ta biết rồi, để cho hắn đợi ở đó.

- Dạ.

Thủ hạ nhanh chóng thối lui.

Công Dã quận thủ khẽ cười một tiếng:

- Mấy ngày gần đây người tới cầu kiến thật nhiều, đều bị dọa sợ rồi sao?

Hắn thông thả dạo quanh Quảng Lăng quận, nhìn ngắm xung quanh, mấy năm sau, hẳn chính Thổ Hoàng Đế ở đây! Dĩ nhiên, hắn cũng muốn làm vài cái chiến tích để còn khai báo cho triều đình.

- Hả?

Công Dã quận thủ ánh mắt thoáng nhìn sang, bên kia bờ sông đối diện, đang có một thư sinh cùng một cô nương xinh đẹp sóng vai bước tới.

Thủ hạ phí sau, cũng dõi theo ánh mắt của quận thủ nhìn sang đối diện.

- Điều tra thêm, người con gái đó tên gì, ở đâu.

Công Dã quận thủ khoe miệng có chút thâm trầm nói.

- Người hầu hiểu rõ.

Tên thủ hạ sau lưng liền nịnh nọt nói.

...

Đêm khuya ở Tần phủ.

Tần Vân đang khoan chân ngồi trên giường, một thanh phi kiếm màu bạc đang bay lơ lửng ở trên một đồng báu vật. Mặc dù một số vật liệu quý giá đã sớm hấp thụ hết, bây giờ cũng chỉ sử dụng báu vật bình thường, nhưng Tần Vân vẫn mỗi ngày tu luyện bản mệnh Phi kiếm.

Lúc này đồng báu vật không ngừng phát sáng, bay vào bên trong phi kiếm màu bạc.

Mà giờ khắc này, trên bầu trời Quảng Lăng quận Thành, có một đạo thân ảnh từ xa bay tới, cuối cùng dừng ở Tiểu Kính Hồ, hắn cúi đầu quan sát Tần phủ bên cạnh Tiểu Kính Hồ.

- Tần phủ?

Lúc này cũng đã thấy rõ, thân ảnh ở trên không, hắn có một đôi cánh màu vàng, giờ phút này trên mặt cũng đầy lông vàng.

Hắn chính là Cửu Sơn Đảo môn hạ Ngũ đệ tử - Kim Tiêu Đại yêu, bản thể chính là một con Kim Điêu.

- Một tên nhóc còn chưa vào Tiên Thiên mà thôi.

Kim Tiêu Đại Yêu có chút khinh thường, trong hàng ngũ đệ tử ở Cửu Sơn đảo chủ chỉ có ba người đạt tới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, mà Kim Tiêu Đại yêu là một trong số đó có phi độn thuật lợi hại nhất, cho dù sư tôn Cửu Sơn đảo chủ cũng không bằng hắn. Nếu không phải lần này sư tôn lấy quyền thượng Thiên Yêu Bí Quyền mời hắn xuất thủ, hắn cũng không chịu đáp ứng.

- Tên nhân tộc tiểu tử Tần Vân không đáng nhắc tới, nhưng mà, phải cẩn thận Kiếm tiên tông phái sau lưng của hắn.

- Đều là Kiếm tiên, nếu sau lưng hắn có trưởng bối, trấn giữ Tần gia, ta không cần thận coi chừng trúng mai phục.

Kim Tiêu Đại yêu thầm nghĩ.

Kim Tiêu Đại yêu vừa vung tay, trong tay liền xuất hiện một cái vòng.

- Đi!

Kim Tiêu Đại yêu đem vòng cổ ném về phía trước mặt, mà dưới sự thao túng của đại yêu Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, vòng cổ uy thế hung

mãnh vô cùng, bay về phía dưới. Đây chính là món thất phẩm pháp bảo nổi danh của Kim Tiêu Đại yêu gọi là Vòng Khóa Tiên, danh khí có chút khí phách, nhưng mà thực lực của hắc đối phó Tiên Thiên Hư Đan Cảnh bình thường, hoàn toàn có thể khóa tiên.

Mà bên trong Tần phủ.

Tần Vân tu luyện bản mệnh Phi kiếm, tinh thần xuyên thấu qua bản mệnh Phi kiếm, cũng dễ dàng cảm ứng được gần trăm trượng chung quanh. Kim Tiêu Đại yêu mặc dù đang trên bầu trời, nhưng khi cách Tần phủ cũng sáu bảy mươi trượng, hắc đã phát hiện ra Đại yêu. Tần Vân cũng giật mình, trong lòng căng thẳng, lập tức lặng lẽ thi triển ra Thiên Nhân Hợp Nhất ngự kiếm thuật, tùy thời chuẩn bị nghênh địch.

Tần Vân xuyên thấu qua bản mệnh Phi kiếm quan sát được bộ dáng của đối phương:

- Nhìn bộ dáng kia hình như là Kim Tiêu Đại yêu? Ngũ đệ tử của Cửu Sơn đảo chủ, Cửu Sơn đảo chủ quả thật còn chưa hết hi vọng.

- Không xong, khóa tiên hoàn!

Phát hiện vòng màu vàng đang bay về phía mình, Tần Vân sắc mặt đại biến.

- Không thể giao thủ bên trong Tần phủ, nếu lỡ liên lụy tới Tần phủ...

Không dám do dự, Tần Vân ý niệm vừa động:

- Đi!

Phi kiếm màu bạc đang lơ lửng, trong nháy mắt bay ra khỏi phòng, tức tốc bay lên trời!

Không giống với Kim Tiêu Đại yêu lạng lẽ đánh lén, phi kiếm này nhất phi trùng thiên, tốc độ trong nháy mắt đạt tới cực hạn! Dù sao đối mặt một vị đại yêu thành danh đã trong Tiên Thiên Thực Đan Cảnh... Tần Vân không dám thất lễ. Bởi vì cho dù liều mạng hấn cũng không nhất định có thể thắng! Thực lực của mình tuy so sánh với giết Thủy Thần đại yêu lúc mạnh hơn không ít. Nhưng cũng chỉ có thể coi là thực lực bình thường trong Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

Phi kiếm xé rách không trung, phân không khí ra hai bên, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy hai tầng đối lưu.

- Đùng đùng...

Phi kiếm tốc độ cực nhanh, phát ra tiếng sấm cuồn cuộn, cùng với ma sát tạo thành Lôi Hỏa.

Uy thế so với lần trước giết Thủy Thần đại yêu, còn mạnh hơn! Tốc độ nhanh hơn vô số lần!

- Bị phát hiện rồi?

Phía trên Kim Tiêu Đại yêu nhìn phi kiếm kinh khủng kia đánh tới, không khỏi giật mình.

- Kiếm khí Lôi Âm, kiếm sinh Lôi Hỏa?

Vòng vàng chợt biến lớn lên, trực tiếp bọc về phía phi kiếm màu bạc đang bay đến

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cảm Giác Cấp Bách

Chiếc vòng màu vàng bắt đầu khuếch trương với một tốc độ vô cùng nhanh, kèm theo sức hút vô hình, lúc này nó giống như một cơn lốc xoáy, điên cuồng khuếch tán, muốn hút tất cả mọi thứ vào.

- Vù.

Phi kiểm màu bạc mặc dù bay tới với vận tốc tối đa, vô cùng linh động, giống như một con cá, uốn lượn một cái liền thoát khỏi sức hút, mạnh mẽ đụng vào chiếc vòng màu vàng, làm cho nó lệch một bên bay ra ngoài.

Sau đó phi kiểm màu bạc liền lao thẳng về phía Kim Tiêu Đại yêu.

Trong lòng bàn tay Kim Tiêu Đại yêu đã sớm có chuẩn bị một vật đột nhiên trở nên to lớn, hóa thành một cây trường thương màu đen có chạm khắc hoa văn ngọn lửa đỏ rực! Cách chiến đấu của Yêu tộc cùng nhân tộc bất đồng, đại đa số nhân tộc đều am hiểu đánh xa, cho dù là tu luyện Kiếm tiên như Tần Vân, cũng phải thả ra phi kiếm mà đánh từ xa! Còn yêu tộc đa số cũng chỉ am hiểu cận chiến, giống như một đám Thủy Thần đại yêu, Kim Tiêu Đại yêu, Thanh Ngưu Đại yêu, cho tới những yêu quái đầu lĩnh, tiểu yêu, đa phần cũng chỉ am hiểu cận chiến.

Một tên yêu quái, mà đứng ở xa thi triển pháp thuật? Cũng vô cùng ít ỏi.

- Âm ầm...

Vừa lúc phi kiếm đánh tới, trường thương màu đen trong tay Kim Tiêu Đại yêu cũng trong nháy mắt đánh ra, hoa văn ngọn lửa trên cán thương sáng lên, nhất thời ngọn lửa hùng hực bùng lên quần quanh thương đánh về phía phi kiếm.

- Thành thịnh!

Phi kiếm xuyên qua ngọn lửa va chạm cùng trường thương, hai món binh khí đụng nhau sinh ra áp lực tràn khắp bốn phương tám hướng, không khí chung quanh ngột ngạt, một số cây đại thụ cũng bị chấn động gãy đứt đôi. May là lực lượng thiên địa xung quanh, đã làm giảm bớt sức công phá của chấn động này, đồng thời che chở cho Tần phủ và ít phủ đệ xung quanh.

Mặc dù vậy, cũng có một số chấn động lọt qua được làm cho nhiều cửa sổ của phủ đệ gần đó bị chấn động.

Đây là đã có lực lượng thiên địa bao phủ! Nếu Tần Vân không điều khiển lực lượng thiên địa che chắn, động tĩnh có khi đã lớn hơn rất nhiều.

- Thực lực của hắn, so với Thủy Thần đại yêu mạnh hơn rất nhiều.

Tần Vân trầm nghĩ.

Trường thương trong tay Kim Tiêu Đại yêu thi triển cũng cực nhanh, phong hỏa hội tụ, trường thương mang theo lực lượng phong hỏa, ảnh hưởng tới hư không chung quanh, vây quanh phi kiếm màu bạc giống như đang ở trung tâm một cái xoáy nước khổng lồ. Mà tốc độ của trường thương cũng vô cùng nhanh, từng thương từng thương đánh ra tốc độ còn nhanh hơn Thủy Viên cụt tay, thế thương ngay cả một giọt nước cũng không lọt.

Ở bên trong Lôi Âm cuộn cuộn, phi kiếm màu bạc khéo léo lách qua từng đạo hỏa diễm, đuổi bắt Kim Tiêu Đại yêu, từng bước đánh tới, từ từ

xuyên qua từng lớp phòng hộ.

Nhưng Kim Tiêu Đại yêu vẫn phòng thủ vô cùng vững vàng, dường như vẫn còn dư sức.

- Động tĩnh lớn như vậy chắc sớm sẽ bị nhân tộc cao thủ ở Quảng Lăng quận cảm ứng được, sẽ mau chóng bẩm báo cho Tuần Thiên minh. Ta phải nhanh chóng tranh thủ thời gian giết Tần Vân đoạt bảo. Hừ hừ, cái tên Kiếm tiên trấn thủ Tần phủ, đoán chừng tu vi chỉ ở cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, mặc dù bộc phát ra thực lực Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, nhưng còn chưa uy hiếp được ta.

Kim Tiêu Đại yêu đang muốn phóng vọt xuống.

Bỗng nhiên, phi kiếm màu bạc vốn còn đang điên cuồng tìm ra sơ hở để đột kích, chiêu số công kích lại thay đổi.

Vù vù...

Ôn nhu như gió.

Lơ lửng không cố định.

Phi kiếm màu bạc trong nháy mắt hóa thành một kiếm quang to lớn bao trùm khắp Kim Tiêu Đại yêu!

Đây chính là tuyệt chiêu mạnh nhất của Yên Vũ kiếm ý mà Tần Vân trước đây có thể sử dụng Chu Thiên Kiếm Quang! Mà kể từ khi nắm giữ Thiên Nhân Hợp Nhất cùng ngự kiếm thuật, trong khoảng thời gian này mỗi ngày hắn tuy luyện hiểu đều có thu hoạch, ở khoảng cách xa sử dụng phi kiếm giết địch, chỉ cần tiến công không cần phòng thủ! Tần Vân đem chiêu này chỉnh sửa lại, nguyên bản Chu Thiên Kiếm Quang sử dụng để bảo vệ bản thân, lúc này hắn sử dụng Chu Thiên Kiếm Quang để ‘bao vây’ địch nhân, vô số công kích cũng cùng lúc đánh vào vòng vây.

Cũng là Chu Thiên Kiếm Quang, tuyệt chiêu hóa thành một vòng tròn kiếm chế kẻ địch. Tuyệt chiêu cũng là do hai tháng trước Tần Vân giết Thủy Thần đại yêu mà ngộ ra.

- Cái gì?

Kim Tiêu Đại yêu cảm giác được rất nhiều kiếm quang xuất hiện chung quanh, trong nháy mắt muốn ngăn cản hết có chút tổn sức, hấn dùng một thương uy vũ, đánh ra phong hỏa mãnh liệt mênh mông, thậm chí hóa thành từng đầu du long vờn quanh, thỉnh thoảng bức bách được Chu Thiên Kiếm Quang khiến nó nổi lông áp lực một tí. Nhưng chỉ một lát thôi phạm vi của Chu Thiên Kiếm Quang lại thu nhỏ áp bách hấn.

- Phốc!

Một phút giây thiếu cảnh giác, kiếm quang đã xuyên qua tầng phòng vệ chém vào bụng hấn, chém đứt từng lớp lông vũ. Từ vết thương, máu tươi rỉ ra.

- Sát chiêu lợi hại như thế, là vị Kiếm tiên nào đây?

Kim Tiêu Đại yêu kinh hãi.

Cảm giác bị Chu Thiên Kiếm Quang bao trùm, làm cho hấn vô cùng hoảng sợ. May là Chu Thiên Kiếm Quang vốn thích hợp dùng khi quần công, sau khi biến chiêu có thể vây khốn giết địch. Nhưng cuối cùng vẫn mạnh về phương diện bao vây hơn, còn về phần giết địch cũng không tạo ra nhiều uy hiếp cho lắm! Đối với chiêu số quần công... uy lực tất nhiên không quá lớn. Nhưng nếu trúng mười kiếm hai mươi kiếm, Kim Tiêu Đại yêu sợ cũng phải bỏ mạng.

- Rút nhanh!

Kim Tiêu Đại yêu đột nhiên vỗ cánh. Ầm... tiếng gió gào thét nổi lên, Chu Thiên Kiếm Quang cũng chững lại, lúc này vòng vàng bên người hắn cũng thu nhỏ lại hóa thành một điểm sáng bay vào trong cơ thể Kim Tiêu Đại yêu.

Giữa cuồng phong bao vây, trong nháy mắt Kim Tiêu Đại yêu bay đến nơi xa, chỉ trong chớp mắt, đã biến mất ở phía chân trời.

Sau khi trốn ra xa, khi Kim Tiêu Đại yêu đã ở trong mây mù mới cúi đầu nhìn vết thương ở bụng một chút:

- Đúng là có mai phục! Cuối cùng thi triển vây khốn ta, ta cũng không có thể phòng bị được phi kiếm, chắc hẳn là một loại sát chiêu bí truyền. Xem uy lực của phi kiếm... Đoán chừng tông phái Kiếm tiên phái ra một vị Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Kiếm Tiên, chỉ mới năm giữ Thiên Nhân Hợp Nhất mà thôi, nhờ luyện thành bí truyền sát chiêu, mới dám trấn giữ Tần phủ.

- Nếu bản lãnh chạy trốn yếu một chút, chưa chắc đã phá được sát chiêu của phi kiếm kia. Đi nhanh một chút, không thể ở lâu được.

Cánh Kim Tiêu Đại yêu một lần nữa rung lên, nhanh chóng biến mất ở trong mây mù.

Mà lúc này một ít dân cư từ Tần phủ cùng với phủ đệ xung quanh cũng đi ra, mặc dù đã có thiên địa lực lượng tận lực che chở, nhưng thiên địa lực lượng Tần Vân điều khiển có hạn, còn để cho rất nhiều cửa sổ chấn động, thậm chí vài cây đại thụ đã muốn đứt đôi, tất nhiên động tĩnh lớn như vậy làm cho rất nhiều người đi ra ngoài nghe ngóng.

Những ai nhanh chân bước ra ngoài, hoặc hộ vệ tuần tra ban đêm, còn chứng kiến phong hỏa vờn quanh Kim Tiêu Đại yêu trên bầu trời! Thấy một màn chiến đấu kinh hoàng kia.

Nhưng chỉ cần chậm chân một chút thôi, chiến đấu đã kết thúc.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Tần Liệt Hồ khoác y phục đi ra ngoài, chiến đấu cũng đã xong rồi.

- Lão gia.

Một người hầu gác đêm liên tục chỉ về phía không trung. Trên đó có đánh nhau, động tĩnh rất lớn.

Cách năm mươi sáu trượng xa, bình thường phàm nhân cũng không biết rõ trên bầu trời là yêu quái, hay là tu hành nhân.

- Đánh nhau sao?

Tần Liệt Hồ đảo mắt qua, thấy một vài cây to đã gãy lìa, cây Diệp Hoàn bị chấn động, gãy hơn phân nửa, vậy mà nửa số lá cây vẫn hoàn hảo, không khỏi giật mình.

Mà ở một chỗ khác.

Tần Vân cũng bước ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời:

- Kim Tiêu Đại yêu, chắc hẳn cũng nghĩ là có Tiên Thiên Cảnh Kiếm Tiên tọa trấn.

Gặp phải tình huống như thế, cũng không có người nào sẽ cho rằng đây là chiêu số của Hậu Thiên Cảnh Kiếm Tiên, uy thế kia dù sao cũng quá mức kinh khủng.

- Sát chiêu mạnh nhất Yên Vũ kiếm ý ‘Chu Thiên Kiếm Quang’ chuyển từ vây địch thành chiêu số giết địch, hẳn chắc cũng cho là một loại loại chiêu số bí truyền. Đáng tiếc rằng, ta ngay cả thi triển ngự kiếm thuật cơ bản nhất, đều phải dựa vào Thiên Nhân Hợp Nhất mới có thể thi triển

được. Ta nhận được truyền thừa mặc dù hoàn chỉnh tuy có nhiều sát chiêu bí truyền, nhưng vẫn không có cách nào thi triển ra.

Bí truyền có phẩm cấp càng cao, yêu cầu pháp lực chân nguyên cũng cực cao!

Chân nguyên pháp lực càng cao, mới thi triển ra chiêu số càng phức tạp. Tần Vân chỉ có thể thi triển ngự kiếm thuật cơ bản nhất dựa vào Thiên Nhân Hợp Nhất, Chu Thiên Kiếm Quang thực tế vẫn chỉ là chiêu số trong Yên Vũ Kiếm Ý mà thôi.

- Trong suốt ba tháng qua, kiếm ý của ta tăng lên không ít, phi kiếm cũng đạt tới thất phẩm, cũng chỉ coi có thể vừa vận địch nổi Kim Tiêu Đại yêu.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Bàn về thực lực, môn hạ Cửu Sơn đảo chủ có ba vị đại yêu tu vi đã đạt Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Kim Tiêu Đại yêu là tên có thực lực yếu nhất trong đó, thực lực chỉ tính là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh bình thường, chẳng qua có khả năng phi độ vô cùng mạnh mẽ mà thôi.

Yêu quái đều có một phương diện nào đó am hiểu sâu sắc.

Kim Tiêu Đại yêu, am hiểu nhất là phi độ! Phi độ thuật của hắn so với sư tôn Cửu Sơn đảo chủ còn lợi hại hơn vài phần.

Thanh Ngưu Đại yêu, về phương diện chiến đấu là mạnh mẽ nhất, đã từng cùng Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đấu qua.

Cuối cùng là Độc Giao Đại yêu, đây là tên khó chơi nhất.

Nhưng mà hai tên sau thủ đoạn trốn chạy cũng tương đối bình thường, tất nhiên không muốn tiến vào thành trì của con người, nếu không bị Tuần

Thiên minh ‘Tuần Thiên sứ’ bắt được vô cùng nguy hiểm. Chỉ có Kim Tiêu Đại yêu có phi độ thuật cao nhất... mới nguyện ý mạo hiểm.

- Ban đầu phái ba tên Ma Bộc đột kích, hôm nay phái tới một tên đại yêu Tiên Thiên Thực Đan Cảnh mạo hiểm tới đây. Thật sự có chút không bình thường.

Tần Vân thầm nghĩ.

- Chẳng lẽ tình cảm giữa Cửu Sơn đảo chủ cùng Thủy Thần đại yêu lại vô cùng thâm thiết? Có lẽ có khả năng này, nhưng cũng vô cùng thấp. Khả năng lớn nhất chính là... Trên người của ta có vật mà Cửu Sơn đảo chủ muốn.

- Ta có vật gì trân quý, ngay cả chính mình còn không biết, Cửu Sơn đảo chủ làm sao mà biết?

- À...

- Mấy vật thu được khi giết Thủy Thần đại yêu, cũng có vài thứ mình vẫn chưa xác định được.

Trong lòng Tần Vân vừa động, từ bên hông túi càn khôn xuất hiện ra một cái bình màu xám tro.

- Lúc trước Mặc Thai Gia cũng muốn thứ này, thậm chí đã từng uy hiếp ta. Đêm đó phái Cổ Trùng tới trộm bảo bối cũng có thể là Mặc Thai Gia. Nhưng từ đầu đến cuối, Mặc Thai Gia cũng không muốn nói rõ lai lịch của đồng huyết dịch này.

- Thứ Cửu Sơn đảo chủ muốn, có phải là nó chăng?

Tần Vân suy đoán.

Ngay sau đó liền cất bình xám tro thu vào túi Càn Khôn.

- Bất kể như thế nào, Cửu Sơn đảo chủ không có chết tâm.

- Nếu vậy phiền toái rồi.

Tần Vân không khỏi có cảm giác cấp bách.

- Vốn là ta còn muốn an tĩnh tu hành mấy tháng, chỉ muốn đến ngày hai lẫn tháng hai đi Ô Tô quận. Bây giờ nhìn lại, phải tăng cường cảnh giác rồi. Tốt nhất mau sớm bước vào Tiên Thiên Cảnh! Một khi bước vào Tiên Thiên, thực lực của ta sẽ tăng mạnh.

Phía bên kia, quận Thủ phủ.

Công Dã quận thủ đứng ở trên hành lang nhìn về nơi xa, nhìn về ở chỗ giữa không trung nơi đã xảy ra chiến sự, trong hai tròng mắt của hắn mơ hồ có phù văn ngưng kết màu đen, bằng cách nào đó có thể chứng kiến cảnh tượng chiến đấu trong vòng mười dặm vô cùng rõ ràng, thấy rõ Kim Tiêu Đại yêu, thấy được phi kiếm kia thi triển ra Chu Thiên Kiếm Quang vây khốn, cuối cùng buộc Kim Tiêu Đại yêu phi độn chạy trốn.

- Là Kim Tiêu sư diệt.

Công Dã quận thủ khẽ cau mày.

- Phi kiếm thuật cuối cùng khá lợi hại, một thanh phi kiếm liền có thể vây khốn hoàn toàn Kim Tiêu sư diệt. Đúng là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Kiếm tiên, cũng phải hao tổn thời gian, mới có thể luyện thành sát chiêu bí truyền như vậy. Kiếm tiên tông phái sau lưng Tần Vân đúng là coi trọng hắn, phái cả sư môn trưởng bối bảo vệ hắn!

- Cũng đúng, hắn lập được công đức lớn như vậy, sư môn cũng được tăng số mệnh, hắn cũng vui cùng vô mừng.

Công Dã quận thủ trầm nghĩ.

- Quận thủ đại nhân.

Thiết thống lĩnh liền chạy tới.

- Có đại yêu trên Tần phủ giao chiến cùng Kiếm tiên, chúng ta...

- Đại yêu đã bỏ chạy! Đuổi cũng không kịp, ghi chép lại trong hồ sơ là đủ rồi.

Công Dã quận thủ nói xong liền xoay người rời đi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Đối Phó Tần Vân

Mấy ngày sau, địa lao quận Thủ phủ.

Một vị phu nhân xinh đẹp đang lo lắng nhìn về phía Đại lao, xa xa bên trong phòng giam đang giam giữ một vị thư sinh.

- Tướng công, tướng công.

Vị phu nhân xinh đẹp thấy bóng dáng đó liền thất thần hô lên.

- Nhìn xong liền thôi đi.

Công Dã quận thủ đứng ở bên cạnh chụp tay tóm được vị phu nhân xinh đẹp, tùy tiện ném ra ngoài địa lao, dưới sức lực của Công Dã quận thủ, mỹ phụ kia tất nhiên không có tí lực phản kháng nào.

Trong phòng giam thư sinh thấp giọng thở hổn hển, toàn thân đầy vết thương truyền tới từng cơn đau, hắc lờ mờ nghe được tiếng của thê tử.

- Phu nhân!

Thư sinh ngẩng đầu lên, trong địa lao âm trầm này sao lại có giọng phu nhân của hắn.

Trong một gian phòng ở quận Thủ phủ, giường trải ga trắng tinh, ngay cả chăn mền đều sử dụng tơ lụa đắt tiền, những bức bình phong xung quanh tinh mỹ vô cùng.

Công Dã quận thủ tiện tay đẩy một cái, phu nhân xinh đẹp lão đảo đồ gục xuống giường.

- Tiểu nương tử, muốn cứu trượng phu của người, có một con đường.

Công Dã quận thủ đứng ở đó, ánh mắt gian tà, nhìn chăm chăm vào vị phu nhân xinh đẹp trước mặt.

Phu nhân xinh đẹp cắn răng, nàng biết đối mặt quận thủ đại nhân một tay che trời, nàng cùng trượng phu một chút sức phản kháng cũng không có.

- Quận thủ đại nhân, ngài là quận thủ cao quý, ta tin tưởng ngài sẽ tuân thủ hứa hẹn, không đến mức khi dễ một dân phụ nhỏ bé như ta.

Phu nhân xinh đẹp đứng lên, cắn răng, từ từ cởi đai lưng bên hông xuống, áo bào dần trượt xuống.

- Ha ha...

Công Dã quận thủ cười to.

Tầm nửa ngày sau sắc trời dần tối, Công Dã quận thủ rời giường, mà mỹ phụ kia đang ôm chần gối ở góc giường, trong mắt tràn đầy nước mắt.

- Liễu Nhị.

Công Dã quận thủ mở miệng dặn dò.

- Dẫn người đến

- Vâng.

Bên ngoài truyền đến thanh âm.

Mỹ phụ ngồi trên giường sững sờ, dẫn ai đến? Nàng lúc này sợ hãi chỉ biết dùng chăn che kín toàn thân lại.

Kẹt kẹt, cửa phòng mở.

Một nam tử lạnh lùng dẫn theo một tên thư sinh bước vào, trực tiếp xô hẳn té xuống.

Thư sinh đang thấp thỏm lo âu, vừa vào phòng, đã thấy Công Dã quận thủ, cùng vị phu nhân xinh đẹp trên giường.

- Phu nhân

Thư sinh trừng to mắt, khó mà có thể tin vào mắt mình được.

- Người, người...

- Tướng công.

Vị phu nhân xinh đẹp mắt tràn đầy nước mắt.

- Thiếp xin lỗi chàng.

Lúc này vị phu nhân xinh đẹp này lập tức nhìn về phía Công Dã quận thủ:

- Quận thủ đại nhân, ngài đã hứa với ta hãy thả tướng công của ta ra ngoài đi.

Công Dã quận thủ cười nhìn Liễu Nhị một cái.

Liễu Nhị cười một tiếng, bàn tay lập tức đập vào đầu của vị thư sinh, hẳn vừa trừng mắt một cái, máu đã xộc ra từ mũi miệng, ngã xuống đất, mất mạng ngay tại chỗ.

- Tướng công, tướng công.

Phu nhân xinh đẹp ôm chầm mền lao xuống giường, quỳ, bò tới bên cạnh trượng phu, cảm thấy tướng công mình đã không còn hơi thở.

- Tướng công, chàng tỉnh lại đi

- Ngài nói ngài nói sẽ thả chàng ra.

Vị phu nhân xinh đẹp quay đầu nhìn Công Dã quận thủ.

Công Dã quận thủ mỉm cười gật đầu:

- Đúng, ta đã nói sẽ thả hã ra. Ta đã thả hã ra khỏi địa lao rồi! Còn về việc sau khi thả ra, có giết hay không, ta cũng chưa từng hứa với người.

Vị Phu nhân lúc này thân thể đang run lẩy bẩy:

- Người, người... Người không phải con người, người sẽ bị báo ứng, sẽ bị báo ứng.

- Báo ứng? Ha ha ha...

Công Dã quận thủ cười ha hả.

Phu nhân xinh đẹp lúc này mắt đã đỏ ngầu, cúi đầu nhìn thi thể trượng phu, thấp giọng nói:

- Tướng công, thiếp sẽ đi theo chàng. Vừa dứt lời nàng liền lao thẳng về phía cột nhà, bịch một tiếng, máu me đầy đầu ngã nhào trên đất, nàng vô lực nằm xuống đất, khuôn mặt vẫn còn si ngốc nhìn trượng phu kể bên, cuối cùng cũng không còn hơi thở.

- Đúng là si tình, đúng là cảm động.

Công Dã quận thủ cúi đầu nhìn xuống.

- Ta còn muốn giữ lại tiểu nương tử này chơi đùa thêm mấy ngày nữa, ai ngờ tính cách lại quá cương liệt, Liễu Nhị, xử lý sạch sẽ chút.

- Vâng.

Liễu Nhị cười hắc hắc, cung kính cúi đầu.

Đường đường Công Dã quận thủ làm chuyện như thế, tất nhiên phải xử lý sạch sẽ. Bắt lấy một đôi vợ chồng, tất nhiên sẽ không có chuyện thả ra, thả ra cho hỏng thanh danh à?

- Hừ hừ.

Công Dã quận thủ vui vẻ bước ra ngoài, việc này đối với hắn mà nói, chỉ là một chuyện vui nho nhỏ thôi.

- Mấy vị đồng môn yêu ma của ta, giết chết bao nhiêu người phạm còn đếm không xuể. Ta mới đùa bỡn mấy tên? Còn rất nhân từ!

Cái chết của đôi vợ chồng này, đối với toàn bộ Quảng Lăng quận, cũng xem như một vụ mất tích mà thôi.

Quảng Lăng quận phần hoa trước giờ vẫn luôn trắng đen lẫn lộn, chỉ là bây giờ Quảng Lăng lại có thêm một ma đầu 'Quận thủ đại nhân' mà thôi. Nhưng mà tên ma đầu này, so với thường hào môn quý tộc bình thường còn đáng sợ hơn nhiều.

- - - oOo - - -

Như Mộng các.

Vương thị lang thấp giọng trò chuyện cùng với Như Mộng các chủ trên giường.

- Đạo này hình như chàng không thoải mái cho lắm?

Như Mộng các chủ năm ngoan ngoãn trong ngực Vương thị lang.

- Đúng vậy, thời gian qua đúng là khó khăn.

- Vương thị lang thở dài nói.

- Ngay cả ta cũng bị ép lấy ra năm vạn lượng bạc, mới khiến cho vị quận thủ này hài lòng. Người này thủ đoạn quá tàn ác, rất nhiều thương hộ trong toàn bộ Quảng Lăng, chỉ có Hồng Gia được Châu Mục đại nhân chống lưng, mới không bị bức bách quá đáng. Còn nhà nào cũng bị hăn hung hăng phá một trận? Đúng là coi trời bằng vung!

- Nếu không cho sao?

Như Mộng các chủ hỏi.

- Hăn vừa đến, liền giết chết Lưu Gia, ai mà dám không cho?

Vương thị lang thấp giọng nói.

- Hăn chơi cũng quá cứng, nếu ở Đông Hải quận hăn là hăn không dám chơi như vậy, nhưng ở Quảng Lăng lại khác biệt, may là ta có ít quen biết với vài người ở Đông Hải Quận, có quan hệ cùng với Vương Đô. Chỉ cần dâng lên năm vạn bạc hăn liền bỏ qua. Nếu không, dựa vào thân phận của ta, hăn ít nhất phải ép mười vạn lượng mới chịu buông tha.

Như Mộng các chủ gật đầu.

Vương thị lang... Trước lúc Hồng Gia vùng lên, cũng là một người có tiếng tàn độc. Hồng Gia chỉ dựa vào Châu Mục đại nhân chống lưng mà trở thành đệ nhất gia tộc ở Quảng Lăng quận.

Nói về Vương thị lang thì hăn đúng là một thương nhân thuần túy, có giao dịch với Đông Hải Quận, thậm chí cả Vương Đô. Đây cũng là lí do mà Như Mộng các chủ dựa vào hăn

- Khoảng thời gian gần đây, toàn bộ Quảng Lăng, mấy gia tộc không có đầy đủ bối cảnh đều khổ không thể tả nổi.

Vương thị lang nói:

- Còn về những gia tộc mạnh, giống như Hồng Gia phía sau có Châu Mục đại nhân, hay các gia tộc như Tần gia có đỉnh tiêm tu hành tông phái sau lưng, quận thủ cũng không bức bách, ngược lại còn nhiệt tình giao hảo.

- Kể từ đây, ta làm việc phải cẩn thận từng li từng tí rồi.

Vương thị lang thấp giọng thở dài.

- Ta thậm chí từng nghĩ nên trốn tới Đông Hải quận vài năm, nếu chuyện đó xảy ra, Như Mộng nàng có nguyện ý đi cùng ta không?

Như Mộng rúc vào trong ngực Vương thị lang:

- Vương lang, chàng đi đâu ta đi đó, Như Mộng các của ta chàng bảo đóng, ta liền đóng.

Vương thị lang cười gật gật đầu, lập tức trầm tư.

Vị quận thủ mới tới, hoàn toàn để hấn cảm giác vô cùng uy hiếp.

Hoàn toàn chính xác, khoảng thời gian này từ khi Công Dã nắm lấy Quảng Lăng, để rất nhiều gia tộc đều cảm thấy e ngại. Không giống với Ôn quận thủ nhân hậu, Công Dã quận thủ cách làm việc vô cùng bá đạo!

- Thời gian này, đúng là bão tố.

Từng gia tộc đều chỉ dám nói sao lưng, bên ngoài cũng không dám đắc tội.

- - - oOo - - -

Đêm, quận Thủ phủ trong tỉnh thất tu hành.

Cửa đá đóng lại, Công Dã quận thủ ngồi xếp bằng, sau lưng có luồng khí màu đen từng đợt bốc lên, hóa thành một hình ảnh Ma Thần to lớn, xung quanh thân thể của hắn cũng phát ra ba luồng khí lớn, ba luồng khí này so sánh với Kim Tiêu đại yêu mạnh hơn nhiều.

- Hừ?

Công Dã quận thủ bỗng nhiên nhíu mày, ngừng lại, lật tay một cái lại lấy ra gương đồng cổ xưa kia, gương đồng xuất hiện thân ảnh Cửu Sơn đảo chủ.

- Sư huynh, nửa đêm nửa hôm, có chuyện gì không?

Công Dã quận thủ cười nói.

- Hay huynh lại đến vì máu của đồng nam đồng nữ.

- Sư đệ thật là thông minh.

Cửu Sơn đảo chủ nói.

- Mấy ngày trước, ta còn nhìn thấy Kim Tiêu sư chất xuất thủ tấn công Tần phủ.

Công Dã quận thủ cười ha hả nói.

- Ai ngờ rằng từ trong Tần phủ đột nhiên có một thanh phi kiếm bay ra, khắp thiên địa rung động, phi kiếm càng thi triển ra sát chiêu vô cùng lợi hại, dọa cho Kim Tiêu sư chạy mất.

Cửu Sơn đảo chủ gật đầu:

- Cho nên ta mới mời sư đệ người hỗ trợ, ta biết, sư đệ có biện pháp.

- Khó à nha.

Công Dã quận thủ nói:

- Nếu sư huynh bằng lòng đem xương ngón tay Ma Thần cho ta mượn năm mươi năm...

- Không có khả năng.

Cửu Sơn đảo chủ trong mắt có chút không vừa lòng.

- Xương ngón tay Ma Thần người đừng nghĩ tới, đổi điều kiện khác đi.

Công Dã quận thủ nhìn Cửu Sơn đảo chủ, trầm mặc một lát, mới nói:

- Sư huynh, cái tên Tần Vân đã lập được đại công lao, phía sau còn có dính dáng tới đỉnh tiêm tu hành tông phái. Đối phó hắn cũng không phải chuyện dễ dàng! Như vậy đi, chúng ta đều lui một bước, huynh cho ta một cây 'Vân Ma sơn huyết tinh', ta liền giúp huynh làm thỏa đáng việc này.

Cửu Sơn đảo tuy có chút do dự, nhưng vẫn cười nói:

- Tốt, quyết định như vậy đi.

Công Dã quận thủ cũng cười:

- Nếu người ngoài mời ta, ta tuyệt đối không đáp ứng. Sư huynh mời ta, ta muốn một cây Vân Ma sơn huyết tinh, ta mới có thể xuất thủ.

- Người có nắm chắc hay không?

Cửu Sơn đảo chủ có chút bận tâm.

- Trong Tần phủ còn có Kiếm tiên cường đại tọa trấn.

- Ha ha, ta nếu tự tay xuất thủ, tất nhiên nắm chắc.

Công Dã quận thủ tự tin nói.

- Nếu nắm chắc, tốt nhất giết luôn cả tên Tần Vân kia cho ta.

Cửu Sơn đảo chủ trong mắt có chút lãnh khốc nói.

- Được, nếu thuận tay, liền giết.

Công Dã quận thủ giờ phút này vô cùng tự tin.

- Được rồi, sư huynh người cứ chờ tin tốt của ta là được rồi.

Trong gương đồng, Cửu Sơn đảo chủ cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Công Dã quận thủ lập tức thu hồi lại gương đồng, trong mắt có chút lạnh lùng:

- Tần Vân? Ta không có ý định ra tay với người, nhưng mà, vì Vân Ma sơn huyết tinh, phải đắc tội rồi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Điều Binh Khiển Tướng

Sáng sớm ngày hôm sau, ở thư phòng quận thủ.

Công Dĩ quận thủ đang đứng trước giá vẽ, vung bút vẩy mực, tùy tiện vẽ, núi non trùng trùng điệp điệp dần dần xuất hiện trên bức tranh.

- Đại nhân.

Cửa thư phòng chợt mở ra, một tùy tùng lặng lẽ tiến vào thư phòng, thấp giọng nói:

- Tần Liệt Hồ đã đến Lục Phiến môn.

- Ủ.

Công Dĩ quận thủ lạnh nhạt đáp.

Một lát sau, một tên tùy tùng khác cũng tiến vào thư phòng, thấp giọng nói:

- Đại nhân, đại ca của Tần Vân là Tần An vừa mới ra Tần phủ, chắc hẳn đang chuẩn bị tiến về tửu lâu hay cửa hàng nào đó.

Tần An làm việc buôn bán, tất nhiên còn có rất nhiều chuyện phải làm.

- Được.

Công Dĩ quận thủ buông bút lông, thưởng thức bức tranh một chút, trên bức họa từng dãy núi nối đuôi nhau, ở phía chân trời mây đen đang

trần tối, làm người khác có cảm giác như mấy đèn sắp dồn nén, phá vỡ bức tranh.

- Liễu Đại, Liễu Nhị.

Công Dã quận thủ đột nhiên quát.

- Đến ngay đây.

Bên ngoài có hai vị nam tử cung kính đáp, Công Dã quận thủ trực tiếp ném ra một lệnh bài:

- Hai người các người phụng lệnh của ta, tới Lục Phiến môn, nhanh chóng bắt giữ Tần Liệt Hồ, nhốt vào Đại lao canh cẩn thận! Đồng thời từ giờ trở đi toàn bộ Lục Phiến môn, không có lệnh của ta, không cho phép ai vào ra!

- Vâng!

Năm huynh đệ Liễu thị, vốn là người tu hành làm nhiều việc xấu, sau đó bị Công Dã quận thủ thu phục, trung thành đi theo. Chính là tâm phúc của Công Dã quận thủ.

- Liễu Ngũ, người mang theo một đội thân vệ, âm thầm bắt giữ Tần An cho ta, cũng nhốt vào Đại lao Lục Phiến môn với phụ thân hắn. Nhớ kỹ, hành động phải cẩn thận, bí mật một chút.

Công Dã quận thủ dặn dò.

- Đại nhân yên tâm.

Liễu Ngũ đang đứng bên ngoài liền đáp, hắn đi theo Công Dã Bính đã lâu, biết việc bắt Tần An không thể để người ngoài phát hiện được, mới gọi là 'Âm thầm bắt'. Đối với người tu hành mà nói, chuyện này tự nhiên không có gì khó.

Công Dã quận thủ bước ra khỏi thư phòng, ngoài cửa thư phòng còn hai tên Liễu thị cao thủ, Thiết thống lĩnh với một ít thủ vệ.

- Thiết thống lĩnh, người mang theo một đội thân vệ, cầm lệnh bài của ta tự mình đi ra ngoài một chuyến.

Công Dã quận thủ dặn dò.

- Mang ba đội nhân mã vào thành, bao vây Tần phủ cho ta! Bắt toàn bộ người Tần gia đặc biệt là Tần Vân, quyết không thể buông tha.

Thiết thống lĩnh nghe từ đầu đến cuối, vẫn không nhin được nói:

- Quận thủ đại nhân, bắt Tần Liệt Hồ, Tần An, bây giờ lại muốn bắt cả Tần Vân sao? Nhưng mà Tần Vân là người tu hành, trước đó còn giết thủy Thần Đại Yêu, công đức cực lớn.

- Hừ!

Công Dã quận thủ nhìn hẩn một cái.

- Tần Liệt Hồ những năm này đảm nhiệm vị trí Ngân Chương bộ đầu, vốn phải đối phó với yêu quái, bảo vệ bá tánh bình an. Nhưng những năm gần đây hẩn không giết được yêu quái, vốn ta tưởng là hẩn vô năng, bây giờ mới phát hiện ra hẩn cấu kết cùng yêu quái, nhận tiền bạc, dung túng yêu quái hành hung, bây giờ ta có rất nhiều chứng cứ chống lại hẩn. Đại tội như thế, người của Tần gia làm sao tha thứ được?

- Cấu kết với yêu quái?

Thiết thống lĩnh kinh hãi.

- Tội danh như vậy, không thể tùy tiện nói được đâu đại nhân.

Tội danh này quá lớn.

Bình thường đều là chém đầu cả nhà! Còn nhân tử hơn một chút, chỉ giết thủ phạm, gia quyến nữ quyến cũng cho làm người hầu của quan, nam nhân cho đi khổ dịch đến chết.

- Chứng cứ vô cùng rõ ràng, cấu kết yêu quái vốn là tội chết, nhưng mà nếu liên lụy đến Tần Vân, hãn lại có đại công, bản quận tất nhiên sẽ bẩm lên triều đình, sinh tử của Tần Vân do triều đình toàn quyền quyết định. Nhưng hiện nay theo luật pháp triều đình, trước tiên phải đem cả nhà bọn hãn bắt vào Đại lao.

Công Dã quận thủ rất nhiệt tình nói.

- Thiết thống lĩnh, nhanh chóng lĩnh mệnh đi.

Thiết thống lĩnh ngoan ngoãn gật đầu, mặc dù hãn cảm thấy việc này đại nhân làm có chút quá đáng, nhưng hãn cũng chỉ là một tên lính mà thôi.

Trong một gian phòng ở Lục Phiến môn, ngoài Tần Liệt Hồ còn có thêm hai tên Ngân Chương bộ đầu ở đây, đang xử lý công vụ.

Ầm, cửa bị đẩy ra.

- Kẻ nào?

Tần Liệt Hồ cùng bộ đầu khác tên Lôi có chút tức giận, bọn hãn là người quản lý cao nhất ở Lục Phiến môn, tam đại Ngân Chương bộ đầu, việc của bọn hãn chỉ quản lý từng bộ phận, nơi làm việc của bọn hãn, bộ đầu bình thường đều không dám tự tiện xông vào.

Đẩy cửa xông vào chính là Liễu Đại, Liễu Nhị, hai người bọn hãn mang theo năm tên thân vệ, ở phía xa còn có một vài kẻ hiếu kỳ đứng xa xa nhìn tới.

- Tần Liệt Hồ trong lúc nhận chức Ngân Chương bộ đầu, cấu kết dung túng yêu quái, chứng cứ vô cùng rõ ràng, quận thủ đại nhân có lệnh, bắt hắn nhốt vào Đại lao.

Liễu Đại một tay cầm lệnh bài, quát.

- Đem hắn bắt lại cho ta!

- Làm gì có, ta không có cấu kết yêu quái.

Tần Liệt Hồ trừng mắt.

Đám thân vệ cùng nhau bước lên, trực tiếp bắt Tần Liệt Hồ.

Tần Liệt Hồ hiểu rõ, phản kháng cũng vô dụng. Phản kháng tội càng nặng, có thể bị giết ngay tại chỗ. Hơn nữa đây còn là Lục Phiến môn, cao thủ nhiều như mây, Liễu Đại cùng Liễu Nhị cũng là người tu hành lợi hại. Làm sao mà hắn có thể phản kháng được.

- Nhốt vào Đại lao.

Liễu Đại lạnh lùng dặn dò.

Nói xong hắn lập tức quay đầu đi ra khỏi phòng, giơ lệnh bài, cao giọng quát:

- Phụng lệnh quận thủ đại nhân, từ giờ trở đi toàn bộ Lục Phiến môn, cho phép vào không cho phép ra. Kẻ trái lệnh, giết!

Toàn bộ Lục Phiến môn bộ đầu, bộ khoái, cùng một đám nha dịch đều bị dọa cho kinh hãi.

- Xảy ra chuyện lớn rồi.

- Toàn bộ Lục Phiến môn đều không được ra ngoài?

Mấy tên bộ đầu bộ khoái cũng không dám làm trái lệnh.

Bởi vì triều đình ban cho quận thủ đại nhân quyền lực tuyệt đối, tất cả đại quyền đều gom về một người, quan viên dưới thất phẩm đều có thể tiền trạm hậu tấu. Lục Phiến môn phụ trách bảo đảm bình an cho Quảng Lăng quận. Ngân Chương bộ đầu cũng chỉ đến quan viên bát phẩm mà thôi, ai dám phản kháng quận thủ đại nhân?

Trong một cửa hàng.

Tần An đang xem xét tình hình kinh doanh của cửa hàng, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến thanh âm.

- Tần An huynh, Tần An huynh.

Tần An nghe được tiếng người, ai đang gọi hắn? Không khỏi cảm thấy kì lạ bước ra ngoài.

Vừa bước khỏi cửa, hắn liền biến mất.

Chương quỹ trong cửa hàng, phát hiện ông chủ không có ở đây, đều có chút nghi hoặc, nhưng mà cũng nghĩ chắc hắn đi ra ngoài cùng bằng hữu rồi.

...

Ầm ầm...

Ba nghìn quân từ ngoại thành tất cả đều tiến vào thành, điều động nhiều binh mã vào thành, tất nhiên gây chú ý tới mấy đại tộc ở Quảng Lăng quận.

Tần Gia dù sao thủ hạ còn ít, cũng không biết có đại quân đang tiến vào thành. Nếu như biết, sợ cũng sẽ không để ý.

Trong Tần phủ hoàn toàn yên tĩnh, Lý bá gác cổng đang thông thả ăn hạt dưa.

Trong phủ hộ vệ cũng tùy ý tán gẫu, người hầu, nha hoàn cũng đang làm một chút việc vặt vãnh. Mẫu thân của Tần Vân là Thường Lan phu nhân đang nói chuyện với con dâu nàng cùng chất nam chất nữ của mình ở hậu hoa viên.

Lúc này Tần Vân đang ở trong sân của mình, luyện kiếm thuật, sân để hẳn luyện kiếm, tất nhiên cũng khá rộng lớn.

Vù vù...

Hắn cầm trong tay một thanh trường kiếm màu đen, thân kiếm luyện kiếm, kiếm ảnh mịt mờ, như mưa phùn tháng ba.

Mặc dù trong lúc chiến đấu sẽ dùng phi kiếm, dù sao từ nhỏ hắn đều khổ luyện kiếm thuật, nhờ vào đó hắn đạt được ‘Kỹ cận hồ đạo’, nhờ vào đó ngộ ra Yên Vũ kiếm ý, có tác dụng lúc cận chiến. Ngoài hiệu quả luyện kiếm, còn có cảm giác cầm kiếm trong tay, đây cũng là việc hắn thường làm để thả lỏng thể xác cùng tinh thần.

- Hà?

Tần Vân giật giật lỗ tai.

Nghe thấy tiếng ồn ào xa xa, không khỏi nghi hoặc dừng luyện kiếm, bước ra tiểu viện của mình, nhìn ra xa, xuyên thấu qua cây cỏ, hắn có thể nhìn thấy toàn bộ Tần phủ ở Tiểu Kính Hồ, cũng có thể nhìn thấy ở phía xa bờ Tiểu Kính Hồ đang có một đại quân đang tiến tới.

- Tại sao lại điều động nhiều quân như vậy?

Tần Vân thấp giọng, có chút nghi hoặc.

- Quân đội cũng rất ít khi vào thành.

Việc chọn hoa khôi cùng với một số ít việc chuyện lớn mới cần tới quân đội vào thành.

Tần Vân khẽ lắc đầu, quay người trở về sân của mình. Bởi vì quân đội đi từ phía Tiểu Kính Hồ lên, cách nhà mình còn khá xa, hẳn cũng không nghĩ đã xảy ra chuyện gì. Đương nhiên trong lòng chưa bao giờ nghĩ tới việc quan binh sẽ đối phó với hắn. Tần Vân ở Bắc Địa biên quan lập đại công, lại giết Thủy Thần đại yêu. Quan phủ muốn đối phó với hắn, cũng phải hỏi ý triều đình một tiếng.

Người tu hành, quan hệ với triều đình vô cùng tốt. Còn nếu xui xẻo lắm, chỉ cần trốn vào rừng sâu núi thẳm, ám sát vài quan viên cũng không phải việc khó.

Cho nên người tu hành càng lợi hại, triều đình muốn động, cũng càng thêm cẩn thận.

Đương nhiên, đừng đối chọi với triều đình là được! Lỡ đắc tội triều đình, cho dù là cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cũng chỉ có thể chật vật chạy trốn. Dù sao triều đình cũng là vương triều thống trị toàn bộ thiên hạ.

Rầm rầm rầm...

Tần Vân vừa mới bước vào sân, muốn tiếp tục luyện kiếm, lỗ tai cũng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ ngày càng thêm gần.

- Không đúng, quan binh tại sao cách nhà ta càng ngày càng gần?

Quân đội ở phía xa Tiểu Kính Hồ không nói làm gì.

Nhưng tiếng bước chân lúc này hẳn nghe được, lại phát ra từ bên ngoài đường trước cửa Tần phủ, hiển nhiên quân đội đang hướng về phía này mà tới.

Vèo.

Tần Vân dậm chân một cái, liền bay lên cao hơn mười trượng, bay thẳng đến một cây đại thụ, đứng trên tán cây quan sát xung quanh.

Vừa nhảy lên cây, sắc mặt Tần Vân liền thay đổi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đò Mắt

Đứng trên tán cây quan sát, hăn mới nhìn rõ, xung quanh Tiểu Kính Hồ đều có quân lính. Con đường dẫn tới Tần phủ cũng bị vây kín, tạo ra một vòng vây cực lớn, hoàn toàn vây Tần phủ vào bên trong. Cũng do nó quá lớn... Nếu không đứng từ trên cao nhìn xuống, thật khó để quan sát rõ. Sau khi hình thành vòng vây, binh lính mới dần tiến vào Tần phủ, mới bị Tần Vân phát hiện.

- Cái gì, vây quanh Tần phủ? Tại sao lại như vậy?

Tần Vân như trúng sấm sét giữa trời quang, lúc này sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Chuyện gì?

Ở bên ngoài Tần phủ, Thiết thống lĩnh đang dẫn thân vệ cùng quân đội tiến đến chợt thấy Tần Vân bay vọt đến một tán cây.

- Tiến!

Thiết thống lĩnh lập tức vung tay, cùng lúc đó hăn cũng mở miệng, âm thanh vang vọng khắp hai dặm xung quanh:

- Ngân Chương bộ đầu Tần Liệt Hồ, cấu kết cùng yêu quái, dung túng yêu quái làm hại nhân gian. Tất cả gia quyến của Tần gia đều phải bắt giữ, chờ xử lý! Kẻ nào chống lệnh, giết không tha!

Lập tức, binh lính vây quanh Tần phủ lập tức xông lên, hộ vệ trong Tần phủ bị dọa sắc mặt trắng bệch cả ra, nếu là vài tên lưu manh, cường đạo bọn họ còn dám chống cự. Nhưng hôm nay là quân đội triều đình! Bọn hăn ai mà dám phản kháng? Từng tên thành thật đứng sang một bên, ngoan ngoãn bỏ Diệt Yêu nữ và các loại vũ khí xuống dưới đất.

Ầm...

Đại môn Tần phủ cũng phá tan, Lý bá gác cổng càng liên tục lo lắng nói:

- Các người không thể vào.

- Cút ngay.

Một tên thân vệ tiến lên đập một cước vào Lý bá làm ông lão đảo té ngã ở một bên, ôm ngực không đứng dậy nổi. Một tên hộ vệ đứng xung quanh cùng người hầu, nha hoàn từng người đều sớm đã sợ ngây người, cấu kết cùng yêu quái? Tội danh lớn như vậy làm sao bọn hăn dám nhúng tay vào? Bọn hăn suy cho cùng cũng chỉ là người hầu mà thôi.

Thiết thống lĩnh suất lĩnh thân vệ và đông đảo quan binh, tất cả bắt đầu tràn vào Tần phủ.

- Ngân Chương bộ đầu Tần Liệt Hồ, cấu kết cùng yêu quái, dung túng yêu quái làm hại nhân gian. Tất cả gia quyến của Tần gia đều phải bắt giữ, chờ xử lý! Kẻ nào chống lệnh, giết không tha.

Thanh âm truyền đi rất xa.

Xung quanh Tiểu Kính Hồ, có vài trạch viện của một vài phú thương đại tộc, gần đây cũng có tử lâu, trà lâu thậm chí bên cạnh Tiểu Kính Hồ còn có vài thanh lâu.

- Cái gì, Tần Liệt Hồ Tần đại nhân cấu kết cùng yêu quái? Tất cả gia quyến Tần gia đều bị bắt giữ?

Một vị lão già trông khá gầy đang cầm chén trà trong tay nghe những lời này xong liền mềm nhũn chân tay, đánh rơi cả chén trà xuống bàn, nước trà chảy khắp bàn, nhưng hắn vẫn mặc kệ đứng lên tiến tới bên cửa sổ, nhìn về phía xa.

Trong gian trà lâu còn có một vị nam tử đứng bên cạnh lão già, liền nói:

- Khoảng thời gian này quận thủ hành sự cực kỳ bá đạo, không chỉ nhà của người hay ta, còn có rất nhiều gia tộc, phú thương bị ép nộp bạc, chẳng lẽ lúc này muốn đụng tới Tần gia rồi sao? Nhưng mà bên trong Tần gia chẳng phải còn một vị tu hành sao! Nghe nói thực lực không kém Bạch Hồ Đại yêu là mấy!

- Cho nên hắn mới phái nhiều quân lính như vậy!

Lão già liền nói:

- Không cần thận để vị này chạy thoát, sau này âm thầm phản kích, sợ quận thủ đại nhân phải đau đầu rồi. Nhiều quan binh vây đánh như vậy, ta còn thấy Thiết thống lĩnh dẫn theo một đám thân vệ, toàn là cao thủ, chắc lần này quyết tâm phải bắt cho được nhị công tử của Tần gia rồi.

- Để rồi xem.

Nam tử bên cạnh thấp giọng nói:

- Thật tình, ta còn hi vọng Tần công tử có thể chạy thoát! Để vị quận thủ kia nếm chút đau khổ.

- Bắt đầu đụng tới Tần gia rồi sao?

Phủ đệ xung quanh đều chấn kinh, rất nhiều người đi đường đều nhìn thấy.

Trước đó điều động quân lính, các đại gia tộc ở Quảng Lăng quận mặc dù đều biết, nhưng còn không nắm rõ mục đích của chuyện này! Lúc này đều rõ là để đối phó Tần gia!

- Mau trở về nói cho lão gia.

- Quận thủ đại nhân muốn đối phó với Tần gia.

- Nhanh.

Tin tức cấp tốc truyền ra, truyền tới Hồng Gia, Vương Gia mỗi một đại gia tộc. Tất cả đại gia tộc ở Quảng Lăng quận đều chăm chú nhất cử nhất động của quan phủ. Bây giờ quận thủ đại nhân đột nhiên ra tay với Tần gia, tuyệt đối là chuyện lớn ở Quảng Lăng quận.

- Đối phó Tần gia?

Hồng Cửu giờ phút này đang cầm một cây mộc trượng, cũng đang bước về phía Tần gia.

- Dựa theo cảm ứng của ta, quận thủ đại nhân tuyệt đối là nhân vật cực kỳ khủng bố, lại có triều đình sau lưng, không thể địch lại. Mà Tần Vân cũng là nhân vật cực đáng sợ, cũng không thể địch. Toàn bộ Quảng Lăng quận chỉ có hai vị này là ta e sợ, bây giờ lại muốn đấu nhau? Chỉ sợ quận thủ đại nhân còn không nắm rõ thực lực của Tần Vân rồi.

...

Tần Vân nhảy xuống tán cây, thân ảnh nhanh chóng lướt một cái, đã xuất hiện trên nóc nhà, cấp tốc xông về phía sau vườn hoa.

Những lời mà Thiết thống lĩnh nói.

- Ngân Chương bộ đầu Tần Liệt Hồ, cấu kết cùng yêu quái...

Cũng truyền tới tai mẫu thân của Tần Vân - Thường Lan phu nhân. Thường Lan phu nhân cùng con dâu nghe được đều ngây dại.

- Không thể.

Sắc mặt Thường Lan phu nhân trắng bệch, con dâu ôm chặt hai nhi tử của mình, thân thể cũng không kìm được run lấy bầy. Nàng muốn kiềm chế lại, nhưng ngay cả bản thân cũng không kiểm soát được nỗi sợ hãi, hít thở còn phải cố gắng.

Một bóng người từ đằng xa vọt tới, đã đến hậu hoa viên.

Thường Lan phu nhân cùng con dâu đều thấy được Tần Vân đến, lập tức cảm thấy yên tâm hơn một chút.

- Vân nhi.

Thường Lan phu nhân liền nói:

- Phụ thân con....?

- Mẫu thân, chị dâu, hai người cứ yên tâm.

Tần Vân căn răng nói:

- Tần gia với yêu quái có đại thù, làm sao có thể cấu kết cùng bọn chúng? Chẳng qua quận thủ điều quân tới đây, muốn bắt hết chúng ta mà thôi, hừ, hần suy tính cũng thật sâu.

Giờ phút này Tần Vân vô cùng phần nộ.

- Hai người cứ yên tâm, mặc kệ như thế nào, con nhất định sẽ mang mọi người bình yên rời khỏi nơi này.

Tần Vân cam kết.

Nhìn thấy mẫu thân Thường Lan vô cùng lo lắng, còn chị dâu sắc mặt trắng bệch ôm hai đứa nhỏ, lửa giận trong lòng Tần Vân hừng hực!

- Rầm rầm rầm!!!

Đồng loạt xuất hiện tiếng áo giáp vũ khí va chạm vào nhau, một lượng lớn binh lính, cùng nhau vọt vào hậu hoa viên.

- Cút ra ngoài cho ta!

Tần Vân đột nhiên quay đầu vung tay lên, oanh... chân khí xuất ra, một trận gió lớn cuốn mấy tên lính lên, đem tất cả bọn hăn ném ra ngoài, từng tên đều vô cùng hoảng sợ, văng ra ngoài hậu hoa viên.

Ầm!

Dư chấn cũng làm cho tường hậu hoa viên vỡ vụn ra, Thiết thống lạnh lùng dẫn đầu, xung quanh còn có người tu hành, cùng một nhóm thân vệ, còn có đại đội quan binh ở phía sau. Mấy tên quan binh kia cũng không dám xông vào nữa. Biết Tần Vân thực sự thật đáng sợ.

- Thiết thống lĩnh, Công Dã Bính đâu?

Tần Vân trong mắt đờ đờ sát khí, lạnh lùng nói.

- Tần công tử.

Thiết thống lĩnh nói.

- Phụ thân người trong lúc đàm nhận chức Ngân Chương bộ đầu, cấu kết cùng yêu quái, dung túng yêu quái hành hung. Đại nhân của ta đã nắm được rất nhiều chứng cứ rồi.

Thường Lan phu nhân đứng bên cạnh hai mắt đã đỏ lên, khàn giọng nói:

- Làm sao có thể! Tay của Liệt Hồ làm sao mà đứt? Nữ nhi của ta chết như thế nào? Đều tại yêu quái, tất cả đều do yêu quái làm! Tần gia cho dù chết cũng không cầu kết cùng yêu quái.

- Chứng cứ đều rõ ràng rồi.

Thiết thống lĩnh khẽ nhú mày, tiếp tục nói:

- Ta biết Tần công tử lập đại công lao cho triều đình, quận thủ đại nhân cũng đã nói, trước hết dựa theo luật pháp triều đình đem tất cả nghi phạm đều bắt trói quy án, về phần xử trí như thế nào, ngài ấy cũng sẽ bẩm lên triều đình, cho triều đình quyết định.

Tần Vân cười lạnh:

- Vào lao ngục, sinh tử đều do quận thủ đại nhân quyết định. Mấy lời hăn nói người có tin hay không?

Thiết thống lĩnh trầm giọng nói:

- Hết thảy đều tuân theo luật pháp triều đình, hiện tại, Tần công tử, người tốt nhất nên khoan tay chịu trói, nếu không chúng ta đành động thủ mà thôi.

- Động thủ?

Tần Vân sầm mặt lại.

- Ta biết các người cũng tuân theo lệnh của Công Dã Bính mà thôi, ta cũng không muốn tạo sát nghiệt, các người nhanh chóng đi ra ngoài cho ta. Nếu không vì người nhà của ta, đừng trách ta vô tình.

- Bắn tên cho ta!

Một thanh âm vang lên bên tai Thiết thống lĩnh.

- Thiết thống lĩnh, ta không phải nói có thể bắn tên sao?

Thiết thống lĩnh giật mình.

Hắn lập tức truyền âm trả lời:

- Quận thủ đại nhân, Tần Vân thực lực cực mạnh, cung nỏ chưa chắc có hiệu lực, nếu chém giết, người Tần gia có thể có thương vong, nhưng rất nhiều sĩ tốt cũng sẽ bỏ mạng.

- Hắn có lá gan cứ việc giết, giết quan binh? Giết càng nhiều, tội hắn càng cao, dưới ban ngày ban mặt, trắng trợn giết quan binh, cho dù là cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cũng không dám cùng quan phủ đối kháng.

Công Dã quận thủ truyền âm nói.

Thiết thống lĩnh giật mình, quận thủ thật ác độc.

Tần Vân nếu không kiềm chế được, trắng trợn giết quan binh, triều đình bất chấp tất cả để đuổi bắt hắn, ngay cả tông môn phía sau cũng không gánh được.

- Bắn tên!

Thiết thống lĩnh cắn răng một cái, đột nhiên lui lại một bước, vung tay lên.

Những thân vệ này trước khi đến đã được quận thủ đại nhân dặn dò, giờ phút này từng người cầm cung nỏ trong tay, vài người tu hành còn xuất ra đạo phù, thi triển rất nhiều pháp thuật, giờ khắc này hơn 300 cây cung

đều hướng về Tần Vân, thêm rất nhiều pháp thuật đang được thi triển. Lần này coi như đem cung nỏ tồn kho ở Quảng Lăng lấy ra hơn phân nửa.

Bị nhiều cung nỏ như vậy chĩa vào, đồng thời cũng có vài cái đã giương lên, mũi tên chứa phù văn được kích phát, hóa thành từng đạo như lưu tinh hỏa diễm xé trời bay tới.

Tần Vân đứng trước mẫu thân, đại tẩu, cháu trai, cháu gái, hai mắt đã đỏ ngầu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Toàn Thành Oanh Động

Khuôn mặt Tần Vân lúc này vô cùng tức giận, tinh thần của hắn toàn lực điều động Thiên Địa lực lượng.

Ầm ầm...

Mỗi một tấc đất ở hậu hoa viên đều rung động, vô số đất cát cũng bắt đầu lơ lửng, không khí bắt đầu vặn vẹo, những mũi tên bắn ra hóa thành lưu tinh hỏa diễm, đang bay trong không khí, giống như bị một lực lượng cường đại vô hình chặn lại, tốc độ của nó bằng mắt thường cũng có thể thấy đang dần chậm lại, hỏa diễm vờn quanh mũi tên cũng càng thấy rõ ràng, bay được tầm mười một, mười hai trượng, liền bị dừng lại giữa không trung.

- Lên!

- Giết!

Trong đám thân vệ có vài người tu hành đang thi triển đạo phù, đạo phù mặc dù đã được kích hoạt, nhưng trong lúc hấp thụ Thiên Địa lực lượng, trước đây có thể thu thập một cách dễ dàng, giờ chỉ có thể miễn cưỡng thu nạp một chút! Trước đây có thể thi triển ra một tia chớp, bây giờ chỉ xuất ra một tia điện nhỏ. Lúc trước có thể xuất ra một con trăn nước, bây giờ chỉ có thể phóng xuất một con rắn nước nho nhỏ... Uy lực của đạo pháp bị giảm mạnh, xuất ra chưa tới một thành.

Hơn nữa những người thi triển đạo pháp còn chưa đạt tới Tiên Thiên, đạo pháp uy lực vốn không mạnh, giờ phút này uy lực xuất ra lại chưa được

một thành, dưới sự ngưng kết của Thiên Địa lực lượng, đạo pháp chưa bay tới hai ba trượng đã rơi xuống.

Xung quanh rung động, tất cả mũi tên đều bị dừng lại giữa không trung, tất cả đạo pháp đều chỉ có thể tung ra xa mấy trượng.

Trong mắt Tần Vân vô cùng điên cuồng.

Thiên Nhân Hợp Nhất!

Điều khiển Thiên Địa lực lượng, nếu đối phó với người tu hành đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh, chỉ có Thiên Địa lực lượng bức bách tất nhiên không tính là mạnh, còn phải dẫn thêm Thiên Địa lực lượng cùng với thi triển ra pháp thuật mới có thể tạo thành uy hiếp! Nhưng đối phó với người tu hành chưa tu luyện tới Tiên Thiên chưa nói tới người phạm tục, Thiên Địa lực lượng đối với họ đã vô cùng khủng bố. Thiên Địa lực lượng phân bố trong không khí, từng mũi tên bắn ra đều bị lực lượng vô hình cản lại. Cung tên cho dù lợi hại, trong khoảng cách từ mười một, mười hai trượng uy lực hầu như không còn, không cách nào tiến thêm một bước.

Đạo pháp, cũng phải dẫn động Thiên Địa lực lượng. Nếu người tu hành đã đạt đến Tiên Thiên sử dụng chân nguyên kích phát đạo phù, uy lực cướp đoạt Thiên Địa lực lượng cũng cực mạnh.

Còn người tu hành chưa tiến vào Tiên Thiên Cảnh, đạo pháp vốn yếu, lực hút Thiên Địa lực lượng cũng vô cùng yếu. Tần Vân sử dụng Thiên Nhân Hợp Nhất có thể áp chế đạo pháp được chín thành! Làm cho đạo pháp trở nên vô cùng suy yếu.

Có một câu.

Trước mặt Thiên Nhân Hợp Nhất, số lượng phạm nhân bao nhiêu cũng không có ý nghĩa, đây cũng là điều khiến cho người tu hành trở nên đáng sợ. Tình huống bình thường, cho dù là người tu hành đã đạt đến Tiên Thiên

Hư Đan Cảnh, cũng chỉ có vài người nắm giữ Thiên Nhân Hợp Nhất. Nhiều phàm nhân cả đời đều không nhìn được cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất.

- Đây là Thiên Nhân Hợp Nhất, Thiên Nhân...

Thân vệ nhìn thấy những đạo thuật kia bay được mấy trượng liền rút xuống, nhìn thấy tất cả mũi tên đang dừng lại giữa không trung, không khí chung quanh đang vụn vụn rung động, cả đám đều không khỏi trong lòng sợ hãi.

Vù!

Tần Vân mang theo mẫu thân Thường Lan, chị dâu cùng các cháu bay đi.

Thiên Địa lực lượng tất nhiên cũng có thể phi hành, chỉ có điều, tốc độ phi hành quá chậm! Thiên Địa lực lượng cũng có hạn, một phần đã sử dụng để cản trở mũi tên, hơn nữa nếu chỉ cảm ứng Thiên Địa lực lượng cũng không sao, còn việc cưỡng ép thao túng Thiên Địa lực lượng, tác hại đối với hồn phách và tinh thần cũng rất lớn, không thể kéo dài.

- Bay kìa.

- Thần tiên kìa.

- Thần tiên.

Rất nhiều binh sĩ ngẩng đầu nhìn lên, đều sợ ngây người.

Thường Lan phu nhân, chị dâu cùng chất nhi chất nữ cũng hoảng sợ nhìn chung quanh.

- Bay rồi, chúng ta bay lên rồi?

Mấy người bọn hăn có chút hốt hoảng, nhưng mà cảm giác được chung quanh có lực lượng vô hình vây lấy bọn hăn.

- Đừng sợ, hết thảy đều giao cho ta.

Thanh âm Tần Vân vang bên tai bọn họ.

Tần Vân mang theo người nhà bay đến cách mặt đất chừng hai ba mươi trượng.

Hăn đứng giữa không trung, nhìn xung quanh.

- Công Dĩ Bính!!!

Tần Vân mở miệng.

Thanh âm Tần Vân phát ra có thể vang xa trong phạm vi Thiên Địa lực lượng phát ra, phạm vi Tần Vân có thể điều động lúc này, tầm khoảng hai mươi dặm lấy hăn làm trung tâm! Nói cách khác, ước chừng Thiên Địa lực lượng trong hai mươi dặm đều bị hăn điều động, tất cả đồng loạt phát ra thanh âm ầm ầm, giống như toàn bộ thiên địa đều đang nói chuyện.

- Công Dĩ Bính!

- Công Dĩ Bính!

- Công Dĩ Bính!

- Công Dĩ Bính!

- Công Dĩ Bính!

- Công Dĩ Bính!

Thanh âm vang vọng khắp nơi.

- Chuyện gì xảy ra?

- Thanh âm gì vậy?

Toàn bộ Quảng Lăng quận đều bị náo động, một cái quận thành lớn tầm bao nhiêu đâu.

Thanh âm của Tần Vân, trong hai mươi dặm đồng thời phát ra, thanh âm truyền tới toàn bộ Quảng Lăng, khắp nơi đều có thể nghe được. Cảm giác như toàn bộ thiên địa đang nói chuyện.

- Người vu hãm phụ thân ta Tần Liệt Hồ cấu kết yêu quái, không nói rõ trắng đen, còn cho thuộc hạ bắn tên muốn diệt Tần gia. Người có biết, muội muội của ta bị yêu quái giết chết. Cánh tay của phụ thân ta cũng do yêu quái chặt, Tần gia cùng yêu quái có huyết hải thâm thù, làm sao có thể cấu kết cùng yêu quái? Tần Vân ta đã lập thệ, đời này phải giết Thủy Thần đại yêu! Bây giờ ta đã cùng đệ tử Thần Tiêu môn liên thủ giết chết Thủy Thần đại yêu, người chỉ là quận thủ mới nhận chức lại muốn vu hãm Tần gia ta, muốn diệt Tần gia? Trên đời này còn gì bất công hơn?

- Muốn trực tiếp động thủ, diệt Tần gia, cũng phải xem thực lực của người có đủ hay không!

Thiên địa ầm ầm, thanh âm truyền khắp toàn thành. Vô số con dân đều sợ ngây người.

- Cái gì? quận thủ đại nhân muốn diệt Tần gia sao?

- Đây là nhị công tử Tần gia đang nói sao? Làm sao ta có cảm giác như toàn bộ thiên địa đang nói chuyện!

- Thần tiên, thần tiên đó.

- Giết Thủy Thần đại yêu, là Tần công tử cùng đệ tử Thần Tiêu môn sao, Đúng là Bồ Tát sống, Bồ Tát sống, Tần công tử đúng là Bồ Tát sống.

- Thì ra là Tần công tử...

Vô số dân chúng toàn bộ Quảng Lăng quận bàn luận ầm ĩ, ra người giết Thủy Thần đại yêu tại Quảng Lăng sớm đã được nâng lên thần thánh, rất nhiều nhà đều cung phụng để bài vị cứu khổ cứu nạn, giết Thủy Thần đại yêu cứu vớt mấy trăm vạn con dân. Bây giờ dân chúng mới biết được... Giết Thủy Thần đại yêu ra là Tần Vân cùng đệ tử Thần Tiêu môn.

- Thanh âm này?

Trong Như Mộng Các, Vương thị lang cùng Như Mộng các chủ đều ngẩng đầu lên, khắp trời đất đều đang vang vọng thanh âm:

- Công Dã Bính... Người vu hãm phụ thân ta Tần Liệt Hồ... Giết Thủy Thần đại yêu... Trên đời này còn gì bất công hơn... Diệt ta Tần gia, cũng không nhìn một chút thực lực người có đủ hay không!

Khắp thiên địa quanh quần thanh âm, làm cho Vương thị lang đều có chút run rẩy, Như Mộng các chủ cũng kinh hãi.

- Đây là giọng của nhị công tử Tần gia?

Như Mộng các chủ nhin không được nói.

- Làm sao thanh âm của hắn đều vang vọng trong trời đất, giống như Thần tiên vậy.

- Nàng biết cái gì, đây gọi là Thiên Nhân Hợp Nhất! Thiên Nhân Hợp Nhất! Cho dù là người tu hành đã đạt được Tiên Thiên Cảnh, cũng khó đạt được cảnh giới này.

Vương thị lang trong mắt tỏa ánh sáng.

- Tốt lắm, trước đó ta còn cho rằng vị tân quận thủ này rất sáng suốt, giao hảo với Hồng Gia, giao hảo Tần gia. Bây giờ lại muốn diệt Tần gia? Phỏng tay rồi! Thực lực của Tần Vân, đáng sợ hơn hẳn nghĩ nhiều. Người tu hành đã đạt đến Thiên Nhân Hợp Nhất, quân đội cũng vô dụng!

- Hay! Hay cho một Tần công tử! Để cho Công Dã Bính biết cái gì gọi là báo ứng! Tâm địa đen tối như vậy, báo ứng đến báo ứng đến rồi!

Trong một gia tộc, một lão già nghe được thanh âm này, không khỏi kích động nói.

- Cha, nhị công tử Tần gia đã xả cơn tức cho ta.

Một trung niên nam tử bên cạnh kích động nói.

- Tần công tử, đã giết Thủy Thần đại yêu, công đức vô lượng.

Lão già nói.

- Nhân vật như tiên nhân trong truyền thuyết, Công Dã Bính có thể làm gì được sao?

Bây giờ mỗi một gia tộc nhỏ bé trong Quảng Lăng quận, nhà nào không phấn nỡ tên Công Dã Bính kia? Ai mà không nổi giận cơ chứ, quận thủ chuyên môn chọn những gia tộc không có bối cảnh mà ức hiếp.

Yến Phượng lâu.

Trần Sương cô nương cũng liền đẩy cửa phòng ra, lắng nghe thanh âm quanh quẩn giữa thiên địa:

...Ta Tần Vân đã lập thế, phải giết Thủy Thần đại yêu... Trên đời này còn gì bất công hơn...

- Vân ca ca.

Trần Sương ngửa đầu lên, rung động trước thanh âm giữa thiên địa, có chút lo lắng cho Tần Vân.

...

Công Dĩ quận thủ mang theo mấy tên thủ hạ ở bên ngoài Tần phủ bí mật quan sát tình hình sắc mặt đã thay đổi, nghe được thanh âm Tần Vân xuyên qua Thiên Địa lực lượng phát ra.

- Thiên Nhân Hợp Nhất? Hẳn làm sao lại đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất? Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, chỉ có vài người mới tu luyện được Thiên Nhân Hợp Nhất!

Công Dĩ quận thủ nghe được thanh âm giữa thiên địa, trong nhất thời cũng chưa hiểu rõ, đây là tình huống trước đó hẳn chưa bao giờ nghĩ tới.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tần Vân Công Tử Nhân Từ

- Thiên Nhân Hợp Nhất? Chẳng lẽ hẳn thi triển ra được Thiên Nhân Hợp Nhất Ngự Kiểm Thuật?

Công Dĩ quận thủ giật mình.

- Có phải, người trước đó thi triển phi kiểm giao thủ cùng Kim sư chất, chính là hẳn?

Hắn từng tận mắt thấy, một thanh phi kiểm bay ra từ Tần phủ, khiến cho Kim Tiêu đại yêu phải trốn chạy.

- Không, không có khả năng này.

- Thanh phi kiểm kia phát ra thực lực Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, ép sư chất ta bay lên trời bỏ chạy. Tần Vân còn chưa đạt tới Tiên Thiên, muốn phát ra lực lượng như vậy, chỉ có Thiên Nhân Hợp Nhất còn chưa đủ, phải nắm giữ kiểm ý may ra còn một chút khả năng! Nhưng nếu ở cảnh giới Hậu Thiên mà có thể nắm giữ kiểm ý... Toàn bộ thiên hạ, mấy trăm năm may mắn mới có một người. Trùng hợp như thế sao? Nhân vật chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, vừa vặn lại xuất hiện ở địa phương nhỏ bé như Quảng Lăng quận sao? Ta còn xui xẻo gặp phải sao?

- Huống chi...

Công Dĩ quận thủ suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại.

- Nếu là một nhân vật mấy trăm năm mới xuất hiện như vậy, với tác phong của Đạo gia Thánh địa cùng đỉnh tiêm tông phái khác, cũng không có khả năng bỏ mặc ở bên ngoài, lúc còn nhỏ là thời điểm cần thiết để tông phái che chở nhất, chờ đến khi bước vào Tiên Thiên, mới có thể xuống núi du ngoạn.

Hắn không biết.

Vận mệnh trêu ngươi, để hắn đụng phải dạng thiên tài Kiếm tiên trong truyền thuyết này.

Người thường đứng ở bờ sông làm sao có thể không ướm giày?

- Phiền toái nhất, là hắn trắng trợn nói ta hãm hại, kể việc hắn giết chết Thủy Thần đại yêu. Lời này truyền khắp toàn bộ Quảng Lăng quận, dân chúng không nói làm gì, chỉ cần âm thầm truyền chút lời đồn, hoặc nói là Tần Vân cố ý nói khoác, người giết Thủy Thần đại yêu không phải hắn. Hoặc là nói hắn cùng Thủy Thần đại yêu cấu kết, giết Thủy Thần đại yêu chính là đệ tử Thần Tiêu môn, hắn cố ý thấy sang bắt quàng làm họ... Thả vài lời đồn ra, dân chúng khó mà phân thật giả.

Công Dã quận thủ nhìn giữa khoảng không suy nghĩ.

- Thế nhưng nếu mà truyền rộng rãi như vậy, chắc chắn có thể truyền đến triều đình, triều đình sợ sẽ điều tra việc này.

- Nếu như vậy, ta làm việc phải càng thêm kín đáo, không thể để lại sơ hở.

Công Dã quận thủ hiểu rõ, đến nước này, không thể lui được!

Nói thì chậm chạp, nhưng trong đầu của hắn rất nhiều suy nghĩ lướt qua, Tần Vân vừa mới nói xong.

Công Dã quận thủ lúc này truyền âm:

- Thiết thống lĩnh! Sáu người các người lập tức động thủ!

Thiết thống lĩnh cũng đã đạt đến Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, cùng với năm người khác được cho là vũ khí bí mật của hắn, đây cũng là nước cờ cuối cùng của hắn.

Trong hậu hoa viên của Tần phủ, Tần Vân nói xong, truyền âm cho người nhà:

- Giờ nhi tử đưa mọi người đi.

- Ừ.

Mẫu thân Thường Lan cùng chị dâu vô cùng kích động, hai người bọn họ cảm thấy lời này truyền khắp nơi, quận thủ muốn đấu cũng không đấu được, oan khuất của Tần gia nhất định sẽ bị rửa sạch, khôi phục trong sạch.

Mà bên dưới, Thiết thống lĩnh cùng năm vị thân vệ sau lưng đều nhìn nhau, không dám do dự.

- Giết.

Thiết thống lĩnh đột nhiên vung tay lên, trong tay có một hắc cầu đầy gai nhọn lớn chừng bàn tay bay ra, hắc cầu hóa thành bóng đen, tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Tần Vân, phía sau hắc cầu còn có một sợi dây từ tay Thiết thống lĩnh, chính là một kiện pháp bảo duy nhất của Thiết thống lĩnh - cửu phẩm pháp bảo 'Tam Bảo Lưu Tinh Chùy', danh tự cũng do chính Thiết thống lĩnh đặt, đây cũng là món pháp bảo hắn coi trọng nhất.

Mà ở bên cạnh hắn, còn có năm vị thân vệ cũng là người tu hành, từng người lật tay lấy ra một cái ống lửa, chính là binh khí kinh khủng nhất ở Quảng Lăng quận - Hỏa Khống Tước.

Hỏa Khổng Tước, đối với yêu quái Tiên Thiên Cảnh mà nói uy hiếp tuy chẳng có bao nhiêu. Nhưng đối với Nhân tộc thân thể sinh ra đã yếu kém cho dù là người tu hành đã đạt đến Tiên Thiên Cảnh vẫn rất có uy hiếp.

- Hả? Hỏa Khổng Tước?

Phía trên Tần Vân thấy thế trong mắt sáng lên, ở Bắc Địa biên quan trên chiến trường hắn đương nhiên gặp qua loại binh khí khủng bố của triều đình này.

Từ trong tay áo của hắn, bản mệnh Phi kiếm đã sớm thi triển Ngự Kiếm Thuật, tại thời khắc nguy cơ như thế nào, hắn đều đã chuẩn bị lúc nào cũng có thể ra chiêu.

- Ra.

Một ý niệm trong đầu.

Thiên Nhân Hợp Nhất Ngự Kiếm Thuật, kiếm quang lóe lên, lách qua Tam Bảo Lưu Tinh Chùy đánh tới, phốc phốc phốc... Liên tiếp đâm xuyên qua ba ống Hỏa Khổng Tước. Còn hai cây Hỏa Khổng Tước vẫn bị kích hoạt.

Ầm! Ầm!

Hai ống lửa lúc này, toàn bộ mở ra, phân tán, tựa như Khổng Tước xòe đuôi!

Mang theo hỏa diễm, từng đồ vật bén nhọn lao thẳng về phía Tần Vân. Luận uy thế cùng tốc độ mạnh hơn cung tên nhiều.

Vèo!

Tần Vân chủ động nghênh đón, trong nháy mắt rút ra trường kiếm màu đen bên hông, kiếm quang mật mờ, lơ lửng không cố định, một kiếm đầu tiên bổ ra đánh tới Tam Bảo Lưu Tinh Chùy, sau đó kiếm quang luân chuyển, đem ám khí trong Hỏa Khổng Tước đều ngăn chặn lại!

- Năm đó ta ở trên chiến trường cảm thấy nó rất đáng sợ, nhưng thực tế, dưới sự bao phủ của Thiên Địa lực lượng, bay đến trước mặt mình, uy thế của Hỏa Khổng Tước cũng chỉ còn lại ba thành, tùy tiện liền có thể ngăn lại.

Tần Vân trầm nghĩ.

Vừa nghĩ vừa vung ra trường kiếm màu đen trong tay, đồng thời bản mệnh Phi kiếm lao thẳng tới trước mặt Thiết thống lĩnh.

- Cái gì vậy?

Thiết thống lĩnh thấy Tần Vân không để ý Tam Bảo Lưu Tinh Chùy của hắn, cũng có chút tức giận, một bên điều khiển pháp bảo, một bên rút ra bên một thanh chiến đao bên hông. Vào triều, hắn cũng học được luyện thể bí thuật của Thần Ma một mạch từ triều đình, tuy chỉ mới học, thực lực cận chiến cũng không yếu.

Thực lực của Thiết thống lĩnh cũng miễn cưỡng cùng đẳng cấp với Bạch Hổ Đại Yêu, quan trọng ngoài Tam Bảo Lưu Tinh Chùy ra, luận về cận chiến hắn so với Bạch Hổ Đại Yêu còn mạnh hơn một chút.

Rầm!

Kiếm quang lóe lên, trực tiếp chém qua chiến đao trong tay Thiết thống lĩnh, thanh chiến đao này mặc dù tính là Thần Binh, nhưng chưa có thể coi là pháp bảo!

Mà bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân, lại có thể phát huy ra uy thế của pháp bảo ngũ phẩm, làm gì mà Thần Binh phạm tục có thể ngăn cản?

- Phi kiếm thật mạnh! Xong đời rồi!

Thiết thống lĩnh lạnh cả người, Tam Bảo Lưu Tinh Chùy không kịp cứu viện, chiến đao lại đứt, tốc độ của bản mệnh Phi kiếm lại nhanh như thế này? Xong rồi, mình chết chắc.

Thiết thống lĩnh thậm chí giờ khắc này sinh ra một tia oán hận đối với Công Dã quận thủ.

Không năm chắc, người còn dám đối phó với Tần Vân? Để mấy tên thủ hạ của hắn thí mạng ở đây rồi.

Ầm!

Thiết thống lĩnh cảm giác hai chân tê rần, không kìm được ngã xuống đất, cúi đầu xem lại, hai chân của hắn đều bị hai vết thương lớn, máu tươi chảy ròng ròng, đứng lên cũng không còn vững nữa.

- Thật tốt quá, Tần Vân công tử nhân từ, nhân từ.

Thiết thống lĩnh giờ khắc này lại vô cùng cảm kích, kích động muốn khóc tức thì, đối phương rõ ràng có thể một kiếm giết hắn, nhưng chỉ chém vào chân của mình! Ngay cả đùi cũng không chặt đứt, thương thế như thế này chỉ cần tu dưỡng mấy tháng là đủ.

Năm vị người tu hành còn lại đang sử dụng Hỏa Không Tước, từng người cũng đồng loạt ngã xuống đất, che đùi, tất cả đều bị chém ở hai bắp đùi, đứng không vững nữa.

Vù vù vù ...

Kiểm quang lướt qua một vòng trong đám thân vệ, hơn phân nửa người tu hành đều trúng chiêu, từng người ngã xuống mặt đất.

Ầm ầm....

Chung quanh đột nhiên cát bay mù mịt, tro bụi đầy trời! Thân vệ, sĩ tốt bọn từng người đều mở mắt không ra, vô số cát bụi đá bay loạn.

Tần Vân thối tung bụi đất, trong tình huống rối ren này, vẫy tay một cái, bản mệnh Phi kiếm cấp tốc bay vào trong tay áo, vẫn dính vào trong tay, hắn vẫn duy trì Ngự Kiếm Thuật, lúc nào cũng chuẩn bị nghênh địch.

- Mẫu thân, chị dâu, chúng ta đi nhanh thôi.

Tần Vân nói.

Lập tức Thiên Địa lực lượng cuốn lấy người nhà, giữa bụi đất mịt mù, lặng yên không một tiếng động nhanh chóng rời khỏi Tần phủ.

Mang theo người nhà, tốc độ của Tần Vân cũng cực nhanh, rất nhanh rời khỏi Tần phủ đi đến một địa phương cách đó tầm một hai dặm.

- Tần Vân huynh, ta là Hồng Cửu, thủ hạ lưu tình.

Một thanh niên chống mộc trượng đi tới, xuất hiện ở phía trước, chính là Hồng Gia Lão Cửu.

- Hồng Cửu?

Tần Vân nhìn hắn, khi đối phương tiếp cận gần trăm trượng, xuyên thấu qua bản mệnh Phi kiếm đã cảm ứng được thân phận đối phương.

- Hồng Cửu huynh đệ, bây giờ ta đang bị quan phủ truy sát, người lại đến đây là có ý gì?

- Tần Vân huynh, ta đương nhiên biết Tần gia bị oan uổng, ta cũng nghĩ là huynh ứng phó không kịp, tạm thời cũng chưa tìm được chỗ tá túc? Nếu tín nhiệm Hồng Cửu ta, liền đi theo ta. Hồng Gia ở Quảng Lăng quận muốn giấu người là chuyện dễ dàng như trở bàn tay.

Hồng Cửu mỉm cười nói.

Tần Vân nhìn hẩn, gật đầu nói:

- Tốt, thời khắc nguy nan như vậy, có Hồng Cửu huynh đệ giúp ta, nhân tình này Tần Vân nhớ kỹ không quên.

- Ha ha...

Hồng Cửu lộ ra dáng tươi cười.

- Huynh mau chóng theo ta.

Mà hậu hoa viên Tần phủ lúc này cát bụi mù mịt dần dần tan đi, thân vệ cùng các sĩ tốt từng người dụi mắt nhìn xung quanh.

- Người đâu?

- Tần công tử không có ở đây, đã bỏ đi rồi sao?

- Cũng phải, người ta là người ở chốn thần tiên, chúng ta có thể bắt sao?

Từng tên sĩ tốt âm thầm nói chuyện với nhau, trước đó nhìn thấy uy thế đáng sợ của Thiên Nhân Hợp Nhất, đã sớm làm cho binh sĩ bình thường bỏ đi ý định chiến đấu rồi.

Quân đội thấy uy lực của thiên địa trước mặt, cũng cảm thấy vô lực.

- Vù!

Công Dĩ quận thủ mang theo thủ hạ nhảy vào, xem xét tình hình chung quanh, Thiết thống lĩnh cùng một đám người tu hành cùng nhiều cao thủ đều ngồi dưới đất ôm lấy đùi, bắt đầu dùng vải quấn quanh vết thương, máu tươi nhuộm đỏ vải.

- Một đám phế vật.

Công Dĩ quận thủ thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại không nói, sắc mặt chỉ âm trầm.

- Quận thủ đại nhân.

Thiết thống lĩnh liền nói.

- Hai chân của chúng thuộc hạ đã thụ thương, bây giờ đứng dậy cũng không nổi, chớ nói là đuổi theo Tần Vân công tử.

- Cái gì Tần Vân công tử? Hẳn chống người thi hành công vụ, tất nhiên là trọng phạm triều đình.

Công Dĩ quận thủ hừ lạnh, người chung quanh không ai dám lên tiếng.

Thiết thống lĩnh cùng một ít thân vệ, đều âm thầm nói với nhau, thậm chí có vài người tu hành đều truyền âm lẫn nhau.

- Không nắm chắc còn đi đối phó Tần Vân, may mắn Tần Vân công tử nhân từ, nếu không tính mạng của chúng ta cũng coi như xong rồi.

- Vừa rồi còn trốn ở sau lưng chúng ta, để cho chúng ta xông lên chịu trận.

- Tần Vân công tử muốn đại khai sát giới, ba ngàn binh sĩ cùng mấy trăm thân vệ, chết hơn phân nửa đều rất bình thường. Thế nhưng sĩ tốt xung

quanh không một ai chết, Tần nhị công tử thật là nhân từ, biết chúng ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc.

- Cũng tốt, chân bị thương, chúng ta cũng có lý do không đuổi giết Tần Vân công tử, để quận thủ nghĩ biện pháp đi.

Bọn hắc vừa bước qua quý môn quan, tất nhiên đối với quận thủ có chút bất mãn.

Quận thủ sắc mặt âm trầm đứng trong hậu hoa viên Tần gia, quan binh xung quanh nhìn hắc, biểu lộ của đám thân vệ, đều để quận thủ đoán được bọn hắc đang suy nghĩ gì.

- Nếu không phải ta không thể bại lộ thực lực yêu ma một mạch, ta đã sớm tự mình xuất thủ diệt người.

Quận thủ âm thầm nghiền răng nghiền lợi, hắc một khi bại lộ thực lực yêu ma, lập tức sẽ để ngàn người chỉ trỏ, triều đình, Tuần Thiên minh đều sẽ lập tức xuất hiện đuổi giết hắc! Có thực lực cũng chỉ có thể che giấu đi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Thu Xếp

Đại lao của Lục Phiến môn.

Tần Liệt Hồ cùng Tần An bị nhốt ở hai phòng giam liền nhau, một bên Liễu Đại, Liễu Nhị, Liễu Ngũ cùng với rất nhiều thân vệ khác canh chừng, nhà lao này thuộc trách nhiệm cai quản của Lục Phiến môn. Đám nha dịch đều là ở phía xa nhìn ngó, thì thầm to nhỏ:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại bắt Tần đại nhân, còn có đại công tử của Tần Đại nhân là Tần An nữa?

- Nhị công tử của Tần đại nhân là một người tu hành vô cùng lợi hại, cứ như thế này mà bắt phụ thân cùng ca ca của hắn, không sợ phiền toái sao?

- Ai biết được, toàn bộ Lục Phiến môn hôm nay chỉ cho phép vào không cho phép ra.

Những điều mà bọn nha dịch này bàn tán, thực ra là điều mà toàn bộ trên dưới Lục Phiến môn hoài nghi, ai cũng cảm giác được, có chuyện lớn sắp xảy ra!

- Phụ thân, bọn chúng nói người cầu kết với yêu quái?

Tần An vịn tay vào cửa gỗ nhà lao, ngoái nhìn về phía phòng giam giữ phụ thân Tần Liệt Hồ.

Nếu như Tần An chỉ bị xiềng chân, đấy vẫn còn nhẹ chán. Bên Tần Liệt Hồ kinh khủng hơn nhiều, gông sắt nặng tới trăm cân, xích khoá cổ chân vừa thô vừa to. Không có cách nào khác, Tần Liệt Hồ đã sớm Luyện Khí tới tầng thứ chín, hơn nữa đã luyện thành Luyện Thể bí thuật, thực lực so với người tu hành bình thường cũng coi như rất mạnh rồi. Hắn có thể đấu lại những tiểu yêu bình thường, cho nên lúc giam giữ đương nhiên phải thận trọng đề phòng hơn.

- Không bằng không chứng, lại nói ta cấu kết yêu quái.

Tần Liệt Hồ cũng lộ ra thần sắc lo lắng, lắc đầu.

- Hơn nữa toàn bộ Lục Phiến môn vào được không ra được, quận thủ khẳng định không phải đề phòng chúng ta, hẳn là e dè nhị đệ của con.

- Rõ ràng biết nhị đệ con thực lực hơn người, rõ ràng biết ta không cấu kết với yêu quái, hẳn vẫn cứ động thủ ...

Tần Liệt Hồ lắc đầu.

- Sợ là âm mưu phía sau không nhỏ.

- Âm mưu?

Tần An khó hiểu.

Tần Liệt Hồ thấp giọng nói:

- An Nhi, vị quận thủ tân nhiệm này tuy rằng hoành hành ngang ngược, nhưng dựa theo những gì chúng ta thăm dò được, hẳn quản lý không tệ. Chắc chắn không phải là kẻ ngu xuẩn. Giống như lúc trước... Hẳn tuy rằng chèn ép nhiều gia tộc ở Quảng Lăng quận chúng ta, nhưng tất cả đều là do chúng ta không có người chống lưng, thực lực không đủ mạnh. Tại thế đạo này, bắt nạt lẫn nhau là chuyện bình thường. Hẳn trước đây đối

với Tần gia ta cũng có chút giao hảo, hôm nay đột nhiên trở mặt, ta nghĩ hẳn là không phải đơn giản chỉ là vì tiền.

- Tại sao lại đột nhiên trở mặt?

Tần An nói.

- Quan lại trong triều, ngoài mặt niềm nở nhưng bên trong tính kế đối đầu cũng là chuyện bình thường. Trực tiếp vạch mặt cũng không ít.

Tần Liệt Hồ thấp giọng nói:

- Ta chỉ là một viên quan bát phẩm, nhị đệ con lại là người tu hành, không thuộc triều đình cai quản... cho nên nhất định là có nguyên nhân đặc biệt nào đó mới khiến vị tân quận thủ này muốn đối phó với nhị đệ con.

- Đối phó với nhị đệ sao, không phải là đối phó chúng ta?

Tần An nói.

- Đối phó chúng ta?

Tần Liệt Hồ lắc đầu

- Quận thủ đại nhân, đối với quan viên thất phẩm trở xuống có thể tiền trăm hậu tấu. Ta chỉ là quan bát phẩm, hẳn nếu muốn có thể trực tiếp giết ta. Phụ tử chúng ta đâu đáng để hấn lãng phí tâm tư.

Tần Liệt Hồ nhanh chóng phán đoán khẳng định.

Quận thủ là nhắm vào nhi tử của hấn, hơn nữa chắc hẳn không phải là vì tiền.

Nguyên nhân gì khiến quận thủ làm như vậy? Hoặc là nói... ai đứng đằng sau giật dây chuyện này?

Tần Liệt Hồ trầm nghĩ...

- Là phiên toán do Y Tiêu cô nương liên lụy sao? Hay là Mạc Thai Gia ở phía sau sai khiến?

Y Tiêu là đệ tử của Thần Tiêu môn, lại là dòng dõi Y thị ở Côn Lôn châu. Người tựa tiên nữ, kẻ theo đuổi làm sao có thể ít được?

Tần Liệt Hồ trầm nghĩ.

- Mạc Thai Gia lúc trước cũng từng uy hiếp, bọn họ là đại gia tộc của Đông Hải Quận, Lão tổ tông của Mạc Thai Gia còn là một thầy phù thủy.

Tần Liệt Hồ đang suy đoán nguyên nhân của tai kiếp lần này.

Một bên, Tần An trầm mặc, một lúc sau mới nói:

- Phụ thân, thê tử cùng nhi tử của ta, bọn có khi nào cũng sẽ xảy ra chuyện không.

Tần Liệt Hồ cũng nhíu mày, trầm giọng nói:

- Cấu kết với yêu quái, đây là trọng tội, người nhà cũng sẽ bị liên lụy. quận thủ định cho ta cái tội danh này, tuy rằng là vì nhị đệ con, thế nhưng mẫu thân con, thê nhi của con cũng sẽ bị cuốn vào vũng nước đục này...

- Không, không...

Tần An nước mắt lưng tròng nói.

Phụ tử hai người thân ở trong lao, lòng lại lo lắng cho người thân ở bên ngoài.

Mà một bên nhà giam, đám người Liễu Đại, Liễu Nhị, Liễu Ngũ liếc mắt nhìn về phía Tần Liệt Hồ cùng Tần An.

- Tần An khóc rồi kìa, khóc to lên đi, ha ha...

- Thật thú vị.

- Đợi lát nữa, cả nhà các người sẽ được đoàn tụ!

Liễu Đại còn lên tiếng nói thêm một câu, Tần Liệt Hồ, Tần An đều nhìn lại.

- Ấy, ta nói sai rồi, cũng có khả năng, bọn chúng chống cự, bị giết tại chỗ rồi, vậy một nhà các người chỉ có thể ở dưới Cửu Tuyền đoàn tụ được thôi.

Liễu Đại cố ý nói, nói xong còn cười ha ha vài tiếng.

- Người nằm mơ, nhị đệ của ta không phải là người các người có thể đối phó được.

Tần An khàn giọng quát.

- Ha ha, nhị đệ người? Bản thân hãn còn khó bảo toàn!

Một bên Liễu Nhị cũng cười cợt nói.

Bỗng nhiên...

Có thanh âm ầm ầm từ xa truyền tới.

- Công Dã Bính! Người vu cáo phụ thân ta Tần Liệt Hồ cấu kết với yêu quái... Giết Thủy Thần đại yêu... Sao có thể bắt công như vậy?

Khoảng cách giữa Tần phủ tới Lục Phiến môn tuy rằng vượt quá mười dặm, nhưng đủ để Thiên Địa Lực Lượng đồng thời phát ra âm thanh trong phạm vi hai mươi dặm, truyền khắp toàn bộ quận thành, cũng truyền tới Đại lao Lục Phiến môn.

Thanh âm này!

Đám người Liễu Đại, Liễu Nhị cùng bọn nha dịch bị kinh hãi, thứ âm thanh như muốn nổ tung cả trời đất, một khi vang lên trong lòng không khỏi phát sinh cảm giác kính sợ.

- Có lẽ ở rất xa, nhưng vì sao giọng nói này nghe đáng sợ như vậy?

Liễu Nhị thấp giọng nói.

- Không biết.

Liễu Đại lắc đầu, bọn hăn không tận mắt nhìn được, cũng không thể nào hiểu được cái gọi là Thiên Nhân hợp nhất.

Bên này Tần Liệt Hồ và Tần An đều vui mừng, phấn chấn.

Từ thứ thanh âm vang dội trời đất kia, bọn họ đều cảm thấy sức lực mạnh mẽ của Tần Vân, trong lời nói ấy, hiển nhiên tin tưởng mười phần, cũng không hề sợ hãi thế lực của quận thủ.

- Nhị đệ, đệ nhất định phải bảo vệ cả nhà chu toàn.

Tần An yên lặng cầu nguyện.

- Vân nhi.

Tần Liệt Hồ cũng là mong mỏi không ngừng.

Thời gian vùn vụt chỉ một tuần trà.

Ầm một tiếng, cửa nhà giam mở toang.

Công Dã quận thủ mang theo đám người vội vã tiến vào.

- Đại nhân.

Liễu Đại, Liễu Nhị, Liễu Ngũ cùng với đám thân vệ đứng lên, cung kính chào hỏi. Đám nha dịch cũng bày ra gương mặt nghiêm nghị ban đầu.

Quận thủ của một quận, trong tay nắm giữ toàn bộ quyền lực một phương.

Công Dĩ quận thủ sắc mặt bình tĩnh đi tới.

- Quận thủ đại nhân, thế nhi của ta, bọn họ đâu?

Tần An liền cao giọng nói: trong lòng hắc có lẽ là quá lo lắng.

- Yên tâm đi, nhìn sắc mặt này của quận thủ, khẳng định là không bắt được bọn họ.

Tần Liệt Hổ lại cười nhạt nói.

- Đưa Tần Liệt Hổ đi!

Công Dĩ quận thủ lạnh lùng ra lệnh.

- Đưa về quận Thủ phủ.

- Vâng.

Liễu Đại vội mở cửa nhà giam.

Tần Liệt Hổ nhìn thấy phản ứng của Công Dĩ quận thủ, trong lòng hắc liền thở phào. Vừa rồi Công Dĩ Bính không phản bác, vậy xem ra thực sự chưa bắt được người nhà của hắc. Người nhà bình an thoát thân, lòng Tần Liệt Hổ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Công Dĩ quận thủ, trời xanh có mắt, làm việc gì cũng phải có chút lương tâm.

Tần Liệt Hổ cười lạnh nói:

- Nhi tử của ta cùng với đệ tử Thần Tiêu môn liên thủ giết Thủy Thần đại yêu. Đại công này triều đình cũng có ghi chép, đây không phải là chuyện người có thể dễ dàng vu oan.

- Ta nói người cấu kết với yêu quái, không phải nói nhi tử của người. Hẳn là bị người làm liên lụy, nhưng nếu hẳn dám chống cự, vậy tội càng thêm tội.

Công Dã quận thủ lạnh lùng đáp. Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Công Dã quận thủ lại thầm nghĩ:

- Lúc trước không có ý định đối phó với Tần Vân, đối phó với hắn chỉ là chuốc lấy phiền toái! Nhưng huyết tinh Vân Ma sơn...Ta tu hành nhiều năm như vậy, cũng chỉ có được một cây 'Vân Ma sơn huyết tinh'. Nếu như chiếm được cây thứ hai, cái giá bỏ ra có lớn thế nào cũng đáng. Chỉ là Ma Thần Chỉ Cốt trong truyền thuyết không biết lợi hại thế nào, ta vẫn chưa từng nhìn thấy.

Lúc này, Công Dã quận thủ cùng đám thuộc hạ dẫn theo Tần Liệt Hồ rời đi. Còn Tần An vẫn tiếp tục bị giam giữ tại Đại lao Lục Phiến môn, Công Dã quận thủ còn tự mình an bài thêm nhiều thân vệ để trông giữ.

Tại một đình các tao nhã trong trạch viện.

- Tần Vân huynh, đây là một trong những trạch viện mà ta âm thầm mua, người ngoài tuyệt không biết trạch viện này cùng Hồng Gia ta có quan hệ.

Hồng Cửu đẩy cửa đi vào, cười nói:

- Trạch viện này, Tần Vân huynh hãy đưa gia quyến vào ở trong nội viện, ta ở bên ngoài trạch viện sẽ bố trí trận pháp. Quan quân dù có vào đây tra xét, đi một vòng cũng chỉ có thể ra ngoài, tuyệt đối không tiến được một bước vào trong nội viện.

- Đa tạ Hồng Cửu huynh đệ.

Tần Vân nói.

- Hẳn mặc dù có đạo phù, có thể thi triển thuật che mắt. Thế nhưng thuật che mắt không lợi hại như trận pháp, nó chỉ có tác dụng với phạm vi nhỏ, khó có thể đem một tòa nội viện giấu đi.

- Việc nhỏ thôi, sau khi chuyện này qua đi, ta vẫn có thể thu hồi trận pháp lại mà.

Hồng Cửu cười nói:

- Ta sẽ chuẩn bị thêm lương thực cùng một chút vật dụng cần thiết tới đây. À, còn phải phải thêm hai nha hoàn tới hậu hạ gia quyến của Tần huynh nữa. Huynh yên tâm, hai nha hoàn này chỉ cần bước một bước vào trong trạch viện, trước khi gia quyến Tần huynh rời đi, các nàng tuyệt đối không bỏ đi trước nửa bước.

- Ừ

Tần Vân gật đầu.

- Tần Vân huynh, nếu còn có việc gì cần, cứ việc ra lệnh.

Hồng Cửu nhiệt tình nói.

Thường Lan phu nhân đứng bên cạnh nói:

- Hồng Cửu công tử, Tần gia ta lần này gặp nạn, người lại giang tay giúp đỡ Tần gia, Vân nhi, người nhất định phải nhớ kỹ phần đại ân này.

- Mẫu thân, hài nhi biết rõ.

Tần Vân nói.

Hồng Cửu liền nói:

- Tần Vân huynh giết Thủy Thần đại yêu, Quảng Lăng quận không biết có bao nhiêu người cảm kích, thậm chí có rất nhiều nhà đều lập trường sinh bài vị. Có thể giúp đỡ Tần Vân huynh, đó là phúc khí của ta. Việc cũng ổn rồi, ta đi bố trí trận pháp trước.

Hồng Cửu cười liền đi ra.

Thường Lan lại thấp giọng hỏi:

- Vân nhi, lúc trước Hồng Cửu công tử đưa ra vài trạch viên để con lựa chọn, vì sao con lại chọn chỗ này?

- Nơi này cách Lục Phiến môn khá gần, phụ thân cùng đại ca có lẽ đã bị bắt, có thể đã bị giam giữ tại Đại lao Lục Phiến môn.

Tần Vân nói:

- Con phải nghĩ biện pháp cứu người.

Đại lao Lục Phiến môn là nơi giam giữ phạm nhân trong vùng. Trạch viện này cách Lục Phiến Môn không tới mười dặm, bản thân hẳn trong trạch viện có thể ở cự ly xa xuất phi kiếm đến Lục Phiến môn.

Trên thực tế xung quanh mười dặm Lục Phiến môn đều có non nửa tòa thành rồi. Ba trạch viện mà Hồng Cửu đưa ra đều ở trong mười dặm Lục Phiến môn. Cho nên lựa chọn trạch viện này, chính là vì nó cách quận Thủ phủ mười dặm. Tự nhiên chính là lựa chọn tốt nhất.

- Ủ, phải nghĩ biện pháp cứu phụ thân cùng đại ca con.

Mẫu thân Thường Lan lo lắng, một bên chị dâu trông mắt cũng đỏ hoe nhìn Tần Vân, hai đứa nhỏ bất an ôm lấy chân mẫu thân của mình.

Tần Vân khẽ gật đầu:

- Yên tâm, cứ giao cho con.

Mặc kệ thế nào, nhất định phải cứu người ra!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Viết Thư

- Mẫu thân, chị dâu, còn có Thư Ngạn, Thư Bằng, mọi người yên tâm ở lại trong nội viện, đừng chạy loạn.

Tần Vân liền nhắc nhở.

- Yên tâm, chúng ta sẽ không gây thêm phiền phức cho con.

Thường Lan phu nhân liền nói, bà biết rõ hôm nay là thời khắc mấu chốt, chính là quận thủ muốn đối phó với Tần gia bọn họ. Thường Lan phu nhân cùng chị dâu mỗi người ôm lấy một đứa nhỏ, cùng nhau đi vào trong nội viện.

Diện tích nội viện chỉ tầm nửa mẫu đất, Hồng Cửu đang bận rộn bố trí trận pháp.

Tần Vân đi vào một gian thư phòng, trên bàn có sẵn giấy bút cùng nghiên mực, thêm chút nước vào nghiên, hắt nhanh chóng mài mực, sau đó cầm lấy bút lông treo trên giá, đúng đầu bút lông vào trong nghiên mực, nhanh chóng viết thư.

- Tiểu Hầu Gia, ta quay về Quảng Lăng đã nửa năm, hôm nay có việc muốn nhờ...

Tần Vân đặt bút viết phong thư thứ nhất.

Tiểu Hầu Gia, là huynh đệ từng vào sinh ra tử của hãn tại Bắc Địa biên quan. Lúc đầu vốn vì cùng là người tu hành, sau đó mọi người cùng nhau

đồng sinh cộng tử, ngăn cản yêu họa! Về sau Tân châu 'Khiêm Hầu phủ' tới bắt hản về, bọn Tần Vân bấy giờ mới biết được, ra huynh đệ cùng sống chết bên cạnh lại là Tiểu Hầu Gia - con trai thứ sáu của đương đại Khiêm Hầu.

Viết xong phong thư thứ nhất, Tần Vân lập tức viết phong thư thứ hai.

- Vương lão tướng quân, Tần Vân mặt dày chỉ có thể cầu người thôi...

Wương lão tướng quân, là doanh lão tướng quân tại Bắc Địa lúc ấy, lão tướng quân đối với Tần Vân tuổi trẻ đã ở Bắc Địa biên quan chém giết không sồn cũng có chút tán thưởng.

Viết xong phong thư thứ hai, Tần Vân suy tư rồi viết tiếp phong thư thứ ba:

- Ôn đại nhân...

Vì này chính là Ôn quận thủ tiền nhiệm.

- Ôn quận thủ cùng ta giao tình cũng không tính là sâu, chỉ là ta giúp hản hái trái cây, lại giết Thủy Thần đại yêu giúp hản thăng chức. Luận về giao tình, thật không thể so với Tiểu Hầu Gia cùng Vương lão tướng quân.

Tần Vân thầm nghĩ.

- Thế nhưng hản dù sao cũng là Quảng Lăng quận Quận thủ tiền nhiệm, phụ thân ta lúc trước là thủ hạ dưới chướng của hản, nếu nói phụ thân cấu kết với yêu quái, không phải là đánh vào mặt Ôn quận thủ sao?

- Ôn quận thủ cũng thiếu nợ ân tình của ta, chắc hản cũng sẽ giúp ta.

Tần Vân thầm nghĩ.

- Bản thân hản hôm nay mặc dù đã thăng chức, thăng liên tiếp hai cấp, thành quan tứ phẩm. Nhưng dù sao quan viên Tiền châu, căn bản không

quản được Công Dã quận thủ ... Chẳng qua là sau lưng hẳn là Nam Lăng Ôn Gia, nếu có thể dâng tấu thư lên triều, chắc hẳn là hữu dụng.

Ba phong thư.

Tần Vân nhìn lên ba phong thư trước mặt.

- Về phần Y Tiêu... Y Tiêu là dòng dõi Y thị của Côn Lôn châu, Y thị Côn Lôn châu sức ảnh hưởng so với Khiêm Hầu phủ còn lớn hơn nhiều. Nhưng Y Tiêu từ nhỏ lớn lên ở Thần Tiêu môn, nàng từng kể, từ khi còn rất bé, nàng đã bị phụ thân vứt bỏ. Huống chi, Y thị Côn Lôn châu rất cách biệt, trước nay không tham dự vào chuyện triều đình.

Tần Vân cầm lấy ba phong thư:

- Lần này hy vọng lật ngược ván cờ một nửa phải dựa vào ba phong thư này rồi! Một nửa khác, dựa vào thuật phi kiếm của ta.

Không thể do dự, hôm nay hẳn phải nắm lấy mỗi một khắc trôi qua.

Ba phong thư đã viết xong, bên ngoài Hồng Cửu đã bố trí ổn thoả, Tần Vân mới rời đi.

- Hồng Cửu huynh đệ.

Tần Vân nói:

- Còn có một việc muốn nhờ huynh giúp đỡ.

- Cứ nói đừng ngại.

Hồng Cửu liền nói.

- Ta có ba phong thư, nhờ huynh giúp ta gửi chúng đi, dùng tốc độ nhanh nhất mà gửi.

Tần Vân thỉnh cầu.

Hồng Cửu liền nói:

- Yên tâm, giao cho ta.

Tần Vân đưa thư giao cho Hồng Cửu.

Dân chúng bình thường khi gửi thư đều nhờ đoàn buôn chuyển giúp. Mà lúc trước Tần Vân nếu muốn gửi thư đều tốn chút bạc, thông qua dịch trạm, bởi vì ở mỗi dịch trạm đều có bồ câu được huấn luyện để truyền tin, tốc độ rất nhanh. Bây giờ, Tần Vân tuy rằng có thể thi triển 'Mê Hồn thuật' đối với phạm nhân, điều khiển quan binh ở dịch trạm, thế nhưng e là Công Dã quận thủ sớm đã khống chế mỗi một phong thư ra vào thành rồi. Hơn nữa Hồng Gia là đại gia tộc, bọn họ huấn luyện không ít bồ câu truyền tin.

- Tần Vân huynh.

Hồng Cửu nhìn qua địa chỉ đề trên phong thư, liền nói:

- Ba phong thư này đều ở trời nam đất bắc, thuộc các châu khác nhau, khoảng cách xa như vậy, đưa tin e rằng mất không ít thời gian.

- Tận lực là được rồi.

Tần Vân nói.

Hồng Cửu gật đầu:

- Được, ta bây giờ sẽ đi sắp xếp người đưa tin.

- Đa tạ.

Tần Vân liền nói: người khác giúp mình, tất cả hần đều ghi nhớ ở đáy lòng, tương lai có cơ hội, hần nhất định trả đủ.

Hồng Cửu cười cười, quay đầu rời đi.

Tần Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ, vung tay lên, một luồng ánh sáng từ trong tay bay ra, trong nháy mắt hướng về phía trời phi lên, đây chính là bản mệnh Phi kiếm.

Phi kiếm màu bạc dài ba tấc phóng lên không trung, cao hơn trăm trượng, lặng yên không một tiếng động nhanh chóng bay đi, tốc độ thực sự quá nhanh! Nhìn từ mặt đất nhìn lên, nó ở trên bầu trời chỉ tựa như một chấm nhỏ, căn bản không có người nào chú ý tới, có một thanh phi kiếm xẹt qua trời.

Rất nhanh.

Phi kiếm màu bạc đã tới Lục Phiến môn, xoẹt một cái liền lao xuống, đâm vào khe hở trên mái nhà, cho dù lúc này có người lên nóc nhà cũng sẽ không nhìn thấy bóng dáng thanh phi kiếm này.

Ẩn thân giữa hai mảnh ngói, Tần Vân có thể lấy bản mệnh Phi kiếm làm trung tâm, nhìn thấy sự việc trong phạm vi trăm trượng.

Tần Vân nhìn thấy được trong Đại lao, cũng nhìn thấy phòng giam nơi Tân An bị nhốt.

- Hả?

Tần Vân đứng trong nội viên, thấy vậy khẽ nhíu mày

- Đại ca bị giam giữ trong nhà lao Lục Phiến môn, vậy phụ thân đâu?

- Đại ca.

Tần Vân truyền âm. Hắn có thể điều khiển Thiên Địa lực lượng trong phạm vi mười dặm, giờ phút này chỉ cần điều khiển phòng giam, Thiên Địa lực lượng ở bên cạnh đại ca Tân An, truyền âm thanh tới tai đại ca.

Trong phòng giam, Tần An ngơ ngác ngồi ở đó, hắn không biết vận mệnh bản thân mình tiếp theo sẽ thế nào.

- Đại ca.

Một giọng quen thuộc vang lên bên tai Tần An. Tần An sửng sờ, là giọng nói của nhị đệ sao?

- Đại ca, hôm nay đệ sử dụng Thiên Địa lực lượng truyền âm, huynh đừng kinh ngạc, cũng đừng để lộ.

Tần Vân tiếp tục truyền âm nói:

- Huynh chỉ cần gật đầu, lắc đầu là được rồi.

Tần An liếc mắt đề phòng phía xa, nhẹ nhàng gật đầu.

- Phụ thân đâu rồi, người không bị giam ở nhà lao Lục Phiến môn sao, vậy là ở đâu?

Tần Vân tiếp tục truyền âm hỏi.

- Huynh có biết không?

Tần An khẽ gật đầu.

Tần Vân trong lòng nhanh chóng suy đoán, ngay lập tức truyền âm hỏi:

- Phụ thân có phải ở quận Thủ phủ?

Ở Quảng Lăng quận, nơi trông coi nghiêm ngặt nhất, một là Đại lao Lục Phiến môn, đây là nơi chuyên giam giữ phạm nhân; nơi khác chính là quận Thủ phủ! Dù sao đó cũng là nơi quận thủ sinh hoạt hàng ngày, cũng là

nơi xử lý công vụ hàng ngày, có lẽ còn canh phòng nghiêm ngặt hơn, chủ yếu chính là bảo vệ quận thủ, tránh để yêu quái tới làm loạn.

Tần An lại khẽ gật đầu.

Tần Vân hiểu rõ:

- Quả nhiên là ở quận Thủ phủ.
- Đại ca, huynh chờ ta, ta sẽ tới cứu huynh sớm.

Tần Vân truyền âm.

Tần An nghe xong ánh mắt sáng rực chờ mong.

Tần Vân lại phóng phi kiếm tới quận Thủ phủ. Ở quận Thủ phủ canh phòng nghiêm ngặt hơn, hẳn không thể xâm nhập quá gần được, chỉ có thể bay vòng quanh phạm vi trăm trượng để tìm hiểu địa hình. Tuy rằng chỉ là bay vòng vòng, nhưng hẳn cũng đã thăm dò được một nửa tình hình ở đây rồi.

- Trận pháp ở quận Thủ phủ, ta có thể xác định hai loại, những thứ khác vẫn chưa phát hiện ra.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Quận Thủ phủ là nơi cực kỳ nguy hiểm, dựa vào thực lực của ta, muốn cứu phụ thân còn phải suy tính sao cho thật chu toàn.
- Tranh thủ thời gian cứu đại ca ra trước.
- Công Dã quận thủ, tách phụ thân cùng đại ca ra giam giữ ở hai nơi, chỉ lưu lại mình đại ca ở Lục Phiên Môn khả năng chính là một cái bẫy.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Chỉ là hắc có thể bố trí bao nhiêu cạm bẫy ở Lục Phiến môn này? Đấu chính diện hắc không phải là đối thủ của ta. Hơn nữa lúc trước đối phó với đám quan binh kia ta chỉ cần dùng tới Thiên Nhân hợp nhất, vốn dĩ không cần dùng tới uy lực Lộ Kiếm Ý.

Tần Vân lúc này đứng dậy bước ra khỏi thư phòng, lúc đi ra ngoài, đặt thanh phi kiếm màu đen trên mặt bàn, bên trong vỏ kiếm bên hông đã tra một thanh kiếm bình thường.

Nhờ phi kiếm màu đen, hắc cũng có thể cảm ứng được trong phạm vi hai mươi trượng. Đặt nó ở nơi này, trong mười dặm, hắc có thể nắm được tình hình toàn bộ nội viện. Nội viện dù sao diện tích cũng chỉ có nửa mẫu, nếu như có người dám cả gan xông vào, hắc có thể từ xa điều khiển phi kiếm màu đen trực tiếp giết địch.

Trong sân nội viện, mẫu thân Thường Lan đang đứng đó.

- Mẫu thân, người ở đây chờ, nhi tử đi ra ngoài một chuyến.

Tần Vân nói.

- Đã phải đi rồi sao?

Thường Lan phu nhân có chút bận tâm.

- Con phải cẩn thận nhé.

- Mẫu thân cứ yên tâm, trong thành Quảng Lăng không có ai ngăn cản được con.

Tần Vân cười nói.

Hành động nhất định phải nhanh.

Nhanh, chính là hành động trước khi kẻ địch chuẩn bị xong.

Hiện tại... Đi cứu đại ca trước!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đàm Ròng Hang Hồ

Tại quận Thủ phủ.

- Nhốt hẳn trong viện của ta, phòng kia đi.

Công Dã quận thủ chỉ vào một gian phòng nói:

- Gông xiềng không được thiếu, còn phải canh phòng cẩn thận, chia ra nhiều tốp đừng để có chỗ nào sơ suất.

- Vâng.

Đám thân vệ lập tức áp giải Tần Liệt Hồ đi. Tần Liệt Hồ vẫn trừng mắt nhìn chăm chăm vào Công Dã quận thủ.

- Hừ, nếu không phải bởi vì nhi tử của người, ta chỉ cần ra lệnh một tiếng liền có thể lấy mạng người.

Công Dã quận thủ thầm nghĩ, triều đình ban cho quận thủ thống lĩnh một phương, có quyền hành tuyệt đối, giết một tiểu quan bát phẩm là chuyện trong lòng bàn tay. Đương nhiên quận thủ cũng phải làm rất nhiều việc, ví dụ như đối phó Yêu tộc, ví dụ như quản lý dân chúng an cư.

Công Dã quận thủ chậm rãi đi vào phòng, đóng cửa lại. Hẳn một mình ở trong phòng, khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn.

- Ta lấy luật pháp triều cương, đường đường chính chính phái quan binh đối phó Tần gia. Tông phái sau lưng Tần Vân cũng không dám tới.

Công Dã quận thủ âm thầm cười nhạo.

- Những kẻ tu hành trong mắt triều đình lại chẳng là cái thá gì. Cho dù là cao nhân tu hành ở tông phái mạnh nhất Tiên Thiên Kim cũng không dám tùy ý tàn sát quan binh. Nếu không một khi bị triều đình đuổi giết cũng chỉ có đường bỏ mạng.

Triều đình thống trị toàn bộ thiên hạ, nắm giữ phương pháp tu hành Thần Ma mạnh nhất. Chỉ riêng một mảnh Giang châu, triều đình liền phái hai vị cao nhân Tiên Thiên Kim Đan tọa trấn, không thua gì tông phái tu hành đứng đầu 'Cảnh Sơn phái'. Cái này cũng chưa tính tới rất nhiều Thần Ma, rất nhiều quân đội!

Thiên hạ Thập Cửu châu!

Hơn nữa 'Vương Đô' mới là nơi mà triều đình hội tụ đầy đủ vũ lực. Nói cho cùng, triều đình mới là nơi thế lực mạnh nhất trong thiên hạ! Cũng chỉ Đạo gia Thánh địa Phật môn, Y thị Côn Lôn châu, cùng một số ít đại gia tộc mới được triều đình kính nể ba phần, không cần thiết cũng không cần trở mặt! Tông phái tu hành bình thường, triều đình căn bản chẳng để tâm.

Triều đình ra lệnh một tiếng, như Quảng Lăng quận muốn trừ yêu, Cảnh Sơn phái 'Nguyên Phù Cung Chủ' liền lập tức đến trấn tọa. Vì sao? Bởi vì triều đình mới là thiên hạ chính thống, thuận theo triều đình, đối với tông phái là mười phần lợi. Trước đây cũng từng có tông phái chọc giận triều đình, sau đó gặp họa diệt môn cũng là điều bình thường.

Cũng có một số ít tông phái nhỏ lẻ, bọn họ đầu quân cho triều đình. Giống như Thiết thống lĩnh hay Phương thống lĩnh, bây giờ cũng giữ một chức quan trong triều rồi.

- Chỉ cần ta làm việc đúng với luật pháp triều đình, không có sơ hở, tông phái sau lưng hẳn cũng không dám cùng quan binh triều đình chống

đối.

Công Dã quận thủ thăm nghĩ.

- Tần Vân tuy còn trẻ, lúc ta phái binh đuổi bắt, bức bách hãn như vậy mà hãn vẫn có thể nhịn được. Đáng tiếc, nếu như hãn có thể đại khai sát giới, giết trên đám quan binh kia... Hừ hừ, hãn cho dù là cao nhân cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan triều đình cũng sẽ hãn bắt lại!

- Xem ra, tông phái sau lưng của hãn cũng đã chỉ điểm cho hãn ít nhiều.

- Nhưng mà cái bấy thứ nhất, người thoát được. Vậy còn cái bấy thứ hai?

Công Dã quận thủ đang hết sức chờ mong.

- Bên trong Lục Phiến môn hôm nay ta đã bố trí hết thủy, tựa như đầm rồng hang hổ. Người không đi vào, đại ca người mỗi ngày sẽ phải chịu cực hình, thậm chí hành hạ tới chết. Người sẽ trở mắt nhìn hãn chết sao?

Công Dã quận thủ trong mắt có sát khí lưu chuyển.

Tần Vân đang đi trên đường, đường phố hôm nay rất náo nhiệt, khắp nơi đều đang bàn tán xôn xao. Trong trà lâu, tửu quán cũng đều bàn luận chuyện này, câu chuyện của người dân toàn thành đều là về 'Tần Gia, Tần nhị công tử, cùng quận thủ'.

- Vốn Tần nhị công tử cùng đệ tử Thần Tiêu môn liên thủ giết Thủy Thần đại yêu, công lao to lớn như thế, quận thủ đại nhân sao lại muốn đối phó hãn?

- Hãn là quận thủ đại nhân hiện tại cũng đau đầu đi! Tần nhị công tử thật sự là thần tiên, lúc trước toàn thành đều vang lên tiếng của Tần nhị

công tử.

- Nói nhỏ thôi, quan binh tới kìa.

- Sợ cái gì! Lúc đầu quan binh tấn công Tần phủ không ai mất mạng, rất nhiều quan binh đều cảm kích Tần nhị công tử.

Khắp nơi đều bàn tán, quan binh ngoài phố kia cũng là bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể tuân lệnh đi điều tra:

- Lục soát cho ta, các người có thấy một thanh niên dẫn theo hai vị phu nhân một già một trẻ cùng với hai đứa nhỏ ba bốn tuổi không?

Quan quân đang lục soát mọi nơi. Tần Vân cũng thấy cảnh này. Hẳn lúc này cả người mặc áo vải màu xám, toàn thân hẳn đều mơ hồ kỳ dị, bá tánh bình thường cho dù từng gặp Tần Vân, những nhớ thế nào cũng chỉ là mơ hồ cảm thấy dường như đã từng gặp hẳn ở đâu đó thôi. Loại pháp thuật này tên là 'Thần ẩn thuật'! thủ pháp này cũng không phức tạp, chỉ là yêu cầu sinh lực hồn phách tương đối cao, người tu hành mới khai mở Tiên môn không thi triển được.

Giống như Y Tiêu, từ lâu đã Luyện Khí tới tầng thứ mười hai, sinh lực hồn phách cũng khá mạnh, cách Tiên Thiên không xa, đệ tử Thần Tiêu môn có thể tự nhiên thi triển. Dung mạo của nàng như vậy, thi triển rồi sẽ có tác dụng đối với bá tánh bình thường. Chỉ có người tu hành ở cảnh giới cao mới có thể thấy rõ dung mạo của nàng.

Tần Vân trước đây cũng không cần dùng loại thủ pháp này. Hôm nay đành phải học Y Tiêu, thi triển 'Thần ẩn thuật' này.

- Khắp nơi đều điều tra?

Tần Vân âm thầm lắc đầu.

- Hả?

Tần Vân đột nhiên ngẩng đầu, mơ hồ cảm thấy có chim trên trời cao bay ngang qua.

- Ba phong thư có lẽ đã bắt đầu gửi đi, tốc độ của Hồng Cửu thật nhanh.

Tần Vân đã lưu lại chân nguyên trên thư, người nào nếu tự tiện mở thư, hẳn cũng có thể cảm nhận. Tin rằng trong phạm vi nhất định hẳn có thể mơ hồ cảm nhận được. Bây giờ hẳn cảm nhận được, ba phong thư với tốc độ cực mau đi theo các hướng khác nhau, trong đó có một phong thư là gửi ra ngoài Quảng Lăng quận, hiển nhiên đã bắt đầu dùng bồ câu truyền tin rồi.

- Ta tuy rằng có thể âm thầm nghĩ cách, cứu ra đại ca cùng phụ thân ra, nhưng muốn rửa sạch tội danh, còn là cần dựa vào Vương lão tướng quân bọn họ.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Ta dù sao cũng là một người tu hành, không phải là quan lại triều đình. Nếu như thực sự vào triều làm quan, thân phận thấp, cũng không có tư cách dâng tấu lên triều.

- Rửa sạch tội danh phụ thân, mẫu thân, cả nhà đại ca mới có thể tự do, nếu không cũng chỉ có thể cả đời trốn tránh.

Tần Vân trầm nghĩ.

May mà ta lập đại công giết Thủy Thần đại yêu, chỉ là lúc trước vì giữ bí mật Kiếm ý, viện lý do thoái thác không phải do mình làm. Triều đình chỉ ban thưởng lễ vật cho người lập công là Y Tiêu, với Thần Tiêu môn!

Triều đình tính công lao, Thần Tiêu môn chiếm tám, chín phần, bản thân chỉ có một, hai phần.

Nếu không, nếu công lao đều thuộc về ta, triều đình có lẽ sẽ ban thưởng không ngớt. Nhưng như vậy yêu ma toàn thiên hạ đều nhìn vào ta! Yêu tộc cùng nhân tộc tranh đấu nhiều năm, đại yêu ma đối với ta đều coi như cái gai trướng mắt. Trừ phi ta một mực trốn ở Đạo gia Thánh địa, trong trọng địa hoàng cung, nếu không bản thân căn bản chạy không thoát.

- Có được có mất.

- Cũng được, mặc kệ như thế, ta cũng phải nghĩ cách cứu phụ thân cùng đại ca ra trước. Về phần rửa sạch tội danh, Vương lão tướng quân bọn họ nếu có thể giúp đỡ tốt. Nếu không, đợi thực lực của ta mạnh lên, có thể xử lý việc này rồi.

Tần Vân trầm nghĩ.

Đi lại giống như các bá tánh bình thường, cước bộ rất nhanh, chớp mắt đã đến Lục Phiến môn.

Tần Vân mới xuất hiện ở trong ngõ, sau đó liền không thấy bóng dáng đâu. Hẳn hiển nhiên đã thi triển ra 'Thần ẩn thuật'.

'Mở pháp nhãn' hoặc là 'Sinh lực cảm ứng' các loại phương pháp này đều có thể phá giải thuật tàng hình. Thế nhưng chỉ có người tu hành mới có thể làm được. Nha dịch bên trong Lục Phiến môn không phải là người tu hành. quận thủ phái bao nhiêu người, Tần Vân dùng bản mệnh Phi kiếm có thể đoán được vị trí của bọn chúng, đối với bọn chúng bảo trì khoảng cách, cho dù đối phương dùng 'Mở pháp nhãn' cũng không phát hiện được hẳn.

Tần Vân thi triển thuật tàng hình, nghênh ngang tiến vào Đại lao Lục Phiến môn. Đám nha dịch đều không phát hiện ra điểm gì.

- Bên trong có người tu hành.

Tần Vân cũng biết bọn chúng, dù sao lúc trước đã đi qua quận Thủ phủ, cũng biết qua vài thủ hạ của quận thủ.

- Bọn chúng pháp lực đều yếu, không đáng nhắc tới, trước phá giải trận pháp, đây là trận pháp duy nhất trong Lục Phiến môn.

Tần Vân hành xử tùy ý, dù sao bản mệnh Phi kiếm trong vòng trăm trượng hẳn đều có thể cảm nhận được, từ lâu đã phát hiện trận pháp này. Hơn nữa tình hình ở Lục Phiến môn, phụ thân cũng đã nói cho hẳn.

Tần Vân ẩn thân đi vào chỗ tối, phóng phi kiếm.

- Vèo.

Bản mệnh Phi kiếm giống như con cá, thuận theo góc cạnh trong Lục Phiến môn, nhanh chóng hướng một nơi đâm tới.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ngũ Chuyên - Huyền Mộc Đại Trận

Tần Vân cảm ứng được tình hình trong ngục, ánh mắt sắc lạnh thêm vài phần.

Trong Đại lao, Tần An bị cột trên giá gỗ, bên cạnh giá gỗ có lò than. Trong lò, than nóng bùng, đỏ rực. Một cái bàn ủi đặt bên trong lò đã bị nung nóng, hai lính ngục đứng ở bên miễn cưỡng nói:

- Tần An công tử, người cũng đừng trách chúng ta, quân thủ đại nhân đã hạ lệnh, mỗi ngày đều phải "hầu hạ" người một lần. Chúng ta không tuân mệnh lệnh, kẻ bị phạt chính là huynh đệ chúng ta.

- Yên tâm, hình phạt này cũng không làm người chết được, chúng ta sẽ bảo toàn cái mạng nhỏ của người. Hãy, nếu người chết rồi, chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn đấy.

Một lính canh ngục liếc mắt nhìn lò than.

- Đợi một chút nữa, dựa theo quy củ, đầu tiên đóng cho người năm dấu ấn. Này, lão Phó, chuẩn bị muối chưa?

- Đợi lát nữa, ta cho người ta đi lấy rồi.

Một lính canh đứng ở chỗ xa hô lên.

- Trước hết chuẩn bị đóng dấu, sau đó rắc muối lên. Tần An công tử, người nhất định chưa từng nếm qua mùi vị này, tin rằng cả đời người cũng không quên được.

Lính canh ngục cười ghê rợn.

- Yên tâm, chúng ta đều là lão luyện, người khẳng định không chết.

Tần An nghiêng rằng, thân thể nhịn không được run nhè nhẹ. Đây là bản năng, hẳn muốn khống chế bản thân nhưng khống chế không được.

Rắc rắc...

Dưới lòng đất dường như có rung động nhưng rất nhẹ, người bình thường sẽ không chú ý đến.

Trên thực tế đó là một cây đồng trụ chôn trong lòng đất, trên đồng trụ có những ký hiệu phức tạp, lúc này lại là có thêm một thanh phi kiếm tiến vào lòng đất, vèo một tiếng, trực tiếp đâm xuyên qua đồng trụ! Ký hiệu trên đồng trụ bị phá hỏng. Trận pháp ở Đại lao Lục Phiến môn là để phòng ngừa có người tu hành đến cướp ngục ngục, một khi trận pháp phát động, người tu hành bình thường không thể trốn không thoát.

Người tu hành bình thường, sinh lực không cách nào phóng ra ngoài, cũng không tìm thấy trung tâm của trận pháp, nhưng đối với Tần Vân lại khác, chỉ trong nháy mắt, hẳn đã có thể phá giải.

- Không xong!

- Cẩn thận, cướp ngục!

Bên ngoài Đại lao vang lên tiếng hô kinh hãi, thế nhưng thanh âm có lớn thế nào cũng bị Thiên Địa lực lượng trùng điệp ngăn lại, những tiếng hô ấy không thể truyền tới trong Đại lao!

Dựa vào thuật ẩn thân, Tần Vân trực tiếp từ cửa nhà lao đi vào, đi qua đám lính canh, bọn chúng hoàn toàn không nhìn thấy gì.

- Bên ngoài bồ khoái nha dịch sẽ rất nhanh xông tới, phải mau chóng cứu đại ca ra. Chỉ là ... Công Dã quận thủ lần này thực sự không bố trí cạm bẫy gì?

Tần Vân nghi hoặc, đoạn đường tới đây thực sự quá thuận lợi rồi. Tiếp tục dùng thuật ẩn thân, đi vào trong lao ngục, hẳn đi thêm hai ba bước đã tới bên cạnh đại ca.

Vèo vèo....

Kiểm quang lóe sáng.

Tần An vốn là đang nhìn bàn ủi bị lò than nung tới nóng đỏ, phía xa có canh ngục đang ôm chậu muối đi tới. Giờ khắc này, Tần An không khỏi nghiến răng:

- Phải chịu đựng, chịu đựng, tóm lại không chết được, không thể chết được.

Bỗng nhiên hắn cảm giác dây trói ở tay được nói lỏng, cảm giác nặng nề dưới chân không còn. Keng keng keng! Xiềng xích nơi cổ chân vỡ vụn, rơi trên mặt đất, phát ra những tiếng vang.

Tần An sững sờ buông tay xuống.

- Cái này...

Hai gã lính canh cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn xích sắt tự động bị đứt. Nhưng vì sao lại đứt, bọn hắn đều không thấy rõ, chỉ thấy mờ mờ có ánh sáng vụt qua.

- Cướp ngục.

Một gã lính canh béo ú trừng mắt hô lớn, những lính canh khác đều kinh hãi. Phạm nhân bị giam ở các phòng nghi hoặc nhìn qua, bọn họ đều

có cảm giác không khí xung quanh đều bị cô đọng, có một sức mạnh vô hình tay nẩy họ, cũng bọc lấy đám lính canh.

- Đi.

Tiếng quát nhẹ

- Vù vù vù...

Từng tên lính canh lần lượt bay lên không trung, văng tới một góc rất xa.

Đám phạm nhân kinh hãi nhìn thấy bên cạnh kẻ bị trói trên giá gỗ lại xuất hiện thêm một thanh niên mặc áo màu xám.

Tần Vân hiện thân, vươn tay nắm lấy cổ tay Tần An:

- Đại ca, ta tới cứu huynh, cẩn thận một chút, e là quanh đây còn có nguy hiểm.

Tần An nhìn thấy người trước mặt, vừa kinh hãi vừa nghi hoặc:

- Nhị đệ?

Rõ ràng bên tai nghe được giọng nói của huynh đệ, nhưng không biết làm sao, lại cảm thấy không nhận ra dung mạo người trước mặt. Tần An hoài nghi, có phải hắn đã biến thành ông lão tám mươi chín mươi, già yếu như vậy, chuyện gì cũng không nhớ được, thực sự là không có cách nào nhớ ra đã từng gặp người này ở đâu.

‘Thần ẩn thuật’, Tần An làm sao mà phá được. Tần Vân cướp ngục, đương nhiên không muốn lưu lại chứng cứ, lúc nào cũng sử dụng ‘Thần ẩn thuật’ tránh cho người ngoài nhận ra.

- Cướp ngục.

- Cướp ngục rồi!

- Cứu... cứu chúng tôi với...

- Là Tần nhị công tử sao?

Phạm nhân bị giam giữ đều kích động hô hào.

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

Năm cây mọc trụ vốn dĩ trong Đại lao đột nhiên nổ tung, liền sau đó có năm nam tử, trên người bọn hắn đều có vỏ gỗ bảo hộ, hơn nữa còn có những cành cây nhỏ lộn xộn đâm ra, toàn bộ lao ngục tràn ngập mùi gỗ. Nhất thời, tình hình xung quanh đều thanh đối, biến thành một thế giới mờ mịt sắc xanh. Thế giới lục sắc này được tạo từ năm hán tử kia, những cành cây nhỏ nhanh chóng dây dưa đâm trở.

Một số phạm nhân trong trận pháp cũng bị những cành cây nhỏ kia đâm thủng, trợn mắt mà chết, cũng có kẻ bị dây leo quấn lấy, tắt thở mà chết. Đảo mắt một cái, hơn mười phạm nhân đã mất mạng, khắp nơi nồng đậm mùi máu của phạm nhân. Cành lá dây leo nhuộm máu, trông càng đáng sợ.

- Đây là gì?

Tần Vân nắm chặt tay Tần An, thận trọng nhìn xung quanh

- Trận pháp thật quý dị, sinh lực của ta cảm ứng vậy mà không phát hiện ra. Tuy rằng Thiên Nhân hợp nhất, có thể tạm thời cảm ứng được sự phức tạp trong đại trận, Thiên Địa lực lượng đã bắt đầu khởi động, nhưng ta đối với trận pháp này lại không hiểu rõ.

Tần An càng hốt hoảng, nhìn đám cành lá dây leo xung quanh.

- Thật sự là huynh đệ tình thâm! Quận thủ đại nhân quả là tính không sai, người sẽ tới cứu huynh đệ của mình.

Năm người kia nhìn chăm chăm vào Tần Vân, đều có chút hưng phấn. Bọn hắn không bị ảnh hưởng với ‘Thần ẩn thuật’, nhìn rõ được dung mạo của Tần Vân.

- Năm huynh đệ Liễu thị?

Tần Vân trầm giọng nói:

- Thì ra là các người.

- Nghe nói thực lực của người rất lợi hại, có thể Thiên Nhân hợp nhất? Nhưng một người tu hành chưa vào tới Tiên Thiên, có thể đánh bại cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan sao?

Liễu Đại cười nhạo nói.

Bên cạnh Liễu Tam cũng cười xảo quyệt:

- Năm huynh đệ chúng ta chưa từng đi theo đại nhân. Năm người chúng ta liên thủ tương ngang với Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Lại có thêm đại trận này, thực lực càng gia tăng.

- Hôm nay người nhất định phải chết.

Liễu Tứ nói.

- Các người tiếng xấu vang xa, người muốn giết các người cũng không ít. Các người đi theo Công Dĩ Bính, khoác trên người áo quan mới có được vài phần an ổn.

Tần Vân trong miệng nói xong.

- Các ca ca, đừng tìm hấn nói nhảm, giết!

Liễu Ngũ nói.

- Giết.

- Giết.

Năm huynh đệ Liễu thị động thủ, cùng lúc đó, vô số cành lá dây leo bay ra, hướng phía Tần Vân cùng Tần An đâm tới. Tần An ở bên trốn mắt mà nhìn.

- Đứt.

Tần Vân tung bản mệnh Phi kiếm.

Bản mệnh Phi kiếm trong nháy mắt vút qua, vô số cành cây dây leo bị chặt đứt. Bởi vì số dây leo quá nhiều, Tần Vân chỉ có thể miễn cưỡng cắt đứt một vòng. Thế nhưng... đứt rồi lại tiếp tục mọc! Một số dây leo lớn đâm tới, Tần Vân có thể cảm giác được, toàn bộ trận pháp vận chuyển, thanh mộc khí không ngừng thúc đẩy dây leo phát triển.

- Chặt, chặt, chặt.

Tần Vân toàn lực điều khiển, thậm chí có ý muốn giết chết năm huynh đệ Liễu thị.

Thế nhưng càng tới gần năm huynh đệ Liễu thị, dây leo càng cứng cáp, đứt lại mọc. Một thanh bản mệnh Phi kiếm chỉ có thể miễn cưỡng bảo

vệ phạm vi ba thước.

- Phải sử dụng Kiếm ý rồi! Nếu không, căn bản không phá được đại trận này.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Nhưng một khi sử dụng Kiếm ý, ta buộc phải giết chết năm huynh đệ Liễu thị, không thể để lộ ra ngoài.

Sử dụng Kiếm ý, thực lực đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh!

Hậu Thiên Kiếm tiên tựa như thực lực, chỉ có một loại khả năng - nắm giữ Kiếm ý! Điều này là không thể để lộ, nếu không hậu quả này so với việc quận thủ muốn đối phó với hãn còn đáng sợ gấp nghìn lần, đại yêu ma trong thiên hạ đều sẽ muốn giết hãn.

- Ha ha... Không phá được đại trận, người nhất định phải chết. Nói cho người biết, cái này chính là Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận! Chết trong một đại trận như này, người có thể nhắm mắt rồi.

Năm huynh đệ Liễu gia kích động như phát điên.

- Yên Vũ Kiếm ý!

Tần Vân trong mắt sát khí loé lên, thi triển Yên Vũ Kiếm ý.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Công Dã Bính, Người Thật Ác Độc!

Tần An ở bên ngược lại vô cùng hoảng hốt, những cành cây dây leo kia không ngừng đâm tới. Tường nhà lao bị đâm thủng từng chỗ, một thanh phi kiếm ngăn chặn vô số dây leo đã là cố hết sức rồi.

- Nhị đệ, nếu không ngăn được, đừng để ý đến ta, đệ chạy trước đi.

Tần An liền nói.

Đồng thời lúc này năm huynh đệ Liễu thị cũng điều khiển dây leo quấn lấy độc chùy. Năm cây độc chùy đều là pháp khí lợi hại, lại phủ thêm một lớp kịch độc, đủ để lấy đi tính mạng một người tu hành bình thường. Loại pháp lực điều khiển độc chùy, Tần Vân không coi vào là gì, chỉ là những dây leo kia khiến cho tốc độ di chuyển của độc chùy nhanh hơn, rất có uy lực.

- Xuất.

Trong đầu Tần Vân hiện ra một ý niệm.

Phi kiếm màu bạc phi tựa như mưa bụi mịn mờ, lơ lửng bay bổng, soạt soạt, dây leo vô cùng cứng cáp bị cắt đứt một cách nhẹ nhàng. Ánh kiếm lơ lửng của phi kiếm màu bạc đang dồn ép năm huynh đệ Liễu thị!

- Keng keng keng...

Năm huynh đệ Liễu thị đang khống chế năm cây độc chùy, nhưng kiếm quang lóe lên, độc chùy liên tiếp bị chém đứt, vỡ thành từng mảnh rơi

xuống đất vang lên tiếng. Pháp khí lợi hại vậy mà trong nháy mắt đã bị huỷ rồi.

- Chuyện quái gì vậy?

Năm huynh đệ Liễu Thị sắc mặt đại biến.

- Thực lực của hã sao đột nhiên lại tăng mạnh như vậy?

- Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận cũng không ngăn được hã.

Năm huynh đệ Liễu Thị nhìn thấy dây leo bị đứt gần hết, không khỏi hoảng hốt lo lắng.

Bọn hã có được lợi thế chỉ là vì thao túng đại trận này. Không còn đại trận, thực lực giảm xuống bảy tám phần!

- Uy thế lớn như vậy, chẳng lẽ hã đã đạt được cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh?

Năm huynh đệ Liễu Thị suy đoán, bọn hã hiểu rất rõ Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận. Dưới tình huống này, Tiên Thiên Hư Đan Cảnh bình thường cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ tính mạng.

- Hã là Hậu Thiên Kiếm Tiên, chẳng lẽ lại là ...

- Kiếm ý?

Năm người bọn hã suy đoán như vậy, không khỏi kinh hãi vạn phần.

- Vèo vèo vèo...

Dây leo bị đứt càng lúc càng nhiều, trận pháp bọn hã có thể thao túng càng lúc càng ít! Dây leo mọc ra cũng không kịp, bị cắt đứt nhanh chóng.

- Đại ca!

Liễu Nhị gào lên một tiếng.

- Nhanh.

Liễu Đại lúc này từ trong ngực lấy ra một cái lọ màu đỏ.

Công Dã quận thủ khi đưa Tần Liệt Hồ đi, đã giao cho Liễu Đại cái lọ này.

- Đây là bảo vật của ta, nếu Tần Vân đến cướp ngục, Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận cũng không ngăn nổi hắn, một khi hắn có thể chạy trốn, các người liền mở nắp bình này! Nhớ lấy, chỉ dùng để đối phó với Tần Vân, không phải lúc cấp bách, đừng sử dụng bảo bối này, dùng rồi, ta sẽ đau lòng!

- Yên tâm đi đại nhân, chỉ dùng để đối phó với Tần Vân, tới thời khắc mấu chốt mới dùng! Ha ha... Tần Vân nếu không có bảo vật lợi hại, Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận đủ giết hắn rồi.

Liễu Đại lúc ấy tự tin nói.

- Nếu không dùng, năm huynh đệ chúng ta sẽ phải chết.

Liễu Đại bất chấp cái gọi là bảo bối của quận thủ đại nhân, không dùng mạng sẽ chẳng còn.

Sử dụng lực nhẹ, vặn nắp lọ.

Vù vù vù...

Đàn côn trùng màu đen kịt, đông đúc từ trong lọ bay ra, chúng đầu tiên xông vào vây lấy Liễu Đại. Liễu Đại lúc này mới hiểu, mắt tròn xoe tức giận:

- Công Dã Bính, người thật ác độc!

Thân thể của Liễu Đại lặng yên không một tiếng động từ từ ngã xuống, đám côn trùng màu đen nhưng nhúc nhui từ trong thân thể hẳn ra, bọn chúng tụ thành một vòng tròn lớn, sau đó tách ra chia làm năm hướng, xông vào chỗ bốn huynh đệ Liễu thị và Tần Vân. Nhân tộc như Tần An là phạm nhân lại không bị một con côn trùng nào tấn công.

- Không phân biệt được địch ta sao?

Tần Vân thấy thế biến sắc.

- Công Dã Bính!

Năm huynh đệ Liễu Thị giờ chỉ còn có bốn người, ai nấy mặt biến sắc, kêu lên những tiếng thê lương.

- Công Dã Bính, người thật ác độc!

- Chúng ta đối với người trung thành, tận tâm, người lại hại chúng ta!

- Người sẽ chết không yên lành đâu!

Từng tiếng kêu một, bọn hắc hện. Bọn hắc đối Công Dã Bính một mực trung thành, tận tâm, ai ngờ Công Dã Bính lưu lại cho bọn hắc sát chiêu địch ta không phân biệt được, dồn Tần Vân cùng là dồn bọn hắc vào chỗ chết! Vì đối phó Tần Vân, Công Dã Bính có thể bỏ mặc năm người bọn họ.

- Diệt!

Tần Vân điều khiển bản mệnh Phi kiếm thi triển sát chiêu Chu Thiên Kiếm Quang.

Phi kiếm màu bạc trong nháy mắt tấn công đám côn trùng trước mặt hẳn, mặc cho đám côn trùng điên cuồng cắn xé, phi kiếm màu bạc không ngừng chém nát chúng. Còn đám côn trùng tấn công bốn huynh đệ Liễu thị

không bị cản trở gì, thuận lợi tấn công, chui vào trong thân thể bọn hăn, ăn hết máu thịt.

Bản mệnh Phi kiếm có thể so với pháp bảo ngũ phẩm, lại thêm Kiếm ý, đám côn trùng mình cứng hơn đồng thiết kia vẫn dễ dàng bị chém đứt.

Đã diệt được một bọn, phi kiếm màu bạc lập tức lao thẳng tới thi thể năm huynh đệ Liễu thị, đám côn trùng vừa bay ra đã bị phi kiếm màu bạc vây lấy, những con côn trùng này bay ra ngoài dường như to hơn một chút.

- Đây là loại độc trùng gì?

Tần Vân sắc mặt có thay đổi nhẹ.

- Dường như chúng không có hứng thú với đại ca, có lẽ thức ăn của chúng là người tu hành! Hơn nữa sau khi ăn máu thịt còn trở nên lợi hại hơn. Loại độc trùng này nhất định phải có khuyết điểm... Nếu không sớm sẽ trở thành đại họa trong thiên hạ.

Mọi vật trên đời, tương sinh tương khắc.

Độc này trùng chắc chắn có nhược điểm, có thể khắc chế, chỉ là hăn không biết mà thôi. Hăn mặc dù ở bên ngoài ngao du sáu năm, nhưng độc trùng lợi hại như vậy, chưa bao giờ gặp phải!

- Vù vù vù...

Phi kiếm màu bạc lập tức lui trở về quanh Tần Vân, ngăn cản đám côn trùng kia. Chúng... con này chết con kia xông lên, điên cuồng tấn công Tần Vân! Phi kiếm màu bạc không ngừng chém giết.

- Hừ? Không có nào? Biết rõ sẽ chết, còn liên tiếp xông lên?

Tần Vân phát hiện côn trùng này nhược điểm thứ nhất chính là quá ngốc. Nhưng mà cũng phải nói: người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh

bình thường không có bảo vật lợi hại hộ thân, nếu gặp phải tình cảnh con trước ngã xuống con sau xông lên như thế này, sợ cũng ngăn không được.

Yên Vũ Kiếm ý của Tần Vân, sở trường mạnh nhất là phòng thủ! Cẩn thận phòng ngự, giết hết những con độc trùng còn sót lại.

Tần Vân lại vung tay lên, thu lấy ít bảo bối do năm huynh đệ Liễu Thị đã chết lưu lại, cho vào túi Càn Khôn của mình, có bản mệnh Phi kiếm cảm ứng, đối phương có bảo bối gì, Tần Vân đều biết được.

- Năm người bọn hắc cả năm đã chết, trong Đại lao Lục Phiến môn này, người nhìn thấy mặt ta cũng chỉ có bọn chúng, giờ bọn hắc chết rồi, không còn người biết được là ai cứu đại ca của ta.

Tần Vân an lòng, thả lỏng một hơi.

- Đại ca, chúng ta trở về.

Tần Vân nói.

- Trở về thôi!

Tần An gật đầu liên tục.

Tần Vân cầm lấy tay Tần An, nhảy lên phi kiếm màu bạc đã biến dài hơn một trượng, lại từ trong ngực lấy ra một Ấn Thân Phù, trong nháy mắt kích hoạt.

- Vù!!!

Một sức mạnh vô hình quán lấy hai người, bóng dáng của bọn họ liền biến mất.

- Âm!

Nóc Đại lao Lục Phiến môn đột nhiên nổ tung, thủng một lỗ lớn.

Tần Vân đưa đại ca, trong nháy mắt đã hướng thẳng lên trời ra khỏi Đại lao, lúc rời đi vẫn còn điều khiển Thiên Địa lực lượng, cố ý điều khiển toàn bộ Đại lao.

Đám lính canh lúc trước bị Tần Vân ném xa ra, sau khi nhìn thấy đám dây leo đáng sợ liền bỏ chạy ra bên ngoài. Tất cả chúng đều trốn thoát, cũng là do năm huynh đệ Liễu Thị không muốn giết lính canh ngục.

Đám lính canh chạy ra ngoài Đại lao, bên ngoài Đại lao cũng có bố khoái nha dịch chạy đến.

- Xảy ra chuyện gì, bên trong làm sao vậy?

Ở đây không có một kẻ nào dám đi vào, bởi vì toàn bộ Đại lao đều rung động lắc lư, dây leo đâm ra cửa sổ, vách tường khiếm đám nha dịch sợ tái mặt. Bọn chúng đều lo lắng, Đại lao có khi nào sẽ bị đổ không.

- Người nào đang đánh nhau bên trong?

Bộ đầu bộ khoái chạy tới càng nhiều.

- Không biết.

Đám lính canh lắc đầu.

- Chúng tôi thấy xích sắt trên người Tần An bỗng dưng bị đứt, một nam tử xuất hiện, chúng tôi hô cướp ngục, sau đó chúng tôi bị đánh ngã ra ngoài. Nam tử kia là ai, tôi không biết.

- Tôi cũng không nhớ là ai.

- Thấy được, nhưng mà không nhớ rõ hình dáng hẳn.

Từng lính canh trả lời, một vị bộ đầu thấy thế gật đầu nói:

- Đây là pháp thuật của người tu hành, chúng ta là phàm nhân, nhìn thấy cũng không nhớ được hình dạng của hắc. Cướp ngục là chuyện lớn, người tu hành tự nhiên không muốn bại lộ thân phận.

Bỗng nhiên trong Đại lao an tĩnh trở lại.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Đám người tụ tập bên ngoài, nghi hoặc ngó nhìn, sau cùng một tiếng nổ, nóc Đại lao thủng một lỗ!

Vốn dĩ Ngũ Chuyển Huyền Môn đại trận đã làm Đại lao bị hao tổn nghiêm trọng, lại do Tần Vân thao túng Thiên Địa lực lượng, liên tục có những chỗ bị sụp đổ, đất đá bụi mù, toàn bộ Đại lao chỉ còn sót lại một nửa...

Mà trên trời.

Có một thanh phi kiếm cực lớn, Tần Vân cùng Tần An đang ngự kiếm phi hành.

Bổ khoái nha dịch phía dưới tuy rằng bởi vì nóc nhà nổ mà ngẩng đầu nhìn, nhưng vì có khả năng tàng hình, bọn chúng chỉ thấy một bầu trời trong xanh, vốn không nhìn thấy gì bất thường

Tần Vân, Tần An quan sát phía dưới, chứng kiến hết thảy.

- Chúng ta đây là? Đang ngự kiếm phi hành?

Tần An có chút hoảng hốt, đây thực là chuyện không dám tin, lại nhìn thấy đám nha dịch phía dưới hình như không thấy bọn họ.

- Chúng không nhìn thấy chúng ta sao?

- Đệ đã thi triển thuật tàng hình, phạm nhân không thể nhìn thấy chúng ta.

Tần Vân giải thích.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thăm Dò Quận Thủ Phủ

Tần An chấn động trong lòng, hẩn nhìn thấy dưới chân mình là một thanh phi kiếm màu bạc cực lớn, thân kiếm tựa nước, lại có sương mù che chắn, vừa thần bí lại vừa mỹ lệ! So với những bảo thạch còn hấp dẫn người hơn.

- Nhị đệ, huynh chưa từng thấy qua bảo vật của ai hấp dẫn hơn phi kiếm này của đệ.

Tần An nhin không được liền nói.

- Tu luyện bản mệnh Phi kiếm, không dễ dàng.

Tần Vân nói:

- À, lúc trở về, chuyện đệ đưa huynh về bằng ‘ngự kiếm phi hành’, đừng nói cho mẫu thân cùng chị dâu.

- Ta hiểu mà.

Tần An gật đầu liên tục.

Phía dưới!

Từ lâu, trà quán bên ngoài Lục Phiến môn đều xôn xao, mọi người đều chăm chú nhìn về phía Đại lao, bởi vì âm thanh đổ vỡ vừa rồi ở Đại lao Lục Phiến môn quá lớn, còn có bụi đá mịn mù khắp một phương.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Đại lao Lục Phiến môn đồ rồi.

Khách ngồi ở tầng ba của trà lâu có thể nhìn vào bên trong Đại lao Lục Phiến môn. Đại lao lúc này chỉ còn sót lại một nửa chưa đổ, còn lại đều đã là đồng hoang tàn.

- Cái gì, Đại lao Lục Phiến môn đồ rồi? Người nào lại có năng lực lớn tới vậy?

- Mau đi thăm dò xem.

Bọn họ cũng không phát hiện, trên bầu trời có hai người đạp kiếm phi hành nhanh chóng rời đi.

Hai người ngự kiếm phi hành, tốc độ cực nhanh, không lâu tới một tòa trạch viện liền đáp xuống.

Trong nội viện.

Thường Lan phu nhân đang cùng con dâu trò chuyện, cháu trai cháu gái ở một bên ăn điểm tâm.

Trong sân xuất hiện hai bóng người, là Tần Vân và Tần An, còn ngự kiếm đã cất đi từ lâu.

- An Nhi?

Thường Lan phu nhân đáy mắt đỏ hoe. Nàng dâu bên cạnh cũng gọi lên nước mắt:

- Tướng công.

Sau đó nàng vui mừng tới phát khóc, nhào vào lồng ngực của Tần An. Mà hai đứa trẻ Thư Ngạn, Thư Băng cũng chạy tới ôm lấy phụ thân mình,

khóc nức lên từng tiếng. Điểm tâm trong miệng còn chưa nhai hết, hai đứa trẻ bị dọa tới sợ, giờ nhìn thấy phụ thân mới an lòng khóc cho thoải.

Tần An liền ôm lấy hai đứa trẻ mà dỗ dành:

- Đừng khóc, ngoan nào, ngoan nào, phụ thân về rồi.

Nhỏ nhẹ dỗ dành hai đứa trẻ, bọn chúng cũng ngừng khóc, nường tử ở bên đưa tay áo lau dòng lệ, lòng liền cảm thấy ấm áp an tâm.

Tần An an ủi:

- Ta không sao, tuy rằng Lục Phiến môn cao thủ nhiều như mây, nguy cơ trùng trùng, nhưng đối với nhị đệ mà nói cũng không là gì, một sợi tóc ta cũng không mất, nguyên vẹn mà trở về rồi.

Nhìn thấy một nhà đại ca đoàn tụ, trong lòng Tần Vân mới có thể nhẹ nhàng thở hắt ra một tiếng.

- Vân nhi.

Thường Lan phu nhân liền nói:

- Phụ thân các con đâu? Không cứu được ông ấy về sao?

- Phụ thân bị giam ở quận Thủ phủ.

Tần Vân giải thích.

- Quận Thủ phủ là nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất ở cả Quảng Lăng quận. Muốn cứu phụ thân, cần phải suy nghĩ đối sách chu toàn.

Thường Lan nghe xong, liền nói:

- Con cố gắng nghĩ cách, chỉ có Vân nhi mới có thể cứu phụ thân con thôi, nhưng con đừng lỗ mãng hành động liều lĩnh nguy hiểm tới tính

mạng.

- Mẫu thân cứ yên tâm, nhi tử đi nghỉ ngơi trước đã.

Tần Vân nói.

- Đi đi.

Thường Lan liền đáp.

Tần Vân gật đầu, bước về phía một gian phòng. Thường Lan nhìn bóng lưng Tần Vân, bỗng nhiên đau lòng lại không thể làm gì, nàng căn bản không thể giúp được gì.

- Tướng công, lúc trước quận thủ phái đại quân bao vây Tần phủ, rất đông xạ thủ bắt tên muốn giết chúng ta, nhị đệ liền làm cả thiên địa rung động, toàn bộ tên bắn ra đều dừng ở không trung. Sau đó đệ ấy mang chúng ta bay lên trời, ra khỏi Tần phủ. Nhiều quan binh như vậy cũng không ngăn được.

Nàng nhỏ giọng nói: lần này nàng nhận thức được sự lợi hại của đệ đệ của phu quân mình rồi.

Tần An gật đầu:

- Mọi người bình an là tốt rồi, điều ta lo lắng nhất bây giờ là an nguy của phụ thân.

- Đừng gây áp lực cho nhị đệ con, tự nhị đệ con sẽ dùng toàn lực.

Thường Lan nói.

- Vâng.

Phu phụ Tần An đều gật đầu.

Vào tối phòng, Tần Vân đóng cửa phòng, khoanh chân ngồi trên giường, hít thở những hơi thật dài, bắt đầu tĩnh tâm tập trung tư tưởng để hấp thu thiên địa linh khí, khôi phục chân nguyên:

- Dẫn theo người dùng ngự kiếm phi hành, mới đi vài dặm, chân nguyên của ta đã tiêu hao bảy phần mười. Lúc trước đánh nhau một trận cũng chỉ tiêu hao có một thành (một phần mười) mà thôi.

Ngự kiếm, tương đối đơn giản.

Ngự kiếm phi hành, chân nguyên tiêu hao quá lớn. Dẫn theo người mà ngự kiếm phi hành? Còn vài dặm nữa?

Thoạt nhìn tiêu sái, nhưng chân nguyên tiêu hao rất nhanh, đối với một người mới tới Hậu Thiên Kiếm tiên như hãn đây là gánh nặng quá lớn. Bởi vì Tần Vân lo lắng Công Dã quận thủ còn có cạm bẫy khác, cho nên tranh thủ thời gian, ngự kiếm trở về là an toàn nhất!

Tin tức truyền tới quận Thủ phủ, lúc Công Dã quận thủ mang người đi đến Lục Phiến môn đã là nửa canh giờ sau.

- Quận thủ đã đến, là quận thủ.

- Là hãn muốn đối phó Tần gia?

Chung quanh tởm lâu, người trên phố, tất cả đều đang bàn luận, chỉ là không dám nói to.

- Nghe nói trong Đại lao Lục Phiến môn, Tần gia Đại công tử Tần An đã được cứu! Đại lao bây giờ đã sụp một nửa.

- Chắc chắn là Tần Nhị công tử cứu.

- Chắc vậy, Lục Phiến môn con con này làm sao chống lại được Tần Nhị công tử.

Tiếng bàn tán xa xa, thanh âm mặc dù nhỏ, nhưng Công Dã quận thủ thực ra chính là ma đầu cấp Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, hẳn có thể nghe rất rõ, nhưng hẳn đành nhẫn nhịn, dù sao giờ phút này toàn thành đều đang bàn luận về Tần Nhị công tử, hẳn chỉ có thể vờ không nghe thấy, bước vào bên trong Lục Phiến môn.

- Quận thủ đại nhân.

- Quận thủ đại nhân.

Đám quan binh cung kính nói.

Công Dã quận thủ lạnh lùng mang người đi xem xét nơi Đại lao bị sập, lạnh nhạt nói:

- Không có ai khác vào đây?

- Quận thủ đại nhân.

Hai vị Ngân Chương bộ đầu tiến lên, vị Lôi bộ đầu cung kính nói:

- Sau khi Đại lao sụp đổ, thuộc hạ liền cho người phong tỏa, chỉ cho một người vào khám nghiệm tử thi, đã xác định không còn người nào sống sót, người khám nghiệm mới lui ra ngoài.

- Bái kiến quận thủ đại nhân.

Lão sư khám nghiệm tử thi lưng đã còng cung kính nói:

- Tiểu nhân sau khi kiểm tra vẫn đứng ở đây, không dám rời đi.

- Hừ.

Hai tròng mắt Công Dã quận thủ mơ hồ có phù văn màu đen ngưng kết, nhìn lão sư khám nghiệm tử thi. Quần áo của lão sư đều trở nên trong suốt,

những đồ mang theo, nhìn một lần là thấy hết.

Sau đó, Công Dã quận thủ liền bước lên trước, đi vào nơi Đại lao bị đổ. Khắp nơi vẫn còn nhìn rõ dấu tích do Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận lưu lại, những lỗ thủng cùng khe nứt lớn.

- Năm tên phế vật, thi triển Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận cũng không cẩn thận một chút, để nửa Đại lao đổ sập, khó nhìn ra dấu vết đánh nhau rồi.

Công Dã quận thủ nhíu mày, ánh mắt của hắn thậm chí có thể xuyên thấu từng khối gạch đá, nhìn thấy vô số thi thể bị đè ở bên dưới, có thi thể của phạm nhân, cũng thấy được năm cái túi da của huynh đệ Liễu Thị, chúng đều bị hút cạn máu thịt mà chết.

- Một món bảo vật cũng không còn, ngay cả Ngũ Chuyển Huyền Mộc đại trận cũng không còn.

Công Dã quận thủ khẽ nhíu mày.

- Xem ra đã bị đối phương lấy đi. Bọn Liễu Đại đã thả 'Minh Huyết trùng', nhưng Minh Huyết trùng không bay ra ngoài, gây tai họa cho đám tu hành ở quanh Lục Phiến môn. Hừ, hắn còn có lòng thương người, giết sạch Minh Huyết trùng.

Công Dã quận thủ quay người nhìn đám lính canh, quát mắt nói:

- Kẻ nào tới cướp Tần An đi, các người có phát hiện dấu vết gì để lại không?

- Bẩm không có, chúng thuộc hạ thấy có ánh sáng vụt lên, xích sắt trên người Tần An liền bị đứt.

- Chúng thuộc hạ còn nhìn thấy người tới cướp ngục, nhưng lại không nhớ được dáng vẻ của hã.

- Hã ném chúng thuộc hạ ra xa.

Đám linh canh từng người một nói.

Công Dã quận thủ nhú mày.

- Một đám phàm nhân! Thực là vô dụng.

- Dùng Minh Huyết trùng, có hai loại khả năng, một là Tần Vân đến cướp ngục, bọn Liễu Đại ngăn không được vì vậy dùng Minh Huyết trùng. Khả năng khác là bọn Liễu Đại nguy hiểm tới tính mạng, bị ép sử dụng Minh Huyết trùng. Không biết người cướp ngục là ai, là trưởng bối sư môn của Tần Vân?

Công Dã quận thủ nheo mắt, trong mắt sắc lạnh.

- Thực ưu ái tên Tần Vân, vì hã cũng dám đối chọi với pháp luật triều đình sao?

Trong phòng, Tần Vân đang khoanh chân ngồi ở trên giường, bỗng nhiên mở mắt.

Hã đã nghỉ ngơi một canh giờ, chân nguyên cũng khôi phục lại năm thành.

- Tiếp theo phải nghĩ cách cứu phụ thân.

Tần Vân vẻ mặt ngưng trọng.

- Quận Thủ phủ đề phòng nghiêm ngặt, trận pháp trùng điệp vốn là để đề phòng Đại yêu tới gây chuyện. Toàn bộ thiên hạ Thập Cửu Châu, cũng ít khi nghe nói có quận thủ nào bị ám sát ngay tại quận Thủ phủ.

Ra khỏi quận Thủ phủ, bị ám sát là chuyện bình thường, nhưng ở trong phủ, chuyện bị ám sát là cực hiếm.

Vì sao? Bởi vì trong quận Thủ phủ bố trí trận pháp vô cùng đáng sợ!

Điều này cũng không làm Tần Vân lo lắng.

- Mặc kệ, thử xem đã.

- Đi thôi.

Tần Vân vung tay lên, một luồng ánh sáng trong nháy mắt từ trong tay bay ra, dọc theo bên cửa sổ lan ra ngoài phòng, hần phi thiên nhanh chóng hướng tới quận Thủ phủ.

Rất nhanh.

Vào, bản mệnh Phi kiếm đã tới bên ngoài quận Thủ phủ, ở trong bụi cỏ lơ lửng, dùng phi kiếm cảm ứng ước chừng trăm trượng. Hôm nay một nửa người ở quận Thủ phủ, đều theo bảo vệ quận thủ đi Lục Phiến môn, cao thủ còn lại trong phủ cũng không nhiều.

- Trong những trận pháp ở đây ta chỉ có thể cảm nhận được hai loại, những thứ khác, ta nhìn không hiểu.

Sinh lực của Tần Vân bám vào trên bản mệnh Phi kiếm mà cảm ứng

- Đừng nói là ta, cho dù là cao thủ trận pháp e rằng cũng không có cách nào phân biệt được, dù sao cũng là do triều đình bố trí, bảo hộ nhiều đời Quận thủ.

- Lúc trước tới đây ta là khách mời, vào bên trong tự nhiên không có ai ngăn cản. Hôm nay ta ở đây có khi phải đại khai sát giới rồi.

- Mặc kệ cứ thử xem! Ta cũng muốn nhìn quận Thủ phủ rốt cuộc lợi hại ra sao!

- Đi.

Bản mệnh Phi kiếm lặng yên không một tiếng động, đâm xuống tầng bùn đất, dọc theo lòng đất trong nháy mắt hướng quận Thủ phủ tới gần. Khi đi qua tường viện, tiến vào phạm vi mây trượng, bỗng nhiên hơn một nửa quận Thủ phủ có Thiên Địa lực lượng mạnh mẽ cuộn cuộn trời dậy, biến thành một cái vùng cực lớn trùm lên, bao trùm hơn phân nửa quận Thủ phủ. Tần Vân cùng Bản mệnh Phi kiếm cũng bị nhốt bên trong!

Cái vùng phân tầng năm, Bản mệnh Phi kiếm bị nhốt giữa tầng ngoài cùng với tầng thứ hai.

- Vậy mà, vậy mà năm loại trận pháp này lại kết hợp thành một thể?

Tần Vân kinh ngạc, hắn lúc này mới phát hiện, hai trận pháp lúc trước hắn xác định chỉ là một bộ phận của trận pháp khổng lồ.

Tầng ngoài cùng là nước chảy, tầng thứ hai là lửa thiêu, có vô số phù văn lưu chuyển, uy thế kinh khủng. Tại khe hở ở giữa, nước lửa va chạm ầm ầm, trận pháp vận chuyển không ngừng tấn công Tần Vân và một thanh bản mệnh Phi kiếm.

- Thịch... thịch... thịch... thịch....

Bản mệnh Phi kiếm dường như rơi vào vòng xoáy khổng lồ, gắng gượng, lại không ngừng đã bị chấn động.

Mà phi kiếm bên trong, chân nguyên không ngừng bị tiêu hao, tiêu hao với tốc độ còn nhanh hơn so với ngự kiếm phi hành, Tần Vân chỉ là Hậu Thiên cảnh giới, chân nguyên ẩn chứa bên trong phi kiếm cũng chưa đủ hùng hậu.

- Không ổn rồi, một khi chân nguyên bên trong bản mệnh Phi kiếm tiêu hao hết, uy lực giảm đi chỉ sợ trốn không thoát, bản mệnh Phi kiếm cũng sẽ bỏ mất tại đây! Đi!

Tần Vân không dám kéo dài thời gian, nếu bản mệnh Phi kiếm bị mất vậy thất bại thảm hại rồi, đừng nói tới cứu phụ thân.

- Ầm!

Phi kiếm màu bạc toàn lực tấn công bên tầng ngoài cùng, dòng nước trong tầng ngoài bị chấn động, lần tấn công thứ hai mới miễn cưỡng đâm thủng được một lỗ, bản mệnh Phi kiếm lập tức chui ra tìm đường sống, vèo, nhanh chóng biến mất ở trên trời.

Công Dĩ quận thủ mang người rời Lục Phiến môn, đang trên đường quay về quận Thủ phủ.

- Hả?

Công Dĩ quận thủ xốc màn che lên, nghiêng người nhìn phương hướng quận Thủ phủ, nhìn thấy bên ngoài quận Thủ phủ có một luồng sáng tựa cái vung bao phủ, khóe miệng cười lạnh.

- Mấy trăm quận Thủ phủ ở Thiên hạ Thập Cửu Châu toàn bộ đều là triều đình hao phí sức lực bố trí, muốn vào quận Thủ phủ ám sát? Thật là không biết tự lượng sức!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Dâng Thư Triều Đình

Hôm nay ngày mười sáu tháng mười thật quá náo nhiệt.

Vốn là tân nhiệm quận thủ Công Dã Bính phái quan binh bao vây Tần phủ, muốn bắt giam người của Tần gia! Giọng nói của Tần gia Nhị công tử như thanh âm của trời vang lên, vọng xa khắp toàn thành, nói là:

- Tân nhiệm quận thủ hãm hại.

- Giết chết Thủy Thần đại yêu là hãn cùng với một vị đệ tử Thần Tiêu môn...

Cuối cùng Tần gia Nhị công tử mang theo người nhà dễ dàng chạy trốn, đám quan binh cũng chỉ bị thương nhẹ, cũng không có ai mất mạng. Sau lưng có không ít binh sĩ thầm cảm tạ Tần gia Nhị công tử.

Chỉ một lát sau, Lục Phiến môn lại xảy ra động tĩnh lớn.

Đại lao Lục Phiến môn bị sụp! Tù phạm Tần An bị giam giữ bị cướp đi, Tần An vốn là huynh trưởng của Tần gia Nhị công tử.

Lại một canh giờ nữa.

Quận Thủ phủ xảy ra chuyện, một trận pháp cực lớn bao phủ toàn bộ quận Thủ phủ, rất hoa mỹ, lại vô cùng chói mắt khiến vô số dân chúng đều thấy được đại trận khó gặp ở quận Thủ phủ. Lại có lời đồn, Tần Liệt Hổ - phụ thân của Tần Vân - bị giam giữ tại quận Thủ phủ.

Nhiều chuyện như vậy, Quảng Lăng quận trước đây đúng là khó gặp. Khắp nơi đều bàn tán. Đêm buông xuống, tại tửu lâu càng vô cùng náo nhiệt.

Trong một gian phòng trang nhã, có mấy thương nhân đang thoải mái uống rượu, còn ra lệnh cho người hầu ra cửa canh giữ.

- Ha ha, thoải mái thoải mái.

- Quận thủ lòng dạ hiểm độc cũng có ngày như vậy.

- Lúc hấn bức bách chúng ta, chúng ta đương nhiên ngoan ngoãn cúi đầu, nhưng bức đến Tần Vân công tử, vị tân nhiệm quận thủ này có lẽ đã tính sai rồi, đã chọc nhăm tổ ong.

Những thương nhân bàn luận.

Ở một trạch viên hào hoa xa xỉ khác.

- Mấy nghìn quan binh cũng không làm gì được, quân thân vệ cũng vô dụng! Đại lao Lục Phiến môn sụp đổ, tân quận thủ chỉ có thể trốn ở quận Thủ phủ rồi, ha ha...

- Thật hy vọng quận thủ lòng dạ hiểm độc kia lúc ở bên ngoài, bị Tần Vân ám sát, giết chết lão gia hỏa này, trừ hại cho chúng ta.

- Nhỏ giọng, nhỏ giọng chút.

- Yên tâm, ở trong phủ của ta không sao, ta còn đang tưởng tượng ra cảnh tân nhiệm quận thủ bị giết chết.

- Chỉ là ám sát quận thủ là tội lớn, như vậy Tần Vân công tử cũng xong rồi.

Yến Phượng lâu.

- Tiểu Sương, hôm nay có nhiều khách quý muốn gặp người.

Dì Tiết nói.

- Không gặp.

Trần Sương cô nương lãnh đạm nói:

- Đều muốn hỏi thăm chuyện của Vân ca ca. Vân ca ca hôm nay thân ở chỗ nguy hiểm, ta không có lòng dạ nào cùng bọn hăn nhiều lời.

- Được được được, ta đi từ chối bọn họ.

Dì Tiết gật đầu.

Toàn thành từ hào phú đại tộc, cho tới bá tánh bình dân, thậm chí lưu manh côn đồ, tất cả đều bàn tán xôn xao, tất cả đều đứng về phía Tần Vân.

- Lũ dân đen này.

Công Dĩ Bính mặc thường phục mang theo thủ hạ, dạo một vòng trong thành, bên tai nghe được những điều ấy làm sắc mặt hăn trở nên âm trầm

Trở về quận Thủ phủ.

- Dùng thật nhiều tiền, không cần sợ tốn kém, người hãy nghĩ cách hủy hoại thanh danh của Tần Vân cho ta.

Công Dĩ Bính liếc mắt nói với tùy tùng sau lưng.

- Đặc biệt là sự việc giết chết Thủy Thần đại yêu... Hãy nói cho lão bách tính biết rõ, giết chết Thủy Thần đại yêu chính là đệ tử Thần Tiêu môn. Tần Vân căn bản là không tham dự. Hăn là tiểu nhân cấu kết với yêu quái, cố ý khoát lác.

- Xin đại nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ làm ổn thoả, một đám thư sinh cùng lưu manh đều ngoan ngoãn nghe lời, không tới mấy ngày, toàn bộ Quảng Lăng quận sẽ đầy tiếng mắng chửi Tần Vân.

Tùy tùng tự tin nói.

- Tranh thủ thời gian đi đi.

Công Dĩ Bính phát tay.

- Vâng.

Tùy tùng lập tức lui ra.

Công Dĩ Bính nhíu mày, suy tư nói:

- Chuyện thanh danh dễ giải quyết, ta khống chế toàn bộ nơi này, muốn hủy hoại thanh danh của hãn thực dễ dàng, nhưng bây giờ hãn đang ẩn nấp, một người tu hành lợi hại ẩn nấp, ta không có cách nào tìm được hãn.

- Làm sao bây giờ? Hai kế hoạch quan trọng đều đã thất bại.

Công Dĩ Bính cũng có chút buồn rầu.

Đi Tần phủ bắt người, cạm bẫy ở Lục Phiến môn... Tất cả đều thất bại!

- Hiện tại, chỉ có thể ép hãn chủ động hiện thân.

Công Dĩ Bính quay đầu nhìn về gian phòng cách đó không xa, là nơi giam giữ Tần Liệt Hồ.

- Đưa hình cụ đến phòng Tần Liệt Hồ, ta muốn hầu hạ hãn thật tốt!

Trên mặt Công Dĩ Bính lộ ra vẻ dữ tợn.

- Vâng.

Cách đó không xa hộ vệ lập tức tuân mệnh.

Bên ngoài tuy rằng đều truyền ra lời đồn, đại loại là: Tần Vân thật lợi hại! Chống lại được quan binh, xông vào Lục Phiến môn, quận Thủ phủ... nhưng bản thân Tần Vân có một loại cảm giác vô lực.

Ngoài cửa sổ, trăng treo cao lơ lửng giữa trời.

Tần Vân vốn đang cầm bút lông viết chữ, lúc này buông bút xuống, nhìn ra bên ngoài, nhìn ánh trăng sáng.

- Không biết phụ thân hiện tại thế nào.

Tần Vân yên lặng thầm.

- Trận pháp ở quận Thủ phủ ta không có hy vọng phá vỡ. Lúc trước thật may là phi kiếm tiến vào dò xét, nếu là bản thân tự đi vào, sợ là sẽ chết ở quận Thủ phủ rồi.

Đại trận kinh hoàng kia, nếu thực sự đi vào, đối mặt uy lực của lửa và nước, Tần Vân cũng chỉ có thể thi triển Chu Thiên Kiếm Quang hộ thể! Nhưng nếu dùng hộ thể không thể lao ra khỏi trận pháp, đợi đến khi chân nguyên tiêu hao hết, hẳn cũng sẽ ở dưới uy lực của lửa và nước mà hóa thành tro.

- Đây vẫn chỉ là khe hở tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai, phi kiếm của ta không thể tiếp tục xâm nhập.

Tần Vân khẽ lắc đầu.

- Khó trách toàn bộ thiên hạ cũng không nghe được ai có bản lĩnh ám sát quận thủ thành công tại quận Thủ phủ.

- Thế nhưng...

- Phụ thân bị giam giữ tại quận Thủ phủ.

Tần Vân trong lòng như có lửa đốt, không biết phải làm thế nào.

- Đi.

Hắn lại vung tay lên, một thanh phi kiếm trong nháy mắt ra khỏi trạch viện, trong đêm tối tiến về phía quận Thủ phủ, dừng tại bụi cỏ ở bên ngoài quận Thủ phủ. Ở nơi này hắn có thể cảm ứng được phòng giam giữ phụ thân Tần Liệt Hổ.

- Hả?

Tần Vân sắc mặt đột nhiên thay đổi, ánh mắt đỏ lên.

- Phụ thân!

Tần Vân có thể xuyên thấu qua bản mệnh Phi kiếm cảm ứng, biết được ở phòng giam đằng kia, phụ thân nửa người trên để trần, trên thân đều là vết máu, huyết nhục mơ hồ, phụ thân nằm trên mặt đất đau đớn run rẩy.

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết.

Tần Vân đáy mắt đỏ hoe, lửa giận sục sôi.

- Công Dã Bính, người khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!

Trong lòng hắn hiện tại có một loại cảm xúc rất mãnh liệt, đó chính là muốn xông vào quận Thủ phủ giết người.

Nhưng những năm tháng ở bên ngoài ngao du, ở Bắc Địa biên quan nhiều lần trải qua sinh tử làm cho Tần Vân hiểu rõ, cái đầu nóng vội cũng vô dụng, không có hy vọng nào mà đi đốc sức liều mạng, hoàn toàn chính

là chịu chết, là một hành động ngu xuẩn nhất. Bản thân hẳn chết rồi, một nhà đại ca còn có mẫu thân phải làm thế nào? Bọn hẳn hôm nay đều là tội nhân, không thể tự do ở bên ngoài.

Muốn đi cứu, nhưng không có năng lực chỉ có thể trơ mắt nhìn phụ thân chịu tội.

- Phụ thân.

Tần Vân trở về phòng, hướng về phía quận Thủ phủ quỳ xuống.

- Là con vô dụng khiến người chịu khổ! Người phải cố gắng chịu đựng thêm, con nhất định cứu người ra! Thù này, con nhất định sẽ báo!

Tối nửa đêm.

Tần Vân một mình trong sân uống rượu, uống rượu cho vơi sầu nhưng càng sầu thêm, vừa nghĩ tới phụ thân ở nơi đó chịu khổ, Tần Vân không có cách nào chợp mắt được, mắt vừa nhắm lại, tình cảnh của phụ thân ở đó lại hiện ra.

- Vân nhi, con chưa ngủ sao?

Mẫu thân Thường Lan bước vào phòng.

- Mẫu thân.

Tần Vân nhìn mẫu thân.

- Đang phiền lòng chuyện của phụ thân con sao?

Thường Lan thở dài nói:

- Người sống trên đời đều có sinh tử, ban đầu ở trong thôn bị yêu quái bắt đi, thôn làng bị chết rất nhiều. Nếu như chuyện này không vẫn hồi được

cũng là kiếp nạn của ông ấy, phải nhận thôi. Con cố hết sức là được rồi. Ta và phụ thân con cũng đã lớn tuổi như vậy, ở trong thôn của chúng ta, người có thể sống tới tuổi này là trường thọ rồi.

- Mẫu thân, đừng nói nữa.

Tần Vân trầm giọng nói:

- Nhất định sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp.

Lại nghĩ tới ba phong thư đã gửi đi, ba phong thư này là cơ hội để hăn xoay chuyển thế cục.

Sáng sớm ngày hôm sau, một phong thư trong số đó đã đưa đến phủ của Ôn quận thủ.

Tiền châu, phía nam Giang châu phồn hoa.

Quận Ba Lĩnh thuộc một trong hai quận thành lớn nhất ở Tiền châu, một quận có nhân khẩu hơn một nghìn vạn, lại là nơi Châu Mục đại nhân quản lý.

Ôn quận thủ lúc đó, nay đã thăng chức làm quận thủ của quận Ba Lĩnh rồi! Đây là quận lớn có nghìn vạn nhân khẩu, chính là quan tứ phẩm. Theo lý thuyết vốn là quan lớn, nhưng bởi vì nơi này thuộc sự quản lý của Châu Mục đại nhân, phía trên có Châu Mục đại nhân giám sát, Ôn quận thủ cũng bị khống chế ít nhiều. Dù sao Ba Lĩnh quận có không ít phú hào muốn nịnh bợ Châu Mục đại nhân, làm cho Ôn quận thủ chịu không ít sỉ nhục, còn phải thường xuyên đi bái kiến Châu Mục đại nhân.

Châu Mục đại nhân, thống trị toàn bộ Tiền châu, nhất ngôn cửu đỉnh.

Hăn chỉ có thể nhu thuận phục tùng.

- Phụ thân, là tin từ Tần Vân huynh.

Ôn Trùng đem một phong thư đưa tới đúng lúc phụ thân hắn đang ăn điểm tâm.

- Thư của Tần Vân?

Ôn quận thủ ngạc nhiên nhận thư, đảo mắt nhìn, sắc mặt liền hơi hơi trầm xuống.

- Hừ, hay cho một Công Dã Bính! Hắn nói Tần Liệt Hồ cầu kết với yêu quái, nhưng Tần Liệt Hồ lúc trước là thủ hạ của ta, đây là muốn nói ta không biết nhìn người sao?

Ôn quận thủ sắc mặt khó coi.

- Tần Vân cùng Y Tiêu giết Thủy Thần đại yêu, lập công lớn như vậy, hắn vậy mà cũng dám động thủ, phía sau chắc chắn có âm mưu.

- Trùng nhi, nhanh chóng phái người điều tra xem sự tình có như lời Tần Vân nói hay không?

Ôn quận thủ ra lệnh.

- Vâng.

Ôn Trùng gật đầu.

Tiền châu cách Giang châu không xa, xế chiều hôm đó, Ôn Trùng đã điều tra rõ tình hình.

- Tốt, ta liền dâng tấu lên triều.

Ôn quận thủ ánh mắt sắc lạnh.

- Muốn ỉa trên đầu ta, người nghĩ ta dễ bị ức hiếp sao?

Mà tối hôm đó, hai phong thư khác cũng đã gửi tới Tân châu Khiêm Hầu phủ và phủ Vương lão tướng quân ở Bắc Địa biên quan.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Phiêu Thủy Tiên Thạch

Dãy núi nguy nga này là một trong những cửa ải hiểm yếu ở Bắc Địa, tên là 'Huyết Phong quan' cũng là nơi Tần Vân từng ở ba năm.

Tộc trưởng Huyết Phong quan có kinh nghiệm kinh doanh, từ lâu đã biến nơi này trở thành một tòa thành lớn!

Bên trong Huyết Phong quan, một trạch viện rộng hai mẫu, chính là phủ đệ của Vương lão tướng quân.

- Là tin của Tần Vân tiểu tử? Mới trở về hơn nửa năm đã gửi thư sao?

Wang Lao Xiang quân lừng hùm vai gấu, râu tóc bạc trắng, hơn nửa đời người đều ở Bắc Địa biên quan cùng Yêu tộc chém giết. Hắn cười cười mở thư ra, vừa đọc xong sắc mặt liền đổi.

- Lễ nào lại như vậy! Quận thủ quản lý một phương, triều đình ban cho hắn quyền hành, là vì đối phó với yêu ma! Hắn lại ra tay với công thần, vu tội cho phụ thân Tần Vân. Tần Vân vốn là công thần, cũng là người tu hành, lần này bị người hãm hại, sự việc này chắc chắn không bình thường.

Wang Lao Xiang tướng quân trong mắt lạnh lẽo. Công thần lập chiến công ở Bắc Địa biên quan, quan viên địa phương nếu muốn khiển trách, hoặc là chém đầu... đều phải thông truyền cho quân đội.

Vì vậy bọn họ thường không dám tùy tiện ra tay với công thần, càng huống chi là người tu hành. Tuy nhiên quân đội không có tư cách nhúng tay vào chuyện của các quận huyện. Quận thủ dù sao cũng là người có quyền

sinh sát ở một vùng, có bằng chứng đưa ra, quân đội cũng không có cách nào cản được.

- Tần Vân tiểu tử sẽ không nói láo, nhưng vẫn phải điều tra lại cho rõ.

Vương lão tướng quân trong lòng tức giận, nhưng chinh chiến nhiều năm sớm đã luyện thành thói quen, không thể nghe tin từ một phía.

- Nếu như điều tra chuyện này có thực, ta nhất định phải dâng tấu lên triều!

Nếu là quan viên bình thường làm khó tướng sĩ, Vương lão tướng quân sẽ mời hảo bằng hữu hỗ trợ, chuyện này có thể giải quyết được, nhưng đây lại là quận thủ đứng đầu một phương.

Toàn bộ Giang châu, người có thể đối phó được với quận thủ cũng chỉ có Châu Mục đại nhân! Giang châu Châu Mục đức cao vọng trọng ở Đại Xương vương triều, Vương lão tướng quân luận về chức quan vẫn kém Châu Mục đại nhân rất nhiều, nhưng ông có thể dâng tấu lên triều.

Tần Vân lần này gửi ba phong thư, Ôn quận thủ, Vương lão tướng quân chức quan so với Công Dã Bính không cao hơn nhiều, nhưng đều có thể dâng thư lên triều đình. Mà phong thư thứ ba gửi cho 'Tiểu Hầu Gia', phía sau Tiểu Hầu Gia chính là Khiêm Hầu!

Khiêm Hầu địa vị cao không thua kém phe Châu Mục, thậm chí còn cao hơn.

Tân châu, Cực Ô thành.

Toàn bộ Cực Ô thành đều thuộc Khiêm Hầu phủ, bởi vì năm đó lúc phong hầu đã đem cả một vùng đều ban cho Khiêm Hầu!

- Ha ha, Vân Phong Tử gửi thư rồi, còn biết gửi thư cho ta cơ đấy.

Lý Du cười tủm tỉm mở thư ra, đọc xong sắc mặt biến đổi.

- Dám đối phó với huynh đệ của ta? Chúng ta ở Bắc Địa biên quan liều mạng giết yêu, về tới quê nhà lại bị cầu quan ức hiếp sao?

Lý Du tức giận nghiêng rằng, thế nhưng là bản thân hắn cũng chỉ là Tiểu Hầu Gia.

- Tìm phụ thân.

Lý Du lửa giận bùng bùng, mặc dù đối với phụ thân vẫn luôn kính sợ, nhưng lúc này vì huynh đệ, hắn cũng bất chấp.

Hắn cảm thấy, chỉ cần phụ thân giúp đỡ, chuyện này có thể giải quyết ổn thỏa. Hắn vội vã chạy đi.

Ngoài cửa một tòa trạch viện có người trông giữ, đó là một trung niên nam tử, là một người tu hành đạt tới Tiên Thiên Hư Đan Cảnh.

- Lục công tử.

Người trung niên thấp giọng nói:

- Hầu Gia đang tĩnh tâm, không có việc quan trọng không thể quấy rầy.

Khiêm Hầu... Là trung tâm của cả Khiêm Hầu phủ, bao gồm trạch viện của đám huynh đệ tử muội Lý Du, bao gồm cả mẫu thân cùng với đại nương, nhị nương... Còn có một ít tộc nhân Lý Gia, thêm vào đệ tử của Khiêm Hầu, mỗi trạch viện đều ở xung quanh Khiêm Hầu! Khiêm Hầu phủ có quyền thế lớn như vậy, toàn bộ đều là vì Khiêm Hầu.

- Ta muốn gặp phụ thân.

Lý Du liền nói.

Người canh cửa có chút kinh ngạc, khẽ gật đầu:

- Được, thuộc hạ đi truyền lời.

- Hầu Gia.

Người trung niên cung kính mở miệng nói, thanh âm cũng truyền đến trong đại viện:

- Lục công tử muốn gặp ngài.

- A, là Du Nhi? Vào đi.

Bên trong truyền đến một âm thanh ôn hòa.

Lý Du lúc này mới đẩy cửa vào.

Bên trong đại viện có bãi cỏ vườn hoa cùng một hồ nước. Hồ nước rộng ba, bốn mẫu, một nam tử mặc áo bào đen, khoanh chân bên hồ, mặt hướng về phía hồ. Nghe được tiếng bước chân, nam tử áo bào đen đứng lên, vẻ mặt tươi cười đi về phía Lý Du.

Lý Du thận trọng đi tới, dù ở Bắc Địa biên quan tôi luyện, nhưng đối mặt với phụ thân, cho dù phụ thân luôn ôn hòa, nhưng hãn vẫn làm thấy có áp lực vô hình.

Hãn biết rõ... Phụ thân đáng sợ đến mức nào.

Thời điểm hãn thấy phụ thân tức giận, đó là cả thiên địa đều tức giận!

- Du Nhi, có việc thì cứ nói đi.

Khiêm Hầu cười, người nhi tử thứ sáu của hãn một mình chạy tới Bắc Địa biên quan chém giết mấy ngày, hãn đối với nhi tử này xem trọng hơn rất nhiều.

- Đây là thư của huynh đệ Tần Vân, người mà nhi tử kết giao tại Bắc Địa biên quan.

Lý Du đưa một phong thư ra.

Khiêm Hầu cau mày nói:

- Không phải hãn đòi người cho ít lợi lộc gì chứ?

Từ khi Lý Du bại lộ thân phận, kẻ muốn nịnh bợ Lý Du, đều vì muốn một ít lợi lộc.

- Không phải, không phải! Tần Vân không phải loại người đó, hãn là huynh đệ sinh tử của nhi tử, là người có thể phó thác sinh tử.

Lý Du liền nói:

- Không có hãn, tiểu đội lúc trước của bọn nhi tử đều chết cả.

- Vậy sao?

Khiêm Hầu cầm phong thư, bình tĩnh đọc. Hãn đã chứng kiến bao nhiêu sóng gió, nhìn thấy bao nhiêu tranh đấu trong chốn quan trường, cũng không quá ngạc nhiên.

- Được rồi, người lui ra

Khiêm Hầu gật đầu nói.

- Phụ thân, người có thể giúp đỡ được không, nhi tử cầu xin người.

Lý Du khẩn cầu.

Khiêm Hầu thấy thế sắc mặt hơi đổi. Nhi tử của hãn mọi ngày quật cường, vậy mà lúc này lại hạ mình cầu hãn? Hãn bình thường không có

nhều thời gian chung sống với người nhà, phần lớn thời gian đều dành cho tu hành, nhưng đối với con cái như thế nào lại không quan tâm?

- Ta sẽ điều tra chân tướng.

Khiêm Hầu nói:

- Nếu như là lời thực, lúc đó ta sẽ an bài cho người dâng tấu là được, ta không cần tự mình dâng tấu.

Nếu là hấn tự mình dâng tấu, sợ là sẽ kinh động Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng tuy rằng ngồi ở trên ghế rồng hơn ba trăm năm, nhưng thực tế sự vụ đều do các trọng thần xử lý, chỉ có những việc trọng đại khó lường mới bẩm cáo lên Nhân Hoàng. Ví dụ như việc Khiêm Hầu dâng tấu chẳng hạn, có thể trực tiếp đưa tấu tới trước mặt Nhân Hoàng luôn.

- Vậy quá tốt rồi.

Lý Du vui mừng, phụ thân hấn một khi đáp ứng là sẽ làm.

- Đi đi, người phải dụng công tu luyện nhiều hơn, sớm bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Khiêm Hầu nói.

- Vâng, hài nhi cáo lui.

Lý Du ngoan ngoãn lui ra, Khiêm Hầu đưa mắt nhìn nhi tử rời đi, lúc này mới quay người, mặt hướng hồ nước khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Lý Du rời khỏi nơi tu hành của phụ thân, trong lòng kích động không ngừng. Phụ thân thương yêu nhất là trưởng tử. Dù sao đại ca cũng đạt tới

Tiên Thiên Thực Đan Cảnh rồi, hôm nay cũng đã cầm quyền ở một phương. Hẳn đứng thứ sáu, thực lực yếu hơn rất nhiều.

Lý Du rất mau đi tới một lầu các tao nhã có tên 'Tàng Bảo'.

- Tiểu Du?

Trong lầu các có một lão giả đang nằm ở đó, lão giả thấy hẳn liền ngồi dậy, cười cười nhìn Lý Du.

- Vương gia gia, nhờ người tìm giúp diệt nhi tìm một viên 'Phiêu Thủy tiên thạch' ở trong Tàng Bảo.

Lý Du liền nói.

Lão giả nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Du, người đã Luyện Khí tới tầng mười hai rồi. Phiêu Thủy tiên thạch cũng chỉ giúp người bớt một năm rưỡi khổ công mà thôi, người cũng không cần phải dùng nó?

- Vương gia gia, người cứ lấy ra đi, đừng quan tâm diệt nhi dùng nó làm gì.

Lý Du thúc giục.

- Cũng được, nhưng Tiểu Du, ngân lượng không thể thiếu đâu.

Ông già liền nói.

- Tám mươi vạn lượng bạc, đủ không?

Lý Du nói:

- Làm như diệt nhi mua cả Tàng Bảo các vậy, nhưng mà diệt nhi phải nợ mấy ngàn đấy.

- Được.

Lão giả tủm tỉm cười mà gật đầu. Từ trong Tàng Bảo lão giả đem một hộp báu đi ra, mở trước mặt Lý Du. Trong hộp có một viên đá trong suốt to bằng nắm đấm tay, nhìn xuyên thấu có thể mơ hồ thấy lớp sương mù màu xanh đang không ngừng chuyển động bên trong. Đây chính là trân phẩm quý hiếm 'Phiêu Thủy tiên thạch'.

- Tốt rồi.

Lý Du vui mừng đóng nắp hộp, quay đầu rời đi.

- Uy thúc, nhờ người giúp ta một việc, đi một chuyến tới Giang châu Quảng Lăng!

Lý Du tìm một vị môn khách ở Khiêm Hầu phủ, bình thường lúc đi ra ngoài, là Uy thúc này chịu trách nhiệm bảo vệ Lục công tử.

Uy thúc, cũng là một đệ tử của Khiêm Hầu.

- Dựa theo cách thức liên lạc trong thư, thúc hãy tìm Tần Vân, giao Phiêu Thủy tiên thạch này cho hắn.

Lý Du nói:

- Hắn nếu đưa một triệu lượng bạc cho thúc, thúc đừng lấy, chỉ cần lấy tám mươi vạn hai lượng bạc là đủ rồi. Nếu như hắn không có đủ bằng đó bạc cũng không sao.

- Không có bạc cũng cho hắn?

Uy thúc kinh ngạc.

- Cho hắn.

Lý Du gật đầu.

- Nhưng trong thư hãn đã nói trả một triệu lượng bạc, theo như hiểu biết của ta về hãn, hãn tuyệt đối có đủ số bạc đó, chúng ta lấy tám mươi vạn hai là đủ rồi, ta không thể lấy nhiều tiền của huynh đệ được.

- Được, ta sẽ đi ngay bây giờ, khoảng sáng sớm ngày mai sẽ tới Quảng Lăng.

Uy thúc gật đầu.

Lý Du mỉm cười:

- Cực khổ cho Uy thúc rồi.

Uy thúc lập tức biến ra một tầng sương mù màu đỏ, sau đó bay ra khỏi Khiêm Hầu phủ, bay lên tầng mây, hướng Giang châu mà bay đi.

Lý Du nhìn theo màn sương mù đó, thấp giọng nói:

- Vân Phong Tử, những việc ta có thể làm đều đã làm, người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Bước Vào Tiên Thiên (Thượng)

Sáng sớm, Tần Vân cùng mẫu thân, đại ca cùng nhau ăn điểm tâm, sau đó hắn một mình đi dạo ngoài phố.

Hắn lại thi triển thần ẩn thuật, đi lẩn trong đám người phàm.

- Phụ thân bị giam giữ trong quận Thủ phủ, ta không có cách nào giải cứu! Công Dã Bính, hắn là quan viên trong triều, nắm trong tay pháp luật, nhưng hắn nói phụ thân ta cấu kết với yêu quái, chứng cứ đưa ra là bản thân hắn ngụy tạo!

Tần Vân nóng ruột. Huyện lệnh, quận thủ chương quản một phương, đặc biệt triều đình vì để đối phó với yêu ma, ban cho Huyện lệnh, quận thủ quyền hành to lớn.

Phá nhà diệt môn, đều là chuyện nhỏ.

- Ba phong thư của ta.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Cơ hội để ta xoay chuyển thế cục, một nửa dựa vào một thanh phi kiếm, một nửa dựa vào ba phong thư ấy!

Giống như hôm qua, Tần Vân vừa suy nghĩ vừa dạo một vòng, bỗng nhiên mắt hắn sáng rực lên, tim đập thình thịch.

Hắn thông qua bản mệnh Phi kiếm cảm ứng được trên một cây liễu cách trăm trượng, bị người khắc một ký hiệu vòng tròn lên.

- Người của Tiểu Hầu Gia đến rồi?

Tần Vân trong lòng kích động, đây là tín hiệu hẹn ước hắn viết ở trong thư. Hắn liền đi tới hướng đó, bên cạnh cây liễu chính là 'Đông Lai khách trọ'.

Tần Vân liền đi vào khách trọ, trong khách trọ, một nam tử trung niên đang uống sữa đậu nành và ăn bánh bao. Hắn nhìn thấy Tần Vân, mắt sáng lên, uống một hơi cạn sạch, đứng dậy dùng truyền âm nói:

- Lý Du công tử nhờ ta tới đây.

- Tiểu Hầu Gia?

Tần Vân cũng truyền âm đáp lại.

Lý Du, năm đó tại Bắc Đại biên quan hắn dùng tên giả 'Hầu Tài', từ đầu là người ít xuất hiện nhất trong đám người tu hành, tuổi lại còn nhỏ, tương đối là đơn thuần, bọn Tần Vân đều gọi hắn là 'Tiểu Hầu Tử', trên chiến trường coi Lý Du như tiểu đệ đệ mà chăm sóc. Trải qua nhiều lần sinh tử, Hầu Tài dần trưởng thành, mọi người còn phát hiện ra hắn có đủ loại đạo phù bảo bối. Nhiều đồng đạo trong lúc gặp nguy hiểm, đều là do Hầu Tài xuất ra bảo bối cứu mạng. Trải qua thời gian tôi luyện rèn rũa, pháp thuật của Hầu Tài càng thêm thuần thực, thực lực tăng mạnh.

Thời gian dần trôi qua, mọi người gọi hắn là 'Gia', sau đó xuất hiện ngoại hiệu 'Tiểu Hầu Gia' này.

Lúc trước trong đội ngũ Tiểu Hầu Gia cũng là nòng cốt. Tần Vân chém giết chính diện, sở trường phòng thủ, thời khắc mấu chốt có thể mang theo mọi người chạy trốn. Tiểu Hầu Gia có đủ loại pháp bảo, thực lực cũng không thua kém Tần Vân, chỉ là Tiểu Hầu Gia luôn bội phục Tần Vân.

- Chỉ cầm một thanh thần binh bình thường, có thể mạnh như vậy, Vân Phong Tử, người khiến kẻ tu luyện nhiều loại pháp thuật, có nhiều đạo phù bảo bối như ta làm sao chịu nổi.

- Người cũng có thể cầm lấy kiếm xông lên phía trước mà.

- Đừng, ta sợ.

Cảnh tượng lúc trước tất cả hiện rõ trước mặt.

- Chúng ta lên trên lầu nói.

Người nam tử tuổi trung niên nói. Hai người đi dọc thang lầu lên lầu, bước vào một gian phòng khác.

Trong phòng khách, có cái bàn, Nam tử trung niên đóng cửa phòng, sau đó cười nói:

- Ta tên là Cát Uy, tối hôm qua Lục công tử ra lệnh, ta liền lập tức dâng vân bay tới đây, suốt một đêm phi hành đã tới Quảng Lăng nửa canh giờ trước. Ta còn tưởng sẽ phải ở đây chờ một hai ngày, đã thuê một phòng trọ, vừa mới xuống lầu ăn tạm vài thứ Tần Vân người đã tới.

- Cát Uy đạo huynh là suốt đêm phi hành sao?

Tần Vân khom người hành đại lễ.

- Vất vả cho đạo huynh rồi.

- Không cần khách khí, người muốn tạ ơn hãy tạ ơn Lục công tử.

Cát Uy lấy một chiếc hộp từ trong ngực áo ra, đặt lên bàn:

- Đây là đồ Lục công tử nhờ ta đưa tới.

Tần Vân lên mở ra. Bên trong hộp báu là một khối đá, khối đá mờ mờ, bên trong dường như phảng phất thấy sương mù màu xanh biếc đang không ngừng chuyển động, đúng như mộng như ảo.

- Phiêu Thủy tiên thạch.

Tần Vân lộ vẻ vui mừng, khép lại hộp báu, liền lập tức từ túi bên hông lấy ra hai chồng ngân phiếu dày:

- Đây là một triệu lượng ngân phiếu.

Nam tử trung niên từ một chồng nhặt ra vài tờ, cười nói:

- Lục công tử ra lệnh, chỉ cần cầm tám mươi vạn hai, không thể cầm nhiều hơn.

Tần Vân sửng sờ, khẽ gật đầu.

Hắn cũng hiểu rõ tính tình của Tiểu Hầu Gia. Nếu như hắn đã nói chỉ cần cầm tám mươi vạn hai, chính là Tiểu Hầu Gia đã dùng tám mươi vạn hai để có được viên Phiêu Thủy tiên thạch này!

- Được.

Tần Vân gật đầu. Huynh đệ sinh tử, không cần phải nói quá nhiều.

- Ta cũng không ở đây lâu, còn phải đi về phục mệnh.

Cát Uy nói. Tần Vân lập tức tiễn đưa hắn xuống lầu.

Một lát sau.

Tần Vân trở về phòng trong trạch viện, ánh nắng mặt trời buổi sớm xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu rọi căn phòng, cũng chiếu rọi viên Phiêu Thủy tiên thạch kia.

- Phiêu Thủy tiên thạch.

Tần Vân nhìn viên Phiêu Thủy tiên thạch.

- Lúc trước khi Y Tiêu rời đi, ta tưởng rằng có thể yên tĩnh tu hành, tháng hai sang năm là có thể vào cảnh giới Tiên Thiên. Vậy là đủ rồi. Lúc ấy ta vẫn nghĩ, thời gian không vội, nhưng bây giờ phụ thân ở quận Thủ phủ chịu khổ, qua một ngày ta đều cảm thấy tim như bị đao cắt, cảm thấy mình tu hành quá chậm.

- Thật may Tiểu Hầu Gia có thể tìm Phiêu Thủy tiên thạch tới, ta có thể đẩy nhanh được mấy tháng khổ tu, chỉ là nhanh hơn được mấy tháng lại tiêu hao một viên Phiêu Thủy tiên thạch. Đám hoàng tử hoàng tôn quyền quý cũng là dùng phương pháp này để tu luyện tốc hành.

Phiêu Thủy tiên thạch cũng không phải dùng như vậy! Cách dùng tốt nhất của nó là để tạo căn cơ tu luyện cho hài đồng.

Nó có thể giúp cao thủ Luyện Khí tăng mười hai tiết kiệm một năm rưỡi thời gian, nhưng nếu để có luyện khí hài đồng sử dụng sẽ tiết kiệm được mấy năm đó. Cái gọi là 'Trước hai mươi tuổi không vào Tiên môn, cả đời vô vọng', nếu như có thể dựa vào một viên Phiêu Thủy tiên thạch, tiết kiệm thời gian mấy năm, ví dụ như đưa trẻ mười một mười hai tuổi đạt được Luyện Khí tầng chín, hy vọng mở Tiên môn lớn hơn rất nhiều.

Một viên Phiêu Thủy tiên thạch, đủ khiến cho các đại gia tộc như Hồng gia dốc toàn tài lực! Coi như là tạo căn cơ cho hài đồng, cũng không phải gia tộc bình thường có được. May mắn Tần Vân giết Thủy Thần đại yêu, có được một nửa tài sản tích lũy hơn hai trăm năm của nó.

- Trước đây ta suy đoán, hai hoặc ba tháng nữa sẽ bước vào Tiên Thiên.

- Hy vọng dựa vào viên Phiêu Thủy tiên thạch này có thể giúp là một mạch tiến vào Tiên Thiên.

Tần Vân khoanh chân ngồi trên giường, hít sâu một hơi, vung tay một cái, Phiêu Thủy tiên thạch liền bay đến trong lòng bàn tay.

Tần Vân lập tức khởi động Phiêu Thủy tiên thạch, một luồng tiên khí nhập vào trong cơ thể hắn. Sau khi luồng tiên khí tiến vào, toàn thân cảm thấy lạnh buốt lại vô cùng sáng khoái, luồng khí chạy qua các kinh mạch, tự nhiên khơi thông. Nó ở bên trong kinh mạch phát triển càng thêm mạnh mẽ, sinh lực càng trở nên càng được lấp đầy.

Tiên khí sau khi nhập vào đan điền, càng làm đan điền như được nở rộng có thể chứa được nhiều hơn chân nguyên.

Thực ra, Luyện Khí tu hành bình thường, chính là khiến kinh mạch đan điền tự nhiên phát triển. Giống như một người muốn cao phải trải qua quá trình từ từ trưởng thành, không gấp được! Sự thay đổi của kinh mạch đan điền, vốn là trải qua năm tháng tích lũy, cũng không gấp được! Nhưng trong trời đất có một số vật kỳ diệu, ví như 'Thiên Niên Băng Ngọc Quả' có thể khiến người thoát thai hoán cốt thậm chí kéo dài hai mươi năm tuổi thọ.

Phiêu Thủy tiên thạch, cũng có thể làm cho kích mạch đan điền biến hóa kinh người, nhanh chóng phát triển, tiết kiệm cho người Luyện Khí tầng mười hai một năm rưỡi khổ công.

- Vù vù vù...

Tiên khí không ngừng hút vào trong cơ thể.

Mắt thường cũng có thể thấy, Phiêu Thủy tiên thạch vốn tựa như sương mù màu xanh biếc nay đã giảm bớt vài phần.

Đương nhiên, Phiêu Thủy tiên thạch chỉ có thể giảm bớt thời gian tu hành, còn căn bản để đột phá, ví dụ khai mở Tiên môn, ví dụ từ Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên, ví dụ nuôi dưỡng hồn phách... những thứ này Phiêu Thủy tiên thạch đều không làm được! Nó chỉ là kỳ vật giúp giảm bớt thời gian tu hành mà thôi.

- Nhị đệ đâu? Vì sao không ra ăn cơm?

Giữa trưa, Tần An hỏi.

- Nhị đệ của con nói muốn bế quan tu hành. Đừng đi quấy rầy hân.

Thường Lan nói.

Tần An có chút bận tâm:

- Hiện tại là thời khắc mấu chốt lại bế quan tu hành, có phải quá nóng vội rồi không? Việc tu hành phải nắm chắc, không thể nóng vội, nếu không căn cơ bất ổn, có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Thường Lan phu nhân cau mày nói:

- Được rồi, nhị đệ con là người tu hành, hiểu việc này hơn con nhiều. Chúng ta đừng quấy nhiễu cản trở là được rồi.

- Vâng.

Tần An nhìn xem một bên phòng,

- Hy vọng nhị đệ lần này bế quan tu hành, hết thảy đều thuận lợi.

Cửa phòng khép chặt, từ sớm đến trưa, tận buổi tối, thậm chí đêm khuya.

Tối nửa đêm.

Viên Phiêu Thủy tiên thạch trong tay Tần Vân, lớp sương mờ màu xanh biếc chỉ còn hai, ba phần. Tần Vân mở mắt, trong lòng khẽ động. Phiêu Thủy tiên thạch bay ra, rơi vào bên trong hộp báu.

- Đan điền đã viên mãn, Luyện Khí tầng mười hai cũng đạt cảnh giới cao nhất.

Mắt Tần Vân sáng lên, tràn đầy chờ mong:

- Kế tiếp, chính là bước vào Tiên Thiên.

Không ít người tu hành, kẹt tại cảnh giới cao nhất của Luyện Khí tầng mười hai, không cách nào đột phá. Bởi vì muốn cô đọng 'Hư Đan' bước vào Tiên Thiên, đối với chân nguyên yêu cầu cực cao.

Chẳng qua hồn phách Tần Vân mạnh mẽ đã đạt tới 'Thiên Nhân hợp nhất', lại nắm giữ hàm ý Thiên Đạo, tự nhiên có thể nắm chắc vượt qua được bước này.

Tần Vân thở nhẹ ra một hơi, nhắm mắt lại.

- Âm ầm...

Đan điền minh mông như biển, luồng chân nguyên khổng lồ cuộn lưu động, tạo thành vòng xoáy cực lớn, vòng xoáy lấp đầy đan điện, không còn một khe hở.

- Ngưng tụ!

Giờ khắc này, hết thủy sinh lực đều hóa thành chân nguyên trong đan điền, lấy Kiểm tiên truyền thừa pháp môn làm cơ sở, lấy Yên Vũ kiếm ý làm hồn, khống chế tất cả chân nguyên. Chỉ thấy trong đan điền vô số chân nguyên bắt đầu cô đọng tạo ra từng đạo kiếm khí. Bởi vì ẩn chứa Yên Vũ kiếm ý, mỗi một đạo kiếm khí đều phi phàm, mềm dẻo sắc bén, trong cơ

thể mấy trăm đạo kiếm khí nối tiếp nhau, tạo thành vòng xoáy không ngừng xoay tròn, giống như vòng âm dương vậy.

Ở trung tâm vòng tròn, có một điểm sáng được ngưng tụ, dần hình thành.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Bước Vào Tiên Thiên (Hạ)

Một điểm sáng được hình thành, trong đan điền có biến đổi cực lớn.

Vô số kiếm khí đều dung nhập vào điểm sáng đó, năng lượng chuyển hóa, kiếm khí làm cho điểm sáng đó lớn dần lên. Theo thời gian, điểm sáng cứ thế to lên, trở thành một hình tròn. Chỉ một lát sau, tất cả kiếm khí ở trong đan điền hết thấy đều chuyển hóa, ngưng tụ thành một khối hình tròn, lớn hơn 'Kiếm hoàn'.

Cái này chính là Hư Đan! Nếu cẩn thận cảm ứng, có thể phát hiện, nó chính là vô số sương mù hội tụ thành, bên trong mỹ lệ thần bí.

- Vù vù vù...

Lúc này, thiên địa linh khí không ngừng mãnh mẽ chuyển động trong cơ thể, không ngừng bị chuyển hóa, thật sự là vừa mới đạt tới cảnh giới 'Tiên Thiên Hư Đan Cảnh' sau khi chân nguyên trong cơ thể biến đổi chỉ còn lại một phần trăm, lúc này được thiên địa linh khí đến bổ sung, vừa mới bổ sung, chân nguyên liền khôi phục.

Đủ hai canh giờ, đan điền đã đạt trạng thái viên mãn.

Một viên Hư Đan so với bản mệnh Kiếm hoàn đường kính lớn gấp ba lơ lửng trong đan điền, có sương mù nhàn nhạt bao quanh. Bản mệnh Kiếm hoàn lơ lửng ở một bên cũng được lớp sương mù bao quanh.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Vân đang ngồi khoanh chân chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt có tia sáng kỳ dị, làn da cũng sáng rực, lục phủ ngũ tạng, gân cốt cơ bắp, đại não mắt mũi... khắp mọi nơi trên cơ thể đều như được lột xác, cái này là thay đổi cả sinh mệnh.

- Cuối cùng cũng bước vào Tiên Thiên, từ giờ đã có Tiên Thiên Sinh Mệnh. Nghe nói thời thượng cổ, một số ít Thần Ma trong Thiên Địa mới sinh ra đã có Tiên Thiên Sinh Mệnh, được xưng làm Tiên Thiên Thần Ma.

Tần Vân thấp giọng nói:

- Ta hôm nay mặc dù không sánh được với Thần Ma, thế nhưng đã thoát thai hoá cốt.

Hắn bước xuống giường. 'Phiêu Thủy tiên thạch' bây giờ chỉ còn một chút ít tiên khí, hắn cất nó vào túi Càn Khôn, sau đó mới mở cửa ra khỏi phòng.

Bây giờ nhìn về phía chân trời đã có thể thấy được vài tia sáng nhạt, chỉ là trên không trung ánh trắng lơ lửng, mắt thường vẫn có thể nhìn thấy.

Tần Vân nhìn quanh, một con kiến đang bò trong sân, hoa văn trên lưng nó, hắn đều có thể thấy rõ. Giọt sương đọng trên lá rơi xuống, hắn nghe được âm thanh thật nhẹ. Đây chính là sức mạnh của thoát thai hoá cốt, sư tử đá nặng mấy ngàn cân tiện tay cũng có thể ném xa trăm trượng, thực lực không thua gì Tiên Thiên Hư Đan Cảnh Đại Yêu.

Sở dĩ như vậy vì Tần Vân tu hành là truyền thừa cấp cao nhất!

Cần phải biết, giống như một ít nhị tam lưu tông phái, đạt tới Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, chân nguyên tinh thuần cũng chỉ so với lúc Tần Vân ở Luyện Khí tầng mười tầng mười một mà thôi. Cái đó là truyền thừa bình thường, có thể ngưng kết Hư Đan đã là điều không tưởng, căn bản không có cách nào một bước lên tới 'Thực Đan Cảnh'.

Mà coi như là đệ tử đứng đầu tu hành tông phái cũng có khác biệt. Lúc bước vào Tiên Thiên, mỗi một luồng chân nguyên của Tần Vân đều dung nhập với Kiếm ý, cuối cùng cô đọng ra 'Hư Đan'. Đây chính là điều hiếm thấy trong Kiếm tiên tông phái. Cho nên, Tiên Thiên Hư Đan chân nguyên của hắn so với nhị tam lưu tông phái tự nhiên cao hơn một tầng! Là truyền thừa cấp cao nhất, chân nguyên của hắn thanh thuần hơn rất nhiều.

Chân nguyên mạnh mẽ như vậy, thân thể thay đổi trở nên mạnh mẽ thế nào là điều không ai đoán được. Hơn nữa Tần Vân mạnh nhất là điều khiển phi kiếm.

- Lúc trước giống như một đứa trẻ, tuy rằng cảnh giới cực cao, cũng nắm giữ Thiên Nhân hợp nhất cùng với Kiếm ý, nhưng thực lực lúc trước thi triển có hạn.

- Hôm nay dường như trưởng thành! Vẫn ở cảnh giới ấy, lúc triển khai ra thật khác biệt.

Tần Vân khẽ vươn tay.

- Vèo.

Một thanh phi kiếm lơ lửng trên ngón tay, sức mạnh của Tiên Thiên chân nguyên truyền xuống, dẫn vào Thiên Địa Lực Lượng, nhanh chóng ngưng kết ra ngự kiếm phù văn.

- Vù vù.

Phi kiếm lơ lửng ở đó, mơ hồ cảm thấy sức mạnh kinh người. Bởi vì hôm nay đã có Tiên Thiên chân nguyên, dung nhập phi kiếm với Thiên Địa Lực Lượng mạnh gấp mấy chục lần, tùy ý điều khiển, tốc độ cũng nhanh hơn, càng thêm tinh diệu.

Cái này gọi là gốc rễ tăng lên, tự nhiên toàn bộ phương vị đều tăng lên.

- Luận về căn cơ chân nguyên, ta lúc này không thua gì Tiên Thiên Thực Đan Cảnh! Luận cảnh giới, trong số những người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh lại nắm giữ Thiên Đạo hàm ý không có nhiều.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Hơn nữa Kiếm tiên, vốn là được xưng một kiếm phá vạn pháp, am hiểu nhất công phạt. Ta tu luyện chính là pháp quyết phi kiếm lợi hại! Đến lúc đó chỉ cần dựa vào một lưỡi phi kiếm, hẵn không thể ngăn ta cứu phụ thân.

- Nếu như triều đình có thể phái người là điều tốt nhất, nếu không, ta cũng không trơ mắt nhìn phụ thân bị giết.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Hiện tại lập tức chọn một môn phi kiếm pháp quyết.

Tần Vân nắm bắt mỗi một giờ khắc trôi qua. Hẳn đã thuộc hết Kiếm tiên truyền thừa, trong đầu tự nhiên có một số pháp quyết phi kiếm. Pháp quyết phi kiếm chính là cách điều khiển phi kiếm, cũng có thể hình thành một số sát chiêu. Pháp quyết đều do các đời Kiếm tiên đúc kết. Tần Vân lúc trước chân nguyên quá yếu, tới thuật cơ bản nhất là ngự kiếm thuật đều dựa vào Thiên Nhân hợp nhất mới có thể thi triển, pháp quyết chính thức của phi kiếm cũng không thi triển được thế nên không cách nào tu luyện.

Hôm nay có thể tu luyện được rồi!

- Phi kiếm kiếm quyết, vốn là thông qua sự ảo diệu của thiên địa, ngộ ra chiêu số phi kiếm ngăn địch.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Ta đã có Yên Vũ kiếm ý, muốn nhanh đem kiếm pháp quyết tu hành đến cảnh giới cao thâm, lựa chọn Yên Vũ kiếm ý là phù hợp nhất.

Lúc Tần Vân đột phá Tiên Thiên, bắt đầu tu hành phi kiếm pháp quyết. Ở bên phía quận Thủ phủ, Công Dã Bính cũng đã rời giường bước ra khỏi phòng. Thủ vệ canh cửa cung kính nói:

- Quận thủ đại nhân.

Công Dã Bính gật gật đầu, thản nhiên đi tới phòng giam giữ Tần Liệt Hồ. Hắn nhìn xuyên qua cửa sổ vào trong phòng. Tần Liệt Hồ đang nằm ở góc tường, vết máu trên người đều đã khô, chăn màn đều không có! Công Dã Bính biết rõ Tần Liệt Hồ chính là Ngân Chương Bồ Đầu, có chút thực lực, tuy rằng đã tra tấn nhưng hắn khẳng định Tần Liệt Hồ còn sống.

- Quận thủ đại nhân, tối hôm qua lúc đại nhân đi ra, chúng thuộc hạ mới dùng hình.

Một thủ vệ chịu trách nhiệm trông coi Tần Liệt Hồ liền nói:

- Sợ hắn làm ồn tới đại nhân.

Một thủ vệ khác cũng nói:

- Xương cốt hắn quá cứng rắn, chỉ hừ vài tiếng, không hề kêu to.

Công Dã Bính gật đầu:

- Làm tốt lắm, chỉ là quá nhớ kỹ, ta muốn hắn còn sống!

- Hiểu rõ, tiểu nhân đều nhớ kỹ. Nếu là hắn chết, chúng thuộc hạ cũng phải bồi mạng.

Hai thủ vệ liền nói.

Công Dã Bính lại liếc mắt nhìn qua cửa sổ, sau đó rời đi.

- Tần Vân thật kiên nhẫn, lúc trước mấy lần ở bên ngoài quận Thủ phủ, cũng biết phụ thân hẳn bị tra tấn, nhưng vẫn không hiện thân.

Công Dã Bính cười nhạo.

Bản mệnh Phi kiếm cảm ứng phạm vi trăm trượng, lúc ở ngoài quận Thủ phủ thực tế là truyền sinh lực ra ngoài.

Công Dã Bính thực ra là đại ma đầu Tiên Thiên Thực Đan Cảnh! Lúc Tần Vân ở bên ngoài quận Thủ phủ, sinh lực vô hình tác động qua lại, Công Dã Bính sao có thể không cảm nhận ra được? Hẳn chỉ là giả bộ không biết, cố ý tra tấn Tần Liệt Hổ, cũng là để cho Tần Vân nhìn!

- Muốn đo sự kiên nhẫn? Hừ hừ.

Công Dã Bính thản nhiên tản bộ, nhưng vừa đi vài bước, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, vội vã trở về phòng.

Đóng cửa phòng lại, xung quanh như có một tầng vô hình bảo vệ.

Công Dã Bính ngồi xuống, vung tay lên, trên bàn liền xuất hiện tấm gương đồng cổ xưa, trên gương đồng xuất hiện hình ảnh một nam tử mặc áo bào màu đen, lông mi màu đỏ, chính là Cửu Sơn đảo chủ.

- Cửu Sơn sư huynh, sao sớm như vậy đã tìm đệ?

Công Dã Bính khẽ nhíu mày.

- Đệ biết không, ngày hôm qua một trước một sau có hai bản tấu gửi lên triều, đều là vạch tội đệ.

Cửu Sơn đảo chủ trịnh trọng nói.

- Hai bản tấu, vạch tội đệ sao?

Công Dã Bính hốt hoảng.

- Hừ, may mà ta cũng có vài người bạn, sáng nay vừa nhận được tin, sợ đệ trở tay không kịp mới lập tức tới nhắc đệ.

Cửu Sơn đảo chủ nói. Đương nhiên hắn biết rõ sự đệ vì việc hắn nhờ đoạt lại ‘máu trong tim của đồng nam đồng nữ’ mới đối đầu với Tần Vân. Nếu không hắn cũng chẳng nhờ bằng hữu theo dõi động tĩnh trong triều. Dù sao cũng là đại yêu ma nghìn năm, mối quan hệ cũng không tầm thường.

Công Dã Bính liền hỏi:

- Hai bản tấu, là ai dâng tấu? Vạch tội đệ chuyện gì?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phi Kiểm Pháp Quyết

Cửu Sơn đảo chủ nói:

- Hai bản tấu này, một là của quận thủ tiền nhiệm Quảng Lăng quận - Ôn Thù dân tấu. Một cái khác là của lão tướng quân Vương Dũng của Huyết Phong quan, Bắc Địa biên quan.

Công Dã Bính vừa nghe thế thì cau mày.

Ôn quận thủ tiền nhiệm thì cũng thôi. Còn cả tướng thủ thành Huyết Phong quan Vương Dũng? Quân đội cũng dính vào?

- Tấu nói cái gì?

Công Dã Bính ngược lại là bình tĩnh hỏi lại.

- Chính là việc của Tần Vân.

Cửu Sơn đảo chủ nói:

- Nói đệ vu hãm Ngân Chương bộ đầu Tần Liệt Hồ, còn muốn bắt trói cả nhà Tần gia. Tần Vân từng lập được công lao ở Bắc Địa biên quan, lại vì giết Thủy Thần đại yêu mà lập được đại công. Người tu hành như vậy đơn giản là bị liên lụy... Còn nói đệ nhất định là có dụng ý xấu xa, hơn nữa, làm như thế cũng sẽ khiến cho người tu hành ở Bắc Địa biên quan lạnh lòng.

Công Dã Bính cười nhạt:

- Liên lụy? Thế nào, công lao lớn thì có thể khinh thường luật pháp triều đình? Huống hồ ta sớm đã thông cáo khắp nơi, chỉ là bắt cả nhà Tần Liệt Hồ vào lao ngục, về phần xử trí như thế nào, ta đều đã thưởng bẫm triều đình, để triều đình định đoạt! Thế nào, ta đường đường là quận thủ một quận, phát hiện chứng cứ hãn cấu kết yêu quái thì cả quyền bắt giữ cũng bị tước bỏ?

- Đệ cảm thấy sẽ không có việc gì sao?

Cửu Sơn đảo chủ nghi ngờ nói. Y không hiểu nhiều về việc quan phủ triều đình.

- Yên tâm đi, triều đình để cho ta thủ hộ một phương, cho ta đại quyền!

Công Dã Bính cười nhạo.

- Cũng không thể vì bắt một tên quan bát phẩm nho nhỏ mà đến chất vấn ta được! Cho dù Tần Vân có công lao lớn thế nào, cộng thêm một lão tướng thủ thành Bắc Địa biên quan dân số, chuyện này hơi phiền phức. Nếu như ta đoán không lầm, bọn họ sẽ để cho ta dân số biện giải!

Cửu Sơn đảo chủ khẽ gật đầu.

- Mọi việc ta đều là dựa theo luật pháp triều đình mà hành sự, hơn nữa bằng chứng cũng đầy đủ.

Công Dã Bính cười nói:

- Chờ triều đình hạ chỉ, cộng thêm ta lại dân số biện giải... Một lượt đi một lượt về ít nhất cũng mười ngày nửa tháng, sự việc sớm đã xong.

- Ta nói này sư đệ, đệ làm như vậy cũng quá phiền toái, cứ trực tiếp âm thầm truyền lời cho tên Tần Vân kia.

Trong gương đồng, Cửu Sơn đảo chủ nói:

- Để cho hãn giao thứ huyết dịch đó ra, đổi lấy tính mạng phụ thân hãn. Nếu không thì lấy mạng phụ thân hãn! Tin rằng hãn sẽ ngoan ngoãn giao ra.

- Cửu Sơn sư huynh, huynh không hiểu.

Công Dã Bính nói.

- Ta không hiểu?

Cửu Sơn đảo chủ cau mày.

- Đệ nói nói nghe thử.

- Nói hãn lấy huyết dịch đổi phụ thân, ta cũng cho rằng hãn sẽ đổi.

Công Dã Bính gật đầu.

- Nhưng mà như vậy, mục đích của ta cũng sẽ bại lộ.

Công Dã Bính cười lạnh:

- Tần Vân nhất định sẽ nghi ngờ chúng ta trăm phương nghìn kế muốn huyết dịch này, rốt cuộc là để làm gì? Nhiều huyết dịch như vậy, hãn nhất định sẽ âm thầm để lại một chút, sau đó điều tra rõ rốt cuộc là máu gì.

- Một khi điều tra rõ là máu từ tim của đồng nam đồng nữ. Một trái tim có bao nhiêu máu chứ, ít nhiều phải cả vạn đồng nam đồng nữ mới có nhiều máu như vậy! Đây là đại tội nghiệt! Dựa vào loại chuyện này mà mưu tư lợi, đó cũng là đại tội nghiệt!

Công Dã Bính lạnh lùng nói:

- Triều đình nghiêm lệnh cấm chỉ quan viên như ta làm ra những việc đại tội nghiệt như thế, phá hỏng khí vận của triều đình! Tần Vân chỉ cần mời người dâng sớ nói ra chuyện này, triều đình biết được, ắt sẽ sẽ phái người nghiêm tra. Một khi tra ra, ta sẽ xong đời!

- Huống hồ, sau khi phát hiện ra loại máu gì, hẳn nhất định sẽ đoán được Thủy Thần sư diệt hàng năm bắt vô số con dân Quảng Lăng quận dâng lên đồng nam đồng nữ, thế mới có nhiều máu như vậy! Thủy Thần sư diệt lại là đồ đệ của huynh, trước đó huynh lại phái ra ba con ma bộc, sai phái Kim Tiêu sư diệt đối phó hẳn... Hơn nữa Mặc Thai gia tộc cũng đến vì huyết dịch này, hẳn chắc chắn đoán được là Cửu Sơn đảo chủ huynh đây đứng sau màn. Nếu như nói mục đích của ta cũng là máu, e rằng hẳn cũng đoán được ta và huynh cấu kết với nhau.

Công Dã Bính lắc đầu.

- Tần Vân cũng không ngốc! Ta đối phó hẳn, không nói ra mục đích, hẳn tạm thời không xác định được.

- Một khi nói ra mục đích, ta đây sẽ để lại sơ hở lớn!

- Hiện tại ta hành động xử sự theo luật pháp triều đình, đường đường chính chính, ngay cả tông phái phía sau Tần Vân cũng không dám đến nói gì.

Công Dã Bính nói:

- Tuy rằng phương pháp của ta chậm một chút, thế nhưng rất ổn thỏa.

Cửu Sơn đảo chủ trầm mặc, gật đầu:

- Vậy ta chờ tin tốt của đệ.

- Còn xin nhờ Cửu Sơn sư huynh giúp ta chú ý phía Vương Đô, tin tức ở Vương Đô của ta không đủ nhanh nhạy.

Công Dĩ Bính nói.

- Yên tâm.

Hình ảnh của Cửu Sơn đảo chủ trong gương đồng tiêu tán.

Ẩn cư trong trạch viện, Tần Vân đang ở trong sân tu luyện phi kiếm pháp quyết.

Một thanh phi kiếm đang không ngừng bay qua lại trong sân ngoài, để lại vô số vết sáng màu bạc trên không trung, mắt thường đều có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy hơn trăm bóng kiếm đang bay xuyên qua lại. Nhưng mà dưới sự khống chế của Thiên Địa lực lượng, không có chút động tĩnh nào truyền ra ngoài. Một trăm bóng kiếm trập trùng như mưa bụi, từng vết quét qua bầu trời, tựa như ảo mộng.

- Vũ... ừ... ừ...

Phi kiếm bỗng nhiên lung lay, như tơ liễu bồng bềnh, bóng kiếm tùy ý mà sắc bén.

Ngay lúc đó. Vụt! Vụt! Vụt! Tiếng phi kiếm phá không trung cũng thay đổi, càng thêm hung hiểm, càng thêm dứt khoát, khắp bên trong sân tựa như đang xuất hiện những sợi tơ liễu dập dờn.

Lại qua một hồi lâu.

Phi kiếm lại thay đổi, bên trong sân chỉ còn lại một sợi tơ, đó là đường bay của phi kiếm. Tơ kiếm này lơ lửng bất định, đường bay khó dò, mang vẻ lả lướt không thôi.

- Tâm Như Du Ti! Thành rồi! Tầng thứ ba luyện thành!

Tần Vân khẽ gật đầu.

Môn kiếm quyết mà hãn tu luyện này tên là ‘Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết’, là một môn kiếm quyết trong truyền thừa phù hợp nhất để trung hoà với Yên Vũ kiếm ý, cũng là một trong ba đại kiếm quyết mạnh nhất trong truyền thừa mà hãn lấy được.

Kiếm quyết này tổng cộng phân ra là mười tầng.

Cũng có thể chia làm bốn cảnh giới quan trọng nhất, theo thứ tự là: Du Ti Cảnh, Thiên Ti Cảnh, Tà Dương cảnh cùng với mạnh nhất là Du Ti Tà Dương cảnh.

Tầng thứ nhất: Ti Vũ

Tầng thứ hai: Liễu Ti

Tầng thứ ba: Tâm Như Du Ti

Tầng thứ tư: Tam Tuyến

Tầng thứ năm: Thập Tuyến

Tầng thứ sáu: Tâm Hữu Thiên Ti Kết

Tầng thứ bảy: Phá Hiếu

Tầng thứ tám: Đại Nhật

Tầng thứ chín: Tà Dương

Tầng thứ mười: Du Ti Tà Dương

Ba tầng đầu tất cả quy về Du Ti cảnh.

Tầng thứ tư đến tầng thứ sáu thì là thuộc đại cảnh giới thứ hai, Thiên Ti cảnh.

Tầng thứ bảy đến tầng thứ chín thì là đại cảnh giới thứ ba, Tà Dương cảnh.

Cảnh giới thứ tư Du Ti Tà Dương cảnh cũng chỉ có tầng thứ mười. Dựa theo miêu tả trong pháp quyết phi kiếm, đó là ‘đắc đạo’, chân chính ngộ ra được đạo của Du Ti Tà Dương Kiếm.

Trừ buổi trưa và chạng vạng Tần Vân cùng ăn cơm với mẫu thân và đại ca, những thời gian khác đều dùng luyện kiếm.

Dù sao hẳn đã sớm nắm giữ Yên Vũ kiếm ý, cách thời gian giết chết Thủy Thần đại yêu đã được ba tháng, cảm ngộ về Yên Vũ kiếm ý càng nhiều hơn. Yên Vũ kiếm ý tương đối phù hợp với Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết, tu luyện hiển nhiên cực nhanh.

Đến buổi tối.

- Vù vù vù...

Giữa không trung, lượng lớn sợi tơ bay lượn vãn vít, nhìn như bình lặng, nhưng trong bình lặng lại có sát khí khủng bố.

Sắc mặt Tần Vân hơi tái.

- Tầng thứ sáu Tâm Hữu Thiên Ti Kết này đòi hỏi điều khiển phi kiếm rất cao, ta chỉ còn thiếu một chút ít.

Tần Vân cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời.

- Nghỉ ngơi trước đã.

- Đi.

Ý niệm chợt động.

Bản mệnh Phi kiểm lặng yên ra khỏi trạch viện, không lâu sau thì bay ra ngoài tới quận Thủ phủ.

- Phụ thân!

Đứng trong trạch viện, gương mặt Tần Vân tái đi. Đến nay phụ thân Tần Liệt Hồ vẫn còn ở đó chịu hình phạt giày vò, phụ thân nghiêng răng, chỉ phát ra từng tiếng hừ nhẹ.

- Lão già này thật cứng đầu!

- Tiếp đi, cho lão nếm thử mùi vị của 'rút giày gỗ'.

- Được được, xem lão còn chịu được hay không, ta không tin lão không kêu lên!

Hai tên thủ vệ cũng cười khà khà, ánh mắt mang đầy hưng phấn tàn nhẫn.

Sắc mặt Tần Vân càng thêm tức giận.

- Cố gắng nhẫn nhịn, chờ thêm chút nữa. Theo tính toán, một hai ngày này Vương lão tướng quân cũng đã dâng sớ lên triều đình rồi.

Tần Vân mặt tái nhợt.

- Nếu như ta cứ đánh vào quận Thủ phủ, rất có thể là sẽ cá chết lưới rách. Hơn nữa như vậy thì tội danh càng khó rửa sạch. Phụ thân, mẫu thân cùng một nhà đại ca sẽ mãi mãi phải sống trong cảnh trốn chạy.

- Phải nhịn.

Tần Vân tự dặn lòng.

Mà trong quận Thủ phủ, Công Dã Bính đang thông dong vẽ tranh, cảm ứng được tinh thần của Tần Vân, hấn chỉ hơi nhướng mày. Sau một lát, tinh thần kia đã thoái lui.

- Nhìn thấy phụ thân bị hành hạ như vậy, đại hiếu tử, người có thể chịu đến khi nào đây?

Công Dã Bính nhếch miệng cười.

- Hình phạt ngày mai phải tàn nhẫn hơn một chút, nếu như trong ba tới năm ngày này không hiệu quả thì lại mạo hiểm một phen, không vội không vội.

Công Dã Bính lại tiếp tục thông thả vẽ tranh.

Cũng vào buổi tối ngày hôm đó, Vương Đô, quý phủ Tả Đô Ngự Sử.

- Sao?

Tả Đô Ngự Sử Quyền Trùng đang đọc sách, bỗng nhiên trong lòng chột như có dự báo, nhìn về phía trước.

- Vù!

Trước mặt bỗng nhiên ngưng tụ ra một ảo ảnh, là một nam tử mặc áo bào đen hoa lệ, gương mặt mỉm cười nhàn nhạt.

- Khiêm Hầu?

Tả Đô Ngự Sử Quyền Trùng lập tức đứng dậy.

- Quyền huynh, có một số việc nhỏ xin phiền huynh giúp một lần.

Ảo ảnh Khiêm Hầu cười nói.

Tả Đô Ngự Sử Quyền Trùng liền nói:

- Khiêm Hầu, giao tình của ta và ngài có chuyện gì cứ nói là được.
- Chỉ là chút việc nhỏ, chẳng qua khuyến tử kia của ta khẳng khẳng cầu ta.

Khiêm Hầu cười nói:

- Chuyện liên quan đến một tiểu tử tên là Tần Vân ở Giang châu Quảng Lăng.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Công Dã Bính Và Tần Vân

Quyền Trừng suốt đêm điều tra rõ tất cả.

Mặc dù có giao tình lâu năm, nhưng ông vẫn thông qua Ngự Sử Đài điều tra một chút, tin lời nói của một phía sẽ dễ dàng bị một vết đau.

Sau khi điều tra rõ, trước khi mặt trời mọc, ông ta đã viết xong tấu chương. Trời vừa sáng, Quyền Trừng liền lập tức vào cung, tự tay giao tấu chương cho nội đình, được thái giám nội đình tiếp nhận!

Thái giám nội đình sẽ tiến hành tra cứu, phân phối.

Tấu chương cực kì quan trọng sẽ trực tiếp trình lên Nhân Hoàng. Đại đa số thì chuyển cho Chính Vụ Các tiến hành phê duyệt xử lý.

Bọn thái giám...

Không con nõi dối, tuy rằng trung thành đối với Nhân Hoàng bệ hạ, nhưng phần lớn cũng tham lam. Lúc phân chia tấu chương, nếu như có một vài đại thần giao hảo lâu năm bị ‘tổ cáo’, bọn họ cũng sẽ len lén báo trước cho biết. Đương nhiên bọn họ cũng chỉ có thể làm đến bước này, những tấu chương này cũng bị nhiều thái giám nhìn chăm chăm, không thể động tay chân gì vào.

Với điều này, Nhân Hoàng cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua.

Tả Đô Ngự Sử Quyền Trừng, quan tam phẩm, chính là nhân vật số hai của Ngự Sử Đài! Tấu chương của ông có thể trực tiếp trình đến trước mặt

Nhân Hoàng. Nhưng mà, nếu trong tấu chương chỉ nói về một vụ án của Quảng Lăng quận Giang châu, loại chuyện nhỏ này, tất nhiên không cần kinh động Nhân Hoàng, bọn thái giám trực tiếp chuyển đến Chính Vụ Các.

Quảng Lăng quận, sáng sớm, bên trong thư phòng ở quận Thủ phủ.

Công Dĩ Bính ngồi vào bàn đọc sách, nhìn gương đồng trước mắt, trong gương đồng hiện ra hình ảnh của Cửu Sơn đảo chủ.

- Cửu Sơn sư huynh, sáng sớm huynh lại tìm ta có việc gì? Lễ nào phía triều đình đã có ý chỉ? Nếu có thì đã trực tiếp truyền đến đây, hay là lại có ai tố cáo ta?

Công Dĩ Bính cười nhạt.

- Đúng vậy, lại có đại thần dâng sớ.

Cửu Sơn đảo chủ gật đầu.

- Tần Vân này đúng là giao thiệp rộng, là ai?

Công Dĩ Bính hỏi.

Cửu Sơn đảo chủ trịnh trọng nói:

- Tả Đô Ngự Sử, Quyền Trừng!

Công Dĩ Bính bỗng nhiên đứng bật dậy.

Tả Đô Ngự Sử Quyền Trừng? Ngự Sử Đài làm gì, đó chính là giám sát bách quan! Mà Tả Đô Ngự Sử càng là nhân vật số hai trong đó, quan tam phẩm! Thiên hạ này mười chín châu, đứng đầu các châu phần lớn cũng chỉ là tam phẩm! Dù sao Đại Xương vương triều nắm trong tay một mạch truyền thừa Thần Ma, càng lên cao, muốn nâng lên nửa phẩm cũng đã rất khó.

Quan tam phẩm, đó là trọng thần nhất đẳng!

Ngay cả những các lão trong Chính Vụ Các, tuy rằng quyền thế lớn nhưng thông thường cũng chỉ nhị phẩm, tam phẩm mà thôi.

- Vẫn là chuyện của Tần Vân?

Công Dĩ Bính hỏi.

- Phải.

Cửu Sơn đảo chủ gật đầu.

- Phiền toái, phiền toái rồi! Đám các lão có thể không quan tâm Ôn Thù, Vương Dũng tướng quân dưng sớ. Nhưng mặt mũi của Tả Đô Ngự Sử Quyền Trừng, bọn họ cũng phải nể! Mặc dù bảo vệ quyền uy quận thủ ta đây nhưng tối thiểu bọn họ cũng sẽ sai phái một vị Ngự Sử xuống tra xét.

Công Dĩ Bính đã hơi hốt hoảng.

Ngự Sử tuần tra địa phương cũng được gọi là tuần án, đủ để cho quan viên địa phương căng thẳng vạn phần.

- Hiện tại đệ định làm như thế nào?

Cửu Sơn đảo chủ hỏi.

- Đám quan ở Chính Vụ các mỗi ngày xử lý chuyện lớn cả thiên hạ, chính vụ rất nhiều, chờ bọn họ việc này cũng có thể là một hai ngày sau.

Công Dĩ Bính cau mày.

- Nếu như ngày hôm nay bọn họ đã xử lý tấu chương này thì sẽ lập tức sai phái Ngự Sử xuống, âm thầm tra xét. Ngự Sử giám sát từ Vương Đô

đến đây, mặc kệ thế nào, cho dù có pháp bảo phi hành đưa đi cũng cần thời gian một hai ngày.

- Trong vòng một ngày, ta nhất định phải làm sạch sẽ toàn bộ sự việc.

- Ngày mai, trước khi trời sáng! Ta phải làm cho Ngự Sử giám sát âm thầm đến cũng không tra ra bất cứ kẽ hở nào của ta!

Công Dĩ Bính ánh mắt điên cuồng.

Công Dĩ Bính nhìn về phía Cửu Sơn đảo chủ trong gương đồng:

- Cửu Sơn sư huynh, làm việc này cho huynh, ta thật là thiệt lớn! Ta vốn nghĩ là Tần Vân này, tuy là người tu hành có công lớn, nhưng chém giết Thủy Thần đại yêu chỉ là phụ trợ... Nhưng triều đình vẫn thật là hậu đãi với người tu hành có công lớn.

Nếu như là phú thương phổ thông, chèn ép thì cứ mặc chèn ép.

Quận thủ chỉ cần làm cho dân sinh địa phương ổn định, chèn ép chút phú thương cũng chỉ là như đánh rắm to một tí. Ôn quận thủ, Vương lão tướng quân, kể cả Tả Đô Ngự Sử cũng sẽ không cáo trạng cái này.

Đại Xương vương triều rất hậu đãi người tu hành. Người mà lập được công lao lớn đối với vương triều thì càng đối đãi tốt. Chỉ là trong thiên hạ chưa bao giờ thiếu tướng sĩ có công lao hay là chuyện máu chảy lệ rơi.

- Tần Vân? Thủ đoạn của người cũng thật lợi hại, ép ta đến mức này. Được, được lắm, chờ người và Ngự Sử giám sát gặp mặt, ta sẽ càng khó qua ngày. Ngự Sử giám sát cũng là cấp dưới của Tả Đô Ngự Sử Quyền Trường, y chắc chắn sẽ giúp người.

Trong mắt Công Dĩ Bính hàn ý rõ rệt.

- Không phải người đã trốn đi rồi sao? Chỉ cần người vĩnh viễn trốn đi... vậy thì sẽ không có chuyện gì sao?

- Xử lý sạch sẽ, thì vạn sự đều yên.

Công Dĩ Bính đã hạ quyết tâm.

- Ta nhất định không cho người và Ngự Sử giám sát chạm mặt.

Lúc này, Tần Vân vẫn ở bên trong trạch viện, luyện pháp quyết phi kiếm.

Lúc màn đêm buông xuống.

Tần Vân theo thường lệ hóng ra bản mệnh Phi kiếm lặng yên đến bên ngoài quận Thủ phủ. Ngày nào mà không xác định tình huống của phụ thân, Tần Vân sẽ không yên lòng.

- Sao?

Tần Vân hơi sửng sốt.

Tần Liệt Hồ đã được cỡi hết gông sắt, chỉ bị xiềng xích trói chặt ngồi trên băng đá, trong miệng nhét vải bố. Mà Công Dĩ Bính thì chấp tay đứng bên cạnh.

Khi Tần Vân thông qua giải phóng tinh thần, dùng bản mệnh Phi kiếm mà cảm ứng. Công Dĩ Bính lạnh lùng mở miệng nói:

- Tần Vân.

Tần Vân cả kinh.

- Ta biết người đang dò xét ở đây.

Công Dĩ Bính cười lạnh nói:

- Ta dù gì cũng là người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, người cho là tinh thần của người phóng ra ngoài tra xét, ta sẽ không cảm ứng được sao?

- Có phải là người vẫn không rõ vì sao ta đối phó người, đúng hay không?

Công Dã Bính tiếp tục nói.

Tần Vân quả thực nghi hoặc.

Trước đó hắn và Công Dã Bính không quen không biết, tại sao Công Dã Bính lại đột nhiên đối phó hắn? Chỉ là vì tiền tài, người có địa vị như Công Dã Bính mà còn vì chút tiền tài này mà không khôn ngoan như thế sao?

- Trong vòng một canh giờ, bên trong Trần Viên cách quận Thủ phủ ba dặm.

Công Dã Bính lãnh đạm nói:

- Ta sẽ gặp người, đến lúc đó người sẽ hiểu tại sao ta phải đối phó người! Trong vòng một canh giờ, nếu người không xuất hiện, ta sẽ giết phụ thân của người. Người hắn cũng biết, giết một tên Ngân Chương bộ đầu chẳng thể tạo thành ảnh hưởng gì đến ta.

- Một canh giờ, ta chỉ chờ người một canh giờ.

Công Dã Bính cười lạnh.

- Được! Trong vòng một canh giờ ta sẽ đến Trần Viên.

Một giọng nói bỗng nhiên quanh quẩn bên trong tiểu viện này, tiếp theo thì tinh thần đang bao phủ rút lui.

Công Dĩ Bính vẫn cười lạnh như trước, liếc nhìn Tần Liệt Hồ ở bên cạnh.

- Đợi lát nữa người sẽ gặp con trai của mình, người thật là có một con trai ngoan, ép ta đến bước đường này.

Công Dĩ Bính nói.

- Xuất phát, đi Trần Viên.

Công Dĩ Bính ra lệnh.

- Vâng.

Hai tên thủ vệ phụ trách canh chừng trực tiếp tóm lấy Tần Liệt Hồ, cùng mang đi theo.

Tần Vân đứng ở trong sân, một thanh phi kiếm màu trắng bạc bay đến trước mặt hắn, lơ lửng nơi đó.

- Muốn gặp ta sao? Chân tướng cũng đã muốn lộ ra?

Tần Vân vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên mũi kiếm.

- Được lắm, vậy ta sẽ nhìn xem thử đó là gì.

Phi kiếm nhanh chóng dung nhập vào bàn tay, tiến vào đan điền trong cơ thể, hóa thành Kiếm hoàn.

Tần Vân xoay người liếc nhìn phía sau. Mẫu thân, đại ca bọn họ đều đã ở trong phòng của mình. Tần Vân có thể cảm giác được, mẫu thân tuy nằm ở trên giường nhưng hoàn toàn không ngủ! Dù sao Tần gia hiện nay mang tội danh trên người, không thể bước ra ngoài. Ngay cả sống chết của phụ thân Tần Liệt Hồ cũng khó mà dự liệu, mẫu thân Thường Lan sao có thể ngủ yên?

- Ta sẽ đưa phụ thân trở về.

Tần Vân xoay người, đẩy cửa liền rời đi.

Thi triển Thần ẩn thuật, Tần Vân đi lại trên đường phố Quảng Lăng. Lúc này, mặc dù là buổi tối nhưng trên đường phố vẫn còn một số người đi đường. Một vài nơi tửu lâu vẫn rất náo nhiệt. Thanh lâu lại càng ồn ào náo động vô cùng, xa thật xa cũng có thể thấy đèn lồng sáng chói mắt.

Mọi người trong thành đều sống cuộc đời của mình. Chuyện của Tần Vân hẳn, ngoại trừ số rất ít dân chúng lo lắng ra, phần lớn cũng chỉ là coi là đề tài để bàn tán.

Dù sao hiện nay trong quận thành có đủ mọi lời đồn đãi, nói Tần Vân hẳn là cố ý nói dối, hẳn cũng không đối phó Thủy Thần đại yêu! Hẳn ngược lại là người tu hành cầu kết yêu quái.

Lão bách tính quả thực cũng có rất nhiều người tin lời đồn. Cho dù không tin cũng có thái độ hoài nghi với Tần Vân.

Tần Vân lòng như nước lặng, một mạch bước đi.

- Trần Viên.

Hắn ngẩng đầu, phía trước là một tòa trạch viện hào hoa xa xỉ, trên cửa chính đề hai chữ ‘Trần Viên’

Đi đến cửa Trần Viên, Tần Vân cũng gỡ bỏ Thần ẩn thuật.

Trước cửa có một gã thủ vệ đứng canh phòng, nhìn thấy vốn là một người đi đường bình thường lại bỗng nhiên biến thành Tần Vân, gã không khỏi giật mình.

- Đã đến rồi thì vào đi.

Bên trong truyền ra một giọng nói.

- Công Dĩ quận thủ, không ngờ người lại đã đến trước.

Tần Vân đi vào theo cửa chính, thủ vệ đứng bên cạnh thở mạnh cũng không dám.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Bộ Mặt Thật Của Công Dã Bính

Tần Vân đi vào từ cửa chính, không lâu sau thì đã đến sân trước.

Khoảng sân này rất rộng, dưới một tán cây cổ thụ, có bộ bàn ghế đá. Công Dã Bính thong dong ngồi ở đó. Trên bàn đá còn có một bầu rượu đặt trên một cái lò than nhỏ. Đêm cuối thu trời đã rất lạnh, lửa than trong lò cháy đỏ bừng.

Trước mặt Công Dã Bính bày ra ly rượu và một đĩa đậu phộng.

- Đến đây ngồi đi.

Công Dã Bính mỉm cười nhìn Tần Vân.

Tần Vân nhú mày, quét mắt nhìn xung quanh. Hắn có thể cảm ứng được bên trong Trần Viên này sớm đã bố trí trận pháp, nhưng mà hắn vẫn phải đến! Một là hắn tự tin về bản thân mình, tin tưởng trận pháp Công Dã Bính bố trí khẳng định thua xa trận pháp bố trí ở quận Thủ phủ của triều đình. Hai là sống chết của phụ thân làm hắn không thể không đến.

- Công Dã quận thủ, ta đến rồi, phụ thân ta đâu?

Tần Vân bước đến, bình tĩnh ngồi ở đối diện.

Công Dã Bính cũng đưa cho Tần Vân một ly rượu, cầm lấy bầu rượu bên cạnh, rót một ly cho Tần Vân, nước rượu chảy ra còn bốc lên hơi nóng.

- Hôm nay thật lạnh, uống một chén rượu nóng, thoải mái!

Công Dã Bính cười nói.

Tần Vân lại không chạm vào.

Nhưng liếc mắt nhìn rượu này, hẳn lại phát hiện rượu có hơi đục.

Công Dã Bính cũng không lưu tâm, lại tự rót cho mình một ly, thông thả uống:

- Đây là rượu đục bán bên đường, rất rẻ tiền. Còn nhớ rõ khi còn trẻ, ta thích nhất là uống rượu đục này mà đọc sách dưới đèn. Lúc đó nương tử ta ở bên cạnh ta, hâm nóng rượu cho ta, rót rượu cho ta.

Hắn lại lấy một hạt đậu phộng ném vào miệng.

Tần Vân nhìn hắn.

- Đáng tiếc. nương tử ta đã chết, bị ta giết chết.

Công Dã Bính thấp giọng thở dài nói:

- Ai bảo nàng phát hiện ra bí mật của ta chứ? Chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật tốt nhất.

- Ta không làm sai, chỉ là thường xuyên nhớ tới nương tử.

Công Dã Bính đặt chén rượu xuống.

- Biết vì sao ta lại nói những lời này với người không?

Tần Vân lạnh lùng nhìn hắn:

- Thê tử người phát hiện bí mật của người, cho nên người liền giết thê tử của mình.

- Ha ha...

Công Dã Bính bật cười.

- Đừng nói chuyện thê tử của ta nữa! Không phải là người rất tò mò tại sao ta muốn đối phó Tần gia, đối phó người sao?

- Phải, thật tò mò. Ta tự hỏi trước đây ta cũng không gây thù chuốc oán gì với Công Dã Bính người, thậm chí còn không quen biết.

Tần Vân nói ra.

- Đúng vậy!

Công Dã Bính gật đầu.

- Trước kia là không quen biết, ta đối phó người là bởi vì một bảo vật.

- Bảo vật?

Tần Vân cau mày.

- Lại là vì bảo vật.

Người chết vì tham tài, chim chết vì miếng ăn.

Trong thiên hạ này, những kẻ vì bảo vật tài vật mà mất mạng thì nhiều lắm. Không ngờ Tần gia gặp phải phiền phức cũng là vì bảo vật.

- Đó là bảo vật gì?

Tần Vân đã có suy đoán.

- Một lọ huyết dịch.

Công Dã Bính đáp.

Con người Tần Vân co rụt lại, lạnh lùng nói:

- Lại là vì huyết dịch này. Trước kia Cửu Sơn đảo chủ sai phái ba con ma bộc tập kích ta, ta còn thấy hơi kì quái nhưng chỉ nghĩ hấn ta và Thủy Thần đại yêu sư đồ tình thâm. Nhưng sau đó, ngay cả Kim Tiêu Đại yêu cũng đi đối phó ta, ta lúc đó đã cảm thấy không được bình thường. Kim Tiêu Đại yêu nổi tiếng kiêu ngạo, có thể làm cho Kim Tiêu Đại yêu cam tâm tình nguyện đánh lén một người tu hành trong quận thành, đại yêu ma lúc nào mà nặng tình như vậy? Nhưng hai lần tập kích đó ta chỉ đoán là do thù hận, lại không ngờ bọn họ đến vì một một vật. Mặc Thai gia tộc đến tìm ta chính là vì một lọ huyết dịch này. Ta mới đoán, phải chăng Cửu Sơn đảo chủ phái thủ hạ đến cũng vì lọ huyết dịch này?

- Đây chẳng qua là suy đoán, hiện nay người lại cũng vì một lọ huyết dịch này.

Tần Vân gật đầu.

- Xem ra nó thực sự rất đặc biệt.

- Phải.

Công Dã Bính mỉm cười gật đầu.

- Giao nó cho ta, phụ thân người có thể sống sót. Nếu không, phụ thân người lập tức sẽ chết.

Tần Vân lạnh lùng nói:

- Lọ huyết dịch này có thể cho người. Nhưng mà, một tay giao người, một tay giao hàng. Nếu không ta thà rằng hủy diệt nó.

Công Dã Bính nhìn Tần Vân, nở nụ cười.

- Được, một lời đã định!

Công Dã Bính nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Từ phía sau có hai gã thủ vệ đến, ghì lấy Tần Liệt Hồ đang bị xiềng xích trói chặt. Trong miệng Tần Liệt Hồ vẫn còn nhét vải, nhìn thấy Tần Vân thì lập tức lộ ra vẻ lo lắng.

- Lọ huyết dịch kia đâu?

Công Dã Bính hỏi.

Tần Vân lấy ra từ túi Càn Khôn bên hông một cái lọ màu xám. Trước khi đến lần này, hắn sớm có suy đoán, thậm chí âm thầm lấy ra một lượng nhỏ huyết dịch, dự định ngầm điều tra rõ.

- Mở nắp lọ ra.

Công Dã Bính mở miệng.

Tần Vân gật đầu, mở cái nắp ra.

Công Dã Bính lập tức dùng một luồng tinh thần thẩm thấu vào, cảm ứng được lượng huyết dịch mệnh môn cuộn cuộn như một con sông nhỏ bên trong.

- Nhiều máu từ tim của đồng nam đồng nữ như vậy sao!

Công Dã Bính thất kinh trong lòng.

- Đây là bao nhiêu quả tim đồng nam đồng nữ đây, tích lũy hơn hai trăm năm của Thủy Thần e là hai ba thành đều ở trong đây. Thảo nào Cửu Sơn sư huynh muốn có được.

- Tốt lắm, đúng là nó.

Công Dã Bính mở miệng cười nói, nói xong hắn đứng dậy đi đến nắm Tần Liệt Hồ lên.

Tần Vân cũng đẩy nắp lọ lại.

- Một tay giao người, một tay giao hàng.

Công Dã Bính mở miệng.

- Một tay giao người, một tay giao hàng.

Tần Vân cũng nói, hần cần thận từng chút điều khiển Thiên Địa lực lượng cuốn cái lọ bay về phía Công Dã Bính.

Công Dã Bính thấy thế mới đẩy Tần Liệt Hồ đi. Tần Liệt Hồ lập tức chạy sang chỗ Tần Vân.

Tần Liệt Hồ chạy đến.

Cái lọ bay qua.

Tần Vân, Công Dã Bính đều đang canh chừng đối phương.

Tần Vân đang cứu phụ thân, hoàn toàn không dám mạo hiểm.

Khi phụ thân đến rồi, Tần Vân đến bên cạnh ông, đưa tay quét qua. Loảng xoảng! Tất cả xiềng xích trên người phụ thân hần đều bị cắt đi, rơi đầy trên đất.

Mà bên kia, Công Dã Bính cũng đưa tay bắt được cái lọ màu xám. Hần lập tức bỏ vào trong ngực, nụ cười trên mặt cũng rạng rỡ.

- Bọn ta có thể đi được chưa?

Tần Vân nhìn Công Dã Bính. Bên trong Trần Viên này có bố trí trận pháp, Tần Vân chỉ muốn đưa phụ thân trở về. Hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để đối phó Công Dã Bính.

- Đi?

Công Dã Bính lại ngồi xuống cái bàn đá, bưng ly rượu lên, liếc mắt nhìn Tần Vân.

- Các người lại có thể đi đâu?

Tiếng nói vừa dứt.

- Rào rào...

Cả Trần Viên bỗng nhiên sáng lên quang mang u ám, như thể bóng tối vô hình bao phủ toàn bộ Trần Viên. Cảm ứng tinh thần của Tần Vân cũng bị hạn chế ở bên trong Trần Viên, không cách nào cảm ứng bên ngoài.

- Vân nhi, cẩn thận một chút.

Tần Liệt Hồ cũng đã biến sắc.

Công Dã Bính ngồi ở bên kia nâng ly rượu, nhú mày:

- Trận pháp phát động rồi mới phát hiện, người vậy mà đã đột phá đến Tiên Thiên? Trước kia còn không phát hiện ra, là trước kia người giấu giếm thực lực, hay là gần đây mới vừa đột phá?

- Người định động thủ sao?

Công Dã Bính thông dong cười:

- Vì sao ta giết chết nương tử của ta? Bởi vì, chỉ có người chết mới giữ bí mật tốt nhất. Cho nên, các người vẫn là làm người chết đi thôi. Cho dù thực lực người có đột phá thì vẫn phải làm người chết! Một khi ta động thủ, người Công Dã Bính ta muốn giết, cho tới bây giờ, không ai thoát khỏi!

Nói đoạn, hất lật tay, nơi đầu ngón tay xuất hiện một đóa hoa màu đỏ.

- Đi.

Đóa hoa màu đỏ đột nhiên xoay tròn bay ra, đồng thời một trận cánh hoa rơi ào ạt, từng cánh hoa có những đường bay kỳ dị từ các phương hướng bất đồng mà chém về phía Tần Vân.

Những cánh hoa màu đỏ này cắt qua không trung, xé rách không khí, tốc độ cực nhanh, để lại những vết tàn ảnh.

- Không xong!

Tần Vân lại có thể cảm ứng được, mỗi một đóa hoa màu đỏ này phân giải ra, ngoại trừ phân thành nhiều cánh hoa thì còn có một thứ ‘phấn hoa’ mắt thường không thể nhận ra tràn ngập trong không khí, nhanh chóng tập kích đến.

- Vù!

May là lúc nào cũng duy trì Thiên Nhân hợp nhất, Tần Vân liên tục thao túng Thiên Địa lực lượng ngăn cản phấn hoa này.

Phấn hoa bay đến hai gã thủ vệ trước đó áp giải Tần Liệt Hồ. Hai gã thủ vệ lập tức run rẩy, hô lên:

- Quận thủ đại nhân, cứu mạng... cứu... mạng...

Bọn họ kêu gào, rồi mắt mở trợn trừng, ngã nhào trên đất, không nhúc nhích nữa, đã bị trúng độc chết.

- Ta nói rồi, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật tốt nhất.

Công Dã Bính liếc mắt nhìn hai gã thân vệ kia.

- Đêm nay, những người nhìn thấy lộ huyết dịch kia, biết ta và Tần Vân gặp mặt, toàn bộ đều phải chết.

- Vù... ù... vù!

Tần Vân vùng tay lên, một sợi kiếm quang lóe lên.

Trong nháy mắt, ‘Thập Tuyến’ hiện ra trên không trung, thối bay từng cánh hoa kia ra xa.

Công Dã Bính ngồi bên cạnh đó thấy vậy thì thở dài một tiếng:

- Kiếm tiên quả đúng là lợi hại.

Thân thể hắc đột nhiên xảy ra biến hóa kinh người.

Hắc biến thành quái vật hình người toàn thân có vảy đỏ. Vai hắc mọc ra gai nhọn màu đen, chỗ mi tâm còn xuất hiện hoa văn cánh hoa màu đỏ máu. Đồng thời, sương mù màu đỏ sậm nóng rực cũng bốc ra dày đặc từ trên người hắc. Mỗi lần hô hấp quái vật hình người này đều sẽ phun ra sương mù màu đỏ sậm nóng rực từ hai lỗ mũi, hai tròng mắt mang vẻ tà ác vô cùng hứng thú nhìn Tần Vân:

- Nương tử của ta chính là phát hiện bí mật này của ta. Hiện tại, các người cũng đã phát hiện.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Yêu Ma!

- Yêu ma? Yêu ma chân chính?

Tần Vân sắc mặt đại biến.

Yêu ma mà người tu hành thường nói chỉ là một vài yêu quái giết hại nhân tộc, ăn thịt người! Thế nhưng còn có một loại yêu ma khác là chỉ loại mà chân chính học được pháp môn ‘Ma Thần’.

Đại Xương vương triều nắm trong tay một mạch Thần Ma, là xuất xứ từ thượng cổ Thần Ma đản sinh ra trong thiên địa. thượng cổ Thần Ma cũng là sinh vật bản thổ của thiên địa này, tu hành tương đối chính thống, cũng không tà ác.

Mà ‘Ma Thần’ mà một vài yêu quái tôn thờ này lại xuất xứ từ vực ngoại, vốn cũng không phải thuộc về thiên địa này. Truyền thừa chúng để lại ở thiên địa này quả thực là cực kỳ kinh khủng, cũng cực kỳ tà ác! Nhưng mà nó lại là truyền thừa cường đại hàng đầu ở yêu ma giới... Chỉ có Vân Ma sơn, đại thế lực đứng đầu cực cá biệt mới có loại truyền thừa này.

- Ủ ù...

Hơi thở và khí tức phát tán ra từ trên người yêu ma Công Dĩ Bính nhanh chóng quét ra bốn phương tám hướng. Dưới sự ăn mòn của sương mù đỏ sẫm này, thực vật cây cối nhanh chóng chết héo.

Đây mới thực là khí tức yêu ma! Ăn mòn phá hủy tất cả.

Tần Vân thao túng Thiên Địa lực lượng muốn ngăn trở, nhưng Thiên Địa lực lượng như tuyết đọng gặp phải nước sôi, dễ dàng bị ăn mòn tan tác.

- Không xong rồi.

Tần Vân lập tức thi triển một ‘Phong Cấm thuật’ bảo vệ phụ thân. Pháp thuật dùng chân nguyên Tiên Thiên thi triển ra ngược lại là có thể ngăn cản. Mà đây chỉ mới là hơi thở yêu ma cùng với khí tức tự nhiên của cơ thể mà đã như vậy.

- Không ngờ người là một nhân tộc mà lại đầu nhập vào yêu ma, còn là tu hành yêu ma đạo chân chính.

Tần Vân nghiêng răng nghiêng lợi.

- Yêu ma đạo chân chính? Ha ha... Thế gian này, cái gì là thần, cái gì là ma? Đều là giả, chỉ có thực lực mới là thật.

Công Dĩ Bính cười ha hả.

- Ta đã bố trí đại trận xung quanh, trận pháp ta thao túng. Trừ khi là cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, bằng không thì đừng ai nghĩ tiến đến thoát ra trong thời gian ngắn. Không cứu ai cứu được người nữa.

- Chịu chết đi!

Công Dĩ Bính đột nhiên nhảy lên, hình dáng hóa thành tàn ảnh. Tốc độ của hắn cực nhanh, như là quỷ mị. Tần Vân vừa nhìn là biết, luận tốc độ hắn kém xa Công Dĩ Bính, nhưng mà hắn là kiếm tiên, thứ dựa vào vốn cũng không phải là thân xác.

- Đi.

Tần Vân động tâm ý.

- Vù... ù...

Bản mệnh Phi kiếm lập tức hiện ra, nó lơ lửng quỹ dị, luận tốc độ, bản mệnh Phi kiếm đã có thể nhanh hơn Công Dã Bính nhiều.

- Keng keng keng!!!

Công Dã Bính vung hai tay ngăn trở, hiện giờ đôi tay của hắn đã biến thành đôi trảo mang vảy đỏ, va chạm vào bản mệnh Phi kiếm cũng phát ra âm thanh như binh khí chạm nhau. Hai người uy thế đều quá mạnh, tia lửa tung tóe ra. Uy thế còn lại sau va chạm lan ra khắp nơi, bàn ghê đá bên cạnh sớm đã nát bấy, mặt đất chấn động lắc lư.

- Phi kiếm này thật nhanh, nhưng mà cuối cùng chỉ là vật chết, hơn nữa cũng chỉ có một thanh! Thất Ảnh Sát! Chết cho ta!

Công Dã Bính cười lớn.

- Rào rào rào!!!

Hình dáng của hắn nháy mắt mơ hồ, hóa thành bảy cái bóng mơ hồ mà xông đến, mỗi một cái bóng đều giống như chân thân.

Nếu như trước kia Tần Vân cũng chỉ có thể tiêu hao cực lớn chân nguyên thi triển mà thi triển Chu Thiên Kiếm Quang, nhưng hiện nay Tần Vân cũng đã lập tức điều khiển được phi kiếm.

- Tâm Hữu Thiên Ti Kết, giết!

Tần Vân ánh mắt lóe lên tia ác liệt.

Không trung nháy mắt xuất hiện những sợi tơ, những sợi tơ này tương liên nhau, như thể một mạng nhện to lớn nháy mắt bao trùm lên bảy cái bóng kia.

- Phốc phốc phốc...

Bản mệnh Phi kiếm giết địch trong nháy mắt.

Sáu cái bóng trực tiếp bị đánh tan, chỉ còn lại một cái bóng lão đảo, lộ ra xác thân yêu ma của Công Dã Bính.

Tầng thứ sáu Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết, Tâm Hữu Thiên Ti Kết.

Một chiêu này, có thể đồng thời trực diện kích sát hoặc là ngăn chặn rất nhiều địch nhân! Tuy rằng nó làm uy năng giảm xuống nhưng tốc độ phi kiếm lại cực nhanh.

So sánh với Chu Thiên Kiếm Quang chỉ có thể tạo thành một hình cầu, Tâm Hữu Thiên Ti Kết này thì càng biến hóa khôn lường, uy lực cũng càng mạnh hơn.

- Đây là kiếm thuật gì?

Công Dã Bính có hơi kinh ngạc.

- Người cần gì biết nó là kiếm thuật gì, có thể giết người thì chính kiếm thuật tốt.

Tần Vân lãnh đạm nói.

- Xem ra ta thật đúng là đã xem thường người.

Công Dã Bính cười khục khặc.

- Vô Hình.

Công Dã Bính lần thứ hai chuyển động.

Lần này hình dáng hẩn như ẩn như hiện, như bán trong suốt, tốc độ cũng càng nhanh.

- Vù vù vù....

Từng sợi tơ bố trí ra trên không trung, Công Dã Bính giống như là côn trùng rơi vào trong mạng nhện, một con côn trùng liều mạng, nhưng lại lần lượt lọt vào bủa vây của bản mệnh Phi kiếm. Thế nhưng mà khi bản mệnh Phi kiếm thử tấn công vài lần, Công Dã Bính vung hai cánh tay là có thể chống đỡ được.

- Ủ ù...

Một đóa màu đỏ ở gần đó bỗng nhiên lại xoay bay đến, xoáy tròn, hàng loạt cánh hoa phân ra, mỗi cánh hoa lại lấy tốc độ cực cao tấn công về phía Tần Vân.

- Một thanh phi kiếm mà đã nghĩ ngăn cản ta, xem người làm sao ngăn cản pháp bảo của ta?

Thân thể như ẩn như hiện, Công Dã Bính nở nụ cười dữ tợn.

- Đi.

Tần Vân rút ra phi kiếm màu đen bên hông, thanh phi kiếm màu đen này lập tức phá không mà bay ra.

Lần này đến cứu phụ thân, hơn nữa còn biết được Công Dã Bính cố ý bày cục. Tuy rằng không thể không đến, nhưng Tần Vân cũng mang theo thanh pháp bảo phi kiếm cứu phẩm này! Với thực lực sau khi đột phá Tiên Thiên hiện nay của hắn, mặc dù điều khiển một thanh pháp bảo cứu phẩm, uy lực cũng không phải chuyện đùa.

- Vèo vèo vèo...

Tất cả những cánh hoa kia đều bị bắn phá quét sạch sang một bên.

Tần Vân lấy ra từ trong túi Càn Khôn một thanh thần binh phàm tục, cắm vào trong vỏ kiếm.

- Cái gì?

Công Dĩ Bính thấy thế thì biến sắc. Hắn dừng lại, đứng tại chỗ. Khi bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân đâm sang, hắn vung tay đánh qua một bên, nói riêng về tốc độ xuất thủ không thua phi kiếm Tần Vân chút nào, chỉ là thân thể hơi lắc lư. Hiển nhiên uy lực của phi kiếm làm hắn phải có chút cật lực.

- Tốt, tốt lắm.

Giọng nói của Công Dĩ Bính trầm thấp.

- Xem ra ta vẫn là phải lấy lực mà phá pháp, dùng cách đơn giản trực tiếp nhất.

- Ầm...

Thân thể hắn thay đổi lớn lên, cơ thể vốn đường cong hài hòa giờ lại càng trở nên cường tráng, vảy đỏ ngoài thân cũng cũng bắt đầu mơ hồ hiện lên ánh vàng, hơi thở cũng càng thêm dày đặc.

Từ độ cao của người bình thường trước kia, thời khắc này hắn đã cao vượt qua ba trượng, sánh ngang với độ cao của tòa lầu các.

- Ma Thần một mạch của yêu ma giới có chứa nhiều pháp môn, xem ra Công Dĩ Bính là tu nhục thân?

Tần Vân lần thứ hai thi triển phi kiếm xông đến, chỉ thấy vô số phi kiếm bao trùm xuống, như là mạng nhện giăng.

- Hiện giờ hình thể hắn trở nên khổng lồ như vậy, nháy mắt ta có thể thi triển càng nhiều phi kiếm vây đánh hắn. Xem hắn có thể phòng ngự

được hay không.

Thân thể nhỏ hơn trước kia của Công Dã Bính quá đáng sợ, chỉ cần đôi tay là đã có thể chặn đòn tập kích của bản mệnh Phi kiếm.

Mà lần này.

- Vù vù vù!!!

Công Dã Bính lại hoàn toàn không ngăn cản.

Hắn mặc cho phi kiếm của Tần Vân đâm vào trên thân thể của hắn. Bên ngoài thân thể to lớn cao hơn ba trượng của Công Dã Bính hiện lên vảy đỏ ánh vàng. Khi bản mệnh Phi kiếm hóa thành hàng loạt tàn ảnh đâm vào đó, mỗi lần cũng chỉ đã sinh ra sóng xung kích kinh khủng. Thế nhưng Công Dã Bính lại không hư tổn chút nào, ngay cả vảy ngoài cũng không nứt vỡ! Trên bề mặt vảy chỉ có thể miễn cưỡng thấy được một điểm trắng mà thôi.

Hắn đứng tại chỗ, mặc cho bản mệnh Phi kiếm điên cuồng tấn công, khóe miệng cười nhạo khinh thường:

- Ha ha, chỉ là gãi ngứa mà thôi.

- Cái gì?

Tần Vân kinh hãi.

- Không thể gây thương tổn được ta, vậy thì chết đi!

Công Dã Bính sai bước xông đến, thân thể cao lớn chỉ cần hai bước đã mang theo làn sương mù đỏ sậm xông đến trước mặt Tần Vân. Một chương chụp xuống!

Tần Liệt Hổ bên cạnh cuống cuồng lo lắng cho con trai mình.

Tần Vân cũng cầm lấy tay phụ thân, lập tức kéo phụ thân lùi lại, đồng thời bản mệnh Phi kiếm cũng âm âm lao ra.

Lúc này đây, hãn thi triển không phải là Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết. Môn kiếm quyết này trước tầng thứ sáu đều là truy cầu tốc độ, càng về sau tốc độ càng nhanh. Đến Tâm Hữu Thiên Ti Kết, tốc độ quả thực đạt đến mức độ cực kì khoa trương. Thế nhưng chạy theo tốc độ cực hạn cũng làm cho uy năng giảm xuống, ngay cả vảy ngoài thân yêu ma của Công Dã Bính cũng không phá được. Đương nhiên, cũng là do thân xác yêu ma của Công Dã Bính quá hùng mạnh.

Còn từ tầng thứ bảy trở đi thì ngược lại là hoàn toàn chuyển hóa tốc độ chuyển hóa thành uy năng!

Nhưng yêu cầu phải ẩn chứa kiếm ý.

Yên Vũ kiếm ý của Tần Vân tuy rằng tích lũy sâu dày, nhưng vẫn là có khác biệt với Du Ti Tà Dương kiếm ý, hãn đến nay cũng chưa thể nào nắm giữ tầng thứ bảy.

- Giết!

Vẫn là cứ thẳng thắn dùng Yên Vũ kiếm ý, thi triển sát chiêu bảo mệnh của mình thì hơn.

- Ầmmmmm!

Bản mệnh Phi kiếm mang theo tiếng sấm cuồn cuộn, ma sát với không khí tạo thành ánh lửa càng chói lòa hơn trước, oanh tạc vào trên thân thể Công Dã Bính. Công Dã Bính vẫn không ngăn trở, nhưng hãn lúc này cũng lão đảo lùi một bước, trên ngực tức thì bị đâm vào thành một vết thương sâu chừng ba thốn. Nhưng vết thương này còn chưa kịp chảy máu thì đã khép sát lại, nhanh chóng lành miệng.

Công Dã Bính cúi đầu liếc nhìn, cười cười nói:

- Một chiêu này có chút thú vị rồi, có uy lực đỉnh phong của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Đáng tiếc, với ta mà nói, nó căn bản là vô dụng.

Hắn vừa nói, vết thương đã hoàn toàn lành lại.

- Cái gì?

Tần Vân kinh hãi, sát chiêu mạnh nhất, hung mãnh nhất của mình vậy mà cho ra kết quả như vậy?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Kiểm Quang Hóa Hồng

Giờ khắc này Tần Vân quả thực đã cảm thấy rất không ổn. Du Ti Tà Dương Kiểm Quyết mà hắn tu luyện sáu tầng đầu đều yêu cầu theo tốc độ. Tuy rằng uy năng suy yếu, nhưng trên thực tế, đối mặt với phi kiếm uy năng suy yếu, đại đa số yêu quái và người tu hành cũng không ngăn cản nổi. Ai bảo Tần Vân đụng phải Công Dã Bính tu luyện ra thân xác yêu ma, thân thể cũng có thể sánh ngang pháp bảo, vừa vụn bị khắc chế.

Mà dựa vào sát chiêu Yên Vũ kiếm ý cũng chỉ là gắng gượng làm ra vết thương sâu ba thốn, lấy hình thể của Công Dã Bính, chỉ có thể coi là vết thương ngoài da, uy hiếp quá thấp.

- Ngoan ngoãn chịu chết đi!

Công Dã Bính cười lớn, trực tiếp vọt tới.

- Ầmmmm.

Hắn như một tòa núi nhỏ mà nghiền ép đến.

Tần Vân mang theo phụ thân lập tức nhảy lùi lại, đồng thời thao túng bản mệnh Phi kiếm lần thứ hai công kích:

- Nếu có thể tấn công vào chỗ yếu hại của hắn như là mắt, ấn đường các loại thì đâm sâu vào ba thốn cũng đủ làm hắn bị thương nặng.

- Oanh!

Mang theo lời âm mưu cuồn cuộn, mang theo lời hỏa, bản mệnh Phi kiếm lần lượt xông đến.

- Phành!!!!

Bàn tay khổng lồ của Công Dã Bính che trước đôi mắt, phi kiếm đâm vào lòng bàn tay của hắn, uy thế tấn công kinh khủng làm cho thân thể Công Dã Bính cũng rung động. Nhưng lớp vảy trên bàn tay hắn dày hơn bình thường, cố gắng lắm cũng chỉ đâm sâu vào một thốn mà thôi.

- Đi, đi, đi.

Tần Vân cất lực điều khiển bản mệnh Phi kiếm.

Với thể mạnh là thân xác yêu ma của Công Dã Bính, ngay cả bản mệnh Phi kiếm cũng chỉ coi như có chút uy hiếp. Nếu là một thanh phi kiếm pháp bảo cường phẩm khác thì sao? Với Công Dã Bính thực sự là như gãi ngứa, da ngoài cũng không phá nổi.

- Ha ha ha... người đừng nên phản kháng nữa.

Công Dã Bính cười lớn, xông thẳng đến. Hắn cũng là hạng người thông minh, biết nhược điểm thân xác yêu ma của mình ở nơi nào, hai bàn tay lúc nào cũng che các nơi yếu hại. Hơn nữa hắn tu luyện nhục thân, thân thể gần đạt bằng pháp bảo, vừa cất bước, tốc độ cực nhanh, hơn Tần Vân đến mấy lần, quả thực là như dịch chuyển tức thời vậy.

May là Tần Vân có thể dựa vào bản mệnh Phi kiếm ép Công Dã Bính lần này đến lần khác phải ngăn cản, mới có thể mang theo phụ thân liên tục lùi lại né tránh.

- Không ổn, cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần ta một lần không né tránh kịp, để hắn đến gần người, một chiêu chụp xuống thì e rằng phi kiếm pháp

bảo cửu phẩm kia của ta cũng không chống đỡ nổi. Ta và phụ thân rất có thể lập tức mất mạng.

Tần Vân xoay chuyển ý niệm trong đầu.

- Hiện tại hắn lại điều khiển trận pháp bên trong Trần Viên, trốn cũng trốn không thoát, cơ hội duy nhất chính là nghĩ cách nắm giữ sát chiêu ‘Phá Hiếu’ của tầng thứ bảy Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết.

Tần Vân vừa cấp tốc suy nghĩ vừa thao túng bản mệnh Phi kiếm thử nghiệm thi triển chiêu Phá Hiếu này.

Đại cảnh giới của Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết.

Tầng thứ bảy đến tầng thứ chín chính là thuộc đại cảnh giới thứ ba - Tà Dương cảnh. Tầng đại cảnh giới này cần phải sử dụng kiếm ý, là phối hợp hoàn mỹ giữa kiếm ý và chiêu số phi kiếm, phát huy ra uy lực cực mạnh! Yên Vũ kiếm ý mà Tần Vân đã ngộ ra được hơn một năm, tích lũy đã khá hùng hậu, mặc dù hơi khác với Du Ti Tà Dương Kiếm Ý nhưng chung quy cũng là tương tự!

Vả lại đây chỉ là chiêu thứ nhất trong đại cảnh giới thứ ba Tà Dương cảnh! Theo lý thuyết, Tần Vân có thể nắm giữ, chỉ là thời gian hắn tu luyện pháp quyết phi kiếm này quá ngắn, nếu là có thêm tám mươi ngày nữa, mặc dù một mình vùi đầu tu luyện cũng là có thể ngộ ra.

- Ầm... ầm... ầm!!!

Hắn lần lượt thử nghiệm thi triển chiêu thức Phá Hiếu này.

Tuy rằng thất bại nhiều lần thế nhưng tốc độ phi kiếm vẫn nhanh hơn một chút, chỉ là uy năng có phần không bằng.

- Ầm... ầm... ầm!!!

Công Dã Bính đi qua nơi nào, núi đá giả ở Trần Viên nổ tung đến đấy, phòng ốc bị đập nát, khắp nơi hóa thành phế tích, tình thế của Tần Vân cũng càng thêm nguy hiểm.

- Hừ?

Đôi mắt Tần Vân bỗng nhiên tỏa sáng, hết thấy như là tự nhiên mà thành, hẳn đã ngộ ra.

Chung quy là trước kia một người bế quan tu luyện, lại không luận bàn bồi luyện, càng không cần phải nói đến chém giết, chỉ nói đến hiệu quả tu luyện thì làm sao bằng được với chiến đấu quyết định sống chết!

- Phá Hiếu!

Tần Vân điều khiển ý niệm.

Vốn dĩ đang phát ra lôi âm mang theo lôi hỏa, thanh ‘phi kiếm màu bạc’ đột nhiên lần nữa tăng vọt tốc độ! Trên cơ sở vốn có mà lần nữa tăng lên một cấp độ nữa.

- Âm...!

Âm thanh phi kiếm phá không cũng trở nên trầm thấp hơn rất nhiều, không khí cuộn trào như từng cơn sóng triều lan ra bốn phương tám hướng, thanh âm lại như tiếng sấm cuồn cuộn vô biên vô tận, hoa lửa ma sát ra ở mặt ngoài thanh phi kiếm màu bạc cũng càng nồng nặc gấp mười gấp trăm lần. Nháy mắt, cả phi kiếm bạc hoàn toàn trở thành một vệt hồng quang hỏa diễm.

Ánh sáng chói mắt mang theo tiếng sấm cuồn cuộn trầm trầm nháy mắt đâm xuyên qua phần ngực trên thân thể khổng lồ của Công Dã Bính.

Thân thể Công Dã Bính run rẩy tại chỗ, không hề nhúc nhích. Một tay hắn vẫn còn làm dáng vẻ muốn ngăn cản, nhưng trên ngực hắn đã xuất hiện một lỗ máu.

- Kiểm quang hóa hồng?

Công Dã Bính khó có thể tin, ánh mắt tràn đầy kinh sợ.

- Người mới, mới hai mươi một tuổi... Tiên Thiên Hư Đan Cảnh?

Kiểm khí lôi âm, kiểm sinh lôi hỏa, điều này có nghĩa là đã đăng đường nhập thất phi kiểm thuật, xem như là một Kiểm tiên cực kỳ lợi hại.

Kiểm tiên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh tích lũy thâm hậu một chút là có thể thực hiện đến bước này.

Mà ‘kiểm quang hóa hồng’ lại là một cấp độ cao hơn!

Đó là thứ mà các đại yêu ma cũng phải nghiêm chỉnh nhìn vào một hai, dựa vào phi kiểm thuật này là đủ để tung hoành thiên hạ.

Công Dã Bính không dám tin, tại Quảng Lăng quận của hắn, một người trẻ tuổi gần hai mươi một, còn không phải xuất thân từ đại tộc gì, mà đã ở tuổi này nắm giữ loại kiểm thuật phi kiểm kinh khủng là ‘kiểm quang hóa hồng’ trong truyền thuyết này. Thứ này tuyệt đối còn có uy năng đáng sợ hơn công pháp Ma Thần mà hắn khổ tu mấy chục năm qua. Chỗ thiết sót khi tu luyện pháp môn nhục thân chính là ở tại chỗ này.

Công kích của địch nhân không gây thương tổn được hắn, hắn tự nhiên kiêu ngạo chiếm hết thượng phong.

Nhưng khi địch nhân có thể phá nhục thân của hắn, vậy thì hắn sẽ gặp nguy hiểm!

- Người một kẻ nhân tộc, lại đầu nhập vào yêu ma, người chết đi thôi.

Tần Vân cũng không chút lưu tình.

Mang theo lô âm cuộn cuộn vô biên, phi kiếm hóa thành hồng quang lần thứ hai tấn công đến.

Công Dã Bính liên tục vùng tay ngăn trở. Lúc này đây, hai bàn tay của hắn đã phải cật lực ngăn trở, cuối cùng là chặn được!

Phi kiếm đâm vào trên một bàn tay của hắn.

- Ầm!

Tiếng nổ vang lên, nửa bên bàn tay của hắn trực tiếp bị nổ tung. Công Dã Bính còn chưa kêu đau tiếng nào thì thanh phi kiếm ngân sắc uy thế lại lần thứ hai chuyển động!

- Ầm!

Lại một lần nữa, kiếm quang hóa hồng.

Bốn tầng đại cảnh giới của Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết, Du Ti Tà Dương, tầng đại cảnh giới thứ tư cũng chính tầng cảnh giới cuối cùng, cũng là tầng thứ mạnh nhất từng xuất hiện trong lịch sử truyền thừa Kiếm tiên mà Tần Vân đoạt được. Một khi đạt đến bước đó, trở thành khai sơn tổ sư đứng đầu một tông phái tu hành cũng không phải việc khó. Ngay cả quan phủ triều đình, Thánh địa Đạo gia, Thánh địa Phật môn, cũng không dám có chút thờ ơ nào.

Mà tầng cảnh giới thứ ba - Tà Dương cảnh, cũng đã coi như là chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ trong thiên hạ. Có thể phát huy dung hợp hoàn mỹ kiếm ý và chiêu số phi kiếm, Tần Vân đã là bước đầu vào hàng ngũ ấy, khiến cho một ma đầu lợi hại như Công Dã Bính này cũng không chịu được.

- Ầm!

Một bàn tay khác của Công Dã Bính cũng nổ tung.

- Không phải như vậy, không phải như vậy.

Lúc này, trong lòng Công Dã Bính vừa kinh vừa nộ xen lẫn hoang mang,

- Phải là ta giết hắn, xử lý sạch sẽ cẩn thận. Hiện tại không giết được hắn, ta lại phải chết?

Đừng nói đến chức quan gì, ngay cả tính mạng cũng sắp không giữ nổi!

- Ầm.

Bụng hắn bị bắn xuyên thành một lỗ thủng, thấu ra tận sau lưng.

- Ta sẽ không chết, ta sẽ không chết!

Công Dã Bính không quan tâm đến Tần Vân nữa. Hào quang đỏ sậm trong thân thể bỗng nhiên tăng mạnh, hóa thành một vệt sáng đỏ sậm, nháy mắt lao ra Trần Viên, ngay cả trận pháp Trần Viên cũng không quan tâm.

- Trốn! Trốn! Trốn!

Công Dã Bính hăn nhất định phải sống sót, không thể chết ở nơi này!

Thân thể hăn gần như pháp bảo, phi độ cực nhanh.

Nhưng bản mệnh Phi kiếm kiếm quang hóa hồng kia của Tần Vân lại còn nhanh hơn!

- Ầm... Ầm...

Phi kiếm liên tục đâm thủng thân thể Công Dã Bính. Công Dã Bính vẫn liều mạng chạy trốn. Hắn tu luyện ra xác thân yêu ma, sinh mệnh lực rất mạnh.

Khi hắn bay ra khỏi Trần Viên tiếp tục chạy trốn, trận pháp Trần Viên không có người khống chế cũng liền tiêu tán.

- Phụ thân, phụ thân ở đây chờ con, con quyết không để cho Công Dã Bính sống sót.

Tần Vân truyền âm nói.

Một yêu ma chân chính, lại thẩm thấu vào quan phủ triều đình làm quan, nhất định phải giết chết hắn, nếu không hậu họa vô cùng.

- Ta là Ngân Chương bộ đầu, tự bảo vệ mình không thành vấn đề.

Tần Liệt Hồ lập tức nói.

- Vù.

Tần Vân dưới chân đạp phi kiếm màu đen kia, lập tức đuổi theo. Đồng thời hắn cũng điều khiển Bản mệnh Phi kiếm tiếp tục đuổi giết Công Dã Bính đang phi độ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Tần Vân Muốn Giết Ta!

Khoảng cách từ Trần Viên đến quận chủ phủ cũng chỉ hơn hai dặm.

Công Dã Bính thi triển ‘Huyết Độn pháp’, hóa thành vệt sáng đỏ sậm lao thẳng về phía quận chủ phủ:

- Trốn về quận chủ phủ, chỉ cần vào quận chủ phủ, dựa vào tất cả trận pháp bên trong phủ là ta có thể giữ được tính mạng. Sau đó lại an bài yêu quái đến cứu ta. Chỉ cần an bài yêu quái có thể độn thổ, thực hiện thuật độn thổ là có thể lạng lẹ mang ta rời khỏi đây. Thân phận của ta đã bại lộ, một khi Tần Vân tố giác ta, triều đình nhất định sẽ nghiêm tra, chức quan này của ta đã không thể giữ được nữa.

- Âm!

Mang theo tiếng sấm cuồn cuộn, bản mệnh Phi kiếm hóa thành hồng quang, lần thứ hai xông đến, uy thế mãnh liệt. Trước kia Công Dã Bính dùng hai bàn tay ngăn trở, bản ta đã sớm nổ tung, bây giờ hẳn chỉ có thể tận lực tránh nơi yếu hại.

- Âm!

Phi kiếm lần thứ hai đâm thủng thân thể Công Dã Bính. Công Dã Bính thân thể cứng cỏi vô cùng, gần như sánh bằng pháp bảo, lại là thân yêu ma, sinh mệnh lực cực kì ngoan cường, tuy rằng bị đâm thủ ng lồ chỗ nhưng vẫn không chết.

- Không xong.

Ở phía sau đạp phi kiếm màu đen đuổi theo, Tần Vân biến sắc:

- Không thể để cho hắn đi vào quận chủ phủ. Trận pháp trong quận chủ phủ còn mạnh hơn trận pháp trong Trần Viên rất nhiều.

- Âm.

Hắn động ý niệm.

Bản mệnh Phi kiếm lập tức thay đổi phương thức công kích, lúc này đây, khi nó tấn công vào thân thể của Công Dã Bính thì bỗng nhiên quét thành một đường cung, hung hãn chém vào trên thân thể. Chiêu số công kích của phi kiếm vốn đa dạng biến hóa, đâm, bổ, vẩy, chém, đập, xoay... chỉ là cách dùng 'đâm' trong đó là có tính xuyên thấu mạnh nhất mà thôi.

Thi triển kiếm chiêu Phá Hiếu này, uy thế phi kiếm mênh mông hùng hồn, phần nộ chém vào trên người Công Dã Bính, làm cho Công Dã Bính rơi thẳng xuống dưới, đụng vào trên đường phố. May là buổi tối, trên đường có rất ít người đi đường.

- Âm âm...

Mặt đường lún xuống dưới.

Công Dã Bính hoảng hốt, lại lần nữa thi triển Huyết Động thuật, điên cuồng xông về phía quận chủ phủ, đồng thời còn quát lớn:

- Ta là quận chủ Công Dã Bính, Tần Vân muốn giết ta! Tần Vân muốn giết ta!!!

Trong thanh âm có rót vào chân nguyên Tiên Thiên, âm thanh như sấm đánh cuộn cuộn, truyền khắp mấy dặm xung quanh! Tần Vân thao túng Thiên Địa Lực Lượng cũng không thể cắt đứt, thanh âm này có lực xuyên thấu cực mạnh.

Dân chúng xung quanh một số còn đang ngủ say, nhưng bỗng nhiên bên tai lại như nổ vang.

- Ta là quận chủ Công Dã Bính, Tần Vân muốn giết ta! Tần Vân muốn giết ta!!!

Thanh âm này rất lớn, làm bọn họ cũng phải giật mình tỉnh lại.

- Chuyện gì xảy ra?

- Quận chủ? Tần Vân muốn giết quận chủ?

Đám dân chúng buồn bực, một vài người còn chưa ngủ vén cửa sổ nhìn về phía xa, trông thấy được bụi bặm ở phương xa đang bốc lên.

Một vệt sáng bay ở phía trước, một bóng người đạp phi kiếm lại đuổi theo phía sau.

- Ầm.

Vệt sáng phía trước lần nữa nện xuống mặt đất, sau đó lại nỗ lực bay lên, lúc hấn bay lên thì lại có thêm một vệt hồng quang xỏ xuyên qua thân thể hấn!

- Quận chủ đại nhân!

Lúc này, chỗ Tần Vân và Công Dã Bính chém giết nhau chỉ còn cách quận chủ phủ hơn trăm trượng. Thanh âm gầm lên giận dữ kia của Công Dã Bính tất nhiên cũng truyền vào trong quận chủ phủ. Trong lúc nhất thời, cả đám thân vệ đều leo lên đầu tường quận chủ phủ, cũng có rất nhiều thân vệ chạy ra ngoài, hướng về phía đang xảy ra chiến đấu.

- Nhanh, mau đi cứu quận chủ đại nhân.

- Tần Vân muốn giết quận chủ!

Các thân vệ hô hào, mặc dù có vài người chạy ra khỏi quận chủ phủ nhưng rõ ràng tốc độ chạy rất chậm. Một vài người còn cố ý do dự chậm chạp ở sau cùng.

Ai mà không biết Tần Vân công tử có thực lực kinh khủng bậc nào? Hiện giờ ngay cả quận chủ cũng muốn giết, những thân vệ như bọn họ đây xông lên, không phải là đi chịu chết sao? Chỉ là không chạy đến thì sẽ là bảo vệ bất lực, cũng là tội lớn. Cho nên người nào người nấy đều chạy về phía đó, nhưng không hện nhau mà cùng chạy đi rất chậm.

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

Công Dã Bính liều mạng bay đi, nhưng vừa mới bay lên thì đã bị nện xuống đất.

Trên mặt đất cũng đã bị đập thành một cái hố sâu.

Trong khoảng thời gian này, phi kiếm đã nhiều lần đâm thủng thân thể hắn, thậm chí ngay cả đầu cũng đều bị đâm thủng một lần. Nhưng vết thương bị đâm lại chậm chậm mà khép lại. Tuy rằng đầu óc ong ong, thương thể rất nặng nhưng không lấy được mạng hắn.

- Ta sẽ không chết, sẽ không chết, trốn về quận chủ phủ! Trốn về quận chủ phủ!

Giờ phút này, Công Dã Bính như tên ăn mày đói khát, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, trốn trở về quận chủ phủ.

- Vù.

Cuối cùng có một lần phi kiếm của Tần Vân đâm xuyên thân thể Công Dã Bính, thân thể Công Dã Bính run lên, hắt hai mắt trợn trừng, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Hết rồi.

Thứ bị đâm vào đó là trái tim quan trọng nhất của hắn, chính là hạch tâm của thân xác yêu ma này. Chỉ cần trái tim toàn vẹn, thương thể của hắn sẽ có thể dần dần hồi phục. Nhưng khi trái tim bị đâm xuyên, vậy thì hắn thật sự hết rồi.

- Ầmmmm!

Thân thể Công Dã Bính rơi xuống trên mặt đất, hào quang đỏ sậm dày đặc bên ngoài thân thể cũng tiêu tán, lộ ra dáng dấp cơ thể hắn.

Hắn sớm đã khôi phục bộ dạng người trưởng thành, y phục bên ngoài nát vụn, có rất nhiều vết thương.

Hắn ngã trên mặt đất, trên người dính đầy bụi bặm.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tần Vân đang đập phi kiếm giữa không trung, lại nhìn các thân vệ cách đó không xa đang chậm rì rì chạy sang đây. Giờ khắc này, trong đầu hiện lên rất nhiều tình cảnh. Lúc còn trẻ, nương tử và hắn nương tựa lẫn nhau. Nhà nghèo, biết hắn thích uống rượu ngon, nàng bèn gói ghém tiền bạc mua chút rượu đục, lúc hắn đọc sách buổi chiều sẽ hâm nóng rượu cho hắn.

Hắn liều mạng luôn cúi. Vì quyền thế tài phú, hắn còn đầu nhập vào yêu ma. Nương tử phát hiện bí mật của hắn, hắn liền trực tiếp giết chết nương tử, người thân thiết nhất trên đời của mình. Từng bước một, hắn bò lên đến vị trí ngày hôm nay.

- Không ngờ Công Dã Bính ta sẽ chết ở trong tay người.

Công Dĩ Bính nhìn Tần Vân.

- Đầu nhập vào yêu ma, người đáng chết.

Tần Vân cảm giác được khí tức sinh mệnh của Công Dĩ Bính đang nhanh chóng suy nhược, trong lòng không chút nào thương hại, chỉ có sát ý! Trên đường ngao du thiên hạ hắn đã từng thấy sự tàn nhẫn của rất nhiều yêu ma, lấy con người làm thức ăn, giết chóc vô số. Công Dĩ Bính này thân là nhân tộc lại cam nguyện làm yêu ma, càng thêm đáng chết!

Công Dĩ Bính lại gầm gừ:

- Còn vu hãm ta đầu nhập vào yêu ma? Cái này cũng che đậy không được rằng người giết quận chủ một vùng. Triều đình sẽ không bỏ qua cho người!

Theo sau tiếng gầm, khí tức sinh mệnh của Công Dĩ Bính rốt cuộc hoàn toàn tiêu tán.

Công Dĩ Bính gục đầu, thân thể mềm oặt, hoàn toàn ngã nằm xuống đất. Thân thể hắn vô thanh vô tức tiêu tán, hoàn toàn phân giải ra, ngay cả một giọt máu cũng tan biến đi.

Nháy mắt, Công Dĩ Bính đã hoàn toàn biến mất, hài cốt không còn, ngay cả một sợi tóc cũng không thể tìm thấy.

- Cái gì?!

Tần Vân sắc mặt đại biến.

Hắn truy sát Công Dĩ Bính, một là vì trừ đi mối họa này, hai là cũng vì muốn lấy được thi thể của Công Dĩ Bính! Thi thể của Công Dĩ Bính có thể chứng minh Công Dĩ Bính tu hành pháp môn Ma Thần một mạch, tự mình đọa lạc làm yêu ma! Nhưng bây giờ thi thể Công Dĩ Bính vậy mà

hoàn toàn tiêu tán, hóa thành hư vô, trở về thiên địa, điều này làm cho Tần Vân khó có thể tin nổi.

Hắn nào biết rằng, những mầm móng mà yêu ma giới có thể sai phái thẩm thấu vào triều đình có số lượng cực ít, mỗi người đều là được thể lực yêu ma giới dốc lực bồi dưỡng, bày ra thủ đoạn trùng trùng điệp điệp. Tỷ như trong triều đình, trừ Nhân Hoàng - một cường giả kinh khủng hiếm có ra, nếu không căn bản không ai có thể nhìn ra thân phận chân thật của những kẻ ‘gian tế’ này. Lại tỷ như một khi bỏ mình, thân thể bọn họ sẽ hoàn toàn mai một, không lưu lại chút chứng cứ phạm tội nào.

- Tần Vân thật sự giết quận chủ sao?

Các thân vệ cũng trợn mắt hốc mồm.

- Đó là Tần Vân?

- Không thấy rõ.

Một đám thân vệ ngược nhìn Tần Vân đang đạp phi kiếm trên bầu trời. Bên ngoài thân thể hắn lúc này có chân nguyên hộ thể, chân nguyên lưu chuyển hào quang lấp lánh, khó có thể nhìn rõ dung mạo.

- Trước khi chết quận chủ là nói Tần Vân giết hắn.

- Giết quận chủ, trong thiên hạ này, rất lâu rồi không nghe thấy quận chủ nào bị giết đâu. Tần Vân có thể là muốn diệt khẩu mà giết chết chúng ta hay không?

- Muốn diệt khẩu thì phải tiêu diệt sạch tất cả mọi người xung quang, bao gồm cả các thân vệ, gia quyến cùng với cư dân xung quanh, e là gần vạn người. Tần Vân công tử sẽ không ác độc như vậy.

- Không diệt khẩu thì mắc tội lớn giết quận chủ, triều đình nhất định sẽ giết hẳn!

Những thân vệ này run rẩy trong lòng. Bọn họ thậm chí sợ hãi mà lùi về sau.

Tần Vân đứng ở giữa không trung, sắc mặt khó coi.

Hắn cũng biết mình đã rơi vào tình huống tồi tệ nhất! Hắn thật không nghĩ tới, đường đường là đại yêu cường đại mà sau khi chết rồi thân thể lại tiêu tán. Tuy rằng bên trong Trần Viên có đám cây cối hoa cỏ bị ‘khí tức yêu ma’ ăn mòn, nhưng ai có thể chứng minh được Công Dã Bính từng đi đến Trần Viên, càng không có cách nào chứng minh là khí tức yêu ma Công Dã Bính phóng thích ra.

- Ta giết quận chủ, thế nhưng không cách nào chứng minh quận chủ hài cốt không còn này là yêu ma.

- Giết quận chủ một vùng... không khác gì tàn sát một đám lớn quan binh.

- Triều đình sẽ không bỏ qua cho ta. Ta không chứng minh được Công Dã Bính là yêu ma, không chứng minh được mình trong sạch, triều đình nhất định sẽ đuổi giết ta.

Sắc mặt Tần Vân càng thêm khó coi.

Hắn nhìn ra phía sau, đám quan binh thân vệ hoảng sợ lùi về sau, trên đầu tường quận chủ phủ phía xa xa cũng có rất nhiều thân vệ đang nhìn.

Tần Vân lại quay đầu nhìn các lão bách tính bị động tĩnh cuộc chiến thu hút đến ở phía xa xa. Một vài người khác thì ở trên lầu nhà mình nhìn sang đây.

Giết sạch bọn họ? Diệt khẩu?

Tần Vân chưa từng nghĩ qua.

- Trốn! Mặc kệ thế nào, trốn càng xa càng tốt.

Tần Vân vung tay lên, lấy đi hết tất cả di vật còn lại trên mặt đất của Công Dã Bính. Sau đó thì đập phi kiếm, phá không biến mất.

- Đi rồi, Tần Vân đi rồi, hã đi rồi.

Các thân vệ bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Một vài người đi đường ở phía xa xa cùng với các dân chúng nhìn sang, ai ai cũng lú lẫm:

- Tần Vân công tử thật sự giết quận chủ rồi?

- Đó chính quận chủ đó!

- Tần Vân công tử quá đại dột! Quá lỗ mãng rồi!

- Hã vẫn còn trẻ tuổi, đầu nóng lên thì cái gì cũng làm được, giết quan đó là tạo phản. Ngay cả khi là Tu Tiên giả giết quận chủ, triều đình cũng sẽ không bỏ qua hã, còn sẽ liên lụy người nhà hã. Hã thực sự là trẻ tuổi, quá lỗ mãng.

Những người đi đường ở phía xa nhìn sang rồi nói.

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên ở trong đám người:

- Nếu như Tần Vân công tử đều giết hết chúng ta thì đã không ai biết chuyện quận chủ bị giết rồi.

Những người đi đường xung quanh lập tức sửng sốt, yên lặng lại.

- Tần Vân công tử chạy trốn. Hắc không có ý định giết chúng ta. Chỉ là lần này giết quận chủ thì hắc cũng xong rồi., Tần gia cũng xong rồi.

Một lão già thở dài nói.

- Triều đình muốn đuổi giết hắc, trốn không thoát đâu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Bỏ Trốn

Cả một vùng Trần Viên đã thành phế tích.

- Vù...

Tần Vân đạp phi kiếm hạ xuống từ trên không trung. Tần Liệt Hồ chính đang trông ngóng hắn.

- Để cho hắn chạy thoát?

Tần Liệt Hồ thấy sắc mặt con trai khó coi liền hỏi.

- Không, hắn đã chết, nhưng mà thi thể lại hoàn toàn tiêu tán, con không có cách nào chứng minh hắn là yêu ma!

Tần Vân nghiêng răng nói.

- Thủ đoạn của yêu ma giới quả thực đủ độc ác. Những kẻ gian tế thâm thấu vào triều đình chết rồi cũng không để lại vết tích gì.

Tần Liệt Hồ sắc mặt đại biến:

- Không chứng minh được là yêu ma, mà Công Dã Bính mà con vừa giết kia lại là...

- Cho nên rất phiền phức, chúng ta trước tiên đi tìm mẫu thân và đại ca, cùng nhau rời khỏi Quảng Lăng trước đã.

Tần Vân nói xong thì mang theo phụ thân, bước lên bản mệnh Phi kiếm. Sử dụng bản mệnh Phi kiếm ngự kiếm phi hành tiêu hao chân nguyên tương đối thấp hơn. Đồng thời Tần Vân cũng lập tức có thể thi triển ra ‘Thần ẩn thuật’ bằng một ý nghĩ. Sau khi bước vào Tiên Thiên, chân nguyên của hắn đã đạt được một cấp độ mới.

Trong truyền thừa hoàn chỉnh hắn lấy được có rất nhiều pháp thuật cao thâm hơn cũng có thể thi triển. Tiên Thiên Thực Đan Cảnh thông thường mới có thể dễ dàng thi triển ra ‘Thần ẩn thuật’, mà chân nguyên Tiên Thiên của Tần Vân hoàn toàn sánh ngang một số người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Hơn nữa là trước kia, trong quá trình tu luyện pháp quyết phi kiếm Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết, hắn rảnh rỗi sẽ tu luyện vài pháp thuật mới để luyện tập. ‘Thần ẩn thuật’, ‘Định Thân thuật’ các loại chính là một trong vài môn pháp thuật thường dùng mà hắn đã luyện thành.

- Vù.

Mang theo phụ thân, Tần Vân nhanh chóng bay trở về căn trạch viện cách đó vài dặm.

Bên trong trạch viện, mẫu thân Thường Lan, cả nhà đại ca đại tẩu đều đang ở trong sân, bởi vì âm thanh rống giận của Công Dĩ Bính cũng đã truyền đến đây.

- Phụ thân.

Đại ca Tần An mừng rỡ.

- Liệt Hồ.

Mẫu thân Thường Lan cũng kích động, thấy y phục Tần Liệt Hồ rách nát, trên người có rất nhiều vết máu, bà không khỏi đau lòng.

- Đi nhanh lên.

Tần Liệt Hồ cũng thúc giục.

- Quảng Lăng này đã không còn thích hợp ở lâu nữa.

- Bây giờ đi ngay?

Thường Lan và phu thê Tần An có phần không hiểu.

- Đi, những thứ khác cũng không cần mang theo.

Tần Vân nói, cùng lúc đó cũng nhanh chóng biến lớn bản mệnh Phi kiếm thành một thanh phi kiếm khổng lồ dài hơn hai trượng (khoảng sáu bảy mét), chiều rộng cũng lớn hơn. Phi kiếm như mộng ảo, mặt trên có ánh sáng lưu chuyển. Mẫu thân Thường Lan, chị dâu cùng với hai đứa nhỏ nhìn chăm chăm vào phi kiếm, kinh ngạc tán thán.

- Xuất phát.

Tần Vân cũng không kịp nhiều lời.

Hắn trực tiếp phóng thích chân nguyên mang theo mọi người đi lên phi kiếm. Sau đó lại thi triển ra ‘Thần ẩn thuật’ bao phủ tất cả mọi người Tần gia.

Mắt thường không thể nhìn thấy được người Tần gia, cũng không thấy được phi kiếm khổng lồ kia.

- Vù.

Người Tần gia đứng trên phi kiếm, xông thẳng lên trời, bằng mắt thường đã không thể nào nhìn rõ đường viền thành tường của Quảng Lăng quận phía dưới nữa! Tốc độ phi hành của bản mệnh Phi kiếm cực nhanh, chốc lát đã ra khỏi phạm vi Quảng Lăng quận, đồng thời cũng bay vào trong tầng mây, không ngừng phi hành trong mây mù.

- Chúng ta đang ở trong mây.

- Là mây, chúng ta đang bay.

Hai nhi tử Tần An ngây thơ chân chất, còn không biết cuộc đào vong lúc này có nghĩa là gì.

Mẫu thân Thường Lan ở bên cạnh cũng hỏi:

- Vân nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại vội vàng bỏ chạy khỏi Quảng Lăng? Trước kia quận chủ Công Dã Bính giết Tần gia chúng ta, chúng ta cũng chỉ ẩn náu trong thành, không trốn đi đâu.

- Nhị đệ, đệ thật sự đã giết quận chủ sao? Vừa nãy ta và mọi người đều nghe thấy được.

Đại ca Tần An cũng hỏi.

Tần Vân mang theo mọi người trong nhà ngự kiếm phi hành rồi nói:

- Công Dã Bính kỳ thực đã sớm đầu phục yêu ma, thậm chí bản thân hắn cũng đã tu luyện thành một con yêu ma!

- Công Dã Bính là yêu ma?

- Quận chủ là yêu ma? Triều đình vậy mà không phát hiện ra?

Mẫu thân, đại ca, đại tẩu mọi người đều giật mình.

Tần Liệt Hổ ngồi bên cạnh cũng nói:

- Những tên yêu ma này năm này qua tháng nọ đấu với nhân tộc chúng ta. Nhân tộc cũng không thể diệt yêu ma, há có thể khinh thường chúng? Có gian tể lén vào triều đình có là gì. Trong lịch sử, triều đại trước kia thậm

chỉ có cả đại yêu ma ngự trang thành phi tử lên vào hoàng cung, cuối cùng thiên hạ kịch biến, triều đại cũng phải đổi.

- Đúng vậy, thủ đoạn của yêu ma xác thực quỷ dị khó lường.

Tần Vân gật đầu.

- Công Dĩ Bính rõ ràng đã chết, nhưng thân thể lại hoàn toàn tiêu tán không lưu lại vết tích gì. Nhi tử giết yêu ma vốn không sai, nhưng bây giờ không có cách nào khác chứng minh chứng minh hẳn là yêu ma! Hẳn lại công khai nói là nhi tử đã giết hẳn... Trong lúc nhất thời nhi tử cũng không thể rửa sạch tội danh.

- Tại sao không thể?

Đại ca Tần An lo lắng nói.

- Nếu Công Dĩ Bính là yêu ma thì người bên ngoài không thấy sao?

- Người nhìn thấy hẳn biến hình thành thân xác yêu ma mà còn sống cũng chỉ có đệ và phụ thân. Huynh cho rằng, loại chuyện lớn giết quận chủ này phụ thân có thể làm chứng cho đệ sao? Triều đình tin?

Tần Vân lắc đầu.

Mẫu thân Thường Lan cuống quýt nói:

- Vân nhi, pháp thuật tiên gia của con không phải là có thể truyền âm ra khắp thành hay sao? Con cứ nói là Công Dĩ Bính là yêu ma, con giết yêu ma trừ hại, để cho cả thành đều biết.

- Ngu xuẩn.

Tần Liệt Hồ ngồi bên cạnh quát lên.

- Trước đó vài ngày Vân nhi nói Công Dã Bính vu hãm ta, chuyện này thì thôi. Nếu như tiếng nói của hắc truyền ra khắp thành nói Công Dã Bính là yêu ma, có chứng cứ chứng minh Công Dã Bính là yêu ma hay không thì cũng sẽ làm phía triều đình giận dữ! Sau đó bọn họ sẽ nghĩ, tùy tiện giết quận chủ, hô cho cả thành nghe quận chủ là yêu ma, vậy thì không có tội danh? Nói suông, tùy ý bịa đặt, tội danh chỉ càng lớn!

- Vậy làm sao bây giờ? Làm sao chứng minh nhi tử nhà ta trong sạch?

Mẫu thân Thường Lan lo lắng nói.

Tần Vân cũng sốt ruột nói:

- Mẫu thân, muốn chứng minh trong sạch cũng không dễ. Yêu ma đã có thủ đoạn này hiển nhiên là sẽ không để lại vết tích gì. Nhưng mà, trước khi Công Dã Bính chết, nhi tử cũng đã nói, hắc là yêu ma! Lúc đó xung quanh có một đám thân vệ cùng với vài vị lão bách tính cũng nghe thấy. Một khi triều đình đến đây, tin tức quan trọng thế này, bọn thân vệ nhất định sẽ bẩm báo.

Lúc đó đám thân vệ đã đuổi kịp tới.

Tần Vân và Công Dã Bính tổng cộng cũng không nói được mấy câu, triều đình nhất định sẽ hỏi tỉ mỉ mấy câu nói đó.

Tần Vân đã nói:

- Đầu nhập vào yêu ma, người đáng chết!

Mà Công Dã Bính lúc đó nói:

- Vẫn còn vu hãm ta đầu nhập vào yêu ma sao...

- Không chứng cứ, ta không thể công khai quát lớn. Đặc biệt là nói quận chủ một vùng là yêu ma là đánh mặt triều đình, sẽ chỉ làm cho triều

đình càng thêm tức giận.

Tần Vân nói.

- Hơn nữa nhi tử cũng không thể ở lại Quảng Lăng, nhi tử không biết quan viên phụ trách loại đại án này là ai. Nếu như vị quan viên kia không hỏi phải trái, chỉ vì nhi tử giết quận chủ là trực tiếp hạ lệnh giết, điều này cũng rất có thể.

- Nếu như ở lại Quảng Lăng mà trực tiếp bị giết. Cho dù sau đó khôi phục trong sạch, nhi tử cũng không nhìn thấy được ngày đó. Mà Tần gia cũng sẽ bị liên lụy, e rằng cũng không nhìn thấy ngày được trả lại sự trong sạch.

- Cho nên, cứ rời Quảng Lăng trước.

Tần Vân nói.

- Bảo đảm chúng ta an toàn xong rồi, nhi tử sẽ nghĩ cách rửa oan.

- Ừm.

Đại ca Tần An gật đầu.

- Cứ nghe theo đệ đi.

- Người cứ quyết định tất cả đi.

Tần Liệt Hổ cũng nói.

Tần Vân nhìn người nhà, trong lòng rất áy náy.

Vì chuyện của mình mà liên lụy đến người nhà.

- Mặc kệ thế nào, phải khôi phục trong sạch, không thể để cho người nhà vĩnh viễn trốn trong bóng tối.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Đúng rồi, ta giết Công Dã Bính, bảo vật để lại sau khi hấn chết nằm trong túi càn khôn này... Ta phải tra xét xem, nói không chừng có chứng cứ hấn cấu kết với yêu ma!

- Vân nhi, hiện tại chúng ta đi đâu?

Tần Liệt Hồ hỏi.

- Hướng đông!

Tần Vân nói.

- Quảng Lăng gần sát Đông Hải, chúng ta trực tiếp ra biển, đi Đông Hải! Biển rộng mênh mông, chúng ta có thể dễ dàng ẩn thân!

Giang châu, trị sở của châu mục chính là ở Kim Tần quận.

Kim Tần quận cũng là một quận lớn phồn hoa, tuy rằng hơi nhỏ hơn Đông Hải quận nhưng cũng là quận lớn nhân khẩu hơn nghìn vạn! Trong lịch sử còn từng là đô thành của vương triều trước kia.

Châu Mục Giang châu tên gọi Tiêu Dương, tuổi đã hơn trăm, nhưng mà ông ta cũng là người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, thoát nhìn cũng chỉ là một người trung niên.

Vốn hấn đang đọc sách trong đêm, nhưng bỗng nhiên thì biến sắc.

- Cái gì?

Tiêu Châu Mục lật tay, trong tay xuất hiện một cái ấn vàng, cái ấn này đại biểu cho quyền thế của Châu Mục. Lúc này trên ấn lại phát ra dao động.

- Ẩn quận chủ Quảng Lăng quận không có chủ nhân? Ẩn quận chủ chính là tính mạng tương thông với chủ nhân. Bất cứ ai cũng không thể trộm dùng ẩn quận chủ.

Tiêu châu mục sắc mặt khó coi.

- Hiện tại ẩn quận chủ Quảng Lăng quận không có chủ nhân, vậy thì cũng chỉ có một khả năng. Quận chủ Công Dã Bính của Quảng Lăng quận, đã chết!

Tiêu Châu Mục bước ra khỏi thư phòng của mình, đồng thời truyền âm ra:

- Nhanh chóng cùng ta lên đường.

- Vù vù vù.

Không lâu sau.

Bảy bóng người xuất hiện, là hai người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh cùng với năm người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, đây cũng là lực lượng đứng đầu nhất trong những thân vệ theo bên cạnh Tiêu Châu Mục.

- Châu Mục đại nhân.

Bảy người đều hơi nghi hoặc.

- Cứ đi theo ta trước đã.

Tiêu Châu Mục vung tay lên.

- Vù.

Mây mù tràn ngập, tám người trực tiếp cười mây, cấp tốc bay ra khỏi Châu Mực Phủ. Bọn họ đi đến một tòa phủ đệ ở nội thành Kim Tần quận, bên trong sớm đã có một vị đại hán mặc áo phanh ngực bước ra. Gã đi chân trần, cười ha hả nói:

- Tiêu đại nhân, chẳng hay sao ngài lại đến chỗ ta đây?

- Xảy ra chuyện lớn, quận chủ Quảng Lăng đã chết, còn xin mời Bành huynh mau mau theo ta đi Quảng Lăng một chuyến.

Tiêu châu mực nói. Người ở trước mắt này chính là Bành Nhạc, một trong hai đại cao thủ Tiên Thiên Kim Đan Cảnh của triều đình ở Giang châu này, cũng là người tu hành thuộc Thần Ma một mạch.

- Cái gì? Tên yêu ma nào to gan đến vậy, dám ám sát quận chủ một vùng?

Đại hán phanh ngực đi chân trần này lập tức giận dữ.

- Đúng vậy, đã chín năm, cả thiên hạ này không quận chủ nào bị giết chết, không ngờ ở nhiệm kỳ của ta, còn là ở Giang châu này.

Ánh mắt của Tiêu Châu Mực cũng đầy tức giận.

- Mặc kệ phía sau là đại yêu ma nào, dám giết quận chủ của triều đình, hẳn nhất định phải phải trả giá đắt!

- Vâng.

Đại hán đi chân trần Bành Nhạc cũng gật đầu.

- Chúng ta lập tức đi Quảng Lăng.

Nói đến đây, đại hán phanh ngực đi chân trần vung tay lên, một cái thuyền lớn trôi nổi trong không trung.

Cả đám người cùng lên thuyền.

- Vù... ù...

Chiếc chiến thuyền triều đình ban thưởng này nhanh chóng bay lên trời. Dưới sự điều khiển của người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, nó dùng một tốc độ kinh khủng bay thẳng đến Quảng Lăng.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Truy Nã Tần Vân

Kim Tần quận, Trấn Sơn quận và Quảng Lăng quận đều rất gần, nằm sát cạnh nhau tạo thành hình tam giác.

Kim Tần quận thành cách Quảng Lăng quận cũng chỉ tám trăm dặm mà thôi. Dưới sự khống chế của đại cao thủ Tiên Thiên Kim Đan Cảnh danh truyền thiên hạ Bành Nhạc, chiến thuyền một mạch phá không mà đi, duy trì tốc độ nhanh nhất, chỉ chốc lát thì đã đến Quảng Lăng quận!

- Vù.

Cất chiến thuyền, Bành Nhạc sóng vai đi với Tiêu Châu Mục, bên cạnh thì là bảy người tu hành Tiên Thiên Cảnh khác cười mây mù hạ xuống.

Bọn họ nhảy xuống đường phố bên ngoài quận chủ phủ. Bởi vì nơi này rõ ràng có vết tích chiến đấu, cái hố to do Công Dã Bính bị phi kiểm chém ngã xuống mà tạo thành vẫn còn ở đó.

- Châu Mục đại nhân!

Bên ngoài quận chủ phủ cũng tụ tập một nhóm lớn thân vệ, còn có một đám quan viên gồm cả quận úy của Quảng Lăng quận.

Vương quận úy hiện tại chính là nhân vật số hai của Quảng Lăng quận, cũng từng gặp Châu Mục đại nhân, nhìn thấy đám người Châu Mục cười mây mà đến này thì lập tức có chủ kiến mà hành lễ:

- Bái kiến Châu Mục đại nhân.

Đám quan viên còn lại cũng cung kính hành lễ:

- Bái kiến Châu Mục đại nhân.

- Chuyện gì xảy ra?

Sau khi hạ xuống, Tiêu Châu Mục nhíu mày, con người tự có một luồng sát khí.

Dưới sự quản lý của mình, người đứng đầu một quận lại bị giết chết, châu mục như ông ta cũng khó tránh bị trách tội.

- Bẩm Châu Mục đại nhân.

Vương quận úy liền nói.

- Vừa rồi quận chủ Công Dã Bính đại nhân đột nhiên gào thét 'Ta là quận chủ Công Dã Bính, Tần Vân muốn giết ta', âm thanh truyền khắp xung quanh vài dặm, đều khiến cho rất nhiều lão bách tính cùng với cư dân xung quanh chú ý. Ngay lúc đó thật có một người đang đuổi giết quận chủ, cũng là thao túng phi kiếm tập kích, chỉ toàn thân có chân nguyên vờn quanh, khó bề nhận rõ khuôn mặt.

- Sau đó quận chủ rơi xuống ở chỗ này.

Vương quận úy chỉ vào mặt đất bên cạnh đó không xa.

- Thương thế của quận chủ rất nặng, chỉ vừa nói vài câu với người đuổi giết kia thì đã chết. Sau khi chết, thân thể trực tiếp tiêu tán, không thể tìm ra một cọng tóc miếng thịt nào.

- Sao?

Tiêu Châu Mục hơi nhú mảy.

- Bọn họ nói bao nhiêu câu? Nói cái gì?

Vương quận úy đáp:

- Lúc ấy có rất nhiều thân vệ và dân chúng cũng nghe thấy.

Nói đoạn, hắn nhìn về phía một vị thân vệ bên cạnh.

Thân vệ kia lập tức đáp:

- Châu Mục đại nhân, lúc đó tiểu nhân và chư vị huynh đệ cũng nghe rõ. Quận chủ đại nhân trước tiên là nói 'Không ngờ Công Dĩ Bính ta lại chết trong tay người'. Sau đó, vị cao thủ đập phi kiếm kia nói: 'Đầu nhập vào yêu ma, người đáng phải chết'. Quận chủ đại nhân lại nói: 'Còn vu hãm ta đầu nhập vào yêu ma? Điều này cũng không thể che đậy được chuyện người giết quận chủ một vùng, triều đình sẽ không bỏ qua cho người!' Tiếp đó, quận chủ đại nhân chết, trực tiếp tiên tán.

Tiêu Châu Mục cau mày:

- Đầu nhập vào yêu ma?

- Tiêu đại nhân.

Bành Nhạc ở bên cạnh cũng truyền âm nói.

- Cách nơi này ước chừng hai dặm có một chỗ phế tích, đó chắc chắn là nơi chiến đấu. Ta có thể cảm ứng được khí tức yêu ma lưu lại ở nơi đó, cây cối hoa cỏ xung quanh cũng bị ăn mòn héo rũ. Mà quận chủ Công Dĩ Bính chết rồi cũng tiêu tán vô tung, thật cũng giống với thủ đoạn các gian tế yêu ma thâm thấu vào triều đình ta, chết rồi cũng không lưu lại vết tích gì, khó có thể thẩm tra lai lịch của chúng.

- Chuyện này lại còn có bóng dáng của yêu ma?

Tiêu Châu Mục suy tư.

Một vị lão giả Tiên Thiên Thực Đan Cảnh bên cạnh lại truyền âm nói:

- Châu Mục đại nhân, có khí tức yêu ma cũng có thể là yêu ma ám sát quận chủ! Về phần Công Dã Bính chết rồi tiêu tán cũng có thể là thủ đoạn yêu ma. Người ngự kiếm phi hành kia, nếu Công Dã Bính nói là Tần Vân, hẳn cũng là người phải chết rồi, nói ra cái tên Tần Vân này ắt có lý do.

Tiêu Châu Mục khẽ gật đầu.

Hai loại khả năng, một là Công Dã Bính đầu phục yêu ma, là gian tế.

Khả năng khác là Tần Vân cùng yêu ma ám sát quận chủ bản địa, còn làm thi thể quận chủ tiêu tán, cố ý vu oan quận chủ đầu nhập vào yêu ma. Nếu như vậy, Công Dã Bính chết thật oan ức!

- Vì sao Tần Vân lại phải giết Công Dã Bính?

Tiêu Châu Mục nhìn về phía Vương quận úy.

- Bọn họ có thù oán gì?

- Ngay mấy ngày trước, quận chủ đột nhiên phái quan binh quân đội bắt trói người Tần gia...

Wang quận úy bắt đầu kể ra mọi chuyện.

Tiêu Châu Mục tỉ mỉ lắng nghe.

Sau khi nghe xong, Bành Nhạc gật đầu:

- Tần Vân và Công Dã Bính quả thực có cừ oán từ trước, trong đó rốt cuộc có gì kỳ quặc thì rất khó nói.

Tiêu Châu Mục lật tay lấy ra một cái ấn vàng.

- Sao?

Tiêu Châu Mục kích phát nó, hơi nhú mào.

- Ấn quận chủ Quảng Lăng quận lại đang ngoài thành? Hơn nữa xung quanh không có sinh linh nào?

- Trở về!

- Vù!

Không lâu sau, một vệt sáng vàng bay đến từ đằng xa, lơ lửng bên cạnh Tiêu Châu Mục. Chính là một cái ấn nhỏ, ấn quận chủ của Quảng Lăng quận.

Bành Nhạc nói:

- Nhất định là sau khi hung thủ lấy được quận chủ thì phát hiện vật này sẽ làm bại lộ tung tích cho nên mới ném ở ngoài thành.

- Hừ, nếu như Công Dã Bính bị vu oan, vậy thì càng oan khuất. Ta há có thể để cho hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật?

Tiêu Châu Mục mặt mào phấn nộ, cầm lấy cái ấn vàng, lập tức cảm ứng từ xa những ấn quận chủ khác cùng với ấn tướng quân từ các nơi đóng quân.

Châu Mục, người thống suất vùng Giang châu, đại quyền cả chính trị lẫn quân đội.

Các quận chủ cùng với tướng quân đóng quân các nơi đều chịu quản hạt! Cũng chỉ có Thần Ma vệ trú đóng ở Đông Hải quận do triều đình phái đến là không cần nghe lệnh mà thôi.

- Quảng Lăng quận chủ - Công Dã Bính bị Tần Vân giết chết, các quận, các quân lập tức bắt trói Tần Vân cùng gia quyến! Nếu như Tần Vân cả gan phản kháng, trực tiếp giết chết!

Tiêu Châu Mục hạ lệnh.

Thông qua đại ấn Châu Mục, mệnh lệnh của ông ta nháy mắt truyền đến các ấn quận chủ, ấn tướng quân của từng nơi. Âm thanh này lập tức vang lên trong đầu của các quận chủ và tướng quân.

- Hiện tại ta sẽ lập tức thượng bầm triều đình, để cho triều đình truyền đạt mệnh lệnh cho bộ phận văn thư của Hải bộ, toàn bộ thiên hạ bắt trói Tần Vân.

Tiêu Châu Mục hành sự cũng là quyết đoán.

- Chuyện có liên quan đến yêu ma cũng cần nói một câu.

Bành Nhạc nhắc nhở.

- Yên tâm! Ta sẽ thượng bầm như sự thật. Nếu như Tần Vân kia thật sự thúc thủ chịu trói thì thôi, nhưng dám can đảm chống lại triều đình thì chỉ có một con đường chết!

Tiêu Châu Mục lạnh lùng, cầm trong tay đại ấn màu vàng, bên trong ấn mơ hồ hiện lên văn tự, chính là nội dung dâng thư lên triều đình. Dù sao cũng là bầm báo cho triều đình, tự nhiên miêu tả cặn kẽ.

Sau khi khắp các nơi trên Giang châu nhận được mệnh lệnh của Châu Mục đại nhân, bức họa của cả nhà Tần Vân cũng nhanh chóng truyền ra khắp nơi.

Về phần Hải bộ, cũng cần triều đình quyết định, tất nhiên cũng không nhanh như vậy. Nhưng bên trong Giang châu thì đã lập tức hành động.

- Tần Vân giết quận chủ Quảng Lăng quận, nếu như chạy trốn rất có thể trốn vào Đông Hải! Ta lập tức phái hải vệ phụ trách xung quanh tám trăm dặm bờ biển. Chư vị, xin giúp một tay, phát hiện Tần Vân kia thì hãy lập tức báo lại.

Một chỗ đóng quân ở Liên Hải quận cũng lập tức sai phái ra cao thủ.

Tiếp giáp giữa đại dương và đại lục cũng là đường tiếp giáp giữa nhân tộc và thủy tộc, triều đình tất nhiên cũng bố trí quân trú đóng. Tuy rằng Đông Hải vì tôn long tộc, quan hệ giữa long tộc và nhân tộc coi như không tệ. Nhưng biển khơi cũng quá rộng, các loại yêu quái thủy tộc rất nhiều, cũng có kẻ không nghe theo long tộc. Đặc biệt là một số ít yêu quái thủy tộc nhỏ yếu tầng dưới chót, thực lực yếu kém, trí tuệ cũng thấp, lên bờ bắt người cướp của cũng thường xảy ra.

Nhân tộc có trú quân thì sẽ kinh sợ một số yêu quái thủy tộc.

Liên Hải vệ chính là phụ trách thủ hộ tám trăm dặm đường ven biển này!

Trong mây mù.

Trên một thanh trên phi kiếm to lớn, Tần Vân mang theo mọi người trong nhà ngự kiếm phi hành.

- May là ta lập tức dò xét vật phẩm Công Dã Bính để lại, phát hiện ra ấn quận chủ! May mà ta lập tức ném nó đi, nếu như mang theo bên người, triều đình có thể thông qua ấn quận chủ mà lúc nào cũng có thể biết tung tích của ta.

Tần Vân cũng là ngỗ mà sợ. Không có cách nào, tuy rằng hắn từng nghe nói đến ấn quận chủ nhưng trước kia chưa từng thấy qua. Vẫn là khi hắn lật xem di vật Công Dã Bính để lại mới thấy cái ấn nhỏ kia, trên đó có hai chữ Quảng Lăng, bấy giờ hắn mới giật thót, nhanh chóng ném nó đi.

Thứ như ấn quận chủ này chẳng ai muốn cướp làm gì.

- Trong di vật của Công Dã Bính tuy có vài tài liệu mang khí tức yêu ma nhưng chỉ là chút tài liệu mà thôi, là thứ chiến lợi phẩm người tu hành bình thường giết yêu ma cũng sẽ có một số.

Tần Vân lắc đầu.

- Ta muốn tìm vật như một vài thứ thư tín, nhưng lại không thấy một cái nào. Cũng phải, đám gian tế này, kẻ nào mà không cẩn thận từng chút? Sao có thể để lại chứng cứ phạm tội quá mức rõ ràng được.

- Không có chứng cứ thì ta làm sao rửa sạch oan khuất đây?

Tần Vân cau mày.

Không có chứng cứ, nếu như triều đình cũng không cách nào xác định Công Dã Bính là yêu ma, vậy thì mình chính là hung thủ ám sát quận chủ. Kết quả duy nhất chính là thúc thủ chịu trói, làm theo luật mà bị chém đầu, ngay cả Tần gia cũng sẽ bị liên lụy.

- Không chắc chắn có thể rửa sạch tội danh thì không thể bị bắt.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Phải chạy trốn, chỉ cần ra biển thì sẽ có hi vọng.

Tần Vân quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Phụ thân mẫu thân dựa vào nhau. Đại ca và đại tẩu mỗi người ôm một đứa bé. Chắt nhi, chắt nữ ngủ say sưa trong lòng đại ca đại tẩu. Chắt nữ Thư Băng còn chảy nước miếng, dù sao hai đứa bé còn quá nhỏ, ngây ngây ngô ngô không hiểu tình hình.

- Mặc kệ thế nào, ta cũng phải bảo vệ bọn họ.

Tần Vân thầm nghĩ.

- Vân nhi.

Tần Liệt Hồ hạ giọng nói.

- Con có chắc sẽ chạy thoát không?

- Nếu là ở trong đất liền, triều đình ra lệnh một tiếng, lực lượng khắp nơi sẽ được điều động, chúng ta trốn không được bao lâu thì sẽ bị bắt lại.

Tần Vân nói.

- Chỉ cần ra khơi! Đường bờ biển quá dài, các nơi trú quân căn bản là chút binh sĩ phàm tục, dựa vào binh khí mà uy hiếp yêu quái thủy tộc nhỏ yếu. Tuy rằng người tu hành Tiên Thiên Cảnh cũng có nhưng so với bờ biển dài như vậy, bọn họ ít lại càng ít. Mà lại thực lực địch nổi con thì càng ít.

- Yên tâm đi, chúng ta có thể chạy thoát. Chỉ cần ra khỏi đất liền, bước vào biển rộng mênh mông thì sẽ không sao cả.

Tần Vân mỉm cười, an ủi phụ thân.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Trốn Không Thoát

Liên Hải vệ, nơi phụ trách tám trăm dặm đường ven biển. Trong đám mây mù có một người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, chính là Kim Tú đạo nhân. Hắn khoanh chân ngồi trên mây, cả ứng khắp nơi.

- Sao?

Kim Tú đạo nhân bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về một phương hướng,

- Tốc độ phi hành nhanh như vậy, hắn không phải là loài chim? Là cái tên gọi là Tần Vân đó sao?

Tần Vân không chế phi kiếm mang theo mọi người trong nhà phi hành.

Lúc rời khỏi Quảng Lăng quận hắn vẫn duy trì tốc độ cực hạn, nhưng như vậy chân nguyên tiêu hao quá nhanh. Bây giờ Tần Vân chỉ duy trì ba phần của tốc độ cực hạn, cứ như vậy, chân nguyên khôi phục vẫn hơn rất nhiều so với tiêu hao, có thể để cho chân nguyên trong cơ thể thông thả tăng lên.

Bởi vì không dám ở nơi bờ biển gần nhất đi ra Đông Hải, e sợ bị ngăn chặn. Tần Vân cố ý đi vòng vo trong đêm đen, ôm một vòng lớn về phía bắc, nên khi đến bờ thì trời đã sáng.

- Mọi người mau nhìn biển khơi kìa.

Tần Vân cười nói với mọi người trong nhà.

- Biển?

Tần Liệt Hồ, Thường Lan, phu thê Tần An nhìn mây mù mỏng manh bên dưới, chăm chú nhìn ra phía xa trước mặt.

- Bây giờ ta có thể mờ mờ thấy, mọi người thì đợi thêm chút nữa.

Tần Vân cười nói. Nhưng bỗng nhiên, nét mặt hần biến đổi.

- Vù.

‘Sinh vật’ vốn đang chầm chậm bay phía trước đột nhiên tăng vọt tốc độ, điều này lập tức làm cho Tần Vân cảm thấy không bình thường, loài chim bình thường tuyệt đối không nhanh như vậy! Đối phương đã trực tiếp chặn lại ở trước mặt.

- Tần Vân!

Phía trước là một vị một vị thanh niên mặc áo bào màu vàng, chân đạp mây, đúng là Kim Tú đạo nhân.

Hắn nhìn thấy Tần Vân mang theo một đám người già trẻ lớn bé thì lập tức xác định.

- Không ngờ trùng hợp như vậy, ngươi lại bị ta chặn được.

- Kim Tú đạo nhân?

Tần Vân sa sầm nét mặt, quát lớn.

- Quận chủ Công Dĩ Bính là gian tế của yêu ma...

- Câm miệng.

Kim Tú đạo nhân lãnh đạm nói.

- Châu Mục đại nhân có lệnh bắt người trở về. Về phần có điều oan khuất hay không, đến lúc đó Châu Mục đại nhân sẽ điều tra rõ, xử trí công bình với người.

Tần Vân giận dữ.

Bản thân hắn còn không tìm ra chứng cứ quận chủ là yêu ma, triều đình có thể tìm được sao? Thật không đáng tin.

- Vậy cũng đừng trách ta vô tình.

Tần Vân nói xong, bản mệnh Phi kiếm cũng đã trôi nổi phía trước, hắn phóng xuất ra chân nguyên bao bọc người nhà tạm thời trôi nổi trên không.

- Chỉ bằng người? Ta tu hành ở Thánh địa Đạo gia Linh Bảo sơn, lại trú đóng ở Liên Hải vệ, chống lại yêu quái thủy tộc. Ta khuyên người đừng nên tìm chết nữa, thúc thủ chịu trời đi.

Phía sau Kim Tú đạo nhân cũng mơ hồ phóng xuất ra kim quang.

- Xuất.

Tần Vân không dám chần chờ, e sợ đối phương có phương pháp liên hệ với quân đội, sẽ có càng người nhiều tu hành đến nữa.

- Không biết tự lượng sức mình! Thiên Nhân hợp nhất! Trấn!

Kim Tú đạo nhân lạnh lùng quát lên, kim quang phát ra từ phía sau hắn chợt tăng mạnh, mấy chục vệt sáng vàng kim tỏa ra, điên cuồng lao đến, tấn công về phía Tần Vân.

Tần Vân động ý niệm.

Bản mệnh Phi kiếm nháy mắt hóa thành những đường quỹ tích, tốc độ cực nhanh, như là một mạng nhện bao trùm xuống.

- Keng keng keng...

Mạng nhện bao phủ xuống, ngăn chặn lại toàn bộ những tia sáng vàng kim kia. Tần Vân thi triển phi kiếm vậy mà mơ hồ sinh ra hàng trăm ngàn quỹ tích, mỗi một đường quỹ tích đều là thật! Chúng nó dễ dàng ngăn cản lấy những vết sáng vàng kim này, làm cho vết sáng phải hiện ra nguyên hình, không ngờ đó lại là một cây kim khâu! Chặn cây kim khâu nọ xong, một vài quỹ tích của Bản mệnh Phi kiếm còn vòng quanh vài vòng chung quang Kim Tú đạo nhân.

Sắc mặt Kim Tú đạo nhân đại biến, y phục hần lập tức bị phá hủy hết cả, lộ ra da thịt bên trong.

Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết tầng thứ sáu, Tâm Hữu Thiên Ti Kết!

Một chiêu này đã tuyệt đối là thực lực đỉnh phong của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh! Cả phương diện ứng đối quần công lẫn phương diện tốc độ đều là nhất đẳng. Ngoại trừ uy năng yếu hơn một chút ra thì không còn khuyết điểm nào khác. Mà thân thể của Kim Tú đạo nhân cũng không dám cứng rắn chống chọi phi kiếm.

- Mong Kim Tú đạo nhân đừng đuổi theo nữa.

Tần Vân động ý niệm, bản mệnh Phi kiếm bay về, lại biến lớn ở dưới chân.

- Vù.

Tần Vân mang theo người nhà ngự kiếm nhanh chóng rời đi.

Kim Tú đạo nhân đứng trên đám mây nhìn về phía xa xa, sắc mặt không ngừng biến đổi, thì thào lầm bầm:

- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Ta là đệ tử Thánh địa, hiện giờ mới vừa nắm giữ Thiên Nhân hợp nhất. Luận thực lực, ta tự nghĩ sánh ngang Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Nào ngờ vừa đối mặt đã bị Tần Vân đánh bại... Hay cho một kiếm tiên, hay cho một kiếm tiên! Nếu không phải hấn hạ thủ lưu tình, hôm nay ta đã chết tại đây.

Nhìn y phục toàn thân rách lỗ chỗ, khắp nơi lộ ra da thịt, Kim Tú đạo nhân cũng hơi xấu hổ.

Hắn động ý niệm, chân nguyên lập tức bắt đầu khởi động bao bọc toàn thân hắn, chỗ nào trên người cũng có hào quang lưu chuyển, khó lòng thấy rõ dáng dấp.

Mà bên kia, Tần Vân mang theo người nhà lại duy trì tốc độ phi hành cực hạn. Hắn quan sát bên dưới, tình cảnh bên dưới nhanh chóng thay đổi, cảnh tượng từ đất liền dần biến thành biển cả. Lúc này trời tờ mờ sáng, biển cũng có vẻ âm u.

- Đại dương.

Tần Liệt Hổ, Thường Lan, phu thê Tần An đều nhìn xuống phía dưới. Trong lúc nhất thời, tất cả ngây dại nhìn. Bọn họ sau này có thể phải ở lại một hòn đảo trên đại dương, hoặc có lẽ là lên một tiểu quốc hải ngoại nào đó.

Một đường phi hành.

Sau khi Tần Vân phi hành tốc độ cực hạn hơn trăm dặm, chân nguyên tiêu hao quá nhanh, hắn lại giảm bớt tốc độ về còn ba thành.

Phi kiếm chậm chậm bay đi.

Cảnh sắc đại dương mỹ lệ ban đầu nhưng nhìn hồi lâu cũng đã nhàm chán.

Sau khi bước vào biển rộng rồi lại bay đi hai ba ngày, Tần Vân chợt thấy phía dưới có một con thuyền đang tiến về phía trước.

- Có thuyền, chúng ta tới đó nghỉ tạm.

Tần Vân mở miệng.

- Được.

Tần Liệt Hồ và Thường Lan gật đầu, phi hành trên phi kiếm bọn họ cũng không được nghỉ ngơi cho tốt, hiện giờ bọn họ đã có phần mệt mỏi rồi.

- Vù...

Thi triển ‘Thần ẩn thuật’, Tần Vân mang theo mọi người trong nhà trực tiếp đáp xuống trên sàn tàu của chiếc thuyền lớn này. Sau khi hạ xuống mới hiện ra thân hình.

- Toàn bộ đi ra.

Tần Vân đứng ở sàn tàu, trực tiếp điều khiển Thiên Địa Lực Lượng tóm toàn bộ người bên trong thuyền buôn ra ngoài sàn tàu.

- A, chuyện gì xảy ra?

- Chúng ta bay rồi!

Những người trên thuyền buôn này lơ lửng bay ra ngoài, gắng gượng thế nào cũng không có tác dụng. Không lâu sau, trên sàn tàu đã tụ tập một đám người đông đúc.

Tần Vân nhìn bọn họ, động ý niệm, đồng loạt hơn hai trăm người mới cùng nhau rơi xuống sàn tàu.

- Thuyền buôn của các người là do ai cầm đầu?

Tần Vân lạnh nhạt hỏi, giọng nói vang lên bên tai mỗi người.

Lập tức không ít thủy thủ đều quay đầu nhìn về phía một vị thiếu niên.

Thiếu niên kia mặt mày trắng bệch, lập tức đáp:

- Tại hạ Phó Vân Bác, Phó Gia Liên Hải Quận!

- Ủ!

Tần Vân gật đầu.

- Các người chuyến này đi đâu?

- Đi Kim Ngân đảo ở Đông Hải.

Kim Ngân đảo chính là một đảo lớn, bên trên đó còn có một tiểu quốc, là một trong những trung tâm mậu dịch quan trọng trên biển.

- Vậy cứ tiếp tục xuất phát, đi Kim Ngân đảo.

Tần Vân sai bảo.

- Nhanh chóng sắp xếp ba gian phòng tốt nhất cùng với thức ăn, nếu các người dám gây rối, hừ!

Tần Vân vung tay lên.

- Ầm... m... m...

Phạm vi một trăm trượng mặt biển hai bên mạn thuyền bỗng nhiên hạ thấp xuống.

Đám người trên thuyền sắc mặt tăng bệch, nếu như một chưởng này đập xuống thuyền, cái thuyền này lập tức đi đời.

- Tiểu nhân hiểu rõ, hiểu rõ,

Thiếu niên Phó Gia lập tức đáp.

- Đây là ngân phiếu, ta cũng không ăn cướp của các người.

Tần Vân tiện tay rút ra một tấm ngân phiếu nhưng mệnh giá phía trên cũng cao đến một ngàn lượng.

Thiếu niên Phó Gia nọ thấy vậy thì mắt sáng lên. Hẳn vốn là chi thứ của Phó Gia, hiện giờ thành niên, được phân cho chút gia sản rồi trực xuất ra ngoài. Hẳn ra biển mậu dịch cũng rất mạo hiểm, có thể kiếm được hai ba nghìn lượng cũng đã là vô cùng tốt. Hiện giờ lại có ngân phiếu một nghìn lượng tự đến trước mặt.

- Tiên nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định an bài người hầu hạ thật tốt cho các tiên nhân.

Thiếu niên Phó Gia liền nói.

- Vâng.

Tần Vân gật đầu.

Chiếc thuyền buôn này, khắp nơi đều có cảm ứng của Tần Vân bao phủ. Ở đây ngay cả một người tu hành khai mở Tiên môn cũng không có, hẳn tất nhiên là không lo lắng gì.

Gió thổi căng buồm.

Thuyền buôn chạy trên biển khơi.

Tần Vân đứng ở đầu thuyền, nhìn đại dương mênh mông, trong lòng lại đủ mọi tư vị.

Còn nhớ rõ lúc ly biệt với Y Tiêu.

- Hai mươi lăm hai tháng sang năm, Phong Ba đình gặp lại.

- Phong Ba đình gặp lại.

Ước định của hai người còn ở bên tai.

Y Tiêu cười tiên hạc bay đi, quay đầu nhìn lại... Tần Vân đứng ở cạnh bờ sông, ngẩng đầu nhìn lên...

Mặc dù đây đó cũng không nói gì, nhưng lại mơ hồ ẩn tình ý.

- Nói thật hay.

- Hai mươi lăm tháng hai gặp lại, mà nay ta đã là người mang tội danh, bị ép phải lưu vong nơi thiên nhai.

Tần Vân thấp giọng thì thào.

- Ta không muốn, thế nhưng xem ra ta sẽ phải thất ước. Lần này ra đi không biết khi nào mới có thể trở lại đất liền, mới có thể gặp nàng một lần nữa. Chỉ là đến lúc gặp lại rồi, có thể hay không đã là vật còn người mất?

Đúng lúc đó, Tần Liệt Hồ bước đến.

- Vân nhi.

Tần Liệt Hồ đi đến bên cạnh.

- Con người đều nhìn về phía trước, không ai biết ngày mai sẽ xảy ra cái gì, điều chúng ta có thể làm chính là đối mặt với tất cả, đừng gục ngã.

- Vâng.

Tần Vân gật đầu.

Mặc kệ thế nào, mọi người trong nhà còn phải dựa vào mình!

- Y Tiêu, quên đi, cứ coi đó là một giấc mộng.

Tần Vân lặng lẽ nói.

Tất cả còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc.

- Đó là cái gì?

Tần Liệt Hồ chỉ về phía chân trời xa xa.

Tần Vân ngẩng đầu nhìn lại.

Hắn có thị lực phi phàm, có thể nhìn thấy ở nơi chân trời. Đó là một chiếc phi thuyền kim sắc rực rỡ đang lao ra từ trong mây mù.

- Ủ ù ù.

Chiếc phi thuyền kia tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đi được vài dặm.

Tần Vân càng thấy rõ trên đầu thuyền có một vị lão giả đang đứng đó. Lão giả râu tóc bạc trắng, áo phất phơ theo gió, đang quan sát chiếc thuyền buôn này, ánh mắt chiếu thẳng vào Tần Vân.

- Nguyên Phù cung chủ?

Sắc mặt Tần Vân chợt tái nhợt.

Chính là Nguyên Phù cung chủ, tiền bối Tiên Thiên Kim Đan Cảnh hắn từng gặp khi lần trước đối phó với tất cả yêu quái bên trong Quảng Lăng quận. Chính là Nguyên Phù cung chủ trấn giữ Quảng Lăng!

- Vân nhi?

Tần Liệt Hồ hơi hoảng hốt.

- Là người tu hành, chạy mau, chạy mau!

- Đã đuổi kịp, trốn không thoát.

Tần Vân lại không động đậy. Bởi vì hắn biết rõ, hắn hoàn toàn không trốn thoát nổi.

Đối mặt với Nguyên Phù cung chủ vang danh thiên hạ về lỗi phái, hắn hoàn toàn không trốn thoát nổi.

- Phụ thân, con xin lỗi mọi người, xin lỗi cả nhà đại ca, đại tẩu.

Tần Vân lòng tràn đầy áy náy. Hắn bị bắt, kết quả cuối cùng chính là bị chém đầu theo luật. Một mình hắn chết cũng không sao, nhưng Tần gia cũng sẽ bị liên lụy.

Thân thể Tần Liệt Hồ cũng run run, ông ta trầm giọng nói:

- Vân nhi, ngươi đã tận lực, có một đứa con trai như ngươi đã là kiêu ngạo lớn nhất của ta.

Tần Vân gật đầu, ánh mắt ứa lệ.

Hắn quay đầu nhìn về phía Nguyên Phù cung chủ đã bay đến, phía sau Nguyên Phù còn dẫn theo hai người tu hành, thực lực cũng phi phàm.

- Nguyên Phù tiên bối.

Tần Vân tiến lên, cung kính nói.

Mặc kệ thế nào, mình chết thì chết, phải nghĩ biện pháp giữ được người nhà, giữ được gia đình đại ca đại tẩu.

Nguyên Phù cung chủ mang theo hai người cưỡi mây mù mà đến.
Nguyên Phù cung chủ từ xa đã cất cao giọng nói:

- Tần Vân, ta phụng mệnh của Tuần Thiên minh, đến đây mời người
gia nhập Tuần Thiên minh, trở thành Tuần Thiên sứ, thành một thành viên
của chúng ta!

PHI KIẾM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tuần Thiên Minh

Đứng trên sàn tàu, bên tai từng đợt tiếng sóng biển. Tần Vân đã có hơi mờ mịt nhìn ba người Nguyên Phù cung chủ vừa bay đến.

- Ha ha, xem ra Tần Vân tiểu hữu không dám tin tưởng rồi.

Nguyên Phù cung chủ cười nói.

- Có thể là hãn nghĩ chúng ta đến bắt hãn đấy mà.

Lão già tóc đỏ lửa bên cạnh cũng cười nói. Một vị nam tử tuấn mỹ mặc áo bào đỏ đứng bên cạnh lại cười nói:

- Trước đó ta còn nghĩ, không chừng Tần Vân đạo hữu nhìn thấy chúng ta là quay đầu chạy nữa kìa!

- Có lẽ là có Nguyên Phù huynh ở đây, hãn tự biết mình trốn không thoát. Vu Nguyệt, nếu là người và ta liên thủ đến, Tần Vân đạo hữu e là sẽ lập tức cười phi kiếm bỏ chạy.

Lão già tóc đỏ cười nói.

Tần Vân nghe thế thì mới hỏi:

- Đây, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tần Liệt Hồ cũng đã hơi mê man không hiểu, nhưng hãn biết đây là chuyện tốt! Sao hãn ta lại không biết Tuần Thiên minh hùng mạnh đến mức

nào? Chỉ cần một Tuần Thiên sứ xuất hiện, quận chủ một phương cũng phải ngoan ngoãn phối hợp.

Ba người Nguyên Phù cung chủ đáp xuống sàn tàu.

- Các người đừng trêu đùa Tần Vân tiểu hữu nữa.

Nguyên Phù cung chủ mỉm cười nhìn Tần Vân.

- Tần Vân, người nhìn thử cái này xem.

Nói đoạn, hắn ta đưa ra một quyển trục màu xanh.

Tần Vân nghi hoặc nhận lấy quyển trục này rồi mở ra, Tần Liệt Hồ bên cạnh cũng nhìn sang.

Trên quyển trục niêm phong một đoạn hình ảnh, hắn vừa mở ra, hình ảnh lập tức hoàn toàn hiện ra...

- Là Trần Viên!

Tần Liệt Hồ ngạc nhiên kêu lên.

Đoạn hình ảnh này chính là chuyện xảy ra ở Trần Viên Quảng Lăng quận.

Trần Viên đã có rất nhiều khu vực biến thành phế tích, thân thể cao hơn ba trượng của Công Dã Bính đang xông về phía Tần Vân. Nhưng một vết hồng quang chói mắt lại xông ngay đến, kiếm quang hóa hồng này càng làm không khí xung quanh vụn vụn như từng cơn sóng triều lan ra bốn phương tám hướng. Kiếm quang nháy mắt xuyên thủng vào ngực thân thể yêu ma cao hơn ba trượng kia, tạo một lỗ máu.

Sau đó Tần Vân liên tục thi triển phi kiếm, nổ tung hai bàn tay của Công Dã Bính, đả thương Công Dã Bính, làm Công Dã Bính hốt hoảng

chạy trốn.

Trong quá trình chạy trốn, Tần Vân vừa khống chế phi kiếm đuổi theo, vừa điều khiển phi kiếm bản mệnh hóa thành hồng quang lần lượt tấn công.

Phi kiếm cũng đập ngã Công Dã Bính xuống mặt đất, tạo ra một cái hố to.

Công Dã Bính vừa mới bay lên... lại bị rơi xuống!

Hắn lại bay lên, vẫn bị đập xuống lần nữa!

Cuối cùng, hắn bị phi kiếm bản mệnh đâm thủng chỗ yếu hại. Hào quang bên ngoài người Công Dã Bính tiêu tán, hắn hóa lại thành thân xác con người mà rơi xuống mặt đất. Đám thân vệ xung quang chạy đến. Vì trước kia Công Dã Bính có nồng nặc hào quang đỏ sậm bao bọc toàn thân, người ngoài chỉ có thể thấy được một vệt ánh sáng đỏ, nhìn không ra được trạng thái yêu ma của Công Dã Bính. Lúc này hào quang tiêu tán, Công Dã Bính đã là thân con người! Cho nên từ đầu tới cuối các thân vệ cũng không nhìn thấy thân yêu ma của Công Dã Bính.

Công Dã Bính cuối cùng còn nói Tần Vân ám sát hắn, đổ hết mọi tội danh lên người Tần Vân.

Đoạn hình ảnh này.

Bắt đầu từ khi Tần Vân thi triển kiếm quang hóa hồng! Đến Công Dã Bính bỏ mình, và kết thúc khi Tần Vân khống chế phi kiếm trốn đi!

Chỉ có hình ảnh, không có âm thanh.

- Đây, đây là...

Tần Vân kích động, chứng cứ! Chứng cứ chân thật nhất! Chứng minh Công Dã Bính từng biến thân yêu ma! Chứng minh mình trong sạch!

- Ha ha, đừng kích động.

Nguyên Phù cung chủ cười nói. Sáng sớm hôm nay, đoạn hình ảnh này Tuần Thiên minh đã đưa cho triều đình! Triều đình cũng đã hạ lệnh cho Tiêu Châu Mục của Giang châu. Giờ đây Giang châu cũng đã ngừng việc truy sát người.

Tần Liệt Hồ đứng bên cạnh cũng kích động vạn phần.

Cả nhà của ông ta không phải chết nữa! Hơn hết còn không phục trong sạch!

- Chuyện gì xảy ra? Hình ảnh này từ đâu đến?

Tần Vân không dám tin tưởng, lúc mình và Công Dã Bính chém giết nhau, xung quanh cũng chỉ có phụ thân chứng kiến, không có người nào khác. Chẳng lẽ có ai đó có thể tránh khỏi điều tra của mình và Công Dã Bính, len lén ghi lại tất cả?

Cũng không thể như vậy được. Người có thể làm cho bọn họ không phát hiện được mà ghi chép lại cảnh tượng này, thực lực ắt đã có thể tự mình xuất thủ bắt giữ Công Dã Bính.

- Đừng gấp, đợi lát nữa ta sẽ từ từ nói với người.

Nguyên Phù cung chủ cười nói.

- Người mau chóng dẫn theo người nhà, đầu tiên cứ đi cùng chúng ta đến Tuần Thiên minh đi.

- Được.

Tần Vân gật đầu.

- Ta đi gọi bọn họ.

Tần Liệt Hồ cũng kích động, nét mặt đỏ bừng, cực kỳ hứng khởi vọt vào trong khoang thuyền.

Không lâu sau.

Tần Liệt Hồ, Thường Lan cùng với phu thê Tần An mang theo hai đứa con đều đi ra. Đám người Thường Lan còn hơi nghi hoặc, không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra.

- Đợi lát nữa lại nói cho mọi người nghe.

Tần Liệt Hồ không vội giải thích mà kéo người nhà đi ra ngay.

- Đi thôi.

Nguyên Phù cung chủ thấy thế thì vung tay.

- Vù.

Sương mù đưa mọi người bay lên, ba người Nguyên Phù cung chủ cùng với cả nhà Tần gia cùng cưỡi mây mù mà đi.

Từ trong khoang thuyền, đám thủy thủ trên chiếc thuyền buôn, bao gồm cả thiếu niên Phó Gia vẫn một mực lén lút nhìn lén bên ngoài, lúc này bọn họ mới bước ra, nhìn theo đám người vừa rời khỏi.

- Tiên nhân.

Thiếu niên Phó gia mắt phát sáng, đáy lòng cũng có chút vui mừng.

- Đi đến trên thuyền ta đợi một chút là đi ngay, như vậy mà đã cho ta một nghìn lượng? Tiên nhân sẽ không trở về lấy lại bạc của ta chứ?

Một chiếc phi thuyền chói mắt màu vàng phi hành một mạch trong mây mù.

Trên phi thuyền.

Chất nhi, chất nữ đang hưng phấn cùng phụ mẫu nhìn xung quanh. Tần Liệt Hổ và Thường Lan thì đang nhỏ giọng bàn luận.

Tần Vân thì ở cùng chỗ với ba người Nguyên Phù cung chủ.

- Ta giới thiệu một chút, vị này chính là trưởng lão của Cảnh Sơn phái ta, Viêm đạo nhân.

Nguyên Phù cung chủ giới thiệu, lão đầu tóc đỏ như lửa cười ha hả gật đầu với Tần Vân:

- Tần Vân đạo hữu, thật khó lường, tuổi còn trẻ mà đã có thể kiếm quang hóa hồng. Lão đầu tử ta đây e rằng cũng không phải đối thủ của Tần Vân đạo hữu.

- Viêm đạo hữu quá khiêm nhường.

Tần Vân liền nói.

- Ta sớm nghe nói Cảnh Sơn phái có một Viêm đạo nhân ghét ác như cừu, một tay Thiên Hỏa phù pháp sớm đã vang danh thiên hạ.

- Ha ha, chỉ là chút thủ đoạn nhỏ, chút thủ đoạn nhỏ.

Viêm đạo nhân cười ha hả.

Nguyên Phù cung chủ lại nói:

- Vị này là Vu Nguyệt quan chủ.

Vị kia nam tử tuần mỹ mặc áo bào đỏ cũng mỉm cười nhìn Tần Vân.

Vu Nguyệt quan chủ cũng là một người tu hành đại danh鼎鼎 ở trong địa giới Giang châu. Thoạt nhìn hắn còn trẻ nhưng trên thực tế đã hơn

hai trăm tuổi, là một người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Vả lại hần dung hợp một số thủ đoạn của vu thuật với thủ đoạn của Đạo gia, tự thành một trường phái riêng, tuy là tán tu nhưng thực lực lại không kém Viêm đạo nhân chút nào!

- Ra mắt quan chủ.

Tần Vân nói.

- Tần đạo hữu bằng chừng ấy tuổi mà đã có phi kiếm thuật kiếm quang hóa hồng như thế. Nếu như lại thêm vài năm, e là ta cũng không phải đối thủ của Tần đạo hữu.

Vu Nguyệt quan chủ mỉm cười, nụ cười lại có cảm giác mê hoặc khác thường.

- Ta tu hành hai trăm năm, muốn tiến một bước cũng rất khó khăn. So sánh với Tần đạo hữu, trong lòng cũng có chút ưu thương đây này.

Tần Vân trong lòng khẽ run lên.

Vu Nguyệt quan chủ rõ ràng là nam nhân, nhưng lúc này còn quyến rũ hơn cả nữ nhân. Sớm nghe nói Vu Nguyệt quan chủ yêu thích nam phong, xem ra không giả.

- Chúng ta đều là người tu hành Giang châu.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Hôm nay coi như quen biết, sau này cũng phải cùng nhau tương trợ, hợp tác đối phó yêu ma.

- Tất nhiên là như vậy.

Viêm đạo nhân, Vu Nguyệt quan chủ, Tần Vân đều gật đầu.

Nguyên Phù cung chủ nói:

- Tần Vân tiểu hữu, không phải là người hiếu kì đoạn hình ảnh kia là làm thế nào có được sao? Đó chính là xuất xứ từ một linh bảo trấn tộc của nhân tộc chúng ta, Tuần Thiên giám...

- Tuần Thiên giám?

Tần Vân nghi hoặc.

- Đúng vậy.

Nguyên Phù cung chủ gật đầu.

- Hơn vạn năm trước, vì để đối phó với yêu ma tập kích, bảo vệ nhân tộc chúng ta, Đạo gia và Phật môn cùng nhau thành lập Tuần Thiên minh. Tuần Thiên minh thu nạp tất cả người tu hành nhân tộc. Mục đích chỉ có một, tuần tra thiên địa, bảo vệ nhân tộc chúng ta! Hiện nay, những người tu hành mạnh nhất đứng đầu thiên hạ, hơn bảy phần đều gia nhập Tuần Thiên minh. Triều đình cũng có hơn một nửa người tu hành gia nhập Tuần Thiên minh.

- Triều đình có thể thay đổi triều đại, nhưng hơn vạn năm qua, Tuần Thiên minh vẫn tồn tại.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Mà linh bảo trấn tộc Tuần Thiên giám chính là thời khắc giám sát cả thiên hạ này! Đương nhiên bốn biển rộng lớn thì thôi, nhưng tất cả lục địa hoàn toàn nằm trong phạm vi giám sát.

- Một khi có dao động lớn, vượt qua một giới hạn nào đó thì sẽ lập tức bị Tuần Thiên giám phát hiện.

Nguyên Phù cung chủ nhìn Tần Vân.

- Mà cuộc chiến giữa người và Công Dã Bính, lúc người thi triển ra kiếm quang hóa hồng, loại uy năng này đã đạt đến giới hạn kiểm tra thiên hạ của Tuần Thiên giám! Tuần Thiên giám lập tức tỉ mỉ kiểm tra, từ khi người bắt đầu kiếm quang hóa hồng đến lúc Công Dã Bính bỏ mình, tất cả tình cảnh chiến đấu đều được Tuần Thiên giám ghi lại.

Tần Vân chợt hiểu ra. Nhân tộc lại có linh bảo trấn tộc bậc này như Tuần Thiên giám, chẳng trách trong tranh đấu với yêu ma, nhân tộc luôn là phía chiếm ưu thế! Đương nhiên phía yêu ma cũng sẽ có thủ đoạn lợi hại.

- Đêm qua chiến đấu, tại sao đến bây giờ...

Tần Vân không nhin được hỏi.

- Ha ha.

Viêm đạo nhân đứng bên cạnh cười lên.

- Tần Vân đạo hữu là trách cứ, vì sao đến bây giờ mới trả lại trong sạch của hãn đây mà.

Nguyên Phù cung chủ giải thích:

- Tuần Thiên giám giám sát thiên hạ nhưng cũng chỉ có hai người tu hành phụ trách trông chừng Tuần Thiên giám. Bọn họ đã nhìn thấy đoạn chiến đấu này, nhưng Tuần Thiên giám chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, không có âm thanh. Lúc đó hai người tu hành phụ trách trông chừng chỉ nghĩ là một vị Kiếm tiên chém giết yêu ma. Bọn họ cũng hỏi thăm những người tu hành khác đang trực ở Tuần Thiên minh, thậm chí có cả người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, nhưng cũng không ai nhận ra người.

Tần Vân sửng sờ.

Thành viên trong Tuần Thiên minh không có ai biết ta sao?

- Mặc dù biết là chiến xảy ra ở giới tu hành Giang châu, nhưng lại là đêm khuya, người tu hành trực lúc đó cũng không dám quấy rầy bọn ta.

Nguyên Phù cung chủ nói tiếp.

- Mãi đến sáng sớm hừng đông mới có người đưa đến cho ta, hỏi Kiếm tiên trong cảnh tượng này là ai! Ta vừa nhìn... Đây không phải là Tần Vân sao? Tần Vân giết Công Dã Bính là lập được đại công, triều đình oan uổng công thần rồi! Ta đây vội vã thượng bẩm Tuần Thiên minh, Tuần Thiên minh cũng lập tức liên hệ triều đình.

- Mà người mang theo người nhà trốn vào Đông Hải. Tuần Thiên minh hao phí hai ba canh giờ, tốn không ít công sức mới tìm ra người.

Nguyên Phù kể lại.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Tuần Thiên Sứ ‘Tần Vân’

Tần Vân cùng ba người Nguyên Phù cung chủ vừa đi vừa nói chuyện, vền vền nửa canh giờ sau đã tới cung điện Tiên Gia sâu thẳm trong mây mù

- Đã đến Tuần Thiên minh.

Nguyên Phù cung chủ cười nói

- Oa!!!

- Thiên cung, là thiên cung!

- Hai đứa bé đang nép ở trong ngực phụ mẫu chột hô hào đầy hưng phấn.

Tần Vân nhìn về phía xa, đáy mắt cũng kích động không ngừng. Tòa cung điện nằm trên tầng mây, xung quanh sương mù mờ ảo giống như đang ở chốn tiên cảnh.

Thu hồi phi thuyền màu vàng, Nguyên Phù cung chủ đạp mây đưa mấy người Tần Vân đến Tuần Thiên minh.

- Nguyên Phù tiên bối.

Trong Tuần Thiên minh có một vài tiểu đạo sĩ thực lực yếu, phần lớn là Luyện Khí bảy tầng tới tám tầng, cũng chưa mở được Tiên môn, họ được cho ở lại đây để làm chút việc vặt.

Một nam tử áo xám nhanh chóng chạy tới, cung kính chào hỏi.

Nguyên Phù cung chủ ra lệnh:

- Nhan Phú...

- Nguyên Phù tiền bối.

Nam tử mặc áo xám cung kính đáp.

- Người sắp xếp người chăm sóc tốt người nhà của Tần Vân tiểu hữu.

Nguyên Phù cung chủ ra lệnh xong rồi quay ra nói với Tần Vân.

- Tần Vân tiểu hữu, hãy để người nhà người ở lại đây nghỉ ngơi, chúng ta đi bàn chuyện chính sự trước đi.

- Được.

Tần Vân gật đầu.

- Nên vậy, nên vậy!

Tần Liệt Hồ đứng bên cạnh cũng nói họa theo. Vừa tới Tuần Thiên Minh, phu thê Tần Liệt Hồ đều bị chấn động mạnh, đây thực sự là tiên cảnh trong truyền thuyết, chính là thiên cung đó sao.

Nam tử áo xám kia lập tức đón tiếp một nhà Tần Liệt Hồ một cách nhiệt tình.

Lúc này chỉ còn lại ba người Nguyên Phù cung chủ cùng với Tần Vân. Nguyên Phù cung chủ lại nói:

- Chúng ta đã đến Tuần Thiên minh, chút nữa sẽ có vài đồng đạo đến bẩm báo tình hình chuẩn bị để sắc phong người làm Tuần Thiên sứ. Ta bây giờ dẫn người đến 'Tuần Thiên giám' quan sát một chút nhé.

- Có thể đến đó quan sát sao?

Tần Vân kinh ngạc.

- Ha ha, ngay cả những đạo đồng thực lực thấp này cũng có thể tới nhìn ngắm mà.

Viêm đạo nhân cười ha ha nói.

- Đi thôi, một chút nữa là đến nơi, ở ngay trước mặt rồi.

Không lâu sau đã tới một tòa bảo điện trong Tuần Thiên minh, nhìn bảo điện cũng bình thường không có gì đặc biệt, chỉ là rất yên tĩnh. Bước vào bên trong bảo điện, đập vào mắt người là hai khối cầu bằng đồng cực lớn đang treo lơ lửng, bên trên bề mặt của khối cầu ẩn hiện núi đồi, đồng bằng, biển hồ...

- Nguyên Phù tiền bối.

Trông coi nơi này là hai vị Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, vừa thấy Nguyên Phù cung chủ liền đứng dậy cung kính chào. Bọn họ nhìn thấy Tần Vân cũng mỉm cười gật đầu.

- Lúc người giao chiến với Công Dã Bình là hai người bọn hắn thay người ghi lại tình hình lúc đó.

Nguyên Phù cung chủ cười cười chỉ vào hai người đó.

Tần Vân liền cung kính nói:

- Cảm ơn hai vị đạo hữu.

- Không cần cảm ơn, chúng ta là vì không biết người bị truy sát, nếu không ngay trong đêm có thể đi bẩm báo cho Nguyên Phù cung chủ rồi, tránh cho người vất vả một phen.

Một vị nữ tử lên tiếng.

- Muộn một chút cũng không đáng gì.

Tần Vân cười một tiếng, bây giờ hẳn chẳng hề để tâm chuyện sớm muộn này, người nhà của hắn bây giờ đều bình an không thương tổn là tốt rồi.

Tần Vân nhìn về phía khối cầu bằng đồng to lớn trên kia, trên bề mặt của nó khắc hình sông núi, đồng bằng, biển hồ... Tần Vân dù sao trước kia cũng từng ngao du khắp thiên hạ, hắn nhìn qua vài dãy núi, vài dòng sông liền hiểu rõ, đây đúng là đang giám sát toàn thiên hạ. Trên bề mặt khối cầu bằng đồng thi thoảng có một số chỗ lóe sáng lên, điều này có thể là do một số người tu hành cường đại đang luận bàn hoặc là một số đại yêu ma đang tu hành...

- Tuần Thiên giám dù lợi hại thế nào cũng không có khả năng giám sát toàn bộ thiên hạ.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Chỉ khi năng lượng chấn động đến mức giới hạn, Tuần Thiên giám mới phát hiện ra. Hơn nữa Tuần Thiên Giám không phải nơi nào cũng giám sát được. Ví như Đạo gia Thánh địa hoặc một số ít nơi đặc thù, Tuần Thiên giám cũng không có cách nào giám sát.

Tần Vân gật đầu nói:

- Có thể ngăn không cho Tuần Thiên giám giám sát, chắc hẳn cũng không có nhiều nơi, còn lại đều thuộc sự giám sát của Tuần Thiên giám. Có Tuần Thiên giám, chúng ta có thể biết được động tĩnh của các đại yêu ma, dựa vào đó là chiếm được tiên cơ.

- Đại yêu ma? Bọn chúng sống lâu cũng trở nên giào hoạt hơn nhiều.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Được rồi, chúng ta ra ngoài đi.

Tiếp theo Tần Vân được ba người Nguyên Phù cung chủ dẫn đi quan sát, giới thiệu khắp nơi ở Tuần Thiên Minh.

Tuần Thiên minh trên thực tế chính là liên minh của Đạo gia, Phật môn cùng triều đình, là một lực lượng thống nhất dùng để đối phó yêu ma!

- Tuần Thiên Sứ được phân thành hai loại, một loại là Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ, một loại là Tử Lệnh Tuần Thiên sứ.

Viêm đạo nhân nhiệt tình giải thích cho Tần Vân.

- Muốn thành Tử Lệnh Tuần Thiên sứ, bản thân hẳn phải đạt đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh hoặc là giết được đại yêu ma cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Muốn trở thành Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ, bản thân hẳn giết được yêu ma Tiên Thiên Thực Đan Cảnh hoặc là đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, thực lực được Tuần Thiên minh thừa nhận.

- Nhận được sự thừa nhận của Tuần Thiên minh?

Tần Vân nghi hoặc.

- Người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, không thể trực tiếp trở thành Tuần Thiên sứ?

- Không thể.

Vu Nguyệt quan chủ đứng bên cạnh nói.

- Tiên Thiên Kim Đan Cảnh thì không thể nghi ngờ, mỗi một người đều tiếp nhận truyền thừa cấp cao nhất, đối với Thiên Đạo cảm ngộ cũng khá cao, cho nên trở thành Tử Lệnh Tuần Thiên sứ là vô cùng hợp lý. Nhưng Tiên Thiên Thực Đan Cảnh lại khác biệt, có một số người tiếp nhận truyền thừa nhị lưu, chân nguyên không đủ thuần khiết nên đạt đến Tiên

Thiên Thực Đan Cảnh chính là cực hạn của bọn họ. Thực lực cũng không đủ mạnh, tự nhiên không có được sự thừa nhận của Tuần Thiên Minh. Giống như ta chỉ là một tán tu, sau này có được một vài thủ pháp dung hợp vu thuật cùng với truyền thừa của Đạo Gia, sau tám mươi năm đột phá Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đạt được sự thừa nhận của Tuần Thiên Minh. Được phong làm Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ.

- Người lại khác.

Viêm đạo nhân cười ha hả nói.

- Người giết Tiên Thiên Thực Đan Cảnh yêu ma, lại là chính diện giao đấu, thực lực không thể nghi ngờ. Chỉ cần không phải phản đồ của Nhân tộc, cũng có thể được phong làm Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ. Chỉ là người có đồng ý hay không.

- Người có đồng ý hay không?

Nguyên Phù cung chủ hỏi.

- Văn bối đương nhiên đồng ý.

Tần Vân gật đầu.

Đứng trước việc đối phó với yêu ma, hẳn không bao giờ từ chối.

Mấy người một đường thẳng tắp, rất nhanh đã bước tới một tòa đại điện nguy nga.

Người tu hành đã đứng đầy hai bên đại điện, có mấy vị danh tiếng có thể so sánh với Nguyên Phù cung chủ.

- Nguyên Phù cung chủ tới.

- Vị này chính là Tần Vân của Giang châu?

- Thật khó tin, hai mươi một tuổi đã có thể thi triển Kiếm Quang Hóa Hồng Phi Kiếm Chi Thuật rồi?

Ai cũng dành cho Tần Vân cái ánh cười thiện cảm cùng thán phục.

Nguyên Phù cung chủ nói:

- Người đứng ở đây, đợi lát nữa người sẽ là nhân vật chính của buổi lễ hôm nay.

Nói xong hắn liền đi nói chuyện phiếm với một số lão bằng hữu.

Tần Vân đứng ở giữa đại điện, yên lặng chờ đợi.

Hai bên đều là Tử Lệnh Tuần Thiên sứ cùng Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ đến xem lễ.

- Trưởng lão đến!

Một vị đạo đồng cao giọng nói.

Từ sau đại điện có một lão giả với chòm râu dài đi tới, nhìn sơ qua thì dáng vẻ giống người bình thường, không khác gì một phàm nhân. Hắn nhìn Tần Vân cười cười.

- Trưởng lão.

Nguyên Phù cung chủ cung kính hành lễ.

Tần Vân giật mình, cũng liền hành lễ theo.

- Trưởng lão.

- Không cần đa lễ.

Lão giả có chòm râu dài lại cười, nói.

Tần Vân lúc mới đầu nhìn cảm thấy lão giả dường như chỉ là một người bình thường, nhưng sau đó lại cảm giác được xung quanh hắn có một luồng sức mạnh chấn động, loại sức mạnh làm cho tim hắn bỗng chốc đập nhanh, giống như là đứng trước sự rộng lớn của trời đất là kính ngưỡng.

- Hả?

Lão giả có chòm râu dài khế nhú mày, có luồng sức mạnh vô hình nhanh chóng tràn ngập khắp nơi làm cho Tần Vân không kiềm chế được mà tim đập loạn. Một lúc sau, lão giả có chòm râu dài khôi phục lại trạng thái bình thường.

- Trưởng lão...

Mấy người Nguyên Phù cung chủ có chút lo lắng hỏi.

- Không sao, chỉ là thiên phạt có chút phiền phức mà thôi, nhin một chút liền qua.

Lão giả có chòm râu dài nhìn Tần Vân cười hỏi:

- Người là Tần Vân?

Tần Vân liền nói:

- Vâng.

- Người tại Bắc Địa biên quan ngăn cản yêu họa, tại Quảng Lăng Quận giết Thủy Yêu, lại diệt trừ một gian tế của yêu ma.

Lão giả có chòm râu dài dài gật đầu.

- Năm nay gần hai mươi một tuổi, đã nắm giữ được thuật Kiếm Quang Hóa Hồng, thật không tầm thường. Không biết người là đệ tử của môn phái nào? Đệ tử ưu tú như vậy trước đây ta chưa từng nghe nói.

- Văn bối Tần Vân là một tán tu, thời niên thiếu cơ duyên xảo hợp có được Kiếm tiên truyền thừa bước lên con đường tu hành.

Tần Vân cung kính nói.

Bây giờ thực lực của hãn cũng không cần thiết phải giấu diếm nữa.

Huống chi tông phái có Kiếm Tiên truyền thừa trong thiên hạ chỉ có mấy người, giấu diếm cũng vô dụng.

- Tán tu?

- Các Tuần Thiên Sứ trong đại điện đều giật mình.

- Tần Vân tiểu hữu, người nói người là tán tu? Người một thân một mình tự mình tu hành mà có thể mở được Tiên môn?

Lập tức có một người trung niên mở miệng hỏi.

- Vâng.

Tần Vân gật đầu.

Người trung niên lập tức nói:

- Kiếm Các của ta sàng lọc, lựa chọn đệ tử ngoại môn, đệ tử nhập môn, đệ tử chân truyền... Luyện tập rất nhiều, giúp đỡ cũng không ít, nhưng kẻ có thể trước hai mươi tuổi mở được Tiên môn trở thành Kiếm Tiên, đều ít đến đáng thương! Cái này cái này cái này... Một mình người tu hành không có sư môn trưởng bối trợ giúp, vậy mà có thể mở được Tiên môn?

Lão giả có chòm râu dài nghe xong cười to:

- Tốt, tốt, tốt! Chỉ có một truyền thừa, không có sư môn trưởng bối, hai mươi một tuổi tu hành đến đến cảnh giới này, thật không thể tin! Khó

lường! Nhân tộc ta đời đời đều có nhân tài!

Tần Vân có chút khom người khiêm tốn lắng nghe.

- Tốt, Tần Vân! Ta lại hỏi ngươi, ngươi có muốn từ đây đảm đương chức vị Tuần Thiên sứ, đi tuần tra khắp thiên hạ, bảo vệ Nhân tộc ta!

Lão giả có chòm râu dài cất cao giọng nói, thanh âm quanh quẩn trong đại điện, các Tuần Thiên Sứ trong đại điện đều im lặng lắng nghe.

Tần Vân nghiêm nghị nói:

- Vãn bối Tần Vân, nguyện đi tuần tra bảo vệ Nhân tộc, dù chết trăm lần cũng không hối hận!

Tại chiến trường Bắc Địa biên quan, hãn đã có loại giác ngộ này.

- Hay cho một câu dù chết trăm lần cũng không hối hận!

Lão giả có chòm râu dài hai mắt sáng lên.

- Tần Vân, Tần Tuần Thiên sứ! Tiếp lệnh!

Lời vừa nói xong, một khối lệnh bài màu xanh bay về phía Tần Vân.

Tần Vân cung kính đưa hai tay tiếp nhận.

Lão giả có chòm râu dài cùng đông đảo đồng đạo tới xem lễ nhận chức Tuần Thiên sứ, ai ai nhìn thấy cảnh này cũng đều cảm thấy xúc động.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hạnh Hoa Hương

Thiên Hạ Thập Cửu Châu, người tu hành đều làm việc riêng của mình, có người bế quan tu hành, có người dạo chơi hồng trần, có người dạy bảo đệ tử. Đám người Tuần Thiên sứ bọn họ bình thường ở lại tổng bộ Tuần Thiên minh cũng cực ít, ví như Giang châu giờ phút này cũng chỉ có Nguyên Phù cung chủ, Vu Nguyệt quan chủ, Viêm đạo nhân cùng tân Tuần Thiên sứ Tần Vân.

- Nơi này chính là Tàng Bảo Điện của Tuần Thiên minh chúng ta.

Ba người Viêm đạo nhân đón tiếp Tần Vân, cũng giới thiệu sơ qua tổng bộ của Tuần Thiên minh.

- Nơi này rất quan trọng, nếu như người cần bảo vật nào có thể tới nơi này mua chúng! So bảo vật thì không thua gì Đạo gia cùng Phật môn Thánh địa.

Hai mắt của Tần Vân sáng lên, liền nói:

- Văn bối là tán tu, tài nguyên rất ít, có tàng bảo điện to lớn như thế này mọi chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Cũng không dễ dàng như vậy đâu.

Vu Nguyệt quan chủ lắc đầu:

- Bảo vật tầm thường thì dễ, nhưng nếu là một số kì trân dị bảo hiếm thấy, bình thường đều sẽ có yêu cầu điểm công lao nhất định. Tỉ như nhất

định phải đạt được ba nghìn điểm công lao, mới có thể đổi lấy một pháp bảo ngũ phẩm. Nếu như không có ba nghìn điểm công lao thì tàng bảo điện sẽ không bán cho người ngũ phẩm pháp bảo.

Tần Vân hiểu rõ:

- Đây cũng là để cho chúng ta chuyên tâm chém giết yêu ma.

- Đúng rồi, chúng ta vào trong trước đi.

Tần Vân liền nói.

- Hử?

Ba người Nguyên Phù Cung Chủ đứng một bên có chút kinh ngạc, sau đó cũng theo Tần Vân đi vào.

Trong tàng bảo điện có một lão giả đang ngồi xếp bằng, dường như cảm ứng được có người đi vào nên chậm rãi mở mắt ra. Sau khi lão giả thấy ba người Nguyên Phù cung chủ liền tươi cười.

- Vị này là Tiền trưởng lão.

Nguyên Phù cung chủ thấp giọng nói.

- Tiền trưởng lão.

Tần Vân giật mình, là trưởng lão sao? Lúc này mới cung kính hành lễ, Vu Nguyệt quan chủ, Viêm đạo nhân bên cạnh đã sớm cung kính hành lễ.

- Tàng bảo điện rộng ngàn trượng, bảo vật nào cũng có thể mua được.

Tiền trưởng lão mỉm cười chỉ vào mấy chục bản thư tịch thật dày.

- Trong đó ghi chép tất cả những bảo vật có bên trong tàng bảo điện.

Tần Vân nói:

- Tiền trưởng lão, nơi này có thể mua vật phẩm vậy thì có thể hỗ trợ xem xét vật phẩm hay không?

- Xác định độ trân quý của vật phẩm là phận sự của ta.

Tiền trưởng lão tính tình vô cùng ôn hòa.

Tần Vân lập tức lật tay một cái, lấy ra một chiếc bình màu xám đưa cho Tiền trưởng lão:

- Ta muốn biết, huyết dịch trong bình này rốt cuộc là máu gì.

Tiền trưởng lão nhận lấy cái bình màu xám sau khi mở ra xem, sắc mặt liền thay đổi.

Ông vốn là người cực kì ôn hòa, các Tuần Thiên Sứ trước đây rất ít khi thấy được Tiền trưởng lão tức giận!

- Huyết dịch này ở đâu ra?

Tiền trưởng lão thanh âm trầm thấp, trong mắt ầm ầm điện mang lấp lóe, khí thế đáng sợ bao phủ toàn bộ tàng bảo điện.

Nguyên Phù cung chủ có thể chịu đựng được một chút, còn Tần Vân, Viêm đạo nhân, Vu Nguyệt quan chủ thì trong lòng cảm thấy ngạt thở.

- Huyết dịch này, vốn là văn bối cùng với Y Tiêu đệ tử của Thần Tiêu môn sau khi giết Thủy Viên ở Quảng Lăng Quận lấy được. Văn bối cũng không nhận ra đây là cái gì, nhưng nó lại có thể khiến cho Cửu Sơn đảo chủ điều động thủ hạ tới đối phó văn bối, Mặc Thai gia tộc cũng từng tới đây ngỏ ý muốn mua huyết dịch này, cũng vì nó mà Quận Chủ Công Dã Bính đối phó với Tần gia.

Tần Vân nói.

- Lần này vì có Tuần Thiên giám mới có thể khôi phục lại sự trong sạch của văn bối. Từ lúc văn bối trở thành Tuần Thiên sứ đến giờ, việc đầu tiên muốn tìm hiểu chính là việc này.

Tiền trưởng lão gật đầu:

- Ta đã biết được những việc người đã trải qua nhưng lại không nghĩ tới là bởi vì binh huyết dịch này. Hừ. Thủy Viên kia bắt các thôn làng ở Quảng Lăng Quận hiến tế đồng nam đồng nữ, xem ra mục đích thực sự của hắn chính là vì máu từ tim của các đồng nam đồng nữ.

- Máu từ tim?

Tần Vân chấn động mạnh.

- Huyết dịch nhiều như thế này đều là máu từ tim của hài tử sao?

- Vâng.

Tiền trưởng lão gật đầu.

Viêm đạo nhân đứng một bên nhin không được nói:

- Số máu bên trong nhiều như một dòng sông nhỏ, như vậy phải hiến tế bao nhiêu hài tử đây?

Nguyên Phù cung chủ liền nói:

- Một thôn làng mấy ngàn người một năm phải dâng lên hai mươi đồng nam đồng nữ vậy một quận có mấy trăm vạn người... Một năm phải dâng lên bao nhiêu đồng nam đồng nữ? Hơn nữa việc này đã kéo dài hơn hai trăm năm? Những người tu hành chúng ta sớm đã muốn giết Thủy Viên. Chỉ là hắn có huyết mạch thượng cổ Thủy viên, có thể cảm ứng được động

tĩnh trong vòng mười dặm xung quanh, hễ có một chút động tĩnh nào liền lập tức trốn vào trong lòng sông, chúng ta không thể làm gì được hẳn.

- Việc này người tự mình xử lý đi.

Tiền trưởng lão đưa cho Tần Vân.

- Tốt nhất xử lý sạch sẽ, đừng dựa vào nó mà lấy được chỗ tốt.

- Mặc dù có một số yêu ma, cùng một chút vu thuật có thể sẽ dùng đến nó. Nhưng dùng đến nó thì sẽ bị tội nghiệt quẩn thân.

Nguyên Phù cung chủ cũng nói.

Tần Vân tiếp nhận, nhìn cái bình màu xám, trong đầu hiện lên tình cảnh mình cùng muội muội li biệt lúc nhỏ.

- Phụ thân, mẫu thân, đại ca, nhị ca, cứu con, cứu muội...

Tiếng la hét của muội muội vang lên trong tai hắn. Tần Vân nhìn cái bình màu xám, hai mắt có chút ươn ướt.

Viêm đạo nhân ở một bên nói:

- Tần đạo hữu, nếu người không chê, ta có thể thi triển pháp thuật ‘hỏa diễm’ đốt cháy bình huyết dịch này.

- Được.

Tần Vân gật đầu.

- Phiền Viêm đạo hữu rồi.

Rất nhanh, tại ranh giới của tổng bộ Tuần Thiên minh, bốn người Tần Vân đứng ở đây.

- Vù!!!

Viêm đạo nhân thi triển pháp thuật, lập tức xung quanh chấn động kịch liệt, một biển lửa bốc lên trên chín tầng mây.

Tần Vân mở nắp bình ra.

Chân nguyên điều khiển.

- Đi!!!

Một dòng huyết dịch bay ra, bay vào bên trong biển lửa, sau đó hoàn toàn phân tán giống như một màn sương mù màu đỏ tươi. Sương mù màu đỏ này nhanh chóng bị biển lửa thiêu đốt.

Tần Vân trầm mặc nhìn màn sương mù màu đỏ bị đốt cháy. Ba người Nguyên Phù Cung Chủ đứng một bên cũng trầm mặc.

Yêu ma hại người... Bọn hắn đã gặp quá nhiều. Những này đồng nam đồng nữ này, cũng chỉ là một số ít trong đó.

Trên một chiếc phi thuyền màu vàng, ba người Nguyên Phù cung chủ mang theo một nhà lớn nhỏ Tần Vân rời khỏi Tuần Thiên minh bay về phía Quảng Lăng.

- Chúng ta sắp về tới nhà rồi.

Phu thê Tần An đùa nghịch với hai đứa trẻ.

- Về nhà, về nhà.

- Sắp được về nhà rồi.

Hai đứa trẻ đều vui mừng.

Tần Vân cũng nở một nụ cười, mọi việc cũng đã qua.

Một ngày này.

Quảng Lăng quận vô cùng náo nhiệt, bởi vì giữa ban ngày lại có một chiếc phi thuyền mang theo Tần gia một nhà bay về, đáp xuống Tần phủ.

- Tần Vân công tử không phải là người đã giết quận Chủ à?

- Nghe huynh đệ của ta làm việc tại quận Chủ phủ nói thì quận Chủ thật sự đã bị Tần Vân công tử giết.

- Thế thì tại sao một nhà Tần công tử lại dám trở về Quảng Lăng Quận? Quan phủ cũng mặc kệ việc này?

- Chuyện của thần tiên, ai biết được.

Lão bách tính sôi nổi bàn toàn.

Lão bách tính có thể không biết, nhưng các gia tộc đệ nhất Quảng Lăng lại nghe ngóng được ít nhiều.

Quảng Lăng, Hồng Gia.

Trong tay Hồng Cửu nắm một cục trượng, hắn nhìn lên trời thấy phi thuyền màu vàng hạ xuống. Hắn nhìn thấy rõ trên thuyền đều là những người đại danh鼎鼎 của giới tu hành Giang châu như Nguyên Phù cung chủ, Viêm đạo nhân, Vu Nguyệt quan chủ. Máy người bọn họ bây giờ đang cùng với Tần Vân nói cười vui vẻ.

- Lăng Thông, Lăng Thông, người Tần gia đã trở về.

Hồng lão gia vừa chạy vừa hét.

- Không nghĩ tới Công Dã Bính lại là gian tế của yêu ma. Mà Tần Vân giết chết yêu ma bây giờ được phong làm Tuần Thiên sứ. Thật sự là quá

khó tin, không thể lường trước được. Quảng Lăng Quận của chúng ta cũng có một vị Tuần Thiên Sứ.

- Phụ thân!

Hồng Cửu mỉm cười nói.

- Tần huynh năm nay mới hai mươi một tuổi, về sau tiền đồ không thể đoán được. Người không thấy cung chủ của tông phái số một Giang châu đang đi cùng với hãn sao? Cảnh Sơn phái cũng biết rõ, qua hai mươi năm nữa Giang châu ta không chừng có thêm một vị Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, cho nên đã kết giao với hãn từ sớm!

Hồng lão gia giật mình.

- Nhưng dệt hoa trên gấm, cũng không thể bằng đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi.

Hồng Cửu mỉm cười, quay đầu bước đi.

- Lăng Thông, chúng ta không chuẩn bị lễ vật tới bái phỏng Tần gia sao?

Hồng lão gia liền hỏi.

- Hôm nay quá náo nhiệt, ba ngày nữa chúng ta hãy đi.

Hồng Cửu đã bước vào trong phòng, thanh âm truyền ra.

- Ủ!

Hồng lão gia gật đầu. Hồng Cửu tính toán không bỏ sót điểm nào, mấy năm này hãn đã sớm có thói quen. Lời của Hồng Cửu luôn không sai!

Tần Gia bắt đầu hưng thịnh trở lại, trở thành đệ nhất gia tộc của Quảng Lăng quận! Có một ít tán tu có tu vi yếu tới xin gia nhập vào gia tộc, dù sao toàn bộ Giang châu có bao nhiêu Tuần Thiên sứ chứ? Rất nhiều tông phái tu hành nhị lưu mặc dù có Tiên Thiên Thực Đan Cảnh tọa trấn, nhưng Tiên Thiên Thực Đan Cảnh cũng không có nghĩa là Tuần Thiên sứ.

Bây giờ Tần gia, tự nhiên trở một trong những gia tộc danh giá nhất Giang châu chỉ vì có một vị Tuần Thiên sứ.

Đảo mắt đã qua mấy tháng... đã đến ngày hai mươi lăm tháng hai.

Trước một ngày, Tần Vân đã ngự kiếm phi hành rời khỏi nhà, một đường trong mây mù mất nửa canh giờ mới đến Ô Tô Quận.

Ô Tô quận, Phong Ba đình.

Tần Vân lặng yên đáp xuống đất. Phong Ba đình chính là một trong những cảnh quan có tiếng tăm nhất Ô Tô quận.

- Thật là thơm.

Bây giờ đang là đầu xuân, hoa mơ đã nở hương khí ngào ngạt khiến Tần Vân không khỏi cười vui vẻ.

Hắn đi lòng vòng trong ngách nhỏ, đến một tòa đình cách đó không xa, trong lòng cũng rất thấp thỏm. Hắn thậm chí còn không dám dùng tinh thần cảm ứng để dò xét.

- Hử?

Đi qua một chỗ quẹo, Tần Vân nhìn thấy ở bên cạnh một tán hoa mơ có một nữ tử mặc áo màu xanh nhạt đứng bên hồ, một mình ngắm nhìn cái hồ rộng lớn.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Gặp Lại Nhau

Là thân ảnh quen thuộc, Tần Vân chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra đó là Y Tiêu.

Vốn đang đi ở phía trước, nữ tử mặc áo xanh nhạt bất giác quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Tần Vân, khuôn mặt nàng tự nhiên trở nên rạng rỡ.

- Tần Vân.

Y Tiêu cất giọng gọi.

- Y Tiêu, trước đây nàng từng nói, qua hôm nay chính là ngày sinh nhật của nàng, vừa hay gần đây ta ngẫu nhiên giành được một vật, cảm thấy nó rất thích hợp với nàng. Coi như đây là quà sinh nhật, ta tặng nàng.

Nói xong, Tần Vân từ trong ngực áo lấy ra một hộp trang sức đưa cho Y Tiêu.

Y Tiêu vừa kinh ngạc vừa mong chờ. Nàng đưa tay nhận lấy chiếc hộp, mở nó ra. Bên trong hộp có một cây trâm vô cùng đẹp, lấp lánh màu thủy lam, mơ hồ còn có phù văn ẩn hiện.

- Đây là thủy Vân Chi Tinh tạo thành Pháp bảo đúng không? Bên trong có thủy hành lô pháp phù văn. Đây là pháp bảo bát phẩm?

Y Tiêu liền nói.

- Quá quý trọng rồi.

- Đây là sinh nhật hai mươi tuổi của nàng.

Tần Vân cười nói.

- Nhận lấy đi.

Y Tiêu lườm Tần Vân một cái, thấp thoáng ý cười

- Được rồi, ta nhận vậy. Đúng rồi, làm sao người biết năm nay ta hai mươi tuổi? Ta nhớ, ta chưa nói với người tuổi của ta mà.

Nữ tử đối với tuổi tác dù sao vẫn có chút miễn cảm.

- Cái này...

Tần Vân do dự một chút mới nói.

- Là Minh Tượng sư thúc, người trước đây lúc đón nàng rời Quảng Lăng đã nói cho ta biết.

- Sư thúc nói tuổi của ta cho người?

Y Tiêu kinh ngạc.

- Lúc trước rốt cuộc sư thúc đã nói gì với người sau lưng ta?

- Không có gì, động viên ta một chút mà thôi.

Tần Vân cười nói.

- Sư thúc nói nàng mười chín tuổi trở về sẽ bước vào Tiên Thiên, mà ta hai mươi một tuổi vẫn không có đột phá gì, bảo ta cố gắng tu hành.

Y Tiêu gật đầu, nhưng trong mắt vẫn không hoàn toàn tin tưởng.

Y Tiêu lập tức nói:

- Có điều ta trở về lần này là vì chuyện giết Thủy Thần đại yêu, tông môn cũng ban thưởng rất lớn. Đây cũng là nhờ ngươi hết! Sau đó ta liền bế quan tu luyện, cũng đột phá Tiên Thiên, sau khi xuất quan mới nghe nói chuyện của ngươi. Tên yêu ma Công Dã Bính đối phó với ngươi là vì chuyện Thủy Thần đại yêu sao?

- Gần như thế, nói chính xác là máu trong tim của đồng nam đồng nữ ...

Tần Vân giải thích rõ ràng, kể xong mới nói.

- May mà có Tuần Thiên giám khôi phục sự trong sạch cho ta. Nếu không ta chỉ có thể trốn trên hòn đảo nhỏ ở Đông Hải, hôm nay sợ cũng không thể tới đây rồi.

Y Tiêu trong lòng khẽ run lên, cảm thấy bản thân có lỗi liền nói:

- Ta nhờ ngươi đi đối phó Thủy Thần đại yêu, không nghĩ tới lại có nhiều tai họa như vậy.

Nếu không phải cuối cùng đã chứng minh được sự trong sạch, một nhà Tần gia cũng không ai bỏ mạng, thì Y Tiêu chắc chắn vẫn tự trách bản thân.

- Cái này không liên quan gì đến nàng! Giết Thủy Thần đại yêu, vốn là chuyện ta muốn làm nhất.

Tần Vân nói.

- Dù phải liều mạng ta cũng sẽ đi làm.

- Ừm!

Y Tiêu gật đầu.

- Ta biết mà, với tư cách là Kiếm Tiên mấy trăm năm mới xuất hiện trong truyền thuyết, người sẽ nhanh chóng dương danh thiên hạ. Giết Thủy Thần đại yêu chưa đầy nửa năm, người lại giết được yêu ma Tiên Thiên Thực Đan Cảnh vì vậy trở thành Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ! Hôm nay toàn bộ thiên hạ đều lan truyền tin tức, có một vị tán tu Kiếm Tiên hai mươi một tuổi đã trở thành Tuần Thiên sứ rồi. Rất nhiều người tu hành cả đời cũng vì theo đuổi chức vị Tuần Thiên sứ này.

- Cả đời theo đuổi?

Tần Vân cười lớn.

- Còn không phải sao? Tiên Thiên Kim Đan Cảnh là điều quá xa xôi không mấy người dám nghĩ tới. Trong số những người tu hành đạt cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan Cảnh... cũng chỉ có một số người là có hi vọng sẽ trở thành Tuần Thiên sứ được thôi!

Y Tiêu nói.

- Sự theo đuổi ngưỡng vọng này so với Tiên Thiên Kim Đan Cảnh thấp hơn một bậc mà thôi, rất nhiều Tông phái nhị lưu tu hành coi việc trở thành Tuần Thiên sứ là sự theo đuổi cả đời của họ.

Tần Vân gật đầu cười nói:

- Y Tiêu, nàng chính là đệ tử Thần Tiêu môn, ngày trở thành Tuần Thiên sứ chắc hẳn cũng không xa.

Y Tiêu quay đầu nhìn về Tiểu Vân Hồ trước mặt, thấp giọng nói:

- Nhưng tu hành, lại không phải là mong ước của ta.

Tần Vân sửng sờ.

- Tần Vân, người nói xem, vì sao lúc ta còn chưa hiểu chuyện, mẫu thân liền bỏ lại ta cùng phụ thân... Vì sao lúc ta mới có chín tuổi, phụ thân lại vứt bỏ ta...

Y Tiêu nhìn về phía Tần Vân, trong mắt đã nhạt nhòa đầm nước.

- Vì sao họ phải làm như vậy? Ta suốt cuộc đã làm sai điều gì?

- Ta đã nghĩ rằng khi ta cố gắng tu hành, phụ thân sẽ coi trọng ta một chút. Ta nỗ lực tu hành, ở trong Đạo gia Thánh địa 'Thần Tiêu môn' ta là người ưu tú nhất. Tu luyện ngũ tạng ngũ hành, mỗi một bước đều rất đau khổ, sau cùng cũng luyện thành Ngũ hành lôi pháp. Đây là lôi pháp căn bản bước đầu, chỉ có luyện thành Ngũ hành lôi pháp, tương lai mới có thể tu luyện thiên hạ đệ nhất lôi pháp - Thần Tiêu lôi pháp.

- Thời gian ta luyện Ngũ hành lôi pháp còn ngắn hơn cả đại sư người.

Y Tiêu lắc đầu.

- Các lão tổ tông ở Y thị đều coi trọng ta, nhưng phụ thân đến một lần gặp mặt cũng không có.

Tần Vân ở một bên, yên lặng nghe. Y Tiêu có thể cùng mình nói những lời này, chính là tin tưởng hẳn.

- Hôm đó là sinh nhật ta chín tuổi, cũng ngay tại nơi này, phụ thân còn mua cho ta một xâu kẹo hồ lô, mua thật nhiều đồ ăn ngon cho ta... Nhưng sau đó vứt bỏ ta, ta không tìm thấy ông ấy nữa.

Y Tiêu khẽ nói.

- Tuy rằng nghe nói ông ấy xuất hiện ở vài nơi, nhưng ta lại chưa từng gặp được. Hàng năm ta đều tới nơi này đợi, nhưng đều vô dụng. Phụ thân cho tới bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện.

Trò chuyện trong chốc lát, Y Tiêu lại yên lặng một mình ngắm Tiểu Vân Hồ.

Tần Vân cũng yên lặng đứng bên cạnh, không có nói thêm gì.

Một vị trưởng lão ‘Đồ Thần’ của Thái Ất Môn từ đường mòn phía xa đi tới, bỗng nhiên đảo mắt đến nơi này, sắc mặt hơi đổi.

- Hừm?

Đồ Thần nhìn kỹ lại, thấy Y Tiêu cùng Tần Vân hai người ngồi trên tảng đá lớn bên hồ, dựa vào nhau rất gần.

- Đây là ai thế, có thể cùng Y Tiêu tiên tử thân mật như vậy?

Đồ Thần sắc mặt khó coi, nghĩ một lát rồi đi tới.

Mà bên này, tuy rằng Y Tiêu chỉ tập trung nhìn hồ nước, nhưng Tần Vân lại cảm ứng bốn phía, phát hiện người trung niên ‘Đồ Thần’ đang đi tới.

Đồ Thần hướng Tần Vân cười cười, còn hơi vỗ tay.

- Có việc sao?

Tần Vân có chút nghi hoặc, còn là đứng dậy đi qua.

- Vị này...

Đồ Thần cười nói.

- Nhìn người khí độ bất phàm, cũng là người tu hành, cùng tiên tử nhà ta quen nhau sao?

Tần Vân hơi sửng sốt, gật đầu:

- Có quen, người là ai? Đệ tử Thần Tiêu môn sao?

- Không hẳn.

Đồ Thần liền nói.

- Ta chỉ là một người dưới, nhận mệnh từ đại sư huynh của Thần Tiêu môn đón tiếp tiên tử nhà ta. Người cũng biết, đại sư huynh của Thần Tiêu môn là ai chứ?

Tần Vân nhìn hẳn không nói.

- Đại sư huynh của Thần Tiêu môn tên là Tiết Vĩnh, sớm đã là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, còn được truyền thụ thiên hạ đệ nhất lôi pháp - Thần Tiêu lôi pháp.

Đồ Thần tự hào nói.

- Tương lai càng có hi vọng đạt tới Tiên Thiên Kim Đan Cảnh.

- Người muốn nói cái gì?

Tần Vân liếc mắt nhìn hẳn.

Đồ Thần mỉm cười nói:

- Trong Thần Tiêu môn đều biết, đại sư huynh của ta cùng tiên tử nhà ta mới là một đôi trời đất tạo nên. Nếu như người cứ quẩn quýt lấy tiên tử nhà ta như vậy, sợ là đại sư huynh sẽ không vui.

- Đồ Thần!

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Y Tiêu đi tới, lạnh lùng nhìn hẳn.

- Ta cùng đại sư huynh chỉ là đồng môn bình thường mà thôi, huống chi, có như thế nào cũng không tới phiên ngươi - một tên Thái Ất Môn đệ tử ở đây nói luyện thuyên!

- Ta, ta cũng là...

Đồ Thần sắc mặt có chút khó coi.

- Từ giờ trở đi, ta không muốn phải nhìn ngươi nữa. Ngươi nên tranh thủ thời gian quay về Thái Ất Môn đi, ta cũng không cần ngươi tiếp đón.

Y Tiêu lãnh đạm nói.

- Thái Ất Môn của ta là tông phái bản địa ở Giang châu, tiếp đón Y tiên tử vốn là chuyện đương nhiên.

Đồ Thần vội vã nói. Sau khi Y Tiêu bước vào Tiên Thiên cảnh giới, địa vị tự nhiên cao hơn, cả chương môn Thái Ất Môn cũng không dám hờn hợt với nàng.

Tần Vân ở một bên liền nói:

- Thái Ất Môn? Ngươi nếu là người tu hành ở tông phái bản địa, có lẽ đã nghe qua tên của ta.

Đồ Thần sửng sò.

- Ta tên là Tần Vân, một tán tu ở Quảng Lăng.

Tần Vân nói xong liền nhìn hẩn chăm chăm.

Đồ Thần biến sắc.

Tần Vân?

Toàn bộ giới tu hành Giang châu, danh tiếng nhất ngoại trừ mấy người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, thì chính là Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ.

Thái Ất Môn cũng chỉ là một tông phái nhị lưu. Cả tông phái cũng mới có một vị Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, chính là Thái Ất Môn chủ! Thái Ất Môn Chủ tuổi đã quá cao, nếu như hắt chết, Thái Ất Môn sẽ không có Tiên Thiên Thực Đan Cảnh mới, sợ là sẽ càng thêm xuống dốc... Làm sao có thể so sánh với Kiếm Tiên tuổi còn trẻ, mới có hai mươi một tuổi đã giết được Tiên Thiên Thực Đan Cảnh yêu ma?

- Đệ tử Thái Ất Môn cũng thật lợi hại, dám quân cả ta.

Tần Vân lạnh nhạt nói.

- Thái Ất Môn chủ của các người vài ngày trước tới Quảng Lăng, còn cùng ta trò chuyện vui vẻ! Để ta tới hỏi ông ấy xem, đây là cách ông ấy quân giáo đệ tử hay sao?

- Tần, Tần tiên bối...

Đồ Thần cũng không biết nên nói cái gì.

- Còn có, đừng có lấy tên đại sư huynh gì đó ép ta, vô dụng.

Tần Vân nói ra.

- Người có thể đi rồi.

- Dạ dạ, tiểu nhân cáo lui.

Đồ Thần cũng không dám tiếp tục nói nhảm, quay đầu rời đi.

Đồ Thần đi tới chỗ xa mới thở phào một hơi.

- Thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn. Vị này lại là Tần Vân? Môn chủ đã nói Tần Vân ở Giang châu rất có hy vọng sẽ trở thành Tiên Thiên Kim Đan.

Đồ Thần thăm nghĩ.

- Tuy nhiên đại sư huynh cũng sai người truyền lệnh cho ta, làm sao bây giờ? Được rồi, được rồi, đem mọi chuyện báo lại cho đại sư huynh! Còn lại thì mặc kệ, ta sẽ không nhúng tay vào, còn dính vào chính là muốn chết!

Y Tiêu cười cười nhìn Tần Vân:

- Rất khí phách đấy!

Tần Vân lắc đầu:

- Thái Ất Môn chủ cùng ta quan hệ không tồi, cũng không nên bắt nạt người khác, nói hai câu mà thôi.

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

Bỗng nhiên từ xa truyền tới thanh âm.

Tần Vân quay đầu nhìn, xa xa có một nữ tử mặc nam trang đang chạy tới bên cạnh Y Tiêu, bên cạnh nàng còn có một lão giả.

- Hử?

Tần Vân đã có cảm ứng, lúc này liền mở pháp nhãn.

Liếc mắt nhìn qua.

Nữ tử chạy như bay đến, yêu khí mãnh liệt, lại là một con Giao Long.

- Giao Long?

Tần Vân kinh ngạc.

- Long muội muội.

Y Tiêu cũng mỉm cười vui vẻ!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Đại Sư Huynh Của Thần Tiêu Môn

Y Tiêu và cô nương Giao Long Yêu tộc gặp nhau vô cùng vui mừng.

- Muội biết ngay hai mươi lăm tháng hai hàng năm tỷ nhất định đến đây.

Long cô nương nhìn về phía Tần Vân ánh mắt liền phát sáng

- Nhưng mà tỷ, ngày này hàng năm tỷ đều đến đây một mình. Hôm nay lại thêm một người, có phải là tỷ phu của muội?

Tần Vân đang đứng bên cạnh khuôn mặt mỉm cười nghe vậy bỗng trở lên sửng sốt.

- Muội nói cái gì vậy.

Y Tiêu bỗng xấu hổ, liền nói:

- Đây là bạn tốt của ta Tần Vân.

- À, bạn tốt.

Long Nữ cười quái dị.

Y Tiêu bất đắc dĩ nói với Tần Vân:

- Để muội giới thiệu cho huynh vị này chính là Long muội muội đến từ thủy tộc “Vạn Xà Cốc” ở Đông Hải. Nàng tên Long Tiểu Liên là nữ nhi

của Tam cốc chủ Vạn Xà Cốc, năm nay mới mười tám tuổi, mọi mặt đều tốt, chỉ là có chút nghịch ngợm.

- Mọii đâu có nghịch ngợm.

Long Tiểu Liên nhìn Tần Vân bằng đôi mắt to rất sáng:

- Thoạt nhìn cũng bình thường mà, không nhìn ra lợi hại ở chỗ nào.

- Tiểu Liên, chúng ta phải đi rồi.

Lão giả bên cạnh thấp giọng nói.

- Người của Cảnh Sơn phái vẫn đang đợi chúng ta.

- Vâng!

Long Tiểu Liên gật đầu. liền nói:

- Tỷ tỷ, mọii bận việc phải đi, xong việc lại đến tìm tỷ, khó khăn lắm mọii mới được ra khỏi Đông Hải, phải thỏa thích ngắm phần hoa nhân gian mới được. Tỷ phải đi với mọii đấy.

- Được rồi, mọii đi làm việc của mình đi.

Y Tiêu cười nói.

- À, mọii hôm nay đặc biệt hẹn người tu hành Nhân tộc gặp mặt ở lầu Vân Hồ ngay bên cạnh, xong việc vừa hay có thể đến gặp tỷ.

Long Tiểu Liên cười đùa lập tức nhìn về phía Tần Vân.

- Tần Vân, tỷ của ta xinh đẹp như tiên nữ, ở Đông Hải ta chưa gặp ai có thể so sánh với tỷ ấy. Nếu huynh thích tỷ của ta thì phải chớp lấy cơ hội mau chóng trở thành tỷ phu của ta, nếu không sẽ bị người khác cướp đi mất đấy.

- Đừng nói nhảm, muội mau đi làm việc của muội đi.

Y Tiêu một mực xấu hổ.

- Nhân tộc các người thật rắc rối, thủy tộc chúng ta thích có gì nói nấy, thẳng thắn bày tỏ.

Long Tiểu Liên nói thầm, nháy mắt với Tần Vân, sau đó cùng lão giả bên cạnh đi đến lầu Vân Hồ cách đó không xa.

Y Tiêu thấy Long Tiểu Liên rời đi mới nói:

- Nàng từ Đông Hải tới đây là vì giao dịch cùng Nhân tộc. Thủy tộc Đông Hải của nàng có bảo bối đặc thù, Nhân tộc chúng ta cũng có thứ bọn họ cần, tự nhiên là theo nhu cầu trao đổi lẫn nhau.

- Ta hiểu.

Tần Vân gật đầu.

- Không phải trong Đông Hải quận, thủy tộc cùng Nhân tộc giao dịch rất nhiều sao, vì sao nàng phải chạy tới tận Ô Tô quận.

- Đông Hải quận, Ô Tô quận, Kim Tần quận chính là ba quận thành phần hoa nhất Giang châu.

Y Tiêu giải thích.

- Ở đây giao dịch cùng Nhân tộc là vì tuy Đông Hải náo nhiệt nhất, nhưng giao dịch ở Ô Tô và Kim Tần bên này cũng rất nhiều. Ví dụ như Cảnh Sơn phái là tông phái tu hành đứng đầu Giang châu, nhưng sơn môn lại ở Dung Đàn quận cách Ô Tô rất gần nên giao dịch bình thường đều được định ở Ô Tô.

Tần Vân gật đầu. Hắn mới trở thành Tuần Thiên sứ được mấy tháng, tuy hiểu rõ thế lực phân bố ở Giang châu, nhưng giao dịch của thủy tộc Đông Hải và Nhân tộc lại biết ít.

Chỉ biết đây là món lợi nhuận kinh người.

Dù sao cũng là giao dịch cùng thủy tộc Đông Hải.

- Đông Hải Long Cung là thế lực mạnh nhất Đông Hải!

Y Tiêu nói.

- Cũng giống Nhân tộc chúng ta có rất nhiều tông phái, ở Đông Hải thế lực lớn nhỏ đều có. Bọn hắn đều có sở cầu riêng. Vạn Xà Cốc của Long muội chính là do thế lực ba huynh muội xà yêu xây dựng. Vạn Xà cốc chủ là Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đại yêu. Mà Nhị cốc chủ cũng đã là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đại yêu! Hơn nữa Tam cốc chủ là nữ tử, có quan hệ không tầm thường với Đông Hải Long Cung, lại sinh ra nàng, là huyết mạch long tộc đó.

Tần Vân gật đầu:

- Nhìn ra được, mới ở Hậu Thiên cảnh giới đã là Giao Long, hiển nhiên là do trời sinh.

Thủy tộc có pháp môn tu hành có thể làm cho thân thể biến hóa thành rồng.

Nhưng Hậu Thiên yêu đã là Giao Long, hiển nhiên là do trời sinh như thế!

Nhân tộc cùng tứ hải thủy tộc quan hệ coi như không tệ.

Bởi vì nhân tộc chủ yếu sinh sống trong đại lục, thủy tộc chiếm cứ tứ hải! Đôi bên không có gì mâu thuẫn.

- Lần đầu ta nhìn thấy Long muội muội, nàng ấy khóc khóc như mưa.

Y Tiêu cười nói.

- Tuy nhiên nàng đối xử mọi người rất chân thành, không có một chút tâm cơ.

- Có thể nhìn ra được!

Tần Vân gật đầu.

Sắc trời dần dần tối, hai người Long Tiểu Liên cùng với hai vị người tu hành khác đi cùng nhau.

- Trình đại thúc, ngài cũng quá keo kiệt rồi, giảm giá một chút cũng không chịu.

Long Tiểu Liên nói nhỏ. Hai người tu hành đi bên cạnh cũng không phật lòng, đối với Long Nữ bọn họ cũng không dám nói gì.

- Hử?

Hai người tu hành liếc nhìn nơi Tần Vân cùng Y Tiêu đang đứng.

- Tần đạo huynh.

Một người tu hành trung niên liền cười đi tới.

- Không ngờ có thể gặp đạo huynh ở Ô Tô quận.

Tần Vân quay đầu nhìn, đứng dậy cười nói:

- Thì ra là Trình đạo hữu.

Y Tiêu cũng đứng lên.

- Y Tiêu! Giới thiệu với người, vị này chính là Trình Quang đạo hữu của Cảnh Sơn phái.

Tần Vân cười nói. Hắn và Cảnh Sơn phái có quan hệ rất tốt, Nguyên Phù cung chủ tự mình dẫn người đi đến Tần phủ của hắn, mà Tần Văn cũng từng đến Cảnh Sơn phái tham quan.

Dù sao Cảnh Sơn cũng là đệ nhất phái ở Giang châu, còn từng là Thánh địa Đạo gia trong lịch sử, tuy ngày nay đã xuống dốc nhưng vẫn đứng đầu tông phái tu hành như cũ.

Bọn họ ngày nay có hai vị Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, hơn tám vị Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, Tiên Thiên Hư Đan Cảnh thì càng nhiều, đến triều đình ở Giang châu cũng phải nường nhờ lực lượng của Cảnh Sơn phái.

- Trình đạo hữu, vị này là Y Tiêu, đệ tử Thần Tiêu môn, lúc trước là chính nàng cùng ta liên thủ giết Thủy viên.

Tần Vân nói.

- Ta biết việc này, hai người đã giúp Giang châu diệt trừ một mối họa lớn.

Trình Quang đạo nhân cười nói.

Y Tiêu cũng mỉm cười.

- Trình đại thúc, Tần đạo huynh của ngài là tỷ phu của ta... à không, là ca ca của ta.

Long Tiểu Liên liền nói lại, vì thấy ánh mắt Y Tiêu lờm lờm:

- Huynh ấy là ca của ta, chúng ta đều là người một nhà, Cảnh Sơn phái các ngài chèn ép chúng ta như vậy không cảm thấy ngượng sao?

Tần Vân buồn bực.

Trình Quang đạo nhân thấy thế lại cười:

- Không ngờ Tiểu Liên cô nương cùng Tần đạo hữu có quan hệ như vậy, vậy mà không nói sớm, thế liền giảm cho cô nương chín mươi lăm phần trăm.

Long Tiểu Liên nghe vậy liền tươi cười:

- Vẫn là Trình đại thúc tốt.

Trình Quang đạo nhân cười nói với Tần Vân:

- Giao dịch với Thủy tộc tất nhiên cần tính toán chặt chẽ, nhưng nếu là người một nhà thì dễ rồi.

Vốn cả quá trình còn kè mặc cả, một chút giảm giá cũng không cho, bọn họ cùng Thủy tộc kinh doanh đương nhiên phải tính toán, nhưng nếu như Tần Vân ở đây, vậy thì liền mượn cơ hội này cho Tần Vân chút thể diện.

Giao tình, giao tình...

Cứ như thế lâu dài hình thành!

- Vậy cảm ơn Trình đạo hữu rồi.

Tần Vân mỉm cười nói.

- Việc nhỏ mà thôi.

Trình Quang đạo nhân nhìn về phía Long Tiểu Liên.

- Tiểu Liên cô nương, hết thấy đều bàn xong rồi, cứ dựa theo những gì chúng ta nói. Sau này Vạn Xà Cốc các người cứ theo lời hôm nay nói mà

giao dịch đi.

- Được, được.

Long Tiểu Liên liên tục gật đầu.

- Tần đạo hữu, cáo từ.

Trình Quang đạo nhân chấp tay, người đồng hành bên cạnh cũng nói.

- Hai vị, không cần tiễn.

Tần Vân và Y Tiêu cũng chấp tay.

- Đi thông thả, đi thông thả.

Long Tiểu Liên liền nói.

Trình Quang đạo nhân cười vung tay áo, một đám mây hạ xuống, hai người liền bước lên đám mây bay đi, quay về Cảnh Sơn phái ở Dung Đan Quận.

Nhìn hai người rời đi, Long Tiểu Liên mới nhìn Tần Vân kính phục nói:

- Tần Vân đại ca, huynh thật lợi hại, Cảnh Sơn phái lại nể mặt huynh như vậy. Ta vốn nghĩ phải mất mười ngày tới nửa tháng đàm phán với họ, giảm được tám, chín phần cũng tốt lắm rồi. Không ngờ giảm thẳng tới chín mười lăm phần trăm, đây chính là sự ưu đãi lớn nhất mà Cảnh Sơn phái dành cho thủy tộc.

- Đều là người Giang châu, đương nhiên dễ nói.

Tần Vân không nói nhiều lời.

Trong lòng Long Tiểu Liên thầm nghĩ:

- Các đại phái như Cảnh Sơn không coi trọng những người tu hành tư chất bình thường. Xem ra vị tỷ phu này của ta lai lịch thật bất phàm, phải ôm chắc lấy chân hân mới được.

- Tỷ tỷ, việc của muội đã xong, thời gian thừa có thể thỏa thích vui chơi, muội muốn đi Kim Tần ngắm mỹ nữ, đi Quảng Lăng ăn mỹ thực. Tỷ đi cùng với muội đi.

Long Tiểu Liên nói.

Y Tiêu mỉm cười nói:

- Được, nhưng tỷ phải ở Ô Tô nghỉ ngơi hai, ba ngày đã.

- Vậy muội sẽ theo tỷ, đến lúc đó hai tỷ muội chúng ta có thể vui chơi.

Long Tiểu Liên ánh mắt tỏa sáng.

- Nhân gian thú vị hơn Đông Hải nhiều.

- Đến lúc đó ta dẫn muội đi, nhưng ta chỉ có lợi thế là người Giang châu.

Tần Vân cười nói.

- Huynh đương nhiên cũng phải đi! Còn muốn huynh mời khách đó, chút tiền của ta kiếm không dễ dàng.

Long Tiểu Liên nói.

Tần Vân nở nụ cười.

Y Tiêu đứng bên cạnh tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều. Nếu là lúc nàng mười sáu tuổi, một mình ở Phong Ba Đình đợi phụ thân, sợ sẽ không thể cười nổi.

Hôm nay cuối cùng cũng qua rồi. Y Tiêu cũng đã có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này, chỉ là đáy lòng vẫn còn một chút thất lạc như trước. Nàng khẽ ngẩng đầu, sắc trời đã tối, đêm nay bầu trời đầy sao, chỉ đáng tiếc vẫn không đợi được phụ thân. Lần này là sinh nhật hai mươi tuổi của nàng, đợi thêm hai, ba ngày nữa, nếu không đợi được liền rời đi.

Đạo gia Thánh địa 'Thần Tiêu môn' - Tam Dương Phong đỉnh.

Lúc đại sư huynh của Thần Tiêu môn là Tiết Vĩnh đang khoanh chân ngồi ở đỉnh núi nhìn mặt trời mọc, chợt có một luồng sấm sét mơ hồ bao quanh thân thể.

- Đại sư huynh, đại sư huynh.

Một thiếu nữ liền chạy tới.

- Thượng Quan sư muội.

Tiết Vĩnh nhìn thấy thiếu nữ này liền thu lại lời đình.

Thiếu nữ đỏ mặt, liền đem một phong thư đưa tới:

- Đây là thư từ Giang châu.

- Ủ!

Tiết Vĩnh tiếp nhận, mở thư ra xem.

Đọc xong khẽ nhíu mày.

- Thượng Quan sư muội, muội đi làm việc của mình đi.

Tiết Vĩnh nói.

- Vâng.

Thiếu nữ liền đáp, lập tức rời đi, nhưng thời điểm đó không nhận được quay đầu lại nhìn một cái, thân ảnh đang đứng ở đỉnh núi kia được ánh mắt trời chiếu sáng, hào quang từ thần tiên. Thiếu nữ nhìn, lại sợ bị đại sư huynh phát hiện vội quay đầu bỏ chạy.

Tiết Vĩnh nhìn thiếu nữ xuống núi.

Tinh thần cảm ứng của hắn sớm biết chuyện thiếu nữ nhìn lên.

- Y Tiêu sư muội cùng vị Tần Vân kia rất thân?

Tiết Vĩnh buông thư.

- Tùy duyên vậy, nếu là vô duyên đành thôi. Chữ tình không thể cưỡng cầu.

Lôi đình lóe lên, bức thư trong tay Tiết Vĩnh hóa thành tro.

Sau đó hắn nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Kiểm Khí Trảm Yêu

Ba ngày sau.

Tần Vân, Y Tiêu, Long Nữ cùng với Quy Yêu đi thuyền hướng về Kim Tần, Đông Hải và Ô Tô quận. Kim Tần là quận thành phần hoa nhất Giang châu trong ba quận, vị trí địa lý cũng theo thứ tự từ Nam đến Bắc.

Nếu theo ý kiến của ban đầu của Tần Vân, trực tiếp phi hành đến Kim Tần, có phải nhanh không...

Thế nhưng Long Tiểu Liên lại muốn đi thuyền!

- Oa, thật đẹp.

Long Tiểu Liên đứng trên boong thuyền ngắm nhìn hai bên bờ sông, hiện đang là đầu xuân dương liễu bắt đầu nảy lộc, bên bờ thi thoảng nhìn thấy sắc xanh xen kẽ trong màu đỏ, xa xa chính là cánh đồng lớn.

- Đây chính là nhân gian.

Long Tiểu Liên hưng phấn.

Quy Yêu bên cạnh cũng cười nói:

- Đợi qua mấy ngày nữa hoa bên bờ nở hết sẽ càng nhiều, chút hoa đào hôm nay mới là nụ vẫn chưa nở hết. Nếu đợi qua một tháng nữa tơ liễu sẽ bay đầy trời lại không đẹp nữa.

Mà lúc này trong khoang thuyền lịch sự tao nhã. Tần Vân và Y Tiêu đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ uống rượu, ăn điểm tâm, hoa quả.

- Phi hành đến Kim Tần chưa đến nửa canh giờ, nay đi thuyền chậm như vậy, mất tới mấy ngày rồi.

Tần Vân lắc đầu.

- Long muội hiểm khi được rời biển lên bờ, tự nhiên là cảm thấy đau đầu cũng mới lạ.

Y Tiêu nói:

- Lúc trước nàng vội vàng mua bán, cũng không có thời gian thoải mái thưởng thức phong cảnh. Hôm nay đương nhiên sẽ hết sức vui đùa, nhưng mà Giang châu vào tháng ba cảnh sắc đúng là thật tươi đẹp.

- Nói về cảnh tháng ba, Quảng Lăng là đứng đầu thiên hạ.

Tần Vân tự hào nói.

- Ta đã ngao du khắp thiên hạ nên có thể cam đoan điều này. Mặc dù gần nhau, cảnh tháng ba ở Kim Tần tuy rằng không tệ nhưng lại quá diễm lệ. Đi về hướng bắc thì có chút lạnh. Quảng Lăng nằm ở hướng đông dưới ảnh hưởng của biển, tất cả đều thoải mái vừa vặn.

Y Tiêu mỉm cười gật đầu.

- Đợi sau khi Long muội muội này về Đông Hải, Y Tiêu muội có thể ở lại Quảng Lăng một thời gian, lần trước nói mời muội nếm thử mỹ thực của Quảng Lăng nhưng muội đã sớm quay về tông môn rồi.

Tần Vân nói.

- Được, muội vốn cũng định ngao du tứ phương sau khi đột phá Tiên Thiên.

Y Tiêu tự nhiên đồng ý.

Tần Vân vui mừng không kìm được. Hai người vừa thoả mái trò chuyện vừa ngắm cảnh sắc ngoài thuyền.

Vù vù vù.

Trên bầu trời có một đàn chim yêu đang giương cánh bay, đồng thời còn quan sát khắp nơi.

- Tên tu hành kia thật to gan, lại dám giết Thiếu chủ. Đại vương có lệnh phải bắt sống tên tu hành kia sau đó tra tấn tới chết, còn muốn ăn thịt uống máu hăn, tất cả phải nhìn cho kỹ, đừng để hăn chạy thoát.

Một chim yêu nói, mắt vẫn ngó ngang liếc dọc.

- Trốn không thoát đâu! Đại vương ra lệnh một tiếng, yêu quái tứ phương đều đuổi bắt. Hăn chỉ là một tên tu thành Tiên Thiên làm sao có thể chạy thoát.

Đám yêu quái này nói xong lại tiếp tục cặm tui tìm kiếm.

Mắt của chim yêu vốn vô cùng lợi hại.

- Bên kia có một đám nông phu, Hoàng Mao, mấy người các người qua đó nhìn xem tên tu hành kia có nguy trang ẩn thân vào đó không?

- Tuân lệnh.

Lập tức năm con chim yêu bay về hướng đó.

- Bên kia có một chiếc thuyền chúng ta cũng tới xem.

Năm con chim yêu bay về phía con thuyền của Tân Vân, đang chậm rãi xuôi dòng trên sông.

Năm con chim yêu này đáp xuống với tốc độ cực nhanh.

Trên thuyền, thuyền nương đang chuẩn bị bữa trưa cho hành khách ở phía sau, lúc này ngẩng đầu lên liền nhìn thấy năm điểm nhỏ thành linh bay tới chính là năm con chim yêu.

- Yêu quái, yêu quái!

Người lái đò cùng thuyền nương thét lên.

- Yêu quái?

Tân Vân, Y Tiêu hai người vội bước ra khỏi khoang thuyền, đi đến chỗ Long Nữ và Quy Yêu đứng, ngẩng đầu nhìn.

Năm con chim yêu nhanh chóng bay tới.

- Có yêu quái ăn tấn công? Chúng sẽ ăn thịt người sao?

Long Tiểu Liên không nhịn được nói.

- Tuy rằng ngoài thành thỉnh thoảng có yêu quái hiện thân, nhưng khả năng gặp rất thấp, nhưng với người làm ăn hay phải đi ra ngoài nhiều lần, dù gặp phải một lần cũng là tai họa lớn.

Tân Vân ngẩng đầu nhìn năm con chim yêu đang bay tới.

Năm con chim yêu sau khi bay đến gần liền phát hiện ra bốn người, nhưng chúng không có pháp nhãn nên không nhận ra Long Tiểu Liên cùng lão già cũng là yêu quái.

- Cô gái kia thật xinh đẹp.

- Thật đẹp.

Năm tên yêu quái thoáng chốc bị Y Tiêu hấp dẫn. Thần Ẩn thuật vô dụng đối với đám yêu quái.

- Hắc, hắc, đại mỹ nữ, cô gái còn lại kia tuy rằng non chút nhưng cũng xinh đẹp vô cùng.

Trong năm con chim yêu có một con cười quái dị

- Nam toàn bộ giết rồi ăn thịt, hai nữ tử mang đi! Đại mỹ nữ hiến cho đại vương, còn tiểu mỹ nữ chúng ta giữ lại.

- Thủ lĩnh, thuyền nương bên kia thì sao?

- Giết rồi ăn thịt, xuống giết hết đám người dưới kia, tên tu hành không trốn ở đây.

Năm con chim yêu cứ lơ lửng trước thuyền mà bàn bạc.

Người lái thuyền cùng con gái đứng trên thuyền đều lạnh run.

- Phụ thân.

Thuyền nương ôm lấy lão giả.

- Không có chuyện gì đâu.

Lão giả lái đò ngoài miệng nói như vậy nhưng thân thể không khỏi phát run. Từ Ô Tô đến Kim Tần tương đối an toàn, con đường thủy này cách xa sào huyệt của yêu quái nên chúng rất ít đi qua, không ngờ lần này thật sự gặp phải chúng.

- Đợi lát nữa nếu không ổn thì thừa cơ, nhảy xuống thuyền ngay lập tức, có lẽ còn có đường sống.

Lão giả lái đò thấp giọng nói với con gái.

Thuyền nương rơi lệ lã chã.

Nhảy thuyền giữ mạng? Yêu quái cũng có thể giết người ở dưới nước!
Khả năng giữ được mạng cực thấp.

- Các người muốn bắt giết chúng ta?

Long Tiểu Liên không sợ ngược lại chủ động mở miệng nói.

Năm con chim yêu sững sờ.

- Đừng nói nhảm, lên!

Chim yêu cầm đầu hạ lệnh, nhưng Tần Vân đã ra tay.

- Vù vù vù vù vù!

Chỉ thấy năm luồng kiếm khí mờ nhạt như tơ giữa không trung lóe lên, sau đó xuyên qua thân thể năm con chim yêu kia. Năm con yêu quái vô cùng hoảng sợ, tất cả đều hiện nguyên hình hóa thành một con chim vô cùng lớn rồi rơi xuống sông.

- Sao huynh lại giết chúng nhanh như thế, ta còn muốn chơi đùa với chúng một chút đấy.

Long Tiểu Liên nhịn không được nói.

Tần Vân lại nhíu mày nhìn xa xa.

Vài dặm ngoài kia cũng có năm tên yêu quái đang tấn công một đám nông phu, nhìn thấy yêu quái đám nông phu điên cuồng phân tán chạy trốn. Sau khi đột phá Tiên Thiên, thân thể Tần Vân thoát thai hoán cốt thay đổi vô cùng lớn, cho dù là cách xa vài dặm cũng có thể cảm ứng được cục diện.

- Đám yêu quái này.

Trong mắt Tần Vân hiện lên sát ý.

- Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng màu tím bay ra từ vỏ kiếm bên hông lưu lại trên trời một vệt tàn ảnh, nó trong nháy mắt đã bay đến vài dặm bên ngoài. Vèo vèo liên tiếp mấy tiếng, đâm thủng ngực của đám chim yêu, chúng hiện nguyên hình ngã xuống mà chết.

Đám nông phu thấy thế đều dừng lại, kích động quỳ xuống dập đầu:

- Cảm ơn thần tiên đã cứu mạng.

Đối với Tần Vân đây chỉ là tiện tay cứu người, nhưng đối với những nông phu này mà nói, đây không chỉ là mạng bọn họ mà còn cả gia đình vì họ chính là trụ cột gia đình. Nếu họ chết rồi cuộc sống của thế tử người thân về sau sẽ rất bi thảm.

- Vù vù vù vù vù!

Tử quang quay trở lại, chui vào vỏ kiếm bên hông Tần Vân, đây là thanh pháp bảo phi kiếm cấp tám được Tần Vân lấy vật đổi vật ở Tuần Thiên minh.

- Kỳ quái!

Tần Vân nhíu mày.

- Ô Tô quân và Kim Tần quận đứng đầu ba quận lớn nhất Giang châu, hơn nữa Kim Tần là nơi Châu Mục quản lý, bình thường đám yêu quái rất ít ra ngoài hành động chứ đừng nói đóng chốt như hôm nay.

Y Tiêu cũng gật đầu:

- Quận lớn như thế này, thế lực của Nhân tộc chúng ta đều chiếm ưu thế, yêu quái muốn đi ra cũng phải lén lút làm sao dám ngang nhiên như thế này?

Tần Vân gật đầu:

- Chúng ta chú ý xung quanh một chút, chỉ sợ đã xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này cách chỗ Tần Vân đứng khoảng mười dặm, Hồng Cửu tay nắm gậy gỗ lo lắng đi xuyên qua một cánh rừng, sắc mặt hắc trắng bệch, không nhìn được họ khan liên tục

- Cầu phú quý trong nguy hiểm.

- Vì chữa cho bảo bối lần này ta thật lỗ mãng. Hai lần mạo hiểm trước ta đều may mắn tính trước được, biến nguy thành an, nhưng lần này ta giết con trai độc nhất của tên Yêu Vương kia, hắn đã nổi điên, lệnh yêu quái bốn phía đuổi bắt. Ấn thân phù của ta đã dùng hết, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Hồng Cửu vừa cạy trốn, vừa lo lắng nghĩ cách.

Thuật tính toán không phải lúc nào cũng toàn năng, huống chi thiên địa huyền diệu, không phải cái gì cũng có thể tính ra.

Hồng Cửu vừa chạy để thoát thân, mong tìm được đường sống.

- Hử?

Lúc hắc cách Tần Vân vừa vịn mười dặm.

- Vù vù vù vù vù!

Vết nứt trên mai rùa cổ đang lơ lửng trong đan điền của hắn bỗng khẽ chấn động, truyền đến tin tức.

- Đường sông đang ở phía Đông.

Hồng Cửu liền nhìn về hướng có chiếc thuyền của đám Tần Vân, dù cách mười dặm, lại có cánh rừng đồi núi cản trở tầm nhìn, nhưng Hồng Cửu lại tính được đường sông duy nhất nằm ở hướng kia.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Quảng Lăng Tần Vân

Hồng Cửu cẩn thận từng li từng tý chạy trong rừng, rất nhanh đã vượt qua một ngọn núi đi đến cánh đồng phía trước.

- Phía trước trống không có chỗ ẩn nấp.

Hồng Cửu cẩn rằng, liền thi triển ‘Thần ẩn thuật’, lập tức dùng Thần Hành đạo phù để đẩy tốc độ tăng lên cực hạn.

- Vèo.

Hắn dùng tốc độ cực chạy nhanh trên bờ ruộng một đường trốn về hướng đông.

Áo ngoài của hắn là màu xanh, lại đang đầu xuân khắp nơi đều là lục sắc, nên ở trong rừng và trên đồng ruộng không thể nhìn thấy được.

Hồng Cửu một hơi chạy ba dặm, hơn nữa nơi hắn đang đứng cách chỗ mà Tần Vân giết lũ chim yêu không xa, thế nên cả một cánh đồng trống trải lại không xuất hiện tên yêu quái nào.

Nhưng cuối cùng cũng có đám chim yêu khác bay đến nơi này.

- Hả?

Ba con chim yêu đang bay trên trời, lại tìm kiếm quan sát ở dưới mặt đất.

- Mau nhìn! Đó là cái gì?

- Chạy thật nhanh!

Đám chim yêu tận lực lao xuống, cẩn thận xem xét.

- Là tên tu hành.

Một con chim yêu trong đó hô to.

- Đã tìm được.

- Ở đây, ở đây!!

Ba con chim yêu lập tức hét lên, âm thanh ẩn chứa yêu lực truyền đi bốn phương tám hướng. Bọn chúng chỉ là tiểu yêu bình thường, nên cũng biết người tu hành phía dưới dù chưa vào Tiên Thiên nhưng nếu liều mạng cũng có thể so sánh với Tiên Thiên Hư Đan bình thường. Thiếu chủ của bọn chúng chính là chết trong tay người này, mặc dù bây giờ bị trọng thương, những bọn tiểu yêu bình thường cũng không muốn đi chịu chết.

Hồng Cửu đang vội vàng chạy trên ruộng, bỗng nghe thấy thanh âm trên đầu vang lên, ngẩng đầu liền nhìn thấy ba con chim yêu đang bay lượn trên không.

- Không hay, bị phát hiện rồi.

Trong lòng Hồng Cửu run lên.

- Mau mau mau...

Hồng Cửu càng lo lắng càng điên cuồng chạy trốn.

- Phát hiện ra tên tu hành kia rồi sao?

Thanh âm từ các nơi truyền lại, lập tức có rất nhiều yêu quái nhận được tin, bọn chúng một bên truyền tin về cho ‘Đại vương’, một bên tiến

lên ngăn cản.

- Mau qua đây.

- Bắt lấy tên tu hành kia.

Lập tức giữa không trung có một tên Ngưu Yêu hạ lệnh, hắc cười mây, bay lên phía trước.

Chỗ khác, ở trên thuyền, Tần Vân và Y Tiêu cũng nghe được thanh âm yêu quái la hét trên bầu trời, từng người trên thuyền nhìn ra phía xa xa. Hai người Tần Vân và Y Tiêu đều là người tu hành truyền thừa bậc một, tuy rằng Y Tiêu không thể hiểu hết về hàm ý trong Thiên đạo, vẫn kém một bậc so với Tần Vân ngưng tụ ra Tiên Thiên Hư Đan, nhưng nàng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn ra thân ảnh đang chạy thực mạng cách sáu, bảy dặm ngoài kia.

Tần Vân nhìn rõ hơn, hắc nhìn thấy hình dáng mơ hồ của đối phương.

- Hình như là Hồng Cửu?

Tần Vân có chút kinh ngạc.

- Đi!

Tần Vân tâm niệm vừa động, tử quang bên hông yên lặng rời khỏi vỏ, không tiếng động như tơ, xẹt qua bầu trời bay về phía xa, chỉ lưu lại một vệt kiếm quang nhạt.

Hồng Cửu điên cuồng chạy trốn trên bờ ruộng, chạy qua một dòng suối dài nhỏ, đập nước như giẫm trên đất bằng.

Yêu quái trên bầu trời càng ngày càng nhiều.

- Các người sợ cái gì, tên tu hành đã bị thương nặng, không thể đánh lại ta.

Sau tiếng hét, một tên Ưng Yêu đáp xuống. Tên này cũng là một thủ lĩnh của một đám yêu quái, thực lực sắp bước vào Tiên Thiên Hư Đan Cảnh.

Có Ưng Yêu thủ lĩnh dẫn đầu, hai thủ lĩnh yêu quái khác cũng lập tức đáp xuống.

- Vù vù vù!!!

Trong lúc nhất thời đám tiểu yêu lớn bé đều xông lên.

- Không ổn rồi!

Thấy ba tên thủ lĩnh phái hơn mười tiểu yêu lao xuống. Hồng Cửu lập tức lộ vẻ tuyệt vọng.

- Đường sống ở phía đông, ở phía đông, rốt cuộc có còn xa lắm không?

- Ha ha, người tu hành, người trốn không thoát đâu.

Ưng Yêu đã vọt tới trước mặt Hồng Cửu, móng vuốt sắc bén đâm tới.

- Vù vù vù!!

Một luồng tử quang mãnh như tơ xuyên qua, Ưng Yêu còn đang hung ác bỗng nhiên trừng mắt hoảng sợ, không kịp nói gì liền trực tiếp hiện nguyên hình theo quán tính rơi xuống. Hồng Cửu vung cây gậy gỗ đánh lên thi thể Ưng Yêu. Hắn cũng sững sờ, nhìn theo hướng tử quang hướng lên bầu trời, bỗng thấy một luồng sáng như con cá vẩy đuôi xẹt qua trời cao, trong nháy mắt xuyên qua thân thể tất cả đám chim yêu.

Trong chớp mắt, hơn mười tên yêu quái bao gồm cả thủ lĩnh tất cả đều mất mạng.

Luồng tử quang ngưng tụ một chỗ, dừng ở bên cạnh Hồng Cửu thành một thanh phi kiếm tử sắc. Phi kiếm nhanh chóng biến dài hơn một trượng.

- Còn không tranh thủ thời gian lên đi.

Một giọng nói quanh quẩn ở xung quanh.

Hồng Cửu nghe xong, lập tức lộ vẻ mặt vui mừng:

- Tần huynh?

Giờ phút này, hấn kích động muốn khóc, lúc trước ở Quảng Lăng quận thường xuyên đi báỉ phỏng Tần Vân, quan hệ của hai người càng gần gũi, tất nhiên nghe giọng nói liền nhận ra là thanh âm của Tần Vân.

- Đợi lát nữa.

Hồng Cửu vung tay lên phóng ra chân nguyên, quét qua thi thể ba tên thủ lĩnh yêu quái lấy hết vật phẩm trên người chúng ôm vào trong ngực.

- Mau nhanh lên, yêu quái đang kéo đến rất nhiều.

Tần vân thúc giục nói.

- Được!

Hồng Cửu lập tức nhảy lên trên phi kiếm tử sắc.

- Vèo.

Phi kiếm tử sắc nhanh chóng bay trở về.

Lúc bọn yêu quái từ các nơi chạy đến, liền nhìn thấy Hồng Cửu đập phi kiếm tử sắc đáp xuống một chiếc thuyền.

- Tần huynh!

Hồng Cửu vừa đáp xuống liền nhìn thấy đám người Tần Vân, Y Tiêu đứng trên đầu thuyền, cảm kích nói. Thanh phi kiếm tử sắc kia cũng thu nhỏ lại bay trở về bên trong vỏ kiếm của Tần Vân.

- Có vài bảo bối mà cũng tham.

Tần Vân nhìn Hồng Cửu ôm đồng hồ vật trong lòng, nói:

- Ngu đâu mà không lấy, bọn tiểu yêu bình thường rất nghèo, chỉ có thủ lĩnh yêu quái mới có chút tích góp. Mười vạn ngân phiếu này thuộc về huynh, đồ linh tinh khác ta giữ lấy, có đưa cho huynh, huynh cũng không vừa mắt.

Hồng Cửu vừa nói xong không kịp được mà ho khan hai tiếng, mặt đỏ lên ho ra một ngụm máu.

Tần Vân không để ý đám ngân phiếu, nhíu mày nhìn Hồng Cửu:

- Thương thế của huynh rất nặng?

- Vẫn còn tốt, ta không chết được.

Sắc mặt Hồng Cửu trắng bệch.

- Suốt dọc đường chạy thực mạng, ta không dám thổ huyết vì sợ đám yêu quái men theo mùi máu đuổi theo.

Tần Vân đưa tay bắt lấy cổ tay Hồng Cửu, đưa một luồng chân nguyên vào trong cơ thể Hồng Cửu dò xét, sắc mặt liền thay đổi:

- Thương thế của huynh rất nặng, nội tạng đều bị chấn thương, phải trở về nghỉ ngơi thật tốt.

- Tổn thương này của ta không tính là gì. Ta giết chết con trai độc nhất của Hắc Yêu Vương rồi.

- Hắc Yêu Vương?

Long Nữ, Quy Yêu đứng bên cạnh đều kinh hãi, bọn họ đã sớm nghe nói qua danh tiếng của Hắc Yêu Vương.

Y Tiêu cũng khẽ nhú mày, nhìn về phía Tần Vân.

- Hắc Yêu Vương?

Tần Vân gật đầu.

- Được rồi, Hồng Cửu, huynh bây giờ nghỉ ngơi thật tốt, chuyện khác đều giao cho ta. Huynh yên tâm ta nhất định đưa huynh quay về Quảng Lăng quận bình an.

- Có nắm chắc không?

Y Tiêu đứng một bên nhin không được nói. Tuy rằng nàng cũng bước vào Tiên Thiên, tu hành lô pháp, thực lực cũng phi phàm, có thể sánh bằng thực lực của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh thông thường. Nhưng tự biết cũng không thể là đối thủ của Hắc Yêu Vương.

Tần Vân nhìn Y Tiêu

- Y Tiêu, muội chỉ cần đứng ở một bên xem là được rồi.

Y Tiêu nghe xong liền kinh ngạc, thả lỏng một hơi mang theo vui vẻ khẽ gật đầu:

- Vậy muội đứng đây xem.

- Tỷ phu, huynh có thể địch lại được tên Hắc Yêu Vương kia?

Long Nữ một bên nói:

- Hắc Yêu Vương vô cùng lợi hại, mẫu thân ta cũng đánh không lại hẳn.

Mà lúc này trên không trung, yêu quái tụ tập càng ngày càng nhiều, chúng phân tán xung quanh, mỗi tên đều nhìn chăm chăm vào chiếc thuyền này. Trên thuyền, lão giả lái thuyền cùng nữ tử của mình đều khẩn trương nín thở. Thuyền nương thấp giọng nói:

- Phụ thân, thần tiên và yêu quái muốn đánh nhau.

Trong mắt lão giả lái đò không giấu vui mừng:

- Trên trời nhiều yêu quái nhưng cũng không dám đánh tới đây, như vậy vị thần tiên trên thuyền chúng ta thực vô cùng lợi hại, cái này đủ cho phụ thân người nói khoác cả đời rồi.

Trong đám yêu quái trên trời có một tên Ngưu Yêu tới.

Ngưu Yêu thân hình khôi ngô đập mây mà đến, lũ yêu quái túm tụm lại hạ xuống bao vây phía dưới.

- Trên thuyền là kẻ nào, dám cùng Dương Giác Sơn ta đối địch?

Thanh âm của Ngưu Yêu cuồn cuộn, vang lên như sấm sét trong thiên địa, hẳn cũng là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đại yêu.

- Quảng Lăng Tồn Vân.

Tần Vân đứng trên đầu thuyền nhìn bầy chim yêu trên trời như mây đen xà xuống, mở miệng nói.

- Là hản?

Ngưu Yêu nghe được biến sắc.

- Lui về phía sau, lui về phía sau.

Ngưu Yêu cùng một số tên yêu quái đầu lĩnh biết danh tiếng của Tần Vân, hoảng sợ lui về phía sau một khoảng cách lớn, đám tiểu yêu dù không biết rõ, nhưng thấy Tiên Thiên đại yêu đều sợ tới mức lui về sau, bọn hản tự nhiên cũng nhanh chóng lùi theo, thoáng cái đã lùi xa hai ba dặm, khoảng cách đôi bên kéo dài năm, sáu dặm.

- Nghe nói phi kiếm có thể giết địch từ xa, đã cách xa như vậy, chỉ cần phi kiếm của hản khẽ động ta lập tức trốn, có lẽ không sao.

Ngưu Yêu thầm nghĩ.

- Vì sao phải trốn? Thủ lĩnh, Quảng Lăng Tần Vân là ai?

- Tần Vân có lai lịch gì?

Một số tiểu yêu thấp giọng hỏi.

Ngưu Yêu chẳng muốn nhiều lời, một vài tên thủ lĩnh yêu quái lập tức thấp giọng giải thích:

- Quảng Lăng Tần Vân, là kẻ tu hành lợi hại nhất Quảng Lăng quận, chính là kẻ được phong làm Tuần Thiên sứ đấy. Một thanh phi kiếm cách thật xa cũng có thể giết chúng ta. Chúng ta xông lên bao nhiêu chính là chết bấy nhiêu.

- Lợi hại như vậy sao?

Một vài tên yêu chúng sợ tới mức run rẩy.

Trên thuyền Long Nữ, Quy Yêu, lão giả lái thuyền, thuyền nường thấy Tần Vân chỉ nói tên ra thôi mà bầu trời vốn đầy yêu quái bỗng dừng lại về sau hai, ba dặm. Bọn họ trong lòng đều có chút xúc động, nhìn chăm chú.

- Tần Vân.

Đã ở ngoài sáu dặm, Ngưu Yêu mới quát lên:

- Ta cho người biết tên tu hành người vừa cứu chính là kẻ đã giết chết con trai độc nhất của Hắc Yêu Đại Vương nhà ta. Đại vương ta nhất định là phải giết hãn báo thù. Người hiện tại giao tên tu hành cho cho chúng ta, chuyện này sẽ không liên quan đến người nữa.

- Có gan người đến trước mặt ta mà nói.

Thanh âm Tần Vân truyền ra.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tần Vân Và Hắc Yêu Vương

Thanh âm Tần Vân không lớn nhưng từng tên yêu quái ở ngoài sáu dặm đều nghe thấy rõ ràng, như tiếng nói bên tai.

Ngươi Yêu như bị cái gì chặn họng, miệng há to nhưng một câu cũng không thể thốt ra.

- Ta ngu sao mà chủ động đi chịu chết? Tên Tần Vân này sát ý mạnh vô cùng.

Ngươi Yêu nhìn xuống những thi thể yêu quái bị giết lúc trước.

- Kẻ tu hành lợi hại thế này, vẫn là đợi đại vương đến rồi nói. Xem chừng đại vương cũng sắp đến rồi.

Ở một nơi khác trong không trung, Hắc Yêu Vương dáng người gầy còm, thân mặc một bộ áo giáp màu đen, trên đầu là cặp sừng dê hung hãn như muốn đâm thủng trời, đôi mắt lạnh bao phủ hắc khí, mấy tên thuộc hạ theo ở phía sau. Bởi vì phần lớn thuộc hạ đều đang chia nhau tìm kiếm Hồng Cửu, kẻ tu hành đã giết chết nhi tử độc nhất của hắn.

- Vù!

Từ phía xa có một đôi cánh màu vàng nhạt hiện lên, kẻ đến là Kim Tiêu đại yêu.

- Kim Tiêu lão đệ.

Hắc Yêu Vương vừa mở miệng.

- Dương huynh, mấy tên thủ hạ của huynh đã tìm ra tên tu hành kia rồi.

Kim Tiêu đại yêu nói. Hắc chính là đệ tử chân truyền của Cửu Sơn đảo chủ, cũng là Vân Ma sơn nhất mạch, tuy thực lực hiện tại chỉ có thể coi là bình thường trong Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, nhưng phi độ thuật của hắn lại vô cùng lợi hại. Lần này Hắc Yêu Vương đã mời Kim Tiêu đại yêu hỗ trợ để tìm Hồng Cửu.

Kim Tiêu đại yêu là một tên yêu quái lợi hại với sở trường phi độ, thiên nam địa bắc nơi nơi quen thuộc. Luận thực lực, Tiên Thiên Thực Đan Cảnh ở khu vực Giang châu hắn gần như đứng cuối, nhưng luận số lượng bằng hữu, hắn nếu tự nhận thứ hai cũng không có đại yêu nào dám nhận thứ nhất.

- Rốt cuộc tìm được rồi!

Hàn quang trong mắt Hắc Yêu Vương lóe lên,

- Kim Tiêu lão đệ, mời dẫn đường.

- Được!

Vù...

Kim Tiêu đại yêu lập tức ngự gió, vèo cái cuồng phong nổi lên, cuốn lấy Hắc Yêu Vương và thuộc hạ hướng không trung bay đi.

Kim Tiêu đại yêu đã mang đám yêu quái tới nơi tụ hội chỉ trong chưa đầy một hơi thở.

- Đại vương.

Ngưu Yêu cùng bầy yêu quái cung kính hành lễ.

Hắc Yêu vương toàn thân cuộn cuộn hắc khí, lạnh lùng quan sát phía dưới. Kim Tiêu đại yêu thì đứng bên cạnh. Những tên yêu quái Tiên Thiên Hư Đan Cảnh khác đứng ở phía sau, còn lại bầy chim yêu tản ra xung quanh, tổng cộng hơn trăm tên. Thực ra với uy thế của Hắc Vương, yêu quái dưới trưởng tính ra phải hơn vạn, trong đó chim yêu chỉ là số ít, phần còn lại vẫn chưa đến.

- Người đâu? Chưa bắt được sao?

Hắc Yêu Vương liếc Ngưu Yêu.

- Bẩm Đại vương, tên tu hành giết Thiếu chủ đang ở trên con thuyền kia.

Ngưu Yêu thấp giọng nói:

- Chúng thuộc hạ muốn động thủ, nhưng trên thuyền còn có một tên tu hành lại là Tuần Thiên sứ, vô cùng lợi hại.

Hắc Yêu Vương nhướng mày.

Kim Tiêu đại yêu trong lòng xiết chặt, uy thế so với lúc đầu rõ ràng giảm đi rất nhiều, trong Tiên Thiên Thực Cảnh Đan, thực lực của hắn chỉ có thể coi là bình thường, không thể đối địch với bất kỳ Tuần Thiên sứ nào, xem xét thời cơ nếu không ổn lập tức bỏ trốn. Đương nhiên hắn lại rất tự tin về khoản bỏ chạy này.

- Vẫn còn may, có Hắc Yêu Vương ở đây, bất cứ tên Tuần Thiên sứ nào cũng đều có Hắc Yêu Vương chống lại, ta dù sao cũng chỉ giúp hắn tìm hung thủ chứ không phải vì hắn mà vào sinh ra tử.

Kim Tiêu đại yêu nói thầm.

Hắc Yêu Vương nhíu mày, sát khí trong mắt lại càng đậm, âm thanh lạnh lùng nói:

- Người có nói cho hắc, tên tu hành kia là thủ phạm giết nhi tử độc nhất của ta chưa?

- Đã nói.

Ngưu Yêu liền nói.

- Nhưng vô dụng.

- Không nể mặt ta?

Thanh âm Hắc Yêu Vương lạnh lùng nói.

- Là vị Tuần Thiên sứ nào?

- Quảng Lăng, Tần Vân!

Ngưu Yêu liền thấp giọng nói.

- Là hắc? Ta đã nghe qua tên hắc, một tên oắt con Nhân tộc giết được một tên Tiên Thiên Thực Cảnh Đan từ đâu nhảy ra lại tự cho có tư cách khiêu chiến với ta sao?

Hắc Yêu Vương cười lạnh. Kim Tiêu đại yêu bên cạnh khước mắt lại run rẩy. Tần Vân? Kể từ khi biết Tần Vân giết Tiên Thiên Thực Cảnh Công Dã Bính, mặc dù Kim Tiêu không biết đó là sư thúc của mình vì thân phận của Công Dã Bính là bí mật. Nhưng Kim Tiêu cũng đoán được, đêm đó hắc ra tay với Tần phủ, thanh phi kiếm kia rất có thể là do bản thân Tần Vân thi triển, có lẽ khi đó hắc đã đột phá đến Tiên Thiên Hư Đan Cảnh.

Trên thuyền Tần Vân ngẩng đầu nhìn thấy phía xa, Hắc Yêu Vương đã xuất hiện.

- Hắc đã đến.

Y Tiêu sắc mặt trịnh trọng nói.

Hắc Yêu Vương chính là một tên Dương yêu tu hành hơn năm trăm năm, cận chiến rất lợi hại, đáng sợ hơn là ‘Ngũ Hỏa Bạch Cốt Châu’ của hắn. Ngũ Hỏa Bạch Cốt Châu hoàn toàn là pháp bảo bị hắn luyện hóa điều khiển đến không thể nhìn được hình dáng, lại có thể tự thay đổi.

- Tần Vân, huynh phải cẩn thận.

- Ta chính là người Giang châu, yêu ma ở khu vực Giang châu tự nhiên đều rõ như lòng bàn tay, đối với Ngũ Hỏa Bạch Cốt Châu của Hắc Yêu Vương cũng nghe những người tu hành khác nói qua nhiều lần. Hơn nữa Tuần Thiên minh cũng có đưa tin tới, đối phó với thủ đoạn của hắn vẫn nắm chắc.

Tần Vân cười nói:

- Nhưng yêu quái nào cũng thế, tên Thủy viên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh dám tự xưng ‘Thủy Thần’. Tên Dương Yêu này dù thực lực trong đám Tiên Thiên Thực Đan Cảnh có chút nổi danh, cũng dám tự xưng ‘Yêu vương’.

Y Tiêu cũng lộ ra vui vẻ gật đầu:

- Nhân tộc chúng ta có quy tắc, phong Hầu phong Vương đều phải được triều đình hạ phong. Người tu hành cũng không dám loạn xưng thần xưng vương, yêu quái thì tương đối tùy tiện.

- Nhân tộc các người thật lắm quy củ.

Long Tiểu Liên bên cạnh nói thầm.

Bầy yêu quái xa xa lại bay tới lần nữa, khoảng cách càng ngày càng gần, ngay cả phàm nhân là lão giả lái thuyền, thuyền nương đều có thể nhìn thấy trong đám mây đen cuộn cuộn trên không, có một yêu ma với cặp sừng dê đáng sợ màu đen, chỉ cần nhìn thôi, lão giả lái thuyền cùng thuyền nương đều không kìm được sợ hãi, chân như nhũn ra.

- Bên dưới là Quảng Lăng quận, Tần Vân?

Thanh âm Hắc Yêu Vương cuộn cuộn vang lên.

- Hắc Yêu Vương!

Tần Vân cũng mở miệng.

Hắc Yêu Vương quan sát phía dưới, nhìn kỹ khuôn mặt Tần Vân, thanh âm âm lãnh nói:

- Thực hâm mộ Nhân tộc các người, chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi mà vượt qua mấy trăm năm thậm chí hơn một nghìn năm tu luyện của chúng ta. Việc hôm nay người nhất định phải biết, tên tu hành mà người cứu chính là kẻ thù giết nhi tử độc nhất của ta. Bất kể như thế nào hôm nay ta cũng muốn giết hẳn để báo thù. Ai ngăn cản ta thì chính là tử địch của ta.

- Người giao hãn cho ta, thì việc hôm nay liền bỏ qua, sau đó ta sẽ phái thủ hạ đưa một phần hậu lễ đến Tần phủ của người, người thấy thế nào?

Hắc Yêu Vương nói.

Đại yêu ma lợi hại cùng các người tu hành đấu nhau lâu như vậy, thực lực càng mạnh lại càng phải kiêng kỵ.

Vì thực lực dốc sức liều mạng... có thể giết được đại yêu ma, nhưng bản thân cũng có thể bị giết. Nên lúc không nắm chắc, cấp độ càng cao

càng không dễ dàng liều mạng. Đặc biệt là Nhân tộc một phương, chỉ cần Yêu giới có thể thu liễm một chút, Nhân giới có cuộc sống bình thường thì người tu hành Nhân tộc nếu không chắc chắn thắng sẽ không dốc sức liều mạng.

Dốc sức liều mạng, dốc sức liều mạng, liều chính là khẩu lệnh, bất kể người tu hành hay yêu ma, mạng sống vẫn là quan trọng nhất.

Trên thuyền Hồng Cửu nhìn bầy yêu trên bầu trời, lại nhìn Yêu Vương yêu khí cuộn cuộn, trong lòng không khỏi khẩn trương.

- Giao người cho người? Không có khả năng!

Tần Vân lãnh đạm nói.

Hắc Vương lập tức nổi giận, sát ý trong đôi mắt xanh trở nên nồng đậm, hãn giận dữ hét lên:

- Nhi tử của ta bị hãn giết, ta giết hãn có gì là sai? Tần Vân, người nhanh chóng rời đi, nếu không ngay cả người ta cũng giết, hôm nay kẻ nào ngăn cản ta, ta liền giết kẻ ấy.

Những người khác cùng đám yêu quái đều yên lặng không lên tiếng.

- Ha ha... Yêu ma ăn thịt người, giết người, giết một tên yêu ma thì đã làm sao?

Tần Vân hô lên.

Hắc Yêu Vương càng thêm tức giận, nhi tử độc nhất bị giết, trong lòng hãn đã sớm nổi giận, chỉ là tu hành năm trăm năm cũng sẽ không muốn cùng cường giả thực lực ngang nhau chém giết, dù hãn cảm thấy Tần Vân còn trẻ, kinh nghiệm ít. Hắc Yêu Vương lại lần nữa quát:

- Tần Vân, người tu hành đến trình độ như bây giờ cũng không dễ dàng, người thật muốn vì một tên tu hành yếu hèn mà cùng ta liều một trận?

- Muốn động thủ thì động thủ, nói nhảm nhiều quá! Xem kiếm đây!

Tần Vân đột nhiên vùng tay lên, một đường kiếm quang màu bạc trong nháy mắt từ trong tay bay ra, xé trời, sinh ra luồng khí cuộn cuộn, sau đó hóa thành hồng quang chói mắt bắn thẳng về phía Hắc Yêu Vương.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Yên Vũ Kiếm Quyết

- Cái gì, vậy thì động thủ đi.

Trong lòng Hắc Yêu Vương run lên, đừng nhìn hắn tức giận uy hiếp mà lầm tưởng, thực ra trong kế hoạch của hắn, giao thủ với Tần Vân là hạ sách. Hắn có thể vượt quan năm trăm tu hành cũng bởi vì rất ít khi liều mạng, bởi vì mỗi một lần liều mạng đều đứng bên bờ sinh tử, cho nên người tu hành cùng các đại yêu trừ phi chắc chắn thắng, hoặc có lý do bất khả kháng không thể không liều mạng, còn không sẽ không dễ dàng ra tay.

- Tên tiểu bối mới này thật sự không biết trời cao đất rộng, xem ra đã quá lâu ta không xuất thủ, nên tên tiểu tử này mới không để ta vào trong mắt.

Sát ý trong mắt Hắc Yêu Vương dâng lên cuộn cuộn, đại yêu bậc này không dễ dàng liều mạng, nhưng một khi đã động thủ tất nhiên sẽ không lưu tình.

Hắc Yêu Vương quan sát chiếc thuyền phía dưới, thanh âm gầm lên, quát to:

- Tần Vân, người đã muốn chết ta liền thành toàn cho người!

Hắn vung tay lên.

Chỉ thấy chuỗi xương trắng nhột trên cổ tay hắn bay ra, phân tán thành năm viên Bạch Cốt Châu. Mỗi viên đều bốc cháy lên ngọn lửa màu đen, vốn chỉ lớn bằng đầu ngón tay, sau khi bay ra nhanh chóng biến lớn giống

đầu người, bên trên chi chít phù văn. Năm viên Bạch Cốt Châu như thạch lưu tinh mang theo ngọn lửa đen xẹt qua bầu trời.

- Giao thủ.

- Cứ như vậy giao thủ sao?

Trên thuyền, Long Nữ, Quy Yêu, Y Tiêu đều ngẩng đầu nhìn, lòng có chút khẩn trương. Lão giả lái đò, thuyền nương cũng ngẩng đầu, mờ mịt nhìn, mặc kệ là phi kiếm hay là năm viên Bạch Cốt Châu tốc độ đều quá nhanh, hai người bọn họ là phàm nhân, căn bản thấy không rõ, nhưng vẫn kích động vạn phần:

- Tiên nhân cùng yêu ma đang đấu pháp! Đang đấu pháp đấy! Nhìn kia, đều là ánh sáng!

Tần Vân cũng ngẩng đầu nhìn, ánh mắt lại vô cùng nóng bỏng.

Bản mệnh Phi kiếm hóa thành luồng ánh sáng màu đỏ, ở giữa không trung cùng cái kia năm viên Bạch Cốt Châu va vào nhau. Năm viên Bạch Cốt Châu huyền diệu vô song chặn lại kiếm hồng kia, theo đó 'Ầm' một tiếng nổ vang. Bản mệnh Phi kiếm bị chấn động phải lùi lại, sau đó lại như con cá vọt tới lần nữa, tấn công về phía Hắc Yêu Vương. Hắc Yêu Vương đứng giữa không trung, xung quanh yêu khí màu đen cuồn cuộn, cười lạnh quan sát phía dưới chẳng thèm ngó tới.

- Soạt.

Năm viên Bạch Cốt Châu đều vây công một thanh phi kiếm kia, đồng thời từng vòng, từng vòng màu đen gợn sóng tràn ngập, khiến cho Bản mệnh Phi kiếm ở trong đó rõ ràng bị ảnh hưởng.

- Ầm! Ầm! Ầm!...

Giữa không trung, Bản mệnh Phi kiếm uy thế hung mãnh hóa thành kiếm hồng, linh hoạt biến hóa giống như con cá không ngừng bơi ra các hướng.

Những gợn sóng màu đen rõ ràng ảnh hưởng đến phi kiếm, lại tăng thêm năm viên Bạch Cốt Châu vây công, phi kiếm màu bạc như con cá bị vây trong lưới như thế nào cũng chạy không thoát.

- Nhìn có vẻ không tốt lắm. Tỷ phu của ta dường như đánh không lại Hắc Yêu vương, sắp thua sao?

Long Tiểu Liên có chút khẩn trương.

- Năm viên Bạch Cốt Châu, thanh danh bên ngoài cũng không dễ chọc.

Bên cạnh Quy Yêu cũng khẩn trương. Nếu Tần Vân thua, bọn hắn khả năng cũng bị liên lụy.

- Hi vọng nếu Tần Vân thua, cũng vẫn có thể mang chúng ta trốn đi.

- Tỷ tỷ, tỷ phu ca ca có thể thắng không?

Long Tiểu Liên nắm lấy Y Tiêu, nhỏ giọng hỏi.

Y Tiêu tức giận nhìn nàng một cái:

- Yên tâm đi, phi kiếm của Tần Vân chẳng qua mới chỉ hơi rơi vào thế hạ phong, hơn nữa kiếm tiên không những công phạt lợi hại, mà 'Ngự kiếm phi hành' của họ cũng vô cùng nổi danh! Coi như đánh không lại, mang theo chúng ta ngự kiếm phi hành cũng có thể dễ dàng chạy thoát. Nếu so về chạy trốn, Hắc Yêu Vương tuyệt đối không kịp nổi Tần Vân.

- Ta an tâm rồi.

Long Tiểu Liên vỗ ngực một cái.

Y Tiêu thấy thế lắc đầu, chẳng qua là nàng quay đầu nhìn không trung, cũng lo lắng:

- Chẳng lẽ Tần Vân đoán sai thực lực của Hắc Yêu Vương?

Nàng quay đầu nhìn Tần Vân ở bên cạnh, mà Tần Vân giờ phút này rõ ràng đang đắm chìm trong cuộc chiến.

Giờ khắc này, trên bầu trời bầy yêu bên kia đều kích động, bởi vì bọn hắn nhìn ra, đại vương 'Hắc Yêu Vương' đang thế chiếm thượng phong.

Ngươi Yêu nói:

- Một tên Tân Tuần Thiên Sứ cũng dám cùng đại vương khiêu chiến, thật là muốn chết.

- Tuổi còn rất trẻ, không có kinh nghiệm.

Một bên, Kim Tiêu Đại Yêu cũng cười nói.

- Không nắm chắc có đủ kinh nghiệm, sao có thể tùy ý xuất thủ? Người tu hành cùng yêu ma giao đấu chính là muốn phân sinh tử.

- Kiếm tiên am hiểu ngự kiếm phi hành.

Kim Tiêu Đại Yêu ở bên cạnh 'Hắc Yêu vương' cười lạnh nói.

- Thanh phi kiếm này có uy thế như thế, sợ là Bản mệnh Phi kiếm của hắn. Ta vừa vây khốn Bản mệnh Phi kiếm của hắn, vừa giết hắn! Nếu là hắn muốn trốn, liền phải từ bỏ Bản mệnh Phi kiếm.

- Dương huynh hảo thủ đoạn.

Kim Tiêu Đại Yêu liền tán dương.

Hắc Yêu Vương tâm niệm vừa động, vốn năm viên Bạch Cốt Châu đang vây khốn phi kiếm, bỗng nhiên phân ra một viên như sao băng lao về phía Tần Vân. Bốn viên khác vẫn vây phi kiếm như cũ. Qua một hồi giao đấu, Hắc Yêu Vương cũng hiểu một chút phi kiếm thuật của Tần Vân:

- Qua một hồi giao thủ vừa rồi, bốn viên Bạch Cốt châu đủ để vây Bản mệnh Phi kiếm của hắc. Một viên khác, liền có thể giết hắc!

Cho dù chỉ có một viên Bạch Cốt châu, vẫn có thể bộc phát ra uy lực đỉnh cao của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

- Bị coi thường rồi ư!

Tần Vân đứng ở đầu thuyền, nhếch miệng cười một tiếng.

- Ném thử Yên Vũ kiếm quyết ta tự sáng tạo đi.

Vù!

Phi kiếm trên bầu trời đột nhiên phát sinh biến hóa.

- Vù vù vù!!!

- Có gió?

Hắc Yêu Vương sững sờ nhìn chung quanh bỗng nhiên nổi gió, gió dữ dội vô cùng.

- Yêu khí của ta tràn ngập xung quanh, gió cũng nên bị yêu khí ngăn cản, làm sao lại quét đến chỗ ta?

Trên thuyền nhà đồ lão hán, thuyền nương, Long Nữ, Quy Yêu, Y Tiêu đều cảm thấy chung quanh có một trận gió đặc biệt thổi lên. Đây không phải gió bình thường, mà ẩn chứa sức mạnh đặc biệt khiến người run sợ.

Đi cùng với cơn gió dịu dàng...

Là mưa!

Mưa xuân tinh tế, bay lả tả khắp nơi.

Phi kiếm lại biến mất.

Vốn đang biến thành kiếm hồng, giờ phút này lại dung nhập trong mưa, cơn mưa phùn tự nhiên cũng bao phủ năm viên Bạch Cốt Châu, bao phủ cả Hắc Yêu Cương đang ở phía xa.

- Âm!

Một sợi phiêu vũ va vào một viên hắc hỏa cuộn cuộn Bạch Cốt Châu, phiêu vũ mới hiện ra chân tướng - thanh phi kiếm màu bạc! Phi kiếm màu bạc va chạm vào Bạch Cốt Châu khiến chúng bay ngược ra.

Ầm ầm ầm... Năm viên Bạch Cốt Châu liên tiếp bị va chạm.

- Không tốt, khu vực bị trấn áp!

Hắc Yêu Vương biến sắc, trong tay khê đao, lấy ra một cây đinh ba, đồng thời kiệt lực điều khiển năm viên Bạch Cốt Châu. Chỉ thấy từng vòng, từng vòng gợn sóng màu đen tràn ngập bốn phương, chạm vào những giọt mưa đang rơi lả tả kia, rớt cuộc những giọt mưa chịu ảnh hưởng, hiện ra dáng vẻ thực sự, là từng đạo phi kiếm.

Những đạo phi kiếm này có đường bay tạo thành một tấm lưới lớn bao phủ một khu vực. Mỗi một đạo phi kiếm đều ẩn chứa uy lực lớn, có bản thân phi kiếm ước chừng có một thành uy lực! Chân thân của phi kiếm uy lực càng kinh khủng!

Kỳ thật giống như chiêu số của 'Chu Thiên Kiếm Quang', cũng không phải là thanh phi kiếm thực sự lúc nào cũng tạo ra quỹ tích hình cầu lớn,

mà do kiếm quang lưu lại, mỗi một đạo kiếm quang ẩn chứa uy lực của kiếm ý, đây cũng là nguyên nhân dẫn đến suy yếu của từng đạo phi kiếm.

- Phù.

Vô số phi kiếm chặn đường, ảnh hưởng đến năm viên Bạch Cốt Châu, chân thân của phi kiếm trực tiếp thẳng hướng Hắc Yêu Vương.

- Đây rốt cuộc là chiêu số gì? Một thanh kiếm ngăn cản được năm viên Bạch Cốt Châu của ta, còn có thể tập kích ta?

Hắc Yêu Vương huy động cây trượng, cận chiến ngăn cản, bịch một tiếng chặn phi kiếm. Nhưng dưới vô số phiêu vũ, đường bay của phi kiếm không ngừng biến ảo, một đạo phi kiếm bay sát qua ngực Hắc Yêu Vương, may mắn ở ngực có khôi giáp che chở, ma sát tạo ra một ánh lửa.

Lại thêm một đường kiếm quang vụt qua cánh tay của hắn, trúng một chiêu, vết thương máu chảy ròng ròng.

Mà Kim Tiêu Đại Yêu, Ngưu Yêu cùng đông đảo đám yêu quái đã sớm điên cuồng lui về sau! Bởi vì kiếm quang tác động đến, đã có một ít tiểu yêu bị liên lụy mất mạng tại chỗ, từng cái xác hiện nguyên hình rơi xuống phía dưới.

Kim Tiêu Đại Yêu lùi tít ra xa, mới hô lên:

- Dương huynh, cẩn thận, một vài tên Tiên Thiên Kim Đan Cảnh kiếm tiên có thủ đoạn kiếm quang phân hoá. Một thanh kiếm, có thể phân hoá ra ngàn vạn kiếm quang! Tần Vân một chiêu này, có lẽ đã hoá ra chút ít kiếm quang.

- Kiếm quang phân hoá?

Hắc Yêu Vương con người co rụt lại, trong lòng run rẩy.

Cái gì đáng sợ như vậy?

Một Tân Tuần Thiên sứ tuổi còn trẻ, lại có thể có công phu phi kiếm bậc này?

- Tần Vân, đây là phi kiếm chi thuật gì?

Y Tiêu bên cạnh lại nhin không được nói. nàng cũng nhìn ra phi kiếm chi thuật này lợi hại, thiên về quần công! Lại có uy lực khá lớn! Lúc trước Tần Vân còn chưa đột phá đến Tiên Thiên, đã rất am hiểu quần công, nhưng cũng không thể nào so sánh với bản lĩnh của hã ở hiện tại.

- Ta tự sáng tạo một chiêu phi kiếm, tên là Yên Vũ kiếm quyết.

Tần Vân nói.

- Một chiêu này là Xuân Vũ trong Yên Vũ kiếm quyết.

Kiểm tiên bọn họ, nếu là có thể nắm giữ một tia thiên đạo hàm ý, ngộ ra kiếm ý của mình, đều sẽ dần dần bắt đầu sáng tạo phi kiếm chi thuật của riêng mình.

Giống Du Ti Tà Dương trước đó có rất nhiều kiếm quyết ẩn chứa kiếm ý của tiền nhân, không phải của riêng hã, chỉ có căn cứ từ kiếm ý của chính mình sáng tạo ra kiếm quyết, mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất. Lúc trước vì đối phó Công Dã Bính, Tần Vân không có thời gian sáng tạo kiếm quyết mới, tất nhiên sẽ tìm Du Ti Tà Dương kiếm quyết phù hợp với Yên Vũ kiếm của hã để luyện trước, tận lực tăng thực lực lên.

Mà sau khi trở thành Tuần Thiên sứ, Tần Vân rảnh rồi, bình tĩnh lại nghiên cứu từng môn phi kiếm chi thuật truyền thừa mà hã nắm được, tổng hợp rất nhiều kỹ xảo của phi kiếm chi thuật, kết hợp với Yên Vũ kiếm của bản thân, bắt đầu sáng tạo ra một môn phi kiếm mới.

Môn phi kiếm chi thuật này được Tần Vân đặt tên là 'Yên Vũ kiếm quyết'.

Mà một chiêu này, chính là có thể là chiêu số quần công - Xuân Vũ!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Đại Chiến Kết Thúc

Cũng giống như Du Ti Tà Dương, Tâm Hữu Thiên Ti Kết kiếm quyết tầng thứ sáu cũng là chiêu số quần công nhưng không ẩn chứa kiếm ý, mà chiêu Mưa xuân này của Tần Vân càng tinh tiến hơn.

- Chỉ bằng chút thực lực ấy mà muốn thắng ta?

Hắc Yêu Vương then quá hoá giận, hăn hung danh truyền khắp Giang châu tự nhiên có bản lĩnh của mình.

Vèo! Vèo!

Hai viên Bạch Cốt châu cấp tốc bay trở về, vờn quanh Hắc Yêu Vương, bọn chúng không ngừng xoay tròn, cũng ngăn trở Tần Vân thi triển bản mệnh Phi kiếm! Đồng thời Hắc Yêu Vương cầm trong tay một cây đinh ba kết hợp với hai viên Bạch Cốt Châu phòng ngự, một giọt nước không lọt.

- Vô Biên Hỏa Ngục!

Khuôn mặt Hắc Yêu Vương dữ tợn.

Năm viên Bạch Cốt Châu bỗng nhiên phun ra ngọn lửa màu đen mãnh liệt, lửa ngập tràn bao quanh Hắc Yêu Vương, đồng thời có rất nhiều hỏa diễm cũng bay về phía chiếc thuyền.

- Lửa nhiều quá, lửa màu đen!

Lão giả lái đò, thuyền nương sắc mặt trắng bệch nhìn lên bầu trời, hàng trăm ngọn lửa màu đen vô biên vô hạn, giống như tầng mây đen đang đè xuống. Bọn họ cũng cố hết dũng khí để không run rẩy, dù sao sinh tử cũng bị quyết định bởi trận chiến giữa thần tiên và yêu ma, nhưng họ không khống chế nổi thân thể.

- Cẩn thận, đây là độc hỏa mà năm viên Bạch Cốt Châu tích tụ đã lâu.

Một bên Y Tiêu liền nói.

- Phóng hỏa? Thủ đoạn nhỏ mà thôi.

Tần Vân tâm ý động một cái, toàn bộ thuyền đều lơ lửng, rời khỏi mặt nước, đồng thời phi kiếm màu tím bên hông bay ra, cấp tốc ở xung quanh tạo thành một luồng Chu Thiên Kiếm Quang cực lớn, bọc lấy toàn bộ thuyền.

Rầm rầm rầm...

Ngọn lửa màu đen giống như tầng mây đè xuống, những ngọn lửa này mặc dù rất độc, nhưng căn bản không phá nổi Chu Thiên Kiếm Quang đã được Tần Vân cải tiến. Đây mới là tuyệt chiêu phòng ngự mạnh nhất của Tần Vân, cho dù chỉ thi triển một thanh bát phẩm pháp bảo phi kiếm, uy lực cũng không tệ. Cùng với hằng hà sa số hỏa diễm rơi xuống là ba viên Bạch Cốt Châu như sao băng đập mạnh xuống.

Nhưng tất cả đều bị Chu Thiên Kiếm Quang ngăn lại toàn bộ.

- Uy thế của Bạch Cốt châu cũng chỉ như vậy, không phá được Chu Thiên Kiếm Quang của ta.

Tần Vân lật tay một cái, vòng tay vốn cuốn quanh cổ tay lại là thanh kim loại sát nhau hình thành, bây giờ trong đó một thanh bay lên, thình lình biến thành thanh phi kiếm màu đen.

Tần Vân lúc trước giết Công Dã Bính, cũng thu được bảo vật được tích lũy nhiều năm của Công Dã Bính.

Công Dã Bính dù sao cũng là yêu ma Tiên Thiên Thực Đan Cảnh có chút thực lực, hơn nữa lại là quận chủ. Chẳng qua thời gian tu hành ngắn, mà thời gian thăng chức làm quận chủ cũng ngắn nên những bảo bối hắt hủi lại cho dù có đổi toàn bộ cũng không đủ để bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân tăng lên ngũ phẩm. Phải biết rằng Tuần Thiên sứ cấp bậc bình thường lấy ra pháp bảo cũng phải là ngũ phẩm.

Chỉ có thể nói Công Dã Bính thật sự là nghèo, cũng không bằng Hồng Ngọc đạo nhân, Viêm đạo nhân.

Đương nhiên Tần Vân ở Tàng Bảo điện của Tuần Thiên minh đổi lấy vật liệu để đưa Bản mệnh Phi kiếm thăng đến lục phẩm.

Chẳng qua nếu so với các Tuần Thiên sứ khác, Tần Vân vẫn hơi khó coi một chút.

Bản mệnh Phi kiếm chẳng qua thăng tới lục phẩm, mà những bảo vật Công Dã Bính lưu lại còn ba bốn phần, nếu muốn đạt tới ngũ phẩm cần phải có ba bốn kiện lục phẩm pháp bảo bù vào. Tần Vân đã dùng những bảo vật của Công Dã Bính để đổi lấy một ít trận pháp bố trí tại Tần phủ. Bây giờ Tần phủ đã vững như thành đồng, chỉ kém một chút so với quận chủ phủ thôi. Hắt còn đổi lấy ba thanh pháp bảo phi kiếm bát phẩm để bổ sung, cây trâm tặng Y Tiêu cũng là đổi ở Tàng Bảo điện Tuần Thiên minh.

- Lại là một thanh phi kiếm?

Long Tiểu Liên bên cạnh nhìn lên bầu trời hắc hỏa bị ánh sáng của kiếm quang chặn lại, lại nhìn thanh phi kiếm màu đen đang lơ lửng trước người Tần Vân, nàng không khỏi vỗ ngực một cái nhẹ nhàng thở ra.

Tần Vân liếc mắt bên cạnh Long Tiểu Liên, cười nói:

- Không nói những thứ khác, phi kiếm chi thuật của ta, phương diện tiến công thì thôi, nhưng luận phòng thủ ta tự tin nhất.

- Ta tin tưởng ngươi, tỷ phu.

Long Tiểu Liên liền nói.

- Long Tiểu Liên! Ngươi đủ rồi đấy!

Y Tiêu rút cuộc nhịn không được truyền âm nói.

Long Tiểu Liên trừng to mắt, con mắt quay tròn loạn chuyển, quyết định giả ngu.

Mà lão giả lái đò cùng thuyền nương thì chìm trong hoảng hốt, nhìn một chút thuyền đã lơ lửng rời khỏi mặt nước, lại nhìn một chút phía trên ngập trời màu đen biển lửa bị kiếm quang ánh sáng chặn lại.

- Phụ thân, thuyền nhà chúng ta bay kìa.

Thuyền nương liền nói.

- Thuyền nhà chúng ta cũng bay được? Thành tiên gia pháp bảo rồi sao?

- Không biết, nhưng mà vị thần tiên này pháp thuật thật là đẹp.

Lão lái đò ngẩng đầu nhìn luồng ánh sáng của Chu Thiên Kiếm Quang,

- So với pháo hoa ta nhìn thấy trong thành còn đẹp hơn nhiều.

Tần Vân ngẩng đầu nhìn, khẽ nhíu mày:

- Có thể có uy danh lớn như vậy, quả thật có chút thực lực, uy lực của chiêu số quần công có vẻ yếu đi.

- Yên Vũ kiểm quyết chi huyết vị lãnh!

Trong mắt Tần Vân lóe lên sát ý, lập tức thi triển ra một sát chiêu khác.

Gió biến mất, mưa cũng biến mất.

Vốn dĩ mưa đang vây công Hắc Yêu Vương bỗng dừng tiêu tán khiến Hắc Yêu Vương sửng sờ. Nhưng hai viên Bạch Cốt Châu vẫn cẩn thận từng li từng tí vây quanh Hắc Yêu Vương. Hắn nắm chặt cây đinh ba trong tay mà cảnh giác. Phi kiếm màu bạc ở phía xa cũng hiện ra nguyên bản cùng với đó là tốc độ đột ngột tăng cao, kiếm hồng chói mắt mang theo một tia huyết sắc thê lương.

- Giết!

Hắc Yêu Vương bên tai mơ hồ nghe được tiếng la giết.

Hắn giống như thấy được huyết dịch bay lá tả trên chiến trường, chớp mũi đều ngửi được mùi máu tươi.

- Không tốt.

Hắc Yêu Vương kinh nghiệm phong phú, biết không ổn, cố gắng ngăn cản ảnh hưởng của phi kiếm đối với mình, một vài cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh lợi hại, thậm chí có thể ảnh hưởng đến giác quan của người khác, bất tri bất giác đã mất đi tính mạng. Bởi vì nhất đẳng chiêu số này đã ẩn chứa bộ phận thiên đạo hàm ý.

- Ầm! Ầm!

Hai viên Bạch Cốt châu cũng vô cùng lợi hại ngăn cản được biến hóa của ‘Xuân Vũ’ cũng khiến cho ‘huyết vị lãnh’ ít đi rất nhiều. Nhưng một chiêu Huyết vị lãnh lại giống như hãn tướng trên sa trường, không tiếc hết

thầy để giết địch, uy thế cũng so với Xuân Vũ lớn hơn. Hai viên Bạch Cốt châu bị văng ra, dù xoay tròn bay trở lại nhưng trong lúc nhất thời phòng ngự vô ích.

Hắc Yêu Vương liền huy động đỉnh ba ngăn cản.

- Âm.

Đỉnh ba của Hắc Yêu Vương ngăn phi kiếm cũng bị chấn động đến lão đảo lui lại, phi kiếm lóe lên, lại lần nữa đột kích.

Hai viên Bạch Cốt châu vừa mới quay trở về đã bị phi kiếm mang theo huyết sắc hồng quang bay sát qua đâm vào phần bụng Hắc Yêu Vương, tạo ra vết thương lớn.

- Trở về!

Hắc Yêu Vương cảm thấy nguy cơ tử vong, liền điều khiển ba viên Bạch Cốt Châu ở phía xa.

Vèo vèo vèo...

Ba viên Bạch Cốt Châu không đối phó với Tần Vân nữa, giống như sao chổi cấp tốc bay trở về, nhưng dù sao chúng lại cách những hai dặm, mà lúc này huyết sắc hồng quang đang tập kích hai viên Bạch Cốt Châu cùng cây đỉnh ba trong tay Hắc Yêu Vương, lại đâm bị thương vai của hắn. Cuối cùng ba viên Bạch Cốt Châu cũng bay tới.

Khi năm viên Bạch Cốt Châu bay quanh thân thể, Hắc Yêu Vương cầm đỉnh ba trong tay mới miễn cưỡng ngăn được một đạo huyết sắc hồng quang.

- Hừ?

Trên thuyền Tần Vân thấy thế.

- Đi đi!

Lúc này thanh phi kiếm màu đen đang lơ lửng trước người cùng phi kiếm màu tím giữa không trung bỗng hóa thành hai đạo lưu quang bay về phía Hắc Yêu Vương.

Hắc Yêu Vương thu hồi năm viên Bạch Cốt Châu toàn lực phòng ngự, hắc độc cũng bị thu hồi. Lúc này Tần Vân tự nhiên không cần thi triển Chu Thiên Kiếm Quang.

- Cái gì, lại tới hai thanh phi kiếm?

Hắc Yêu Vương biến sắc.

- Rút!

Không quan tâm thứ khác nữa, Hắc Yêu Vương cầm đinh ba trong tay cùng năm viên Bạch Cốt Châu lập tức chạy trốn.

Mà Kim Tiêu Đại Yêu ở xa xa thấy tình thế không ổn đã sớm vỗ đôi cánh màu vàng sậm vào cái mất dạng ở chân trời, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Tần Vân. Luận trốn chạy Kim Tiêu Đại Yêu chính xác vô cùng nghịch thiên.

- Trốn?

Tần Vân thấy thế, mặc dù có thể điều khiển phi kiếm truy sát trong vòng mười dặm, nhưng hắn lại không truy sát. Vốn muốn mượn cơ hội để thử Yên Vũ kiếm quyết trong kiếm trận chi thuật thì hắn lại chạy trốn. Hai thanh phi kiếm này cũng chỉ là bảo vật bát phẩm, cũng không phải Bản mệnh Phi kiếm, uy thế so với bản mệnh Phi kiếm kém hơn rất nhiều. Cho dù thi triển kiếm trận chi thuật cũng sợ không đánh lại được phòng thủ của năm khóa Bạch Cốt châu, khó có thể làm gì được hắn.

- Còn có nhiều yêu ma bên cạnh như vậy.

Ánh mắt Tần Vân hướng lên bầu trời nhìn đám yêu quái đang chạy trốn, tốc độ của những tên yêu quái này rất chậm không thể so được với Hắc Yêu Vương.

- Dương Giác Sơn chính là tên yêu quái nổi danh một vùng, bao nhiêu Nhân tộc chết dưới vuốt của bọn hắn, bị bọn hắn ăn thịt. Nếu chúng trốn trong hang ổ thì không có cách nào, nhưng bây giờ?

Hàn quang trong mắt Tần Vân lóe lên.

Bản mệnh Phi kiếm bay trở về.

Phi kiếm màu tím và màu đen hóa thành hai đạo lưu quang cấp xẹt qua từng tên yêu quái.

- Đại vương cứu mạng.

- Đại vương.

- Không...

Đám yêu quái từng tên sợ hãi vô cùng, nhưng vô dụng.

Bọn hắn đã từng nhìn những nhân tộc yếu đuối sợ hãi mà cảm thấy hưng phấn. Mà bây giờ bọn hắn lạc tới hoàn cảnh này, không có hưng phấn chỉ có tuyệt vọng.

- Không, đại vương, cứu ta.

Ngươi Yêu cũng lo lắng, hẳn là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đại yêu.

- Vù vù.

Tím, đen hai đạo lưu quang trong nháy mắt giao thoa đâm xuyên qua thân thể Ngưu Yêu.

Cho dù thao túng hai thanh bát phẩm phi kiếm... Tần Vân vẫn có thể phát huy được thực lực cao nhất của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, giết một tên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đại yêu dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh.

Từng thi thể yêu quái trên bầu trời rơi xuống, chỉ có Hắc Yêu Vương cùng Kim Tiêu Đại Yêu chạy thoát. Lúc Hắc Yêu Vương động thủ, hắc thể nào cũng không nghĩ ra kết quả lại như vậy.

- Thẳng rồi, Hắc Yêu Vương chạy trốn?

Y Tiêu ngẩng đầu nhìn cũng hơi kinh ngạc.

Bản thân Hắc Yêu Vương cũng có thực lực tương đương với Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ, có thể chiếm thế thượng phong coi như là không tệ, đánh cho hắc phải bỏ chạy sao?

Về phần chém giết?

Song phương thực lực chênh lệch càng lớn.

- Nếu so thực lực chính diện thì ta hơi yếu hơn, pháp bảo bảo mệnh của hắc cũng rất lợi hại, năm viên Bạch Cốt Châu bay quanh thân như cái mai rùa.

Tần Vân nói.

- Là lão yêu hùng cứ một phương này, cái khác không nói nhưng bản lĩnh bảo mệnh đều cực cao.

Y Tiêu liền nói.

Ầm...

Thuyền đồng thời cũng hạ xuống, rơi đập trên sông, khiến nước chảy trên sông gợn lên từng đợt sóng.

Mà một trận chiến này.

Cũng đồng dạng đạt tới giới hạn quán sát của Tuần Thiên giám, bị Tuần Thiên giám điều tra, sẽ bị ghi lại trong hồ sơ của Hắc Yêu Vương cùng Tần Vân, đồng thời người tu hành trông coi Tuần Thiên giám cũng lập tức đem tin tức này báo về Giang châu địa giới cho Nguyên Phù cung chủ, Bành Nhạc cùng các Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cao nhân.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Bạn Già Của Cửu Sơn Đảo Chủ

Vèo! Vèo!

Hai đạo kiếm quang tím, đen mang theo một đồng vật phẩm quay trở lại, có kỳ trân dị bảo. cũng có ngân phiếu, thậm chí còn có một pháp bảo cửu phẩm. Tần Vân lấy túi Càn Khôn ra, những vật phẩm kia đều bay vào trong túi, sau đó thu túi lại đặt ở bên hông.

- Oa.

Long Tiểu Liên trừng lớn mắt, nhìn những bảo bối kia tiến vào túi Càn Khôn.

- Tần Vân ca ca...

Nói xong nàng còn lườm bên cạnh Y Tiêu một chút.

- Tần Vân ca ca, bảo bối thật nhiều.

Long Tiểu Liên trông mà thèm nói.

- Những thứ này không đủ để tăng lên nửa phẩm cho bản mệnh Phi kiếm.

Tần Vân lắc đầu cười nói. Hắn cũng chỉ là đem bảo vật của Ngưu Yêu kia cùng một số thủ lĩnh yêu quái lấy trở về. Hắn phải tận lực góp nhặt bảo bối để bản mệnh Phi kiếm sớm đặt đến ngũ phẩm.

- Ta lần này vất vả đi đàm phán, mẹ ta mới cho ta một chút đồ tốt, nhưng vẫn phải tranh đoạt.

Long Tiểu Liên hưng phấn nói. Quy yêu lão già bên cạnh nói:

- Giết địch đoạt bảo khả năng chết cuối cùng vẫn là chính mình. Nếu là tùy ý giết chóc đó chính là nhập ma. Trên mặt đất, người tu hành giả Nhân tộc sẽ truy sát yêu ma. Ở trong biển, Đông Hải Long Cung cũng sẽ truy sát ma đầu. Còn yêu ma chân chính lợi hại? Người có thể đối phó cái nào?

Long Tiểu Liên bĩu môi.

Y Tiêu cũng cười lườm Long Tiểu Liên một chút.

- Hồng Cửu bây giờ thương thế rất nặng, phải trở về tĩnh dưỡng thật tốt.

Tần Vân nhìn sắc mặt trắng bệch Hồng Cửu một chút, nói:

- Như thế này đi, chúng ta trước tiên bay trở về Quảng Lăng? Ta đưa Hồng Cửu trở về, mọi người ở Quảng Lăng du ngoạn ít thời gian, về phần Kim Tần quận, du ngoạn xong Quảng Lăng, lại trở về Kim Tần quận... Sau này trên đường trở về Tiểu Liên cũng có thể theo hướng Đông Hải quận quay trở lại.

- Tốt, đều nói tháng ba đi Quảng Lăng, hiện tại cũng đã tới tháng ba, đi Quảng Lăng vậy.

Long Tiểu Liên không để ý chút nào.

Y Tiêu cũng gật đầu.

Hồng Cửu liền nói:

- Gây thêm phiền toái cho mọi người.

- Đến đây, nói cho ta nghe một chút, người đã làm gì, vì sao lại giết nhi tử độc nhất của Hắc Yêu Vương?

Long Tiểu Liên hiếu kỳ đến một bên hỏi thăm.

- Nhà đồ.

Tần Vân nhìn lão giả lái thuyền, thuyền nường,

- Chúng ta muốn đi thẳng về, hai người các người muốn ta là đưa đến lân cận huyện thành, hay như thế nào? Các người quyết định đi. Còn chiếc thuyền này, ta sẽ trả thêm các người bạc coi như ta mua.

- Không cần không cần, thần tiên ngồi thuyền của chúng ta, là phúc khí của chúng ta.

Ông lão lái thuyền liền khom người, cười nói.

- Nơi này cách Kim Vũ huyện vài dặm, chúng ta lập tức tới đó.

Tần Vân gật gật đầu.

- Cũng tốt, chúng ta đi thôi.

Tần Vân vung tay lên, liền dẫn đám người bay lên, bản mệnh Phi kiếm bay ra biển cao vài trượng, nâng đám người, hô một cái bay tới trùng thiên, cấp tốc hướng phương bắc bay đi.

Lão giả lái thuyền cùng thuyền nường nhìn theo.

- Phụ thân, thần tiên mới vừa nói trả bạc cho chúng ta, còn đem chúng ta đưa đến huyện lân cận. Chiếc thuyền này cũng chỉ giá trị năm mươi lượng bạc, thần tiên chỉ sợ xuất thủ tùy tiện cũng là một trăm lượng đi.

Thuyền nương nói.

- Người biết cái gì.

Nhà dò lão hán trên mặt nếp nhăn chi chút, lại ngấp chìm trong hưng phấn, nhìn phía xa trên bờ từng thi thể yêu quái.

- Ta thấy rõ ràng, thần tiên chỉ lấy bảo bối của mấy tên yêu quái lợi hại. Còn có rất nhiều yêu quái, thần tiên đều chẳng muốn đi thu! Đây mới là đại tiên duyên của lão Trương gia chúng ta, về sau lão Trương gia phát đạt liền trông chờ vào lần này, nhanh nhanh nhanh, nhanh cập bờ.

- Vâng!

Thuyền nương gật đầu liên tục. Hai người bọn hắn cố gắng để thuyền cập bờ.

- Phụ thân, chết nhiều yêu quái như vậy, liệu sẽ có có yêu quái khác tới hay không? Thần tiên khác tới? Giết chúng ta?

Thuyền nương vẫn còn có chút sợ.

- Tên yêu vương kia đã chạy trốn! Thời gian ngắn không có yêu quái chạy đến, thần tiên khác muốn tới cũng phải mất thời gian. Chúng ta nhanh lên, liền vớt một ít đi. Mà còn lại một ít bảo bối của yêu quái phổ thông.

Nói xong lão giả lái thuyền nhảy lên bờ, lập tức chạy như bay. Hắn mặc dù già, nhưng ở ngoài đi lại giang hồ, cũng là có luyện khí tầng bốn.

Dù sao luyện khí pháp môn truyền khắp thiên hạ, bình thường thôn xóm đều có luyện khí ba bốn tầng.

Lão giả lái thuyền bộc phát ra tốc độ trước đó chưa từng có, lên đến bên cạnh thi thể từng cái yêu quái, vội vã lục soát.

- Ngân phiếu, vàng, vàng lá!

Lão giả lái thuyền nhanh chóng nhặt lấy.

Liên tục lục soát gần hơn hai mươi thì thể yêu quái.

- Đi mau đi mau.

Lão giả lái thuyền chạy vội quay về trên thuyền.

- Thế nào, phụ thân?

Thuyền nương liền nói.

- Mò được một món lớn.

Lão giả lái thuyền trừng mắt, liền nói:

- Yêu quái khác đều rất nghèo, lục qua hai mươi tên mới hơn một ngàn lượng bạc.

- Một ngàn lượng?

Thuyền nương hưng phấn.

- Vừa rồi mò được một tên, ngân phiếu có hơn hai vạn lượng! Còn có chút bảo bối, nhất định là thần tiên vừa rồi lọt mắt một cái yêu quái lợi hại.

Lão giả lái thuyền kích động vạn phần.

- Đi mau, đi mau, đi càng nhanh càng tốt, lão Trương gia ta muốn phát tài, muốn phát tài.

- Được.

Thuyền nương gật đầu liên tục.

- Nữ nhi ngoan, về sau người cũng là nữ nhi nhà đại hộ, ta nhất định triệu con rể tốt tới nhà.

Lão giả lái thuyền cười cười nói.

Gương mặt bị phơi nắng phơi gió của thuyền nường cũng có chút đỏ lên, chèo thuyền càng thêm có lực.

Hoàn toàn chính xác, vừa rồi hai thanh phi kiếm của Tần Vân đem yêu quái giữa không trung chém giết không còn một tên! Hẳn chẳng qua là thu hồi bảo vật của những tên yêu quái mà hẳn có cảm giác lợi hại, kỳ thật có hai cái yêu quái đầu lĩnh lúc đối mặt phi kiếm, biểu hiện quá kém... Trong nháy mắt bị giết, để Tần Vân nghĩ lầm là tiểu yêu phổ thông. Lão giả lái đò liền mò được trong người yêu quái đầu lĩnh, kiếm được món hời lớn.

Dương Giác Sơn.

Vù!

Hắc Yêu Vương tay cầm đinh ba, xung quanh có năm viên Bạch Cốt Châu quay về hang ổ, lúc này hẳn mới thu hồi pháp bảo.

- Đại vương, đại vương.

- Đại vương trở về.

Đám yêu quái lập tức tới đón tiếp.

- Đại vương, bắt được tên tu hành kia không?

- Ầm!

Tên thủ lĩnh yêu quái vừa mở miệng đã bị đánh bay ra ngoài, đụng vào núi đá ngã đến bán sống bán chết.

Hắc Yêu Vương băng lãnh liếc nhìn chung quanh một chút, đám yêu quái đều câm như hến, lập tức rõ ràng lúc này tâm trạng của Hắc Yêu Vương thật không tốt.

- Quảng Lăng quận Tần Vân? Như thế nào lại lợi hại như vậy. Hắc mới hai mươi hai tuổi, vậy mà có thể ép ta. Qua thêm mấy năm nữa, một đổi một, ta ở trước mặt hắc chẳng phải tính mạng không giữ nổi rồi?

Hắc Yêu Vương âm thầm suy nghĩ.

- Được rồi được rồi, về sau cách Tần Vân này xa một chút! Mà lần này là ta bị lỗ, ta cũng không giết thủ hạ nào của hắc, chắc hắc hắc cũng sẽ không nhìn chăm chăm vào ta.

Hắc Yêu Vương là thật sự có chút lo sợ.

Mới hai mươi hai tuổi đã đáng sợ như vậy.

Ba mươi tuổi?

- Hừ hừ, Dương Giác Sơn chính là địa bàn của ta, ta đã sớm bố trí trận pháp trùng điệp, tại Dương Giác Sơn, có thể kê cao gối không lo.

Hắc Yêu Vương ở hang ổ của mình vô cùng an tâm.

- Dương huynh.

Kim quang lóe lên, Kim Tiêu Đại Yêu đáp xuống một bên.

- Kim Tiêu lão đệ, người trốn thật là nhanh, sợ là đã sớm tới nơi này rồi.

Hắc Yêu Vương liếc nhìn Kim Tiêu Đại Yêu.

- Huynh cũng biết, thực lực của ta quá yếu, ở bên cạnh cũng không giúp được gì, dám xông lên, phi kiếm của Tần Vân đến một lần? Ta không phải mất mạng sao?

Kim Tiêu Đại Yêu liền cười nói.

Hắc Yêu Vương khẽ gật đầu, cũng không nhiều lời. Kim Tiêu Đại Yêu thực lực chính diện thực sự yếu.

- Lần này chịu thiệt như thế, Dương huynh, người chuẩn bị làm sao bây giờ?

Kim Tiêu Đại Yêu hỏi.

Hắc Yêu Vương khẽ nhíu mày, phun ra bốn chữ:

- Suy tính lâu dài!

- Cũng đúng, yêu tộc chúng ta tuổi thọ lớn, không cùng đoán mệnh nhân tộc so đo.

Kim Tiêu Đại Yêu gật đầu liên tục đồng ý.

- Kim Tiêu lão đệ, ta tâm tình không tốt, không tiễn người nữa.

Hắc Yêu Vương nói.

- Được được, ta đi trước một bước.

Kim Tiêu Đại Yêu cười quay đi.

Nguyên Phù cung chủ cũng đã nhận được tin tức từ Tuần Thiên minh truyền đến, biết được tình huống của trận chiến này. Mấy người Tiên Thiên Kim Đan Cảnh bọn hắn cũng là người đứng đầu toàn bộ người tu hành ở

địa giới Giang châu, Giang châu phát sinh bất kỳ chuyện lớn nào, Tuần Thiên minh đều sẽ lập tức thông báo cho bọn hân.

- Ồ?

Dung Đàn Quận, bên trong Cảnh Sơn phái.

Nguyên Phù cung chủ cầm trong tay lệnh bài màu tím, cảm ứng tin tức bên trong truyền đến, thậm chí Tuần Thiên Lệnh màu tím còn ở giữa không trung hiện ra một đoạn hình ảnh - Tần Vân cùng Hắc Yêu Vương giao thủ.

- Hay cho một Tần Vân, tiến bộ thật là nhanh, lần trước mới miễn cưỡng thi triển ra kiếm quang hóa hồng, chiêu số tương đối đơn giản. Bây giờ phi kiếm chi thuật lại cao minh nhiều lắm, có thể đè ép được Hắc Yêu Vương, khiến cho Hắc Yêu Vương chật vật chạy trốn.

Nguyên Phù cung chủ khẽ gật đầu.

- Tại địa giới Giang châu của ta, trong số các Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ, thực lực của hân miễn cưỡng có thể vào top năm.

Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ ở địa giới Giang châu chủ yếu đến từ tam phương.

Cảnh Sơn phái là một phương, triều đình một phương, còn có những người tu hành khác. Trong đám tu hành giả còn lại, cũng có cao thủ của Đạo gia Thánh địa, Phật môn Thánh địa trú đóng ở Giang châu! Bởi vì Giang châu 'Đông Hải Quận' là trọng địa giao dịch với Đông Hải thủy tộc, cao thủ điều động tại đây cũng không ít. Cuối cùng là nhóm thế lực Thảo Vu Phái, Thái Ất Môn, Vu Nguyệt Quan.

Có thể ở trong top năm Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ ở địa giới Giang châu cũng thật khó lường được.

- Cũng phải thông tri tới bọn tiểu bối Cảnh Sơn phái của chúng ta, để bọn tiểu bối có thể nỗ lực tu luyện, nếu như có thể có một hậu bối đuổi kịp Tần Vân, ta có thể an tâm mỉm cười rồi.

Nguyên Phù cung chủ nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hầy, cũng không biết Cảnh Sơn phái của ta khi nào mới có thể khôi phục Thánh địa khí tượng năm đó.

Vân Hồ, Cửu Sơn đảo.

Tại chỗ sâu trong Cửu Sơn đảo, tại một đại điện rộng lớn.

Trên tòa bảo tọa ở đại điện có vô số sương mù màu đen bốc lên hội tụ, ngưng tụ thành nam tử áo bào màu đen, dưới đôi huyết sắc lông mày kia, trong đôi mắt lộ ra tia nghi hoặc:

- Lão hồ kia vì sao đột nhiên tìm ta? Hẳn tìm ta, tám chín phần không có chuyện tốt.

Mặc dù nghĩ như vậy, hẳn vẫn là nhẹ nhàng vung tay lên.

- Vù vù.

Trước mắt giữa không trung hiện lên một cái bóng mờ, chính là một lão yêu đầu hồ thân người, hẳn cười híp mắt, trong đôi mắt hồ đều là thiện ý.

- Cửu Sơn.

Lão yêu cười nói.

- Tên đầu hồ này, vì sao đột nhiên tìm ta?

Cửu Sơn đảo Chủ nói.

Lão yêu đầu hồ thân người há miệng lớn cười:

- Ta vừa nghe nói một sự kiện, tên Dương Yêu ở Dương Giác Sơn cùng một kẻ tu hành giao thủ, bị đánh tới nỗi chật vật bỏ chạy, liên thủ cũng đánh không nổi.

- A, ở địa giới Giang châu, người tu hành có thể khiến hấn chật vật cũng không có quá mười tên.

Cửu Sơn đảo chủ hỏi.

- Dương Yêu kia cẩn thận giáo hoạt, nếu đánh không lại, đã sớm lẩn đi xa, cũng sẽ không biết tự lượng sức mình mà động thủ?

- Nhưng hấn đã động thủ.

Lão yêu cười hắc hắc nói.

- Động thủ với kẻ tu hành vẫn là lão bằng hữu của người.

- Lão bằng hữu?

Cửu Sơn đảo chủ nhíu mày.

Lão yêu gật đầu:

- Người tu hành đó đến từ Quảng Lăng Quận, tên là Tần Vân!

Cửu Sơn đảo chủ sắc mặt lập tức cứng đờ.

Đồ đệ của hấn Thủy Viên là bị Tần Vân giết chết! Vì giúp hấn giành lại máu từ tim của đồng nam đồng nữ, sư đệ 'Công Dã Bính' cũng bỏ mình! Cửu Sơn đảo chủ sư tôn đều bởi vậy có chút bất mãn. Mà lão Hồ Yêu kia... Tại Vân Ma sơn, địa vị không thua gì Cửu Sơn đảo chủ, chẳng qua là

không thuộc cùng một mạch, biết Cửu Sơn đảo chủ chịu không ít thua thiệt trong tay Tần Vân.

- Tần Vân này, xem như là lão bằng hữu của người? Duyên phần của các người thật không cạn!

Lão yêu mở cái miệng rộng cười, cười thống khoái.

- Đúng rồi, Dương Yêu bị đánh chật vật chạy trốn, đồ đệ người Kim Tiêu lúc ấy cũng ở đó. Thế nào, đồ đệ người không có nói cho người.

Lời còn chưa nói hết.

Trước mắt hư ảnh liên tiêu tán, Cửu Sơn đảo chủ trực tiếp đoạn tuyệt liên hệ với hắn.

- Ta biết, tên Hồ Yêu này tìm ta không có chuyện tốt.

Cửu Sơn đảo chủ lạnh hừ một tiếng,

- Nhưng Tần Vân này trưởng thành cũng quá nhanh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Pháp Bảo Y Bào

Tần Vân về đến Quảng Lăng quận, với tư cách là dân bản xứ, hẳn đương nhiên nhiệt tình chiêu đãi Long Tiểu Liên.

Quảng Lăng tháng ba quả thật rất đẹp. Tần Vân, Y Tiêu cùng Long Tiểu Liên lúc thì du thuyền trên hồ, lúc thì đi nghe hát dân ca bản địa, có lúc lại đi ăn vài món ngon có lịch sử lâu đời. Đưa Long Tiểu Liên thăm thú, Tần Vân và Y Tiêu cũng thân cận hơn rất nhiều.

- Mẫu thân muội đã vội vã kêu muội trở về rồi, muội không chơi tiếp được nữa. Tỷ tỷ, Tần Vân ca ca, hai người đừng đưa tiền muội nữa.

Long Tiểu Liên sờ sờ bụng.

- Muội cảm thấy ở Quảng Lăng này nửa tháng mà đã mập lên rồi này.

- Quảng Lăng cách Đông Hải cũng rất gần, sau này muội đến chơi lúc nào cũng được.

Tần Vân mỉm cười nói.

- Cứ định như vậy đi.

Long Tiểu Liên mắt tỏa sáng.

Bỗng nhiên Long Tiểu Liên cười hì hì:

- Tần Vân ca ca, lúc đó hy vọng muội sẽ trực tiếp gọi huynh là tỷ phu mà không bị tỷ tỷ mắng nữa.

- Muội đi đây.

Long Tiểu Liên nói xong thì chuồn mất, dưới sự dẫn dắt của lão giả Quy Yêu mà trực tiếp cười mây bay đi.

- Cuối cùng cũng đi, mấy ngày nay lúc nào bên tai cũng là tiếng luyện thuyên của muội ấy.

Tần Vân cười nói.

Y Tiêu liếc mắt nhìn hắn, gật đầu nói:

- Ủ, ta cũng thấy mấy ngày nay quá mức lười biếng, không có lúc nào nghiêm túc tu hành đạo pháp. Ta trước hết tìm nơi yên tĩnh, tu hành một khoảng thời gian đã.

- Đạo pháp tu hành cũng không thể một mình vui đầu, còn phải luận bàn với nhau mới có thể nâng cao nhanh hơn.

Tần Vân lập tức nói. Sao hắn có thể để cho Y Tiêu bế quan tu hành, bế quan thì ai biết kéo dài bao lâu?

Y Tiêu mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Được, ba ngày sau chúng ta đấu đạo pháp một trận.

- Ta vẫn đang muốn nhìn thử thủ pháp của Thần Tiêu môn.

Tần Vân liền nói.

Y Tiêu quay đầu là đi ngay.

Nàng có thể nào cũng không thể trực tiếp ở lại nhà Tần Vân, nhưng mà hiện giờ trạch viện của nàng cũng là ở xung quanh Tiểu Kính hồ, cách Tần phủ chỉ hơn một dặm.

Tần Vân nhìn bóng lưng Y Tiêu, lòng đầy chờ mong.

Từ lần vội vã trốn chạy ở Đông Hải, cảm thấy không còn hi vọng gì với Y Tiêu nữa, Tần Vân đã hiểu lòng mình, chỉ là hăn cũng không muốn nóng vội, sợ hù Y Tiêu chạy mất.

Những ngày kế tiếp.

Tần Vân và Y Tiêu cũng khôi phục tu hành như thường, chẳng qua bọn họ vẫn ba ngày luận đạo một lần, năm ngày đấu pháp một trận. Luận đạo đấu pháp xong, còn chút thời gian rảnh rỗi, bọn họ sẽ đi thưởng thức mỹ thực Quảng Lăng.

Khi thì bọn họ rẽ vào những quán rượu hẻo lánh, khi thì là tửu lâu xa xỉ, có lúc lại cười mây đạp gió đi bờ sông, ăn một vài món thủy sản vừa mới bắt lên từ sông Giang Dương, thậm chí có lần bọn họ còn tự mình bắt cá trong sông rồi giao cho đầu bếp nấu...

- Điền thúc thúc.

Một ngày nọ, ở trong tỉnh thất, Y Tiêu thông qua pháp bảo truyền tin liên hệ hảo hữu. Hình ảnh hiện ra giữa không trung chính là một lão giả mập mạp, gương mặt lão còn dính bụi, bên cạnh còn có một cái lò lửa khổng lồ.

- Y Tiêu?

Lão giả mập mạp cười nói.

- Sao lại đột nhiên tìm ta thế này?

- Ta muốn một bộ ‘áo bào pháp bảo bát phẩm’.

Y Tiêu nói.

- Có yêu cầu gì không?

Lão già mập mạp hỏi.

- Muốn ăn chữa lòi pháp không?

- Không cần, không phải cho ta.

Y Tiêu do dự.

- Là áo bào pháp bảo cho nam tử.

- Nam tử?

Lão già mập mạp kinh ngạc.

- Ủm, áo bào cho một kiếm tiên, phương diện hộ thân mạnh một chút là được, ngoài ra không còn gì khác.

Y Tiêu nói.

Lão đầu mập mạp kinh ngạc:

- Chất nữ Y Tiêu ngoan, người mua y bào pháp bảo cho một nam kiếm tiên? Còn đến Thần Tượng phường của ta mua? Nói ta nghe, người và nam kiếm tiên này quan hệ thế nào?

Thần Tượng phường chính là tông phái luyện khí đệ nhất thiên hạ.

Pháp bảo bọn họ làm ra, mỗi món đều là tinh phẩm.

- Đừng hỏi nhiều như vậy, thúc mau chuẩn bị xong, đưa đến Quảng Lăng.

Y Tiêu nói.

- Quảng Lăng? Nam kiếm tiên?

Lão giả mập mạp trềng mắt, miệng cười há thành hình tròn.

- Ta nghĩ là ta đoán được rồi.

Gương mặt Y Tiêu ửng đỏ, lập tức cắt đứt truyền tin.

Mười lăm tháng sau, chính là sinh nhật của Tần Vân.

Buổi sáng, mẫu thân Thường Lan tự mình nấu cho hắn một bát mì trường thọ, bên trong bát mì còn bỏ thêm trứng gà, chính là thói quen từ khi còn bé trong ngày sinh nhật. Tần Vân ăn sạch một bát mì to, nước lèo cũng uống cạn hết veo.

Sau khi ăn uống no đủ, Tần Vân trở về tiểu viện của mình.

Tần phủ hiện giờ còn to hơn rất nhiều lúc quận chủ tặng cho Tần Vân. Thực lực của hắn càng cao thì hắn cũng cần phải có tinh thất chuyên môn, nơi bế quan, nơi luyện tập, cùng với nơi tiếp bằng hữu. Vì thế hắn đưa ra một cái giá trên trời mua lại vài tòa nhà xung quanh, nối liền tất cả với nhau. Sau đó thì Tần phủ trở thành như hiện nay, phân nửa chỗ ở đều thuộc riêng của Tần Vân, hơn nữa hắn còn bố trí tầng tầng lớp lớp trận pháp ở toàn bộ Tần phủ.

- Hử?

Tần Vân đi đến hậu hoa viên thì đã thấy Y Tiêu ngồi trên tảng đá cách đó không xa. Nàng mặc áo bào màu đỏ nhạt, mắt nhìn về Tiểu Kính hồ.

- Y Tiêu.

Tần Vân có hơi kinh ngạc.

- Đến cũng không nói trước với ta.

Y Tiêu ôm lấy chiếc y bào đặt ở bên cạnh rồi đưa cho Tần Vân:

- Biết hôm nay là sinh nhật của ngươi, cái này là tặng cho ngươi.

Tần Vân vừa nhìn thì mắt đã sáng lên.

Hoa văn trên bề mặt chiếc áo bào này rất tinh xảo, ẩn chứa trùng trùng điệp điệp trận pháp phù đó. Hơn nữa ẩn ký mớ hồ có thể thấy được trong y bào càng làm cho Tần Vân kinh ngạc:

- Thần Tượng phương?

Tần Vân nhìn Y Tiêu dùng hai tay đưa áo bào cho mình.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không nhận lấy, để cho ta cầm mãi sao?

Y Tiêu đỏ ửng mặt.

- À!

Tần Vân bèn nhận lấy, chỉ là sau khi nhận xong thì hắn lập tức xác định đây là một món áo bào pháp bảo bát phẩm.

- Cái này quá quý giá, ta ta...

Tần Vân lập tức nói.

- Đây là y bào pháp bảo bát phẩm, hơn nữa còn là của Thần Tượng phương.

- Cây trâm trước kia huynh đưa ta, đó không phải là pháp bảo bát phẩm sao?

- Nhưng đó chỉ là một cây trâm, đây thì là cả một bộ áo bào, nó còn quý giá hơn pháp bảo thất phẩm thông thường rất nhiều.

Tần Vân nói.

Chính hắn còn tiếc không dám mua cái này. Sau khi dùng bảo vật Công Dã Bính lưu lại nâng cao bản mệnh Phi kiếm lên tới lục phẩm, rồi lại mua rất nhiều trận pháp bố trí trong Tần phủ, phi kiếm pháp bảo khác hắn đều chỉ mua bát phẩm.

Một bộ áo bào này, còn phải đắt hơn gần gấp đôi ba thanh phi kiếm pháp bảo bát phẩm của so với hắn cộng lại.

- Tại sao không nói đến Hắc thủy Ngưu Giác Xoa của Thủy Thần đại yêu trước đây là pháp bảo lục phẩm?

Y Tiêu nói.

- Hơn nữa... Nếu như huynh không muốn nhận thì trả lại đây cho ta.

- Muốn muốn muốn.

Tần Vân lập tức nói.

Áo bào Y Tiêu tặng cho mình.

Một nữ tử tự tay đưa tặng áo bào, Tần Vân lúc này cũng chân chính cảm nhận được tâm ý của Y Tiêu, điều này làm cho hắn vô cùng vui mừng.

Vù.

Áo bào pháp bảo một khi được luyện hóa thì sẽ nhanh chóng bao phủ lên người. Người đẹp vì lụa. Tần Vân cũng lập tức anh tuấn hơn rất nhiều.

Đã là một pháp bảo như vậy, chiếc áo bào này tất nhiên có thể lớn có thể nhỏ, màu sắc có thể thay đổi, hình thức cũng có thể biến hóa một chút.

Tần Vân hơi cảm ứng... Y bào này quả thực thích hợp cho kiếm tiên sử dụng. Sau khi dùng pháp lực kiếm tiên phát động, pháp lực sắc bén tinh thuần của kiếm tiên sẽ được áo bào pháp bảo chuyển hóa, trở thành như vô số sợi tơ đan mắc vào nhau, tạo thành một lớp bảo vệ xung quanh cơ thể.

- Lợi hại!

Tần Vân mặt mày vui mừng.

Y Tiêu đứng bên cạnh, nhìn dáng dấp sau khi thay áo bào pháp bảo của Tần Vân, lại nhìn hào quang lưu chuyển trên mặt ngoài của áo bào pháp bảo, nàng bèn nói:

- Đừng lộ rõ ra như vậy, chờ sau này lại từ từ suy xét sau.

- Được.

Tần Vân đáp, áo bào cũng khôi phục lại bình thường, như là một chiếc áo phổ thông.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Ánh Trăng Làm Chứng!

Đây là lần đầu tiên Tần Vân mặc áo bào pháp bảo, có thể là rất lâu sau này cũng không đổi. Dù sao nó đã là một món pháp bảo, thủy hỏa bất xâm, hơn nữa còn luôn sạch sẽ vệ sinh, hình thức màu sắc cũng có thể thay đổi. Hơn hết đây còn là y phục mà nữ tử mình thích tặng, Tần Vân mặc lên cũng cảm thấy rất vui sướng.

Những ngày tiếp theo, hai người thỉnh thoảng luận đạo đấu pháp như trước, chỉ là số lần gặp mặt càng thường xuyên hơn.

Thăm thoát đã mười lăm tháng tám, tiết trung thu đến.

- Trung thu.

Y Tiêu ngồi trước bàn, nhìn vầng trăng tròn ngoài cửa sổ, thậm chí còn có thể thấy một vài vệt pháo hoa phóng lên ở quận thành Quảng Lăng. Đây là đêm trung thu, ngày lễ đoàn viên.

- Đoàn viên...

Tâm tình Y Tiêu hơi sa sút.

Từ lúc còn chưa nhớ chuyện, mẫu thân nàng đã bỏ đi, nàng cũng không biết mẫu thân là ai.

Lúc chín tuổi, phụ thân nhẫn tâm bỏ lại nàng.

Nàng từ nhỏ đã một mình lẻ loi hiu quạnh, sau lại luyện khí thành công, có một chút địa vị trong các thiếu niên cùng gia tộc ở Côn Lôn châu

Y thị. Dù sao ở những gia tộc gia tộc cổ xưa như vậy, đệ tử đời sau rất nhiều.

Trung thu hằng năm, Y Tiêu đều cảm thấy cô độc bội phần.

Vù...

Khoảnh sân ngoài cửa sổ, một bóng người đáp xuống.

- Ai?

Y Tiêu mở miệng.

- Là ta, là ta!

Giọng nói của Tần Vân vang lên.

Y Tiêu bấy giờ mới thoáng buông lỏng tinh thần, mỉm cười đứng dậy mở cửa, đi ra ngoài sân:

- Người cũng thật là, không gõ cửa mà bay thẳng vào rồi. Ta còn tưởng là phi tặc.

- Là lỗi của ta, ta có lỗi...

Tần Vân cười nói.

Tòa trạch viện này của Y Tiêu tất nhiên cũng có người hầu kẻ hạ, bình thường khi hắn bay vào cũng sẽ gõ cửa tiểu viện Y Tiêu thường ở, nhưng hôm nay lại đến lúc đêm hôm khuya khoắt, ngày thường Tần Vân cũng không đến quấy rầy lúc đêm khuya như vậy.

- Nửa đêm khuya người đến làm gì?

Y Tiêu nhìn hắn.

Tần Vân cười rồi mới từ phía sau lấy ra một túi giấy dầu, hân mở cái túi giấy ra, bên trong là mấy cái bánh trung thu:

- Đây là bánh trung thu Trương Ký ở đầu đường, sáng sớm hôm nay ta tự mình đi mua. Nhà bọn họ mở cửa đến buổi trưa hôm nay đã đóng cửa, mùi vị vô cùng ngon, người Quảng Lăng chúng ta ai ai cũng xếp hàng đi mua!

Y Tiêu nhìn bánh trung thu, kiềm không được mà mắt hơi ươn ướt, thế nhưng nàng lập tức che giấu đi, cười nói:

- Người đường đường là Tuần Thiên sứ lại tự mình xếp hàng mua bánh trung thu?

- Ta thi triển Thần ẩn thuật, không ai nhận ra ta.

Tần Vân cười nói.

- Cũng chỉ là xếp hàng nửa canh giờ thôi.

- Sai bảo người dưới đi mua là được rồi.

Y Tiêu nói.

- Vậy mới có lòng chứ.

Tần Vân cười đi đến bàn đá, mở bao giấy dầu gói bánh trung thu ra, vừa ngồi xuống lập tức cất tiếng gọi nàng:

- Ngồi xuống đi, mau ngồi, ngắm trăng ăn bánh trung thu.

Y Tiêu ngồi xuống.

- Ăn đi.

Tần Vân thẳng thắn cầm lấy một cái bánh, cắn một miếng:

- Thật là thơm!

Y Tiêu cũng cầm một cái, nhẹ nhàng cắn một miếng, nhìn trăng sáng trên bầu trời, xa xa còn có pháo hoa bắn trên cao.

Lúc này tâm tình của nàng bỗng nhiên tốt lên.

Cảm giác cô độc cũng phai nhạt rất nhiều.

- Trung thu phải ngắm trăng sáng, ăn bánh trung thu.

Tần Vân nói.

- Quảng Lăng quận chúng ta thường là mỗi nhà đều như vậy. Côn Lôn Y thị của nàng thì sao? Mấy đại gia tộc ngàn năm đón trung thu thế nào?

- Côn Lôn Y thị?

Y Tiêu sững sốt, vài kí ức hiện ra trong đầu. Nàng khẽ nói.

- Đại gia tộc có rất nhiều quy củ. Truyền thừa qua ngàn năm, các mạch đã không còn bao nhiêu tình cảm, chỉ biết tranh đoạt các loại lợi ích trong gia tộc, rất lạnh lùng. Có thực lực có thiên phú thì còn tốt, một vài con cháu bình thường bị đối xử lạnh nhạt thật ra còn không bằng cả nhà dân chúng bình thường.

- Không bằng cả nhà dân chúng bình thường?

Tần Vân kinh ngạc.

- Đúng vậy, một vài con cháu bình thường đều là lạng lẽ ở trong thành, cũng không nói với bên ngoài là đời sau của Y thị. Nhưng mặc dù như vậy, bọn họ thỉnh thoảng vẫn sẽ bị một số tộc nhân cố ý đến chế nhạo, thậm chí bắt nạt.

Y Tiêu lắc đầu.

- Không nói những thứ này nữa.

Tần Vân khẽ gật đầu.

- Được rồi, ta đưa nàng đi đến nơi này.

Tần Vân cầm bánh trung thu trên bàn lên rồi nói.

- Đi đâu thế?

Y Tiêu cũng đứng lên.

- Theo ta thì biết!

Tần Vân thi triển Phi hành thuật.

Vù.

Mây mù lập tức nổi lên, ngưng tụ dưới chân, mang theo hắc và Y Tiêu nhanh chóng bay lên cao. Phi hành thuật là một môn pháp thuật có hơi khó khăn. Trên thực tế, Tiên Thiên Hư Đan Cảnh thông thường chỉ có một số ít mới có thể thi triển được, mà cả Tần Vân và Y Tiêu đều là tu hành truyền thừa cao cấp nhất, thông tuệ nhất đẳng, cho nên đều có thể nắm giữ Phi hành thuật.

So sánh với ngự kiếm phi hành, Phi hành thuật tuy rằng chậm hơn rất nhiều, nhưng lại vững vàng thoải mái hơn.

Vù... vù...

Cưỡi mây mù, Tần Vân mang theo Y Tiêu nghênh đón trăng sáng, bay tới hướng đông.

Bọn họ bay ra khỏi Quảng Lăng quận, bay đến sông Lan Dương, tiếp theo thì đi dọc theo sông Lan Dương, bay về hướng đông...

- Chúng ta đi đâu?

Y Tiêu nghi hoặc.

- Đợi lát nữa nàng sẽ biết.

Tần Vân cũng không nói rõ.

Càng bay về hướng đông, sông Lan Dương lại càng rộng, bởi càng ngày càng gần đến Đông Hải.

Không lâu sau.

- Đến rồi.

Tần Vân dừng lại.

Nơi này là một cửa vịnh ngoằn ngoèo của sông Lan Dương, tên cũng là vịnh Khúc Giang. Mười lăm tháng tám hàng năm, cửa biển Đông Hải sẽ có thủy triều lên, đây cũng chính là quang cảnh vang danh thiên hạ, Quảng Lăng Triều!

- Quảng Lăng Triều?

Ánh mắt Y Tiêu phát sáng, suy đoán.

- Đúng vậy, đứng đầu ba đợt thủy triều lên đẹp nhất thiên hạ, Quảng Lăng Triều.

Tần Vân gật đầu.

Vịnh Khúc Giang của sông Lan Dương, mặt nước rộng lớn, dòng nước bình lặng, trắng sáng chiếu trên trời cao soi bóng xuống dòng sông,

cảnh đẹp như tranh. Chỉ là ở phía xa xa, lơ mờ có thể thấy được một đường vắt ngang cả mặt sông, thoát nhìn rất tĩnh lặng nhưng khi đường trắng kia đến gần cửa vịnh Khúc Giang, một cơn sóng triều cao hơn cả mặt sông một mảng lớn, giống như vạn mã đang chạy, đổ bộ đến.

Thủy triều dâng một đường, vạn mã chạy theo.

Mà nơi sóng thủy triều chưa đến lại rất tĩnh lặng.

Trên không trăng sáng treo cao!

Ngồi ở trên mây mù, nhìn cả khung cảnh này, quả thực là tuyệt đẹp.

- Quảng Lăng Triều hung hãn khủng bố bấy giờ nhìn ở xa không thấy gì, nhưng đợi lát nữa, nhất là lúc đánh vào cửa vịnh, âm thanh đó còn to hơn cả tiếng sấm.

Tần Vân cười nói.

- Ủ!

Y Tiêu khẽ gật đầu. lại hưởng thụ mỹ cảnh này.

Trên sông ánh trăng sáng, Quảng Lăng Triều một đường chạy chồm, Tần Vân ở bên cạnh, Y Tiêu chỉ cảm thấy đây là trung thu vui vẻ nhất từ sau khi xa cách với phụ thân.

- Ăn bánh trung thu đi.

Tần Vân đưa bánh trung thu đựng trong túi giấy cho Y Tiêu. Y Tiêu quay đầu, mỉm cười cầm lấy một cái bánh ăn.

Tần Vân cũng cầm một cái lên ăn.

Ngắm trăng, thưởng thức Quảng Lăng Triều... ngắm mỹ nhân...

Tần Vân nhìn gò má của Y Tiêu. Trăng tròn và mỹ nhân, cảnh tượng này khắc ghi trong ký ức của hắn. Hắn cảm thấy suốt đời cũng không quên được.

Hai người đều không nói chuyện.

Y Tiêu quay đầu nhìn Tần Vân ngồi bên cạnh, gương mặt cũng mỉm cười.

Mà Tần Vân lúc này cũng nhìn sang.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Giờ khắc này, ánh trăng mờ lung, tiếng sóng đánh rất hiền hòa, dưới ánh trăng chiếu rọi, Y Tiêu như tiên tử trong mộng. Nhìn nữ tử yêu thích trong lòng, Tần Vân Tần Vân kìm lòng không được mà hôn nàng. Tất cả đều không trải qua suy nghĩ gì, đều là phát từ tâm linh, không kiềm lòng mà hôn. Y Tiêu nhìn Tần Vân hôn, nháy mắt cũng mê muội, ngẩn ngơ, không có bất kỳ phản ứng hay là chống cự nào.

Hai người môi chạm môi.

Thật mềm mại...

Tần Vân chỉ cảm thấy như rơi vào làn sương mù, ý nghĩ hoàn toàn trống rỗng, tim đập dồn dập.

Giờ khắc này, tựa như rất ngắn lại rất lâu, mặc dù là người tu hành, cảm ứng với thời gian rất chính xác, nhưng Tần Vân và Y Tiêu cũng không biết thời gian đã qua bao lâu.

Cảnh tượng này chỉ có trăng sáng trên bầu trời chứng kiến!

Chợt ‘Ầm ầm ầm’, tiếng sóng vỗ vang rền hơn cả tiếng sấm. Quảng Lăng Triều rớt cuộc đã đến, sóng thủy triều bỗng chốc vọt lên mười trượng,

ập vào vào nơi cửa vịnh.

Tần Vân và Y Tiêu bị âm vang kinh khủng này thức tỉnh.

Y Tiêu lập tức lùi ra sau, mắt tròn xoe. Nàng trước giờ vẫn bình tĩnh, giờ phút này lại tim đập cực nhanh, có chút hốt hoảng.

Tần Vân cũng chớp mắt một cái, hắc... hắc đã hôn rồi? Làm sao lại hôn rồi? Vừa rồi sao hắc lại bỗng dưng làm chuyện này? Không phải hắc còn đang lo lắng sẽ đường đột giai nhân sao?

- Ta...

Gương mặt Y Tiêu đỏ bừng đến tận lỗ tai, nàng nhìn vàng trắng trên bầu trời rồi vội nói.

- Sắc trời không còn sớm, mau về thôi.

Vù...

Cười mây mù, Y Tiêu bay thẳng đến về hướng Quảng Lăng quận.

- Nàng ấy không tức giận.

Tần Vân vốn hơi hốt hoảng, lúc này mắt lại phát sáng, càng thêm kích động.

- Chờ ta một chút!

Tần Vân lập tức hô lên, cũng cười mây bay theo phía sau.

Y Tiêu và Tần Vân một trước một sau phi hành. Y Tiêu một mực không để ý đến Tần Vân, mãi cho đến khi về tới trạch viện.

- Thời gian không còn sớm, huynh cũng trở về nghỉ ngơi đi.

Y Tiêu nói xong câu này thì bay vào trong tiểu viện của mình.

- Y Tiêu, ngày mai cùng đi ăn cua đi, bây giờ chính mùa cua.

Tần Vân nói.

Y Tiêu lại không trả lời.

Nàng trực tiếp bước vào trong phòng, đóng cửa lại.

Tần Vân đứng ở trên không trung lại hơi khẩn trương:

- Chẳng lẽ hôm nay quá nhanh rồi? Làm cho Y Tiêu sợ?

- Sao lúc đó ta lại...

Tâm tư Tần Vân cũng rồi bời.

- Được, trưa mai đi.

Một giọng nói truyền ra từ trong phòng.

Tần Vân lập tức mắt tỏa sáng, vẻ mặt mừng như điên, bàn tay siết chặt.

- Được, trưa mai!

Tần Vân đáp, ngay lập tức trở về viện của mình.

Trong phòng.

Đèn đã thắp lên, Y Tiêu ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương. Nàng cảm thấy gương mặt mình nóng hôi hổi, trong đầu cũng không ngừng nhớ lại tình cảnh đó, trên khoảng không trên dòng sông, dưới trăng sáng, cười đám mây mù, hai người đã hôn nhau.

- Làm sao ta lại...

Y Tiêu mặt nóng bừng mãi lâu sau mới dần dần bình phục. Nàng nhẹ thở ra, khoe miệng lập tức hơi mỉm cười.

- Thật không nhìn ra, hắc lại cũng dám...

- Cũng tốt, cũng tốt.

Y Tiêu nhìn mình trong gương, tự lẩm bẩm.

Trở lại nơi ở.

Tần Vân rất kích động, cảm thấy máu toàn thân đang dâng trào.

Nằm ở trên giường, hắc không buồn ngủ chút nào! Trong đầu không khống chế được nhớ lại tình cảnh lúc đó.

- Nàng không tức giận, nàng không để bụng, nàng vẫn bằng lòng ngày mai cùng đi ra ngoài...

Tần Vân có ngọc cũng hiểu tâm ý đối phương.

Tần Vân trở mình đứng dậy, ra khỏi phòng.

Bên trong sân.

Hắc vung tay, vù một tiếng, một vò rượu bay ra từ căn phòng gần đó. Tần Vân cầm lấy vò rượu, ngửa đầu uống.

Uống từng hớp, từng hớp rượu, rượu cũng dính ướt xiêm y.

- Thống khoái, thống khoái!

Tần Vân ném vò rượu đã uống sạch đi, bay đến một góc sân.

Hắn lật tay.

Lòng bàn tay xuất hiện một thanh phi kiếm màu bạc. Phi kiếm nhanh chóng biến lớn, dài đến ba thước.

- Đến... đến... đến!

Cơ kích động của Tần Vân không cách nào phát tiết, hắn tùy ý thi triển kiếm pháp. Dưới ánh trăng, kiếm quang lóe lên, như làn khói, như giọt mưa linh động... Trong kiếm quang tràn ngập vui sướng vô tận.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Kiểm Ý Tầng Hai

Kiểm Ý Tầng Hai

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Phụ Thân Của Y Tiêu

Phụ thân nàng là Y Thái Thạch, mặc dù không có thiên phú gì về tu hành, thế nhưng đã khẩu khai Tiên môn, dung nhan cũng không thay đổi nhiều so với hơn mười năm trước.

- Nữ tử bên cạnh là ai?

Y Tiêu ở phía xa chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của nữ tử kia.

- Tại sao lại lại thân thiết với phụ thân ta như vậy?

Y Tiêu đè nén kích động trong lòng, cẩn thận đi theo ở xa xa.

Mà phía bên kia.

- Mặc dù hiện giờ Quảng Lăng không tề nhưng vẫn là đời tháng ba hăng đến, mọi người đều nói tháng ba càng đẹp hơn.

Nữ tử mặc áo tím ôm tay Y Thái Thạch mà nói.

- Tam Nương, không phải ta đã nói với nàng rồi sao, ta sẽ đưa nàng đến từng tòa thành trong khắp thiên hạ, đến Quảng Lăng đã là mùa thu. Nếu không thì tháng ba năm sau chúng ta lại đến?

Y Thái Thạch cười nói. Dung mạo của y thoát nhìn như vừa mới ngoài ba mươi, cũng có dáng vẻ thư sinh, khá tuấn tú, nụ cười ấm áp lòng người. Nữ tử áo tím nhìn, trước kia nàng ta là bị nụ cười này hấp dẫn, trầm luân vào trong đó.

Nữ tử áo tím cười nói:

- Không vội, chờ đi khắp thiên hạ rồi lại nói. Thiên hạ nhiều thành lớn thành nhỏ như vậy, chúng ta còn chưa đi đến một nửa đâu, cứ đi hết rồi nói sau.

- Theo ý nàng.

Y Thái Thạch cười nói.

- Được.

Nữ tử áo tím cũng cười ngọt ngào. Hai người tùy ý bước đi, nhìn cảnh sắc các nơi, thỉnh thoảng cũng sẽ ở chỗ hàng rong ven đường mua ít thức ăn, thấm thoát đã gần trưa.

Mà Y Tiêu một mực cách hai dặm đi theo sau, nàng càng nhìn càng lo lắng nghi hoặc trong lòng:

- Rốt cuộc nữ nhân này là ai? Tại sao phụ thân ta lại thân thiết với nàng như vậy? Là mẫu thân sao? Hay là một nữ nhân khác? Sau khi ta chín tuổi, phụ thân đã không gặp ta nữa, là vì nữ nhân này ư?

Nghĩ đến phụ thân không về gặp nàng một lần, nhưng lại cùng nữ nhân này thân mật như thế. Trong lòng Y Tiêu càng thêm khó chịu.

Đến trưa.

Y Thái Thạch cùng nữ tử mặc áo tím kia cũng trở về nơi ở tạm thời của bọn họ ở Quảng Lăng quận, là một toà trạch viện khá lớn.

Trong trạch viện.

- Quận chúa.

Một giọng nói vang lên bên tai.

Nữ tử áo tím quay đầu lại, nơi góc rẽ hành lang xa xa, một lão già lưng gù đứng đấy, lão già khẽ gật đầu với nữ tử áo tím.

- Ta muốn nói chuyện với Tôn lão.

Nữ tử áo tím nói.

- Được.

Y Thái Thạch bèn đi vào trong nội viện trước.

Nữ tử áo tím thì đi đến bên cạnh lão già lưng gù, hỏi:

- Tôn lão, thế nào?

Lão già lưng gù nhỏ giọng nói:

- Quận chúa, lúc hai người ở bên ngoài có một nữ tử âm thầm theo dõi hai người.

- Theo dõi ta cùng với Thái Thạch?

Nữ tử áo tím mắt lóe lên tia lạnh lùng.

- Là ai muốn đối phó với ta sao?

- Chúng tiểu nhân đã để mắt đến nàng. Hiện giờ nàng ta đang đi đến trạch viện này.

Lão già lưng gù nói. Nhưng bỗng nhiên lão nhướng mày.

- Nữ tử kia đã phi hành vào trong trạch viên, tiến về chỗ của Y Thái Thạch.

- Bảo vệ Thái Thạch cho tốt!

Nữ tử áo tím lập tức ra lệnh.

- Ngài yên tâm, trạch viện này chúng ta vừa bố trí xong trận pháp.

Lão giả lưng gù nói.

- Mọi cử động của nàng ta trong trạch viện này đều ở trong sự khống chế của chúng ta.

- Thái Thạch chẳng qua là một người tu hành phổ thông, cũng không có địa vị gì trong Y thị. Đi xem thử nàng ta có lai lịch gì, vì sao theo dõi Thái Thạch.

Nữ tử áo tím nhăn mày cùng lão giả lưng gù đi vào trong nội viện.

Trong nội viện.

Y Tiêu thi triển Ẩn thân thuật, lặng yên không một tiếng động tiến vào tòa trạch viện này. Lúc bay vào trạch viện, nàng phát hiện phụ thân đã tiến vào nội viện.

Trong nội viện.

Y Thái Thạch vừa muốn đẩy cửa vào thư phòng thì chợt phát hiện một nữ tử ở hành lang bên cạnh.

- Sao?

Y Thái Thạch quay đầu nhìn lại, sắc mặt chợt biến, nữ tử này đôi mắt đã rừng rừng.

- Tiêu Nhi.

Y Thái Thạch khó có thể tin.

- Hàì nhì, sao hàì nhì lại...

- Phụ thân, thì ra phụ thân còn nhận ra hàì nhì.

Y Tiêu nhìn nam tử tuấn tú đáng vẻ thư sinh trước mắt, nước mắt không kìm được mà chảy xuống,

- Đã hơn mười một năm, hơn mười một năm rồi! Phụ thân, người lại nhận tâm không gặp hàì nhì lấy một lần. Có thể cho hàì nhì biết vì sao người nhận tâm như vậy không? Vì sao xưa nay không về gặp hàì nhì? Vì sao?

- Ta, ta...

Y Thái Thạch muốn nói điều gì đó.

Những năm gần đây y cũng âm thầm lưu ý tin tức của nữ nhì, cho nên chỉ cần liếc mắt qua là y đã nhận ra Y Tiêu, bởi vì y sớm đã có được hình ảnh khi đã trưởng thành của Y Tiêu.

- Là ta có lỗi với hàì nhì.

Y Thái Thạch thấp giọng nói.

- Nói cho hàì nhì biết, vì sao?

Mắt Y Tiêu đỏ lên, rơi nước mắt nhìn nam nhân trước mặt. Đây là phụ thân của nàng, người đã từng là thân nhân duy nhất của nàng! Cho dù là bây giờ trong lòng nàng có thêm một Tần Vân thì đối với phụ thân, nàng vẫn khó mà buông bỏ, nàng không hiểu vì sao phụ thân lại vứt bỏ nàng.

- Phụ thân, phụ thân ghét hàì nhì sao?

Y Tiêu hỏi,

- Là cảm thấy hài nhi vương váu, ảnh hưởng đến phụ thân cùng nữ nhân khác song túc song tề?

- Hài nhi người...

Y Thái Thạch giận dữ, nhưng nhìn hài nhi trước mặt rớt nước mắt, áy náy trong lòng làm hắn chỉ thở dài một tiếng.

- Người đừng hỏi nữa, đều là ta không đúng, đều là ta ích kỷ, ta tàn nhẫn. Y Tiêu, người đã trưởng thành rồi, cũng là đệ tử của Thần Tiêu môn, người cũng đã có thể tự chăm sóc cho mình. Sau này chúng ta tốt nhất đừng gặp lại nhau. Người cứ coi như không có người phụ thân này đi!

Đáy lòng Y Tiêu run rẩy, sắc mặt trắng, thân thể lão đảo.

Mặc dù trong lòng này đầy bi phẫn nhưng chung đó là phụ thân nàng. Nàng còn muốn đoàn viên với phụ thân! Cũng đã đợi mười năm, thế mà phụ thân lại nói ‘coi như không có người phụ thân này đi’, còn nói sau này không gặp lại.

- Phụ thân, sao người nhẫn tâm như vậy, rốt cuộc là người ghét bỏ hài nhi ở chỗ nào, đến nỗi không quan tâm đến đứa trẻ này?”

Y Tiêu nhìn Y Thái Thạch.

- Tiêu Nhi, ta không ghét bỏ người.

Y Thái Thạch nhú mày quát.

- Đi đi, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.

Ngay tại cửa viện cách đó không xa, dưới trận pháp che giấu, nữ tử áo tím cùng với lão giả lưng gù đứng nhìn cảnh tượng này trong nội viện.

- Thì ra là nữ nhi của Thái Thạch cùng với ả tiện nhân kia.

Nữ tử áo tím cười lạnh, sâu trong ánh mắt lại tràn đầy băng lãnh.

- Ta còn nhớ rõ nó tên là Y Tiêu, là đệ tử của Thần Tiêu môn. Hừ, đáng vẻ cũng thật xinh đẹp. Tiện nhân kia hẳn là cũng rất xinh đẹp. Khó trách lúc đó có thể dụ dỗ Thái Thạch. Con tiện nhân Y Tiêu này trưởng thành hẳn cũng là thứ đệ tiện chuyên quyến rũ kẻ khác.

- Quận chúa.

Lão giả lưng gù thấp giọng thăm dò.

- Chúng ta đối phó Y Tiêu này thế nào? Đuổi ả ta đi hay là?

- Hừ, đuổi đi, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Nữ tử áo tím cười lạnh, nhìn lão giả lưng gù bên cạnh.

- Tôn lão, mấy năm nay đi du sơn ngoạn thủy với Thái Thạch, người thật cho rằng ta cũng trở nên mềm lòng rồi sao?

Lão giả lưng gù cười nói:

- Trước đó quận chúa đã đồng ý với Y Thái Thạch, vì vậy ta cho rằng chẳng qua là đuổi Y Tiêu này đi mà thôi.

Nữ tử áo tím lạnh nhạt nói:

- Phải, ta đồng ý với chàng, nhưng chàng cũng đã đồng ý với ta, nói rằng sau này không gặp lại nữ nhi của mình nữa, về sau sẽ toàn tâm toàn ý đền bù cho ta. Nhưng bây giờ chàng không tuân thủ hứa hẹn, vậy thì cũng đừng trách ta.

- Vâng.

Lão giả lưng gù bèn đáp.

- Ả tiện nhân kia chạy mất. Vậy thì những khổ đau ta nhận để nữ nhi của ả nếm thử đi.

Nữ tử áo tím khẽ cười.

Lão giả lưng gù ngoan ngoãn nghe. Lão biết rõ, năm đó quận chúa mới mười sáu tuổi, cả trái tim đều trao cho Y Thái Thạch, vô cùng đơn thuần. Nhưng từ khi bị Y Thái Thạch làm tổn thương tận tim gan, tính tình quận chúa đại biến, tuy nhiên thủ đoạn cũng cao minh hơn rất nhiều, làm cho rất nhiều người nguyện đi theo.

- Vù.

Nữ tử áo tím cất bước, đi ra khỏi phạm vi bao phủ của trận pháp.

Phụ tử Y Thái Thạch và Y Tiêu quay đầu nhìn lại, thấy được nữ tử áo tím mặt mỉm cười bước đến. Nàng ta nhìn Y Tiêu mà mỉm cười, như thể nhìn thịt cá trên thớt gỗ.

- Tam Nương, Tam Nương.

Y Thái Thạch lại lo lắng kinh hãi, lập tức nói.

- Nó chẳng qua là trùng hợp đến đây. Người còn không đi mau!

Nói xong y tức giận nhìn Y Tiêu.

- Đã đến thì đừng đi nữa!

Nữ tử áo tím nhẹ giọng cười.

Mà ở một bên khác, tại nơi ở của Y Tiêu.

Tần Vân đi đến ngoài cửa tiểu viện, định gõ cửa.

- Tần công tử, tiểu thư nhà chúng ta còn chưa trở lại.

Một nha hoàn ngoài cửa bèn nói.

- Chưa trở lại? Đã nói là cùng đi ăn trưa mà.

Tần Vân hơi kinh ngạc.

- Tiểu thư nhà người lúc nào vậy?

- Tiểu thư đã ra ngoài hơn một canh giờ rồi ạ.

Nha hoàn đáp lời.

- Lúc này đã giữa trưa rồi, nàng đi đâu?

Tần Vân nghi hoặc.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cứu Ta!

Trong toà trạch viện kia.

Y Tiêu nhìn nữ tử áo tím quý phái trước mắt, nhìn dung mạo của nàng, Y Tiêu không nhận được mà hỏi:

- Người... người là Vũ Phong quận chúa, Chung Ly thị?

- Người lại còn biết ta.

Nữ tử áo tím cười nói.

Y Tiêu rất rõ ràng.

Không châu Chung Ly thị, Côn Lôn châu Y Thị... đây chính là gia tộc ngàn năm ít có trong thiên hạ, được triều đình phong làm vương gia khác họ.

Mà có thể được phong làm Vũ Phong quận chúa, nữ tử áo tím này chính là con gái ruột của vị lão tổ Chung Ly thị kia, cho nên mới có tư cách được xưng quận chúa.

- Rốt cuộc người có quan hệ thế nào với phụ thân ta?

Y Tiêu nhìn Y Thái Thạch rồi lại nhìn nữ tử áo tím trước mặt.

- Người đi mau đi, đừng hỏi nữa.

Y Thái Thạch lo lắng quát lớn.

Vũ Phong quận chúa lại cười:

- Tiểu cô nương, người cứ yên tâm, nữ nhi như người ta không sinh ra được, cũng chỉ có ả tiện nhân mẫu thân người mới có thể sinh ra.

Sắc mặt Y Tiêu lập tức thay đổi.

- Tam Nương.

Y Thái Thạch bên cạnh lập tức nói.

- Nàng để cho Tiêu Nhi đi đi, ta đã đồng ý với nàng về sau không gặp nó nữa, ta sẽ làm. Lần này chỉ là tự nó chạy đến.

- Ta không quan tâm, chàng gặp ả, còn gặp trước mặt ta.

Vũ Phong quận chúa cười nói.

- Động thủ đi, bắt nó cho ta.

- Vâng.

Xung quanh nội viện liên tiếp có âm thanh vang lên.

Ầm... ầm....

Toàn bộ trận pháp xung quanh nội viện bộc phát. Vũ Phong quận chúa du ngoạn thiên hạ, mỗi khi đến chỗ nào thì tất nhiên đều có một bộ trận pháp bố trí, nói về mức độ đề phòng sâm nghiêm, gần như không thua gì quận Chủ phủ.

Vũ Phong quận chúa cũng lùi sang một bên, cười khanh khách nhìn tất cả xảy ra.

- Vù vù vù vù vù...

Xung quanh nội viện, tính cả lão giả lưng gù vào thì có năm người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Bọn họ cùng nhau thao túng trận pháp, thi triển thuật hợp kích! Trong lúc nhất thời, từng sợi dây thừng màu vàng bay múa bên trong nội viện. Trong đó một sợi dây thừng vụt lên, trói Y Thái Thạch lại, Y Thái Thạch không có chút lực phản kháng nào, bị lôi đến bên cạnh Vũ Phong quận chúa.

Sau đó, rất nhiều sợi thừng màu vàng che trời rợp đất mà bao phủ Y Tiêu.

Y Tiêu lật tay một cái.

- Lôi đến!

Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

Liên tiếp năm vệt lôi đình bay ra từ lòng bàn tay, phân chia đánh về năm phe hướng, cũng là năm nơi Y Tiêu mơ hồ cảm nhận được trận pháp vận chuyển. Nàng đã cảm thấy không ổn:

- Trận pháp trong trạch viện này thật là lợi hại, vậy mà ngăn cách được lực lượng thiên địa! Ta chỉ có thể dẫn đạo một phần lực lượng thiên địa trong nội viện này.

Đây chính là lôi pháp chủ tu hiện tại của Y Tiêu, Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôi!

Nhưng uy lực bây giờ của Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôi có uy lực lớn hơn rất nhiều so với trước kia đối phó với Thủy Thần đại yêu, nàng mượn nhờ Giả Nội Đan, đạo phù thi triển ra. Nếu như tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôi đến viên mãn, thì sẽ có tư cách tu hành lôi pháp mạnh nhất của Thần Tiêu môn, Thần Tiêu Lôi Pháp.

- Là Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôi.

- Trận pháp ngũ chuyên.

Năm người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh kia lại rất bình tĩnh.

Bọn họ đều là môn hạ đệ tử ký danh của lão tổ Chung Ly thị, truyền thừa tu hành cũng phi phàm, năm người liên thủ cũng không thua gì Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, chứ đừng nói gì còn có trận pháp liên hợp!

Những sợi dây thừng màu vàng xoay tròn xoay tròn từng vòng. Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lô đánh xuống, những sợi dây thừng lại chủ động đi ngăn cản, chịu đựng hết tất cả uy thế, một số sợi còn muốn bao phủ trôi xuống.

- Sao có thể?

Y Tiêu một tay cầm đạo phù thi triển đạo phù, một tay thi triển lôi pháp.

Cả người nàng như quý mị.

Đáng tiếc, lâm vào trong trận pháp, nàng chỉ có thể ở trong tiểu viện này, không thể bước ra ngoài được một bước! Ở trong phạm vi nhỏ như vậy... những dây thừng màu vàng kia lại hoàn toàn che kín khắp nơi. Y Tiêu vốn là không am hiểu cận chiến.

- Vẫn còn giãy dụa nhỉ.

Vũ Phong quận chúa cười.

- Luận thực lực cũng có thể so sánh với Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Đáng tiếc, lâm vào trong trận pháp, trốn không thoát được.

- Vâng, có giãy dụa nữa cũng sẽ bị bắt mà thôi.

Một lão giả tóc trắng bên cạnh mỉm cười nói.

- Tam Nương, nàng thả nó đi đi.

Y Thái Thạch lên tiếng cầu xin.

- Nể mặt chàng ta cũng không làm gì ả, chẳng qua là chút trừng phạt nho nhỏ.

Vũ Phong quận chúa nhìn Y Thái Thạch,

- Nếu như chàng làm cho ta quá thất vọng, vậy cũng đừng trách ta nhẫn tâm.

Y Thái Thạch vừa gấp vừa bất đắc dĩ.

Lão giả tóc trắng bên cạnh thì cười nói:

- Vũ Phong sư muội, cần ta xuất thủ hay không? Y Tiêu này có thủ đoạn bảo mệnh rất nhiều, có thể là sẽ chống đỡ được.

- Không có việc gì.

Vũ Phong quận chúa cười khẽ.

- Nhìn xem, cũng thật là náo nhiệt mà đúng không? Đúng vậy, nơi đây giao chiến bên ngoài không cảm ứng được. Đại hòa thượng Hải Thịnh của chùa Ngân Phong đang làm khách ở quận chủ phủ, chúng ta đi quận Chủ phủ bái phỏng ông ta trước. Nếu ông ta nhúng tay ngăn cản sẽ không tốt.

- Sư muội yên tâm, nơi đây có rất nhiều trận pháo ngăn cản cảm ứng, tất cả dao động đều bị ngăn cách. Ngay cả ở ngoại viện chúng ta cũng không phát hiện được chút chấn động nào.

Lão gia tóc bạc tự tin nói.

- Như vậy tốt nhất.

Vũ Phong quận chúa gật đầu.

Lúc bọn họ nói chuyện.

Y Tiêu dùng hết thủ đoạn thi triển pháp bảo, nhưng vì lâm vào trong trận pháp, cuối cùng nàng cũng bị một sợi dây thừng trói lại. Vù vù vù, không lâu sau nàng đã bị trói trên một cây cột hành lang.

- Phong cấm pháp lực của nó lại.

Vũ Phong quận chúa ra lệnh.

Y Tiêu giờ phút này cũng biết không xong.

Đối mặt với những sợi thừng màu vàng che trời rợp đất xung quanh, nàng cuối cùng vẫn không thể ngăn cản. Nhưng trước khi bị trói lại, nàng cũng đã lập tức thông qua bảo vật truyền tin mang theo bên người, truyền tin cho Tần Vân:

- Sông Ngọc Đái thành đông, trong một trạch viện, cứu ta!

Vù.

Vừa mới cầu cứu xong, lập tức một luồng pháp lực mãnh liệt thông qua dây thừng màu vàng trực tiếp thi triển thuật phong cấm, phong bế toàn bộ pháp lực của nàng.

Nơi ở của Y Tiêu, bên ngoài nội viện.

Tần Vân vẫn còn ở đây.

- Tại sao còn chưa đến?

Tần Vân có chút lo lắng nghi ngờ.

- Y Tiêu sẽ không vô duyên vô cớ như vậy.

- Tần công tử, ngài chờ chốc lát, có lẽ là tiểu thư có chuyện gây chậm trễ.

Nha hoàn bên cạnh nói.

Tần Vân bỗng nhiên biến sắc, hắt lật tay, trên tay xuất hiện Tuần Thiên Lệnh.

Người tu hành có thực lực đủ cao thường đều có bảo vật truyền tin, giống như Công Dã Bính lúc trước cũng có. Sau khi bước vào Tiên Thiên, Y Tiêu cũng nhận được bảo vật do Thần Tiêu môn ban cho. Tuần Thiên Lệnh của Tần Vân cũng có thể truyền tin. Với quan hệ của hắn và Y Tiêu bây giờ, tất nhiên hai người đã sớm lưu lại ấn ký trong bảo vật truyền tin, có thể tiến hành truyền tin cho nhau.

- Sông Ngọc Đái thành đông, trong một trạch viện, cứu ta!

Bên trong Tuần Thiên Lệnh màu xanh, một ít chữ nhỏ hiện lên.

Tần Vân xem xét, sắc mặt cũng thay đổi.

- Cứu ta?

Y Tiêu đang cầu cứu!

Đang cầu cứu!

- Là ai dám đối phó Y Tiêu!

Mắt Tần Vân đỏ lên. Phi kiếm màu bạc nháy mắt xuất hiện, biến dài ba thước. Tần Vân đạp phi kiếm bay đi.

Vụt!

Trong nháy mắt, một vết sáng xẹt qua thình không, lao thẳng đến thành đông.

Mặc dù thành đông cách thành tây khá xa, nhưng tốc độ Tần Vân quá nhanh, vùn vùn thời gian hít thở một hơi, hắn đã đến sông Ngọc Đái thành đông.

- Ở đâu?

Đạp trên phi kiếm đứng ở giữa không trung, hắn quan sát xung quanh.

Quanh đây là nơi tụ tập của phú thương hào môn tương tự như ở Tiểu Kính hồ. Từng tòa trạch viện ngay ngắn trật tự xếp dọc theo sông Ngọc Đái, người đi đường cũng rất đông, hết thảy đều yên bình tĩnh lặng.

Tần Vân quan sát, căn bản là không thấy có bất cứ chỗ chiến đấu hay đặc thù động tĩnh nào.

Thiên Nhân hợp nhất, cũng không phát hiện được mảy may dao động!

- Đến cùng là ở đâu? Y Tiêu ở đâu?

Tần Vân lo lắng.

- Đúng rồi, tra xét.

Tần Vân nháy mắt kịp phản ứng.

- Phạm vi tinh thần ngoại phóng của ta hiện tại mượn nhờ vào bản mệnh Phi kiếm là có thể đạt đến hai trăm trượng! Cả vùng sông Ngọc Đái này cũng chỉ lớn như thế!

Tần Vân lập tức tiến hành điều tra lần lượt theo từng chỗ một.

Cả vùng sông Ngọc Đái vùn vùn chỉ dài mấy dặm mà thôi.

Cảm ứng của bản mệnh Phi kiếm có thể bao trùm ước chừng hai dặm, chẳng qua là sông Ngọc Đái như một dải lụa dài, Tần Vân phi hành dọc theo sông, điều tra từng chỗ, mất thời gian hít thở ba hơi.

- Sao?

Tần Vân lập tức quay đầu quan sát một tòa trạch viện bên dưới.

- Cảm ứng của ta vậy mà không cách nào thâm thấu vào trạch viện đó! Nhất định là có trận pháp phong cấm!

Những trận pháp lợi hại, tỷ như trận pháp trong quận chủ phủ bình thường cũng có thể ngăn cách cảm ứng.

- Toàn bộ Quảng Lăng quận, ngoại trừ quận Chủ phủ cùng Tần gia ta, lại còn có một chỗ có thể ngăn cách cảm ứng sao? Y Tiêu nhất đang ở trong đó!

Ầm!

Ngay lập tức, Tần Vân thao túng phi kiếm.

Đi đôi theo tiếng vang, bản mệnh Phi kiếm mang theo uy thế kinh khủng giáng xuống từ trên trời, đánh vào tòa trạch viện bên dưới. Bản thân hắn thì theo sát phía sau, đập lên một thanh phi kiếm màu đen mà đáp xuống.

Trong trạch viện này.

Y Tiêu bị trói vào cột hành lang. Vũ Phong quận chúa thì cười nhẹ đi đến. Khi bước đến trước mặt Y Tiêu, nàng ta khẽ nâng cằm Y Tiêu lên:

- Một nữ tử thật là xinh đẹp. Xinh đẹp đến làm cho ta cũng có chút ghen ghét. Á tiện nhân kia hẳn cũng rất xinh đẹp nên mới dụ dỗ được Thái Thạch rời khỏi ta.

Nói xong, nàng ta nhìn Y Thái Thạch ở bên cạnh.

Y Thái Thạch nét mặt phức tạp mà nói:

- Tam Nương, thả Tiêu Nhi đi đi. Chuyện lúc trước của chúng ta không liên quan gì đến Tiêu Nhi.

- Ta không tìm ra ả tiện nhân kia, cơn giận này của ta vẫn chưa được trút ra đây.

Vũ Phong quận chúa nhìn Y Tiêu.

- Mà mẫu thân nợ, nữ nhi trả cũng là điều hiển nhiên.

- Ta muốn cho người nếm thử tất cả đau đớn của ta.

Vũ Phong quận chúa ánh mắt điên cuồng rét lạnh.

- Người xinh đẹp như vậy, người theo đuổi người nhất định là rất nhiều, hoặc là cũng đã có tình nhân rồi phải không?

Y Tiêu nhìn chăm chăm nàng ta.

Mẫu thân...

Lần đầu tiên nàng biết được một chút tin tức về mẫu thân.

- Người nói xem, những kẻ theo đuổi người, thậm chí tình nhân của người, phát hiện người trở nên xấu xí rồi, bọn họ có còn lưu luyến si mê người không?

Vũ Phong quận chúa vung tay lấy ra một con dao, đồng thời nói.

- Sư huynh, chuẩn bị chút phấn độc, đợi lát nữa ta muốn vẩy vào vết thương trên mặt của ả. Ta muốn vết thương của ả vĩnh viễn không thể trị hết!

Nói xong dao đã vạch vào mặt Y Tiêu.

Y Tiêu mắt đỏ rực nhìn chăm chăm vào nàng ta, cũng nhìn sang phụ thân Y Tiêu ở bên cạnh.

- Tam Nương.

Y Thái Thạch xông lại muốn ngăn cản.

Vũ Phong quận chúa vung tay lên.

Vù.

Y Thái Thạch lập tức bị cuốn ra, ngã sấp xuống đằng xa. Hắn ngẩng đầu nhìn, lại có dây thừng màu vàng bay ra trời hắt lại. Y Thái Thạch nhìn Vũ Phong quận chúa rách mặt nữ nhi của mình, đau lòng bi phẫn hô lên:

- Tam Nương, Tiêu Nhi vô tội.

- Do đó ta chỉ mới làm cho ả trở nên xấu xí mà thôi.

Vũ Phong quận chúa hạ dao xuống, gương mặt Y Tiêu lập tức máu me đầm đìa. Nàng lại không kêu một tiếng, chỉ nhìn Y Thái Thạch ở phía xa.

Phụ thân thật làm cho nàng thất vọng.

- Ta biến dạng rồi, Tần Vân sẽ còn thích ta ư?

Giờ phút này, Y Tiêu lòng cũng rất rối loạn. Nàng lại nhìn phụ thân ở phía xa, nỗi thất vọng, hỗn loạn trong lòng làm nàng không rơi giọt nước mắt nào.

- Khóc, khóc đi. Mỹ nhân nứt nở làm người ta đau lòng, nhưng người sau này cũng không còn là mỹ nhân nữa.

Vũ Phong quận chúa lại hạ một dao rạch xuống gương mặt của Y Tiêu.

- Chút vết thương ngoài da này, thủ đoạn của người tu hành rất dễ dàng khôi phục lại. Nhưng một vài loại phấn độc đặc thù hiểm thấy thấm vào, vết thương sẽ trở nên xấu xí dữ tợn, muốn trị khỏi rất khó. Đúng rồi, lão tổ Y thị các người thủ đoạn thông thiên. Nếu lão ta chịu trả giá đắt thì hẳn có thể thể trị hết. Nhưng người chỉ là một tiểu bối của Y Thị, lão tổ tông sẽ phí sức lớn như vậy cứu người sao?

Nói xong, Vũ Phong quận chúa buông con dao nhỏ máu xuống, dặn dò kẻ dưới:

- Đưa ả vào phòng của ta, chẳng những mặt của nó, những nơi khác trên người ả ta cũng muốn rạch ra vết thương, làm cho ả toàn thân xấu xí! Sau đó lại rải phấn độc lên... Nhìn xem những tên trẻ tuổi kia còn theo đuổi người hay không? Mùi vị bị vứt bỏ, người cũng nên ném thử!

- Nhanh, đưa ả vào trong phòng ta! Ta muốn lột sạch quần áo của ả, rạch đầy vết thương lên.

Ánh mắt Vũ Phong quận chúa đầy điên cuồng,

- Ta rất nhân từ, cũng không để cho nam nhân lột quần áo của người, không hủy trong sạch của người, ta đối với người tốt biết bao nhiêu.

Ngay lập tức có người tu hành cười lạnh tiến lên, bắt lấy Y Tiêu, muốn áp giải nàng vào trong phòng.

Bỗng nhiên!

- Không xong!

Năm người tu hành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh khổng chế trận pháp đều biến sắc.

- Âm!!!!

Một luồng uy thế kinh khủng giáng lâm.

Uy năng trận pháp bộc phát ra từng tầng từng lớp ngăn cản, nhưng mà dưới cỗ uy thế này, chúng lại dễ dàng bị phá tan. Một thanh phi kiếm kinh khủng xông đến phá nát tất cả. Mà trên bầu trời, Tần Vân đang từ từ hạ xuống từ không trung.

Lúc phá vỡ trận pháp, hắn cũng đã cảm ứng được hết thủy tình cảnh bên tòa trạch viện này, nhìn thấy cả Y Tiêu với vết thương đầm máu khắp trên mặt.

- Y Tiêu!

Đôi mắt Tần Vân lập tức đỏ rực.

Âm!

Bản mệnh Phi kiếm lập tức hoàn toàn bộc phát. Âm một tiếng, người tu hành đang áp giải Y Tiêu kia nháy mắt nổ tung thành bột phấn.

- Không tốt, mau lùi lại!

Lão già tóc bạc lập tức kéo Vũ Phong quận chúa, hộ thuẫn tầng tầng lớp lớp như vảy cá cản phía trước nhưng vẫn bị phi kiếm đang tàn sát tứ phương kia nghiền áp phải lùi về phía sau vài trượng.

Vù.

Tần Vân đã lao xuống từ trong trung, lập tức ôm lấy Y Tiêu.

- Tần Vân, huynh đã đến.

Y Tiêu nhìn Tần Vân.

- Y Tiêu, ta đến rồi!

Mắt Tần Vân không khỏi đỏ lên, có lệ trong tròng mắt.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Lửa Giận Ngút Trời

Tần Vân trong lòng đang phát run, tự trách mình đến muộn như vậy. Hắn vừa thi triển ‘Cam lâm thuật’, vừa ôm Y Tiêu, đồng thời chân nguyên tiến vào trong cơ thể Y Tiêu, bài trừ phong cấm trong cơ thể nàng.

Xoạt.

Sức mạnh sinh mệnh mà ‘Cam lâm thuật’ ngưng tụ ra truyền đến gương mặt của Y Tiêu, hòa vào trong da thịt, làm cho những vết thương đang chảy máu đầm đìa trên gương mặt nàng khép lại một phần. Những vết thương này đã lập tức được Tần Vân làm sạch, chẳng qua là vết thương vẫn trông rất dữ tợn, Vũ Phong quận chúa ra tay quá độc ác!

Y Tiêu yên lặng nhìn Tần Vân làm những điều này, nhìn thấy lo lắng đau lòng trong mắt Tần Vân, nàng lại cảm thấy lòng mình ấm áp.

- Có phải là xấu lắm không?

Y Tiêu nhìn Tần Vân mà hỏi.

- Không xấu. Thi triển ‘Cam lâm thuật’ mỗi ngày, vài ngày sẽ khỏi.

Tần Vân nhẹ nhàng nói.

- Y Tiêu, nàng đợi ở đây một lát, bây giờ ta sẽ đi đòi lại công bằng cho nàng!

Bên kia.

Lão giả tóc bạc đã sớm kéo lấy Vũ Phong quận chúa mà lùi lại phía xa. Dây thừng màu vàng cũng kéo Y Thái Thạch đến bên cạnh Vũ Phong quận chúa.

- Vũ Phong sư muội, hửn là người tu hành đệ nhất ở Quảng Lăng quận, Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ Tần Vân!

Lão giả tóc bạc sắc mặt vô cùng trịnh trọng.

- Ta biết hửn, một kiếm tiên tán tu thiên tài?

Vũ Phong quận chúa nhìn Tần Vân ở xa xa đang thi triển ‘Cam lâm thuật’, không khỏi liếc nhìn Y Thái Thạch bên cạnh.

- Không hổ là nữ nhi của ả tiện nhân kia, thật đúng là biết dụ dỗ nam nhân. Chẳng qua cũng thật không có mắt. Ta còn cho rằng ả sẽ dụ dỗ đại đệ tử Thần Tiêu môn, chương môn nhân tương lai của Thần Tiêu môn. Ai ngờ lại dụ dỗ một tán tu không môn không phái, không chỗ dựa.

- Tam Nương, Tiêu Nhi vô tội, nàng dừng tay ở đây đi.

Y Thái Thạch bèn nói.

- Dừng tay?

Vũ Phong quận chúa cười nhạt.

Mà lúc này Tần Vân đang nhẹ nhàng nói với Y Tiêu:

- Y Tiêu, nàng đợi ở đây một lát, bây giờ ta sẽ đi đòi lại công bằng cho nàng!

- Hửn muốn ra tay.

- Cẩn thận.

Đám thủ hạ hộ vệ của Vũ Phong quận chúa đều căng thẳng.

Tần Vân quay đầu nhìn đám người này, ánh mắt rơi vào trên nữ tử áo tím đứng sau lão già tóc bạc. Trong tay nữ tử áo tím kia còn cầm con dao đang nhỏ máu, vết máu trên dao càng làm Tần Vân thêm phần nộ. Nếu hấn đến chậm thêm một chút nữa, bọn chúng sẽ làm gì với Y Tiêu? Hấn thật không dám nghĩ.

- Tần Vân, đó là Vũ Phong quận chúa, là tiểu nữ tử của lão tổ Chung Ly thị.

Y Tiêu lo lắng nói.

- Người phải tỉnh táo lại một chút.

Nàng không muốn Tần Vân vì mình mà chọc vào phiền toái lớn.

- Tần đạo hữu!

Lão già tóc bạc cũng mặt đầy nụ cười, nói:

- Chuyện này xem như bỏ qua được chứ? Y Tiêu cô nương chỉ là chịu chút khổ da thịt, rất nhanh sẽ khỏi. Mà đây lại là chuyện của Chung Ly thị, Tần đạo hữu đừng xen vào.

- Vừa rồi các người còn muốn áp giải Y Tiêu đi nơi nào? Nếu như ta không đến, Y Tiêu e rằng còn gặp chuyện tàn nhẫn hơn bây giờ nhiều.

Tần Vân lạnh lùng nói.

- Không thể dừng tay sao?

Lão già tóc bạc nhíu mày.

- Tần Vân, người muốn đối nghịch với Chung Ly thị sao?

- Dừng tay? Ha ha ha... Động thủ xong thì muốn đi, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy!

Tần Vân trong mắt có sát cơ lạnh thấu xương,

- Ta không quan tâm Chung Ly thị gì đó, hôm nay các người đừng hòng thoát kẻ nào!

- Ầm!

Thanh phi kiếm màu bạc lơ lửng trước người kia đột nhiên vang rền, nháy mắt hóa thành kiếm hồng chói mắt, mang theo lôi âm mãnh liệt cuộn cuộn mà giết thẳng đến.

- Bảo hộ quận chúa!

Năm hộ vệ Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đều thao túng trận pháp, từng sợi thừng vàng che trời rợp đất bao phủ đến. Bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân không thèm để ý đến những sợi thừng kia, mặc cho nó đánh đến trước mặt Tần Vân.

Ầm ầm ầm!

Trước người Tần Vân, một thanh phi kiếm màu đen lập tức thi triển ra Chu Thiên Kiếm Quang, hình thành màn sáng, ngăn cản hết thảy.

Mà Bản mệnh Phi kiếm thì lấy thế đến như nghiền bẻ lá khô xông về phía trước, mọi dây thừng muốn ngăn cản đều bị trực tiếp đánh bay, trận pháp bị cũng bị xé toạc.

- Phong cấm ngữ chuyên, tỏa!

Năm tên hộ vệ lo lắng cải biến trận pháp. Trạch viện Vũ Phong quận chúa ở tạm lại có rất nhiều trận pháp, có công kích, phòng thủ, che giấu khí tức các loại.

Trong lúc nhất thời, ánh sáng ngũ sắc xoay tròn xung quanh, che chở lão già tóc bạc. Vũ Phong quận chúa, Y Thái Thạch cùng với năm người thao túng trận pháp kia.

- Đại trận phong cấm ngũ chuyển này có lực phòng hộ cực mạnh, tự vệ tuyệt đối...

Lão già tóc bạc còn chưa nói xong thì.

Ầmmmmmmmm!!!

Bản mệnh Phi kiếm đâm tới trận pháp, ánh sáng ngũ sắc răng rắc rung động, xuất hiện thật nhiều vết rách.

- Quận chúa, kẻ địch quá mạnh! Không ngăn được mấy lần nữa đâu.

Năm tên hộ vệ đều vô cùng hoảng sợ.

- Cái gì? Đây chính là trận pháp mà phụ thân ban thưởng cho ta.

Vũ Phong quận chúa lập tức nói.

- Ầm!

Bản mệnh Phi kiếm mang theo uy thế hung mãnh vô cùng, lần nữa tấn công vào màn sáng ngũ sắc, làm cho màn sáng ngũ sắc vang lên tiếng răng rắc, vết rách lại nhiều thêm gấp mấy lần. Những vật dụng bố trí trận pháp xung quanh trong trạch viện cũng bắt đầu rung động.

- Tần Vân.

Y Tiêu thấy thế thì lo lắng, nàng nói.

- Nàng ta chung quy là Vũ Phong quận chúa, là nữ nhi của lão tổ tông Chung Ly thị.

- Á có hạ thủ lưu tình với nàng sao?

Giọng nói của Tần Vân vang lên.

Ầmmmmmm!!!

Bản mệnh Phi kiếm lần thứ ba đánh vào màn sáng ngũ sắc, rốt cuộc làm nó vỡ vụn hoàn toàn. Mấy vật bố trí trận pháp trong trạch viện cũng lung lay rung động, một vài món còn bị chấn động đến văng ra một bên. Trận pháp bị phá, những sợi dây thừng vàng cũng từng cái một co lại. Năm tên hộ vệ Tiên Thiên Hư Đan Cảnh sắc mặt tái nhợt, lòng thấp thỏm lo âu.

Mượn nhờ trận pháp liên thủ mà còn bị nghiền ép như vậy. Không có trận pháp? Bọn họ ắt bị tàn sát hết!

Chênh lệch quá lớn!

- Tần Vân, người quá phận rồi!

Lão giả tóc bạc quát, vung tay lên, một cái vòng kim loại bay ra, phát ra từng vòng nước xoáy trời buộc, chụp về phi kiếm của Tần Vân.

Lão lại vung tay lên, hộ thuẫn tầng tầng lớp lớp như vảy cá kia cũng bay ra.

Lão giả tóc bạc trong tay còn nắm một đạo phù, nháy mắt đạo phù không lửa mà tự cháy.

- Lôi hỏa hàng!

Lão già tóc bạc không ra tay thì thôi, vừa ra tay tất nhiên là toàn lực. Đối mặt với một Tuần Thiên sứ, lão làm sao dám giữ lại? Tuy lão là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh nhưng vẫn mãi không được Tuần Thiên minh mời đảm đương Tuần Thiên sứ, mà Tần Vân lại là Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ.

Ầm...ầm...ầm...

Lôi điện hỏa diễm hạ xuống từ bầu trời. Chu Thiêm Kiếm Quang phía dưới cũng phóng đại, trực tiếp ngăn cản lại những lôi hỏa kia. Lôi hỏa không cách nào thâm thấu vào trong Chu Thiêm Kiếm Quang.

- Chỉ có chút thủ đoạn này sao?

Giọng nói của Tần Vân lại vang lên.

Ầmmm...

Vòng kim loại bay ngược ra!

Hộ thuẫn tầng tầng lớp lớp như vảy cá kia cũng bị bản mệnh Phi kiếm tấn công đến lung lay sắp đổ.

- Các người nhanh lên, chỉ cần chạy trốn đến quận chủ phủ là an toàn. Hãn không dám tiến đánh quận chủ phủ. Ta lại kéo chân hãn một lúc.

Lão già tóc bạc biến sắc, lập tức thúc giục.

Vũ Phong quận chúa nhìn ra, sư huynh của nàng ta tựa hồ cũng không phải đối thủ. Nàng ta có chút hốt hoảng, nắm lấy cổ tay Y Thái Thạch bên cạnh muốn phi hành chạy trốn. Năm tên hộ vệ Tiên Thiên Hư Đan Cảnh cũng dự định cùng nhau đi theo bảo hộ.

- Vũ!

Tần Vân thấy thế thì vung tay lên, một phi kiếm màu tím nháy mắt phóng lên tận trời, lơ lửng ở khoảng không trên tòa trạch viện.

- Ta không cho các người đi, các người đừng hòng kẻ nào trốn thoát được!

Tần Vân nói.

Vũ Phong quận chúa và năm tên hộ vệ Tiên Thiên Hư Đan Cảnh nhìn thanh phi kiếm màu tím lơ lửng trên không trung kia, không ai dám chạy trốn.

- Sư huynh, huynh không ngăn được hắn sao? Huynh, huynh bước vào Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đã mấy chục năm.

Vũ Phong quận chúa thấp giọng nói.

- Tu hành cũng không phải nhìn vào số tuổi. Hắn đã là Tuần Thiên sứ, ta không phải.

Lão giả tóc bạc nói. Nếu là Tuần Thiên sứ, lão còn mãi đi theo làm một tên hộ vệ cho quận chúa làm gì?

- Cũng không phải kêu huynh đánh bại hắn, bảo vệ chúng ta chạy thoát cũng không được?

Vũ Phong quận chúa cũng hốt hoảng.

- Ầm!

Hộ thuẫn kia rốt cục bị đánh bay ra. Lão giả tóc bạc nắm phát trần, vung phát trần lên, lượng lớn sợi tơ vọt dài ra bảo vệ xung quanh. Lão hô lên:

- Vũ Phong sư muội, mau cầu cứu Hải Thịnh đại sư! Mấy trăm dặm xung quanh đây, chỉ có Hải Thịnh đại sư có thể ngăn được hắn.

- Được, được.

Vũ Phong quận chúa vừa thông qua bảo vật truyền tin cầu cứu Hải Thịnh đại sư, vừa cao giọng quát lên:

- Tần Vân, người thật muốn địch với Chung Ly thị ta sao?

- Hậu quả khi là địch với Chung Ly thị, người nghĩ đến chứ? Người đánh vào, e là người nhà người cũng bị liên lụy.

Vũ Phong quận chúa không cáo cách nào khác, nàng ta vừa cầu cứu vừa bắt đầu uy hiếp.

Tần Vân trong mắt lóe cái nhìn hung hãn.

Rầm rầm rầm!!!

Bản mệnh Phi kiếm trong thời gian cực ngắn tấn công vào những sợi tơ trên phất trần kia ba lần. Đến lần thứ ba, phụt! Sợi tơ của phất trần pháp bảo trực tiếp đứt đoạn!

- Ta không ngăn được nữa!

Lão giả tóc bạc sắc mặt đại biến hô lên, tơ phất trần liên tiếp đứt, những sợi tơ khác lão thao túng gian nan lắm mới ngăn cản được, chỉ có thể chống đỡ thêm một lát.

- Người không được động vào quận chúa, không được động vào quận chúa!

Lão giả lưng gù Tôn lão trong năm tên hộ vệ Tiên Thiên Hư Đan Cảnh cũng quát lên.

- Ai tới cứu ta? Ai tới cứu ta?

Vũ Phong quận chúa cũng rất hoảng loạn. Nàng ta vốn cho rằng một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ mà thôi, sư huynh bảo vệ nàng trốn thoát là không thành vấn đề. Nhưng Tần Vân này lại quá mạnh! Sư huynh chỉ chốc lát đã không đỡ nổi nữa, thậm chí trốn không thoát được.

- Hẳn không dám đụng đến ta, không dám đụng đến ta!

Vũ Phong quận chúa yên lặng tự an ủi mình.

Nhưng khi nàng ta nhìn về phía đối diện, nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của người thanh niên đang đứng trước mặt Y Tiêu, nàng ta không có chút lòng tin nào.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tiên Phàm Khác Biệt

Tại quận Chủ phủ.

Đại hòa thượng Hải Thịnh đang trò chuyện về một bộ chữ với Tổng quận chủ.

- Đại sư, chữ này của ngài càng có ý vị, giống như sóng lớn vỗ bờ, quái thạch gập ghềnh.

Tổng quận chủ lắc đầu tán thưởng không thôi.

- Quá tốt, quá tốt. Chẳng qua là ta cảm thấy cái chữ ‘quái thạch’ này nhìn sơ qua thì vô cùng đẹp, biên giới đầu bút lông cũng có cảm giác như sóng lớn, nhưng chỉnh thể... vẫn là thiếu chút tự do phóng khoáng.

- Phải phải phải.

Đại hòa thượng Hải Thịnh gật đầu.

- Ta cũng cảm thấy còn thiếu một chút. Thể chữ ‘quái thạch’ này của ta viết đã nhiều năm, luôn cảm thấy chưa đại thành, khéo léo quá thường, cảm giác tự nhiên lại chưa đủ! Đơn độc một chữ ta cảm thấy rất hoàn mỹ, nhưng đặt cùng chung một chỗ lại thiếu chút cảm giác. Chính ta cũng không biết nên thay đổi thể nào. Tổng lão đệ, đệ chính là đại gia thư pháp đương thời, đề điểm cho ta chút đi?

- Ha ha, tạo nghệ thư pháp này của đại sư đã không thua kém gì ta.

Tổng quận chủ vuốt râu cười nói.

- Về phần biện pháp, trước đó đại sư cũng đã hỏi ta nhiều lần, ta cũng đã nói ra vài biện pháp.

- Nhưng chúng đều vô dụng.

Đại hòa thượng Hải Thịnh nói.

- Trước kia ta ra bờ biển nhìn sóng biển đánh vào bờ đá nhấp nhô, nhìn trọn cả ba năm, vô ích!

Tổng quận chủ khẽ gật đầu:

- Có lẽ đến lúc này thì cần là đốn ngộ.

- Đốn ngộ đốn ngộ, lúc nào mới có thể đốn ngộ được đây.

Đại hòa thượng Hải Thịnh bất đắc dĩ thở dài.

- Ầm!

Nơi xa, lúc Tần Vân thi triển phi kiếm tấn công vào trận pháp trong trạch viện, mặc dù khoảng cách tương đối xa, nhưng dao động kinh khủng này lại truyền đến tận quận Chủ phủ, phàm nhân không cảm nhận được nhưng đại hòa thượng Hải Thịnh lại là lập tức nhận ra.

- Sao?

Đại hòa thượng Hải Thịnh nhướng mày trắng, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

- Quận Chủ đại nhân, quận chủ đại nhân.

Một nam tử trung niên xông đến, hốt hoảng nói.

- Trong nội thành có cao thủ lợi hại giao chiến.

- Vội cái gì, đại sư ở đây, Tần công tử cũng ở đây, thành Quảng Lăng không loạn được.

Tổng quận chủ lạnh nhạt nói.

Nam tử trung niên nghe thấy thế thì gật đầu. Hắn cũng là đương nhiệm thống lĩnh thân vệ của Tổng quận chủ.

Đại hòa thượng Hải Thịnh cau mày nói:

- Chiến đấu cách nơi này chừng tám dặm, uy lực khá lớn, để phòng tránh ảnh hưởng đến dân chúng vô tội, ta đi nhìn xem thử trước.

- Đại sư, Tổng mỗ cũng đi, dù sao ta cũng là quan phụ mẫu của nơi này.

Tổng quận chủ nói.

Nam tử trung niên bên cạnh cũng nói theo:

- Ta bảo vệ quận chủ.

Mặc dù nam tử trung niên cũng là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, nhưng điển tịch tu hành quá kém, ngay cả ‘Phi hành thuật’ cũng không thi triển ra được, hắn không biết bay!

- Được.

Đại hòa thượng Hải Thịnh gật đầu.

Vù.

Mây mù ngưng tụ lại, nâng đại hòa thượng Hải Thịnh, Tổng quận chủ và thống lĩnh thân vệ cùng nhau bay ra khỏi quận chủ phủ, cấp tốc bay về hướng xảy ra chiến đấu.

Tốc độ phi hành rất nhanh.

- Cầu cứu?

Đại hòa thượng Hải Thịnh nhận được thư cầu cứu của Vũ Phong quận chúa. Trước kia Vũ Phong quận chúa đến quận Chủ phủ, nhìn thấy đại hòa thượng Hải Thịnh chùa Ngân Phong vẫn có chút khách sáo.

Dưới tình huống bình thường, Vũ Phong quận chúa cũng không muốn là địch với một Tuần Thiên sứ.

Đại hòa thượng Hải Thịnh chính là một vị Tuần Thiên sứ!

- Đây là nơi ở của Vũ Phong quận chúa, quận chúa gặp nguy hiểm.

Tổng quận chủ quan sát tòa trạch viện bên dưới, không khỏi hoảng hốt.

Đám mây của bọn họ chỉ cách bên dưới bảy tám chục trượng, cho nên có thể nhìn thấy cảnh tượng trong trạch viện. Một tòa trạch viện tốt đẹp bây giờ rất nhiều nơi đều hóa thành phế tích, một thanh phi kiếm lơ lửng giữa bầu trời, còn có một thanh phi kiếm đang tấn công đám người Vũ Phong quận chúa.

- Tần công tử?

Tổng quận chủ kinh ngạc.

- Tại sao hắn lại ra tay với Vũ Phong quận chúa?

- Tần đạo hữu, xin hãy dừng tay!

Đại hòa thượng Hải Thịnh mở miệng, âm thanh truyền đến trạch viện bên dưới.

Trong trạch viện.

Đám người Vũ Phong quận chúa đang hoảng sợ lo lắng.

- Tần đạo hữu, xin hãy dừng tay.

Âm thanh phía trên truyền đến.

Tần Vân quả thật là dừng tay, ngẩng đầu nhìn đám người đại hòa thượng Hải Thịnh. Tổng quận chủ đang bay xuống.

Tổng quận chủ còn nói:

- Tần công tử, các người có phải là có hiểu lầm...

Đúng lúc này, Tổng quận chủ nhìn thấy Y Tiêu đang đứng sau lưng Tần Vân, và cả vết thương ghê rợn trên gương mặt nàng. Hắn ta lập tức hiểu rõ:

- Có việc gì có thể ngồi xuống nói chuyện mà.

- Không nói được nữa.

Tần Vân lạnh lùng nhìn đại hòa thượng Hải Thịnh.

- Hải Thịnh đại sư, ngài muốn ngăn ta sao?

- Tần đạo hữu, chuyện của người ta vốn không tiện nhúng tay. Nhưng vị này chung quy cũng là quận chúa, có cái gì cứ ngồi xuống nói chuyện đã, được không?

Đại hòa thượng Hải Thịnh nói.

- Đại sư, ta và ngài vốn là hảo hữu, nhưng mà chuyện ngày hôm nay ta không thể nể mặt ngài được.

Tần Vân nói ra.

Hai người quả thật là hảo hữu.

Đại hòa thượng Hải Thịnh là chủ trì chùa Ngân Phong ở quận Trấn Sơn, đồng thời cũng là một Tuần Thiên sứ! Mà Tần Vân là Tuần Thiên sứ của quận Quảng Lăng. Hai quận tiếp giáp nhau, khoảng cách gần như vậy, quan hệ của Tần Vân và đại hòa thượng Hải Thịnh tất nhiên so ra càng thêm thân cận hơn những Tuần Thiên sứ khác. Bởi vì bọn họ cùng nhau trông coi, gặp phải yêu ma hay phiền phức gì, Tuần Thiên sứ gần nhau cũng sẽ liên thủ hỗ trợ.

- Đi mau.

Bọn người lão già tóc bạc, Vũ Phong quận chúa lại lén lút muốn chạy đến phía bên kia của đại hòa thượng Hải Thịnh.

Vụt.

Phi kiếm màu tím lóe lên, cản trước mặt họ.

- Các người tốt nhất đừng lộn xộn.

Tần Vân lạnh lùng liếc nhìn bọn họ.

Đại hòa thượng Hải Thịnh nhìn Y Tiêu sau lưng Tần Vân, nhìn những vết thương ghê rợn trên mặt nàng, không khỏi cười khổ nói:

- Tần đạo hữu, ta biết ngươi lòng có lửa giận, nhưng ta không đồng ý ngươi làm như vậy. Nếu đã thế, ta ra một chiêu, nếu cậu có thể phá giải, chuyện này ta mặc kệ.

- Được. Ta trước đó đã muốn luận bàn một lần với đại sư, nhưng đại sư vẫn không muốn.

Tần Vân nói.

- Chém chém giết giết có gì tốt. Tần đạo hữu, cẩn thận.

Đại hòa thượng Hải Thịnh nói xong thì vung bàn tay phải lên.

Vù vù.

Bàn tay của lão ửng lên màu vàng, một chưởng vỗ đến, một kim thủ ấn to lớn hơi mờ bay ra, thậm chí xung quanh có có tiếng ngân xướng của nhà phật vang lên.

- Phá.

Tần Vân vung tay lên, bản mệnh Phi kiếm bay ra, mơ hồ như một bóng kiếm hình thành từ lượng lớn giọt nước. Uy thế nhìn như phổ thông nhưng lại ngang nhiên va chạm với vào kim thủ ấn. Bên trên kim thủ ấn lập tức ken kết rung động, xuất hiện hàng loạt vết rách, sau đó thì âm âm vờ vụn. Phi kiếm màu bạc tức thì hiện ra chân thân, dừng lại giữ không trung.

- Cái gì? Hẳn lại còn mạnh hơn lúc đối phó với Hắc Yêu Vương nhiều?

Đại hòa thượng Hải Thịnh giật mình. Mặc dù đây không coi là chiêu số liều mạng gì, nhưng lão cũng đã ra bảy thành thực lực, không ngờ lại chính diện bị phá tan.

Đại hòa thượng Hải Thịnh chấp tay trước ngực:

- Phi kiếm thuật của Tần đạo hữu ta quả thật không bằng, việc này ta mặc kệ.

- Đại sư, sao ngài có thể mặc kệ?

Vũ Phong quận chúa vội vàng nói.

- Ngài trở mắt nhìn hãn hành hung ở đây?

- Ta bất lực.

Đại hòa thượng Hải Thịnh đáp xuống một bên, Tổng quận chủ muốn nói cái gì lại không lên tiếng. Không thấy ngay cả Hải Thịnh đại sư cũng không ngăn được hay sao.

- Đại sư, trưởng pháp Hàng Ma của ngài mới nổi danh nhất, lại có thần thông Phật môn Thần Túc Thông, dẫn chúng ta trốn đi là dễ như trở bàn tay.

Vũ Phong quận chúa lập tức nói.

Đại hòa thượng Hải Thịnh giống như cười mà không cười, không lên tiếng.

- Vũ Phong sư muội.

Lão giả tóc bạc bên cạnh thấp giọng nói.

- Muội còn không nhìn ra sao? Hải Thịnh đại sư là đứng về phía Tần Vân, đều là người tu hành Giang chân, còn hảo hữu kia kia!

- Ầm! Ầm! Ầm!

Tần Vân lạnh lùng, lại điều khiển phi kiếm tấn công đến.

Lão giả tóc bạc thi triển phát trần, gắng sức chống đỡ thêm một lúc.

- Các người, một đám các người, những chuyện xảy ra ngày hôm nay, Tuần Thiên minh sẽ biết! Phụ thân ta cũng sẽ biết!

Vũ Phong quận chúa ánh mắt điên cuồng.

- Tần Vân, người dám đụng đến ta, chẳng lẽ không sợ phụ thân ta tức giận hay sao?

Đại hòa thượng Hải Thịnh khẽ lắc đầu:

- Ngu xuẩn.

- Tức giận?

Tần Vân cười nhạo nói.

- Vũ Phong quận chúa, ta biết Chung Ly thị của các người là đại gia tộc ngàn năm. Lão tổ Chung Ly thị càng là tiên nhân tu hành đến Nguyên Thần Cảnh! Nhưng tiên nhân thì thế nào? Chẳng lẽ người không biết... thiên có thiên quy! Tiên nhân cũng có tam tai cửu nạn!

Vũ Phong quận chúa nét mặt cứng đờ.

- Thế nào, người cho rằng ta không biết?

Tần Vân cười lạnh.

- Ta là tán tu, ta vừa trở thành Tuần Thiên sứ không bao lâu, nhưng vẫn hiểu quy củ.

- Trong thiên hạ, đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh nhiều như vậy, làm hại các nơi. Các tiên nhân Nguyên Thần cũng không dám nhúng tay, vì sao?

Tần Vân cười lạnh.

- Tiên phạm khác biệt! Tiên nhân thì đừng nhúng tay chuyện thế gian! Nhúng tay càng nhiều, nhân quả càng nặng, nghiệp lực càng mạnh. Tiên nhân Nguyên Thần tuy đều trường sinh bất lão nhưng cũng có tam tai cửu nạn, không kháng nổi sẽ bỏ mình.

- Hồng trần có độc! Thiên quy vô tình, ngay cả ngàn vạn phàm nhân chết đi, tiên nhân cũng không nhúng tay vào! Ngay cả một vài cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh chết, tiên nhân Nguyên Thần cũng không dễ dàng xuất thủ. Huống chi chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này của người?

Ba tầng cảnh giới lớn của tu hành.

Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nguyên Thần!

Tiên nhân Nguyên Thần đã sớm là truyền thuyết. Tần Vân cứ nghĩ thiên hạ chắc đã không còn tiên nhân rồi. Nhưng sau khi thành Tuần Thiên sứ, hắn mới biết được bộ mặt thật của thế giới này! Hiểu rõ những đại gia tộc ngàn năm kia, triều đình, Thánh địa Đạo gia, Thánh địa Phật môn, Thiên Yêu cung, yêu ma giới, rất nhiều thế lực đều có tiên nhân, ma thần Nguyên Thần Cảnh tọa trấn.

Tiên nhân giao chiến với ma thần thì thôi.

Nhưng bọn họ sẽ không dám tùy tiện ra tay với một phàm nhân. Phàm nhân trên người có nhân quả càng lớn, bọn họ càng không dám ra tay. Kể giống như Tần Vân, giết Thủy Viên đại yêu, làm cho mấy trăm vạn con dân quận Quảng Lăng cảm kích, còn thờ phụng cả bài vị trường sinh cầu phúc cảm ân Tần Vân. Nhân quả trên người Tần Vân cũng không phải nặng bình thường! Tiên nhân dám can đảm ra tay, e rằng tam tai cứu nạn bọn họ ngày ngày lo sợ sẽ lập tức bộc phát, càng kinh khủng hơn, trực tiếp bỏ mình cũng không chừng.

Dưới sự vận chuyển của thiên đạo.

Những người tu hành như Tần Vân cũng được nhận định là phàm nhân. Thành tựu Nguyên Thần trường sinh bất lão mới là tiên, là ma, là thần!

Hậu Thiên Cảnh, Tiên Thiên Cảnh vẫn đều chỉ là phàm nhân!

- Ta, đệ tử của phụ thân ta đông đảo...

Vũ Phong quận chúa còn muốn nói.

- Đừng nói nhảm nữa, còn có chiêu số gì cứ thử hết ra đi.

Tần Vân cười nhạo. Trước khi đạt đến kiếm ý tầm thứ hai, hẳn có lẽ còn rất kiêng dè người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Mà sau khi cảm ngộ hàm ý thiên đạo đạt tới cấp bậc cao hơn, Tần Vân còn muốn tỉ thí một chút với Tiên Thiên Kim Đan Cảnh một chút nữa kìa.

- Ầm!

Vô số sợi tơ phát trần nổ tung, cuối cùng không ngăn được nữa.

Phành phành phành.

Phi kiếm quét qua, mỗi người lão giả tóc bạc đều bị đánh thổ huyết bay ngược về sau. Tần Vân thân hình hơn biến hóa thì đã đến trước mặt của Vũ Phong quận chúa. Hắn vươn tay tóm lấy cổ Vũ Phong quận chúa, nhắc nàng ta lên, nhìn chăm chăm vào Vũ Phong quận chúa mà quát:

- Đến phiên ngươi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Hai Thành Lực Lượng

Vũ Phong quận chúa hoảng sợ, nàng ta muốn nói chuyện nhưng mà bị bóp cổ không nói nên lời. Nàng ta vô thức muốn giãy dụa, nhưng giờ phút này, trong tay Tần Vân đã có một sợi chân nguyên tiến vào trong cơ thể Vũ Phong quận chúa, phong cấm pháp lực của nàng ta.

- Dừng tay.

- Tần Vân, buông quận chúa ra.

- Chuyện gì cứ từ từ nói.

Lão giả tóc bạc cùng một đám hộ vệ bên cạnh lo lắng đứng lên, hô to.

- Tần Vân công tử, xin hãy bỏ qua cho Vũ Phong quận chúa.

Y Thái Thạch cũng gấp gáp, nhìn thấy Tần Vân không phản ứng, y liền nói.

- Ta là phụ thân của Y Tiêu.

Tần Vân hơi sững sờ, quay đầu nhìn về phía Y Tiêu.

Y Tiêu chẳng qua là nhìn chăm chăm vào Y Thái Thạch, không nói lời nào.

- Người là phụ thân của Y Tiêu?

Tần Vân nắm cổ Vũ Phong quận chúa, nhìn về phía Y Thái Thạch.

Y Thái Thạch này thật ra khá là tuần tú, cũng có dáng vẻ thư sinh, lúc này y cười nói:

- Tần Vân công tử, thả Tam Nương ra đi, nàng ấy không dám động thủ nữa đâu.

- Vừa rồi người còn trơ mắt nhìn nữ tử của mình bị dao cắt lên mặt?

Trong giọng nói của Tần Vân ẩn chứa tức giận.

- Ta có nói, ta có khuyên.

Y Thái Thạch liền nói.

- Nhẹ nhàng nói một vài câu?

Tần Vân không kiềm được tức giận.

- Ta không ngăn cản nổi nàng ấy, nàng ấy không nghe ta.

Y Thái Thạch lo lắng nói.

- Người bây giờ cũng không ngăn được ta.

Tần Vân lạnh lùng nhìn Y Thái Thạch.

- Tần Vân công tử, hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình.

Y Thái Thạch lo lắng nói.

- Năm đó là ta nợ nàng ấy, ta cũng nợ Tiêu Nhi, đều là lỗi của ta.

Tần Vân lắc đầu.

Thật hèn nhát.

- Lỗi của người, liên quan cái quái gì tới ta, người nàng ta làm bị thương chính là Y Tiêu, người không có tư cách cầu xin.

Tần Vân cười lạnh nhìn Vũ Phong quận chúa. Vũ Phong quận chúa bị bóp cổ, mặt đỏ bừng lên, không nói được lời nào, trong mắt giờ chỉ có cầu khẩn.

- Hiện tại người biết sợ rồi sao? Không phải người ra tay với Y Tiêu rất ác độc sao?

Tần Vân hất tay lên.

Phành!

Vũ Phong quận chúa văng ra, ngã trên mặt đất trước mặt Y Tiêu, mặt mày đầy máu, nàng ta ngẩng đầu nhìn Y Tiêu.

- Y Tiêu, có oán báo oán, có thù báo thù.

Tần Vân nói ra.

- Y Tiêu cô nương.

Đám người lão giả tóc bạc hô lên.

- Tiêu Nhi, đều là phụ thân sai.

Y Thái Thạch nói.

Vũ Phong quận chúa lại đứng lên, ánh mắt không cam lòng nhìn trừng trừng vào Y Tiêu.

Y Tiêu lại đột nhiên ra tay.

- Bốp!

Bàn tay tát vào trên mặt Vũ Phong quận chúa, làm Vũ Phong quận chúa ngã ngược ra sau. Y Tiêu lại phóng ra chân nguyên bắt lấy Vũ Phong quận chúa, kéo đến trước mặt.

- Bốp bốp bốp!!!

Chân nguyên của Y Tiêu tóm lấy Vũ Phong quận chúa, tay phải thì hung ác tát vào mặt Vũ Phong quận chúa.

Trong lúc nhất thời, bàn tay Y Tiêu cũng hóa thành huyễn ảnh, liên tục tát vào mặt Vũ Phong quận chúa, tát cho nàng ta máu me đầy mặt.

- Vừa rồi người cắt vào mặt ta mười hai vết dao, ta trả cho người mười hai cái tát.

Y Tiêu nói.

- Vậy sao người tát ta ba mươi cái.

Giọng nói của Vũ Phong quận chúa trở nên khàn khàn, nói chuyện cũng rất khó khăn.

- Mười tám cái còn lại là đánh thay mẫu thân ta, trái một chữ tiện nhân, phải một chữ tiên nhân! Người không có tư cách nói mẫu thân ta như vậy.

Y Tiêu thu hồi chân nguyên, lạnh lùng nói.

- Người đi đi, về sau đừng xuất hiện trước mặt ta. Xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ đánh người.

Vũ Phong quận chúa nghiến răng.

Bị nữ nhi của tiện nhân kia đánh ba mươi bạt tay, thật vô cùng nhục nhã.

- Người chờ xem, chờ xem.

Vũ Phong quận chúa thăm nghĩ, quay đầu rồi đi.

Đám hộ vệ cùng lão giả tóc bạc, Y Thái Thạch thở phào. Cũng may, tốt hơn suy đoán của họ nhiều.

- Đứng lại.

Tần Vân bên cạnh lạnh như băng nói.

Vũ Phong quận chúa thân thể run lên, nàng ta nhìn Tần Vân:

- Ặ... Ặ để cho ta đi.

Tần Vân truyền âm:

- Y Tiêu, Ặ ta cắt dao vào mặt nàng, hơn nữa nếu như ta không đến, Ặ còn có thủ đoạn độc ác hơn. Chỉ tát vài bạt tai mà đã bỏ qua cho Ặ ta sao?

- Bỏ đi, Tần Vân, Ặ rốt cuộc là quận chúa, việc này dừng lại ở đây.

- Đã đến nước này, Ặ nhất định sẽ ghi thù.

Tần Vân truyền âm nói.

- Ta không muốn liên lụy người.

Y Tiêu truyền âm, nhìn Tần Vân.

Tần Vân lộ ra ý cười.

Hắn hiểu cách nghĩ của Y Tiêu.

- Được rồi, giao cho ta đi.

Tần Vân vẫy tay, con dao bị Vũ Phong quận chúa ném ở đằng xa bay đến trong tay hắn.

- Tần Vân, đừng làm bừa, nàng ta cũng không có ý giết ta, trừng trị một phen là được.

Y Tiêu truyền âm nói.

- Tần Vân!

- Dừng tay.

Đám người lão giả tóc bạc, Y Thái Thạch vội vàng nói.

Mà đại hòa thượng Hải Thịnh đứng ở xa xa thấy thế cũng nhíu mày truyền âm:

- Tần đạo hữu, lão tổ Chung Ly thị chung quy cũng là một vị tiên nhân của nhân tộc chúng ta, là cột sống của nhân tộc. Cậu hạ thủ lưu tình.

- Ta cũng kính trọng lão tổ Chung Ly thị.

Tần Vân truyền âm nói.

- Nhưng lão tổ Chung Ly thị có công đức không có nghĩa là nữ nhi của ông ấy có thể muốn làm gì thì làm. Yên tâm, ta sẽ không giết ả ta.

Đại hòa thượng Hải Thịnh thở phào.

Tần Vân cầm lấy con dao nhuộm máu kia đi đến, Vũ Phong quận chúa mặt trắng bệch:

- Người muốn làm gì? Ta, ta chẳng qua là rạch vào đường mà thôi, không có rải phấn độc lên, những vết thương kia sẽ lành rất nhanh. Y Tiêu kia đánh ta rồi, người còn muốn...

- Phấn độc?

Tần Vân biến sắc.

- Người còn muốn rải phấn độc?

Vũ Phong quận chúa càng thêm hoảng loạn.

Đám người lão giả tóc bạc bên cạnh bất đắc dĩ. Quận chúa à, người nói phấn độc làm gì.

- Phấn độc đâu?

Tần Vân lạnh lùng hỏi.

- Không có, ta không có.

Vũ Phong quận chúa lập tức nói.

- Rải phấn độc vào vết thương, một ít kì độc thấm vào, người tu hành cũng khó mà loại trừ, cả đời sẽ mất mũi tràn đầy vết thương xấu xí.

Tần Vân rất quen thuộc với thủ đoạn tam giáo cứu lưu này. Hắn quay đầu nhìn sáu người lão giả tóc bạc:

- Nói đi, phấn độc ở đâu?

Sáu người đều lắc đầu.

- Muốn lừa ta sao?

Tần Vân lạnh nhạt nói.

- Chuyện lần này sáu người các người là đồng lõa, ta hiện tại chỉ động thủ với Vũ Phong quận chúa, còn chưa động đến sáu người các người.

- Đối phó với bọn ta?

- Chúng ta chẳng qua là nghe lệnh làm việc.

- Chúng ta...

Sáu người hốt hoảng.

Tần Vân quét mắt nhìn bọn họ:

- Xử trí các người thế nào còn phải xem các người có trung thực hay không. Hiện tại ngoan ngoãn giao phần độc ra, ta sẽ xử lý nhẹ các người. Nếu không, ta cũng không giết các người, chỉ phế bỏ đan điền của sáu người các người. Các người cảm thấy thế nào?

Đám người hoảng sợ bất an.

Phế bỏ đan điền?

Đoạn tuyệt tu hành đường? Sống còn khó chịu hơn chết.

- Phần độc đâu? Giao ra, nếu không các người không còn cơ hội nữa. Đây là lần cuối cùng ta hỏi các người.

Tần Vân lạnh nhạt nói.

- Ở chỗ của ta.

Lão giả tóc bạc lấy từ trong túi càn khôn ra một cái bình đỏ. Lão áy náy nhìn Vũ Phong quận chúa.

- Vũ Phong sư muội, chúng ta cũng không còn cách nào khác.

Tần Vân nhận lấy cái bình đỏ.

Hắn quay người đi về phía Vũ Phong quận chúa.

- Người không thể...

Vũ Phong quận chúa muốn lùi lại nhưng Thiên Địa lực lượng vô hình làm cho nàng ta không thể nào động đậy được.

- Lấy đạo của người trả cho người!

Tần Vân nói.

- Lúc người làm như vậy với người khác sao không nghĩ người khác cũng rất đau khổ? Nắm thử đau khổ này đi!

Vụt vụt vụt...

Dao chém qua, Y Thái Thạch bên cạnh lo lắng cũng vô dụng. Tần Vân căn bản không để ý đến y.

- Mười hai đạo.

Tần Vân dừng lại, mở cái bình đỏ ra, đột nhiên vung ra.

Vù...

Phấn độc vấy vào mặt Vũ Phong quận chúa. Vũ Phong quận chúa lập tức đau đớn che mặt.

- Ta có thể đi rồi sao?

Vũ Phong quận chúa dù đau đớn nhưng vẫn cắn răng khăn khăn nói.

- Đừng vội.

Tần Vân nhìn về phía sáu người lão giả tóc bạc, nói:

- Các người ngoan ngoãn giao ra phấn độc, ta sẽ không phế bỏ đàn điền của các người. Giao toàn bộ các loại bảo vật, pháp bảo trên người các

người ra đây, xem như là một tròng phật nho nhỏ.

- Tất cả bảo vật?

- Pháp, pháp bảo chúng ta tu hành mấy chục năm...

Sáu người lão giả tóc bạc luống cuống.

Phi kiếm màu tím lơ lửng trên không tiến đến gần bọn họ.

- Giao, chúng ta giao.

Sáu người lão giả tóc bạc lập tức đáp.

- Còn có của ả ta.

Tần Vân chỉ về phía Vũ Phong quận chúa.

- Tất cả pháp bảo. bảo vật, toàn bộ nộp cho ta.

Không lâu sau.

Một đồng lớn bảo vật chất chồng trước mặt Tần Vân, tỏa ra rất nhiều dao động.

Tần Vân nhìn đám người Vũ Phong quận chúa. Lúc này Vũ Phong quận chúa trên gương mặt che kín khăn lụa. Nàng ta nhìn Tần Vân, ánh mắt rét lạnh:

- Bọn ta có thể đi rồi chứ?

- Áo bào trên người người cũng là pháp bảo, giao ra.

Tần Vân lạnh nhạt nói.

- Người...

Vũ Phong quận chúa ánh mắt bén nhọn, nhưng với Tần Vân vẫn đang bình tĩnh, bộ pháp bảo kia vẫn là bay ra, rơi xuống đồng pháp bảo trước mặt Tần Vân.

Giờ phút này, trên người Vũ Phong quận chúa chỉ còn lại một manh áo trắng mặc lót.

- Các người có thể đi.

Tần Vân phát tay.

- Đi thôi.

Lão giả tóc bạc thi triển ‘Phi hành thuật’, mang theo cả Y Thái Thạch. Y Thái Thạch phức tạp nhìn Y Tiêu rồi mới đến bên cạnh Vũ Phong quận chúa, đau lòng nhìn Vũ Phong quận chúa.

Vù.

Đoàn người Vũ Phong quận chúa cười mây cấp tốc rời đi.

Lúc bay khỏi Quảng Lăng quận, Vũ Phong quận chúa im lặng đã lâu bỗng nhiên quay người nhìn về thành trì đã mơ hồ bên dưới, khàn khàn nói:

- Thù này ta nhất định phải báo.

- Tam Nương.

Y Thái Thạch đau lòng nhìn Vũ Phong quận chúa.

- Nữ nhi kia của chàng cũng chỉ là dụ dỗ một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ mà thôi. Nếu là Tử Lệnh Tuần Thiên sứ ta còn không có cách nào, nhưng hẳn chỉ là Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ thôi.

Vũ Phong quận chúa cười lạnh.

- Á và tên Tần Vân kia không đặc ý được bao lâu.

Vũ Phong quận chúa lại dịu dàng nhìn Y Thái Thạch:

- Thái Thạch, yên tâm, á chung quy vẫn là nữ nhi của chàng, ta sẽ không giết nó.

Tần Vân thu hồi bảo vật.

- Tần công tử, lần này ngươi đã đắc tội lớn với vị quận chúa này rồi.

Tổng quận chủ không kiềm được mà nói.

- Ngay cả pháp bảo cũng lấy đi sạch.

Đại hòa thượng Hải Thịnh cũng cười nói.

- Đắc tội thì đắc tội tới cùng thôi.

Tần Vân cười nói.

- Hơn nữa Hải Thịnh đại sư, ngài cũng biết, thời gian tu hành của ta ngắn ngủi, lại rất nghèo. Được rồi, ta không tiếp hai vị được, chúng ta đi trước.

Tần Vân nắm tay Y Tiêu. Y Tiêu cũng mặc cho Tần Vân nắm, hai người cùng nhau cười mây rồi đi.

Phi hành giữa không trung.

Y Tiêu nhìn Tần Vân nắm tay mình, trong lòng ấm áp, lại có chút tự trách:

- Tần Vân, lần này đã đắc tội với Vũ Phong quận chúa. Nàng ta nhất định sẽ nghĩ cách trả thù.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì.

Tần Vân mỉm cười nói.

- Nói cho nàng một bí mật.

Y Tiêu sửng sờ.

- Trận chiến vừa rồi đều trong khống chế của ta, ta chỉ phát huy hai thành thực lực.

Tần Vân nói ra.

- Hai thành thực lực?

Y Tiêu giật mình.

- Vừa rồi huynh đánh một đám hộ vệ, áp chế Hải Thịnh đại sư...

Tần Vân mỉm cười:

- Biết Vũ Phong quận chúa muốn trả thù, làm sao ta có thể cho người khác nhìn thấy tất cả thực lực chứ?

Y Tiêu vừa mừng vừa sợ, lòng chấn động.

Thực lực vừa rồi hẳn hiển lộ còn mạnh hơn lúc đánh bại Hắc Yêu Vương một chút, nhưng đó vốn chỉ mới là hai thành?

Hẳn đã có thể địch nổi với Tiên Thiên Kim Đan rồi?

- Chuyện này ta chỉ nói cho một mình nàng biết, những người khác không biết.

Tần Vân thấp giọng cười nói.

- Nhớ kỹ, phải giữ bí mật.

Y Tiêu liên tục gật đầu, lập tức yên tâm hơn rất nhiều.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Khiếm Khuyết Của Mạch Kiếm Tiên

Tại Yến Phượng lâu, Trần Sương cô nương ở nơi này.

Từ sau khi trở thành hoa khôi hơn một năm về trước, sự nổi tiếng của nàng không gì cản nổi. Hào khách công tử theo đuổi nàng cũng càng nhiều, lại nói sức hấp dẫn của Trần Sương cô nương quả thật là rất lớn. Nàng bây giờ đã hoàn toàn áp đảo Thanh Thu cô nương, Hương Y cô nương! Ngay cả ở những quận khác của Giang châu, danh tiếng của danh kỹ Trần Sương cũng rất lớn. Thường hay có hào khách đến Quảng Lăng một lần để gặp Trần Sương cô nương.

Nói về danh tiếng, Trần Sương cô nương có thể xếp đến năm vị trí hàng đầu ở trong toàn bộ danh kỹ ở Giang châu. Phải biết là Đông Hải Quận, Kim Tần quận, Ô Tô quận càng phồn hoa hơn, danh kỹ nơi bướm hoa thanh lâu cũng càng nhiều hơn.

- Vị huynh trưởng này của người thực lực quả bất phàm. Tuổi còn trẻ mà đã có thể áp đảo cả lão hòa thượng Hải Thịnh. Tuy nói lão hòa thượng Hải Thượng cố ý nhường, chẳng qua là phát huy một phần thực lực. Nhưng xem chừng thực lực chân chính của Tần Vân cũng không thua gì lão hòa thượng Hải Thịnh kia đâu.

Một vị phu nhân áo đỏ nhìn mặt kính nước lơ lửng trước mặt. Trên mặt kính nước hiện ra hiện ra tình cảnh Tần Vân nghiền áp đám hộ vệ kia cùng với cảnh tượng giao thủ với đại hòa thượng Hải Thịnh.

- Vân ca ca tám tuổi mới bắt đầu chân chính dụng tâm luyện kiếm, mười ba tuổi Nhân Kiếm hợp nhất.

Trần Sương nhìn thủy kính, ánh mắt đầy tự hào.

- Nhưng hắc dưởng như thích vị cô nương bên cạnh hắc kia kìa.

Phụ nhân xinh đẹp áo đỏ cười chỉ vào Y Tiêu được Tần Vân bảo vệ ở sau lưng trong kính nước.

Trần Sương nhìn, có chút trầm mặc.

Nàng lập tức cười:

- Vân ca ca có người thích, ta cũng rất vui. Hơn nữa trước đó vài ngày ta cũng nhìn thấy Vân ca ca cùng vị cô nương kia đi cùng nhau. Bọn họ cũng đã ở lại thành Quảng Lăng được vài tháng.

- Đừng giấu diếm ta, ta nhìn ra được người thích vị huynh trưởng này.

Phụ nhân áo đỏ nói.

- Huống chi, hắc chỉ coi là nghĩa huynh của người.

Trần Sương trầm mặc, gật đầu:

- Phải, ta thích hắc, nhưng ta không xứng với hắc.

- Người tu hành thôi, cái gì mà xứng hay không.

Phụ nhân áo đỏ cười nói.

- Ta đã nói với người, người là một phạm nhân mà đã có thể làm cho Cổ Vu Mẫu truy đuổi người. Nếu đi một chuyến vào động Vu Mẫu, sau khi ra ngoài, tu hành nhất định tăng mạnh, bước vào Tiên Thiên cũng không khó. Huống chi, trước đó ta truyền cho người bí thuật, người một ngày đã

nhập môn, bây giờ cũng đã sắp đại thành, người theo đuổi người chẳng phải càng ngày càng nhiều? Đây chỉ là ‘Mị hoặc thuật’ phổ thông. Thiên phú của người về vu thuật quả thật là cực cao, còn cao hơn ta rất nhiều, không tu vu thuật thật đáng tiếc.

- Hơn nữa người năm nay cũng đã hai mươi!

- Đạo gia, Phật môn đều có câu nói: trước hai mươi tuổi không vào Tiên môn, cả đời vô vọng. Cũng chỉ có truyền thừa Vu thuật của chúng ta, một lão thái bà cũng có thể nhập môn.

Phụ nhân áo đỏ cười tủm tỉm nói.

- Tông phái thiên hạ, ngoại trừ Thánh địa Đạo gia và Phật môn thì còn có mười chín tông phái đỉnh cao, phân tán ở các nơi trong thiên hạ. Vu Mỗ Sơn là tông phái đỉnh cao duy nhất của Vu mạch bây giờ. Các loại thủ đoạn vu thuật cũng là hoàn chỉnh nhất, ngay cả Thánh địa Đạo gia và Phật môn cũng không dám chèn ép Vu Mỗ Sơn ta, đặc tội Vu Mỗ Sơn, chết cũng không biết là chết như thế nào.

Trần Sương cô nương nhìn mặt kính nước. Tần Vân nắm tay Y Tiêu, cùng nhau bay đi.

- Không tu hành, lại qua tám năm mười năm, phong quang bây giờ của người cũng mất, tuổi già sắc suy. Chờ người dần dần già đi, Vân ca ca của người vẫn là còn rất trẻ.

Phụ nhân áo đỏ ở bên cạnh khuyên.

- Mà chỉ người tiến vào Vu Mỗ Sơn, nếu là Vân ca ca cùng vị nữ tử kia tách ra, chẳng phải lúc đó người đã có thể thay vào đó rồi sao? Chỉ có sống lâu, đủ trẻ tuổi, đủ xinh đẹp mới có cơ hội.

- Lão nương nói là, ta đi vào động Vu Mẫu trên Vu Mỗ Sơn một lần, có năm thành năm chắc còn sống đi ra?

Trần Sương cô nương hỏi.

- Đúng.

Phu nhân áo đỏ nói.

- Người có thể làm cho Cổ Vu Mẫu thích người như thế, hi vọng sống sót rất lớn. Tuy rằng rằng những ứng viên Vu Nữ, mười người đi vào khó sống được một, nhưng người ít nhất có năm thành năm chắc. Một khi sống sót... người sẽ chính là Vu Nữ đương đại. Một khi đạt đến Thiên Vu Cảnh, lập tức được tôn làm Vu Mẫu!

Phu nhân áo đỏ nói.

- Năm thành năm chắc, e là còn có phần người lừa ta.

Trần Sương cô nương khẽ nói.

Phu nhân áo đỏ cười nói:

- Cổ Vu Mẫu ưa thích người thế nào người cũng thấy rồi đấy.

- Ta chỉ có một yêu cầu.

Trần Sương cô nương nói ra.

- Nói đi, cứ việc nói.

Phu nhân áo đỏ lập tức nói. Lão phu nhân đi ngang qua Quảng Lăng, lại có thể phát hiện ra một ứng viên Vu Nữ thượng giai như vậy. Lão phu nhân cũng là nghĩ hết biện pháp thuyết phục, dù sao vào động Vu Mẫu nhất định là phải tự nguyện.

- Mấy trăm người trong tiêu cục của ta cùng với ca ca ta Tạ Lôi cũng vì Bách Lý Gia ở Đông Cung quận mà chết! Ta muốn kẻ chủ mưu đằng sau năm đó hại chết ca ca ta, toàn bộ phải chết! Còn có lão tổ của Bách Lý Gia cũng phải chết.

Trần Sương cô nương nói.

- Chỉ cần bọn chúng chết, ta sẽ cam tâm tình nguyện cùng bà đi đến Vu Mỗ Sơn, vào động Vu Mỗ một lần.

Phụ nhân áo đỏ cười nói:

- Chút chuyện nhỏ này người cứ yên tâm! Vu Mỗ Sơn ta đại biểu cho Vu mạch, luận thực lực còn mạnh hơn tông phái đỉnh cao rất nhiều. Một tên Bách Lý Cầm, giết dễ như trở bàn tay.

Trần Sương cô nương gật đầu. đã quyết định bước vào giới tu hành. Nàng hỏi:

- Ta muốn biết, giới tu hành có những thế lực nào? Vì sao đến nay còn không trừ được yêu ma?

- Nói về các thế lực mạnh.

Phụ nhân áo đỏ nói.

- Nhân tộc ta tất nhiên là có triều đình, Thánh địa Đạo gia, Phật môn cùng rất nhiều tông phái tu hành đỉnh cao. Ở thời thượng cổ, Vu mạch của ta không thua kém gì Đạo gia, Phật môn. Chẳng qua là bây giờ xuống dốc, rất nhiều pháp môn mất đi. Ngay cả phương pháp tu hành Chiến Vu cũng đã mất. Nhưng cho dù như thế, chúng ta vẫn còn giữ được rất nhiều vu thuật, vẫn khá lợi hại.

- Về phần yêu ma...

Phụ nhân áo đỏ cau mày nói:

- Nói ra, ngoại trừ Tứ Hải Long Cung ra, yêu quái chủ yếu chia thành Thiên Yêu cùng với yêu ma cửu mạch. Thiên Yêu Cung cùng với Nhân tộc hoà hảo, chủ trương cùng nhau tồn tại.

- Còn yêu ma cửu mạch, nói ra thì truyền thừa tu hành của bọn chúng là có nguồn gốc từ Vực Ngoại Ma Thần.

Phụ nhân áo đỏ nói.

- Đó là thứ tà ác nhất! Cho dù là nhân tộc, Thiên Yêu Xung hay là Tứ Hải Long Cung cũng đều đối phó với yêu ma cửu mạch.

- Yêu ma cửu mạch lợi hại như vậy?

Trần Sương cô nương kinh ngạc.

- Rất lợi hại.

Phụ nhân áo đỏ gật đầu.

- Vân ca ca thì sao?

Trần Sương thì sao.

- Hẳn xem như là Kiếm tiên.

Phụ nhân áo đỏ lắc đầu.

- Nói ra, kiếm tiên rất lợi hại, cùng một cấp độ được gọi là đệ nhất công phạt! Nhưng kiếm tiên cũng có khiếm khuyết rất lớn.

- Khiếm khuyết?

Trần Sương cô nương nghi hoặc.

- Ủ.

Phụ nhân áo đỏ gật đầu.

- Truyền thừa của kiếm tiên đến Kim Đan là cao nhất! Không hề có phương pháp cô đọng Nguyên Thần. Từ xưa đến nay không có một kiếm tiên Nguyên Thần nào xuất hiện. Kiếm tiên mạnh thế đến thế nào? Giết yêu mà kêu cha gọi mẹ, nhưng cũng vì không có tiên nhân Nguyên Thần tọa trấn cho nên tông phái kiếm tiên trong thiên hạ bị yêu ma tiêu diệt nhiều lần, làm cho truyền thừa kiếm tiên đều đoạn tuyệt, phải khai chi tán diệp lại nhiều lần. Đương nhiên là Thánh địa Đạo gia Linh Bảo sơn vẫn luôn cất giấu truyền thừa kiếm tiên. Mỗi khi có thời cơ, bọn họ sẽ chủ động truyền ra truyền thừa kiếm tiên, lần nữa bồi dưỡng tông phái kiếm tiên.

Phụ nhân áo đỏ cười nói:

- Đương nhiên đó là nói theo toàn bộ tông phái, có thể ngưng tụ Nguyên Thần trở thành tiên nhân, bao nhiêu năm mới có một người? Khó khăn đến thế nào? Truyền thừa kiếm tiên có thể đạt đến Tiên Thiên Kim Đan đã là nhất đẳng. Chẳng qua là so với Vu mạch chúng ta thì kém hơn một chút. Vu Mỗ sơn chúng ta ấy vậy mà còn có một vị Vu Mỗ còn sống, là có thể tu hành đến Vu Mỗ Cảnh, chính là đồng cấp với tiên nhân Nguyên Thần Đạo gia.

Trần Sương cô nương gật đầu:

- Vân ca ca không thành tiên nhân được sao?

- Người nghĩ cái gì. Huynh trưởng này của ngươi bây giờ thực lực đã như thế, tương lai có khả năng cực lớn trở thành Tiên Thiên Kim Đan. Người có thể được như huynh trưởng của ngươi, trở thành Vu Mỗ, coi như đã rất tốt.

Phụ nhân áo đỏ nói.

Trần Sương gật đầu.

- Chuyện về Bách Lý Gia, ta sẽ đi an bài.

Phu nhân áo đỏ nói ra.

- Người cứ ở đây mà chờ tin tốt.

Nói xong, lão nương quay đầu rời đi.

Tần Vân đi cùng Y Tiêu. Y Tiêu cũng che kín mặt bằng khăn lụa.

- Khi còn bé, ta không hiểu nhiều.

Y Tiêu khẽ nói.

- Nhưng lần này ta gặp phụ thân, phụ thân thật khiến ta thất vọng. Vũ Phong quận chúa mở miệng gọi mẫu thân ta là tiện nhân, phụ thân ta vậy mà có thể chịu đựng? Hoặc là, so với tình cảm cùng mẫu thân ta, tình cảm của ông ấy với vị Vũ Phong quận chúa kia càng sâu sắc hơn.

- Có lẽ là phụ thân người có nỗi khổ tâm.

Tần Vân an ủi.

- Nỗi khổ tâm?

Y Tiêu trầm mặc, mới nói:

- Mặc kệ là thế nào, sau này ta cũng không cần đi đến Phong Ba đình Ô Tô quận chờ ông ấy nữa. Ít nhất là ta thấy rõ, so với ta, ông ấy càng muốn ở cùng với Vũ Phong quận chúa kia hơn! Về phần bảo vệ ta? Cho dù ta ở Thần Tiêu môn hay là trong tổ địa Y thị, Vũ Phong quận chúa cũng không động được ta. Nếu phụ thân ta năm đó vẫn một mực mang theo ta, có vĩnh viễn sống trong tổ địa Y thị thì ta cũng cam tâm tình nguyện.

Tần Vân chỉ yên lặng ở bên cạnh.

- Chuyện của ta không cần nhiều lời nữa.

Y Tiêu lập tức nói.

- Hiện tại quan trọng là Vũ Phong quận chúa kia nhất định là giận điên lên. Chung Ly thị cũng sẽ cảm thấy rất mất mặt.

- Yên tâm, ta đã là đoạt hết pháp bảo của bọn họ.

Tần Vân lấy ra một cái túi càn khôn, đổ trút hết các thứ bên trong xuống.

Tất cả chiếm lợi phẩm bị đổ ra hết.

- Vũ Phong quận chúa này quả không hổ là quận chúa. Bảo bối nhiều đến mức bằng cả bảy tám lần Công Dã Bính.

Tần Vân cười nói.

- Ngay cả mấy tên hộ vệ cộng lại cũng bằng hai ba Công Dã Bính.

- Sao mà người lúc nào nhắc đến Công Dã Bính thế.

Y Tiêu bất đắc dĩ.

- Không cách nào khác, yêu ma Tiên Thiên Thực Đan Cảnh mà ta giết chỉ có một mình hắn.

Tần Vân cười nhìn những bảo bối này.

- Có những thứ này, bản mệnh Phi kiếm của ta có thể lại tăng lên hai phẩm, đạt đến phi kiếm tứ phẩm. Trận pháp Tần gia ta cũng có thể nâng cao lên rất nhiều.

- Có thể tăng lên hai phẩm?

Y Tiêu kinh ngạc.

- Ta nghĩ cũng không đủ đâu.

- Ta không nói cho vui. Thực lực của ta có đột phá, vật liệu cần thiết để tu luyện bản mệnh Phi kiếm cũng giảm mạnh.

Tần Vân mỉm cười nói.

- Việc này không thể chậm trễ, đợi lát nữa ta sẽ xuất phát đi Tuần Thiên minh một chuyến, nhanh chóng đổi bảo vật.

Y Tiêu gật đầu:

- Vũ Phong quận chúa và Chung Ly thị muốn điều động lực lượng e là ít nhất cũng phải vài ngày.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vạn Tượng Điện

- Đáng tiếc bản mệnh Phi kiểm của ta muốn đạt đến tứ phẩm phải tu luyện nửa năm.

Tần Vân nói ra.

Y Tiêu bèn nói:

- Tần Vân, huynh xác định có thể khống chế phi kiểm tứ phẩm ở Tiên Thiên Hư Đan Cảnh sao?

Tại cảnh giới Hậu Thiên nhiều nhất là có thể khống chế pháp bảo thất phẩm! Pháp bảo lục phẩm có đặt ở trước mặt cũng không dùng được.

Mà ở cấp độ Tiên Thiên, trong tình huống bình thường, Tiên Thiên Hư Đan Cảnh có thể khống chế pháp bảo ngũ phẩm, lục phẩm. Tiên Thiên Thực Đan Cảnh là có thể khống chế pháp bảo tam phẩm, tứ phẩm. Mà Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cao nhất có thể thi triển pháp bảo nhất phẩm. Nói thì là như vậy, nhưng trên thực tế, pháp bảo quá mức quý giá, đại đa số người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh cũng chỉ sử dụng pháp bảo ngũ phẩm, lục phẩm.

- Kiểm tiên nhất mạch của ta, chân nguyên tinh thuần. Mà Tiên Thiên Hư Đan mà ta ngưng kết càng hơn những kiểm tiên cùng cấp độ không ít. Phi kiểm tứ phẩm ta cũng có thể khống chế.

Tần Vân tự tin nói.

- Phi kiếm tứ phẩm, lại là bản mệnh Phi kiếm, trong tay còn có thể phát ra uy năng của pháp bảo nhị phẩm... Cầm phi kiếm này, thực lực của ta còn có thể tăng lên năm sáu thành!

Dù sao thực lực của Tần Vân cũng đã quá mạnh, sự giúp đỡ của pháp bảo đối với hắn tất nhiên không có cao quá mức như trước.

Nhưng tăng năm sáu thành cũng đã rất kinh người.

- Nhưng mà không biết Chung Ly thị sẽ có thủ đoạn gì.

Y Tiêu có chút lo lắng.

- Binh đến tướng chặn, nước lên đập ngăn. Hơn nữa ai dám đến động thì phải làm tốt chuẩn bị bị ta chém giết.

Tần Vân lại không sợ, thực lực mạnh tự có tự tin.

Chung Ly thị Không châu, đại gia tộc ngàn năm, một huyện cũng đã phong cho Chung Ly thị từ lâu. Cho dù thay đổi triều đại, nhưng huyện thành này vẫn sẽ luôn nằm trong khống chế của Chung Ly thị, huyện thành cũng được gọi tên là Ly thành.

Ban đêm, Không châu trong một phủ đệ xa hoa bên trong Ly thành, kẻ hầu thành đàn, quy củ sâm nghiêm.

Bên trong phòng khách.

- Mẫu thân, người phải chủ trì công đạo cho con.

Vũ Phong quận chúa quỳ gối xuống bên cạnh một vị phu nhân, ôm đùi mẫu thân của mình.

- Chỉ biết khóc.

Phu nhân này ngồi ở đó vung tay lên, giữa không trung hiện ra hai hình ảnh.

Một hình ảnh là Y Tiêu tát Vũ Phong quận chúa ba mươi bạt tay, một hình ảnh khác là Tần Vân vung phần độc vào trên mặt Vũ Phong quận chúa.

- Chăm chú nhìn, nhìn cho rõ.

Vị phu nhân lạnh lùng nói.

Vũ Phong quận chúa chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn hai đoạn hình ảnh kia. Cảnh tượng này lặp đi lặp lại, càng xem, lửa giận trong mắt Vũ Phong quận chúa càng bùng bùng.

- Chừng nào tỉnh táo lại thì nói chuyện với ta.

Vị phu nhân đứng dậy rời đi.

Vũ Phong quận chúa ngoan ngoãn không dám lên tiếng.

Mẫu thân của nàng ta chính là thê tử hiện tại của lão tổ Chung Ly thị, Nhạc phu nhân. Tính ra, lão tổ tiên Chung Ly thị sau này cũng có đã có mấy vị phu nhân, chẳng qua là lão tổ Chung Ly thị trường sinh bất lão, mà những vị phu nhân lại theo tuổi già mà chết đi. Nhạc phu nhân này vốn là một nữ đồ đệ của lão tổ Chung Ly thị, nhưng mà thường xuyên ở chung, cuối cùng trở thành phu nhân của Chung Ly thị.

Nhạc phu nhân cũng đã là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, bây giờ tuổi lại chưa đủ trăm, quyền thế tại Chung Ly thị cực lớn.

Mãi đến khi trời sáng vào ngày hôm sau, Nhạc phu nhân mới trở lại trong sảnh.

Vũ Phong quận chúa vẫn ngoan ngoãn quỳ tại đó, nhìn hai hình ảnh ẩn hiện tại không trung.

- Tỉnh táo lại chưa?

Nhạc phụ nhân hỏi.

- Hải nhi đã tỉnh táo.

Vũ Phong quận chúa ngoan ngoãn gật đầu.

- Biết mình sai ở đâu sao?

Nhạc phụ nhân lại hỏi.

Vũ Phong quận chúa hạ giọng nói:

- Hải nhi không nghe lời mẫu thân, một mình ra tay với Y Tiêu. Ấy chung quy vẫn là đệ tử của Thần Tiêu môn, là đệ tử của Y Thị. Gây ra phiền toái sẽ làm cho phụ thân không vui.

- Mặc dù phụ thân người trường sinh bất lão nhưng cũng có tam tai cửu nạn. Có thể bớt bao nhiêu phiền phức thì bớt đi bấy nhiêu.

Nhạc phụ nhân nói.

- Về phần chuyện tại Quảng Lăng, ta rất thất vọng.

- Một là người không tỉnh táo, không nghe lời ta, trực tiếp ra tay với Y Tiêu.

- Hai là, đã quyết định ra tay, cũng không nghe ta, bày mưu rồi mới ra tay!

Nhạc phụ nhân nhìn nữ nhi của mình.

- Sao người không nghĩ vì sao ả ta lại ở Quảng Lăng? Có đồng bạn hay không, có trưởng bối sư môn hay không? Người không nghĩ cái gì đã trực tiếp ra tay, thật cho rằng mình vô địch? Nhìn kết quả cuối cùng thì sao, bị tát vào mặt, hủy dung. Mặt mũi của Chung thị đều bị người làm mất cả rồi!

- Đồ đệ của phụ thân người, mặc dù có một vị là Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Nhưng ngay cả phụ thân người cũng rất khó điều động, chứ đừng nói chi là mẫu tử chúng ta.

Nhạc phu nhân nói ra.

Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cũng có gia tộc của mình, có trách nhiệm gánh trên vai.

Bọn họ sẽ không muốn tùy tiện dính vào báo thù sống chết. Dù sao Tần Vân tiềm lực phi phàm. Một khi không giết được sẽ hậu hoạn vô tận.

Vũ Phong quận chúa ngoan ngoãn, không dám lên tiếng.

- Trước đây vài năm, người làm việc còn rất khá. Mấy năm nay cùng du sơn ngoạn thủy với cái tên Y Thái Thạch kia, ta thấy là người trở nên ngu xuẩn.

Nhạc phu nhân nói.

- Người thật sự cho rằng Chung Ly thị chúng ta có thể nghênh ngang mà đi trong thiên hạ sao?

- Hà nhi sai rồi.

Vũ Phong quận chúa ngoan ngoãn nói.

- Mẫu thân, người nói làm thế nào thì hài nhi sẽ làm thế đó.

- Nếu đã làm thì cũng không cần thiết hối hận nữa.

Nhạc phu nhân bình thản nói.

- Tên Tần Vân kia chỉ là một tán tu nho nhỏ cũng dám không nể mặt Chung Ly thị chúng ta, ra tay với người độc ác như vậy! Tuần Thiên minh cũng biết, e là rất nhiều thế lực trong thiên hạ cũng đã biết. Hiện tại không phải người mất mặt, cũng không phải ta mất mặt, mà là cả Chung Ly thị. Nhất định phải giáo huấn cái tên Tần Vân kia. Nếu không chỉ làm người ta cười nhạo, sau này trong gia tộc ta làm sao có thể phục chúng?

- Vậy chúng ta làm thế nào?

Ánh mắt Vũ Phong quận chúa sáng lên.

- Còn làm thế nào nữa? Nói nhiều quá phiền phức, trực tiếp giết là được, sạch sẽ gọn gàng.

Nhạc phu nhân nói.

- Giết thế nào?

Vũ Phong quận chúa nhịn không được nói.

- Thực lực của hắn rất lợi hại. Vài biện pháp mà hài nhi nghĩ ra cũng không chắc chắn tuyệt đối.

Nhạc phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tất nhiên là tìm cách chắc chắn.

Sau đó Nhạc phu nhân vung tay lên.

Vù.

Giữa không trung hiện ra một hư ảnh, bên trong hư ảnh là một con giao long vảy đỏ thẫm, đầu giao long nhìn chăm chăm, xung quanh có dòng nước chảy qua.

- Là Nhạc phu nhân sao. Nhạc phu nhân tìm ta có việc gì?

Giao long màu đỏ máu mở miệng nói tiếng người.

- Ta tìm Vạn Tượng điện của các người vì cần giết một người.

Nhạc phu nhân nói ra.

- Là ai?

Giao long đỏ hỏi.

- Giang châu Quảng Lăng, một kiếm tiên tên là Tần Vân.

Nhạc phu nhân nói ra.

- Ta hi vọng các người diệt trừ hắn, càng nhanh càng tốt.

Giao long đỏ khẽ gật đầu:

- Đó là một vị Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ vừa nhậm chức, chính diện đánh bại Hắc Yêu Vương, thực lực không thua gì đại hòa thượng Hải Thịnh của chùa Ngân Phong. Giết hắn cần ba tiên tinh.

- Ba tiên tinh?

Nhạc phu nhân không kiềm được hỏi lại.

- Phải.

Giao long màu máu gật đầu.

Nhạc phu nhân chần chờ một lúc, gật đầu nói:

- Vậy thì ba tiên tinh. Ta muốn các người nhanh chóng giết hẳn.

- Vạn Tượng điện làm việc ngài cứ yên tâm, còn xin ngài sớm đưa đến ba tiên tinh.

Giao long màu đỏ máu khẽ gật đầu. lập tức cắt đứt truyền tin.

Vũ Phong quận chúa vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn, không dám lên tiếng.

Đợi khi truyền tin xong nàng ta mới hỏi:

- Đây là Vạn Tượng điện sao? Chính là Vạn Tượng điện bao quát tất cả, không gì không làm được đó sao?

- Vạn Tượng điện chỉ quan tâm bảo vật, không quan tâm nhân tộc, yêu ma hay là thủy tộc.

Nhạc phu nhân nói.

- Bọn họ cũng quả thật là thần thông quảng đại.

- Người có thể có ấn ký của Vạn Tượng điện được không?

Vũ Phong quận chúa lập tức hỏi.

Nhạc phu nhân lắc đầu:

- Vạn Tượng điện chỉ đưa ấn ký cho nhân tộc hoặc yêu tộc bọn họ công nhận. Không được công nhận thì không cách nào liên hệ bọn họ.

Vũ Phong quận chúa khẽ hừ:

- Còn ra về.

- Nhưng Vạn Tượng điện có thực lực.

Nhạc phu nhân nói.

- Mặc kệ thế nào, Vạn Tượng điện xuất thủ rồi, không ai có thể chứng minh là chúng ta ra tay, không để lại bất cứ nhược điểm gì. Hiện tại cứ ngồi chờ tin tức tên Tần Vân kia bỏ mình.

Nhạc phu nhân hoàn toàn không để Tần Vân vào mắt.

Một tên tiểu bối không có bối cảnh chỗ dựa gì, giết thì cứ giết thôi. À ta đi theo lão tổ Chung Ly thị, cũng từng gặp một vài tồn tại kinh khủng chân chính trong thiên hạ, như tiên nhân, ma thần, thậm chí ngay cả ấn ký liên hệ Vạn Tượng điện cũng là một vị ma long, tương đương ma thần, tự mình tặng cho. Nhạc phu nhân quả thật là tự cho rằng mình ở nơi cao. Tần Vân đối xử tàn nhẫn với nữ nhi của ả như vậy, ả ta quả thật rất phần nộ.

Về phần nữ tử của mình động thủ với Y Tiêu? Theo cái nhìn của Nhạc phu nhân, Y Tiêu chẳng qua là một đệ tử tầng dưới của Y Thị, nữ tử của bà lại là chính nữ nhi của tiên nhân. Y Tiêu nào có thể so sánh?

- Hay lắm, vậy thì hài nhi sẽ chờ tin hắc chết.

Vũ Phong quận chúa nói.

- Những vết sẹo trên gương mặt của người không thể xóa hết được sao?

Nhạc phu nhân hỏi.

- Không làm được.

Vũ Phong quận chúa gật đầu.

- Rất phiền phức, nếu như phụ thân hỗ trợ thì dễ dàng hơn nhiều.

- Đừng nóng vội, chờ một chút, chờ phụ thân người xuất quan thì đi tìm người, không thể quấy nhiễu tu hành của phụ thân người.

Nhạc phu nhân nói.

Vũ Phong quận chúa không kiềm được mà hỏi:

- Vậy phải chờ bao lâu?

- Không biết được. Ngắn thì một hai ngày, lâu thì năm năm, tám năm.

Nhạc phu nhân nói.

- Yên tâm đi, phụ thân người vừa ra thì ta sẽ dẫn người đi gặp ngay.

- Dạ.

Vũ Phong quận chúa ngoan ngoãn đáp.

Ở gia tộc Chung Ly thị, địa vị của lão tổ Chung Ly thị là chí cao vô thượng. Vũ Phong quận chúa chung quy cũng chỉ là một nữ nhi trong năm tháng dài đằng đẳng của lão tổ Chung Ly thị mà thôi.

Mà bên phía Vạn Tượng điện cũng đã lập tức an bài ám sát.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Bái Nhập Tông Phái

- Quảng Lăng quận, Tần Vân?

Một vị nam tử mang nét tuấn tú yêu dị nhìn lên chiếc gương trước mặt, trên gương hiện ra một con giao long màu đỏ máu.

- Bách Biến Độc Tẩu, người có muốn đi hay không?

Giao long đỏ hỏi.

- Nếu giết được Tần Vân, người sẽ có một viên tiên tinh.

Nam tử yêu dị cười khăng khặc:

- Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, ta từng ám sát qua, nhưng Tuần Thiên sứ thật là chưa từng giết. Vạn Tượng điện các người cũng biết ta tuổi thọ sắp hết, cần gấp bảo bối đột phá... Được thôi, ta nhận. Trong vòng một tháng, ta sẽ giết tên Tần Vân này.

Trên gương hiện ra một lượng lớn văn tự.

- Đây là tình báo chi tiết liên quan đến Tần Vân.

Giao long đỏ nói xong thì cắt đứt truyền tin.

- Hừ hừ, mới hai mươi hai tuổi.

Nam tử yêu dị trầm giọng nói.

- Ta đã sắp hai trăm tuổi vẫn chỉ là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh.

- Nhưng mà người lợi hại thế nào... ta vẫn có cách.

Nam tử yêu di đứng dậy ra khỏi phòng.

Ngoài phòng đang có thị nữ đứng chờ.

- Công tử.

Thị nữ lập tức cung kính nói.

Nam tử yêu di lại không nói gì, đi lướt qua nàng ta. Thị nữ mắt tròn trĩnh, ngã xuống đất, trong mũi chảy ra máu đen, đã mất mạng.

Hắn đi thẳng một mạch, những nơi đi qua, nha hoàn người hầu đều bỏ mình.

- Tướng công, sao chàng lại giết tất cả bọn họ?

Trong một hoa viên, một nữ tử nhìn người hầu nha hoàn đều ngã xuống đất mất mạng, không khỏi kinh hoàng,

- Không phải người nói là ta giả cho người, người không giết người nữa sao?

Nam tử yêu di mỉm cười nói:

- Lúc trước ta vào thôn trang của họ Vương các người, giết ba trăm hộ vệ, cộng thêm vài người gia tộc họ Vương các người, vì vậy các người mới không dám lên tiếng, ngoan ngoãn giả người cho ta.

- Hơn một năm nay, Vương Gia cũng không hề đắc tội với chàng.

Nữ tử hơi kinh hoàng.

- Đúng vậy, nhưng mà giờ ta phải đi.

Nam tử yêu dị nói.

- Đi?

Trong lòng nữ tử vừa có chờ mong vừa có sợ hãi.

Cuối cùng thì tên ma đầu đáng sợ này cũng muốn đi.

- Trước khi đi, những nữ nhân ta chạm qua đều phải chết.

Nam tử yêu dị nói.

- Chàng muốn giết ta?

Nữ tử nơm nớp lo sợ.

- Một đường đi đến đây, ta nhìn thấy ai thì giết kẻ đó, coi như chôn cùng người.

Nam tử yêu dị mỉm cười nói.

- Cũng nói cho người một chuyện, kỳ thật lão phu đã một trăm chín mươi hai tuổi, ha ha.

Nữ tử trừng mắt.

Gã nam tử yêu dị vung tay lên, nàng ta lập tức ngã xuống, mũi miệng chảy máu, mất mạng ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, thân hình dung mạo của nam tử yêu dị bắt đầu biến đổi, biến thành một lão già nhỏ bé, ánh mắt lạnh lùng:

- Đánh cược một lần, chỉ cần giết được tên Tuần Thiên sứ kia là ta sẽ có một viên tiên tinh! Thứ đó còn đáng giá hơn nhiều bảo bối trước kia ta

có được, nói không chừng ta có thể nhờ nó mà đột phá đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, tuổi thọ tăng lên.

- Tần Vân? Một kiếm tiên sao? Kiếm tiên sở trường về phi kiếm, nhưng sơ hở cũng dễ thấy.

Bách Biến Độc Tẩu cười khăng khắc, lập tức hóa thành gió rời đi.

Thôn trang này chính là của Vương Gia.

Người trong Vương Gia hiện đã phát hiện có rất nhiều nha hoàn người hầu mất mạng, nhưng bọn họ đều núp ở xa xa, ngay cả hộ vệ cũng chạy đi, đợi đến chạng vạng tối mới quay về thôn trang.

Xem xét một lượt.

- Đi rồi, ma đầu kia đi rồi.

Mọi người trong tộc họ Vương thở phào nhẹ nhõm.

- Người tu hành, không tu tiên, không trăm yêu trừ ma, lại đến gây họa cho phàm nhân chúng ta.

Lão gia Vương Gia nhìn đồng thi thể trước mặt, trong mắt cũng rưng rưng lệ. Những thi thể này, ngoại trừ tiểu thư ra còn có rất nhiều người nhà họ Vương, nha hoàn người hầu, tất cả đều bị Bách Biến Độc Tẩu tùy tiện giết chết, chôn cùng với tiểu thư Vương Gia.

Vương Gia coi như cũng rất có thể lực, cho nên hiểu rõ Bách Biến Độc Tẩu là người tu hành cực kỳ đáng sợ, trong quận của bọn họ cũng chưa chắc có ai địch nổi Bách Biến Độc Tẩu, chỉ có thể nhẫn nhịn chờ đợi Bách Biến Độc Tẩu.

Thậm chí từ đầu đến cuối, Vương Gia cũng không biết thân phận thật sự của Bách Biến Độc Tẩu.

Tần phủ, Quảng Lăng.

Trần pháp bây giờ của Tần phủ lại được bố trí mới. Tần Vân mỗi đêm đều sẽ tu hành Bản Mệnh Phi Kiếm, muốn nhanh chóng nâng cao bản mệnh Phi kiếm lên đến ngũ phẩm.

- Vân nhi, Vân nhi.

Tần Liệt Hồ đi vào trong sân viện nơi Tần Vân đang tu hành.

Tần Liệt Hồ còn chưa kịp gõ cửa, cửa gỗ đã tự động mở ra.

Tần Liệt Hồ lập tức nhìn thấy Tần Vân đang ngồi xếp bằng ở phía kia.

Vù!

Một thanh phi kiếm bay trở về bên người Tần Vân, sau đó thì biến mất.

- Phụ thân, sao phụ thân lại đến đây?

Tần Vân đứng dậy cười nói.

- Có một việc muốn phiền người một chút.

Tần Liệt Hồ có chút chần chờ, ấp a ắp úng nói.

- Phụ thân cần nhi tử làm gì, cứ nói là được.

Tần Vân cười nói.

Tần Liệt Hồ bèn nói:

- Người cũng biết đó, ta có một người bằng hữu, chính là Từ thúc của con. Lúc ta còn làm bộ đầu, Từ thúc và ta có quan hệ vô cùng tốt. Bây giờ mặc dù hãn đã chuyển đến Kim Tần quận, nhưng mấy ngày nay hãn đến

Quảng Lăng tìm ta... Hẳn hi vọng ta có thể giúp đỡ, đưa tiểu nhi tử của hẳn vào Cảnh Sơn phái tu hành.

- Cảnh Sơn phái?

Tần Vân nhú mày.

- Nơi đó là tông phái tu hành đỉnh cao duy nhất ở Giang châu ta. Đại phái bậc này sẽ không dễ dàng thu nhận đệ tử.

- Tiểu nhi tử của hẳn bây giờ mới mười hai tuổi cũng đã luyện khí tầng bảy, cũng rất có tư chất.

Tần Liệt Hồ nói.

- Không có tư chất cũng không dám nhờ ta giúp đỡ. Người cũng biết, trước đó có không ít người tìm đến nhà ta, ta đều cự tuyệt, không muốn làm khó người. Nhưng quan hệ của ta với Từ thúc của người... thực sự là...

Tần Vân hỏi:

- Lúc Cảnh Sơn phái tuyển đệ tử bình thường, nó bị loại sao?

- Ngay cả tư cách đệ tử kí danh cũng không có.

Tần Liệt Hồ nói.

Tần Vân nói.

- Phụ thân để cho Từ thúc mang tiểu nhi tử của thúc ấy đến đây, hài nhi tự mình xem thử! Trước kia Cảnh Sơn phái cũng là Thánh địa Đạo gia, tuy bây giờ không phải nhưng cũng không có tầm thường, điều kiện thu đệ tử cũng rất hà khắc. Mặc dù hài nhi có quan hệ không tệ với Cảnh Sơn phái nhưng cũng không thể tùy tiện đưa người vào.

Ngay cả tông phái hạng hai, hạng ba thu đệ tử cũng rất cẩn thận, đừng nói chi là tông phái tu hành đỉnh cao!

- Hơn nữa, quan hệ giữa Từ thúc với phụ thân đáng giá như thế sao?

Tần Vân hỏi.

- Nếu như hài nhi mở miệng, không nói cái khác, một vị trí đệ tử ký danh thì Cảnh Sơn phái vẫn sẽ cho. Nhưng mắc ơn người ta cũng là có giới hạn, ta không thể cứ nhờ vả họ mãi được.

- Người giúp đỡ đi! Người khác từ chối được, nhưng Từ thúc của người là bạn bè cùng sống cùng chết với ta.

Tần Liệt Hồ nói.

- Được, vậy cứ mang tiểu nhi tử của Từ thúc đến đây.

Tần Vân gật đầu.

Chỉ một lúc sau.

Một vị đại hán ục ịch, to như con gấu mang theo một thiếu niên mập mạp đến gặp Tần Vân. Tần Liệt Hồ cũng theo tiếp đón.

- Tần công tử.

Đại hán có chút ngại ngần, bèn nói.

- Đây chính là tiểu tử nhà ta, gọi là Từ Liệt. Liệt Nhi, còn không mau bái kiến Tần công tử.

Thiếu niên mập mạp quỳ xuống, ánh mắt sùng bái nói:

- Từ Liệt bái kiến Tần công tử.

- Mau mau đứng dậy.

Tần Vân liền nói, đồng thời Thiên Địa lực lượng vô hình cũng đỡ thiếu niên lên.

Từ Liệt cảm nhận được sức mạnh vô hình này, càng thêm sùng bái nhìn Tần Vân.

- Từ thúc, lần trước ta gặp thúc đường như lúc ấy ta còn nhỏ hơn thằng nhóc này một chút.

Tần Vân cười nói.

- Chớp mắt đã mười hai năm trôi qua.

- Đúng vậy, chẳng qua là thiên tư kiếm thuật của Tần công tử lợi hại hơn tiểu tử nhà ta nhiều lắm.

Đại hán lập tức tăng tốc. Mặc dù hắn cũng là một Ngân Chương bộ đầu ở Kim Tần quận, nhưng ở một quận lớn như Kim Tần quận, cả Kim Chương bộ đầu cũng có, hơn nữa còn được chứng kiến một vài cao nhân ở Kim Tần quận, hắn vô cùng rõ ràng địa vị của một Tuần Thiên sứ, hiển nhiên là không dám bày ra dáng vẻ trưởng bối gì.

Dù sao trước kia hai người cũng chỉ gặp nhau vài lần mà thôi.

- Lại đây, đến gần ta một chút.

Tần Vân nhìn thiếu niên Từ Liệt mà nói.

Từ Liệt lập tức chạy đến.

Tần Vân vươn tay, bắt lấy cổ tay của nó. Từ Liệt lập tức không dám nhúc nhích.

- Ủm.

Tần Vân khẽ gật đầu.

- Luyện khí tăng bảy, còn có một cơ thể gân cốt tốt! Khá thích hợp với tu luyện pháp môn Thần Ma nhất mạch, hoặc là pháp môn Nhục Thân Thành Thánh.

- Pháp môn Thần Ma nhất mạch là thứ triều đình mới có, rất khó học đến cao thâm.

Đại hán liền nói.

- Pháp môn Nhục Thân Thành Thánh lại càng hiểm thấy hơn.

Tần Vân gật đầu:

- Thái Ất Môn Giang châu ta thật ra là có pháp môn Nhục Thân Thành Thánh, nhưng lại quá phổ thông, đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh là cực hạn.

Một trong ba đại Thánh địa Đạo gia, Hỗn Nguyên tông chính là tông pháp pháp môn Nhục Thân Thành Thánh!

Nhưng sự hà khắc khi thu đệ tử của Hỗn Nguyên tông là có một không hai trong ba đại Thánh địa! Thiên tư của Từ Liệt thế này còn kém xa những thiếu niên được thiên tài địa bảo bồi dưỡng từ nhỏ trong các đại gia tộc, những thiếu niên kia tên nào mà không có gân cốt tốt.

- Người am hiểu cái gì?

Tần Vân hỏi.

- Côn pháp.

Thiếu niên Từ Liệt lập tức đáp.

- Còn có dùng bút lông viết chữ.

Thiếu niên Từ Liệt cố gắng phô bày côn pháp! Từ đại hán đứng một bên cũng rất căng thẳng.

Sau một lúc, Từ đại hán mang nghiên mực, bút, giấy đã chuẩn bị từ trước đặt lên bàn đá. Thiếu niên Từ Liệt lại bắt đầu dùng bút lông viết chữ, cũng là kiến thức cơ bản của phù pháp.

- Coi như là không tệ.

Tần Vân gật đầu.

Đứa nhỏ Từ Liệt này miễn cưỡng có thể trở thành một đệ tử kí danh của Cảnh Sơn phái. Nhưng Cảnh Sơn phái đương nhiên kẻ nào có thiên tư tốt thì được chọn! Cộng thêm người nhờ vả, ảnh hưởng gia tộc, loại không có bối cảnh như Từ Liệt tất nhiên không vào được.

Từ đại hán căng thẳng nhìn Tần Vân. Thiếu niên Từ Liệt cũng không dám thở mạnh.

Thời khắc quyết định vận mệnh.

- Từ thúc.

Tần Vân gật đầu.

- Thăng nhóc này vẫn được, nhưng mà sau khi tiến vào Cảnh Sơn phái, người phải càng ra sức nhiều hơn.

Thiếu niên Từ Liệt lập tức lộ vẻ kích động.

Từ đại hán run run, lập tức nói:

- Liệt Nhi nó có thể đi vào Cảnh Sơn phái rồi sao?

- Thúc dẫn nó đi đến Cảnh Sơn phái đi. Nhớ kĩ, đệ tử kí danh chỉ mới là bắt đầu, sau này muốn thành đệ tử nội môn, đệ tử chân truyền... vẫn phải dựa vào cố gắng của bản thân nó.

Tần Vân nói.

- Được được.

Từ đại hán gật đầu lia lịa, vẫn không nhin được mà hỏi.

- Không cần mang theo phong thư nào sao?

- Không cần, thúc đi là được.

Tần Vân nói.

Từ đại hán gật đầu liên tục.

- Vân nhi, ta dẫn Từ thúc của người đi trước, không quấy rầy người nữa.

Tần Liệt Hồ cười nói. dẫn Từ đại hán vẫn còn trong cơn kích động đi.

Nhìn bọn họ rời đi rồi, Tần Vân lật tay, Tuần Thiên Lệnh lập tức xuất hiện trong tay.

Ừ ừ ừ.

Bên cạnh Tuần Thiên Lệnh có hư ảnh hiện ra, chính là Viêm đạo nhân.

- Tần đạo hữu, sao lại đột nhiên tìm ta?

Viêm đạo nhân cười ha hả nói.

- Ta là nghe nói người giáo huấn tiểu quận chúa Chung Ly thị kia rồi.

- Phiền toái nhỏ mà thôi.

Tần Vân nói.

- Viêm đạo hữu, thật ra ta có một chuyện muốn phiền người.

- Chuyện gì?

Viêm đạo nhân hỏi.

Tần Vân nói:

- Có một tiểu tử tên là Từ Liệt, mười hai tuổi, luyện khí tầng bảy, căn cơ coi như không tệ, có thể để nó tiến vào Cảnh Sơn phái làm đệ tử ký danh hay không?

- Đệ tử ký danh?

Viêm đạo nhân gật đầu.

- Chuyện này đơn giản, đệ tử nội môn thì có hơi phiền phức nhưng đệ tử ký danh thì chỉ cần ta dặn dò một tiếng là được rồi. Đúng rồi, tiểu tử này gọi là Từ Liệt sao?

- Phải, Từ Liệt, Kim Tần quận! Phụ thân nó cũng là một Ngân Chương bộ đầu, đã từng đảm đương bộ đầu ở Quảng Lăng ta.

Tần Vân nói.

- Nhìn ra là thế giao.

Viêm đạo nhân gật đầu.

- Được rồi, ta sẽ truyền lệnh xuống ngay lập tức.

- Cảm ơn.

Tần Vân nói.

- Chuyện nhỏ thôi.

Viêm đạo nhân hào sảng nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Âm Sát Bên Đường

Lúc này, Tần Liệt Hồ dẫn phụ tử bằng hữu đi uống trà, ăn chút điểm tâm.

Bọn nha hoàn đưa lên các món điểm tâm đã tỉ mỉ chuẩn bị. Từ Liệt ăn ngẫu nhiên.

- Ăn từ từ.

Từ đại hán trừng mắt.

- Ha ha, thích thì cứ ăn nhiều một chút.

Tần Liệt Hồ cười nói.

Từ Liệt gật đầu.

Từ đại hán thấy thế không khỏi lắc đầu, cười cảm khái:

- Liệt Hồ, một đám huynh đệ chúng ta, người bây giờ lại là không tầm thường nhất. Ngay cả người tu hành cũng làm hộ vệ cho nhà của người, các loại quan lớn như quận chủ cũng là thượng khách của nhà người.

- Không phải vì ta, là vì Vân nhi.

Tần Liệt Hồ nói.

- Tần công tử nhân từ, bằng lòng giúp tiểu tử này của nhà ta.

Từ đại hán nói.

- Ta biết, cũng là nể mặt của Liệt Hồ người. Việc này ta chỉ có thể ghi tạc trong lòng, lễ vật ta đưa lên, Tần gia các người e là cũng không coi vào đâu.

- Nói những chuyện này làm gì?

Tần Liệt Hồ lập tức nói.

- Dù sao ta và người cũng có giao tình sinh tử. Lần này tiến vào Cảnh Sơn phái cũng chỉ là làm một đệ tử kí danh, sau này thế nào còn phải xem bản thân của thằng nhóc này.

Từ đại hán cũng quay đầu nhìn nhĩ tử của mình.

Từ Liệt trong miệng nhét bánh mà phồng lên, gật đầu liên tục.

- Gắng mà tu hành!

Từ đại hán nói.

Từ Liệt nuốt bánh trong miệng, nói:

- Yên tâm đi, phụ thân.

- Đường thênh thang trước mắt, cố mà xông lên.

Từ đại hán cũng tràn ngập mong chờ. Ngay cả những gia tộc còn quyền thế hơn nhà ông ta nhiều, muốn đưa con cái vào Cảnh Sơn phái cũng phải muôn vàn khó khăn. Bây giờ Từ Liệt con ông ta đã giành đi trước rất nhiều đệ tử đại gia tộc một bước.

Hồng Gia.

- Đại ca, không có sự cho phép của ta, bất cứ ai cũng không được quấy rầy.

Hồng Cửu nghiêm nghị dặn dò.

- Yên tâm đi.

Hồng đại thiếu đáp.

- Ủm.

Hồng Cửu vào trong tỉnh thất bế quan, âm âm một tiếng, cửa đá đóng lại.

Tỉnh thất bế quan này là chuyên môn xây dựng nên, có cơ quan bày rập, trận pháp vận chuyển, dưới Tiên Thiên Cảnh gần như không có khả năng xông vào.

- Lúc trước nhờ rằng cộp, quả nhiên từ trong tay con trai Hắc Yêu Vương đoạt được bảo vật tiên nhân còn để lại.

Hồng Cửu xếp bằng ngồi trên bồ đoàn trong tỉnh thất.

- Bây giờ ta tích góp đã đủ, lúc nào cũng có thể có thể đột phá Tiên Thiên! Lần bế quan này, một là tu bổ bảo bối của ta, hai cũng là bước vào Tiên Thiên. Đến lúc đó, thực lực của ta sẽ đột nhiên tăng mạnh.

- Cũng là có tư cách đi vào động phủ của tiên nhân.

Hồng Cửu trầm nghĩ.

- Chẳng qua nếu ta bước vào, thực lực của ta vẫn là hơi mỏng, tốt nhất nên kéo thêm đồng bạn? Tần Vân thực lực cực kì lợi hại, trước đó cũng cứu mạng ta từ trong tay thủ hạ Hắc Yêu Vương, đồng thời cũng rất giữ chữ tín, rất thích hợp tham dự.

- Hết thấy chờ sau khi đột phá rồi nói.

Hồng Cửu không nghĩ nhiều nữa, hẩn nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tâm.

Thời gian ngày ngày qua đi.

Tần Vân cùng Y Tiêu còn đang suy nghĩ Chung Ly thị sẽ trả thù ra sao, nhưng bọn họ vẫn mãi không đến. Chớp mắt, hơn nửa tháng đã qua, mùa đông cũng bắt đầu.

Mặt trời mọc lên, ánh nắng rất đẹp.

Tần Vân và Y Tiêu tắm ánh nắng, thong dong bước đi trên đường.

- Chuẩn bị đi đâu ăn?

Y Tiêu cười hỏi.

- Đã vài ngày không ra ngoài, đi Vân lâu đi. Ta muốn ăn muốn mì khô sốt dầu của Vân lâu. Cả Quảng Lăng này chỉ có quán này làm ra mùi vị đặc thù của Tần Châu. Năm đó sau khi du lịch ngang qua Tần Châu thì ta đã muốn đến chỗ này ăn thử một lần.

Giá cả ở Vân lâu có hơi xa xỉ, nhưng rất nhiều món ăn có mùi vị chính gốc.

Y Tiêu bật cười:

- Nhìn người xem, nói thôi cũng đã chảy nước miếng.

- Vừa nghĩ đến ta đúng là muốn chảy nước miếng thật.

Tần Vân cười ha ha nói.

- Được, vậy nghe người, đi Vân lâu.

Y Tiêu gật đầu.

Hai người dạo bước trên đường, phố phường cũng rất náo nhiệt, hai bên bày hàng rong. Các lão bách tính ở các quán ven đường cò kè mặc cả.

Ở phía trước cách đó không xa, có một cái quầy hàng sửa dù.

Người sửa dù là một lão đầu mặc áo bông dày, trên áo bông đầy miếng vá, râu ria hoa râm rối bù. Đứng nhìn lão lớn tuổi, tay lại vô cùng khéo léo, chỉ lát sau đã sửa xong một cây dù. Lão chất phác cười trả cây dù lại cho tử trước mặt:

- Cây dù này đã sửa xong.

Nữ tử nhận lấy cái ô, mở ra khép lại, lặp đi lặp lại mấy lần, lại nhìn kĩ một lượt, mới mỉm cười gật đầu, lấy ra từ trong túi hai đồng tiền lớn đưa cho lão:

- Được rồi, lão lấy tiền đi.

Lão đầu duỗi bàn tay đen đúa ra nhận lấy, nét mặt tươi cười.

Nữ tử quay đầu rồi đi.

Lão đầu lại ngồi xuống tiếp tục sửa những cây dù mà khách hàng khác để lại. Khi thì lão ngẩng đầu lên, ánh mặt trời rọi trên người lão, cũng làm cho lão cảm thấy rất dễ chịu.

Lão nhìn dân chúng trên đường phố, ánh mắt đầy vẻ nhiệt tình chân chất.

Lúc Tần Vân cùng Y Tiêu đi đến từ đằng xa, hắn cũng liếc nhìn lão đầu sửa dù này. Dừng ánh mắt của Tần Vân mà phán định, đây hắn là một người có tay nghề lâu năm.

Cho dù bây giờ không có phi kiếm phụ trợ, Tần Vân cũng có thể cảm ứng phạm vi ba mươi trượng xung quanh. Trong phạm vi này, hắn sẽ theo bản năng tiến hành phán định, thuần túy là tiềm thức.

Lão đầu sửa dù nhìn thấy Tần Vân và Y Tiêu thì cũng nở nụ cười khiêm tốn.

Đối mặt với những công tử tiểu thư nhà giàu này, những thợ nghề bình thường này cũng vô cùng khiêm tốn. Sau đó lão lại cúi đầu tiếp tục làm việc, cầm một cây dù lên, nhìn kỹ càng. Lúc Tần Vân và Y Tiêu đi ngang qua quầy hàng của lão đầu sửa dù, sự chú ý của lão còn hoàn toàn ở trên cây dù như vậy. Lão nhấn vào khe kẹp dù, muốn bung dù ra xem kỹ một chút.

Một cái nhấn khe kẹp này, tán dù bung ra...

Ầmmmm!!!

Cây dù trong tay lão nháy mắt bộc phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, còn đáng sợ hơn cả Diệt yêu nổ, Truy tinh nổ.

Giờ phút này, khoảng cách giữa lão và Tần Vân cùng Y Tiêu cũng chỉ là một trượng!

Khoảng cách một trượng!

Ánh sáng đỏ cây dù bắn ra, tốc độ viễn siêu âm thanh, thậm chí tốc độ còn không thua gì phi kiếm của Tần Vân. Khoảng cách ngắn thế này, người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh cũng chưa chắc có thể phản ứng kịp! Coi như là ý thức phản ứng được, thân thể cũng không kịp làm ra phản kích ngăn cản.

Bách Biến Độc Tẩu am hiểu nhất chính là cơ quan thuật!

Có vài cây dù cấu tạo phức tạp một chút, một cái dù đặc chế cũng đủ cho người tu hành không phát hiện ra cái gì đặc thù.

- Chết đi!

- Nếu là cách trên một hai dặm, đường đường là kiếm tiên, một thanh phi kiếm là có thể tùy tiện giết ta. Ở khoảng cách xa, thủ đoạn của ta không làm gì được người. Nhưng hôm nay, gần trong gang tấc, cơ quan thuật còn là cấm thuật triều đình cấm truyền ra ngoài. Hừ hừ, binh sĩ bình thường cầm Truy tinh nỏ còn có thể y hiếp người tu hành lợi hại. Mà cái ô đặc chế này của ta trước đó đã từng giết qua Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, đối phương kịp phản ứng nhưng cũng không cản nổi.

Giờ phút này, trong mắt lão đầu sửa dù lại tràn đầy vẻ chờ mong lẫn kích động.

Vụt vụt vụt...

Cây dù bắn ra tia sáng đỏ, tất cả là chín tia! Mỗi tia đều cực nhanh, vô cùng độc ác! Quan trọng nhất là khoảng cách quá gần!

Tần Vân khóe mắt nhìn qua, ánh mắt lóe lên lạnh lùng.

Vù vù...

Một dao động vô hình nháy mắt bao phủ xung quanh.

Phạm vi sáu trượng chung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, ngăn cách trong ngoài, mọi người hoàn toàn không nhìn thấy được cảnh tượng sáu trượng xung quanh Tần Vân.

Lão đầu sửa dù kia nhìn thấy xung quang trở âm u thì không khỏi biến sắc, nhưng lão vẫn chờ mong nhìn chăm chăm vào chín tia sáng đỏ kia.

Chín vết sáng đỏ siêu tốc bắn đến, lại có một ý chí vô hình bao trùm lên chúng.

- Kiểm ý ngoại phóng, tự thành lĩnh vực!

Khác với lúc vừa đột phá, lĩnh vực kiểm ý của Tần Vân đã bao trùm lên phạm vi sáu trượng xung quanh.

Kiểm ý trực tiếp bao trùm lên chín vết ánh sáng đỏ kia, làm cho tốc độ chúng nó nhanh chóng giảm mạnh!

Chúng nó vốn nhờ vào cơ quan thuật mới có uy thế như vậy, dưới sự ngăn cản của kiểm ý, chúng không ngừng chậm lại, cuối cùng dừng ở chỗ một tấc trước mặt Tần Vân.

Chín vết sáng là chín cây cương châm màu đen, sở dĩ hóa thành ánh sáng đỏ, thuần túy là do bay đến quá nhanh mà ra.

Bách Biến Độc Tẩu trừng mắt, hoảng sợ nhìn Tần Vân.

Cảnh tượng vừa rồi làm lão sợ ngây người!

Không có thi triển phi kiếm mà đã làm cho chín cây cương châm kia phải dừng lại! Lão biết rõ, trong phạm vi một trượng, nếu đơn thuần chỉ là Thiên Địa Lực Lượng thì e là suy yếu cương châm không đến một phần trăm.

- Lĩnh vực của ý cảnh? Làm sao có thể, lĩnh vực ý cảnh trong truyền thuyết... Cả Giang châu này, tính cả triều đình, Thánh địa Đạo gia và Phật môn, tất cả cũng chỉ có sáu vị cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Mà sáu vị cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh này, e rằng phần lớn cũng chỉ mới sơ bộ nắm giữ ý cảnh. Tần Vân vậy mà đạt đến cấp độ lĩnh vực ý cảnh?

Bách Biến Độc Tẩu vô cùng chấn động.

Cùng với chấn động, lão lập tức truyền âm.

- Đừng giết ta, ta là Bách Biến Độc Tẩu. Ta sở trường về thuật cơ quan, ta tu hành pháp môn Nhục Thân Thành Thánh, am hiểu biến hóa nhất, ta...

Lão muốn sống! Tất nhiên là muốn biểu hiện ra tác dụng của mình!

Truyền âm chưa xong.

Phụ!

Cây dù rách nát trong tay lão, một mảnh màn vải bay lên, ẩn chứa kiếm ý, xuyên thấu trái tim lão. Bách Biến Độc Tẩu trừng mắt ngã xuống đất, thân thể lão vụn vụn, biến thành bộ dáng lão già hung ác nhỏ bé, đây mới chính bộ dạng chân thật của Bách Biến Độc Tẩu.

Bên trong lĩnh vực kiếm ý, vạn vật đều có thể là vật chứa kiếm ý, hóa thành thần binh lợi khí.

Tần Vân nhìn cảnh này:

- Kiếm ý của ta đột phá, chỉ có ta và Y Tiêu biết, người biết rồi, chết đi mới tốt.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Bảo Vật Của Bách Biến Độc Tẩu

Từ đầu đến cuối Y Tiêu đều chấn động, bởi vì Bách Biến Độc Tẩu ám sát quá hung tàn, quá nhanh, nếu đó là nàng, nàng hoàn toàn không kịp ngăn cản.

- Tần Vân, nếu như hắn ám sát ta, ta chắc chắn sẽ chết.

Y Tiêu đứng bên cạnh nói.

- Chiến đấu và ám sát là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ám sát là đột nhiên xuất thủ, hành động bất ngờ không thể đề phòng. Một chiêu thất bại, cơ hồ cũng không còn hi vọng nữa.

Tần Vân vung tay lên, túi Càn Khôn trên người Bách Biến Độc Tẩu bay đến, đồng thời những cây dù bên cạnh cũng bay theo. Tần Vân nhẹ nhàng gõ thử lên từng cây dù, cẩn thận xem xét.

Y Tiêu thì nhìn thi thể Bách Biến Độc Tẩu, không kiểm được mà nói:

- Vừa rồi lão là một lão đầu sửa dù bình thường, bây giờ lại hoàn toàn biến dạng, thân thể này có thể tùy tiện biến hóa, hắn là tu hành pháp môn nhục thân.

Nói về khống chế đối với nhục thân, tất nhiên là pháp môn Nhục Thân Thành Thánh là cao minh nhất!

- Vả lại pháp môn Nhục Thân Thành Thánh chú trọng thân thể cường đại! Coi như là dung mạo biến hóa cũng chỉ là chút biến hóa nhỏ. Hắn biến

hóa nhiều như vậy, ngay cả xương cốt, thân hình cũng phát sinh đại biến, màu sắc râu ria cũng thay đổi... Đây cũng là một loại pháp môn Nhục Thân Thành Thánh am hiểu biến hóa nào đó.

Y Tiêu nghi hoặc.

- Lại thiên về ám sát, cộng thêm lão là một lão đầu gầy gò, ta nghĩ đến một người, Bách Biến Độc Tẩu.

Tần Vân kiểm tra từng cây dù, sau đó lại phát hiện một cây dù đặc thù thì bỏ nó vào trong túi Càn Khôn.

- Đúng vậy, lão nói lão tên là Bách Biến Độc Tẩu. Vừa rồi lúc ám sát thất bại lão đã lập tức điên cuồng truyền âm cho ta, nói lão là Bách Biến Độc Tẩu, nói mình am hiểu thuật cơ quan, am hiểu biến hóa.

Tần Vân nói ra.

- Nhưng mà lão còn chưa nói xong, Bách Biến Độc Tẩu lại danh tiếng quá xấu xa, mạng người mất trên tay lão quá nhiều, ta tất nhiên không chút do dự giết lão ngay.

- Chứng cứ phạm tội của Bách Biến Độc Tẩu không nhiều nhưng vẫn làm triều đình truy nã lão.

Y Tiêu gật đầu.

- Với thuật biến hóa của lão, e là còn âm thầm phạm rất nhiều tội ác. Chỉ là vì quá vô danh, triều mới không toàn lực đuổi bắt. Dù sao cũng chỉ là một Tiên Thiên Hư Đan Cảnh nho nhỏ, lại rất khó bắt, triều đình cũng không muốn phí quá nhiều sức lực.

Tần Vân lại kiểm tra túi Càn Khôn một hồi, ý thức thẩm thấu vào quét một lần. Sau đó hẩn tạm thời đặt túi Càn Khôn này vào trong ngực.

Ngay sau đó.

Kiểm ý bao phủ lên thân thể của Bách Biến Độc Tẩu, một ý niệm vừa đến. Xoạt! Thi thể Bách Biến Độc Tẩu nháy mắt phân giải hoàn toàn, ngay cả một giọt máu cũng hoàn toàn hóa thành hư vô.

- Lĩnh vực kiểm ý, còn am hiểu hủy thi diệt tích.

Y Tiêu ở một bên cười nói.

- Đáng tiếc phạm vi lĩnh vực chỉ trong sáu trượng, nếu không uy lực càng mạnh hơn.

Tần Vân cảm khái, trong phạm vi sáu trượng này, kiểm ý bao trùm, ngay cả một hạt cát cũng là binh khí của hắn, thậm chí vật phẩm trên người kẻ địch cũng có thể hóa thành binh khí! Thậm chí có thể cưỡng ép khống chế binh khí kẻ địch! Đương nhiên, nếu như kẻ địch có thực lực quá lợi hại thì không cách nào khống chế được, chỉ có thể suy yếu.

- Đúng rồi, trận chiến vừa rồi có thể bị Tuần Thiên giám phát hiện hay không?

Y Tiêu liền hỏi.

- Không.

Tần Vân lắc đầu.

- Ta chẳng qua là để kiểm ý bám vào trên một mảnh vải giết lão, xem như là uy lực đỉnh phong của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đi, còn kém phi kiểm hóa hồng của ta hơn một nửa. Còn cơ quan thuật của lão? Chẳng qua chỉ là tốc độ cực nhanh mà thôi, uy năng cũng chỉ là cấp độ Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, còn yếu hơn mảnh vải ta dùng giết chết lão một chút.

- Như vậy cũng tốt, chuyện lĩnh vực kiểm ý của chàng phải cố gắng giữ bí mật. Cứ như vậy, Chung Ly thị muốn tính kế chàng mà đoán sai thực lực của chàng thì cũng chỉ càng thêm thua thiệt.

Y Tiêu nói ra.

- Đúng rồi, xung quanh còn có người tu hành và yêu quái khác thì sao?

Y Tiêu hỏi.

Giờ phút này, trong tay Tần Vân đã xuất hiện thanh bản mệnh Phi kiếm, mượn nhờ bản mệnh Phi kiếm cảm ứng hơn hai trăm trượng xung quanh.

Sau khi điều tra tất cả, hắn cũng không phát hiện người tu hành hay yêu quái nào.

- Hắn là không có. Bách Biến Độc Tẩu làm ác bên ngoài cũng không nghe nói có đồng bạn gì.

Tần Vân cười nói.

- Đi nhanh lên, còn phải đi ăn mì khô sốt dầu chứ.

- Chỉ có biết ăn.

Y Tiêu bất đắc dĩ cười, cùng với Tần Vân đi đến Vân lâu.

Bọn họ thi triển ‘Thần ẩn thuật’, những người đi đường xung quanh cũng không nhớ được hình dạng của bọn họ. Chẳng quá là chán kinh vì một lão sư dù bên đường biến mất cùng với phạm vi sáu trượng trước mặt rơi vào tối tăm mà thôi.

Vừa rồi cũng có vài người đi đường ở trong phạm vi sáu trượng nhưng sau đó lại bị bài xích ra ngoài hết.

- Có tiên nhân.
- Nhất định là pháp lực của thần tiên.
- Vừa rồi có một khu vực tối sẫm.

Những người đi đường bàn tán.

Vân lâu, tầng thứ bảy.

Trong một nhã gian.

Tần Vân và Y Tiêu ngồi xuống, một bàn thức ăn ngon được đưa lên, một bát lớn mì khô sốt dầu cũng đưa đến trước mặt Tần Vân.

- Khách quan, đồ ăn đã đủ.

Thị nữ đứng bên cạnh nói.

- Được rồi, các người ra ngoài đi, không có ta cho phép không được vào.

Tần Vân dặn dò.

- Vâng.

Thị nữ lập tức đẩy cửa ra khỏi nhã gian.

Tần Vân tiếp tục ăn ngon lành từng miếng lớn mì khô sốt dầu. Đây phần cực lớn hẳn đặc biệt gọi. Y Tiêu ngồi đối diện cười nhìn Tần Vân, nhưng cũng không vội vàng, chậm chậm ăn, đây cũng là thói quen từ nhỏ tại Y Thị. Còn Tần Vân thì dù sao cũng là lớn lên ở thôn trang, bên ngoài du lịch sáu năm trời, thường xuyên lăn lộn cùng người giang hồ. Thiên hạ này yêu ma ẩn nấp, lăn lộn giang hồ là đi trên lưỡi đao, ăn uống tất nhiên là hào sảng vô cùng.

Tần Vân ăn cái gì cũng có phần hơi nhanh.

- Được rồi, đã ăn xong.

Tần Vân ăn sạch sẽ bát mì rồi lấy túi Càn Khôn của Bách Biến Độc Tẩu ra, trút xuống.

Ào ào ào... Một đồng vật phẩm đổ ra thành một đồng nhỏ.

Tần Vân động ý niệm.

Dưới khống chế của Thiên Địa lực lượng, những vật phẩm này bắt đầu phân loại.

- Lại còn có những thứ này?

Sắc mặt Y Tiêu hơi đỏ lên.

Bởi vì trong đó còn có vài vật riêng tư như cái yếm, hơn nữa dường như là đồ đã qua sử dụng.

- Hủy đi.

Tần Vân lập tức nói.

Kiểm ý bao phủ lên, những vật kia lập tức tan nát hóa thành hư vô, đúng là còn lợi hại hơn cả các thủ đoạn hủy thi diệt tích như là lửa thiêu.

Sau khi phân loại xong, hắn cẩn thận xem xét.

Nói về bảo vật sao?

Tần Vân đã từng vớ vét sạch của Vũ Phong quận chúa, chút bảo vật góp nhặt này của Bách Biến Độc Tẩu thật quá ít, nhưng cũng có thể sánh với Công Dã Bính. Dù sao lão cũng là thích khách lợi hại, sống lâu thì tất nhiên là tích lũy hơn người tu hành cùng cấp độ.

- Có vài pháp môn tu hành hãn còn mang theo bên người.

Tần Vân lật xem một lượt những phương pháp tu hành này, đều là những điển tịch dùng vật liệu đặc thù luyện chế thành, rất quý giá. Hãn khẽ lắc đầu:

- Lợi hại nhất là một pháp môn luyện khí, cao nhất là đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Đoán chừng là Bách Biến Độc Tấu sưu tầm từ đâu đó đến. Đáng tiếc không có pháp môn Nhục Thân Thành Thánh của lão.

Y Tiêu cũng nói:

- Pháp môn Nhục Thân Thành Thánh có thể thiên biến vạn hóa này, hãn là lão học được từ chỗ nào đó, về phần điển tịch phương pháp tu hành... Có lẽ là lão không có tư cách mang theo.

- Nhưng thật ra là có điển tịch cơ quan thuật cùng với độc thuật.

Tần Vân liếc nhìn, mắt không khỏi sáng lên.

Trên đây ghi lại những môn cơ quan thuật cực kỳ phức tạp.

- Thì ra cái này gọi là Phi Hạc Ảnh.

Tần Vân cầm một vật dạng ống.

- Cái này gọi là Thiên Lôi Kích.

Tần Vân lại lấy ra một vật hình cầu.

Tần Vân lại xác định tên từng vật phẩm kích độc.

- Những vật phẩm cơ quan cùng kích độc này lại là hiếm thấy, khá hữu dụng.

Tần Vân nói.

- Y Tiêu, uy lực của Phi Hạc Ảnh này có thể đạt đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đỉnh phong, nàng lấy không?

- Ta không cần đâu, lôi pháp của ta còn nhanh hơn, uy lực cũng không thấp hơn nó bao nhiêu.

Y Tiêu nói.

Tần Vân gật đầu.

- Tần Vân, tăng thêm những thứ này chẳng phải là chàng đã sưu tập được rất nhiều điển tịch tu hành rồi sao.

Y Tiêu cười nói.

- Cũng khá, Thuỷ Viêm kia, còn có Công Dã Bính, cộng thêm đám người Vũ Phong quận chúa kia, trong đám bảo vật ta đoạt được đều có vài điển tịch tu hành, nhưng đa phần là bình thường, chỉ có một ít thì khá đặc biệt.

Tần Vân cười nói.

- Tính ra, phương pháp tu hành đạt đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh ta cũng gom góp được hai phần. Còn có phù pháp, thậm chí luyện đan ta cũng có một quyển, chẳng qua là quá sơ sài. Cơ quan thuật này cùng với độc thuật ấy vậy mà khá lợi hại, Bách Biến Độc Tấu chỉ học được bảy tám phần của cơ quan thuật. Nếu có thể học trọn vẹn đại thành, cũng chỉ có thực lực Tiên Thiên Kim Đan Cảnh mới có thể chống đỡ được.

Y Tiêu nhẹ nhàng cười:

- Pháp môn nhiều như vậy, chàng cũng có thể thành lập một môn phái rồi.

- Đúng vậy.

Tần Vân gật đầu.

- Pháp môn kiếm tiên mà ta lấy được là truyền thừa hoàn chỉnh. Vị tiền bối Thần đạo nhân kia hi vọng đệ tử đời sau có thể phát dương quang đại, lan truyền ra. Đợi đến sau này, ta đủ thực lực, ta cũng sẽ khai tông lập phái, kiến tạo nên tông phái kiếm tiên! Về phần những điển tịch này, cứ để cho những đệ tử hứng thú chiêm tu đi. Tần gia ta bây giờ cũng có vài môn khách, bọn họ đủ công lao thì cũng có thể truyền pháp môn xuống cho bọn họ tu hành.

Hiện tại bản thân hắn đang ở thời kỳ tăng nhanh thực lực, tất nhiên không sức lực nào đi khai tông lập phái.

Khai tông lập phái? Chờ tương lai đi!

Sở dĩ một vài thế lực như Cảnh Sơn phái sớm đến giao hảo cũng là vì đoán biết được thực lực của Tần Vân. Nhưng bọn họ thế nào cũng không ngờ, Tần Vân vào Hậu Thiên Cảnh đã ‘tài năng xuất chúng’ mà năm giữ kiếm ý, hiện tại hai mươi hai tuổi mà đã đạt đến cấp độ lĩnh vực kiếm ý.

Ngay lúc Bách Biến Độc Tẩu bỏ mình, bên phía Vạn Tượng điện cũng lập tức biết được.

- Sao?

Giao long đỏ kinh ngạc.

- Ẩn ký truyền tin Bách Biến Độc Tẩu đã tiên tán, vậy là lão đã chết rồi? Lão đầu này có cơ quan thuật rất lợi hại, kinh nghiệm lại phong phú. Mặc dù Tần Vân kia thực lực lợi hại, nhưng vẫn là còn trẻ. Theo lý thuyết, Bách Biến Độc Tẩu vẫn có chút hi vọng. Nhưng mà sảy tay, thất thủ cũng rất bình thường. Chuyện ám sát cũng có lúc thất bại.

- Phải đi tìm sát thủ thích khách lợi hại hơn.

Giao long màu đỏ máu cũng không quá để ý đến cái chết của Bách Biễn Độc Tẩu. Bởi vì Bách Biễn Độc Tẩu chẳng qua là có hợp tác với Vạn Tượng điện mà thôi. Lão chết rồi, cũng không lấy được viên tiên tinh phần thưởng kia.

Nói cách khác, bản thân Vạn Tượng điện không có tổn thất gì, chẳng qua là mất đi một người hợp tác mà thôi.

Mạng lưới tình báo của Vạn Tượng điện vô cùng lợi hại, người hợp tác cũng rộng khắp từ nhân tộc, yêu ma, cho đến thủy tộc. Còn khách hàng thì càng phải là có đủ thực lực hoặc là địa vị mới có thể nhận được lời mời của bọn họ. Tỷ như Nhạc phu nhân được thỉnh mời cũng là vì bà ta là thê tử của lão tổ Chung Ly thị.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Ba Yêu Vương Của Ác Long Sơn

Buổi sáng trời trong, trong một thôn trang có mấy ngàn nhân khẩu, các trai tráng hộ thôn đang trên tháp cảnh giới, đám trẻ con đang chạy ùa, khung cảnh thanh bình yên tĩnh.

Vù, vù, vù.

Ba luồng cuồng phong màu đen đột nhiên hạ xuống, hóa thành ba bóng người mặc áo bào. Bọn chúng chính là Giao Long Yêu, Báo Yêu và Miêu yêu.

- Yêu quái, có yêu quái.

- Mau trốn đi!

- Là yêu quái, hài tử, hài tử của ta...

Các thôn dân khủng hoảng, vài người lập tức ôm lấy hài tử của mình.

Trong ba yêu quái áo đen này, Giao Long Yêu liếc nhìn xung quanh:

- Động thủ, nhanh chóng giải quyết sạch.

- Vâng, đại ca.

Báo Yêu, Miêu yêu cũng đáp.

Báo Yêu, Miêu yêu lập tức ra tay.

Chúng hóa thành hai vệt đen xuyên qua các nơi trong thôn trang.

Còn Giao Long Yêu thì chột phun ra một hơi dài, hơi thở phun ra lại có màu đen nhàn nhạt. Làn hơi này như cuồng phong quét qua khắp nơi, phàm là các thôn dân bị chạm phải đều yên lặng không tiếng động ngã xuống, thân thể trở nên gãy còm, máu thịt bị hút hết sạch. Mà làn khói màu đen lại dần dần mang theo màu máu...

Làn khói màu đen thổi qua khắp nơi, giết chết càng nhiều người, màu máu của nó lại càng đậm.

- Bắn tên đi!

- Bắn tên đi!

Các trai tráng hộ thôn trợn trừng mắt.

Lập tức có những mũi tên phá không bắn ra, thanh âm chói tai, nhưng Thiên Địa lực lượng xung quanh lại ngăn cách âm thanh, khiến cho âm thanh mũi tên lệnh không cách nào truyền đi xa.

- Giết.

- Giết.

Báo Yêu, Miêu yêu điên cuồng lướt qua khắp nơi. Những nơi chúng đi qua, trên người thôn dân đều có vết thương, thân thể cũng nhanh chóng xẹp xuống giống như cây khô.

Cũng có các trai tráng ôm mấy đứa trẻ điên cuồng chạy ra bên ngoài, nhưng lực lượng thiên địa lại cuốn lấy bọn họ, nhấc bay bọn họ lên, trở về trong thôn trang, sau đó lại một trận gió đen mang màu máu thổi qua, những người trai tráng và đám hài đồng đều thân thể xẹp xuống, không còn hơi thở.

Từ đầu đến cuối, thời gian chưa đến mười hơi thở, cả thôn trang mấy ngàn con dân đã chết toàn bộ.

- Khịt.....

Giao Long Yêu đột nhiên hít một hơi, làn khói mang theo màu máu nồng lại bay vào trong miệng mũi giao long yêu.

Sau khi hấp thu xong, Giao Long Yêu ngồi xếp bằng xuống, yên lặng tu hành.

Vù, vù...

Báo Yêu, Miêu yêu cũng bay trở về, ngồi tu hành ở bên cạnh.

- Xong chưa?

Một lát sai, Giao Long Yêu nhìn về hai đồng bọn bên cạnh.

- Ừm.

Báo Yêu, Miêu yêu gật đầu.

Giao Long Yêu lấy ra từ trong ngực một pho tượng đen kì lạ. Pho tượng này dài ước chừng hơn một thước, nhưng lại là một pho tượng Ma Thần tỏa ra sức mê hoặc kì dị.

- Phụt.

Giao Long Yêu há mồm phun ra, một vệt sắc huyết bay thẳng về phía pho tượng.

Báo Yêu, Miêu yêu cũng phun ra, hai vệt sáng màu máu cũng hòa vào trong pho tượng Ma Thần.

Pho tượng Ma Thần vốn đang bình thường, nhưng khi vệt sáng máu hòa vào, nó lập tức tỏa ra ánh sáng kì dị. Đôi mắt pho tượng cũng sáng hơn rất nhiều, tựa như ‘đang sống’, nhìn ba đại yêu trước mắt.

Mãi đến khi ba đại yêu phun ra hết huyết quang trong miệng thì mới ngừng.

- Mấy ngàn nhân tộc đã hiến tế cho Ma Thần, tăng thêm nhóm này, xem chừng sức mạnh hiến tế huyết nhục cũng đã đến hơn một nửa, chờ đến khi gom góp đủ thì coi như đại công cáo thành.

Giao Long đại yêu cất pho tượng Ma Thần vào ngực.

Báo Yêu bên cạnh tức giận nói:

- Vốn chúng ta ở Vân Châu làm rất sạch sẽ, người tu hành nhân tộc cũng không biết là Ác Long Sơn chúng ta làm. Nhưng ai ngờ, lúc đồ diệt một sơn trang, trong đó có một nam tử có tư tình với hồ yêu. Á hồ yêu kia điên cuồng đuổi giết chúng ta. Còn làm cho Tuần Thiên minh cũng phát hiện ra chuyện Ác Long Sơn chúng ta, đồ chuyện liên tục đồ diệt mười hai thôn trang cho Ác Long Sơn, bây giờ Ác Long Sơn chúng ta cũng không dám quay về.

Giọng nói của Miêu yêu lạnh lùng:

- Nhị ca, lúc trước chúng ta đi cùng với đại ca đi tàn sát nhân tộc thì đã biết hậu quả khi bại lộ. Đại ca tu hành đến thời khắc mấu chốt nhất, chỉ cần đại ca tu hành đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, mạo hiểm tàn sát chúng ta cũng chịu, bây giờ không cần phải hối hận.

- Ta không hối hận, chẳng qua là oán hận hồ yêu kia, ép chúng ta phải chạy trốn đến Lỗ Châu.

Báo Yêu nói.

Giao Long đại yêu cười ha ha:

- Sức mạnh hiển tế máu thịt đã hơn một nửa, chỉ cần góp đủ, Ma Thần sẽ có ban thưởng đại ân, ma thân của ta có thể lại tiến thêm một tầng, đột phá đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Ngay cả nhị đệ, tam muội các người chắc hẳn Ma Thần cũng sẽ ban cho chút ít, thực tăng cao. Đến đó thì nhị đệ, tam muội, chúng ta còn sợ Tuần Thiên minh sao? Còn có con hồ yêu kia, đến đó ta sẽ bóp chết ả ta! Không, bắt lại, hành hạ ả tới chết!

- Đúng, hành hạ ả tới chết.

Báo Yêu cũng nói.

- Nhị đệ, tam muội, các người mau đi dọn dẹp toàn bộ thôn trang, làm sạch sẽ một chút, ta không muốn Tuần Thiên minh lại hoài nghi sự việc một thôn trang bị tàn sát này do Ác Long Sơn chúng ta làm nữa! Sau khi làm xong, chúng ta lại rời khỏi quận này, đi quận khác.

- Vâng, đại ca.

Báo Yêu, Miêu yêu cũng ngoan ngoãn đi làm.

Sau một lát.

Ba đại yêu ngự gió rời khỏi thôn trang này. Mà vào lúc chạng vạng tốt hôm đó, các binh lính của Tuần Kiểm Ti ở địa phương phát hiện thôn dân trong thôn trang này đã chết hết.

Toàn bộ chết hết?

Tuần Kiểm Ti ở địa phương sợ ngây người, lập tức bẩm lên trên. Tin tức báo lên đến quận chủ phủ lại báo lên đến chỗ Châu Mục Lỗ Châu! Châu Mục Lỗ Châu giận dữ, lập tức điều động lực lượng, bắt đầu tra xét!

Trong tầng mây, ba đại yêu phi hành một mạch.

- Ừm?

Bỗng nhiên bọn chúng dừng lại.

- Đại ca, thế nào?

Báo Yêu, Miêu yêu nghi hoặc.

Giao Long đại yêu lật tay lấy ra một cái gương đồng. Trên mặt gương đồng hiện ra một con giao long vảy đỏ máu, uy thế sâu không thể lường.

- Tiền bối.

Giao Long đại yêu lập tức vô cùng khiêm tốn.

- Lâu Ly, nghe nói người tàn sát nhân tộc ở Vân Châu, bị Tuần Thiên minh truy sát sao?

Con giao long đỏ nói.

- Người cũng quá lỗ mãng.

- Vì một con hồ yêu mà không cẩn thận bị bại lộ. Bại lộ thì cứ bại lộ, ta cũng đã có kế hoạch.

Giao Long đại yêu cười nói.

- Tiền bối, Vạn Tượng điện các ngài tìm ta là có chuyện tốt gì?

- Là có một việc.

Giao long màu máu nói ra.

- Tại Quảng Lăng Giang châu có một người tu hành tên Tần Vân, là một vị Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ.

- Ta từng nghe về hãn.

Giao Long đại yêu gật đầu.

- Một kiếm tiên tán tu có thể lợi hại như vậy, quả thật là hiếm thấy.

- Giết hãn, hai tiên tinh.

Giao long đỏ nói.

Giao Long đại yêu mắt phát sáng, gật đầu:

- Được, nhiệm vụ này ta nhận.

- Bao lâu có thể hoàn thành?

Giao long màu máu hỏi.

- Không gấp được, trong vòng ba tháng đi.

Giao Long đại yêu nói.

- Được, đây là tình báo chi tiết của Tần Vân, người nhìn kỹ một chút.

Giao long đỏ nói xong thì cắt đứt truyền tin, mà trên gương đồng thì xuất hiện chi chít văn tự.

Giao Long đại yêu cùng với Báo Yêu, Miêu yêu bên cạnh đều chăm chú đọc.

- Đại ca, giết kiếm tiên Tần Vân này sao?

Báo Yêu bèn nói.

- Không phải chúng ta cần phải nhanh chóng đi hiến tế sao?

- Muốn kiếm đủ sức mạnh huyết nhục, chúng ta bây giờ phải cẩn thận từng bước, mỗi khi tàn sát xong một thôn trang thì phải chạy trốn ngoài ngàn dặm, cách một khoảng thời gian rồi mới lần nữa cẩn thận từng chút mà hành động. Cứ như vậy, Tuần Thiên minh khó truy bắt được chúng ta, nhưng gom góp đủ sức mạnh huyết nhục thì cũng cần một hai năm.

Giao Long đại yêu nói.

- Chúng ta vốn có kế hoạch là đi ngang qua các châu, thuận tiện đi Giang châu giết Tần Vân kia, đạt được hai viên tiên tinh, cộng thêm tích góp trước kia, cũng có thể đổi thêm chút bảo vật. Lần này thử đột phá, không chừng sẽ trực tiếp đột phá lên đến cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

- Coi như không thể đột phá thì cũng có thể vững chắc cơ hơn.

- Đến lúc kiếm đủ sức mạnh huyết nhục, Ma Thần giáng xuống ban thưởng đại ân, căn cơ của ta lại càng vững vàng, khả năng bước vào Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cũng càng lớn.

Giao Long đại yêu nói.

Mặc dù bây giờ đã là thời điểm sắp đột phá, nhưng chung quy cũng là từ Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Đột phá lần này hẳn không chắc chắn. Tất nhiên là phải chuẩn bị càng đầy đủ càng tốt.

- Ủm, lúc giết chết kiếm tiên Tần Vân, chúng ta cũng có thể thừa cơ ‘ảnh hưởng’ đến thôn trang xung quanh, nguy trang thành bị đại chiến ảnh hưởng.

Miêu yêu nói ra.

- Ba người chúng ta liên thủ giết một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ quả thật là rất dễ dàng.

Báo Yêu cũng tự tin.

Bọn họ có tư cách tự tin.

Ba đại yêu vương của Ác Long Sơn, đại yêu vương Giao Long Vương Lâu Ly bản thể chính là một con giao long, thực lực trời sinh đã hùng mạnh! Hơn nữa còn tu hành truyền thừa Ma Thần, tích lũy hiện tại hùng hậu, lúc nào cũng có thể đột phá đến Tiên Thiên Kim Đan! Trên đường đào vong lần này, Tuần Thiên minh đều là người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh xuất thủ, cuối cùng vẫn là để bọn họ chạy thoát.

Hai đại yêu vương khác, mặc dù yếu hơn rất nhiều, nhưng thực lực mỗi người đều sánh bằng Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ.

Ba người liên thủ, uy danh lan xa.

Lần này bọn họ là muốn kiếm đầy đủ sức mạnh huyết nhục, mặt khác là để Giao Long Vương đột phá đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh.

Yêu ma trong thiên hạ đông đảo, có khi là chiếm cứ một chỗ, có khi là lén lút ở các nơi.

Sở dĩ lén lút ở các nơi là có hai loại khả năng. Một là sức yếu, nếu như chiếm cứ một chỗ thù e rằng sớm bị người tu hành tiêu diệt! Vì vậy chỉ có thể lén lút ở các nơi. Loại thứ hai là quá mức hung tàn, gây hại quá mức, như ba đại yêu vương của Ác Long Sơn này, Tuần Thiên minh cũng muốn toàn lực đuổi bắt! Bọn họ tất nhiên không dám dừng lại ở một chỗ, chỉ có thể lén lút mọi nơi.

Loại yêu ma lén lút này càng thêm tàn ác.

Đối với ba đại yêu vương Ác Long Sơn mà nói, giết Tần Vân chỉ là thuận tiện khi qua các nơi ở Giang châu mà thôi!

Một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ?

Bọn họ không chút để tâm.

Quảng Lăng, Tần phủ.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu đang luận đạo tại bờ hồ Tiểu Kính, đương nhiên là bởi vì Tần phủ quá lớn, Tiểu Kính hồ cũng có một phần ba thuộc về phạm vi Tần phủ.

- Nhị công tử, Nhị công tử.

Xa xa nơi cửa viện, A Quý hô to.

Tần Vân nghi hoặc dừng lại.

- A Quý, có chuyện gì?

- Nhị công tử, có một người tu hành đến phủ, nói là muốn bái nhập làm môn khách của Tần phủ ta.

A Quý lập tức nói

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Phi Kiểm Ngũ Phẩm

- Tần phủ hiện tại có bao nhiêu môn khách người tu hành?

Y Tiêu cười nói.

- Sáu người.

Tần Vân đáp.

- Tăng thêm người vừa đến thì là bảy.

Y Tiêu gật đầu.

- Còn nhiều người tu hành hơn rất nhiều tông phái tam lưu. Cũng phải, luận thực lực, chỉ một mình chàng còn mạnh hơn rất nhiều tông phái nhị lưu.

Tông phái nhị lưu bình thường, gặp phải yêu vương cỡ như Hắc Yêu Vương thì đã sớm nhượng bộ lui binh.

Tần Vân một thanh phi kiếm ra lại khiến Hắc yêu Vương hoảng hốt chạy trốn!

Nếu như bây giờ Hắc Yêu Vương lại khiêu khích, e rằng Hắc Yêu Vương sẽ lập tức bị phi kiếm chém giết! Chẳng qua là lần trước Hắc Yêu Vương đã bị dọa sợ, nào còn dám đối địch với Tần Vân.

- Ta đi xem thử lai lịch của người tu hành kia thế nào.

Tần Vân đứng dậy.

- Chàng cứ đi làm việc của mình đi.

Y Tiêu cầm lấy quyển thư tịch bên cạnh, thông dong đọc sách bên bờ hồ.

Tần Vân thì tiến về phòng chuyên môn để tiếp khách của mình. Trong phòng khách sớm đã có một thanh niên gầy gò đang ngồi ở đó.

Lúc Tần Vân đi đến từ thật xa, người thanh niên này đã lập tức đứng dậy.

- Tần công tử.

Đợi đến khi Tần Vân đi vào trong phòng khách, thanh niên gầy gò này mới cung kính nói.

Tần Vân ngồi ở ghế chủ vị, nhìn người thanh niên ngại ngần này thì gật đầu nói:

- Ngồi đi.

Lúc này thanh niên gầy gò mới ngồi xuống, nói:

- Tại hạ Sở Viễn, người huyện Trường, Liên Hải Quận, vốn là tu hành trong Động Dương Quan nhưng vì đắc tội với Thảo Vu Phái, Động Dương Quan đuổi ta ra khỏi quan... Ta chỉ có thể phiêu bạt khắp nơi, nay nghe uy danh của Tần công tử, đến đâu xin nương nhờ, còn xin công tử thu lưu.

- Động Dương Quan, chẳng qua là tông phái tu hành tam lưu mà thôi, tất nhiên không dám đắc tội Thảo Vu Phái.

Tần Vân gật đầu.

- Thảo Vu quả thật làm việc cũng có hơi bá đạo. Nói thử nghe, người đắc tội thế nào với Thảo Vu Phái? Trước mặt ta đừng dối gạt, nếu ta tra ra có chút nào giả mạo, lừa gạt ta, thì người nên biết hậu quả.

- Vâng, vâng.

Thanh niên Sở Viễn cao gầy này gật đầu liên tục.

- Tại hạ sao dám lừa gạt Tần công tử, tất nhiên sẽ thành thật không dám bịa đặt.

- Nói đi.

Tần Vân gật đầu.

- Tại hạ một lòng tu hành ở Động Dương Quan huyện Trường, thỉnh thoảng hành tẩu ở các huyện thành xung quanh, tình cờ gặp chuyện bất bình ta cũng ra tay trừng ác.

Thanh niên gầy gò nói.

- Không ngờ một lần trừ ác nọ, ta cắt chân của một thiếu gia ăn chơi, nhưng thiếu gia ăn chơi đó là con trai của một vị trưởng lão trong Thảo Vu Phái. Thảo Vu Phái sai phái người đối phó ta, ta may mắn chạy nhanh, nếu không đã chẳng còn mạng! Thảo Vu Phái cũng phái người chất vấn Động Dương Quan, quan trưởng không dám trêu vào Thảo Vu Phái, chỉ có thể đuổi ta ra khỏi quan. Từ đó ta không còn là đệ tử của Động Dương Quan nữa. Ta cũng biết, quán chủ không có cách nào khác. Như vậy cũng tốt, không liên lụy đến đạo quan.

Tần Vân gật đầu:

- Trừ ác? Tên kia làm chuyện gì mà người phải trừ ác.

- Hắn cướp đoạt dân nữ, giữa thanh thiên bạch nhật mà cướp dân nữ bắt lên xe ngựa. Ta phát hiện, tức giận cứu nàng kia, lại dạy dỗ tên thiếu gia kia và hộ vệ của hắn.

Thanh niên gầy gò Sở Viễn nói.

- Về sau mới biết, hắn là con trai của Liễu Chấn - trưởng lão Thảo Vu Phái. Liễu Chấn này là một Nhân Vu, thủ đoạn Vu thuật khó lường.

- Ta đã biết.

Tần Vân gật đầu.

- Bây giờ ngươi tu hành như thế nào?

- Ta tu hành là Trường Thanh quyết, một pháp môn luyện khí có trong Động Dương Quan. Nếu tu hành đến cực hạn thì có hi vọng tiến vào Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Chẳng qua hiện nay người bước vào Tiên Thiên Thực Đan Cảnh ở Động Dương Quan cũng chỉ có một mình quán chủ. Còn ta, bây giờ chỉ là luyện khí tầng thứ mười một.

Thanh niên gầy gò nói.

- Bình thường ta chủ tu hai môn phù pháp, một là Thanh Hỏa Phù Pháp, chính là phù pháp nổi danh nhất Động Dương Quan. Một cái khác là Nhất Khí Cầm Nã Thuật. Về phần thủ đoạn khác, phần lớn là dựa vào một vào đạo phù mang theo.

Tần Vân khẽ gật đầu.

Tiểu môn tiểu phái chính là như thế, pháp thuật am hiểu cũng chỉ có mấy loại mà thôi.

Thanh niên gầy gò căng thẳng chờ Tần Vân trả lời. Dù sao hắn đã đắc tội Thảo Vu Phái, muốn tìm chỗ dựa cũng không dễ dàng. Thảo Vu Phái rất

có hung danh ở cả Giang châu! Dù sao cũng là tông phái Vu mạch duy nhất ở Giang châu.

- Từ hôm nay trở đi, người hãy ở lại Tần phủ, bổng lộc hằng năm tạm thời là một ngàn lượng.

Tần Vân nói ra.

- Nếu cần cù chăm chỉ làm tốt, ta cũng sẽ ban thưởng bảo vật pháp thuật.

- Vâng, Sở Viễn chắc chắn sẽ dụng tâm kiệt lực ra sức vì công tử, vì Tần phủ ta.

Thanh niên gầy gò Sở Viễn vui mừng.

Một người hầu bình thường, một năm tiền công khoảng mười lượng tám lượng bạc.

Mà cao thủ luyện khí tầng chín làm hộ vệ, bình thường đều là một năm mấy trăm lượng bạc.

Về phần người tu hành?

Thuần túy là bạc, thông thường là vạn lượng.

Mà đại gia tộc chân chính, hoặc là các đại nhân vật như quận chủ chẳng hạn lại là có người tu hành nguyện ý chủ động đầu nhập vào, thậm chí bổng lộc hằng năm cũng không quá cao. Vì sao? Cũng vì trong đại gia tộc thường sẽ có cất giữ các loại điển tịch pháp thuật! Mà rất nhiều tán tu không tìm ra đường tu luyện, vì vậy bổng lộc hằng năm thấp một chút bọn họ cũng không để ý.

Tần Gia thì không giống như vậy. Có Tần Vân, một Tuần Thiên sứ ở đây, Tần gia còn cường thế hơn tông phái nhị lưu!

Đầu nhập vào Tần gia, vậy chính là có một núi dựa thật lớn! Và lại tương lai còn có hi vọng có được bảo vật, pháp thuật giống như gia nhập một tông phái, cho dù không cho bạc cũng có người tu hành nguyện ý chủ động gia nhập vào.

- A Quý, dẫn Sở Viễn đi gặp phụ thân ta.

Tần Vân dặn dò.

- Vâng.

A Quý lập tức đáp.

Sở Viễn mặt đầy ý cười, không còn phiền não như trước, cung cung kính kính lui ra.

Sở dĩ hần tìm đến Tần phủ là vì nghe nói gia tộc thái thượng trưởng lão Thảo Vu Phái là Mặc Thai Gia đã từng đắc tội với Tần gia. Sau khi Tần Vân trở thành Tuần Thiên sứ, Thảo Vu Phái còn chính thức phái sứ giả đến đây nhận lỗi, đưa một phần lễ vật lớn! Hiển nhiên là Thảo Vu Phái cường thế đến đâu cũng không muốn đối địch với Tuần Thiên sứ, thà rằng bồi lễ cũng chịu.

Hần có thù hận với con trai của một trưởng lão, đối với Tần phủ mà nói, thật không đáng nhắc đến.

- Bây giờ đã có bảy người tu hành, đó là ta còn không có ra sức chiêu mộ.

Tần Vân lắc đầu.

- Sau mấy năm nữa, trong Tần phủ e là sẽ có mười mấy hai mươi người tu hành, còn nhiều hơn số người tu hành của quận chủ bình thường chiêu mộ.

Gia tộc của Tuần Thiên sứ, lực hấp dẫn tất nhiên còn lớn hơn một quận chủ.

Mà Tần phủ nhiều người tu hành cũng là chuyện tốt, traten pháp, phòng hộ bên trong gia tộc cũng sẽ thâm nghiêm hơn. Đối ngoại của Tần phủ nhiều chuyện cũng có thể để người tu hành ra mặt!

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Tần Vân cũng rất kinh ngạc. Từ sau khi Bách Biến Độc Tẩu ám sát, đã qua một tháng rồi mà còn không có phiến toái mới.

- Chung Ly thị sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy chứ?

Tần Vân trầm nghĩ.

- Vén vẹn chỉ điều động một Bách Biến Độc Tẩu sao?

- Mặc kệ.

- Vẫn là cứ yên tâm tu luyện bản mệnh Phi kiếm đã. Đêm nay hẳn là có thể đột phá đến ngũ phẩm.

Tần Vân khoanh chân ngồi trên giường, nhìn thanh phi kiếm màu bạc lơ lửng trước mặt.

Hắn gỡ túi Càn Khôn bên hông xuống, mở miệng túi ra.

Vù vù vù!!!

Lượng lớn vật phẩm bay ra, chất thành một đống nhỏ trong phòng.

Tần Vân vận chuyển pháp quyết, phi kiếm màu bạc lập tức bắt đầu hấp thu tinh hoa bên trong rất nhiều trân bảo phía dưới. Từng điểm sáng lấp lánh không ngừng bay lên, dung nhập vào trong Bản Mệnh Phi Kiếm. Quả

thật là như dự đoán, chỉ vền vẹn sau thời gian mười hơi thở, phi kiếm màu bạc đột nhiên rung động, phát ra tiếng ngân, tốc độ luyện hóa đột nhiên tăng vọt. Đồng bảo vật xếp bên dưới bắt đầu liên tục hóa thành phế phẩm.

Một lát sau, tiếng ngân ngừng lại, phi kiếm cũng không hấp thu tinh hoa bảo vật bên dưới nữa.

Thời khắc này, thân kiếm màu bạc nhàn nhạt, mặt ngoài giống như bao trùm trong một lớp nước xanh như ngọc, lúc nào cũng có cảm giác nước đang lưu động. Cảm giác mờ ảo như sương mù vốn có đã không còn, khiến người ta cảm giác phi kiếm càng thêm cô động hơn.

- Thật đẹp, cuối cùng bản mệnh Phi kiếm cũng đã đạt thành ngũ phẩm! Ta cầm lấy thì có thể phát huy ra uy lực của pháp bảo tam phẩm.

Tần Vân nhìn thanh phi kiếm trước mặt, trong phi kiếm như có uy năng kinh khủng đang được tích trữ bên trong. Tần Vân cảm nhận được, khẽ gật đầu.

- Cho dù ta đạt đến cảnh giới lĩnh vực kiếm ý, bản mệnh Phi kiếm tăng lên một phẩm thì thực lực của ta cũng chỉ mới tăng thêm gần hai thành.

Cùng một chiêu số, cùng một kiếm ý, phi kiếm cũng sẽ càng nhanh hơn! Uy năng càng kinh khủng hơn một chút! Đây chính là sự sắc bén của pháp bào.

Hơn nữa bản mệnh Phi kiếm hoàn toàn dựa vào Yên Vũ kiếm ý mà nuôi dưỡng thành, dùng nó để thi triển chiêu thức của Yên Vũ kiếm ý cũng là phù hợp nhất.

Mà cảnh giới càng cao, thực lực càng mạnh, Bản Mệnh Phi Kiếm cũng phải đủ mạnh mới thể hiện rõ thực lực gia tăng. Cũng như một vị kiếm tiên nắm giữ tuyệt thế kiếm đạo, cầm trong tay một nhánh cây và một

thanh phi kiếm thất bát phẩm, uy lực cũng không khác nhau nhiều lắm. Bởi vì pháp bảo quá thấp không có trợ giúp gì nhiều.

Thậm chí kiếm đạo ngưng tụ ra, binh khí phàm tục cũng có thể dần dần chuyển hóa thành một thanh pháp bảo.

Đường Tần Vân còn cách cấp độ đó rất xa.

Tần Vân duỗi tay, phi kiếm dài ba tấc rơi vào lòng bàn, phi kiếm nhanh chóng biến lớn, tăng lên gấp mười lần, dài đến ba thước.

Tay cầm phi kiếm, trực tiếp đi xuống giường, đẩy cửa đi vào trong nội viện.

Trong đêm tối, dưới ánh trăng.

Tần Vân cầm bản mệnh Phi kiếm ngũ phẩm, thỏa thích thi triển Yên Vũ kiếm thuật của mình.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Giang Thượng Minh Nguyệt

Bản mệnh Phi kiểm từ lục phẩm bước vào ngũ phẩm, cả ngày lẫn đêm đều là dùng kiểm ý nuôi dưỡng bên trong đan điền. Hơn nữa là mấy tháng gần đây, Yên Vũ kiểm ý đạt đến cấp bậc lĩnh vực kiểm ý, khiến cho phi kiểm sau khi đột phá cũng ẩn chứa rất nhiều đặc thù của kiểm ý. Cho dù là tùy ý vung lên, kiểm quang cũng sẽ hóa thành mưa bụi lất phất, thoáng mang theo cảm giác vui sướng linh động.

Thi triển Yên Vũ kiểm thuật tất nhiên là thuận buồm xuôi gió.

Bất tri bất giác, trong lòng Tần Vân lại nhớ tới đêm trung thu hôm ấy, tiếng sóng dịu dàng, ánh trăng mờ lung, cười trên mây mù, hân hỉ lòng không được mà hôn Y Tiêu.

Nước sông dịu dàng kia...

Ánh trăng mờ lung trên không trung kia...

Tiên tử dưới ánh trăng, càng là cả đời khó quên.

- Vũ!

Tần Vân thu kiểm dừng lại, nhẹ nhàng thở ra một luồng kiểm khí.

Xoạt.

Kiểm khí màu trắng thoát ra từ trong miệng nháy mắt cắt qua bầu trời, xẹt qua không trung Quảng Lăng quận, giống như trăng sáng mờ lung mọc lên trên sông. Vệt kiểm khí này nháy mắt vượt qua hai mươi dặm, bay

ra khỏi phạm vi Quảng Lăng quận, cuối cùng vượt qua khỏi phạm vi cảm nhận Tần Vân đối với Thiên Địa lực lượng. Cuối cùng tại tầng mù lại bay đi hơn mười dặm mới dần dần yếu thế và tiêu tán.

Kiểm khí tung hoành hơn mười dặm, đây cũng không phải là pháp bảo phi kiếm mà chỉ thuần túy là kiếm khí! Quả thật là kinh khủng!

- Cuối cùng cũng sáng tạo ra chiêu này.

Tần Vân nở nụ cười.

- Vậy cứ gọi là Giang Thượng Minh Nguyệt (trắng sáng trên sông) đi.

Một bóng người bay đến từ không trung, đáp xuống trong đình viện của Tần Vân. Đúng là Y Tiêu.

- Chuyện gì xảy ra? Ta cảm nhận được một dao động rất mạnh.

Y Tiêu nói.

- Cảm giác như cấp độ Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đỉnh phong.

- Ta vừa ngộ ra một chiêu kiếm, cũng là chiêu một kiếm mạnh nhất của Yên Vũ kiếm quyết.

Tần Vân cười nói.

- Tần Vân, là chiêu kiếm mạnh nhất của ngươi sao? Uy lực chỉ đến như vậy?

Y Tiêu nghi hoặc, nàng hiểu rất rõ thực lực của Tần Vân.

Tần Vân cười cười:

- Vì để cho Tuần Thiên giám không cảm ứng được, ta dùng kiếm khí thi triển một chiêu này, cũng không sử dụng phi kiếm, nhưng mà uy lực còn

mạnh hơn ta dự liệu một chút.

- Thuần túy kiếm khí?

Y Tiêu giật mình.

- Một luồng kiếm khí?

- Phải, một luồng kiếm khí.

Tần Vân gật đầu.

- Nếu như phóng ra mười luồng trăm luồng kiếm khí, uy thế kia...

Y Tiêu không nhận được nói.

Tần Vân lắc đầu:

- Đây là chiêu mạnh nhất bây giờ của ta, thi triển ra cũng không dễ, có thể đồng thời phóng thích ra ba luồng kiếm khí với chiêu số như vậy cũng đã rất khó.

Y Tiêu nhìn bộ dáng này của Tần Vân, không khỏi nói:

- Nhìn người đặc ý kia, đơn thuần kiếm khí đã có uy thế như vậy. Nếu như dùng bản mệnh Phi kiếm thi triển ra, đáng sợ đến mức nào! Sao chiêu kiếm này lợi hại như vậy? Tên của chiêu này là gì?

- Ta vừa đặt tên, gọi là Giang Thượng Minh Nguyệt.

Tần Vân nhìn Y Tiêu.

Y Tiêu lập tức hiểu rõ hàm nghĩa cái tên của chiêu kiếm này. Nàng nhớ lại đêm trung thu đó, mặt ửng đỏ, liếc nhìn hắn một cái.

- Đêm hôm đó kiếm ý của ta rốt cuộc tích lũy cực hạn, bước vào cảnh giới lĩnh vực kiếm ý.

Tần Vân nói ra.

- Gần đây, ta vẫn luôn hoàn thiện Yên Vũ kiếm quyết của ta! Tận lực chuyển hóa một cách hoàn mỹ ảo diệu chứa trong Yên Vũ kiếm ý thành kiếm chiêu. Mà trong đó, kiếm pháp ta muốn sáng tạo nhất là kiếm pháp của một khắc kia, ta và nàng cùng thưởng thức ánh trăng, trên dòng sông đó.

- Mãi đến hôm nay, bản mệnh Phi kiếm của ta đạt đến ngũ phẩm, lúc thi triển kiếm pháp, lòng có sở ngộ, tự sáng tạo ra chiêu này.

- Chiêu kiếm này đại biểu cho một cảnh giới cao nhất trong Yên Vũ kiếm ý của ta bây giờ.

Tần Vân nhìn Y Tiêu:

- Đương nhiên, chẳng qua là đỉnh phong của hiện tại. Ta tiếp tục tu hành, sẽ không ngừng hoàn thiện một kiếm này.

Nói xong Tần Vân cầm lấy tay Y Tiêu.

Y Tiêu cũng không trốn tránh, chỉ là đỏ mặt.

- Đường tu hành dài đằng dặc, nàng có thể đi cùng ta không?

Tần Vân nhìn Y Tiêu.

Y Tiêu cũng nắm tay Tần Vân, nhìn vào hắn:

- Chỉ nguyện nắm tay đến bạc đầu, sống chết không rời.

- Sống chết không rời.

Tần Vân gật đầu nói.

Hai người nhìn vào đối phương.

Tần Vân ôm lấy Y Tiêu. Y Tiêu tựa vào lòng Tần Vân.

Đêm, yên tĩnh, hai người đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

- Tần Vân.

Y Tiêu ở trong ngực Tần Vân, nhẹ nhàng nói:

- Tháng hai sang năm, ta muốn về Thần Tiêu môn một chuyến.

- Về Thần Tiêu môn? Có chuyện gì?

Tần Vân hỏi.

- Xuân lôi dẫn ra lôi trì, lúc này là thời cơ tốt để vào Lôi Trì tu luyện.

Y Tiêu nói.

- Ta hiện đang tu hành lôi pháp Tiên Thiên Nhất Khí, chỉ cần đạt đến viên mãn là có thể tu hành lôi pháp mạnh nhất của Thần Tiêu môn, Thần Tiêu lôi pháp. Y thị bồi dưỡng ta, cũng là hi vọng ta có thể luyện thành Thần Tiêu lôi pháp. Sư phụ dạy bảo ta, cũng là hi vọng ta có thể nắm giữ Thần Tiêu lôi pháp. Tiến vào lôi trì bế quan tu hành chỉ cần ba tháng, chờ sau khi bế quan kết thúc, ta sẽ lập tức đến Quảng Lăng gặp lại người.

- Ừm, tu hành cũng quan trọng.

Tần Vân gật đầu cười nói.

- Ba tháng mà thôi, sẽ qua rất nhanh.

Y Tiêu khẽ gật đầu.

Tại Quảng Lăng quận, Tần Vân và Y Tiêu cùng trải qua khoảng thời gian thần tiên quyến lữ.

Mà tại trong địa giới của Bà Châu, trong một sơn thôn vắng vẻ, toàn bộ thôn dân bên trong đã chết hết, trên bầu trời sơn thôn thì đang diễn ra một trận chiến đấu.

- Giao Long Vương, hôm nay các người đừng hòng đi.

Lụa trắng bay múa giữa trời, vô số sợi tơ trắng lượn lờ xung quanh. Một mỹ nữ tuyệt đẹp nhưng lại có sáu cái đuôi lông xù trắng như tuyết, bóng dáng của nàng mờ ảo, xuất hiện khắp bốn phương tám hướng.

- Cút đi!

Long thảo màu đen to lớn như một ngọn núi nhỏ hạ xuống từ tầng mây, xé nát một phần sợi tơ cùng với một phần bóng ảnh của nữ tử tuyệt đẹp kia. Nhưng mà những bóng ảnh khác vẫn phân tán tại bốn phương tám hướng như trước.

- Đại ca, hồ yêu này thân pháp quá lợi hại, chúng ta không giết ả nổi, đi mau lên.

Báo Yêu bèn nói.

- Được, đi.

Giao Long Vương phần nộ thử mấy chiêu, sau đó dù là thực lực chiếm ưu thế nhưng lại hoàn toàn không đụng đến được đối phương,

- Không hổ là có huyết mạch của Cửu Vĩ Hồ (hồ ly chín đuôi). Chờ ta bước vào Tiên Thiên Kim Đan, ta nhất định phải bắt ngươi, ra sức tra tấn mới thỏa cơn giận trong lòng.

Vù.

Giao Long Vương mang theo Báo Yêu Vương, Miêu yêu Vương lập tức bắt đầu chạy trốn.

Ầm!!!!

Bọn họ cường ép chạy trốn, long du vân vũ, tốc độ cực nhanh. Hồ yêu sáu đuôi mặc dù liều mạng đuổi theo phía sau nhưng đối phương lại đã ra khỏi cảm ứng Thiên Địa lực lượng của nàng, thậm chí không bao lâu sau, chút dấu vết cũng không thấy nữa.

Một lát sau.

- Thất cô nương.

Từ trên không trung, một chiếc phi thuyền màu vàng kim bay đến, bên trên có ba người tu hành nhân tộc, một vị nam tử áo trắng dẫn đầu nói:

- Ba yêu vương Ác Long Sơn đâu?

- Các người đến quá chậm!

Gương mặt xinh đẹp của hồ yêu sáu đuôi đầy giận dữ.

- Ta truy đuổi mấy tháng trời, cuối cùng tìm được bọn chúng một lần, vừa tìm được ta lập tức báo cho các người. Chờ các người đến, bọn chúng đã chạy thoát cả rồi!

- Đuổi đến cũng cần thời gian di chuyển, chúng ta đã chạy đến nhanh nhất.

Nam tử áo trắng cầm đầu giải thích.

- Tuần Thiên minh các người thật vô dụng, xem ra vẫn phải dựa vào Thiêu Yêu Cung chúng ta.

Hồ yêu sáu đuôi Yến Thất Nương lòng đầy lửa giận.

- Nói về nhân thủ trái rộng thiên hạ không ai bì kịp nhân tộc ta.

Nam tử áo trắng an ủi.

- Chẳng qua là con ác long kia quá giáo hoạt, trốn cũng thật nhanh.

Yến Thất Nương mắt ứa lệ.

Nàng phần nộ, nàng không cam lòng, nhưng nàng cũng hiểu... đối phương nói đúng! Tuần Thiên minh quả thật đã đến bằng tốc độ nhanh nhất.

Người tu hành bình thường lại có mấy ai như nàng, không ngủ không nghỉ, điên cuồng tìm kiếm khắp thiên hạ, có một chút dấu vết nào sẽ không ngừng phi hành dò xét lần theo khắp nơi. Là thù hận mới khiến nàng điên cuồng như vậy. Mấy tháng truy tìm, cuối cùng may mắn gặp được, nhưng lần này lại để cho đối phương chạy thoát, lần tiếp theo biết chừng nào mới tìm lại được?

- Coi như là tìm đến thì sao?

- Ta không giết được bọn chúng, ngay cả một tên cũng không, thậm chí nếu như không phải ỷ vào thân pháp, ta cũng phải là đối thủ của Giao Long Vương.

Yến Thất nương đau khổ, lập tức nhớ đến lời thề mình lập trước mộ phần, nhớ đến những đoạn thời gian tươi đẹp đã qua, trong lòng Yến Thất Nương dâng lên thù hận vô tận.

- Tam Lang, cho dù là thế nào, dù là đuổi đến chân trời góc bể ta nhất định cũng sẽ giết bọn chúng, báo thù cho người.

Yến Thất Nương lập tức hóa thành một đám mây mù, nhẹ bay đi.

- Hầy.

Trên phi thuyền, ba người tu hành âm thầm lắc đầu.

- Yển Thất Nương đuổi theo ba yêu vương Ác Long sơn kia, đuổi muốn điên rồi.

Nam tử áo trắng lắc đầu.

- Nhưng theo được thì thế nào? Thực lực Giao Long Vương quá mạnh, tu hành truyền thừa Ma Thần nhất mạch, đã sớm đạt đến cực hạn Tiên Thiên Thực Đan cảnh! Bản thể lại là giao long, chiến lực mạnh đến mức có thể giao thủ với cả Tiên Thiên Kim Đan. Trước đó sư thúc ta cũng đã phát hiện ra con Giao Long Vương này, nhưng cuối cùng vẫn là để cho nó chạy trốn. Chạy thoát được từ tay của Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, đại yêu dạng này, muốn giết, quá khó!

- Hơn nữa, ở mỗi một châu, Tiên Thiên Kim Đan Cảnh chỉ có mấy người, hoặc là tọa trấn nơi trọng yếu, hoặc là ở trong tông phái, gia tộc của mình. Ba yêu vương Ác Long Sơn biết rõ nhóm Tiên Thiên Kim Đan Cảnh ở đâu, đã sớm tránh thật xa. Coi như là Yển Thất Nương phát hiện ra ba yêu vương Ác Long Sơn, người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cũng cách quá xa, không đến kịp.

- Yêu ma trong thiên hạ này quá nhiều. Ba yêu vương Ác Long sơn dù thực lực lợi hại nhưng quá gian xảo, chứng cứ phạm tội còn chưa lớn. Triều đình đối phó với rất nhiều yêu ma trong thiên hạ, với ba con yêu vương luôn bỏ chạy trốn này cũng không muốn hao phí quá nhiều sức lực.

- Được rồi, chúng ta cũng không làm gì được ba yêu vương ma đầu này. Coi như gặp phải, ba người chúng ta liên thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng hãm chân chúng.

Ba người tu hành này nói xong thì lên phi thuyền rời đi.

Nhân tộc và yêu ma tranh đấu năm tháng dài đằng đẳng. Mặc dù nhân tộc chiếm thượng phong nhưng yêu ma cũng không dễ dàng đối phó như vậy.

Vù.

Ba người Giao Long Vương phi hành trong mây mù.

- Ả hồ yêu đúng là bám dai như đĩa. Chúng ta chạy khắp thiên hạ, không ngờ lần này vẫn bị ả đuổi đến.

Báo Yêu Vương phẫn hận nói.

- Một nam tử phạm nhân nhân tộc mà đã làm ả ta nổi điên như vậy?

Giao Long Vương cũng khó thở.

- Lần này bị đuổi kịp rồi, chúng ta phải ẩn núp một đoạn thời gian, tốt nhất là rời khỏi Bà châu.

Miêu yêu Vương bên cạnh nói.

Giao Long Vương khẽ gật đầu:

- Như vậy đi, chúng ta dứt khoát cứ đi Giang châu đi! Đi Quảng Lăng, Giang châu, làm thịt tên Tần Vân kia trước!

- Được.

Báo Yêu Vương gật đầu.

- Đi Giang châu.

- Đi giết Tần Vân, sau khi lấy được tiên tinh, kiếm tiên Tần Vân kia hẳn là cũng có không ít bảo bối. Đến lúc đó đại ca cũng có thể thử đột phá một lần.

Miêu yêu Vương nói.

- Ha ha... Nói không chừng sẽ một lần đột phá đến Tiên Thiên Kim Đan. Đi, đi Quảng Lăng, Giang châu!

Giao Long Vương cười to, thay đổi phương hướng.

Vù.

Ba đại yêu vương phi hành trong tầng mây, bay về hướng Giang châu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Động Phủ Của Tiên Nhân

Huyện Dương Thiệp, Quảng Lăng quận, Giang châu. Trên đỉnh một ngọn núi nhỏ vô danh, ba bóng người lặng yên xuất hiện ở đây, chính là ba đại yêu vương của Ác Long Sơn đến từ Bà châu.

- Nơi này là huyện Dương Thiệp của Quảng Lăng quận, nằm ở phía bắc quận Quảng Lăng, cách quận Quảng Lăng chừng năm trăm dặm, cách Kim Tần quận hơn một ngàn dặm.

Giao Long Vương khẽ gật đầu.

- Chúng ta chỉ cần giăng bẫy ở huyện Dương Thiệp, dẫn Tần Vân kia đến! Cho dù Tần Vân phát hiện nguy hiểm, triệu tập người tu hành của Tuần Thiên minh thì từ Kim Tần quận bay đến đây cũng phải mất một lúc lâu.

- Đại ca quá cẩn thận, chỉ cần hấn vào trông, vậy là không cách nào cầu cứu nữa rồi.

Báo Yêu Vương tự tin nói.

- Trực tiếp đi Quảng Lăng quận đánh lén giết hấn là được.

- Nhị ca, chém giết trong quận thành nhân loại, chỉ cần hơi cẩn thận ảnh hưởng đến tính mạng đám nhân tộc, vậy thì triều đình của nhân tộc sẽ phần nộ.

Miêu yêu Vương nói.

- Như vậy không giống như chúng ta giết vài thôn trang có thể so sánh, quận thành nhiều nhân khẩu như vậy... Triều đình tức giận điên cuồng, thậm chí Nhân Hoàng có thể tự mình sai phái vài tồn tại kinh khủng đến đây.

Báo Yêu Vương sừng sốt, thấp giọng nói:

- Cẩn thận một chút, đừng ảnh hưởng đến quá nhiều tính mạng nhân tộc là được.

- Không thể coi khinh Tần Vân này.

Giao Long Vương nói.

- Giết hắn ta có nắm chắc, nhưng giết hắn mà không để hắn ảnh hưởng đến tính mạng nhân tộc xung quanh ta không chắc được. Tam muội, chuyện sắp đặt bây giờ giao cho muội.

- Yên tâm.

Miêu yêu Vương tự tin nói.

- Chỉ cần ta nguyện trang thành một yêu ma lợi hại làm ác ở vùng này! Binh sĩ phạm tặc bình thường không làm gì được ta, quận trưởng Quảng Lăng quận chắc chắn sẽ cầu cứu Tần Vân. Cho dù là cầu cứu triều đình, cuối cùng mới mời người tu hành Tuần Thiên minh xuất thủ thì vẫn như trước là Tần Vân trấn giữ Quảng Lăng đến trăm yêu trừ ma.

- Chỉ cần hắn đến trăm yêu trừ ma, ba yêu ma chúng ta sẽ giết ngược lại hắn.

Miêu yêu Vương đầy mong đợi.

- Được, tam muội làm việc ta yên tâm.

Giao Long Vương gật đầu.

- Trong vòng mười ngày nửa tháng nữa, ta cũng làm ra đủ thanh thế. Tần Vân chắc chắn đến.

Miêu yêu Vương mỉm cười, mắt lờ lờ ánh xanh.

Tần phủ, Quảng Lăng quận.

- Hồng Cửu, chúc mừng chúc mừng, bước vào Tiên Thiên, thật đáng chúc mừng một phen.

Tần Vân cười với Hồng Cửu.

- Cũng may mà lần trước Tần Vân huynh cứu ta, nếu không e là ta đã chết trong tay Hắc Yêu Vương.

Hồng Cửu mặt này vui mừng, bước vào Tiên Thiên sao lại không vui cho được? Hẳn tự nhận là có truyền thừa tốt, tuy rằng chiến lực không thể so với Tần Vân, không thể so với Y Tiêu tu hành lời pháp, nhưng chiến lực trực diện cũng có thể miễn cưỡng đạt được cấp độ Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

Như Y Tiêu, nàng dù sao cũng là tu hành truyền thừa chính thống nhất cao cấp nhất của Thánh địa Đạo gia Thần Tiêu môn, vừa vào Tiên Thiên Hư Đan là có thể sánh ngang với Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Sau này nàng còn sẽ tu hành lời pháp đệ nhất thiên hạ Thần Tiêu lời pháp, thứ lời pháp trứ danh cường thế bá đạo.

Mà kiếm tiên cũng được xưng là công phạt đệ nhất, nhất kiếm phá vạn pháp, nói về chiến lực là cùng cấp bậc với các loại lời pháp Thần Tiêu môn. Chỉ là Tần Vân sớm đã nắm giữ kiếm ý, hiện giờ còn đến cảnh giới lĩnh vực kiếm ý nghịch thiên hơn, thực lực hiển nhiên phải mạnh hơn Y Tiêu nhiều.

Về phần Hồng Cửu, hẳn am hiểu nhất vốn cũng không phải là đánh giết chính diện.

- Giao tình giữa ta và người thì đây chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Tần Vân không để tâm việc đó. Trước đây Công Dĩ Bính đối phó hẳn, người bên ngoài trốn cũng không kịp, Hồng Cửu lại giúp hẳn, Tần Vân đã ghi nhớ ân tình này.

- Ngày hôm nay đến, ta còn có một việc.

Hồng Cửu nói.

- Sao? Người vừa mới đột phá Tiên Thiên, cũng không mở tiệc chiêu đãi mà lại đến đây, xem ra chuyện này không nhỏ.

Tần Vân mỉm cười nói.

Hồng Cửu trịnh trọng gật đầu:

- Đúng vậy. Không dối gạt tần huynh, ta từng trùng hợp lấy được một món bảo vật.

Nói đoạn, hẳn lấy ra một tấm thẻ có hơi sứt mẻ.

- Bảo vật?

Tần Vân nhìn tấm thẻ kia.

- Tần Vân huynh cảm ứng thử xem.

Hồng Cửu mỉm cười nói.

Tần Vân lập tức dùng một luồng ý niệm thẩm thấu vào tấm thẻ kia. Vừa như thế, bên trong tấm thẻ này đã có âm thanh mệnh môn cuộn cuộn vang lên:

- Sáu lá phù tề tục, khai mở động Cảnh Dương.

- Cái gì?

Tần Vân lộ vẻ giật mình.

- Cảnh Dương chân nhân?

Cảnh Dương chân nhân là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử của Cảnh Sơn phái, tông phái tu hành đệ nhất của Giang châu. Cảnh Sơn phái trước đây từng được xưng là Thánh địa Đạo gia! Có thể xưng Thánh địa, tất nhiên từng sinh ra những người tài hoa. Cảnh Dương chân nhân chính là một trong số đó. Hắn ta từng dẫn dắt Cảnh Sơn phái, uy thế áp cả Thần Tiêu môn lúc đó. Thần Tiêu môn thời kì đầu cũng không được coi là Thánh địa Đạo gia, là từng đời càng ngày càng lợi hại, thuộc về loại quật khởi ở thời kì sau, đến giờ đã đứng thế chân vạc cùng với Linh Bảo sơn, Hỗn Nguyên tông.

Cảnh Dương chân nhân là một vị tiên bối ở ba ngàn năm trước. Khi Tần Vân còn nhỏ, hắn còn tưởng rằng Cảnh Dương chân nhân là cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh lợi hại.

Sau khi thành Tuần Thiên sứ, lý giải được nhiều bí mật, hắn mới hiểu, Cảnh Dương chân nhân chính là một vị tiên nhân Nguyên Thần! Hơn nữa còn đứng đầu Đạo gia thời đại lúc đó.

- Cảnh Dương chân nhân Ngụy Hồng.

Hồng Cửu gật đầu.

- Lúc sắp chết, hắn ta tính ra Cảnh Sơn phái ngày sau sẽ gặp nạn, cho nên nghĩ hết biện pháp, sao chép rất nhiều điển tịch của Cảnh Sơn phái ra thêm một phần. Tuy rằng điển tịch càng cường đại sẽ càng gặp trời cao đồ kị! Nhưng thủ đoạn của Cảnh Dương chân nhân nghe nói vẫn là ghi chép

vài điển tịch quan trọng nhất của Cảnh Sơn phái ra được sáu bảy phần. Hơn nữa một số pháp bảo tùy thân của hãn ta cũng giấu trong động phủ Cảnh Dương của hãn ta.

- Sau đó, hãn ta cất sáu tấm phù bài mở ra động phủ vào Cảnh Sơn phái. Chỉ tiếc Cảnh Sơn phái sau này bị đám yêu ma phá sơn môn, nguyên khí đại tổn, sáu tấm phù bài cũng thất lạc.

Tần Vân gật đầu:

- Ta biết, Cảnh Sơn phái vẫn luôn tìm kiếm sáu tấm phù bài này. Nhưng mà nghe nói, có tấm rơi vào trong tay hoàng tộc, có tấm thì rơi vào trong tay đại tông phái, có tấm rơi vào tay đại gia tộc, phân tán khắp nơi. Nhưng mà Cảnh Sơn phái đã xác định năm tấm phù bài thuộc về đâu, tấm này của người là tấm thứ sáu?

- Đúng vậy, tấm thứ sáu!

Hồng Cửu tự tin nói.

- Chỉ cần tấm phù bài này của ta đưa ra thì sẽ góp đủ, mở ra động phủ tiên nhân.

Tần Vân kinh ngạc nhìn Hồng Cửu:

- Hồng Cửu, bảo vật này nhường này mà người cũng lấy được, khí vận đến mức này ta cũng phải hâm mộ.

- Khí vận cũng chỉ là vật bên ngoài, thực lực mới là căn bản.

Hồng Cửu cười nói.

- Người lấy ra như vậy không sợ ta cướp sao?

Tần Vân nhìn Hồng Cửu.

- Vậy chỉ có thể tự trách mình không biết nhìn người.

Hồng Cửu rất tự tin, tùy tiện nói.

- Hơn nữa ta biết ta một người đi cũng không lấy được bao nhiêu bảo bối. Hơn nữa Cảnh Sơn phái đã sớm nói, mỗi một tấm phù bài có thể mang theo hai người tu hành bước vào động phủ, ta muốn mời Tần Vân huynh đi cùng với ta.

Tần Vân kinh ngạc:

- Đi cùng người?

- Người ta tin tưởng được, thực lực cũng đủ mạnh, cũng chỉ có Tần Vân huynh.

Hồng Cửu nói ra.

- Ta nhớ rõ Cảnh Sơn phái từng nói, bọn họ chỉ cần diễn tịch bên trong động phủ Cảnh Dương, những bảo vật khác hết thảy không cần, mặc cho người khác tranh đoạt.

Tần Vân nói ra.

- Thậm chí có thể khẳng định là, linh bảo tùy thân năm đó của Cảnh Dương chân nhân - Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục, là ở ngay động phủ Cảnh Dương.

Bất kể là linh bảo gì, ở trong Thánh địa Đạo gia đều có thể làm bảo vật trấn tông! Như Tuần Thiên giám chính là linh bảo trấn tộc!

- Ngoài diễn tịch, tất cả bảo vật đều mặc chúng ta tranh đoạt.

Hồng Cửu nói.

- Nhưng thực lực của ta yếu, cần một cao thủ lợi hại hỗ trợ. Đến lúc đó, hoàng tộc, các đại gia tộc chắc chắn cũng phái cao thủ thế lực đi vào. Nhưng Cảnh Dương chân nhân phòng ngừa bị ác nhân đoạt bảo, cho nên bên trong động phủ của hắn ta cũng bố trí rất nhiều trận pháp lợi hại. Cảnh Sơn phái truyền thừa mất đi rất nhiều, e rằng có rất nhiều trận pháp bọn họ cũng không cách nào phá giải được.

- Cảnh Sơn phái còn lộ ra tin tức, nói là động phủ Cảnh Dương cấm tiên nhân Nguyên Thần đi vào.

Hồng Cửu nói.

- Mà Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đi vào, đối mặt với trận pháp Cảnh Dương chân nhân bố trí có thể mất tính mạng như chơi. Mỗi chân nhân Tiên Thiên Kim Đan đều rất quan trọng với gia tộc tông phái, không dễ dàng mạo hiểm được. Ta đoán chừng chân nhân Tiên Thiên Kim Đan đi vào hẳn rất ít, phần lớn sẽ là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh mới đúng.

- Ta với người, tranh với hoàng tộc, đại phái, đại gia tộc?

Tần Vân cười nói.

- Cái khác không dám nói, nhưng ta am hiểu nhất là xu cát tị hung, cũng giỏi về trận pháp.

Hồng Cửu mỉm cười.

- Ta và người liên thủ, tin rằng có thể lấy được vài món bảo bối từ động phủ Cảnh Dương.

Tần Vân gật đầu.

- Đường đường là Cảnh Dương chân nhân, bảo bối để lại cứ tùy tiện lấy đi cũng đủ chúng ta kiếm lời. Về phần những thứ đạt được từ bên trong,

ta một nửa người một nửa.

Hồng Cửu nói.

- Ta sẽ không chiếm lợi Tần Vân huynh cái gì, đợi Tần Vân huynh đi vào là biết.

- Phù bài là người mang đến, ta và người đều một nửa đó là ta chiếm lợi của người.

Tần Vân gật đầu.

- Được, ta đáp ứng người.

Tần Vân quả thực có đủ tự tin.

Hiện giờ thực lực của hắn đã dám sánh với cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh bình thường, chưa nói đến lúc đi vào, tin rằng thực lực còn có thể lại tiến bộ thêm một chút.

- Tốt lắm.

Hồng Cửu mừng rỡ.

- Hiện giờ ta cầm phù bài thứ sáu, lúc nào đi vào ta quyết định! Hiện tại ta vừa mới đột phá, không vội đi, ta cần nửa năm củng cố vững vàng một phen, cộng thêm tu hành một vài thủ đoạn của Tiên Thiên Cảnh. Mùa hè năm sau đến, lúc đó lại đi vào.

- Vậy cứ là mùa hè năm sau.

Tần Vân cũng quyết định.

Tần Vân vẫn luôn rất tò mò về thủ đoạn của các tiên nhân Nguyên Thần. Mà Cảnh Dương chân nhân vang danh như vậy, có lẽ cũng là xếp

hàng đầu trong tiên nhân Nguyên Thần. Đi vào dò tìm động phủ của hắc ta cũng có thể dòm ngó bên trên một chút.

- Đáng tiếc truyền thừa kiếm tiên nhất mạch của ta không có pháp môn tu hành giai đoạn tiên nhân Nguyên Thần.

Tần Vân âm thầm lắc đầu. Sau khi thành Tuần Thiên sứ hắc đã biết, cả thiên hạ này, bao gồm cả truyền thừa kiếm tiên của Linh Bảo sơn, Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đã là cao nhất!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tàn Công Tử Xuất Thủ

Trong địa bàn của huyện Dương thiệp, Quảng Lăng quận.

Một thôn trang đang trong cơn hoảng loạn.

Một đám yêu quái phi cầm lao thẳng xuống, bắt lấy nam nữ, đặc biệt là các cô gái xinh đẹp, ngoài ra còn có vài đứa bé.

- Yêu quái, dừng tay.

- Giết.

- Giết chết mấy con yêu quái này!

Các trai tráng hộ thôn mắt trừng muốn nứt ra, rút ra cung nỏ.

- Ha ha ha...

Đám yêu quái phi cầm càn rỡ bay xuống, tùy tiện giết chóc những trai tráng hộ thôn kia, có khi còn bắt sống.

Không lâu sau.

Đàn yêu quái phi cầm này bắt người bay mất, các thôn dân thì khắp nơi đều là đau thương. Vừa rồi hơn một trăm thôn dân đã chết, số người bị bắt cũng hơn một trăm, tất cả đều là người nhà huynh đệ của bọn họ!

- Nữ nhi của ta, nữ nhi của ta!

- Mẫu thân, mẫu thân...

- Phụ thân!!!

Khắp nơi trong thôn vang lên tiếng khóc.

Sáng sớm, quận Chủ phủ Quảng Lăng quận.

Tổng quận chủ đang cầm một cây thương dài luyện thương pháp trên thao trường. Bây giờ đã mùa đông khắc nghiệt, trời rất lạnh, Tổng quận chủ luyện trong chốc lát, cơ thể cũng nóng lên rất nhiều.

- Phù.

Hắn ta thở ra một hơi, hơi thở cũng hóa khói sương trắng.

- Năm nay trời thật quá lạnh.

Tổng quận chủ đặt trường thương sang một bên, người hầu gần đó lập tức dâng lên áo lông. Sau khi khoác áo lông chồn, Tổng quận chủ mới cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Thống lĩnh đứng bên cạnh cười nói:

- Quận Chủ đại nhân, ngài vẫn là nên tu hành cho tốt. Nếu như cảnh giới luyện khí cao hơn một chút thì há sợ rét lạnh này?

- Ài, ta thật sự không có thiên phú, không còn cách nào khác.

Tổng quận chủ cười nói.

- Đại nhân, đại nhân.

Phía xa bỗng nhiên có một tên thân vệ chạy như bay đến. Tổng quận chủ quay đầu nhìn lại.

Thân vệ kia cung kính đưa một phong thư đến:

- Huyện Dương Thiệp đưa thư đến.

-Ồ?

Tổng quận chủ nhận lấy, vừa đọc qua thì mặt biến sắc.

-Đại nhân, thế nào?

Thống lĩnh thân vệ cũng đi sang.

-Lão Tăng, người cũng xem thử đi.

Tổng quận chủ đưa thư cho thống lĩnh thân vệ. Thống lĩnh thân vệ nhận lấy đọc kĩ, cũng không nhin được mà nói:

-Sau khi Thủy Thần đại yêu bị giết, Quảng Lăng quận đã không còn yêu quái lợi hại, vả lại triều đình cũng đã cho quân đội giết yêu quái rồi. Bây giờ trong Quảng Lăng quận, đám yêu quái đều rất cẩn thận, lén lút tập kích nhân tộc của ta mà thôi, hoàn toàn không dám phách lối. Không ngờ bây giờ trong trong địa giới Quảng Lăng lại ra một đại yêu mới.

-Hừ.

Tổng quận chủ lạnh lùng nói:

-Đại yêu mới xuất hiện này thống lĩnh một đàn yêu quái, hơn nữa còn có rất nhiều yêu quái phi cầm! Tùy tiện làm ác ở huyện Dương Thiệp. Lão Tăng, người suy nghĩ một số biện pháp, điều khiển một đội người ngựa đi tấn công, tiêu diệt đám yêu quái kia. Trong địa giới Quảng Lăng ta không thể lần nữa để yêu quái leo lên đầu nữa!

-Quận Chủ đại nhân.

Thống lĩnh lại lắc đầu nói.

- Trên thư viết, đại yêu mới xuất hiện kia thiên về phi hành ngự phong. Chỉ cần nó bay lên, quân đội của chúng ta hoàn toàn không thể đụng đến nó. Hơn nữa đại yêu cũng không ngốc, nó đã dám lớn lối như vậy, e là có mấy phần chỗ dựa. Chúng ta vẫn là nên mời người tu hành lợi hại chân chính đi đối phó chúng thôi.

- Phải, nó biết bay.

Tổng quận chủ thấp giọng nói.

- Lão Tăng, người thấy việc này bám lên trên cầu viện hay là trực tiếp xin Tần công tử kia xuất thủ?

- Tần công tử chính là Tuần Thiên sứ, Tuần Thiên sứ cũng là trăm yêu trừ ma.

Thống lĩnh nói.

- Vả lại Tần công tử ghét ác như cừu, Thủy Viên đại yêu chính là do hấn giết. Hấn lại là người Quảng Lăng ta. Chúng ta đến cửa cầu hấn, tin rằng Tần công tử sẽ ra tay.

- Ủm, từ lúc ta nhậm chức đến nay, đây là lần đầu tiên xin Tần công tử xuất thủ.

Tổng quận chủ cũng gật đầu.

- Đi thôi, đi Tần phủ.

Không lâu sau.

Tần phủ.

Tổng quận chủ, Tăng thống lĩnh dưới sự hướng dẫn của Tần Liệt Hồ đi vào nơi ở của Tần Vân.

- Tổng quận chủ.

Tần Vân, Y Tiêu đang đánh cờ, thấy Tổng quận chủ thì đều đứng dậy nghênh đón.

- Tần công tử, Y cô nương.

Tổng quận chủ hành lễ.

- Ta đến là tìm Tần công tử hỗ trợ.

- Tại hạ thật không đảm đương nổi đại lễ của quận chủ.

Tần Vân đưa tay đỡ Thiên Địa Lực Lượng cũng đỡ Tổng quận chủ dậy, không cho Tổng quận chủ bái xuống,

- Quận Chủ có việc gì cứ nói là được.

Tổng quận chủ than thở:

- Ta đến Quảng Lăng đảm nhiệm chức quận chủ này, nghĩ là Thủy Thần đại yêu kia vừa bị diệt trừ không bao lâu, hẳn là lúc ta nhậm chức tương đối thanh thoi mới đúng. Ai ngờ Thủy Thần đại yêu chết rồi, Quảng Lăng quận lại có một đại yêu mới xuất hiện.

- Cái gì? Lại có đại yêu xuất hiện?

Tần Vân ánh mắt lóe lên.

- Ở đâu? Là đại yêu gì?

- Đại yêu này hiện đã làm ác tại huyện Dương Thiệp, Quảng Lăng quận chúng ta.

Tổng quận chủ nói.

- Đại yêu kia giỏi về ngự phong phi hành, vô tung vô ảnh. Đến cùng nó là đại yêu gì cũng không ai biết rõ. Dù sao là mới xuất hiện. Nói không chừng là đầu lĩnh yêu quái nào đó vừa mới đột phá Tiên Thiên Cảnh. Trong lúc nhất thời ta cũng không có cách gì đối phó nó, chỉ có thể tìm đến Tần công tử đây, còn xin công tử xuất thủ, cứu thoát dân chúng địa phương khỏi khổ nạn.

Từ nhỏ Tần Vân đã lớn lên trong thôn trang, từng nhìn thấy yêu quái cướp giết mọi người trong thôn. Những tháng năm Thủy Thần đại yêu họa loạn Quảng Lăng quận chính là hai trăm năm hắc ám nhất ở Quảng Lăng quận.

- Ta thân là Tuần Thiên sứ, trăm yêu trừ ma vốn là chuyện bốn phận của ta.

Tần Vân nói.

- Tổng quận chủ có tình báo chi tiết hơn hay không?

Tổng quận chủ nghe thế thì mừng rỡ:

- Tần công tử cao thượng, đây chính là tin từ huyện Dương Thiệp đưa đến, những tình báo chi tiết đều nằm trong đó.

Tần Vân nhận thấy thư rồi đọc qua.

- Làm hại hơn mười thôn trang, thôn dân bị bắt hơn một ngàn, thôn dân bị giết mấy trăm?

Tần Vân biết rõ, đã bị bắt đi, hi vọng sống sót là xa vời.

- Việc này giao cho ta.

Tần Vân gật đầu đáp.

- Tổng quận chủ cứ yên tâm.

- Ta thay con dân trăm họ huyện Dương Thiệp cảm ơn Tần công tử.

Tổng quận chủ lập tức nói.

- Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ lập tức xuất phát.

Tần Vân nói.

- Tổng quận chủ, tha thứ cho ta không thể tháp tùng, muện thêm một lát có lẽ lại có nhân tộc gặp nạn.

- Phải, trăm yêu trừ ma làm trọng.

Tổng quận chủ nói.

- Tần Vân, ta đi theo chàng.

Y Tiêu nói.

- Ủm, chúng ta đi.

Dưới chân Tần Vân và Y Tiêu xuất hiện một thanh phi kiếm tuyệt đẹp màu bạc, nhanh chóng phá không bay đi, lúc rời đi bọn họ còn khẽ gật đầu chào Tổng quận chủ.

Tổng quận chủ, Tăng thống lĩnh, Tần Liệt Hồ ngẩng đầu nhìn.

- Tần công tử thật là cao thượng.

Tăng thống lĩnh cảm thán.

- Ủm, nghe thấy tin tức lập tức đi chém yêu ma kia.

Tổng quận chủ cũng cảm khái nhìn Tần Liệt Hồ đứng gần đó,

- Lão Tần, Quảng Lăng quận chúng ta có một vị Tuần Thiên sứ tọa trấn, cuộc sống của bách tính Quảng Lăng quận cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Tần Liệt Hồ cũng khẽ gật đầu. nhìn hai người Tần Vân, Y Tiêu dần biến mất nơi chân trời.

Tần Liệt Hồ còn nhớ rõ...

Thời niên thiếu, Tần Vân mỗi ngày chăm chỉ luyện kiếm... Mười lăm tuổi, một thân một mình quyết đi du lịch thiên hạ, muốn gõ mở Tiên môn...

- Chớp mắt Vân nhi đã có thể bảo vệ cả Quảng Lăng quận rồi.

Tần Liệt Hồ yên lặng nói.

Vù.

Vì muốn nhanh chóng bay đến huyện Dương Thiệp, cả một đường Tần Vân đều ngự kiếm phi hành, cảnh giới cao lên, tốc độ ngự kiếm của hắn cũng nhanh hơn trước.

- Đã tiến vào huyện Dương Thiệp.

Đến thôn trang đầu tiên của huyện Dương Thiệp, vừa quan sát xuống bên dưới đã thấy trong thôn trang có rất nhiều người mặc đồ tang màu trắng, giấy tiền vàng mã tung bay, bầu không khí vô cùng bi thương.

Tần Vân nhìn phía dưới, một người phụ nữ ôm áo bông của con mà khóc nước mắt, cả người như bị choáng váng.

Tần Vân trầm mặc nhìn.

- Có tiên nhân.

- Là tiên nhân.

Thôn dân trong thôn trang nhìn thấy hai người Tần Vân và Y Tiêu đang đập phi kiếm trên bầu trời.

- Tiên nhân, xin ngài mau đi cứu thê tử ta.

- Tiên nhân, xin ngài mau đi cứu nhi tử của ta...

- Tiên nhân...

Ngay lập tức có rất nhiều thôn dân quỳ xuống dập đầu với Tần Vân và Y Tiêu trên bầu trời.

Tần Vân nhìn, thấp giọng nói:

- Nếu như họ còn sống ta sẽ mang bọn họ về, nhưng mà e là bọn họ phần nhiều đã...

- Chúng ta đi.

Tần Vân mang theo Y Tiêu, lập tức phi hành.

- Tần Vân, chàng bây giờ chính là Tuần Thiên sứ. Tuần Thiên sứ trăm yêu trừ ma, chắc hẳn đại yêu mới ở Quảng Lăng quận này cũng biết. Hẳn còn dám tùy ý làm ác, chỉ sợ có chỗ dựa. Nói không chừng là năng lực bảo mệnh cực mạnh.

Y Tiêu nói.

- Đi xem thử là biết, nhìn thử chỗ dựa của hắn có địch nổi phi kiếm của ta hay không!

Tần Vân nói ra.

- Yêu quái làm ác huyện Dương Thiệp chủ yếu là ở vùng phía nam, hang ổ của chúng nó hẳn cũng là một chỗ nào đó ở vùng này, hoặc là trong núi, hoặc là trong đầm lầy.

Y Tiêu nói.

Tần Vân gật đầu:

- Nếu có hang ổ thì chắc hẳn có rất nhiều yêu quái bên trong, đến vùng đó thì cẩn thận tìm thử.

Vù.

Cảm ứng Thiên Địa lực lượng của Tần Vân bây giờ đã có thể bao trùm quanh mình ba mươi dặm.

Bên trong phạm vi bao phủ này, chỗ nào có khí tức sinh linh tụ tập, Tần Vân đều dò xét một phen. Tất nhiên cũng tra xét phải một vài thôn trang, thấy được tình cảnh sau kiếp nạn của những thôn trang đó, tình cảnh các thôn dân đau khổ khi mất người thân, Tần Vân càng thêm trầm mặc.

Tại một hẻm đá sâu trong một ngọn núi lớn, nơi đây ít dấu chân người, có lượng lớn yêu quái chiếm cứ.

Miêu yêu Vương mặc áo bào tím ngồi trên bảo tọa bằng đá, vắt đôi chân dài trắng nõn lên, thong dong nhìn lên bầu trời. Chung quanh một đám yêu quái đang hầu hạ nàng ta.

- Tam muội, ta cảm ứng được có hai khí tức sinh linh lấy tốc độ cực nhanh bay thẳng đến nơi này, tốc độ này nhất định nhất định là người tu hành! Có khả năng là Tần Vân kia đến.

Giao Long Vương đang ẩn nấp truyền âm đến.

- Ha ha, xem ra con mồi đến rồi.

Báo Yêu Vương cũng hưng phấn truyền âm.

Khóe miệng Miêu yêu Vương nhếch lên, truyền âm:

"Đại ca, nhị ca, đừng nóng vội, đợi thêm một lát, đừng dọa con mồi chạy mất. Chờ vào tròng rồi, chúng ta lại làm thịt Tần Vân này."

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Cầu Cứu Cũng Vô Dụng

Tần Vân và Y Tiêu ngự kiếm phi hành, xẹt qua bầu trời thành một vết sáng, tốc độ cực nhanh.

- Sao?

Tần Vân nhìn ngọn núi cao phía xa xa rồi nói:

- Hơn một ngàn khí tức sinh mệnh đang hội tụ sâu trong ngọn núi kia. Thôn trang bình thường sao lại giấu trong núi sâu như thế? Có thể đó chính là sào huyệt yêu quái chúng ta muốn tìm.

- Nhiều yêu quái tụ tập như vậy, e là trong bọn chúng có một đại yêu thống lĩnh.

Y Tiêu nói.

- Đại yêu dám phách lối như vậy ở Quảng Lăng. Tần Vân, chàng phải cẩn thận.

- Yên tâm.

Tần Vân cũng là kẻ tài cao gan lớn, rất tự tin.

Vù.

Phi hành một mạch, hai người nhanh chóng bay vào trong ngọn núi kia. Quan sát qua thì đã thấy trong cốc có bầy yêu tụ tập. Hơn nữa Tần Vân hiện nay mượn nhờ bản mệnh Phi kiếm là có thể cảm ứng trong phạm vi ba

trăm triệu. Hắn ngay lập tức cảm ứng được dưới cốc lớn này có bố trí trận pháp, vài chỗ còn ngăn cách cảm ứng của mình. Tần Vân cũng không quan tâm, dù sao cũng là chỗ một đại yêu chiếm cứ, không có trận pháp mới là chuyện lạ.

- Thế nào?

Y Tiêu hỏi,

- Còn có người sống không?

- Còn hơn hai trăm người còn sống.

Giọng nói Tần Vân lạnh lẽo.

- Bọn chúng bắt đi hơn ngàn người, e rằng những người khác đều đã chết cả rồi, gần đó có một hố lớn, bên trong đều là xương trắng.

Y Tiêu cũng biến sắc.

- Đi, đáp xuống.

Tần Vân mang theo Y Tiêu, trực tiếp bay xuống.

- Có người tu hành đến!

- Là người tu hành! Nhanh bẩm báo cho đại vương!

Xung quanh khe núi cũng có yêu quái canh phòng. Nhìn thấy một nam một nữ đáp phi kiếm cấp tốc hạ xuống từ trên bầu trời, đám yêu quái này cũng hơi kinh hoảng. Dù sao người không phải chim, phàm là người tu hành có thể bay thì đều bước vào cấp độ Tiên Thiên, tuyệt đối không phải tiểu yêu bình thường có thể địch nổi.

Vù.

Tần Vân và Y Tiêu đáp xuống một bãi đá trong khe núi. Bọn họ nhìn xung quanh một chút thì đã thấy trong nhà lao gỗ nơi xa đang giam giữ rất nhiều người, cũng nhìn thấy đám người bị treo lên, còn có cả yêu quái đang mài dao chuẩn bị làm thịt.

Những người này đã tuyệt vọng từ lâu, nhưng khi nhìn thấy một nam một nữ giáng xuống từ trên trời, cả đám đều kích động hét lên:

- Tiên nhân cứu mạng!

- Tiên nhân cứu mạng!

Mỗi người đều ra sức hô hào, vài người khản cả giọng.

Vụt.

Tần Vân trong mắt lạnh lẽo, hất vung tay, kiếm quang lóe lên.

Phi kiếm giống như một con cá linh động, nháy mắt bơi một vòng lớn, xuyên thấu qua thân thể hơn hai trăm con yêu quái, sau đó lại về bên cạnh Tần Vân.

Đám yêu quái bắt giam nhân tộc và chuẩn bị làm thịt kia vạn phần hoảng sợ, từng con một lần lượt ngã xuống, tất cả hiện ra nguyên hình. Mà đám người bị treo lên thì dây thừng đứt đi, ngã nhào xuống đất. Bọn họ vội vàng giãy khỏi dây thừng, cuống quýt chạy đến nhà giam gỗ, khóa nhà giam cũng đã gãy lìa.

Mà những yêu quái khác trong khe núi thấy thế thì đã chạy trốn ra xa. Thật đáng sợ, chớp mắt, gần hai trăm yêu quái đã chết sạch!

- Đại vương, đại vương, người tu hành này quá lợi hại.

- Hắn là kiếm tiên Tần Vân.

Đám yêu quái bản địa Quảng Lăng kêu lên.

Vù.

Phi kiếm quay trở về tay áo Tần Vân.

Nét mặt Tần Vân hơi đổi.

- Ù...Ù...

Tình cảnh xung quanh chợt thay đổi, một lớp sức mạnh hắc ám bao phủ toàn bộ khe núi, ngăn cách trong ngoài.

Ngay lập tức, cho dù cảm ứng lực lượng thiên địa hay là cảm ứng tinh thần ngoại phóng của Tần Vân thì cũng không thể xuyên qua ngăn cách của sức mạnh hắc ám này.

- Thật là một trận pháp lợi hại.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Ha ha...

Theo tiếng cười đắc ý, ba dáng hình xuất hiện trong cốc. Miêu yêu Vương áp bào tím, Báo Yêu Vương, Giao Long Vương áo bào màu đen tuyền. Giờ phút này bọn chúng đều hiện ra dáng vẻ đặc thù của yêu quái.

Miêu yêu Vương mọc ra tai mèo, trên mặt cũng có lông tơ, hai con ngươi biến thành màu xanh.

Báo Yêu Vương, Giao Long Vương cũng hóa ra dáng vẻ đặc thù của mình, hình dạng thuộc về kiểu nửa người hóa thú, có thể phát huy ra thực lực yêu quái, lại có thể phát uy ra rất nhiều ưu thế của ‘nhân thân’.

Nói về chiến đấu, bản thể của tuyệt đại đa số yêu quái không bằng hóa hình nửa người, cũng chỉ có một ít chủng tộc như long tộc mới có bản thể phát huy ưu thế lớn hơn.

- Ba người các người?

Tần Vân liếc nhìn qua.

- Ba yêu vương Ác Long Sơn?

- Tần Vân.

Y Tiêu bên cạnh giật mình, lập tức truyền âm.

- Ba yêu vương Ác Long Sơn, hai tên thì gần bằng Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ, mà thực lực của Giao Long Vương là sánh bằng Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Ba tên liên thủ cực kỳ đáng sợ. Hơn nữa trong một một năm nay, bọn chúng thường xuyên tàn sát thôn xóm các châu trong thiên hạ, thủ đoạn hung tàn, triều đình cũng đang truy nã chúng. Tuần Thiên minh hẳn là cũng đang đuổi bắt bọn chúng, chúng ta có nên thông báo cho Tuần Thiên minh hay không?

- Ha ha... Tần Vân, địa ngục không cửa người xông đến. Người chết trong tay chúng ta thì cũng không trách được chúng ta.

Báo Yêu Vương tay cầm cây trường thương màu đen, cười to.

Miêu yêu Vương đưa bốn ngón tay của mình, cười khê:

- Trận pháp ngăn cách trong ngoài, ngay cả Tuần Thiên giám cũng không cảm ứng được mảy may dao động nào từ nơi này! Thậm chí cả bảo vật truyền tin cũng bị ngăn cách, ai cũng không cứu được các người.

Giao Long Vương giọng nói hùng hồn, cười ha ha nói:

- Cho nên, tiểu tử Tần Vân, người cũng đừng phí sức, cầu cứu cũng vô dụng.

- Uống phí sức lực? Cầu cứu?

Tần Vân nhìn ba tên yêu vương tràn đầy tự tin trước mặt. Tại sao phải cầu cứu? Chỉ bằng ba tên này?

- Ba yêu vương các người trước kia diệt xong một thôn trang sẽ lập tức trốn chạy, rất thận trọng, Tuần Thiên minh mãi không bắt được các người. Nhưng lần này các người lại đi đến Quảng Lăng quận của ta, cố ý cướp giết, bắt một số nhân tộc, thậm chí còn cố ý triệu tập yêu quái tụ tập ở đây. Không chút nào giống phong cách của các người.

Tần Vân mở miệng nói.

- Còn bố trí đại trận lợi hại như thế, ngăn cách cả bảo vật truyền tin, Tuần Thiên giám cũng không cảm ứng được dao động nơi này. Xem ra là chuyên môn để mai phục đối phó ta.

Trận pháp có thể ngăn cách Tuần Thiên giám rất khó có được.

Nhưng mà đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đều có, đặc biệt là hàng ổ của bọn chúng đều là trường kỳ dùng trận pháp ngăn cách, Tuần Thiên giám cũng khó có thể rình mò tình hình nội bộ trong hàng ổ của những đại yêu ma này.

Ba yêu vương Ác Long Sơn này có thực lực bất phàm, cũng có được trận pháp này và bố trí xuống.

- Xem ra người cũng không ngốc.

Báo Yêu Vương cười nhạo.

- Ai sai các người đến?

Tần Vân hỏi.

- Nhị đệ, tam muội, đừng nhiều lời với bọn chúng, cùng liên thủ giết hấn.

Giao Long Vương lại không kiên nhẫn được nữa. Hấn làm gì mà để vào mắt một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ mới nhậm chức.

Hấn trực tiếp vung tay lên, một cái đại ấn màu xanh bay ra, cấp tốc biến lớn thành như một ngọn núi nhỏ!

Miêu yêu Vương thì nháy mắt thân ảnh như quỷ mị, lao thẳng đến Tần Vân.

Báo Yêu Vương cũng là cầm cây trường thương dũng mãnh xông đến.

Tuyệt đại đa số các yêu ma đều có nhục thân cực mạnh, thiện về cận chiến.

Nhân tộc thì đại đa số không sở trường về cận chiến!

- Ta còn muốn hỏi kẻ sai sử phía sau là ai, vậy mà lại tìm chết nhanh như vậy, như các người mong muốn.

Tần Vân vung tay lên.

Vụt!

Bản mệnh Phi kiếm lần nữa bay ra.

Lần này Bản mệnh Phi kiếm hung mãnh vô cùng, mang theo lôi âm cuồn cuộn, kiếm quang cũng có uy thế mãnh liệt dữ tợn như Quảng Lăng Triều! Vừa bộc phát là như long trời lở đất!

- Cái gì?

Miêu yêu Vương chỉ cảm thấy kiếm quang kia vô cùng kinh khủng, nháy mắt đã đến trước mặt. Uy thế như trời sập kia làm ả có cảm giác như không thể cản nổi. Quanh thân ả ta có một sợi từng vờn quanh bảo vệ nhục thân, trong tay cầm một thanh loan đao huyết sắc cật lực ngăn cản.

Ầm!!!!

Kiếm quang hung mãnh cùng cực mà nhanh đến cực hạn. Thanh loan đao của ả ta vậ mà cả hụt, ả ta chẳng qua là ngăn cản một ‘huyền ảnh’. Còn dây từng bên ngoài, tuy là cản trúng thanh phi kiếm kia, nhưng uy thế phi kiếm vẫn là quá mạnh, nghiền nát dây từng, xuyên thẳng qua nhục thân của ả ta.

Xoẹt!

Nhục thân của Miêu yêu Vương vỡ vụn, phi kiếm bay một vòng cung, uy thế lại lần nữa khôi phục đỉnh phong, nhắm thẳng vào Báo Yêu Vương.

Xoạt! Thân thể Miêu yêu Vương vỡ vụn, sau đó hoàn toàn hóa thành tán nát, hòa thành một vài sợi lông bay đi.

Ngoài mấy trăm trượng là biên giới trận pháp ngăn cách trong ngoài.

Một bóng người bỗng xuất hiện từ hư không. Chính là Miêu yêu Vương, mà ở phía sau hông ả ta, hai cái đuôi đang bay múa.

- Ta, ta bị giết? Một mạng đã bị chém chết?

Miêu yêu Vương nhìn vào cái đuôi của mình.

- Ba trăm năm khổ công cứ như vậy mà mất đi?

Ả ta tu hành đã lâu, lúc vừa thành Tiên Thiên đã có thêm một cái đuôi, đại đến cảnh giới Lưỡng Vĩ (hai đuôi). Sau khi đạt đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh mới có cái đuôi thứ ba. Muốn gia tăng thêm một cái đuôi rất khó

khăn, vì nó đại biểu cho tính mạng. Đây cũng chính là thiên phú đặc thù của Miêu yêu.

Ngay thời khắc Miêu yêu Vương bị chém chết một mạng, Báo Yêu Vương vốn đang xông lên phía trước thì nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, đột nhiên lui lại.

- Tam muội vừa đối mặt là bị giết ngay lập tức? Tam muội có ba mạng, nhưng ta chỉ có một.

Báo Yêu Vương nhìn thấy thanh phi kiếm kinh khủng như cơn lốc đánh đến, không khỏi lo lắng kinh hoàng.

- Nhị đệ, ta đến cứu người.

Giao Long Vương lập tức thao túng đại ấn như ngọn núi nhỏ kia, muốn bảo vệ Báo Yêu Vương.

Nhưng phi kiếm của Tần Vân tốc độ quá nhanh!

Như cơn lốc, như trời long đất lở!

Đại ấn kia còn đang toàn lực bay đến thì phi kiếm đã ở trước mặt Báo Yêu Vương!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Cầu Xin Tha Thứ

Báo Yêu Vương nhìn thanh phi kiểm kia đến trước mặt như sóng triều mãnh liệt, rất là hoảng hốt:

- Không phải nói Tần Vân này mới là Tiên Thiên Hư Đan sao? Tại sao lại lợi hại như vậy, tại sao lại lợi hại như vậy!

Hắn không hiểu, hắn hoang mang, hắn sợ hãi.

Giờ phút này, Báo Yêu Vương dốc hết toàn lực thi triển thương pháp. Chung quanh cơ thể hắn có một làn sương vô hình tràn ngập ra, phi kiểm tiến vào đó cũng gặp phải tầng tầng cản trở, uy lực bị ảnh hưởng. Đây cũng là pháp bảo quan trọng nhất của Báo Yêu Vương, pháp bảo ngũ phẩm Thiên Ti Chưởng!

Màn sương có lực cản cực lớn, hơn nữa bên trong còn có những sợi tơ ngăn cản.

Vù vù, mà thương pháp của Báo Yêu Vương lại vờn xung quanh, không có bất kì ảnh hưởng nào, thương pháp phòng thủ giọt nước cũng không lọt.

Phành.

Phi kiểm kinh khủng xuyên thấu qua ngăn cản của Thiên Ti Chưởng, va chạm vào thương của Báo Yêu Vương. Thương pháp của hắn vô cùng lợi hại, cũng cố gắng mượn lực nhưng vẫn bị cản thương bị ép xuống đung

vào, thân mình lồm xuống, miệng phun ra máu tươi, cơ thể không kiềm được văng ngược ra sau.

- Âm!!!

Đại ấn kia rốt cuộc chạy đến, phát sinh va chạm với phi kiếm đã suy yếu kia.

Cả hai chạm vào nhau.

Đại ấn bị chấn xuống giữa không trung, phi kiếm cũng đình trệ.

- Ta còn sống, còn sống.

Bay ngược đung nát núi đá rồi ngã xuống đất, Báo Yêu Vương vừa sợ hãi vừa vui sướng. Hắc diên cuồng chạy ra xa:

- Tần Vân này thật đáng sợ, nếu như không phải pháp bảo của đại ca đến cứu ta, cho dù ta miễn cưỡng ngăn một kiếm thì cũng sẽ có kiếm thứ hai thứ ba. Ta hẳn phải chết chắc.

Cảm giác nghiền ép, như thể đối phương có thể tùy tiện lấy đi tính mạng của mình này làm Báo Yêu Vương run cầm cập.

Lần trước có cảm giác này ...

Đó là khi cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh kia xuất hiện, lần đó cũng là Giao Long Vương đại ca ngăn cản, đồng thời mang bọn họ chạy trốn.

- Một gã kiếm tiên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đã có thể sánh với cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh?

Báo Yêu Vương không thể tin nổi.

Ầmmmm!

Không trung trên khe núi.

Đại ấn như đỉnh núi kia lại lần nữa giao thủ với phi kiếm.

Lần này, dưới sự công kích hung mãnh như cuồng triều của phi kiếm, đại ấn kia ào ào trở ngược, đụng thẳng vào vách đá trên hẻm núi, làm cho vô số đá vụn văng tán loạn xuống. Dọa cho đám yêu quái núp ở xa xa vội vàng núp xuống. Bọn chúng cũng muốn chạy nhưng trận pháp đã phong cấm toàn bộ hạp cốc, bọn họ hoàn toàn không ra được.

- Thật đáng sợ.

- Chúng ta phải chạy đi, nếu không giao thủ kinh khủng thế này lan đến chúng ta, chúng ta chết chắc!

- Trốn thế nào? Xung quanh đều là pháp lực màu đen này.

Đám yêu quái đến gần biên giới trận pháp, sờ lên năng lượng màu đen ngăn cách trong ngoài, hoàn toàn không cách nào ra khỏi.

- Tần Vân, người đừng cao hứng quá sớm.

Giao Long Vương gào gầm thét một tiếng, đại ấn kia bay trở về bên cạnh hắn. Hắn lại hóa về bản thể, trở thành một con giao long khổng lồ màu đen. Giao long dài chừng ba mươi trượng, uốn lượn trên không trung, khí tức yêu ma tràn ra, xào xào rung động, khiến cho cây cối xung quanh đều bị ăn mòn, thân cây chết héo, vài cây còn hóa thành bột phấn, ngay cả những thực vật sống được vào mùa đông khắc nghiệt cũng nhanh chóng héo rũ mà chết.

- Không.

Đám dân chúng núp trong lao gổ co lại một chỗ với nhau, kinh hồn táng đảm nhìn tất cả, nhất là khi nhìn đến khí tức yêu ma lan đến đây, những nơi đi qua cây cối héo khô, bọn họ càng sợ hãi vô cùng.

- Ủm?

Tần Vân thấy thế thì kéo Y Tiêu, bay đến phía trước những người đó.

Y Tiêu thi triển pháp bảo.

Vù vù.

Tầng tầng lớp lớp màn bảo vệ bảo vệ đám người sau lưng.

- Yên tâm đi, không có chuyện gì.

Y Tiêu mỉm cười với bọn họ.

Những người này nhìn đôi nam nữ thần tiên phía trước cản trở hết mọi hắc ám, không khỏi an tâm lại.

Tần Vân nghiêng người nhìn giao long đen trên không trung:

- Xem ra ma thân này rất mạnh, mạnh hơn Công Dã Bính nhiều.

- Dù sao bản thể cũng là giao long.

Y Tiêu nói.

- Tần Vân, nhận lấy cái chết.

Giao long đen bay lượn, lao thẳng về phía Tần Vân. Vuốt rồng to lớn màu đen cũng chụp xuống. Bản thể của hắn là một con giao long đen dài hơn ba mươi trượng, ngay cả một cái móng vuốt cũng không thua gì hình thể trước đây của Thủy Viên đại yêu. Vuốt rồng bén ngót, sức mạnh cũng ngang tàng vô bì, phát huy ra thiên phú của hắn đến cực hạn.

- Đi.

Tần Vân động ý niệm.

Bản mệnh Phi kiếm thay đổi kiếm thuật thi triển ra.

Từ Yên Vũ kiếm quyết Lôi Triều chuyển thành Huyết Vị Lãnh (máu chưa lạnh).

Vụt vụt vụt.

Ở trên không trung, thanh phi kiếm màu bạc nháy mắt hóa thành một vệt kiếm quang mang màu máu, thậm chí còn mang vẻ thô lương.

Giao long đen cũng nghe thấy bên tai vang lên tiếng chiếm giết sa trường, nghe thấy mùi máu tươi phảng phất, thấy cả những giọt máu rơi lả tả xung quanh vệt kiếm hồng kia. Càng nhanh, càng thô lương, tuy rằng giảm bớt đi vẻ dữ tợn thuần túy nhưng lại càng thêm giống một thích khách, càng thêm giống tướng sĩ quyết cùng đến chỗ chết với địch nhân trên chiến trường.

- Ngăn cản.

Đôi vuốt của Giao Long Vương toàn lực ngăn trở, móng vuốt cực lớn cũng rất huyền diệu, đúng lúc ngăn cản được kiếm của Tần Vân.

Ầm ầm ầm!

Phi kiếm giao chiến với vuốt rồng, làm cho Giao Long Vương vô cùng khó nhọc, thậm chí trên vuốt cũng mơ hồ cảm thấy đau đớn, tê dại.

- Không xong, phi kiếm của hắn quá nhanh, qua tàn nhẫn. Ta lúc nào cũng có thể không đỡ nổi.

Giao Long Vương lập tức nhận ra điều này.

Phụp!

Ngay sau đó, vuốt rồng cản huyệt, phi kiếm cắt một vết thương thật lớn trên bụng Giao Long Vương, máu tươi đầm đìa chảy tí tách. Dòng máu ầm chữ khí tức yêu ma rơi xuống đất, rơi đến đâu cũng làm cho mặt đất xèo xèo vang, ăn mòn thành một cái hố sâu.

- Thân thể thật mạnh, có thể chịu được một kiếm của ta, nhưng có thể chịu được mười kiếm trăm kiếm của ta chăng?

Tần Vân ánh mắt lạnh lẽo.

Mà ở phía xa, sát biên giới trận pháp, Miêu yêu Vương và Báo Yêu Vương đã chuẩn bị lúc nào cũng có thể chạy ra khỏi trận pháp, vốn dĩ chúng vẫn chờ xem, xem đại ca của chúng đối phó với kiếm tiên Tần Vân này!

- Đại ca là long tộc, tu luyện xác thân yêu ma đạt đến cấp độ cực cao, vậy mà không chịu nổi phi kiếm của hắn?

Báo Yêu Vương trợn trừng mắt.

- Tần Vân thực sự chỉ là một Tiên Thiên Hư Đan Cảnh sao?

Miêu yêu Vương không tin nổi.

- Nhị ca, cho dù Tần Vân nắm giữ kiếm ý cũng không thể mạnh như vậy!

Đứng ở phía trước đám người, Y Tiêu nhìn cảnh này, lại nhìn Tần Vân gần đó, cảm thấy thật tự hào. Nàng thầm nghĩ:

- Các người sao biết được, từ cảnh giới Hậu Thiên Tần Vân đã nắm giữ kiếm ý, ngưỡng tụ ra Tiên Thiên Hư Đan thì càng cô đọng mức tận cùng. Nói về pháp lực tinh thần, chàng không thua gì phần lớn Tiên Thiên Thực

Đan Cảnh, cũng chỉ kém Tiên Thiên Kim Đan Cảnh một cấp bậc lớn mà thôi. Mà nói về ý cảnh, chàng có thể sánh với cấp bậc cao nhất của phần lớn Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Cho dù là cao thủ Tiên Thiên Kim Đan Cảnh chân chính, ai thắng ai thua cũng còn khó nói.

Trên không trung.

Giao Long Vương dùng hết toàn lực, vượt rỗng, đuôi rỗng đều toàn lực chống trả, nhưng theo một tiếng vang ầm, phi kiếm tấn công một kích, thân thể khổng lồ của Giao Long Vương cũng phải bay ngược vào vách đá phía sau, máu tươi văng khắp mỏm núi.

- Đại ca, Tần Vân quá lợi hại, chúng ta không đánh lại đâu.

Báo Yêu Vương lo lắng truyền âm nói.

- Đại ca, đấu tiếp nữa ba yêu vương chúng ta e là phải chết một hai người ở đây, nhận thua đi thôi!

Miêu yêu Vương cũng truyền âm nói. Hai người thật sự sợ rồi!

- Dừng dừng dừng!!!

Giao Long Vương bỗng nhiên quát lên, âm thanh vang vọng cả sơn cốc.

Tần Vân hơi sững sờ.

Phi kiếm bạc dừng lại giữa không trung.

- Người có gì muốn nói?

Tần Vân nhìn Giao Long Vương.

Các tiểu yên trốn sát biên giới trận pháp cũng ngẩng đầu nhìn giao long đen trên bầu trời.

Giao Long Vương đáp xuống, hóa thành nửa hình người, chấp tay nói:

- Tần Vân đạo hữu, lần này là ta có mắt không trông, mạo phạm đạo hữu, ba huynh muội chúng ta nhận thua!

- Đúng đúng, chúng ta nhận thua.

Báo Yêu Vương cũng hô lên.

- Còn mong kiếm tiên Tần Vân đạo hữu đại nhân đại lượng, bỏ qua cho chúng ta.

Miêu yêu Vương cũng cao giọng hô lên.

Trong lúc nhất thời.

Đám người, đám tiểu yêu xung quanh thấy cảnh này đều ghen hòng trên trời.

- Vậy mà cầu xin tha thứ ư?

Y Tiêu cũng hơi kinh ngạc.

- Ba huynh muội chúng ta cũng không muốn đấu nữa.

Giao Long Vương nói.

- Chúng ta chịu thua, nguyện ý bồi thường lễ vật, xin Tần Vân đạo hữu khoan dung đại lượng, thả chúng ta đi.

- Chúng ta nguyện ý bồi thường

Miêu yêu Vương, Báo Yêu Vương cũng nói theo.

Ba đại yêu vương thái độ khiêm tốn.

- Cầu xin tha thứ? Các người đang cầu xin tha sao?

Tần Vân mở miệng nói.

Giao Long Vương hơi xấu hổ, cười hà hà nói:

- Thật đánh tiếp, ba chúng ta sẽ phải chết một hai người ở đây. Nhưng những thôn dân này e rằng cũng bị chúng ta ảnh hưởng mà chết, nói không chừng ngay cả mỹ nhân bên người Tần Vân đạo hữu cũng bị liên lụy. Như vậy cũng không hay.

Giao Long Vương cũng ngấm ngầm uy hiếp.

Hắn báo cho Tần Vân biết, giết không được Tần Vân người, nhưng người xung quanh người thì chúng ta vẫn có thể uy hiếp.

- Chúng ta bồi thường, đạo hữu thả chúng ta đi, thế nào?

Giao Long Vương cười nói.

- Tần Vân đạo hữu, xin hãy bỏ qua cho chúng ta.

Báo Yêu Vương liền nói. Miêu yêu Vương cũng nhìn Tần Vân.

Ba đại yêu vương ra sức lấy lòng, cầu xin tha.

- Ta tha các người một mạng? Vậy những thôn xóm bị các người tàn sát kia, vô số thôn dân kia, ai tha cho bọn họ một mạng?

Tần Vân nhìn đám Giao Long Vương,

- Lúc bọn họ khóc cầu xin các người, các người có từng lưu tình?

- Ta nói cho các người biết. Hôm nay ba yêu vương các người, toàn bộ phải chết! Đừng kẻ nào hòng thoát!

Giọng nói lạnh như băng của Tần Vân vang vọng cả khe núi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Giao Long Vương, Người Thật Là Ác Độc

Tần Vân tràn ngập sát khí, giống như dội một thùng nước đá vô cùng lạnh lẽo vào trong lòng tam đại yêu vương.

Giao Long Vương tuy từng từ trong tay Tiên Thiên Kim Đan Cảnh chạy thoát, nhưng đây là do đối phương không giỏi về tốc độ, nếu như am hiểu tốc độ, một mực đuổi theo, Giao Long Vương không thể thoát chết! Mà Tần Vân đâu? Không nói 'Ngự kiếm phi hành' của Kiếm Tiên có tiếng là nhanh, chỉ một thanh phi kiếm lại có thể truy sát địch nhân ba mươi dặm.

Trong phạm vi ba mươi dặm, ba kẻ Giao Long Vương tự hỏi, có thể chạy ra xa như vậy sao?

Hơn nữa Tần Vân cũng nhất định đang đuổi ở phía sau!

- Người thật sự muốn cá chết lưới rách?

Giao Long Vương gầm thét, thanh âm ầm ầm. Miêu yêu Vương, Báo Yêu Vương trong mắt cũng điên cuồng.

- Cá chết lưới rách? Ba con cá các người, còn muốn làm rách lưới?

Tần Vân quét mắt nhìn bọn chúng.

Giao Long Vương nghiêng răng nghiêng lợi.

- Nhị đệ Tam muội, Kiếm Tiên này phi kiếm rất nhanh, sợ là có thể ngự kiếm hơn mười dặm. Hy vọng chúng ta chạy thoát thật xa vời, chỉ có

thể liều mạng, liều một phen thôi! Kiếm Tiên cận chiến yếu, chúng ta cầu sinh trong chết, chỉ cần ở gần, ta liền có hi vọng giết được hắc.

Giao Long Vương truyền âm.

- Liều mạng với hắc! Không phải hắc chết, chính là chúng ta vong.

Báo Yêu Vương cũng truyền âm.

- Chỉ có liều mạng, mới một hi vọng sống.

Miêu yêu Vương cũng hiểu rõ, ả mặc dù có hai cái mạng, nhưng trước mặt Kiếm Tiên Tần Vân, cũng chỉ là phi kiếm đâm qua thêm mấy lần thôi.

Chúng đồng thời truyền âm.

- Oanh, oanh, oanh.

Giao Long Vương, Miêu yêu Vương, Báo Yêu Vương bên ngoài thân đều có hào quang màu xanh thăm bay lên, vô số phù văn hiển hiện, hình thành trận pháp to lớn. Ác Long Sơn tam đại yêu vương bọn hắc có thể hợp thành trận pháp chỉ là bởi vì Giao Long Vương thực lực so với hai yêu vương kia mạnh hơn nhiều, hợp thành trận pháp đối với Giao Long Vương thực lực gia tăng cực ít, không đến cuối cùng, bọn hắc cũng không cần thi triển đại trận này.

- Một mạng hai yếu? Còn muốn hợp thành trận pháp?

Tần Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

- Nhược điểm quá rõ ràng.

- Giết!

Giao Long Vương bọn hăn hóa thành huyễn ảnh, theo ba phương hướng vây tới tấn công.

- Chỉ cần lại gần, ta sẽ có hi vọng giết hăn.

Giao Long Vương giống như điên cuồng, vừa bay lên thân thể liền hóa thành một con giao long màu đen. Báo Yêu Vương cũng cầm trong tay trường thương dũng mãnh đánh tới, Miêu yêu Vương nắm lấy huyết sắc loan đao mang theo trận pháp uy thế, tất cả đem toàn lực chiến đấu.

Bọn hăn muốn lấy nhiều đánh ít, liều mạng tiếp cận.

Y Tiêu ở một bên, trong tay đã lấy ra một đạo phù, lựa thời cơ chuẩn bị xuất thủ.

- Lấy nhiều đánh ít? Ta mặc dù có một người, nhưng phi kiếm của ta lại có rất nhiều!

Tần Vân vùng tay lên.

Hai thanh phi kiếm màu tím và màu đen phân biệt lao thẳng tới Miêu yêu Vương cùng Giao Long Vương! Đây là phi kiếm bát phẩm pháp bảo. Cũng không phải bản mệnh pháp bảo. Tần Vân thi triển thực lực ước chừng chỉ dùng bốn thành công lực. Nhưng cho dù chỉ có bốn thành, Giao Long Vương cho dù dựa vào trận pháp khiến công lực tăng lên một chút, hăn vẫn bị một thanh phi kiếm màu đen tùy tiện cuốn lấy.

Một thanh phi kiếm màu tím cũng hoàn toàn áp chế Miêu yêu Vương, để Miêu yêu Vương liều mạng gian nan chống cự.

- Ta nhờ trận pháp, thực lực tăng lên hơn phân nửa, vậy mà không chống đỡ được.

Miêu yêu Vương có chút kinh hoảng.

- Đáng chết, mãi vẫn không thoát được phi kiếm này.

Giao Long Vương cũng vừa vội vừa giận, một thanh kia phi kiếm màu đen vây lấy tới giọt nước cũng không lọt, Giao Long Vương căn bản không có cách tiến lên, chớ nói gì tới áp sát Tần Vân!

- Đại ca, Tam muội, cứu mạng!

Sợ hãi nhất chính là Báo Yêu Vương.

Bởi vì bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân, là thẳng hướng Báo Yêu Vương!

Thực lực người so với Miêu yêu Vương mạnh hơn không nhiều, lại chỉ có một cái mạng, vẫn là diệt trừ người trước.

Tần Vân sớm có kế hoạch.

Trận pháp hợp lực đối với thực lực tuy có tăng lên, nhưng bản thân nội lực thấp, tăng lên có thể lên tới bao nhiêu chứ?

- Âm! Âm! Âm!

Gặp bản mệnh Phi kiếm, giống như va chạm với thủy triều, lại còn như sấm chớp, mạnh mẽ truy kích, may mắn là Báo Yêu Vương còn có pháp bảo 'Thiên Tì Chưởng' ở chung quanh hộ thân, lại toàn lực thi triển một cây trường thương, mới có thể liên tục chống đỡ được mấy lần.

- Ta sắp không ngăn được nữa rồi, Đại ca Tam muội, ta không ngăn được.

Báo Yêu Vương vừa lui vừa liều mạng cản, hăn thậm chí cũng không dám toàn lực trốn, bởi vì một khi toàn lực trốn, phòng thủ sẽ xuất hiện điểm yếu, phi kiếm kia sợ là sẽ ngay lập tức xuyên qua người hăn.

- Nhị đệ, ta tới cứu người!

Giao Long Vương muốn xông tới lại bị một thanh phi kiếm màu đen ngăn lại, hắc phát tay tung đại ấn, bịch một tiếng, đại ấn cũng bị phi kiếm màu đen cản lại.

- Muốn phá đường phòng ngự của Tần Vân, thật sự là quá khó.

- Không! Không! Không!

Báo Yêu Vương lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Thực lực cao thấp quá rõ ràng!

- Ầm!!!

Tần Vân giận dữ đánh tới, phi kiếm chẳng những uy thế kinh người, còn giống như thủy triều, khó thấy được chân thân của phi kiếm. Lần thứ tám phi kiếm đánh tới, Báo Yêu Vương để lộ ra quá nhiều sơ hở, thực lực chênh lệch quá lớn, sơ hở lộ ra, phi kiếm gắt gao đâm tới, cánh tay của hắn đã bị chặt đứt, trên người có một vết thương lớn.

- Tha mạng tha mạng, ta nguyện ý thần phục, ta nguyện ý từ đây nghe lệnh của người.

Báo Yêu Vương truyền âm cầu xin tha mạng, hắn đồng thời cũng truyền âm cho Đại ca Tam muội của mình.

Miêu yêu Vương cũng truyền âm:

- Chúng ta nguyện ý thần phục, tha mạng!

- Vù!

Nhưng phi kiếm một lần nữa đánh tới, Báo Yêu Vương đã bị trọng thương lần này đỡ không được, ầm một tiếng, phi kiếm đâm tới ngực, xuyên thủng điểm yếu là trái tim.

Báo Yêu Vương vốn một tay vung trường thương liền ngừng lại, sững sờ nhìn về phía Tần Vân ở xa, nhìn thấy Giao Long Vương toàn lực chống đỡ một thanh phi kiếm màu đen, cũng thấy bộ dạng chật vật của Miêu yêu Vương

- Ta, ta, ta phải chết rồi...

Hắn từng tiểu ngạo sơn lâm, từng thống lĩnh rất nhiều tiểu yêu, sau đó cùng Miêu Yêu Vương, Giao Long Vương kết bái.

Bọn hắn lấy con người làm thức ăn, tùy ý thống khoái vô cùng.

Thân thể hắn ngã xuống, hóa nguyên hình là một con báo to màu đen.

Ác Long Sơn tam đại yêu vương - Báo Yêu Vương đã chết!

- Nhị ca...

Miêu Yêu Vương trong lòng rét run, nhin không được nói.

Tần Vân, chúng ta nguyện ý thần phục ngươi, ngươi vì sao còn muốn đuổi cùng giết tận?

- Nhị đệ!

Giao Long Vương lại trầm mặc, Báo Yêu Vương chết, làm cho Giao Long Vương cảm giác được giờ chết của hắn đang tới gần.

Tần Vân lãnh đạm nói:

- Thần phục? Thần phục cũng phải chết!

Tần Vân cũng dám cùng những yêu ma các người cầu kết.

Y Tiêu ở một bên cười lạnh nói.

- Bây giờ ngoan ngoãn thần phục, sợ là sau này sẽ quay lại cắn Tần Vân một cái.

- Báo Yêu Vương đã chết, tới phiên các người.

Tần Vân quát lên, tâm ý động một cái, bản mệnh Phi kiếm ở giữa không trung gào thét trực tiếp đâm tới Miêu Yêu Vương.

- Không!

Miêu Yêu Vương kinh hoàng xuống. Thanh phi kiếm màu tím áp chế ả, trận pháp đã bị phá, Miêu Yêu Vương kinh hoàng, thanh phi kiếm màu tím đã đâm xuyên qua đầu Miêu yêu Vương.

Thi thể Miêu Yêu Vương hóa thành vô số lông bay tán loạn.

Thân thể của ả lại xuất hiện bên cạnh Giao Long Vương, lúc này ả chỉ còn lại một mạng.

- Đại ca, chúng ta ngăn không được, chúng ta trốn đi, liều mạng trốn đi.

Miêu yêu Vương truyền âm nói.

- Vù.

Con giao long khổng lồ lại hoá thành hình nửa người, đứng ở bên cạnh Miêu yêu Vương.

- Tam muội, chúng ta trốn không thoát.

Giao Long Vương nhìn Miêu Yêu Vương,

- Phi kiếm của hắn quá nhanh.

- Vậy liền hiến tế, thỉnh Ma Thần đi.

Miêu yêu Vương liền nói.

- Liều một lần cuối.

- Vù!

Móng vuốt Giao Long Vương đâm xuyên qua lồng ngực Miêu Yêu Vương, trái tim của ả cũng vỡ nát.

Miêu Yêu Vương trừng mắt, cúi đầu nhìn ngực mình bị đâm, lại ngẩng đầu nhìn Giao Long Vương, khó có thể tin:

- Đại ca, người, người...

- Hiến tế Huyết Nhục Chi Lực cho Ma Thần, pháp lực cũng chỉ hơn phân nửa, người cùng nhị đệ đều tham dự hiến tế, Ma Thần nếu là ban tặng, cũng sẽ ban cho hai người các người. Hai người các người giờ đều đã chết, như vậy Ma Thần sẽ ban cho một mình ta.

Giao Long Vương truyền âm ôn nhu nói.

- Ban lẻ tẻ chúng ta cũng vẫn phải chết, ban cho một mình ta, thực lực của ta tăng lên nhiều nhất. Như thế, ta có thể báo thù cho người cùng nhị đệ. Để cho các người không chết vô ích.

Miêu Yêu Vương trong mắt điên cuồng, chăm chăm nhìn Giao Long Vương:

- Giao Long Vương, người thật là ác độc, người thật là ác độc. Ta cùng nhị ca sẽ chờ người, người cũng sẽ tới gặp chúng ta thôi.

- Các người không đợi được ta đâu.

Giao Long Vương thanh âm vừa dứt. Miêu Yêu Vương hoá nguyên hình thành một con mèo lớn.

- Bình thường các người vẫn có chỗ dùng được. Nhưng bây giờ, các người chết rồi, mới là trợ giúp lớn nhất của.

Giao Long Vương vung móng vuốt ném thi thể Miêu Yêu Vương đi. Giao Long Vương quay đầu nhìn về phía nơi xa. Tần Vân và Y Tiêu đều nhìn hẩn, thanh phi kiếm màu bạc lúc này ngừng công kích.

- Tàn sát lẫn nhau?

Tần Vân mở miệng nói.

- Các người không phải tình cảm thân thiết sao? Không phải huynh muội tốt sao?

- Ha ha... Yêu tộc vốn là mạnh được yếu thua.

Giao Long Vương cười nhạo.

- Nếu như giết ta mà bọn chúng có thể sống. Người tin hay không, hai kẻ bọn chúng cũng sẽ không chút do dự giết ta.

- Xoạt!

Vừa dứt lời, sau lưng Giao Long Vương, trong hư không bỗng nhiên nứt ra một khe hở khổng lồ. Một cái đầu lâu thật lớn lộ ra! Không biết là có phải sinh vật quá lớn hay không, qua khe hở chỉ có thể thấy một cái đầu, đôi mắt hồng ngọc mang theo sát khí.

Giao Long Vương từ trong ngực lấy ra pho tượng Ma Thần. Lúc này toàn thân pho tượng phát ra ánh sáng đỏ, hợp vào đầu lâu khổng lồ có đôi

mắt hồng ngọc

- Vù vù.

Cái đầu lâu ở trong hư không phát ra nguồn sức mạnh khổng lồ, rơi trên người Giao Long Vương.

- Vực Ngoại Ma Thần!

Y Tiêu giật mình.

Bọn chúng tàn sát thôn xóm quả thật là vì hiến tế Ma Thần.

Tần Vân cũng nghiêm túc hơn nhiều.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ta Có Một Thanh Kiếm

- Đi.

Tần Vân vùng tay lên.

Phi kiếm màu tím ở vỏ kiếm bên hông trong nháy mắt hóa thành một lồng ánh sáng màu tím đậm tới. Chỉ là xung quanh Giao Long Vương có lực lượng Ma Thần mạnh mẽ bao bọc, phi kiếm đậm không tới.

- Lời đồn quả thật không giả.

Tần Vân thu hồi bát phẩm phi kiếm màu tím.

- Vực Ngoại Ma Thần ban cho sức mạnh, trừ phi có sức mạnh của Nguyên Thần Tiên Nhân, nếu không căn bản là không có cách phá.

- Ta nghe nói. Cửu Mạch Yêu Ma đều là truyền thừa của Vực Ngoại Ma Thần.

Y Tiêu nói.

- Mỗi một Vực Ngoại Ma Thần đều thần bí khó lường, không nghĩ tới lần này có cơ hội nhìn thấy, cho dù mơ hồ chỉ nhìn thấy một cái đầu lâu khổng lồ, ta đều cảm giác được... Vực Ngoại Ma Thần này, nếu là thật sự xuất hiện, sợ là một chiêu liền có thể giết chết chúng ta.

- Ủ!

Tần Vân gật đầu.

Cũng không cần lo lắng, đem Huyết Nhục Chi Lực của loài người hiển tể, mới có thể mở được thông đạo, Vực Ngoại Ma Thần mới có thể ban sức mạnh. Nếu là hiển tể ở cấp độ đủ cao, cũng mới có thể ban ra hai món bảo vật.

- Đúng rồi Y Tiêu, lát nữa muội đứng bên cạnh ta.

Tần Vân nhắc nhở.

- Được.

Y Tiêu gật đầu.

Tần Vân nhìn sức mạnh bao bọc Giao Long Vương:

- Ta cũng không tin, hẳn có thể từ Tiên Thiên Thực Đan Cảnh lập tức bước vào đến Tiên Thiên Kim Đan! Nếu như thực sự đột phá, ta cũng không sợ hẳn.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại là không dám khinh thường chút nào.

Lần này được Tổng quận chủ mời tới giết đại yêu! Tần Vân vốn không coi ra gì, phát hiện 'Ác Long Sơn tam yêu vương' cố ý mai phục mình, Tần Vân suy đoán phía sau rất có thể có quan hệ với Chung Ly Thị, nhưng trong lòng vẫn không bận tâm nhiều. Chẳng phải ba Tiên Thiên Thực Đan Cảnh yêu vương sao? Giao Long Vương lại như thế nào? Tần Vân thậm chí coi chúng như là thử thách để hẳn luyện kiếm.

Dù sao đối thủ mạnh như vậy, có thể liều mạng chiến đấu, cũng là cơ hội rất hiếm.

Yên Vũ Kiếm Thuật bên trong 'Lôi triều' mới sáng tạo cũng đem ra thử nghiệm, cho dù tùy ý, chỉ một lúc hai yêu vương cũng bỏ mạng. Chỉ

còn lại có Giao Long Vương bắt đầu hiến tế Ma Thần! Đối với trong truyền thuyết 'Vực Ngoại Ma Thần', cho dù chỉ ban xuống cho Giao Long Vương một chút lực lượng, Tần Vân cũng không dám coi thường.

Giao Long Vương xuyên thấu qua pho tượng Ma Thần, đem hết Huyết Nhục Chi Lực đã tích lũy mà hiến tế, mở được liên hệ với Vực Ngoại Ma Thần.

- Ma Thần vĩ đại.

Giao Long Vương qua pho tượng, tâm niệm truyền âm.

- Xin ban cho ta sức mạnh.

- Huyết Nhục Chi Lực này dâng lên là của ba người, hai kẻ khác đâu?

Từ nơi xa xôi, Vực Ngoại Ma Thần truyền đến âm thanh tới trong đầu Giao Long Vương.

- Nhị đệ Tam muội ta đã chết!

Giao Long Vương truyền âm liền nói.

- Đều là bởi vì nhân tộc Kiếm Tiên Tần Vân.

- Ta cũng không cảm giác được khí lực của hai kẻ hầu khác. Nói cho ta biết, người muốn cái gì, người hiến tế càng nhiều, ta cho người càng nhiều.

Vực Ngoại Ma Thần hỏi.

- Ta muốn tăng thực lực, ta muốn làm 'Đại Tự Tại Thiên Ma' tu luyện tới tầng thứ mười, dễ dàng giết chết Nhân Tộc Kiếm Tiên này.

Giao Long Vương truyền âm khẩn cầu.

- Đạt tới tầng thứ mười? Người hiến tế còn chưa đủ.

Vực Ngoại Ma Thần đáp lại.

Giao Long Vương lòng run run, quả thật là như vậy.

Huyết Nhục Chi Lực hiến tế có phân mấy cấp độ, tam đại yêu vương bọn hắn tập hợp Huyết Nhục Chi Lực qua tầng thứ hai, tới tầng thứ ba kẹt lại một nửa, thật là đáng tiếc. Nhưng không còn cách nào, ai bảo Tần Vân bức bách, không hiến tế thì sẽ mất mạng. Cho nên chỉ có thể liều mạng một phen.

- Không đủ, vậy... vậy thỉnh Ma Thần vĩ đại, ban cho ta phương pháp ứng phó với nhân tộc Kiếm Tiên trước mặt.

Giao Long Vương truyền âm nói.

- Nhân tộc Kiếm Tiên này thực lực địch nổi Tiên Thiên Kim Đan Cảnh.

- Ta ban cho ngươi một cỗ sinh mệnh, người có thể sử dụng nó để tăng thực lực, chỉ khi nào tiêu hao hết, thực lực của ngươi sẽ trở về nguyên bản vốn có. Đây cách nhanh nhất khiến cho thực lực của ngươi tăng nhanh, ngươi đồng ý tiếp nhận không?

Vực Ngoại Ma Thần hỏi.

- Tiếp nhận, ta tiếp nhận.

Giao Long Vương không lo được gì nữa, mặc dù có chút lãng phí Huyết Nhục Chi Lực, nhưng chỉ cần có thể tăng sức mạnh để thoát chết, Huyết Nhục Chi Lực có thể từ từ kiếm lại.

- Tốt, như ngươi mong muốn.

Vực Ngoại Ma Thần lúc này xuất ra một luồng sức mạnh biến thành giọt nước màu xanh biếc trực tiếp truyền vào người Giao Long Vương.

- Vù vù.

Sau khi sức mạnh nhập thân, Giao Long Vương chỉ cảm thấy máu thịt trong cơ thể điên cuồng hút vào một giọt nước màu xanh biếc. Toàn thân lập tức biến đổi, thân thể đột nhiên tăng vọt, dưới hình thái nửa người cao tới sáu trượng, trên người cũng xuất hiện một tầng áo giáp màu đen, bên trên áo giáp còn có những đường vân màu xanh đậm.

Giao Long Vương chỉ cảm thấy kết cấu thân thể phát sinh biến hóa, tất cả đều đột biến, so với lúc trước cường đại hơn rất nhiều.

Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, sợ cũng chỉ là như thế thôi.

Giao Long Vương cảm giác được, giọt nước màu xanh biếc trong cơ thể đã hoá thành một vòng lớn, sau đó dừng lại ở độ lớn này, vô cùng chậm rãi biến hoá nhỏ dần. Có lẽ lúc năng lượng tiêu hao hết, thực lực của Giao Long Vương sẽ trở về như cũ.

- Người hầu của ta, hi vọng lần sau người có thể dâng lên càng nhiều Huyết Nhục Chi Lực. Người hiến tế càng nhiều, sẽ có được càng nhiều.

Thanh âm của Vực Ngoại Ma Thần quanh quẩn trong đầu Giao Long Vương, sau đó từ từ biến mất.

Khe hở trong hư không cũng khép lại.

Giao Long Vương đem pho tượng Ma Thần cất trong ngực. Hắn cảm giác toàn thân tràn trề sức lực, lúc này phát ra tiếng cười to.

- Ha ha ha... Ha ha ha...

Tiếng cười đắc ý truyền khắp bốn phương tám hướng, còn như sóng thủy triều quét sạch mọi nơi.

Y Tiêu nhờ pháp bảo hộ thân bảo vệ xung quanh, cũng bảo vệ mọi người sau lưng.

Đám tiểu yêu ở xa bị tiếng gầm này kích thích, cũng đau đớn ôm đầu.

- Đừng cười nữa.

- Đại vương, đừng cười nữa.

- Long đại vương.

Đám tiểu yêu đau đớn kêu.

Giao Long Vương ngừng lại, nhìn Tần Vân:

- Tần Vân, vừa rồi ba huynh đệ chúng ta muốn dâng lễ vật cho người, người đồng ý, không phải đều tốt sao? Hiện tại người ép nhị đệ Tam muội ta bỏ mạng, ép ta hiến tế Huyết Nhục Chi Lực tích lũy từ lâu, cuối cùng, chính người tự tìm đường chết cho mình.

- Giao Long Vương, Tam muội người là chết trong tay người đấy.

Tần Vân nói.

- Đều là do người ép.

Giao Long Vương phẫn nộ nói.

- Hiện tại, ta đưa người đi gặp nhị đệ Tam muội ta!

- Ầm!

Giao Long Vương đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang, vô cùng nhanh lao thẳng tới Tần Vân.

- Đi.

Bản mệnh Phi kiếm đang lo lửng trước mắt, trong nháy mắt liền hóa thành thủy triều mạnh mẽ, lại giống như sấm chớp âm ầm. Giao Long Vương lúc này không cần ẩn náu, hấn trực tiếp dùng móng vuốt đâm tới.

- Vèo!!!

Móng vuốt sắc bén cùng phi kiếm đâm vào nhau. Tiếng nổ ghê người, phát ra luồng sức mạnh tới bốn phương tám hướng, núi đá xung quanh đều nổ tung. Kinh lực lướt ra đám tiểu yêu, đi tới đâu tiểu yêu chết tới đó.

Phi kiếm bị chấn động đến bay ngược về phía sau, Giao Long Vương cũng chấn động dừng lại, hấn cười to nói:

- Ha ha, phi kiếm của ngươi không làm gì được ta.

- Giao Long Vương, ta có một thanh kiếm chưa từng sử dụng, hôm nay, mời ngươi đánh giá một phen.

Tần Vân mỉm cười nói.

Thanh âm còn trong sơn cốc quanh quẩn.

Bản mệnh Phi kiếm trong nháy mắt xẹt qua trời, giờ khắc này, tất cả người hay yêu nhìn thấy kiếm, đều cảm giác được một thanh kiếm này có thể phá vỡ vô số chướng ngại bay lên tận trời cao.

Nó quá nhanh, nhanh tới độ hóa thành một luồng sáng chói mắt.

Nó lại quá đẹp, đẹp như trăng sáng.

Trên sông, bay lên trời.

Khoảng cách hai bên tới trăm trượng, cũng chỉ di chuyển trong một cái chớp mắt.

- Không, phá cho ta!

Cảm giác bị uy hiếp, Giao Long Vương sử dụng song trảo, nhưng một kiếm ấy, giống như kiếm pháp của tiên nhân trên trời làm cho hắn kiệt sức, vượt qua song trảo, đâm vào sâu trong lồng ngực hắn.

- Ầm!

Thân thể Giao Long Vương bay ngược ra một đoạn dài, sau đó ở trên mặt đất liên tục giẫm đạp mấy bước mới có thể dừng lại, áo giáp đen trên người nơi ngực bị nứt một vết lớn, máu trào ra.

Giao Long Vương cúi đầu nhìn ngực mình, ngẩng đầu nhìn Tần Vân, ngờ ngác nói:

- Kiếm pháp này gọi là gì?

- Minh Nguyệt Trên Sông!

Tần Vân gật đầu.

- Người là người đầu tiên chết dưới kiếm pháp này.

- Thực lực của người, tuyệt đối là Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, nhưng mà người giết không được ta!

Giao Long Vương nói xong liền chạy.

- Người trốn không thoát.

Tần Vân nói xong.

- Vèo.

Trên bầu trời tựa hồ có nước sông đang cuộn trào, một luồng sáng tựa minh nguyệt bay theo, lại đâm tới Giao Long Vương. Giao Long Vương đang muốn chạy trốn bị đánh bay ngược trở lại.

Minh Nguyệt Trên Sông bây giờ chính là đỉnh cao kiếm chiêu của Tần Vân.

Một chiêu này, nhanh vô cùng, thả ra một đạo kiếm khí, đều có thể tùy tiện tung hoành hơn mười dặm!

Mặc dù nhanh, lại không dữ dằn, ngược lại vô cùng xinh đẹp, lộng lẫy.

Đẹp không giống với những chiêu thức khác.

- Vèo... Vèo... Vèo...

Từng đạo ánh sáng đâm tới Giao Long Vương. Giao Long Vương căn bản trốn không thoát.

- Không!

Giao Long Vương thật hoảng sợ, hắn chỉ cảm thấy ánh kiếm kia lần lượt đánh tới, rõ ràng rất nhanh, nhưng lại rất đẹp, không thể nào né tránh! Cho dù hắn bây giờ sức mạnh so với trước mạnh hơn mấy lần, nhưng thương thế vẫn là không ngừng tăng thêm.

- Phi Kiếm Chi Thuật, sao lại đáng sợ như vậy? Nhanh như vậy?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Dừng Lại Đi!

Giao Long Vương tràn trề sức lực, nếu đối thủ là một Tiên Thiên Kim Đan Cảnh bình thường, hẳn có thể nhẹ nhàng chống đỡ. Nhưng 'Kiếm Tiên' phi kiếm chi thuật đứng thứ nhất, tốc độ lại quá nhanh, chỉ dựa vào chạy trốn thì không thể nào thoát được, chính diện giao đấ, nếu không phòng ngự được thì chỉ có mất mạng. Nếu như Tần Vân mới đột phá đến kiếm ý tầng hai, thậm chí là ngộ ra một chiêu 'Lôi triều' này, hẳn cũng không giết được Giao Long Vương.

Nhưng mà bản mệnh Phi kiếm bảo vật ngũ phẩm ở trong tay Tần Vân có thể phát huy giống như bảo vật tam phẩm.

Quan trọng nhất chính là, Tần Vân dựa vào Yên Vũ kiếm quyết sáng chế ra kiếm chiêu - Minh Nguyệt Trên Sông!

Kiếm Tiên bọn họ sau khi ngộ ra kiếm ý, đều sẽ cố gắng đi sáng tạo kiếm chiêu của riêng mình, càng hoàn mỹ hơn kiếm quyết, có thể đem uy lực của 'Kiếm ý' phát huy cao hơn. Mà 'Minh Nguyệt Trên Sông' một chiêu này đã đem Yên Vũ kiếm ý cùng tình cảm trong lòng Tần Vân hòa vào nhau, là chiêu kiếm chân chính ẩn chứa sâu sắc tình cảm của hắn.

Một chiêu này, tốc độ cực nhanh lại không tạo ra bất kỳ khói lửa nào. Khi kiếm chiêu hoàn mỹ tới trình độ nhất định, liền giống như một bức họa, đẹp rung động lòng người.

- Vèo... Vèo... Vèo...

Kiểm quang như trăng sáng, lần lượt đâm thủng từng tắc thịt, đâm sâu vào trong thân thể, áo giáp bên ngoài lỗ thủng ngày càng nhiều, gân cốt cũng đều bị đánh gãy. Giao Long Vương trong lòng tràn đầy tuyệt vọng:

- Ta đã đem hết Huyết Nhục Chi Lực hiến tế Ma Thần, thực lực đại tăng, vì sao vẫn đánh không lại? Hẳn vì sao có thể mạnh như vậy, cảm giác hẳn không thua gì Tiên Thiên Kim Đan Cảnh Kiếm Tiên. Nhưng mà, hẳn rõ ràng mới chỉ là một Tiên Thiên Hư Đan.

Kiểm tiên, một kiếm phá vạn pháp, công phạt thứ nhất.

Tiên Thiên Kim Đan Cảnh Kiếm Tiên... So với cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh càng có sức uy hiếp hơn, càng làm cho yêu ma e sợ. Dù sao cao nhân Tiên Thiên Kim Đan Cảnh am hiểu mỗi người một khác, giống như Thần Ma đối phó với Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cao nhân có sức lực cực lớn, cận chiến tốt, thậm chí luyện thành một thân bản lĩnh cao cường, nhưng chỉ cần tốc độ nhanh... vậy có thể chạy thoát. Nhưng các yêu ma, có mấy tên dám nói chạy thoát khỏi phi kiếm của 'Tiên Thiên Kim Đan Cảnh Kiếm Tiên' đâu.

Ví dụ như cao nhân am hiểu Phù pháp đạt tới Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, nhưng Phù pháp thi triển phạm vi là có hạn.

Nhưng phi kiếm này?

Tiên Thiên Kim Đan Cảnh Kiếm Tiên, phi kiếm dễ dàng có thể bay trăm dặm! Trong truyền thuyết, còn có thể bay xa ngàn dặm! Một thanh phi kiếm truy sát người ngàn dặm, đáng sợ đến mức nào?

Tần Vân cũng là bởi vì tuổi còn rất trẻ, mặc dù cảnh giới cực cao hồn phách cũng mạnh mẽ. Giống như con người trưởng thành cần trải qua thời gian, hồn phách cũng vậy, bây giờ phi kiếm mới chỉ bay xa được ba mươi dặm! Nhưng vài năm nữa thôi, Tần Vân có thể ở trong phạm vi trăm dặm tung ra phi kiếm giết địch. Tần Vân cho dù hồn phách chưa đủ, phạm vi

điều khiển phi kiếm cũng có giới hạn, thế nhưng uy lực khi hãn thi triển ra không thua kém một Tiên Thiên Kim Đan Cảnh Kiếm Tiên chân chính.

- Vèo!

Bản mệnh Phi kiếm bay trở về ống tay áo của Tần Vân.

Giữa không trung Giao Long Vương nhìn chăm chăm về phía Tần Vân, trên người hãn từng vết thương ghê rợn, trái tim của hãn cũng bị trúng một kiếm. Tần Vân phải đâm mấy chục lần mới có thể đâm tới trái tim này của Giao Long Vương. Trái tim là nhược điểm của hầu hết yêu ma.

- Người đạt tới cảnh giới ‘tâm cảnh hòa làm một’ rồi sao?

Giao Long Vương nhìn Tần Vân.

- Không nghĩ tới phần đa Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cũng không đạt được cảnh giới này. Người là một Tiên Thiên Hư Đan Cảnh lại có thể đạt được. Thực bội phục, bội phục.

Thanh âm của hãn ầm ầm. Nhưng Tần Vân không chế Thiên Địa lực lượng, không để âm thanh lọt ra ngoài. Tiểu yêu và người dân xung quanh đều không nghe thấy gì.

Giao Long Vương sau khi nói xong, ánh mắt cũng mờ dần, từ từ nhắm lại.

Thân thể khổng lồ từ giữa không trung bất lực rơi xuống. Trong khi rơi xuống, thân thể của hãn cũng biến hóa, áo giáo trên người vỡ vụn, khói xanh bay lên rồi tán mát vào không trung, trở về với thiên địa. Hãn đã chết, sức mạnh mà Vực Ngoại Ma Thần ban cho cũng tự tiêu tan. Thân thể của hãn trở lại nguyên hình hóa thành một con giao long màu đen! Cuối cùng thân thể không còn sức lực rơi xuống mặt sơn cốc, một tiếng ầm thật lớn vang lên.

Tần Vân quay đầu nhìn về phía đám tiểu yêu.

Những tiểu yêu còn sống sót sau dư chấn của trận đại chiến. Bọn chúng đều quỳ xuống đến cầu xin:

- Tiên nhân tha mạng, tha mạng.

Thậm chí có một số tiểu yêu bắt đầu bỏ chạy, có con tung cánh bay lên trời, có con trực tiếp chui sâu vào lòng đất. Bởi vì Giao Long Vương đã chết, trận pháp cũng mở ra không còn ngăn cách với thế giới bên ngoài.

- Giết người ăn thịt người, còn muốn sống?

Tần Vân vung tay lên.

- Vù vù vù!!!

Ba đạo kiếm khí bay ra. Mỗi một đạo kiếm khí đều phát huy ra thực lực Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Mặc kệ là tiểu yêu đào tẩu hay quỳ xin tha thứ, cho dù bay lên trời hay chui dưới đất, tất cả đều bị phi kiếm giết chết. Trong chớp mắt, đám tiểu yêu đồng loạt mất mạng. Khi chết bọn hân có con trừng mắt, có con không cam tâm, có con còn muốn mắng, nhưng cuối cùng tất cả đều hiện nguyên hình.

- Giết thật hay.

- Giết hay lắm.

- Giết chúng đi.

Thôn dân phía sau đều hô hào, rất nhiều người mừng vui tới chảy nước mắt.

Tần Vân lại vung tay lên.

Trong sơn cốc kiếm khí tung hoành, Giao Long Vương, Báo Yêu Vương, Miêu yêu Vương sau khi chết còn để lại một số bảo vật, từng món một đều bay về phía Tần Vân. Hắn liền bố trí trận pháp, cẩn thận lấy từng món một. Dù sao Ác Long Sơn tam đại yêu vương tên tuổi khá lớn, cũng là mất cái giá không nhỏ để tạo trận pháp ngăn Tuần Thiên giám cảm ứng.

Tần Vân cũng là chuẩn bị ở Tần gia bố trí thật tốt, dù sao hắn cũng không muốn bản thân luyện phi kiếm chi thuật bị Tuần Tra Giám cảm ứng được.

Ai mà chẳng có chút ít bí mật chứ?

- Bảo bối thật nhiều.

Y Tiêu cười nói.

- Cực khổ đi tìm kiếm khắp nơi, thật không bằng diệt trừ yêu ma để thu bảo vật.

- Nhưng diệt yêu ma, thực lực không đủ, chính mình sẽ bị giết.

Tần Vân nói.

Nói xong hắn mở túi Càn Khôn ra, từng món bảo vật bay vào. Tất cả đều ở gọn trong túi Càn Khôn. Tần Vân lập tức buộc miệng túi lại đeo ở bên hông.

Tần Vân cầm lên một vật bay tới. Đó là pho tượng Ma Thần.

Lúc này, pho tượng Ma Thần hai mắt bắt đầu đỏ lên, cũng phát ra âm thanh.:

- Người hầu của ta, hiến tế càng nhiều, người sẽ nhận được càng nhiều! Trở thành Tiên Thiên Kim Đan, trở thành Nguyên Thần tiên nhân... Chỉ cần hiến tế đủ nhiều, ta đều có thể thỏa mãn người. Ta ...

Nói được nửa câu, tay Tần Vân cầm pho tượng Ma Thần bắt đầu dùng sức.

- Tạch tạch tạch...

Trên pho tượng Ma Thần bắt đầu xuất hiện vết nứt.

- Dừng lại dừng lại.

Pho tượng Ma Thần phát ra âm thanh.

- Người không muốn pháp bảo sao? Tam phẩm pháp bảo. Nhị phẩm pháp bảo. Nhất phẩm pháp bảo. Siêu phẩm pháp bảo. thậm chí Linh Bảo! Ta đều có thể cho người.

- Ồ? Vậy người cho ta đi, cho ta một món Nhất phẩm pháp bảo, ta sẽ không hủy pho tượng Ma Thần này.

Tần Vân cố ý nói.

- Người cần phải hiến tế đủ nhiều... đừng đừng, dừng lại.

Pho tượng Ma Thần quát lên. Bởi vì Tần Vân lại tiếp tục bóp, trên pho tượng Ma Thần vết nứt càng nhiều.

- Ta không có đồ để hiến tế cho người.

Tần Vân lại nói.

- Người không muốn trường sinh bất lão sao? Người là một Kiếm Tiên, không muốn trở thành Nguyên Thần Tiên Nhân sao?

Pho tượng Ma Thần liền nói.

- Ta đều có thể giúp người.

Tần Vân trong lòng hơi động.

Kiểm tiên trong thiên hạ đạt tới Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, căn bản không có pháp môn tu hành tiếp.

- Khắp thiên hạ đều không có pháp môn, người có thể cho ta?

Tần Vân cười lạnh.

- Linh Bảo sơn, Thần Tiêu môn, Hỗn Nguyên tông, Đạo gia ba đại Thánh địa! Còn có cao nhân tiền bối trong lịch sử nhiều đời đến nay đều không có ai có thể tìm ra pháp môn từ Kiểm Tiên bước vào Nguyên Thần Tiên Nhân. Người nói có thể cho ta? Lừa ai vậy?

- Người phải tin ta, tin ta người cái gì đều có thể.. dừng lại!

- Rầm!

Tần Vân đã bóp nát pho tượng Ma Thần, vỡ thành bảy tám mảnh, cái con mắt vốn màu đỏ cũng biến mất, hơi thở lẫn khuất bên trong pho tượng cũng tiêu tan.

- Tin người, Giao Long Vương mới tin người. Ta là con người, lại đi tin một Vực Ngoại Ma Thần sao?

Tần Vân nhìn mảnh vụn trong tay mình. Nói thật, Vực Ngoại Ma Thần có rất nhiều mê hoặc. Nhưng Tần Vân tự mình biết mình, nhiều đời thay đổi, có bao nhiêu truyền thuyết tồn tại, nhưng phương pháp tu hành để Kiểm Tiên bước vào Nguyên Thần Tiên Nhân trước nay không hề có, dựa vào cái gì hắn có thể tin Vực Ngoại Ma Thần kia biết?

Cho dù Vực Ngoại Ma Thần thực sự biết, nhưng nếu tin rồi, hắn chỉ sợ cũng rơi vào kiếp yêu ma, vạn kiếp bất phục.

- Tần Vân, pho tượng Ma Thần đối với yêu ma mà nói cực kỳ trân quý, là bảo vật để liên lạc với Vực Ngoại Ma Thần. Hủy đi một pho tượng, đây chính là đại công đức.

Y Tiêu nói.

- Ủ, hủy đi pho tượng Ma Thần này, còn có giết chết tam đại yêu vương này, đều là công lao.

Tần Vân nói.

- Ta hiện tại liền đi thông báo cho Tuần Tra Minh.

- Tuần Tra Minh sẽ phát giác ra thực lực của huynh. Chung Ly Thị cũng sẽ biết thực lực của huynh.

Y Tiêu lo lắng nói.

- Yên tâm.

Tần Vân nói.

- Những thôn dân kia căn bản không có thấy rõ trận chiến. Báo Yêu Vương và Miêu yêu Vương vết thương rất bình thường. Còn Giao Long Vương? Giao Long Vương sau khi chết khôi phục nguyên hình... Cũng nhìn không ra hãn đã từng thực lực đại tăng! Giết chết một con Giao Long Vương, mặc dù sẽ khiến Chung Ly Thị giật mình, nhưng bọn hãn cũng chỉ có thể suy đoán ra ta có một chút thực lực.

Y Tiêu khẽ gật đầu.

Giao Long Vương sau khi hiển tế thực lực tăng lên mà vẫn bị Tần Vân giết. Nếu là cảnh tượng này bị Chung Ly Thị nhìn thấy, sợ là sẽ bị kinh ngạc đến ngây người. Thậm chí khả năng rất lớn là lập tức hành quân âm

thâm, cũng có một khả năng nhỏ khác là chuẩn bị thủ đoạn âm hiểm để đối phó.

- Vèo!

Tần Vân lật tay một cái xuất ra Tuần Tra Lệnh, bắt đầu thông báo cho Tuần Tra Minh.

Giữa không trung.

Một con hồ yêu sáu đuôi đang phi hành, vừa đi vừa quan sát phía dưới. Ấy còn cầm một khối ngọc lệnh, liên lạc với các tử muội.

- Thập tam muội, Tiễn Châu có tin tức gì sao?

- Thất tử tử, Tiễn Châu tạm thời không nghe nói có thôn trang bị tàn sát, về phần bị yêu quái giết người là có thật.

- Không có bị tàn sát nữa? Đi, muội đi tìm hiểu về chuyện yêu quái tàn sát thôn trang cho ta.

Hồ yêu sáu đuôi 'Yến Thất Nương' liên hệ với các tử muội. Thiên Yêu Cung cũng là yêu quái trong các thế lực đứng đầu. Yến Thất Nương đồng môn ở khắp thiên hạ, Thiên Yêu Cung so với Yêu Ma Chín Mạch, lợi hại hơn bất kỳ Mạch nào. Rất nhiều yêu quái không muốn cùng loài người chém giết đều là bá nhập Thiên Yêu Cung. Đương nhiên Yêu Ma Chín Mạch cộng lại mạnh hơn nhiều. Nhân tộc, Tứ Hải Thủy tộc, Thiên Yêu Cung liên thủ mới có thể áp chế.

Yến Thất Nương rất mệt mỏi.

- Tam Lang, ta sẽ báo thù cho người, chỉ mong lần này tìm được bọn chúng. Tuần Tra Minh đến nhanh một chút, ta sẽ có hy vọng giết chết tam đại yêu vương.

Yến Thất Nương nói nhỏ.

Hồi ức tốt đẹp nhưng đối với tam đại yêu vương là hận thù rất lớn.
Yến Thất Nương một năm qua cũng không ngủ không nghỉ.

Bỗng nhiên.

- Thất cô nương, Ác Long Sơn tam đại yêu vương tại Quảng Lăng Quận, huyện Dương Thiệp, núi Thiết Ưng bị Tần Vân giết chết.

Có người tu hành ở Tuần Tra Minh báo tin cho Yến Thất Nương.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Vạn Tượng Điện Báo Giá Mới

Yến Thất Nương đang bay trên trời, trong nháy mắt nghe được tin tức.

- Bị Tần Vân giết chết?
- Bị giết rồi ư?
- Tam đại yêu vương bị giết rồi sao?

Yến Thất Nương một năm qua gần như không ngủ không nghỉ, miệt mài điều tra. Nàng dường như sắp nhập ma rồi. Vậy mà lúc này nghe được tin tức ấy, nàng lại cảm thấy có chút không chân thực, đầu óc mông lung hỗn loạn.

Nín thở một lúc, nàng mới bình tĩnh trở lại, suy nghĩ một chút rồi nói.

- Trần đạo hữu, người nói ba đại yêu ở Ác Long Sơn chết rồi?

Yến Thất Nương liền hỏi.

- Đúng vậy! Mới bị Tần Vân Tuần Thiên Sứ ở Quảng Lăng quận giết chết.

- Thi thể tam đại yêu vương ở đâu? Ở Quảng Lăng Quận, huyện Dương Thiệp, núi Thiết Ưng ư?

Yến Thất Nương lại hỏi.

- Đúng, thi thể đang ở đó.

- Xin hãy giúp ta chuyển lời tới Tần Vân đạo hữu, thi thể của tam đại yêu vương nhất định phải giữ lại.

Yến Thất Nương nói.

- Đặc biệt là đầu lâu. Ta cần đầu lâu của tam đại yêu vương để tế bái tướng công ta.

- Thất cô nương, ta sẽ giúp cô chuyển lời, hy vọng Tần Vân đạo hữu còn chưa hủy thi thể.

Yến Thất Nương vừa đưa tin, vừa thay đổi phương hướng, bay về hướng Giang châu.

Trong sơn cốc ở núi Thiết Ưng.

Tần Vân sau khi thu hồi tất cả bảo vật, lại nhìn thi thể tam đại yêu vương trước mặt. Báo Yêu Vương, Miêu Yêu Vương cũng không đáng gì, nhưng thi thể Giao Long Vương lại thật là lớn.

- Tần Vân, Tuần Thiên minh cũng biết là chàng giết chúng, cảnh tượng này cũng đã được Tuần Thiên Lệnh ghi lại. Hay là chúng ta hủy ba bộ thi thể này đi để người ngoài không thể suy đoán được chiều sâu phi kiếm của chàng?

Y Tiêu nói.

Tần Vân chỉ vào thi thể Giao Long Vương, cười nói:

- Ta phải dùng mấy chục kiếm mới phá được nhục thân của hắc, phá nát trái tim của hắc, lưu lại thi thể này chính là muốn để người khác nhìn thấy... Biết được uy lực phi kiếm của ta cũng không có mạnh như vậy!

- Chàng hao phí mấy chục kiếm là để phá nhục thân của Giao Long Vương sau khi thực lực hắc đã đại tăng.

Y Tiêu nói.

- Nhưng người ngoài lại không biết điều này.

Tần Vân cười nói.

Bỗng nhiên Tuần Thiên Lệnh trong tay hiện lên bóng người.

Chính là một người đạo nhân trung niên:

- Tần Vân đạo hữu, thi thể ba đại yêu ở Ác Long Sơn xin hãy giữ lại.

-Ồ! Vì sao?

Tần Vân hỏi thăm.

- Tuần Thiên Lệnh đã ghi chép lại tình cảnh, đã có thể nhận định công lao rồi mà.

- Đây là thỉnh cầu của Yến Thất Nương ở Thiên Yêu Cung.

Trung niên đạo nhân nói.

- Chuyện từ đầu đến cuối, trên hồ sơ đã có ghi chép.

Vù!

Bên trong Tuần Thiên Lệnh có chi chít văn tự hiện lên.

Tần Vân nhìn Y Tiêu bên cạnh, lòng nao nao.

- Yến Thất Nương thật là một người đáng thương.

Y Tiêu nói khẽ.

- Tình yêu của Nhân tộc và Yêu tộc.

Tần Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

- Tần Vân đạo hữu, phiền người rồi.

Trung niên đạo nhân nói.

- Trần đạo hữu xin chuyển lời tới Yến Thất Nương hộ ta, ba bộ thi thể này ta sẽ giữ lại đợi nàng tới.

Tần Vân nói.

- Cảm ơn Tần Vân đạo hữu. Tuần Thiên minh đã phái người, rất nhanh sẽ tới núi Thiết Ưng.

Đạo nhân trung niên mỉm cười nói, lập tức cắt đứt truyền tin.

Y Tiêu nói khẽ:

- Trên tình báo ghi chép, tướng công của Yến Thất Nương là một người phàm, sau khi bị tam đại yêu vương giết chết, Yến Thất Nương vẫn luôn truy tìm tung tích của tam đại yêu vương, gần một năm không ngủ không nghỉ. Tam đại yêu vương cũng bị Yến Thất Nương phát hiện tung tích hai lần, nhưng bọn chúng chạy quá nhanh, chờ người của Tuần Thiên minh tới, tam đại yêu vương đã sớm chuồn mất. Nhưng nàng vẫn một mực truy tìm.

Tần Vân đưa tay ra, cầm lấy tay Y Tiêu.

Y Tiêu quay đầu nhìn về phía Tần Vân.

- Bất kể thế nào, trên con đường tu hành, chúng ta đều sẽ cùng đi.

Tần Vân nói ra.

- Ủ!

Y Tiêu mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Người của Tuần Thiên minh tới trước.

Một chiếc phi thuyền màu vàng, dẫn đầu chính là Viêm đạo nhân, phía sau hẳn có thêm một đám người tu hành, rất nhiều người đều mới mở Tiên môn. Những người tu hành Hậu Thiên ở Tuần Thiên minh đều phụ trách làm mấy việc vặt. Những Tuần Thiên sứ như Tần Vân thì không cần phải đi làm những việc vặt đó.

- Tới đây, từng người một nói. các người ở thôn nào.

- Cùng một thôn cùng một chỗ.

- Đứng tách nhau ra.

Những người tu hành Hậu Thiên lập tức đi sắp xếp người ở các thôn lại với nhau.

Trên chiếc phi thuyền màu vàng dẫn đầu chính là Viêm đạo nhân. Viêm đạo nhân cười đáp xuống bên cạnh Tần Vân, Y Tiêu. Hẳn nhìn ba cỗ thi thể của tam đại yêu vương, lòng sợ hãi than:

- Tần đạo hữu, người cũng thật lợi hại, ta đại yêu vương ở Ác Long Sơn cũng thua trong tay người. Đặc biệt là Giao Long Vương này, danh tiếng khá lớn, lại vô cùng lợi hại. Lão đạo ta cũng không phải là đối thủ của hẳn.

- May mắn thôi!

Tần Vân cười nói.

- Liều mạng chiến đấu, không có gì là may mắn cả. Đúng rồi! Giao Long Vương này tu luyện nhục thân, toàn thân giống như pháp bảo, một

cặp móng vuốt của nó cũng cực kỳ lợi hại. Móng vuốt này có thể bán cho ta không? Ta có chỗ cần dùng.

Viêm đạo nhân liếc mắt liền phát hiện móng vuốt trên thi thể Giao Long Vương là thứ lợi hại nhất.

- Được.

Tần Vân nói.

- Nhưng phải đợi Yến Thất Nương tới đã.

- Yến Thất Nương?

Viêm đạo nhân khẽ gật đầu.

Lại một lúc lâu sau.

- Yến Thất Nương tới!

Tần Vân, Y Tiêu, Viêm đạo nhân đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một tuyệt thế mỹ nữ có sáu cái đuôi ở phía sau đang dang vân bay tới, tốc độ cực nhanh. Tần Vân cùng Viêm đạo nhân nhìn thấy đều có chút sợ hãi thán phục. Luận dung mạo, Yến Thất Nương có vẻ đẹp khác biệt với Y Tiêu. Yến Thất Nương mang tới vẻ đẹp kiều mị mê hoặc, chẳng qua là lúc này trong mắt nàng rừng rừng lệ, vừa mới đáp xuống mặt đất liền thu sáu cái đuôi lại. Trên đường dang vân nàng đã dốc hết pháp lực để chạy tới đây một cách nhanh nhất.

- Tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn.

Yến Thất Nương vừa đáp xuống đất, nhìn ba bộ thi thể kia, trong mắt rừng rừng lệ cùng hận ý sâu đậm.

- Tần Vân đạo hữu.

Yến Thất Nương lại nhìn về phía ba người Tần Vân, lúc này tiến lên hành lễ.

- Cảm ơn đạo hữu xuất thủ, giết chết tam đại yêu vương này, nếu không ta cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể báo được đại thù.

- Giết yêu ma vốn là việc nằm trong phận sự của chúng ta.

Tần Vân nói.

- Thất cô nương không cần đa lễ.

- Ta có một yêu cầu quá đáng, ta muốn đầu lâu của tam đại yêu vương để đi bái tế tướng công ta.

Yến Thất Nương nói.

- Đương nhiên ta nguyện lấy bảo vật đem tặng.

- Cô nương cứ mang đi đi.

Tần Vân nói.

- Không cần bảo vật.

Yến Thất Nương sững sờ, nhìn thấy Y Tiêu đứng bên cạnh Tần Vân. Một nam một nữ như thần tiên quyến lữ, có chút thân mật. Yến Thất Nương mỉm cười, vung tay lên, trên người liền bay ra một bộ áo bào trong suốt:

- Đây là 'Độn Ảnh Y' do lông đuôi của Thiên Hồ bện luyện chế thành, là sư tôn ta ban cho ta để hộ thân. Chẳng qua ta bây giờ tu hành có thành

tử, ‘Độn Ảnh Y’ đối với ta cũng vô dụng. Vị muội muội này, ta xin tặng nó cho muội.

Nói xong, chiếc áo bào trong suốt bay về phía Y Tiêu.

Y Tiêu liền nói:

- Cái này quá quý giá.

- Muội muội cứ nhận lấy. Tần Vân đạo hữu giúp ta báo đại thù, ta cũng không biết nên cảm ơn như thế nào. Áo bào này có đáng gì đâu.

Yến Thất Nương nói xong, nàng trực tiếp quay đầu đi tới bên thi thể của tam đại yêu vương, trực tiếp cắt đầu lâu xuống.

Y Tiêu nhìn Tần Vân một chút.

- Nhận lấy đi!

Tần Vân nói.

Độn Ảnh Y. Hắn cũng từng nghe qua tên của nó, chỉ có trong Thiên Yêu Cung 'Thiên Hồ nhất tộc' mới có thể luyện chế. Nó chính là ngũ phẩm pháp bảo, nhưng quý giá không thua gì tứ phẩm pháp bảo. Có 'Độn Ảnh Y', năng lực bảo mệnh của Y Tiêu cũng sẽ tăng lên nhiều.

- Tần Vân đạo hữu, còn có vị muội muội này, chúng ta lưu lại ấn ký đưa tin đi.

Yến Thất Nương thu đầu lâu của yêu vương xong rồi đi tới nói.

- Về sau có gì cần ta hỗ trợ, cứ việc nói.

- Ta gọi Y Tiêu, là đệ tử Thần Tiêu môn.

Y Tiêu tự giới thiệu mình.

- Tên rất hay.

Yến Thất Nương cười nói.

- Ta rất ít khi nhìn thấy nữ tử nhân tộc xinh đẹp hơn Thiên Hồ nhất tộc chúng ta. Khó trách Tần Vân đạo hữu đều vì muội động tâm.

Chỉ cần không ngốc đều có thể nhìn ra quan hệ thân mật của Tần Vân và Y Tiêu.

Y Tiêu mặt ửng đỏ.

Hai bên lưu lại ấn ký đưa tin xong.

- Ta không ở đây thêm nữa. Hai người các người đều là người tu hành lợi hại, so với ta cùng Tam Lang, các người hạnh phúc hơn nhiều.

Yến Thất Nương mỉm cười, lập tức liền bay đi.

Đại thù đã báo, nàng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ muốn đi bá tể tướng công, sau đó trở về Thiên Yêu Cung bề quan tu hành.

Tần Vân và Y Tiêu ngẩng đầu tiễn Yến Thất Nương rời đi.

Chuyện Tần Vân giết tam đại yêu vương hoàn toàn mang tới sự kinh ngạc trong cả nhân tộc và yêu tộc! Trước đó áp chế Hắc Yêu Vương cũng không đáng nói, dù sao cũng không thể giết chết hẳn. Nhưng một mình Tần Vân có thể giết chết tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn, trong đó còn có 'Giao Long Vương', điều này làm cho người ta nghe thấy mà rợn cả người!

- Thực lực của Tần Vân trong toàn bộ Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ ở Giang châu, sợ là phải đứng số một số hai.

Nguyên Phù cung chủ ở Cảnh Sơn phái thay mặt chương môn, đang đàm luận.

- Hiện tại đã lợi hại như vậy sao, chờ hắn bước vào Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, sợ là ta cũng không thể bắt được hắn.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Hắn không môn không phái, lại là người Giang châu, cũng có thể làm một trợ thủ cho Cảnh Sơn Phái ta.

Giới tu hành ở Giang châu mừng rỡ vô cùng, thực lực phe mình tăng lên không ít.

Mà một bên khác, ở Ly Thành, Không châu đất phong của Chung Ly thị, Nhạc phu nhân đang ở trong phủ đệ hào hoa xa xỉ.

- Cái gì?

Nhạc phu nhân đang ngồi nhìn lên hư ảnh xuất hiện trong không trung trước mặt. Trong hư ảnh, một con giao long toàn thân lân giáp màu đỏ thẫm hiện lên. Nhạc phu nhân nhin không được nói.

- Các người từ bỏ ư?

- Vâng, nhiệm vụ ám sát từ bỏ. Ba viên Tiên tinh sẽ trả lại cho Nhạc phu nhân.

Giao long màu đỏ thẫm nói.

- Sao lại từ bỏ. Một lần thất bại thì làm lần hai, thất bại hai lần thì làm lần thứ ba.

Nhạc phu nhân nói.

- Sức mạnh của Vạn Tượng điện cứ tiếp tục nhất định sẽ làm được.

Giao long màu đỏ thẫm nói:

- Vâng, nếu không làm được, toàn bộ Tiên tinh sẽ trả lại.

- Trả lại?

Nhạc phu nhân nhìn chăm chăm vào bóng con giao long trong hư ảnh.

- Chúng ta đã an bài ám sát hai lần. Tất cả đều thất bại.

Giao long màu đỏ thẫm nói.

- Trải qua rất nhiều lần phán định, thực lực của nhân tộc Kiếm Tiên Tần Vân so với chúng ta trước kia dự liệu cao hơn nhiều. Cho nên ba viên Tiên tinh trả lại! Nếu như ngài còn muốn Vạn Tượng điện tiếp tục ám sát, vậy phải cần nhiều Tiên tinh hơn.

- Muốn bao nhiêu?

Nhạc phu nhân nhíu mày.

- Ba mươi viên.

Giao long màu đỏ thẫm mỉm cười nói, râu rồng ở trong nước phiêu đang bay.

- Ba mươi viên?

Nhạc phu nhân kinh sợ.

- Sao lại nhiều như vậy? Muốn ám sát người tu hành Tân Tiên Thiên Kim Đan cũng chỉ cần năm mươi viên mà thôi. Đừng nghĩ là ta không biết. Tần Vân kia giết được Giao Long Vương, thế nhưng cũng phải thi triển mấy chục lần phi kiếm mới phá được nhục thân của Giao Long Vương. Hẳn mạnh hơn Giao Long Vương, chỉ là bởi vì khắc chế thôi.

Giao long màu đỏ thẫm mỉm cười:

- Vạn Tượng điện ta không xem qua trình, chỉ nhìn kết quả! Kết quả là tam đại yêu vương chết rồi. Giao Long Vương thậm chí còn không trốn ra khỏi được sơn cốc đã bị giết. Cho nên muốn giết Tần Vân... cần ba mươi viên Tiên tinh! Về phần vết thương trên thi thể? Có thể làm giả!

Nhạc phu nhân khẽ giật mình.

- Ba mươi viên Tiên tinh, còn cần tiếp tục ám sát không?

Giao long màu đỏ thẫm hỏi.

Nhạc phu nhân cắn răng, hít sâu một hơi nói:

- Không cần.

- Vậy được. Ba viên Tiên tinh ngày mai sẽ được đưa trả tới nơi ở của Nhạc phu nhân.

Giao long màu đỏ thẫm nói, sau đó lập tức cắt đứt truyền tin.

Sắc mặt của Nhạc phu nhân trở nên khó coi, cắn răng nói:

- Giết một tên Tần Vân mà muốn ba mươi viên Tiên tinh, vậy mà cũng dám mở miệng, thật sự coi ta ngốc sao?

Nói xong nhin không được vung tay lên, một bàn trà bay thẳng ra ngoài, vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Rời Đi

Chuyện Tần Vân giết tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn để toàn bộ thiên người dưới tộc, Yêu tộc, tứ hải Thủy tộc đều chú ý tới, ở đây có một vị Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ lợi hại như vậy! Thế nhưng bọn họ chẳng qua cũng chỉ coi trọng hắn mấy phần, dù sao Giao Long Vương có lợi hại thì vẫn chỉ là yêu ma Tiên Thiên Thực Đan Cảnh! Loại yêu ma cấp độ này bị giết, ở khắp thiên hạ cũng không phải chuyện ghê gớm gì.

Chỉ là để các phương trong thiên hạ biết đến một nhân vật như vậy, đã rất hiếm thấy rồi! Trước khi Tần Vân giết tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn, danh tiếng của hắn cũng rất nhỏ, Têu tộc, tứ hải Thủy tộc cũng không chú ý tới hắn.

Nếu ngày nào đó Tần Vân trở thành người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, hoặc là giết chết một tên đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, trở thành 'Tứ Lệnh Tuần Thiên Sứ', đó mới là tên truyền khắp thiên hạ!

Sau trận chiến này là bước sang năm mới rồi.

Ăn tết vô cùng vui vẻ, khắp nơi trong Quảng Lăng quận đều có đài biểu diễn, lão bách tính cũng thay đổi y phục đẹp nhất, đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán phóng thân thích trường bối.

Mà Bách Lý Gia ở Giang châu, Đông Cung quận lại là một mảnh ảm đạm âm u.

- Lão tổ tông, một chút dấu vết cũng không có.

Trong sảnh có một người trung niên đang quỳ.

- Phụ thân người mang theo nhiều người như vậy, vậy mà từng người đều mất tích, một chút manh mối cũng không có sao?

'Bách Lý Cầm' là lão tổ ở Bách Lý Gia đang ngồi trên ghế, trong mắt vô cùng phẫn nộ.

- Không có manh mối.

Người trung niên thấp giọng bất đắc dĩ nói.

- Người tiếp tục đi thăm dò, toàn lực tra xét.

Bách Lý Cầm phất tay áo.

- Vâng, lão tổ tông.

Người trung niên lập tức lui ra.

Trong sảnh trống rỗng, Bách Lý Cầm thấp giọng thì thào:

- Là ai đang đối phó với Bách Lý Gia ta? Trùng Nhi bọn hăn phần lớn đều là người tu hành, Trùng Nhi lại đã bước vào Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, nhưng lại không thể đưa tin cầu cứu về cho ta mà đã toàn bộ mất tích? Ai, rốt cuộc là ai?

- Bách Lý Gia ta đã đắc tội người nào? Ra tay hung ác như vậy?

- Ta nhất định sẽ điều tra ra, bất kể là ai, ta cũng muốn hăn trả giá đắt.

Trong ánh mắt Bách Lý Cầm tràn đầy sát khí.

Bỗng nhiên.

Bách Lý Cầm đột nhiên ôm đầu, thống khổ kêu lên.

- Lão tổ tông, lão tổ tông người thế nào?

Bọn thủ vệ ở bên ngoài phòng thấy thế liền xông tới, nhưng mới vừa vào đến, chúng liền vô thanh vô tức ngã xuống đất, cũng mất hết khí tức.

- Chú thuật!

Bách Lý Cầm đau đớn lăn trên mặt đất, tay ôm đầu.

Hồn phách hắt cũng rất mạnh, kiệt lực ngăn cản, nhưng căn bản ngăn không được, chênh lệch thực lực quá lớn.

- Không biết là vị Thiên Vu nào, Bách Lý Cầm ta ở chỗ nào đắc tội với Thiên Vu tiền bối, xin hãy cáo tri, Bách Lý Cầm ta chắc chắn nhận lỗi. Thiên Vu tiền bối tha mạng, tha mạng!

Bách Lý Cầm cầu xin tha thứ. Vu thuật đáng sợ như thế, nhất định là Thiên Vu nhất mạch xuất thủ, đó tương đương với Tiên Thiên Kim Đan Cảnh.

- Không, không...

Bách Lý Cầm cảm giác linh hồn của mình đều đang tiêu tán, khẩn cầu nói.

- Tha mạng, tha mạng...

- Bách Lý Gia từng cướp bóc của bình dân bách tính, càng là động tới gia quyến của người ở Vu Mỗ Sơn. Xuất thủ diệt người, đây chính là nhân quả.

Một thanh âm nữ tử vang lên bên tai Bách Lý Cầm.

- Vu Mỗ Sơn?

Bách Lý Cầm không thể tin được, tông phái tu hành đỉnh cao không thể trêu chọc nhất chính là Vu Mỗ Sơn, là tông phái Vu nhất mạch đỉnh cao còn sót lại. Ai dám trêu chọc, Vu Mỗ Sơn nhất định sẽ trả thù.

- Cướp bóc của bình dân bách tính...

Trong tai Bách Lý Cầm vang vang lên âm thanh trầm bổng mà sắc nhọn ấy, hồn phách cũng từ từ hoàn toàn tiêu tan.

Bách Lý Cầm, chết!

Chú thuật, chỉ nhắm vào hồn phách!

Hồn phách chống đỡ được thì sống! Chống đỡ không được thì chết!

Sau khi Bách Lý Cầm chết, nhục thân bị cao thủ Vu Mỗ Sơn âm thầm hủy đi, không lưu lại dấu vết gì. Dù sao nếu để lại nhục thân, người tu hành lợi hại khác tới dò xét, sẽ có thể đoán ra là do chú thuật.

Hai người tu hành Tiên Thiên trong Bách Lý Gia là Bách Lý Cầm, Bách Lý Trùng đều mất tích. Trưởng lão lợi hại trong tộc cũng mất tích, là chết mà không thấy thi thể. Gia tộc tan đàn xẻ nghé, một ít môn khách bỏ trốn. Bách Lý Gia sụp đổ. Bình thường Bách Lý Gia thủ đoạn quá mức tàn nhẫn, cũng có không ít kẻ thù, giờ phút này bọn họ cũng bắt đầu phản công!...

Một thời Bách Ly Gia cực thịnh cứ như vậy mà tiêu tán.

Trần Sương cùng một vị phụ nhân áo đỏ đứng trên mây mù, nhìn xuống Quảng Lăng quận xa xa.

- Quảng Lăng.

Trần Sương nói khẽ.

- Đây là quê hương của ta, ta từ nhỏ đến lớn đều không rời khỏi Quảng Lăng.

- Chờ người trở thành đương đại Vu nữ, lúc nào cũng có thể trở về.

Phụ nhân áo đỏ cười nói.

- Đến lúc người cũng trở thành người tu hành, phi thiên độn địa đều là chuyện bình thường.

- Trở về?

Trần Sương nhìn xuống phía dưới, ánh mắt phức tạp.

- Cũng không biết ta có thể sống sót đi ra khỏi Vu Mẫu động hay không, hoặc là một đi không trở lại.

- Nói cái gì vậy, Vu Mẫu Cổ thích người như vậy, người nhất định có thể sống sót.

Phụ nhân áo đỏ liền nói.

Trần Sương nhìn phía dưới.

- Vân ca ca.

Trần Sương yên lặng nói.

- Cũng không biết chúng ta còn có thể gặp nhau nữa không. Nếu muội chết ở Vu Mẫu động, hi vọng huynh đừng quên muội.

- Chúng ta đi thôi.

Trần Sương mở miệng.

- Được!

Phụ nhân áo đỏ gật đầu.

Vù!

Hai người cười mây mù bay rời khỏi, bay về hướng Vu Mỗ Sơn.

Tần phủ.

Tần Vân cầm thư trong tay, chăm chú nhìn.

-... Vân ca ca, muội muốn đi ra bên ngoài nhìn xem phong cảnh khắp thiên nam địa bắc. Nếu là muội không trở lại, huynh đừng quên muội nhé.

Tần Vân ngẩng đầu, nhìn Tiết di trước mặt, nói:

- Tiết di, Tiểu Sương đi lúc nào?

- Ta cũng không biết, ta và trong phòng nàng thì phát hiện ra phong thư này.

Tiết di liền nói.

- Hơn nữa có một việc ta cũng không biết nên nói không.

- Nói đi!

Tần Vân liền nói.

- Lúc trước đại ca Tiểu Sương là Tạ Lôi dẫn đầu tiêu cục áp tiêu, gặp phải yêu quái, tiêu cục mấy trăm người gồm cả đại ca Tiểu Sương đều mất mạng, chỉ có vài người may mắn chạy thoát.

Tiết di nói.

- Tạ Lôi bọn hắn lúc ấy cũng phát hiện là Đông Cung quận Bách Lý Gia giả làm yêu ma để cướp bóc, người may mắn sống sót đem tin tức nói

cho chúng ta biết.

- Đông Cung quận Bách Lý Gia?

Tần Vân giật mình.

- Các huynh đệ ở tiêu cục bị chết là do Bách Lý Gia đứng sau lưng hành động ư?

- Ừm.

Tiết di nói.

- Tiểu Sương cũng không cho ta nói, sợ gây phiền phức cho người. Bây giờ Bách Lý Gia đã hủy diệt, ta mới nói cho Tần công tử biết. Hơn nữa ta cảm thấy... trước khi Bách Lý Gia bị hủy diệt, Tiểu Sương dường như đã đoán được. Chờ sau khi Bách Lý Gia hủy diệt, vừa mới qua mấy ngày, Tiểu Sương đã bỏ đi.

- Sao không nói sớm cho ta biết chứ.

Tần Vân có chút lo lắng.

- Tần công tử cũng đừng lo lắng. Tiểu Sương lưu lại thư tay của nàng, rõ ràng là tự nàng muốn đi ra ngoài, đại thù đã báo, Tiểu Sương cũng muốn tự an bài cho cuộc đời của mình.

Tiết di nói.

- Mấy năm gần đây, bị cừu hận trói buộc, Tiểu Sương sống cũng rất khổ.

Tần Vân trầm mặc.

- Bách Lý Gia lặng yên không một tiếng động bị hủy diệt, cao thủ đều mất tích, chết không thấy xác.

Tần Vân nói khẽ.

- Nếu như chuyện này có quan hệ với Tiểu Sương, vậy Tiểu Sương hẳn là quen người tu hành lợi hại, thậm chí có thể là người tu hành Tiên Thiên Kim Đan.

Nếu tự Tần Vân ra tay, cũng không thể làm gọn gàng được như thế, không lưu lại dấu vết gì.

- Tiểu Sương...

Tần Vân mặc dù đang an ủi chính mình, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Chỉ là thiên hạ rất lớn, cũng không biết nàng đi đâu.

Tháng hai.

Vạn vật sinh trưởng, cây già cũng đã nảy mầm.

- Tần Vân, nhìn bộ dạng của chàng này, cứ làm như ta đi nhiều năm không bằng, chỉ là ba tháng thôi mà!

Y Tiêu cùng Tần Vân đứng ở ven bờ Tiểu Kính Hồ, hai người nắm tay, Y Tiêu cười nói.

- Sau ba tháng, ta sẽ trở lại.

- Ừ!

Tần Vân có chút không nỡ, nói.

- Ta nghe nói vào lôi trì tu hành, cũng có chút nguy hiểm, nàng nhất định phải cẩn thận.

- Lôi trì dẫn chính là sấm chớp tự nhiên trong trời đất, sẽ có chút nguy hiểm nhỏ, nhưng các vị tiền bối ở Thần Tiêu môn kinh nghiệm tích lũy, bố trí rất nhiều trận pháp, bình thường cũng sẽ không có vấn đề. Nếu như xảy ra chuyện cũng không đến nỗi mất mạng.

Y Tiêu mỉm cười.

- Vào lôi trì tu hành, là cơ hội hiếm có mà những người tu hành lôi pháp như chúng ta mơ ước.

- Ta phải đi rồi!

Y Tiêu nhìn sắc trời, nói:

- Nếu còn không đi mau, sợ tối tối mới tới được Thần Tiêu môn.

- Được, đi đường cẩn thận, có chuyện gì liền đưa tin cho ta.

Tần Vân nói.

- Được.

Y Tiêu gật đầu.

- Ba tháng sau gặp lại.

- Ba tháng sau gặp lại.

Tần Vân mỉm cười.

Y Tiêu bước lên lên, hôn Tần Vân một cái, sau đó cười cười lùi lại phía sau, nhảy lên mây mù đằng vân bay đi.

Tần Vân ngẩng đầu đưa mắt nhìn bóng Y Tiêu rời đi, nhẹ giọng tự nói:

- Ba tháng sau gặp lại.

Y Tiêu sau khi rời đi không bao lâu, có một ngày.

Tại một nơi cách Quảng Lăng quận rất xa, trên bầu trời có một vị hòa thượng mập cười ha hả vung tay lên. Một đạo lưu quang bay ra, bay hơn trăm dặm, rơi về phía Quảng Lăng quận Tần phủ.

- Hử?

Tần Vân vốn đang ngồi xếp bằng bên hồ, tu luyện phi kiếm chi thuật, bỗng nhiên cảm ứng được một đạo lưu quang bay tới với tốc độ thật nhanh, lúc này hắn vẫy tay một cái.

Vù!

Một đạo kiếm khí bay ra, quán lấy đạo lưu quang kia, đem đến trước mặt hắn.

- Đây là?

Tần Vân nhìn một viên tinh thạch sáng chói mắt.

- Tiên tinh? Một viên Tiên tinh?

Tần Vân giật mình, một viên Tiên tinh cực kỳ trân quý. Tất cả các bảo vật Công Dã Bính lưu lại lúc trước cũng so không lại với một viên Tiên tinh.

- Ai, không công tặng ta một viên Tiên tinh?

Tần Vân nghi hoặc, dùng cảm ứng.

- Trên Tiên Tinh này còn kèm theo ấn ký?

Tần Vân xuất ra Tuần Thiên Lệnh.

Dem ấn ký dẫn vào trong Tuần Thiên Lệnh của mình, lập tức liên hệ với đối phương.

Vù vù...

Giữa không trung hiện lên hư ảnh, đó là một tòa thủy phủ, chung quanh có dòng nước phun trào. Một con giao long đỏ thẫm đang nằm ở đó, râu rồng phiêu đảng, khí tức thâm sâu khó dò, một đôi mắt rồng mang theo ý cười nhìn Tần Vân:

- Ta là sứ giả Vạn Tượng điện, một viên Tiên tinh lúc trước chính là lễ vật Vạn Tượng điện ta đưa cho Tần Vân Kiếm Tiên người.

- Vạn Tượng điện?

Tần Vân nghi hoặc, cười nói.

- Tha thứ ta lạc hậu dốt nát, lần đầu tiên nghe nói tới Vạn Tượng điện. Chỉ là lần đầu gặp mặt đã tặng ta lễ vật như Tiên tinh. Vạn Tượng điện các người thật hào phóng.

Giao long màu đỏ thẫm mỉm cười nói:

- Vạn Tượng điện ta bao hàm toàn diện, pháp bảo, công pháp, linh quả, kỳ vật... Lại có mỹ nữ các tộc, công danh lợi lộc, hoặc là muốn giết ai, muốn bái ai là thầy, muốn tiên đan gì, chỉ cần người trả giá nổi, Vạn Tượng điện ta đều có thể giúp người làm.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Khỏi Phù Bài Thứ Sáu

Sắc xuân đã tàn, ngày hè vừa lên.

Tần Vân ngồi trên tảng đá lớn ở bên hồ, nhìn ánh nắng xuyên thấu qua bóng cây, chiếu trên mặt Tiểu Kính hồ, lại có chim chóc bay qua mặt hồ, lưu lại gợn sóng.

- Chim yến trở về, hoa rơi lả tả, tháng năm xa cách cũng sắp qua, không biết Y Tiêu tại lôi trì Thần Tiêu môn tu hành như thế nào.

Tần Vân tâm tình rất tốt, tay phải nhẹ nhàng vung lên.

Vù!

Một thanh phi kiếm như khói như mưa bay qua trời cao, tại một vùng phiêu hốt tùy ý bay lên, ở giữa không trung lưu lại từng đạo khí bị cắt qua.

- Bản mệnh Phi kiếm của ta cũng coi như bước vào tứ phẩm.

Tần Vân nhẹ giọng nói nhỏ.

- Kế tiếp muốn đạt tới tam phẩm sẽ có chút khó khăn, cho dù cảnh giới của ta đầy đủ, bảo vật cũng góp đủ, nhưng sợ là vẫn cần phải một hai năm nữa.

Bản mệnh Phi kiếm, lúc đầu tu hành ngưng tụ ra rất dễ dàng.

Ví như thành phi kiếm cửu phẩm, chẳng qua là dùng chút ít sắt vụn luyện quá là có thể thành công.

Thế nhưng Bản mệnh Phi kiếm càng về sau càng thêm cao minh, đối với vật liệu yêu cầu càng thêm hà khắc, thậm chí muốn thành phi kiếm tứ phẩm, thì nhất định phải nắm giữ kiếm ý! Có kiếm ý ngưng tụ mới có thể trở thành Bản mệnh Phi kiếm tứ phẩm.

Nhất định phải đạt tới cảnh giới 'Kiếm ý lĩnh vực', kiếm ý ngưng tụ bản mệnh Phi kiếm mới có hi vọng đạt tới tam phẩm.

Đạt tới 'Kiếm ý cực cảnh', cộng thêm rất nhiều kỳ trân dị bảo. mới có thể đạt tới nhị phẩm.

Nắm giữ 'Kiếm đạo', lấy kiếm đạo ngưng tụ ra phi kiếm chi hồn, hấp thu thiên địa kỳ trân mới có thể đem Bản mệnh Phi kiếm đẩy lên tới hàng ngũ nhất phẩm pháp bảo trong truyền thuyết.

Cho nên 'Pháp bảo' càng đi lên, muốn tăng càng thêm khó, nhưng uy lực cũng sẽ lớn vô cùng. Giống 'nhất phẩm bản mệnh pháp bảo' ở trong tay chủ nhân có thể phát huy ra uy lực so sánh được với Linh bảo. Linh bảo là danh xưng trấn tông Linh bảo. Trấn tộc Linh bảo là dùng đến trấn áp khí vận của cả một tông phái! Uy thế nghĩ thôi cũng có thể tưởng tượng ra được.

Đáng tiếc.

Nắm giữ 'Kiếm đạo' quá hiếm thấy, giống Thần đạo nhân truyền lại mạch này, tích lũy rất nhiều kiếm quyết bên trong, đạt tới 'Kiếm đạo' cấp độ cũng vụn vụn chỉ có ba môn kiếm quyết, thậm chí một môn kiếm quyết cổ xưa nhất, cũng là sáng tạo kiếm quyết từ hàng vạn năm trước.

- Tứ phẩm bản mệnh Phi kiếm, cầm trong tay cũng đủ để cùng các phương Tiên Thiên Kim Đan Cảnh dùng.

Tần Vân mỉm cười, bỗng nhiên hơi có cảm ứng, lúc này vẫy tay một cái, vù, thi triển kiếm thuật phi kiếm ở nơi xa lập tức bay trở về, rơi vào

trong tay áo Tần Vân.

- Nhị công tử, Hồng Cửu công tử cầu kiến.

Ngoài cửa viện truyền đến thanh âm của A Quý.

Tần Vân vung tay áo.

Cửa mở ra.

- Hồng Cửu, vào đi!

Tần Vân mắt nhìn Hồng Cửu ở ngoài cửa viện.

Hồng Cửu cầm cây mộc trượng đi tới, mà A Quý lập tức lui xuống.

Tần Vân hơi kinh ngạc nhìn Hồng Cửu, cảnh giới Tần Vân cỡ nào, đối với thiên đạo ý cảnh cảm ngộ vô cùng sâu sắc, giờ phút này lập tức cảm thấy Hồng Cửu đi đường đều có phát ra kỳ dị vận luật, không khỏi nói:

- Hồng Cửu, mấy tháng không gặp, tiến bộ khá lớn, người đây là năm giữ một tia thiên đạo ý cảnh?

- Tần Vân huynh coi trọng ta.

Hồng Cửu liền cười nói.

- Thiên đạo ý cảnh dễ lĩnh hội như vậy sao? Ta mới Thiên Nhân hợp nhất, muốn năm giữ thiên đạo ý cảnh, không có mười năm khổ công thì đừng hòng đạt được... Đương nhiên mấy tháng này, ta cũng cố thực lực, thực lực cũng chính xác tiến nhanh. Tự nghĩ cũng có chút niềm tin tiến vào Cảnh Dương động phủ kia.

- Ồ?

Tần Vân ánh mắt sáng lên.

- Chuẩn bị kỹ càng tiến vào rồi?

- Ừm.

Hồng Cửu gật đầu.

- Thực lực của ta thời gian ngắn khó mà lại có tăng lên rõ ràng, cũng phải tiến vào. Huống chi, ta là cùng Tần Vân huynh vào chung. Tần Vân huynh vừa chém giết tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn, uy danh lan xa. Ta cùng Tần Vân huynh đi chung thì sợ gì.

- Đừng tăng bốc ta.

Tần Vân nói.

- Chúng ta đi vào, cũng phải có chuẩn bị, thủ đoạn của ta, người cũng rõ ràng, chỉ am hiểu phi kiếm chi thuật. Không biết Hồng Cửu người am hiểu gì?

Hồng Cửu mỉm cười, nhưng lại có tự tin:

- Xu cát tị hung, trận pháp ta đều am hiểu, thậm chí luận thôi diễn, quá khứ tương lai cũng có thể thôi diễn ra một chút.

Tần Vân giật mình:

- Thôi diễn quá khứ tương lai?

- Chỉ có thể thôi diễn ra một chút thôi.

Hồng Cửu nói. Hắn cũng đã bước vào Tiên Thiên gần nửa năm, học được rất nhiều truyền thừa Tiên Thiên, đem truyền thừa pháp bảo cũng luyện hóa thành công, mới vừa có thực lực để nói ra.

- Trong thiên hạ, thiên về thôi diễn chi thuật, dám nói có thể thôi diễn quá khứ tương lai, ít lại càng ít. Tiên Thiên Hư Đan Cảnh dám nói lời này, ta thậm chí đều chưa nghe nói qua.

Tần Vân nói.

- Tiên Thiên Hư Đan Cảnh cấp độ trong thiên hạ có thể làm được, bao gồm mạch của ta thì có hết thầy có ba mạch.

Hồng Cửu nói.

- Một là truyền thừa bên trong Linh Bảo sơn, một là truyền thừa ở Vu Mỗ Sơn, chỉ là nghe nói trong Vu Mỗ Sơn, vu thuật thất lạc không ít, truyền thừa có chỗ không trọn vẹn. Kỳ thật mạch truyền thừa của ta cũng có rất nhiều chỗ không trọn vẹn.

Tần Vân cười nói:

- Cho dù không trọn vẹn, có thể làm được bước này, vẫn không tầm thường. Xem ra lần này tiến vào Cảnh Dương tiên nhân động phủ, cần nhờ Hồng Cửu người.

- Chính diện đối địch, còn phải dựa vào Tần Vân huynh.

Hồng Cửu nói.

- Ta chẳng qua là bàng môn chi đạo. Còn có, nhờ Tần Vân huynh giữ bí mật chuyện này.

- Yên tâm.

Tần Vân gật đầu.

- Việc này không nên chậm trễ, ta cùng Cảnh Sơn phái Nguyên Phù cung chủ hẹn ngày mai gặp mặt đi.

Tần Vân nói.

- Bây giờ đã là cuối tháng tư, chúng ta tiến vào tiên nhân động phủ...
Tốt nhất để tháng sáu, như thế nào?

Tháng năm, Y Tiêu sẽ xuất quan.

Tần Vân còn muốn gặp mặt với Y Tiêu rồi mới tiến vào tiên nhân động phủ.

- Được, tất cả đều nghe Tần Vân huynh.

Hồng Cửu lật tay một cái, lấy ra khối phù bài có chút không nguyên vẹn.

- Phù bài này để ở chỗ Tần Vân huynh, đến thời điểm cùng Cảnh Sơn phái gặp mặt, sẽ nói phù bài là Tần Vân huynh phát hiện. Dù sao ta cũng sợ... Sợ Cảnh Sơn phái người sinh ra ý cướp đoạt, ta cũng không có nắm chắc có thể bảo vệ phù bài này.

Phù bài bay về phía Tần Vân.

- Người tin ta như thế?

Tần Vân nhìn phù bài một chút, không khỏi nhìn về phía Hồng Cửu.

- Không tin Tần Vân huynh, cũng sẽ không mời Tần Vân huynh cùng ta tiến vào tiên nhân động phủ.

Hồng Cửu nói.

Tần Vân lúc này đưa tay tiếp nhận:

- Được rồi, ngày mai cùng ta đi Dung Đàn Quận.

Cảnh Sơn phái.

- Thần thần bí bí, rốt cuộc là có chuyện gì, cũng không nói rõ, nhất định phải gặp mặt mới nói.

Nguyên Phù cung chủ râu tóc bạc trắng, một bộ đạo bào, hắn vừa cất bước liền cưỡi mây mù bay lên. Các đệ tử phụ trách thủ sơn đại trận ở Cảnh Sơn phái vừa nhìn thấy Nguyên Phù cung chủ rời đi. Nguyên Phù cung chủ bay ra khỏi Cảnh Sơn phái trận pháp, lúc này mới hóa thành lôi đình bay đi.

Vù.

Một tia chớp xẹt qua trời cao, trực tiếp hướng Dung Đàn quận bay đi.

Trong nội thành Dung Đàn Quận.

Nguyên Phù cung chủ rất nhanh đáp xuống một tửu lâu, người đi đường xung quanh dường như không có ai nhìn thấy hắn. Nguyên Phù cung chủ khoan thai bước vào trong quán rượu, đi vào lầu hai một nhã gian, đẩy cửa vào.

Trong nhã gian này, hai người Tần Vân, Hồng Cửu đều đứng dậy chào.

- Nguyên Phù tiên bối.

Tần Vân có chút tôn kính, mặc dù bây giờ thực lực cùng đối phương cũng ngang nhau, nhưng đối với Nguyên Phù cung chủ, Tần Vân vẫn mang lòng kính trọng. Một là Nguyên Phù cung chủ chính là người tu hành Tiên Thiên Kim Đan ở bản thổ Giang châu. Hơn nữa luận về tốc độ, lôi pháp so với phi kiếm chi thuật còn nhanh hơn, luận trăm yêu trừ ma, trong số những người tu hành Tiên Thiên Kim Đan ở Giang châu, Nguyên Phù cung chủ giết nhiều yêu ma nhất! Tần Vân tự nhiên khâm phục. Hai là lúc trước hắn bỏ trốn tới Đông Hải, là Nguyên Phù cung chủ dẫn người tới, đưa hắn vào Tuần Thiên minh.

Lúc đó bản thân hẳn tuyệt vọng, Nguyên Phù cung chủ đến mời hẳn gia nhập Tuần Thiên minh. Một khắc kích động này... Tần Vân cả một đời đều quên không được, tự nhiên đối với Nguyên Phù tiền bối rất thân cận.

- Tần Vân, chuyện gì không thể trực tiếp đưa tin nói? Cũng không đi tới Cảnh Sơn phái ta, mà lại chọn một tửu lâu bình thường ở Dung Đàn Quận. Chuyện gì người tử mĩ nói ta nghe.

Nguyên Phù cung chủ cười trực tiếp ngồi xuống, cầm lấy đĩa gấp lên một miếng thịt bắt đầu ăn.

- Người bên cạnh người là Hồng Cửu ở Quảng Lăng Quận.

- Hồng Cửu xin chào Nguyên Phù tiền bối.

Hồng Cửu đối mặt với người tu hành giỏi nhất ở Giang châu cũng vô cùng khiêm tốn.

- Lần này đúng là có chuyện quan trọng, hơn nữa phải giữ bí mật, cho nên mới ở quán rượu bình thường này gặp Nguyên Phù tiền bối.

Tần Vân nói ra.

- Giữ bí mật?

Nguyên Phù cung chủ kinh ngạc,

- Nói rõ xem, là chuyện gì?

- Cảnh Dương động phủ.

Tần Vân mở miệng nói.

Nguyên Phù cung chủ giật mình, nhìn Tần Vân:

- Chuyện Cảnh Sơn phái Cảnh Dương chân nhân lưu lại động phủ cũng không phải bí mật, người nói việc này là vì sao?

- Ta biết, muốn tiến vào Cảnh Dương động phủ cần sáu khối phù bài mới mở ra.

Tần Vân nói.

- Hơn nữa Cảnh Sơn phái bây giờ cũng xác định được năm khối phù bài trong đó.

Nguyên Phù cung chủ nhìn chăm chăm vào Tần Vân.

- Mà ở chỗ ta lại giữ khối phù bài thứ sáu.

Tần Vân lật tay một cái, trong tay chính là một cái lệnh bài không trọn vẹn.

- Cái gì.

Nguyên Phù cung chủ nhìn không được đứng dậy, kích động tới độ chòm râu bạc phơ đều đang run rẩy, cẩn thận nhìn chăm chăm vào lệnh bài. Hắn cảm ứng nhạy cảm, trong nháy mắt đem phù bài cảm ứng, không khỏi vui mừng,

- Tốt quá rồi, tốt quá rồi, tại thời thế của ta, cuối cùng cũng nhìn thấy khối phù bài thứ sáu rồi. Sáu khối phù bài rốt cục có thể tề tựu!

Nói xong trong mắt hắn đều có nước mắt.

Cảnh Sơn phái từng bị yêu ma công phá sơn môn, lúc trước đường đường là Đạo gia Thánh địa, rất nhiều tích lũy bị cướp đoạt, truyền thừa cực kỳ cường đại đều mất. Mà bên trong 'Cảnh Dương động phủ' lưu lại truyền thừa cao nhất của Cảnh Dương chân nhân, đây cũng là nhiều đời đệ tử Cảnh Sơn phái khát vọng có được.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Ngọc Thanh Muội Tử

Nguyên Phù cung chủ rất nhanh tỉnh táo trở lại, ngồi xuống, nhìn Tần Vân, Hồng Cửu hai người cười cười, than thở nói:

- Có chút thất thố, để hai vị tiểu hữu chê cười.
- Nguyên Phù tiên bối cũng là lo lắng cho tương lai tông phái.

Hồng Cửu liền nói.

- Đúng vậy.

Nguyên Phù cung chủ gật đầu.

- Lão đạo ta tuổi tác cao, sợ cũng không nhìn được tới lúc Cảnh Sơn phái một lần nữa trở thành Đạo gia Thánh địa. Nhưng chỉ cần mang nhiều điển tịch trở về, Cảnh Sơn phái ta có thể không ngừng mạnh lên, một đời mạnh hơn một đời, mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm sau, Cảnh Sơn phái nhất định có thể một lần nữa trở thành Đạo gia Thánh địa.

Tần Vân, Hồng Cửu hai người gật đầu.

Kỳ thật thiên hạ thế lực lớn, đối với truyền thừa Cảnh Sơn phái cũng không phải là quá dễ ý! Một là bởi vì Cảnh Sơn phái không có khả năng đem điển tịch cho người ngoài. Hai là các đại thế lực cũng có truyền thừa của mình. Tựa như Tần Vân, hần tu luyện chính là Kiếm Tiên truyền thừa, thể nội pháp lực đều là Kiếm Tiên pháp lực... Căn bản không có cách nào

chuyển tu sang phái khác. Y Tiêu cũng như thế, tu hành lỗi pháp, cũng là không có cách nào chuyển tu.

Ngược lại tu luyện những pháp môn thô thiển, lại có khả năng dùng pháp môn cường đại cưỡng ép chuyển tu.

Càng là pháp môn đỉnh tiêm, càng không có cách nào chuyển tu!

- Hai vị tiểu hữu, ta cũng không gạt các người.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Năm khối phù bài khác cũng đã xác định được vị trí, không ở trong Cảnh Sơn phái ta. Cảnh Sơn phái ta cùng năm phe bọn họ đã có ước định! Mỗi một phe phái ra hai người tu hành, mà Cảnh Sơn phái ta thì là phái ra ba người tu hành. Cảnh Sơn phái ta đã sớm tuyên bố, bảo vật trong Cảnh Dương động phủ, chúng ta chỉ cần điển tịch! Linh bảo Pháp bảo khác... người mang theo phù bài đến tùy ý có thể tranh, ai tranh được thì thuộc về người đó.

- Nhưng điển tịch nhất định phải quy về Cảnh Sơn phái ta. Trong Cảnh Dương động phủ, Cảnh Sơn phái ta đã sớm bố trí pháp trận trùng điệp. Không có Cảnh Sơn phái ta cho phép, cho dù có phù bài cũng vào không được.

Nguyên Phù cung chủ nói.

Cảnh Sơn phái mặc dù không có phù bài.

Nhưng lại đem Cảnh Dương động phủ theo dõi gắt gao!

- Ta là một cái kiếm tiên, cũng không cách nào chuyển tu pháp môn khác.

Tần Vân nói.

- Chúng ta đương nhiên sẽ cần bất kỳ điển tịch nào.

- Ta cũng tin Tần Vân tiểu hữu.

Nguyên Phù cung chủ gật đầu.

- Chỉ là có vài lời cần nói rõ ràng, còn có, năm khối phù bài khác... Ta cũng có thể nói cho các người biết, có một khối trong hoàng cung, có ba khối khác thuộc về ba cái đại gia tộc ngàn năm, còn có một khối phù bài, cũng thuộc về một vị Tiên Thiên Kim Đan Cảnh.

- Năm phe này, địa vị đều không nhỏ.

Nguyên Phù cung chủ cười cười.

- Cảnh Dương sư tổ lưu lại bảo vật để triều đình, để những đại gia tộc ngàn năm kia thêm thường. Nguyên Thần tiên nhân cũng muốn lấy được. Chỉ là Cảnh Dương sư tổ bố trí trận pháp cũng cực kỳ nghiêm mật, trọn vẹn cấm chỉ Nguyên Thần tiên nhân tiến vào. Về phần Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đi vào, cũng có nguy hiểm tính mạng.

- Ngoại trừ nguy hiểm, coi như lấy được bảo vật đi ra cũng thì thôi, nếu như các người lấy được Linh Bảo? Tần Vân này, chỉ sợ triều đình, các phương đại gia tộc đều sẽ cường ép cướp đoạt.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Cho dù các người nguyện ý bán cho bất kỳ bên nào, Linh Bảo đổi được bảo vật cũng quá nhiều, cũng sẽ làm cho rất nhiều người cùng với Yêu tộc thêm thường.

- Không có thực lực, giữ không được bảo hộ.

Nguyên Phù cung chủ cười nhìn lấy Tần Vân.

- Nguyên Phù tiền bối, ý của người là?

Tần Vân nhìn hẳn.

- Cảnh Sơn phái ta chỉ cần diễn tịch, không muốn bảo vật, như thế mới sòng phẳng, nhưng những phe khác không giống như chúng ta.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Ta nói những điều này, là nhắc nhở Tần Vân tiểu hữu, không có đủ thực lực, là không giữ được bảo vật! Chính là người tu hành Tiên Thiên Kim Đan đứng đầu, nếu không cũng không dám độc chiếm một kiện Linh Bảo.

- Mà thực lực của Tần Vân tiểu hữu, sợ là một kiện nhất phẩm pháp bảo cũng không giữ được.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Dù sao, nhất phẩm pháp bảo phần lớn đều ở trong tay Nguyên Thần tiên nhân.

- Mà tiến vào Tiên gia động phủ, nguy hiểm trùng trùng, có được bảo vật lại không giữ được nó, bảo vật bình thường lại không đáng. Cho nên ta cảm thấy, Tần Vân tiểu hữu... Có thể đem phù bài này bán đi! Bán cho triều đình, bán cho đại gia tộc ngàn năm đều được.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Cái này lại không nguy hiểm này, đem lệnh phù lặng lẽ bán ra ngoài, người ngoài cũng không biết.

- Phù bài này có thể đổi bao nhiêu bảo bối?

Tần Vân hỏi.

- Đoán chừng một kiện tam phẩm pháp bảo.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Nhiều hơn sợ sẽ khó! Dù sao đi vào một chuyến, nguy hiểm cực lớn, cũng không nhất định đạt được bảo bối tốt hơn.

Tần Vân cùng Hồng Cửu nhìn nhau.

- Không cần đổi.

Hồng Cửu truyền âm nói.

- Huynh và ta liên thủ, lấy được bảo bối nhất định nhiều hơn! Hơn nữa chúng ta lặng lẽ lấy bảo bối, chỉ cần không nói. không công khai gặp người, ai biết là chúng ta cầm?

- Chúng ta vẫn có ý định tiến vào Tiên Nhân động phủ nhìn một chút.

Tần Vân nói.

Nguyên Phù cung chủ thấy thế, gật đầu:

- Cũng tốt, sáu khối phù bài bây giờ tề tựu. Cảnh Sơn phái ta cũng cần chuẩn bị, các người tính lúc nào đi vào?

- Bây giờ đã là cuối tháng tư, để tháng sáu đi, hoặc là sau tháng sáu cũng được.

Tần Vân nói.

- Tốt, ta bây giờ trở về, đồng thời cùng năm phe khác bàn bạc, định ngày tốt lành, liền thông báo cho các người.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Các người bên này, là hai vị đi vào?

Tần Vân mang Hồng Cửu tới gặp hẳn, Nguyên Phù cung chủ liền suy đoán.

Chẳng qua là hẳn hơi nghi hoặc một chút... Tần Vân vì sao mang Hồng Cửu đi Tiên Nhân động phủ? Không mời cao thủ lợi hại hơn? Chẳng lẽ là cảm thấy thực lực Hồng Cửu yếu dễ chèn ép, một người độc chiếm càng nhiều bảo bối?

- Là hai chúng ta.

Tần Vân nói.

- Nguyên Phù tiền bối, tin tức liên quan tới chúng ta tốt nhất nên giữ bí mật.

- Yên tâm, chỉ là chờ tới ngày đó, sáu bên gặp mặt, cũng không thể giữ bí mật được nữa.

Nguyên Phù cung chủ nói.

- Đó là thời điểm đi vào, lúc đó cũng không cần giữ bí mật nữa.

Tần Vân nói.

- Tốt, vậy ta về trước. Lần này thật cảm ơn Tần Vân tiểu hữu các người, để Cảnh Sơn phái ta có hy vọng tìm lại được truyền thừa thất truyền.

Nguyên Phù cung chủ nhắc chén rượu lên. Hai người Tần Vân hai người cũng cầm chén rượu.

Uống cạn một chén rượu.

Nguyên Phù cung chủ liền đứng dậy, đẩy một bên cửa, đi đến hành lang bên ngoài. Theo ồn ào, hắc hóa thành một tia chớp xẹt qua trời cao, liền biến mất ở chân trời phía xa, thẳng đến Cảnh Sơn phái.

- Thật nhanh.

Hồng Cửu cũng đứng dậy đi đến bên ngoài hành lang, vịn lan can nhìn ra xa.

- Luận phi độn chi thuật, tại Giang châu, Nguyên Phù tiền bối đứng thứ nhất.

- Đúng, độn thuật này xác thực Giang châu thứ nhất, bị hắc đế mắt tới, yêu ma đều trốn không thoát.

Tần Vân cũng đi đến bên cạnh lan can.

- Sắp vào Tiên Nhân động phủ, thật sự có chút khẩn trương.

Hồng Cửu nói.

Tần Vân mắt nhìn Hồng Cửu bên cạnh:

- Thực lực bây giờ của ngươi, dám tiến vào Tiên Nhân động phủ, ta thực có chút bội phục ngươi.

- Không phải có Tần Vân huynh đi cùng sao.

Hồng Cửu cười nói.

- Tần Vân huynh, chúng ta bây giờ quay về Quảng Lăng?

Tần Vân lại liếc mắt nhìn về phía xa, như có điều suy nghĩ.

- Ngươi đi về trước đi, ta còn có chút chuyện.

Tần Vân nói.

- Được.

Hồng Cửu lúc này lặng lẽ rời đi.

Tần Vân lại nhìn phía xa, hơi hơi kinh ngạc:

- Ta hẳn là không nhìn lầm.

Mặc dù cách mấy dặm nhưng Tần Vân thị lực phi phàm vẫn là thấy rõ dáng vẻ của đối phương.

Lúc này vừa cất bước liền biến mất tại tửu lâu, đương nhiên tiền rượu đã sớm thanh toán. Người tu hành bọn hắn sẽ không có những hành vi ăn cơm chùa.

Tần Vân lẫn trong đám người bước đi trên đường, cũng thi triển Thần ẩn thuật. Người đi đường xung quanh căn bản không chú ý tới Tần Vân.

Hắn tùy ý hành tẩu, tốc độ lại cực nhanh, đảo mắt đã tới mấy dặm bên ngoài.

- Hử?

Trong đám người ồn ào, Tần Vân nhìn về phía trước,

- Không nhìn lầm, đúng là là Ngọc Thanh muội tử, chỉ là Ngọc Thanh muội sao lại trở thành bộ dạng như vậy?

Thời niên thiếu Tần Vân ở Tây Sơn kiếm viên luyện kiếm, lúc đó có gần bốn mươi người, đều là thiếu niên, thiếu nữ cực ít. Ngọc Thanh muội tử là một trong số đó.

- Không phải nói phụ thân của Ngọc Thanh muội tử được điều nhiệm tới Nam Minh Quận, nàng cũng theo tới Nam Minh Quận, rồi gả cho bệnh công tử của Quy Hải Gia ở Nam Minh quận sao?

Tần Vân âm thầm nghi hoặc.

Trên đầu đường.

Lê Ngọc Thanh đầu quấn khăn, mặc áo vải bình thường, đi giày vải, sau lưng cồng một đứa trẻ.

Bên hông có một thanh kiếm, giờ phút này ánh mắt như có lệ liếc nhìn xung quanh. Xung quanh có một đám hộ vệ chặn đường, đứng phía trước là một tên thanh niên mắt tam giác, trên mặt thanh niên này còn có một nốt ruồi đen, lúc này đang cười lạnh nhìn Lê Ngọc Thanh:

- Đệ muội (em dâu), người trốn thật nhanh, vậy mà trốn tới tận Dung Đàn Quận! Nhưng mà người cho rằng có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?

- Quy Hải Trình, phu quân ta vừa mới mất, người liền ức hiếp thê tử của đệ đệ người sao?

Lê Ngọc Thanh cắn răng nói.

- Tam đệ của ta đã chết rồi, người còn muốn cả một đời thủ tiết cho tam đệ của ta sao?

Thanh niên cười nhạt.

- Hơn nữa ta là huynh trưởng của hắc, hắc chết, ta chiếu cố thê nhi của hắc là ta có lỗi sao?

- Người đây là ức hiếp ta.

Lê Ngọc Thanh cắn răng nói.

- Người kiếm thuật rất không tệ, nhưng ở trước mặt ta, người cho rằng người có thể phản kháng?

Thanh niên cười nhạo nói.

Lê Ngọc Thanh nhìn về từng tên hộ vệ vây xung quanh, keng một tiếng nàng rút kiếm, để ngang trước cổ.

- Người nếu bức ta, ta liền tự vẫn ở đây.

Trong mắt Lê Ngọc Thanh có nước mắt.

Thanh niên lại nói:

- Thế nào, người không muốn nữ nhi của người nữa?

- Ta sẽ mang theo nữ nhi cùng chết.

Lê Ngọc Thanh nhìn chăm chăm, trong ánh mắt quyết tuyệt.

Thanh niên nhìn nữ tử trước mắt, từ khi tam đệ của hắn cưới nàng, hắn liền coi trọng. Đệ muội thật đẹp! Không giống với danh kỹ thanh lâu, không giống với mỹ nữ phổ biến, đệ muội 'Lê Ngọc Thanh' bởi vì thích kiếm thuật, vả lại kiếm thuật khá cao, tự có một cỗ khí chất kiếm hiệp, cộng thêm dung mạo cực đẹp, làm cho lòng hắn ngứa ngáy.

Mong mỗi không ngừng, cuối cùng tam đệ ốm yếu cũng chết. Phụ thân của Lê Ngọc Thanh lúc đối phó với yêu quái cũng mất mạng, không có nơi dựa vào. Đóa hoa này rốt cục cũng rơi vào tay mình. Chẳng qua không biết nàng lại cương liệt như thế. Tự mình mang theo nữ nhi trốn khỏi cũng không muốn đi theo hắn.

- Lý huynh, người có nắm chắc bắt được nàng không? Cũng để cho nàng chết rồi.

Thanh niên truyền âm nói. Hắn cũng là người tu hành.

- Nữ nhân này kiếm thuật khá cao, nhưng may mà ta cách nàng khá gần, đột nhiên thi triển pháp thuật, có chín phần mười nắm chắc chế ngự được nàng, không cho nàng tự sát. Nhị công tử, muốn xuất thủ chưa?

Một người tu hành khác truyền âm nói.

Lê Ngọc Thanh lúc này vô cùng lo lắng.

Nàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nữ nhi sau lưng. Nữ nhi bây giờ mới một tuổi.

- Liên Liên, đừng trách mẫu thân.

Lê Ngọc Thanh trong mắt rưng rưng, thấp giọng nói.

- Mẫu thân cũng rất muốn nuôi con tới khi trưởng thành, nhưng mẫu thân không làm được.

Nàng thấp giọng nói xong, đồng thời cũng cẩn thận chú ý xung quanh.

- Ngọc Thanh muội tử, đã lâu không gặp!

Một thanh âm vang lên.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Bạn Cũ Gặp Nhau

Lê Ngọc Thanh trong lòng chấn động. 'Ngọc Thanh muội tử' cách xưng hô này quá xa xưa. Thuở thiếu thời, nàng một mình phiêu bạt, gia nhập vào một đám thiếu niên hội tụ ở Tây Sơn kiếm viên. Nàng chính là một trong số ít thiếu nữ ở đó. Nàng ở trong luyện kiếm, những thiếu niên kia đều gọi nàng là 'Ngọc Thanh muội tử', cũng bởi vì nàng nhỏ tuổi.

Về sau trưởng thành, phụ thân không cho phép nàng xuất đầu lộ diện ở bên ngoài.

Sau khi theo phụ thân tới Nam Minh Quận, một mối hôn sự rất nhanh định ra, tiếp theo đến Quy Hải Gia. Từ đó nàng trở thành một nàng dâu trong hào môn, thường ở trong phủ đệ, rất ít khi bước chân ra bên ngoài. Quy Hải Gia là một số hai gia tộc quyền thế ở Nam Minh Quận, có rất nhiều quy củ. Nàng bình thường ở trong phủ thêu hoa vẽ tranh cùng phu quân, lúc không có người ngoài cũng có thể luyện kiếm.

Lúc phu quân nàng còn sống, cuộc sống cũng rất tốt.

Nhưng sau khi phu quân bệnh chết, nàng lại mới sinh tiểu nữ nhi, cuộc sống liền khổ cực trăm bề.

- Ngọc Thanh muội tử?

Lê Ngọc Thanh nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

- Là ai đang gọi ta?

Nhìn một cái.

Chỉ thấy một tên thanh niên đang cười đi tới:

- Ngọc Thanh muội tử, còn nhớ bạn cũ ở Tây Sơn kiếm viên năm đó không?

Lúc Tần Vân đi tới, cũng không thèm để tâm tới những hộ vệ đang vây quanh Lê Ngọc Thanh. Những người đi đường bình thường đã sớm trốn xa, dân chúng căn bản không dám tới gần những hộ vệ mang theo binh khí này.

- Hử?

Gã thanh niên nhú mày nhìn về phía Tần Vân.

- Mau rút!

Lập tức phía trước Tần Vân có hai tên hộ vệ, trực tiếp vung đao quát.

- Ta và các ngươi không oán không cừ, vậy mà lại vung đao lên, cái này không tốt đâu.

Tần Vân cười nói đi tới, dáng vẻ rất mạo hiểm sợ là tránh không được lưỡi đao đang chém tới. Chỉ là khi lưỡi đao đâm tới, ngón tay hắt khẽ vung lên điểm nhẹ vào thân hai thanh đao, làm cho hai tên hộ vệ vung đao về hướng khác, đồng thời tự chém vào tay nhau. Mặc dù hai tên hộ vệ đã cố thu lực về, nhưng vẫn bị thương nặng, máu me đầm đìa.

Đao trong tay hai tên hộ vệ rơi xuống, ôm lấy cánh tay bị thương của mình.

- Chỉ là hộ vệ mà thôi, đối với người bình thường ra tay đừng quá tàn nhẫn, nếu không hại người hại mình.

Tần Vân nói xong liền đi tới bên cạnh Lê Ngọc Thanh. Những hộ vệ xung quanh lại có chút giật mình, ngay cả gã thanh niên đứng đầu thấy thế cũng hơi kinh hãi.

Bọn hắn đều nhìn ra được, thanh niên xen vào chuyện bao đồng này thực lực vô cùng lợi hại.

Tay không tắc sắt, hai ngón tay đơn giản đã làm cho hai tên hộ vệ luyện khí tầng sáu bị thương nặng.

- Vị bằng hữu này, người đừng xen vào việc của người khác.

Gã thanh niên lạnh lùng quát.

Tần Vân lại nhìn Lê Ngọc Thanh. 'Ngọc Thanh muội tử' lúc trước là thiếu nữ hoạt bát ở Tây Sơn kiếm viên, bây giờ đã là góa phụ. Trên người ăn mặc như một nông phụ, thậm chí trên mặt còn cố ý bôi bẩn một chút, phía sau tiểu nữ nhi vẫn còn đang ngủ say.

- Người là Vân Phong Tử?

Lê Ngọc Thanh ngờ ngợ. Mặc dù Tần Vân thành thực khác biệt rất nhiều, nhưng so với dáng vẻ năm mười lăm tuổi cũng vẫn có nhiều chỗ tương tự.

- Ngọc Thanh muội tử, nhiều năm không gặp, vừa gặp mặt liền gọi ta Vân Phong Tử?

Tần Vân trêu ghẹo nói.

- Vân ca.

Lê Ngọc Thanh trong lòng ấm áp, nhưng nhìn đám người Quy Hải Gia xung quanh, liền nói.

- Những người này đều là người của Quy Hải Gia. Huynh đừng để ý đến ta, huynh đi mau đi.

- Ngọc Thanh muội tử, năm đó ở Tây Sơn kiếm viên ta đã được gọi là Kiếm Thần.

Tần Vân cười nói.

- Bây giờ tám năm đã trôi qua, ta so với lúc trước lợi hại hơn nhiều, còn sợ đám tiểu tặc này sao.

- Hừ hừ.

Gã thanh niên cười lạnh nói.

- Một kẻ thân mật gọi muội tử, một kẻ gọi Vân ca? Ta nói đệ muội này, không phải muội muốn thủ tiết cho đệ đệ đã chết của ta sao? Hiện tại thế nào, muốn thông đồng với tên mặt trắng này ư?

- Tên mặt trắng?

Tần Vân kinh ngạc nhìn về phía thanh niên mắt hình tam giác.

- Thật là hiếm khi nghe thấy có người gọi ta là tên mặt trắng. Chẳng lẽ ta cũng có thể dựa vào mặt để kiếm cơm?

- Ủm, đúng là so với người, diện mạo này của ngươi thật đúng là...

Tần Vân lộ ra vẻ ghét bỏ.

- Ở trên đường cái tùy tiện lôi kéo người khác, so với người, cũng có thể coi là tên mặt trắng.

- Mồm mép ngược lại rất lợi hại.

Gã thanh niên sầm mặt lại.

- Vân ca, hẳn là Quy Hải Trình của Quy Hải Gia, chính là người tu hành.

Lê Ngọc Thanh liền nói.

- Quy Hải Gia thế lớn, không chọc nổi, người cũng đừng để ý đến.

Quy Hải Gia có thể trở thành một trong hai gia tộc quyền thế nhất của quận thành, tự nhiên có chỗ hơn người.

Gã thanh niên cười lạnh nói:

- Hiện tại muốn trốn? Muộn mất rồi.

Nói xong hắn nhìn một thủ hạ bên cạnh, ánh mắt ra hiệu.

- Lên!

Một tên độc nhãn hộ vệ ở bên cạnh chột vung tay lên, một ngọn phi đao trong nháy mắt bay ra, bắn về phía Tần Vân. Bởi vì ở trong quận thành bọn hắn cũng không muốn trực tiếp giết người, phi đao này là bắn về phía Tần Vân cánh tay.

Vù!

Nhưng sau khi phi đao ném ra lại xẹt qua một đường vòng cung, rơi trên mặt đất.

Bọn hộ vệ xung quanh đều kinh ngạc.

Một ngọn phi đao nhẹ nhàng bay ra, giống như không có khí lực, sau đó rơi xuống trên mặt đất, không đụng phải Tần Vân!

- Cái gì?

Độc nhãn hộ vệ trừng to con mắt còn lại. Tuyệt kỹ phi đao của hắn làm sao có thể sơ suất lớn như thế? Rõ ràng hắn đã điều động chân khí trong cơ thể, một tảng đá lớn cũng có thể xuyên thủng, làm sao lại nhẹ nhàng bất lực rơi xuống?

- Độc Lang, người có dùng lực để ném phi đao không vậy?

Một tên đứng bên cạnh không nhịn được thấp giọng nói.

Gã thanh niên cũng nhíu mày.

Hắn tận mắt thấy ngọn phi đao ném ra, người bên ngoài ai cũng không chạm vào nó, nhưng lực phi đao bay lại trở nên rất yếu, nhẹ nhàng rơi xuống.

- Ta không có.

Độc nhãn hộ vệ không tin, lại ném ra thanh phi đao thứ hai.

Vù!

Giống như đứa trẻ chơi trò ném phi đao, phi đao vẫn như cũ bất lực, chỉ bay xa mấy trượng cũng chưa tới trước mặt Tần Vân, đã hết lực, rơi xuống trên mặt đất.

Tần Vân cũng làm ra vẻ kinh ngạc, cúi đầu nhìn phi đao trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn độc nhãn hộ vệ đứng bên cạnh gã thanh niên, liền nói:

- Đây, độc nhãn, người sao thế? Chưa ăn no sao, hay là không nỡ làm tổn thương ta, tùy tiện tìm một đứa trẻ cũng ném xa hơn người.

- Gặp quý rồi!

Độc nhãn hộ vệ sắc mặt đỏ bừng, liền ném một đồng phi đao. Vù vù vù. Sáu ngọn phi đao ném ra. Mỗi một cái lại nhẹ nhàng rơi xuống đất, rơi

dưới chân Tần Vân.

Lê Ngọc Thanh đứng bên cạnh cũng cảm thấy không rõ.

- Dừng tay.

Gã thanh niên lại là quát, độc nhãn hộ vệ lúc này mới dừng.

- Xem ra người cũng là người trong tu hành.

Gã thanh niên nhìn Tần Vân.

- Không biết học được bàng môn tiểu pháp thuật ở đâu, cố ý dọa người?

- Bàng môn tiểu pháp thuật.

Tần Vân kinh ngạc.

- Pháp thuật gì, ta làm sao không biết?

Hộ vệ bên trong có một người tu hành đang truyền âm cho Quy Hải Trình:

- Nhị công tử, ta thấy bộ khoái ở Dung Đàn quận đang chạy tới, cách chỗ này cũng một dặm. Mặc dù chúng ta không giết người, nhưng bộ khoái đuổi tới vẫn còn có chút phiền phức. Mau chóng động thủ thôi.

- Tốt, người và ta cùng động thủ, bắt nàg trước.

Gã thanh niên truyền âm nói.

Hai người gần như đồng thời động thủ.

Gã thanh niên vung tay áo.

Ầm!

Một ngọn lửa đỏ bay thẳng ra, bao phủ về phía Tần Vân, làm cho Lê Ngọc Thanh ở một bên sắc mặt đại biến:

- Vân ca, đi mau.

Mà trong đám hộ vệ có một kẻ mặc áo màu xanh, trong nháy mắt phóng ba cây phi châm màu xanh biếc về phía Tần Vân.

Tần Vân lại cười ha hả, nhìn lửa đỏ, phi châm màu xanh biếc càng bay càng chậm. Lúc chúng bay đến gần chỗ Tần Vân đứng thì ngọn lửa màu đỏ đang bay trong không trung chợt dừng lại không nhúc nhích. Ba cây phi châm màu xanh biếc cũng lơ lửng tại tại không trung không nhúc nhích chút nào.

Cảnh tượng này làm cho đám người xung quanh trợn mắt há mồm.

- Lửa đỏ dừng lại? Phi châm cũng dừng lại? Ở giữa không trung cũng không rơi xuống?

Bọn hộ vệ đều không hiểu rõ.

Lê Ngọc Thanh cũng giật mình.

Gã thanh niên cùng tên hộ vệ mặc áo bào màu xanh sắc mặt đại biến.

- Vù.

Tần Vân nhẹ nhàng thổi một hơi, một đám lửa đang lơ lửng ở trước mặt lập tức tắt rụi, lại quay đầu mắt nhìn ba cây phi châm lơ lửng bên cạnh, nhìn một cái, ba cây phi châm trực tiếp vỡ vụn hóa thành bụi phấn rơi xuống.

Gã thanh niên cùng tên hộ vệ mặc áo bào màu xanh không khỏi ứ họng, cảm giác yết hầu khô rát, chân lại nhũn ra.

- Pháp khí của ta, nhìn xem, pháp khí đã hóa thành phấn?

Tên hộ vệ mặc áo bào màu xanh cảm thấy toàn thân đang đổ mồ hôi, sợ hãi đến hít thở không thông.

- Phù phù.

Gã thanh niên trực tiếp quỳ xuống.

- Tiền bối tha mạng, tha mạng. Quy Hải Trình ta mạo phạm tiền bối, có mắt không trông. Tiền bối tha mạng.

Tên hộ vệ mặc áo bào màu xanh cũng quỳ xuống:

- Tiền bối, tiểu nhân chỉ là phụng mệnh làm việc, tiền bối tha mạng.

Hai người đều là kẻ có kiến thức, nhìn một màn vừa rồi đáng sợ đến thế nào, tuyệt đối là người tu hành trong truyền thuyết mới có thể làm được.

- Vân ca, đây là...

Lê Ngọc Thanh cũng ghen họng nhìn trân trối, nhưng nàng lại cảm thấy vui vẻ. Nàng hiểu rõ, nàng được cứu rồi. Nữ nhi của nàng cũng được cứu rồi! Không cần chết!

- Ta là đệ tử của Quy Hải Gia, ta là Quy Hải Trình, xin tiền bối tha mạng.

Gã thanh niên cầu xin tha thứ.

Tần Vân lạnh nhạt nói:

- Nam Minh quận Quy Hải Gia? Ở chỗ của ta, gia tộc các người không đáng giá, về phần trừng phạt người như thế nào, vẫn là để Ngọc Thanh muội tử định đoạt! Ngọc Thanh muội tử, Quy Hải Trình còn có đám hộ vệ xung quanh, có ai đối phó với muội, muội cứ việc nói. Bọn hăn một kẻ cũng không chạy thoát.

Lê Ngọc Thanh nghiêng răng nghiêng lợi chỉ ba tên hộ vệ bên cạnh:

- Có ba người bọn hăn, nhưng mà Vân ca, muội và Liên Liên có thể sống sót là tốt rồi, không cần thiết làm to chuyện.

- Muội mềm lòng với chúng, chúng đối với muội lại độc ác vô cùng.

Tần Vân nói.

Vù!

Lúc này, có bộ khoái chạy đến, đi đầu là một vị Ngân Chương bộ đầu.

- Các người đang làm gì?

Ngân Chương bộ đầu vừa đến, liền quát.

Tần Vân lật tay một cái lấy ra Tuần Thiên Lệnh.

Ngân Chương bộ đầu vừa nhìn lệnh bài, bị dọa biến sắc, liền cung kính nói:

- Bái kiến Tuần Thiên Sứ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Ngày Tiên Phủ Mở

- Tuần Thiên Sứ?

Gã thanh niên đang quỳ trên mặt đất, tên hộ vệ mặc áo bào màu xanh nghe thấy thế sắc mặt đều trắng bệch.

- Hẳn là một vị Tuần Thiên Sứ, cái này, cái này...

Hai người bọn hắn đều là người tu hành, tự nhiên biết Tuần Thiên Sứ có địa vị như thế nào! Rất nhiều lão tổ của tông phái nhị lưu tu hành cũng không có tư cách đảm đương Tuần Thiên Sứ. Toàn bộ Giang châu có thể làm Tuần Thiên Sứ lại càng ít.

Mà Lê Ngọc Thanh đang cống nữ nhi sau lưng cũng sững sờ nhìn Tần Vân bên cạnh.

Nàng đã từng là đại tiểu thư nhà quan, tự nhiên cũng đã được nghe nói 'Tuần Thiên Sứ'.

- Tám năm không gặp, Vân ca đã là Tuần Thiên Sứ rồi?

Lê Ngọc Thanh có chút khó có thể tin.

Tây Sơn kiếm viên, thiếu niên si mê luyện kiếm ngày đó bây giờ đã là Tuần Thiên Sứ rồi?

- Tuần Thiên Sứ, có việc gì cứ ra lệnh ti chức, ti chức sẽ dốc sức hành sự.

Ngân Chương bộ đầu cung kính nói. Một đám bộ khoá ở phía sau hăn cũng đều khom người cung kính.

Tần Vân gật đầu:

- Những người này đều thuộc Quy Hải Gia ở Nam Minh Quận. Có năm tên ta mang đi, đám còn tại các người đưa về Lục Phiến môn, cố gắng thẩm vấn. Sự việc điều tra được các người báo cho Quy Hải Gia ở Nam Minh Quận, cũng truyền tin đến Quảng Lăng Tần phủ.

- Quảng Lăng Tần phủ?

Ngân Chương bộ đầu lập tức hiểu rõ, lúc này khom người.

- Vâng, ti chức hiểu rõ.

- Ừm.

Tần Vân gật đầu.

- Quảng Lăng Tần phủ? Hăn là Tần Vân?

Gã thanh niên bờ môi đều đang run rẩy.

- Nghe nói hăn năm ngoái vừa giết chết tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn, ba đại yêu vương ở Ác Long Sơn đứng đầu là 'Giao Long Vương', từng cùng với Tiên Thiên Kim Đan cao nhân chính diện giao thủ, sau đó trốn được, cuối cùng lại chết trong tay Tần Vân. Tam đại yêu vương một tên cũng không chạy thoát.

Tên hộ vệ mặc áo bào màu xanh ở bên cạnh truyền âm nói.

- Tần Vân này là Tuần Thiên Sứ. Sư tôn ta cũng đã nói, hăn thâm sâu khôn lường, có lẽ là Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ đứng đầu ở Giang châu.

- Đừng nói nữa, ta không biết sao? Bây giờ phải nghĩ cách tự cứu mình thế nào.

Gã thanh niên truyền âm lo lắng nói.

- Quy Hải Gia trước mặt Tần Vân Tuần Thiên Sứ căn bản không đáng giá nhắc tới. Bây giờ muốn cứu mạng, phải dựa vào tiểu quả phụ này.

Tên hộ vệ mặc áo bào màu xanh truyền âm nói.

- Tiểu quả phụ này nếu giúp chúng ta nói vài lời, chúng ta có lẽ còn có đường sống.

- Nàng sẽ giúp chúng ta sao?

Gã thanh niên trong lòng lo lắng suy tư biện pháp.

Tần Vân lúc này cùng Lê Ngọc Thanh cười nói:

- Ngọc Thanh muội tử, muội bây giờ nếu không có chỗ để đi, tạm theo ta đi Quảng Lăng một chuyến, ở Quảng Lăng có nhiều bằng hữu của muội.

Lê Ngọc Thanh trong mắt có lệ, liên tục gật đầu:

- Được, đi Quảng Lăng. Muội lần này một đường bỏ trốn cũng muốn trốn về Quảng Lăng. Ở Quảng Lăng, muội quen nhiều tỷ muội, ca ca nhất.

- Ha ha, tốt rồi!

Tần Vân gật đầu.

Tần Vân lại quét mắt nhìn gã thanh niên và tên hộ vệ mặc áo xanh, cùng với ba tên hộ vệ Lê Ngọc Thanh chỉ.

- Định!

Tần Vân nhẹ giọng mở miệng.

Thiên Địa Lực Lượng trong nháy mắt dưới pháp lực mở đường, trọn vẹn thẩm thấu vào trong cơ thể của năm người này, giống như gông xiềng vô hình từ trong tới ngoài trọn vẹn vây khốn năm người, làm cho năm người này không thể động đậy.

Pháp thuật 'Định thân thuật'!

Nhất định phải đạt tới Tiên Thiên, còn có thiên nhân hợp nhất, mới có thể thi triển.

- Vù!

Tần Vân lập tức thi triển Phi hành thuật, có mây mù bốc lên, năm người này cũng bị ném trên mây mù.

- Ngọc Thanh muội tử, chúng ta đi.

Tần Vân mang theo Lê Ngọc Thanh, mang theo năm người kia, cười mây mù cấp tốc bay rời đi.

- Tiên nhân.

- Có tiên nhân.

Những người đi đường xung quanh đều kích động, mỗi người ngẩng đầu nhìn đám người Tần Vân đăng vân rời đi.

Ngân Chương bộ đầu đợi họ rời đi mới đứng thẳng lưng, cao giọng quát:

- Nhanh, đem đám người ở Quy Hải Gia toàn bộ giam giữ vào Đại lao, thẩm vấn chặt chẽ.

- Vâng.

Đám bộ khoái lập tức bắt người.

Những tên hộ vệ cũng không dám phản kháng.

Nếu như bình thường, một Ngân Chương bộ đầu khi đối mặt với Quy Hải Gia ở Nam Minh Quận, vẫn phải cho chút thể diện. Nhưng bây giờ Tần Vân đã mở miệng! Ngân Chương bộ đầu tự nhiên là phải thiết diện vô tư.

- Ta phải tranh thủ thời gian bầm báo với quận chủ đại nhân.

Ngân Chương bộ đầu thầm nghĩ.

Rời khỏi Dung Đàn Quận, một đường hướng Quảng Lăng bay đi.

Trên mây mù.

Năm tên đều kinh hồn bạt vía, nhưng bị thi triển Định thân thuật, nên chúng không thể động đậy.

Lê Ngọc Thanh ôm nữ nhi, trên mây mù vẫn có chút khẩn trương nhìn xuống phía dưới, nói:

- Vân ca ngày đó ở Tây Sơn kiếm viên có thiên tư nhất, mười ba tuổi nhân kiếm hợp nhất, mười lăm tuổi đã trở thành người trẻ tuổi có niềm năng nhất ở Quảng Lăng Quận. Tám năm trôi qua, Vân ca bây giờ đã là Tuần Thiên sứ - người tu hành trong truyền thuyết rồi.

- Chuyện ta đã là Tuần Thiên Sứ, mọi người không nghe ai nói sao?

Tần Vân nói.

- Quy Hải Gia, cũng là một đại gia tộc.

- Không nghe nói.

Lê Ngọc Thanh nhẹ nhàng lắc đầu.

- Muội sau khi gả vào Quy Hải Gia, đại môn không ra, nhị môn không bước. Vẫn luôn ở nội viện! Hơn nữa phu quân muội thân thể không tốt, rất ít khi xuất phủ, muội luôn ở trong phủ chăm sóc phu quân, bình thường cũng chỉ cùng Hạnh Nhi muội muội và mấy bà đỡ nha hoàn nói chuyện, làm sao biết tình hình bên ngoài như thế nào, càng không biết ai thành Tuần Thiên Sứ.

- Phụ thân muội đâu?

Tần Vân hỏi.

- Hẳn để mặc muội bị Quy Hải Gia khi dễ?

- Phụ thân lúc mang binh đối phó yêu quái, đã bị yêu quái giết.

Lê Ngọc Thanh trong mắt rừng rừng.

Tần Vân nhẹ giọng thở dài.

Quan binh quân đội đối phó yêu quái, hao tổn tử thương rất nhiều người.

- Phụ thân chết rồi, sau đó phu quân cũng qua đời. Muội liền không còn chỗ dựa, hy vọng sống chỉ có nữ nhi, nhưng Quy Hải Gia căn bản cũng không để ý đến muội.

Lê Ngọc Thanh nhìn nữ nhi trong ngực.

- Nếu không phải vì Liên Liên, muội đã sớm chết cùng phu quân.

- Năm kẻ này là chuyện gì?

Tần Vân hỏi.

Năm người Quy Hải Trình đều ngược ánh mắt cầu xin nhìn Lê Ngọc Thanh.

Trong mắt Lê Ngọc Thanh lại rưng rưng, cắn răng nhìn chăm chăm năm người này, nói:

- Sau khi phu quân muội chết, Quy Hải Trình đến hỏi han, ân cần chiếu cố muội. Muội còn cho là hân hạo tâm, dù sao cũng là huynh trưởng của phu quân muội! Ai ngờ hân lòng lang dạ thú, ba lần bốn lượt tính toán muội. Hạnh Nhi là nha hoàn theo muội gả tới đây đã bị bọn chúng huỷ thân, sau đó lại bị giết chết. Nếu không phải năm đó muội luyện khí có thành tựu, sợ là sớm bị chúng chà đạp. Sau lần đó bị hạ dược, lưu trong phủ khẳng định trốn không thoát ma chướng của bọn chúng, cho nên dựa vào kiếm thuật, muội mang theo nữ nhi bỏ đi, một đường hướng bắc, muốn trốn về Quảng Lăng.

Tần Vân gật gật đầu:

- Muội nói là ba tên hộ vệ này?

- Là ba người bọn chúng. Chúng là tay chân của Quy Hải Trình làm rất nhiều chuyện ác. Hạnh Nhi muội muội cũng là bị ba người bọn chúng chà đạp tới chết.

Lê Ngọc Thanh nói.

- Ủ.

Tần Vân gật đầu.

Ba tên hộ vệ lộ ra vẻ hoảng sợ cầu xin.

Tần Vân liếc nhìn một chút.

Vù vù vù!!!

Ba người này trực tiếp hóa thành bột phấn biến mất ở trong thiên địa.

Kiểm ý lĩnh vực, hủy thi diệt tích là vô cùng am hiểu.

Gã thanh niên 'Quy Hải Trình', tên hộ vệ mặc áo màu xanh bị dọa đến không thở nổi.

- Ba người bọn hắn cứ như thế hóa thành phấn, biến mất?

- Có phải hắn cũng đối phó với chúng ta như thế?

Hai người bọn hắn hoảng sợ bất an.

Lê Ngọc Thanh cũng giật mình, tiếp theo trịnh trọng nói:

- Hạnh Nhi muội muội, muội trên trời có linh, cũng nhắm mắt được rồi. Ba tên ác tặc này bây giờ cũng đã ác giả ác báo.

Nàng uất ức thế nào cũng có thể chịu, chỉ là ba tên hộ vệ này là kẻ mà nàng hận nhất.

- Chỉ ba tên hộ vệ mà đã hành động tàn nhẫn như vậy, xem ra Quy Hải Trình ở phía sau sai sử.

Tần Vân nói.

- Vân ca, hắn... hắn dù sao cũng là người tu hành ở Quy Hải Gia.

Lê Ngọc Thanh nhin không được nói.

- Muội quá nhẫn nhịn.

Tần Vân lắc đầu.

- Nhưng cũng không vội giết hai tên này. Chờ Quy Hải Gia cho người tới, ta muốn cùng bọn họ nói chuyện một chút, Quy Hải Gia vì sao khi dễ

nàng dâu như vậy?

Lê Ngọc Thanh thấp giọng nói:

- Quy Hải Gia, cũng không để ý qua ta.
- Ta muốn Quy Hải Gia cho một lời giải quyết.

Tần Vân nói.

Trở về Quảng Lăng Quận, vào Tần phủ.

- Người tới, nhốt hai kẻ kia vào địa lao.

Tần Vân ra lệnh người dưới, hai kẻ còn lại sớm đã bị phong cấm thực lực.

- Vâng.

Người hầu hộ vệ trong Tần phủ bây giờ cũng rất nhiều, liền lập tức áp giải gã thanh niên và tên hộ vệ mặc áo xanh đi.

- Ngọc Thanh muội tử, nơi này của ta, muội cứ an tâm ở lại.

Tần Vân nói ra.

- Vâng.

Lê Ngọc Thanh ôm nữ nhi, chỉ cảm thấy an tâm. Mấy ngày nay một mực sợ hãi chạy trốn, bây giờ rốt cuộc có thể an tâm.

- Vân nhi.

Phu nhân Thường Lan từ hành lang đằng xa đi tới, nhìn thấy Lê Ngọc Thanh, cười nói.

- Đây là bằng hữu của con?

- Mẫu thân, người không nhận ra ai sao? Đây là Ngọc Thanh muội tử nhà Lê đại nhân năm đó.

Tần Vân nói ra.

- Ngọc Thanh tiểu thư?

Phu nhân Thường Lan hơi kinh ngạc. Dân phụ trước mắt đang ôm một đứa trẻ cùng với Lê Ngọc Thanh thời thiếu nữ mười phần khí khái hào hùng hoàn toàn khác biệt, nhưng mà dung mạo đúng là có điểm giống.

Lê Ngọc Thanh lúc này thấp giọng nói:

- Ngọc Thanh xin chào phu nhân.

- Phụ thân người hiện giờ như thế nào?

Thường Lan hơi nghi hoặc một chút hỏi.

- Phụ thân mang binh đi đối phó yêu quái, bị yêu quái giết chết.

Lê Ngọc Thanh thấp giọng nói.

Thường Lan khẽ giật mình.

- Mẫu thân, người giúp con an bài để Ngọc Thanh muội tử tạm thời ở Tần phủ ta trước.

Tần Vân nói.

- Được được được, ta sẽ đi sắp xếp.

Thường Lan đau lòng nhìn Ngọc Thanh, lúc này cùng Ngọc Thanh vừa đi vừa trò chuyện.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, cho dù không phải vì tình đồng liêu năm đó của Lê đại nhân với Tần Liệt Hổ, thì Thường Lan thiên tâm vẫn tức giận đối với hành vi của Quy Hải Gia, cũng rất đồng tình với Lê Ngọc Thanh.

Sáng sớm hôm sau.

Tần Vân đang ở trong viện luyện phi kiếm chi thuật.

- Hử?

Tần Vân hơi kinh ngạc, lật tay một cái xuất ra Tuần Thiên Lệnh.

Vù vù.

Giữa không trung hiện ra một hư ảo, chính là Nguyên Phù cung chủ.

- Nguyên Phù tiên bối.

Tần Vân nói.

- Tần Vân tiểu hữu.

Nguyên Phù cung chủ cười nói.

- Hôm qua sau khi trở về Cảnh Sơn phái, Cảnh Sơn phái chúng ta đã thương thảo, đồng thời cũng cùng năm phe khác nhất nhất quyết định, định ra thời gian cùng nhau vào Cảnh Dương động phủ.

- Mới qua một ngày đã có thể quyết định, các ngài hành động thật nhanh.

Ánh mắt Tần Vân sáng lên cười nói.

- Cảnh Sơn phái ta chờ đợi ngày này, chờ quá lâu rồi.

Nguyên Phù cung chủ mỉm cười:

- Thời gian định là mười hai tháng sáu, trước buổi trưa ở bên trong Cảnh Sơn phái hội tụ, như thế nào?

Tân Vân cười gật đầu:

- Được, trước buổi trưa mười hai tháng sáu, ta nhất định đến.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Y Tiêu Xuất Quan

Khu vực Lĩnh Nam ở Việt Châu, nơi này có rất nhiều bộ lạc, nhưng cũng có một tông phái 'Việt môn' của cổ lão Kiếm Tiên, ở trong thiên hạ đứng hàng thứ năm trong các tông phái tu hành đỉnh cao.

So với Thục Châu Kiếm Các cường thịnh, Việt môn lại yếu hơn một chút.

Tại thời kỳ thượng cổ, Việt môn từng có danh tiếng cực lớn, chính là nơi kiếm tu đứng đầu trong thiên hạ. Chỉ là theo thời gian trôi qua, thiên hạ đã từng có mấy Kiếm Tiên tông phái quật khởi xuống dốc, Việt môn mặc dù một mực kéo dài đến nay, nhưng trong các tông phái tu hành đỉnh cao thiên hạ chỉ có thể coi là bình thường.

Trời tờ mờ sáng.

Việt môn, trong Bạch Viên động có một lão già khoanh chân ngồi tại trên bồ đoàn, bỗng nhiên hắt mở mắt ra nhìn về phía xa.

Nơi xa có một người trung niên đang đi theo Việt môn đệ tử tiến vào.

- Sư tôn lão nhân gia đang ở trong Bạch Viên động tu hành.

Đệ tử tiếp đãi cười nói.

Người trung niên khẽ gật đầu, nhìn xung quanh. Trên bình địa có các đệ tử Việt môn đang luyện kiếm, đón mặt trời mới mọc. Từng người một

dụng tâm tu luyện. Bất kể thế nào, chỉ ít ở tại Việt Châu, có thể trở thành Việt môn kiếm tiên, đã là điều vô số người ao ước.

Một lát sau.

Người trung niên đi tới trước Bạch Viên động. Bạch Viên động là một cái động huyết lớn, rất đơn sơ, trên động huyết có nhiều vết kiếm.

- Phương lão đệ, vào đi.

Bên trong truyền đến thanh âm.

Người trung niên liền đi vào.

- Viên Công.

Người trung niên chấp tay, mới khoanh chân ngồi trên một cái bồ đoàn khác.

- Không biết Viên Công vội vã triệu ta tới như vậy là có chuyện gì?

Người trung niên có chút kính trọng đối phương. Lão già trước mắt chính là Viên Công ở Việt môn, tên tục gia là Vạn Mậu. Việt môn mỗi một thời đều có một vị Viên Công, địa vị không thua gì môn chủ Việt môn.

- Phương lão đệ.

Viên Công mỉm cười nói.

- Còn nhớ chuyện Cảnh Dương động phủ ta từng nói với người không?

- Cảnh Sơn phái Cảnh Dương động phủ? Đương nhiên nhớ! Viên Công đã nói ngài có một khối phù bài để vào Cảnh Dương động phủ, nếu là động phủ mở ra... Sẽ mời ta cùng nhau đi?

Người trung niên trong mắt sáng lên.

- Thế nào, sắp mở sao?

Viên Công khẽ gật đầu:

- Cảnh Sơn phái bây giờ đã tìm được khối phù bài thứ sáu, rất nhanh Cảnh Dương động phủ sẽ mở ra. Phương lão đệ, người còn muốn theo ta đi không?

- Cầu còn không được!

Người trung niên mừng rỡ nói.

- Cùng Viên Công đi, ta còn sợ cái gì. Hơn nữa dựa vào trận pháp của ta cùng liên thủ với Viên Công, nhất định có thể đoạt được nhiều bảo bối. Còn phân chia, cứ theo Viên Công nói, ngài tám phần ta hai phần! Hơn nữa bảo vật Kiếm Tiên nhất mạch thuộc về Viên Công.

- Ủm.

Viên Công mỉm cười gật đầu.

- Trận pháp của Phương lão đệ ở Việt Châu là đệ nhất! Có người giúp ta, ta cũng có lòng tin đoạt được 'Bạch Lộ Phi Kiếm'.

- Ha ha, ta ở đây chúc Viên Công, chờ Bạch Lộ Phi Kiếm tới tay, cùng với Thanh Thủy Phi Kiếm của Việt môn phối hợp, Bạch Thanh nhị kiếm... Song kiếm hợp bích, có thể địch nổi siêu phẩm pháp bảo.

Người trung niên tán dương.

Viên Công khẽ gật đầu.

Bạch Lộ Phi Kiếm, Thanh Thuỷ Phi Kiếm đều là nhất phẩm pháp bảo. Vốn đều là phi kiếm Việt môn thượng cổ lưu truyền.

Chỉ là sau này Bạch Lộ Phi Kiếm lưu lạc, rơi vào tay yêu ma, đi qua rất nhiều vòng lại rơi vào tay Cảnh Dương chân nhân của Cảnh Dương Phái lúc đó vốn là Đạo gia Thánh địa. Cảnh Dương chân nhân lúc ấy là lãnh tụ của Đạo gia. Việt môn cùng Cảnh Sơn phái lúc trước có mâu thuẫn, Cảnh Dương chân nhân thậm chí tức giận, đem Bạch Lộ Phi Kiếm đặt trong Cảnh Dương động phủ của mình, để Việt môn mấy ngàn năm qua, Bạch Thanh nhị kiếm vẫn luôn tách rời.

- Phương lão đệ, người đi chuẩn bị đi, mười một tháng sáu, lại đến chỗ này hội tụ với ta.

Viên Công nói.

- Tốt, ta đi chuẩn bị trước.

Người trung niên lúc này đứng dậy.

- Xin cáo từ!

- Tĩnh Nhi, giúp ta đưa tiễn Phương sư thúc của người.

Viên Công ra lệnh nói.

Đệ tử tiếp đón ngoại động lúc này vẫn nhiệt tình dẫn người trung niên đi.

Người trung niên giờ phút này cũng trùng trùng tâm sự, âm thầm kích động nghĩ:

- Đây chính là động phủ của Nguyên Thần tiên nhân, hơn nữa còn là lãnh tụ của Đạo gia năm đó. Việt môn mặc dù lợi hại, nhưng cuối cùng chẳng qua là một môn phái Kiếm Tiên. Chưa từng có chân chính Nguyên

Thần tiên nhân xuất hiện! Luận về nội tình kém Cảnh Sơn phái quá xa, nhưng phi kiếm chi thuật của Viên Công hoàn toàn cao minh, cùng hãn đi, cho dù được chia hai phần bảo bối... Cũng là cơ duyên của ta trước nay chưa từng có.

- Lần này nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, còn phải cẩn thận đề phòng Viên Công trở mặt.

Người trung niên âm thầm tính toán.

Hãn là Phương Ngu, là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, cũng là Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ.

Đối với trận pháp nhưng là cực kỳ cao minh! Trong nháy mắt bố trí trận pháp, ngay cả Tiên Thiên Kim Đan Cảnh thời gian ngắn cũng khó mà phá được, mới được xưng là đệ nhất trận pháp ở Việt Châu! Đây cũng là nguyên nhân mà Viên Công mời hãn cùng đi.

Mà lúc này trong Bạch Viên động.

- Cảnh Dương động phủ.

Viên Công thầm nghĩ.

- Nhiều năm đã qua, sáu khối phù bài vẫn chưa tìm đủ, nhưng sức hấp dẫn của Cảnh Dương động phủ quá lớn, người tu hành đứng trước đại hạn tuổi thọ nếu cưỡng ép xâm nhập đều không thể còn sống đi ra! Bảo bối của họ cũng vì thế mà lưu lạc trong Cảnh Dương động phủ.

Không có phù bài, cưỡng ép đi vào, đều không thể đi ra.

Việt môn mặc dù một mực muốn đoạt lại Bạch Lộ Phi Kiếm, thế nhưng cũng không dám liều vào, chỉ có người tu hành sắp tới đại hạn tuổi thọ với dám đi liều một phen mà thôi.

- Việt môn ta vẫn đang đi tìm Thiên Kiếm lão nhân, dựa theo ghi chép của hậu bối Kiếm lão nhân lưu lại, hẳn hẳn là cuối cùng đã đi vào Cảnh Dương động phủ.

Viên Công thầm nghĩ.

- Kiếm lão nhân là tiền bối cao nhân ngộ ra Kiếm đạo, vẫn luôn cố gắng sáng tạo ra Kiếm Tiên nhất mạch bước vào phương pháp tu hành Nguyên Thần tiên nhân. Hẳn mặc dù đã lưu lại rất nhiều bảo bối cho hậu nhân, thế nhưng có thể vào Cảnh Dương động phủ... Không nói bảo bối khác, hẳn ít ra sẽ mang theo bản mệnh Phi kiếm của hẳn.

- Mấy món Linh Bảo cùng siêu phẩm pháp bảo cũng không cần phải đi liều mạng. Nhưng Bạch Lộ Phi Kiếm cùng phi kiếm mà Kiếm lão nhân lưu lại, nhất định phải đoạt được.

Dã tâm của Viên Công cũng không tính là lớn. Hẳn cũng biết, nếu như đoạt được Linh Bảo, Việt môn cũng không giữ được.

Giang châu Quảng Lăng, ngoài cổng Tần phủ.

- Ngọc Thanh muội muội, muội không cần tặng chúng ta.

- Ngọc Thanh muội muội, hai ngày sau ta lại tới tìm muội hàn huyên.

Hai vị phụ nhân ăn mặc cao quý cùng Lê Ngọc Thanh cáo biệt.

Lê Ngọc Thanh cười tiên chân họ.

Rời quê lâu như vậy, bây giờ cùng các tỷ muội lúc nhỏ nói chuyện làm cho nàng cảm thấy rất vui vẻ.

- Đại Thanh tỷ tỷ, lên xe ngựa của ta, trên đường cũng nói chuyện.

Hai vị phụ nhân lúc này lên cùng một chiếc xe ngựa, người hậu hộ vệ của các nàng cũng nhanh chóng đánh xe rời đi.

Lê Ngọc Thanh nghiêng người nhìn một lúc, mới xoay người đi vào.

Trong xe ngựa.

Hai phụ nhân trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp lại to nhỏ trò chuyện.

- Ngọc Thanh muội muội thuở thiếu thời thích múa đao múa kiếm, hiện tại lại không bằng chúng ta được gả tới nơi tốt.

Một vị phụ nhân nhẹ giọng cười nói.

- Nàng gả cho một con ma ốm, còn bị người của Quy Hải Gia khi dễ, nếu không phải Tần nhị công tử giúp đỡ, hiện tại không biết rơi vào hoàn cảnh nào.

- Quá khứ nàng ở trước mặt chúng ta đặc ý, hiện tại thì thế nào...

Một vị phụ nhân khác cũng che miệng cười nói.

- Đương nhiên, người ta biết múa đao múa kiếm cũng có chỗ tốt. Không phải sao, nàng đã leo được lên càng cao của Tần nhị công tử rồi kìa!

- Tần nhị công tử cũng coi trọng nàng?

- Ai biết được, bây giờ nàng có thể ở lại Tần phủ, nói không chừng lúc nào đó có thể xoay người trở thành thiếp thất của Tần nhị công tử.

- Mang theo con của chồng trước, Tần phủ còn muốn nàng? Ta không tin!

- Tần nhị công tử là người trong chốn thần tiên, cũng không quan tâm quy củ thế tục. Hơn nữa bọn hắn còn có tình nghĩa lúc nhỏ, cái này cũng

khó nói, khó nói lắm!

- Đúng thế, thực sự khó nói trước vô cùng.

Hai vị phụ nhân trẻ tuổi bàn luận thì thầm. Cũng là bởi vì Tần phủ, nếu không bọn họ cũng không muốn cùng Lê Ngọc Thanh nhiệt tình qua lại như vậy.

Bà Châu, Lôi Trì ở Thần Tiêu môn.

Lôi Trì ở trong lòng núi, đem sấm chớp trong trời đất dẫn vào trong Lôi Trì.

- Âm ầm ầm!!!

Cửa đá ầm một cái một mở ra.

Nam nữ già trẻ năm người tu hành từ đó đi ra, ngoại trừ một vị phụ trách bảo vệ tiểu bối, bốn vị khác đều là đệ tử trẻ tuổi của Thần Tiêu môn, tuổi tác cũng dưới một trăm, trong đó có Y Tiêu và bốn người Tiết Vĩnh. Y Tiêu lần này cũng mới có tư cách vào Lôi Trì, những năm trước đều là không có cơ hội! Có thể đi vào Lôi Trì đều là tinh anh của Thần Tiêu môn, là đệ tử thiên tài được Thần Tiêu môn nhận định có thể bước vào Tiên Thiên Kim Đan.

Trong bốn vị này, đại sư huynh Tiết Vĩnh và Trương Ngũ Linh Trương thị ở Thần Tiêu môn đều đã là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, lại đều nắm giữ thiên đạo hàm ý!

- Y Tiêu sư muội, chúc mừng chúc mừng.

- Y Tiêu sư muội, trẻ tuổi như vậy đã nắm giữ thiên đạo hàm ý, thật để cho chúng ta hâm mộ.

Đệ tử Thần Tiêu môn ở bên ngoài Lôi Trì đứng thành một đoàn người nghênh tiếp, rất nhiều đều đang chúc mừng Y Tiêu.

Ngay cả trưởng bối của Y Tiêu cũng mỉm cười nhìn nàng.

- Lần này mặc dù xuất hiện chuyện nhỏ ngoài ý muốn, dẫn đến Thiên Lôi quán thể, nhưng người lại biến nguy thành an, chẳng những hấp thu Thiên Lôi, lại có thể ngộ ra Lôi Đình ý cảnh.

Một vị nữ tử đạo bào cười nhìn Y Tiêu.

- Sư tôn, là do đồ nhi may mắn. Lúc đó Thiên Lôi quán thể được ăn cả ngã về không, liền cưỡng ép dẫn vào ngũ tạng.

Y Tiêu nói.

- May mắn hấp thu thành công.

- Cũng là do căn cơ người vững chắc.

Nữ tử đạo bào cười cười.

- Tốt rồi, về nghỉ ngơi đi, ba tháng này người cũng mệt mỏi rồi.

- Vâng.

Y Tiêu gật đầu.

Y Tiêu rất nhanh đã quay trở về chỗ ở của mình, còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã nghe thấy bảo vật đưa tin có cảm ứng.

- Hử?

Y Tiêu lật tay một cái, lấy ra một khối Thần Tiêu phù bài.

Vù vù.

Giữa không trung hiện ra thân ảnh một vị trung niên.

- Lão tổ tông.

Y Tiêu thấy thế, liền cung kính.

Người trung niên này là Y thị lão tổ, cường giả khủng bố tiếng tăm
lừng lẫy thiên hạ.

- Y Tiêu.

Y thị lão tổ mỉm cười nói.

- Ta sớm nhận được tin, người ở Lôi Trì tu hành năm giữ Lôi Đình ý
cảnh?

- Vâng.

Y Tiêu gật đầu.

- Tốt lắm, Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôi hẳn là viên mãn rồi.

Y thị lão tổ hỏi.

- Đã viên mãn!

Y Tiêu cung kính nói.

- Ta sẽ cho người truyền cho người Thần Tiêu Lôi Pháp.

Y thị lão tổ gật đầu.

- Sau lại ban cho người một tứ phẩm Thần Tiêu phù lục.

Y thị lão tổ cùng Thần Tiêu môn quan hệ cực kỳ chặt chẽ, xem như
đồng khí liên chi. Y thị tử đệ tu hành cũng là đưa vào Thần Tiêu môn. Y thị

lão tổ nói sắp xếp người truyền thụ nàng Thần Tiêu Lôi Pháp, cũng tuyệt đối không phải nói ngoa.

- Thần Tiêu phù lục?

Y Tiêu giật mình, tứ phẩm Thần Tiêu phù lục... Luận giá trị không thua gì tam phẩm pháp bảo.

- Ủ, người cố gắng tu hành, chuẩn bị một tháng sau, ta sẽ an bài người cùng Nhị thúc của người đi làm một việc quan trọng.

Y thị lão tổ cười nói.

- Cũng coi như tôi luyện nho nhỏ cho người.

Hiển nhiên sau khi biết được Y Tiêu nắm giữ Lôi Đình ý cảnh, Y thị lão tổ bắt đầu dốc sức vun trồng.

- Chuyện quan trọng?

Y Tiêu hơi nghi hoặc.

- Một tháng sau, Cảnh Dương động phủ mở, Y thị ta sẽ an bài hai người đi vào. Người cùng Nhị thúc của người cùng nhau đi đi.

Y thị lão tổ nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Hay Đứng Ở Bờ Sông, Sẽ Có Lúc Ướt Giày

Y Tiêu hơi giật mình, nói:

- Lão tổ tông, Cảnh Dương động phủ, đồ nhi cũng đi vào sao? Đồ nhi sợ...

- Một rèn luyện nho nhỏ mà thôi, được bảo vật gì, cứ tùy duyên.

Lão tổ Y thị cười nhẹ.

- Vâng!

Y Tiêu lập tức ngoan ngoãn nhận lệnh.

- Đây là một số tình báo của Cảnh Dương động phủ.

Phù bài Thần Tiêu trong tay nàng hiện lên chi chít văn tự, tiếp theo thì cắt đứt truyền tin.

Y Tiêu cúi đầu nhìn văn tự, có phần do dự:

- Mười hai tháng sáu phải tiến vào? Mà trong một tháng này, trường bối sư môn sẽ truyền thụ cho ta Thần Tiêu lời pháp, còn phải bắt đầu tu hành, e là không có thời gian đi Quảng Lăng.

Nàng lập tức động ý niệm.

Vù.

Không trung bên cạnh hiện lên một bóng dáng hư ảo, chính là hình ảnh của Tần Vân.

- Y Tiêu.

Tần Vân lộ vẻ vui mừng,

- Nàng xuất quan rồi sao?

- Ừ.

Y Tiêu khẽ gật đầu. cũng mỉm cười.

Bên kia.

Trong nội viện Tần phủ, Tần Vân nhìn hình ảnh của Y Tiêu hiện ra trên Tuần Thiên Lệnh. Nhìn nụ cười của Y Tiêu, lòng hắn cũng thấy thật ấm áp.

- Bế quan ở Lôi Trì thế nào?

Tần Vân hỏi.

- Thật ra là có chút phiền toái nhỏ.

Y Tiêu không nhin được nói.

- Lôi Trì dẫn động dù sao cũng là sấm chớp tự nhiên trong thiên địa, uy lực lúc lớn lúc nhỏ, không như người tu hành khống chế ở một mức độ nhất định. Trong ta quá trình tu hành lần này, có một tiếng sấm chớp nổ, uy thế rất đáng sợ, ở Thần Tiêu môn cũng là nhiều năm khó gặp. Mà sấm chớp đánh xuống rất gần Lôi Trì, bị dẫn tiến vào Lôi Trì. Bốn tiểu bối tu hành bên trong đó, thực lực ta yếu nhất, không thể ngăn cách thiên lôi lan đến, bị thiên lôi nhập thể.

Tần Vân trong lòng căng thẳng.

Hắn biết rõ Y Tiêu hiện tại không có chuyện gì, nhưng nghe thấy thế cũng không khỏi lo lắng.

- Còn may, bản thân Lôi Trì đã có rất nhiều trận pháp dẫn dắt, cho dù ta không chịu được thì nếu nguy hiểm nhất cũng chỉ tổn thương căn cơ, không đến mức mất mạng.

Y Tiêu cười nói.

- Ta lại không chịu thua, nếu thiên lôi quán thể, ta lúc đó bèn được liều mạng dẫn thiên lôi vào ngũ tạng, muốn hấp thu nó. Lúc đó quả thật rất nguy hiểm, ta cũng cảm nhận được sự đáng sợ của lôi đình thiên địa, cũng vì thế ý cảnh Lôi Đình của ta có chút lĩnh ngộ, thành công hấp thu thiên lôi này. Tiên Thiên Nhất Khí Thần Lôi hiện giờ cũng đã viên mãn, không lâu sau tông môn sẽ truyền thụ cho ta Thần Tiêu lôi pháp.

Tần Vân nghe xong thì thở phào, tươi cười nói:

- Nàng đúng là trong họa có phúc. Thần Tiêu lôi pháp chính là lôi pháp đệ nhất thiên hạ.

Nói về đường tu hành, Y Tiêu rộng mở hơn mình nhiều.

Thần Tiêu lôi pháp được xưng lôi pháp đệ nhất thiên hạ, tu hành nhất mạch thông suốt. Nhờ nó, sau này cũng có hi vọng ngưng tụ Nguyên Thần, trở thành tiên nhân, trường sinh bất lão.

Mà kiếm tiên nhất mạch, nhất kiếm phá vạn pháp, nhìn như cường đại nhưng Tiên Thiên Kim Đan đã là cao nhất.

- Có một việc, ta phải nói với chàng.

Y Tiêu nhẹ giọng nói.

- Sắp tới ta không có cách nào đi đến Quảng Lăng được.

- Làm sao vậy?

Tần Vân nghi hoặc.

- Có chuyện gì?

Trước kia nàng đã nói là sau khi xuất quan sẽ đến gặp hân.

- Sắp tới ta phải tu hành Thần Tiêu loi pháp, mà một tháng sau ta sẽ đi Cảnh Dương động phủ.

Y Tiêu thấp giọng nói.

- Đây là mệnh lệnh lão tổ Y thị giao cho ta, ta không thể từ chối được

- Cảnh Dương động phủ?

Tần Vân vô cùng sửng sốt, chớp mắt nhìn.

- Sao chàng lại có vẻ mặt như vậy?

Y Tiêu không nhịn được nói.

- Không lo lắng cho ta, không hiếu kỳ mà còn ngây ngốc nhìn.

- Ta vốn cũng có chuyện muốn nói với nàng.

Tần Vân không nhịn được cười:

- Một tháng sau, ta và Hồng Cửu cũng đi vào Cảnh Dương động phủ.

- A...

Y Tiêu sửng sốt.

- Chuyện là thế này...

Tần Vân tỉ mỉ giải thích, chuyện này cũng không cần phải giấu Y Tiêu.

Hàn huyên một lúc lâu.

- Không ngờ trùng hợp như vậy.

Y Tiêu nở nụ cười.

- Nghe nói lần này trong các bên năm giữ phù bài, trong đó có ba bên đều là đại gia tộc ngàn năm.

Tần Vân nói.

- May là có Y thị, không có Chung Ly thị, nếu không sẽ càng rắc rối hơn.

Y Tiêu cười, nói:

- Chàng phải cẩn thận một chút, nghe nói trong sáu bên, phe của chàng là yếu nhất.

- Cái gì gọi là yếu? Trên thực tế ta có thể ngang hàng Tiên Thiên Kim Đan.

Tần Vân nói.

- Ít nhất là nhìn bề ngoài thì phe của chàng yếu nhất.

Y Tiêu cười nói, lập tức nhắc nhở.

- Chàng vẫn nên cẩn thận, tiến vào Cảnh Dương động phủ phải luôn giữ bí mật. Cho dù ở bên trong lấy được bảo vật gì, chỉ cần không ai phát hiện thì đừng công khai ra. Theo ta được biết, bên trong có vài món bảo vật

các tiên nhân Nguyên Thần cũng thèm muốn, không chỉ riêng nhân tộc ta, mà cả các yêu ma. Tuy rằng không vào được nhưng chờ chúng ta đi ra, bọn họ có thể sẽ đến cướp đoạt.

- Ừm.

Tần Vân gật đầu. Y Tiêu quan tâm hẳn, hẳn cũng rất vui vẻ.

- Vậy nàng tu hành cho tốt, thực lực nâng cao, bước vào Cảnh Dương động phủ cũng an toàn hơn.

- Được rồi. Nói cho ta nghe, mấy tháng ta không ở Quảng Lăng, chàng làm những gì?

- Ta ư, được, nói từng chuyện với nàng...

Tần Vân và Y Tiêu cứ như vậy mà nhìn vào hình ảnh hư ảo của đối phương, trò chuyện với nhau thông qua bảo vật bảo vật truyền tin.

Nam Minh Quận, người tu hành Tiên Thiên duy nhất của Quy Hải Gia - Quy Hải Tĩnh, trở về từ Nam Hải. Hiện giờ sắc mặt ông âm u ngồi trên ghế chủ vị trong phòng, các trưởng lão khác của Quy Hải Gia đều đứng đó, không ai dám lên tiếng.

- Ngu xuân, một đám ngu xuân!

Ánh mắt Quy Hải Tĩnh quét qua đám trưởng lão trước mặt.

Sắc mặt của các trưởng lão cũng hơi biến đổi.

- Tam đệ...

Một lão già trong đó không kiềm được mà mở miệng.

- Câm miệng!

Quy Hải Tình quát lên,

- Trước kia cho các người mặt mũi, nhưng các người cũng làm ta quá thất vọng.

Đám trưởng lão lập tức câm miệng, bọn họ đều cảm nhận được lửa giận của Quy Hải Tình.

- Ta một lòng tu hành ở Nam Hải, cả Quy Hải Gia này giao cho các người quản lý, các người làm thế nào? Gây cho ta phiền toái lớn như vậy! Còn nữa, thư hàm của quan phủ đã đến Quy Hải Gia ta rồi, các người biết liên lụy đến Tuần Thiên sứ Tần Vân còn không liều mạng lấy tốc độ nhanh nhất tìm ta? Kéo dài mãi đến hôm nay?

Quy Hải Tình vô cùng phẫn nộ.

- Tam đệ, chúng ta đã tìm, nhưng đệ ở Nam Hải, tìm chậm một chút.

Có trưởng lão nói.

- Ngu xuẩn ngu xuẩn! Thực sự là ngu xuẩn, ta khổ tu ở Nam Hải, các người không tìm được ta thì tìm đồng môn của ta, tìm sư phụ của ta, để cho bọn họ đưa tin cho ta, không được sao?

Quy Hải Tình nổi giận một bụng,

- Thư của quan phủ đến nhà chúng ta rồi, đến mười một ngày ta mới biết được! Còn có Quy Hải Trình kia, thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, lại còn ra tay với đệ muội của mình? Truyền ra ngoài, mặt mũi Quy Hải Gia ta có còn hay không?

Một lão đầu mập mạp đứng gần đó nói:

- Tam ca, Trình Nhi là đệ tử Quy Hải Gia là chúng ta, hiếm có là đã gõ mở Tiên môn. Hơn nữa Lê Ngọc Thanh kia chỉ là ả đàn bà, chúng ta cũng

không coi là gì.

- Không coi ra gì! Nhưng nàng là bạn tốt của Tuần Thiên sứ Tần Vân!!

Quy Hải Tĩnh tức điên người.

- Các người cũng biết, tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn đều chết trong tay hắn, không kẻ nào trốn thoát. Thực lực ta yếu thế này, một chiêu của Tuần Thiên sứ Tần Vân cũng không đỡ được. May mà Tuần Thiên sứ Tần Vân không phải là hạng người lòng dạ độc ác, nếu thật đúng phải hạng người tàn nhẫn, Quy Hải Gia chúng ta đã xong rồi, xong rồi các người có biết không?

Đám trưởng lão Quy Hải Gia không dám lên tiếng.

- Nhìn xem, Quy Hải Trình ngu xuẩn, ở Quy Hải Gia ta gõ mở Tiên môn chỉ vài người, nó còn không ngoan ngoãn tu hành? Lại muốn tầm hoa vấn liễu, còn ra tay với đệ muội của mình, các người dạy hậu bối như vậy? Xem ra ta không quản lý cũng là sai lầm. Lần này ta sẽ quản chặt gia tộc.

Quy Hải Tĩnh quả thực tức muốn điên.

- Người Lê Gia ở đâu?

Quy Hải Tĩnh quát lên.

- Người Lê Gia đều đã mời vào trong phủ chúng ta, an bài xong, cũng đã nhận lỗi.

Lập tức có một lão già nói.

- Ủm, bây giờ ta sẽ đi gặp họ.

Quy Hải Tĩnh đứng dậy.

Cùng ngày về gia tộc, Quy Hải Tĩnh tự mình đi gặp người Lê Gia, đưa lên rất nhiều lễ vật tạ tội.

Vào buổi trưa hôm đó thì ông dẫn người Lê Gia cưỡi mây đạp gió rời khỏi Nam Minh Quận. Vì khoảng cách xa mà lại mang theo nhiều người nên tốc độ phi hành cũng không nhanh được, mãi cho đến khi bầu trời tối đen, bọn họ mới đến Quảng Lăng quận!

Sáng hôm sau.

Quy Hải Tĩnh dẫn người Lê Gia đi thăm hỏi Tần phủ.

- Mẫu thân! Ca ca!

Lê Ngọc Thanh chạy ra cửa Tần phủ, nhìn thấy mẫu thân và ca ca thì lập tức nhào vào lòng mẫu thân, bật khóc. Khổ sở trong lòng thời gian dài như vậy mà không cách nào nói với người thân, vừa thấy thân nhân, nàng không cầm được nước mắt nữa.

- Ngọc Thanh.

Quy Hải Tĩnh thở dài nói.

- Tất cả đều do ta không biết cách quản giáo. Thực ra trong thế hệ trẻ Quy Hải Gia ta, ngộ tính của Hiếu Cung là cao nhất. Đáng tiếc, số mệnh của nó không tốt, bệnh chết sớm. Mặc kệ thế nào, người cũng đã là dâu con của Quy Hải Gia ta. Chuyện này là Quy Hải Gia xin lỗi người, ta sẽ cho người một câu trả lời, hi vọng người không ghi hận trong lòng.

Lê Ngọc Thanh không nói gì.

- Chủ nhân nhà ta đang đợi chư vị, xin mời.

Người tu hành tên Sở Viễn tự mình đến đón khách.

Quy Hải Tĩnh vẻ mặt nghiêm túc mang theo thủ hạ đi vào trong.

Không lâu sau.

Trong đại sảnh đón khách của Tần phủ.

Tần Vân ngồi ở chủ vị.

Phía dưới có thanh niên Quy Hải Trình và tên hộ vệ áo xanh đang quỳ gối, cả hai đều vô cùng hoảng sợ.

- Chủ nhân, người Quy Hải Gia tới.

Sở Viễn dẫn người vào phòng, sau đó thì đứng chờ một bên.

Quy Hải Tĩnh liếc mắt đã thấy người thanh niên ngồi trong phòng, một chân vừa bước vào ông ta đã cảm thấy một áp lực vô hình, làn da toàn thân như bị kim châm. Quy Hải Tĩnh khom người:

- Quy Hải Tĩnh đệ tử Thông Minh Phái Nam Hải bái kiến Tần Tuần Thiên sứ.

- Tam thúc, cứu con, cứu con.

Thanh niên Quy Hải Trình khe khẽ cầu xin tha thứ.

Quy Hải Tĩnh cũng tức giận nhìn Quy Hải Trình.

- Quy Hải đạo hữu.

Tần Vân lạnh nhạt nói.

- Nếu như không phải ta đúng lúc đi ngang qua Dung Đàm Quận, e rằng Ngọc Thanh muội tử và nữ nhi của nàng đã còn đường sống.

- Phải phải, quan phủ đã gửi thư tới, ta đã rõ mọi chuyện.

Quy Hải Tĩnh gật đầu.

- Cũng do ta vẫn tu hành bên ngoài, không màng chuyện trong gia tộc nên mới để tiểu bối bên trong gia tộc càn rỡ như vậy.

Quy Hải Tĩnh lạnh lùng nói với Quy Hải Trình:

- Trình Nhi, lúc người gõ mở Tiên môn, ta còn vui mừng thay người. Chỉ là không ngờ, người không an lòng tu hành, lại làm hại nữ tử nhà lành, thậm chí hại đệ muội của mình. Hiếu Cung vừa chết không bao lâu, sao người lại lòng dạ ác độc như vậy? Tâm nhập ma rồi, thực lực càng mạnh, gây tai họa càng lớn, ta sẽ tự tay đưa người đi, trên đường xuống suối vàng cũng đừng trách tam thúc của người lòng dạ ác độc.

Thanh niên Quy Hải Trình trợn to mắt:

- Tam thúc, người muốn giết ta sao?

Tần Vân đứng đờ người nhìn.

- Hay đứng ở bờ sông, sẽ có lúc ướt giày.

Quy Hải Tĩnh nói.

- Người đã đứng ở bờ sông quá nhiều lần rồi!

- Đừng giết ta, tam thúc, đừng giết ta.

Thanh niên Quy Hải Trình cầu xin:

- Ta sửa đổi, ta sẽ sửa đổi mà.

- Ác giả ác báo.

Quy Hải Tĩnh lắc đầu, một chưởng vỗ xuống, chân nguyên vô hình đánh vào trên đầu gã thanh niên, làm thân thể hắn run lên, máu chảy ra từ

mũi, mềm oặt ngã xuống đất.

- Về phần người.

Quy Hải Tĩnh nhìn về phía tên hộ vệ áo xanh bên cạnh. Tên hộ vệ áo xanh sợ hãi, ngay cả đệ tử của Quy Hải gia cũng bị giết, hẳn sẽ thế nào?

- Người là hộ vệ của Trình Nhi tuy cũng không làm nhiều chuyện ác, chỉ là không khuyên nhủ Trình Nhi, vậy người hãy chịu ba năm khóa kinh mạch, ba năm sau ta sẽ giải cho người.

Quy Hải Tĩnh điểm vào khoảng không, phù văn bay ra, nhập vào trong cơ thể tên hộ vệ áo xanh, hộ vệ áo xanh lập tức đau đớn mặt mày đỏ bừng, chỉ là hắn vẫn cung kính dập đầu:

- Tạ ơn đại nhân tha mạng.

Chỉ chịu khổ ba năm, cũng không phế bỏ đan điền, tên hộ vệ áo xanh đã thấy rất may mắn. Chỉ là cũng không tránh khỏi ba năm dày vò.

- Tần Tuần Thiên sứ, ta tu hành trường kỳ ở Nam Hải, trước kia cũng không biết những chuyện này, sau này ta nhất định sẽ bù đắp cho Lê Gia, bù đắp cho Lê Ngọc Thanh.

Quy Hải Tĩnh nói.

Tần Vân nhìn Quy Hải Tĩnh, gật đầu:

- Trong giới tu hành, danh tiếng Quy Hải Tĩnh đạo hữu cũng không tệ, tiếp theo còn phải nhìn xem nhìn đạo hữu đối đãi với Ngọc Thanh muội tử thế nào.

- Tần Tuần Thiên sứ, ngài cứ nhìn, không sao cả.

Quy Hải Tĩnh cười nói.

- Được rồi, đây là lần đầu tiên ta gặp Tần Tuần Thiên sứ, cũng chuẩn bị chút lễ mọn, xin Tuần Thiên sứ đừng ghét bỏ.

Nói đoạn, người dưới ở sau đã dâng lên một cái rương, đặt lên bàn trà.

- Nếu như không có chuyện gì nữa, ta xin cáo từ.

Quy Hải Tĩnh nói ra.

- Ta cũng không tiễn.

Tần Vân nói.

Quy Hải Tĩnh hơi khom người, người dưới bên cạnh hẩn lập tức mang thi thể Quy Hải Tĩnh rời đi.

Tần Vân nhìn hẩn rời đi.

- Chủ nhân, cứ như vậy mà thả Quy Hải Tĩnh đi? Hẩn ta sẽ ghi hận hay không?

Sở Viễn thấp giọng hỏi.

- Ta đã điều tra, thái độ làm người của Quy Hải Tĩnh cũng tạm được, hơn nữa một lòng tu hành, không thích chuyện thế tục.

Tần Vân gật đầu.

- Chuyện này dừng ở đây.

Nếu danh tiếng Quy Hải Tĩnh xấu xa, hay là hạng người quá tồi tệ, Tần Vân sẽ không dễ dàng buông tha đối phương như vậy.

Chớp mắt, đã đến mười hai tháng sáu.

Tần Vân khoanh chân ngồi ở trên cỏ, phi kiếm nhẹ nhàng bay vòng vòng trên lòng bàn tay.

- Nhị công tử, Hồng Cửu công tử đến rồi.

Bên ngoài truyền đến tiếng của A Quý, cũng chỉ có một ít người làm lâu năm của Tần phủ mới quen gọi Tần Vân là nhị công tử.

Tần Vân động ý niệm, phi kiếm lập tức bay vào trong tay áo.

Cửa gỗ mở ra.

Hồng Cửu chống một cây trượng gỗ, khí độ bất phàm, mặt mang ý cười bước vào. Y nhìn Tần Vân:

- Tần Vân huynh, nên xuất phát rồi.

Tần Vân gật đầu đứng dậy:

- Đúng vậy, nên xuất phát thôi.

Bên trong phủ hăn cũng sớm nhả nhủ xong.

- Đi, đến Cảnh Sơn phái.

Tần Vân mang theo Hồng Cửu, vụt biến thành một vệt sáng bay đi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Sáu Bên Hội Tụ

Lúc Tần Vân và Hồng Cửu bay về Cảnh Sơn phái, năm thế lực khác có phù bài cũng đang lên đường, có người còn đã đến Cảnh Sơn phái.

Một đám mây mù, trên có một thanh niên cường tráng và một thiếu niên.

Thiếu niên cười tủm tỉm, bên hông mang một thanh đao.

- Bát đệ, ta thì không hiểu chút gì về trận pháp, nhưng mà ta thấy đệ ngày ngày chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, trận pháp Cảnh Dương tiên nhân bố trí đệ thật sự làm được sao? Thật không biết lão tổ nghĩ thế nào, để cho đệ cùng ta đi.

Thanh niên cường tráng lầm bầm.

- Ta cảm thấy Nhị gia gia đi cùng ta mới an tâm hơn.

- Huynh yên tâm đi, nói về trận pháp Nhị gia gia còn kém ta. Huynh chỉ cần nghe lời ta, đảm bảo chính xác không sai.

Thiếu niên khoanh chân ngồi ở trên đám mây, lấy ra từ trong túi càn khôn một túi đựng bánh ngọt, bắt đầu ăn bánh.

- Hơn nữa Hồn Nguyên Chân Thân của đại ca đã tu luyện đến tầng thứ sáu, thân thể giống như là pháp bảo, còn sợ nguy hiểm gì?

- Cẩn thận là hơn, cẩn thận là hơn.

Thanh niên cường tráng nói thầm.

Thiếu niên liếc mắt nhìn đại ca của mình.

Trong ba đại Thánh địa Đạo gia, Hồn Nguyên tông là Nhục Thân Thành Thánh nhất mạch. Đại ca tu hành còn là pháp môn trấn tông Hồn Nguyên Chân Thân của Hồn Nguyên tông, hơn nữa còn tu luyện đến tầng thứ sáu. Có thể nói, phóng mắt nhìn cả thiên hạ, không quan tâm là Thần Ma nhất mạch của triều đình hay là một vài pháp môn tu luyện ma thân của cửu mạch yêu ma, hay là pháp môn tu luyện của tứ hải Long tộc, chỉ riêng ở cấp độ Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, nói về nhục thân mạnh mẽ, đại ca hẳn xem như là giỏi nhất.

- Chỉ là quá nhát gan.

Thiếu niên nói thầm.

- Đại ca, lần này đi Cảnh Sơn phái có hoàng tộc, còn có một vài đại gia tộc khác, huynh cũng đừng làm Chu gia chúng ta mất mặt.

- Ta hết thấy đều nghe theo đệ.

Thanh niên cường tráng liền nói.

- Ừm.

Thiếu niên gật đầu.

Chu thị Nguyên châu cũng là đại gia tộc, một trong những đại gia tộc có thể đếm được trên đầu ngón tay trong thiên hạ. Bọn họ không hề kém cạnh gì Y thị Côn Lôn châu, hay là Chung Ly thị Không châu, thậm chí còn có vẻ hùng mạnh hơn! Chu thị Nguyên châu là thuộc về ba đại Thánh địa Đạo gia Hồn Nguyên tông, giống như Y thị và Thần Tiêu môn cùng tiến

cùng lui, các đệ tử Chu thị Nguyên châu thường cũng là báỉ nhập Hồn Nguyên tông.

Vả lại đệ tử Chu thị cũng không thua kém ai, cường giả danh chấn thiên hạ của Hồn Nguyên tông không ít người là đệ tử Chu thị.

Có thể nói, ba phần mười đệ tử của Hồn Nguyên tông là đến từ Chu thị!

Phải biết rằng, pháp môn Nhục Thân Thành Thánh là pháp tu luyện nhục thân mạnh nhất. So với Thần Ma nhất mạch, Ma Thần nhất mạch, nó còn mạnh hơn một cấp, đệ tử Chu thị cũng là lưu manh có tiếng.

Một nơi khác.

Hai nữ tử cười mây mà đến, dung mạo hai người bọn họ đều là cực đẹp, nhưng một người thì lạnh lùng, một người thì ôn hòa hơn rất nhiều.

- Tỷ tỷ, cũng không biết năm phe khác là ai đến.

Nữ tử áo đỏ cười nói.

- Lần này Bạch gia chúng ta phải nghĩ biện pháp lấy được Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục. Linh Bảo thể này ở trong tay Cảnh Sơn phái thật là lãng phí.

- Ừm.

Nữ tử áo trắng sắc mặt lạnh nhạt, nhưng mà gật đầu nói.

- Cảnh Dương chân nhân trước đây rất mạnh, nhưng lúc này Cảnh Sơn phái yếu hơn trước kia rất nhiều. Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục cho bọn họ, bọn họ cũng không phát huy được bao nhiêu uy lực. Trong thiên hạ, nói về khống chế Đâu Suất Thần Hỏa, vẫn là Tam lão tổ am hiểu nhất. Ta và muội

liên thủ, lại có bảo vật lão tổ ban thì cũng có khả năng lấy được Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục.

Nữ tử áo đỏ cũng gật đầu, tràn ngập ý chí chiến đấu.

Bạch gia chính là gia tộc cổ xưa nhất trong thiên hạ.

Tương truyền vào ngày trước, từ khi Linh Bảo thiên tôn giảng đạo trên một ngọn núi vô danh, thiên hạ này mới lưu truyền Đạo gia. Ngọn núi vô danh kia trở thành Linh Bảo sơn, mà Bạch gia lão tổ đã nghe Linh Bảo thiên tôn giảng đạo lúc đó. Trải qua năm tháng dài đằng dặc, Bạch gia truyền tiếp đến nay, cũng trở thành đệ nhất gia tộc ở Linh Bảo sơn khởi nguồn Đạo gia này.

Quảng Lăng quận cách Dung Đàm quận cũng tương đối gần, vả lại Tần Vân hiện giờ thi triển ngự kiếm phi hành lại càng nhanh. Chưa đến nửa canh giờ, bọn họ đã đến dưới chân núi Cảnh Sơn phái.

- Tần đạo hữu.

Viêm đạo nhân nhiệt tình chủ động bay ra đón tiếp.

- Vị này chính là Hồng Cửu đạo hữu sao, tuổi còn trẻ mà đã bước vào Tiên Thiên, thật là cho lão đạo ta hâm mộ. Mấy lão già một chân bước vào quan tài như chúng ta đây, sống qua một ngày là bớt đi một ngày.

- Không phải lần này là Cảnh Dương động phủ mở ra sao, đến lúc đó điển tịch lộ ra. Nói không chừng thực lực của Viêm đạo hữu lại tiến thêm một bước, bước vào Tiên Thiên Kim Đan.

Tần Vân cười nói.

- Như vậy là lại có thêm hai trăm năm tuổi thọ rồi.

Viêm đạo nhân há miệng cười ha hả:

- Cảm ơn lời chúc của Tần Vân đạo hữu. Đi vào đi, ta đưa hai người đi vào, lần này sáu bên đã có ba bên đến rồi.

- Vâng.

Tần Vân và Hồng Cửu đi theo vào Cảnh Sơn phái.

Cảnh Sơn phái hôm nay đề phòng cực sâm nghiêm, rất nhiều trận pháp đang vận chuyển.

Tần Vân và Hồng Cửu cũng không dám đi bừa.

Dưới sự dẫn dắt của Viêm đạo nhân, không lâu sau bọn họ đã đi đến một khu vườn lịch sự tao nhã, trong vườn cũng đã có vài người tu hành đang nói chuyện phiếm.

- Hử?

Tần Vân lập tức chú ý đến một lão giả. Lão giả kia cũng nhìn về phía Tần Vân.

- Vị này chính là Viên Công đương thời của Việt môn.

Viêm đạo nhân thấy thế lập tức giới thiệu.

- Viên Công, vị này chính là Tần Vân của Quảng Lăng Giang châu ta.

- Mặc dù ta ở Việt Châu nhưng cũng đã nghe nói qua đại danh Tần Vân, tán tu không môn không phái lại có thể tự mình gõ mở Tiên môn của Kiếm Tiên nhất mạch. Tuổi còn trẻ mà đã có thể chém giết tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn, khá lắm.

Viên Công cười nói. Một người trung niên bên cạnh hơi chấp tay:

- Tại hạ Phương Ngu, ra mắt Tần đạo hữu.

Tần Vân thấy thế thì lập tức đáp lễ:

- Tần Vân ra mắt Viên Công, ra mắt Phương đạo hữu.

Hồng Cửu cũng tiến lên hành lễ.

Hai bên tán gẫu một chút, Viên Công và Tần Vân còn có thể trò chuyện được, dù sao cũng cùng là Kiếm Tiên.

- Lần đi vào Cảnh Dương động phủ này, xem ra chỉ người và ta là Kiếm Tiên.

Viên Công cười nói.

- Đến lúc đó, chúng ta nên liên thủ hợp sức. Dù trận pháp Cảnh Dương tiên nhân bố trí cực khó, mọi người hợp sức thì cũng là có khó khăn, nếu còn nội đấu lại càng nguy hiểm hơn.

- Đến lúc đó còn nhờ Viên Công dìu dắt vẫn bồi như ta.

Tần Vân khiêm tốn nói.

Hắn vừa nhìn đã biết rõ, ở đây không chỉ một có một Tiên Thiên Kim Đan.

Nếu như vậy, hắn tất nhiên phải khiêm tốn. Bộ dạng ta đây là tiểu bối, ta chỉ là một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ! Để cho năm phe khác hạ thấp cảnh giác với mình thì hắn càng có thể cầm đi thêm vài bảo bối.

Hàn huyền một hồi, Tần Vân và Hồng Cửu đứng một bên chờ.

- Bạch gia đến rồi, họ chính là đệ nhất gia tộc ở Linh Bảo sơn, gia tộc cổ xưa nhất thiên hạ. Lần này bọn họ cũng phái đến một người tu hành Tiên Thiên Kim Đan.

Hồng Cửu nhận ra, truyền âm nói.

- Một gia tộc, vì động phủ tiên nhân mà phái một vị Tiên Thiên Kim Đan đến mạo hiểm, nội tình của Bạch gia quả thực rất sâu.

- Viên Công cũng là Tiên Thiên Kim Đan.

- Chu gia thuộc Hỗn Nguyên tông lại phái hai Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, nhưng mà Chu Bát của Hỗn Nguyên tông có thể suy diễn quá khứ tương lai, e là về mặt trận pháp cũng không thua gì ta.

Hồng Cửu truyền âm nhận định:

"Hoàng tộc cũng đến rồi, bọn họ chắc chắn là gia tộc đệ nhất thiên hạ. Lão đầu kia ta không biết nhưng mà thoạt nhìn là khí thế mạnh nhất ở đây, hẳn là tầng thứ ba của Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Bên cạnh chính là Thập Lục hoàng tử. Nhân Hoàng cũng khá yêu thích hẳn."

Tần Vân liếc nhìn.

Thập Lục hoàng tử là một vị thanh niên cao gầy lạnh lùng. Hắn cũng nhìn về phía hướng Tần Vân, ánh mắt vẫn đầy vẻ lạnh lùng.

- Nghe nói hắn cũng đang theo đuổi Y Tiêu.

Tần Vân thầm nghĩ.

- Y thị cũng đến rồi.

Hồng Cửu nhìn về phía cửa.

- Y thị không sai phái Tiên Thiên Kim Đan. Cũng phải, Y thị hiện giờ chỉ có một người tu hành Tiên Thiên Kim Đan, không nỡ đến mạo hiểm. Ừm, sáu phe lần này, Viên Công của Việt môn, Hoàng tộc, Bạch gia, ba thế

lực này đều phái Tiên Thiên Kim Đan. Chúng ta và Y thị, Chu thị đều không có Tiên Thiên Kim Đan.

- Tình hình còn tốt, thực lực chúng ta không tính là quá yếu.

Hồng Cửu truyền âm nói.

Ánh mắt Tần Vân cũng rơi vào một dáng hình đang đi vào từ cửa, chính là Y Tiêu.

- Y Tiêu cô nương.

Thập Lục hoàng tử cũng hô lên, gương mặt tràn đầy nhiệt tình.

Y Tiêu nhìn Thập Lục hoàng tử, gật đầu.

Y Tiêu lập tức đi về phía Tần Vân. Tần Vân cũng đi đến, cách xa nhau hơn bốn tháng, hai người đều lo lắng cho đối phương.

- Tần Vân.

- Y Tiêu.

Hai người đứng bên nhau, nhìn vào đối phương, rõ ràng rất thân mật.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Thiên Hạ Đều Biết

Biểu cảm Thập Lục hoàng tử sững lại, hẩn nhìn chăm chăm vào hai người Tần Vân và Y Tiêu đang đứng bên nhau nói cười.

- Không ngờ một tán tu lại dụ dỗ được Y Tiêu. Y Tiêu thật đúng là ánh mắt thiên cận, ta trước kia quá đề cao nàng.

Thập Lục hoàng tử thầm hận, chỉ là trong lòng hẩn lại không khống chế được lòng đố kị hừng hực. Dù sao Y Tiêu là nữ tử đẹp nhất, có khí chất nhất mà hẩn từng gặp, cũng là nữ tử làm hẩn rung động nhất.

- Một tán tu, dám giành nữ nhân với ta, thực sự là tìm chết.

Lão già đầu trọc dáng người lực lưỡng bên cạnh hẩn, tuy rằng mặc trường bào cũng không thể che lấp dáng vóc cao lớn của lão, phần da lộ ra ở cổ ở mặt đều thoáng hiện lên ánh vàng kim.

Lão cũng là người có khí thế mạnh nhất ở đây, liếc nhìn xung quanh, trong mắt đều mang vẻ sắc lạnh! Bất kể là Y thị, Chu thị hay là Bạch gia của Linh Bảo sơn đến, lão già này đều lạnh lùng nhìn, còn lười không thèm nở một nụ cười chào hỏi.

Nhưng mà...

Khi thấy Thập Lục hoàng tử nhiệt tình chào hỏi với tiểu cô nương Y Tiêu của Y thị kia. Y Tiêu lại đến bên cạnh Tần Vân, đặc biệt khi sắc mặt Thập Lục hoàng tử rất khó nhìn, lão già đầu trọc trong lòng cũng hiểu ra.

- Hoảng Nghĩa.

Lão giả đầu trọc truyền âm cho Thập Lục hoàng tử.

- Đừng để cho một chút chuyện con con tư tình nhi nữ ảnh hưởng đến chuyện lớn.

- Liệt lão yên tâm, nhiệm vụ phụ hoàng giao cho ta và Liệt lão đến đây, ta dĩ nhiên là toàn lực giúp Liệt lão cướp đoạt Linh Bảo Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục.

Thập Lục hoàng tử truyền âm nói.

Lão giả đầu trọc khẽ gật đầu, truyền âm:

"Linh Bảo Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục đoạt được, pháp bảo siêu phẩm Kim Đan lô cũng phải đoạt về. Ba quyển Kim Đan Ngoại Đan năm đó Cảnh Dương chân nhân sáng tạo cũng có hai quyển hiện đang giấu ở bảo khố hoàng cung. Đến nay vẫn không thể luyện chế ra Kim Đan Ngoại Đan! Trong lịch sử cũng chỉ có Cảnh Dương chân nhân có thể luyện ra. Bệ hạ cũng nói, muốn luyện chế Kim Đan Ngoại Đan, e là phải dùng lò luyện đan Cảnh Dương chân nhân dùng trước đây, chính là Kim Đan lô mới có hi vọng."

- Liệt lão, ta hiểu, tất cả đều nghe lão.

Thập Lục hoàng tử lập tức truyền âm.

- Ủm, bệ hạ khá coi trọng người. Lần này cũng là một lần rèn luyện hiểm có, ngày phải nắm chặt cơ hội. Về phần tiểu cô nương Y Tiêu người thích ở kia sao?

Lão giả đầu trọc truyền âm cười nói.

- Có cơ hội thích hợp, âm thầm giết chết Tần Vân là được.

Ánh mắt Thập Lục hoàng tử sáng lên, hần lập tức truyền âm:

- Được, chuyện lớn quan trọng hơn, có cơ hội thì giết Tần Vân. Nhưng mà không thể để cho Y Tiêu thấy! Nếu không Y Tiêu ghi hận thì phiền toái.

- Điều này còn cần người dạy ta sao?

Khóe miệng Lão giả đầu trọc mang theo ý cười.

- Phải phải.

Thập Lục hoàng tử liền nói.

Tần Vân và Y Tiêu đang trò chuyện ở một góc vườn. Hồng Cửu cũng thức thời không tới quấy rầy.

- Tần Vân, sáu bên lần này có ba bên là phái cao thủ Tiên Thiên Kim Đan.

Y Tiêu truyền âm nói.

- Theo thứ tự là Viên Công của Việt môn, Quân Nguyệt tiên tử của Bạch gia, cùng với Cơ Liệt - cao thủ hoàng tộc mạnh nhất ở đây.

Tần Vân cả kinh, truyền âm:

- Cơ Liệt? Hần ta mạnh nhất?

- Ừ.

Y Tiêu nói cho Tần Vân những tin tình báo này. Ở trong mắt Y Tiêu, phía Tần Vân là không có nội tình nhất, ngay cả bảo vật lợi hại cũng không có mấy món, điều này làm cho Y Tiêu có chút lo lắng.

- Cơ Liệt giống như chàng, cũng đạt đến cấp bậc lĩnh vực ý cảnh, nhưng mà người ta là Tiên Thiên Kim Đan! Hơn nữa với khí phách của

hoàng tộc, nhất định là được ban cho bảo vật tùy thân cường đại.

Tần Vân thất kinh.

- Sáu bên, nói về thực lực, Cơ Liệt không cần bàn cãi là đệ nhất! Một người đủ để ngang hàng những người khác liên thủ.

Y Tiêu truyền âm:

"Vị thứ hai thì là Quân Nguyệt tiên tử! Quân Nguyệt tiên tử là người Bạch gia Linh Bảo sơn. Nếu Bạch gia xuất thủ, Quân Nguyệt tiên tử nhất định mang theo bảo vật lợi hại. Dựa vào bảo vật, nàng có lẽ sẽ là người duy nhất ở đây có thể tạm đấu được một trận với Cơ Liệt.

"Tuy Viên Công là Kiếm Tiên Tiên Thiên Kim Đan nhưng cũng chỉ có thể xếp thứ ba! Tần Vân, thực lực của chàng gần bằng Viên Công, nhưng nói riêng về pháp bảo thì có khiếm khuyết.

Y Tiêu nói.

- Bản mệnh Phi kiếm của ta cũng đạt đến tứ phẩm rồi.

Tần Vân nhin không được truyền âm:

"Nàng cũng đừng quá coi thường ta."

"Viên Công là Kiếm Tiên Tiên Thiên Kim Đan tu hành đã mấy trăm năm. Bản mệnh Phi kiếm của lão cũng nuôi dưỡng đến tứ phẩm."

Y Tiêu nói.

- Chỉ là cảnh giới chưa đủ mới chỉ là tứ phẩm! Đồng thời với tư cách Viên Công của Việt môn, lần bước vào Cảnh Dương động phủ này, tuy rằng khả năng lão mang theo pháp bảo nhất phẩm rất thấp, nhưng mang theo hai

ba món pháp bảo nhị phẩm, bảo vật bảo mệnh thì chắc chắn có. Còn chàng? Chàng chỉ có một thanh bản mệnh Phi kiếm tứ phẩm!

Tần Vân không nói gì, mới truyền âm nói thầm:

- Được rồi, ta chỉ là một tán tu!

Viên Công bối cảnh yếu nhất nhưng cũng là một trong hai Tiên Thiên Kim Đan của Việt môn. Việt môn không nở lấy ra pháp bảo nhất phẩm đi mạo hiểm, nhưng truyền đời từ thượng cổ đến nay, nội tình Việt môn cũng không yếu, để cho Viên Công mang hai ba món pháp bảo nhị phẩm cùng với vật phẩm bảo mệnh khác thì cũng rất bình thường.

Người tu hành đánh giết nhau, ngoại vật cũng rất quan trọng!

Như Bạch gia và Hoàng tộc Cơ thị thì càng khỏi phải nói, đây là hai đại gia tộc hùng mạnh nhất trong thiên hạ! Bọn họ đến e là vì Linh Bảo và siêu phẩm pháp bảo!

Ngay cả Y thị và Chu thị cũng đều là đại gia tộc ngàn năm, may là chỉ sai phái Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

- Tần Vân, chàng cũng có ưu thế. Nói về thực lực, chàng gần bằng Viên Công, Quân Nguyệt tiên tử, chỉ là pháp bảo ít một chút, thủ đoạn ít một chút.

Y Tiêu truyền âm.

- Hơn nữa bọn họ sẽ không coi chàng là đối thủ chân chính. Đây cũng là một ưu thế lớn.

- Đúng thế!

Tần Vân nhìn Y Tiêu suy xét mọi việc cho mình, trong lòng cũng rất vui vẻ.

- Chư vị!

Bỗng nhiên có mấy bóng người đi đến, người lên tiếng chính là một đạo nhân mập mạp.

- Cung chương môn.

- Xin chào Cung chương môn.

Hoàng tộc, Bạch gia, gồm cả Tần Vân và Hồng Cửu đều hành lễ.

Đạo nhân mập mạp này chính đệ nhất cao thủ Giang châu! Trong sáu vị Tiên Thiên Kim Đan Cảnh của Giang châu, cũng chỉ có Cung chương môn này đạt được cấp độ lĩnh vực ý cảnh. Đương nhiên đây là trên bề nổi! Căn cứ vào hiểu biết của Tần Vân, dù sao trước đây Cảnh Sơn phái cũng là Thánh địa Đạo gia, mặc dù bây giờ suy bại, nhưng vẫn âm thầm có một vị tiên nhân Nguyên Thần trấn giữ! Nhưng một vị tiên nhân Nguyên Thần, hai vị Tiên Thiên Kim Đan, mè lớn mè nhỏ hai ba con còn cách Thánh địa Đạo gia quá xa!

Nên biết, Thánh địa Đạo gia và Phật môn liên hợp lại còn mạnh hơn cả triều đình.

- Nếu Chư vị đã tề tựu...

Cung chương môn mỉm cười nói.

- Vậy chuyện này không nên chậm trễ nữa, hiện tại chúng ta lập tức xuất phát đi Cảnh Dương động phủ.

- Được.

- Nghe theo Cung chương môn.

Không lâu sau.

Cung chưởng môn dẫn một đám người cười mây đạp gió rời khỏi Cảnh Sơn phái, đi đến Cảnh Dương động phủ.

- Sáu phe bước vào Cảnh Dương động phủ theo thứ tự là Bạch Quân Nguyệt, Bạch Quân Ngũ thuộc Bạch gia của Linh Bảo sơn. Y Phong Cốc và Y Tiêu của Y thị,...

Triều đình cũng là lập tức lấy được tình báo.

Chẳng những là triều đình.

Hỗn Nguyên tông, Thần Tiêu môn, Linh Bảo sơn cùng với vài đại gia tộc tham dự vào cũng đã có tình báo.

Tình báo nhiều người biết thì cũng không đổi gặt được.

- Cảnh Dương động phủ mở? Cảnh Sơn phái và cao thủ sáu phe đang bước vào?

Vạn Tượng điện cũng nhận được tình báo chi tiết.

- Tình báo này khá đáng giá, có thể bán giá tốt. Yêu tộc cùng với Tứ hải Thủy tộc ắt sẽ rất có hứng thú.

Vân Ma sơn.

Một trong cửu mạch Yêu ma trong truyền thuyết là một ngọn Ma Sơn lơ lửng trên tầng mây.

Trên thực tế Vân Ma sơn là ở trong địa giới Tiên châu, trên tầng mây quanh năm có trận pháp vận chuyển, sương dày bao phủ. Các yêu quái, người tu hành thông thường dù bay tới bay lui ở xung quanh cũng hoàn toàn không thể tìm thấy Vân Ma sơn.

Mà giờ khắc này, trong Vân Ma sơn đang có hai vị ma thần gặp mặt nhau.

Một là lão giả áo bào trắng mập mạp, một là nam tử tuấn mỹ cầm quạt.

- Vạn Tượng điện đưa tin tức cho ta, người cũng xem thử.

Lão đầu mập cười vung tay lên, giữa không trung bên cạnh có văn tự hiện ra.

Nam tử tuấn mỹ nhẹ nhàng phất quạt, nhìn văn tự giữa không trung, mặt lộ vẻ kinh ngạc:

- Cảnh Dương động phủ mở? Nghe nói Cảnh Dương chân nhân vô cùng lợi hại, Sơn chủ người trước đây thiếu chút nữa thua trên tay hắn ta.

- Ủm.

Lão đầu mập mỉm cười gật đầu.

- Trước đây ta mới vừa sáng lập Vân Ma sơn, hăng hái nhiệt huyết, lập tức ước chiến với Cảnh Dương lão quỷ ở Đông Hải. Trận chiến đó, ta bại! Nhưng mà Cảnh Dương lão quỷ lại quá bao dung, đánh nhân quả quá nhiều, cuối cùng là chết dưới tam tai cửu nạn. Cho nên, nếu thành thần thành tiên, hãy bớt xen vào nhiều chuyện. Nhưng mà động phủ của lão mở ra, động phủ lại là ở Giang châu. Trước kia cửu mạch yêu ma quyết định địa bàn, Giang châu và Tiền châu là thuộc về Vân Ma sơn ta. Bảo bối trong Cảnh Dương động phủ ở Giang châu này, Vân Ma sơn không đi tranh cũng sẽ bị thiên hạ chế nhạo.

- Đương nhiên phải tranh.

Nam tử tuấn mỹ khép quạt lại:

- Chẳng qua chúng ta không vào được tiên phủ, trận pháp do Cảnh Dương chân nhân bố trí, yêu ma đi vào phải chết chắc, chờ bọn chúng lấy ra bảo bối xong ra khỏi tiên phủ, đó mới là thời cơ tốt để chúng ta ra tay.

- Chuyện này giao cho người đi an bài vậy.

Lão đầu mập nói.

- Được.

Nam tử tuần mỹ cười, nhìn văn tự giữa không trung chỉ vào một đoạn trong đó, cười nói:

- Xem này, sáu phe đi vào, năm phe khác thì cũng thôi đi, vì đều có bối cảnh lai lịch. Chỉ có một phe này lại là tán tu? Tần Vân, Hồng Cửu?

Cả thiên hạ này, Nhân tộc, Yêu tộc, Tứ hải Thủy tộc, các thế lực cao cấp nhất đều nhanh chóng biết được việc Cảnh Dương động phủ mở ra, cũng biết được lai lịch cao thủ của sáu phe. Tin tình báo về Tần Vân, Hồng Cửu cũng xuất hiện ở trước mặt các thế lực.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Tiên Phủ - Mở

Tính luôn người của Cảnh Sơn phái, tổng cộng có bảy phái của người tu hành đang cưỡi mây bay về phía động phủ Cảnh Dương.

Chỉ gần nửa canh giờ sau, phía dưới xuất hiện một cái hồ lớn, giữa hồ có một hòn đảo ẩn hiện, trên hòn đảo mây mù bay lượn lờ.

- Đã đến động phủ Cảnh Dương.

Hai người Cung chương môn và Nguyên Phủ cung chủ quan sát xuống phía dưới, họ khó ngăn được sự kích động.

- Ba ngàn năm rồi, lớp con cháu đời sau vô năng, đến hôm nay mới gom góp đủ sáu tấm phù bài.

Nguyên Phủ cung chủ không nhịn được khẽ lẩm bẩm:

- Còn phải đưa tất cả bảo vật cho người ngoài, như vậy mới lấy được điển tịch, con cháu đời sau bất tài, không có năng lực gì.

Hắn ta lẩm bẩm trong miệng, nhưng cũng ngăn cách âm thanh không để cho người khác nghe được.

Cung chương môn cũng lộ vẻ mặt phức tạp.

- Đến rồi.

- Động phủ Cảnh Dương.

Đám người như Cơ Liệt cùng với Thập Lục hoàng tử và hai chị em Bạch Quân Nguyệt của Bạch gia đôi mắt sáng rực vẻ mong đợi.

- Linh Bảo và siêu phẩm pháp bảo ta không dám mơ tưởng, nhưng Bạch Lộ Phi Kiếm cùng với bảo vật lưu lại của Kiếm lão nhân ta nhất định phải giành được.

Viên công thì thầm.

- Bát đệ, lần này chúng ta tới rèn luyện, bảo bối gì đoạt được ở trong đó đều nghe theo lời đệ.

Thanh niên cường tráng của Chu thị thuộc Hồn Nguyên tông truyền âm cho thiếu niên.

Y Phong Cốc, Y Tiêu cũng chỉ ôm ý nghĩ đi rèn luyện, có thể được bảo bối hay không thì còn xem vận may.

Tuy rằng Chu thị, Y thị đều là đại gia tộc tồn tại hàng ngàn năm nhưng Chu thị đời hiện tại có hai vị Tiên Thiên Kim Đan, Y thị đời hiện tại chỉ có một vị Tiên Thiên Kim Đan. Bọn họ đều không muốn để cho Tiên Thiên Kim Đan đến mạo hiểm! Tuy rằng lần này động phủ Cảnh Dương mở ra, tỉ lệ tử vong hẳn là rất thấp, Cảnh Dương chân nhân cũng sẽ không quá tàn ác với Nhân tộc. Nhưng cũng khó nói, ai biết trước khi chết Cảnh Dương chân nhân có bố trí trận pháp độc ác gì hay không?

Chỉ có hoàng tộc và Bạch gia mới có thể tùy tiện phái ra một vị Tiên Thiên Kim Đan. Viên công của Việt môn cũng là vì tuổi cao, được ăn cả ngã về không nên đến thử, muốn lấy Bạch Lộ Phi Kiếm trở về Việt môn! Để cho Việt môn cũng có thêm một pháp bảo trấn tông.

- Đến bên trong động phủ rồi thì xem thủ đoạn của các bên.

Hồng Cửu cũng tràn ngập ý chí chiến đấu, truyền âm nói.

- Khiêm tốn, khiêm tốn!

Tần Vân truyền âm cười nói:

- Phe chúng ta biểu hiện ra bên ngoài là tầm thường nhất.

Vù!!!

Mây mù đáp xuống sát làn ranh hòn đảo.

- Chưởng môn!

Đệ tử Cảnh Sơn phái ra đón tiếp.

- Ủ.

Cung chưởng môn gật đầu, lập tức mỉm cười với đám người xung quanh.

- Chư vị xin mời đi theo ta.

Cả đám người đi dọc theo đường nhỏ lót đá xanh.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện một cửa đá nguy nga hơn mười trượng, trên cửa đá có hai chữ to “Triều Hà”. Nhưng mà cửa đá này hiện đang bị một cái bát quái cực lớn đang chậm chậm xoay tròn phong ấn lại. Bên cạnh cửa đá còn có tám vị đạo nhân khoanh chân ngồi ở đó. Lúc này tám vị đạo nhân thấy đám người Cung chưởng môn đi đến từ xa thì mới đứng dậy, tất cả hành lễ:

- Bái kiến chưởng môn.

- Chư vị thủ hộ Động phủ Cảnh Dương cũng khổ cực. Sau này cũng không cần canh giữ nữa.

Cung chưởng môn mỉm cười.

Tám vị đạo nhân khẽ gật đầu, chỉ thấy đám cao thủ phía sau Cung chương môn sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm.

Bọn họ cũng đều biết rõ... lần này đi vào, người của Cảnh Sơn phái bọn họ chỉ có thể mang điển tịch đi, bảo vật sẽ thuộc về sáu phe này. Những thứ này cũng đều là bảo vật tổ sư Cảnh Dương để lại! Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo Cảnh Sơn phái hiện giờ không đủ mạnh chứ?

- Ngừng trận pháp lại đi.

Cung chương môn ra lệnh.

- Vâng!

Tám vị đạo nhân lập tức điều khiển, bát quái phong ấn cửa đá bắt đầu tiêu tán.

Cửa đá bắt đầu lộ ra toàn diện, phong cách của nó rất cổ xưa, thoát nhìn bình thường, chỉ là nhìn kỹ mới có thể cảm giác được sự kinh khủng! Bát quái phong ấn kia đường hoàng là vậy, nhưng cũng chỉ có thể ngăn trở dưới tiên nhân Nguyên Thần, mà cửa đá bình thường này trên thực tế lại ẩn chứa sức mạnh đủ để cho tiên nhân, ma thần cũng phải kinh hãi!

- Động phủ Cảnh Dương vốn là biệt viện tu hành của Cảnh Dương tổ sư.

Cung chương môn cười giải thích.

- Sau này, Cảnh Dương tổ sư suy tính tới tương lai Cảnh Sơn phái ta sẽ gặp kiếp nạn mới chuẩn bị đôi chút, cất rất nhiều bảo vật và điển tịch vào nơi đây, để lại cho con cháu đời sau Cảnh Sơn phái ta.

- Hôm nay chư vị đến, Cảnh Sơn phái ta chỉ lấy điển tịch, tất cả bảo vật đều không lấy, để cho sáu phe mặc tình tranh đoạt.

Cung chương môn mỉm cười.

- Triều Hà Môn trước mắt này là cửa vào duy nhất, nhiều năm qua Cảnh Sơn phái ta cũng chỉ canh giữ Triều Hà Môn này. Về phần từ những nơi khác trên đảo bước vào động phủ, vậy là tự tìm chết! Nhiều năm qua cũng không thiếu người tu hành bước vào từ nơi khác, nhưng chẳng ai còn sống đi ra. Bảo vật của những người tu hành chết bên trong này, chứ vị cũng có thể tranh đoạt.

Đám người Tần Vân cũng đã sớm biết.

- Cửa đá này chính là cửa vào chân chính, nhưng nếu không có phù bài, tự tiện xông vào sẽ gặp nguy hiểm. Ngay cả các tiên nhân, ma thần hơi yếu một chút cũng sẽ bị đại trận của Động phủ Cảnh Dương nghiền chết. Tiên nhân ma thần thực lực mạnh hơn có thể phá cửa đá nhưng cũng không dám phá. Bởi vì một khi phá vỡ trận pháp của Động phủ Cảnh Dương sẽ điều động lực lượng của thiên địa trong vòng ba trăm dặm xung quanh. Cường ép phá vỡ cửa đá, ba trăm dặm xung quanh sẽ hóa thành cát bụi! Tất cả súc vật, yêu quái phạm tặc trong vòng ba trăm dặm đều bị diệt sạch.

- Nhân quả lớn như thế! Nghiệp lực đáng sợ bậc này, tiên nhân ma thần cũng không chịu nổi. Tam tai cửu nạn sẽ lập tức bạo phát, hơn nữa trình độ bạo phát cực kì kinh khủng, chắc chắn phải chết.

Cung chương môn mỉm cười nói.

- Bất kể tiên nhân, ma thần từ bất cứ chỗ nào lên vào Động phủ Cảnh Dương, một khi bị trận pháp động phủ cảm ứng được, ba trăm dặm xung quanh sẽ hóa thành cát bụi. Cho nên ba ngàn năm qua, chưa có bất cứ tiên nhân, ma thần nào dám xông vào.

- Thật là ác độc.

Hồng Cửu truyền âm cho Tần Vân,.

- Cột chặt tất cả sinh linh trong vòng ba trăm dặm vào động phủ này, tiên nhân sắp chết đúng là cái gì cũng dám làm.

- Cho nên tiên nhân, ma thần cũng không dám bước vào.

Tần Vân truyền âm nói.

- Chư vị, mời lấy phù bài ra. Đợi lát nữa cửa đá mở, nhất định phải bước vào trong vòng mười hơi thở. Qua thời gian mười hơi thở, cửa đá sẽ đóng lại.

Cung chương môn nói,

- Về phần ra khỏi đảo thì không cần phải lo lắng, cửa đá này ngăn cản người ngoài tiến vào nhưng từ trong đi ra cửa đá cũng không bị ngăn cản.

Đám người Tần Vân cũng đã biết trước những thông tin cơ bản này, các bên cũng lấy phù bài ra.

Sáu tấm phù bài xuất hiện lập tức chủ động bay về phía sơn môn.

Vù vù vù!!!

Sáu tấm phù bài khớp lại với nhau, tạo thành một vòng tròn, dung nhập vào giữa hai chữ Triều Hà. Cửa đá vốn nhìn như phổ thông, trên thực tế là có một màng không gian mà mắt thường không thể nhìn thấy được. Lớp màng không gian này, những ma thần hơi yếu một chút cũng không phá nổi, mà giờ khắc này, lớp màng không gian đã biến mất.

- Cảnh Sơn phái ta sẽ dựa theo ước định, sẽ có ba vị đi vào.

Cung chương môn đi ở phía trước, phía sau cũng có hai đệ tử Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đuổi theo.

- Cung chương môn tự mình đi vào?

- Chuyện này...

Sáu phe khác đều hơi kinh ngạc.

Cung chưởng môn chính là cao thủ đệ nhất Giang Châu! Cứ như vậy mà đi mạo hiểm?

- Những điển tịch lần này, Cảnh Sơn phái ta bắt buộc phải lấy về.

Ánh mắt Cung chưởng môn liếc về phía sau,

- Chư vị, cùng tiến vào đi.

Lão già đầu trọc Cơ Liệt của phía Hoàng tộc nhíu mày. Vốn lão có thực lực mạnh nhất trong sáu phe này, bây giờ Cung chưởng môn cũng tiến vào, thực lực Cung chưởng môn tuyệt không thua gì lão. Hơn nữa Cơ Liệt cũng hiểu, Cảnh Sơn phái lần này thật liều mạng, chưởng môn cũng đi mạo hiểm, chắc hẳn sẽ mang theo vài bảo vật rất mạnh.

- Chưởng môn Cảnh Sơn phái sẽ không âm thầm ném đá giấu tay chứ? Nói về hiểu biết về Động phủ Cảnh Dương thì ai bì được với Cảnh Sơn phái.

Cơ Liệt âm thầm phỏng đoán.

- Hừ hừ, nhưng mà có cho mười lá gan bọn chúng cũng không dám ra tay với Hoàng tộc ta. Nếu như ta chết bên trong, dù không cách nào đưa tin ra bên ngoài thì với thủ đoạn của bộ hạ thì cũng sẽ suy diễn ra được.

Nhân Hoàng chính là người thống lĩnh thiên hạ, trấn giữ thiên hạ.

Cảnh Sơn phái không có gan khiêu khích.

Mọi người cũng theo đi vào.

- Tần Vân.

Một giọng nói vang lên bên tai.

Tần Vân quay đầu liếc nhìn, thấy được ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo của Thập Lục hoàng tử. Khóe miệng Thập Lục hoàng tử mang theo chút châm chọc, tiếp tục truyền âm nói,

- Một tán tu như người cũng dám tiến vào Động phủ Cảnh Dương... Thật là gan lớn! Nhưng mà ta nhắc nhở người một việc, tình báo của sáu bên bước vào Động phủ Cảnh Dương lần này e là bây giờ đã truyền khắp thiên hạ. Chẳng những là Nhân tộc ta mà ngay cả Yêu tộc, Thủy tộc tứ hải, các thế lực cao nhất ở khắp nơi cũng đã biết.

Tần Vân thất kinh.

Truyền khắp thiên hạ?

Hắn biết một khi sáu bên hội tụ lại, mình và Hồng Cửu cũng sẽ bại lộ. Nhưng truyền đi khắp thiên hạ nhanh như vậy, bao gồm cả Yêu tộc và Thủy tộc tứ hải, điều này vẫn làm cho Tần Vân hơi giật mình.

- Tiến vào tiên phủ lấy bảo bối rất nguy hiểm, có bảo bối mang ra từ tiên phủ càng thêm nguy hiểm hơn.

- Ta khuyên người buông tay thì hơn, như vậy còn có thể giữ được một cái mạng.

Thập Lục hoàng tử truyền âm nói,

- Nếu không, người có thể không chết bên trong tiên phủ, ra khỏi tiên phủ, người càng phải chết. Nói chung, người nhất định phải chết.

- Ta nói những lời này cũng vì muốn tốt cho người, bây giờ người buông tay còn có thể sống, đây là cơ hội sống sót duy nhất của người.

Ý cười nơi khóe miệng Thập Lục hoàng tử càng thêm đậm.

Tần Vân cảm giác được đối phương không có ý tốt.

Trong lúc Thập Lục hoàng tử truyền âm, mọi người vẫn còn đi về phía trước, cũng đã đi qua Triều Hà Môn.

Không lâu sau.

Trận pháp Triều Hà Môn quay vòng, lớp màng không gian lần nữa xuất hiện, cắt đứt liên hệ với bên ngoài. Người từ bên ngoài cũng không vào được nữa.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Bảo Vật Có Ở Khắp Nơi

Tần Vân liếc nhìn về cửa đá nguy nga phía sau này, cẩn thận cảm ứng, hẳn có thể mơ hồ cảm ứng được Triều Hà môn có một lớp gì đó vô hình ngăn cách trong ngoài, làm cho hẳn không cách nào nhìn xuyên thấu để kiểm tra bên ngoài.

“Trận pháp Cảnh Dương tiên nhân bố trí quả thực lợi hại.”

Tần Vân trầm nghĩ.

Thập Lục hoàng tử thì là liếc mắt nhìn Tần Vân, truyền âm:

"Không ngờ người có gan tiến vào nhưng mà người nên cẩn thận, trận pháp Cảnh Dương tiên bối lưu lại không không biết lưu tình. Người còn trẻ, chết trong tiên phủ thì thật đáng tiếc!"

"Điện hạ! Người cẩn thận, trận pháp Cảnh Dương tiên nhân cũng không nhận ra người là hoàng tử, cũng sẽ không lưu tình."

Tần Vân truyền âm mỉm cười nói.

- Hừ.

Thập Lục hoàng tử không nói thêm nữa.

Bao gồm cả Cảnh Sơn phái, ở đây tổng cộng có bảy phe, mười lăm cao thủ.

Bọn họ đi dọc theo con đường lát đá này. Đến cuối đường đám người Tần Vân đã có thể nhìn thấy ở xa xa một tòa phủ đệ tiên gia cách đó hai dặm.

- Đó là?

Tần Vân nhìn qua thì thấy trên đất hoang có những mảnh quần áo rách nát, bên cạnh còn ngổn ngang vài món pháp bảo: một cái ấn tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, một cây côn bằng đá màu đen cắm vào đất bùn. Tuy rằng phong cách cổ xưa nhưng đám người Tần Vân đều cảm nhận được phù văn mặt ngoài gậy đá vẫn có dao động nhẹ nhẹ. Đây cũng là một món pháp bảo cực kỳ lợi hại.

- Có pháp bảo.

- Chỗ nào cũng có.

Cao thủ các bên hoàng tộc, Bạch Gia, Y thị đều phát hiện, trên đất hoang bên ngoài phủ đều có rất nhiều quần áo rách nát, pháp bảo rơi đầy trên đất.

Vì ảnh hưởng của động phủ tiên gia, bọn họ không có cách nào phóng tinh thần ra ngoài cảm ứng, nhưng chỉ cần quan sát bằng mắt thường, ở xung qua đã có thể thấy được mười hai chỗ có mảnh y phục, vết máu khô đen, pháp bảo rải rải khắp nơi, thậm chí còn có cả các vật bằng vàng bạc vỡ vụn.

Tuy rằng phát hiện pháp bảo nhưng trong lúc nhất thời tất cả mọi người không ai nhúc nhích. Dù sao đây cũng là động phủ tiên gia! Ngốc nghếch đi lung tung thì đúng là dâng nộp tính mạng.

- Chư vị.

Ánh mắt Cung chương môn quét nhìn xung quanh, cười nói,

- Ở ngoại vi của phủ đệ này của Cảnh Dương tổ sư có bố trí đại trận Phong Sa, một khi sinh mệnh sống bước vào phạm vi của nó, thậm chí chỉ cần có một chút dao động pháp lực thì sẽ gặp bão cát nổi lên, người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cũng sẽ bị nghiền chết thành thịt vụn.

Đám người Tần Vân hít một hơi khí lạnh.

"Trận pháp bên ngoài thôi mà đã lợi hại như vậy?"

Tần Vân trầm nghĩ.

- Cảnh Sơn phái ta nhiều năm qua cũng chỉ bảo vệ cửa đá, ba ngàn năm nay vẫn không thiếu người tu hành nào từ nơi khác của hòn đảo xông vào được tiên phủ. Hoặc là để giành bảo bối nâng cao thực lực, hoặc là để trường sinh, tóm lại, ba ngàn năm qua, người tu hành liều mạng vào đây vẫn có! Nhưng bọn họ phần lớn đã chết trong trận pháp ngoại vi này. Chỉ có kẻ nào rất mạnh mới có thể tiếp tục thâm nhập vào bên trong!

Cung chương môn nói ra.

- Đương nhiên, hiện giờ sáu tấm phù bài đã xuất hiện, cửa đá đã mở ra, chúng ta tiến vào. Trận pháp của tiên phủ phần nhiều là khảo nghiệm chứ không phải là giết chết không lưu tình! Nhưng mà, mặc dù chỉ là khảo nghiệm, nhưng thực lực quá yếu, bị trận pháp diệt sát, vậy thì cũng không trách được ai.

Cung chương môn cười nói.

- Cung chương môn.

Thiếu niên tuấn mỹ Chu Bát của Chu thị Hồn Nguyên Tông mắt tỏa sáng:

- Ý của ngài là hiện giờ uy lực pháp trận trong tiên phủ đều đã giảm bớt? Uy lực ủa Phong Sa trận này cũng đã giảm xuống?

Cung chương môn mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, uy lực đều giảm đi. Cửa đá mở ra, hiện giờ dù xông vào đại trận Phong Sa cũng chỉ kích phát ra một trận là Phong Dao trận, chứ không phải hai trận hội tụ lại. Uy lực chỉ có một hai thành của đại trận Phong Sa chân chính.

Vừa dứt lời.

Phụt.

Thanh niên cường tráng Chu Phong bên cạnh Chu Bát bỗng nhiên lao ra. Hắn vừa cất bước đã như sấm sét, lóe lên đã đi rất xa. Trên đất hoang bỗng có luồng không khí vụn vụn, một vệt đao gió ngưng tụ, cắt quét đến.

- Đừng nóng vội.

Chu Bát liền hô lên nhưng đã chậm rồi.

Phốc phốc phốc...

Đao gió cắt vào thân thể Chu Phong, xẹt xẹt xẹt, cắt vào trên y phục, y phục không hư hao chút nào. Một số thì chém vào trên cổ hần, không để lại vết tích gì. Điều này làm cho đám người Tần Vân, Y Tiêu, Hồng Cửu, Viên công hơi lú lười.

"Không hổ là Chu Điền của Hồn Nguyên Tông, nhục thân tu luyện thật quá mạnh mẽ. Dựa theo tình báo, nhìn ra cả thiên hạ, Nhân tộc, Yêu tộc, Thủy tộc tứ hải, ở Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, nhục thân Chu Điền của Hồn Nguyên Tông này là mạnh nhất."

Tần Vân trầm nghĩ.

Bàn về tu luyện nhục thân, thánh địa Đạo gia Hỗn Nguyên Tông là đệ nhất không cần phải bàn cãi.

Mà Chu Điền lại chính là người mạnh nhất trong Tiên Thiên Thực Đan Cảnh ở Hỗn Nguyên Tông!

Đạo gió cắt đến, Chu Phong cười khà khà, đưa tay lấy hết mấy món pháp bảo trên mặt đất, bỏ vào trong túi càn khôn.

- Trời ơi, vội vàng như vậy làm gì.

Thiếu niên tuổi trẻ Chu Bát ôm đầu, có hơi bất đắc dĩ.

Mà những người khác lại nhờ đó mà xác định được uy lực của trận pháp.

- Quả thực là chỉ có đạo gió!

- Uy lực cũng không quá mạnh, mỗi đạo gió chỉ ước chừng là có uy lực của Tiên Thiên Thực Đan Cảnh đỉnh phong.

Vụt.

Tần Vân cũng hành động. Dưới chân hất đạp một thanh phi kiếm màu tím bay vụt ra, phi thẳng đến chỗ mấy món pháp bảo ở xa xa.

Đồng thời lúc đó, bốn người Cơ Liệt, Bạch Quân Nguyệt, Viên công, Y Phong Cốc cũng hành động.

Dù sao đại trận Phong Sa hiện giờ chỉ là kích phát Phong Đạo trận, nhưng cũng không phải Tiên Thiên Thực Đan Cảnh thông thường dám xông vào! Cơ Liệt, Bạch Quân, Nguyệt Viên công không nói gì, bọn họ đều là Tiên Thiên Kim Đan cảnh! Chu Điền... hẳn là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh có nhục thân kinh khủng nhất hiện nay, cũng có thể so bì với những Tiên Thiên Kim Đan Cảnh tu luyện nhục thân.

Tần Vân, hắn cũng từng chém giết ba đại yêu vương của Ác Long sơn, cũng có tự tin.

Y Phong Cốc cũng là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh nổi tiếng đã lâu mà Y Thị tuyển ra, cũng có thể đấu với Tiên Thiên Kim Đan Cảnh mười chiêu hai mươi chiêu.

Về phần những người khác?

Thập Lục hoàng tử là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh vừa đột phá, không muốn mạo hiểm! Y Tiêu cũng vừa mới nắm giữ ý cảnh Lôi Đình, tấn công chém giết lợi hại nhưng phương diện bảo mệnh lại yếu kém! Phương Ngu, Bạch Quân Ngử, Hồng Cửu, Chu Bát đều sở trường về trận pháp, cũng không muốn đi mạo hiểm.

- Mặc dù đại trận Phong Sa chỉ còn một bộ phận uy lực nhưng cũng không dễ ngăn như vậy. Một kiếm tiên Tiên Thiên Hư Đan Cảnh cũng dám vào trong?

Thập Lục hoàng tử khẽ cười nhạo.

Những người khác ở đây đều đang nhìn.

Người của Cảnh Sơn phái cũng nhìn không xuất thủ, bọn họ đã sớm nói rõ, không lấy những bảo vật khác, chỉ lấy điển tịch!

- Vù vù vù!

Lúc Tần Vân lao ra, giữa không trung xung quanh lập tức có đao gió ngưng tụ thành, từng vệt đao gió gào rít chém đến, uy thế cực nhanh.

Trong tay Tần Vân cũng có một thanh phi kiếm màu đỏ bay ra.

Hai thanh phi kiếm tím, đỏ này chính là hai thanh phi kiếm pháp bảo ngũ phẩm Tần Vân mới đổi về! Thông thường cũng chỉ có Bản Mệnh Phi

Kiểm là chắc chắn không đổi, phi kiểm khác tất nhiên là phải dùng loại tốt lên theo thực lực.

Vù! Vù! Vù!

Phi kiểm màu đỏ bay lượn ở xung quanh để lại từng vệt quỹ đạo, đơn giản ngăn trở từng luồng gió chém tới! Tần Vân am hiểu nhất chính là phòng thủ, vài luồng gió này không có chút áp lực nào. Đồng thời trong tay áo Tần Vân còn có Bản Mệnh Phi Kiểm tùy thời chuẩn bị bay ra. Ở động phủ tiên nhân, Tần Vân không dám thư giãn một thời khắc nào.

- Bảo bối.

Tần Vân bay đến một chỗ, phóng ra chân nguyên cuốn hết những món bảo vật trên mặt đất. Vụt vụt, từng món một pháp bảo trực tiếp bay vào trong túi càn khôn mở sẵn.

- Đây là pháp bảo tứ phẩm, pháp bảo tứ phẩm? Còn đây, một món pháp bảo nhị phẩm?

Tần Vân mắt tỏa sáng, nhìn đại ấn tỏa ánh ngũ sắc trong tay.

- Không biết người chết ở đây là ai, nhưng mà hẳn là một người tu hành Tiên Thiên Kim Đan. Dám mạo hiểm lên vào hẳn đã lưu hết bảo vật cho hậu nhân, chỉ mang theo pháp bảo thường dùng nhất đi vào. Nhưng mặc dù như vậy, thu hoạch thế này còn nhiều hơn cả giết tam đại yêu vương ở Ác Long Sơn rất nhiều.

Tần Vân có phần kích động.

- Đùa sao. Pháp bảo nhị phẩm đó!

- Hẳn ngăn trở đao gió này nhẹ nhàng đến như vậy!

Thập Lục hoàng tử ở phía xa âm thầm cau mày,

- Thì ra cũng có chút thực lực.

Mà giờ khắc này Tần Vân lại bị một món pháp bảo nhị phẩm hấp dẫn,

- Mau mau mau, đoạt đoạt đoạt, nhanh tay thì còn chậm tay thì mất!

Tần Vân bỗng nhiên vùng tay lên.

Vụt vụt vụt!

Trong nháy mắt hần phóng ra bốn thanh phi kiếm, đều là phi kiếm pháp bảo bát phẩm, hai thanh phi kiếm hợp thành một tổ bay về một nơi.

- Vù vù vù!

Phi kiếm ẩn chứa dao động pháp lực cường đại, cũng dẫn dắt một thanh đao gió hội tụ, chém về phía những phi kiếm này.

Nhưng mặc dù chỉ là phi kiếm pháp bảo bát phẩm, dưới sự thao túng của Tần Vân cũng có thể ngăn cản những đao gió này!

Một thanh phi kiếm ngăn trở đao gió, thanh phi kiếm khác cuốn tất cả những pháp bảo còn lại. Hai thanh kiếm liên hợp với nhau, nhanh chóng đưa bảo vật mang về.

Tần Vân thế mà đồng thời thao túng bốn thanh phi kiếm! Hơn nữa bản thân hần lại bay về một phía khác.

Coi như là làm cùng lúc ba hành động!

Cảnh tượng này lập tức làm cho những người đang quan sát ở xa xa, như đám người Cảnh Sơn phái, Y Tiêu, Hồng Cửu, Thập Lục hoàng tử, Chu Bát cũng phải trợn mắt há mồm

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đạo Tàng Các

- Tần tiểu hữu này có thuật phi kiếm thật là lợi hại.

Còn Cung chương môn của Cảnh Sơn phái vuốt râu cười nói:

- Đồng thời điều khiển cả mấy thanh phi kiếm, đều có thể ngăn chặn được Phong Dao trận.

- Để cho hắn có được nhiều bảo bối như vậy, thật là gặp vận may quá rồi.

Thập lục Hoàng tử thì lại rất khó chịu trong lòng.

Y Tiêu thì cười tươi nhìn, nàng đúng là có chút hiểu biết đối với thực lực của Tần Vân.

- Tần Vân, người chậm một chút!

“Chu Phong tử” của Hồn Nguyên tông vọt chạy như bay giống như như sấm sét, vốn là đang cười đến toét miệng, thế nhưng nhìn thấy ở nơi xa Tần Vân không ngờ lại hành động tới ba phương hướng, thu bảo vật ở ba chỗ cùng một lúc, không khỏi vội vàng quát lên. Thế nhưng ngay sau đó hắn liền phát hiện, “Viên Công” và “Bạch Quân Nguyệt” cũng thi triển thủ đoạn giống như vậy, Viên Công cũng phóng thích từng thanh phi kiếm.

Dù sao cũng là Viên Công của thời hiện tại, một số phi kiếm cấp bảy cấp tám tùy thân vẫn phải có một số. Chẳng qua là cần phải đồng thời điều khiển nhiều như thế, hơn nữa còn phải ngăn cản “Phong Dao trận” nên có

chút áp lực, Viên Công cũng chỉ giống như Tần Vân vậy, thu bảo vật theo ba đường.

Bên ngoài thân thể Bạch Quân Nguyệt không ngờ lại có từng đạo tinh thần lưu chuyển, thời khắc này lại có rất nhiều tinh thần chia ra làm ba đường, phân bố phóng về những phương hướng khác nhau. Nàng không ngờ lại có thể làm được chuyện thu bảo đến bốn đường!

- Học, học.

Ở đây lão giả đầu trọc Cơ Liệt thực lực mạnh nhất không ngờ lại là người tu hành theo mạch Thần Ma, chẳng qua là lợi hại về mặt cận chiến, nhưng không giỏi về việc điều khiển pháp bảo từ cự ly xa. Lão lập tức gầm một tiếng nhẹ, diên cuồng chạy như bay, đồng thời song chưởng phòng to ra nhanh, mỗi một cái cánh tay đều tăng vọt đến mười mấy trượng, bàn tay cũng biến thành khổng lồ. Đây chính là thần thông “Thông tứ”, cũng là một môn thần thông Cơ Liệt am hiểu nhất.

Cánh tay lớn phòng lên, bàn tay khổng lồ còn lớn hơn so sánh với một căn phòng, chụp phủ xuống, tóm một cái là đã chụp được pháp bảo từ nơi xa. Lão lại nhanh chóng tiến tới một chỗ khác! Chỉ có thể dựa vào tốc độ tận lực tranh chấp.

Một khoảng bên ngoài của phủ đệ của Tiên gia này, dựa vào tốc độ của Tần Vân và những người tu hành bọn họ, chỉ thời gian mấy nhịp hô hấp, đã càn quét không còn gì.

Tần Vân mở miệng túi càn khôn trong tay ra, phi kiếm từ nơi xa cuốn quét đến từng món pháp bảo, tất cả đều bay vào trong túi càn khôn.

"Tu hành, cần Pháp Tài Lữ Địa (*), Pháp ta có rồi, “Tài” cũng là trọng yếu nhất. Y Tiêu nàng ta tu phù pháp cần một lượng lớn vật liệu, ta tu bản mệnh phi kiếm, ngoại trừ yêu cầu đối với kiếm ý càng ngày càng cao, cũng cần đủ loại thiên địa kỳ trân. Còn có Tần gia ta còn nhiều người tu hành

nương dựa vào như vậy, tiểu bối của Tần gia sau này tu hành, mỗi một người tu hành đều cần một lượng bảo bối lớn. Cũng là do tiến vào tiên phủ, chứ bình thường nào có cơ hội có thể tùy ý thu hoạch bảo bối như vậy.”

Tần Vân ngẫm vui mừng trong lòng.

"Ta tổng cộng lấy được sáu chỗ bảo bối, có một món pháp bảo nhị phẩm! Pháp bảo tam phẩm có hai món, pháp bảo tứ phẩm tám món, ngoài ra còn có những bảo vật linh tinh khác." Tần Vân thầm nói.

Người tu hành ở bậc Tiên Thiên Kim Đan, nếu như sử dụng bản mệnh pháp bảo, bình thường cũng chỉ là tứ phẩm!

Bởi vì bản mệnh pháp bảo chỉ có thể dựa vào bản thân mình từ từ đề thăng, yêu cầu đối với cảnh giới, đối với các phương diện khác đều cực cao. Giống Tần Vân và Viên Công vậy, giờ này đều dùng bản mệnh Phi kiếm tứ phẩm!

Mà nếu không phải là bản mệnh pháp bảo, bình thường đều sử dụng pháp bảo tam phẩm! Có thể sử dụng pháp bảo nhị phẩm pháp bảo nhất phẩm, bình thường đều là có tông phái hoặc là gia tộc sau lưng tích lũy rồi. Giống loại “Cửu tử nhất sinh” tiến vào Động phủ Cảnh Dương liễu mạng này, tông phái gia tộc đều là không cho phép mang pháp bảo nhất phẩm nhị phẩm trấn tộc theo đi vào! Do đó Tần Vân lần này có được sáu món bảo bối, phát hiện lại có một món pháp bảo nhị phẩm, cho nên rất là vui mừng.

Đương nhiên.

Lần này sáu khối phù bài tề tựu, sơn môn khai mở! So với những kẻ dùng sức mạnh tiến vào Động phủ Cảnh Dương an toàn gấp mười gấp trăm lần, do đó bọn Viên Công, Bạch Quân Nguyệt, Cơ Liệt đều cầm pháp bảo lợi hại vào! Nếu như đến để “Chịu chết”, Viên Công e là cũng chỉ mang theo một thanh bản mệnh phi kiếm, công thêm một hai món pháp bảo hộ thân là được rồi.

- Lần này bọn họ kiếm lớn rồi.

- Nhiều bảo bối như vậy.

Hai vị tu hành cảnh giới tiên thiên thực đan của Cảnh Sơn phái kia cũng có chút nóng mắt.

Y Tiêu cũng cười nhìn Tần Vân ngự kiếm bay tới. Chung quanh Tần Vân còn có một thanh phi kiếm bay quanh, dễ dàng đỡ được từng cái đao gió.

- Phù...

Tần Vân đáp xuống trên đường lát đá xanh.

"Lần thu hoạch này thật lớn."

Y Tiêu cười truyền âm: "Ta vừa rồi nhìn thấy rồi, Bạch tiên tử hẳn là được nhiều nhất, lấy tám chỗ. Ngươi và Viên Công đều lấy sáu chỗ giống nhau! Cơ Liệt lấy bốn chỗ, còn Chu Phong và nhị thúc của ta đều lấy được ba chỗ."

Tần Vân cũng nhìn thấy Bạch Quân Nguyệt tiên tử đáp xuống ở một bên, sắc mặt vẫn lạnh lùng.

"Bạch tiên tử này vừa rồi sử dụng dường như là ‘Tiểu chu thiên tinh thần’ của Bạch gia trong truyền thuyết." Tần Vân truyền âm nói.

"Ừ, uy lực cực lớn." Y Tiêu gật đầu.

Bạch gia ở Linh Bảo sơn, có một Linh bảo trấn tộc tên là “Chu Thiên tinh thần”, ở thời thượng cổ, cũng như trong quá trình lịch sử có rất nhiều biến đổi, đều đã từng bùng lên ánh hào quang dữ dội!

Năm tháng kéo dài xuống, Bạch gia cũng luyện chế thành công ra hai bộ “Tiểu chu thiên tinh thần”, đều là pháp bảo nhất phẩm! Một bộ “Tiểu chu thiên tinh thần” là do 36 vì tinh tú hợp thành, đơn độc mỗi vì tinh tú đều là pháp bảo tứ phẩm! Tổ hợp lại không ngờ lại là pháp bảo nhất phẩm. “Tiểu chu thiên tinh thần” có thể nói là pháp bảo tấn công hay phòng thủ gì đều cực hoàn mỹ, lần này cho Bạch Quân Nguyệt mang đến, có thể thấy được dã tâm của họ.

- Tiểu chu thiên tinh thần!

Lão giả đầu trục Cơ Liệt bay trở về, cũng liếc mắt nhìn Bạch Quân Nguyệt, đồng tử hơi hơi co rụt lại.

"Cùng là pháp bảo nhất phẩm, nhưng cái nào cũng có cái hay của cái ấy." Y Tiêu truyền âm: "Tiểu chu thiên tinh thần, là thứ rất là hoàn mỹ."

Y Phong cốc chậm nhất, Chu Phong tử cũng đã trở về đến rồi.

- Bảo vật do người tu hành chết ở dưới “Phong Sa trận” để lại suốt ba ngàn năm, giờ này đều bị sáu vị lấy đi rồi.

Cung chương môn cười nói:

- Đương nhiên những người chết ở dưới Phong Sa trận ở bên phía ngoài nhất này, thực lực cũng không tính là quá mạnh mẽ. Kẻ lợi hại chân chính, cho dù là Phong Sa đại trận hoàn toàn bạo phát, cũng có thể dùng cứng chọi cứng mà đi qua. Bọn họ sẽ tiếp tục xâm nhập, chết tại một chỗ nào đó trong động phủ.

Mọi người ở hiện trường ai cũng mắt sáng rực lên.

Đúng, chết ở phía ngoài cùng này đều là những kẻ thực lực hơi yếu.

- Chúng ta nhanh chóng vào đi thôi.

Cung chưởng môn cười, ông ta rất bình tĩnh thản nhiên, căn bản không để ý qua những bảo vật đó, không nói gì khác, Cảnh Sơn phái tuy rằng thế yếu rồi, nhưng cũng là có một vị Nguyên Thần Tiên nhân trấn giữ! Lúc trước cũng là Đạo gia Thánh Địa, lưu truyền xuống bảo bối có một số đã thất lạc, nhưng có một số vẫn còn ở tại Cảnh Sơn phái. Bàn về nguồn lực cơ sở thì có thể nói là mạnh hơn nhiều so sánh với Việt môn cùng các tông phái đứng đầu rồi.

Mọi người tiếp tục tiến lên.

"Đây là cho người."

Tần Vân truyền âm cho Hồng Cửu ở một bên.

Hồng Cửu nhìn túi càn khôn đưa tới trong tay mình, liền nhận ngay lấy, cảm ứng xong hắn liền giật bắn cả người, vội truyền âm cho Tần Vân:

"Quá nhiều rồi, cái này quá nhiều rồi, ngay pháp bảo tam phẩm đã có hai kiện, pháp bảo tứ phẩm sáu món, đây cũng quá nhiều rồi."

"Ta vừa rồi vừa khéo lấy được một món pháp bảo nhị phẩm, nói ra thì, so ra giá trị tương đương."

Tần Vân truyền âm nói:

"Đã nói rõ rồi, chia 50 - 50. Không có phù bài của người, ta đâu có tiến vào đây được."

"Cái này có được cũng quá nhiều rồi, mới vừa vào sơn môn, còn chưa vào bên trong phủ mà, liền có được nhiều như vậy..."

Hồng Cửu truyền âm:

"Ta mặc dù có chút dã tâm, nhưng có thể có được nhiều như vậy ta đã thỏa mãn rồi. Dù sao thực lực của ta bây giờ yếu, quá nhiều bảo bối ta có

chút sợ rồi. Như vậy đi, bảo bối sau này, ta nhìn trúng thì người lại cho ta chút ít, những cái khác cũng không cần nữa."

"Bàn kỹ rồi là chia 50 - 50, huống chi, nói không chừng là người có được bảo bối lợi hại, đưa cho ta thì sao?"

Tần Vân truyền âm đáp:

"Hơn nữa hiện tại làm trái lời hứa, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của ta."

"Cái này, được thôi."

Hồng Cửu truyền âm tiếp:

"Chẳng qua là chúng ta hay là chờ rời khỏi tiên phủ này xong rồi hãy phân, người đưa cho ta quá nhiều, ta sợ bọn họ để mắt tới ta, ta là thứ cánh tay chân nhỏ, gánh vác không nổi đâu."

Tần Vân cười rồi.

"Được thôi, dù sao chẳng qua là bảo vật ở vòng ngoài, bọn họ cũng không phải quá coi trọng. Hơn nữa ta chỉ là đưa cho người cái túi càn khôn, bọn họ e rằng chỉ nghĩ pháp bảo bên trong cũng không nhiều."

Tần Vân truyền âm trấn an:

"Sau này, chờ ra ngoài rồi hẵng phân."

Hai người tiếp tục truyền âm trò chuyện.

Thật nhanh, cả đám liền đi được hơn một dặm, tới cửa phủ của một tòa phủ có quy mô rất lớn.

- Ấm ầm.

Cung chương môn hơi tra xét xong, liền đẩy cửa bước vào.

Cửa phủ âm âm mở ra.

Mọi người liền thận trọng tiến vào trong cửa phủ, mới vào vào, liền là một nhà vườn rất to lớn, vườn rước rất rộng, e rằng có phạm vi 200 trượng.

Bên trái vườn trước là một ngôi lầu các, trên lầu các có tấm biển “Đạo Tàng”.

- Đạo Tàng các?

Đám ba người của Cung chương môn ánh mắt đều sáng lên.

- Chư vị, đã bàn kỹ rồi, điển tịch thuộc về Cảnh Sơn phái ta, những cái khác do các người đi tranh chấp.

Cung chương môn chỉ về phía đại điện trước mặt:

- Tiến vào đại điện liền có rất nhiều chỗ nguy hiểm, cũng có rất nhiều nơi cất giấu bảo vật ở bên trong. Cảnh Sơn phái ta sẽ không đi cùng chư vị nữa! Chỉ có thể nói cho chư vị biết... Càng là bảo vật lợi hại, trận pháp bày ra càng lợi hại hơn. Bảo bối là tốt, nhưng tánh mạng cũng trọng yếu, chư vị châm chú nhé.

- Chúng ta đi.

Nói xong, đám ba người Cung chương môn liền chạy thẳng tới Đạo Tàng lầu.

Tần Vân cùng với người tu hành của sáu phe nhìn về phía tòa lầu các đó. Lão giả đầu trọc Cơ Liệt ánh mắt có chút tỏa sáng, cười nói:

- Đạo Tàng lầu, chính là nơi đặt điển tịch cốt lõi nhất của Cảnh Sơn phái trong thời kỳ Cảnh Dương chân nhân. Lấy được những thứ đó, Cảnh

Sơn phái ở rất nhiều pháp môn và phương diện e rằng đều bức thẳng tới sát Thần Tiêu môn, Hồn Nguyên tông rồi.

Vừa nói, Cơ Liệt còn liếc về phía hai phe người tu hành của Y thị, Chu thị:

- Dường như Thần Tiêu môn và Hồn Nguyên tông đối với chuyện này đều không có ý nghĩ gì.

Y Phong cốc mỉm cười nói:

- Thiên Hạ đạo môn vốn là một nhà, bọn chúng ta tu hành pháp môn của nhà mình đến mức tận cùng là đã khó khăn vạn phần rồi, không cần tham điển tịch của những tông môn khác chứ?

- Hồn Nguyên tông chúng ta Nhục Thân Thành Thánh, không cần những điển tịch đó.

Thiếu niên đẹp trai Chu Bát bữu môi nói.

- Hai người các người là tán tu, cũng không muốn lấy những điển tịch kia à?

Cơ Liệt liếc mắt nhìn Tần Vân, Hồng Cửu.

- Ta là một kiếm tiên, cũng không có cách nào chuyển tu, cần lấy những điển tịch đó để làm chi?

Tần Vân cười đáp.

Hồng Cửu thì liền đáp:

- Pháp bảo hoặc có thể là chúng ta trải qua gian nguy hiểm mới có thể lấy được đến tay, còn điển tịch này, nếu như đệ tử của Cảnh Sơn phái đi

vào rồi, chúng ta đi vào nữa làm chi? Chỉ sợ bỏ mạng cũng không đặng được điển tịch.

Đối với việc truyền thừa một tông phái, điển tịch là thứ trọng yếu nhất.

- Được, vậy bọn ta liền tiếp tục đi vào đi.

Cơ Liệt mỉm cười, tâm tình của lão rất tốt.

Bởi vì Cung chương môn cùng mọi người đi vào Đạo Tàng các, như vậy chỉ còn lại có sáu phe, mà trong sáu phe này, Cơ Liệt lão là kẻ có thực lực mạnh nhất.

"Giờ này thực lực ta mạnh nhất, Cảnh Dương chân nhân lưu lại những linh bảo bảo vật này tự nhiên là ta ắt phải có được."

Cơ Liệt thầm nói.

Tần Vân và Hồng Cửu khiêm tốn đi theo mọi người, đi hướng vào chính giữa của đại điện.

(*) Pháp Tài Lữ Địa: Bốn thứ quan trọng nhất của người tu hành, gồm Công pháp, Tiền tài, Bạn lữ, và Địa điểm tu hành.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Phi Kiểm Bạch Lộ

Trên hai bên hành lang cửa đại điện đều có cột.

Cây cột bên trái viết: "Được bảo vật của Cảnh Sơn phái ta."

Phía bên phải cây cột viết: "Chịu nhân quả của Cảnh Sơn phái ta."

Tần Vân và mọi người đi qua vườn trước có chu vi to lớn đến 200 trượng này, đi tới chính giữa của đại điện. Văn tự trên cây cột hai bên cửa điện lại cứ như có ma lực kỳ dị, không ngừng ảnh hưởng tới 16 người bọn họ, khiến cho nhóm Tần Vân không tự chủ được quan sát ngắm nhìn, từng chữ từng chữ dường như muốn chui vào trong đầu vậy.

- Chúng Tâm thuật.

Bạch Quân Nguyệt khẽ nhú mày, mở miệng nói:

- Cảnh Dương chân nhân bố trí Chúng Tâm thuật ở cây cột, gieo 16 chữ này vào vào trong lòng chúng ta, muốn quên cũng không thể quên được! Chỉ cần đi vào có được bảo vật Cảnh Sơn phái, có thể tính là được một phần nhân quả.

- Tương lai có cơ hội giúp Cảnh Sơn phái một tay mà thôi.

Lão giả đầu trọc Cơ Liệt cười ha hả, nói:

- Huống chi các Tiên Nhân Thần Ma đều sợ nhân quả, chúng ta chưa từng thành Tiên thành Thần Ma, nhân quả không ảnh hưởng lớn đến chúng ta. À, ta nói sai rồi, ta là tu hành theo mạch Thần Ma, đạo tâm cũng không

trọng yếu như vậy. Người tu hành Đạo gia như các người, là trọng thị đạo tâm nhất phải không?

Ai ai trong Bạch Quân Nguyệt, Viên Công, Tần Vân cũng đều rất mực để ý điều trên.

Tuy nói Tiên Nhân Thần Ma e ngại nhân quả, sợ Tam Tai Cửu Nạn. Hiện tại bọn họ mạnh nhất chỉ là Tiên Thiên Kim Đan, theo lý mà nói thì không cần phải sợ. Nhưng nếu có lợi ích, không hồi báo cho Cảnh Sơn phái, đạo tâm sẽ chịu ảnh hưởng, tốc độ tu luyện sẽ giảm bớt đi rất lớn, thậm chí trì trệ không tiến lên.

- Cảnh Sơn phái vốn giao hảo tốt với ta, cho dù không có chuyện động phủ của tiên nhân, ta có thể giúp thì giúp, tận lực giúp Cảnh Sơn phái thôi.

Tần Vân vẫn thản nhiên.

Hô.

Cơ Liệt vùng tay lên, cánh tay phòng to thò vào trong đại điện.

"Hô hô hô..."

Trong đại điện lập tức trở nên mờ mịt mờ lung, trận pháp vận chuyển, mắt thường không nhìn thấy rõ cảnh tượng trong đại điện.

- Trước đó Cung chương môn đã nói, tiến vào đại điện là những chỗ rất nguy hiểm, tàng bảo cũng ở bên trong, càng là bảo vật lợi hại, nguy hiểm càng tăng, nếu sợ chết, không nguyện nhận nhân quả thì đừng vào.

Bạch Quân Nguyệt lạnh lùng nói, liền cất bước đi vào trước, em gái của nàng ta là Bạch Quân Ngữ cũng đi theo, đồng thời chung quanh hai người họ có từng ngôi sao lớn chừng nắm tay bay vây quanh.

- Chúng ta đi.

Cơ Liệt cười, dẫn theo Thập Lục Hoàng tử đi vào.

- Đi.

Nhất thời ai ai cũng đều đi vào, không một ai chần chờ.

Tần Vân và Y Tiêu, Hồng Cửu, Y Phong cốc cùng tiến vào. Lĩnh vực kiểm ý của hắn cũng bao phủ chung quanh, hiện giờ lĩnh vực kiểm ý đã có được phạm vi tám trượng!

Khi bước vào đại điện, tiến vào trong trận pháp, chỉ cảm giác chịu ảnh hưởng, cảnh tượng trước mắt biến ảo liên hồi.

"Hoa hoa hoa..."

Một mảnh không gian u ám.

Phía dưới đều là hồ nước nhộn nhạo, Bạch Quân Nguyệt, Cơ Liệt, Viên Công cùng mọi người ai ai cũng cỡi mây mù, bay trên hồ nước, phi hành một cách rất thận trọng.

Hồng Cửu cúi đầu nhìn hồ nước u ám ở bên dưới:

- Hồ nước này thật kinh khủng, ta cảm giác chỉ cần tiến vào, là có thể không còn tánh mạng.

- Đừng đụng vào hồ nước này.

Tần Vân nói.

- Không phải nói, rất nhiều trận pháp trong tiên phủ đều giảm uy lực đó sao, chỉ là khảo nghiệm sao?

Chu Phong Tử ở phía trước không nhịn được nói. Thiếu niên tuần tú “Chu Bát” bên cạnh hắn cũng lên tiếng:

- Đại ca, nếu uy lực không giảm nhiều, chúng ta tiến vào nơi này rõ ràng hẳn phải chết. Trong lịch sử, vị “Kiếm lão nhân” nắm giữ kiếm đạo kia đã tiến vào, đều không thể ra ngoài. Đội ngũ sáu bên của chúng ta cộng hết lại, trước mặt Kiếm lão nhân tiền bối mà nói, Kiếm lão nhân chỉ dùng một kiếm là liền giết chết hết toàn bộ chúng ta rồi.

Tần Vân cũng gật đầu.

Nắm giữ kiếm đạo, trong lịch sử đều là nhân vật thật chói mắt đấy.

Ví dụ như thời đại hiện nay... Linh Bảo sơn, Kiếm Các, Việt môn đều có kiếm tiên xuất hiện! Tần Vân cũng coi như một tán tu kiếm tiên. Thời đại hiện này, không có kiếm tiên có thể nắm giữ “Kiếm đạo”!

- Kiếm lão nhân xông vào được, cũng không thể sống sót đi ra! Có thể thấy tiên nhân trận pháp đáng sợ đến bậc nào.

Chu Bát nói:

- Hiện tại uy lực đã giảm nhiều, chẳng qua muốn có được bảo vật, vẫn phải gặp nguy hiểm. Nào có chuyện tốt dễ dàng cầm bảo vật như vậy. Chúng ta không phải là đệ tử của Cảnh Sơn phái. Chúng ta lấy bảo vật, sợ rằng Cảnh Dương tiên nhân cũng không cao hứng.

- Không cao hứng, có thể giết chết chúng ta hay không?

Chu Phong Tử lo lắng.

- Chúng ta dù gì cũng là Nhân tộc. Cảnh Dương tiên nhân không dám làm quá, kết thù chuốc oán cho con cháu đệ tử của ông ta.

Chu Bát tự tin nói.

- Cung chương môn để cho chúng ta tiến vào, cũng nói trận pháp giảm đi uy thế rất nhiều.

Vừa nói, vừa phi hành.

Cơ Liệt bỗng nhiên có cảm ứng.

Hô! Hô!

Đôi cánh tay lão chợt phình to mấy trượng, bàn tay giống như một ngọn núi nhỏ, trực tiếp đánh ra hai nơi. Xoạt... có những giọt nước mưa bay lả tả.

- Hãy cẩn thận!

Tinh thần của Tần Vân cảm ứng được ảnh hưởng, nhưng “Lĩnh vực kiểm ý” có thể bao trùm chung quanh tám trượng, cũng cảm ứng được một giọt nước bay tới nhanh như ánh chớp. Hắn vung tay lên, một đạo ánh sáng màu tím bay qua, chém vào giọt nước đó.

- Y Tiêu cô nương cẩn thận.

Thập lục hoàng tử cố ý đến gần Y Tiêu, đồng thời huy động roi trong tay, cây roi phình to, quất vào một chỗ, quất bay giọt nước mưa.

Thập lục hoàng tử cười nói:

- Y Tiêu cô nương, trận pháp này rất nguy hiểm, ta có bảo vật hộ thân do phụ hoàng ban cho, nàng đi theo ta sẽ an toàn hơn.

- Không cần đâu.

Y Tiêu lại nhích đến gần bên Tần Vân.

- Không sao, hỗ trợ lẫn nhau mà.

Thập lục hoàng tử nheo mắt, vẫn rất nhiệt tâm.

Tần Vân khẽ nhú mày.

Thập lục hoàng tử này thật là da mặt dày. Chẳng qua bản thân mình mượn nhờ lĩnh vực kiếm ý, mới phát hiện giọt nước mưa ẩn tàng trong u ám. Thế nhưng Thập lục hoàng tử cũng có thể phát hiện ra, bảo vật do nhân hoàng ban cho xem ra không bình thường. Thực lực không đủ, dùng bảo vật bù đắp vào! Văn bối thực lực yếu, ý vào pháp bảo cường đại, tiêu diệt tiền bối thực lực mạnh cũng là chuyện thường xảy ra.

Tựa như pháp bảo, bắt đầu từ pháp bảo tứ phẩm, càng lên cao, thực lực của pháp bảo càng đề thăng rõ ràng.

Sáu phe cùng hành động, đã chặn được từng giọt nước ngầm đánh tới.

Uy thế giọt nước cũng chỉ là uy lực Tiên thiên thực đan cảnh đỉnh phong, nhưng lại rất quý báu, nhìn bằng mắt thường không thấy được, phương pháp tầm thường cũng khó dò xét được.

"Lúc này mới vừa bắt đầu, trận pháp thứ nhất sau khi vào được đại điện mà thôi." Tần Vân nói thầm. "Ngay cả một món pháp bảo cũng chưa nhìn thấy."

Vèo.

Viên Công ở phía trước bỗng nhiên nhoáng lên, hóa thành một luồng sáng, trực tiếp vọt về phía trước.

Sau khi hấn vọt về phía trước, những người khác mới phát hiện, tận cùng nơi u ám nhất ở phía trước, có một thanh pháp bảo bị "Bọt khí" bao phủ đang chậm rãi bay tới, chính là một thanh phi kiếm có bọt khí bao quanh.

- Phi Kiếm Bạch Lộ! Pháp bảo nhất phẩm!

Mắt của Cơ Liệt, Bạch Quân Nguyệt lập tức sáng lên.

Trước đó, trong Phong Sa trận ở phía vòng ngoài của tiên phủ, đừng thấy có nhiều bảo vật như vậy, nhưng bên trong đó tổng cộng cũng chỉ có hai món pháp bảo nhị phẩm, toàn bộ những bảo vật này cộng lại... còn xa mới bì kịp pháp bảo nhất phẩm này!

Pháp bảo càng lên cao, tăng một phẩm thật quá khó khăn, uy lực cũng cường đại hơn nhiều.

Tần Vân có phương pháp tu luyện bản mệnh phi kiếm, do đó biết rất rõ, tài liệu cần thiết cho phi kiếm nhất phẩm là gấp năm lần tài liệu cần thiết cho phi kiếm nhị phẩm! Đồng thời phải là một vị tiên bối đã nắm giữ “Kiếm đạo” tu luyện. Là kẻ nắm giữ “Kiếm đạo”, cả đời chỉ có một thanh bản mệnh phi kiếm như vậy! Phi kiếm nhất phẩm, sinh ra khó khăn như thế nào?

Pháp bảo nhất phẩm, giá trị không những chỉ gấp bảy, tám đến mười lần pháp bảo nhị phẩm mà thôi.

Pháp bảo nhất phẩm trong thiên hạ có được bao nhiêu chứ?

Huống chi, Phi kiếm Thanh Thủy, Phi Kiếm Bạch Lộ của Việt môn chính là hai vị nữ kiếm tiên tu luyện nắm giữ kiếm đạo nổi bật nhất trong lịch sử. Hai người tình cảm sâu đậm, am hiểu nhất về việc liên thủ, ngay cả bản mệnh phi kiếm nhất phẩm mà hai người tu luyện ra đều có thể kết hợp lẫn nhau.

Việt môn hiện nay vẫn tồn tại pháp bảo nhất phẩm, tổng cộng có ba món! Cộng hết lại còn kém xa “Bạch Thanh nhị kiếm” liên hợp lại.

“Bạch Thanh nhị kiếm”, cũng là trấn môn chi bảo trọng yếu nhất của Việt môn.

Các đời kiếm tiên của Việt môn đều muốn cho hai thanh kiếm Bạch Thanh này có thể lần nữa gặp nhau.

"Hô."

Khi Viên Công bay đến gần, bọt khí nổ vỡ, vô số giọt nước đánh tới. Mỗi một giọt đều mang uy lực Tiên thiên thực đan đỉnh phong, nhiều như vậy mà cùng tiến lên thì đáng sợ như thế nào.

- Phi Kiếm Bạch Lộ thuộc về Cơ thị ta vậy.

Lão giả đầu trục Cơ Liệt cũng bay tới, đồng thời đưa tay ra, bàn tay phình to mười mấy trượng, trực tiếp đánh tới.

- Phá!!!

Viên Công sắc mặt đỏ lên, chung quanh đồng thời có ba thanh phi kiếm bay ra, xoay tròn phá vỡ hết thủy giọt nước ở phía trước. Hắn đưa tay đã bắt được Phi Kiếm Bạch Lộ, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Bàn tay khổng lồ ở phía sau cũng đánh tới.

- Xuất!

Viên Công vùng tay lên.

Một đạo bạch quang chói mắt xẹt qua trời cao, nghênh đón bàn tay khổng lồ.

Pháp bảo nhất phẩm, phi kiếm “Bạch viên” xuất hiện!

Không tính phi kiếm “Bạch Lộ”, giờ này Việt môn tổng cộng có ba món pháp bảo nhất phẩm, trong đó có một món không phải phi kiếm! Lần này không ngờ đã mang phi kiếm “Bạch viên” trọng yếu theo đến!

Gương mặt lão giả đầu trục xuất hiện nét cười gằn, trên bàn tay của lão hiện lên một tầng kim loại màu đen. Nguồn lực cơ sở của Hoàng tộc Cơ

thị phong phúc đến bậc nào, lần này lão tới dĩ nhiên cũng mang theo pháp bảo nhất phẩm “Diệt Ma thủ”.

Thần thông “Thông tí”! Pháp bảo “Diệt ma thủ”!

- Trấn!

Lão giả đầu trục Cơ Liệt cười gằn, nhìn tất cả mọi người.

Ầm ầm... Phi kiếm Bạch viên tuy linh động nhanh mạnh, như sau tiếng nổ vang, vẫn bị ép buộc bay ngược ra sau, bay đến bên cạnh Viên Công.

Vèo vèo vèo!

Lại có từng viên tinh thần bay ra, Bạch Quân Nguyệt lạnh lùng nhìn nơi này, lạnh lùng nói:

- Phi Kiếm Bạch Lộ, lưu lại.

Chỉ cần có được Phi Kiếm Bạch Lộ! Là có thể nghĩ biện pháp bức bách Việt môn giao ra “Phi kiếm Thanh Thủy”. Đến lúc đó cầm bảo vật dụ hoặc Việt môn, một tay giơ gậy, một tay giơ bánh, cộng thêm không còn hy vọng có được Phi Kiếm Bạch Lộ, Việt môn có thể là sẽ khuất phục! “Phi Kiếm Bạch Lộ, Phi Kiếm Thanh Thủy” một khi kết hợp, thì đây chính là pháp bảo tương đương với siêu phẩm.

"Ầm, ầm..."

Hai bàn tay to lớn của lão giả đầu trục bao phủ tới.

Từng viên tinh thần đập tới.

Tuy Viên Công điều khiển phi kiếm ngăn cản, nhưng sắc mặt càng lúc càng đỏ.

"Phốc!"

Một ngụm máu tươi phun ra.

Một mình Cơ Liệt, hăn một chọi một đều đánh không lại, chớ nói chi là Bạch Quân Nguyệt còn ra tay.

- Cho dù ta chết, cũng phải đưa Phi Kiếm Bạch Lộ về Việt môn ta.

Viên Công đột nhiên ngự kiếm chui xuống dưới hồ nước. Hăn không có nơi để trốn, đành cầu sống trong cửa chết.

"Trong hồ nước này mặc dù có nguy cơ lớn, nhưng Cảnh Dương tiên nhân ắt còn lưu giữ một tuyến sinh cơ chứ."

"Ầm ầm..."

Hồ nước chấn động mãnh liệt.

Viên Công đã khống chế phi kiếm lao sâu vào trong hồ nước rồi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Ai Cũng Đừng Hòng Giành Với Ta

Bọn người Tần Vân nhìn về phía hồ nước, nơi đó hai bên đang giao chiến quá nhanh.

Viên Công vừa mới cướp được Bạch Lộ Phi Kiếm, Cơ Liệt đã nhảy vọt vào liên thủ với Bạch Quân Nguyệt vây công hấn ta. Cái uy thế kia thật sự làm cho dù là Tần Vân cũng không dám nhúng tay vào. Cơ Liệt lợi hại bởi sự mạnh mẽ bá đạo, Thần Ma nhất mạch thân thể phối hợp với thần thông, uy lực của song chương lão tung ra quả thật là khủng bố dọa người. Ngay cả một kích Phi Kiếm nhất phẩm mà Viên Công đã dốc hết toàn lực cũng trực tiếp bị đánh bay. Tần Vân thầm nghĩ, có lẽ uy lực của một kiếm toàn lực kia cũng chẳng thua kém Viên Công bao nhiêu.

Nếu như Cơ Liệt thắng vì sự mạnh mẽ bá đạo thì Bạch Quân Nguyệt lại chiếm ưu thế vì sự quý dị tàn nhẫn của mười sáu viên tinh thần mà nàng dùng để vây công. Mỗi một viên tinh thần đều được dụng tâm ngăn cản.

Hai người bọn họ liên thủ, trong nháy mắt, Viên Công liên ý thức được hẳn sẽ thế không ngăn cản được, sợ rằng không chống đỡ được mấy chiêu đã phải bỏ mạng rồi, vậy nên hấn dứt khoát nhảy vào hồ nước.

"Ầm ầm..." Bất chợt một tiếng nổ ầm vang từ hồ nước truyền đến, hồ nước nổi lên sóng lớn, vệt máu lan tràn khắp mặt hồ.

- Tỷ tỷ, hấn chết rồi?

Bạch Quân Ngữ hỏi.

Bạch Quân Nguyệt vẫn lạnh lùng như trước, nhìn xuống bên dưới, nói:

- Thật ra nếu như hấn chạy nhanh thì chỉ bị thương mà thôi. Vết máu kia e là do hấn cố ý phun ra lừa gạt chúng ta đấy. Dựa vào cảm ứng của chu thiên, ta có thể cảm nhận được hấn ta còn sống, hơn nữa còn đang gấp rút chạy trốn.

- Thật sự có chút can đảm.

Cơ Liệt cũng lên tiếng cười nhạo. Nhưng bọn hấn cũng không hề đuổi theo. Bởi vì bên trong tòa Tiên Phủ này, còn có bảo bối quan trọng hơn Bạch Lộ Phi Kiếm nữa.

Vù vù vù!!!

Mọi người lại tiếp tục phi hành. Chỉ là bọn người Tần Vân cảm thấy áp lực vô cùng.

- Phiền phức, chuyện này phiền phức rồi.

Chu Bát dùng truyền âm nói với đại ca Chu Phong đang đứng bên cạnh.

- Đại ca, Cơ Thị và Bạch gia này cũng quá tàn nhẫn rồi. Ngay cả Viên Công cũng không thể chống đỡ được. Coi như chúng ta có thêm Y thị, còn có thêm Tần Vân nhưng sợ rằng cũng không đánh lại một Cơ Liệt đâu. Thần thông của Cơ Liệt quá mạnh mẽ, cảnh giới tu vi cũng rất cao. Đấu thế nào đây chứ. Bảo bối đoạt được rồi cũng bị cướp đi, thật khiến cho người ta khó chịu.

- Cơ Liệt không đánh chết được ta.

Chu Phong cũng dùng truyền âm trả lời.

- Bát đệ ta gánh vác được.

- Huynh cũng chỉ có thể chống đỡ mà thôi. Huynh có thể đánh trả sao? Còn có thể uy hiếp hãn sao?

Chu Bát lại truyền âm, nhưng lần này Chu Phong lại không hề đáp trả.

- Đại ca, đến lúc chúng ta đoạt được bảo bối rồi, thì huynh hãy ôm lấy trong tay mà chạy trốn. Dù sao thì Cơ Liệt cũng không giết được huynh.

Chu Bát vẫn tiếp tục dùng truyền âm nói chuyện.

- Đương nhiên theo phỏng đoán của đệ, nếu như đó chỉ là Pháp bảo nhất phẩm thì dù Cơ Liệt có ra tay cũng không giết chúng ta đâu.

- Ủ.

Chu Phong cũng tặc đầu.

- Lão Chu nhà ta cũng không phải dễ trêu.

Tuy rằng Chu Bát, Chu Phong còn cả Y Phong Cốc đều có chút áp lực, nhưng dù gì lai lịch của bọn họ cũng rất lớn.

Nếu như chỉ là Pháp bảo nhất phẩm thì có lẽ Cơ thị cũng không dám trực tiếp giết bọn hãn đâu. Thế nhưng nếu là siêu phẩm Pháp bảo, và Linh bảo thì Cơ Thị hoàn toàn có khả năng trở mặt, dù sao cũng chỉ là giết hai tên tiểu bối mà thôi.

Còn như Tần Vân và Viên Công thì đều thuộc về bối cảnh chưa đủ mạnh.

Mà nói đúng ra thì bối cảnh của Tần Vân là tệ nhất.

Lại nói tiếp, còn có một người nữa, chính là trận pháp cao thủ Phương Ngu theo Viên Công đến nơi này. Viên Công chạy thoát, Phương Ngu cũng không dám nhảy xuống hồ nước, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau mọi người, hăn ít khi xuất hiện cũng không dám lên tiếng.

- Bảo vật lợi hại ta không dám đoạt, nhưng nếu như có một vài Pháp bảo kém một chút, như Pháp bảo tam phẩm hay tứ phẩm đấy, ta thu vào một hai thứ có lẽ không sao chứ, cũng không giết ta để cướp bảo đâu nhỉ?

Phương Ngu tự lẩm bà lẩm bẩm.

Mọi người điều khiển mây vũ rất nhanh đã bay ra khỏi hồ nước u ám. Nhiệt độ chung quanh cũng dần dần hạ thấp.

Phía dưới là một tầng tuyết đọng rộng lớn, trên bầu trời còn có từng bông tuyết phiêu đảng. Mà nhiệt độ lạnh này cũng làm cho đám người tu hành như Tần Vân có chút không chịu được, phải vận chuyển chân nguyên pháp lực, ngăn cản rét lạnh xâm nhập vào cơ thể.

Hiển nhiên lại là một vùng trận pháp nữa.

- Lúc này vừa đi qua một vùng trận pháp sao?

Chu Phong nói.

- Cảm giác như cũng không nguy hiểm lắm.

- Không cướp bảo vật thì tốt rồi, cướp bảo vật liền gặp nguy hiểm.

Chu Bát cũng lên tiếng.

- Ngay cả Viên Công cũng bị bức bách nhảy xuống hồ nước rồi, bây giờ còn không biết sống chết ra sao.

- Trước tiên cứ chăm sóc tốt cho bản thân đi.

Thập Lục Hoàng Tử cười nhạt, sau đó quay sang cười nói với Y Tiêu:

- Y Tiêu cô nương, có ta ở đây, có Liệt lão ở nơi này, người cứ yên tâm đi.

Y Tiêu không nói gì. Tần Vân thì liếc mắt nhìn Thập Lục Hoàng tử, hẳn ta cũng nhìn nhìn Tần Vân, cười mà như không cười nói:

- Tần Vân, hiện tại người cũng vừa mới vào, siêu phẩm pháp bảo và linh bảo vẫn chưa xuất hiện, nhưng có phải là đã sợ rồi hay không? Nếu sợ thì lúc này liền quay về đi.

- Không thể quay về được.

Chu Bát lập tức mở miệng nói.

- Chúng ta tiến vào là men theo trận pháp. Đi vào thì dễ nhưng ra thì khó đấy. Phương pháp an toàn nhất vẫn là thuận theo sự ban bài của Cảnh Dương Tiên Nhân. Đi thẳng một đường, đừng đi loạn ngược chiều trận pháp.

- Hử?

Thập Lục Hoàng Tử cười nói.

- Hóa ra bây giờ có muốn rời đi cũng không thể đi được rồi.

- Không nhọc Điện hạ phí tâm!

Tần Vân đáp trả một câu.

- Về phần Y Tiêu cô nương, ta khẳng định sẽ bảo vệ nàng. Còn người, ta cũng sẽ không quan tâm.

Thập Lục Hoàng Tử tiếp tục chế giễu.

- Ta cũng không phiền Điện hạ giúp đỡ. Lão tổ nhà ta đã sớm ban thưởng bảo vật rồi.

Y Tiêu lên tiếng, làm Lục Thập Hoàng Tử có chút ngẩn người, chỉ biết mặt dày mày dạn mà cười cười.

Đột nhiên, mười sáu viên tinh thần đang bao quanh Bạch Quân Nguyệt bay ra, trực tiếp đánh vào một tầng tuyết động ở phía xa xa. Theo đó, một gã người tuyết khổng lồ cũng từ trong tầng tuyết động đứng bật dậy, lao nhanh về phía này.

Người tuyết kia giống như một ngọn núi, cường thế vô cùng.

- Hừ.

Bạch Quân Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

"Phanh, phanh phanh." Người tuyết kia bị mười sáu viên tinh thần lượn lờ, điên cuồng vây công, rốt cuộc cũng ầm ầm tiêu tán, chỉ để lại một khối băng lớn chừng một bàn tay, bên trong khối băng óng ánh kia là vô số phù văn.

- Huyền Băng phù lục nhất phẩm?

Cơ Liệt thấy thế thì nhìn hai mươi khối tinh thần giống như trước bao quanh thân thể Bạch Quân Nguyệt một chút, lại nhíu mày nói:

- Bộ pháp bảo Tiểu Chu Thiên tinh thần này quả thật lợi hại. Cảm ứng Chu Thiên này còn rộng lớn hơn cả ý cảnh lĩnh vực của ta. Ta cũng không thể phát hiện được nguy hiểm ẩn giấu trong tầng tuyết động kia, vậy mà nàng lại phát hiện được. Hơn nữa Tiểu Chu Thiên tinh thần còn nổi danh về lực phòng thủ, Chu Thiên Phòng thủ thành, hưởng hồ trên thân nàng còn có những bảo vật bảo hộ tính mạng khác đấy.

Ở đây, cũng chỉ có Bạch Quân Nguyệt này là có thể làm cho Cơ Liệt cảm thấy đau đầu.

Nếu như không tính bảo vật thì có lẽ Bạch Quân Nguyệt và Viên Công xấp xỉ nhau đấy.

Nhưng bộ Pháp bảo Tiểu Chu Thiên nằm trong tay Bạch Quân Nguyệt quá hoàn mỹ, tuy nói đều là nhất phẩm nhưng Tiểu Chu Thiên tinh thần thật sự đắt giá hơn Bạch Lộ phi kiếm, Huyền Băng phù lục kia nhiều.

"Hô". Bạch Quân Nguyệt đưa tay ra đón lấy miếng Huyền băng phù lục kia, rốt cuộc gương mặt lạnh như băng cũng lộ ra nét tươi cười.

Bỗng nhiên, ở trên trời cao xuất hiện một luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Từng đạo, từng đạo ánh sáng, xuyên thấu qua từng bông tuyết phiêu đảng đầy trời, mang theo hàn khí nhanh chóng tập kích đám người Tần Vân.

"Keng keng keng." Tần Vân phóng phi kiếm ra lượn quanh trái phải, vừa bảo vệ bản thân đồng thời bảo vệ đám người Hồng Cửu, Y Tiêu, Y Phong Cốc bên cạnh.

- Thuật phi kiếm của Tần công tử thật lợi hại.

Y Phong Cốc dùng truyền âm cười nói.

- Đi mau, trận pháp này bạo phát rồi.

Chu Bát vội vàng nói.

- Chúng ta đi mau.

Sắc mặt Hồng Cửu vội biến, dùng truyền âm báo cho Tần Vân.

- Uy thế của Trận pháp này không chặn được, càng lúc càng cường đại đấy.

Vù vù vù!!!

Cả đám người nhanh chóng bay tán loạn.

Mà luồng ánh sáng trên cao càng lúc càng phát tán ra nhiều đạo ánh sáng, vô đạo ánh sáng sắc lạnh như băng không ngừng tập kích xuống.

Đám người Tần Vân cũng phải cẩn thận ứng phó.

"Vèo" một cái, rốt cuộc mọi người cũng chạy ra khỏi băng tuyết lĩnh vực kia, tiến đến một dải đất lớn bao la mù mịt, thỉnh thoảng còn có vài tia sấm chớp đánh xuống.

Đùng đoàng, đùng đoàng...

Trong trời đất ngẫu nhiên lại xuất hiện sấm sét, giống như lôi điện tích tụ vậy.

- Thần Tiêu lôi pháp, bây giờ được xưng là thiên hạ đệ nhất Lôi pháp đấy.

Lão giả đầu trọc Cơ Liệt thấy thế thì lập tức cười toe toét, nói:

- Nhưng rất lâu trước đây, khi Cảnh Sơn Phái còn là thánh địa của Đạo gia. Khi ấy Đô Thiên thần lôi mới là lôi pháp đệ nhất thiên hạ. Mà khi đó, Thần Tiêu môn vẫn còn là tông phái tu hành đứng đầu đấy. Nếu như ta đoán không sai, trong trận pháp này cất giấu một bảo vật chính là Đô thiên phù lục nhất phẩm.

- Đô thiên phù lục? Người tu hành am hiểu Tiên Thiên Kim Đan Lôi Pháp có thể mượn nhờ nó để thi triển Đô Thiên Thần Lôi.

Bạch Quân Nguyệt cũng gật đầu nói:

- Chỉ tiếc, Cảnh Sơn Phái tu hành pháp môn không trọn vẹn, về sau trong thiên hạ này hầu như không còn được thấy Đô Thiên thần lôi chính thức nữa. Cũng không biết Chương môn của bọn hãn có lấy được pháp môn tu hành Đô thiên thần lôi từ Đạo Tàng các ở Đạo Cung không.

Bọn người Tần Vân, Y Tiêu nghe xong thì đều âm thầm giật mình.

Đô Thiên thần lôi? Diệt thần, diệt tiên, diệt ma, mạnh mẽ vô cùng đấy.

Chỉ tiếng Đô Thiên thần lôi và Thần Tiêu Lôi pháp không xuất hiện cùng một thời đại, ai mạnh ai yếu vẫn chưa có đáp án đấy.

- Theo ta được biết, Cảnh Dương Tiên Nhân cũng chỉ để lại ba bảo vật mà thôi. Bạch Lộ phi kiếm đã bị Viên Công cướp đi. Huyền Băng phù lục nhất phẩm thì bị Bạch tiên tử người thu về rồi. Bây giờ Đô Thiên phù lục này sẽ thuộc về ta.

Lão giả đầu trọc Cơ Liệt kia đảo ánh mắt nhìn chung quanh một lượt:

- Ai cũng đừng hòng giành với ta. Bằng không, đừng trách ta vô tình.

Với tư cách là kẻ có thực lực mạnh nhất, cho đến bây giờ, ngay cả một Pháp bảo lợi hại cũng chưa nhặt được, lửa giận của Cơ Liệt đã sớm nghẹn đầy ngực rồi đấy.

- Đoạt Pháp bảo cũng cần phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Bạch Quân Nguyệt khẽ nói. Lão giả đầu trọc Cơ Liệt kia quay đầu nhìn Bạch Quân Nguyệt, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bạch Quân Nguyệt vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng, đến liếc mắt nhìn Cơ Liệt một cái cũng lười.

Mọi người điều khiển mây mù, cẩn thận phi hành trong lôi đình lĩnh vực.

"Oanh, oanh, oanh."

Bỗng nhiên từng đạo lôi đình từ trên trời cao bất ngờ tập kích đám người Tần Vân. Hơn mười đạo lôi đình hội tụ một chỗ, oanh kích về phía bọn hắn.

- Không xong rồi.

- Cẩn thận.

- Ngăn cản!

Lôi đình đến quá nhanh, mỗi người đều phải dốc hết toàn lực ngăn cản.

Tần Vân cũng thi triển phi kiếm ngăn cản ở chung quanh, bảo vệ mình và Y Tiêu, Hồng Cửu, Y Phong Cốc.

- Tránh ra.

Trong tay Y Tiêu nắm Thần Tiêu phù lục tứ phẩm, vừa dẫn động lôi đình ở chung quanh, vừa trực tiếp dịch chuyển vị trí của một đám lôi đình, mở ra một lối đi. Ở đây nàng là người duy nhất am hiểu về Lôi pháp, thậm chí cũng đã nhập môn Thần Tiêu lôi pháp rồi.

Vù vù vù!!!

Theo từng đạo lôi đình mãnh liệt cuồng bạo, từng đạo lưu quang lóe lên trực tiếp chui vào trong ngực Y Tiêu.

Y Tiêu đưa tay ra chụp một cái, lòng bàn tay hiển hiện một tấm Ngọc Phù màu xanh đậm, bên trên có vô số phù văn huyền diệu, còn có từng

dòng lôi điện không ngừng chạy ngang chạy dọc.

- Đô Thiên phù lục? Đô Thiên phù lục nhất phẩm?

Y Tiêu cũng khó thể tin mà thốt lên.

- Nó... Vậy mà nó trực tiếp bay vào tay ta?

Giờ khắc này.

Đám người Tần Vân, Thập Lục Hoàng Tử, Hồng Cửu, Chu Bát đều quay đầu nhìn về phía Y Tiêu, tất cả đều cảm thấy mờ mịt, tại sao Đô Thiên phù lục nhất phẩm này lại chủ động chạy đến trong tay Y Tiêu?

Bạch Quân Nguyệt và Cơ Liệt cũng nhìn chăm chăm vào tấm phù lục màu xanh đậm với vô số lôi điện trên tay Y Tiêu.

- Đưa cho ta.

Cơ Liệt nhìn chăm chăm Y Tiêu, ánh mắt mang theo sát khí, lạnh giọng quát

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Thể Diện Của Thập Lục Hoàng Tử

Chung quanh, sấm sét vẫn bạo phát tán loạn, Thần Ma nhất mạch Cơ Liệt căn bản cũng không quan tâm đến những lôi điện này, từng dòng lôi điện đánh lên thân lão chẳng khác gì gãi ngứa. Giờ này phút này, hai mắt Cơ Liệt đang trừng trừng sát khí nhìn chăm chăm vào Y Tiêu:

- Tiểu cô nương, ta nói rồi, Đô Thiên phù lục là của ta. Bây giờ người ngoan ngoãn đưa cho ta, có nghe hay không?

Một hậu bối yếu ớt như vậy, Cơ Liệt cảm thấy căn bản đối phương sẽ không dám phản kháng mình.

- Cơ Liệt tiền bối.

Y Tiêu ngẩng cao đầu đối diện với ánh mắt của Cơ Liệt, nội tâm thắt chặt, thấp giọng nói:

- Đây là Đô Thiên phù lục chủ động bay về phía ta, nó...

- Đúng thế, Liệt lão.

Thập lục hoàng tử đứng bên cạnh cũng trầm giọng nói:

- Đô Thiên phù lục kia quả thật chủ động bay về phía Y Tiêu cô nương. Thật sự là kỳ quái, có lẽ nó thật sự có duyên với Y Tiêu cô nương đấy.

Nói xong, Thập lục hoàng tử còn quay sang nhìn Y Tiêu cười cười.

Y Tiêu cũng phần nào cảm thấy giảm bớt được áp lực.

Hơn nữa, ngay lập tức Thập lục hoàng tử còn dùng truyền âm:

- Liệt lão, chúng ta lần này đến đây chủ yếu là vì siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô và linh bảo Đâu suất thần hỏa phù lục. So sánh với Pháp bảo và Linh bảo mà nói thì Đô Thiên phù lục này cũng không có gì quan trọng. Huống hồ Y tiêu dù gì cũng là Y thị, chúng ta không nên chỉ vì một món Pháp bảo nhất phẩm mà trở mặt với Y thị đâu.

Cơ Liệt nhướn mày, quay đầu nhìn sang Lục Thập Hoàng Tử, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Câ m miệng.

Sắc mặt của Thập lục hoàng tử lập tức cứng đờ. Câ m miệng? Bảo hãn câ m miệng? Hơn nữa còn là công khai răn dạy? Chung quanh vẫn còn có Y Tiêu ngoài ra còn có các cao thủ khắp nơi khác, việc này thật sự đã khiến cho lửa giận trong lồng ngực Thập lục hoàng tử bùng cháy.

- Liệt lão.

Thập lục hoàng tử nghiêng răng truyền âm nói:

- Ta cũng không nói sai, chỉ là pháp bảo nhất phẩm mà thôi, cũng không phải siêu phẩm pháp bảo hay linh bảo gì. Hà tất người phải nổi giận như thế, không thể chữa cho ta một chút mặt mũi hay sao?

Cơ Liệt nghe thấy Thập lục hoàng tử truyền âm nói những lời kia, càng thêm tức giận.

Ngu xuân!

Tổng cộng có ba món Pháp bảo nhất phẩm, Viên Công và Bạch Quân Nguyệt mỗi người đã lần lượt đoạt về một món rồi. Món cuối cùng này

đương nhiên phải thuộc về lão, thậm chí cũng đã nói trước rồi. Vật này thuộc về lão đấy, lão trực tiếp yêu cầu Y Tiêu... Nếu như người khác dám ngăn cản, Cơ Liệt đã sẵn sàng để trực tiếp đập nát tên kia rồi. Không ngờ, kẻ đến ngăn cản lại chính là Thập lục hoàng tử - đồng bọn của lão, đánh không thể đánh, điều này làm Cơ Liệt cảm thấy ảm ức vô cùng.

Người khác ra mặt ngăn cản xem như xong, chính người lại đứng trước mặt mọi người tát vào mặt ta?

Cơ Liệt nhìn Thập lục hoàng tử, ánh mắt đã trở nên lạnh lùng, nghiêm nghị hơn rất nhiều:

- Cơ Hoảng Nghĩa, người không quan tâm đến một món Pháp bảo nhất phẩm sao?

Thập lục hoàng tử khẽ giật mình.

Giọng nói lạnh lùng của Cơ Liệt tiếp tục vang lên:

- Ta đã đạt đến cảnh giới Ý cảnh lĩnh vực. Lại có công lao giúp Bệ hạ chinh chiến bốn phương, nhưng cũng chỉ sử dụng Pháp bảo nhị phẩm mà thôi. Nếu như không phải lần này tiến vào động phủ của Tiên Nhân để tranh đoạt linh bảo, sợ rằng ngay cả cơ hội sử dụng pháp bảo nhất phẩm Diệt Ma Thủ này cũng không có. Đừng nói là ta, ngay cả những người tu hành Tiên Thiên Kim Đan ở trong thiên hạ này phần lớn cũng chỉ được sử dụng Pháp bảo tam phẩm mà thôi. Có thể dùng pháp bảo nhị phẩm đã là rất hiếm rồi. Bạch tiên tử... Tiểu Chu Thiên tinh thần kia của nàng cũng là nhờ lần đến động phủ của Tiên Nhân lần này mới được ban cho đấy.

Bạch Quân Nguyệt khẽ nhíu mày, hừ một tiếng, cũng không thềm lên tiếng.

Bất quá, đó là sự thật.

Nếu là bình thường thì Bạch Quân Nguyệt cũng không có tư cách dùng pháp bảo nhất phẩm Tiểu Chu Thiên tinh thần này.

Bởi vì thực lực chưa đủ, mang theo quá nhiều pháp bảo lợi hại hành tẩu bên ngoài, rất có khả năng sẽ bị những đại yêu ma lợi hại chém giết, cướp đoạt Pháp bảo đi. Bạch Quân Nguyệt mượn nhờ Pháp bảo có thể đấu một trận với Cơ Liệt, nhưng trong thiên hạ này, vẫn có những vị cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan mạnh hơn Cơ Liệt nhiều.

- Ta còn không có tư cách dùng, người thì sợ rằng cả đời này cũng không được chạm đến Pháp bảo nhất phẩm.

Cơ Liệt nhìn Thập lục hoàng tử, nói tiếp:

- Chỉ vì một ả đàn bà lại tình nguyện dâng Pháp bảo nhất phẩm cho ả sao?

- Liệt lão!

Sắc mặt Thập lục hoàng tử đã trở nên vô cùng khó coi.

- Nhớ kỹ lời phân phó của Bệ hạ, đầu óc tỉnh táo chút đi.

Cơ Liệt lạnh lùng nói rõ từng câu. Vì nể mặt Bệ hạ nên lão mới có thể khách khí với Thập lục hoàng tử này một chút. Nhưng trong lòng lão thật sự sẽ để ý đến một Hoàng tử sao?

Nhân Hoàng Bệ hạ chính là cường giả khủng bố nhất, địa vị cao nhất trong thiên hạ này. Thành lập vương triều, thống nhất thiên hạ. Bây giờ người ấy đã ngồi trên ngai vàng hơn ba trăm năm, sinh được một đống hoàng tử, công chúa. Coi như Thập lục hoàng tử có chết già đi nữa thì sợ rằng Nhân Hoàng Bệ hạ vẫn trẻ trung như trước, vẫn sừng sững ngồi trên ngai vàng.

Tuy rằng tư chất thiên phú của Thập lục hoàng tử không tồi, Hoàng tộc cũng dốc sức bồi dưỡng, nhưng cũng không thể nào đuổi kịp một đám thiên tài chính thức như Chu Phong, Chu Bát, Y Tiêu. Huống chi là một tán tu nghịch thiên như Tần Vân. Hy vọng tương lai sẽ tiến được vào Tiên Thiên Kim Đan cũng không lớn, coi như thật sự trở thành Tiên Thiên Kim Đan đi nữa, nhưng tuổi thọ cũng chỉ mới năm trăm năm mà thôi. Năm trăm năm sau, Nhân Hoàng Bệ hạ vẫn sống mạnh khỏe như trước, mà Thập lục hoàng tử đã sớm biến thành đống tro tàn rồi.

Cũng giống như rất nhiều các đại gia tộc cổ xưa của Y Thị, Bạch gia, Chu Thị, Chung Ly thị vậy.

Lão tổ đã thành tiên, thành thần là người có tuổi thọ dài nhất, mặc cho đám văn bối đời sau từng kẻ từng kẻ một chết già thì bọn họ vẫn sống tốt.

Một tiểu bối chỉ vĩnh viễn là Hoàng tử, Cơ Liệt sẽ để hấn ta vào mắt sao?

Trực tiếp quả trách Thập lục hoàng tử một trận, để cho hấn ta tiếp theo nên biết nghe lời, đừng nhảy ra gây thêm phiền phức cho lão nữa.

Nhiệm vụ lần này tuyệt đối không được thất bại. Nếu như lập được công lao lớn, Nhân Hoàng vui mừng nhất định sẽ ban thưởng cho Cơ Liệt vô số thứ. Tự nhiên lần tiến nhập vào động phủ của Tiên Nhân này, Cơ Liệt muốn thu thập càng nhiều pháp bảo càng tốt.

Bị Cơ Liệt răn dạy xong, Thập lục hoàng tử cũng không lên tiếng nữa, thậm chí còn không dám nhìn Y Tiêu.

- Thập lục hoàng tử này thật ngu xuẩn.

Chu Bát truyền âm nói với Chu Phong bên cạnh.

- Trong triều đình có một đồng Hoàng tử, Công chúa, hơn nữa càng ngày sẽ càng nhiều lên. Hoàng tử, Công chúa thì sao chứ? Địa vị cũng không bằng người tu hành cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

Chu Phong gật đầu, cũng dùng truyền âm đáp lời:

- Thập lục hoàng tử này chết già thì Phụ hoàng hẳn vẫn còn ngồi vững trên ngai vàng đấy. Tại sao Cơ Liệt phải sợ hãi chứ?

- Thập lục hoàng tử lên tiếng cũng bị khiển trách, xem ra lão gia hỏa này nhất định phải đoạt được Đô Thiên phù lục nhất phẩm này rồi. Cũng phải, siêu phẩm pháp bảo và Linh bảo quá quý trọng, có lẽ đều phải dâng lên. Nói không chừng, khi Bệ hạ cao hứng, sẽ trực tiếp ban cho lão gia hỏa kia Đô Thiên phù lục nhất phẩm này đấy.

Chu Bát vẫn tiếp tục dùng truyền âm nói một tràng dài.

- Tên tuổi của Y thị cũng không thể trấn áp được đối phương.

Sau khi khiển trách Thập lục hoàng tử, Cơ Liệt lại nhìn sang Y Tiêu, sắc mặt trở nên âm trầm hơn:

- Nhanh, giao ra đây, đừng ép ta phải ra tay.

Y Phong Cốc đứng bên cạnh Y Tiêu, lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Cơ Liệt, chúng ta đều nhận được phù bài mới tiến vào đây. Sáu bên tranh bảo, đều phải nhờ vào vận khí và bản lĩnh của từng người. Bây giờ bảo vật này đã rơi vào tay Y Tiêu, người còn muốn ỷ mạnh đoạt đi? Có phải quá đáng lắm rồi không? Chẳng lẽ Y thị ta, ngay cả tư cách cầm lên một Pháp bảo nhất phẩm cũng không có? Vậy theo lời của người, thì trực tiếp mở một cuộc tỷ thí ở bên ngoài động phủ này đi. Thực lực của kẻ nào mạnh nhất thì dứt khoát giao những bảo vật bên trong hết cho hắn cho xong.

- Y Phong Cốc.

Cơ Liệt cười nhạo.

- Bạch tiên tử không phải là có được Huyền Băng phù lục đó sao? Viên Công cũng chẳng phải đã có được Bạch Lộ phi kiếm rồi sao? Chỉ cần thực lực thật sự lợi hại, thủ đoạn ngoan độc có thể chạy trốn khỏi tay Cơ Liệt này, các người có thể biến bảo vật thành vật riêng của mình.

- Nhưng nếu như không ngăn được thì chuyện kia cũng không còn cách nào khác.

Cơ Liệt lắc đầu nói tiếp:

- Bạch tiên tử nói rất hay, đoạt pháp bảo còn phải nhìn bản lĩnh của mình nữa. Không có bản lĩnh thì giao pháp bảo ra đây.

Sắc mặt Y Phong Cốc trở nên tái xanh:

- Siêu phẩm pháp bảo, linh bảo thì thôi đi. Chúng ta cũng không nghĩ đến sẽ tranh giành. Lão tổ nhà ta phái ta và Y Tiêu đến đây cũng chẳng khác gì đã buông bỏ siêu phẩm Pháp bảo và linh bảo rồi. Chẳng lẽ bây giờ ngay cả một món Pháp bảo nhất phẩm cũng không để cho Y thị ta?

- Thối lắm!

Cơ Liệt cười mỉa mai:

- Nói nghe hay thật. Còn không phải là thế hệ này Y thị các người chỉ có được một vị Tiên Thiên Kim Đan cảnh thôi hay sao. Không dám tiến vào mạo hiểm?

Y Phong Cốc nghiêng răng.

Sắc mặt Cơ Liệt cũng trở nên lạnh buốt, nhìn Y Tiêu nói:

- Y Tiêu cô nương, ta sẽ không trực tiếp ra tay là đã rất nể mặt mũi các lão tổ nhà cô rồi. Cô không ngoan ngoãn giao ra đây, vậy thì ta chỉ có thể tự mình ra tay thôi.

Y Tiêu và Y Phong Cốc đảo mắt nhìn nhau.

Đối phương căn bản không hề quan tâm đến Y Thị. Lừa gạt lẫn nhau, đoạt được Pháp bảo nhất phẩm mới thật sự là tốt. Giống như Việt môn truyền thừa từ thời thượng cổ đến nay, là tông phái tu hành đứng đầu. Nếu như không phải lần này đạt được Bạch Lộ phi kiếm thì trong tông phái cũng chỉ có ba món Pháp bảo nhất phẩm mà thôi. Giống như đám người Viên Công hành tẩu khắp thiên hạ thì bình thường đều không mang theo Pháp bảo nhất phẩm bên mình. Bọn hắn không có thực lực bảo vệ thì đều tình nguyện đặt bảo vật ở trong tông môn.

Tông phái đều bố trí trận pháp qua nhiều thế hệ, trừ phi Tiên Nhân Ma Thần giết đến, bằng không thì rất khó mà phá vỡ được.

- Nhị thúc, làm sao bây giờ?

Y Tiêu dùng truyền âm nói với Y Phong Cốc ở bên cạnh. Trong số những người Y thị đến nơi này, đa phần đều phải nghe theo quyết định của Y Phong Cốc.

- Nhị thúc, chúng ta không đánh lại Cơ Liệt đâu.

- Ta cũng không kiên nhẫn với các người nữa.

Cơ Liệt trực tiếp đưa tay ra, cánh tay phình to, gào thét vọt đến.

Vèo!!!

Một thanh phi kiếm như mưa như khói trực tiếp va chạm với cánh tay của Cơ Liệt, phát ra tiếng nổ rền vang. Sóng phản xung lan rộng ra khắp

bốn phương tám hướng, làm cho mây mù cuộn cuộn dưới chân mọi người cũng chịu chấn động.

- Hừm?

Cơ Liệt thu hồi bàn tay, sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Mọi người chung quanh đều đảo mắt nhìn sang.

Chỉ thấy giờ này khắc này, Tần Vân đã tiến lên trước một bước, đứng chắn trước người Y Tiêu, bảo vệ nàng ở sau lưng. Tần Vân nhìn Cơ Liệt, mở miệng nói:

- Có ta ở đây, ngươi không được động vào nàng.

Y Tiêu ở bên cạnh thấy vậy thì nóng nảy:

- Tần Vân, không cần phải liều mạng, cùng lắm thì giao Đô Thiên phù lục này cho lão là được.

Tranh giành pháp cũng cũng chỉ là tranh giành vì gia tộc mà thôi.

Y Tiêu tình nguyện buông tha pháp bảo, chứ không muốn nhìn Tần Vân mạo hiểm.

- Y Tiêu.

Tần Vân quay đầu lại nhìn Y Tiêu, cười cười nói:

- Cơ Liệt không thèm để Y thị các nàng vào mắt, chỉ sợ cũng không thèm để một tán tu như ta và mắt đâu. Nếu đợi đến lúc tán tu như ta có được Pháp bảo, sợ rằng Cơ Liệt vẫn sẽ ra tay mà thôi. Đã như vậy, không bằng bây giờ chiến với lão ta một trận. Để cho lão ta biết, lão không có tư cách kiêu ngạo.

- Ha ha ha ha...

Cơ Liệt nghe xong thì không nhịn được mà cười to.

- Khẩu khí thật lớn, chỉ dựa vào người? Một tên tiểu bối Tiên Thiên Hư Đan cảnh? Sử dụng một thanh phi kiếm màu xanh?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Giao Thủ (1)

Cơ Liệt cảm thấy rất buồn cười! Chỉ là một Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ mà cũng dám đứng trước mặt nói hăn không có tư cách kiêu ngạo à?

- Tần Vân huynh, huynh đang làm gì đó?

Hồng Cửu nghi hoặc hỏi, giọng nói sốt ruột của hăn ta liên tục truyền tới:

- Đây chính là Cơ Liệt, đến cả Kiếm Tiên Viên Công, cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan cũng không phải là đối thủ của hăn! Huynh còn dám chống lại hăn à?

- Đó là do hai người Cơ Liệt và Bạch Quân Nguyệt liên thủ với nhau, Viên Công mới thất bại. Nhưng không phải cuối cùng Viên Công cũng chạy thoát sao?

Tần Vân đáp.

- Nhưng mà huynh không phải là Viên Công! Dù gì Viên Công cũng là Kiếm Tiên cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan. Tần Vân huynh, huynh cũng quá lỗ mãng rồi đó.

Hồng Cửu không thể nào hiểu nổi, dám đối chọi trực diện với kẻ thực lực mạnh mẽ như Cơ Liệt? Không thấy đến cả Bạch gia và Chu thị cũng không dám hé răng sao.

Bạch Quân Nguyệt, Bạch Quân Ngữ đứng bên cạnh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

- Thú vị đấy.

Bạch Quân Nguyệt ung dung nhìn diễn biến.

- Tỷ tỷ, đây là ái tình à? Ái tình làm cho người ta mù quáng đấy ư?

Bạch Quân Ngữ nhỏ giọng hỏi.

- Cứ đợi xem.

Bạch Quân Nguyệt nhìn Tần Vân đang đứng phía trước, che chở cho Y Tiêu, không khỏi nhớ lại quá khứ, khuôn mặt vốn lạnh băng cũng nhu hoà hơn đôi chút.

Chu Phong, Chu Bát cũng trừng mắt nhìn mọi việc.

Phương Ngu nín thở, cố gắng nép qua bên cạnh, sợ bị liên lụy. Ở đây hẳn là người yếu nhất, lại không có hậu thuẫn, chỉ muốn chiếm chút lợi ích mà thôi, vốn dĩ không dám dính vào bất cứ sự phân tranh nào.

Thập Lục hoàng tử đứng ở bên cạnh. Lúc trước bị trách mắng, sắc mặt hẳn ta rất khó coi, giờ khắc này thấy Tần Vân đang đứng trước mặt Y Tiêu, âm thầm nghĩ:

- Ngu xuẩn, ta còn chưa xử lý người, người đã chủ động đứng ra chịu chết, giờ này là muốn ra mặt cho Y Tiêu, nhận lấy cảm tình à? Không có thực lực còn dám cậy mạnh, có mất mạng cũng chẳng trách được người khác.

Nhân sĩ các nơi nhìn thấy hành vi của Tần Vân đều giật mình, cho rằng hẳn là kẻ không biết tự lượng sức mình, châu chấu đá xe.

Dù sao, quả thực chênh lệch thực lực cũng khá lớn.

- Ha ha ha...

Đúng lúc này, Cơ Liệt bật cười, cười đến mức chảy cả nước mắt.

- Quá thú vị, thật sự là quá thú vị. Chỉ là một tiểu bối cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan, may mắn mới thành Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ mà dám lớn lối như vậy. Không hổ là tán tu, quả thực là cái gì cũng không hiểu.

Cơ Liệt nhìn Tần Vân:

- Tiểu tử, người cũng đã biết rất nhiều Tử Lệnh Tuần Thiên Sứ đều không phải là đối thủ của ta, tên Viên Công kia chính là Tử Lệnh Tuần Thiên Sứ. Nếu không phải do hắn chạy nhanh, ta đã giết chết hắn rồi.

- Viên Công thân là Kiếm Tiên, biết thuật Ngự kiếm phi hành, tất nhiên là chạy nhanh rồi.

Tần Vân nói:

- Đây vốn là ưu thế của Kiếm Tiên.

- Đó là Kiếm Tiên cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan. Còn người chỉ là một Kiếm Tiên cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan, có thể chạy thoát khỏi tay ta sao?

Sắc mặt Cơ Liệt dần dần trầm xuống, cười gằn nói:

- Được, người đã muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, tự tìm đường chết thì ta cho người toại nguyện! Đi chết đi!

Nói xong, hắn liền nhanh chóng ra tay, ác độc tung một chưởng, cánh tay dài ra mấy chục trượng, bàn tay như một toà núi nhỏ bao phủ xuống, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

Hắn ta vốn đã đồng ý với Thập Lục hoàng tử, tìm cơ hội giết chết Tần Vân.

Cho dù Thập Lục hoàng tử chống đối hắn ta, nhưng loại chuyện nhỏ nhặt như giết chết Tần Vân này, nếu hắn đã đồng ý thì sẽ thực hiện.

Kế hoạch của hắn vốn là, trong quá trình tìm kiếm Pháp bảo siêu cấp hoặc Linh bảo, lúc gặp phải nguy hiểm, sẽ mượn nhờ trận pháp tiên che chắn cho mình, thuận nước đẩy thuyền, âm thầm “đá” Tần Vân một cái, lặng lẽ giết chết hắn. Làm việc gọn gàng sạch sẽ không để người khác biết như vậy chẳng tốt hơn sao? Nhưng bây giờ, nếu Tần Vân đã dám khiêu khích, chủ động muốn chết, Cơ Liệt hắn ta sẽ thuận theo tự nhiên mà ra tay kết liễu.

Chỉ là một tán tu nho nhỏ, giết thì giết, sẽ chẳng có chút hậu quả nào.

- Đi.

Ánh mắt Tần Vân loé lên, thả bản mệnh Phi kiếm của mình ra, đồng thời cũng che chở cho Y Tiêu. Y Phong Cốc, Hồng Cửu cười mây lui về sau, kéo dài khoảng cách ra.

- Âm ỉm.

Tiếng động như sấm đánh nổ ra liên tiếp, Phi kiếm bay ra, như sấm sét, như thủy triều, vô cùng hung mãnh, thậm chí đến cả hình dáng của Phi kiếm cũng trở nên mơ hồ, mạnh mẽ chạm trực tiếp vào bàn tay to lớn đang xuất chiêu kia.

Kể từ khi giết chết ba Đại Yêu vương ở Ác Long Sơn đến giờ cũng đã nửa năm. Khả năng lĩnh hội Kiếm ý của Tần Vân đã đạt tới phạm vi tám trọng. Xét về khía cạnh nào đó mà nói, khả năng lĩnh hội “Thiên đạo” của Tần Vân, chính là kiếm quyết Yên Vũ đã càng thêm hoàn thiện, uy lực

cũng tiến bộ hơn nhiều. Trong đó, thành tựu lớn nhất chính là chiêu thức có tên “Lôi Triều” này, vô cùng mạnh mẽ.

Lúc phi kiếm và bàn tay to va chạm vào nhau.

Ầm ầm.

Quan sát bằng mắt thường cũng có thể thấy sóng điện uốn lượn tỏa ra bốn phương tám hướng trong không khí. Những người đang đứng quan sát từ xa dưới chân núi đều bị chấn động lão đảo.

Cơ Liệt có thể cảm giác được, lúc chưởng lực mà mình đánh ra va chạm với Phi kiếm, chấn động tầng tầng lớp lớp như thủy triều không ngừng xuyên thấu qua bàn tay truyền tới. Đợt sau mạnh mẽ hơn đợt trước, giống như mang theo cả sức mạnh trời đất, làm suy yếu chưởng lực này của hắn ta.

- Sao thuật Phi kiếm của hắn lại mạnh như thế?

Trong lòng Cơ Liệt kinh hãi.

- Hắn chỉ là Kiếm Tiên cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan, sao uy lực của Phi kiếm này không thua gì Viên Công vậy?

Hắn ta không hề biết rằng.

Nửa năm trước, thuật Phi kiếm của Tần Vân đã có thể so sánh với Kiếm Tiên cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan. Nếu không phải Viên Công có Phi Kiếm nhất phẩm là Bạch Viên, sợ rằng còn kém hơn Tần Vân một chút.

- Lợi hại.

- Có chỗ nào kém hơn đâu chứ?

- Sợ rằng một mình Cơ Liệt chưa chắc đã đánh bại được Tần Vân.

Đám người Chu Bát, Chu Phong đứng bên ngoài quan sát đều giật mình.

Hồng Cửu thì kinh ngạc:

- Ta chỉ cảm thấy thực lực của Tần Vân rất mạnh, không ngờ rằng lại mạnh đến mức này. Có lẽ là do vừa rồi Cơ Liệt quá tự tin, chỉ đánh ra một chiêu. Nếu hấn nghiêm túc, sợ rằng Tần Vân sẽ gặp phiền toái.

Hồng Cửu vẫn lo lắng như cũ.

Y Tiêu thấy thế lại nhẹ nhàng thở ra. Trong lòng càng nắm chắc thêm mấy phần, nàng biết, kiếm chiêu mạnh nhất của Tần Vân chính là “Giang Thượng Minh Nguyệt”.

- Đỡ thêm một chiêu của ta.

Cơ Liệt quát to. Lần này, hấn không dám khinh suất nữa, hai tay đánh ra cùng lúc. Hai cánh tay như hai cây trụ trời, hai bàn tay khổng lồ ụp đến.

- Giết.

Thấy hai bàn tay to kia đánh tới. Tần Vân nhanh chóng điều khiển, Phi Kiếm ảo diệu như khói bay đi kéo theo ánh đỏ, vô cùng đáng sợ. Trong không khí như có mùi máu thoang thoảng, còn có tiếng la giết vang lên đâu đó, ồn ào, huyên náo! Kiếm quang đỏ như máu loé lên giữa không trung, liên tiếp đánh vào hai bàn tay kia, sau đó Phi kiếm xoay tròn mấy vòng, bay ngược trở ra.

Giống như một vị tướng cường thế chốn tra sa trường, mạnh mẽ đánh tới, sau đó nhẹ nhàng bay ra.

Kiểm quyết Yên Vũ, Lãnh Huyết!

- Chênh lệch vẫn còn quá lớn.

Tần Vân nói thầm trong lòng:

- Một khi Cơ Liệt này đã nghiêm túc ra tay, thuật Phi kiếm bình thường của mình không áp đảo được hẳn.

- Xin mời đóng một kiếm của ta.

Tần Vân cao giọng hét lên.

Theo đó là một thanh kiếm xẹt qua trời cao, kiếm bay quá nhanh, chỉ chớp mắt đã hoá thành những tia sáng chói loà. Những người đang đứng xem phía dưới thậm chí còn cảm giác được, thanh kiếm kia giống như một vầng trăng phá vỡ mặt nước mà bay lên vậy.

Trên sông, có một vầng trăng sáng bay lên.

Một kiếm này, đẹp như trong mơ.

Đây không phải là thuật chém giết, mà là một bức tranh, một bài thơ, khiến người ta khó lòng cưỡng lại vẻ hấp dẫn, say mê, đắm chìm vào nó.

Vầng trăng sáng như ánh kiếm, bay lên, chỉ thoáng chốc đã bay đến trước mặt.

- Nhanh quá.

Cơ Liệt không tránh được sự hoảng hốt, hai tay nhanh chóng vung lên, đỡ đòn. Oanh!

Phi kiếm bị ngăn lại!

Xoẹt!

Phi kiếm lại công kích lần nữa, tiếp tục hoá thành những luồng ánh sáng như vầng trăng trước đó, từng tia từng tia nối tiếp nhau. Cơ Liệt điên

cuồng điều khiển đôi tay tay, cản trái, phá phải, ngăn trước, đón sau. May mà là hai tay của hắc thủ lớn. Nhưng dù vậy, vững phải dốc hết toàn lực mới không tạo thành sơ hở, khiến Phi kiếm không thể đến gần hắc thủ trong phạm vi ba trượng.

Sở dĩ phải giữ phạm vi ba trượng cũng là vì bảo vệ Thập Lục hoàng tử bên cạnh.

- Quá nhanh, sao Phi kiếm của hắc thủ lại nhanh đến mức này?

Cơ Liệt không dám vươn tay quá dài, bởi vì như vậy, phạm vi bảo vệ sẽ bị dẫn rộng, hắc thủ không dám chắc có thể phòng thủ được hết.

Thực sự quá nhanh.

Mà còn rất đẹp, đẹp đến mức rung động lòng người.

- Cái này, cái này...

- Đến cả Cơ Liệt mà cũng chỉ có thể phòng thủ sao?

- Bị ép phải phòng thủ?

Từng người một trợn mắt há mồm xem diễn biến cuộc chiến.

Bạch Quân Ngữ không kìm được nói:

- Tỷ tỷ, sao muội cứ có cảm giác Phi kiếm của Tần Vân còn lợi hại hơn cả Viên Công vậy?

- Muội không nhầm đâu. Phi kiếm của Tần Vân quả thực nhanh hơn, chỉ là chiêu kiếm cũng không có gì đáng nói, đẳng này nó lại quá đẹp.

Bạch Quân Nguyệt gật đầu.

- Xét riêng về cảnh giới, kiếm chiêu này của tần Vân còn cao minh hơn Viên Công nhiều. Nhưng mà pháp lực chân nguyên lại hơi yếu, nếu không Phi kiếm của hắn còn đáng sợ hơn.

- Lợi hại như vậy ư?

Bạch Quân Ngữ giật mình.

Bạch Quân Nguyệt gật đầu:

- Đến ta cũng cảm thấy kiếm pháp này đẹp không giống như là kiếm pháp của nhân gian. Ta đoán, chẳng những Tần Vân đã đạt đến lĩnh vực Ý Cảnh, hơn nữa còn dung hợp được cảm xúc của bản thân vào kiếm ý, gặp được cơ duyên gì đó, mới sáng chế ra bộ kiếm pháp hoàn mỹ như vậy.

Giống như một họa sĩ vậy.

Cấp độ kỹ nghệ đã đạt tới tiêu chuẩn cực cao, chỉ cần nghiêm túc vẽ, thành quả sẽ vô cùng độc đáo. Nhưng tác phẩm có phong độ tuyệt đỉnh chân chính, có lẽ cả đời chỉ được một, hai bức. Là vào thời khắc đặc biệt nào đó, gặp được cơ duyên, tâm cảnh, tình cảm vừa đúng lúc, mới sáng tạo ra.

Trong giới tu hành thường lưu truyền rằng, một người có lẽ có thể sáng chế ra rất nhiều chiêu số, nhưng chiêu thức đặc biệt, mạnh mẽ nhất chỉ có một, hai mà thôi.

“Giang Thượng Minh Nguyệt” chính là một trong đó.

- Tần Vân.

Y Tiêu nhìn Tần Vân đang ra mặt giúp nàng ở phía trước, nhìn Tần Vân thi triển kiếm thuật Phi kiếm “Giang Thượng Minh Nguyệt”, ép Cơ Liệt chỉ có thể phòng thủ.

Giờ khắc này, trong lòng Y Tiêu cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Nàng biết lai lịch của chiêu kiếm này.

- Tốt! Tốt lắm.

Cơ Liệt giận quá hoá cười.

- Giỏi cho một tên Tần Vân, có thể sáng chế ra được kiếm thuật thế này, quả thực là lão phu đã xem nhẹ người. Nhưng mà, người nghĩ rằng phi kiếm này có thể làm gì được ta?

Cơ Liệt đột nhiên đánh ra hai chưởng.

Hắn ta không quan tâm đến Phi kiếm của Tần Vân, mặc cho kiếm chém tới.

Hắn ta là hậu duệ của Thần ma, nhục thân đã tu hành đến cảnh giới có thể đối chọi với phi kiếm này. Dù cho có bị trọng thương, hắn ta cũng muốn xử lý Tần Vân. Nhưng mà nếu không quan tâm đến Phi kiếm, nhục thể của hắn ta có thể cản được kiếm, vậy còn Thập lục hoàng tử thì sao? Ai bảo vệ cho Thập lục hoàng tử.

- Hoàng Nghĩa, bệ hạ ban thưởng cho người vật bảo mệnh. Người cố gắng chống đỡ trước, chỉ cần chống chọi khoảng một hai hơi thở là được.

Tiếng nói của Cơ Liệt truyền tới.

Sắc mặt của Thập lục hoàng tử tái nhợt:

- Cái gì? Liệt lão, người bỏ mặc ta à?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Giao Thủ (2)

- Sợ cái gì? Người cho rằng Tần Vân kia dám giết người hay sao? Người là Hoàng tử, là nhi tử của Bệ hạ. Hơn nữa người cũng quá coi thường vật bảo vệ tính mạng mà Bệ hạ giao cho người rồi.

Cơ Liệt quát lớn, căn bản lão không cho rằng, vật bảo vệ tính mạng mà Bệ hạ ban thưởng lại không thể ngăn cản được công kích của một tên hậu bối, thực lực còn kém hơn mình một chút, song quyền một mực phòng thủ phi kiếm.

Một là lão không muốn liều mạng bỏ qua thương tổn để đối phó với Tần Vân, quá mức chật vật. Hai là, dù gì Thập lục hoàng tử cũng là do lão mang theo, lão có trách nhiệm phải bảo vệ hắn ta. Bức Thập lục hoàng tử sử dụng vật mà Bệ hạ ban cho để bảo vệ tính mạng, Cơ Liệt lão cũng có chút mất mặt.

Nhưng bây giờ là tình thế bắt buộc.

Một mực thủ thủ thủ, thủ đến khi nào mới được chứ.

- Đi chết đi.

Lão giả đầu trọc Cơ Liệt hai mắt đỏ bừng, da thịt toàn thân hiện lên một màu kim chúc sáng bóng, cánh tay đột nhiên phình lớn, lao thẳng về phía Tần Vân. Nếu như lão không ngăn cản phi kiếm của Tần Vân thì kiếm quang giống như trăng sáng kia đã trong nháy mắt găm vào ngực lão rồi.

- Xoạt.

Cơ mặt của lão giả đầu trọc Cơ Liệt giật giật.

Trong nháy mắt trang phục trước ngực lão bị xé rách, trên làn da màu kim chóc sáng bóng cũng xuất hiện một vết rách dài. Phi kiếm - Pháp bảo nhị phẩm này bộc phát hung uy quá nhanh quá sắc bén, một chiêu "Giang thượng minh nguyệt" này cũng quá mạnh. Trong tích tắc liền đâm rách làn da, găm vào trong cơ bắp gân cốt. Bất quá, thân thể lão cũng cường đại giống như Pháp bảo vậy, dựa vào cơ bắp gân cốt dẻo dai kiên cường, mà mũi kiếm chỉ có thể găm vào sâu chừng một tấc, tiếp đó thì không cách nào xâm nhập vào được nữa.

Đâm một nhát, Phi kiếm lập tức quay về, để lại trên lồng ngực Cơ Liệt một vết thương nho nhỏ, bên trong còn không ngừng có huyết dịch màu ám kim rỉ ra, chỉ là theo đó miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại, cơ bắp bên trong cũng bắt đầu sinh trưởng, khôi phục.

- Đi.

Đối diện với hai cánh tay phình lớn đang gào thét vọt về phía mình, Tần Vân vừa thu bản mệnh

Phi kiếm màu tím vừa xuất ra, ở giữa không trung liền xuất hiện một màn kiếm quang bán cầu cực lớn. Đúng là "Chu thiên kiếm quang", là chiêu thức tuyệt đỉnh nhất trong Yên Vũ kiếm ý của Tần Vân. Yên Vũ kiếm ý mạnh nhất là về phòng ngự, Chu Thiên kiếm quang vừa ra, dù là do Phi kiếm ngũ phẩm vận chuyển, nhưng cũng bộc phát được một phần uy lực của Bản mệnh phi kiếm.

- Pháp bảo phi kiếm bình thường mà cũng dám tể ra chẵn? Vỡ cho ta!

Ngực của Cơ Liệt bị đâm rách, đổ máu càng làm cho lão phần nộ hơn bao giờ hết. Hơn nữa Tần Vân chỉ là một tán tu, uy lực của Bản mệnh phi kiếm thì còn mạnh một chút, nhưng phi kiếm khác thì không đáng để lão đặt vào mắt.

"Bành". Đôi bàn tay to lớn đã chụp được.

Nội tâm Cơ Liệt theo đó cũng lấp bắp kinh hãi vô cùng, lão chỉ cảm thấy màn hào quang "Chu Thiên kiếm quang" này trơn trượt vô cùng. Dù cho song quyền đành uy lực của lão đánh xuống cũng bị đẩy ra. Cả vòng chần không ngừng dịch chuyển, đánh tan lực lượng, phân tán đều phản lực cho toàn bộ tấm chắn, để giảm bớt lực chấn.

Chỉ là, dù cho đã phân tán lực chấn đều khắp tấm chắn, nhưng uy năng của một kích tích chứa lửa giận của Cơ Liệt còn đáng sợ hơn trước rất nhiều. Mạnh hơn uy lực của một chiêu "Trăng sáng trên sông" của Tần Vân nhiều.

Màn hào quang của Chu Thiên kiếm quang chỉ chèo chống được trong nháy mắt liền vỡ nát.

"Vù". Phi kiếm màu tím liền bay ngược trở về.

- Chỉ dựa vào một thanh Phi kiếm là Pháp bảo ngũ phẩm thôi quả thật không thể thủ được. Dù cho ta vô cùng tự tin vào lực phòng ngự của mình.

Tần Vân thầm nghĩ, lúc này, hẳn cũng đã sớm thu về bản mệnh Phi kiếm rồi.

Kỳ thật tốc độ của một chiêu "Giang thượng minh nguyệt" này là cực nhanh, vậy nên vừa có thể đả thương Cơ Liệt vừa kịp thời trở về để ngăn cản song quyền kia của lão.

Vốn dĩ phi kiếm đã cực nhanh rồi. Mà chiêu thức "Giang thượng minh nguyệt" kia, lại là phi kiếm chi thuật, tốc độ nhanh đến dọa người.

Chỉ là Tần Vân muốn thử uy lực của màn phòng ngự được thi triển bởi phi kiếm ngũ phẩm mà thôi.

- Phi kiếm ngũ phẩm không ngăn cản được Cơ Liệt. Nhưng ngăn cản Tiên Thiên Kim Đan cảnh bình thường thì không có vấn đề gì.

Tần Vân thầm nghĩ, ở Giang Châu này có thể so sánh với Cơ Liệt thì cũng chỉ có Chương môn Cảnh Sơn phái mà thôi.

Vù!!!

Bản mệnh Phi kiếm lầy này cũng không dùng công đối công, mà là thi triển Chu thiên kiếm quang.

Chu Thiên kiếm quang tạo ra màn hào quang cực lớn, bảo vệ cho bốn người Tần Vân, Y Tiêu, Hồng Cửu và Y Phong Cốc.

- Giết cho ta.

Cơ Liệt bày ra gương mặt dữ tợn, hay tay càng phình to, song quyền lại chụp xuống.

"Bành" một tiếng, một lực cực lớn nện vào màn hào quang của Chu thiên kiếm quang, theo đó man lực cũng nhanh chóng phân tán đều ra khắp nơi, chóng đờ công kích của đối phương tương đối nhẹ nhàng.

- Yên Vũ kiếm ý của ta, mạnh nhất chính là về phòng ngự.

Tần Vân thầm nói.

- Không thể nào.

Nhìn một kích của mình bị đối phương dễ dàng ngăn cản, Cơ Liệt không cách nào tiếp nhận được, gương mặt càng dữ tợn hơn:

- Nhất định là phi kiếm lúc trước của hãn đã làm uy thế của ta giảm sút rồi.

Đúng là như vậy. Khi Tần Vân sử dụng phi kiếm - pháp bảo ngũ phẩm thì triển Chu thiên kiếm quang để ngăn cản, đã làm cho song quyền của lão yếu đi một phần nào đó rồi.

- Diệt cho ta!

Lúc này, một kích đốc hết toàn lực của Cơ Liệt lại đánh xuống.

Song quyền liên tiếp đánh xuống, ngay cả không khí cũng bị đè ép đến vụn vụn, xoáy rộng ra bốn phía. Uy thế này khiến cho những người khác ở phía xa nhìn lại cũng cảm thấy kinh hãi, huống hồ là mấy người đang trực diện nghênh đón nó, ngay cả Bạch Quân Nguyệt cũng hoảng sợ. Về phần Chu Phong, cũng chỉ dám nói là Cơ Liệt không thể đánh chết hắn, hắn cũng chỉ có thể ỷ vào gia thế để thoát khỏi cái chết thôi. Cũng không có cách nào ngăn được chiêu thức của Cơ Liệt, chỉ đành can tâm chịu đánh, không cách nào phản kháng được.

Còn Tần Vân thì một mực phòng ngự, một cọng lông trên thân cũng không bị mất.

"Oanh". Lúc này song quyền đốc hết toàn lực lại nện xuống Chu Thiên kiếm quang mà bản mệnh Phi kiếm tạo ra. Chỉ là vẫn giống như trước, tấm chắn vẫn một mực kháng trụ, không mảy may xảy ra việc gì.

- Cái gì?

Cơ Liệt hoàn toàn chấn kinh rồi.

- Không thể, phá cho ta, phá cho ta!

Cơ Liệt phản nộ, điên cuồng tung ra sát chiêu.

Đôi bàn tay khi thì nắm thành quyền, khi thì dùng cổ tay bổ xuống, có khi lại là chộp, không ngừng công kích lên màn hào quang Chu thiên kiếm

quang. Chỉ là dù cho lão có công kích điên cuồng cỡ nào thì màn hào quang Chu thiên kiếm quang vẫn phòng thủ hết sức chặt chẽ. Cơ Liệt cảm thấy nó giống như một khối cầu khổng lồ trơn trượt, yếu ớt không chịu nổi lực tác động. Nhưng tại sao hết lần này đến lần khác, lão công kích lại không thể phá được. Lần công phá màn Chu Thiên kiếm quang do phi kiếm Pháp bảo ngũ phẩm tạo ra đã khiến lão phần nào hiểu được, chỉ cần có uy năng đầy đủ, màn hào quang này nhất định cũng sẽ vỡ.

Nhưng mà...

Sử dụng bản mệnh Phi kiếm để thi triển Chu thiên kiếm quang, cực hạn phòng ngự của nó đương nhiên vượt xa thực lực của Cơ Liệt.

- Tần Vân.

Y Tiêu thấy một màn này, lửa giận cũng phần nào vơi bớt, dùng truyền âm cười cười nói:

- Ta nhớ lúc trước huynh đối phó với Thủy Viên kia thực lực chênh lệch rất lớn, nhưng cũng không phòng ngự cẩn thận chặt chẽ như vậy.

- Ta am hiểu nhất là phòng ngự, thuật giết địch so với thuật phòng ngự quả thuật cách nhau rất xa.

Tần Vân cũng dùng truyền âm đáp lời:

- May mắn lĩnh ngộ được một chiêu "Giang thượng minh nguyệt" này. Có nó, công kích của ta xem như cũng có điểm lợi hại rồi.

Ngay lúc kẻ địch đang điên cuồng tấn công mà Tần Vân vẫn còn thể dùng truyền âm nói chuyện với Y Tiêu, giờ này phút này, nàng cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

- Tần Vân huynh, huynh như vậy cũng quá lợi hại rồi.

Hồng Cửu bên cạnh cũng ngạc nhiên đến mức mắt chữ A mồm chữ O rồi. Ngẩng đầu nhìn màn hào quang Chu thiên kiếm quang rộng lớn, bên ngoài còn không ngừng có đôi bàn tay khổng lồ tùy ý công kích, điên cuồng oanh kích lên màn chắn, thế nhưng rồi lại không cách nào phá được.

- Ngay cả Cơ Liệt cũng không làm gì được huynh.

- Chỉ có thể phòng ngự mà thôi.

Nội tâm Tần Vân khẽ động, vung tay một cái liền tế ra một thanh phi kiếm màu tím.

Phi kiếm màu tím dễ dàng chui qua màn hào quang Chu thiên kiếm quang, lao thẳng về phía Cơ Liệt.

Bởi vì Cơ Liệt đang điên cuồng dùng song quyền để công kích, nên trong lúc nhất thời không cách nào ngăn cản được thanh phi kiếm ngũ phẩm này.

- Hẳn lại xuất ra phi kiếm!

Thập lục hoàng tử đã sớm đứng cách xa Cơ Liệt, thấy một màn này nội tâm cũng run lên.

- Không phải hẳn muốn đối phó với ta chứ?

- Xem xem Cơ Liệt này có nhược điểm nào không?

Tần Vân trầm nói.

- Đáng chết!

Cơ Liệt nhìn phi kiếm đâm thẳng về phía đầu mình, lửa giận càng thêm tích chứa.

Phốc. Kiếm quang kéo đến, Cơ Liệt liền cúi đầu, dùng đỉnh đầu chặn lại một kiếm này. Lão không dám để cho phi kiếm tùy ý đâm vào mắt mình.

"Keng keng keng".

Từng đạo Trăng sáng kiếm quang liên tiếp đột kích. May là chiêu thức này được thi triển bởi phi kiếm ngũ phẩm nên uy lực đã yếu đi phần nào, tốc độ cũng chậm hơn một chút. Cơ Liệt di chuyển thân mình, đồng thời cúi đầu làm cho phi kiếm không cách nào đâm vào chỗ hiểm. Nhưng dù cho đầu của lão cứng rắn bao nhiêu thì da đầu cũng đều bị đâm rách rồi, máu tươi không ngừng rỉ ra.

- Tốt lắm. May mà không đối phó ta. Ngay cả da đầu của Cơ Liệt cũng bị đâm thủng, ta làm sao chống đỡ được.

Thập lục hoàng tử đứng ở phía xa quan sát, không khỏi run sợ.

Trên thực thế, tuy rằng Thập lục hoàng tử này đã nhiều lần mở miệng khiêu khích Tần Vân, nhưng cũng chưa từng có hành động ra tay với hắn. Đương nhiên Tần Vân cũng không quá đáng đến mức ra tay đối phó với Thập lục hoàng tử.

Vả lại, dù gì đối phương cũng là nhi tử của Nhân Hoàng Bệ hạ.

Không đến nước bị dồn vào đường cùng, đối phương không khinh ngời quá đáng thì Tần Vân cũng sẽ không chủ động giết một vị Hoàng tử. Giết Hoàng tử, trừ phi chắc chắn chuyện này vĩnh viễn không bại lộ, bằng không thì chính thức trở mặt với Triều đình rồi. Hậu quả kia còn đáng sợ hơn việc giết một Quận thủ nhiều. Thậm chí ngay cả Nhân Hoàng cũng sẽ chú ý. Dù cho con cái của ngài ấy nhiều, nhưng dù sao đó vẫn là nhi tử, nếu hắn bị giáo huấn một chút, bị đánh trọng thương thì Nhân Hoàng cũng có thể xem như là do con của ngài không bằng người ta, một chút việc nhỏ nhoi này cũng không thêm để trong lòng.

Nhưng một khi Hoàng tử bị giết chính là công khai khiêu khích Nhân Hoàng.

Vả lại, bây giờ Tần Vân thấy rõ, Thập lục hoàng tử cũng chỉ dám lớn tiếng khiêu khích mà thôi, cũng không hề làm gì quá đáng. Dùng Thập lục hoàng tử uy hiếp Cơ Liệt? Tần Vân không muốn làm như vậy.

- Tỷ tỷ, tỷ xem, một thanh phi kiếm của Tần Vân liền có thể biến thành màn hào quang cực lớn như vậy. Nó có chút giống với Tiểu Chu Thiên tinh thần của Bạch gia rồi.

Bạch Quân Ngừ thấy tình cách trước mắt, cũng vội dùng truyền âm nói:

- Cũng có thể bảo vệ chung quanh, hơn nữa phòng thủ rất lợi hại.
- Quả thật có chút giống với Tiểu Chu thiên tinh thần.

Bạch Quân Nguyệt đáp lời:

- Chỉ là Tiểu Chu Thiên tinh thần dùng ba mươi sáu viên tinh thần làm căn cơ, phòng đối hoàn mỹ. Hắn cũng chỉ dùng một thanh phi kiếm để tạo ra chu thiên, tính ra vẫn hơi non nớt. Nhưng cũng không tệ, tuổi trẻ như vậy lại có thể làm được điều này. Cơ Liệt không làm gì được hắn, nhưng chắc cũng phải dừng tay rồi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Cực Cảnh Tồn Tại?

Bạch gia, gia tộc Cổ nhất trong thiên hạ.

Linh bảo Chu thiên tinh thần cũng là bảo vật trấn tộc của Bạch gia. Từ thời thượng cổ cho đến bây giờ, trên chiến trường đã làm cho bao nhiêu Ma Thần đều khiếp sợ, giúp Bạch gia một mực cường thịnh đến hôm nay.

Bạch gia cũng nghiên cứu rất kỹ về Chu thiên tinh thần, thậm chí còn hao phí một cái giá thật lớn để phỏng chế ra hai bộ Tiểu chut hiên tinh thần. Hơn nữa Bạch gia cũng có chút pháp môn diễn hóa chu thiên, chẳng qua là cố ý tạo ra chu thiên, chứ không lĩnh ngộ được hàm ý của thiên đạo, làm sao bì được bản chất phòng ngự trụ cột của Yên vũ kiếm ý của Tần Vân chứ.

"Diễn biến chu thiên" Bạch Quân Nguyệt nhìn màn hào quang Chu thiên kiếm quang ở phía xa, đang bao bọc đám người Tần Vân, Y Tiêu.

- Ca ca...

Trong ánh mắt Bạch Quân Nguyệt bỗng dưng có chút mờ mịt.

Ca ca của nàng đã từng là thiên kiêu chi tử của Bạch gia, cũng từng che chở, vì nàng mà ngăn cản cường địch như vậy. Cảnh tượng đó cũng giống như một màn hôm nay vậy. Cũng tạo ra chu thiên để đối địch, cũng phong phạm vân khinh như thế.

- Ca ca, đã nhiều năm như vậy, ta bây giờ đã là Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, nhưng ca ở đâu? Đến tột cùng ca đang ở đâu?

Giờ này khắc này, Bạch Quân Nguyệt đang vô cùng tưởng niệm ca ca của nàng. Tuy rằng không phải là ca ca ruột, nhưng cũng là người của Bạch gia. Bạch gia là gia tộc cổ xưa, truyền thừa lâu như vậy đương nhiên có rất nhiều nhân khẩu, nhưng những người trẻ tuổi có thể tiến giai Tiên Thiên cũng không phải là nhiều.

Lúc trước, chính xác là một trăm năm trước, khi đó Bạch Quân Nguyệt mới chỉ là Tiên Thiên Hư Đan, mà ca ca của nàng là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Hơn nữa, lúc ấy hẳn là người sáng nhất Bạch gia, trong tay nắm giữ ý cảnh, chuyện bước vào Tiên Thiên Kim Đan chỉ là trong tầm tay mà thôi.

Thế nhưng trong một lần đến Tây Hải để đối phó Yêu ma, hẳn lại một đi mà không trở về. Ngay cả những dấu vết truyền tin mà hẳn để lại cũng tiêu tán mất.

Dấu vết truyền tin tiêu tán, chứng tỏ hẳn đã bị giết.

Nhưng Bạch Quân Nguyệt lại không tin! Nàng không muốn thừa nhận rằng vị ca ca luôn che chở, cưng chiều nàng lại vĩnh viễn ra đi. Không nhìn thấy thi thể, nàng sẽ vĩnh viễn không tin. Từ đó về sau, nàng trở nên lạnh lùng như băng, điên cuồng tiến giai Tiên Thiên Kim Đan. Nhiều lần nàng đã ra Tây Hải, nhiều lần đối phó với Yêu ma, đối phó với một vài tên yêu ma Thủy tộc Tây hải. Nhưng kết quả nàng tra được cũng giống như Bạch gia tìm hiểu lúc trước vậy, ca ca nàng đã bị một tên Đại yêu ma giết chết.

Đó là một tên đại yêu ma, từ trước đến nay Bạch Quân Nguyệt nàng đều đánh không lại kẻ đó. Nhưng không tìm thấy thi thể ca ca, nàng sẽ không thừa nhận chuyện này.

Giờ phút này, nhìn Tần Vân và Y Tiêu ở trong màn hào quang Chu thiên kiếm quang phía xa xa, Bạch Quân Nguyệt hốt hoảng vô cùng.

Cảnh mà ca ca và mình tạo ra Chu thiên chống chọi với kẻ địch tái hiện rõ trước mắt nàng.

Đôi mắt Bạch Quân Nguyệt xuất hiện một tầng nước mỏng, nhìn về phía xa có chút mơ hồ:

- Hy vọng hai người các người đừng giống như ta và ca ca, có thể cùng nhau đi tiếp đoạn đường còn lại.

Nàng cũng đã từng nghĩ sẽ gả cho ca ca, Bạch gia truyền thừa từ thời thượng cổ cho đến nay, chỉ cần không có quan hệ huyết thống ba đời thì có thể gả cho nhau đấy. Chỉ là... Bạch Quân Nguyệt chưa kịp nói ra miệng thì ca ca nàng đã không còn ở đây nữa.

- Thật lợi hại!

Chu Phong trừng lớn mắt.

- Cái tên Tần Vân còn lợi hại hơn cả Viên Công.

- Cảnh giới của hắn đã sớm cao hơn Viên Công rồi.

Thiếu niên tuổi trẻ Chu Bát nói:

- Chỉ là Chân Nguyên pháp lực yếu hơn một chút. Nhưng Chân Nguyên pháp lực này cần thời gian để tích lũy từ từ, hoặc muốn nhanh chóng đột phá thì phải dùng thiên địa kỳ trăn. Lần này, Tần Vân thu được một ít bảo vật trong Tiên Phủ này, chỉ cần hắn nguyện ý dùng một ít bảo vật để đổi lấy kỳ trăn tăng cường thực lực, sợ rằng trong vòng một tháng có thể đột phá lên đến Tiên Thiên Thực Đan cảnh đấy. Với cảnh giới hiện tại của hắn, ta đoán, có lẽ lúc còn ở Hậu Thiên cảnh giới, hắn đã nắm giữ kiểm ý rồi.

- Ở Hậu thiên cảnh giới đã nắm giữ kiểm ý?

Chu Phong giặt mình.

- Ủ, rất có khả năng. Bây giờ hấn dám làm như vậy là vì có lòng tin sẽ tự bảo vệ được mình.

Thiếu niên tuần mỹ Chu Bát vẫn tiếp tục nói:

- Nếu lúc ở Hậu Thiên đã nắm giữ Kiếm ý, dùng kiếm ý ngưng tụ ra Tiên Thiên hư đan, sẽ vô cùng tinh thuần đấy. Dù sao bây giờ những người tu hành Tiên Thiên Kim đan, mấy trước khi tiến giai Tiên Thiên mà nắm giữ được ý cảnh chứ. Tiên Thiên hư đan của bọn hấn sợ rằng cũng không bằng Tần Vân. Mà bây giờ, lĩnh vực ý cảnh của hấn ở trong trận chiến lại ngưng tụ ra Tiên Thiên thực đan".

- Mỗi một bước căn cơ đều vô cùng vững chắc. Luận về Chân nguyên pháp lực, Tiên thiên thực đan của hấn đã có thể trực bức một đám Tiên Thiên kim đan rồi.

Thiếu niên tuần mỹ Chu Bát vẫn không ngừng suy luận.

- Đến lúc đó, thực lực của hấn còn đáng sợ hơn cả hiện tại. Ngay cả đạo thể của Cơ Liệt cũng không dám ngạnh kháng với Phi Kiếm của Tần Vân, kết cục của trận đấu này sẽ hoàn toàn khác.

- Quan trọng nhất là...

Ánh mắt của Chu Bát vẫn nhìn chăm chăm về phía Tần Vân.

- Năm nay hấn mới chỉ hai mươi ba tuổi. Pháp lực thì dễ tăng lên nhưng ý cảnh thì rất khó. Ta có thể tưởng tượng ra, hấn hoàn toàn có thể đạt được kiếm ý cực cảnh đấy.

- Lại có một vị Cực cảnh sắp xuất thế.

Ánh mắt Chu Bát phát sáng.

- Thật là hâm mộ.

- Cực cảnh sao? Kiếm Tiên nắm giữ kiếm ý Cực cảnh?

Ngay cả Chu Phong cũng có chút khiếp sợ.

Trong thiên hạ lúc này, vẫn chưa xuất hiện vị Kiếm Tiên nào nắm giữ kiếm đạo cả.

Bởi vì mỗi thời đại chỉ xuất hiện một Kiếm đạo mà thôi. Từ thời thượng cổ cho đến nay, những Kiếm tiên nắm giữ kiếm đạo chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đều là những nhân vật xuất chúng của thời đại.

Bây giờ Kiếm tiên mạnh nhất chính là một vị nào đó ở trong Kiếm các. Đó là Kiếm Tiên Kiếm ý cực cảnh, đã sớm vang danh khắp nơi rồi.

- Thật hay giả? Hẳn sắp bước vào kiếm ý cực cảnh?

Chu Phong không dám tưởng tượng nói:

- Nghe nói muốn đạt được cực cảnh là vô cùng khó khăn đấy.

- Ừ.

Thiếu niên tuấn mỹ Chu Bát gật đầu nói:

- Thật sự rất khó, rất nhiều người tu hành Tiên Thiên Kim Đan bước vào ý cảnh lĩnh vực, nhưng cả đời đều không thể đạt được Cực cảnh. Nhưng nếu như Tần Văn nay, thật sự vừa tiến giai Tiên Thiên đã nắm giữ kiếm ý, vậy thì chính là "kỹ gần như đạo", bản chất nhắm thẳng vào Kiếm đạo đấy. Vậy thì hẳn chỉ cần bí mật tích lũy đầy đủ, liền có thể chạm đến Cực cảnh rồi.

-Ồ, xem ra, Cơ Liệt muốn dừng tay rồi.

Thiếu niên tuần mỹ vẫn tiếp tục cười cười:

- Lão gia hỏa này cũng biết rõ lúc nào nên tiến lúc nào nên lùi đấy.

Tần Vân sử dụng bản mệnh Phi kiếm hóa thành màn chu thiên kiếm quang để che chắn, mặt khác lại điều khiển Phi kiếm - Pháp bảo ngũ phẩm thử dò xét tiến công, sau khi phát hiện không làm gì được Cơ Liệt thì liền thu hồi phi kiếm ngũ phẩm rồi.

Cơ Liệt sau khi phần nộ điên cuồng công kích một hồi, dù không đánh phá được màn hào quang Chu Thiên kiếm quang này nhưng tâm tình cũng tỉnh táo hơn không ít.

Thậm chí lão còn thấy ngẫm mà sợ.

- Chân Nguyên pháp lực của Tần Vân này có chút yếu. Lần này hẳn giúp Y thị bảo vệ một món Pháp bảo nhất phẩm. Lão tổ Y thị sẽ vì thế diện mà sẽ tặng cho Tần Vân không ít bảo bối. Mượn nhờ những bảo bối kia, Tần Vân có thể nhanh chóng tăng Chân Nguyên pháp lực của mình lên. Hơn nữa chỉ cần hẳn không chết... Hẳn lại trẻ tuổi như vậy...

Cơ Liệt âm thầm thấy kiêng kị.

Cuối cùng thì lão cũng là lão gia hỏa đã sống hơn ba trăm năm, có được dân được, đương nhiên biết tiến biết lùi.

Lúc trước là tâm tình không tốt nên lão cảm thấy Tần Vân đang khiêu khích mình.

Bây giờ, nếu đối đãi Tần Vân như một Tiên Thiên Kim Đan, hơn nữa tiềm lực của hắn còn lớn kinh người, ngay cả Chân Nguyên pháp lực cũng sẽ nhanh chóng được tăng lên. Tự nhiên lão sẽ không tức giận nữa.

"Hô". Cơ Liệt thu hai cánh tay lại.

Màn hào quang Chu thiên kiếm quang cũng tiêu tán, chỉ còn lại một thanh Bản mệnh phi kiếm lơ lửng trước người Tần Vân.

- Hay cho một tên Tần Vân.

Giọng nói của Cơ Liệt hùng hồn, ngữ điệu lạnh lùng lên tiếng:

- Thật sự ta đã quá coi thường ngươi, Phi kiếm diễn hóa chu thiên, phòng ngự lợi hại như thế, khó trách ngươi lại dám ra mặt. Ta nói rồi, đoạt bảo vật phải dựa vào bản lĩnh, ngươi có bản lĩnh giúp đỡ Y thị giữ vững bảo bối, tự nhiên ta không nên tiếp tục tranh giành. Chúng ta đi.

Nói xong, lão lại nhìn về phía Thập Lục Hoàng Tử.

Thập Lục Hoàng Tử hiểu ý, vội vàng bay đến, cùng Cơ Liệt đạp lên một đám mây bay về phía xa.

Thập Lục Hoàng tử vẫn không nhịn được mà quay đầu nhìn lại Y Tiêu, thấy Y Tiêu đứng cạnh Tần Vân, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hoàng tử? Hoàng tử thì sao chứ?

Cũng chỉ là một thân phận tôn quý, người khác liếc hắt một cái, cũng không dám giết hắt mà thôi. Nhưng địa vị chân chính ở trong Hoàng tộc còn cần phải dựa vào thực lực. Địa vị của một Tiên Thiên Kim đan cảnh ở trong Hoàng tộc là cực cao, một Hoàng tử nhỏ bé như hắt không thể so sánh được.

- Tần đạo hữu.

Y Phong Cốc chấp tay nói:

- Đa tạ ngươi ra tay giúp Y thị ta bảo vệ Đô thiên phù lục nhất phẩm này. Ta nhất định sẽ bẩm việc này lên các vị lão tổ, Y thị ta nhất định sẽ không bạc đãi Tần đạo hữu

Nếu như Y thị có được chỗ tốt đương nhiên sẽ không tỏ vẻ gì, ngược lại còn bị chế nhạo.

- Ủ, ta cũng sẽ báo với lão tổ.

Y Tiêu cũng lên tiếng, lo lắng dùng truyền âm nói:

- Chân nguyên pháp lực của huynh hao tổn nhiều không? Lúc trước huynh từng nói, Chu Thiên kiếm quang này là chiêu thức làm huynh tiêu hao sức lực nhiều nhất đấy.

Tần Vân thấy Y Tiêu quan tâm mình thì cười cười, dùng truyền âm đáp lời:

- Đó là lúc còn ở Hậu Thiên cảnh giới, sau khi tiến giai Tiên Thiên, lĩnh ngộ về Kiếm ý càng lúc càng thâm sâu, một chiêu Chu thiên kiếm quang này cũng không gây gánh nặng cho ta như trước. Xem chừng cũng chỉ như những chiêu thức bình thường thôi. Chém giết đến tận bây giờ cũng chỉ mới tiêu hao hai phần pháp lực.

- Hai phần?

Y Tiêu lập tức truyền âm nói:

- Bây giờ còn chưa tìm được siêu phẩm Pháp bảo và Linh bảo đâu đấy, vậy mà đã tiêu hao nhiều Pháp lực như vậy.

- Không có việc gì, lần này đến Tiên Phủ ta cũng đã có sự chuẩn bị từ trước. Tuy ta không có pháp bảo lợi hại, nhưng cũng đã chuẩn bị ba viên linh đan, có thể khôi phục một phần Chân nguyên pháp lực.

Tần Vân dùng truyền âm an ủi:

- Huống hồ, nếu như gặp phải tình huống bất ổn, ta sẽ dùng ngự kiếm phi hành chạy trốn.

Y Tiêu hiểu rõ. Trước khi tiến vào Tiên Phủ này đương nhiên mỗi người đều có sự chuẩn bị kỹ.

- Tần đạo hữu, bội phục bội phục.

Thiếu niên tuấn mỹ Chu Bát từ phía xa lớn giọng nói, sau đó cùng Chu Phong bay về phía này.

- Cũng chỉ là ép buộc phòng ngự mà thôi.

Tần Vân cười nói.

- Có thể phòng ngự được đó là quá bản lĩnh rồi.

Chu Bát tiếp lời.

- Đi nhanh lên, bọn hăn đều đi xa cả rồi.

Chu Phong lập tức lên tiếng ngay sau đó.

Mà cũng đúng như vậy, Cơ Liệt và Thập Lục Hoàng tử đi đầu, tỷ muội Bạch Quân Nguyệt và Bạch Quân Ngừ cũng đi theo ngay phía sau.

Đi hết thế giới lôi đình này lại xuất hiện một màn sương trắng dày đặc.

Cơ Liệt, Thập Lục Hoàng tử, Bạch Quân Nguyệt, Bạch Quân Ngừ đã lần lượt đắm mình vào trong màn sương mù kia rồi.

- Lại là một tòa trận pháp khác.

Hồng Cửu nhíu mày nói:

- Ta cảm thấy trận pháp này không hề tầm thường.

- Ừ.

Thiếu niên tuần mỹ Chu Bát cũng cười nói:

- Lúc trước là ba món pháp bảo nhất phẩm. Kế tiếp có thể là siêu phẩm Pháp bảo thậm chí là Linh bảo đấy. Tự nhiên càng ngày sẽ càng nguy hiểm. Nhưng nếu như không tiến vào căn bản sẽ không biết thực hư của trận pháp này thế nào.

- Vào thôi.

Bọn người Tần Vân không hề lùi bước, ngay cả Phương Ngu, người có thực lực yếu nhất cũng đầy dã tâm:

- Pháp bảo nhất phẩm hay những pháp bảo lợi hại khác thì ta không dám mơ tưởng đến. Nhưng Cảnh Dương Tiên Nhân đường đường là một vị Tiên Nhân, lúc trước lĩnh tụ Đạo gia. Ngoài trừ những pháp bảo lợi hại này tin rằng còn có một ít Pháp bảo cấp thấp khác. Chỉ cần tìm được vài cái, liền rất quý rồi.

Mọi người cùng nhau tiến vào màn sương mù dày đặc kia.

Vừa tiến vào màn sương mù, Tần Vân đã cảm thấy trời đất đều xoay tròn.

- Hửm?

Tần Vân nhìn chung quanh, khắp nơi đều là sương trắng mù mịt, lĩnh vực kiểm ý của hắn cũng chỉ có thể cảm ứng được trong phạm vi tám trượng mà thôi.

Nhưng mà bọn người Y Tiêu, Hồng Cửu, Chu Bát đều đã biến mất cả rồi, trong phạm vi tám trượng không phát hiện tung tích của bọn hắn.

- Người đâu?

Sắc mặt của Tần Vân hơi biến.

- Vừa mới vào trận pháp này đã bị phân tán ra rồi. Xem ra trận pháp này hung hiểm hơn ba trận pháp trước nhiều.

Càng về sau, bảo vật được cất giấu sẽ càng lợi hại. Nhưng mà hung hiểm cũng theo đó mà tăng lên.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Hồng Cửu Dẫn Đường

- Căn bản thì ta không am hiểu trận pháp.

Tần Vân nhìn màn sương mù chung quanh, nhíu mày nói:

- Hồng Cửu thì cũng thôi đi. Nói cho cùng thì sở trường của huynh ấy vẫn là trận pháp, có lẽ sẽ có biện pháp ứng phó. Nhưng Y Tiêu nàng... Y Tiêu khác với ta, nàng là đệ tử đại tộc có lẽ cũng đã được Lão tổ Y thị ban thưởng bảo vật bảo vệ tính mạng rồi. Hơn nữa, bây giờ Y Tiêu còn nắm giữ Lôì Đình ý cảnh, có Thần Tiêu phù lục trong tay, có thể ngăn cản được nguy hiểm.

Tần Vân chỉ có thể tự nhủ như vậy để an ủi mình.

"Vèo". Hắn thả ra thanh phi kiếm màu tím, lơ lửng trước người, còn Bản mệnh phi kiếm thì đặt trong tay áo, bất cứ lúc nào cũng có thể thi triển.

Ở trong khu vực sương mù bao quanh này chỉ có Kiếm ý lĩnh vực mới có thể cảm ứng được chung quanh, mắt thường thì chỉ nhìn thấy trong phạm vi không quá một trượng. Còn tinh thần cảm ứng thì căn bản không thể nào cảm ứng được.

Tần Vân cẩn thận từng li từng tí di chuyển trong màn sương mù dày đặc, mênh mông.

- Ta không hiểu trận pháp, muốn phá trận pháp thì chỉ có hai cách. Một cách là dựa vào phá pháp lực lượng, cách còn lại đành gửi hi vọng vào lòng từ bi của Cảnh Dương Tiên Nhân rồi.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Phá pháp lực lượng? Chúng ta, trong đám người tiến vào đây không một ai làm được. Chúng ta dùng sáu khối phù bài mở ra Tiên Phủ, uy thế của trận pháp mà Cảnh Dương Tiên Nhân để lại đã suy giảm rất nhiều rồi. Nếu như thật sự muốn giết chết chúng ta, kẻ mạnh nhất cũng mới chỉ là Tiên Thiên Kim Đan Cảnh có thể trốn thoát được hay sao?

- Lúc trước đã gặp qua ba tòa trận pháp, tiếp tục tiến lên liền có thể thoát khỏi trận pháp đó thôi.

- Chỉ cần không đụng phải bảo vật, có lẽ nguy hiểm sẽ rất nhỏ.

Tần Vân đang đi bỗng nhiên nhận được cảm ứng.

"Hưu...u...u". Một ngọn lửa đột nhiên từ trong sương mù dày đặc vọt ra, nóng bỏng vô cùng.

Phi kiếm màu tím lóe lên trực diện ngăn đón, trong nháy mắt đã chặn được.

Đám lửa màu đỏ kia liền tiêu tán.

- Quả thật nguy hiểm. Uy lực của ngọn lửa này có thể so với Tiên Thiên Thực Đan cảnh đỉnh phong rồi.

Tần Vân trầm nghĩ:

- Với thực lực của Y Tiêu hiện tại có lẽ điều khiển Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ cũng không có vấn đề gì.

Y Tiêu khác với hắc, lúc trước hắc không có Pháp bảo lợi hại, mà mới vừa rồi nàng còn có được Lôi Đình ý cảnh, lại học Thần Tiêu lôi pháp, còn được ban cho Thần Tiêu phù lục tứ phẩm, hoàn toàn có thể điều khiển được Thanh Lệnh Tuần Thiên rồi.

Tần Vân lại tiếp tục hành tẩu trong màn sương mù dày đặc mênh mông.

Mà cũng vào lúc này.

- Hoàn toàn bị phân tán ra rồi.

Giờ này phút này, Y Tiêu cũng đang rất cẩn thận, từng vòng từng vòng sóng lẫn lẫn lấy nàng làm trung tâm mà tản ra, bao phủ phạm vi chừng sáu trượng. Qua mỗi thời đại, số lượng đệ tử tu hành Thần Tiêu loi pháp chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đương nhiên Thần Tiêu môn sẽ ban thưởng cho bọn họ Pháp bảo hộ thân lợi hại.

Trong tay nàng nắm một tấm Thần Tiêu phù lục tứ phẩm, bất cứ lúc nào cũng có thể thi triển loi pháp.

Nếu như loi điện oanh kích ra, thì tốc độ còn nhanh hơn cả phi kiếm.

Vù vù vù!!!

Từ sâu trong màn sương trắng xóa, một ngọn lửa màu đỏ bắn ra. Thế nhưng ngọn lửa kia đã bị vòng sóng màu xanh bao quanh người Y Tiêu ngăn cản lại, chỉ là theo sự tiêu tan của ngọn lửa kia, lớp ngoài cùng của vòng chắn này cũng bị phá vỡ.

- Uy lực Thiên Thiên Thực Đan cảnh đỉnh phong? Coi như cũng được đi, Pháp bảo có thể chống đỡ được.

Y Tiêu lại tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa đắm mình vào trong màn sương mù dày đặc, Hồng Cửu đã lập tức lộ ra nét tươi cười.

Trong tay hẩn cầm gậy gỗ, bóp ngón tay bắt đầu tính toán lập luận.

Đồng thời, chiếc mai rùa có vô số vết rách cũ trôi nổi trong đàn điền của hãn cũng phụ trợ hãn lập luận..

- Bảo vật trong tòa trận pháp này còn trân quý hơn cả ba bảo vật trước cộng lại.

Nét tươi cười của Hồng Cửu càng rạng rỡ hơn.

- Chỉ là cũng sẽ nguy hiểm hơn.

- Ồ?

- Vậy mà bảo vật lại chia ra nhiều chỗ như vậy.

Rất nhanh Hồng Cửu đã phát hiện được, trong tòa trận pháp này rất nhiều nơi có cất giấu bảo vật.

- Trong ba tòa trận pháp lúc trước, mỗi một trận pháp cũng chỉ có một Pháp bảo mà thôi. Vậy mà nơi này bảo vật lại phân tán ra nhiều nơi như vậy.

Hồng Cửu không nén được sự kích động:

- Xem ra ta cũng có thể thu về mấy món rồi.

- Ủm... Hiện tại ta cần làm nhất chính là...

Hồng Cửu suy nghĩ một chút, lập tức xác định.

- Tìm Tần Vân.

- Xem ra chỉ dựa vào một mình ta thì không thể nào lấy được bảo vật lợi hại.

Hồng Cửu vừa suy nghĩ, vừa giơ gậy gỗ trong tay lên. Hãn vừa gõ nhẹ gậy gỗ, sóng xung kích lập tức lan tỏa mà ra, sáu món Pháp bảo ẩn thân

trong hư không, bao bọc chung quanh Hồng Cửu, che chở cho hần.

- Tần Vân đang ở hướng này.

Hồng Cửu vừa tính toán, vừa nhanh chóng di chuyển.

Thậm chí suốt một đường hần đi đến còn không hề gặp phải một ngọn lửa nào. Cứ như vậy, Hồng Cửu đã tránh được những nguy hiểm không đáng có.

Tần Vân đang tiến thẳng một đường, khắp nơi đều là sương mù khiến hần không khỏi suy nghĩ.

- Vèo vèo vèo!!!

Ba ngọn lửa màu đỏ đồng thời đột kích, Phi kiếm màu tím ở giữa không trung lóe lên, lập tức chặn được ba ngọn lửa đỏ kia.

- Hình như theo hướng này, số lượng đám lửa đột kích ngày càng nhiều hơn?

Tần Vân trầm nghĩ:

- Chỉ cần nguy hiểm hơn thì rất có thể là nơi cất giấu bảo vật đấy.

Tuy rằng hần không am hiểu trận pháp, nhưng cũng nhớ rõ Cung chương môn đã từng nói, ở những nơi có bảo vật thường nguy hiểm hơn.

Trái lại, những nơi nguy hiểm cũng không nhất định sẽ có bảo vật, chỉ là khả năng có bảo vật sẽ cao hơn mà thôi. Tần Vân cũng không quan tâm đến chừng này ngọn lửa.

- Tần Vân huynh!

Đột nhiên, một giọng nói từ trong màn sương mù truyền đến.

"Vèo".

Lại một ngọn lửa tập kích mà qua, chỉ thấy trong hư không hiển hiện sáu tấm lệnh bài, cấu kết với nhau tạo thành một tòa trận pháp. Ngọn lửa màu đỏ kia vừa tiến vào phạm vi sáu tấm lệnh bài đã lập tức di chuyển đi hướng khác.

"Đông".

Hồng Cửu từ trong màn sương mù chạy đến, gậy gỗ trong tay vẫn không ngừng gõ nhẹ lên mặt đất, những ngọn lửa lập tức bỏ chạy về phía xa.

- Hồng Cửu?

Tần Vân kinh ngạc:

- Ta còn chưa từng nhìn thấy thủ đoạn này của huynh đấy. Đây là lần đầu tiên huynh thi triển sáu món pháp bảo này phải không?

Hồng Cửu đi đến bên cạnh Tần Vân, sừ sừ vù vù mấy tiếng, sáu tấm lệnh bài kia lập tức được thu về trong ống tay áo. Sau đó, hắn cười cười nói:

- Có Tần Vân huynh ở đây rồi, ta cần gì phải sử dụng thủ đoạn bậc này chứ. Mỗi một ngọn lửa ở nơi này đều quá mạnh mẽ so với ta. Muốn ngạnh kháng cũng phải dốc hết toàn lực, phải nghĩ biện pháp chuyển chúng đi nơi khác mà thôi.

- Ngọn lửa mà trận pháp do Nguyên Thần Tiên Nhân bố trí sinh ra người cũng có thể chuyển đi hướng khác?

Tần Vân vô cùng kinh ngạc.

- Đó cũng là vì Cảnh Dương Tiên Nhân đã sớm không còn ở nơi này. Trận pháp này không có người điều khiển, tự hành vận chuyển, nên vừa rồi ta mới có thể lợi dụng điểm yếu.

Hồng Cửu lại nói tiếp:

- Nếu như có sự điều khiển của chủ nhân, uy thế của trận pháp này hoàn toàn bộc phát, đối địch với tất cả, như vậy còn đáng sợ hơn nhiều.

- Đúng rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta nên nhanh chân lên.

Hồng Cửu lại nói:

- Nơi này cất giấu rất nhiều bảo vật, ta còn chưa đoạt được bảo vật đã vội vàng tới tìm huynh rồi đấy.

- Huynh có thể tìm được vị trí của Y Tiêu không?

Tần Vân hỏi. Hồng Cửu nghe vậy thì khẽ nhíu mày, lắc đầu nói:

- Ta và huynh cùng nhau vào đây, đây dựa nhân quả quá nhiều nên ta mới có thể tìm được phương hướng của huynh. Nhưng nhân quả của ta và nàng thì quá mức mờ nhạt. Trong trận pháp này, cảm ứng hỗn loạn, cố ý ngăn cách mấy người chúng ta. Ví dụ như huynh có để lại trên thân người khác một ít Pháp lực thì cũng không cách nào cảm ứng được đâu. Độ khó tính toán so với bên ngoài cao gấp hàng trăm hàng nghìn lần. Dưới sự ảnh hưởng của trận pháp, ta cũng không cách nào tìm được vị trí của nàng, chẳng qua nấn như khoảng cách đủ gần thì có lẽ ta còn cảm ứng được.

- Tốt.

Tần Vân gật đầu, hắc cũng hiểu rõ, dưới sự ảnh hưởng của trận pháp mà Hồng Cửu vẫn có thể tụ hợp với mình là đã quá lợi hại rồi.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Hồng Cửu lại lên tiếng:

- Vừa tìm bảo vật vừa tìm Y cô nương vậy. Nói không chừng sẽ giảm bớt khoảng cách với Y cô nương đấy.

- Huynh nói nơi này có rất nhiều bảo vật?

Tần Vân nghi hoặc hỏi.

- Ủ. Ta có thể tính toán ra được. Có rất rất nhiều bảo vật ở nơi này đấy.

Hồng Cửu lộ ra nét mặt tươi cười.

- Xem ra cũng không giống với ba tòa trận pháp lúc trước rồi.

Tần Vân nghe xong cũng gật đầu nói.

- Đi theo ta.

Hồng Cửu nói:

- Bất quá, Tần Vân huynh, nếu như gặp nguy hiểm đành phải nhờ vào huynh ngăn cản rồi.

- Giao cho ta đi, huynh cứ chú tâm dẫn đường là được.

Tần Vân chắc chắn mười phần.

- Được.

Hai người liên thủ cùng tiến về phía trước.

Hồng Cửu hành tẩu trong sương mù lại thân nhiên tự tin vô cùng, đơn giản chọn ra một phương hướng tiến về phía trước.

Chỉ trong tích tắc bọn họ vừa rời đi.

"Vèo vèo vèo..." một cái, trong nháy mắt tám ngọn lửa đỏ nhanh chóng vọt đến, khiến cho Tần Vân cũng phải giật mình. Lúc trước bản thân hắn tự mình mò mẫm di chuyển hồi lâu tối đa cũng chỉ mới gặp được ba ngọn lửa tấn công một lần mà thôi. Lần này thoáng cái liền xuất ra tám ngọn lửa đỏ.

"Bành bành bành".

Phi kiếm màu tím bay ra, trong nháy mắt đã hóa thành một tấm chắn kiếm quang. Tám ngọn lửa đồng thời trùng kích lên chung quanh tấm chắn kiếm quang kia, sau đó đều triệt tiêu cả.

- Phía trước có bảo vật.

Hồng Cửu cười nói.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, chỉ đi được vài bước đã nhìn thấy sương mù phía trước đã tản đi hơn rất nhiều, mắt thường có thể nhìn thấy phạm vi hơn mười trượng. Dưới mặt đất còn đọng lại một chút sương mù, còn có một tảng đá lớn. Trên tảng đá lớn kia đặt một bình ngọc màu xanh hết sức bình thường.

- Đây là bảo vật?

Tần Vân nghi hoặc, nhìn bình ngọc lên xanh kia một chút, với con mắt của hắn thì không hề nhìn ra sự trân quý của chiếc bình ngọc này.

- Nhìn kỹ một chút xem.

Hồng Cửu lên tiếng.

Tần Vân vung tay lên, một đạo kiếm khí bay ra, trực tiếp cuốn chiếc bình ngọc màu xanh kia bay đến trước người.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tiên Đan

Tần Tân đưa tay ra đón lấy bình ngọc. Bản thân chiếc bình ngọc này cũng hết sức bình thường, nhưng trên thân lại khắc năm chữ: "Tam hoàng ngũ hoa hoàn".

Tần Vân và Hồng Cửu liếc mắt nhìn nhau.

- Linh đan?

Cả hai đều không nén nổi được sự vui mừng.

- Cũng phải, tất cả đan dược mà Cảnh Sơn phái luyện ra được cũng chỉ bình thường mà thôi, còn lâu mới đuổi kịp được Linh Bảo Sơn.

Hồng Cửu cười cười nói tiếp:

- Nhưng trong quá khứ, Cảnh Dương Tiên Nhân nổi danh là Đan dược Đại Tông sư đấy. Thậm chí vì luyện đan mà ngài ấy không ngại hao phí đại giới cực lớn, mời rất nhiều bằng hữu hỗ trợ. Cuối cùng mới luyện chế ra được lò đan mà ngài ấy muốn nhất. Đó là một lò đan, thuộc cấp độ siêu phẩm Pháp bảo - Kim Đan lô. Ngài ấy đã luyện chế ra rất nhiều đan dược nổi danh, thậm chí còn có vài loại, mà ngoài ngài ấy ra không còn ai có thể luyện thành nữa.

Tần Vân gật đầu.

Cũng giống như "Thiên niên băng ngọc quả" mà lúc trước Ôn Quận Thủ mời Tần Vân bọn hắn đi hái vậy. Đó là nhờ vào sự thần kỳ của tạo hóa

mới có kỳ vật như vậy hiện thế. Nhưng "Đan dược" là do người tu hành thu thập đủ loại tài liệu trong trời đất, cuối cùng hòa vào một lò, luyện chế ra đan dược vượt xa bản thân tài liệu đấy.

Nếu như người phạm nuốt một viên đan dược có thể trực tiếp đặt chân vào tiên thiên.

Một viên đan dược cũng có thể giúp người mới chết cải tử hoàn sinh.

Thậm chí ở trong truyền thuyết có đồn rằng, lúc trước Đạo Tổ diễn giải ở trên Linh Bảo Sơn cũng đã từng nói, đan dược lợi hại có thể giúp người phạm có thể trực tiếp thành tiên. Chỉ là đó cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi... Cũng không có ai có thể luyện chế ra được đan dược nghịch thiên như thế.

Chỉ là muốn xuất hiện một vị Đan dược Đại tông sư lợi hại là quá mức khó khăn. Đầu tiên, yêu cầu về cảnh giới đối với đan dược Đại tông sư là cực cao. Sau đó là phải có sự hiểu biết rõ ràng về vô số tài liệu. Trải qua vô số quá trình luyện đan, tích lũy kinh nghiệm mới có thể luyện chế ra những đan dược lợi hại hơn. Trong thiên hạ này, quả thật có rất ít đại cao thủ luyện đan đấy.

Nói riêng về luyện đan, trong quá khứ, Cảnh Dương Tiên Nhân là một trong những nhân vật được xếp vào vị trí đỉnh phong đấy. Có thể đặt ngang hàng với ngài ấy đều là những Tiên Nhân khác thời đại.

Tần Vân cười cười nói:

- Tam hoàng ngũ hoa viên là đan dược ngũ phẩm, có thể giúp người phạm trần đang tu hành tẩy tinh phạt tủy cải thiện tư chất đấy. Còn người trần tuổi đã cao thì có thể có được cơ thể khỏe mạnh.

Dù sao hẳn sử dụng Thanh Lệnh Tuần Thiên, hơn nữa ở Vạn Tượng điện có rất nhiều bảo vật, hẳn đều đã xem qua rồi. Hầu như những đan

được nổi danh trong thiên hạ hẳn đều biết cả.

- Bên trong có hai mươi viên.

Tần Vân mở nắp bình ra nhìn, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

- Tuy rằng được bảo quản rất tốt nhưng thời gian quá lâu, chỉ còn giữ được năm phần dược lực mà thôi.

- Năm phần dược lực cũng đã vô cùng tốt rồi - Hồng Cửu nói - Chúng ta nên tranh thủ thời gian tiếp tục tìm đi.

- Ừ.

Tần Vân gật đầu, dưới sự dẫn dắt của Hồng Cửu nhanh chóng chạy đến một khu vực cảm ứng có bảo vật khác để tìm kiếm.

Ở khu vực cất giấu bảo vật thứ hai đã có hơn một trăm ngọn lửa chạy loạn giữa không trung. Khi hai người Tần Vân và Hồng Cửu vừa tiếp cận thì hơn một trăm ngọn lửa kia đột nhiên tụ hợp lại một chỗ, ngưng tụ thành bộ dáng một con sói, toàn thân tích tụ lửa nóng, giẫm đạp hư không nhảy vọt về phía bọn họ.

Tần Vân vẫn như trước, thả ra phi kiếm màu tím.

Hừ...u...u

Kiểm quang lóe lên, như sấm to sóng lớn, cường thế vô cùng. Con sói đỏ rực giữa không trung nhanh nhẹn né tránh. Chỉ là phi kiếm linh hoạt đến bậc nào cơ chứ, vừa lóe lên đã ầm ầm va chạm vào con sói lửa kia.

Oanh.

Một kích hung mãnh của phi kiếm màu tím đã làm cho con sói lửa kia mất đi một phần lửa nóng.

Oanh oanh oanh. Phi kiếm màu tím liên tục oanh kích mấy lần, con sói lửa kia căn bản không né tránh được, cuối cùng tiêu tán mất.

- Thực lực của con sói lửa này hoàn toàn có thể sánh ngang với Thanh Lệnh Tuần Thiên rồi.

Tần Vân nói một câu, sau đó lại cùng Hồng Cửu tiến về phía trước. Trước mắt cũng xuất hiện một tảng đá lớn, phía trên cũng đặt một bình ngọc màu xanh, hoàn toàn giống với bình ngọc lúc trước.

Lại thả ra một đạo kiếm khí, cuốn bình ngọc lên đưa đến trước mặt mình, Tần Vân liền đưa tay ra đón lấy.

Phía trên chiếc bình ngọc màu xanh lần này có khắc ba chữ "Đạo tâm đan".

- Đạo tâm đan?

Hồng Cửu vừa nhìn thấy liền nói:

- Đây chính là Linh đan tam phẩm, nghe nói nếu bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc là đạo tâm thất thủ, tâm thần hỗn loạn uống vào một viên thì tâm thần giống như bị đóng kết vậy. Trong vòng nửa năm, tâm cảnh cũng sẽ không xuất hiện một tia gợn sóng.

Đạo tâm đan, cực kỳ trân quý.

Một viên đan dược liền có thể chống đỡ vượt qua một món pháp bảo ngũ phẩm. Pháp bảo có thể dùng từ từ, không cần thì có thể bán đi. Nhưng đan dược dùng rồi thì sẽ không còn nữa.

- Người tu hành luyện đan, luyện khí hoặc là người chế phù, thậm chí là chế phù đỉnh cao bình thường đều mong muốn có được một viên Đạo tâm đan.

Tần Vân nói. Quả thật nuốt một viên Đạo tâm đan thì đầu óc sẽ tỉnh táo vô cùng, sẽ không xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, dù là nho nhỏ.

Hồng Cửu cười cười nói:

- Không phải chỉ người tu hành, mà ngay cả một ít yêu mà đặc biệt là những tên tu luyện Ma thần pháp môn. Những Pháp môn kia rất dễ dàng khiến người luyện nhập ma trở nên điên cuồng. Bọn hầy vô cùng khao khát có được Đạo tâm đan đấy.

- Ủ.

Tần Vân cũng gật đầu đồng ý.

Đạo tâm đan luôn là thứ bán chạy nhất. Người nào luyện chế ra được, chỉ cần xuất bán ra ngoài sẽ nhanh chóng bị tranh mua không còn nữa.

Những người tu hành bình thường cũng thường chuẩn bị sẵn một hai viên Đạo tâm đan, phòng ngừa đạo tâm thất thủ, tẩu hỏa nhập ma. Dù sao thì một khi đạo tâm xảy ra vấn đề, chỉ cần nuốt đan dược vào thì trong vòng nửa năm căn bản cũng đã điều tiết ổn định rồi.

Tần Vân cùng Hồng Cửu đi lại trong màn sương mù vô tận. Hồng Cửu có vai trò dẫn đường, Tần Vân chịu trách nhiệm ứng phó với nguy hiểm, cả hai nhanh chóng thu nhặt được đan dược ở nhiều nơi.

Đan dược thấp nhất cũng là lục phẩm, cao nhất chính là đan dược nhất phẩm.

Tẩy tinh phạt tủy, chữa bệnh, tăng cường pháp lực, khôi phục pháp lực, giải độc... đủ loại dược hiệu.

Trong đó, đan dược nhất phẩm còn được đặt trong hỏa hồng hồ lô. Hỏa hồng hồ lô này chính là do hỏa vân hồ lô tự nhiên thai nghén mà ra

đấy, thích hợp để bảo tồn đan dược. Bình thường chỉ có những đan dược cao cấp nhất mới dùng hỏa hồng hồ lô để cất giữ. Dù đã cách ba nghìn năm nhưng đan dược nhất phẩm này vẫn còn giữ được tám phần dược hiệu. Mà đan dược nhất phẩm kia có tên là "Cửu chuyển linh đan", là linh đan tiếng tăm lừng lẫy trong giới tu hành.

Bình thường, đều là dành cho người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cao cấp nhất hoặc là các Nguyên Thần Tiên Nhân sử dụng đấy.

Ví dụ như, người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cấp cao nhất cảm thấy đã chuẩn bị xong, sẵn sàng thử đột phá Nguyên Thần cảnh giới, một khi thất bại, Kim đan nhất định bị hao tổn. Thì có thể dùng "Cửu chuyển linh đan" để chữa trị tổn thương. Dược hiệu của nó chính là chữa trị căn cơ sinh mệnh đấy.

Ngay cả Nguyên Thần Tiên Nhân cũng có thể dùng nó để chữa thương.

Giống như một người bình thường thân thể không trọn vẹn, trời sinh thể chất yếu đuối, tuổi già nhanh tàn... Tóm lại các căn cơ sinh mệnh bị tổn thương, từ người phàm cho đến tiên nhân đều có thể dùng Cửu chuyển linh đan này để khôi phục. Cửu chuyển linh đan này cũng vô cùng ôn hòa, ngay cả một đứa trẻ con cũng có thể hấp thu được. Là linh đan nhất đẳng đấy.

Chỉ là vì quá trân quý nên những người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cấp cao nhất đều sẽ không cam lòng dễ dàng sử dụng. Mà chuẩn bị nhiều viên hơn để tiến giai Nguyên Thần Tiên Nhân đấy.

Một viên Cửu chuyển linh đan tương đương với một món Pháp bảo nhị phẩm đấy.

- Tổng cộng có sáu viên.

Tần Vân và Hồng Cửu đều rất vui mừng.

Trong hồ lô này tổng cộng có sáu viên Cửu chuyển linh đan, là thứ trân quý nhất mà bọn hắn đạt được đây. Sáu viên linh đan cộng lại có thể sánh bằng một Pháp bảo nhất phẩm rồi. Vì một Pháp bảo nhất phẩm mà Cơ Liệt trực tiếp răn dạy Thập Lục Hoàng Tử. Hơn nữa những người tu hành Tiên Thiên Kim Đan bình thường cũng không dám mang theo Pháp bảo nhất phẩm bên mình xông xáo bên ngoài, chỉ sợ rằng sẽ bị giết đoạt bảo.

Trước khi đến Cảnh Dương động phủ này, Việt môn cũng chỉ có ba món Pháp bảo nhất phẩm mà thôi.

Vậy nên, một hồ lô linh đan này trân quý đến bậc nào cơ chứ.

Lúc trước Tần Vân bọn hắn đã tìm được một đồng linh đan, nhưng cộng lại cũng không thể sánh kịp với một hồ lô Cửu chuyển linh đan này. Hắn và Hồng Cửu mỗi người nhận một nửa, tương đương với việc mỗi người có được nửa món Pháp bảo nhất phẩm rồi.

- Cũng chỉ có ở trong tiên phủ này chúng ta mới có thể có được nhiều bảo bối như vậy. Nếu là bên ngoài thì làm sao có thể chứ.

Tần Vân lên tiếng cảm khái.

- Chuyện này đi rất đúng, đi rất đúng.

Hồng Cửu cũng kích động lên tiếng.

- May mắn là có Hồng Cửu huynh dẫn đường, bằng không dựa vào một mình ta ngây ngốc đi loạn nơi này, tìm được một lọ linh đan đã là may mắn lắm rồi, chớ nói gì đến Cửu chuyển linh đan chứ.

Tần Vân thật thà nói.

- Tần Vân huynh, nếu như một mình ta tìm được linh đan thì cũng không cách nào phá giải được nguy hiểm để thu linh đan vào tay đâu.

Hồng Cửu cũng cười cười nói.

Rốt cuộc hai người lại cùng một chỗ tiến lên.

Phía trước mơ hồ có ngũ sắc quang hoa, khiến cho Tần Vân và Hồng Cửu kinh ngạc vô cùng. Nhìn kỹ lại một chút, trong màn sương mỏng manh phía xa xa, xuất hiện một ngọc đài, mà trên ngọc đài kia có đặt một hỏa hồng hồ lô khác.

- Hỏa vân hồ lô, lại là hỏa vân hồ lô.

Hồng Cửu kích động nói.

- Lúc trước chúng ta phát hiện nhiều linh đan như vậy nhưng dùng Vân hỏa hồ lô để chứa đựng cũng chỉ có một mình Cửu chuyển linh đan mà thôi. Hơn nữa Vân hỏa hồ lô này còn được đặt trên ngọc đài. Mà phía trên ngọc đài kia hình như còn có trận pháp vận chuyển, tản ra ngũ sắc quang hoa.

- Ủ.

Nhịp tim của Tần Vân cũng bắt đầu gia tốc rồi.

- Trên ngọc đài kia có trận pháp. Trận pháp vận chuyển có phải là vì để bảo vệ cho hồ lô linh đan kia không? Với hào khí của Cảnh Dương Tiên Nhân mà nói, Cửu chuyển linh đan, linh đan nhất phẩm cũng mới chỉ được ngài ấy bọc trong Vân hỏa hồ lô mà thôi, sau đó thì tuy tiện vứt trên tảng đá. Nhưng lần này thì khác, lại đặt trên ngọc bàn, còn sắp đặt trận pháp thủ hộ. Hơn nữa còn dùng chính Vân hỏa hồ lô để chứa đựng, chỉ sợ đan dược này còn trân quý hơn cả đan dược nhất phẩm đấy.

- Còn trân quý hơn cả đan dược nhất phẩm sao?

Yết hầu của Hồng Cửu ực mấy cái.

- Chẳng lẽ là... Tiên đan?

"Oanh".

Chung quanh mơ hồ có tiếng nổ truyền đến, từ trong hư không hội tụ hình thành từng đoàn lửa nóng, vô cùng vô tận. Trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một Thần Long hỏa diễm khổng lồ. Mà khí tức của vị Thần Long hỏa diễm này vô cùng hùng hồn, tọa trấn trên ngọc đài kia, nhìn chăm chăm hai người Tần Vân, Hồng Cửu.

- Nhìn thấy một màn kia, ta càng tin tưởng, bên trong nhất định là Tiên đan.

Tần Vân nhìn chăm chăm vào vị Thần Long hỏa diễm khổng lồ kia, nói.

- Tần Vân huynh, nhờ cả vào huynh rồi.

Hồng Cửu cũng không dám tiến về phía trước, hắn cảm nhận được sự nguy hiểm cực kỳ từ trên thân Thần Long hỏa diễm kia. Hắn tiến lên e rằng vừa chạm mặt đã bị giết chết rồi.

- Giao cho ta.

Trong mắt Tần Vân tràn ngập đầy chiến ý.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Kim Đan Ngoại Đan (1)

Thần Long hỏa diễm kia tọa trấn, nhìn chăm chăm hai người Tần Vân, Hồng Cửu, đột nhiên bổ nhào về phía hai người bọn họ.

- Đi.

Tần Vân trực tiếp tế ra bản mệnh Phi kiếm.

Trong nháy mắt, tuyệt chiêu Giang thượng minh nguyệt trên sông hiện thế, trắng sáng kiếm quang với tốc độ nhanh không thể tưởng trực tiếp đối đầu với Thần Long hỏa diễm. "Bành" một tiếng, ánh lửa vấy ra, nhưng Thần Long hỏa diễm lại giống như không hề thương tổn gì. Không ngừng gào thét, lại phần nộ lao ra lần nữa. Tần Vân cũng điều khiển Phi kiếm, không ngừng công kích đối phương.

Chiêu thức Giang thượng minh nguyệt điên cuồng vây giết con Thần Long hỏa diễm kia.

Chỉ là thân thể của Thần Long hỏa diễm có chút cường hãn, mỗi một lần chỉ vấy đi được một chút lửa trên thân nó. Nhưng sau mười mấy lần vây công, vết cuốc lửa trên thân Thần Long hỏa diễm cũng mỏng manh hơn một chút.

"Hô".

Một lần nữa, Minh nguyệt kiếm quang lại đột kích mà ra.

Nhưng lúc này đây, Phi kiếm công giết Thần Long hỏa diễm, vậy mà lại trực tiếp xuyên qua thân thể nó, chẳng khác gì đâm vào hư không vậy. Căn bản Thần Long hỏa diễm khổng lồ kia không thềm để Phi kiếm của Tần Vân vào mắt, trực tiếp bổ nhào về phía trước.

- Không xong rồi.

Sắc mặt của Tần Vân vội biến.

- Thân thể của nó lúc hư lúc thực.

Hồng Cửu đứng ở bên cạnh nhìn một màn này cũng hết sức kinh hãi. Lúc trước, thân thể của Thần Long hỏa diễm kia là thực đấy, hơn nữa tất cả ngọn lửa mà bọn hắn đụng phải ở những khu vực cất giấu linh đan khác đều có thể cưỡng ép giết chết. Nhưng vị Thần Long hỏa diễm này lại là vừa hư vừa thực.

Tần Vân vừa nhanh chóng triệu hồi bản mệnh Phi kiếm, vừa gấp rút tế ra phi kiếm màu tím.

Phi kiếm màu tím vừa ra lập tức diễn hóa thành màn hào quang Chu thiên kiếm quang.

Mà diễn hóa Màn hào quang Chu thiên kiếm quang này thực chất là để phòng ngự. Bất kể là hư hay thật, chỉ cần có một tia năng lượng đều sẽ bị ngăn cản.

"Oanh".

Thân thể hư ảo của Thần Long hỏa diễm lao đến, móng vuốt sắc bén chụp lên phía trên màn hào quang chu thiên kiếm quang do phi kiếm màu tím biến thành. Màn hào quang mạnh mẽ chấn động một hồi, rốt cuộc cũng chống đỡ được.

- Công kích của nó yếu hơn nhiều so với một chiêu toàn lực của Cơ Liệt.

Tần Vân an tâm, đáy lòng cũng buông lỏng một chút. Cũng đúng thôi, Cơ Liệt là một nhân vật được tính như vô cùng lợi hại trong hàng ngũ Tiên Thiên Kim Đan rồi. Hơn nữa trong tay còn có pháp bảo nhất phẩm "Diệt ma thủ". Tần Vân phải vận dụng sở trường phòng ngự của Chu thiên kiếm quang mới có thể chống đỡ được.

"Oanh".

Thần Long hỏa diễm lại tiếp tục nhào đến, nhưng lần này khi Long trào của nó vừa nện xuống, đuôi rồng khổng lồ cũng đập lên màn hào quang Chu thiên kiếm quang, cuối cùng khiến cho cả tòa chu thiên kiếm quang đều xuất hiện vết nứt.

Chỉ là, Tần Vân đã sớm có sự chuẩn bị, một lần nữa sử dụng bản mệnh Phi kiếm thúc giục chu thiên kiếm quang, bảo vệ bản thân vô cùng chặt chẽ.

Uy lực của Chu thiên kiếm quang khi dùng bản mệnh phi kiếm để thi triển hoàn toàn khác với lúc dùng phi kiếm màu tím đấy.

Chu thiên kiếm quang cực lớn, bao trùm bảo vệ chung quanh.

Mặc cho Thần Long hỏa diễm kia điên cuồng tấn công cỡ nào cũng không thể phá vỡ màn hào quang chu thiên kiếm quang này được.

- Mỗi lần nó công kích, ngọn lửa trên thân nó cũng sẽ yếu hơn một chút.

Hồng Cửu đứng bên cạnh nói:

- Nó không cầm cự được lâu nữa đâu.

- Nếu như bình thường chỉ còn một hai đạo hỏa diễm, khi đụng lên kiếm quang của ta sẽ trực tiếp vỡ vụn.

Tần Vân nói:

- Thần Long hỏa diễm lúc hư lúc thực này thật sự là khó chơi. Nhưng cuối cùng cũng chỉ do trận pháp biến thành mà thôi, nó không có linh trí, chỉ biết công kích chúng ta theo bản năng mà thôi. Chỉ cần hỏa diễm mà nó tích chứa tiêu hao hết, cuối cùng sẽ tiêu tán.

Lại chém giết thêm một lúc, rốt cuộc Thần Long hỏa diễm kia cũng yếu ớt mỏng manh hơn nhiều, rốt cuộc cả thân thể cũng âm âm vỡ vụn, từng ngọn lửa trực tiếp tiêu tán mất.

- Thành công rồi.

Hồng Cửu phấn kích, nhìn chăm chăm vào Vân hỏa hồ lơ đặt trên ngũ sắc quang hoa ngọc đài gần đó.

- Đây cũng là vì uy thế của trận pháp này đã bị suy yếu khá nhiều đấy. Bằng không, còn không biết Thần Long hỏa diễm này sẽ mạnh đến cỡ nào nữa. Uy thế bậc nào chứ.

Tần Vân không nhịn được mà cảm khái.

- Dài mấy trăm trượng, dù cho là Cơ Liệt đấy cũng bị thiêu rụi thành tro trong nháy mắt mà thôi.

Hồng Cửu cũng lẩm bẩm.

- Thuật phi kiếm này của ta cũng trong nháy mắt mai một mà thôi.

Tần Vân cười cười.

- Vì vậy, sau khi sáu tấm phù bài hội tụ chúng ta mới dám đi vào.

Hai người nói qua nói lại, cuối cùng ngay cả nhịp tim cũng loạn cả lên rồi.

Bọn hăn đều nhìn chăm chăm Vân Hỏa hồ lô trên ngọc đài.

- Tàn Vân huynh, xem xem bên trong có cái gì.

Hồng Cửu nói.

- Ủ.

Tần Vân vung tay lên, một đạo kiếm khí bay ra, giống như tơ mang cuốn Vân hỏa hồ lô kia đưa về trước người.

Vân hỏa hồ lô là do thiên địa sinh ra, là vật tốt nhất để cất giữ đan dược. Giờ phút này, bên ngoài Vân Hỏa hồ lô kia có khắc bốn chữ: "Kim Đan Ngoại Đan".

- Kim Đan Ngoại Đan?

Tần Vân và Hồng Cửu đồng thanh thốt lên. Sắc mặt đều triệt để thay đổi rồi. Nhịp tim không nhin được mà tiếp tục tăng tốc.

- Cái... cái... cái... cái này... đây là...

Hồng Cửu là người vô cùng tinh táo, vậy mà giờ này khắc này cũng không biết nên nói sao cho phải.

- Kim Đan Ngoại Đan, là Kim Đan Ngoại Đan trong truyền thuyết sao?

Tần Vân nhìn bốn chữ nho nhỏ khắc trên Vân Hỏa hồ lô, cảm thấy thật hư ảo.

Hồng Cửu không nhin được mà liếc nhìn Tần Vân.

- Hắn sẽ không giết ta... Giết ta để đoạt bảo chứ? Hoặc là hắn không giết ta, mà trực tiếp không phân đan dược cho ta?

Hồng Cửu không nhin được mà trong đầu xuất hiện vô số suy nghĩ, dù sao thực lực của hắn cũng thua xa Tần Vân.

- Nếu như hắn không chịu chia đan dược cho ta, cũng sẽ sợ ta sẽ tiết lộ tin tức này ra ngoài. Nếu như không chia thì có thể giết người diệt khẩu.

Nội tâm của Hồng Cửu hoàn toàn hỗn loạn rồi.

Thậm chí ngay lúc này hắn muốn suy tính một chút cũng không thể nào suy tính được, bởi vì tâm cảnh đã quá loạn ời.

- Nhìn xem là cái gì.

Hồng Cửu nói.

- Ừ.

Tần Vân gật đầu, sau đó mở nắp hồ lô ra xem xét.

Bên trong có sáu viên Kim đan tròn tròn xếp thành tầng lơ lửng, phân tán đều khắp nơi, không hề dính vào nhau.

- Sáu viên Kim Đan Ngoại Đan.

Ánh mắt Tần Vân lập tức sáng ngời, mà Hồng Cửu ở bên cạnh cũng vô cùng kích động. Nhưng ngoài kích động ra hắn còn lo lắng nữa, sợ rằng Tần Vân sẽ giết hắn.

- Tuy rằng Tần Vân làm người không tệ, nhưng bảo vật động nhân tâm đây. Sau cùng không biết có vượt qua được bài kiểm tra nhân tâm hay không. Đây chính là Tiên đan trong truyền thuyết đây, sáu viên tiên đan đủ để cho những người tu hành Tiên thiên kim đan phản bội lẫn nhau rồi.

Hồng Cửu đã hoàn toàn tâm phiền ý loạn rồi. Kể đó, hắn mở miệng nói:

- Tần Vân huynh, lần này ở trong Tiên Phủ chúng ta đã thu được khá nhiều bảo bối. Chỉ cần khi ra khỏi Tiên Phủ này, huynh chia cho ta nhiều một chút. Bây giờ lại có thêm nhiều linh đan như thế, nói cho cùng thì thực lực của ta vẫn còn quá yếu kém, mang theo bảo bối như vậy... Đối với ta mà nói, chỉ sợ rằng không phải là phúc mà là họa. Kim Đan Ngoại Đan này huynh chỉ cần chia cho ta một viên là được rồi, được không?

- Huynh sợ rằng ta sẽ giết người diệt khẩu?

Tần Vân lườm Hồng Cửu một cái.

Mười lăm tuổi, Tần Vân hắn đã hành tẩu khắp thiên hạ này, chứng kiến một mặt đen tối của lòng người, có thể may mắn giữ được mạng cho đến bây giờ đều là nhờ vào may mắn. Há lại không nhìn ra suy nghĩ của Hồng Cửu?

Hồng Cửu sững sờ, Tần Vân lại cười cười nói:

- Yên tâm, đã nói rồi, mỗi người lấy một nửa. Ta cũng không chia cho huynh hơn đâu. Về phần giết người diệt khẩu, huynh cũng quá coi thường ta rồi.

Bảo vật thì sao? Ở trước thời khắc sinh tử, bảo vật cũng chỉ là phù phiếm mà thôi. Ban đầu, ở trên chiến trường biên giới Bắc địa, biết bao nhiêu lần hắn đã ghé thăm quỷ môn quan chứ, cuối cùng mới có thể bước vào Tiên môn. Cùng bao nhiêu huynh đệ vào sinh ra tử mới có thể giữ được tính mạng đấy. Ngay cả tính mạng của có thể vượt qua một bên, thì bảo vật làm sao có thể làm hắn loạn tâm được? Tần Vân bọn hắn thật sự rất giống với những binh sĩ ở biên giới Bắc địa.

Là bọn họ tự nguyện đến đó đấy. Muốn đi liền đi. Vậy nên, Tần Vân hẳn dù đã đi rất nhiều nơi trong thiên hạ này, gặp vô số người tu hành, nhưng sau cùng, những người khiến hắn khâm phục nhất đều là những người bạn tốt trên chiến trường Bắc địa biên quan, mỗi một người đều đáng được vinh danh là hiệp can nghĩa đảm.

- Nhưng nhiều bảo vật như vậy thật sự gây cho ta áp lực rất lớn.

Hồng Cửu vẫn không nhịn được mà nói:

- Hơn nữa ta cũng lo lắng về sở trường suy đoán của ta. Lần này Tiên phủ mở ra, có lẽ ai cũng thu hoạch được khá nhiều bảo vật... Chỉ là thực lực ta yếu, sẽ dễ dàng bị bóp chết đấy.

- Điều này mà cũng có thể tính được?

Tần Vân kinh ngạc.

- Có thể.

Hồng Cửu cúi đầu nói:

- Nguyên Thần Tiên nhân lợi hại, thì khả năng bói toán sẽ càng lợi hại. Có thể nhìn số mệnh, thậm chí nhìn thấy bảo quang trên người chúng ta. Bảo quang trên thân càng nồng đậm thì bảo vật sẽ càng nhiều. Tuy rằng ta có phương pháp che giấu, nhưng bảo vật quá nhiều sẽ khó mà che giấu hết được.

Hồng Cửu nói vừa có điểm giả vừa có điểm thật.

Nguyên Thần Tiên Nhân am hiểu bói toán, có thể nhìn số mệnh, nhìn bảo quang đó là sự thật. Nhưng những bảo vật hôm nay bọn họ thu được, Hồng Cửu được chia cho một nửa, hắn có thể miễn cưỡng che giấu toàn bộ đấy.

- Bảo quang?

Tần Vân khẽ gật đầu.

- Ta cũng từng nghe nói qua rồi, nhưng mà đã nói rồi, chia cho huynh một nửa nhất định ta sẽ làm, nếu không thì ta đã biến thành kẻ nuốt lời rồi, đúng không.

- Cũng phải.

Hồng Cửu nghe thấy vậy cũng gật đầu.

Lúc mới ở Hậu Thiên cảnh giới, Tần Vân đã có thể nắm giữ kiếm ý, bây giờ hắn đã hai mươi ba tuổi, đã lĩnh hội được kiếm ý lĩnh vực, tự nhiên trong tương lai sẽ nắm giữ kiếm đạo, há có thể vì mấy viên Tiên đan mà làm loạn nhân tâm?

Hơn nữa, nói không giữ lời, giết bạn bè đoạt bảo, Tần Vân khinh thường mấy việc này. Biến mình thành chính loại người mà mình khinh thường, việc này còn khó chịu hơn cả việc giết hắn đi.

- Như vậy, nếu như huynh sợ vậy thì trước tiên ta liền đưa cho huynh ba phần. Bảy phần còn lại, chờ sau khi huynh tiến giai Tiên Thiên Thực đan cảnh rồi ta sẽ giao hết cho huynh.

Tần Vân cười cười nói:

- Đến lúc đó thực lực của huynh cũng đủ mạnh rồi, thủ đoạn cũng sẽ nhiều hơn.

- Được!

Nội tâm Hồng Cửu vô cùng ấm áp. Bởi vì hắn thật sự tin tưởng Tần Vân đấy.

Vì căn bản Tần Vân không cần phải dõ dành hăn, nếu như hăn không cho thì Hồng Cửu cũng chẳng làm gì được.

- Kim Đan Ngoại Đan, trước tiên huynh cầm một viên đi.

Tần Vân mở nắp hồ lô, lấy ra một viên Kim Đan Ngoại Đan.

Hồng Cửu đưa tay ra đón lấy, sau đó liền nhét vào trong miệng.

- Bây giờ liền ăn?

Tần Vân nhìn hành động của hăn, khá kinh ngạc.

- Ha ha, bây giờ thực lực càng tăng nhanh sẽ càng tốt, cũng dễ dàng ứng phó với nguy hiểm. Nhưng dù sao cũng là từ bên ngoài đến, không được dài lâu.

Hồng Cửu cười cười đáp lời. Tần Vân cũng gật đầu cười nói:

- Ta cũng không am hiểu che giấu bảo quang, cũng nuốt một viên đi.

Lại một viên Kim Đan Ngoại Đan bay ra, tiên đan tròn tròn, ánh vàng rực rỡ, tích chứa lực lượng khổng lồ không tài nào tưởng tượng được. Tần Vân há miệng, liền trực tiếp nuốt viên Kim Đan Ngoại Đan kia vào trong bụng rồi.

- Tuy rằng là lực lượng tạm thời từ bên ngoài cung cấp, nhưng có nó, thì Cơ Liệt căn bản cũng không phải là đối thủ của Tần Vân huynh rồi.

Hồng Cửu nói.

- Nói cũng có rất nhiều chỗ tốt, cả đời được lợi đấy.

Tần Vân đáp lời.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Kim Đan Ngoại Đan (2)

Kim Đan Ngoại Đan được giới tu hành công nhận là một loại Tiên đan.

Là một sáng tạo độc đáo trong quá khứ của Cảnh Dương Tiên Nhân. Lúc trước, Cảnh Dương Tiên Nhân vất vả khổ cực mời các cao thủ khắp nơi đến hỗ trợ, cuối cùng mới luyện chế ra siêu phẩm Pháp bảo Kim Đan lô. Kể đó mượn nhờ Kim Đan lô ngài ấy mới luyện chế ra được nhiều loại đan dược lợi hại. Trong đó nổi danh nhất cũng là loại đan dược tuyệt vời nhất chính là Kim Đan Ngoại Đan. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho là luyện đan của Cảnh Dương Tiên Nhân có tên là Kim Đan lô. Mà sau khi Cảnh Dương Tiên Nhân lìa xa trần thế, thì không còn người nào có thể luyện chế ra Kim Đan Ngoại Đan nữa. Loại đan dược này từ đó đã biến thành truyền thuyết.

Tuy rằng ban đầu cũng có một vài Kim Đan Ngoại Đan được lưu truyền, nhưng qua ba nghìn năm thì sớm đã không còn, trở thành truyền thuyết rồi.

Kim Đan Ngoại Đan là loại đan dược hỗ trợ cho đan điền. Giống như bản thân tu thành Kim đan vậy.

Một bước trực tiếp tiến giai Tiên Thiên Kim Đan cảnh.

Đương nhiên cũng cần phải có điều kiện tiên tuyệt, chính là chủ có người tu hành Tiên Thiên mới có thể sử dụng, bằng không thân thể sẽ không cách nào dung nạp nổi.

Bên trong Kim Đan Ngoại Đan tích chứa Pháp lực vô cùng tinh thuần, nếu như sử dụng thì có thể so sánh với Pháp lực của Tiên Thiên Kim Đan cảnh rồi. Nhưng nó có một khuyết điểm chính là... Dù gì Kim Đan Ngoại Đan cũng là từ bên ngoài vào, Pháp lực tiêu hao một phần sẽ giảm bớt đi một phần. Dùng hết rồi thì sẽ không còn nữa. Còn một mặt nữa chính là, về sự lĩnh hội thiên đạo, lĩnh hội pháp thuật, tu luyện phù thuộc đều phải được tích lũy từ từ.

Ví dụ như một ít Pháp môn đặc biệt, giống như Bản mệnh Phi kiếm của Kiếm Tiên. Phải có Pháp lực của Kiếm Tiên thì mới có thể nuôi dưỡng được. Hoặc như một số Bản mệnh phù lục đặc biệt khác, như Thần Tiêu phù lục chẳng hạn, phải dùng Ngũ Hành lôi pháp từng bước đánh bóng căn cơ, tu thành Lôi Đình pháp lực mới có thể nuôi dưỡng được. Lại lấy một ví dụ khác nữa, giống như những người tu hành Pháp môn thân thể dưỡng thành Thân thể thành thánh thì cũng cần phải có Pháp lực đặc biệt mới nuôi dưỡng được.

Vì vậy, những Tiên Thiên bình thường mượn nhờ Kim Đan Ngoại Đan cũng là trong giai đoạn cuối cùng của Tiên Thiên kim đan cảnh.

Nhưng Kim Đan Ngoại Đan còn có một điểm khác khiến cho rất nhiều người tu hành phải phát cuồng.

Chính là khi Kim Đan Ngoại Đan nhập thể thì có thể mượn nhờ nó để nuôi dưỡng thân thể hồn phách. Khiến cho thân thể hồn phách đạt đến cấp độ Tiên Thiên Kim Đan cảnh. Dù cho Kim Đan Ngoại Đan không còn thì thân thể hồn phách vẫn cứ mạnh lên không hề suy giảm. Mà có được Kim Đan cảnh thì mới có được năm trăm năm tuổi thọ.

Tuổi thọ chính là điều khiến người tu hành phát cuồng nhất đấy.

Tiên Thiên hư đan cảnh bình thường cũng chỉ có tuổi thọ hai trăm năm thôi. Tiên Thiên thực đan cảnh thì tuổi thọ chừng ba trăm năm.

Nhưng có Kim Đan Ngoại Đan rồi, là có thể có thêm hai trăm năm hoặc là ba trăm năm tuổi thọ, tự nhiên sẽ khiến cho rất nhiều người thèm thuồng. Vả lại, hồn phách sẽ càng mạnh hơn nữa, linh hội tu hành cũng theo đó mà tiến bộ vượt bậc hơn.

Đương nhiên...

Nếu như là những người chỉ tu luyện "Thân thể thành thánh" hay là Thần Ma nhất mạch thì Pháp môn của bọn họ sẽ càng hà khắc hơn, cần phải dùng Pháp lực đặc thù để tu luyện thân thể. Còn một điều nữa chính là thân thể của bọn hã đã quá mạnh, nếu như so với Pháp bảo thì cơ thể trở nên cường đại cần một lượng năng lượng vô cùng lớn. Một viên Kim Đan Ngoại Đan dùng để nuôi dưỡng thân thể thực sự là chưa đủ nhét kẽ răng đấy. Thế nhưng thân thể của bọn hã vốn dĩ đã tồn tại được hơn một nghìn năm đấy, có được Kim Đan Ngoại Đan, dùng nó nuôi dưỡng hồn phách thì cũng thể sống đến năm trăm năm.

Sương trắng mênh mông mù mịt, bên cạnh Ngũ sắc quang hoa ngọc đài, Tần Văn và Hồng Cửu đều đã sử dụng viên Kim Đan Ngoại Đan thứ hai.

Kim Đan Ngoại Đan vào miệng, hồn phách và tinh thần đều dung nhập, trong quá trình dung nhập này cũng có thể điều động tất cả lực lượng của Kim Đan Ngoại Đan.

Tiên đan vào miệng trôi xuống bụng, kể đó lại tiến vào đan điền.

Bên trong đan điền bao la bát ngát vốn dĩ chỉ có một viên Tiên Thiên Hư Đan, là kết quả nhiều năm tu hành của bọn hã. Giờ này khắc này lại có thêm một viên Kim Đan Ngoại Đan lơ lửng ở trên cao, không ngừng tản ra từng vòng kim quang nhàn nhạt.

- Kim Đan Ngoại Đan.

Tần Vân cảm nhận được hồn phách tinh thần mình đang dung nhập, đồng thời cũng nhận được sự nuôi dưỡng của Kim Đan Ngoại Đan, hồn phách đang mạnh lên với tốc độ mà hẳn có thể cảm nhận được, mà nói đúng ra là đang dần dần lột xác.

Con đường tu hành, vượt qua một một cảnh giới đều có sự lột xác về thân thể hồn phách.

Mà bây giờ, mượn nhờ viên Kim Đan Ngoại Đan này, hồn phách đã bắt đầu nhanh chóng lột xác rồi.

Tuy am hiểu dùng Kiếm Tiên pháp lực để điều khiển Phi kiếm, cũng có thể dùng nó để tu hành Bản mệnh phi kiếm. Nhưng xét về nuôi dưỡng hồn phách thì còn không thể sánh bằng một viên Kim Đan Ngoại Đan này của Cảnh Sơn phái nhất mạch.

"Hô".

Pháp lực bên trong Kim Đan Ngoại Đan bị điều động, Pháp lực tinh thuần lại hùng hồn tản ra làm cho cả đan điền đều chịu áp lực. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà chỉ có người tu hành mới có thể sử dụng Kim Đan Ngoại Đan. Dù cho nó ôn hòa, nhưng dù sao cũng là Pháp lực cấp độ Kim Đan cảnh, cơ thể bình thường không cách nào tiếp nhận nổi.

"Vù vù vù".

Kim Đan pháp lực rót vào đan điền, chạy dọc kinh mạch, thậm chí còn thấm thấu vào cơ bắp, gân cốt, khiến cho cả cơ thể đều cảm thấy bị áp bách.

Đây cũng là vì Tần Vân có cơ thể cường đại.

Bất quá, trong quá trình Pháp lực lưu chuyển, tự nhiên thân thể cũng sẽ được nuôi dưỡng. Khắp nơi thân thể hẳn đều ngứa ngáy, không ngừng

lột xác. Nhưng quá trình lột xác này xảy ra kéo theo đó Pháp lực cũng dần dần tiêu hao đi. Tần Vân cảm thấy thính giác và thị giác của mình đều tốt hơn trước rất nhiều, mà suy nghĩ phản ứng cũng nhanh hơn.

- Đi.

Một đám Kim Đan Pháp lực trực tiếp rót vào trong bản mệnh Phi kiếm.

"Ông ông". Bản mệnh Phi kiếm lơ lửng bên cạnh bỗng phát ra tiếng động.

- Quả thật không giống nhau. Tuy rằng Kim đan Pháp lực này không thuần túy như Kiếm tiên pháp lực, nhưng nói cho cùng thì cấp độ cũng cao hơn. Dùng để điều khiển phi kiếm, tuy chỉ bộc phát được bảy phần công hiệu, nhưng lại cao hơn Tiên Thiên Hư đan lúc trước của ta một bậc.

Nội tâm Tần Vân vô cùng kích động.

Tiên Thiên Hư đan của hắn dù là được ngưng tụ từ Hồn kiếm ý, hoàn toàn có thể so sánh với Tiên Thiên thực đan cảnh bình thường.

Nhưng nếu so với Tiên Thiên Kim Đan cảnh thì còn kém hơn rất nhiều.

Lúc trước chiến với Cơ Liệt một trận cũng chỉ có thể phòng thủ mà thôi. Thậm chí Cơ Liệt còn dám dùng thân thể để ngạnh kháng. Nếu như gặp phải Kiếm Tiên cấp độ cảnh giới tương đương. Với cái danh đệ nhất công phạt của Kiếm Tiên liệu Cơ Liệt có còn dám dùng cơ thể để ngạnh kháng? Tuy rằng Thần Ma nhất mạch lợi hại thật đấy, nhưng vẫn chưa bì kịp với thân thể thành thánh Pháp môn. Bình thường Thần Ma nhất mạch thường chuyên tu một loạn thành thông nào đó. Cơ Liệt chính là chuyên tu Thông tí thần thông, lão dùng thân thể để chống đỡ phi kiếm của Tần Vân, đó là vì uy lực mà phi kiếm Tần Vân xuất ra chưa đủ lớn.

- Kim Đan Ngoại Đan này thuộc Cảnh Sơn phái nhất mạch, nhưng Pháp lực cũng thuần khiết vô cùng.

Tần Vân trầm nghĩ:

- Dùng để điều động phi kiếm, chỉ có thể phát huy được bảy phần công hiệu, nhưng cũng giúp ta tăng cường thực lực rồi. Chỉ tiếc không có cách nào khác để nuôi dưỡng bản mệnh phi kiếm.

Nuôi dưỡng bản mệnh Phi kiếm nhất định phải dùng Pháp lực Kiếm tiên.

Pháp lực Kiếm Tiên dùng để điều khiển phi kiếm mới là thích hợp nhất.

"Hô". Lúc này hồn phách của hắn được Kim Đan pháp lực nuôi dưỡng đang không ngừng lột xác. Mà loại cảm giác này cũng làm cho Tần Vân có chút si mê.

Tần Vân và Hồng Cửu mỗi người sử dụng một viên Kim Đan Ngoại Đan, đều cảm nhận được sự thay đổi trong chính cơ thể mình, mà sinh mệnh cũng có sự biến hóa.

Hồng Cửu nhắm mắt lại, qua hồi lâu mới nhìn về phía Tần Vân bên cạnh, cười nói:

- Sử dụng một viên Kim Đan Ngoại Đan có thể có được năm trăm năm tuổi thọ. Tần Vân huynh, huynh dùng cũng có chút lãng phí đấy. Đối với huynh mà nói, chuyện tiến giai Tiên Thiên Kim Đan cảnh đã là ván đóng thuyền rồi.

- Đó cũng là chuyện của tương lai. Coi như ta tu hành đến Tiên Thiên Thực Đan cảnh đi, sử dụng Pháp lực kiếm tiên để thao túng bản mệnh phi kiếm, có lẽ cũng có thể so sánh với viên Kim Đan Ngoại Đan này. Nhưng

về vấn đề nuôi dưỡng hồn phách, ta đoán chừng, Tiên Thiên thực đan của ta cũng không thể so kịp với một viên Kim Đan Ngoại Đan này.

Tần Vân nói:

- Sau khi hồn phách trở nên cường đại thì lĩnh hội tu hành cũng sẽ nhanh và sâu sắc hơn.

- Cảnh giới của ta cũng có thể cao hơn.

- Như vậy, trong tương lai, Tiên thiên thực đan mà ta cô đọng được có thể sẽ càng mạnh hơn nữa. Mà thành tựu Tiên Thiên kim đan sẽ càng lợi hại hơn.

Tần Vân nói.

Một bước vượt lên đầu, từng bước vượt lên đầu.

Hôm nay, hồn phách đi trước một bước, đạt đến cấp độ của một tu hành giả Tiên Thiên Kim Đan, cũng đã là món hời lớn trong đời này của Tần Vân rồi.

Tần Vân âm thầm hạ quyết tâm.

Bình thường chiến đấu thì chỉ nên sử dụng Tiên Thiên Hư Đan, Kiếm tiên Pháp lực mà thôi. Những lúc quá bức bách mới điều động Kim Đan Pháp lực. Bây giờ, Kim Đan pháp lực đang từng chút từng chút nuôi dưỡng hồn phách thân thể. Theo như lời đồn trong truyền thuyết thì một khi hồn phách thân thể được đẩy lên đến cấp độ Tiên Thiên Kim Đan cảnh thì cũng chỉ mới tiêu hao được một nửa Pháp lực của viên Kim Đan Ngoại Đan này thôi. Phần còn dư lại cũng nên hạn chế dùng, bởi vì dùng một phần sẽ thiếu mất một phần.

- Đan dược này chúng ta chia ra đi.

Tần Vân nói xong lại lấy ra tám bình linh đan:

- Lúc này cũng nói rồi đấy, phần của huynh, trước tiên ta sẽ giao cho huynh ba phần. Bảy phần còn lại, đợi đến khi huynh tiến giai Tiên Thiên thực đan cảnh ta sẽ đưa hết cho huynh. Đúng rồi, viên Cửu chuyển linh đan này huynh cũng gửi luôn sao?

- Đưa cho ta.

Hồng Cửu lập tức thu về, lấy ra một hộp gỗ từ trong túi càn khôn treo bên hông, cẩn thận cất Cửu chuyển linh đan vào trong.

- Huynh muốn cái ngọc đài này không?

Hồng Cửu chỉ tay về phía ngũ sắc quang hoa ngọc đài:

- Giá trị của nó cũng tương đương với một món Pháp bảo tứ phẩm đấy.

- Huynh thu về đi.

Tần Vân dờ khóc dờ cười:

- Ánh mắt của huynh cũng quá sắc bén đấy.

Hồng Cửu lập tức thu ngọc đài vào trong túi càn khôn.

- Hừm? Có người đang đến gần hướng này. Là... Là Cơ Liệt.

Hồng Cửu cảm nhận chiếc mai rùa đầy vết nứt trong cơ thể mình chấn động lắc lư, sắc mặt hắn cũng theo đó mà biến đổi, vội vàng nói.

- Chúng ta đi nhanh thôi. Bọn hăn không nên cùng chúng ta đi tìm bảo vật. Đây dựa với bọn hăn, có lẽ gặp phải một món bảo vật nào bọn hăn cũng giành hết.

- Chúng ta đi.

Tần Vân cũng gật đầu. Khi hai người bọn hắn vừa rời đi, thì chỉ chưa đầy một phút sau, Cơ Liệt và Thập lục hoàng tử đã chạy đến chỗ này.

Cơ Liệt giơ tay phất một cái, kể đó lại nhú này.

- Không sai... Nhưng như thế nào lại mất rồi?

- Liệt lão, bảo bối không còn nữa?

Thập lục hoàng tử lên tiếng hỏi.

- Tầm bảo bàn này là do Bộ hạ ban thưởng, có thể cảm ứng được nơi này có bảo bối đấy. Nhưng bây giờ lại không có cảm ứng nữa.

Cơ Liệt lắc đầu lại nói tiếp:

- Được rồi, có lẽ bên trong trận pháp này cất giấu đan dược đấy. Chúng ta đã phát hiện được mười hai loạn linh đan rồi, đoán chừng vừa rồi cũng là một loại đan dược nào đó, nhưng đã bị người khác lấy mất rồi.

- Chúng ta tiếp tục tìm.

Cơ Liệt trịnh trọng nói:

- Loại đan dược nổi danh nhất của Cảnh Dương Tiên Nhân là Kim Đan Ngoại Đan. Dù cho ngài ấy đã chết nhưng có lẽ vẫn sẽ để lại hai ba viên Kim Đan Ngoại Đan đấy. Hai viên Kim Đan Ngoại Đan có thể so sánh với một món Pháp bảo nhất phẩm rồi. Nếu như ngài ấy để lại tám chín viên Kim Đan Ngoại Đan, thì kết quả mà chúng ta thu hoạch được sẽ rất lớn.

- Ừ.

Ánh mắt của Thập lục hoàng tử cũng đều sáng rực lên rồi.

Sau đó cả hai người bọn hắn lại tiếp tục tìm kiếm.

Tiếp đó, hai người Hồng Cửu và Tần Vân lại tìm thêm được hai loại linh đan nữa.

- Hửm?

Hồng Cửu nắm gậy gỗ trong tay, bóp ngón tay tính toán, bây giờ sử dụng Kim Đan pháp lực, tính toán của hắn cũng lợi hại hơn nhiều. Bất ngờ hắn bày ra vẻ mặt kinh ngạc, bước chân cũng đột ngột dừng lại.

- Làm sao thế?

Tần Vân nghi hoặc hỏi. Hồng Cửu thì chỉ cười cười nhìn Tần Vân:

- Ta vừa cảm ứng được Y cô nương. May mắn là đã tìm được Kim Đan Ngoại Đan rồi, bằng không cũng sẽ không tìm được nàng nhanh như vậy. Hơn nữa chúng ta xem như đã tìm thấy lối ra của trận pháp rồi. Tần Vân huynh, huynh có định sau khi tụ hợp với Y cô nương sẽ rời khỏi trận pháp này không? Hay là tiếp tục ở trong này tìm kiếm bảo vật.

- Tranh thủ thời gian, trước tiên tụ hợp với Y Tiêu đã.

Tần Vân cũng không muốn kéo dài.

- Được được được. Để ta dẫn đường.

Hồng Cửu vô cùng bất đắc dĩ, lại mở miệng nói tiếp:

- Ta đề nghị, sau khi chúng ta tụ hợp thì hãy rời khỏi trận pháp này đi. Ta đoán chừng ở trong trận pháp này, Kim Đan Ngoại Đan đã là món bảo vật trân quý nhất rồi. Nên tranh thủ nắm chặt thời gian, đi trước một bước đến tòa trận pháp khác. Càng về sau có lẽ càng gặp được nhiều bảo vật quý giá của Cảnh Dương Tiên Nhân hơn.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Bảo Tàng Tinh Không

Hồng Cửu cầm Mộc trượng trong tay, bước đi thản nhiên, còn Tần Vân thì đi theo phía sau.

- Y cô nương đang ở hơn mười trượng phía trước.

Hồng Cửu tự tin chỉ đường.

Lúc này Tần Vân mới đi nhanh về phía trước.

- A, chờ ta một chút.

Hồng Cửu vội vàng đuổi theo.

Lĩnh vực kiểm ý của Tần Vân nhanh chóng cảm nhận được từng vòng rung động màu xanh nhạt, sau đó hẩn tìm ra Y Tiêu.

- Tần Vân?

Trên khuôn mặt của Y Tiêu hiện lên sự vui mừng, nàng chạy nhanh về phía hẩn, sau đó cất pháp bảo hộ thân đi.

- Sao trùng hợp vậy, ta lại có thể gặp được người ở đây?

Tần Vân gật đầu cười.

- Đúng vậy, thật là trùng hợp.

Hồng Cửu ở phía sau sờ lên cái mũi, thầm nghĩ.

- Trùng hợp cái rắm, đều là nhờ ta tính ra!

- Tất nhiên, ta và nàng có thể gặp nhau là nhờ Hồng Cửu huynh giúp đỡ một tay.

Tần Vân ở cùng một chỗ với Y Tiêu, trong lòng cũng thả lỏng một hơi.

- Cám ơn Hồng Cửu huynh.

Y Tiêu cũng nhìn Hồng Cửu.

- Phải vậy, nên phải vậy.

Hồng Cửu nhanh chóng nói.

- Hồng Cửu huynh rất giỏi trận pháp, nên đã tính được cửa ra, chúng ta cùng đi ra ngoài luôn.

Tần Vân và Y Tiêu nói cùng một lúc.

- Nhanh đi ra ngoài.

Y Tiêu bất đắc dĩ nói.

- Xung quanh đều có sương mù, mặc dù ta có một lọ Linh Đan, nhưng nó chẳng qua là Linh Đan ngũ phẩm mà thôi, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, phải nhanh chóng rời khỏi cái trận pháp này.

Hồng Cửu nói một cách tự tin.

- Ta dẫn đường.

Ba người đi lên mấy trăm dặm phía trước, quẹo trái, sau đó quẹo phải, dễ dàng nhận ra sương mù xung quanh đang nhạt dần, sau đó hoàn toàn biến mất.

- Hô!

Ba người vừa đi ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của sương mù, ai cũng quay lại nhìn mảnh đất đầy sương trắng phía sau.

- Đã đi ra.

Y Tiêu vui vẻ nói.

- Chúng ta là người đầu tiên đi được ra ngoài đây.

Hồng Cửu cười nói, Tần Vân cũng cẩn thận nhìn kỹ phía trước, ở trước mắt là một đại sảnh của tòa cung điện rộng lớn, mà đại sảnh cũng rất có phong cách cổ xưa, khắp nơi đều có những tảng đá lớn bóng loáng phủ lên, mơ hồ ở đó còn có ánh sáng lấp lánh.

Mái vòm màu đen, lóe lên từng đốm sáng... Giống như bầu trời đêm.

Hữu...u...u...

Bỗng nhiên bên trong có một đốm sáng chói lên, từ sâu trong mái vòm màu đen bay ra, càng ngày càng gần, mấy người Tần Vân vừa nhìn một cái, hóa ra bên trong cái đốm sáng kia thật ra là một cái đại chùy.

- Pháp bảo!

Tần Vân vung tay lên, hai đạo kiếm khí bay ra, quấn lấy thanh đại chùy kia, ánh sáng bao quanh thanh chùy kia lóe lên không ngừng, xen lẫn với ánh sáng những đốm sáng khác ở bên trong mái vòm.

- Há? Không lấy được?

Tần Vân ngạc nhiên.

- Đi.

Phi kiếm màu tím ở bên hông ra khỏi vỏ, trong nháy mắt đã chém trực tiếp lên đại chùy, thanh chùy kia lóe lên ánh sáng theo tiết tấu, giống như không bị ảnh hưởng chút nào.

- Là trận pháp.

Hai mắt Hồng Cửu tỏa sáng.

- Mỗi đốm sáng trên mái vòm màu đen chính là một pháp bảo! Nơi này cất giữ nhiều pháp bảo như vậy, chỉ có thể dùng trận pháp mới có thể trấn áp được chúng, ngoài ra những trận pháp nhỏ này còn liên hệ với nhau thành một hệ thống trận pháp. Muốn lấy chiếc đại chùy kia, thì chúng ta cần phải phá giải trận pháp. Muốn mạnh mẽ phá hủy sao? Đây là trận pháp của Nguyên Thần Tiên Nhân nên không dùng sức mạnh được.

Tần Vân gật đầu.

- Tần Vân huynh, huynh dùng Kiếm Khí cuốn lấy thanh đại chùy này, đừng cho nó bay mất, ta cần thời gian để phá giải trận pháp.

Hồng Cửu nói.

- Được, vậy thì nhờ người.

Tần Vân nói.

- Ta cũng biết sơ qua trận pháp, nhưng bảo tàng trận pháp như thế này, là trận nhỏ kết hợp thành trận lớn, những trận cơ khác nhau có thể kết hợp với nhau.

Y Tiêu vừa nhìn đã nhú mào, Tần Vân thấy vậy cười ha ha nói.

- Y Tiêu, nàng còn nhìn ra được thật giả, còn ta chỉ thấy mấy đốm sáng mà thôi, còn những cái khác thì không hiểu chút gì.

Hồng Cửu ở bên cạnh vừa suy tính gì đó, vừa nói.

- Tần Vân huynh, tất cả đều có quy luật riêng, giống như thuật phi kiếm của huynh, nếu dùng phương pháp ngự kiếm khác nhau thì sẽ phát huy tác dụng khác nhau, uy lực cũng khác. Tương tự, trận pháp cũng lợi dụng ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ và các loại Âm Dương để làm ra pháp trận, trận pháp càng mạnh mẽ, thì càng giống tự nhiên.

Trận pháp này giống như bầu trời đêm, may mắn đây chỉ là thử thách mà Cảnh Dương Tiên Nhân đưa ra để thử chúng ta mà thôi, nếu không nó đã đánh cho cả ba người chúng ta tan xác, còn sau đó thì dễ dàng, nếu như ông ta không muốn tặng bảo vật cho chúng ta, vậy thì không ai ở đây có thể cầm đi được.

Tần Vân gật đầu, hắc tu hành đã mất rất nhiều thời gian rồi, sao có thời gian để nghiên cứu trận pháp được.

Chỉ có điều, nếu tu hành càng lâu, càng có hiểu biết rộng hơn, nếu như không có cách nào tăng thực lực lên, có thể kiêm tu những thứ khác được.

Giống như Nguyên Thần Tiên Nhân trường sinh, có rất nhiều điều kiện để tu hành loại khác, ví dụ như Cảnh Dương Tiên Nhân là "Túi Thần Hỏa", trong lịch sử luyện đan có thể xếp đến hạng mấy đấy, mà hắc còn am hiểu một chút "Đô Thiên Thần Lô", đừng nói là trận pháp, ngay cả Phù lục cũng là cao thủ thứ nhất, sao có thể không hiểu mấy cái trận pháp này được?

- Cái đại chùy này là vật dễ lấy nhất, xem ra nó không phải là bảo bối gì đáng giá rồi.

Hồng Cửu nói, sau đó chỉ về hai nơi.

- Tần Vân huynh, chỉ cần huynh đánh vào hai chỗ này, là có thể lấy được đại chùy xuống.

Nói xong Hồng Cửu thả ra hai đạo pháp lực chân nguyên, chỉ vào hai chỗ trong đốm sáng.

- Được!

Tần Vân gật đầu, lập tức đánh ra hai kiếm, phi kiếm lao thẳng đến hai chỗ trong đốm sáng, phi kiếm bay mấy trăm trượng trong bóng tối, mới đánh đến hai chỗ kia.

Oanh, oanh.

Theo sau hai tiếng nổ lớn, Tần Vân cảm giác kiếm khí đang kéo đại chùy có sự thay đổi, kiếm khí vốn đang lôi đại chùy kia, mà sự trôi buộc trên đại chùy bỗng nhiên biến mất, ánh sáng bên ngoài nó cũng tiêu tan, Tần Vân nhanh chóng kéo nó xuống, đại chùy bay đến trước mắt, Tần Vân vươn tay cầm lấy.

- Pháp bảo tứ phẩm.

Tần Vân nhìn xong rồi nói, đã đến được đây, dù là pháp bảo tứ phẩm, Tần Vân, Hồng Cửu cũng bình tĩnh như thường.

- Lấy một cái khác.

Hồng Cửu nhìn lên phía trên.

Tần Vân cất pháp bảo tứ phẩm đi, hẩn nhìn về phía mái vòm màu đen, lại có một đốm sáng hạ xuống, càng ngày càng rõ, chính là một lá cờ nhỏ màu đỏ, Tần Vân lập tức thả ra một luồng Kiếm Khí quấn chặt lá cờ màu đỏ.

Bên trên lá cờ màu đỏ lóe lên ánh sáng càng phức tạp hơn, Tần Vân nhìn thấy hơi khó chịu.

- Trận pháp phong ấn lá cờ là trận pháp lợi hại hơn.

Hồng Cửu cau mày, nói xong hẩn im lặng để bắt đầu suy nghĩ.

- Quá khó.

Y Tiêu nhìn một lúc, cũng nói thầm.

Tần Vân thử sử dụng bản mệnh Phi kiếm, dùng sức mạnh phá vỡ trận pháp, nhưng cũng vô dụng.

Tất nhiên trên vòm trời màu đen có rất nhiều pháp bảo, chỉ có thể phá trận mới có thể lấy được bảo vật! Đây chính là quy định của Cảnh Dương Tiên Nhân.

- Hô!

Một lúc sau, có một đốm sáng khác bay xuống, càng ngày càng gần, Tần Vân, Y Tiêu đều nhìn thấy rõ.

- Hà?

Ánh sáng bao bọc một thanh phi kiếm, toàn thân phi kiếm màu tím, gần giống với màu đen bình thường, nhưng nhìn kỹ lại, bề ngoài nó lại sáng bóng mê người. Tần Vân lập tức thả ra kiếm khí muốn quấn chặt thanh phi kiếm này, nhưng ánh sáng trên kiếm lóe lên, không thể quấn lại được.

- Phi kiếm.

Y Tiêu lộ ra vẻ mặt vui mừng.

- Tần Vân, có lẽ tương lai người có thể sử dụng được nó.

Hồng Cửu quay đầu nhìn, sắc mặt hẩn cũng thay đổi, mở miệng nói.

- Tần Vân huynh, phi kiếm và lá cờ màu đỏ kia, trận pháp phong ấn cả hai gần giống như nhau. Huynh nói, bây giờ chúng ta nên phá trận lấy cái

nào trước mới được?

- Vậy thì lấy cái là cờ màu đỏ đi, không phải người suy nghĩ về nó một lúc lâu rồi sao?

Tần Vân hỏi.

- Hai trận pháp đều rất khó, sợ rằng phải dùng thời gian rất lâu mới có thể phá giải.

Hồng Cửu nói.

- Cái này không thể nhanh chóng lấy được.

Sau đó Hồng Cửu truyền âm cho Tần Vân.

- Tần Vân huynh, huynh có Kim Đan Ngoại Đan, chuôi phi kiếm này rất lợi hại, chỉ cần có thể lấy được nó, huynh có thể sử dụng được ngay.

- Được, vậy chúng ta lấy thanh phi kiếm kia.

Tần Vân gật đầu.

- Được!

Hồng Cửu dùng toàn sức lực để suy diễn trận pháp phong ấn phi kiếm.

Thời gian dần qua đi.

Mỗi một khoảng thời gian, trên mái vòm màu đen lại có một bảo vật xuất hiện, có bảo vật bay xuống đây, Tần Vân đều thả kiếm khí vây lại không cho nó bay đi. Nhưng hắn không hiểu gì về trận pháp, không thể lấy được.

- Vù vù.

Bạch Quân Nguyệt với khuôn mặt lạnh lùng và muội muội là Bạch Quân Ngữ đi ra, bên cạnh còn có Chu Bát, Chu Phong Tử đang cười nói. Bốn người bọn họ cùng nhau ra khỏi sương mù trắng ở xa.

- Hắc hắc, cuối cùng cũng đi ra được.

Chu Bát cười nói.

- Tỷ tỷ.

Bạch Quân Ngữ nhìn về phía xa xa, ba người Tần Vân đang khống chế hơn ba mươi pháp bảo ở giữa không trung, nàng cười nói.

- Tỷ nhìn đi, Tần Vân kia đang phóng ra kiếm khí để vây nhiều pháp bảo lại, nhưng không hề lấy được một món nào, chẳng lẽ bọn họ không nhìn ra, dưới mỗi pháp bảo đều bị trận pháp phong ấn lại sao?

- Tần Vân huynh, huynh đánh năm điểm kia vào một lúc, có thể lấy được thanh phi kiếm này.

Hồng Cửu sờ mồ hôi trên trán, hắc truyền âm cho Tần Vân, đồng thời thả ra năm đạo pháp lực Chân Nguyên chỉ vào năm nơi.

- Được!

Trong nháy mắt Tần Vân thả ra năm thanh phi kiếm, bên trong năm thanh phi kiếm đó, có ngũ phẩm phi kiếm, cũng có bát phẩm phi kiếm.

Chỉ có điều lúc bắn trúng năm vị trí kia, ánh sáng quanh phi kiếm màu tím cũng biến mất, sự trôi buột mất đi, phi kiếm màu tím cũng bị Tần Vân lấy được.

- Thật là lợi hại!

Bạch Quân Ngũ, thiếu niên tuấn mỹ Chu Bát đều ngạc nhiên nhìn về phía Hồng Cửu, hai người bọn họ đều am hiểu trận pháp, tất nhiên cũng biết được trận pháp phong ấn phi kiếm màu tím kia lợi hại đến trình độ nào.

Tần Vân cầm phi kiếm màu tím đậm trong tay, một cảm giác nóng bỏng truyền đến, trong lòng nhin không được sự vui mừng.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Địa Hỏa

Khẽ đảo tay, phi kiếm màu tím sậm bị giấu vào trong tay áo.

Một luồng pháp lực Kim Đan Ngoại Đan thẩm thấu vào trong phi kiếm, lập tức có tin tức về phi kiếm truyền về trong đầu, Tần Vân biết, thanh phi kiếm này chính là “Trầm Sa Kiếm”, là sản phẩm do Thần Tượng Phường làm ra. Phi kiếm này... là phi kiếm bản mệnh của đám người Kiếm Tiên kia, nhưng lại bị một tiền bối luyện khí luyện chế lại. Từ đó trở thành Trầm Sa Kiếm.

Trầm Sa Kiếm, dùng “Vấn Tinh Trầm Sa” làm tài liệu chủ để luyện chế, Vấn Tinh Trầm Sa, một hạt cát nặng mười cân, tám trăm hạt nặng tám nghìn cân, sức nặng thật sự của Trầm Sa Kiếm là chín nghìn chín trăm cân đấy. Dùng mười năm để luyện chế mới thành công, một kiếm Trầm Sa đánh ra, nặng nề như núi lớn, uy thế rất mạnh.

Tần Vân dùng một ý niệm trong đầu, lập tức khống chế thay đổi hình dạng bên ngoài của phi kiếm thành dạng mỏng như dây tơ, hắt quăn thành vòng tròn xung quanh cánh tay, “Kim Đan Ngoại Đan Pháp lực” có thể thao túng được cả pháp bảo nhất phẩm.

- Bản mệnh Phi kiếm của ta có thể bộc phát lực lượng so sánh với uy lực của pháp bảo nhị phẩm, trên phi kiếm còn có sự khuyết thiếu. Nhưng Trầm Sa Kiếm thì khác.

Tần Vân thầm nghĩ:

- Hai bên có thể bổ sung cho nhau. Có thêm một thanh phi kiếm này, nếu liên thủ với bản mệnh phi kiếm, thực lực của ta sẽ tăng lên rất nhiều.

Tần Vân thầm vui mừng.

Những phi kiếm tầm thường kia, sao có thể so được với Trầm Sa Kiếm? Uy lực kém xa!

Hai người Cơ Liệt, Thập lục hoàng tử đi ra khỏi sương mù trắng, hai người là người cuối cùng ra ngoài.

- Tìm một lúc lâu, cũng không tìm được Kim Đan Ngoại Đan.

Cơ Liệt nhú mày đi ra khỏi sương trắng, nhìn Tần Vân, Bạch Quân Nguyệt, Chu Bát, Phương Ngu ở xa đang khống chế từng món pháp bảo, sau đó cố gắng phá giải trận pháp để lấy được bảo vật.

- Cảnh Dương Tiên Nhân, cả đời này hẳn luyện chế giỏi nhất chính là Tiên Đan, sao lại không có một viên nào trong động phủ? Chẳng lẽ, đã bị bọn họ lấy mất?

- Liệt lão, có nhiều Pháp bảo như vậy. Thập lục hoàng tử thúc giục.

- Hừ.

Cơ Liệt liếc mắt, cười lạnh nói.

- Ba món pháp bảo nhất phẩm nổi danh nhất là Phi Kiếm Bạch Lộ, Huyền Băng Phù Lục, Đô Thiên Phù Lục đã bị người ta cướp đi từ lâu. Đừng nhìn bên kia có nhiều pháp bảo, chỉ sợ mạnh nhất cũng chỉ có pháp bảo nhị phẩm mà thôi. Chúng ta tranh thủ thời gian tìm Kim Đan Lô và Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục, hai món này cộng lại còn hơn xa đám bảo vật bên kia.

- Vâng.

Thập lục hoàng tử gật đầu.

Hai người bọn họ bắt đầu dò xét bên trong cung điện.

Tìm kiếm khắp nơi, ở chỗ cung điện chỉ có thể ra ngoài được bằng lối sương mù, còn những chỗ khác đều bị đóng chặt.

Bọn người Tần Vân đang phá trận để lấy bảo vật, từ tốc độ phá trận có thấy được, nói về trận pháp, Hồng Cửu và Chu Bát ngang nhau! Tiếp theo là Phương Ngu, rồi đến Bạch Quân Ngự, Y Phong Cốc.

- Pháp bảo nhị phẩm ta cũng không lấy.

Lúc này Phương Ngu đã kinh hồn bạt vía.

- Nhiều pháp bảo lợi hại quá, người ở đây lại có thủ đoạn tàn nhẫn, Bạch Quân Nguyệt nổi danh lãnh khốc vô tình, Cơ Liệt kia càng là bá đạo hơn, xuất hiện ít, xuất hiện ít.

Viên Công lấy được Phi Kiếm Bạch Lộ nhất phẩm đã bỏ chạy rồi.

Lòng Phương Ngu cứ thấp thỏm không yên, hẳn có thể phá được trận pháp, nhưng trái lại trong lòng run sợ, rõ ràng phá giải trận pháp lợi hại, nhưng chính là không dám đi lấy Nhị phẩm Pháp bảo.

- Phương Ngu! Người là người giỏi trận pháp nhất Việt Châu nhỉ?

Cơ Liệt đi đến, nhìn Phương Ngu.

- Cơ đạo huynh!

Phương Ngu vô cùng khiêm tốn.

- Đạo trận của ta không bằng mấy người Hồng Đạo, người giỏi trận pháp nhất Việt Châu, chỉ là lời đồn mà thôi.

Cơ Liệt lạnh lùng nói.

- Người phá trận pháp, ta đoạt bảo vật, ta chia cho người ba phần.

Trong lòng Phương Ngu kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vui mừng, nói.

- Cảm ơn Cơ đạo huynh.

- Liệt lão.

Thập lục hoàng tử truyền âm nói.

- Không phải ngài hiểu trận pháp sao?

Liệt lão tu hành hơn ba trăm năm, có thể đến được ý cảnh lĩnh vực, tất nhiên sẽ hiểu rõ trận pháp.

- Đạo trận của ta không hơn bọn Y Phong Cốc đâu. Nhưng ở đây có Phương Ngu, hắn đang ẩn giấu thực lực. Triều đình ta có tin tức chính xác rằng, đạo trận của hắn còn mạnh hơn Hồng Cửu, Chu Bát nữa.

Cơ Liệt truyền âm.

- Nếu hắn giúp đỡ, chúng ta sẽ được nhiều bảo vật hơn.

Thập lục hoàng tử giật mình, nhìn kỹ lại Phương Ngu.

Kẻ ít nói như Phương Ngu, mà là người giỏi pháp trận nhất sao?

Phương Ngu đã có Cơ Liệt làm chỗ dựa, dưới sự ép buộc của hắn, Phương Ngu chỉ có thể toàn lực phá trận.

Hoàn toàn chính xác, không hổ danh là người được công nhận đệ nhất trận pháp sư Việt Châu, nếu như bộc phát toàn lực, còn hơn cả Hồng Cửu và Chu Bát.

Bảo vật trong mái vòm màu đen, theo thời gian, từng món từng món bị lấy đi, từng trận pháp bị phá giải và hiểu rõ, nên hệ thống pháp trận cũng dần đơn giản lại. bảo vật càng dễ lấy xuống.

Tần Vân lấy được mười một món pháp bảo, hai món pháp bảo nhị phẩm! Ở đây, bọn họ là người có thu hoạch lớn nhất, dù sao cũng là người đến sớm nhất.

Sau khi mấy chục bảo vật bị lấy đi.

Rầm... Ào... ào...

Ngay khi tất cả bảo vật bị lấy cuống, màn trời màu đen bị vỡ vụn, từng đợt ánh sáng bắn ra, khiến cho toàn bộ đại sảnh lắc lư.

“Oanh long long”.

Đại sảnh bên ngoài cung điện rung âm âm, một bức tường bên cạnh cũng bị hạ xuống, bọn người Tần Vân đều quay đầu nhìn lại.

Sau khi bức tường hoàn toàn hạ xuống, bỗng nhiên có nhiệt độ nóng bỏng đập thẳng vào mặt tất cả mọi người.

Nhiệt độ trong đại sảnh tăng vọt, nếu để trứng gà ở đây, chắc chắn sẽ bị luộc chín! Không khí vẩn vọ oi bức, may mắn những người ở đây đều có tu vi Tiên Thiên Thực Đan, có thể chống đỡ được sức nóng, chỉ cần phóng pháp lực ra ngoài là được.

- Cái đó là...

Nhịp tim từng người tăng vọt, nhìn chăm chăm vào xa xa.

Sau khi bức tường hạ xuống, lộ ra một Không gian to lớn.

Chính giữa có một lò đan cao một trượng, mười trượng xung quanh nó không có bất kì ngọn lửa nào, nhưng bốn phương tám hướng lại có Thao Thiên Lô Hỏa, lò lửa bao phủ toàn bộ chín mươi chín chỗ, ngăn cách lò đan bên cạnh. Mờ hồ có trận pháp ngăn cản lò lửa.

- Chẳng lẽ đây là phòng luyện đan?

Thiếu niên tuổi mười Chu Bát nhỏ giọng nói.

- Chính là Dẫn Địa Hỏa không sai, Địa Hỏa xoay quanh, chỉ có trung tâm mới ngăn cách được địa hỏa?

- Kim Đan Lô.

Hai tỷ muội Bạch Quân Nguyệt và Bạch Quân Ngũ đều nhìn chăm chăm vào cái đan lô kia.

- Pháp bảo siêu phẩm.

Tần Vân, Hồng Cửu cũng cảm thấy hít thở không thông.

- Địa Hỏa này quá mạnh mẽ.

Sắc mặt Y Phong Cốc khẽ biến, nhìn Cơ Liệt, Bạch Quân Nguyệt bên cạnh đã biết, bọn họ ai cũng muốn liều mạng cướp nó.

Pháp bảo siêu phẩm Kim Đan Lô, còn quý hơn tất cả bảo vật từ trước đến giờ.

Nếu bình thường, dù bảo vật cùng cấp cũng có sự quý giá khác nhau. Giống như một bộ “Tiểu Chu Thiên Tinh Thần”, quý hơn nhiều so với pháp bảo nhất phẩm khác. Còn có “Phi Kiếm Bạch Lộ, Phi Kiếm Thanh Thủy” nữa, nếu hai bên hợp nhất lại, sẽ đạt được cấp độ pháp bảo siêu phẩm, còn quý giá hơn Tiểu Chu Thiên Tinh Thần nữa.

Mà Pháp bảo siêu phẩm, cũng có sự phân chia.

Nếu người yếu, thì lấy Tiểu Chu Thiên Tinh Thần là được.

Nhưng là cường giả, sẽ chỉ nhìn đến Linh Bảo!

Kim Đan Lô bình thường được xem như bằng hai hay ba bộ “Tiểu Chu Thiên Tinh Thần”.

- Địa Hỏa?

Cơ Liệt nhíu mày, hắn duỗi tay vỗ ra một chưởng.

Hô.

Cánh tay dài ra, bàn tay của hắn trực tiếp bay đến Địa Hỏa đang hùng hực ở bên cạnh, Pháp bảo “Diệt Ma Thủ” thì ẩn núp ở dưới làn da, hắn dùng một ngón tay chạm nhẹ vào Địa Hỏa.

- Xùy xùy xùy.

Cơ Liệt là tu luyện thần thông “Thông tí”, cánh tay của hắn có thể so sánh với Pháp bảo, nhưng khi ngón tay hắn chạm vào ngọn lửa, lại bị đốt cho khô vàng.

- Cái gì?

Mặt Cơ Liệt lập tức biến sắc, hô, nhanh chóng rút cánh tay trở về, làn da bên ngoài bị đốt cháy mất.

- Ta tu luyện thần thông Thông tí, cánh tay rất bền bỉ, nhưng bây giờ ngón tay cũng bị lửa đốt bị thương, nếu như ta đi vào, sợ là sẽ bị đốt cháy thành tro.

Cơ Liệt cắn răng một cái.

- Thử một chút.

Cơ Liệt lập tức kích hoạt pháp bảo, diệt Ma Thủ lập tức hiện ra ngoài bàn tay, thậm chí trên cánh tay còn có một tầng kim loại màu đen bay phủ.

- Đi!

Cánh tay dài lên hơn mười trượng, toàn bộ cánh tay bị kim loại màu đen hoàn toàn bao trùm, đi vào bên trong Địa Hỏa hừng hực, nhưng lúc cánh tay còn cách Kim Đan Lô năm sau trượng, cánh tay Cơ Liệt không thể dài thêm được nữa.

- Đúng là không với đến.

Cánh tay của Cơ Liệt vung vẩy, được Diệt Ma Thủ bảo vệ, cánh tay có thể chống được Địa Hỏa, nhưng hăn không chạm vào được Kim Đan Lô.

- Nếu như thần thông Thông tí của ta lợi hại hơn chút nữa thì tốt.

Cơ Liệt lo lắng.

Bọn người Tần Vân, Bạch Quân Nguyệt đang đứng ở một bên nhìn, thấy cánh tay của Cơ Liệt đi được vào thì ai cũng căng thẳng, nhưng đến khi thấy hăn vung vẩy tay hoài mà không với đến được Kim Đan Lô, thì cảm thấy buồn cười.

- Người không lấy được.

Bên ngoài cơ thể Bạch Quân Nguyệt có ba mươi sáu ngôi sao xoay quanh, lúc này nàng thả ra hết, ba mươi sáu ngôi sao bay vào trong Địa Hỏa, nhanh chóng vây quanh Kim Đan Lô.

“Keng keng keng”.

Từng ngôi sao xoay quanh Kim Đan Lô, muốn đưa nó ra ngoài.

Ông ông ô...ô...n...g.

Xung quanh Kim Đan Lô có trận pháp, trận pháp này không chỉ ngăn Địa Hỏa, mà nó còn có tác dụng bảo vệ Kim Đan Lô. Dù ba mươi sáu dùng sức lớn đến đâu, cũng không thể đưa Kim Đan Lô ra ngoài được.

- Không lấy ra được.

Chu Bát môi hồng răng trắng, lắc đầu.

Kim Đan Lô phải dùng trận pháp để giữ lại, để phòng tránh lúc luyện đan có lửa đốt làm cho lò đan rung lên. Muốn lấy nó ra ngoài, phải phá được trận pháp.

- Chúng ta đứng xa như vậy, lại còn bị Địa Hỏa ngăn cản, không thể thấy được trận pháp, sao có thể phá được.

Hồng Cửu cũng lắc đầu.

Cơ Liệt nhìn Phương Ngu ở bên cạnh.

Phương Ngu cũng nhanh chóng nói.

- Không có biện pháp nào, muốn phá trận, phải nhìn thấy trận pháp, trừ phi có cách đưa ta đến cạnh lò đan, cẩn thận tìm hiểu trận pháp, mới có khả năng phá trận.

- Đưa người vào đó?

Cơ Liệt nhú màu, mặc dù bàn tay hắc có thể biến lớn, cũng có thể tóm một người đưa vào, nhưng không thể ngăn Địa Hỏa lại được, sợ rằng ở đây không ai có thể chống đỡ nổi Địa Hỏa.

Hừ... u... u...

Tần Vân cũng thả hai thanh phi kiếm Pháp bảo ra, hai thanh phi kiếm xuyên qua Địa Hỏa hùng hực, đỡ Kim Đan Lô, nhưng không thể nhấc nó lên được.

- Không có tác dụng, phải đi vào phá trận mới được.

Hồng Cửu lắc đầu.

- Nếu muốn đi vào phá trận, thì phải ngăn được Địa Hỏa.

Bạch Quân Nguyệt đi đến gần Địa Hỏa.

Điều này làm cho mọi người ở đây đều nhìn về phía nàng, xung quanh thân thể nàng có ba mươi sáu ngôi sao xoay tròn tạo thành vòng ánh sáng, vòng ánh sáng chống lại sự thiêu đốt của Địa Hỏa, trong chớp mắt, vòng sáng đã bị đốt cháy.

- Không ngăn được.

Bạch Quân Nguyệt nhăn mày.

- Thế hệ Bạch gia các người có Tiên Thiên Kim Đan, mà không ngộ ra được Chu Thiên Ý Cảnh sao?

Cơ Liệt cười nhạo nói.

- Nếu như người có thể lĩnh ngộ Chu Thiên Ý Cảnh, sau đó thao túng Tiểu Chu Thiên Tinh Thần, có thể hoàn toàn ngăn được Địa Hỏa. Nhưng bây giờ nếu chỉ dựa vào uy lực của pháp bảo Tiểu Chu Thiên Tinh Thần... Vẫn kém hơn một chút.

- Chẳng lẽ người có thể lĩnh ngộ?

Bạch Quân Nguyệt hỏi lại.

Cơ Liệt lập tức yên lặng.

- Hừ.

Cơ Liệt hừ lạnh một tiếng sau đó không nói gì.

- Cơ Liệt tiền bối, Bạch tiên tử cũng không chịu nổi địa hỏa này, ta thấy, chúng ta nên nghĩ biện pháp khác đi.

Chu Bát cười nói.

- Bảo bối mạnh mẽ, không có thực lực là không mang ra nổi đâu.

Tần Vân nhìn kỹ, sau đó mới đi về phía trước.

Hắn muốn thử xem Chu Thiên Kiếm Quang có thể ngăn được Địa Hỏa hay không!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Pháp Bảo Siêu Phẩm “Lò Kim Đan”

- Hừm?

Cơ Liệt nhìn thấy Tần Vân đi về phía địa hỏa ở cách đó không xa, không khỏi cười nhạo một tiếng.

Thập lục hoàng tử bên cạnh hắn cũng nói:

- Liệt lão, phi kiểm thuật của Tần Vân này cực kỳ lợi hại, nói không chừng có thể ngăn cản được địa hỏa.

- Người quá coi trọng hắn rồi.

Cơ Liệt lắc đầu:

- Lúc trước hắn không chế một thanh phi kiểm chất lượng thấp, diễn hóa ra chu thiên đã bị ta trực tiếp phá vỡ. Sau đó thì triển một thanh phi kiểm cực lợi hại mới có thể ngăn cản được ta. Phi kiểm diễn hóa chu thiên của hắn lợi hại cũng chỉ là lợi hại có giới hạn thôi! So với Tiểu Chu Thiên Tinh Thần của Bạch tiên tử vẫn là kém không ít. Tiểu Chu Thiên Tinh Thần chung quy là pháp bảo nhất phẩm, diễn hóa chu thiên cũng thực hoàn mỹ, chỉ là Bạch tiên tử không có am hiểu về chu thiên ý cảnh cho nên vừa rồi mới không thể ngăn cản được địa hỏa.

Ở một nơi khác, Bạch Quân Nguyệt cùng Bạch Quân Ngữ cũng đã nhìn thấy tình huống bên này.

- Tỷ tỷ, phi kiểm thuật chu thiên của hần hần là kém Tiểu Chu Thiên Tinh Thần đi.

Bạch Quân Ngữ hỏi.

Bạch Quân Nguyệt vốn luôn lạnh lùng nhưng ánh mắt nhìn Tần Vân lại ôn hòa đi rất nhiều. Nàng nhìn thấy được bóng dáng người khác trên người của Tần Vân, nàng nhẹ giọng nói:

- Hần chính là lợi hại về kiểm ý, ta thì lợi hại về pháp bảo nhất phẩm. Bất quá hần mới chỉ là Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, pháp lực cũng kém, phỏng chừng chịu không nổi.

Bọn người Y Tiêu, Y Phong Cốc, Hồng Cửu xem đến khẩn trương.

- Tần đạo hữu, người nếu có thể lấy ra lò kim đan, nên bán cho Chu gia ta.

Chu Bát cười hô.

Tần Vân nghe thấy tiếng la của Chu Bát, cười cười:

- Nghe thấy lời người rồi nhưng mà nếu có thể lấy được lò kim đan hãy tính. Đến lúc đó còn phải xem ai có thể đưa ra điều kiện tốt hơn, chỗ tốt nhiều hơn thì mới quyết định cho nhà người đó.

- Không biết tự lượng sức mình.

Cơ Liệt ở xa xa nghe thấy liền cười nhạo.

Tần Vân chạy đến gần địa hỏa, độ ẩm khủng bố đánh úp đến từng đợt, chiếu mạnh đến mức mặt của Tần Vân cũng phiếm hồng.

- Lò kim đan, nếu thật thu được lò kim đan này, kế tiếp sẽ không còn gì để lo lắng.

Tần Vân trầm nghĩ:

- Mặc kệ là bán cho Linh Bảo Sơn hay là bán cho triều đình đều có thể thu được ưu đãi thật lớn. Thậm chí trực tiếp mời về một Thần Ma Vệ, đóng quân bảo hộ ở Tần gia ta mấy trăm năm cũng là việc dễ dàng.

Bảo vật lò kim đan này đương nhiên là phải bán!

Tần Vân cảm thấy bản thân dùng không được. Pháp bảo siêu phẩm “lò kim đan” này chỉ có người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh có chút căn cơ cực vững chắc mới có thể miễn cưỡng thao túng được nó. Nhưng luyện đan lại cần sự khống chế hoàn mỹ! Có một chút khác biệt cũng sẽ tạo thành đan dược phế phẩm. Cho nên vật này chỉ có thể là người tu hành cấp bậc tiên nhân hay là luyện đan đại tông sư giữ trong tay. Với người có thủ đoạn luyện đan tầm thường, sử dụng lò kim đan chính là cố ý phá hư.

Thế lực tầm thường mua không nổi mà có mua cũng là vô dụng.

Nhưng triều đình tuyệt đối rất muốn đoạt được! Linh Bảo Sơn có nguồn gốc Đạo gia cũng đồng dạng muốn thu lấy! Một vài đại gia tộc ngàn năm như Y thị, Chu gia cũng có chút hy vọng. Đến lúc đó xin triều đình phái một vị Thần Ma Vệ hay là xin Linh Bảo Sơn phái ra một hai “Hoàng Cân Lực Sĩ” trong truyền thuyết đến đóng quân ở Tần gia cũng không phải việc khó gì. Sau này còn sợ gì yêu ma đến đoạt bảo?

“Hô!”

Địa hỏa bốc cao lên.

Tần Vân vung tay lên, phi kiếm bản mạng bay ra, trực tiếp thi triển Chu Thiên Kiếm Quang, hóa thành màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang thật lớn. Tần Vân cũng bay lên cao, trôi nổi giữa trời không, được màn hào quang của Chu Thiên Kiếm Quang bảo hộ lấy.

“Xùy xùy xùy!” Màn hào quang của Chu Thiên Kiếm Quang chạm vào địa hỏa, địa hỏa cháy lên, uy thế khủng bố.

Khoảnh khắc quan trọng gần kề.

Mặc dù màn hào quang từ Chu Thiên Kiếm Quang đã tận lực phân tán uy năng khắp nơi, màn hào quang có thể chống đỡ nơi nơi nhưng uy lực của địa hỏa vẫn là rất đáng sợ, trực tiếp phá vỡ màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang khiến nó tán ra hỗn loạn.

- Thất bại rồi!

Đám người Y Tiêu, Chu Bát, Chu Diên, Bạch Quân Nguyệt, Bạch Quân Ngữ vẫn rất bình tĩnh. Y Tiêu tuy rằng cũng có một chút hy vọng nhưng vẫn hiểu rõ đáng sợ của địa hỏa kia.

- Uy lực của địa hỏa chỉ bằng một mình người có thể ngăn cản sao?

Cơ Liệt nhìn thấy Tần Vân thất bại, không khống chế được mà cười nhạo.

- Tần Vân hẳn đã không sử dụng Kim Đan Ngoại Đan rồi.

Hồng Cửu âm thầm nói:

- Lúc trước hẳn không cần dùng Kim Đan Ngoại Đan đã có thể ngăn trở được Cơ Liệt! Nếu vận dụng lực Kim Đan Ngoại Đan, phi kiếm thuật nhất định có thể tăng lên một bậc, hẳn hẳn là có thể ngăn cản được địa hỏa này mới đúng.

Tần Vân đã một lần ném phải thất bại, lại lần nữa trải qua thất bại.

- Lực Kim Đan Ngoại Đan.

Tần Vân bình tĩnh điều động lực Kim Đan Ngoại Đan truyền vào trong bản mệnh Phi kiếm, lần nữa thi triển màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang. Vào ngay lúc này, mặt ngoài màn hào quang từ Chu Thiên Kiếm Quang nhìn không thấy khác biệt gì nhưng thực tế uy thế lại mạnh hơn rất nhiều, đã được tận lực che giấu.

“Xùy xùy xùy!”

Màn hào quang kiếm quang lần nữa chạm vào phần địa hỏa phụt lên, bị phần địa hỏa này thiêu cháy.

Tần Vân lập tức cảm giác được khi Chu Thiên Kiếm Quang được thi triển toàn bộ, trở nên viên mãn như ý, từng tầng uy lực lưu chuyển, hoàn mỹ phòng ngự được địa hỏa này, nhưng thật ra vẫn chưa tới cực hạn! Cảm giác màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang lúc này chỉ phát huy năm thành tác dụng mà thôi.

“Soạt!” Sau khi xác định chắc chắn, Tần Vân lập tức chủ động tản ra hào quang của Chu Thiên Kiếm Quang, tạo ra trận thế tán loạn.

- Vậy mà có thể giữ vững sự tán loạn.

Cơ Liệt thấy thế thì nhường mảy.

Tần Vân cũng quay đầu, nhú mảy đi về phía Y Tiêu, Hồng Cửu, vừa đi vừa khẽ lắc đầu.

Khi vừa đến gần: “Hô!”

Kiểm quang gào thét, hóa thành màn hào quang trực tiếp bao vây lấy Tần Vân, Y Tiêu, Hồng Cửu, Y Phong Cốc.

- Tần đạo hữu, người đây là?

Y Phong Cốc kinh ngạc.

- Tần Vân?

Y Tiêu cũng có chút mơ hồ.

- Thành công rồi?

Hồng Cửu cũng mừng rỡ.

Tần Vân gật đầu mỉm cười:

- Yên tâm, Chu Thiên Kiếm Quang này của ta đủ để kháng cự Địa Hỏa này!

Nhóm người bên cạnh, hai chị em Bạch Quân Nguyệt, Bạch Quân Ngũ, Chu Bát, Chu Diên, còn có Cơ Liệt, Thập lục hoàng tử, Phương Ngu, ai nấy đều nhìn chăm chăm bốn người bị màn hào quang của Chu Thiên Kiếm Quang bao vây lấy, trong lòng đều có chút khiếp sợ.

- Người có thể chống lại Địa Hỏa kia?

Cơ Liệt không thể tin được.

- Ha ha, thực lực của ta, há là người có thể nhìn thấu được?

Tần Vân cười to.

Đồng thời Tần Vân cũng truyền âm với ba đồng minh:

- Hồng Cửu theo ta đi vào giúp ta phá giải trận pháp. Y Tiêu nàng ở lại nơi này, ta sợ Cơ Liệt kia đối phó với nàng. Cho dù là đoạt pháp bảo nhất phẩm trên người nàng hay là dùng nàng để uy hiếp ta cũng đều thực phiền toái. Về phần Y Phong Cốc đạo hữu, người muốn ở lại nơi này hay là theo ta đi vào?

- Đương nhiên là cùng tiến vào rồi.

Y Phong Cốc lập tức truyền âm lại:

- Chỉ là Tần đạo hữu, người xác định là bản thân nắm chắc?

- Có thể đối kháng được Địa Hỏa?

Y Tiêu cũng không dám tin tưởng.

- Mọi người đợi lát nữa thì có thể tận mắt nhìn thấy rồi!

Tần Vân cười.

“Hô!”

Bốn người bay thẳng về phía địa hỏa.

- Liệt lão, có ngăn cản hay không?

Thập Lục hoàng tử liền nói.

- Người có thể phá vỡ kiếm thuật Chu Thiên Phi của hắc?

Cơ Liệt lắc đầu, hắc đã thử qua, căn bản không thể phá giải, đồng thời truyền âm nói:

- Hơn nữa hắc đã muốn đi vào thì cứ để cho hắc đi vào. Chúng ta đây đều không lấy ra được lò kim đan! Hắc nếu là có thể lấy ra thật ra cũng là chuyện tốt. Nếu đã lấy ra... hừ hừ, đến lúc đó nghĩ biện pháp đoạt lấy cũng không muộn.

- Ủm!

Thập Lục hoàng tử gật đầu.

Từng người đều nhìn chăm chăm về bên này.

Đám người Y Tiêu, Hồng Cửu, Y Phong Cốc cũng quan sát kỹ màn hào quang của Chu Thiên Kiếm Quang. Từ lúc bay, dần dần cách địa hỏa càng ngày càng gần, rốt cục, màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang cũng va chạm vào địa hỏa.

Địa hỏa có hắc quang lưu chuyển, đồng dạng có lửa hồng tùy ý bắn lên.

“Xùy xùy xùy!”

Một phần ba của màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang đã tiến vào phạm vi địa hỏa. Mặc cho địa hỏa bùng cháy, khi màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang lưu chuyển, lại hoàn mỹ chống đỡ được.

- Ngăn lại rồi!

- Thật, thật có ngăn cản được rồi!

Không những thế còn chống đỡ được trong chốc lát, điều này khiến cho những người khác ở xa xa nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

- Tiến vào!

Ngay lúc này, Tần Vân nhanh chóng bay vào, bốn người bọn họ bay cực nhanh, trong chốc lát đã tiến vào hơn mười trượng. Dọc đường đi mặc dù toàn gặp phải địa hỏa nhưng vẫn không thể lay động được màn hào quang của Chu Thiên Kiếm Quang. Trong chốc lát, bốn người bọn họ đã đáp xuống địa bàn của lò kim đan tại nơi trung tâm nhất. Nơi đó có trận pháp ngăn cách, mấy trượng chung quanh đều không có địa hỏa xâm nhập.

- Thật đi vào rồi.

Bạch Quân Nguyệt ở xa xa nhìn thấy, ngay cả địa hỏa cũng có thể chống đỡ, nhẹ giọng nói:

- Hẳn lợi hại hơn ta nhiều.

Trong ánh mắt của Bạch Quân Nguyệt có một chút dịu dàng.

Ca ca của nàng cũng lợi hại hơn nàng, cũng từng chói mắt như vậy.

Bốn người Tần Vân ở địa bàn của lò kim đan. Tần Vân xuyên thấu qua kiểm ý cảm ứng được xung quanh mấy trượng quả thật không có nguy hiểm gì, lúc này mới thu lại hoàn toàn màn hào quang của Chu Thiên Kiểm Quang.

Bốn người hạ xuống mặt đất.

- Đây là lò kim đan.

Y Phong Cốc, Y Tiêu đều nhìn nhìn lò đan thật lớn trước mắt. Lò đan có màu thanh đồng, dưới đáy lò đan còn có địa hỏa cháy rực. Cả lò đan nhìn sơ qua trông cũng rất phổ thông nhưng cần thận xem xét, mặt ngoài lò đan che kín vô số hoa văn giống như trang sức. Nhưng những hoa văn này càng nhìn lại càng cảm thấy huyền diệu, thâm sâu không lường được.

- Không hổ là pháp bảo siêu phẩm. Phù văn bên trên chắc chắn do tiên nhân am hiểu về luyện khí nhất luyện chế ra.

Hồng Cửu nhìn nhìn lò kim đan, có chút si mê, thấp giọng nói:

- Hơn nữa trong truyền thuyết, đây là do mấy vị tiên nhân hợp lực luyện chế thành.

- Hiện giờ lại không có chủ nhân thúc đẩy tăng cường, một khi đã được tăng cường sợ là uy thế càng tăng cao đến không tưởng.

Tần Vân nói:

- Như thế nào, Hồng Cửu, ngươi còn hiểu biết về luyện đan?

- Hiểu biết một chút!

Hồng Cửu nhìn về phía Tần Vân:

- Cho dù ở Giang Châu chúng ta, sợ là cũng không nằm trong mười người đứng đầu, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới.

- Người nhìn xem chung quanh trận pháp như thế nào, mau chóng phá trận, chúng ta thu lấy lò kim đan này.

Tần Vân nói.

- Được.

Lúc này Hồng Cửu cúi đầu cẩn thận xem xét, không có địa hỏa ngăn cản, tự nhiên có thể nhìn rõ ràng xung quanh trận pháp.

- Có thể phá giải sao?

Tần Vân hỏi.

Hồng Cửu vừa nhìn đăm chiêu vừa nói:

- Yên tâm, tiên nhân Cảnh Dương nếu đã muốn lưu lại cho hậu bối, trận pháp sẽ không quá phức tạp. Được, cho ta nửa canh giờ, ta chắc chắn có thể phá giải.

Y Phong Cốc ở bên cạnh nghe xong liền nói:

- Tần đạo hữu, Tần Vân đạo hữu, với giao tình của người và Y Tiêu, lò kim đan này nên bán cho Y thị của ta. Cho dù Y thị không thể trả đủ ưu đãi, sau lưng chúng ta còn có Thần Tiêu Môn.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Đô Thiên Thần Sát Kỳ

Luận bảo vật thì Y thị lão tổ có lẽ không thua gì Cảnh Dương Tiên Nhân, cũng như Cảnh Dương Tiên Nhân, “Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục” là chỗ dựa để ông ta tung hoành thiên hạ! Kim Đan Lô là bảo bối luyện đan của hã. Tuyệt đối sẽ không bán! Cảnh Dương Tiên Nhân muốn gom góp bảo vật mua sắm một kiện bảo vật tăng thứ tương tự như Kim Đan Lô đều sẽ rất phí sức. Y thị lão tổ cũng như thế, đúng là chưa chắc đã mua được.

Chỉ có điều sau lưng còn có Thần Tiêu môn!

- Nhị thúc.

Y Tiêu có phần đành chịu.

- Ta nói gì nhỉ? Giao tình giữa ngươi và Tần Vân vốn cũng không sai.

Y Phong Cốc liền nói.

Tần Vân cười, cười nhìn Y Tiêu.

- Tần Vân.

Y Tiêu truyền âm nói:

- Nếu như Thần Tiêu môn có thể đưa ra lợi ích khiến ngươi vừa lòng, ngươi hoàn toàn có thể bán cho Y thị hoặc bán cho Thần Tiêu môn. Còn nếu không vừa lòng, tốt nhất nên bán cho triều đình hoặc Linh Bảo Sơn mới thỏa đáng.

Thiên hạ này, luận giàu có nhất, một là triều đình, hai chính là đầu nguồn của Đạo gia, Linh Bảo Sơn.

Rốt cục triều đình là thế lực khống chế toàn bộ thiên hạ, luận thực lực, so với bất kỳ Thánh Địa nào đều chỉ mạnh không kém! Vả lại triều đình cũng là Thần Ma nhất mạch, sau lưng Thần Ma nhất mạch có không biết bao nhiêu là cường giả.

Linh Bảo Sơn thì là thế lực xa xưa nhất! Căn cơ sâu nhất!

Đó là nơi diễn giải Đạo tổ, dù thiên hạ trải qua rất nhiều kiếp nạn, nhưng Linh Bảo Sơn vẫn chưa bao giờ bị lay động.

- Yên tâm đi.

Tần Vân truyền âm nói:

Trong lòng ta tự có cân nhắc.

- Tần Vân huynh.

Hồng Cửu mặc dù đang phá trận, nhưng nghe được lời Y Phong Cốc liền cũng truyền âm nói:

Kim Đan Lô này bán cho ai do người quyết định, bảo vật đổi được ta cũng không cần, lần này bảo vật ta giành được ở Tiên Phủ đã đủ nhiều.

- Sớm đã thỏa thuận, tất cả một nửa!

- Ngán cả Địa Hỏa toàn dựa vào người, ta được thêm nữa thì thẹn lắm.

- Không có người hỗ trợ, làm sao ta có thể được đến Kim Đan Ngoại Đan? Không có Kim Đan Ngoại Đan, làm sao ta có thể chống lại Địa Hỏa, hơn nữa giờ phá trận vẫn phải dựa vào người.

Tần Vân truyền âm nói:

- Được rồi, việc này không cần nhiều lời.

Hồng Cửu ngẫm cảm khái.

May mắn mới được Tần Vân hỗ trợ.

- Tần Vân huynh, ta cũng không nhiều lời, vẫn cứ dựa theo quy củ cũ, đợi mua Kim Đan Lô. Phần của ta người đưa trước ba thành! Chờ sau khi ta bước vào Tiên Thiên Thực Đan cảnh lại đưa bảy thành còn dư.

Hồng Cửu truyền âm nói:

- Bảo vật quá nhiều, ta sợ không thể che lấp hết bảo quang, dẫn tới đại họa.

Được.

Tần Vân truyền âm đáp.

- Ta còn một yêu cầu.

Hồng Cửu truyền âm nói.

- Giữa ta với người, có gì cứ nói thẳng.

Tần Vân truyền âm cười nói.

- Chuyện người chia bảo vật cho ta, người biết ta biết, không thể để cho người nào biết nữa.

Hồng Cửu truyền âm nói:

- Ta tay yếu chân mềm, dù có được Kim Đan Ngoại Đan. Nhưng ta lại không nắm giữ ý cảnh Thiên Đạo! Một tên tu đạo Tiên Thiên Kim Đan nào

đó ta cũng đánh không lại.

- Được!

Tần Vân trực tiếp đáp.

- Làm như vậy, sẽ khiến người ngoài tưởng rằng Tần Vân huynh được đến tất cả bảo vật, sẽ đẩy người vào cảnh nguy hiểm.

Hồng Cửu truyền âm:

- Hồng Cửu có then, đợi sau này trở lại Quảng Lăng, chắc chắn có hậu báo.

Tần Vân nhin không được cười lên, chỉ có điều cũng không nhiều lời.

Đối với hãn mà nói.

Siêu phẩm pháp bảo Kim Đan Lô, nửa phần nguy hiểm, cùng một phần nguy hiểm, thực tế không có gì khác biệt. Huống chi hãn có đại công đức trên người, Tiên Nhân Ma Thần căn bản không dám động thủ tìm chết, đừng nói siêu phẩm pháp bảo, dù hãn có được đến Linh Bảo, thì cũng không có Tiên Nhân Ma Thần nào tới động thủ, đây không phải động thủ, mà là tự sát! Về phần địch nhân cấp Tiên Thiên Kim Đan cảnh? Tần Vân vẫn rất tự tin. Có bảo bối đối được từ Kim Đan Lô, lòng tin của hãn càng lớn mấy phần!

Trong Địa Hỏa hùng hực.

Cơ Liệt nhìn đến nỗi tròng mắt như muốn bốc lửa:

- Phi kiếm chi thuật của Tần Vân kia đúng là có thể ngăn cản Địa Hỏa. Nhưng mà, rõ ràng khi trước ta từng giao thủ qua với hãn, chẳng lẽ lúc đó hãn có che giấu? Chẳng lẽ hãn đột nhiên đột phá đến Tiên Thiên Thực Đan cảnh? Hay là hãn đã được đến Kim Đan Ngoại Đan?

Giờ khắc này, Cơ Liệt có quá nhiều suy đoán.

Nhưng bất kể suy đoán như nào, Kim Đan Lô đã sắp rơi vào trong tay Tần Vân trong tay.

- Tỷ tỷ, Tần Vân cũng có được Kim Đan Lô.

Bạch Quân Ngữ liền nói.

- Ủ!

Bạch Quân Nguyệt nhìn:

- Chỉ cần trong Tiên Phủ không đoạt được Kim Đan Lô của hắc. Như vậy một khi ra khỏi Tiên Phủ hắc có thể đơn giản bán đi! Bây giờ ngoài Tiên Phủ đang có nhiều Tiên Nhân âm thầm coi chừng trong này.

- Nhiều Tiên Nhân?

Bạch Quân Ngữ kinh ngạc hỏi, lúc các nàng nói chuyện đã cách tuyệt xung quanh.

- Triều đình, Linh Bảo Sơn đấy, Thần Tiêu môn, Hỗn Nguyên tông đều có Tiên Nhân đang coi chừng. Nguyên Thần Tiên Nhân duy nhất của Cảnh Sơn phái cũng đang coi chừng.

Bạch Quân Nguyệt cười nói:

- Rốt cuộc đó là Linh Bảo, siêu phẩm pháp bảo, một khi đại lượng diễn tịch lộ ra ngoài, chỉ sợ bọn hắc sẽ lập tức bảo hộ đệ tử trong môn rời đi. Không cho đám đại Yêu Ma cơ hội cướp đi bảo bối.

Tiên Nhân giám hộ rời đi, đại Yêu Ma Kim Đan cảnh cũng không cách nào đuổi theo.

Hơn nửa canh giờ sau.

Một trượng trong tay Hồng Cửu vỗ đánh lên mặt đất, trên người có sáu tấm lệnh bài bay ra, đồng thời oanh kích tới sáu nơi khác nhau.

“Oanh”.

Trận pháp rung động lắc lư.

Kim Đan Lô cũng khe khẽ nổ vang.

Được rồi, đã rút phong ấn khỏi Kim Đan Lô, có thể cầm đi.

Hồng Cửu nói.

- Được!

Tần Vân gật đầu, vung tay đẩy ra Kiếm Khí, từng đạo Kiếm Khí quần chặt lấy Kim Đan Lô, trực tiếp dời lên, tiếp đó Tần Vân mở ra miệng Túi Càn Khôn, miệng túi lập tức biến lớn. Lần này lúc phát hiện những bảo vật di lưu ngoài Tiên Phủ, phần nhiều đều là của tiền bối Tiên Thiên Kim Đan cảnh di lưu, trong đó Tần Vân phát hiện một Túi Càn Khôn cực lớn, có thể chứa được vật có phạm vi ước chừng mười trượng.

Trong khi Kim Đan Lô này chỉ cao vển vển hơn một trượng, rất nhanh liền bay vào.

Tiếp theo Túi Càn Khôn thắt lại, trực tiếp buộc ở bên hông.

Y Tiêu, Y Phong Cốc, Hồng Cửu không khỏi nhìn nhìn Túi Càn Khôn bên hông Tần Vân, đó chính là siêu phẩm pháp bảo “Kim Đan Lô”!

“Oanh long long”.

Khi Tần Vân vừa cất đi Kim Đan Lô, xa xa lại có cửa điện bị bóc mở.

- Bên ngoài có cửa điện mở ra.

Cả đám đều nhìn ra phía ngoài, Địa Hỏa bốc lên, mơ hồ thấy được bóng cửa điện mở toang.

- Đám người Cơ Liệt chưa ai đi cả.

Y Tiêu liền nói:

- Tần Vân, cẩn thận đám người Cơ Liệt.

- Lúc trước tên Cơ Liệt kia có ý đồ động thủ với Y Tiêu, hoàn toàn cũng có khả năng động thủ với người.

Y Phong Cốc cũng nhắc nhở:

- Còn cả Bạch Quân Nguyệt nữa, vì siêu phẩm pháp bảo, Bạch Quân Nguyệt rất có thể sẽ liên thủ với hắn.

- Đi ra ngoài trước rồi hẵng tính.

Tần Vân cười nói.

Khi trước không có Kim Đan Ngoại Đan, hắn đã đủ sức đánh ngang tay với Cơ Liệt.

Bây giờ có được Kim Đan Ngoại Đan! Giao thủ chính diện, sợ là đến lượt Cơ Liệt hốt hoảng đào mạng! Tất cả chúng nhân tại trường có liên thủ cũng không khả năng lay động Chu Thiên Kiếm Quang của mình, vả lại bây giờ mình lại có thêm một thanh nhị phẩm phi kiếm “Trầm Sa Kiếm”. Trầm Sa Kiếm thi triển ra, uy thế không kém Bản Mệnh Phi Kiếm là bao. Giờ hồn phách mình lại được Kim Đan Ngoại Đan nuôi dưỡng, đang không ngừng trở nên mạnh mẽ.

- Hô.

Thi triển ra quang tráo Chu Thiên Kiếm Quang, bảo hộ quanh bốn người, tấn tốc bay ra bên ngoài.

Cơ Liệt nhìn chăm chăm đám người Tần Vân.

Khi bốn người Tần Vân vừa xông ra.

- Tần Vân.

Cơ Liệt vung tay lên, sừ sừ sừ, từng can đại kỳ tanh mùi máu bay ra, đầy đủ mười hai can đại kỳ lơ lửng chung quanh người hắn. Trên mỗi can đại kỳ đều có đồ tượng Thần Ma, Cơ Liệt nhìn chăm chăm Tần Vân, quát lớn:

Đây chính là Đô Thiên Thần Sát Kỳ mà bệ hạ ban thưởng, giờ người giao ra Kim Đan thì còn có thể sống. Bằng không đừng trách ta vô tình.

- Đúng là muốn động thủ.

Sắc mặt Hồng Cửu khế biến.

- Đô Thiên Thần Sát Kỳ?

Y Tiêu cũng lo lắng, lập tức truyền âm cho Tần Vân:

Đây cũng là bảo vật Thần Ma nhất mạch, tiêu hao Huyết Khí, có thể ngưng luyện ra mười hai tôn hóa thân Đô Thiên Thần Ma.

Tần Vân lại chẳng có vẻ gì là sợ sệt.

- Bạch tiên tử!

Cơ Liệt mở miệng nói tiếp:

- Nếu Bạch gia các người đã phái người tới, tuyệt không phải chỉ có mỗi Tiểu Chu Thiên Tinh Thần, kính xin cùng nhau ra tay toàn lực, giờ là

lúc liều mạng, không cần thiết phải lưu thủ nữa, đến lúc giành được Kim Đan Lô, ta và người chia đều, thế nào?

Bạch Quân Nguyệt liếc nhìn Cơ Liệt, lạnh nhạt nói:

- Cơ Liệt, người muốn động thủ thì cứ động thủ, đừng kéo ta vào.

Cơ Liệt lập tức hơi ngạc nhiên.

Cái gì?

- Siêu phẩm pháp bảo mà người cũng không tranh?

Cơ Liệt nôn nóng nói.

- Phi kiếm chi thuật của Tần Vân tiểu huynh đệ, ta tự thấy không phá giải được.

Bạch Quân Nguyệt nói:

- Người muốn tranh giành thì cứ việc tranh giành. Làm sao? Cứ phải muốn lôi ta vào, hay là bởi vèn vẹn ý vào mười hai tôn hóa thân Thần Ma nên không nắm chặt đối phó được Tần Vân?

Cơ Liệt sắc mặt khó coi.

Tần Vân nhìn về phía Bạch Quân Nguyệt:

- Tạ Bạch tiên tử.

Bạch Quân Nguyệt nhìn hai người Tần Vân, Y Tiêu, khóe môi bỗng nhiên hơi nhếch lên, thoáng hiện ý cười khó được.

- Hả?

Bạch Quân Ngữ ở bên kinh ngạc vạn phần.

Bạch Quân Nguyệt mang theo một tia cười nhạt, nhìn hai người Tần Vân, Y Tiêu:

- Trai tài gái sắc, thật sự khiến người ta nhìn mà ghen tị.

Tần Vân, Y Tiêu đều hơi ngạc nhiên.

- Bạch tiên tử, người đây là...

Cơ Liệt lo lắng.

- Tần Vân, nếu người muốn bán Kim Đan Lô này thì có thể bán cho Linh Bảo Sơn chúng ta.

Bạch Quân Nguyệt cười nói:

- Tuy thực lực triều đình tuy cũng sâu dày, nhưng rốt cục vẫn là Thần Ma nhất mạch, bảo vật Đạo gia mà bọn hăn cất giấu tuyệt không bằng Linh Bảo Sơn chúng ta, muội muội, chúng ta đi.

Nói rồi Bạch Quân Nguyệt dẫn theo muội muội Bạch Quân Ngử men theo cửa điện bóc mở lúc trước đi ra ngoài.

- Tỷ tỷ, người vừa mới cười?

Bạch Quân Ngử vẫn cứ truy vấn, vừa nói vừa đi ra cửa.

- Chúng ta cũng tranh thủ thời gian đi thôi.

Chu Bát lôi kéo đại ca Chu Phong Tử, tấn tốc đi ra ngoài.

Tần Vân nhìn Cơ Liệt:

- Còn muốn động thủ nữa không?

Cơ Liệt nhìn mười hai can Đô Thiên Thần Sát Kỳ lơ lửng chung quanh, do dự một lúc, cuối cùng thu hết lại, ảo não đi ra:

- Chúng ta đi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Y Tiêu Đâu?

Thập lục hoàng tử đang đi theo sau, lập tức mở miệng hỏi:

- Cứ đi như vậy à? Liệt lão, không tranh nữa sao?

- Tần Vân có thể ngăn cản được Địa Hoả, còn lợi hại hơn cả người phụ nữ tên Bạch Quân Nguyệt cấp bậc Tiểu Chu Thiên Tinh Thần kia nữa! Ta chỉ có một mình, cho dù có dựa vào Đô Thiên Thần Sát Kỳ thì cũng chưa chắc có thể phá giải được kiếm thuật của hắn. Hơn nữa, mỗi lần ngưng tụ ra mười hai hoá thân Thần Ma phải tiêu hao huyết khí quá lớn. Nếu đã không nắm chắc thì bỏ đi, nhanh chóng tìm Linh bảo thôi! À Bạch Quân Nguyệt kia, thấy trai đẹp là mê mết đến mức nhũn chân, chẳng quan tâm gì đến chuyện tranh đoạt nữa, quả thực là một mụ đàn bà điên.

Cơ Liệt tức đến cắn răng.

Nếu Bạch Quân Nguyệt liên thủ với hắn ta, thì ắt hẳn phần thắng sẽ lớn hơn nhiều.

- Mất thì thôi. Bây giờ chúng ta đi tranh đoạt Linh bảo! Linh bảo “Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục” mới là bảo vật quan trọng nhất của toàn Phủ tiên.

Cơ Liệt nói tiếp.

- Ủm.

Thập lục hoàng tử theo sát phía sau.

Dù thực tế có thể nào, thì giờ phút này, hai người bọn họ cũng có dáng vẻ hơi chật vật.

- Bỏ đi rồi à. Lúc hăn lấy Đô Thiên Thần Sát Kỳ ra khiến ta cũng phải giật mình.

Y Phong Cốc cười nói.

- Chúng ta cũng nhanh đi thôi.

Tần Vân nói:

- Có lẽ vật vừa xuất hiện kia chính là Linh bảo.

- Đi

Bốn người nhanh chóng đi dọc theo cửa điện, bước ra ngoài.

Toàn bộ những bảo vật khác trong Phủ tiên cộng lại, cũng chẳng bằng một góc của Linh bảo “Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục”. Linh bảo này có thể dùng để giấu khí vận của cả một toà thánh địa, hoặc khí tức của một bộ tộc! Nhưng mà Linh bảo lợi hại như thế, muốn điều khiển nó cũng phải phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố như pháp lực, cảnh giới, cái nào cũng đều phải từ mức cao trở lên.

Lúc trước, sau khi Cảnh Dương Tiên Nhân qua đời, trong thánh địa của Phái Cảnh Sơn, chẳng ai có thể khống chế được “Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục”.

Tuy Phái Cảnh Sơn giữ sáu miếng phù bài, nhưng bởi vì không có người chưởng quản thích hợp nên mãi vẫn không lấy được “Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục”. Còn những bảo vật khác ư? Lúc đó, Phái Cảnh Sơn như mặt trời ban trưa, sự nghiệp vô cùng lớn. Chẳng ai thêm quan tâm đến số tài sản do Cảnh Dương Tiên Nhân thu nhặt được, chỉ xem chúng như mấy thứ “để

dành” mà thôi. Sau này, Phái Cảnh Sơn suy thoái, những thứ “để dành” kia lại phát huy tác dụng.

- Ủm.

Đám người Tần Vân vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy bầu trời trong xanh đầy mây trắng. Trước mắt là một vườn hoa tươi tốt, có những con đường được lát đá sạch sẽ cho người qua lại.

Tỷ muội Bạch Quân Nguyệt, Chu Bát, Chu Phong Tử, Cơ Liệt và Thập lục hoàng tử cùng Phương Ngu, bảy người đang đi trên con đường lát đá, đồng thời xem xét tỉ mỉ xung quanh.

Nhìn thấy bốn người Tần Vân đi đến, Cơ Liệt hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

- Tần đạo hữu.

Chu Bát nhiệt tình gọi.

Bạch Quân Ngữ cũng tò mò liếc nhìn hai người Tần Vân và Y Tiêu. Tỷ tỷ mình vốn là người lạnh lùng, vậy mà lại nhìn hai người này với ánh mắt khác biệt.

Đám người Tần Vân bước lên con đường lát đá, cũng đang xem xét.

Ngay lúc cả đám đang cẩn thận quan sát khu vườn từng chút một, bỗng nhiên...

“Xoẹt”.

Một vệt sáng loé lên trên không trung, bay về phía xa, hình như còn có tiếng cười vang vang.

Thị lực của Tần Vân vô cùng tốt, hẳn nhìn thấy rất rõ, vệt sáng kia chính là một khối lệnh bài màu vàng, còn có ngọn lửa vàng kim bao quanh nó. Dù chỉ nhìn từ xa cũng cảm thấy hít thở không thông. So với Tuần Thiên Giám dùng để giám sát Thiên hạ, hay những Linh bảo trấn tộc khác, Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục này chính là Linh bảo được sử dụng chỉ nhằm một mục đích là giết chóc định nhân.

- Là Linh bảo.

- Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều trở nên kích động.

Có thể không kích động sao?

Cho dù là những người tu hành đến cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan, thì phần lớn vẫn không thể sử dụng được pháp bảo nhất phẩm! Trên pháp bảo nhất phẩm còn có pháp bảo siêu phẩm. Trên pháp bảo siêu phẩm còn có “Linh bảo”.

- Đuổi theo.

- Mau đuổi theo.

Tỷ muội Bạch Quân Nguyệt, Cơ Liệt, Phương Ngu, Tần Vân, Hồng Cửu đều nhanh chóng đuổi kịp.

Còn những người khác, tuy cũng lập tức chạy theo, nhưng rõ ràng tốc độ chậm hơn rất nhiều, ví dụ như Chu Bát, Chu Phong Tử hay như Y Phong Cốc, Y Tiêu và cả Thập lục hoàng tử.

- Pháp bảo siêu phẩm Kim Đan Lô còn có Địa Hoả rất nguy hiểm. Đây lại là Linh bảo quý giá “Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục”, muốn có được, chỉ

sợ sẽ phải đối mặt với nguy hiểm lớn hơn nhiều.

Chu Bát lắc đầu.

- Dù cho chúng ta may mắn có được, e rằng Cơ Liệt và Bạch Tiên Tử cũng sẽ ra tay tranh đoạt. Chúng ta không phải là Tần Vân, không đánh lại được đám người Cơ Liệt đâu.

- Ừm.

Chu Phong Tử gật đầu.

- Không tranh nữa.

- Y Tiêu, bây giờ chúng ta xem xem có thể đi ra ngoài từ đâu. Nếu tìm được đường thì ra khỏi phủ tiên thôi.

Y Phong Cốc cũng nói:

- Đây không phải là vật chúng ta có thể tranh được.

Y Tiêu gật đầu:

- Được rồi, Nhị thúc.

Thập lục hoàng tử đi theo bên cạnh. Việc tranh đoạt Linh bảo có nguy hiểm quá lớn, hẳn ta không dám dính vào. Cơ Liệt dẫn theo Phương Ngu là được rồi, hẳn ta đi theo chỉ cản trở thêm.

Năm người có cùng ý tưởng thông dong tìm đường ra trong vườn.

- Hả?

Y Phong Cốc nhìn thấy một tảng đá lớn cách đó không xa, khẽ nhú mày. Hẳn ta có hiểu biết khá rộng về trận pháp, vì vậy liền bước về phía tảng đá lớn kia.

Đám người Chu Bát, Chu Phong Tử, Thập lục hoàng tử cũng nghi hoặc nhìn sang.

- Tảng đá kia.

Chu Bát cũng nghi hoặc, cảm thấy có gì đó không đúng.

- Nhị thúc.

Y Tiêu đi qua.

- Sao vậy?

Y Phong Cốc nhíu mày suy nghĩ, khẽ vẩy mấy ngón tay, bắn ra ba luồng kinh khí.

- Đừng chạm vào.

Chu Bát vội vàng la lên.

Phập phập phập.

Ba luồng kinh khí bắn vào đám hoa văn bên ngoài tảng đá lớn.

“Oanh”.

Một luồng kinh khí trắng xoá bao phủ khắp nơi, rất nhiều luồng khí tức lướt qua người Y Phong Cốc đang đứng bên cạnh tảng đá. Sắc mặt hắn ta lập tức thay đổi, nhanh chóng kích hoạt vật hộ thân. Từng tầng từng tầng sóng điện màu lam bao phủ khắp người, nhưng theo mấy tiếng xoẹt xoẹt nối tiếp nhau, những lớp sóng này liên tiếp bị phá vỡ, Y Phong Cốc hoảng hốt định nhảy ra ngoài.

Nhưng mà kinh lực đang bao phủ trong không khí quá lớn, hắn ta như bị lún sâu vào vòng xoáy, vốn không có cách nào di chuyển được.

- Nhị thúc.

Y Tiêu cũng thi triển pháp bảo hộ thân, cũng là vật do lão tổ Y thị ban thưởng. Những lớp sóng điện màu lam nhanh chóng bao phủ, vờn quanh bên ngoài. Chỗ Y Phong Cốc đứng là vị trí trận pháp mạnh mẽ nhất, những luồng khí tức lạnh lẽo xung quanh điên cuồng chém lên lớp sóng điện màu lam nàng vừa tạo.

Xung quanh là một khoảng không gian mênh mông, những luồng kinh khí này lại ngày càng mãnh liệt, Y Tiêu chỉ có thể nhìn thấy những cảnh vật cách mình ba trượng chứ không thấy được xa hơn.

- Ta phải đi ra ngoài.

Y Tiêu thầm nghĩ muốn xông ra.

Nhưng mà kinh khí mênh mông như những đợt thủy triều to lớn, không ngừng túm lấy nàng, cuốn sâu vào trung tâm vòng xoáy.

Lớp sóng điện màu lam đang bảo vệ xung quanh nàng cũng liên tục bị bào mòn.

- Nhị thúc chết rồi, ta cũng sắp chết ư?

Giờ khắc này, Y Tiêu chỉ nhìn về một hướng, đó là hướng Tần Vân đuổi theo Linh bảo “Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục.

- Tần Vân, ta thật không muốn chết, không muốn.

Y Tiêu bi thương rơi lệ.

Giây phút này, nàng chỉ muốn nhìn thấy Tần Vân.

Nàng đã sớm chết tâm với cha, còn mẹ đã bỏ đi lúc nàng chưa rành thế sự, chỉ có Tần Vân! Chàng đã đi vào trái tim nàng, là người quan trọng nhất

trong sinh mệnh của nàng.

- Tần Vân, đừng quên ta.

Y Tiêu nhìn lớp sóng điện màu lam đang bị bào mòn bên ngoài, càng lúc càng mỏng, liền biết, cái chết đang đến rất gần.

Y Phong Cốc làm trận pháp bị kích hoạt, uy thế của nó điên cuồng bộc phát, Y Phong Cốc mất mạng, Y Tiêu bị kéo vào chỗ sâu nhất của pháp trận.

Mà ở bên ngoài.

- Mau tránh đi.

Chu Bát phản ứng nhanh nhất, nhanh chóng bay ngược lại. Thập lục hoàng tử cách xa nhất, lúc luồng kinh khí trắng xoá kia xông đến, vừa vặn cách xa hắn hơn một trượng.

Chu Phong Tử hơi chậm một chút, bị nó lan đến gần.

“Xoẹt xoẹt xoẹt”.

Chu Phong Tử điên cuồng bay ngược lại, đồng thời đánh ra hai chưởng liên tiếp. Ầm ầm... chưởng pháp uy mãnh đập mạnh về phía luồng kinh khí trắng xoá kia.

Chỉ trong chớp mắt va chạm phải, đôi tay của Chu Phong Tử liền bị nó chém nát.

- A...

Chu Phong Tử cố gắng bay ngược ra, nhìn lại hai bàn tay của chính mình, đều đã biến mất.

“Xoạt xoạt xoạt”.

Bắt đầu từ cổ tay, gân cốt và máu thịt dần dần mọc trở lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

- Có lẽ phải nửa canh giờ nữa mới khôi phục hoàn toàn.

Chu Phong Tử nói thầm.

- Đây là trận pháp gì? Sao lại các độc như vậy? Chẳng có chút nương tay nào?

Chu Bát đứng bên cạnh Chu Phong Tử, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Y Tiêu cô nương.

Thập lục hoàng tử ném roi ra, đầu dây tiến vào bên trong luồng kinh khí. Xoẹt xoẹt xoẹt, roi da không có cách nào tiến thêm được, giống như bị mắc vào vòng xoáy lớn, không ngừng bị các luồng kinh khí chém đứt.

Thập lục hoàng tử nhanh chóng thu roi lại, trên thân nó đã mất đi một khúc dài.

- Pháp bảo ngũ phẩm cũng không chống chọi được ư?

Thập lục hoàng tử kinh hãi.

Đám người Tần Vân, Hồng Cửu đuổi theo Linh bảo Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục. Nhưng mà miếng lệnh bài này đã hoá thành một luồng sáng, tốc độ bay quá nhanh, chỉ chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Ầm ầm ầm.

Bọn họ nghe thấy phía sau truyền đến ba tiếng động lớn.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Tần Vân giật mình, hẩn nhìn qua Cơ Liệt đang đứng cách đó không xa.

Cơ Liệt ở đây, hẩn là không có ai ra tay với đám người Y Tiêu mới đúng.

- Mau về xem thử.

Tần Vân không yên lòng, lập tức dẫn theo Hồng Cửu bay ngược trở về.

- Sao lại có trận pháp bị khởi động thế này? Chẳng lẽ bên kia có bảo vật?

Cơ Liệt cũng bay ngược về.

Tỷ muội Bạch Quân Nguyệt cũng vậy.

Lúc chạy về đến nơi, Tần Vân liền thấy trận pháp to lớn màu trắng xoá kia. Trong trận pháp có vô số luồng kinh khí sôi trào mãnh liệt, nếu dùng mắt thường chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy cảnh vật cách đó hai ba trượng mà thôi. Chu Phong Tử đứng bên cạnh đã mất hai cánh tay, đang từ từ mọc lại. Thập lục hoàng tử sững sờ cầm cây roi đã gãy đứng đó. Sắc mặt Chu Bát cũng vô cùng khó coi.

- Y Tiêu đâu?

Tần Vân hoảng hốt hỏi.

Thập lục hoàng tử đang đứng sững một bên nghe hẩn hỏi như thế, vô thức đưa tay lên chỉ vào trận pháp trắng xoá trước mặt.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Sống Chết Cũng Không Phân Ly

Khi nhìn thấy trận pháp kia trắng xóa một mảnh, khí lạnh hỗn loạn khắp nơi, Tần Vân lập tức ngậy ngấn cả người.

- Y Tiêu, Y Tiêu nàng ấy...

Tần Vân nhìn nhìn trận pháp kia, cảm thấy khó tin. Hắn lại nhìn về phía Thập lục hoàng tử, Chu Bát, Chu Diên.

- Y Phong Cốc kích động trận pháp kia, hắn cùng Y Tiêu đều bị cuốn vào. May là chúng ta vốn đứng cách xa, nếu không chúng ta cũng sẽ không trốn thoát được.

Chu Bát lập tức lên tiếng:

- Trận pháp này vô cùng lợi hại, hai tay của đại ca ta vừa chạm vào đã bị cắt nát, pháp bảo ngũ phẩm của hoàng tử điện hạ thâm nhập vào cũng bị cắt đứt đoạn.

- Đi ngay.

Tần Vân ngay tức khắc phóng ra một thanh phi kiếm, chính là pháp bảo nhị phẩm Trầm Sa Kiếm.

Trầm Sa Kiếm vừa tiến vào trong trận pháp, gặp phải khí lạnh trắng xóa đang điên cuồng truy sát, Trầm Sa Kiếm lập tức thi triển “Chu Thiên Kiếm Quang”, hình thành một quả cầu hào quang mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được dòng khí lạnh trắng xóa này.

“Hô!”

Trầm Sa Kiếm bay vào trong trận pháp.

- Không nhìn thấy gì cả!

Tần Vân biến sắc.

Mắt thường của hắn miễn cưỡng chỉ có thể nhìn được hai ba trượng trong trận pháp, xuyên thấu qua Trầm Sa Kiếm nhưng lại không có cách nào tiến hành được cảm ứng tinh thần. Trầm Sa Kiếm mặc dù đang bay bên trong nhưng lại giống như kẻ mù.

- Trở lại.

Tần Vân vừa kích động tâm niệm, Trầm Sa Kiếm lập tức bay trở về.

“Hô!” Phi kiếm tiến vào trong tay áo.

Bọn người Chu Bát, Chu Điền kinh ngạc nhìn về phía Tần Vân, Chu Điền không nhịn được thấp giọng nói:

- Phi kiếm thuật thật là lợi hại, có thể ngăn cản được trận pháp này.

- Tiền bối Cơ Liệt.

Tần Vân nhìn về phía Cơ Liệt:

- Xin người ra tay cứu giúp Y Tiêu.

- Người đang cầu xin ta?

Lão giả đầu trọc Cơ Liệt kinh ngạc, không nhịn được nở nụ cười.

- Đúng, vẫn bối cầu người, cầu tiền bối Cơ Liệt cứu giúp Y Tiêu.

Tần Vân nhìn nhìn lão giả đầu trọc.

- Liệt lão, Liệt lão, người hãy ra tay cứu giúp Y Tiêu cô nương đi.

Thập lục hoàng tử lập tức nói.

- Muốn ta cứu người cũng rất đơn giản. Nếu ta có thể cứu được người ra, người phải đưa cho ta pháp bảo siêu phẩm lò kim đan.

Cơ Liệt nhìn chăm chăm Tần Vân. Một đám người Chu Bát, Chu Diên, Bạch Quân Nguyệt, Bạch Quân Ngũ, Phương Ngu bên cạnh lập tức thầm thì với nhau.

- Thật là tham lam, nhờ hắc cứu người vậy mà hắc lại đề xuất ra điều kiện cao như vậy, muốn thu lấy pháp bảo siêu phẩm.

Bạch Quân Ngũ thấp giọng nói với tỷ tỷ của nàng Bạch Quân Nguyệt.

Bạch Quân Nguyệt cũng thử phóng ra một viên tinh thần, xung kích vào trong màn khí lạnh trắng xóa nhưng không cách nào xâm nhập vào.

- Tần Vân huynh, lò kim đan này hoàn toàn thuộc về huynh.

Hồng Cửu lập tức truyền âm nói.

Tần Vân nhìn nhìn Cơ Liệt:

- Tiên bối chỉ cần có thể cứu được người, một nửa bảo vật lò kim đan này thuộc về người. Về một nửa khác... bởi vì không phải thuộc sở hữu của vân bối, là của một vị cao nhân tu hành khác.

- A, sau lưng người còn có thể lực?

Cơ Liệt gật đầu:

- Được, một nửa thì một nửa! Mọi người ở đây đều đã nghe thấy, đồ vật của Cơ thị Hoàng tộc ta không phải ai cũng có thể nhúng chàm.

- Cứu được Y Tiêu, một nửa lò kim đan này thuộc về tiền bối.

Tần Vân nói.

- Được.

Lúc này cơ tay của Cơ Liệt đột nhiên bành trướng, hơn nữa bên ngoài cánh tay còn có một tầng kim loại đen bao trùm lấy, chính là pháp bảo nhất phẩm “Diệt Ma Thủ”.

“Hô!”

Cánh tay to lớn trực tiếp tiến vào trong trận pháp, sau khi đụng phải màn khí lạnh trắng xóa, hắc khê biến sắc. Nhưng dù sao cánh tay cũng có Diệt Ma Thủ che chở nên vẫn có thể nhẫn nại được.

- Hừm?

Cánh tay tiến vào trong trận pháp hơn mười trượng, lập tức bị trận pháp cuốn vào, sắc mặt hắc lập tức khê biến.

- Liệt lão, người thế nào không dùng cả hai tay tiến vào cứu người?

Thập lục hoàng tử nói ngay.

- Uy lực trận pháp quá mạnh mẽ, hai tay của ta đi vào sẽ lập tức bị xé nát.

Nét mặt của lão giả đầu trọc Cơ Liệt trở nên đỏ bừng. Cánh tay to lớn ra sức tìm kiếm bên trong nhưng mò qua mò lại vẫn không mò ra được vật sống nào. Về phần cây cối núi đá đều đã sớm hóa thành bột phấn bên trong trận pháp này.

Tần Vân nhìn chăm chăm lão giả đầu trọc Cơ Liệt.

“Hô!”

Sắc mặt của lão giả đầu trọc Cơ Liệt trở nên khó coi, cánh tay cấp tốc rút ngắn lại, thu trở về, lắc đầu:

- Tìm không thấy, hoặc là nàng đã chết, hoặc là nàng đã bị cuốn vào sâu trong trận pháp rồi, ta không với tới.

- Nàng còn sống!

Tần Vân lật ra lòng bàn tay, trong tay chính là Tuần Thiên Lệnh:

- Ấn ký đưa tin của nàng vẫn không tiêu tán, chỉ có ấn ký đưa tin của Y Phong Cốc là tiêu tán.

- Vẫn còn sống?

Ánh mắt đám người Chu Bát sáng bừng lên.

- Y Phong Cốc đã chết rồi, Y Tiêu sợ rằng kiên trì không được bao lâu.

Tần Vân nhẹ giọng nói.

Tần Vân đi về phía Hồng Cửu.

“Hô!”

Bị phong cấm thuật ngăn cách khiến cho người bên ngoài không nhìn thấy được hẳn cùng Hồng Cửu.

- Hồng Cửu!

Tần Vân nhìn nhìn Hồng Cửu, đưa qua túi càn khôn:

- Trong đây có rất nhiều bảo bối, ngay cả pháp bảo siêu phẩm lò kim đan cũng cho người. Ta nếu không thể còn sống đi ra ngoài, giúp ta chăm sóc người của Tần gia, ta không thể tự mình tận hiếu cùng với Nhị Lão rồi.

- Tần Vân, người đừng ngốc nghếch, trận pháp này rất tàn nhẫn, căn bản không hề lưu tình, hoàn toàn bất đồng với tòa trận pháp trong tiên phủ lúc trước.

Hồng Cửu nói liên hồi:

- Vẫn là nên ra ngoài tìm người, tìm một người tu hành lợi hại tiến vào.

- Tìm người? Tìm ai?

Tần Vân lắc đầu:

- Người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, có mấy ai nguyện ý cá cược tính mạng của mình chứ? Hơn nữa người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh lợi hại hơn ta vô cùng ít ỏi trong thiên hạ này. Mỗi người đều là tọa trấn ở một phương, đều gách vác trọng trách của tông phái, gia tộc. Cho dù ta có thể tìm được người tu hành lợi hại hơn hỗ trợ, chỉ là khi đến đây rồi cũng phải mất hơn nửa ngày! Y Tiêu chờ không nổi!

- Cầm lấy đi.

Tần Vân đưa ra túi càn khôn.

- Ta thật không thu được.

Hồng Cửu lo lắng nói:

- Ta dù lấy đi pháp bảo siêu phẩm lò kim đan cũng không che giấu được bảo quang của nó, ngược lại chính là tự hại mình.

Tần Vân sửng sốt.

- Vậy ba viên tiên đan “Kim Đan Ngoại Đan”, ba viên “Cửu Chuyển Linh Đan”, hai kiện pháp bảo nhị phẩm này đều cho người. Đây là mấy món bảo vật trọng yếu nhất trên người ta, ngoại trừ lò kim đan.

Tần Vân nói:

- Ta không nhất định còn sống ra ngoài, người cứ mang theo đi. Ta tin tưởng người hẳn là có thể che giấu được bảo quang của đám bảo vật này. Về phần lò kim đan, cũng không còn cách nào lại đưa cho người rồi.

Lần này Hồng Cửu tiếp nhận, nhìn nhìn Tần Vân:

- Tần Vân huynh, huynh yên tâm, Hồng Cửu ta thề với trời, chỉ cần ta còn sống, nhất định bảo hộ được Tần gia. Sau này ta đối đãi Nhị Lão giống như cha mẹ mình.

Tần Vân gật đầu.

- Chỉ là Tần Vân huynh, huynh hà tất phải như vậy? Huynh có tiền đồ sáng lạn...

Hồng Cửu không nhịn được nói, trên đường tu hành khó có thể gặp được tri kỷ. Chung sống đã hơn một năm, hẳn thật sự cảm thấy Tần Vân xứng đáng là tri kỷ tương giao.

- Trên đường tu hành, nàng sẽ đi cùng với ta.

Tần Vân nói, từ trong túi càn khôn lấy ra lò kim đan to lớn kia.

Một tay nâng lên lò kim đan to lớn, sau đó thu lại phong cấm thuật.

Đám người Cơ Liệt bên ngoài còn đang nghi hoặc Tần Vân cùng Hồng Cửu đang nói chuyện gì mà lại không để cho người bên ngoài tra xét.

“Hửm?” Đám người chị em Bạch Quân Nguyệt, Cơ Liệt, Thập lục hoàng tử đều kinh ngạc nhìn thấy Tần Vân một tay nâng lên lò kim đan.

Tần Vân bay thẳng về phía trận pháp.

Đồng thời Tần Vân được một màn hào quang của Chu Thiên Kiếm Quang bao phủ lấy, tay nâng lò kim đan bay thẳng vào trong trận pháp.

- Ta nếu trong nửa canh giờ vẫn chưa đi ra, sợ là đã không thể ra ngoài được nữa.

Tần Vân cao giọng nói:

- Chư vị sau khi rời khỏi đây, hãy truyền cáo khắp nơi! Lò kim đan này đã theo ta tiến vào trong trận pháp tiên phủ, muốn có được lò kim đan, xin mời vào trận! Nếu có thể cứu ta cùng Y Tiêu ra ngoài, hai tay ta sẽ dâng ra lò kim đan này. Nếu là khi đó ta chết rồi, lò kim đan ở đâu, ta cũng không biết.

- Ha ha, Tần Vân ta mang theo lò kim đan đi vào, thật sự ích kỷ rồi. Nhưng mà, cũng chỉ vì mạng sống, mong các vị lượng thứ.

Tần Vân cao giọng nói, sau đó tiến vào trận pháp.

Tần Vân nhìn thấy màn khí lạnh trắng xóa trước mắt, trong đầu hiện lên từng nụ cười từng cái nhăn mày của Y Tiêu, bộ dáng ăn bánh trung thu kia, hay nụ hôn dưới ánh trăng sáng, còn có ước định tự định chung thân của hai người.

- Ta nguyện chấp tay, cùng nhau đến già, sống chết cũng không phân ly.

- Sống chết cũng không phân ly.

Ước định của hai người vang lên bên tai.

- Sống chết cũng không phân ly, Y Tiêu phải chờ ta, chờ ta.

Tần Vân tiến vào trong màn khí lạnh trắng xóa.

Hào quang Chu Thiên Kiếm Quang bảo vệ hãn, một tay hãn nâng lên lò kim đan, đi vào trong trận pháp, đi vào trong màn khí lạnh trắng xóa.

Dưới ánh nhìn chăm chú của đám người chị em Bạch Quân Nguyệt, Chu Diên Chu Bát, Hồng Cửu, Phương Ngu, Cơ Liệt, Thập lục hoàng tử, hãn cứ như vậy đi vào trận pháp, rốt cuộc không quay đầu lại nữa.

Cảnh tượng này làm cho mỗi người ở đây đều trầm mặc.

- Tần Vân!

Qua một lúc lâu, Thập lục hoàng tử mới thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Ta đã từng xem thường người, ta từng muốn đoạt lấy Y Tiêu. Nhưng hiện tại ta đã biết, ta không thể nào so bì được với người, ta không có khả năng đổi lấy mạng mình vì Y Tiêu.

- Tần Vân, đi ra, nhất định có thể đi ra.

Hồng Cửu trầm mặc, lặng lẽ nói.

Bạch Quân Nguyệt ngây ngẩn, sớm đã rơi lệ đầy mặt, trong đầu chính là cảnh tượng lần cuối ca ca của nàng rời đi, một lần kia đã trở thành vĩnh biệt.

Thời gian đang trôi qua.

Nửa canh giờ đã qua, Tần Vân vẫn không ra ngoài.

Một canh giờ trôi qua, vẫn là không có động tĩnh gì.

- Đi thôi!

Cơ Liệt trầm thấp nói.

Thập lục hoàng tử nhìn trận pháp trắng xóa, thấp giọng nói:

- Hy vọng hai người các người có thể còn sống ra ngoài, mãi mãi ở cùng nhau.

- Hắn còn chưa chết, chưa chết.

Hồng Cửu cầm lấy bảo vật đưa tin:

- Ấn ký đưa tin của hắn vẫn không tiêu tán.

- Một canh giờ không thể đi ra, sợ là ra không được nữa.

Phương Ngu ở một bên lắc đầu thở dài:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Bạch Quân Nguyệt yên lặng nhìn đăm chiêu.

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, tiếp tục tìm kiếm linh bảo, bọn người Cơ Liệt cũng đi rồi.

Bạch Quân Ngử thúc giục nói.

- Ừm!

Bạch Quân Nguyệt cũng không nói gì nữa, quay đầu rời đi.

- Bát đệ.

Chu Diên ngậy ngốc nhìn trận pháp, thấp giọng nói:

- Tần Vân điên rồi sao, không muốn sống nữa!

- Khi hoan lạc vui vầy, lúc chia ly đau khổ, đều chỉ vì si mê một người con gái.

Chu Bát chỉ có thể nhẹ giọng nhắc nhở:

- Đại ca, chúng ta đi thôi.

- Ủm!

Chu Diên gật đầu.

Hai người bọn họ cũng cùng nhau rời đi.

Ba ngày sau.

Đám người Cơ Liệt đi ra khỏi tiên phủ, Chu Bát vào lúc cuối cùng lại may mắn thu được linh bảo “Đâu Suất Thần Hỏa Phù Lục” từ trong tiên phủ. Nhưng mà bọn họ cũng mang ra một tin tức, ba ngày trước, Tần Vân đã mang theo lò kim đan tiến vào trận pháp cứu Y Tiêu, chính là một đi không trở lại.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Không Người Đến Cứu

Bên ngoài Triều Hà môn sơn môn Cảnh Dương tiên phủ, tử muội Bạch Quân Nguyệt và đám người Chu Bát, Chu Phong đều đã tề tụ đủ.

- Ha ha ha ha, xem ra, Đâu Suất thần hỏa phù lục có duyên với Hồn Nguyên tông ta.

Một lão giả béo ú cười ha hả, mà Chu Bát và Chu Phong thì ngoan ngoãn đứng bên cạnh lão ta.

- Lão Trư, người phái hai tên tiểu bối Tiên Thiên Thực Đan cảnh vào trong, mà cũng có thể đạt được Linh bảo, có phải là người ra ngoài đập phân chó không chứ?

Một Đạo nhân trung niên khác không nhin được mà lên tiếng.

- Đây là Linh Bảo sơn các người hâm mộ hay ghen ghét vậy?

Lão giả béo ú đáp lời.

- Phù Sư tổ.

Lão giả đầu trọc Cơ Liệt dẫn theo Thập lục hoàng tử một mực đứng cạnh một lão giả tóc trắng xóa.

Lão giả tóc trắng kia không nhin được mà nói:

- Cơ Liệt, người hần là người có thực lực mạnh nhất trong số những người vào bên trong, nhưng tại sao Linh bảo, siêu phẩm linh bảo thậm chí

là Pháp bảo nhất phẩm mà người cũng không có nổi một thứ vậy?

Cơ Liệt cũng đang bức bối không chịu nổi, nhưng vẫn phải bắt đầu cúi đầu:

- Đúng, là không lấy được.

Pháp bảo nhất phẩm tổng cộng có ba món. Viên Công, Bạch Quân Nguyệt, Y Tiêu, mỗi người đã cầm một món rồi.

Siêu phẩm Pháp bảo thì Tần Vân đã mang vào trận pháp rồi.

Còn Linh bảo? Cái tên Chu Bát kia lại giẫm phải cứt chó lấy được.

- Pháp bảo nhị phẩm cũng là bảo vật mà.

Cơ Liệt nhỏ giọng nói.

- Được rồi, được rồi.

Lão giả tóc bạc trắng xua xua tay.

Ở đây còn có một vị trung niên khác đang nhíu chặt mày, lão là lão tổ Y thị, bây giờ cũng đã đến rồi.

Bạch Quân Nguyệt tiến lên phía trước nói:

- Y tiền bối, hiện tại Tần Vân và Y Tiêu đều đã rơi vào trận pháp. Kim Đan lô và Đô Thiên phù lục nhất phẩm cũng theo bọn hắn tiến vào trận pháp. Với thực lực của Tần Vân mà nói thì hắn đã kiên trì được ba ngày rồi, chắc có lẽ còn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian nữa.

- Ừ.

Lão tổ Y thị nhìn Bạch Quân Nguyệt mỉm cười, gật đầu:

- Quân Nguyệt tiểu cô nương, ta biết rõ, bọn hắc có thể chống đỡ thêm một đoạn thời gian nữa. Nhưng các người cũng đã nói đấy, chỉ sợ rằng thực lực phải đạt đến Cực cảnh mới có thể cứu hai người bọn hắc ra ngoài.

Cơ Liệt đứng cách đó không xa cũng lên tiếng nói:

- Đúng. Ta từng thi triển Thông tí thần thông dò xét bên trong. Tình hình bên trong trận pháp kia vô cùng đáng sợ. Nếu như ta đi vào thì cũng bị cuốn sâu vào trong không thể ra được. Nếu như những người có thực lực tương đương ta tiến vào bên trong e rằng cũng không có nổi một phần hy vọng. Phải là cao thủ Tiên Thiên kim đan Cực cảnh mới có thể cứu hai người bọn hắc ra được. Đương nhiên, đó cũng chỉ là hi vọng mà thôi, trận pháp này mạnh như thế, chúng ta cũng không chắc chắn.

Lão tổ Y thị gật nhẹ đầu, hai hàng lông mày lại nhíu chặt hơn, lộ rõ vẻ u sầu.

- Cảnh Dương lão quỷ này sao lại để lại trận pháp tàn nhẫn như thế chứ.

Lão giả béo ú không nhin được mà lại nói:

- Bọn hắc có được Kim Đan lô, Đâu suất thần hỏa phù lục cũng đâu nguy hiểm đến vậy. Mà bên trong Tiên phủ này không có khả năng còn bảo vật gì trân quý hơn Linh bảo nữa.

- Trừ khi trận pháp này không phải do Cảnh Dương lão quỷ bày bố.

Đạo nhân trung niên lại nói.

- Hử? Bạch lão tam, ý của người là?

Lão giả béo nghe vậy thì vội hỏi.

- Đừng quên, trong ba nghìn năm qua, còn có một vị Kiếm lão nhân cường ép tiến vào Cảnh Dương tiên phủ này.

Đạo nhân trung niên lại nói:

- Kiếm lão nhân sớm đã nhập đạo, năm giữ kiếm đạo, đổi kiếm từng chém giết một vị Ma Thần. Thực lực sâu không lường được. nếu như không có Kiếm Tiên nhất mạch thì không cách nào thành Tiên nhân được. Sợ rằng bây giờ hãn ta cũng không thua kém chúng ta đâu.

- Tính tình của Kiếm lão nhân này ngông cuồng. Trước khi tiến vào Cảnh Dương tiên phủ, đại nạn của hãn đã sắp ập xuống. Trước khi chết, hãn ta bố trí một trận pháp lợi hại bên trong Cảnh Dương tiên phủ này cũng không lấy làm lạ.

Đạo nhân trung niên tiếp tục nói ra.

- Thật sự có khả năng.

- Tên Kiếm lão nhân kia tính tình tàn nhẫn vô cùng đấy.

- Lúc trước vì để sưu tập các loại điển tịch, sáng chế ra hậu tặc pháp môn Kiếm Tiên nhất mạch mà hãn đã đắc tội với rất nhiều tông phái đấy.

- Trận pháp của hãn cũng vô cùng lợi hại đấy. Kiếm trận chính là bản mệnh phi kiếm của hãn.

Mọi người từng câu từng câu bàn tán câu chuyện.

Bản mệnh Phi kiếm của Kiếm lão nhân rất đặc biệt, sử dụng một thanh phi kiếm cũng có thể hoàn toàn bày trí được một tòa kiếm trận. Kiếm lão nhân dựa vào kiếm trận mà vây khốn một vị Ma Thần. Dựa vào Tiên Thiên Kim Đan để giết chết một vị Ma Thần. Kiếm lão nhân... là một vị khiến cho đám Kiếm Tiên hậu bối tôn sùng vô cùng.

Đáng tiếc, trước lúc lão ta chết, lại không thể đi được một bước cuối cùng, cô đọng ra Kiếm Tiên nguyên thành.

- Nếu như hắn ta lưu lại trận pháp vậy thì sẽ rất lợi hại. E rằng cực cảnh tiến vào cũng sẽ thê thảm ở bên trong đấy.

Từng vị tiên nhân đều không tự chủ mà lâm bầm.

- Tên Tần Vân này năm nay gần hai mươi ba tuổi, một thân Phi Kiếm chi thuật có thể chống cự Địa Hỏa. Đáng tiếc...

- Y lão quỷ, Tần Vân này cũng si tình với Y Tiêu Y gia các người đấy.

Từ chuyện nọ lại xọ qua chuyện kia. Nhưng Lão tổ Y thị thì chỉ giữ im lặng không lên tiếng.

Y Phong Cốc đã chết, lão có chút đau lòng. Y Tiêu là một trong những hậu bối mà lão xem trọng nhất, bây giờ đang bị vây khốn trong trận pháp. Giờ này phút này, tâm tình của lão tổ Y thị đang vô cùng không tốt. Dù sao thì một gia tộc có thể sản sinh ra một hậu bối lợi hại cũng là chuyện rất khó. Hôm nay Y thị cũng chỉ mới có vị tu hành Tiên Thiên Kim Đan mà thôi.

- Đi thôi, đi thôi.

Lão giả béo ú kéo theo hai người Chu Bát và Chu Phong rời đi trước.

- Đi.

Đạo nhân trung niên cũng dẫn tỷ muội Bạch Quân Nguyệt rời đi.

- Chúng ta đi.

Lão giả tóc trắng cũng dẫn theo Cơ Liệt và Thập lục hoàng tử rời đi, lúc bay khỏi, Thập lục hoàng tử còn không tự chủ mà quay đầu nhìn về

phía một toàn Tiên Phủ chung quanh bao bọc mây mù, nội tâm chẳng hiểu sao lại náo nức.

Hồng Cửu và Phương Ngu thì đi về phía hàng ngũ đệ tử Cảnh Dương phái.

- Chúng ta muốn làm một cuộc giao dịch với Cảnh Sơn phái.

Hồng Cửu và Phương Ngu đồng thời lên tiếng.

- Ngu ngốc, ngu ngốc!

Lão tổ Y thị khẽ lắc đầu, sau đó cũng xoay người rời đi, biến mất không thấy đâu nữa.

Tin tức Tần Vân và Y Tiêu mang theo siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô và Đô thiên phù lục nhất phẩm bị nhốt trong Tiên phủ cũng nhanh chóng được truyền ra ngoài, hầu hết các nhân vật đứng đầu các thế lực đều đã sớm nhận được tin tức.

Cảnh Sơn phái.

Bây giờ bọn họ đang rất hân hoan, bởi vì bọn hắn đã sớm tìm được điển tịch quay về.

- Hử? Tần Vân tiểu hữu tiến vào trận pháp cứu Y Tiêu không thể ra sao?

Lúc Nguyên Phù Cung chủ nhận được tin tức, trong lòng cũng không nén nổi muôn vàn tư vị, gã nhớ rõ chuyện cũ đấy.

Hai năm trước.

Lúc gã tọa trấn ở Quảng Lăng, Tần Vân và Y Tiêu giống như một đôi thần tiên quyến lữ đích thân đến bái phỏng gã.

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Nguyên Phù Cung chủ lắc đầu.

- Cơ Liệt cũng nói, những người có thực lực tương đương hẳn tiến vào trong cũng không nắm nổi một phần hy vọng thoát ra được. Cực cảnh tiến vào mới có thể đi ra, hơn nữa có lẽ cũng sẽ bị hao tổn.

Cung chương môn lại nói tiếp:

- Cao nhân Cực cảnh trong thiên hạ này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, há có thể đến đó mạo hiểm.

Nguyên Phù cung chủ thì chỉ khẽ thở dài một hơi:

- Thật quá đáng tiếc rồi. Hy vọng Tần Vân tiểu hữu còn có thể sống sót xuất hiện. Hẳn thế nhưng là tu hành giả lợi hại khó có được của Giang Châu chúng ta đấy. Nếu như để hẳn tu hành thêm mấy chục năm nữa, thế cực Giang Châu ta có thể sẽ xoay chuyển trong tay hẳn.

- Chỉ có Cực Cảnh tiến vào mới có thể cứu người?

- Thật đáng tiếc cho cặp đôi trẻ tuổi nà.

Sau khi các nhà thế lực khắp nơi nhận được tin tức thì đều lần lượt lắc đầu.

Cả thiên hạ này chỉ có mười chín châu, trong đó Tiên thiên kim đan cảnh đạt đến Ý Cảnh lĩnh vực mỗi châu cũng chỉ có được một hai vị thôi. Hoàng tộc và Thánh địa Đạo Gia, Thánh địa Phật môn có lẽ sẽ nhiều hơn. Ví dụ như Cung chương môn Cảnh Sơn phái, hay là Cơ Liệt của Hoàng tộc vậy. Những người thuộc cấp độ này đã là rất ít rồi. Ngay cả những thế lực nội tình thâm hậu như Hoàng tộc và Linh Bảo sơn còn có thể phái ra một hai vị để mạo hiểm một chút.

Nhưng còn cực cảnh? Trong thiên hạ này, những nhân vật này chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ngay cả triều đình hay là Linh bảo sơn cũng đối đãi với bọn họ vô cùng tốt. Tuyệt đối sẽ không có khả năng để cho Cực cảnh đi mạo hiểm đâu. Mà bọn họ cũng không đủ tư cách yêu cầu Cực cảnh đi mạo hiểm. Trừ phi là Cực cảnh tự mình muốn đi.

Ở phía nam Thập Vạn Đại Sơn, chính là thiên hạ của Vu Mụ sơn.

Vu chi nhất mạch chính là những người đứng đầu tông phái. Còn có Vu mụ tọa trấn. Uy lực của Vu mụ sơn có thể nói là đứng đầu trong số các tông phái tu hành đấy.

Mà phương pháp tu luyện của Vu mụ sơn cũng không giống với Đạo gia hay Phật môn, mà là vô cùng quỷ dị, vô cùng tàn nhẫn, tàn nhẫn với người khác, càng tàn nhẫn với chính mình hơn.

Giờ này phút này, bên trong một tiểu viện nhà gỗ, trên Vu Mụ sơn.

- Điện hạ.

Một phu nhân áo đỏ cung kính nói:

- Bên trong Cảnh Dương tiên phủ, Tần Vân giữ Kim Đan lô, một mình tiến vào trận pháp, một đi không trở về. Vu mẫu cũng nói, trận pháp kia quá nguy hiểm, Vu Mụ sơn không cách nào hỗ trợ được.

- Không cách nào hỗ trợ?

Trần Sương khoác một bộ áo đỏ, ngồi ở đó nghe xong thì nhẹ gật đầu:

- Ta đã biết. Nghe nói chỉ có cao nhân Kim Đan cực cảnh mới có thể vào xem thử.

- Vậy ta cáo lui.

Phu nhân áo đỏ cung kính lui đi.

Mà Trần Sương vẫn yên lặng ngồi đó.

- Vân ca ca... Ta từ Vu Mẫu động đi ra, ngay cả Vu mụ cũng nói tư chất của ta tốt. Nhưng vì sao vậy, vì sao, chàng lại nguyện ý đổi tính mạng vì Y Tiêu?

Ánh mắt Trần Sương rưng rưng, đứng bật dậy, từ trong nhà lấy ra một chiếc đàn tỳ bà, lặng lẽ đi đến ngọn núi cách căn nhà gỗ không xa, ngồi xuống trên tảng đá, gảy đàn.

Tiếng đàn tỳ bà ôn nhu, lại man mác hoài niệm.

Nhớ rõ lúc trước, khi Vân ca ca còn là thiếu niên đã từng dạy nàng luyện kiếm. Đại ca Tạ Lôi thì đứng bên cạnh mỉm cười quan sát.

Cờ nhớ rõ, năm mười lăm tuổi, Vân ca ca một mình rời khỏi quê hương lưu lạc ở chân trời góc bể, nàng cũng dùng tiếng tỳ bà để tiễn người đi. Nhưng mà, sau khi Vân ca ca rời đi thì nước mắt đã sớm ướt đầm áo nàng rồi.

Còn nhớ rõ lần hai người gặp lại sau bao năm xa cách ở Yến Phượng lâu đã ôm chặt lấy nhau.

Còn nhớ rõ lúc chọn hoa khô, có yêu ma tập kích, ngay lúc nàng đang kinh hoảng thì Tần Vân đã hóa thành lưu quang mà đến, vung kiếm chém Yêu ma.

Tiếng tỳ bà buồn thảm nỉ non. Mà nước mắt cũng đã bất tri bất giác xóa nhòa tầm nhìn của Trần Sương. Ánh mắt nàng nhìn về Giang Châu ở phương bắc:

- Vân ca ca, chàng nhất định phải sống sót trở ra, phải sống sót trở về...

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Gặp Nhau

Tần Vân vì cứu Y Tiêu mà tiến vào trận pháp, vừa đi không trở về.

Có người vì thế mà thờ dài, có người vì vậy mà thương tâm, cũng có người không nén được mà cười nhạo, cảm thấy Tần Vân vì một ả đàn bà mà tự tìm lấy đường chết, chặt đứt tiền đồ, thật sự quá ngu xuẩn. Càng có người vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, vui vẻ không thôi.

Ví dụ như Vũ Phong quận chúa của Chung Ly.

- Quận chúa, Y Thái Thạch vẫn còn đang thương tâm vì nữ tử gã đấy.

Thị nữ đứng bên cạnh cung kính truyền tin.

Vũ Phong quận chúa một thân khoác áo tím, ngồi ở đó vừa ăn bồ đào vừa đắc ý cười cười:

- Không cần phải quan tâm Thái Thạch, gã đau lòng thì cứ để cho gã đau lòng đi. Dù sao đó cũng là nữ tử của gã.

- Hơn nửa năm rồi, đây là ngày vui vẻ nhất của ta.

Nét mặt của Vũ Phong quận chúa tràn đầy hưng phấn, cắn bồ đào, tiếp tục cười nói:

- Tiểu tử Tần Vân kia kiêu ngạo vô cùng, ta còn nghĩ không ra biện pháp để đối phó với hắn ta. Bây giờ thì tốt rồi, hắn tự mình muốn chết. Ha ha, không phải là vì để bảo vệ Y Tiêu kia sao? Lần này lại vì Y Tiêu kia mà tiến vào trận pháp. Đàn bà đúng là Yêu tinh hại người.

- Đoán chừng không bao lâu nữa hãn và Y Tiêu đều sẽ chết ở bên trong.

Vũ Phong quận chúa bữu môi:

- Đợi đến ngày đó nhất định phải ăn mừng thật tốt.

Thị nữ bên cạnh cũng vội a dua:

- Tin rằng ngày đó sẽ nhanh đến thôi.

Bên ngoài ầm ĩ hỗn loạn, nhưng chẳng may may ảnh hưởng đến Tần Vân và Y Tiêu ở trong trận pháp.

Ba ngày trước.

Tần Vân một tay nâng Kim Đan lô, thi triển Trầm Sa kiếm diễn hóa màn hào quang Chu thiên kiếm quang bảo vệ bản thân, tiến vào trong thì không trận pháp khí kinh mạnh mẽ, trắng xóa này.

- Y Tiêu đâu?

Tần Vân vừa nhanh chóng tiến lên phía trước, vừa thông qua sự cảm ứng của lĩnh vực kiếm ý để tìm kiếm Y Tiêu.

"Vù". Cất Kim Đan lô vào trong Túi càn khôn. Sở dĩ hãn mang theo Kim Đan lô này là để bảo vệ Hồng Cửu, để cho mọi người thấy rõ là Tần Vân hãn mang theo bảo vật trân quý tiến vào trong trận pháp rồi. Còn một nguyên nhân nữa chính là nếu như hãn tiến vào trận pháp không cách nào ra được, thì có lẽ Kim Đan lô này cũng sẽ hấp dẫn được cao thủ mạnh hơn tiến vào cứu hai người bọn hãn ra.

- Y Tiêu!

Tần Vân mở miệng gọi, giọng nói trầm thấp ẩn chứa Kim Đan pháp lực, thế nhưng ở trong trận pháp này cũng chỉ miễn cưỡng truyền xa được mười trượng mà thôi.

- Y Tiêu, Y Tiêu.

Tần Vân vừa hô gọi vừa tiến về phía trước.

Khí kinh trắng xóa mãnh liệt không ngừng cắt xé lên Chu Thiên kiếm quang. Lúc ở bên ngoài Tần Vân còn có thể ổn định được. Nhưng càng tiến nhập sâu vào bên trong Tần Vân cảm giác khí kinh trắng xóa chung quanh càng thêm dữ dội. Như vòng xoáy cực lớn không ngừng lôi kéo hấn vẩy, khiến cho hấn di chuyển càng lúc càng khó khăn.

Tần Vân kiệt sức, sau cùng vẫn tránh khỏi khu vực hung tợn nhất, sau đó tiếp tục đi lại trong trận pháp, không ngừng tìm kiếm.

- Y Tiêu, Y Tiêu.

Tần Vân thét lớn từng tiếng, hấn cũng đã từng thử kiểm tra liên hệ với Y Tiêu nhưng không thu được kết quả gì.

"Oanh". Khí kinh trắng xóa chung quanh đột nhiên biến hóa, Tần Vân lập tức bị một mạch nước ngầm cuốn lấy.

- Không xong rồi.

Tần Vân biến sắc.

Bản mệnh Phi kiếm vội vàng thi triển chu thiên kiếm quang bao bọc bản thân. Trầm Sa kiếm thì thi triển Lôi triều, chiêu thứ nhất trong Yên Vũ kiếm thuật.

Oanh long long. Trầm Sa kiếm bỗng hóa thành kích thường dài hơn một trường, dùng hũng công kích khí kinh trắng xóa trước mắt. Chỉ có khi

đánh tan được luồng khí kinh trắng xóa kia Tần Vân mới có thể thoát khỏi lực cuốn này được. Không bị hút vào khu vực sâu hơn.

- Quá nguy hiểm. Không nghĩ là sẽ bị cuốn sâu vào bên trong. Càng xâm nhập vào sâu thì nguy hiểm sẽ càng tăng.

Tần Vân thầm nghĩ:

- Với thực lực của ta mà nói thì vào rồi sợ rằng cũng không ra được.

- Chẳng lẽ Y Tiêu nàng đã bị cuốn đến khu vực sâu nhất rồi?

- Không! Có lẽ còn ở bên ngoài.

Tần Vân lại tiếp tục tìm kiếm.

Tuy rừng trận pháp cuồng bạo dữ dội, mạch nước ngầm cũng không ngừng quấy phá nhưng dựa vào Trầm Sa kiếm và bản mệnh Phi kiếm, Tần Vân vẫn có thể chống đỡ hành tẩu ở bên ngoài, đảo mắt một cái đã dò xét được trong phạm vi trăm trượng.

- Không có. Không tìm thấy. Đã đi hết một vòng tròn rồi.

Nội tâm Tần Vân phát lạnh, nhìn màn khí kinh trắng xóa càng lúc càng dày đặc trước mắt:

- Y Tiêu bị cuốn sâu vào bên trong sao? Bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng?

- Đi!

Tần Vân cắn răng hô một tiếng "Vù", chủ động tiến về phía trước.

Càng tiến sát vào trung tâm thì lực quét của khí kinh trắng xóa càng dữ dội, rất nhanh, Tần Vân đã không thể chống đỡ được. Dù cho dựa vào

Trầm Sa kiếm và bản mệnh Phi kiếm cũng không chống đỡ nổi rồi.

- Một tòa trận pháp thì chắc chắn sẽ có phương pháp phá giải, chắc chắn sẽ có đường sống.

Tần Vân thầm nghĩ:

- Ta nhất định phải cứu Y Tiêu ra.

"Vù". Giống như bị rơi vào vòng xoáy, không ngừng lôi kéo cuốn sâu vào bên trong, mà lực hút càng lúc càng mạnh, Tần Vân chẳng khác gì lực bình trôi ngược, căn bản không cách nào chống cự được.

"Oanh". Ngay lúc vòng xoáy đạt đến mức mạnh nhất thì hư không lại bỗng nhiên biến hóa.

Tần Vân vậy mà lại rơi vào một thông đạo tĩnh mạch.

"Vù". Rơi xuống, rơi xuống lại tiếp tục rơi xuống.

Trong lúc Tần Vân rơi xuống, chu thiên kiếm quang vẫn một mực che chở cho hắn. Mặc dù trận pháp này rất lợi hại nhưng cũng không thể nào phá vỡ chu thiên kiếm quang. Dù sao đây cũng là chu thiên kiếm quang thi triển bằng Kim đan pháp lực. Dù cho người đến là cao nhân Kim Đan cực cảnh cũng khó mà phá vỡ được.

- Hử?

Trong ánh sáng mờ mờ, Tần Vân bỗng nhìn thấy ở một nơi hẻo lánh có một dáng người yếu điệu đang đứng dựa vào bức tường, bên ngoài cũng được một tầng sóng màu xanh bảo vệ.

- Y Tiêu?

Tần Vân lên tiếng gọi.

Y Tiêu đứng ở một góc, nàng biết rõ tầng sóng màu xanh thủ hộ cơ thể nàng càng lúc càng mỏng dần, thế nên vẫn đang cẩn thận đề phòng từng li từng tí.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đi cũng chết mà không đi cũng chết.

Y Tiêu lo lắng. Vừa rồi nàng bị cuốn lấy, trước khi bảo vật hộ thể bị khí kinh bên ngoài ăn mòn thì rơi vào thông đạo tĩnh mạch này.

Y Tiêu phát hiện, chỉ cần nàng di chuyển một bước nhỏ thôi, lập tức sẽ có công kích vô hình ập đến. Thế nên nàng chỉ có thể đứng dựa vào tường không hề nhúc nhích. Nhưng dù vậy thì ngẫu nhiên vẫn sẽ có một vài tập kích dội đến.

"Vù". Dọc theo hành lang, từng cơn gió lùa qua. Theo tiếng gió đến là những khí kinh vô hình ẩn nấp trong bóng tối.

"Xuy xuy xuy". Khí kinh vô hình cắt chặt lên tầng sóng màu xanh đang bao bọc Y Tiêu, vòng bảo hộ màu xanh kia cũng theo đó mà thêm mỏng manh hơn một chút rồi. Nhìn Đạo phù trong tay đã xuất hiện vết rách, Y Tiêu thấp giọng nói:

- Không chống đỡ lâu được nữa.

- Tần Vân, ta không chịu nổi.

Y Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía thông đạo tối đen như mực, xuyên thấu qua thông đạo, nàng có thể miễn cưỡng nhìn thấy khí kinh trắng xóa dữ dội ở bên ngoài.

- Ta thật sự không muốn chết, ta muốn cùng huynh sống chung một chỗ...

Y Tiêu thấp giọng nói.

Bỗng nhiên màn hào quang chu thiên kiếm quang sáng chói đáp xuống, bên trong kia còn thấp thoáng bóng dáng của một thanh niên, chính là Tần Vân.

Y Tiêu ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn dáng người vừa rơi xuống kia, khi đối với với Thủy Thần đại yêu, Tần Vân cũng đã từng xuất hiện cứu nàng.

Lúc nàng bị Vũ Phong quận chúa đuổi bắt, cũng là Tần Vân đến cứu nàng.

Thế nhưng lúc này đây, sau khi Y Tiêu cảm nhận rõ sự kinh khủng của trận pháp kia, nàng thật sự hiểu rõ, Tần Vân vào được chỉ sợ rằng cũng không thể ra được.

- Y Tiêu?

Tần Vân lên tiếng gọi.

Vừa rơi xuống đất, hắn liền dựa vào màn hào quang chu thiên kiếm quang đi đến phía này. Xuy xuy xuy, phía trên hành lang lập tức xuất hiện vô số khí kình vô hình tập kích lên màn hào quang chu thiên kiếm quang của Tần Vân. Nhưng Tần Vân lại cắn răng ngạnh kháng, trực tiếp bay đến bên người Y Tiêu, dùng màn hào quang chu thiên kiếm quang bảo vệ cho nàng.

- Y Tiêu, ta đã đến.

Tần Vân nhìn Y Tiêu không khỏi lộ ra nét tươi cười, còn cười đến sáng lạn.

Tìm được Y Tiêu, giờ này phút này đáy lòng Tần Vân không nén nổi sự vui mừng.

Còn Y Tiêu thì không nén nổi hai hàng nước mắt, nàng khóc, ôm chặt lấy Tần Vân mà gào khóc. Từ lúc lớn lên cho đến bây giờ, nàng chưa từng khóc thảm như vậy.

- Huynh thật ngốc, huynh thật quá ngốc. Tại sao huynh lại làm như thế, không cần quan tâm đến ta. Không cần phải xen vào chuyện của ta.

Y Tiêu vẫn tiếp tục gào khóc:

- Vào được nhưng có thể ra ngoài sao? Huynh ngốc sao?

- Ta không ngốc.

Tần Vân cũng vòng tay ôm chặt Y Tiêu:

- Ta chỉ biết là, giờ này khắc này ta đang rất vui vẻ.

Ánh mắt Y Tiêu mơ hồ ngẩng đầu nhìn Tần Vân:

- Trận pháp này quá nguy hiểm, huynh không cần vào. Ta không trốn thoát được, huynh hà tất phải tự đẩy mình vào chỗ chết.

- Y Tiêu, dù ta ở bên ngoài lấy được nhiều phong quang hơn nữa, đặc biệt hơn nữa nhưng hết thấy cũng chỉ có mình ta cô đơn đối mặt thôi. Không người chia sẻ, đó đối với ta cũng là một loại tra tấn.

Tần Vân nhìn Y Tiêu trong ngực cười cười nói:

- Mà bây giờ, tại lại rất vui vẻ, bởi vì mặc kệ sau này thế nào, là sống hay là chết thì ta và nàng có thể cùng nhau đối mặt.

Y Tiêu cũng cười:

- Chúng ta cùng nhau đối mặt.

Từ nhỏ cho đến nay nàng luôn một mình cô đơn đấy, mẫu thân đã sớm từ bỏ nàng mà năm nàng chín tuổi phụ thân cũng đã từ bỏ nàng.

Giờ này khắc này, Y Tiêu lại tin rằng nàng sẽ vĩnh viễn không cô độc nữa, mặc kệ là sống hay chết vẫn còn người ở bên cùng nàng vượt qua.

Nàng cảm thấy, trời cao không tệ bạc với mình.

- Theo lý mà nói, trận pháp mà Cảnh Dương tiên nhân bày bố sẽ không tàn nhẫn, vô tình như vậy.

Tần Vân nắm chặt tay Y Tiêu:

- Chúng ta thử nhìn xem, tin rằng có thể tìm cách ra ngoài đấy.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Kiểm Lão Nhân

Tần Vân dẫn theo Y Tiêu dựa vào màn hào quang Chu thiên kiếm quang cẩn thận tiến về phía trước. Trầm Sa kiếm thì một mực ẩn trong ống tay áo, tùy thời đều có thể thả ra.

Hành lang tĩnh mạch, hai bên đều là thạch bích.

Bọn hắn vừa di chuyển trên hành lang, gió cũng bắt đầu thổi qua, "Xuy xuy xuy" từng dòng khí kinh vô hình không ngừng cắt lên Chu thiên kiếm quang.

- Chiến pháp của Cảnh Dương Tiên Nhân hoàn toàn không nên tàn nhẫn như vậy.

Y Tiêu thấp giọng nói:

- Sau khi nhị thúc ta tiếp xúc với trận pháp thì không kiên trì được bao lâu đã bị xoắn giết rồi. Là ta vận khí tốt, vừa rồi bị cuốn vào trong thông đạo này. Nhưng nếu như không phải Tần Vân huynh đến, sợ rằng chỉ thêm một lát nữa thôi ta cũng đã bị khí kinh vô hình này xoắn giết mà bỏ mạng rồi.

Tần Vân gật đầu nói:

- Khí kinh vô hình này đến vô ảnh đi vô tung, bước vào đây, phải nhờ vào kiếm ý lĩnh vực ta mới có thể phát hiện ra chúng. Chẳng khác gì đám thích khách cả.

- Tần Vân huynh phải cẩn thận. Người bày bố ra trận pháp lợi hại như vậy chắc chắn là có dụng ý gì đó.

Y Tiêu lên tiếng nhắc nhở.

- Ta biết rõ.

Tần Vân cũng vô cùng cảnh giác, hắn không muốn chết, hắn còn muốn dẫn Y Tiêu thoát ra ngoài đây.

Đến góc rẽ hành lang.

Bọn hắn một đường tiến thẳng về phía trước, thì lại bị khí kinh vô hình tập sát.

- Hử?

Tần Vân và Y Tiêu cùng đi qua một khúc rẽ, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một tòa đại sảnh cung điện tinh xảo.

Lúc hai người Tần Vân và Y Tiêu bước vào bên trong đại sảnh cung điện thì không bị khí kinh công kích nữa.

Cả hai người quay đầu nhìn về hành lang tĩnh mịch sau lưng, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

- Nơi này hắn là khu vực mà Cảnh Dương Tiên Nhân bế quang.

Y Tiêu suy đoán.

- Đi vào xem một chút.

Tần Vân tiếp tục dẫn theo Y Tiêu dựa vào sự bảo hộ của Chu thiên kiếm quang, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước.

Trong cung điện này cũng chỉ có một chiếc đệm nhỏ, thanh lịch vô cùng.

Bên trái đại sảnh cung điện có một tấm bình phong, sau tấm bình phong là một gian phòng, có sách vở, bàn ghế, và phía sau còn có giường chiếu.

- Hẳn là trong quá khứ, Cảnh Dương Tiên nhân từng ngồi ở đây luyện chữ, còn nghỉ ngơi ở bên kia.

Tần Vân vừa quan sát, vừa nói.

- Tần Vân, phía sau còn có một cánh cửa.

Y Tiêu vội vàng lên tiếng.

- Đi xem.

Vừa bước đến bên cạnh đấy nhẹ một cái, cửa gỗ liền mở ra.

Tình huống bên ngoài cửa gỗ kia làm Tần Vân và Y Tiêu kinh ngạc vô cùng, đó là một mảnh vườn đầy. Một mảnh vườn trong lòng đất. Phía trên mái vòm khảm nạm từng viên châu ngọc, để nó phát ra ánh sáng, chiếu sáng cho khu vườn. Trong vườn cũng có một vài hoa cỏ, dù cho cả ngày không nhìn thấy ánh mặt trời những những cây hoa cỏ này vẫn sinh trưởng tốt, quả nhiên là thần kỳ.

- Tần Vân.

Y Tiêu vội kéo Tần Vân chỉ về phía xa.

- Hử?

Tần Vân quay đầu nhìn lại nhất thời cũng cả kinh.

Ở một nơi hẻo lánh trong khu vườn, có một người đang khoanh chân ngồi đó, không nhúc nhích cũng không có bất kỳ khí tức gì.

- Trong mảnh vườn này không hề có trận pháp. Kiểm ý lĩnh vực của ta cũng không cảm ứng được chung quanh có bất kỳ động tĩnh gì. Ngược lại an toàn vô cùng đấy.

Tần Vân thu hồi Chu Thiên kiếm quang, bản mệnh Phi kiếm cũng quay về trong tay áo.

Tần Vân cùng Y Tiêu bước qua.

Người đang khoanh chân ngồi đó là một lão giả tóc bạc, một thân khoác áo bào màu đen, gầy yếu vô cùng.

Tần Vân và Y Tiêu ngẩng đầu nhìn thạch bích bên cạnh, trên thạch bích có khắc mấy dòng chữ.

"Ta mười hai tuổi khẩu mở tiên môn tu phù lục nhất mạch. Hơn hai mươi năm sau, năm ba mươi sáu tuổi nhận được Kiếm tiên truyền thừa, ngộ kiếm ý, chuyển tu kiếm tiên, từ đó danh truyền thiên hạ. Ta vô địch thiên hạ ba trăm năm, Tiên Nhân Ma Thần đều bại dưới lưỡi kiếm của ta. Để ta chém giết một vị Ma Thần. Đại nạn tuổi thọ năm trăm năm đến, ta sưu tập điển tịch trong thiên hạ, nhưng cuối cùng cũng không thể sáng chế ra Nguyên thần nhất mạch bước vào Nguyên Thần pháp môn. Không thành nguyên thần, không được gọi là trường sinh bất lão, gì mà xưng là Kiếm Tiên? Buồn cười, thật buồn cười!"

Phía dưới còn đề tên: Kiếm lão nhân.

- Kiếm lão nhân?

Cả Tần Vân và Y Tiêu đều lắp bắp kinh hãi.

- Là lão nhân ấy sao?

Tần Vân ngược mắt nhìn thi thể đang ngồi khoanh chân trước mặt mình, vị Kiếm Tiên tiếng tăm lừng lẫy trong quá khứ này lại mà chết ở chỗ này.

Y Tiêu đứng bên cạnh cũng lên tiếng:

- Tính tình của Kiếm lão nhân quái đản tàn nhẫn, nhưng thực lực thì không thể tưởng tượng nổi. Ở trong thời đại của hắn, hắn là đệ nhất thiên hạ trong số những người dưới Nguyên Thần cảnh đấy. Bất kể là Nhân tộc, Yêu tộc hay là Tứ hải Thủy tộc, hắn thật sự là người vô địch nhất. Có thể khẳng định, hắn đã từng chém giết một vị Ma Thần của Quá Hỏa Liên cung. Đánh bại Ma Thần hoàn toàn khác với chém giết một vị Ma Thần đấy.

Tần Vân gật đầu:

- Lấy Tiên Thiên Kim Đan cảnh giới chém giết Ma Thần. Quá giỏi, thật không tưởng tượng nổi.

- Nghe nói lúc trước, là Tiên Nhân hay Ma Thần cũng đều không muốn trêu chọc Kiếm lão nhân này. Dù sao thì nhân quả cũng quá lớn, nếu như giết Kiếm lão nhân sợ rằng tam tai cửu nạn sẽ bộc phát, có lẽ ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Dù sao thì Y Tiêu cũng là đệ tử của Thần Tiêu môn, còn là người của Y thị, về những chuyện trong quá khứ này, nàng khá hiểu rõ đấy.

- Nhưng Kiếm lão nhân vì để sáng chế ra Kiếm Tiên Nhất mạch bước vào Nguyên Thần pháp môn mà ở khắp nơi thu thập điển tịch. Điển tịch đa phần đều là những truyền thừa cơ bản của một vài Tông phái đấy. Tự nhiên bức ép một vài Tiên Nhân Ma Thần phải ra tay, nhưng những Tiên Nhân, Ma Thần kia cũng chỉ bắt được ông ấy chứ không dám giết chết hắn ta.

- Nhưng những vị Tiên Nhân, Ma Thần xuất thủ với hãn phần lớn đều bại dưới tay của Kiếm lão nhân.

Y Tiêu lắc đầu, lại nói tiếp:

- Còn có một vị chết dưới lưỡi kiếm của Kiếm lão nhân.

- Nghe đồn bản mệnh Phi kiếm của Kiếm lão nhân rất kỳ lạ. Một thanh phi kiếm nhưng có thể phân thân thành bảy thanh phi kiếm. Bảy thanh phi kiếm lại cấu thành kiếm trận.

Y Tiêu cảm khái:

- Kiếm lão nhân cũng cực kỳ am hiểu về Trận pháp nhất đạo đấy. Có lẽ, trận pháp tàn nhẫn bên ngoài kia là do Kiếm lão nhân để lại đấy.

Tần Vân gật đầu:

- Đáng tiếc, Kiếm Tiên vô địch một thời lại không đánh bại nổi đại nạn tuổi thọ. Trong lịch sử Kiếm Tiên Nhất mạch ta cũng có vài vị nắm giữ Kiếm đạo, nhưng chém giết Ma thần giống như Kiếm lão nhân thì chỉ có được mấy người. Nhưng bây giờ cũng chỉ được ghi chép lại trong thư tịch mà thôi. Giống như Linh Bảo sơn thánh địa Đạo gia, Thần Tiêu cung, Hồn Nguyên tông, đều có rất nhiều Tiên Nhân còn sống sót. Dù Cảnh Sơn phái không còn cường thịnh như trong quá khứ, nhưng trước mắt vẫn còn một vị Tiên Nhân tọa trấn.

- Chỉ có Kiếm Tiên Nhất mạch ta, căn bản là không có Nguyên Thần cảnh pháp môn.

Tần Vân lắc đầu lại nói tiếp:

- Kiếm lão nhân nói đúng, không thành tiên được nói gì đến Kiếm tiên chứ. Hoàn toàn quá buồn cười.

Y Tiêu nắm chặt tay Tần Vân. Mà Tần Vân cũng quay đầu nhìn lại Y Tiêu.

- Tần Vân, huynh đã từng nghe nói qua về Trương tổ sư Thần Tiêu môn ta chưa?

Y Tiêu nói.

Tần Vân gật đầu, dường nhiên là biết rõ.

Trương thị của Thần Tiêu môn không hề thua kém gia tộc Bạch gia của Linh Bảo sơn. Trương tổ sư đã đẩy Thần Tiêu lên đến cảnh giới không thể nào tưởng tượng nổi, khiến cho Thần Tiêu môn quật khởi, trực tiếp tiến vài hàng ngũ thánh địa của Đạo gia. Từ đó... nhiều đời Chương môn của Thần Tiêu môn đều là do người của Trương gia đảm nhiệm. Cũng không có bất kỳ người nào cảm thấy oán hận, bởi vì các đệ tử Thần Tiêu môn vô cùng sùng bái Trương tổ sư. Hơn nữa, cho đến bây giờ, Trương tổ sư vẫn còn sống.

- Lúc trước, Thần Tiêu môn cũng không được tính là mạnh mẽ. Thậm chí Thần Tiêu môn ta cũng không phải là Thánh địa Đạo gia. Trương tổ sư khiến cho Thần Tiêu môn trở nên hoàn thiện, hơn nữa còn được công nhận là thiên hạ đệ nhất môn phái.

Y Tiêu nói:

- Đều nói Môn phái đứng đầu vạn pháp. Thần Tiêu môn càng là xưng tôn trong đó. Hết thảy đều nhờ vào Trương tổ sư.

- Trương tổ sư có thể đẩy một bộ pháp môn lên đến cảnh giới như thế. Vậy thì Tần Vân, tương lai huynh cũng sẽ dễ dàng sáng chế ra Kiếm Tiên nhất mạch bước vào Nguyên Thần cảnh pháp môn.

Tần Vân gật đầu. Thế nhưng trong lòng hai người bọn họ đều hiểu rõ.

Trương tổ sư chính là nghiên cứu đưa Thần Tiêu loi pháp lên một bậc cao hơn, chỉnh sửa giúp nó hoàn thiện. Nhưng Thần Tiêu loi pháp cũng là một loại thuộc Phù lục nhất mạch. Mà trong phù lục nhất mạch sớm đã có các Pháp môn lợi hại khác để tham khảo rồi.

Nhưng Kiếm tiên nhất mạch thì khác.

Từ xưa đến nay, chưa từng xuất hiện bất kỳ Kiếm Tiên nguyên thần cảnh pháp môn nào cả. Sáng tạo ra cái này đương nhiên sẽ khó hơn nhiều. Trong quá khứ có biết bao nhiêu nhân vật kinh tài tuyệt diễm, thậm chí còn có mấy vị Kiếm Tiên tuyệt thế nắm giữ kiếm đạo, nhưng cuối cùng cũng đều âm thầm lìa xa trần thế chứ. Ví dụ như Kiếm lão nhân đây.

- Kiếm lão nhân chết ở nơi này, lần này Tiên phủ mở ra cũng là nhờ sáu khối phù bài tụ hội lại.

Tần Vân nói:

- Sợ là chúng ta là người đầu tiên nhìn thấy thi thể của Kiếm lão nhân tiền bối đấy. Chúng ta giúp tiền bối nhập thổ vi an đi.

- Ừm.

Y Tiêu gật đầu:

- Bây giờ chúng ta cũng không thể ra được, chung quanh cũng chỉ có vườn hoa này là cảnh sắc tốt nhất thôi.

- Thì đặt ở nơi này đi.

Tần Vân vung tay lên.

Kiểm khí bay ra, nhanh chóng đã đào một hố to trên mặt đất. Sau đó kiếm khí lại cắt thạch bích bên cạnh thành một cổ quan tài đá. Quan tài đá đặt vào trong hố đất, lại thao túng thiên địa lực lượng trực tiếp di chuyển thi

thể của Kiếm lão nhân tiền bối vào bên trong quan tài. Sau khi đặt thi thể nằm xuống, lại đập nắm quan tài. Lúc này hai người bọn hắn mới phủ đất, dựng một tấm bia mộ.

Trên bia mộ có khắc một dòng chữ: Kiếm Lão nhân mộ. Còn có một dòng chữ nhỏ khác: Mạt học hậu tiến Tần Vân, Y Tiêu dựng.

- Dập đầu trước tiền bối đi.

Tần Vân nói:

- Dù sao tiền bối cũng là một nhân tài kiệt xuất của Kiếm Tiên nhất mạch ta.

- Ừ.

Y Tiêu cũng gật đầu. Cả hai người đều đồng thời quỳ xuống dập đầu.

Giờ này phút này, trong lòng Tần Vân bỗng dưng cảm thấy, tương lai có lẽ hắn cũng gặp phải khốn cảnh như vậy, bị mắc kẹt tại Thiên Kim đan cảnh. Hy vọng lúc hắn còn sống, có thể sáng chế ra Nguyên Thần pháp môn, con đường này đã định trước là nhấp nhô vô cùng.

Dập đầu xong, cả hai người lại đứng dậy.

- Tần Vân, Kiếm lão nhân tiền bối này hoàn toàn không có gì, cũng không bao theo bất kỳ pháp bảo nào.

Y Tiêu hỏi:

- Hơn nữa trên thạch bích cũng không viết ra ngoài bằng cách nào.

- Chúng ta tiếp tục quan sát đi. Kiếm lão nhân tiền bối bố trí trận pháp này chắc chắn có mục đích.

Tần Vân cũng nhìn kỹ chung quanh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Ba Tòa Thạch Thất

Hai người Tần Vân và Y Tiêu cẩn thận tìm kiếm trong hoa viên.

- Hả?

Rất nhanh, Tần Vân đã phát hiện ra mặt thạch bích phía xa xa có chút kỳ quặc, đẩy nhẹ một cái, cửa đá lập tức bị đẩy ra.

- Nơi này còn có thạch thất?

Y Tiêu cũng cẩn thận quan sát.

Tần Vân gật đầu, sau đó bước vào gian thạch thất. Gian thạch thất này tương đối rộng rãi, phía trên một mặt thạch bích còn khắc mấy dòng chữ: "Muốn đi ra ngoài? Có thể phá vỡ cửa ải ba tòa thạch thất, chẳng những có thể thoát ra ngoài còn có thể có được tích lũy nhiều năm của lão phu. Bằng không hãy cùng lão phu chết già ở nơi này đi."

- Kiểm lão nhân này sao lại tàn nhẫn như vậy. Sớm biết như vậy đã không cho hắn ta xuống mồ rồi.

Y Tiêu lập tức nổi giận.

- Hắn cũng đã chết rồi, không cần phải so đó như thế. Vả lại cửa ải ba tòa thạch thất này là cửa ải gì chứ?

Tần Vân liếc mắt một cái, liền nhìn thấy trong gian thạch thất này có đặt một quyển sách.

Phía trước bọn hắn một đoạn còn có một tảng đá, trên tảng đá đặt một quyển sách. Mà trên tảng đá kia còn có khắc mấy chữ: "Thuật hóa cầu vòng" là một loại thuật phi độn độc đáo do ta sáng tạo. Nếu như luyện đến tầng thứ bảy có thể mở ra phong ấn của tòa thạch thất thứ hai. Đây là cửa ải đơn giản nhất trong ba toàn thạch thất.

Y Tiêu thử chạm nhẹ lên một cửa đá, quả nhiên cửa đá này đã bị phong ấn bởi trận pháp:

- Tần Vân, phong ấn này rất mạnh.
- Nàng tránh ra đi.

Tần Vân nói. Y Tiêu liền nghe lời lui về phía sau, đến bên cạnh Tần Vân.

- Đi.

Tần Vân không chút do dự, lên tay liền thi triển kiếm pháp trắng sáng trên sông. Bản mệnh Phi kiếm hóa thành kiếm quang giống như ánh trăng trực tiếp đâm vào trận pháp phong ấn trên cửa đá. Còn Trầm Sa kiếm thì đặt thẳng trước người, bất cứ lúc nào cũng có thể chặn lại sự cố ngoài ý muốn.

"Oanh long long". Hào quang phong ấn trên cửa đá phong đại, quét ngang toàn bộ gian thạch thất, khiến cho bụi đá vỡ nát bay tán tóan.

- Định!

Trong đầu Tần Vân khẽ niệm. Trực tiếp đình trệ vô số bụi đá giữa không trung, sau đó để cho chúng nhanh chóng rơi xuống, nện trên mặt đất. Trong gian thạch thất không còn chút bụi mù nào nữa.

- Chẳng may may nhúc nhích được.

Tần Vân lắc đầu:

- Tuy rằng Kiếm lão nhân luôn đối xử tàn nhẫn với những người không quen biết như vậy. Nhưng xét về trận pháp, hẳn thật sự lợi hại.

Tần Vân nói xong lại lật dở quyển sách trên tay để xem.

"Thuật hóa cầu vòng" là một loại thuật phi độn, thủ đoạn phi hành thường thấy nhất của Kiếm tiên chính là "Ngự kiếm phi hành". Nếu như cảnh giới đủ cao thâm, kiếm ý bao trùm thân thể thì có thể dùng bản thân làm kiếm, có thể thi triển thuật phi hành vô cùng lợi hại.

- Có ý tứ. Kiếm lão nhân sáng chế ra "Thuật hóa cầu vòng" thật là đặc biệt đấy.

Tần Vân nhìn qua một chút, sau đó liền bày ra vẻ trầm tư.

Nguyên lý của Thuật hóa cầu vòng chính là cố định Pháp lực ngoài thân, kết thành một tòa trận pháp. Một khi thúc giục, Pháp lực cũng sẽ vận chuyển, cả người đều như biến thành một thanh phi kiếm. Tốc độ phi hành của thuật này... hoàn toàn không thua kém tốc độ giết địch của Phi kiếm.

Thuật hóa cầu vòng chính là thuật phi hành do Kiếm Tiên tuyệt thế Kiếm lão nhân dung hợp một thân trận pháp cao siêu của mình mà sáng tạo ra đấy, tổng cộng gồm có chín tầng.

Nếu như lấy lời của Kiếm lão nhân nói thì chỉ cần luyện đến tầng bảy thì có thể phá giải phong ấn trên cửa đá thứ hai rồi.

- Thuật phi hành thật lợi hại.

Tần Vân đưa quyển sách cho Y Tiêu:

- Y Tiêu, nàng cũng xem một chút đi.

- Ta cũng xem?

Y Tiêu có chút do dự. Tần Vân nhìn qua một lần, từ ngữ trên trang giấy đã phai nhạt đi một chút, dù sao thì pháp môn càng nghịch thiên thì càng bị trời ghét. Diễn tịch bình thường đều giới hạn số lần đọc cả đấy.

- Dù sao thì cũng chỉ có hai chúng ta thôi. Đoán chừng quyển sách này có thể nhìn qua năm sáu lần đấy.

Tần Vân cười cười nói. Y Tiêu đón lấy quyển sách, nhìn qua một lượt, kể đó gật đầu nói:

- Lợi hại! Thuật hóa cầu vòng này thật sự là khó lường đấy. Thế nhưng so với Thân hóa lôi đình của Thần Tiêu lôi pháp chúng ta còn kém hơn một chút.

Tần Vân nở nụ cười:

- Lôi đình tự nhiên sẽ nhanh hơn lôi kiếm.

- Thế nhưng muốn luyện đến tầng bảy thì rất khó.

Y Tiêu lại nói:

- Cảm giác như đây là một dạng kiếm thuật rất phức tạp!

- Ủ. Hòa hợp kiếm ý thành trận pháp. Kiếm lão nhân này...

Tần Vân dừng một chút lại nói:

- Y Tiêu, nàng ở bên cạnh nghỉ ngơi đi, trước tiên ta thử luyện một chút.

- Ủ.

Y Tiêu gật đầu. Lúc này, Tần Vân tìm đến một nơi rồi khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu ngưng thần tĩnh tu. Trong đầu hiển hiện tất cả phương pháp tu hành thuật Hóa cầu vòng.

Tần Vân không am hiểu về trận pháp lắm, nhưng hẳn lại am hiểu kiếm pháp.

Mà thuật hóa cầu vòng lại thuộc về một loại trận pháp kiếm thuật, trong nháy mắt thi triển thuật này, thân sẽ hóa thành cầu vòng, xẹt qua trời cao.

Tu luyện pháp thuật này, Tần Vân phải hoàn toàn đắm mình vào trong đó.

Y Tiêu ở bên cạnh lẳng lặng chờ đợi. Nàng nhìn Tần Vân khoanh chân nhắm mắt tu hành, bộ dáng rất nghiêm túc thì không khỏi nở nụ cười, cứ như vậy ngẩn ngơ nhìn hẳn.

Nửa canh giờ sau.

"Hừ...u...u". Trong nháy mắt, thân thể Tần Vân hóa thành một đạo lưu quang, lập lòe trong gian thạch thất hai lần. Vòng một lượt khắp hoa viên sau đó lại trở về trong gian thạch thất, tiếp tục khoanh chân ngồi đó.

- Thế nào?

Y Tiêu hỏi.

- Lúc mới bắt đầu đương nhiên gặp phải một chút phiền toái nho nhỏ.

Tần Vân mở mắt ra cười nói:

- Nhưng cũng đã tháo gỡ được rồi, bây giờ còn sớm đã tu hành đến tầng ba rồi. Ta tiếp tục tu luyện.

- Đây đã là tầng ba rồi hả?

Y Tiêu giật mình. Còn Tần Vân thì không đáp lời, tiếp tục đắm mình trong đó.

Trong lòng đất căn bản không có ngày đêm, ánh sáng đều là do những viên châu ngọc khảm nạm trên mái vòm hoa viên tản ra đấy.

Y Tiêu đợi thật lâu, sau đó lại lấy từ trong túi càn khôn ra một bình trà. Lại thi triển pháp thuật, ngưng tụ thành một dòng nước rót vào trong bình trà. Đã có một chén nước, Y Tiêu bắt đầu uống, sau đó lại nhìn Tần Vân đang ngồi cách đó không xa.

- Cũng không biết phải ở trong lòng đất này bao nhiêu lâu nữa. Cũng là vì ta nên Tần Vân mới rơi vào đây.

Rốt cuộc Tần Vân cũng mở mắt ra lần nữa.

- Tu luyện thế nào rồi?

Y Tiêu vội vàng hỏi.

- Thuật phi hành quá lợi hại. Bất tri bất giác liền đắm chìm trong đó.

Tần Vân cười cười, lại nói tiếp:

- Chỉ là ta tích lũy kiếm ý chưa đủ. Một hơi tu hành đến tầng tám thôi. Còn muốn tu hành đến tầng chín, sợ rằng phải đợi lúc kiếm ý đạt đến Cực cảnh đấy.

- Tần thứ tám rồi sao?

Y Tiêu không khỏi giật mình:

- Ta nhìn qua thấy nó rất khó.

- Tùy người mà nó sẽ không khó.

Tần Vân cười cười nói tiếp:

- Thuật này thuộc về một môn kiếm thuật đặc biệt. Mặt khác, sử dụng kiếm thuật lúc mới nhập môn thì có chút phiền toái, nhưng sau khi gỡ bỏ được rồi thì sẽ rất dễ dàng.

- Cũng chỉ với huynh mà thôi.

Y Tiêu cười cười, tiếp tục lên tiếng:

- Trong quyển sách kia, Kiếm lão nhân cũng đã nói rõ rồi. Những người tư chất bình thường đều không thể nhập môn. Người có tư chất cực cao cũng phải mất ba năm để nhập môn. Chỉ những thiên tài Kiếm đạo khó gặp mới có thể nhập môn mất một hai ngày thôi. Về phần muốn tu hành đến cảnh giới cao thì càng khó hơn. Kiếm lão nhân nói chúng ta muốn truyền thụ pháp môn này ra ngoài cũng phải cực kỳ thận trọng. Người không có tư chất tuyệt đỉnh thì không thể truyền thụ. Mà huynh chỉ cần nửa canh giờ để nhập môn, trong một ngày đã tu đến tầng thứ tám rồi.

Tần Vân nghe xong thì chỉ cười cười:

- Hết thầy kiếm thuật, bản chất đều nằm ở kiếm ý, còn lại cũng chỉ là túi da bên ngoài mà thôi. Đi, đi xem xem gian thạch thất thứ hai có gì.

- Được.

Y Tiêu cũng vô cùng mong đợi.

Hai người đi đến trước cửa đá bị phong ấn.

Tần Vân vừa nhìn qua liền hiểu rõ, muốn mở ra trận pháp phong ấn này thì cần phải có lời dẫn, mà lời dẫn kia chính là kiếm trận ý đồ tầng thứ bảy của Thuật hóa cầu vòng.

Tâm niệm Tần Vân khẽ động.

Hữu...u...u!

Kiểm Tiên pháp lực bay ra, trong nháy mắt, kiểm trận ý đồ tầng thứ bảy của Thuật hoá cầu vòng được ngưng tụ, toàn bộ trận pháp phong ấn chấn động một chút, sau đó liền tự động tiêu tán.

"Ầm ầm". Tần Vân đẩy nhẹ một cái, cửa đá kia lập tức bị đẩy ra, để lộ ra gian mật thất thứ hai.

Trong gian thạch thất thứ hai này, có một chiếc bàn đá dài, phía trên bàn đá có đặt bảy bản ngọc thạch giống như điển tịch nằm ngay ngắn.

Tần Vân và Y Tiêu cùng bước qua đó, liền thấy rõ phía trên chiếc bàn đá dài này cũng có khắc mấy dòng chữ.

"Căn cơ kiếm đạo của lão phu chính là bảy chủng kiếm ý này. Học kiếm thuật của ta phải nắm giữ bảy loại kiếm ý này. Nắm giữ được liền có thể bước vào gian thạch thất thứ ba. Đây cũng là cửa ải thứ hai."

Vừa đọc xong dòng chữ này, sắc mặt của Tần Vân lập tức biến hóa.

Y Tiêu càng không nhịn được mà thốt lên:

- Nắm giữ bảy loại kiếm ý? Sao lại độc ác như vậy chứ. Dù cho là tuyệt thế Kiếm tiên trong truyền thuyết đi nữa thì muốn nắm giữ một loạt kiếm ý cũng phải hao phí mất một đoạn thời gian. Bảy loại kiếm ý khác nhau, phải tu hành bao nhiêu lâu mới nắm giữ được chứ. Tần Vân, mất công huynh dựng lên bia mộ cho hắn ta rồi.

Tần Vân cũng đành chịu. Về con đường tu hành kiếm thuật, hắn rất tự tin. Nhưng nắm giữ bảy loại kiếm ý khác nhau thì...

- Y Tiêu.

Tần Vân nhìn về phía Y Tiêu bên cạnh.

- Bảy loại kiếm ý. Không nói đến cửa ải thứ ba. Chỉ là thời gian tu luyện bảy loại kiếm ý này không phải là ngắn. Xem ra, ta và nàng phải ở lại nơi này dài dài rồi.

Y Tiêu nhìn Tần Vân, vừa nghĩ đến hai người sẽ ở chung với nhau một chỗ lâu dài, không có bất kỳ ai khác quấy rầy, đột nhiên Y Tiêu cảm thấy, như vậy chưa hẳn là không tốt.

- Chỉ là huynh không thể đi gặp bá phụ được!

Y Tiêu liền nói.

- Đã có ca ca ta chiếu cố. Hơn nữa ta cũng nói Hồng Cửu chăm sóc người rồi.

Tần Vân cười cười nói:

- Dựa vào thực lực và mảnh khỏe của Hồng Cửu là đủ rồi.

Hồng Cửu thế nhưng mang theo rất nhiều bảo vật đấy, thậm chí còn có cả Kim Đan Ngoại Đan. Hơn nữa hẳn ta còn bản lĩnh bói toán tránh hung tìm tốt, tính ra Tần Vân vô cùng yên tâm đấy.

- Ủ.

Y Tiêu gật đầu:

- May mắn là cả ta và huynh đều sớm bước vào Tiên Thiên rồi. Dù là ăn sương uống gió nhưng cũng sẽ không chết đói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Thành Thân

Tần Vân nhìn về phía bảy bản thư tịch giống như được ngọc thạch điêu khắc thành. Hắn cầm một bản lên, trên bìa thư tịch có hai chữ "Tĩnh Quang". Hắn mở ra nhìn, trên trang sách mềm mại có ánh sáng phát ra, là một trang ghi chép kiếm quyết dày đặc, bên cạnh còn có hình ảnh minh họa. Tần Vân đoán rằng Kiếm Lão Nhân tự mình vẽ ra, mỗi bức vẽ đều có kiếm ý đập vào mắt.

Tần Vân thán phục:

- Kiếm quyết thật lợi hại, một môn kiếm quyết trực chỉ kiếm ý cực cảnh. Chỉ có điều mỗi người đều có một cảm ngộ khác nhau về Thiên đạo ý cảnh. Nếu noi theo người đi trước, nhiều nhất chỉ có thể lĩnh ngộ được một chút ý cảnh. Càng về sau thì sự khác biệt sẽ càng lớn, không thể cảm ngộ cùng một loại cực cảnh kiếm ý được.

Giống như "Yên Vũ Kiếm ý" của Tần Vân, trước đây hắn tu hành “Du Ti Tà Dương Kiếm Quyết”, mới đầu là vì phát hiện ra hai bên giống nhau. Nhưng càng về sau, sự khác nhau càng lớn.

Y Tiêu hỏi:

- Nếu như học kiếm quyết này, có thể nắm được kiếm ý không?

Tần Vân gật đầu:

- Có lẽ Kiếm Lão Nhân muốn truyền thừa lại bản lĩnh của mình, nên mới ghi chép đầy đủ như thế này.

Tần Vân lại mở sáu bản thư tịch khác ra xem:

- Nếu chỉ muốn nắm giữ được một chút ý cảnh bên ngoài, thì vẫn có hi vọng.

Bảy bản kiếm quyết, Tinh Quang, Tàn Nguyệt, Liệt Dương, Huyền Cơ, Thiên Biến, Âm Ảnh, Vô Hình, mỗi một bản đều chỉ thẳng tới cực cảnh kiếm ý! Thậm chí bảy loại kiếm ý này có thể kết hợp với nhau, có thể hình thành “Thất Sát Kiếm Đạo” hoàn chỉnh.

Tần Vân lên tiếng:

- Theo lý thuyết, chỉ cần có được cực cảnh kiếm ý, sau đó tu luyện thêm một bước, lập tức có thể nhập Đạo.

Hắn lại tiếp:

- Nhưng mà Kiếm Lão Nhân có đến bảy loại cực cảnh kiếm ý, thảo nào có thể tạo ra Thất Sát Kiếm Đạo lợi hại như vậy, có thể vượt cấp chém chết một vị Ma thần. Nhưng mà, đây là đạo của hắn ta, không phải đạo của ta.

Y Tiêu ở bên cạnh lo lắng hỏi:

- Tần Vân, nếu như huynh tìm hiểu bảy loại kiếm ý, có ảnh hưởng đến việc tu hành hay không?

Tần Vân cười đáp:

- Không ảnh hưởng. Tâm thành với Kiếm, Tâm thành với Đạo! Ta sẽ không đi vào con đường kiếm trận gì đó. Đối với ta, tất cả kiếm ý đều là một bộ phận của ý cảnh Thiên đạo. Hiểu biết càng nhiều thì tích lũy càng sâu. Đá còn có thể mài thành ngọc, nếu như ngộ được càng nhiều kiếm ý, sau đó hấp thu tinh hoa, thì Yên Vũ Kiếm ý của ta sẽ càng mạnh.

Tần Vân nói tiếp:

- Đúng rồi, để ta thử xem trận pháp mà Kiếm Lão nhân làm ra có sơ hở gì hay không.

Hắn cất bảy bản điển tịch rồi đi ra khỏi thạch thất, Y Tiêu cũng theo sau.

Tần Vân tùy ý đi đến một góc trong hoa viên, quát khẽ:

- Phá!

Lĩnh vực kiếm ý trực tiếp đánh ra, khiến cho tường đá trước mặt vỡ vụn, tạo ra thành một cái hang động.

Tần Vân dẫn Y Tiêu theo, trên con đường có rất nhiều đá vụn nham thạch.

Y Tiêu cười nói:

- Ý cảnh lĩnh vực dùng để đào hang động, đúng là rất nhanh!

Tần Vân cũng cười:

- Nàng giỏi, không ngờ lại cho gọi cao thủ có ý cảnh lĩnh vực đến để đào hang động.

Nhưng mới đi được mấy chục trượng, Tần Vân và Y Tiêu đã thấy trận pháp di động ở phía trước.

- Phá!

Phi kiếm bắn ra.

Liên tục đánh ra phi kiếm mấy lần, đều không làm được gì trận pháp, Tần Vân chỉ có thể lắc đầu:

- Đúng là không có chút cơ hội nào, dù là như vậy, chúng ta cũng phải chuẩn bị cho tương lai.

Y Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Chuẩn bị cho tương lai?

Tần Vân cười đáp.

- Tương lai chúng ta phải có một nơi để về.

Y Tiêu nghĩ đến cái gì, mặt ửng đỏ:

Thủ đoạn của người tu hành, tất nhiên có thể làm ra được một động phủ có nhà, có phòng, có cửa sổ ở bên trong núi đá nham thạch.

Hai người Tần Vân, Y Tiêu cùng ra tay, ai cũng có cảm giác hạnh phúc, bởi vì đây chính là nhà của họ.

- Được rồi.

Tần Vân và Y Tiêu cùng đứng ở trong phòng, nhìn nhà của mình.

Bàn, ghế, giường... đều chuẩn bị xong xuôi.

- Ta ở trong gian phòng này.

Y Tiêu chỉ vào một gian phòng.

- Ta ở gian này.

Tần Vân chỉ phòng bên cạnh.

Y Tiêu gật đầu, sau đó nàng đi vào gian phòng của Tần Vân, lấy chăn đệm từ trong túi càn khôn ra, làm cho Tần Vân đứng ngạc nhiên ở bên cạnh.

- Đây là...?

- Ta thường đi du lịch bên ngoài, lúc ở khách điểm, ta không thích dùng chăn đệm của bọn họ, nên phải tự mang theo người.

Mặt Y Tiêu ửng đỏ.

- Thế nào, huynh chê sao? Ta lấy đi là được rồi.

- Không chê, không chê, bây giờ phải dùng một trăm vạn lượng bạc để mua chăn đệm ta cũng mua, nhưng không có chỗ nào bán.

Tần Vân ngồi ở trên đệm, ngửi được mùi thơm nhè nhẹ, hẳn biết chăn đệm này đã được Y Tiêu dùng rồi.

Mặt Y Tiêu đỏ hồng, xoay người đi về căn phòng của mình.

Lúc trước nàng du lịch ở bên ngoài, nàng không chỉ mang theo chăn đệm, mà cả dụng cụ sinh hoạt cũng có, còn Tần Vân? Hẳn không hề tỉ mỉ đến vậy, nên bây giờ mới chiếm lợi từ Y Tiêu.

Thời gian tiếp theo.

Hai người ở chung sớm chiều, chỗ này giống như chốn bồng lai tiên cảnh, không có người ngoài, chỉ có hai người bọn họ.

Quy củ thế tục cái gì đó đều cách xa hai người.

Họ mỗi ngày tu hành, luận đạo, cùng nói chuyện phiếm với nhau.

Một ngày nọ, hai người đang ngồi cùng một chỗ bên bụi hoa, Y Tiêu dựa vào lòng Tần Vân.

- Y Thị là gia tộc lớn nghìn năm.

Y Tiêu nhẹ giọng nói.

- Tộc nhân quá nhiều, toàn bộ thị trấn hầu như đều có tộc nhân của Y Thị, cha ta ném ta ra một mình, nên từ nhỏ phải cô đơn một mình... May là sau này thành công luyện khí, mới có thể sống dễ chịu hơn một chút. Ta không bộc lộ tài năng sớm, nên mấy người kia không quan tâm đến một kẻ không phụ thân không mẫu lại không có tài như ta. Giống như nhị thức của ta, nói là nhị thức chứ thiên phú tu luyện của ông ấy khá cao, lúc ta còn bé thì ông ấy đã là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, trước khi có thiên phú luyện khí, ta chưa gặp nhị thức bao giờ.

Tần Vân ngồi ở một bên lắng nghe.

Y Tiêu nói tiếp:

- Lúc ở Thần Tiêu Môn, giống như thầy trò bình thường, sư phụ có chỉ bảo cách mấy cũng không bằng chính mình cố gắng có được. Sau này ta lớn lên mới có nhiều sư huynh sư đệ đến xun xoe.

Tần Vân cười nói:

- Bởi vì Y Tiêu lớn lên trông rất xinh đẹp.

Y Tiêu nhìn về phía Tần Vân hỏi:

- Huynh cũng vì xinh đẹp hay sao?

Tần Vân vội vàng đáp:

- Mỹ nữ trong thiên hạ có nhiều lắm, ta cũng không thích ai khác.

Y Tiêu cười, không hỏi nhiều.

Hai người một hỏi một đáp tùy ý trò chuyện, thiên nam địa bắc, nói đến quên trời đất.

Bỗng nhiên Tần Vân gọi:

- Y Tiêu.

Y Tiêu đáp lại:

- Vâng?

Tần Vân mở miệng nói:

- Chờ chúng ta ra ngoài, ta sẽ đến nhà cầu hôn, thế nào?

Y Tiêu ngẩn ra, nàng ngồi thẳng người, con mắt đỏ lên nhìn Tần Vân.

- Cầu hôn?

- Ừ!

Tần Vân nhìn Y Tiêu.

Y Tiêu hỏi.

- Vì sao phải chờ đến lúc ra bên ngoài?

Tần Vân sửng sốt, lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào là ở đây?

Y Tiêu nhẹ giọng đáp:

- Trong thế gian này, ta không quan tâm ai khác, chỉ quan tâm mỗi mình huynh. Chúng ta thành thân, sao còn phải quan tâm đến người khác?

Tần Vân nhìn Y Tiêu, hần hiếu rõ ý của nàng.

- Ha ha, xem ra ta quá để ý đến người ngoài rồi.

Tần Vân bật cười:

- Chúng ta đều là người tu hành, cần gì phải quan tâm đến thứ khác? Chỗ này giống như chốn bồng lai tiên cảnh, mà bên kia chính là tiên phủ, ta và nàng sẽ thành thân ở đây!

- Vâng!

Y Tiêu gật đầu, nàng đã chuẩn bị đầy đủ từ lâu, dù sao ngoại trừ Tần Vân ra, nàng sẽ không gả cho ai khác.

Lúc này, hai người bắt đầu chuẩn bị.

May là trong vườn hoa có rất nhiều cánh hoa, cũng có thể làm đẹp, làm cho căn phòng có không khí vui mừng.

Trước đó hai người cũng có thu hoạch bên trong tiên phủ, nên dùng các loại pháp bảo, thiên địa kỳ trân để làm đẹp, làm cho nơi này trở nên lung linh huyền ảo, giống như động phủ của tiên nhân. Những viên tiên thạch lớn như nắm tay, “Đông Hải Giao Du” dùng để châm lửa... Tất cả mọi thứ đều vô cùng xa xỉ. Không có cách nào, hai người không tìm được vật nào khác thay thế.

Y bào mà hai người mặc trên người đều là pháp bảo, đều được biến đổi thành áo bào đỏ thắm.

Một bộ tranh Đạo Tổ còn được treo lên tường giữa căn phòng.

Tần Vân, Y Tiêu nhìn nhau cười, quỳ xuống cùng một lúc:

- Đạo Tổ ở trên cao, đệ tử Tần Vân, nguyện cưới Y Tiêu làm thê tử, mong hai người chúng ta sống với nhau đến bạc đầu, không bao giờ rời xa.

Tần Vân nín thở nói, giờ khắc này, hắn cảm thấy căng thẳng, cũng cảm thấy tràn đầy sự vui sướng khắp người.

Y Tiêu cũng nói:

- Đạo Tổ ở trên cao, đệ tử Y Tiêu, nguyện gả cho Tần Vân làm thê tử, đời đời kiếp kiếp không chia lìa.

Sau đó, hai người đứng dậy nhìn nhau.

- Phu quân.

Y Tiêu nhẹ giọng nói.

- Nương tử.

Tần Vân nắm tay Y Tiêu.

Hai người vào phòng.

Ánh nến soi sáng, Tần Vân và Y Tiêu cùng nhau uống rượu giao bôi. Xong, Tần Vân nói:

- Đêm nay động phòng hoa chúc, nương tử, chúng ta nên nghỉ ngơi rồi.

Y Tiêu nhẹ nhàng gạt đầu.

Tần Vân đẩy nhẹ Y Tiêu, Y Tiêu ngã ra trên giường, mặt nàng vừa hồng vừa căng thẳng, nhỏ giọng nỉ non.

- Mong phu quân thương tiếc.

Một đêm này, tất nhiên là chăn nhàu nếp đỏ, cầm sắt hòa minh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Tiên Thiên Thực Đan Cảnh

Ngày hôm sau.

Tần Vân tỉnh ngủ mở mắt ra, nhìn thấy Y Tiêu vẫn còn đang ngủ say bên cạnh. Làn da của nàng trắng nõn hồng hào, thậm chí còn ản lộ ra vẻ óng ánh. Đây một là do nàng trời sinh tuyệt sắc, hai là do tu luyện nên thoát thai hoá cốt, càng trở nên khác biệt. Tần Vân cứ nhìn ngẩn ra như vậy, tự nhủ nữ tử trước mắt này, từ nay về sau sẽ là thê tử của mình.

Y Tiêu còn buồn ngủ, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Tần Vân ở bên cạnh, không khỏi lộ ra một nụ cười:

- Sao cứ nhìn thiếp chăm chăm như vậy?

Tần Vân trêu ghẹo đáp:

- Nàng xinh đẹp giống như một bức tranh vậy, đương nhiên là phải nhìn chăm chú rồi!

Y Tiêu nở nụ cười:

- Thiếp còn không biết là miệng chàng lại ngọt như vậy.

Tần Vân nói:

- Vậy sao? Ta nhanh mồm nhanh miệng, có cái gì thì nói cái đó, không thích nói dối.

Y Tiêu cười nói:

- Được rồi, chớ rề rà, mau rời giường đi.

Nói xong, Y Tiêu cầm lấy y phục ở bên cạnh.

Tần Vân vội nói:

- Ta hầu hạ nương tử mặc y phục.

Y Tiêu bất đắc dĩ:

- Vẫn là không cần làm phiền đến phu quân.

Nàng nhẹ nhàng vung tay lên, áo bào pháp bảo nhanh chóng bao trùm toàn thân.

Sau khi thành thân, hai người trải qua sinh hoạt gắn kết giống như keo sơn.

- Tần Vân!

Y Tiêu chỉ vào nồi sắt, trong nồi có thịt.

- Thịt đã sắp khét rồi, trong túi càn khôn cũng chỉ có một chút gạo thịt như vậy, chàng còn làm khét, không phải nói tài nấu nướng của chàng rất tốt sao?

- Tiêu Tiêu, còn chưa có khét đâu!

Tần Vân luống cuống tay chân làm đồ ăn.

- Thịt đông trong túi càn khôn đều là mang ra ngoài trực tiếp nướng ăn, cái việc xào thịt này... Cái nồi sắt này còn là một pháp bảo bát phẩm đấy, vốn cũng không phải là dùng để xào thịt, độ lửa này rất khó khống chế đó.

- Không còn cái nôi sắt nào khác nữa đâu, chỉ còn cái pháp bảo này miễn cưỡng được thông qua, thiếp nói là để cho thiếp làm, mà chàng thì cứ nhất định là muốn làm!

Y Tiêu cảm thấy bất đắc dĩ.

Tần Vân cũng áy náy theo:

- Nương tử không nên tức giận, không nên tức giận!

- Ai chà, từ lúc nào mà ngay cả một miếng thịt cũng phải lo lắng nhiều như vậy chứ!

Ở dưới đất có một chút cơm, một chút thịt, hiếm khi bọn họ mới được ăn mừng một lần, vì việc ăn mặc đều vô cùng tiết kiệm.

Bữa tiệc này thịt hơi khét một chút, nhưng mà hai người vẫn ăn rất ngon miệng.

Ở chỗ sâu trong hang đá, Y Tiêu lần lượt thi triển lôi pháp, công kích trận pháp của Kiếm lão nhân.

- Ta mệt mỏi rồi, chàng lên đi.

Pháp lực của Y Tiêu đã tiêu hao hơn phân nửa, tinh thần cũng mệt mỏi, lúc này mới đi đến một bên ngồi xuống.

Tần Vân lập tức đứng dậy:

- Được, nương tử xem ta.

Hai người thi triển pháp thuật và kiếm thuật, phần lớn là đánh lên trận pháp, lần lượt công kích, dù sao thì có phá thể nào cũng không hỏng, mà nếu có thể phá hỏng thì lại càng tốt!

Thời gian trôi qua.

Từng ngày, từng tháng lướt qua.

Y Tiêu thì vẫn còn ổn, dù sao chỉ cần ở cùng với Tần Vân thì cho dù là ở đây cả đời nàng cũng cảm thấy vui vẻ. Nhưng mà Tần Vân lại lo lắng cho phụ mẫu ở bên ngoài, dù sao cũng phải mau chóng thoát ra khỏi đây.

Đảo mắt một cái bọn họ đã bị giam cầm trong trận pháp hơn hai năm rồi.

Tần Vân nói:

- Tiêu Tiêu, ta muốn bế quan tu luyện mấy ngày. Ta sắp đột phá đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh Giới, bản mệnh Phi kiếm cũng có thể đột phá, hi vọng nhìn xem có thể lấy lực phá pháp, phá vỡ trận pháp của Kiếm lão nhân hay không.

Y Tiêu gật đầu.

- Vâng! Chàng cũng chớ gấp gáp, bảy loại kiếm ý của Kiếm lão nhân chàng đã nắm giữ được năm loại kiếm ý, tin rằng thời điểm chàng nắm giữ được cả bảy loại kiếm ý cũng không còn xa nữa.

Tần Vân gật đầu, khẽ nhíu mày:

- Nhưng mà cửa này cũng vèn vện chỉ là cửa thứ hai trong ba đại thạch thất, ta đoán là cửa thứ ba sẽ khó càng thêm khó. Nếu thật sự dựa theo lời của Kiếm lão nhân, muốn phá được cửa ải khó khăn của ba thạch thất, không biết còn phải đợi đến khi nào. Có lẽ lấy lực lượng phá pháp trận có thể còn nhanh hơn.

Y Tiêu trịnh trọng nói:

- Tần Vân. Không thể vội vàng xao động, thời điểm đột phá càng phải tĩnh tâm.

Tần Vân đáp:

- Yên tâm, điểm này ta vẫn biết.

Lúc này Tần Vân mới đi vào một gian phòng, đóng cửa phòng lại.

Y Tiêu chỉ có thể chờ đợi ở bên ngoài.

Trong phòng.

Tần Vân khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, đây cũng là pháp bảo được lấy ra từ trong tiên phủ, còn là một pháp bảo tứ phẩm, có tác dụng phụ trợ giúp tĩnh tâm.

- Ta mượn dùng linh đan tăng trưởng pháp lực mà Cảnh Dương Tiên Nhân lưu lại, bây giờ cuối cùng cũng đột phá đến cửa ải rồi.

Tần Vân thầm nghĩ, mặc dù hắn đã sớm đạt đến trình độ kiếm ý lĩnh vực, tốc độ tu luyện cũng tương đối nhanh, nhưng nếu không có linh đan, chỉ sợ muốn đột phá cũng phải đợi thêm mấy năm nữa.

Nhắm mắt lại, dần dần tĩnh tâm.

Một canh giờ đã qua, trong lòng yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, cực kì linh hoạt kỳ ảo.

Vừa rồi bắt đầu điều động “Tiên Thiên Hư Đan” trong cơ thể, bây giờ nó đã lớn hơn rất nhiều so với lúc mới bắt đầu bước vào cảnh giới Tiên Thiên, ước chừng phải lớn hơn gấp mười lần bản mệnh phi kiếm - Kiếm Hoàn ở bên cạnh. Bên trong có vô số sương mù do lực lượng hội tụ lại, mỹ lệ mà thần bí.

Tần Vân khẽ động suy nghĩ.

- Lên!

Ầm ầm...

Trong Tiên Thiên Hư Đan, vô số sương mù bắt đầu chuyển hóa thành từng đạo kiếm khí, kiếm khí dày đặc quấn quanh tạo thành một viên Tiên Thiên Hư Đan. Mỗi một đạo kiếm khí đều ẩn chứa “Yên Vũ Kiếm ý”, mà “Yên Vũ Kiếm ý” của Tần Vân lúc này cũng được tích lũy càng sâu, tính chất của mỗi đạo kiếm khí đều trở nên tinh thuần vô cùng. Vô số kiếm khí khó có thể đếm hết, chậm rãi xoay tròn, tốc độ tương đối chậm.

Nhưng mà theo từng vòng xoay, Tiên Thiên Hư Đan lại từ từ nhỏ đi.

Càng xoay tròn lại càng nhỏ.

Giống như cối xay xoay tròn vậy, vừa xoay tròn lại vừa đè ép kiếm khí, không ngừng đè ép, mà lực ép ở trung tâm Tiên Thiên Hư Đan lại là lớn nhất. Trước hết ngưng tụ thành một điểm sáng nhỏ, mà điểm sáng này không có cách nào tiếp tục ngưng tụ thành thực thể nữa, cũng là cực hạn của Tần Vân bây giờ.

Mà trên điểm sáng này, lại ẩn ẩn lộ ra một chút kim quang nhàn nhạt.

- Thành công!

Tần Vân lập tức cực kì vui mừng.

Sau khi một điểm sáng này được ngưng tụ lại, tất cả kiếm khí đều điên cuồng dũng mãnh lao qua, không ngừng chuyển hóa. Cấp độ lực lượng cũng giống y hệt như điểm sáng nhỏ đầu tiên được tạo thành kia.

Cuối cùng, vốn chỉ là một viên “Tiên Thiên Hư Đan” lớn như vậy, lại chuyển hóa thành một viên thực đan màu bạch kim còn nhỏ hơn một vòng

so với “Kiếm Hoàn” ở bên cạnh!

Mà viên Thực Đan này, tròn trùng trục, toàn thân đúng là màu bạch kim! Vừa nhìn qua thì là màu trắng, nhưng mà bên ngoài lại được bao phủ bởi một tầng kim quang!

- Thực Đan, nhiễm kim quang!

Trong lòng Tần Vân kích động.

- Xem ra Thực Đan này có phẩm chất cực cao, chỉ khác Kim Đan chân chính một chút xiu mà thôi.

Lúc Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên, Tần Vân đã nắm giữ kiếm ý đến trình độ Thiên Nhân Hợp Nhất, Tiên Thiên Hư Đan mà hắn ngưng tụ thành cũng cao hơn nửa cấp so với những cao thủ đứng đầu truyền thừa Tiên Thiên Hư Đan.

Mà từ Hư Đan Cảnh tiến vào Thực Đan Cảnh, hắn càng đạt tới trình độ Kiếm Ý lĩnh vực, so với đại đa số Tiên Thiên Hư Đan lúc đột phá cũng có cảnh giới cao hơn nhiều lắm. Người giống như Y Tiêu, có thể ở Tiên Thiên Hư Đan nắm giữ một sợi Thiên Đạo ý cảnh, ở thánh địa của Đạo gia đã được xưng là thiên tài rồi. Mà “Thực Đan” này của Tần Vân lại lần nữa dẫn trước nửa cấp bậc.

Từng bước dẫn trước.

“Tiên Thiên Thực Đan” mà Tần Vân ngưng tụ thành, đã có một bộ phận là đặc thù của “Kim Đan”.

“Vù vù vù”.

Tần Vân rất có kiên nhẫn, tiếp tục hấp thu linh khí Thiên Địa, dù sao bây giờ vừa mới đột phá cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan, chất đã biến đổi,

nhưng lượng lại ít đi rất nhiều. Vừa rồi lúc kiếm khí chuyển hóa rõ ràng thấy được còn lâu mới đủ.

Lần này vừa bổ sung đã kéo dài tới ba canh giờ.

Cuối cùng “Tiên Thiên Thực Đan” lớn gấp hai lần so với bản mệnh phi kiếm, vừa rồi cảm giác được đã tới cực hạn, nếu tiếp tục hấp thu, đã vượt qua sức chịu đựng của đan điền rồi.

- Thử nhìn một chút uy lực xem!

Tần Vân mở mắt ra, khẽ vươn tay, bản mệnh Phi kiếm bay ra, lơ lửng trước người.

Bây giờ “Tiên Thiên Thực Đan” cảnh giới đã trải qua sự lột xác, Kiếm Tiên pháp lực vừa rót vào bên trong, lập tức thi triển thao túng.

“Ầm ầm...”

Bản mệnh Phi kiếm hóa thành hồng quang, tùy ý xoay chuyển xung quanh Tần Vân. May là tất cả không gian bên trong phòng đá đều này nằm trong phạm vi Kiếm Ý lĩnh vực của Tần Vân, có thể dễ dàng trói chặt lực lượng mệnh môn này, không để nó lan đến gần phòng đá.

- Tiên Thiên Thực Đan này của ta, so sánh với sự tinh thuần về pháp lực, tuy rằng kém hơn Kim Đan Ngoại Đan một chút, nhưng nếu như thao túng phi kiếm, thì mạnh hơn Kim Đan Ngoại Đan một chút.

Tần Vân cũng không khỏi tự thán phục mình.

Kim Đan Ngoại Đan, thao túng phi kiếm, nếu là không thích ứng, chỉ có thể phát huy được bảy phần sức mạnh.

Tần Vân tự mình tu luyện ra Tiên Thiên Thực Đan, pháp lực mặc dù hơi yếu hơn so Kim Đan Ngoại Đan, nhưng thi triển phi kiếm thì có thể

phát huy ra mười hai phần sức mạnh. Dù sao pháp lực của Kiếm Tiên thao túng phi kiếm mới thật là phối hợp tuyệt hảo nhất! Kết quả cuối cùng này, Tần Vân thử suy đoán, giờ phút này sử dụng Kiếm Tiên pháp lực của mình thao túng phi kiếm, nhất định vượt qua Kim Đan Ngoại Đan. Đương nhiên, chỉ là mạnh hơn một chút mà thôi.

Tần Vân trầm nghĩ:

- Kiếm Tiên pháp lực, cho dù là sinh dưỡng bản mệnh Phi kiếm, hay là thao túng bản mệnh Phi kiếm đều rất có lợi.

- Nó cũng có thể sinh dưỡng thân thể và hồn phách, lại chỉ có thể tính là bình thường.

Kiếm Tiên pháp lực lưu chuyển trong thân thể, lại không thể giúp đỡ gì cho thân thể và hồn phách.

Bởi vì thân thể hồn phách, sớm đã được Kim Đan Ngoại Đan sinh dưỡng, tăng lên tới trình độ của Tiên Thiên Kim Đan bình thường. Tần Vân bây giờ sớm đã có thể hưởng tuổi thọ 500 năm rồi.

Sau khi đột phá, Tần Vân lại tĩnh tâm, lập tức bắt đầu tu hành bản mệnh Phi kiếm.

Trước khi tới Tiên phủ, hắn đã gom đủ tài liệu để nâng bản mệnh Phi kiếm đạt tới tam phẩm, cảnh giới của hắn cũng đã đạt chuẩn rồi. Trong thời gian hai năm ở trong Tiên phủ này, hắn hao phí thời gian hơn một năm, đã đưa bản mệnh Phi kiếm đạt tới trình độ cao nhất của tứ phẩm, cho nên cũng không dám tiếp tục tu luyện phi kiếm nữa. Bởi vì một khi đột phá đến Tam phẩm, chỉ sợ Kiếm Tiên pháp lực vền vẹn đạt tới Tiên Thiên Hư Đan Cảnh khó có thể thao túng tự nhiên.

- Hô.

Phi kiếm giống như mưa bụi mịn mờ, lơ lửng ở phía trên, phía dưới trũng bày rất nhiều tài liệu trân quý, rất nhiều điểm sáng đang bay ra, dững mảnh tràn vào trong phi kiếm.

Tất cả đều trong dự liệu, Phi kiếm dâng lên chấn động, bắt đầu điên cuồng hấp thu rất nhiều trân bảo. Sau thời gian nửa chén trà nhỏ, loại hấp thu điên cuồng này mới dừng lại, âm thanh ngân vang trên thân kiếm cũng biến mất.

- Đột phá đến tam phẩm!

Tần Vân lộ ra nét mặt vui mừng, với trình độ Kiếm ý lĩnh vực của mình, tối đa cũng chỉ có thể tu luyện bản mệnh Phi kiếm đến tam phẩm!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Phi Kiểm Thuật “Luân Hồi”

Ở trong gian phòng khác, Y Tiêu khoanh chân ngồi trên đệm cói, chờ Tần Vân xuất quan.

Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm đẩy cửa trầm thấp truyền ra từ cửa đá.

- Xuất quan rồi?

Y Tiêu lập tức đứng dậy, đi ra ngoài.

Vừa ra đến sảnh, nàng lập tức gặp được Tần Vân.

- Mới chỉ có một ngày, chàng sao lại xuất quan rồi?

Y Tiêu có chút kinh ngạc.

Tần Vân cười nói:

- Hết thầy đều thật thuận lợi. Lúc trước ta còn nghĩ rằng bản mệnh Phi kiểm cần phải trì hoãn vài ngày, không nghĩ tới trong vòng một ngày đã đột phá tới tam phẩm.

Y Tiêu vô cùng mừng rỡ nói:

- Bản mệnh Phi kiểm tam phẩm nếu như thi triển viên mãn có thể so với phi kiểm nhất phẩm. Hơn nữa pháp lực tiêu hao sẽ ít hơn nhiều. Thần Tiêu môn của thiếp cũng chỉ có số ít đệ tử truyền thừa của tông môn mới có thể tu luyện phù lục bản mạng. Phù lục bản mạng hiện giờ của thiếp cũng mới chỉ là lục phẩm!

Phù lục cũng tương đương với pháp bảo. Có thể tu luyện “pháp bảo bản mạng” hay “phù lục bản mạng” đều thật hiếm thấy. Giống với huyết mạch thần ma, lưu phái tu luyện để toàn thân trở thành thánh, thì đều không có pháp bảo bản mạng.

Tần Vân nói:

- Tiêu Tiêu, hiện giờ nàng và ta bị vây ở nơi này cũng không thích hợp để tăng cường phù lục bản mạng. Chờ sau khi rời khỏi đây, phù lục bản mạng của nàng có thể được tiếp tục tăng cường. A, đúng rồi....

Tần Vân lấy ra một Hỏa Vân hồ từ trong túi càn khôn giặt bên hông, đưa cho Y Tiêu:

- Tiêu Tiêu, viên Kim Đan Ngoại Đan này nàng có thể thu lấy rồi, lúc trước cho nàng nàng cũng không chịu lấy.

Y Tiêu hỏi:

- Chàng không cần nữa?

Tần Vân đáp:

- Ủ, pháp lực tiên kiếm của ta bớt tổn lực lượng hơn pháp lực Kim Đan Ngoại Đan một chút. Nhưng khi điều khiển được phi kiếm, uy lực lại không thua Kim Đan Ngoại Đan chút nào. Hồn phách thân thể của ta đã tăng cường đến cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan, viên Kim Đan Ngoại Đan này đã vô dụng với ta rồi.

Y Tiêu mỉm cười:

- Được rồi, vậy thiếp đây cũng sẽ không khước từ nữa.

Lúc trước Tần Vân đưa cho, Y Tiêu lại không chịu nhận. Bởi vì viên Kim Đan Ngoại Đan mà Tần Vân từng dùng kia đã sớm tiêu hao gần như

không còn. Y Tiêu sợ là Tần Vân nếu phá trận pháp sẽ gặp phải nguy hiểm, nên vẫn luôn để cho hắn giữ.

Tần Vân bảo:

- Đi, đi xem thử xem, lần này có thể phá trận được không.

- Với kiếm thuật phi kiếm cực mạnh hiện giờ của Vân ca, có lẽ có thể lấy lực phá pháp, cường hành phá trận.

Y Tiêu cũng có chút chờ mong, nàng rất rõ ràng, hai năm này Tần Vân tiến bộ vượt bậc.

Hai người sóng vai đi nhanh vào sâu trong thông đạo tới thạch bích kia, phía trước là hào quang trận pháp đang lưu chuyển.

“Hô!”

Tần Vân duỗi tay ra, trong bàn tay lập tức có một thanh phi kiếm ba tấc trôi nổi, toàn thân giống như mưa bụi mênh mông, pháp lực dẫn phát ra có uy thế khủng bố dị thường.

Y Tiêu ở bên cạnh cũng cảm thấy được lực áp bách, liền nói:

- Vân ca, bản mạng Phi kiếm này của chàng quả thực mạnh hơn trước rất nhiều.

Tần Vân nhìn chằm chằm trận pháp trước mắt:

- Chiêu thức cùng một dạng nhưng lực lượng lại mạnh gấp đôi. Pháp lực hiện giờ của ta cùng với phi kiếm bản mạng đều đã đột phá, không những thế phi kiếm thuật cũng đã tiến bộ không ít... Xem thử xem có thể phá được hay không.

Y Tiêu cũng chờ mong:

- Nhất định có thể phá được!

Tần Vân nín thở ngưng thần.

Hiện giờ trong phi kiếm thuật Yên Vũ Kiếm Quyết của Tần Vân tổng cộng có ba tuyệt chiêu lớn, chiêu đầu tiên là “Giang thượng minh nguyệt” sơ kì, theo sự tích lũy thâm hậu tự nhiên đang dần hoàn thiện. Một chiêu khác là tuyệt chiêu “Song Phi Dực” do hai thanh phi kiếm đồng thời thi triển. Chiêu thứ ba còn lại là chiêu thức đặc thù nhất, được Tần Vân đặt tên là “Luân Hồi”. Lúc trước một mình tiến vào trận pháp tìm kiếm Y Tiêu, trong lòng hẳn chỉ có tâm tư được ăn cả ngã về không, sống chết cũng không phân ly trong suốt một năm. Sau đó tâm tư này mới dần dần dung nhập vào trong phi kiếm thuật.

Tâm tư sinh mệnh cũng có thể điên cuồng mãnh liệt vượt bỏ.

Điều này khiến cho Tần Vân dần dần hình thành nên phi kiếm thuật khác biệt đến phá lệ!

Đầu tiên, hai tuyệt chiêu lớn “Giang thượng minh nguyệt” cùng “Song Phi Dực” muốn thi triển là nháy mắt có thể thi triển, tiêu hao đối với tự thân cũng bình thường.

Còn “Luân Hồi” yêu cầu về tâm tình rất cao! Nhất định phải chuẩn bị tốt về tâm tình mới có thể khiến cho chính mình lâm vào trạng thái tâm tư điên cuồng, mãnh liệt, vì Y Tiêu có thể vượt bỏ hết thảy! Phải có tâm tình như vậy mới có thể thi triển được phi kiếm thuật này! Nếu có một ngày Tần Vân không còn tin tưởng vào tình yêu, hoặc là vì nguyên nhân khác nào đó không thể lâm vào tâm tình này nữa, thì không thi triển được chiêu thức này.

Một chiêu này có sự điên cuồng, có sự liều lĩnh thiêu đốt sinh mệnh. Một khi thi triển, đều sẽ tiêu hao thật lớn đối với tinh thần hồn phách.

Một chiêu này khi thi triển, tinh thần đều sẽ rất mệt mỏi.

Thi triển hai chiêu, Tần Vân lập tức buồn ngủ rồi.

Nếu thi triển ba chiêu, Tần Vân có cảm giác hậu quả có thể sẽ thực sự nghiêm trọng, sợ là sẽ làm tổn thương căn cơ hồn phách.

- Phá!

Trong ánh mắt của Tần Vân có sự liễu lĩnh mãnh liệt, tâm tình lúc này đã điều động đến mức cực cao, tạo lên một lượng pháp lực lớn tuôn ra đặt trên phi kiếm bản mạng:

“Ông!”

Trong lòng Tần Vân bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, uy lực khủng bố của bản mệnh Phi kiếm sắp bùng nổ, đồng thời cũng khiến cho lực cộng hưởng cùng lực thiên địa chung quanh trở nên kỳ lạ vô cùng.

Nó giống như ném một viên đá lên mặt hồ sẽ có một vòng gợn sóng dập dờn.

Giống như hét lớn trong sơn cốc sẽ có tiếng vang.

Uy thế của bản mệnh Phi kiếm đạt đến cấp độ nhất định tự nhiên tạo ra cộng hưởng với lực thiên địa chung quanh.

Trong đầu Tần Vân xuất hiện một ý niệm.

“Soạt!”

Chỉ thấy chung quanh bản mệnh Phi kiếm có từng đạo kiếm quang ngưng tụ, cộng lại ước chừng có hai mươi một đạo kiếm quang.

Y Tiêu gật mình:

- Kiếm Quang Phân Hóa?

Kiếm Quang Phân Hóa trong truyền thuyết cũng không phải giống như “Xuân Vũ” của Yên Vũ Kiếm Quyết. Kiếm Quang Phân Hóa cần trả giá lớn bằng uy lực từ bản thân phi kiếm. Mà tự thân nếu quá mạnh mẽ tự nhiên cũng ảnh hưởng chung quanh, có thể hấp dẫn lực thiên địa ngưng tụ thành kiếm quang! Điều này lại không ảnh hưởng đến tự thân chút nào.

“Rầm rầm rầm rầm rầm!”

Khi bản mệnh Phi kiếm bay ra, hai mươi một đạo kiếm cũng bay ra theo.

Lôi âm cuồn cuộn, kiếm hồng lóa mắt, phi kiếm bản mạng đâm sầm lên trận pháp đang lưu chuyển kia. Theo sát sau đó, hai mươi một đạo kiếm liên tiếp công kích đánh vào cùng một chỗ. Trận pháp vốn luôn ổn định, lúc này lại gặp phải chấn động vụn vụn.

Tần Vân cắn răng một cái:

- Còn kém một chút!... Phá!

Bản mệnh Phi kiếm chợt lóe lên, lần nữa bạo nộ chém qua.

Lúc nó vừa công kích đánh lên trận pháp, từ trong hư vô cũng ngưng tụ ra hai mươi một đạo kiếm quang liên tiếp công kích đánh đến, trận pháp vụn vụn càng thêm rõ ràng, thậm chí còn xuất hiện ra vết rách.

“Hô, hô!”

Sắc mặt Tần Vân trắng bệch, động tác cũng ngừng lại, hồn phách cảm thấy mệt mỏi cực độ.

- Thiếu chút nữa, đáng tiếc, còn kém một chút nữa!

Tần Vân có chút không cam lòng, trong đầu cảm thấy chóng mặt từng đợt.

Y Tiêu ở bên cạnh an ủi:

- Vân ca, phi kiếm thuật của chàng hiện giờ đã có thể Kiếm Quang Phân Hóa, rất lợi hại rồi. Hơn nữa trận pháp kia cũng sắp bị phá rồi. Vân ca chàng chỉ cần tăng thực lực lên mấy thành, như vậy sẽ có thể phá vỡ được rồi.

- Pháp lực cùng bản mệnh Phi kiếm không thể thắng cấp được nữa. Phi kiếm thuật “Luân Hồi” xem như là chiêu thức liều mạng của ta, vèn vèn chỉ hai kiếm cũng sắp chống đỡ không được rồi.

Đầu óc của Tần Vân rất cực thanh tỉnh một chút chỉ là sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, lắc đầu nói tiếp:

- Muốn thắng cấp lên mấy thành, sợ là trong khoảng thời ngắn chỉ là vô vọng. Thật không cam lòng, chỉ còn kém một chút!

Y Tiêu chỉ có thể an ủi:

- Có thể Kiếm Quang Phân Hóa, tin rằng truyền ra ngoài cũng đã đủ kinh động thiên hạ rồi.

Tần Vân cũng gật gật đầu, cười nói:

- Ủ. Không nghĩ tới, khi dùng một kích toàn lực có thể Kiếm Quang Phân Hóa, uy lực cũng không kém. Theo ta được biết, “Kiếm Ý Cực Cảnh” tồn tại mới có thể tùy ý từ một kiếm đánh ra Kiếm Quang Phân Hóa. Một chiêu này của ta hiện giờ cũng đã đạt đến một tầng đó, đáng tiếc chỉ có thể thi triển ra hai kiếm.

Tần Vân nghỉ tạm mấy ngày, lại thử thông qua hành lang thông đạo sâu thăm lúc trước, muốn từ mặt chính đi ra. Chợt phát hiện rằng từ mặt chính đi ra ngoài càng khó hơn! Lực hút của đại trận trắng xóa kia quá mạnh mẽ, thực lực hiện giờ của Tần Vân vẫn là không ra ngoài được giống lúc trước.

Phi kiếm thuật cũng đã chạm đến tầng “Kiếm Quang Phân Hóa” trong truyền thuyết. Tuy rằng điều này khiến cho Tần Vân cùng Y Tiêu đều có chút vui vẻ, nhưng vẫn không thể phá trận, trong lòng Tần Vân vẫn là có chút không cam lòng, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn.

Ở Quảng Lăng, Tần Phủ lại đang trong thời khắc đón Tết.

- Đến Tết rồi, đến Tết rồi!

Hai hài đồng Thư Ngạn, Thư Băng bày biện pháo hoa, Tần An cùng thê tử đứng quan sát ở một bên, trong lòng thê tử của hắn còn ôm một đứa trẻ nhỏ.

- Đến Tết rồi, Thư Ngạn Thư Băng cũng đã tám tuổi.

Ở cách đó không xa, Tần Liệt Hồ cùng Thường Lan đang ngồi nhìn sang bên này, Tần Liệt Hồ cảm khái nói:

- Nhớ rõ năm Vân Nhi tám tuổi, Tần gia chúng ta gặp biến cố, chuyển đến Quảng Lăng Thành này, Vân Nhi cũng bắt đầu chăm chỉ luyện kiếm.

Thường Lan cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nói:

- Ủ, lúc trước rời khỏi thôn xóm, đi vào Quang Lăng, Vân Nhi luyện kiếm đến điên cuồng, hơn nữa ngộ tính cũng cực kỳ cao, còn hai đứa Thư Ngạn Thư Băng lại kém xa. Chẳng những ngộ tính kém xa, ngay cả trình độ chăm chỉ bọn chúng cũng không đuổi kịp Vân Nhi lúc còn ở trong thôn, càng không cần so sánh lúc Vân Nhi chuyển vào Quảng Lăng.

Tần Liệt Hồ lắc đầu, nhìn nhìn pháo hoa bắn trên bầu trời:

- Nuông chiều từ bé, nếu là ta mỗi ngày ít nhất cũng phải bắt bọn chúng phải luyện kiếm một canh giờ. Giao thừa năm nay cũng không biết hiện tại Vân Nhi như thế nào, khi nào có thể trở về.

Thường Lan nhìn lên bầu trời đêm, cũng trở lên ưu thương:

- Hơn hai năm rồi!

Hơn hai năm này, tu hành giới của Giang Châu có rất nhiều đồn đãi, có lời đồn “Tần Vân” tiến vào tiên phủ tìm bảo vật, chết ở trong tiên phủ rồi! Đương nhiên đám người Hồng Cửu biết Tần Vân vẫn còn sống, bởi vì ẩn ký đưa tin vẫn còn chưa tiêu tán! Nhưng người tu hành bình thường vẫn là càng truyền càng trở nên huyền hoặc.

Tần Liệt Hồ nói:

- Vân Nhi vẫn không trở về, người tu hành đến nhờ vả trong phủ này đều có chút không an ổn. May mắn có Hồng Cửu công tử hỗ trợ dọa nạt một phen.

Thường Lan nói:

- Nhưng vẫn có ba người rời đi rồi!

Tần Liệt Hồ nói:

- Muốn đi thì đi, cưỡng cầu giữ lại cũng vô dụng. Nhưng mà cái tên “Ngô Tuấn” kia cũng quá mức vô sỉ rồi. Thèm thuồng bảo vật trận pháp của Tần phủ ta mà lưu lại, Hồng Cửu công tử vừa hỏi thăm, tên Ngô Tuấn kia lập tức trốn khỏi Giang Châu.

Thường Lan cũng tức giận:

- Hừ! May mắn có Hồng Cửu công tử hỗ trợ, lần nữa bố trí trận pháp cho Tần phủ chúng ta. Đám môn khách kia muốn trộm bảo vật trận pháp cũng không dễ dàng.

Tần Liệt Hồ thở dài nói:

- Cái này đều là việc nhỏ, ta lo lắng nhất vẫn là Vân Nhi. Hơn hai năm rồi, ngay cả một phong thư cũng không có!

Thường Lan cũng trầm mặc.

Đảo mắt Tần Vân cùng Y Tiêu ở trong tiên phủ cũng đã hơn ba năm.

“Hô!”

Tần Vân đứng ở xa xa, vung tay lên.

Một gốc hoa cách xa hơn mười trượng bị cắt nát một cách vô thanh vô tức, ngay cả chút kiếm khí dao động cũng không cảm ứng được. Lúc này Tần Vân cùng Y Tiêu đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Y Tiêu kích động nói:

- Vân ca, chàng đã luyện thành Vô Hình Kiếm ý rồi, chàng rất cực luyện thành rồi.

Tần Vân cũng kích động, máu toàn thân giống như sôi trào:

- Trong bảy loại kiếm ý lớn, Vô Hình Kiếm ý này tiêu tốn thời gian của ta lâu nhất, cuối cùng cũng đã luyện thành.

Cửa ải tòa thạch thất thứ hai trong ba thạch thất lớn đã khiến hãn khố đốn hơn ba năm rồi:

- Đi, đi phá tòa thạch thất thứ hai kia. Đi nhìn xem tòa thạch thất thứ ba cuối cùng kia rốt cục có cửa ải khó khăn gì.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đi Ra Khỏi Rồi

Hai người Tần Vân cùng Y Tiêu lần nữa đi vào tòa thạch thất thứ hai kia, cửa đá của tòa thạch thất thứ ba liền kề bị trận pháp phong ấn.

“Hô!”

Trung tâm cửa đá bị phong ấn còn được khám một cái trận bàn.

Tần Vân đi về trước, nhẹ nhàng chạm vào trận bàn, đồng thời khẽ động tâm ý. Từng đạo kiếm ý truyền vào trong khiến cho trận bàn dao động. Khi bảy đạo kiếm ý đều truyền vào, chấn động ầm vang, uy năng của trận bàn vẫn luôn lưu chuyển chủ động tiêu tán, trận bàn này cũng dần trở nên ảm đạm. Tần Vân đẩy mạnh về trước, sơn môn trước mắt lập tức bị đẩy ra.

- Tòa thạch thất thứ ba!

Tần Vân cùng Y Tiêu đi vào.

Trung tâm tòa thạch thất thứ ba này cũng có quang cầu đang trôi nổi, trên quang cầu còn có phù văn đang lưu chuyển. Ở trung tâm quang cầu có một viên thạch cầu cổ xưa.

- Vân ca, chàng nhìn xem.

Y Tiêu chỉ về phía tảng đá bên cạnh.

Tần Vân quay đầu nhìn lại.

Trên tảng đá có khắc văn tự:

"Có thể cảm ngộ được bảy loại kiếm ý, quả nhiên kỳ tài trong Kiếm Tiên. Thạch cầu trước mắt người là cửa ải khó khăn cuối cùng. Nó được trận pháp bảo hộ, chỉ có ý cảnh có thể tổn thương được nó. Chỉ cần có thể hủy diệt được nó, người lập tức có thể đi ra ngoài, còn thu được tích lũy nhiều năm của lão phu."

Nhìn vào những hàng văn tự này, hai người Tần Vân, Y Tiêu đều quay đầu nhìn về thạch cầu cổ xưa ở trung tâm quang cầu.

- Phải hủy diệt thạch cầu này?

Y Tiêu nghi hoặc, khẽ chạm vào trận pháp.

Tần Vân nói:

- Tiêu Tiêu, nàng trước tiên lui về sau đi, để ta thử thử xem.

Y Tiêu lập tức gật đầu lui về bên cạnh Tần Vân.

Tần Vân vung tay lên.

Ầm!

Một đạo kiếm quang đánh mạnh lên phía trên trận pháp, khiến cho dư âm chấn động trở nên khủng bố hơn, nhưng mà cũng chỉ bị phạm vi kiếm ý của Tần Vân trấn áp mà thôi.

- Trận pháp này có cảm giác còn vững chắc hơn đại trận ở bên ngoài.

Tần Vân lắc đầu, tuy rằng vẫn không sử dụng toàn lực nhưng thoáng thử một lần cũng đã biết được uy lực của trận pháp này.

Y Tiêu nói:

- Phá không được trận pháp này, làm thế nào hủy diệt được thạch cầu bên trong? Pháp lực hay phi kiếm thuật của chúng ta đều vào không được!

Tần Vân nói:

- Vậy cứ theo lời của Kiếm Lão nhân, dùng ý cảnh hủy diệt đi.

Sau khi đạt tới cảnh giới kiếm ý, kiếm ý có thể phóng ra ngoài, chạm vào vạn vật.

Y Tiêu nói:

- Trong trận pháp này, lại không có binh khí khác, kiếm ý cũng chỉ có thể chạm vào lực thiên địa. Kiếm ý bao phủ trên kiếm khí là do pháp lực tự thân biến thành, uy lực cũng đã giảm đi. Nếu lại bao trùm lên lực thiên địa, vậy càng trở nên yếu ớt hơn nữa.

Tần Vân đáp:

- Kiếm Lão nhân hẳn là muốn mượn việc này thử nghiệm trình độ kiếm ý rồi. Chỉ có kiếm ý đủ mạnh mẽ mới có thể phá vỡ.

Đối với Kiếm Tiên, chiêu thức tầm thường nhất cũng chính là phóng ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí do pháp lực tinh thần tự thân ngưng tụ thành! Dung nhập kiếm ý, uy lực cũng sẽ không tệ, nhưng kém hơn dùng pháp bảo phi kiếm rất nhiều!

Còn kiếm ý bao trùm lên lực thiên địa lại được xem là chiêu thức yếu nhất!

Vứt bỏ pháp bảo, vứt bỏ hết thủy ngoại lực bao gồm cả pháp lực, đơn thuần chỉ khảo nghiệm kiếm ý!

Tần Vân tiến lên trước:

- Để ta thử thử xem!

Có trận pháp ngăn cách, pháp lực không thể xuyên thấu, nhưng trình độ kiểm ý cũng không chịu phải ảnh hưởng, thâm nhập vào trong.

“Ngưng tụ!”

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu. Bên trong trận pháp hình cầu thật lớn, một dòng lực thiên địa ngưng tụ thành một thanh phi kiếm trôi nổi như ẩn như hiện, trên đó có kiểm ý bao phủ.

- Phá!

Tần Vân nhìn chăm chăm thạch cầu kia.

Lực thiên địa của phi kiếm trong nháy mắt bắn ra, đánh mạnh lên thạch cầu cổ. Thạch cầu cổ xưa này chỉ hơi chấn động, nhưng lại không có chút tổn hao gì.

- Yêu cầu với kiểm ý cũng thật cao.

Tần Vân lập tức ngưng thần tĩnh âm, để cho bản thân lâm vào tâm tình điên cuồng mãnh liệt. Y Tiêu ở một bên nín thở quan sát, không dám có chút quấy rầy.

Trong ánh mắt Tần Vân giống như có ngọn lửa cháy lên.

- Luân hồi!

Ầm!

Uy thế của lực thiên địa trên phi kiếm tăng vọt một cách rõ ràng. Một kiếm này mang theo tình cảm điên cuồng mãnh liệt, vượt qua sống chết và

sinh mệnh, không hề bị chút lay động ảnh hưởng nào. Thậm chí Y Tiêu ở bên cạnh cũng có thể cảm nhận được tình cảm nồng đậm ẩn chứa trong một kiếm này!

Nếu nói “Giang thượng minh nguyệt” cùng “Song phi dục” cũng có tình cảm nồng đậm, nhưng không thể nào theo kịp một chiêu Luân hồi này. Chiêu thức này khiến cho tâm linh người đứng nhìn bên cạnh cũng lâm vào sự dao động cuốn hút mãnh liệt.

“Rắc!”

Lực thiên địa trên phi kiếm đánh mạnh lên thạch cầu cổ, thạch cầu cổ xưa hơi chấn động, xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Lúc nó vừa xuất hiện vết nứt, trận pháp quang cầu trực tiếp tiêu tán, ngay cả trận pháp phong ấn bên ngoài cũng khiến cho khí lạnh trắng xóa của trận pháp chấm dứt vận chuyển.

Cái bệ phía dưới cũng bắt đầu nâng cao lên!

“Ầm ầm ầm!”

Phía dưới cái bệ cất giấu một cái hộp màu đen.

Tần Vân kinh ngạc:

- Trình độ kiếm ý của ta thế mà không cảm nhận được nó? Ngay cả hiện tại ta cũng không cảm giác được.

Y Tiêu vừa thấy, có chút khiếp sợ:

- Đây là thiên thạch từ ngoại vực? Hộp tài liệu này làm từ thiên thạch đến từ ngoại vực, khó trách không thể cảm ứng.

Tần Vân cầm lên hộp đen này lên:

- Nghe nói thiên thạch ngoại vực không thể phá vỡ, ngay cả thực lực của ta cũng không thể làm tổn thương chút nào. Bình thường đều là dùng để luyện chế pháp bảo nhị phẩm hay là nhất phẩm. Hiện tại lại dùng để đựng vật phẩm, giá trị của hộp này gần với một món pháp bảo tam phẩm.

Hộp đen này cũng không bị khóa lại, cũng không có trận pháp phong ấn, đẩy nhẹ là có thể mở ra, lộ ra bên trong một túi càn khôn.

Lúc hộp vừa mở ra:

“Ôngggg!”

Phía trên hộp đen hiện lên hình cảnh một lão giả tóc bạc mặc hắc bào.

Y Tiêu nói:

- Là Kiếm Lão nhân!

Hai người bọn họ tự tay mai táng thi thể của Kiếm Lão nhân, tự nhiên đều có thể nhận ra.

Trong hình ảnh nhìn được trên hình chiếu hư ảo giữa không trung, lão giả “Kiếm Lão nhân” tóc bạc mặc hắc bào nhẹ nhàng chỉ vào những điển tịch chung quanh, mở miệng nói:

"Tu hành năm trăm năm, cuối cùng vẫn phải trở về với cát bụi. Ta không cam lòng, sưu tập điển tịch khắp thiên hạ, sưu tập hết thấy điển tịch liên quan đến huyết mạch Kiếm Tiên. Còn sưu tập đến điển tịch huyết mạch phù lục khác cũng như các lưu phái tạo thành nguyên thần để tham khảo. Cảnh Sơn phái cũng từng là thánh địa của Đạo gia, ta tiến vào sưu tập điển tịch, thậm chí tiến đến khu vực trung tâm nhất để sưu tập một vài điển tịch. Những nơi đó Cảnh Dương tiên nhân đều bảo hộ rất kỹ càng. Mặc dù hắn ta đã chết nhiều năm như vậy, trận pháp lưu lại ta vẫn không thể phá vỡ...

"Ta cuối cùng vẫn thất bại, pháp môn ta tạo ra cuối cùng vẫn là sai lầm. Trong lần thử nghiệm cuối cùng, kim đan của ta tan vỡ, chống đỡ không được bao lâu..."

"Có thể ngộ ra Hóa Hồng thuật, ít nhất người phải cảm ngộ được kiếm ý, mới có tư cách tiếp xúc bảy kiếm quyết lớn của ta.

"Có thể nắm giữ bảy loại kiếm ý, trong hàng ngũ Kiếm Tiên Thiên Kim Đan trước đây, người cũng được xem là kỳ tài.

"Có thể phá thạch cầu, người thậm chí đã chạm đến Cực Cảnh Kiếm Ý... Có thể chạm đến cực cảnh kiếm ý thật có thể miễn cưỡng kể tục việc ta vẫn chưa hoàn thành."

Kiểm Lão nhân nói tiếp:

"Ta cả đời cũng không tin tưởng vận mệnh, tin tưởng người có thể thăng được trời! Mặc dù sớm biết rằng Kiếm Tiên không có pháp môn tạo ra nguyên thần để thành tiên, nhưng ta vẫn luôn tin tưởng bản thân có thể tạo ra được nguyên thần!"

"Vô địch thiên hạ ba trăm năm nhưng cuối cùng vẫn không có bước tiến mới..."

"Hiện tại giao cho người! Những điển tịch ta sưu tập này có lẽ sẽ có chút trợ giúp đối với người."

Kiểm Lão nhân ho khan, vội dùng tay che miệng lại, khóe miệng đều là vết máu, ngẩng đầu nhìn lại:

"Những gì ta không làm được hy vọng người có thể làm được. Người làm không được, có lẽ hậu bối tương lai có thể làm được. Huyết mạch Kiếm Tiên của ta cuối cùng phải tạo ra pháp môn Nguyên Thần Cảnh, chân chính tạo thành ‘Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp’, đứng đầu cả thiên hạ!"

Ngay sau đó, bóng hình dần tiêu tán.

Tần Vân, Y Tiêu đều trầm mặc.

Y Tiêu nói:

- Tính tình của Kiếm Lão nhân quái đản, nhưng lại là một trong các Kiếm Tiên tuyệt thế trong lịch sử. Có lẽ rất nhiều Kiếm Tiên lợi hại đều là như vậy, rất không can tâm rời khỏi trần thế. Dù sao đều là những người vượt cấp đánh bại tiên nhân ma thần, thậm chí chém giết không ít ma thần. Chỉ bởi vì không có pháp môn, nên mới dừng bước ở Tiên Thiên Kim Đan.

Tần Vân gật đầu:

- Với thực lực Tiên Thiên Kim Đan, để tạo ra pháp môn Nguyên Thần Cảnh đích xác khó khăn đến mức không tưởng. Từng vị tiền bối năm giữ kiếm đạo cuối cùng đều thất bại. Nhưng mà ta vẫn còn trẻ, quả thực còn sớm.

Y Tiêu ngay lập tức nói:

- Vân ca, chàng nhất định có thể thành công!

Tần Vân gật đầu:

- Ừ!

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn hiểu được việc này khó khăn như thế nào.

Đối với Tần Vân, bước vào Tiên Thiên Kim Đan chỉ là vấn đề thời gian, nhưng tạo ra pháp môn Nguyên Thần Cảnh của huyết mạch Kiếm Tiên lại không đơn giản như vậy. Lớp hậu bối năm giữ được kiếm ý, từ thượng cổ đến nay vẫn là không hề ít, thậm chí có kẻ còn yêu nghiệt hơn cả Tần Vân. Một đám người bọn họ hoặc là còn trẻ đã yêu nghiệt, hoặc là

thành danh trể. Mỗi người đều là từng có thời đại bùng sáng chói mắt trong thiên hạ, nhưng cuối cùng đều cô đơn.

Kiểm Tiên không có cách nào thành công tạo nên nguyên thần, đạt được trường sinh bất lão. Dài nhất cũng chỉ có thể sống năm trăm năm! Cho nên Kiểm Tiên cho dù có chói mắt thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành lịch sử.

Y Tiêu lập tức lên tiếng:

- Vân ca, chàng nhìn xem, những bảo vật Kiếm Lão nhân để lại này.

- Được!

Tân Vân mở ra túi càn khôn, vừa cảm ứng xem xét lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Y Tiêu hỏi:

- Như thế nào?

- Đương nhiên không thể so với Cảnh Dương tiên nhân, nhưng như vậy cũng không tệ rồi!

Tân Vân đưa tay vào, cầm ra một chuỗi vòng tay, trên chuỗi vòng tay có bảy hạt châu:

- Trân quý nhất là cái này, hẳn là bản mệnh Phi kiếm của Kiếm Lão nhân.

- Phi kiếm của Kiếm Lão nhân?

Y Tiêu cũng xem thử.

Tân Vân đeo chuỗi vòng tay vào tay trái, cười nói:

- Những hạt châu này, mỗi một viên đều là đạn kiếm!

“Phù phù phù!”

Bảy hạt châu, mỗi viên bay ra chính là bảy thanh phi kiếm.

Bảy thanh phi kiếm này, mỗi thanh đều là phi kiếm nhị phẩm! Có “Liệt Dương Kiếm” chói mắt nhất, cũng có “Vô Hình Kiếm” mắt thường không thể nhìn thấy, còn có “Tinh Quang Kiếm” trông rất mộng ảo... Tinh Quang, Tàn Nguyệt, Liệt Dương, Huyền Cơ, Thiên Biến, Âm Ảnh, Vô Hình, bảy thanh phi kiếm này, mỗi thanh đều có uy thế phi phàm, thậm chí còn ngầm tạo thành một thể.

“Hợp!”

Ý niệm này chợt hiện ra trong đầu Tần Vân.

Bảy thanh phi kiếm nhanh chóng kết hợp lại, tổ hợp thành một thanh phi kiếm hoàn chỉnh.

Y Tiêu lập tức nói:

- Đồn đãi quả thực không giả. Bản mệnh Phi kiếm của Kiếm Lão nhân quả thực là một hóa bảy, bảy cũng có thể hợp làm một.

- Phi kiếm nhất phẩm!

Đây là một thanh phi kiếm u tối, tản ra sát khí khủng bố.

Pháp lực Kiếm Tiên dưới sự dẫn dắt của Tần Vân chạy khắp kiếm, làm cho hắn cảm thấy toàn thể phi kiếm này mang đến cảm giác áp bách rất lớn với bản thân, phải sử dụng một lực lượng lớn pháp lực trấn áp mới có thể thao túng được nó.

Y Tiêu hỏi:

- Có thể điều khiển không?

Tần Vân gật đầu:

- Có thể điều khiển. Chẳng qua là phải dùng hết sức, pháp lực tiêu hao gấp mấy chục lần phi kiếm bản mạng của ta.

Bản mệnh Phi kiếm của hãn hiện giờ cũng đã tam phẩm, cũng có thể phát huy ra uy lực nhất phẩm.

Còn phi kiếm nhất phẩm này dù sao cũng không phải pháp bảo bản mạng, hơn nữa pháp lực Kiếm Tiên của hãn chung quy vẫn còn có chút kém cỏi, tiêu hao lực lượng cũng rất lớn.

Y Tiêu thán phục:

- Tiên Thiên Thực Đan Cảnh có thể điều khiển được pháp bảo nhị phẩm, thiếp có nghe nói qua điều này. Thần Tiêu Môn của thiếp chính là có người như vậy. Nhưng Tiên Thiên Thực Đan Cảnh có thể điều khiển được pháp bảo nhất phẩm thật sự hiếm thấy. Ít nhất hiện giờ Thần Tiêu Môn của thiếp không ai làm được việc này.

Tần Vân cười nói, tâm ý cũng hơi kích động:

- Nàng hiện tại không phải được thấy rồi sao?

Thanh phi kiếm u tối này trực tiếp phân thành bảy thanh phi kiếm, mỗi thanh bay về phía cổ tay, lại quấn quanh lên thành chuỗi vòng tay.

Y Tiêu hỏi:

- Trong túi càn khôn còn có bảo bối khác không?

Tần Vân cười đáp:

- Pháp bảo nhất phẩm cũng chỉ có một món như vậy, bảo bối khác cũng có nhưng mà kém một chút. Nhưng mà có lẽ đối với ta, trân quý nhất chính là những điển tịch này. Nghe nói Kiếm Lão nhân vì sưu tập những điển tịch này đã đắc tội rất nhiều tiên nhân ma thần.

Có vài môn phái Kiếm Tiên từng bị đập phá sơn môn, diệt sạch truyền thừa.

Điển tịch tự nhiên rơi vào tay yêu ma, Kiếm Lão nhân giết đến, ngay cả Chiến Ma Thần cũng không tha mới đoạt được một ít điển tịch.

- Điển tịch này chừng nào có thời gian thì từ từ xem xét, chúng ta thu thập một chút rồi đi ra ngoài.

Y Tiêu gật đầu:

- Vâng!

Thạch cầu phía trước vừa vỡ, trận pháp bên ngoài cũng chấm dứt vận chuyển. Tần Vân cùng Y Tiêu trước tiên thu hồi đám bảo vật bày trận trong này, rồi mới trở lại chỗ ở bắt đầu thu thập vật phẩm.

- Phải đi rồi.

Y Tiêu có chút không nỡ, thu thập từng món trang sức trong phòng.

Hơn ba năm rồi.

Đây là nơi nàng cùng Tần Vân thành thân. Hai người đã sống hơn ba năm ở chốn này, không có bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy.

Tần Vân an ủi nói:

- Đi thôi, cuối cùng rồi vẫn phải ra ngoài. Nếu tương lai chúng ta có hài nhi rồi cũng không thể để hài nhi ở nơi này.

Hắn đưa mắt ngắm nhìn chung quanh, cũng rất là không dỡ. Hết thấy đồ vật chung quanh đều là do mình cùng Y Tiêu tự tay làm.

Y Tiêu gật đầu:

- Vâng. Vân ca, thiếp cùng chàng ở với nhau cũng đã ba năm, nhưng bụng thiếp một chút động tĩnh cũng không có.

Tần Vân nói:

- Ta và nàng đều là người tu chân ở mức Tiên Thiên, muốn có hài nhi vốn rất khó, không cần phải vội.

Y Tiêu khẽ gật đầu.

Hai người lại tiếp tục thu thập từng món vật phẩm sinh hoạt.

Y Tiêu đứng trong vườn, ngắm nhìn nhà đá từ xa, vẫn cảm thấy không dỡ.

Tần Vân thúc giục:

- Đi thôi!

Y Tiêu lúc này mới đi theo Tần Vân, hai người đi dọc theo sảnh điện, từ thông đạo sâu thẳm từ từ đi ra ngoài.

Hiện giờ đã không còn trận pháp, bọn họ đương nhiên thuận lợi ra ngoài.

Trong tiên phủ, Tần Vân cùng Y Tiêu cũng không gặp nguy hiểm gì dọc đường, có lẽ cũng là do linh bảo cùng pháp bảo siêu phẩm đều đã bị lấy đi hết rồi, hai người rất nhanh bước ra cửa chính của tiên phủ.

Dọc theo con đường lát đá, Tần Vân cùng Y Tiêu sóng vai bước đi.

Tần Vân lập tức cười nhìn về phía Y Tiêu:

- Đã đi ra ngoài rồi, cũng không biết hiện tại trong nhà thế nào rồi. Đến lúc đó nàng còn phải gặp phụ mẫu ta nữa.

Y Tiêu có chút khẩn trương, thấp giọng hỏi:

- Chúng ta đã ba năm rồi mà không có hài nhi, phụ thân và phụ mẫu không hài lòng thì làm sao?

Tần Vân trêu ghẹo nói:

- Thê tử dù có xấu cũng phải gặp phụ thân phụ mẫu của phu quân chứ.

Y Tiêu nhin không được nói:

- Thê tử xấu?

Câu nói đùa này khiến nàng không còn chút cảm xúc khẩn trương nào.

Tần Vân cười nói:

- Chuyện hài nhi không cần để ý, ta và nàng đều là người tu hành, cần gì quá để ý việc này.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh đã nhìn thấy sơn môn nguy nga từ xa.

- Triều Hà môn!

Tần Vân cùng Y Sơn đều nhìn về phía tòa sơn môn kia, đó là cửa vào khi bọn họ tiến vào, chỉ cần ra khỏi đó chính là ra khỏi tiên phủ.

Bên ngoài Triều Hà môn, có hai đạo nhân Cảnh Sơn phái trông coi.

Trong đó có một gã đạo nhân lập tức chỉ vào trong sơn môn:

- Mau nhìn xem!

- Làm sao vậy?

Gã đạo nhân khác cũng nghi hoặc quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn thấy một đôi thần tiên quyến lữ đi dọc trên những phiến đá, gã đạo nhân này trợn trừng mắt khó tin nói:

- Tần... Tần... Tần... Tần Vân? Hai người bọn họ thật còn sống đi được ra ngoài?

- Tần Vân cùng Y Tiêu ra ngoài rồi, hai người bọn họ đều còn sống ra ngoài.

- Mau, mau, mau, mau bẩm báo tông môn.

Hai gã đạo nhân này khiếp sợ vạy phần.

Kiểm Tiên Tần Vân mang theo pháp bảo siêu phẩm lò kim đan vì giải cứu Y Tiêu mà một đi không trở lại, bị rất nhiều người mắng là quá mức ngu xuẩn, hiện giờ lại mang theo Y Tiêu đi ra ngoài!

Tin tức này đủ để kinh động thiên hạ!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Trở Về, Gió Nổi Mây Phun

Hai người Tần Vân và Y Tiêu đứng trước cửa Triều Hà, khẽ quay đầu nhìn thoáng qua nhau.

- Sau khi rời khỏi đây sẽ không vào lại được nữa.

Y Tiêu thấp giọng nói.

- Bây giờ sáu miếng phù bài đang ở trong tay Phái Cảnh Sơn.

Tần Vân cũng quay đầu nhìn tiên phủ ở phía xa:

- Tiêu Tiêu, khi nào muốn trở lại đây thì cứ xin Phái Cảnh Sơn hỗ trợ là được. Bây giờ, trong Tiên phủ chẳng còn bảo vật quan trọng gì nữa, muốn vào cũng không phải là việc khó.

Y Tiêu nhìn Tần Vân đang đứng bên cạnh.

- Không vào nữa cũng không sao. Vân ca, đi thôi, chúng ta ra ngoài.

- Ừ, ra ngoài.

Hai người cất bước, đi ra khỏi cửa Triều Hà.

Trận pháp Triều Hà xoay chuyển, không gian Tần Vân và Y Tiêu vừa đứng nhanh chóng biến mất. Đợi đến khi hai người rời khỏi, tầng không gian kia lại ngưng tụ lần nữa.

Ra khỏi núi.

Trong núi này, là thế ngoại đào nguyên không có ai quấy rầy, là thế giới riêng của hai người bạn họ.

Ngoài núi, chính là hồng trần vạn trượng.

- Tần công tử, Y cô nương.

Hai vị đạo nhân giữ cửa tiến lên hành lễ.

Một người cười nói:

- Chúc mừng hai vị. Lúc trước nghe nói Tần công tử và Y cô nương bị trận pháp cuốn vào, biết trận pháp lợi hại nên không ai dám vào tiếp ứng. Không ngờ, hơn ba năm sau, hai vị có thể tự mình ra ngoài.

Tần Vân cười nói:

- Cũng là do chúng tôi gặp may mắn. Xin hỏi quý phái có lấy được điển tịch gì không?

Vị đạo nhân này cũng vui vẻ cười đáp lời.

- Có.

Y Tiêu thấy vậy hiếu kỳ hỏi:

- Ai là người lấy được Linh Bảo Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục vậy?

Hai vị đạo nhân đồng thanh đáp lời:

- Là Chu công tử của Hồn Nguyên tông.

- Không phải là Chu Phong Tử mà là Chu Bát công tử.

Tần Vân và Y Tiêu nhìn nhau, cảm thấy vô cùng kinh ngạc:

- Chu Bát?

Tần Vân không nghĩ tới, không phải Cơ Liệt, không phải Bạch Quân Nguyệt, mà là Chu Bát đoạt được. Tần Vân cảm khái:

- Giống như Đô Thiên Phù Lục nhất phẩm chủ động đến tay nàng, chỉ sợ Linh Bảo Đâu Suất Thần Hoả Phù Lục kia cũng là vật có duyên với Chu Bát.

Y Tiêu khẽ nở nụ cười:

- Như vậy, chẳng phải là tên Cơ Liệt kia chẳng đoạt được bảo vật gì cả ư?

Tần Vân cũng cười gật đầu.

Đúng lúc này.

Từ xa, một nam tử trung niên chậm rãi bước tới, ống quần, tay áo đều được buộc lại gọn gàng, lưng mang theo sọt cá, giống như một ngư dân. Ngư dân này đến gần, Y Tiêu vừa nhìn thấy gương mặt của hắn ta, liền gọi:

- Lão tổ tông.

Tần Vân nghe vậy giật mình, Lão tổ tông? Lão tổ của Y thị?

Đây chính là một trong những cường giả tuyệt đỉnh của thiên hạ. Trên thế gian này, những gia tộc có thể so sánh với Y thị, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

- Tần Vân kính chào tiên bối!

Tần Vân cung kính hành lễ.

Ngư dân kia chậm rãi bước đến, chỉ mấy giây đã đến trước người Tần Vân và Y Tiêu. Hắn nhìn hai người, mỉm cười, gật đầu khen ngợi:

- Tốt, chính ta cũng không ngờ được hai người các người có thể đi ra nhanh như vậy. Tần Vân, người có thể bất chấp nguy hiểm mà đi cứu Y Tiêu như thế, không tệ, không tệ.

- Tiêu Tiêu là thê tử của ta, đây là việc ta nên làm mà thôi.

Tần Vân đáp lời. Y Tiêu đứng bên cạnh thầm giật mình. Cứ nói thẳng như vậy à? Tuy giật mình, nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy rất ngọt ngào.

- Thê tử?

Lão tổ Y thị sững sờ, nhìn Tần Vân rồi lại quay sang Y Tiêu.

Y Tiêu nhu thuận thấp giọng đáp:

- Bẩm Lão Tổ Tông, ta và Vân ca bị nhốt trong tiên phủ, chẳng biết khi nào có thể đi ra, nên đã thành thân lúc còn ở trong đó.

Lão tổ Y thị hơi sững sốt, sau đó bật cười nói:

- Tốt tốt, tiểu tử Tần Vân, nếu là trước khi tiến vào tiên phủ mà người muốn cưới Y Tiêu, chắc hẳn ta sẽ còn phải khảo nghiệm người một chút. Nhưng mà bây giờ, người đã có tư cách cưới Y Tiêu rồi.

- Tạ ơn tiên bối.

Tần Vân vui mừng. Nếu đã được Lão tổ tông của Y thị gật đầu thì chắc chắn trong gia tộc Y thị sẽ không còn ai dám phản đối.

Tuy rằng, dù có bị người trong Y thị phản đối, hai người họ vẫn sẽ ở bên cạnh nhau. Nhưng mà được chấp thuận vẫn tốt hơn rất nhiều.

- Lão tổ tông.

Mặc dù Y Tiêu vui vẻ, nhưng cũng không nhịn được mà hỏi tiếp:

- Hơn ba năm nay, người vẫn luôn ở trên đảo này ư?

Lão tổ Y thị khẽ cười nói:

- Ta vốn du hành tứ phương, hơn ba năm nay luôn dừng chân trên hòn đảo này làm một người ngư dân, không phải cũng rất tốt ư? Giờ các người đã ra đây, vậy sắp tới có dự định sẽ đi đâu chưa?

- Tuần Thiên Minh.

Tần Vân mở miệng nói.

- Ta cũng đoán vậy.

Lão tổ Y thị gật đầu:

- Vậy để ta đưa hai người các người qua đó.

Tần Vân và Y Tiêu liền nhanh chóng tạ ơn.

Tần Vân nói khẽ:

- Lão tổ tông của Y thị vẫn luôn ở trên đảo này, Tiêu Tiêu, có lẽ ngài ấy rất xem trọng nàng.

Y Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

- Đi.

Lão tổ Y thị dang vân, mang theo hai người rời đi.

Những đám mây lướt qua rất nhanh.

- Lão tổ tông.

Y Tiêu thấp giọng nói:

- Nhị thúc đã chết trong trận pháp.

Lão tổ Y thị cảm khái nói:

- Ấn ký đưa tin của hãn đã sớm bị tiêu tán. Dựa vào sự hiểu biết của ta với Cảnh Dương, hãn là trong Tiên phủ sẽ không có gì quá nguy hiểm, nhưng ai có thể ngờ...

- Đây là di vật do Nhị thúc để lại. Là do chúng ta nhặt được khi ra ngoài.

Y Tiêu cung kính dâng lên. Rồi nàng khẽ lật tay lấy ra một cái túi càn khôn khác:

- Đây là bảo vật do ta và Nhị thúc lấy được trong tiên phủ, bao gồm cả Đô Thiên Phù Lục nhất phẩm kia nữa.

Lão tổ Y thị nhìn Tần Vân một cái, cười nói:

- Ta nghe nói, may mà có Tần Vân ra tay giúp đỡ, nếu không Đô Thiên Phù Lục nhất phẩm này sợ rằng đã bị người khác cướp đi rồi.

Tần Vân khiêm tốn nói:

- Chỉ vì vận bối chỉ có chút hiểu biết với bản mệnh Phi kiếm của mình mà thôi.

Lão tổ Y thị gật đầu:

- Ta cũng không định chiếm phần lợi ích này của tiểu bối con. Như vậy đi, con có được pháp bảo siêu phẩm Kim Đan Lô, giờ muốn đến Tuần

Thiên Minh hẳn là định bán đi đúng không?

Tần Vân gật đầu:

- Vâng.

Tuần Thiên Minh có thể lực ở khắp mọi nơi, đến lúc đó các thế lực muốn tranh bảo vật như triều đình, Linh Bảo Sơn, Thần Tiêu môn cũng sẽ nắm bắt được tin tức.

- Người có quá nhiều bảo vật, sẽ khiến nhiều người nảy lòng tham.

Lão tổ Y thị nói.

- Nếu vậy sẽ phải cần một pháp trận lợi hại để phòng bị. Ta sẽ bố trí trận pháp “Cửu Thiên Tinh Hà” cho Tần gia con.

Tần Vân nghe vậy vui mừng đáp tạ:

- Tại ơn tiền bối.

Y Tiêu cũng vui vẻ theo:

- Đa tạ lão tổ tông.

Trận pháp “Cửu Thiên Tinh Hà” là do Lão Tổ Y thị tự tay sáng tạo, danh tiếng ai ai cũng biết.

Những bảo vật được sử dụng làm nguyên liệu để bày pháp trận rất nhiều, có thể nói là chiếm gần một nửa sự quý giá của Đô Thiên Phù Lục nhất phẩm, lại còn là do lão tổ Y thị tự mình bố trận.

- Quả thực là nữ sinh hướng ngoại mà!

Lão tổ Y thị nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Y Tiêu, không nhịn được cảm khái một câu.

Y Tiêu lập tức đỏ mặt.

Tần Vân cũng cười.

- Tiểu tử Tần Vân à, với tư chất của con, tương lai muốn xây dựng một tông phái cũng không phải là việc khó.

Lão tổ Y thị nói tiếp:

- Dù không đi khai tông lập phái thì cũng có thể dẫn dắt gia tộc đến thời kỳ hưng thịnh. Nhưng mà bây giờ là giai đoạn nguy hiểm nhất của người. Tuổi người còn trẻ, thực lực tích lũy chưa đủ, lại có quá nhiều bảo vật bên người sẽ chỉ làm yêu ma các phương chú ý mà thôi. Muốn khai tông lập phái, muốn gia tộc hưng thịnh thì người phải suy nghĩ nhiều hơn, có sự chuẩn bị kỹ hơn.

Tần Vân gật đầu:

- Vâng, ta cũng đã nghĩ tới điều này rồi. Đã có tiền bối hỗ trợ bày bố đại trận Cửu Thiên Tinh Hà. Thêm vào đó ta sẽ mang pháp bảo siêu phẩm Kim Đan Lô đi bán, dùng để mua thêm vài bảo vật nữa.

Lão tổ Y thị cười nói:

-Ồ? Kim Đan Lô này, Thần Tiêu Môn của ta cũng rất muốn có, không biết người muốn dùng Kim Đan Lô đổi lấy bảo bối gì? Nói sớm cho ta biết, Thần Tiêu Môn cũng sẽ nhanh chóng chuẩn bị được.

Tần Vân nghe vậy, liền nói:

- Một là trận pháp, hai là Hoàng Cân Lực Sĩ. Đương nhiên thay Hoàng Cân Lực Sĩ bằng sức mạnh khác cạnh giữ cho Tần gia cũng được.

Lão tổ Y thị nghe thế, liền cười trêu hấn:

- Hoàng Cân Lực Sĩ? Người quả thực là biết tính toán. Hoàng Cân Lực Sĩ đúng là kẻ canh cửa tốt nhất. Nhưng mà giá trị của một Hoàng Cân Lực Sĩ cũng không thua gì pháp bảo siêu phẩm đâu.

Tần Vân nói:

- Ta chỉ muốn Hoàng Cân Lực Sĩ bảo vệ cho Tần gia khoảng một trăm năm thôi. Một trăm năm sau thì không cần nữa.

Lão tổ Y thị gật đầu:

- Ta sẽ nghĩ cách. Sức mạnh khác có thể so sánh với Hoàng Cân Lực Sĩ cũng được đúng không?

Tần Vân gật đầu:

- Vâng.

Vù...

Ba người tiếp tục bay đến đích.

Tần Vân nhận được tín hiệu truyền tin, hăn khẽ phất tay lấy Tuần Thiên Lệnh ra.

- Tần Vân tiểu hữu.

Trên Tuần Thiên Lệnh hiện ra một bóng dáng mơ hồ, chính là cung chủ Nguyên Phù.

- Chúc mừng Tần Vân tiểu hữu, hai người có thể bình yên đi ra, ta cũng thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ huynh muốn đến Tuần Thiên Minh à?

- Vâng, đúng là đến Tuần Thiên Minh, dù sao các cao thủ của các tộc trong thiên hạ đều hội tụ ở đó.

Tần Vân cười nói:

- Sao vậy, Phái Cảnh Sơn cũng muốn có Kim Đan Lô à?

- Không không, Phái Cảnh Sơn của ta chẳng có ý tưởng ấy đâu. Dù có mua được thì cũng không ai có thể sử dụng được Kim Đan Lô này.

Cung chủ Nguyên Phù vội nói. Bây giờ, Phái Cảnh Sơn chỉ có một vị Nguyên Thần Tiên Nhân, vị này lại không am hiểu việc luyện đan, bất chấp mọi thứ mua Kim Đan Lô về làm gì chứ? Bây giờ, các bảo bối mà Phái Cảnh Sơn sử dụng đều chỉ nhằm một mục đích là phát triển tông phái. Bọn họ đã có được nhiều điển tịch thì đương nhiên phải phát triển nó, bồi dưỡng ra thêm nhiều người mạnh, thêm vài vị Nguyên Thần Tiên Nhân. Bọn họ mong rằng một ngày nào đó trong tương lai sẽ lại có thể tiến vào hàng ngũ Thánh địa của Đạo gia.

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì kết thúc việc truyền tin.

Bà Châu, Thần Tiêu Môn.

Sâu trong một cung điện có trận pháp trấn giữ.

Một vị đạo nhân trung niên đang ngồi xếp bằng. Trên người ông ta mặc pháp bào, đầu đội cao quan. Toàn thân cố một luồng khí quán quanh, dần dần ngưng tụ thành những ngôi sao quay tròn trong không khí.

Đạo nhân trung niên này khẽ nhíu mày, mở mắt ra.

Vù vù.

Bên cạnh có một hư ảnh xuất hiện, là dáng vẻ của lão Tổ Y thị.

- Sư tôn.

Lão tổ Y thị kia mở miệng nói.

- Y Ngôn, có chuyện gì?

Đạo nhân trung niên đạm mạc nói. Hẳn ta chính là Trương tổ sư của Thần Tiêu Môn, lấy sức một mình mình để hoàn thiện Lô pháp Thần Tiêu. Lô pháp Thần Tiêu là đạo pháp đứng đầu thiên hạ, dẫn dắt Thần Tiên Môn trở thành thánh địa Đạo gia.

- Không phải sư tôn muốn có Kim Đan Lô sao?

Lão tổ Y thị cung kính nói:

- Tiểu tử Tần Vân kia để bảo vệ cho Tần gia của mình, hẳn muốn bán Kim Đan Lô đổi lấy trận pháp và Hoàng Cân Lực Sĩ. Đương nhiên, chỉ cần Hoàng Cân Lực Sĩ bảo vệ Tần Gia một trăm năm là được.

Ánh mắt của đạo nhân trung niên vốn đang lạnh nhạt, dần khôi phục chút thần thái, đáng vẻ khi nhìn lão tổ Y thị cũng thân thiết hơn nhiều:

- Hoàng Cân Lực Sĩ?

Lão tổ Y thị liền nói:

- Sức mạnh khác có thể so sánh với Hoàng Cân Lực Sĩ cũng được, chỉ cần có thể bảo vệ Tần gia một trăm năm là đủ. Chúng ta có thể điều động Đạo binh qua đó. Sư tôn ngài giỏi về luyện đan, Thần Tiêu Môn chúng ta chỉ có hai viên Kim Đan Ngoại Đan Tam Thiên. Giờ đây có Kim Đan Lô, chắc hẳn sẽ có hy vọng luyện chế ra thêm Kim Đan Ngoại Đan.

Đạo nhân trung niên gật đầu cười nói:

- Kim Đan Lô quả thực là một lò luyện đan vô cùng tốt. Về phần Hoàng Cân Lực Sĩ, ta đây có một pho, người có thể mang đến trấn giữ cho Tần gia một trăm năm.

Lão tổ Y thị kinh ngạc:

- Sư tôn có Hoàng Cân Lực Sĩ?

Đạo nhân trung niên nói:

- Là do ta luyện hoá từ 200 năm trước.

Lão tổ Y thị vô cùng vui mừng:

- Chúc mừng sư tổ, chúc mừng sư tổ. Việc luyện hoá Hoàng Cân Lực Sĩ này, ngoại trừ Linh Bảo Sơn ra thì cũng chỉ có Thần Tiêu Môn chúng ta luyện chế thành mà thôi.

Đạo nhân trung niên lắc đầu:

- Cũng chỉ là một đạo pháp nhỏ mà thôi.

Trong Vạn Tượng điện, có một con Giao long đỏ như máu đang trấn giữ.

Râu rồng lơ lửng trong nước, trong đôi mắt nó hiện rõ vẻ kinh ngạc:

- Không ngờ Tần Vân và Y Tiêu có thể tự mình đi ra khỏi đó được?

Ngay lập tức, Vạn Tượng điện liền nhanh chóng thông báo đến các nơi, Nhân tộc, Yêu tộc, Thuỷ tộc bốn biển đều nhận được tin tức, Tần Vân và Y Tiêu đã ra khỏi tiên phủ Cảnh Dương.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Lũ Yêu Ma

Bên trong khu vực Tiên châu, có dãy núi kéo dài miên man ba trăm dặm, tên là Lang sơn. Trong dãy núi có vô số yêu quái. Người tu hành không dám vào bên trong, cho dù người tu hành ở mức Tiên Thiên Kim Đan cũng phải tránh né.

Tại một nơi sâu trong dãy núi to lớn.

Có một con sói bạc to lớn đang nằm ở đó, quan sát đám con cháu hậu duệ sống chung quanh trong dãy núi. Con ngân sắc cự lang này dài ước chừng trăm trượng, hình thể khổng lồ. Nếu như nó đứng lên, có thể cao bằng một ngọn núi ở bên cạnh! Ngân sắc cự lang là đại yêu ma Lang sơn lão tổ tiếng tăm lừng lẫy trong thiên hạ. Uy danh của hắn khiến cho quân đội triều đình phải nhượng bộ lui binh, khiến cho rất nhiều người tu hành đều kiêng kỵ sợ hãi.

Theo lý mà nói, đại yêu ma trong thiên hạ có rất nhiều. Mỗi một châu đều có vài đại yêu ma tàn phá bờ cõi, nhưng chân chính xưng là danh chấn thiên hạ thì không nhiều. Lang sơn lão tổ là một tên trong số đó.

Hắn cũng là một mạch “Vân Ma sơn” trong yêu ma cửu mạch, một vị kinh khủng nhất trong số đại yêu ma cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

- Hừ?

Trong con người của ngân sắc cự lang có chút kinh ngạc, mở miệng nói:

- Quảng Lăng quận Tần Vân, đi ra từ trong tiên phủ rồi sao?

Giọng nói hần trầm thấp, vang vọng chung quanh.

- Đúng!

Một giọng nói khác truyền tới:

- Thứ hần có được chính là siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô, xem ra sẽ có không ít đại yêu ma thèm thuồng nổi lòng tham. Ngay cả yêu ma trong Thủy Tộc khắp nơi cũng có khả năng sẽ xuất thủ! Hai châu Giang Tiền chính là địa bàn của Vân Ma sơn ta. Nếu như cuối cùng, bảo vật của Tần Vân bị những yêu ma khác tranh đoạt đi, chính là đánh vào thể diện của Vân Ma sơn ta. Huống chi, lò Kim đan siêu phẩm pháp bảo... Ha ha, sư đệ, người cũng động lòng chứ?

Ngân sắc cự lang đứng lên, thân thể khổng lồ cao to như ngọn núi bên cạnh.

Làm cho rất nhiều lang yêu ở nơi xa đều kinh hãi nhìn lão tổ tông từ xa xa.

Hô.

Thân thể chợt ảo hóa đi, ngân sắc cự lang biến thành một lão già tóc bạch kim.

Lang Sơn lão tổ mở miệng hỏi:

- Chỉ một mình ta?

Giọng nói kia tiếp tục truyền âm:

- Chấp thuận cho người điều động sáu vị đại yêu ma từ trong Vân Ma sơn ta. Sau khi chuyện thành công, bảo vật giao cho Vân Ma sơn năm phần,

ba phần thuộc về người, hai phần thuộc về sáu người bọn họ.

Lang Sơn lão tổ gật đầu:

- Được.

Lang Sơn lão tổ cũng hiểu rõ, Vân Ma sơn cho phép hãn điều động sáu đại yêu ma đã rất hiếm thấy rồi.

Triều đình được xưng một thế lực mạnh nhất trong Nhân tộc. Mỗi một châu đều an bài ít nhất hai vị cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan để trấn giữ! Vùng biên ải phía bắc cùng với cứ điểm đều có quan trọng có cường giả trấn giữ. Vương đô, cường giả lại càng nhiều hơn. Cường giả cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan của triều đình ước chừng có hơn tám mươi vị! Đây cũng là thế lực có Tiên Thiên Kim Đan cảnh nhiều nhất.

Giống Tam đại Thánh địa của Đạo gia, Linh Bảo sơn, Thần Tiêu môn, Hỗn Nguyên tông... mỗi bên đều không bì kịp với triều đình. Chăng qua là nếu ba bên cộng hết lại, cũng có thể chèn ép triều đình một trận.

Ngoài ra còn có Phật môn, và còn có mười chín môn phái đứng hàng đầu trong thiên hạ! Ngoài ra còn có tán tu...

Thế lực Nhân tộc vẫn rất mạnh.

Mà Vân Ma sơn, một trong yêu ma cửu mạch, tuy rằng còn lâu mới bắt kịp triều đình, thế nhưng có tới hơn 20 vị đại yêu ma cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

Hô!!!

Lang Sơn lão tổ đứng tại chỗ, chung quanh không ngờ lại liên tiếp xuất hiện từng bức hình hư ảnh. Ước chừng có sáu cái hình hư ảnh, trong mỗi một hình đều có một đại yêu ma.

Sáu đại yêu Ma đều có vẻ kinh ngạc:

- Lang Sơn lão tổ?

- Sáu thế lực tiến vào Cảnh Dương tiên phủ, như Hoàng tộc, Bạch gia, Chu thị, Y thị, bảo vật đều đến trong tay Nguyên thần Tiên nhân. Viên Công của Việt môn nghe nói lấy được nhất phẩm Phi Kiếm Bạch Lộ, thế nhưng Việt môn cũng thỉnh cầu Nguyên thần Tiên nhân hộ tống trở về Việt môn. Việt môn có thể từ thượng cổ kéo dài đến ngày nay, trận pháp trong tông môn rất mạnh mẽ, bọn chúng ta không phá được rồi.

Lang Sơn lão tổ mở miệng nói tiếp:

- Chỉ có một thế lực, chính là phe của Tần Vân. Phe của bọn chúng có cơ duyên lấy được siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô! Tần Vân mang theo tiến vào trận pháp cứu Y Tiêu cô nương, bị vây khốn trong tiên phủ hơn ba năm, ngày hôm nay đã đi ra rồi.

- Vậy à?

- Đi ra rồi sao?

Sáu đại yêu ma đều rất thèm thuồng trước chuyện này.

- Rất có thể hăn bán lò Kim đan siêu phẩm pháp bảo cho triều đình, hoặc là Đạo gia Phật môn Thánh Địa. Bán đi, hăn sẽ có một lượng lớn bảo bối.

Lang Sơn lão tổ cười nhạo nói tiếp:

- Một tên tiểu bối, may mắn có được nhiều bảo bối như vậy. Lão tổ ta sống đã bao nhiêu năm nay, mà không có nhiều bảo vật được như thế. Thân ma của ta đáng ra cần nhiều bảo vật để tu hành hơn. Lần này các người trợ giúp ta, cùng nhau giết Tần Vân đó, đoạt lấy bảo vật... Dĩ nhiên

phân chia theo quy củ của Vân Ma sơn ta. Sáu người các người, người có công lao càng lớn thì phân càng nhiều. Đương nhiên một nửa là giao cho các Ma thần.

- Hả?

Những Tiên Thiên Kim Đan cảnh đại yêu ma có chút bất mãn, nhưng đành phải chấp nhận:

- Còn phải giao cho nhóm Ma thần đó nữa à.

Bọn họ đến tầng mức này, có thể làm bộ làm tịch bàn nói điều kiện với Vân Ma sơn, nhưng rất nhiều chuyện đều cần phải dựa vào Vân Ma sơn.

Lang Sơn lão tổ phân phó:

Tam Nhân lão quỷ, người phụ trách dò xét hết thủy động tĩnh của Tần Vân, cũng có thể xem bảo quang trên người hắn.

Trong sáu đại yêu ma, một lão đầu nhỏ gầy có ba mắt, chống một quả trượng lên tiếng:

- Được!

Lang Sơn lão tổ nói tiếp:

- Cửu Sơn. Quảng Lăng xem ra là phạm vi thế lực của ngươi rồi. Nghe nói ngươi và Tần Vân còn có chút xích mích. Liên quan tới tình báo cận kề về Tần Vân, ngoài ra còn phải động thủ với hắn như thế nào, ngươi cần phải bỏ ra một chút sức lực. Dù sao đó cũng là địa bàn của ngươi.

Cửu Sơn đảo chủ, mặc một bộ áo bào đen, ánh mắt lạnh lùng dưới cặp lông mày màu máu:

- Yên tâm. Lai lịch của Tần Vân ta biết rõ ràng nhất. Từ lúc hãn sinh ra cho đến bây giờ, gần như ta tra xét rõ ràng tường tận cả. Lần này có chư vị cùng nhau liên thủ, giết hãn như giết một con gà.

Lang Sơn lão tổ cười to:

- Tốt!

- Cửu Sơn, đến lúc đó nhờ vả người rồi.

- Cửu Sơn, người có thể nói là chịu không ít thua thiệt trên tay Tần Vân rồi.

Những đại yêu Ma còn lại đều lên tiếng pha trò.

Cửu Sơn đảo chủ thực lực rất mạnh. Hãn là đại yêu ma đứng nhất nhì tại Giang Châu.

Mặc dù là đại yêu ma trong Vân Ma sơn, dám nói hoàn toàn bao trùm trên Cửu Sơn đảo chủ cũng chỉ có một... Lang Sơn lão tổ!

- Tần Vân? Hừ hừ, không có thực lực còn tham nhiều bảo vật như vậy. Người chết chắc rồi.

Dưới đôi lông mày màu máu của Cửu Sơn đảo chủ, là ánh mắt chứa đầy lãnh ý.

Hãn biết rất rõ.

Bảy đại yêu ma ở đây, ai nấy cũng đều có sở trường riêng. Lang Sơn lão tổ lại càng kinh khủng vạn phần! Cửu Sơn đảo chủ tự hỏi nếu sáu người bọn họ cộng lại, đấu cùng Lang Sơn lão tổ, cũng chỉ có một đường thảm hại chạy trốn chết mà thôi. Cho nên lần này phân phối bảo vật, bọn họ sáu người chỉ có thể phân hai phần! Lang Sơn lão tổ chiếm hết ba phần.

- Tần Vân này, tình báo của Vạn Tượng điện có nói, sau lưng không có sư môn, không có chỗ dựa.

- Bảo vật hắc có được, ắt là của chính hắc.

- Hắc hắc, siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô? Không cần nhiều, có thể có được vài phần bảo bối trên người hắc, như vậy đủ cho thực lực ta tiến thêm một bước rồi.

Tại phía bắc U Châu xa xôi.

Một đoàn mây đen ngịt nhanh chóng phi hành giữa mây mù. Trong mây đen dày đặc chỉ chít quạ đen. Vô số con quạ đen này đang phi hành, mơ hồ có hư ảnh của cái đầu to lớn hiện ra, nhìn về phương nam Giang Châu xa xa, cười hắc hắc quái dị:

- Giang châu Tiền châu là địa bàn của Vân Ma sơn. Vân Ma sơn nhất định sẽ phái đại yêu ma lợi hại xuất thủ. Những đại yêu ma khác cũng sẽ động tâm. Đến lúc đó ta đục nước béo cò. Hắc hắc hắc... Bàn về đục nước béo cò, ai có bì kịp với Hắc nha đại vương ta chứ?!

Hắc nha đại vương, hung danh vang vọng khắp bên ngoài, tiếng xấu nổi như cồn.

Bàn về thực lực, hắc cũng là đại yêu ma bình thường ở cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan, thế nhưng thuật phi độn của hắc cực nhanh. Thân thể hắc lúc nào cũng có thể phân giải thành vô số Ô Nha, gần như bất tử, là kẻ khó dây dưa nhất. Phàm nơi nào có món “Béo bở”, “Lợi ích” ketch xù, là nơi đó có hắc dám dính vào.

- Tần Vân? Lò Kim đan siêu phẩm pháp bảo?

Chỗ sâu dưới đáy biển Nam Hải.

Trong động phủ của một tòa hạp cốc to lớn dưới đáy biển, một con rắn khổng lồ màu đen bơi ra, nhanh chóng bơi đến trên mặt biển. Thân thể nó biến đổi, biến thành một thanh niên yêu dị, trên mặt có hoa văn màu đen. Thanh niên yêu dị sờ râu một cái, nhẹ giọng cười:

- Bảo bối lợi hại như vậy. Người là người tu hành còn quá trẻ tuổi như vậy, căn bản không có tư cách độc chiếm. Hay là để bản động chủ chia sẻ giúp cho người chút ít đi.

Tiếp theo thân thể đột nhiên chạy ào tới. “Vút”, hóa thành một luồng chớp màu đen bay lên trên không trung, nhanh chóng bay thẳng tới lục địa Nhân tộc ở phương bắc.

Dưới sự hướng dẫn của Y thị lão tổ, Tần Vân và Y Tiêu đang cười mây đi tới Tuần Thiên minh.

Nhưng trên đường bọn họ đi qua, trong thiên hạ này có rất nhiều đại yêu ma động tâm, bắt đầu kéo đến từ bốn phương tám hướng.

Y thị lão tổ nói:

- Tuần Thiên minh đến rồi.

Tần Vân nhìn Tuần Thiên minh trên tầng mây phía xa xa, trong lòng đầy cảm khái, nói:

- Chưa đến nửa canh giờ đã tới rồi hay sao?

Y thị lão tổ nhìn Tần Vân:

- Tần Vân tiểu tử, tuy ta bay xem như cũng nhanh, ta đoán chừng các phe trong thiên hạ đều biết người từ tiên phủ đi ra rồi. Bảo vật lấy không dễ dàng, giữ cũng không dễ dàng.

Tần Vân đáp:

- Văn bối hiểu rõ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Người Số Một Của Giang Châu

Trên tầng mây, tiên gia cung điện lâu các xa hoa, chung quanh còn có rất nhiều áng mây phiêu đảng.

Sau khi ba người Tần Vân, Y Tiêu và lão tổ Y thị hạ xuống, lập tức có một người khoác áo bào màu tro từ phía xa chạy đến đón tiếp.

Lão tổ Y Thị cười cười nói:

- Tuần Thiên minh này là nơi an toàn nhất! Trước tiên hai người các người nghỉ ngơi đi đã. Tin rằng sẽ sớm có người đến tìm các người thôi.

Nói xong, lão tổ Y thị liền rời đi, vừa đi được vài bước liền tiến vào một tòa cung điện cổ xưa.

- Tần Tuần Thiên sứ!

Người khoác áo bào màu tro vội chạy đến, nhiệt tình lên tiếng hỏi:

Tần Vân nói:

- Nhan Phú, trước tiên người giúp ta tìm một chỗ ở đã.

- Được. Vậy đi theo ta.

Người mặc áo bào màu tro ra vẻ mời đi theo. Thật ra ở Tuần Thiên minh này có rất nhiều lầu gác trống để ở. Dù sao thì các vị Tuần Thiên sứ cũng chỉ ngẫu nhiên ở lại đây mấy hôm mà thôi.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu sải chân bước cạnh nhau.

Y Tiêu vô cùng hiếu kỳ, quay đầu quan sát chung quanh, lên tiếng:

- Đây là lần đầu tiên ta đến Tuần Thiên minh đấy. Thật đẹp! Giống như tiên cảnh trong truyền thuyết vậy.

Tần Vân cười cười nói:

- Không bao lâu nữa nàng cũng sẽ trở thành Tuần Thiên sứ đấy.

Dưới sự dẫn đường của người khoác áo bào tro, cả hai người Tần Vân và Y Tiêu đã tham quan một vòng khắp Tuần Thiên minh, cũng thu hút sự chú ý của vài Tuần Thiên sứ khác. Tuy nói nơi này chỉ có một số lượng nhỏ Tuần Thiên sứ, nhưng khắp thiên hạ có tổng cộng mười chín châu, số lượng Tuần Thiên sứ lại vô cùng nhiều đấy.

- Là Tần Vân.

- Hẳn có thể sống sót rời khỏi Tiên phủ? Không phải nói hẳn mang theo siêu phẩm Pháp bảo Kim Đan lô tiến vào trong trận pháp kia cứu Y Tiêu cô nương, một đi không trở về sao?

- Ta vừa nhận được tin tức, hai người bọn họ vừa thoát khỏi Tiên phủ, không ngờ lại đến Tuần Thiên minh rồi.

- Tần Vân này thật đúng là một người có tình!

- Dù gì hẳn đã đạt được siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô. Có được bảo vật thật không dễ dàng gì, bảo vệ được bảo vật càng khó khăn hơn đấy. Sợ rằng sẽ có rất nhiều đại yêu ma nhìn chăm chăm vào hẳn đấy.

Từng người từng người một ở phía xa lẳng lặng bàn tán.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu đang đi thì bỗng nhiên từ phía xa có một người khoác trang phục đỏ bay đến:

- Tần Vân. Y Tiêu.

- Hả?

Cả hai người bọn họ quay đầu nhìn lại, không ngờ người đến là một phu nhân áo đỏ xinh đẹp.

- Hồng Ngọc đạo nhân?

Cả Tần Vân và Y Tiêu đều biết người đến. Lão phu nhân đó đúng là Hồng Ngọc đạo nhân cùng với Nguyên Phù cung chủ tọa trấn Quảng Lăng quận.

Hồng Ngọc đạo nhân nhìn hai người bọn họ, mỉm cười:

- Chúc mừng hai vị. Chúc mừng hai vị. Có thể bình yên rời khỏi Tiên phủ, trời cao thật sự chiếu cố cho người có tình.

Tần Vân và Y Tiêu cũng chỉ biết nhìn nhau cười cười.

- Ban đầu lúc ở Quảng Lăng nhìn thấy hai người các người, ta đã cảm thấy các người là một đôi rồi. Tần Vân đạo hữu không tiếc tính mạng nhảy vào trận pháp. Chao ôi! Chuyện này khiến lòng tâm ta cũng phải nổi sóng đấy. Đáng tiếc, chẳng có ai nguyện làm điều đó vì ta cả.

Hồng Ngọc đạo nhân lại cảm thán.

Y Tiêu cũng vội đáp lời:

- Ta nghe nói có rất nhiều đạo hữu tu hành mong muốn được sớm nên duyên đạo侶 với Hồng Ngọc đạo hữu đấy. Chỉ là Hồng Ngọc đạo hữu nhìn người ta không vừa mắt mà thôi.

Hồng Ngọc đạo nhân lắc đầu:

- Mấy lời ong bướm mà thôi.

Sau đó như nhớ ra điều gì, Hồng Ngọc đạo nhân lại vội vàng lên tiếng:

- Tần Vân đạo hữu. Ta nghe nói, thực lực hôm nay của người e rằng đã có thể đánh với Tiên Thiên Kim Đan cảnh rồi. Ta đây bội phục vô cùng. Nhưng người lấy được siêu phẩm Pháp bảo Kim Đan lô sao? Những cao nhân Tiên Thiên kim đan cảnh bình thường, nếu trong tay nắm giữ Pháp bảo nhất phẩm đều sẽ gặp phải những mối nguy hiểm cận kề, bị chém giết cướp đoạt bảo vật là hết sức bình thường. Huống hồ người lại đang cầm siêu phẩm pháp bảo, e rằng sẽ thu hút kẻ địch còn đáng sợ hơn.

Tần Vân gật đầu:

- Ta hiểu rõ.

Hồng Ngọc đạo nhân lên tiếng khuyên nhủ:

- Ta cũng biết, Tần Vân đạo hữu thông minh như thế, làm sao mà không hiểu được chứ. Chỉ là... bảo vật loạn nhân tâm, có đôi khi từ bỏ mới là sáng suốt đấy. Dù sao kẻ địch bị hấp dẫn bởi bảo vật này có lẽ không chỉ là Yêu ma thôi đâu.

Trong lòng Tần Vân và Y Tiêu đều chợt nhảy dựng:

"Hả?"

Đúng vậy. Bảo vật loạn nhân tâm. Tuy rằng Nhân tộc tương đối toàn kết, nhưng không phải ai cũng là người tốt.

Hồng Ngọc đạo nhân che miệng cười cười:

- Ta cũng chỉ là lắm chuyện nói vài lời thôi. Ta, một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ, căn bản không có tư cách dính vào. Tốt rồi, không quấy rầy phu thê các người nữa.

Nói xong lão phu nhân lập tức rời đi.

- Hồng Ngọc đạo hữu nói nhiều như vậy cũng vì có ý tốt.

Y Tiêu dùng truyền âm nói.

- Tần Vân, tuy rằng hôm nay thực lực của chàng đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng cũng sẽ thu hút rất nhiều kẻ địch. Lần này nhất định phải cẩn thận một chút, hơn nữa mình thương dễ tránh, ám tiễn lại khó lường.

Tần Vân gật đầu:

- Ừm. Ta hiểu.

Hắn cũng không còn là thanh niên sức trâu nữa. Từ năm mười lăm tuổi hắn đã hành tẩu khắp thiên hạ, nhìn thấy một mặt đen tối của lòng người. Kỳ thật, bàn luận về mặt tối của lòng người, một số người tu hành lại không hề thua kém kẻ phạm tu tục tử đâu.

Tần Vân và Y Tiêu chọn một tiểu viện khá u tĩnh trong Tuần Thiên minh để dừng chân.

Rầm rầm rầm... Có tiếng đập cửa vang lên.

Lúc này, Tần Vân và Y Tiêu đang ngồi bên cạnh một chiếc bàn đá trong viện, phất tay một cái, cửa liền mở ra.

Đứng ngoài cửa là một vị lão giả tóc bạc. Nhìn thấy hai người, lão giả lên tiếng:

- Lão phu Vương Khám, bái kiến Tần Vân tiểu hữu, Y Tiêu tiểu hữu.

Tần Vân thấy người vừa đến thì lập tức đứng dậy:

- Vương đại tướng quân. Vương Khâm đã từng là Tổng soái Đại tướng quân trấn thủ biên biên giới phía bắc, thống lĩnh toàn quân. Đương nhiên bây giờ hãn ta đã lùi về phía sau. Tuy rằng lúc trước Tần Vân là binh lính dưới trướng của Vương lão tướng quân Vương Dũng, hoàn toàn không có liên quan gì đến Vương Khâm. Nhưng quan hệ giữa hai người Vương Khâm và Vương Dũng lại rất tốt. Đương nhiên, thực lực của Vương Dũng hết sức bình thường, hơn nữa cũng chỉ là tướng của một cửa ải mà thôi. Địa vị của hãn ta chênh lệch với Vương Khâm rất lớn. Còn bản thân Vương Khâm cũng là một vị cường giả Thần Ma cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

Wương Khâm cười đáp lại:

- Sớm đã nghe nói danh tiếng của Tần Vân tiểu hữu, hôm nay mới có duyên gặp mặt.

Tần Vân vội vàng lên tiếng:

- Vương đại tướng quân, mời ngồi.

Wương Khâm lại nói tiếp:

- Bây giờ ta không còn là đại tướng quân gì nữa rồi. Chỉ là một người rảnh rỗi mà thôi. Rảnh rỗi dạo chơi khắp thiên hạ, có cơ hội thì trăm yêu trừ ma, ha ha.

Tần Vân cũng hiểu rõ. Đối phương chinh chiến hơn nửa đời, bây giờ có lẽ cũng đã bốn trăm tuổi rồi. Cũng đến lúc triều đình để cho đại tướng quân tài giỏi này lui về nghỉ ngơi.

Trong lòng Tần Vân hết sức khâm phục vị đại tướng quân này.

Wương Khâm nói tiếp:

- Lần này, là ta được triều đình mời đến hỗ trợ. Triều đình biết rõ ta đang ở Tuần Thiên minh này, liền giao cho ta nhiệm vụ làm thuyết khách. Hy vọng tiểu hữu có thể bán siêu phẩm Pháp bảo Kim Đan lô cho triều đình. Đương nhiên, tiểu hữu có điều kiện gì xin cứ nói. Triều đình sẽ toàn lực thực hiện cho tiểu hữu. Còn nữa, nghe nói lúc còn ở trong Tiên phủ, tiểu hữu và Cơ Liệt đã xảy ra một số xung đột nhỏ. Hy vọng tiểu hữu đừng để ý, vì thế mà đối địch với Triều đình.

Tân Vân nghe xong thì lắc đầu cười nói:

- Ta cũng đã từng ở biên giới phía bắc. Ta cũng biết, đội ngũ triều đình trải rộng khắp thiên hạ, loại người gì cũng có, không thể cưỡng cầu ai ai cũng đều là người tốt. Hơn nữa, triều đình thật sự là dốc lực bài trừ Yêu ma.

Vương Khâm nghe hẳn nói vậy thì gật đầu:

- Tiểu hữu có thể hiểu được như vậy thật là tốt.

Tân Vân nhìn về phía Y Tiêu, lại nói:

- Chỉ là... Vương đại tướng quân, ta muốn giới thiệu với ông, vị này là Y Tiêu, thê tử của ta.

Vương Khâm kinh ngạc:

- Thê tử? Ha ha, chúc mừng, chúc mừng!

Tân Vân bất đắc dĩ nói:

- Mẫu thân của thê tử ta là Y thị. Thần Tiêu môn cũng rất muốn có món siêu phẩm Pháp bảo Kim Đan lô này, vì vậy ta cũng không thể bán nó cho triều đình được.

Vương Khâm nghe vậy thì lập tức lên tiếng:

- Cũng đừng bán cho Thần Tiêu môn. Vẫn phải xem thủ đoạn của hai bên, bên nào đưa ra bảo vật quý giá hơn thì bán cho bên đó.

Tần Vân cũng gật đầu đồng ý:

- Đúng vậy. Tranh bảo công bằng.

Vương Khâm lại hỏi:

- Có thể công bằng là tốt. Không biết về bảo vật này, Tần Vân tiểu hữu có yêu cầu gì?

Tần Vân nói tiếp:

- Kỳ thật ta sẽ sớm nói ra với tất cả mọi người, cũng sẽ nói sớm với Vương đại tướng quân. Một là, ta muốn có một trận pháp, có thể kết hợp hoàn mỹ với Cửu Thiên Tinh Hà đại trận. Hai là Hoàng Cân lực sĩ. Cụ thể là để lực lượng Hoàng Cân lực sĩ canh giữ lại Tần gia ta một trăm năm. Đây là hai điều quan trọng nhất.

Vương Khâm nghe xong thì khẽ nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu:

- Hoàng Cân lực sĩ? Ta sẽ báo cho triều đình, vậy không quấy rầy phu thê các người nữa.

Lúc này, Tần Vân và Y Tiêu cũng vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

Sau khi Vương Khâm đại tướng quân thay mặt Triều đình bái phỏng thì thuyết khách khắp nơi cũng lần lượt đến chào hỏi.

Tự nhiên Tần Vân đều đưa ra yêu cầu nho nhỏ của mình, cũng nói là... tranh bảo công bằng.

- Hoàng Cân lực sĩ đóng giữ tại Tần gia năm trăm năm? Trận pháp kết hợp với Cửu Thiên Tinh Hà đại trận? Xem ra đến cuối cùng thì Tần Vân

cũng không tặng bảo vật cho vị Nguyên Thần Tiên Nhân nào đó mà là giữ lại cho mình. Thế nên mới cần những thứ này để bảo vệ Tần gia.

- Nếu như dâng cho Nguyên Thần Tiên Nhân, bản thân không có bảo vật sẽ không có bảo quang, cũng sẽ không bị thế lực khắp nơi ngấp nghé. Nhưng nếu hãn muốn độc chiếm, nắm bảo vật trong tay, chắc chắn hãn cũng không thể giữ bảo được.

- Mặc kệ thế nào, cũng phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng. Nghĩ cách đoạt được Kim đan lô.

Khắp nơi đều dốc sức chuẩn bị.

Một bảo vật tốt tương tự như siêu phẩm pháp bảo Kim đan lô này, nếu như bỏ lỡ sợ rằng sẽ không bao giờ có được nữa.

Ngày hôm sau.

Tiểu viện nho nhỏ mà Tần Vân và Y Tiêu ở tạm lại được rất nhiều khách quý từ các nơi đến thăm, trong đó có cả tam đại thánh địa Đạo gia và người của Triều đình. Về phần Ma Ha tự, thánh địa Phật môn lại không hề phái người đến. Dù sao thì Kim Đan lô cũng thuộc về luyện đan pháp môn, là thủ đoạn chính của Đạo gia.

Một vị nam tử phong độ nho nhã, bên hông treo một cây sáo, cười hỏi:

- Trương đạo hữu, ông cũng đến sao? Vậy nghe Tần Vân nói hãn muốn Hoàng Cân lực sĩ đóng giữ tại Tần gia hãn một trăm năm chưa?

Vị trung niên tóc đỏ kia cười cười nói, ở mi tâm gã còn khắc ấn một đóa hỏa diễm:

- Biết rõ Linh Bảo sơn người có Hoàng Cân lực sĩ, nhưng mà, Tần Vân cũng xem như là nữ tế của Tần Tiêu môn ta đấy.

Kế đó thì cả hai người bọn họ cùng nhau tiến vào tiểu viện. Trong tiểu viện, người của Triều đình và Hồn Nguyên tông cũng đã đến đủ rồi.

Tần Vân đang ngồi ở vị trí chủ vị, chờ khách từ khắp nơi đến. Về phần Y Tiêu thì nàng đã tạm thời tránh đi rồi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Hoàng Cân Lực Sĩ

Tần Vân nhìn bốn người trước mắt, sau khi cả bốn người ngồi xuống, thái độ đều rất khách khí với nhau, nhưng rồi lại mơ hồ ẩn chứa một sự cạnh tranh nào đó.

- Tần Vân đạo hữu, lúc trước người đã nói là tranh bảo công bằng đấy.

Là nam tử phong độ tao nhã kia lên tiếng.

Tần Vân mỉm cười nói:

- Bạch đạo hữu xin cứ yên tâm. Chư vị đều đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu được chưa?

- Bắt đầu đi.

- Tần Vân đạo hữu có điều kiện gì cứ việc nói.

Mọi người đều nghiêm túc vô cùng, bởi vì trên vai bọn hắn gánh vác sự chờ mong của thế lực sau lưng.

Tần Vân lấy túi càn khôn bên hông ra, mở rộng miệng túi, lập tức một lò đan bằng đồng màu xanh cực lớn từ bên trong bay ra. Tần Vân đưa tay cầm lấy một chân của lò đan, tùy ý nâng chiếc lò đan bằng đồng cao hơn một trượng kia trên tay, nhìn bốn người phía dưới một lượt.

- Chư vị, đây là siêu phẩm pháp bảo Kim đan lô.

Bốn người kia đều ngưng thần quan sát. Mới nhìn qua, Kim Đan lô này hết sức bình thường, nhưng càng quan sát càng thấy nó huyền diệu vô song, uy năng hoàn toàn là ẩn núp bên trong đấy.

- Bảo bối tốt.

- Không hổ là siêu phẩm pháp bảo.

Từng người một đều ngắm đến si mê. Lò đan bậc này chỉ có Tiên Nhân mới có thể dùng qua, từ đó mới có thể luyện chế ra những đan dược hàng đầu.

Tần Vân lập tức nhét Kim Đan lô vào lại trong túi Càn khôn, sau đó buộc túi càn khôn vào vị trí cũ ở bên hông. Lúc này mới mở miệng nói tiếp:

- Tốt rồi. Nếu như đã xem bảo bối xong vậy thì ta đây liền nói thẳng. Điều kiện của ta có lẽ bốn vị cũng biết rồi. Một là trận pháp có thể phối hợp với Cửu Thiên Tinh Hà đại trận. Yêu cầu về trận pháp này không cao, giá trị của nó không cao hơn một món pháp bảo nhất phẩm. Hai là Hoàng Cân lực sĩ đóng giữ tại Tần gia ta trăm năm. Không có Hoàng Cân lực sĩ thì để lực lượng tương tự đóng giữ Tần gia ta một trăm năm cũng được. Còn lại thì tùy ý các vị chuẩn bị.

Tần Vân mỉm cười, dừng lại một chút lại nói:

- Ghi ra điều kiện đã chuẩn bị sẵn lên giấy. Đến lúc đó, ta xem qua điều kiện của bốn vị, sẽ chọn ra người tốt nhất.

Cả bốn người nghe xong thì đều giật mình:

- Ghi lên giấy sao?

Vốn là cho cả bốn người trực tiếp thách giá nhau đấy.

Tần Vân nói tiếp:

- Viết xong cũng không thể hối hận. Bốn tờ giấy, người nào ghi điều kiện tốt nhất lại thích hợp với ta, siêu phẩm Pháp bảo Kim đan lô này thuộc về người ấy. Đương nhiên, nếu điều kiện không đủ, ta sẽ không đổi bảo vật. Ta cho chư vị thời gian một chén trà, có lẽ đủ rồi chứ?

- Đủ rồi.

Cả bốn người ở đây đều lập tức chuẩn bị.

Mỗi người lật tay xuất ra một cuộn trúc, thi triển pháp thuật ngăn cản dò xét của người khác, sau đó bắt đầu viết ra từng điều kiện mà gia tộc của mình có thể chuẩn bị lên giấy.

- Tần Vân thật độc ác. Chỉ cho một cơ hội thôi. Viết xong cũng không thể đổi ý. Ta chỉ có thể viết ra hết những điều kiện mà Triều đình có thể cấp cho thôi.

Thất Hoàng thúc đương triều nhìn quyển trúc vừa ghi chép lại điều kiện đã sớm chuẩn bị, sau đó truyền tin về bảo vật cho triều đình, để xem triều đình có nguyện ý cấp thêm điều kiện nào nữa hay không.

Triều đình, Linh Bảo sơn, Hồn Nguyên tông, Thần Tiêu môn đều như vậy cả, vừa viết ra điều kiện có thể đổi, vừa liên hệ với những nhân vật cao tầng hơn.

Tần Vân thì ngồi một bên vừa chậm rãi thưởng thức trà vừa lẳng lặng chờ đợi.

Thất Hoàng thúc của Triều đình là người dùng bút đầu tiên, thu hồi pháp thuật, kể đó quyển trúc cũng được cuộn lại.

Rất nhanh Cương Phù trưởng lão của Hồn Nguyên tông cũng dừng lại, thu hồi pháp thuật, mỉm cười nhìn Tần Vân. Trong số bốn người ở đây,

Cương Phù trưởng lão là người có dáng vẻ xấu xí nhất, gương mặt phủ đầy cương châm giống như chòm râu, vẻ mặt lại vô cùng dữ tợn.

Bạch đạo hữu của Linh Bảo sơn và Trương đạo hữu của Thần Tiêu môn cũng vừa dừng bút, thu hồi pháp thuật.

Tần Vân mỉm cười:

- Xem ra cả bốn vị đều viết xong rồi.

- Ừ.

Bốn người này đều cẩn thận quan sát người bên cạnh, gật đầu.

Tần Vân nói:

- Vậy kính xin chư vị giao quyền trúc cho ta.

Cả bốn người phía dưới đều trịnh trọng giao quyền trúc của mình lên.

Sau khi Tần Vân đưa tay ra nhận thì vù... một tiếng, bốn quyền trúc đồng thời mở ra trước mắt hắn. Tần Vân cẩn thận quan sát, đồng thời cũng sử dụng pháp thuật che giấu, không cho phép người ngoài nhìn trộm.

- Xét riêng về số lượng thì Triều đình đưa ra nhiều bảo vật nhất đấy.

Tần Vân trầm nghĩ:

- Nhưng Thần Tiêu môn thật sự là nhất định phải có được bảo vật đấy, số lượng bảo vật xếp thứ hai.

Cả bốn người phía dưới đều chăm chú nhìn Tần Vân, cũng quan sát bốn quyền trúc đang lơ lửng kia. Thế nhưng Tần Vân lại chặn đứng sự dò xét của bọn họ, trong lúc nhất thời, ai nấy đều không nhận được mà thấy lo lắng sốt ruột.

Giờ phút này, Trương Khánh Du của Thần Tiêu môn đã khẩn trương đến mức cuống lên rồi: "Có quan hệ với Y Tiêu Y thị, có lẽ Tần Vân sẽ không đối xử bất công với Thần Tiêu môn ta. Mà Thần Tiêu môn ta cũng đưa ra điều kiện cực cao. Chỉ là không biết, đến cuối cùng, Tần Vân sẽ chọn người nào đây."

Dù sao từ lúc này đến giờ Tần Vân vẫn chưa cho một thông tin chính xác nào cả.

Ba người còn lại cũng vô cùng khẩn trương.

Vù!!!

Bốn quyển trúc đều cuốn lại, bắt đầu lẳng lẳng nằm trên bàn đá.

Tần Vân nhìn xuống bốn người phía dưới, cười cười nói:

- Điều kiện mà bốn vị đưa ra ta đều xem cả rồi. Đều rất tốt. Ta cũng đã có quyết định nên bán siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô cho người nào rồi.

Cả bốn người đều nín thở:

- Cho ai?

Tần Vân mỉm cười, thản nhiên nói:

- Kim Đan lô này thuộc về Thần Tiêu môn?

Vị nam tử tóc đỏ Trương Khánh Du của Thần Tiêu môn lập tức mừng rỡ, thay vào đó cả ba người kia đều mang vẻ mặt thất vọng.

Thất Hoành thúc không nhịn được mà lên tiếng:

- Tần đạo hữu. Trước đây người nói tranh bảo công bằng. Nhưng sao bây giờ lại trực tiếp đưa nó cho Thần Tiêu môn chứ? Chúng ta đều biết

người có quan hệ với Thần Tiêu môn đấy. Nếu như ngay từ đầu người nói sẽ bán cho Thần Tiêu môn thì thôi. Nhưng đã mời ba nhà chúng ta đến, nói tranh bảo công bằng thì nên công bằng chứ. Ta cũng không tin, điều kiện mà Thần Tiêu môn đưa ra không thể tốt hơn Triều đình ta.

Hai vị Linh Bảo sơn và Hồn Nguyên tông cũng nhú mày nhìn Tần Vân.

Tần Vân cũng hiểu rõ phải để cho đối phương thua tâm phục khẩu phục, bằng không sẽ làm đối phương cảm thấy bất mãn.

Tần Vân đáp:

- Ta có thể để cho ba vị xem điều kiện mà Thần Tiêu môn đưa ra. Nhưng ba vị phải giữ bí mật. Dù sao bây giờ Đại yêu ma nhìn chăm chăm vào ta e rằng cũng không ít đâu.

- Đó là hiển nhiên.

- Bọn ta chắc chắn giữ bí mật.

Ba người Thất Hoành thúc lập tức đáp ứng.

Kỳ thật Tần Vân cũng không thêm để ý, dù sao có giữ bí mật hay không thì chuyện bản thân hẳn nhận được bảo vật có thể so sánh với Siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô cũng là sự thật đấy.

Tần Vân ném quyển trục của Thần Tiêu môn ra, quyển trục tự động nhô lên cao, mở ra.

Đám người Thất Hoành thúc lập tức quan sát kỹ.

Tần Vân phân bày:

- Về trận pháp, Thần Tiêu môn nguyện ý xây dựng Thiên Hà Du Long trận, Tinh Hải đại trận đến phụ trợ cho Cửu Thiên Tinh Hà đại trận. Hơn nữa, còn là Y tiên bồi tự mình bố trí. Ba tòa đại trận này phối hợp với nhau thật sự là hoàn mỹ.

Có thể không hoàn mỹ sao?

Cửu Thiên Tinh Hà đại trận vốn là do lão tổ Y Thị sáng chế ra đấy. Lão tổ Y Thị sẽ tìm ra hai tòa trận pháp đến kết hợp, lại còn đích thân bày bố, hiển nhiên là thích hợp nhất.

Tần Vân tiếp tục nói:

- Về phần Hoàng Cân lực sĩ thì chỉ có Linh Bảo sơn và Thần Tiêu môn mới có. Xét về trận pháp hay cả bảo vật thì Linh Bảo sơn đều không bằng Thần Tiêu môn. Xét về bảo vật thì Triều đình nhiều hơn Thần Tiêu môn, nhưng xét về trận pháp lại yếu hơn một chút. Hơn nữa để Thần ma vệ đóng giữ cũng không thể so được với Hoàng Cân lực sĩ. Vả lại số lượng bảo vật cũng có hạn, nếu như nhiều hơn chút nữa có lẽ ta sẽ động tâm. Nhưng chỉ hơn một chút thôi, ta thà rằng chọn trận pháp tốt hơn và Hoàng Cân lực sĩ. Vậy nên cuối cùng ta đành chọn Thần Tiêu môn.

Tần Vân giải thích. Còn bọn người Thất Hoàng thúc nghe xong cũng không thể phản bác được gì.

Bạch đạo hữu của Linh Bảo sơn không nhịn được mà hỏi:

- Thần Tiêu môn các người cũng có Hoàng Cân lực sĩ?

Nam tử tóc đỏ cười ha hả đáp lời:

- Là Trương tổ sư nhà ta luyện chế thành đấy.

Vị Cương Phù trưởng lão của Hỗn Nguyên tông cũng lên tiếng cảm khái:

- Trưởng tổ sư quả nhiên lợi hại. Có thể lĩnh hội phương pháp luyện chế Hoàng cân lực sĩ.

Thất Hoàng thúc vẫn cảm thấy khá bất mãn:

- Trận pháp này cần phải phối hợp với Cửu Thiên Tinh Hà đại trận. Cửu Thiên Tinh Hà đại trận lại là do Y tiên bối sáng chế ra, tự nhiên Thần Tiêu môn chiếm ưu thế. Tần Vân đạo hữu, ngay từ đầu ngươi đã thiên vị cho Thần Tiêu môn rồi.

Tần Vân lắc đầu, lại lên tiếng:

- Cửu Thiên Tinh Hà đại trận này chính là Y tiên bối tặng cho ta đấy. Hơn nữa chuyện trận pháp phối hợp với Cửu Thiên Tinh Hà đại trận cũng đã nói đầu tiên rồi. Nếu như trong điều kiện của triều đình, cũng đưa ra cho ta một tòa đại trận lợi hại thì e rằng ta cũng đã chọn triều đình rồi.

Thất Hoàng thúc chỉ biết lắc đầu thở dài, cũng không nhiều lời nữa.

Dù sao bảo vật cũng không hơn bao nhiêu, xét về trận pháp và Hoàng Cân lực sĩ đều thua Thần Tiêu môn một bậc, thua cũng không có gì để nói.

Hơn nữa triều đình đã sớm phân phó, lần này tuy là đến để tranh đoạt siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô đấy, nhưng vẫn phải giữ mối quan hệ tốt với Tần Vân.

- Thực lực của gã Tần Vân này rất phi phàm. Tiềm lực kinh người. Nếu như có thể vượt qua kiếp nạn yêu ma, tương lai rất có khả năng sẽ nhập đạo trở thành một vị Kiếm tiên đấy. Đến lúc đó, Triều đình cần phải chiêu mộ vị Kiếm tiên này nhiều rồi.

Triều đình vốn là thu hút lực lượng khắp nơi phục vụ cho mình đấy.

Cuộc tranh bảo chấm dứt, rốt cuộc bảo vật rơi vào túi của Thần Tiêu môn.

Thần Tiêu môn tự nhiên vui vẻ vô cùng, phái hãn Nguyên Thần Tiên Nhân đích thân đến Tuần Thiên minh hộ tống bảo về.

Trương Khánh Du lên tiếng giới thiệu:

- Đây là Tam tổ Trương gia ta, cũng là Thông Diệu Trưởng lão của Thần Tiêu môn ta.

Tần Vân và Y Tiêu cúi đầu hành lễ:

- Thông Diệu trưởng bối.

Thông Diệu đạo nhân cũng nho nhã vô cùng, cười cười nói:

- Đã nghe Y đại nhắc đến chuyện của hai người các người. Trên con đường tu hành có thể tìm được một người bạn đời là chuyện may mắn, may mắn.

Nói xong, Thông Diệu đạo nhân lấy một túi càn khôn dặt bên hông đưa cho Tần Vân:

- Bên trong là tất cả bảo vật đã đáp ứng sẽ đưa cho người.

Sau khi Tần Vân nhận lấy túi càn khôn thì lập tức mở ra kiểm tra, sau đó liền gật đầu thu về.

Thông Diệu trưởng lão lại mở miệng:

- Hoàng Cân lực sĩ đâu?

"Vù". Sương mù vô hình nhanh chóng ngưng tụ, một vị thần tướng tá khôi ngô, cao chững một trượng, mặc áo giáp bạc bỗng xuất hiện. Một người mặt trắng không có râu, nét mặt cương nghị, ánh mắt lại mang theo nét trang nhã.

Tần Vân nhìn vị Hoàng Cân lực sĩ này, ánh mắt không khỏi sáng lên. Đối phương tản ra khí tức cường đại áp bách, đó là uy thế đạo thể mạnh mẽ đấy.

Thông Diệu trường lão chỉ tay về phía Tần Vân giới thiệu:

- Đây là Tần Vân.

Vị Hoàng Cân lực sĩ kia lập tức chắp tay cung kính:

- Thuộc hạ bái kiến Tần Vân đại nhân. Thuộc hạ tiếp nhận mệnh lệnh của chủ nhân, đến đây nghe theo sự điều khiển của Tần Vân đại nhân. Trong vòng một trăm năm hoàn toàn nghe theo lệnh của Tần Vân đại nhân. Hết thời hạn, thuộc hạ sẽ quay về Thần Tiêu môn.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Về Quảng Lăng

Tần Vân cẩn thận quan sát một pho Hoàng Cân lực sĩ, mặc giáp bạc, quần khăn vàng, trên khăn vàng có thêm phù văn, tản phát ra một loại dao động huyền diệu. Đôi mắt của hắn nhìn Tần Vân có thần, giống như sinh mệnh chân chính. Nhưng Tần Vân biết rằng, Hoàng Cân lực sĩ là được người luyện chế ra, vì vậy không phải là sinh mệnh chân chính, ngược lại chân chính là trường sinh bất lão, không bao giờ gặp tai kiếp, lại tuyệt đối trung thành.

Có điều lúc trước, chỉ có tiên nhân của Linh Bảo sơn mới có thể luyện chế ra được Hoàng Cân lực sĩ. Từ cổ chí kim, Hoàng Cân lực sĩ của Linh Bảo sơn tổng cộng cũng chỉ có sáu pho, hiển nhiên là không dễ dàng luyện chế.

Hiện nay Thần Tiêu môn cũng luyện chế ra được Hoàng Cân lực sĩ, là Trương tổ sư trong truyền thuyết luyện chế ra.

- Không hổ là Trương tổ sư, dùng sức của một mình suất lĩnh một tông phái trở thành Đạo gia thánh địa.

Tần Vân cảm thán trong lòng.

Thông Diệu trưởng lão lại giới thiệu:

- Tần Vân tiểu hữu, chủ nhân của Hoàng Cân lực sĩ này chính là lão tổ tông của nhà ta, cũng là Trương tổ sư của Thần Tiêu môn ta. Người có biết tài năng của Hoàng Cân lực sĩ này hay không?

Tần Vân nói:

- Trước kia đã từng nghe qua, nhưng cũng chỉ là kiến thức nửa vời hiểu biết nông cạn mà thôi.

Y Tiêu cũng hiếu kỳ nhìn một pho thần tượng cao lớn ở trước mắt. Hoàng Cân lực sĩ lúc này cung kính nói:

- Tần Vân đại nhân cũng biết, thuộc hạ là thân bất tử bất diệt, tụ tan như ý. Luận về thực lực, khó gặp địch thủ dưới tiên nhân ma thần. Có điều người tu hành Tiên Thiên Kim Đan "nhập đạo" trong truyền thuyết, lại là ta mạnh hơn một bậc.

Tần Vân hỏi:

- Tiên Thiên Kim Đan cực cảnh cao nhân, cũng không địch nổi người sao?

Hoàng Cân lực sĩ cung kính nói:

- Bẩm đại nhân, chém giết chính diện thì ta và cực cảnh cao nhân của Tiên Thiên Kim Đan là tương đương nhau. Nhưng ta là bất tử bất diệt, lại có thể di chuyển trong hư không, cho nên đối diện với cực cảnh cao nhân Tiên Thiên Kim Đan, ta cũng chiếm ưu thế.

Tần Vân nghe xong mắt sáng lên, nói:

- Di chuyển trong hư không ư?

Thông Diệu trưởng lão gật đầu cười nói:

- Hẳn có thể ẩn thân trong hư không, có thể chớp mắt xuất hiện ở bất kỳ một chỗ nào ở trong phạm vi mười dặm. Ha ha, mặc dù tiên nhân bọn ta đều rất hâm mộ, nhưng đây là Hoàng Cân lực sĩ có bản lĩnh đặc biệt.

Tần Vân tặc lưỡi.

Bất kỳ một chỗ nào trong phạm vi mười dặm đều có thể chớp mắt xuất hiện ư? Cái này so với "Sức Địa thuật" của tiên nhân còn kinh khủng hơn.

Thông Diệu trưởng lão cười nói:

- Hơn nữa trú đóng ở Tần gia người, hẳn sẽ bảo vệ từng thời từng khắc, không có một khắc nào buông lỏng. Sinh linh chân chính không thể làm gì được đâu.

- Cho dù là tiên nhân ma thần cũng có lúc ngủ gật, cộng thêm ba tòa đại trận của Tần gia người bố trí kết hợp lại, có đại trận trợ giúp, Hoàng Cân lực sĩ thực lực còn có thể tăng lên nữa! Đây quả thực là phòng thủ kiên cố rồi.

Tần Vân gật đầu. Một cường giả có thể bảo vệ từng thời từng khắc, lại bất tử bất diệt, lại có thể di chuyển trong hư không, lại tuyệt đối trung thành. Đúng thật là thần tướng thủ hộ hoàn mỹ nhất! Một pho giá trị cũng có thể sánh ngang với siêu phẩm pháp bảo rồi, Tần Vân cũng chỉ dám nói mời tới trú đóng ở Tần gia một trăm năm. Hơn nữa Thần Tiêu môn cũng là vì muốn mua siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô, mới nguyện ý đem Hoàng Cân lực sĩ cho mượn một trăm năm, trú đóng ở Tần gia.

Thông Diệu trưởng lão nhìn Tần Vân nói:

- Tần Vân tiểu hữu, rất nhiều bảo vật chắc chắn đều không lầm sao?

Tần Vân đưa túi càn khôn đã chuẩn bị sẵn cho Thông Diệu trưởng lão, đáp:

- Không lầm. Bên trong này chính là Kim Đan lô...

Sau khi Thông Diệu trưởng lão nhận lấy, mở ra kiểm tra một lượt, liền mỉm cười gật đầu nói:

- Được. Ta cũng không ở lại lâu nữa.

Tần Vân, Y Tiêu, nam tử tóc đỏ Trương Khánh Du đều lần lượt rời đi, Hoàng Cân lực sĩ cũng đi theo.

Thông Diệu trưởng lão mang theo Kim Đan lô, rời khỏi Khai Tuần Thiên minh, quay trở về Thần Tiêu môn.

Nam tử tóc đỏ Trương Khánh Du nhìn Thông Diệu trưởng lão rời đi ở phía xa, cười nói:

- Ha ha. Tần đạo hữu, Thần Tiêu môn ta lần này vì huynh có thể điều động hai vị tiên nhân, rồi Y lão tổ đi Quảng Lăng bày binh bố trận cho huynh. Thông Diệu lão tổ cũng đích thân đến tặng bảo vật. Nên biết rằng, Thần Tiêu môn ta có rất nhiều đệ tử chân truyền, cả đời cũng khó có thể nhìn thấy được hai vị tiên nhân.

Y Tiêu xác nhận:

- Trước kia thiếp cũng chưa từng gặp tiên nhân trong môn. Cho dù là lão tổ tông Y thị của thiếp, thiếp cũng chỉ từng nghe qua thôi. Lần này là lần đầu tiên được thấy chân thân.

Tần Vân nói:

- Cũng vì Kim Đan lô dẫn đến rất nhiều phong vân, mới liên tiếp gặp được tiên nhân. Trương đạo hữu, ta và Tiêu Tiêu chuẩn bị về Quảng Lăng rồi.

Nam tử tóc đỏ Trương Khánh Du kinh ngạc hỏi:

- Bây giờ sao?

Y Tiêu cũng gật đầu mỉm cười, nói:

- Ủ. Ta và Vân ca không thể cứ mãi đợi ở Tuần Thiên mình được.

Nam tử tóc đỏ Trương Khánh Du liền nhắc nhở:

- Ủ, hai người các người đi đường cẩn thận. Sợ rằng trên đường quay về sẽ có đại yêu ma nhắm trúng.

Tần Vân nói:

- Yên tâm!

Sau đó hần nhìn Hoàng Cân lực sĩ ở bên cạnh, nói:

- Hoàng Cân lực sĩ, nghe nói thuật phi độn của người cực giỏi, hãy đưa ta và Tiêu Tiêu trở về Quảng Lăng đi, để ta nhìn bản lĩnh của người thế nào.

- Đại nhân yên tâm.

Hoàng Cân lực sĩ lập tức cuộn lên vân vụ, đưa Lăng Vân và Y Tiêu hai người đi.

Vù.

Vân vụ hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía Quảng Lăng.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu cảm thụ Phi độn chi thuật này mà không khỏi cả kinh:

- Thật nhanh.

Tần Vân cảm khái:

- Không hổ là Hoàng Cân lực sĩ. Phi thuật chi độ này, Hóa Hồng Chi Thuật của ta cũng đạt đến chín tầng mới có thể so sánh với được. Hiện tại so sánh thì vẫn còn kém hơn một chút.

Y Tiêu đồng tình:

- Đúng là rất nhanh, Thần Tiêu Lôi Pháp của thiếp đoán chừng phải đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, Thân hóa lôi đình mới có thể vượt qua nó được.

Hoàng Cân lực sĩ lại thấp giọng nói:

- Đại nhân, ta đưa hai người đại nhân đi mới dùng tốc độ như vậy, nếu như ta đi một mình, thì có thể di chuyển hư không, tốc độ so với bây giờ còn nhanh hơn nhiều. Tiên nhân ma thần cũng khó mà có thể đuổi kịp ta

Tần Vân, Y Tiêu nhìn nhau, cả hai đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Ngoài mười dặm trong tầng mây, có hai đại yêu ma ẩn thân ở đây. Một là lão giả ba mắt nhỏ gầy, tay chống quái trượng. Chính là "Tam Nhân Quỷ Vương" danh tiếng hiển hách. Một người còn lại chính là Lang Sơn lão tổ danh tiếng càng lớn hơn.

Lão giả ba mắt gầy nhỏ, tay chống quái trượng lên tiếng, con mắt thứ ba ở mi tâm lại phóng ra quang mang mờ mịt bắn về phía trước, bỗng nhiên sắc mặt hắc khê biến, nói:

- Hả? Lang Sơn lão tổ, hai người bọn họ ra ngoài rồi.

Lang Sơn lão tổ lập tức lộ ra vẻ hưng phấn:

- Cuối cùng cũng rời khỏi Tuần Thiên mình ra ngoài rồi sao?

Con mắt ở mi tâm của Tam Nhân Quỷ Vương phóng ra quang mang, không ngừng quan sát cảnh tượng ở ngoài ngàn dặm:

- Nhưng bên cạnh hai người bọn họ lại có một pho Hoàng Cân lực sĩ đi theo, tốc độ phi độn cực nhanh.

Lang Sơn lão tổ nhíu mày, nói:

- Hoàng Cân lực sĩ ư? Tần Vân này có thể mượn được Hoàng Cân lực sĩ ư?

Tam Nhân Quỷ Vương hỏi Lang Sơn lão tổ:

- Làm thế nào đây?

Lang Sơn lão tổ khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Cứ đợi thêm chút nữa đi. Tuy rằng ta không có một tên Hoàng Cân lực sĩ, nhưng có hãn bảo vệ, ta cũng không sao làm gì được Tần Vân đó.

Tam Nhân Quỷ Vương lại nói:

- Y thị lão tổ hiện nay đang ở Tần gia, như Y thị lão tổ chính là Nguyên Thần Tiên Nhân, không thể nào ở lại Tần gia mãi được. Tần Vân mượn dùng Hoàng Cân lực sĩ, chắc chắn là trú đóng ở Tần gia! Đến lúc đó... Tần Vân hãn tuổi còn trẻ, cũng không thể nào vĩnh viễn trốn ở trong Tần gia không chịu ra ngoài? Chỉ cần hãn ra ngoài, chúng ta liền có thể động thủ rồi! Nếu như hãn đem theo Hoàng Cân lực sĩ ra ngoài, Tần gia không có cao thủ bảo vệ, chúng ta liền có thể bắt lấy người của Trần Gia để uy hiếp hãn.

Lang Sơn lão tổ gật đầu:

- Ừ.

Đám đại yêu ma này, bắt người ta để uy hiếp cũng là thủ đoạn quá đổi bình thường.

Xào xào...

Một thanh niên yêu dị hóa thành lưu quang màu đen, dừng trên không trung, nhìn về phía Hoàng Cân lực sĩ phía xa xa. Tần Vân, Y Tiêu bay càng lúc càng xa.

Thanh niên yêu dị này khẽ nhúu mày, nói:

- Ra rồi, cuối cùng cũng ra ngoài rồi. Đáng tiếc lại đem theo một pho Hoàng Cân lực sĩ.

- Hắc xà!

Một âm thanh băng lãnh vang lên ở bên cạnh.

Thanh niên yêu dị cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị nam tử thấp lùn đi đến. Trên mặt của nam tử thấp lùn này còn có lân giáp, lạnh lùng nhìn thanh niên yêu dị.

Thanh niên yêu dị run lên trong lòng, sau đó vội vàng cười nói:

- Ngạc Long lão tổ. Không ngờ lão tổ người cũng đến rồi.

Nam tử thấp lùn nhìn ra nơi xa, lại liếc mắt nhìn thanh niên yêu dị:

- Ủ, Tần Vân đó trên người có bảo quang chói mắt. Bảo vật này bản lão tổ lấy chắc rồi. Từ bây giờ trở đi, người đến giúp ta đi. Đến lúc đó ta chia cho người một phần.

Thanh niên yêu dị nói:

- Được được được, lão tổ bảo ta giúp đỡ chính là coi trọng hắc xà ta.

Ngạc Long lão tổ có uy danh hiển hách trong tứ hải thủy tộc. Ngay cả Long Tộc cũng phải cố kỵ vị Ngạc Long lão tổ này.

Trong lòng thanh niên yêu dị lại khổ sở:

- Ngay cả Ngạc Long lão tổ cũng xuất hiện rồi. Lần này rốt cuộc là dẫn đến bao nhiêu lão gia hỏa khủng bố? Hay là khiêm tốn hơn một chút, ngoan ngoãn đi theo Ngạc Long lão tổ, có lẽ còn có thể uống chút canh.

Đám người Tần Vân một mạch bay trên đường.

Ánh mắt của Tần Vân quét về chỗ xa. Xa xa chỉ là một con quạ đen bay qua, nhưng Tần Vân lại mơ hồ có cảm giác bị rình rập.

- Hả?

Một đạo kiếm khí bay ra, quét qua không trung, chớp mắt chém giết con quạ đen ở đằng xa.

Y Tiêu hỏi:

- Vân ca, thế nào rồi?

Tần vân cười đáp:

- Trên đường đi ta mơ hồ có cảm giác bị ai đó nhìn trộm. Ta đoán chừng chắc chắn là không chỉ có một đại yêu ma nhắm vào ta. Nhưng con quạ đen này bản lĩnh rình mò quá kém, khoảng cách gần như vậy mà dám nhìn trộm ta. Chỉ ít Tần gia đã phòng thủ kiên cố rồi.

Trong lúc nói cười, liền nhìn thấy ở một tòa thành trì cổ xưa từ xa. Chính là Quảng Lăng đô thành..

Trong lòng Tần Vân cũng có chút phức tạp, dù sao thì lần này mất thời gian hơn ba năm, phụ thân mẫu thân hai người họ sợ rằng vẫn còn đang lo lắng:

- Đến nhà rồi!

Y Tiêu cũng có phần khẩn trương, dù sao thì hai người bọn họ lặng lẽ bí mật thành thân rồi, lần này được gặp nhạc phụ nhạc mẫu rồi.

Vù...

Hai người bọn họ cũng giống như Hoàng Cân lực sĩ, bay đến Tần phủ trong Quảng Lăng đô thành.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Thầm Giận

Quảng Lăng, trong Tần phủ.

Hai người Tần Vân, Y Tiêu và Hoàng Cân lực sĩ cùng nhau hạ xuống, đi tới nội viện ngày thường mình vẫn dùng để tĩnh u. Trong nội viện vô cùng ngăn nắp sạch sẽ. Hiển nhiên là mỗi ngày đều được quét dọn.

Tần Vân mở miệng gọi:

- Hoàng Cân lực sĩ.

Hoàng Cân lực sĩ lập tức cung kính trả lời:

- Có thuộc hạ.

Tần Vân phân phó:

- Bắt đầu từ bây giờ, người cứ bảo vệ ở Tần phủ, bảo vệ người nhà của ta. Còn chuyện cụ thể, đợi đến khi đại trận được bố trí thành công, ta sẽ nhất nhất phân phó cho người. Trước tiên người cứ lui xuống đi.

- Rõ!

Hoàng Cân lực sĩ cung kính nói, lập tức hô lên thân thể hóa thành khí lưu, biến mất không thấy đâu nữa.

Tần Vân nói với Y Tiêu:

- Tiêu Tiêu, chúng ta đi bái kiến Y tiên bối trước đi.

- Vâng.

Y Tiêu gật đầu. Đương nhiên nàng vô cùng tôn kính lão tổ tông này.

Hai người nhanh chóng nhìn thấy lão tổ của Y thị đang bố trận trong hoa viên.

- Tiền bối

- Lão tổ tông.

Tần Vân và Y Tiêu cùng cung kính lên tiếng chào.

Lão tổ của Y thị quay người nhìn hai người Tần Vân và Y Tiêu, gật đầu cười nói:

- Cửu Thiên Tinh Hà đại trận cũng bố trí được kha khá rồi. Đúng rồi, người lấy khí vật bố trận "Thiên Hà Du Long Trận", "Tinh Hải Đại Trận" đưa cho ta. Ta giúp người bố trí luôn.

- Vâng.

Tần Vân đưa túi càn khôn mà mình đã sớm chuẩn bị đầy đủ cho lão tổ của Y thị.

Y thị lão tổ sau khi nhận lấy liền mở ra xem qua một chút, khẽ gật đầu một cái, nói:

- Hai cái này là có thể hoàn toàn bố trí thành công rồi. Đến lúc đó, người dự định để ai khống chế trận pháp? Những môn khách đó của người, cũng miễn cưỡng lập ra tiên môn, nhưng ngay cả một người tu hành đến mức Tiên Thiên cũng không có, thì không khống chế được đại trận này đâu.

Tần Vân hỏi:

- Ta và Tiêu Tiêu cũng có thể khống chế được trận pháp, bình thường cứ để cho Hoàng Cân lực sĩ phụ trách trông coi. Hắn có thể quản lý được không?

Y thị lão tổ gật đầu, nói:

- Ừ. Hoàng Cân lực sĩ trông coi thực ra cũng có thể yên tâm rồi. Hắn là người tuyệt đối trung thành, sẽ không phản bội đâu.

Tần Vân hỏi thăm:

- Đúng rồi, tiền bối, ta từ chỗ Tiên phủ đi ra thời gian một ngày này, tiền bối đến Tần phủ của ta trước một bước, có yêu quái nào đến quấy rối không?

Y thị lão tổ cười nói:

- Có tiểu yêu càn quấy đều bị Hồng Cửu tiểu tử đó giải quyết rồi. Ta cũng nhìn qua rồi, Hồng Cửu có thể bố trí trận pháp cực kỳ lợi hại ở Quảng Lăng.

Tần Vân gật đầu hỏi:

- Hồng Cửu ư?

Y thị lão tổ cười nói:

- Về phần đại yêu, tuy là có đại yêu rình rập, nhưng vì ta một mực ở trong bố trận, không che giấu thân phận, cũng không có đại yêu xâm nhập vào Tần phủ. Được rồi, hai người các người quay trở về đi, tới bãi kiến phụ mẫu của các người đi. Ta tiếp tục bố trận đây.

Tần Vân và Y Tiêu hai người lập tức cáo từ.

Thường Lan đang ở trong đình viện phơi nắng, tự mình làm giày, tuy Tần phủ hiện nay đã giàu có dư dả, nhưng Thường Lan đã quen với những việc này rồi.

- Nhị công tử!

Đại nha hoàn hầu cận hô lên một tiếng cả kinh, khiến trái tim Thường Lan rung lên, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Liếc mắt liền trông thấy một đôi thanh niên nam nữ giống như thần tiên quyến lữ, cùng sóng vai đi tới. Nam tử có khí độ bất phàm của tuyệt thế kiếm tiên. Nữ tử cũng giống như tiên nữ trên trời hạ phàm.

- Vân nhi!

Thường Lan bỏ chiếc giày đang thêu xuống, vội vàng chạy đến, vừa chạy được hai bước liền quay đầu lại kêu lên:

- Liệt Hồ! Liệt Hồ, Vân Nhi trở về rồi.

Vù.

Tại một cửa khác sau đình viện, gần như trong chớp mắt, một nam tử trung niên liền xuất hiện ở đó. Chính là phụ thân Tần Liệt Hồ.

Thường Lan đôi mắt đỏ hoe, nắm lấy tay của Tần Vân:

- Vân nhi.

Tần Liệt Hồ đi đến, nét mặt tươi cười:

- Trở về là tốt rồi. Trở về là tốt rồi.

Tần Vân vội vàng nói:

- Hải nhi để cha mẹ lo lắng rồi.

Sau đó hắn liền kéo Y Tiêu ở bên cạnh có phần xấu hổ đến rồi nói:

- Phụ thân, phụ mẫu, hài nhi muốn nói với hai người một chuyện đại sự.

Tần Liệt Hồ, Thường Lan hơi sửng sốt.

- Đại sự ư?

Hơn ba năm nay đứa trẻ này bất vô âm tín, vừa mới nhìn thấy mặt, hai người họ vẫn còn vô cùng kích động, còn có chuyện đại sự gì nữa sao.

Tần Vân phân trần:

- Hài nhi và Tiêu Tiêu bị kẹt ở hiểm địa, trước đó cũng không biết là lúc nào mới có thể ra ngoài được. Cho nên, hai đứa hài nhi đã thành thân trong hiểm địa rồi. Tiêu Tiêu đã là con dâu của phụ thân, mẫu thân...

Mặt Tần Liệt Hồ, Thường Lan đều có chút co giật:

- Con dâu ư?

Thường Lan không khỏi hỏi lại:

- Vân nhi, người thật sự đã lấy Y cô nương sao? Lúc đầu người nói Y cô nương như tiên nữ trên trời...

- Nàng nói cái gì đó?

Tần Liệt Hồ nhú mày, cắt đứt lời của Thường Lan, đồng thời cười nói với Tần Vân và Y tiêu:

- Vân nhi, người có thể thành thân với Y cô nương cũng là một chuyện đáng mừng. Ta và mẫu thân người đều rất vui mừng. Dù cho không đủ lễ

ngghi chính thức, ít nhất cũng phải tam thư lục lễ... Y thị cũng là một hộ nhân gia lớn có tiếng trong thiên hạ.

Tần Vân thưa:

- Phụ thân, mẫu thân, lúc trước hài nhi và Tiêu Tiêu bị vây ở nơi hiểm địa đó, cũng không có cách để ra ngoài.

Y Tiêu cũng lên tiếng:

- Hài nhi và Vân ca cũng là người trong tu hành, không quan tâm đến những hư lễ đó.

Tần Liệt Hồ, Thường Lan vui vẻ nói chuyện cùng nhi tử và con dâu.

Dù sao thì cũng thành thân lâu rồi. Tần Vân và Y Tiêu hôm đó liền dâng trà cho phụ mẫu, coi như là dâu mới vào cửa.

Thường Lan lấy một chiếc vòng ngọc mà bà đã chuẩn bị từ trước cho Y Tiêu. Mẫu thân Thường Lan đã đợi ngày hôm nay từ rất lâu rồi. Vòng tay chuẩn bị cho "con dâu" cũng đã tặng rồi. Bà cười duyên dáng:

- Hai đứa các người hôm nay thành hôn rồi, cũng mau chóng sinh một hài tử mũm mĩm đi. Hai người chúng ta cũng có thể trông nom giúp các người.

Tần Vân ngoài miệng đáp lời, không nói gì nhiều thêm:

- Sẽ mau chóng thôi, sẽ mau chóng...

Y Tiêu thì âm thầm lo lắng, nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Tu hành cảnh giới càng cao, con nổi dòng cũng càng khó, vội cũng không vội được.

Ngày hôm sau khi Tần Vân trở về, Hồng Cửu liền đến thăm hỏi, vẻ mặt tươi cười:

- Chúc mừng Tần Vân huynh, chúc mừng Y cô nương. Chúc mừng hai vị đã thành hôn, lại ra khỏi Tiên phủ an toàn.

Y Tiêu kinh ngạc hỏi:

- Làm sao huynh lại biết được?

Hồng Cửu cười nói:

- Đối với nhân quả, khí vận, ta có thể nhìn thấu được một chút. Nhân duyên của hai vị ngày hôm nay nối lại một đường, ta vẫn có thể nhìn ra được.

Tần Vân liền hỏi:

- Hồng Cửu này, luận về thuật thôi diễn, cũng khá là lợi hại.

Đồng thời cũng truyền âm cho Y Tiêu, bảo Y Tiêu tạm thời tránh mặt. Bởi vì bảo vật của Tiên phủ là Tần Vân và Hồng Cửu chia đều! Việc này, lúc trước Hồng Cửu cũng xin Tần Vân giữ kín, không thể nói cho người thứ ba biết. Ngay cả Y Tiêu, Tần Vân cũng không nói gì.

Y Tiêu gật đầu, lập tức rời đi.

Nhìn thấy Y Tiêu rời đi, Hồng Cửu mới cảm khái:

- Tần Vân huynh quả thật là người đáng tin. Chuyện bảo vật của Tiên phủ, cũng không nói cho tẩu tử biết. Thực ra tuy Tần Vân huynh muốn giữ bí mật, nhưng nói cho tẩu tử biết cũng không có vấn đề gì.

Tần Vân nhìn Hồng Cửu, nói:

- Hầy? Không cần lo lắng nhiều, ta thấy huynh đột phá rồi ư.

Hồng Cửu cười nói:

- Ha ha, lúc trước Tần Vân huynh cho ta không ít bảo vật. Kim Đan Ngoại Đan, Cửu Chuyển Linh Đan ta không tùy tiện sử dụng. Nhưng những pháp bảo nhị phẩm, pháp bảo tam phẩm thì nhiều hơn so với một vài bảo bối của người tu hành Tiên Thiên Kim Đan rồi. Ta lợi dụng chúng, hơn ba năm trôi qua, đương nhiên thực lực tăng lên không ít. Pháp lực cũng đề thăng đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh rồi.

Tần Vân gật đầu cười nói:

- Ta ở trong Tiên phủ, chỉ có thể sử dụng những linh đan tăng trưởng pháp lực đó. Người ở bên ngoài, lại dùng rất nhiều phương pháp để cùng nhau thi triển, ngược lại cũng bước vào đến Tiên Thiên Thực Đan Cảnh rồi.

Hồng Cửu lật tay, lấy một tấm thiết phù bài màu đen đưa cho Tần Vân, nói:

- Bảo vật này, đương nhiên sẽ nhanh chóng hóa thành thực lực. Tần Vân huynh, đây là lệnh bài khống chế trận pháp.

Tần Vân kinh ngạc hỏi:

- Lệnh bài khống chế trận pháp ư?

Hồng Cửu nói tiếp:

- Lần này ở Tiên phủ, ta được phân chia rất nhiều lợi ích. Tuy nói là được một nửa, nhưng huynh hoàn toàn bảo mật với bên ngoài, ngoại giới cũng cho rằng bảo vật này đều ở trên người của huynh. Những đại yêu ma cũng đều nhắm vào huynh. Khiến cho ta hoàn toàn không có nguy hiểm gì.

Ta cảm thấy rất xấu hổ. Hơn ba năm này, huynh không phải là muốn ta bảo vệ tốt cho Tần phủ sao?

Hồng Cửu tiếp tục:

- Ta đã bố trí một toàn trận pháp nhất mạch bí truyền ở xung quanh Tần gia tên là Cửu Nghi Giới Trận, cũng là trận pháp lợi hại nhất mà ta có thể bố trí được. Bây giờ xin tặng cho Tần Vân huynh.

Tần Vân vội nói:

- Không thể được.

Hồng Cửu thuyết phục:

- Huynh giúp ta bảo vệ Tần gia hơn ba năm, làm sao có thể. Tần Vân huynh, huynh nghe ta nói. Huynh giúp ta ngăn cản tai họa, trong lòng ta cảm thấy mắc nợ huynh quá nhiều. Hôm nay ta thực lực không đủ, ta cũng đành mặt dày trốn trong bóng tối mà thôi. Nhưng trận pháp này ta đã bố trí rồi, Tần Vân huynh chỉ cần trông coi, cũng để ta được dễ chịu hơn phần nào. Hơn nữa đây coi như là lễ vật ta tặng cho đại hôn của Tần Vân huynh và Y cô nương đi. Đây là lễ vật. Huynh không nhận lễ vật cũng không được.

Tần Vân không cự tuyệt nữa:

- Được rồi.

Hồng Cửu tiếp lời:

- Cửu Nghi Giới Trận này tương đối đặc biệt, phân trận pháp phân thành chín không gian khác nhau. Là trận pháp mê hoặc vây khốn địch thiên hạ nhất đẳng.

Tần Vân kinh ngạc nói:

- Phân thành chín không gian sao? Có thể phân cắt không gian, trận pháp này thật đáng sợ.

Điều này khiến cho Tần Vân càng thêm hiếu kỳ về truyền thuyết của Hồng Cửu. Phải biết rằng, lúc đó Hồng Cửu vừa mới trở thành Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, thành tựu trận pháp đã cực cao rồi. Còn có thể thôi diễn được tương lai, rốt cuộc là truyền thừa của nhất mạch nào?

Hồng Cửu lại nói:

- Tần Vân huynh căn dặn ta bảo vệ Tần gia. Hơn ba năm qua, ta chưa từng buông lỏng. Hơn ba năm qua quả thực cũng có một số yêu ma rình rập. Yêu ma bình thường thì không nói làm gì, ta có thể tùy tiện chém giết. Nhưng từng có đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đến xâm phạm.

Tần Vân khiếp sợ hỏi:

- Cái gì, đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh sao?

Từ khi mình mang theo Kim Đan lô tiến vào trong trận pháp, hơn ba năm này sao? Còn có đại yêu ma nhắm vào người nhà của mình sao?

Hồng Cửu xác nhận:

- Ừ, là "Như Ý Quan Chủ" của Tiền Châu Cảnh Nội. Hắn lén vào Tần gia, sợ rằng muốn bắt người nhà của Tần Vân huynh, đợi huynh ra rồi sẽ uy hiếp huynh. Cửu Nghi Giới Trận bao phủ xung quanh trong phạm vi mười dặm, Hồng gia ta cũng ở trong phạm vi đó. Hắn vừa tiến vào trong phạm vi của Cửu Nghi Giới Trận, ta liền cảnh giác rồi. Lúc hắn xâm nhập vào trong Tần phủ, ta lập tức xuyên qua Cửu Nghi Giới Trận, vây khốn hắn lại. Ở trong trận pháp, ta và hắn đấu pháp với nhau. Tuy rằng làm hắn bị thương, nhưng ta cuối cùng thực lực ta không đủ. Cuối cùng đuổi được hắn ra ngoài rồi. Hắn cũng cố kỵ uy lực của Cửu Nghi Giới Trận, mấy lần sai phái yêu ma đến thử nghiệm, nhưng cũng không dám đích thân đến xâm phạm.

Trong mắt Tần Vân xuất hiện sát cơ:

- Như Ý Quan Chủ ư? Con yêu rất đó sao?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Thế Thân Mệnh Phù

Như Ý quan chủ rất nổi danh trong đại yêu ma trong cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan. Không phải là thực lực của hắc rất mạnh, đơn thuần thực lực chỉ là đại yêu ma bình thường, thế nhưng lá gan của hắc lại rất lớn. Ngay cả Tiên Thiên Kim Đan Cực Cảnh hắc cũng dám khiêu khích. Chân thân của hắc chính là một con yêu rết, có một trăm chân. Cho dù chém hắc thành bảy, tám đoạn, hắc vẫn có thể sống được! Cộng thêm giới độ thổ... Nên tuy hắc khiến cho rất nhiều người tu hành nhiều lần muốn giết hắc, mãi nhưng vẫn không giết được.

Trong mắt Tần Vân tràn đầy sát khí lạnh lẽo:

- May mà có Hồng Cửu giúp đỡ bảo vệ, bằng không người nhà của ta đã bị bắt đi rồi! Ngô Công lão yêu...

Hồng Cửu ở bên cạnh lại nói:

- Ngô Công lão yêu đó rất khó dây, đánh bại dễ dàng, giết thì cực khó.

Tần Vân gật đầu:

- Ta biết rồi.

Hồng Cửu lập tức cười nói:

- Hơn ba năm qua, ta chưa từng dám lười biếng. Hiện nay Tần Vân huynh trở về rồi, Y thị lão tổ càng đích thân giúp đỡ bố trận, ta cũng yên tâm, có thể yên tâm bề quan tu hành thật tốt rồi.

Tần Vân vô cùng cảm kích:

- Hơn ba năm này thật sự là vất vả cho Hồng Cửu huynh.

Nếu như phụ mẫu huynh trưởng những người này bị bắt đi, nghĩ đến thôi Tần Vân cũng không tránh khỏi mà sợ hãi, lửa giận dâng lên cuộn cuộn.

Hồng Cửu nói:

- Các đại yêu ma đều đang nhắm vào người, ta làm một chút chuyện này thì có tính là gì chứ? À, một viên Kim Đan Ngoại Đan này và một viên Cửu chuyển linh đan lúc trước huynh cho ta, hôm nay Tần Vân huynh ra khỏi Tiên Phủ rồi, cần phải trả lại cho Tần huynh.

Tần Vân cũng không từ chối, lập tức nhận lấy.

Kim Đan Ngoại Đan tổng cộng có sáu viên. Hai người bọn họ mỗi người được ba viên. Bản thân Tần Vân đã dùng một viên, cho Y Tiêu một viên, đương nhiên là còn lại có một viên.

Tần Vân đem một chiếc túi càn khôn đưa cho Hồng Cửu, nói:

- Hồng Cửu, siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô bán cho Thần Tiêu Môn rồi. Đây là phần của huynh. Ước chừng tương đương ba món nhất pháp bảo.

Hồng Cửu nghe vậy sắc mặt cũng biến đổi:

- Nhiều như vậy sao?

Quả thực là rất nhiều.

Việt môn là tông phái đứng đầu thượng cổ lưu truyền xuống. Bởi vì lịch sử rất dài nên có rất nhiều kiếp nạn, trước khi lấy được phi kiếm bạch

lộ, cũng chỉ có ba món Nhất phẩm pháp bảo! Đương nhiên, Phi Kiếm Khách Lộ và Phi Kiếm Thanh Thủy vừa kết hợp... là tương đương với siêu phẩm pháp bảo rồi.

Nhưng rất nhiều trân bảo tương đương với ba món Nhất phẩm pháp bảo vẫn khiến cho Hồng Cửu cảm thấy kinh tâm động phách.

Phải biết rằng, tài liệu giống như "Cửu Thiên Tinh Hà Đại Trận", lại cộng thêm "Thiên Hà Du Long Trận", "Tinh Hải Đại Trận", những tài liệu này cộng lại cũng có thể sánh ngang với một món Nhất phẩm pháp bảo! Mà trong đó Cửu Thiên Tinh Hà Đại Trận vẫn là Y thị lão tổ tặng cho Tần Vân.

Lại ví như Hoàng Cân Lực Sĩ, một pho có giá trị sánh ngang với siêu việt pháp bảo. Nhưng Tần Vân chỉ mượn dùng một trăm năm, cái giá mượn dùng cũng tương đương với nửa món Nhất phẩm pháp bảo.

Một món nhất phẩm pháp bảo, đủ để khiến người tu hành hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh gặp họa sát thân rồi!

Tần Vân nói:

- Trước kia nói là huynh một nửa, ta một nửa mà.

Hồng Cửu lập tức cũng kính hành lễ:

- Tần Vân huynh, ta cũng không từ chối nữa. Những thứ này ta sẽ nhận lấy, có điều ta còn có chuyện muốn nhờ Tần Vân huynh giúp đỡ.

Tần Vân nhìn Hồng Cửu:

- Hà?

Hồng Cửu lên tiếng:

- Những bảo vật này, ta thu lại phần lớn, còn có một chút... ta muốn Tần Vân huynh giúp ta đổi lấy vài món thiên địa kỳ trân. Dù sao thì đổi lấy nhiều bảo bối như vậy, ta cũng không dám hiên thân, vẫn phải dựa vào Tần Vân huynh ra mặt.

Tần Vân gật đầu đồng ý:

- Chuyện nhỏ thôi mà.

- Đợi một lát nữa ta sẽ liệt kê ra một danh sách.

Hồng Cửu nói xong, lấy ra từ trong ngực một mảnh mộc bản hơi rách nát, trình trọng đưa cho Tần Vân, nói:

- Tần Vân huynh, làm phiền huynh nhiều như vậy. Món lễ vật nhỏ này, huynh nhất định phải nhận lấy.

Tần Vân nghi hoặc nhận lấy.

Hồng Cửu thấp giọng nói:

- Đây là Thể thân mệnh phù. Nó tương đương với một tính mệnh. Nhưng thể thân mệnh phù này lúc bị kích phát... có thể di chuyển chủ nhân trên hư không, đưa ra ngoài nghìn dặm.

Tần Vân kinh ngạc nhắc lại:

- Thể thân mệnh phù ư?

Một món bảo bối tương đương với một mạng người ư?

Vu Mẫu Sơn có "Búp bê thể thân", nhưng luyện chế ra lá phù này giá trị cũng cực lớn. Một món đồ có giá trị không thu gì Nhất phẩm pháp bảo, lại còn không có chỗ mà mua.

Tần Vân không dám nhận nói:

- Cái này quá quý giá.

Hồng Cửu nói tiếp:

- Món bảo bối sánh ngang với ba món Nhất phẩm pháp bảo ta cũng dám thu lại rồi, Tần Vân lại huynh không dám nhận ư? Huống hồ chi hiện nay có rất nhiều đại yêu ma đều nhắm vào Tần Vân huynh! Thậm chí ngay cả người nhà cũng bị liên lụy, huynh càng cần đến Thể thân mệnh phù này.

Trong lòng Tần Vân khẽ động, thầm nói:

- Cha mẹ ta vẫn luôn ở trong Quảng Lăng Thành, nhưng Tiêu Tiêu dù sao cũng là người tu hành, tương lai cần phải trở về Thần Tiêu Môn, có thể cần món bảo vật này hộ thân.

Tần Vân nhận lấy nói:

- Được, vậy ta nhận vậy.

Hồng Cửu lúc này mới lộ ra nụ cười trên mặt. Tính tình của Hồng Cửu... không thích nợ người ta quá nhiều, huống hồ hẳn là tu hành nhất mạch, càng xem trọng nhân quả hơn.

Trước đây bởi vì hẳn lấy ra phù bài dẫn Tần Vân đi vào động phủ, cho nên phần bảo vật này quả thực là đáng! Giống như Kim Đan Ngoại Đan, Cửu chuyển linh đan cũng đều là hẳn dẫn Tần Vân đi tìm được... Hơn nữa hẳn đã bảo vệ Tần gia hơn ba năm. Lúc trước Tần Vân cho hẳn nhiều bảo vật như vậy, hẳn cũng có thể nhận. Nhưng "Kim Đan lô" cùng với bảo bối của Kiếm lão nhân, công lao gần như đều thuộc về Tần Vân.

Ngoài ra Tần Vân phải đối mặt với "tai kiếp". Bảo vật quá nhiều, dẫn đến việc có rất nhiều đại yêu ma sẽ rình mò. Đây cũng là một nguyên nhân.

Còn Hồng Cửu hẳn lại trốn ở sau lưng không đi ra chống lại tai kiếp, còn lấy ba món bảo bối Nhất phẩm pháp bảo? Hẳn chỉ có thể lấy ra Thế thân mệnh phù, cố gắng chia sẻ chút nhân quả này.

Bằng không thiếu nợ nhân quả quá nhiều, đường tu hành của hẳn sẽ bị ảnh hưởng.

Còn Tần Vân thì thế nào?

Tần Vân cũng không hiểu cái gì là nhân quả,, chỉ cần đạo tâm sáng rõ, tất cả thuận theo tâm tư mình vui vẻ hành sự là được rồi!

Hồng Cửu nhìn Tần Vân nhận lấy Thế thân mệnh phù, không khỏi nhắc nhở:

- Thế thân mệnh phù là được luyện hóa bằng máu tươi.

Tần Vân gật đầu mỉm cười, có điều vẫn là không có lấy máu:

- Hiểu rồi.

Buổi tối hôm đó.

Tần Vân và Y Tiêu nói chuyện về việc này.

Tần Vân căn dặn:

- Tiêu Tiêu, nàng cũng phải giữ bí mật.

Y Tiêu hiểu rõ, nói:

- Hóa ra bảo vật là chàng chia đều với Hồng Cửu.

Tần Vân xác nhận:

- Hồng Cửu cũng tặng cho ta một tòa trận pháp và Thể thân mệnh phù này làm lễ vật lúc ta và nàng thành hôn đó.

Nói xong, Tần Vân liền đưa tấm mộc bản nhìn qua trông bình thường và hơi rách nát này cho Y Tiêu. Trên mộc bản có mấy vết ngón, hiển nhiên là xấu xí. Nhưng Tần Vân và Y Tiêu đều là người cảm ngộ được thiên đạo ý cảnh, đều có thể phát hiện ra chỗ bất phạm của những vết ngón kia.

Y Tiêu cả kinh hỏi:

- Thể thân mệnh phù ư?

Tần Vân nói:

- Ừ. Lấy máu nhỏ vào là có thể luyện hóa, tương đương với một tính mạng. Hơn nữa lúc kích phát, cũng có thể đưa chủ nhân di chuyển hư không, đưa đến ngoài nghìn dặm. Khá lắm, Hồng Cửu huynh đệ này của ta thật sự là khá lắm. Nào, Tiêu Tiêu, mau lấy máu nhỏ vào đi.

Y Tiêu vội vàng nói:

- Thiếp ư? Không không, Vân ca, chàng còn cần hơn thiếp.

Tần Vân tự tin nói:

- Ha ha, nàng cũng biết thực lực của ta đấy. Với Phi kiếm chi thuật của ta hiện nay, tung hoành thiên hạ, lại có Hóa công chi thuật có thể phi độ bất cứ lúc nào. Thiên hạ còn có mấy người có thể ngăn được ta?

Y Tiêu hơi sững sốt, cũng gật đầu:

- Đánh không lại, lẽ nào thiếp còn không trốn được sao?

Đúng vậy. Thực lực của Tần Vân quả thực là cực mạnh, lại có sở trường là Chu Thiên Kiếm Thuật bảo mệnh.

Tần Vân nhìn nàng:

- Nhận lấy đi. Ta cũng không muốn nàng lại một lần nữa rơi vào tuyệt cảnh như trước kia.

Y Tiêu vừa nghe thấy, trong lòng ấm áp hơn nhiều, khẽ gật đầu:

- Được, vậy thiếp sẽ nhận.

Nàng lập tức chỉ tay ra, nhỏ một giọt máu tươi trên mộc bản. Mộc bản cấp tốc thu lại giọt máu tươi này.

Y Tiêu cầm mộc bản lên, nói:

- Thật là thần kỳ. Thiếp cảm thấy bản thân mình giống như hóa thành cùng một thể với mộc bản này. Thiếp chính là nó. Nó chính là thiếp.

Tần Vân cảm khái nói:

- Thế thân mệnh phù, có thể là một tính mạng, đương nhiên là thần kỳ rồi.

Y Tiêu nói:

- Theo như thiếp được biết. Có bảo vật thể mệnh, một là Vu Mẫu Sơn, chính là Vu chi nhất mạch. Hai là Linh Bảo Sơn của Đạo gia và Cảnh Như Phái của Tăng Kinh. Có điều Cảnh Như Phái từ sau khi xuống dốc lại cũng không có luyện chế ra Thế thân bảo vật nữa, chỉ có Linh Bảo Sơn mới có! Ngay cả Thần Tiêu Môn, Ma Kha Tự cũng đều không có, nhưng Hồng Cửu lại có...

Tần Vân gật đầu, nói:

- Có thể thôi diễn quá khứ tương lai, trận pháp nhất đạo rất cao, lại có thể che lấp bảo quang, hôm nay lại lấy ra Thế thân mệnh phù. Há chẳng

phải giống như được truyền thừa sao? Chắc chắn là có một loại truyền thừa bí mật nào đó.

- Ủ.

Y Tiêu thực ra nghĩ đến điển tịch trong tông phái của Thần Tiêu Môn từng ghi chép lại, có một vị "Kỳ nhân". Hồng Cửu này và vị kỳ nhân đó cũng có mấy phần tương tự. Có điều Y Tiêu vẫn không biết rõ về truyền thừa này.

Tần Vân nói:

- Bất kể là như thế nào, hãn giúp ta rất nhiều, thậm chí còn cứu cả gia đình ta. Ta ghi nhớ một phần ân tình này.

Y Tiêu gật đầu.

Hai ngày sau.

Y thị lão tổ đưa ba khối lệnh bài khổng chế Cửu Thiên Tinh Hà Đại Trận, Thiên Hà Du Long Trận, Tinh Hải Đại Trận cho Tần Vân, rồi nói:

- Hiện nay, người hoàn toàn có thể khổng chế được ba trận pháp này. Khổng chế trận pháp như thế nào, để ai tiếp quản hàng ngày đều do bản thân người tự sắp xếp.

Tần Vân cảm kích nói:

- Tạ tiền bối.

Y Thị lão tổ nhìn Tần Vân dặn dò:

- Được rồi, chăm sóc tốt cho Y Tiêu. Nếu như ta biết người làm chuyện gì có lỗi với Y Tiêu. Ta không ra tay với người, nhưng thần Tiêu Môn sẽ có rất nhiều thủ đoạn để đối phó người đó.

Tần Vân và Y Tiêu nhìn nhau mỉm cười, nói:

- Yên tâm đi, tiền bối!

Nhìn thấy hai người thân mật như vậy, Y Thị lão tổ cười lắc đầu nói:

- Đi đi, đi đi, có duyên lại gặp.

Hắn quay người rời đi, đập lên hư không mà đi, trực tiếp đi sang bên đó, cứ đi như vậy liền hóa thành hư vô.

Y Tiêu thúc giục:

- Vân ca, nhìn xem món pháp bảo này như thế nào?

- Ủ.

Tần Vân tùy tiện luyện hóa ba tấm lệnh bài.

Mỗi một tấm lệnh bài đều có thể khống chế một tòa trận pháp một cách hoàn mỹ.

Tần Vân tặc lưỡi, cảm ứng được ba tòa trận pháp đang kết hợp hoàn chỉnh, nói:

- Quả là thứ tốt. Ở trong trận pháp này, rất nhiều uy lực của trận pháp cũng được gia tăng trên người ta. Thực lực của ta cũng có thể tăng lên gấp mười lần! Thực lực của kẻ địch còn có thể giảm mạnh. Phạm vi của trận pháp, lấy Tần gia ta làm trung tâm trong phạm vi ba mươi dặm. Ba mươi dặm xung quanh Tần gia, cho dù là trong phạm vi gần sáu mươi dặm, cũng cho bao trùm lại cả tòa Quảng Lăng quận thành này rồi.

Tần gia làm trung tâm, cự ly ba mươi dặm.

Phạm vi lớn như vậy, phải lớn hơn một vòng so với Quảng Lăng thành. Tần Vân tươi cười:

- Cửu Nghi Giới Trận, giỏi bao vây địch. Ba tòa đại trận khác cũng tự có sở trường.

Hắn phát hiện ra, "Cửu Nghi Giới Trận" bí truyền nhất mạch này của Hồng Cửu đều kém hơn so với một tòa bất kỳ nào trong ba tòa đại trận mà Y thị lão tổ bố trí. Đương nhiên là ba tòa đại trận kết hợp lại thì mạnh hơn không ít so với Cửu Nghi Giới Trận. Nhưng rốt cuộc thì sở trường cũng không chỉ là một phương diện. Như vậy hoàn toàn có thể bổ sung cho nhau.

Tần Vân nói tiếp:

- Tiêu Tiêu, đợi lát nữa ta và muội, còn có Hoàng Cân Lực Sĩ đó, đều lưu lại ấn ký ở hạch tâm của bốn tòa trận pháp này. Hai người cũng có thể chưởng quản trận pháp này.

Đương nhiên Tần Vân tay cầm lệnh bài, mới là người sở hữu trận pháp, hắn có thể xóa đi ấn ký của người khác.

- Vâng.

Y Tiêu gật đầu nói.

Tần Vân cũng không thấy kỳ quái, dù sao thì ảnh hưởng vài chục dặm cũng là chuyện rất bình thường:

- Hiện nay cả Quảng Lăng Thành đều đang ở trong phạm vi của trận pháp. Hử? Trước kia Hồng Cửu từng quét qua một lần, Quảng Lăng Thành đã không còn yêu quái gì nữa. Không ngờ hiện nay lại có vài yêu ma len vào trong, rình mò Tần phủ của ta.

Trong mắt Tần Vân có lãnh ý, xuyên qua trận pháp dễ dàng phát hiện, có yêu ma ẩn thân trong nhà trọ đang thi triển pháp thuật rình mò Tần phủ. Có yêu ma hóa thành côn trùng rình mò Tần phủ từ xa xa. Những yêu ma này thực lực không yếu, tối thiểu cũng là thủ lĩnh yêu quái, lợi hại hơn chút đều là Tiên Thiên đại yêu.

Quảng Lăng Thành lúc bình thường đâu có nhiều yêu quái lợi hại như vậy.

Tần Vân dâng lên sát cơ, nói:

- Đều đang rình rập Tần gia ta ư? Trước tiên diệt trừ những tên râu ria này đi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Khắp Nơi Đều Cố Ky

Một ngôi nhà nhỏ bên cạnh hồ, cửa sổ mở ra phía hồ, có một vị nam tử cao gầy nghiêng người nhìn về phía Tần phủ ở xa xa, trong đôi mắt mơ hồ có thanh quang lưu chuyển.

Nam tử ốm gầy vừa quan sát, vừa nói:

- Tần An huynh trưởng của Tần Vân xuất phủ rồi, dẫn theo sáu tên tùy tùng.

Bỗng nhiên...

Trong căn phòng đột nhiên xuất hiện nước sông. Nam tử ốm gầy bị nước sông hiện lên một đoàn tinh quang lớn bao trùm hoàn toàn, không kịp hãm được mà nổi lơ lửng.

Nam tử gầy nhỏ há miệng kêu lên:

- Không, không, tha mạng.

Nhưng hắn không kêu lên được thành tiếng nào. Hai hai tay hai chân của hắn cố gắng vùng vẫy, nhưng không thể thoát khỏi nước sông tinh quang.

Phù.

Một đoàn nước sông tinh quang lớn thẩm thấu vào trong cơ thể của hắn, nghiền nát trái tim của hắn. Nam tử ốm gầy trợn tròn mắt, tiếp đó hóa thành nguyên hình. Chính là một con sài lang (sói).

Tinh quang của nước sông quét sạch thi thể của Sài Lang yêu, cuốn lấy vật phẩm của hắn, còn thi thể thì trực tiếp hóa thành bột mịn.

Trong một nhà dân bình thường cách Tần Phủ chừng hơn mười dặm.

Một lão giả béo mập đang ngồi xếp bằng, nhìn thủy kính được ngưng kết thành trước mặt. Trên mặt thủy kính hiện lên hình ảnh của Tần Phủ. Hình ảnh người của Tần Phủ ra vào đều hiện lên rất rõ.

Lão giả béo mập cười khà khà, tiếng cười rất chói tai:

- Khà khà khà, Kiếm Tiên thì thế nào, nhiều bảo bối như vậy, không phải người bảo quản là được.

Bỗng nhiên có một đoàn tinh quang nước sông đột ngột xuất hiện, trực tiếp bao trùm lên người của lão giả béo mập.

Lão giả béo mập lập tức cả kinh kêu lên:

- Phá!

Trong tay lão xuất hiện một thanh loan đao, giận dữ chém xuống tinh quang hà thủy. Nhưng vừa mới chém được một nửa, sắc mặt của lão lại đại biến. Bởi vì tinh quang hà thủy đó chạy dọc theo mũi miệng, thẩm thấu vào trong cơ thể của lão. Lão không thể ngăn cản được.

- Không không không, tha mạng, tha mạng!

Lão giả béo mập kinh hãi vạn phần hô rất lớn, nhưng bị vây ở trong tinh quang hà thủy, không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Theo đó là trái tim bị nghiền nát, chết ngay tại chỗ, hóa thành một con chuột lớn màu đen béo mập.

Thi thể của con chuột lớn lơ lửng trong tinh quang hà thủy. Theo đó, tinh quang hà thủy thân nhiên cuốn lấy tất cả vật phẩm ở trên người của con chuột yêu, rồi hóa thi thể của nó thành bột mịn.

Cả Quảng Lăng thành, thậm chí là bên ngoài Quảng Lăng thành đều có yêu quái đang rình mò. Chỉ cần trong phạm vi ba mươi dặm xung quanh Tần Phủ, tất cả đột nhiên xuất hiện tinh quang hà thủy chém giết! Không có một ai có thể trốn thoát.

Chủ yếu là “Cửu Thiên Tinh Hà Đại Trận”, “Tinh Hải Đại Trận” và “Thiên Hà Du Long Trận” sau khi kết hợp với nhau, uy lực quá mạnh! Một cổ Tiên Thiên Thực Đan Cảnh ở trong trận pháp đều đưa đến cái chết. E rằng “Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ” lần này mới cần tiêu phí nhiều tay chân như vậy. Người tu hành cấp bậc Tiên Thiên Kim Đan mới có tư cách khiến Tần Vân hoặc Hoàng Cân Lực Sĩ ra tay.

Vù vù vù...

Từng món vật phẩm, từ các nơi của Quảng Lăng thành bay đến, bay đến Tần Phủ, bay vào trong tiểu viện của Tần Vân.

Tần Vân và Y Tiêu hai người nhìn một đồng vật phẩm lớn chông chênh trước mặt.

Y Tiêu hỏi:

- Giết chết bao nhiêu yêu quái rồi?

Tần Vân đáp:

- Năm đại yêu Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Còn có chín mươi thủ lĩnh yêu quái nữa. Quảng Lăng thành trước kia đã được Hồng Cửu truy quét một lần rồi, không còn yêu quái ở trong Quảng Lăng thành nữa. Những

Tiên Thiên đại yêu, thủ lĩnh yêu quái này đều là vừa mới đến gần đây, đoán chừng cũng là đại yêu ma ở phía sau phái đến.

Tần Vân tỉ mỉ xem xét những món vật phẩm, muốn tra ra vài dấu vết gì đó. Hắn lên tiếng:

- Bảo vật truyền tin có hơn tám món. Xem ra có không ít đại yêu ma đang nhòm ngó vào những thứ này của ta, nhưng bọn họ cũng không có gan vào Quảng Lăng thành.

Y Tiêu cũng gật đầu:

- Sống càng lâu, lá gan lại càng nhỏ.

Tần Vân chợt lên tiếng:

- Cái gì? Tại một khu rừng trúc ở ngoài thành ngoài mấy chục dặm, trong một ngôi nhà trúc, Như Ý quan chủ đang nhìn về phía Quảng Lăng thành từ xa.

Hắn nhìn thấy tinh quang mờ mịt không lồ bao trùm lấy cả Quảng Lăng thành, thậm chí phạm vi bao trùm còn lớn hơn rất nhiều so với phạm vi của Quảng Lăng thành. Theo tinh quang mờ mịt đó liền nấp trong hư vô, mắt thường không thể nhìn thấy được.

Như Ý quan chủ nhíu mày:

- Một tòa trận pháp, che phủ được chừng khoảng sáu mươi dặm? Hơn nữa ngay cả ta cũng mơ hồ cảm thấy bị uy hiếp.

Một đạo lưu quang giáng xuống. Chính là một lão giả bị mù, trên mắt được che bởi một cái khăn lụa màu đen. Lão mặc áo bào màu đỏ thẫm, cười ha hả:

- Lão Ngô Công, nhìn thấy bản lĩnh của Tần Vân đó chưa? Một tòa trận pháp, đã bao trùm bảo vệ được cả Quảng Lăng quận thành rồi. Bọn tiểu yêu bị vùi lấp ở trong đó chết sạch cả rồi. Không còn một con.

Như Ý quan chủ cả kinh hỏi lại:

- Toàn bộ đều chết rồi sao?

Lão già mắt mù nói:

- Người biết bản lĩnh của ta mà. Ta có thể cảm ứng được khí tức của Yêu tộc ở Quảng Lăng quận thành đều bị diệt rồi. Hắn đang nói với chúng ta, dám cả gan rình mò Tần Phủ của hắn, dám cả gan tiến vào Quảng Lăng quận thành, tất cả đều giết không tha. Hơn nữa gần đây ta hành động ở xung quanh, cũng cảm ứng được hai cỗ khí tức đáng sợ. Một là của vị Lang Sơn đó. Một là của vị Ngạc Long Nam Hải.

Như Ý quan chủ cả kinh:

- Cái gì? Hai người bọn họ đều rồi sao? Thực lực như vậy, sao lại không trực tiếp đánh đi chứ?

- Có thể bọn họ cũng đang sợ hãi đi.

Lão già bị mù nói:

- Có thể bọn họ cũng đang sợ hãi đi. Tần Vân dám quay trở về Quảng Lăng thành, chắc chắn là có chỗ dựa.

- Khiến hai người bọn họ cũng cố kỵ không dám tiến vào ư?

Như Ý Quan Chủ âm thầm cả kinh.

Lang Sơn lão tổ đứng trên một ngọn núi, nhìn về phía Quảng Lăng thành ở nơi xa. Hắn cảm ứng được trận pháp khổng lồ đó bao trùm cả

Quảng Lăng thành.

Một lão giả ba mắt gầy nhỏ ở bên cạnh nói:

- Tình báo của Vạn Tượng điện nói rồi, Tần Phủ hiện nay có ba tòa đại trận Cửu Thiên Tinh Hà Đại Trận, Thiên Hà Du Long Trận, Tinh Hải Đại Trận. Ba tòa đại trận có thể bao trùm được phạm vi ba mươi dặm! Đồng thời còn có Hoàng Cân Lực Sĩ tọa trấn.

Lang Sơn lão tổ kinh thán:

- Trận pháp của Thần Tiêu Môn ư? Ba tòa đại trận như vậy kết hợp lại, cũng có thể so với Thủ Sơn Đại Trận của một vài tông phái tu hành hàng đầu rồi.

Ba tòa đại trận đó chỉ tính tài liệu tạo dựng thôi cũng có giá trị tương đương một món Nhất phẩm pháp bảo. Tông phái tu hành hàng đầu bình thường, nội tình cũng kém một chút, bố trí ba tòa đại trận như vậy hẳn đã dốc hết quá nửa bảo vật rồi.

Trận pháp như vậy, quả thực là giống như cấp bậc Thủ Sơn Đại Trận của tông phái tu hành hàng đầu rồi.

- Lang Sơn lão tổ lắc đầu:

- Có ba tòa đại trận, lại có cả Hoàng Cân Lực Sĩ. Ở bên ngoài, ta không sợ Hoàng Cân Lực Sĩ. Nhưng tiến vào trọng trận pháp, thực lực của Hoàng Cân Lực Sĩ tăng mạnh, thực lực của ta lại yếu đi, ta cũng có thể mất đi tính mạng.

Lão giả gầy nhỏ ba mắt cũng gật đầu:

- Ừ, không thể vào được.

- Ta không tin rằng người trốn ở trong Quảng Lăng thành sẽ vĩnh viễn không ra ngoài.

Một vị đại nhân mặc hoàng bào ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, cũng nhìn về phía Quảng Lăng quận thành ở xa xa.

Những đại yêu ma đó đều nhìn chăm chăm vào Quảng Lăng thành.

Tùy theo thời gian, bọn họ cũng nhận được tin tức tình báo tỉ mỉ. Biết được Tần Phủ có ba tòa đại trận rất lợi hại, lại cộng thêm có rất nhiều yêu ma đang rình rập, ai nấy nhìn thấy cũng đều lui bước.

- Hiện nay hãn mới có hai mươi sáu tuổi. Một thanh niên tu hành, tiền đồ vô lượng, làm sao có thể vĩnh viễn trốn ở trong Quảng Lăng thành không ra.

- So với kiên trì, lão giả tu hành một nghìn hai trăm năm, thực sự là có kiên nhẫn.

Những đại yêu ma đều chờ đợi cơ hội.

Người tu hành Tiên Thiên Kim Hư Cảnh bình thường nếu như có một món Nhất phẩm bảo bảo, đều sẽ gây ra họa sát thân. Đừng nói là bảo vật của Tần Vân, tuyệt đối không thấp hơn Siêu phẩm pháp bảo Kim Đan lô... Nếu các ma thần vì cố kỵ tam tai cửu nạn, cố kỵ nhân quả, sợ rằng bọn yêu ma đã sớm ra tay rồi.

Tần phủ xảy ra biến hóa. Nguyên do có rất nhiều trận pháp đều bố trí ở trong tiểu kính hồ, cho nên Tần Vân cũng dần dần mua hết các phủ đệ, tửu lầu, cửa hàng của tiểu kính hồ, có giá trị! Tuy có chủ nhân của vài tửu lầu cửa hàng không muốn bán, nhưng một là không muốn đắc tội với Tần gia, hai là quả thực Tần gia trả giá cao, thậm chí còn tặng cả đạo phù trấn trạch, đương nhiên là khiến cho nhà nhà đều can tâm tình nguyện bán cho Tần gia.

Sau khi mua xong, bên ngoài Tiểu Kính hồ quanh năm đều có sương mù bao quanh. Cho dù có thủ đoạn thần thông giống như thiên lý nhân cũng khó có thể nhìn trộm được Tần gia.

Vương thị lang nhiệt tình nói:

- Liệt Hồ huynh, Vương gia ta có ba tòa phủ đệ cộng lại cũng chiếm đến trăm mẫu đất, cũng gần tiểu kính hồ, mua cho Tần gia đi.

Tần Liệt Hồ cười nói:

- Tần Phủ hiện nay cũng được.

Vương thị lang thuyết phục:

- Càng nhiều càng tốt mà. Mấy trăm năm nay, người nhà của Tần gia càng ngày càng nhiều hơn, chút đất này vẫn không đủ dùng. Ta chỉ mong lão tam nhà ta có thể bá làm môn hạ của Tần công tử, ghi danh đệ tử cũng được. Đương nhiên ba phủ đệ này chỉ là lễ ra mắt. Có thể bá Tần công tử làm sư, đến lúc đó tự dâng lễ bá sư.

Tần Liệt Hồ nói:

- Vương lão đệ, ta đây không thể đáp ứng được. Hãy đợi Vân nhi nó đích thân gặt đầu.

Vương thị lang nói:

- Được, được, phiền Liệt Hồ huynh rồi. Đây là hợp đồng mua bán nhà của ba tòa phủ đệ.

- Không được, không được, không công bất thụ hưởng.

Tần Liệt Hồ lại cự tuyệt, trong xương cốt vẫn không chiếm được lợi ích.

Muốn tặng không bảo bối cho Tần phủ!

Từ khi Tần Vân còn sống quay trở về, muốn kết giao thêm nhiều vị thị vệ... Vốn chính là đại thượng nhân ở Quảng Lăng thành, chỉ đứng thứ hai sau Hồng gia, tin tức rất thông minh, đương nhiên là đang nịnh bợ.

Tặng lễ vật, nhiều là được.

Lễ vật bình thường thì không nói làm gì. Trọng lễ, Tần Liệt Hồ lại không dám.

Tần Vân mặc kệ các đại yêu ma đang âm thầm rình rập, cũng không ứng phó với người của các phương đến kết giao. Hắn chỉ an tâm sống cùng Y Tiêu. Hai người luận về tu hành, ở trong Quảng Lăng quận thành ăn một vài thứ ngon vật lạ.

Sau một tháng từ khi từ Tiên Phủ trở về.

Một ngày, triều dương bốc lên, nhưng khí hậu vẫn rất lạnh. Tiểu Kính hồ cũng đóng băng.

Tần Vân đứng trên mặt tiểu kính hồ, kiểm ý lĩnh vực bao trùm xung quanh mười tám trượng, tay cầm ba thanh bản mệnh Phi kiếm dài, ngưng thần tĩnh tâm, sắp bắt đầu luyện kiếm.

Mấy ngày gần đây, mỗi sáng sớm không luyện kiếm ở luyện võ trường, mà đến trên Tiểu Kính hồ này. Cả Tiểu Kính hồ chính là luyện võ trường của hắn hiện nay, phạm vi cực lớn, toàn bộ đều thi triển tận tình.

Vù.

Lập tức một đạo kiếm quang tinh diệu, phiêu dật như mây mưa.

Y Tiêu ở bên cạnh hồ, ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn, nấu trà nóng, uống trà nhìn Tần Vân luyện kiếm, bất tri bất giác. Tần Vân luyện

kiêm đã hơn nửa canh giờ. Lần này sao lại lâu như vậy? Y Tiêu mơ hồ cảm nhận được điều gì đó không bình thường. Nàng nhìn kiếm quang ở phía xa, nói:

- Hơn nữa hiện giờ kiếm quang Vân ca thi triển hình như cũng không giống lắm.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Cực Cảnh!

Tiểu Kính hồ kết băng thành một lớp dày. Tần Vân giẫm lên lớp băng này, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của kiếm xẹt qua bầu trời. Thỉnh thoảng Tần Vân nhìn thê tử của mình đang ngồi nấu trà nóng xa xa bên hồ, không khỏi mỉm cười.

Tâm trạng của hắn rất vui vẻ trong khoảng thời gian gần đây.

Hắn thường cùng thê tử dạo chơi khắp các nơi trong thành Quảng Lăng, thảo luận xem nơi nào có bán thức ăn ngon.

Thậm chí hai người còn dừng lại hồi lâu xem những người ven đường biểu diễn xiếc, ném cho họ vài đồng tiền giống như những người dân bình thường qua lại vậy.

Thậm chí cả hai phu thê bọn họ còn lén đến chốn lầu xanh như Yên Phượng lâu các loại, xem các kỹ nữ nổi tiếng biểu diễn...

Bọn họ đều thi triển Thần ẩn thuật, tất nhiên là rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người.

Ở nhà, thỉnh thoảng hai người sẽ phụ giúp phụ mẫu, hay uống vài chén rượu với đường huynh, dạy chất nam chất nữ luyện kiếm.

Luyện đạo cùng với thê tử, thê tử chuyên tu lôi pháp Thần Tiêu, bản thân thì chuyên tu kiếm pháp. Còn một số phép thuật thường sử dụng thì cả hai đều sẽ kiêm tu.

- Có thể yên ả vui vẻ, tu hành cùng thể tử của mình. Nếu như cả đời này mãi mãi được như thế, vậy thì quá tốt.

Tần Vân nhìn thấy quá nhiều hình ảnh sinh ly tử biệt trong chiến tranh. Hiện tại có một cuộc sống gia đình ổn định hạnh phúc như thế này, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng quý trọng. Đám đại yêu ma kia cho rằng Tần Vân không thể chịu đựng cảm giác cô đơn hiu quạnh, nhưng thực chất bản thân con người Tần Vân cũng không phải là một người tu hành mang quá nhiều khát vọng chiến đấu hay chém giết.

Vút vút vút...

Tần Vân luyện kiếm, càng đắm chìm vào trong kiếm pháp.

Có lẽ vì trở về quê nhà, cũng có thể vì những ngày hạnh phúc gần đây khiến cho nội tâm của Tần Vân trở nên yên ả mà trước giờ chưa bao giờ có được, cho nên kiếm pháp mà hắn thi triển càng thêm thuần chất hơn.

Yên Vũ kiếm ý vốn là kiếm ý do Tần Vân ngộ ra trên chiến trường. Hình thức sơ khai ban đầu của kiếm pháp Yên Vũ là dùng để đối phó với yêu quái trên chiến trường. Mục đích duy nhất của nó chính là bảo vệ đồng đội chung quanh mình! Bảo vệ trước rồi mới tính đến việc giết địch! Đây chính là bản chất quan trọng nhất của Yên Vũ kiếm ý. Mà thời gian hạnh phúc vừa qua, song song với việc một đám đại yêu ma luôn rình rập, càng khiến cho Tần Vân muốn bảo vệ hết thảy mọi thứ hơn.

Bảo vệ tất cả những gì mà bản thân mình quý trọng!

Bảy đại kiếm quyết do chính Kiếm lão nhân tu hành và truyền lại, thật sự làm cho Tần Vân mở rộng tầm mắt, lý giải kiếm pháp trên bảy góc độ khác nhau. Nhưng điều này lại làm cho Tần Vân nhận ra được rằng, Yên Vũ kiếm ý mới là thứ thích hợp với bản thân mình nhất. Hắn dung nhập từng phần của bảy loại kiếm ý vào trong kiếm ý Yên Vũ của chính mình, dùng chúng để hoàn thiện kiếm ý này.

Có một số người tu hành nhiều loại kiếm ý khác nhau, rất có thể dẫn đến sai lệch!

Lúc ở thời kỳ Hậu Thiên, Tần Vân đã "Kỹ tiếp cận Đạo", trực tiếp nắm giữ kiếm ý. Trong lòng hắn luôn có lý giải của bản thân mình đối với kiếm đạo, từ sâu trong cõi tối tìm thẳng tiến vào bản chất. Mặc dù tìm hiểu nhiều loại kiếm ý như thế, thì đây cũng chỉ là nguồn dinh dưỡng cung cấp cho hắn hấp thu mà thôi.

Vút vút vút...

Kiểm quang như cơn mưa bụi, tung hoành thét gào mấy trượng, uy thế gia tăng kinh khủng trong âm thầm.

Y Tiêu đang uống trà bên hồ, không nhẫn nại được phải đứng lên. Nàng hơi căng thẳng nhìn sang bên này, nhưng lại không dám lên tiếng quấy rầy:

- Chẳng lẽ Vân ca chàng ấy đã tiến vào tâm cảnh đặc thù nào đó rồi?

Ầm ầm ầm.

Uy thế kiếm quang tăng lên, càng lúc càng kinh khủng, giống như một vòng tròn cực lớn đang vờn quanh.

Sau đó bỗng nhiên mọi kiếm quang đều thu lại.

Phi kiếm trong tay Tần Vân cũng biến mất không thấy đâu nữa. Nó đã dung nhập vào trong cơ thể hắn. Tần Vân đứng trên lớp băng của Tiểu Kính hồ, nhắm mắt lại.

Chung quanh lại trở nên yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Vân nhắm mắt đứng trên lớp băng hồi lâu, sau đó mới chậm rãi mở mắt. Trong phạm vi trăm trượng chung quanh đều giăng đầy kiếm ý vô

hình, bản chất kiếm ý đã được lột xác, thẩm thấu khắp mọi nẻo đất trời.

- Vứt bỏ tất cả mọi thứ bên ngoài, mới có thể nhìn thấy bản chất quan trọng nhất. Đây mới là một số bản chất nhỏ của Thiên Đạo. Đây mới là Cực Cảnh!

Tần Vân vươn tay phải ra, ấy vậy mà có thể ngưng tụ được kiếm ý vô hình thành một sợi tơ sắc bén có thể nhìn thấy được bằng mắt thường!

- Kiếm ý đến mức tận cùng sẽ trở nên cực kỳ thuần khiết, lại vừa có thể ngưng tụ thành thực thể.

Tần Vân nhìn sợi tơ sắc bén trong tay mình, bên trong sự sắc bén này ẩn chứa sự ảo diệu của Thiên Đạo đang vận chuyển. Hơn nữa nó còn là một chút ảo diệu bên trong bản chất sau cùng của chúng.

Đụng chạm đến chút bản chất cuối cùng quan trọng nhất này, mới có tư cách gọi là "Cực Cảnh".

Giờ phút này, trong lòng Tần Vân vô cùng mừng rỡ. Có thể摸 xẻ hết thảy ra bên ngoài, chính thức lĩnh ngộ ra một chút bản chất trong Thiên Đạo. Cảm giác nắm chắc "bản chất" này hết sức tuyệt vời, giống như bản thân nắm giữ chân lý của kiếm đạo vậy.

- Nắm chắc được chút bản chất này mới có tư cách ngộ ra kiếm đạo của chính bản thân mình.

Tần Vân trầm nghĩ.

- Có thể thấy rằng muốn nhập đạo cũng không thể thành công trong thời gian ngắn ngủi được. Gia tăng cảnh giới rất khó khăn.

Ý cảnh Thiên Đạo... nắm giữ được nó đã khá khó rồi, có thể nắm giữ tức là bản thân đã có hi vọng bước vào Kim Đan Tiên Thiên.

Lĩnh vực ý cảnh? Đừng nói đến hai chữ khó khăn ấy làm gì. Trước khi Tần Vân nổi danh, ở Giang Châu chỉ có mỗi mình Cung chương môn là đạt được mà thôi.

Khi tích lũy cảm ngộ ngày càng sâu, lĩnh vực ý cảnh sẽ mở rộng không ngừng. Mười trượng, hai mươi trượng, ba mươi trượng... Độ lớn của lĩnh vực ý cảnh cũng chỉ đại biểu cho mức độ tích lũy sâu dày như thế nào mà thôi. Nếu tích lũy có dày sâu hơn đi chẳng nữa, mà vẫn không đụng chạm đến bản chất quan trọng nhất, thì mãi mãi không bao giờ có chuyện đạt đến "Cực Cảnh". Có một vài người tu hành, khoảng trăm năm thì đã đạt đến lĩnh vực ý cảnh. Nhưng đại nạn năm trăm tuổi đã đến mà vẫn không tiến vào được Cực Cảnh.

Rất nhiều người có phạm vi lĩnh vực ý cảnh năm mươi, sáu mươi trượng, nhưng không thể vượt qua được bước cuối cùng. Thậm chí có người cảm ngộ hơn mười hai loại kiếm ý, cảm ngộ rất lộn xộn, thậm chí khiến cho bản thân rối loạn, cuối cùng thì tu hành đến mức khiến mình điên điên khùng khùng.

Lĩnh vực lớn? Chẳng qua nó có nghĩa là bản thân tích lũy hùng hậu thôi, chứ thực tế uy lực của chiêu thức mà bản thân thi triển ra cũng không tăng lên về chất.

Còn khi ngộ được một ít bản chất chân chính của Thiên Đạo, thì đó mới gọi là Cực Cảnh.

Chủ tâm của Tần Vân là đi thẳng đến bản chất, từ trong cõi u minh chưa biết gì đã cố men theo phương hướng chính xác, nên lúc lĩnh vực ý cảnh của bản thân đạt được mười tám trượng, thì hẳn đã nắm giữ được Cực Cảnh.

- Nhớ tới kiếm quyết mà ta sáng chế trước kia, đúng là hơi thô sơ cồng kềnh qua rồi, quá nhiều thứ râu ria không đáng kể.

Tần Vân nghĩ thầm.

- Có thể đơn giản hóa, sửa chữa một chút thì uy thế sẽ tăng lên rất nhiều.

Sau khi đạt đến Cực Cảnh, tất nhiên là thuật phi kiếm cũng sẽ đại diện cho một chút bản chất của Thiên Đạo, nên uy thế cũng sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Y Tiêu đang căng thẳng đứng ở ven hồ, nhìn thấy bàn tay phải của Tần Vân ngưng tụ một sợi tơ sắc bén, thì không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Y Tiêu vừa hô lên vừa vội vã chạy qua:

- Vân ca.

Nàng giẫm lên lớp băng, chỉ chạm nhẹ chân vài cái đã đến bên cạnh Tần Vân đang đứng ở xa xa. Tần Vân cười, nhìn sang Y Tiêu.

Y Tiêu nhìn sợi tơ sắc bén ấy, nói tiếp:

- Đây, đây chính là... Thiếp không cảm giác được lực thiên địa, không cảm nhận được pháp lực. Đây chính là kiếm ý thuần khiết ngưng tụ thành?

Tần Vân gật đầu:

- Đúng vậy. Vốn dĩ kiếm ý là ý cảnh, mắt thường không thể nhận ra, chỉ khi đụng chạm vào Cực Cảnh trong truyền thuyết kia thì mới ngưng tụ thành thực thể.

Y Tiêu nhìn sợi sắc bén ẩn chứa sự huyền diệu vô cùng vô tận ấy, sau đó quay sang nhìn Tần Vân:

- Vân ca, chàng... chàng đạt đến Cực Cảnh rồi sao?

Tần Vân cười xác nhận:

- Đúng thế, Cực Cảnh. Ta không ngờ rằng lúc lĩnh vực ý cảnh của bản thân đạt tới mười tám trọng, thì đã nắm giữ được Cực Cảnh.

Y Tiên cũng không thể tin được.

Nàng biết rõ tư chất Tần Vân rất cao, cũng biết hẳn đã nắm giữ được kiếm ý thuộc về Kiếm Tiên tuyệt thế trong truyền thuyết khi còn ở giai đoạn Hậu Thiên. Nàng cũng tin rằng... tương lai sau này Tần Vân chắc chắn sẽ đạt đến Cực Cảnh. Nhưng lĩnh vực ý cảnh cũng chỉ mới tích lũy vền vẹn có mười tám trọng mà đã nắm giữ Cực Cảnh thì đúng là quá khiếp người rồi.

Tần Vân lên tiếng:

- Coi như ta đã biết cái gì mới gọi là Kiếm Tiên tuyệt thế trong truyền thuyết rồi.

Y Tiên lắc đầu nhẹ, nói bằng giọng bất đắc dĩ:

- So với chàng, đệ tử thiên tài của Thần Tiêu môn như thiếp cũng chẳng giống thiên tài chút nào rồi.

Tần Vân cười cười, an ủi:

- Tiêu Tiêu, nàng cũng rất lợi hại.

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Nhưng thiếp biết chàng trải qua rất nhiều đau khổ. Không có sư phụ chỉ dạy, tự bản thân mình tìm hiểu thăm dò, cận kề với cái chết nhiều lần mới ngộ ra được kiếm ý.

Tần Vân giải thích:

- Có lẽ chỉ dựa vào chính bản thân mình thì tu hành rất khó, nhưng tự bản thân lại được rèn luyện nhiều hơn mà.

Y Tiêu không khỏi hỏi:

- Vân ca, chàng có biết mười chín châu khắp thiên hạ này, bao gồm cả ba thánh địa Đạo gia, thánh địa Phật môn, nội bộ của Thiên Đình, thậm chí là một số tán tu ẩn cư... tính tổng cộng hết lại thì có bao nhiêu tồn tại đạt tới Cực Cảnh không?

Tần Vân cười, trả lời:

- Ta biết rõ mà, chín!

Y Tiêu than thở thán phục:

- Tính thêm cả chàng thì là mười người rồi. Trong thiên hạ này, tính thêm Vân ca chàng thì vẹn vẹn chỉ có mười vị tồn tại ở Cực Cảnh mà thôi. Hơn nữa chàng còn là Kiếm Tiên ở tầng mức Tiên Thiên Cực Cảnh. Có thể nói, Kiếm Tiên nổi tiếng ở tính công kích rất lợi hại... Có thể nói, một vị Kiếm Tiên ở Tiên Thiên Cực Cảnh còn đáng sợ hơn nhiều so với những vị Cực Cảnh khác.

Tần Vân cũng gật đầu đồng ý với câu nói này.

Kiếm Tiên, một kiếm phá vạn pháp, trên khía cạnh giết địch thì đúng là rất lợi hại. Đây là do hệ thống tu hành quyết định.

Giống như những vị theo cách tu hành đề cho thân thể biến thành Thánh, mặc dù họ cũng là Cực Cảnh, nhưng họ rất mạnh về cận chiến, thân thể rất lợi hại!

Hay những vị đi theo chi phái Vu thuật, sau khi đạt đến Cực Cảnh, thì thủ đoạn chú thuật, cổ thuật rất lợi hại.

Mỗi một chi hay một dòng tu hành đều có sự am hiểu riêng.

Một Kiếm Tiên ở Tiên Thiên Cực Cảnh... vừa rút thanh phi kiếm ra, đã đủ khiến cho ai nấy cũng đều phải sợ hãi! Đương nhiên Tần Vân cũng có khuyết điểm. Ví dụ như thân thể của hắn quá yếu, hay có một số chú thuật độc thuật, thân thể của hắn không thể chịu được dù chỉ một chiêu thức giết người của kẻ địch. Vì thế bình thường những Kiếm Tiên càng lợi hại càng lo nghiên cứu kiếm thuật về mặt phòng thủ. Thậm chí có nhiều người chỉ huy mấy thanh phi kiếm bảo vệ bản thân mình.

Suy cho cùng thì khi đám phi kiếm bảo vệ đó bị phá, thân thể sẽ đi đời nhà ma trong nháy mắt.

Tựa như chi phái tu hành theo kiểu Thần Ma, chi tu theo kiểu Thân Thể Thành Thánh, họ có năng lực bảo vệ tính mạng mạnh hơn Tần Vân rất nhiều. Hay những người trong chi Lôi Pháp Thần Tiêu, khi bản thân đạt đến Cực Cảnh, thân thể sẽ hóa thành sắt thép, chỉ nói riêng về tốc độ đã có thể kiêu ngạo khắp thiên hạ.

Y Tiêu cảm thấy nhẹ nhõm. Đạo thời gian gần đây nàng cảm thấy rất áp lực:

- Vân ca, chàng đạt đến Cực Cảnh rồi, những yêu ma ngoài kia là cái thá gì chứ?

Sau khi đạt đến Cực Cảnh Tiên Thiên, tất nhiên là tâm thái của Tần Vân cũng không còn như xưa. Hắn nói:

- Không cần ra tay vội. Ta phải sửa chữa hoàn thiện tất cả kiếm quyết Yên Vũ cái đã, rồi ra tay lần nữa cũng không muộn.

Y Tiêu mỉm cười gật đầu:

- Ừm. Sắp bước sang năm mới rồi, qua hết năm nay rồi hãy nói tiếp.

- Đúng rồi nhỉ, sắp qua năm mới rồi.

Tâm trạng của Tần Vân rất tốt.

Hai phu thê sóng vai thả bước trên lớp băng, đi về phủ của mình, bắt đầu bận rộn những chuyện làm lễ đón năm mới. Còn dám đại yêu ma rình rập bên ngoài thành Quảng Lăng ư? Cứ để cho bọn chúng bị chết rét đông đá hết đi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Ép Buộc, Khuyên Bảo

Lễ mừng năm mới tại quận thành Quảng Lăng rất náo nhiệt, pháo hoa pháo trúc, biểu diễn nhiều tiết mục tạp kỹ. Công việc làm ăn của các quán rượu, quán trà cũng tốt hơn rất nhiều. Dân chúng đều mặc quần áo đẹp để gọn gàng nhất của mình. Tần Vân và Y Tiêu đang ở trong thành, thưởng thức những món ăn bình dân ở khắp mọi nơi.

- Lúc còn nhỏ, ta thích ăn mút quả nhất.

Tần Vân cầm lấy mút quả, cười nói tiếp:

- Khi còn ở trong thôn, ta có thể ăn một xâu kẹo hồ lô từ đêm 30 đến tận mừng sáu năm sau. Lấy một viên ra khỏi xiên, thè lưỡi ra liếm vì thèm, lại không nhìn được mà cắn một miếng nhỏ. Sau đó bọc lại lần nữa! Khi đó muội muội ta luôn ăn xong mút quả từ lâu, rồi lại quay sang vò ta, nói chỉ cần một viên, chỉ ăn thêm một viên nữa thôi.

Y Tiêu đi bên cạnh, nghe Tần Vân kể lại chuyện cũ.

Tần Vân nhìn mút quả:

- Tiếc rằng muội muội đã không thể nhìn thấy ngày hôm nay nữa.

Y Tiêu an ủi:

- Đã giết được con Thủy Viên đó rồi. Chàng đã báo được thù.

Tần Vân gật nhẹ đầu:

- Yêu ma gây họa, khắp nơi trong thiên hạ này đều gặp phải tình cảnh khổ cực, không biết khi nào mới có thể diệt hết họa yêu ma đây.

Từ thượng cổ đến nay, cuộc chém giết giữa loài người và yêu ma chưa bao giờ ngừng lại.

- Năm mới năm me, đừng nhắc lại những chuyện này nữa. Rất nhiều năm trôi qua rồi, mà ta vẫn cảm thấy mút quả rất ngon.

Tần Vân cười cười, tiếp tục ăn.

Y Tiêu lôi kéo Tần Vân:

- Nghe xem, khúc nhạc ở quán trà nhỏ phía trước cũng không tệ đâu. Đi nào, chúng ta đi nghe một chút.

- Đi thôi.

Lúc này hai người đi đến quán trà nhỏ ở phía trước cách đó không xa.

Tháng ngày sung sướng mừng năm mới của phu thê hai người Tần Vân trôi qua rất nhanh. Bên ngoài thành Quảng Lăng, tại chốn núi rừng đã ngoại hoang vu, cũng là nơi chiếm đóng của nhiều đại yêu ma. Đương nhiên bọn họ có rất nhiều thủ hạ dưới trướng, giao cho bọn họ xây dựng chỗ ở. Dù sao thì đám đại yêu ma này cũng có dự định riêng, e rằng tên Tần Vân sẽ không nhất thời rời khỏi thành Quảng Lăng đâu.

Tại phòng khác bên trong lòng núi.

Lang Sơn Lão Tổ hội họp cùng với sáu vị đại yêu ma. Bọn họ đều đại diện cho chi mạch Vân Ma Sơn.

Lúc mọi người đều ngồi xuống, Lang Sơn Lão Tổ ngồi ở chỗ cao nhất. Cửu Sơn Đảo Chủ, Thiết Tí Viên Ma, Tam Nhân Quỷ Vương ngồi bên cạnh lão.

- Các vị.

Lang Sơn Lão Tổ nhìn lướt qua sáu vị khác đang ngồi bên dưới:

- Hôm nay, ngoại trừ chi mạch Vân Ma Sơn chúng ta, còn có rất nhiều vị đại yêu ma khác cũng đang âm thầm nhìn chuyện này chăm chăm. Thế trận lớn đến mức độ này, tên Tần Vân kia không thể nào không biết được. Tần phủ của hắn có ba lớp trận pháp lợi hại, lại có Hoàng Cân lực sĩ trấn giữ, tất nhiên là phải cố thủ tại thành Quảng Lăng cho đến hơi thở cuối cùng rồi. Các vị đưa ra ý kiến xem, chúng ta nên làm gì mới được đây?

- Đương nhiên là phải ép tên đó đi ra ngoài.

- Đúng thế, chúng ta không thể chờ đợi trong sự dần dần thế này mãi được. Phải nghĩ ra cách ép hắn ra ngoài.

Mỗi một đại yêu ma đều đưa ra ý kiến.

- Nó ăn tết vui vẻ bên trong thành. Còn chúng ta thì mỗi người đều bị chết rét ở đây.

Thiết Tí Viên Ma có hình thể cường tráng, đôi mắt toát ra khí thế hung ác, vị trí của hắn trong nhóm người này cũng khá cao, nên cất cao giọng tuyên bố:

- Ta muốn giết tên đó! Giết hết đám nhân tộc này!

- Chúng ta không tìm ra cách nào vào thành, trong nội thành quá nguy hiểm.

Có đại yêu ma ngăn cản.

Thiết Tí Viên Ma cười châm chọc:

- Mọi người ở đây cũng không ngu, biết rõ nội thành có rất nhiều nguy hiểm, chẳng lẽ đi vào chịu chết à? Chúng ta giết đám người ngoài thành! Nghe nói chẳng phải là tên Tần Vân kia ghét ác như kẻ thù ư? Lại còn giết chết đệ tử của Cửu Sơn người, cái đứa nhóc Thủy Viên kia đúng không?

Cả người Cửu Sơn Đảo Chủ mặc trang phục màu đen. Hắn ngồi một chỗ, hiếm khi mở miệng nói chuyện, lúc này mới gật đầu xác nhận:

- Đệ tử của ta có huyết mạch Thủy Viên thời thượng cổ. Nếu nó chịu tiến vào trong nước, chúng ta cũng khó có thể giết chết nó được. Chẳng qua là vì lúc đó nó quá chủ quan, không đặt tên Tần Vân vào mắt nên đánh mất tính mạng mình.

Thiết Tí Viên Ma bữu môi khinh thường:

- Hắn giết chết Thủy Viên rồi, lại còn giết luôn cả ba yêu vương ở núi Ác Long! Nếu như ghét ác như kẻ thù, nếu như luôn muốn bảo vệ những đứa thường dân yếu đuối kia, thì tốt quá rồi. Đối phó với một người tu hành thế này... phải dùng tính mạng người thường để trực tiếp uy hiếp. Trước tiên chúng ta giết chết một nghìn người thường, cho tên Tần Vân kia nhìn thấy, cùng lúc đó công khai kêu gọi đầu hàng! Để cho cả thành Quảng Lăng này đều nghe thấy rằng, nếu ngày nào còn trốn trong thành Quảng Lăng không ra, chúng ta sẽ giết chết một vạn nhân tộc. Trốn thêm một ngày nữa, nó liền thấy một vạn nhân tộc tiếp tục bị giết. Hắc hắc... Để xem nó có thể nhịn được hay không!

- Đúng là khó nói trước được điều gì. Tên Tần Vân này còn trẻ, e rằng sẽ không nhịn được đâu.

- Đúng vậy, tính mạng của nhiều nhân tộc như vậy, có lẽ nó sẽ tức giận dùng dùng đi ra ngoài.

Các đại yêu ma góp thêm lời vào.

Tam Nhân Quỷ Vương cũng mở miệng nói ra suy nghĩ của mình:

- Cũng có một tình huống khác. Hắn sẽ nhẫn nhịn tiếp! Trơ mắt thờ ơ nhìn chúng ta giết người.

- Chúng ta cứ giết tiếp, đến khi giết được mười vạn người thì dừng tay.

Thiết Tí Viên Ma tiếp tục nói:

- Nếu giết mười vạn người mà nó vẫn không chịu ra, đồng nghĩa với việc chúng ta không thể dùng cách này được! Hơn nữa, số lượng người chết như thế cũng đã là ranh giới nhân nhượng của triều đình rồi. Nếu giết tiếp nữa, e rằng triều đình sẽ không ngồi yên.

- Triều đình của loài người? Sợ gì chứ? Chúng ta ở đây có nhiều đại yêu ma, sao phải sợ bọn chúng? Phái mười, hai mươi tên Kim Đan Tiên Thiên tới đây liều mạng với chúng ta à? Hắc hắc...

- Nghe nói cả Ngạc Long Lão Tổ cũng đang ở đây. Nếu không ép buộc gì triều đình, bọn chúng không dám dây vào đâu. Trừ khi triều đình chuẩn bị sẵn sàng, đánh giết liều mạng một trận nữa!

Đám đại yêu ma ở đây đều không sợ chút nào.

Tranh đấu giữa yêu ma, nhân tộc, thủy tộc Tứ Hải, Thiên Yêu Cung đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, sợ gì nữa?

Những Tiên Nhân Nguyên Thần không dám dính vào chuyện này. Nếu đơn giản chỉ có cấp độ Kim Đan Tiên Thiên thì lại có thêm một trận chém giết lớn nữa mà thôi.

Lang Sơn Lão Tổ đề nghị:

- Việc giết chóc nhân tộc bình thường cần phải bẩm báo với Ma Thần. Dù sao thì giết nhiều người quá, rất có thể sẽ chọc giận triều đình.

Thiết Tí Viên Ma thuyết phục:

- Yên tâm đi. Với bản tính của triều đình nhân tộc, những uy hiếp đi tới cửa thế này phải đến hai ba lần mới có thể khiến cho bọn chúng điều động nhiều người đến.

- Chỉ sợ tên Tần Vân đó nhẫn nhịn được, ở lý trong đó không chịu ra.

- Nếu thế thì ta sẽ bội phục lòng dạ của nó quá độc ác rồi.

Trong lúc đám đại yêu ma đang rình mò bên ngoài thành, có đại yêu ma đang chuẩn bị nghĩ cách ép Tần Vân đi ra.

Ngày mùng bảy tháng giêng.

Có hai người đạp mây bay thẳng đến Quảng Lăng Giang Châu.

Một thanh niên mặc áo bào tím trong số hai người mở miệng cười nói:

- Năm cũ qua đi, đây là thời điểm gặp mặt vị Tần công tử này rồi.

Nam tử mặc áo bào xanh ở bên cạnh cũng gật gù đồng ý:

- Có rất nhiều đại yêu ma đang rình mò trong âm thầm. Chỉ tính riêng những người mà chúng ta biết, như Lang Sơn Lão Tổ, Ngạc Long Lão Tổ cũng có mặt, mỗi một vị đều có thể quấy nhiễu sóng gió khắp thiên hạ. Hơn nữa vẫn còn những đại yêu ma khủng bố che ẩn giấu thân phận mà chúng ta không biết. E rằng tên Tần Vân kia phải chịu áp lực rất lớn.

Thanh niên mặc áo bào tím cười:

- Chỉ cần hãn gia nhập vào phe ta, tất nhiên là chúng ta sẽ che chở cho hãn.

Hai người phi hành.

Chỉ trong chốc lát đã đến thành Quảng Lăng. Sau đó đáp xuống, bay thẳng đến nội thành Tần Phủ.

Khi cả hai người bọn hắc vừa đáp xuống cửa chính Tần Phủ, thì thấy có người hầu đang đợi trước cửa rồi.

Người hầu mỉm cười đón chào:

- Hai vị tiền bối, chủ nhân chúng ta mời vào.

Nam tử áo bào xanh mở miệng:

- Đi trước dẫn đường.

Qua chẳng bao lâu.

Dưới sự dẫn dắt của người hầu, hai người tiến vào Tần Phủ, di chuyển hồi lâu mới đến chỗ ở Tần Vân.

Dù sao thì hiện nay Tần Phủ quá lớn, bao quanh cả Tiểu Kính hồ.

Tần Vân và Y Tiêu đang ngồi đó, nở nụ cười thoải mái tùy ý:

- Mời hai vị ngồi.

Nam tử áo bào xanh hơi nhú mày. Thế nào lại không đứng dậy đón tiếp mình? Dù sao thì hắc cũng đạt cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan mà.

Nam tử áo bào xanh, thanh niên áo bào tím đều ngồi xuống.

Tần Vân cười nói:

- Côn đạo huynh, còn có điện hạ Bát hoàng tử ở đây nữa. Vì sao lại đến Tần Phủ của ta bất ngờ thế?

Số lượng người cảnh giới Kim Đan Tiên Thiên trong thiên hạ rất nhiều, trừ một vài tu sĩ ẩn giấu ít đi ra ngoài thì phần lớn người trong số đó Tần Vân đã nghe qua từ lâu. Vị Côn đạo hữu này tên là Côn Sâm, là một đại tướng trong triều. Đây là một người tu hành cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan, cấp độ Tiên Thiên Kim Đan cũng chỉ thường thường, nhưng hẳn lại rất am hiểu thuật phi độ.

Côn Sâm nói bằng giọng nhiệt tình:

- Ta đến đây để giúp đỡ Tần công tử người.

Vị điện hạ Bát hoàng tử bên cạnh chỉ mỉm cười, không nói chen vào.

Tần Vân và Y Tiêu nhìn nhau:

- Giúp ta à?

Côn Sâm gật đầu:

- Đúng vậy. Tần công tử cũng biết rằng, hiện tại đám đại yêu ma đang rình rập bên ngoài Tần Phủ. Theo chúng ta biết thì có tới hơn mười vị. Trong đó có hai vị là Lang Sơn Lão Tổ, Ngạc Long Lão Tổ.

Tần Vân gật gật đầu:

- Đúng là đang có đại yêu ma đang theo dõi chăm chăm nơi này.

Nếu bàn về thực lực, có thể nói hai vị Lang Sơn Lão Tổ, Ngạc Long Lão Tổ đều sánh ngang với Kim Đan Tiên Thiên Cực Cảnh! Lang Sơn Lão Tổ được coi là vị đại yêu ma mạnh nhất hai châu Giang, Tiền, và là vị đại yêu ma mạnh nhất trong chi mạch Vân Ma Sơn. Vị Ngạc Long Lão Tổ ở Nam Hải kia cũng có uy danh hiển hách, ngay cả Long tộc Nam Hải cũng phải đau đầu, kiêng dè.

Nhưng Tần Vân là Kiếm Tiên Tiên Thiên Cực Cảnh, tất nhiên sẽ không sợ hai vị này:

- Chúng ta chỉ biết được đến thế thôi, về chuyện có người lợi hại hơn nữa hay không thì triều đình ta không thể điều tra ra được. Nói không chừng cũng sẽ có giấu giếm đó. Thậm chí có thể còn lợi hại hơn cả Lang Sơn Lão Tổ, Ngạc Long Lão Tổ!

Côn Sơn hạ giọng thuyết phục:

- Có nhiều lúc chỉ cần có đủ vật báu là được rồi, tham lam quá nhiều sẽ rước lấy rất nhiều tai họa lớn đó.

Tần Vân hỏi lại:

- Ý của người là thế nào?

Côn Sâm nở nụ cười giới thiệu:

- Sư tôn của điện hạ Bát hoàng tử chính là Bắc Dương Vương! Trong chi mạch Thần Ma, Bắc Dương Vương chỉ thấp hơn đệ hạ Thần Hoàng mà thôi. Nếu hãn che chở cho người, tất nhiên sẽ không cần e ngại nữa.

Tần Vân lắc đầu từ chối:

- Đám đại yêu ma kia sẽ không để ý đến Thần Ma Tiên Nhân đâu. Thần Ma Tiên Nhân đều e ngại nhân quả cả, không thể nào giúp đỡ ta được.

Côn Sâm phủ nhận, nói tiếp:

- Sai rồi sai rồi. Bắc Dương Vương có cách che chở cho người đó.

Tần Vân đề nghị:

- Người nói cho ta nghe thử xem.

Côn Sâm giải thích ngay:

- Chỉ cần người dâng một nửa vật báu người có được cho Bắc Dương Vương là xong! Một nửa còn lại thì người đã xài không ít rồi, ví dụ như người bố trí ba tòa đại trận, thậm chí còn mời cả Hoàng Cân lực sĩ các loại nữa! Mấy bảo vật còn thừa lại thì... chỉ cần Bắc Dương Vương ban thưởng một viên pháp châu, che chắn bảo quang trên người người. Sau đó tuyên bố với bên ngoài rằng người đã dâng hết vật báu cho Bắc Dương Vương rồi. Đám đại yêu ma kia không thấy bảo quang trên người người nữa, chắc chắn tám, chín mươi phần sẽ buông tha cho người thôi.

- Nếu có đại yêu ma nào đó không cam tâm, tiếp tục ra tay thì sao đây?

Tần Vân hỏi lại, nở nụ cười như có như không

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Huỳnh Đệ

Côn Sâm cười nói:

- Tiếp tục ra tay e rằng không còn mấy người. Tần Vân người có thể ngăn được không?

Tần Vân giật mình:

- Muốn chính ta ngăn cản. Ý của người là ta dâng một nửa bảo vật lên, Bắc Dương Vương ban thưởng một viên pháp châu xuống, nguy hiểm còn lại do chính ta đi ngăn cản? Nếu như vậy vì sao ta không trực tiếp đi mua pháp châu chứ?

Côn Sâm lập tức đáp:

- Không không, không, ta còn chưa nói xong. Bắc Dương Vương sẽ nghĩ biện pháp cho một đội Thần Ma vệ đi theo người! Người mang theo một đội Thần Ma vệ, trên người lại không có bảo quang, tất nhiên sẽ vô sự.

- Ta cảm thấy cho dù xin triều đình phái một đội Thần Ma vệ bảo vệ thì cũng không cần trả giá một nửa bảo vật.

Tần Vân cười như không cười nhìn hai người này, Y Tiêu cũng đứng bên cạnh quan sát.

Lúc này Bát hoàng tử lên tiếng:

- Tần công tử, triều đình phái Thần Ma vệ ra cũng không đơn giản như vậy, dù sao số lượng Thần Ma vệ rất có hạn, phải tọa trấn các nơi. Nếu sư

tôn Bắc Dương Vương của ta che chở cho người, vậy sẽ bớt được rất nhiều phiền phức cho người sau này. Không chỉ như vậy, sư tôn ta cũng có thể hỗ trợ chức một vài quan tước trong triều.

Tần Vân mỉm cười nói:

- Quan tước? Ta là một người tu hành, quan tâm tới quan tước làm gì?! Nếu như không có chuyện gì, hai vị có thể rời khỏi.

Côn Sâm, Bát hoàng tử có chút giật mình:

- Tần công tử, bên ngoài có rất nhiều đại yêu ma đang chú ý đó!

Côn Sâm lên tiếng:

- Người nắm chắc việc địch lại những đại yêu ma kia?

Tần Vân đáp:

- Không cần các người phí tâm.

Bát hoàng tử cũng khuyên nhủ:

- Cần gì phải vậy? Bỏ qua một phần bảo vật, mạng sống không quan trọng sao?

Tần Vân nhướng mày:

- Hai vị có thể đi rồi!

Côn Sâm nhú mày trầm giọng nói:

- Tần công tử, chính người mạo hiểm cũng thôi, lại để cho phụ nhân của người cùng toàn bộ Tần gia mạo hiểm...

Y Tiên ở bên cạnh hơi giận, mở miệng nói:

- Hoàng Cân lực sĩ đâu?

- Có thuộc hạ!

Tiếng đáp vang dội kêu lên, trong hư vô bên cạnh ngưỡng tụ ra một Hoàng Cân lực sĩ, thân cao một trượng, mặc giáp bạc, buộc khăn vàng, khí thế mãnh liệt, đôi mắt như chuông đồng nhìn vào hai người này:

- Chủ nhân muốn giết hai người này?

Y Tiêu không nói gì, chỉ nhìn hai người Côn Sâm. Tần Vân bên cạnh cũng chỉ nhìn.

Côn Sâm, Bát hoàng tử biến sắc, đứng dậy.

- Tần Vân, những đại yêu ma kia chưa hết hi vọng.

Côn Sâm lên tiếng:

- Điện hạ, chúng ta đi!

Vù!

Mây mù vờn quanh hai người, cả hai chập vạt rời khỏi.

Bay ra ngoài trăm dặm bọn hắc mới dám bộc phát.

Côn Sâm cắn răng:

- Một lời không hợp thì gọi Hoàng Cân lực sĩ. Tên Tần Vân này căn bản không có thành ý bàn bạc. Chẳng lẽ hắc không sợ đám đại yêu ma kia chút nào? Ta thấy có thể là hắc tự tin có đủ lực lượng, hoặc đã hạ quyết tâm trốn trong thành Quảng Lăng làm rùa đen rút đầu không ra. Hoặc là dựa vào sau lưng có Thần Tiêu môn.

Bát hoàng tử cau mày nói:

- Thê tử hấn gọi là Y Tiêu. Tần Vân còn chưa nói gì ả ta đã gọi Hoàng Cân lực sĩ, dám bất kính với chúng ta như vậy. Chỉ là một tên đệ tử Tiên Thiên Hư Đan cảnh của Thần Tiêu môn mà thôi.

Địa vị của hai người đều khá cao. Năm nay Bát hoàng tử mới chỉ gần 200 tuổi đã đạt tới Tiên Thiên Kim Đan cảnh. Côn Sâm cũng là Tiên Thiên Kim Đan cảnh.

Bị Tần Vân đuổi đi như vậy khiến hai người bọn họ cảm thấy vô cùng mất mặt.

Côn Sâm cười lạnh:

- Chẳng phải chỉ là may mắn có được chút bảo bối sao. Cho dù thiên phú cao, có tiềm lực, nhưng tiềm lực chỉ là tiềm lực mà thôi... Được rồi, trở về bẩm báo cho Bắc Dương Vương thôi.

- Đi.

Bát hoàng tử điện hạ nói.

Có không ít Tiên Nhân Thần Ma thèm muốn bảo vật của Tần Vân. Có điều phần lớn cũng chỉ cho người truyền lời tới Tần Vân mà thôi! Dù sao đám Tiên Nhân Thần Ma không dám dính vào đại nhân quả. Đó là chuyện có thể ảnh hưởng tới tính mạng. Nếu không có cách nào tự ra tay, bọn hấn muốn giúp Tần Vân cũng phải nghĩ biện pháp cho đám thủ hạ Tiên Thiên Kim Đan hoặc dùng lực lượng tông phái để hỗ trợ.

Đám Tiên Thiên Kim Đan vì được các Tiên Nhân Thần Ma chỉ điểm tu hành. Vì bảo vật... có lẽ sẽ rất nể mặt. Nhưng muốn để cho bọn hấn dốc sức liều mạng, vậy thì khó lòng mà được!

Tiền châu, quận Gia An, huyện thành Đồng Phúc.

Trong một căn nhà bình thường, một thiếu nữ nhỏ gầy trốn ở trong phòng, xuyên qua khe cửa cẩn thận nhìn bên ngoài. Hai bên khóe mắt thiếu nữ gầy gò này có chút vẩy cá, đồng tử cũng ố vàng.

Kétttt!!!

Một bóng dáng yên lặng xuất hiện trong sân nhà. Thiếu nữ nhỏ gầy nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, lập tức lộ vẻ tươi cười, mở cửa ra.

Bóng dáng kia là một nam tử mặc áo bào đơn giản, râu tóc có phần rối bời, nhưng vẫn nhìn ra dáng vẻ thư sinh. Hắn tươi cười nhìn thiếu nữ nhỏ gầy, rảo bước tới giữ chặt lấy thiếu nữ:

- Nữ nhi ngoan, mau vào đi, ta nói cho con biết một chuyện vui.

Vừa vào phòng lập tức đóng cửa lại.

- Nghĩa phụ, có việc gì vui.

- Người được cứu rồi, được cứu rồi.

Sắc mặt nam tử này đen xít, nhưng tràn ngập sự vui mừng:

- Không phải là ta đã nói với con rồi sao? Ta có một người huynh đệ tốt tên là Tần Vân. Là Thanh lệnh Tuần Thiên Sứ! Chỉ là hơn ba năm trước nghe nói hắn rơi vào tuyệt cảnh, không có tin tức. Hôm nay ta mới nghe ngóng được người huynh đệ tốt của ta đã đi ra, trở về Quảng Lăng.

Chung quy thì hắn là một người tu hành chưa nhập Tiên Thiên, tin tức đương nhiên không thể linh thông bằng các thế lực đỉnh cao trong thiên hạ! Đến hôm nay hắn mới biết được tin Tần Vân về tới Quảng Lăng.

Thiếu nữ nhỏ gầy không nhịn được hỏi:

- Hắn sẽ tới cứu chúng ta sao? Nghĩa phụ nói hắn ở Quảng Lăng.

- Sẽ đến! Ta chỉ cần gửi một bức thư, nhất định hẳn sẽ... phụt!

Nam tử thư sinh không kèm được, phun ra một ngụm máu đen.

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ...

Thiếu nữ nhỏ gầy luống cuống.

- Khụ khụ, tên đại yêu kia đúng là lợi hại.

Sau khi nam tử thư sinh phun máu, sắc mặt đen xị chuyển thành trắng bệch. Hắn nhìn thiếu nữ nhỏ gầy, đưa tay sờ vào gương mặt của thiếu nữ:

- Nữ nhi ngoan. Đừng sợ, chờ khi huynh đệ của ta đến thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Nói xong nam tử thư sinh lấy giấy bút từ trong ngực ra.

Hắn giỏi vẽ bùa, đương nhiên lúc nào cũng mang theo giấy bút.

- Vân Phong Tử, thư sinh ta không sống được nữa rồi. Trước khi chết có một chuyện muốn nhờ người giúp đỡ. Cả đời ta không không thích cầu xin ai gì cả. Nhưng xin người hãy giúp ta một lần này...

Nam tử thư sinh viết thư.

Khi viết không kèm nén được ho khan, dù che miệng vẫn có vài giọt máu rơi xuống bức thư.

- Ta chỉ có một đứa nữ tử, nàng là một tiểu nữ yêu, vô cùng thiện lương... Sau khi xem thư, hãy tới gian nhà dân cuối cùng trong hẻm Bích La, huyện Đồng phúc, quận Gia An, đó là nơi nhi tử của ta ẩn thân. Vân Phong Tử, người nhất định phải giúp ta một lần...

Viết xong thư, nam tử thư sinh nhét vào phong thư.

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ, không phải là nghĩa phụ nói vết thương không có việc gì sao?

Thiếu nữ nhỏ gầy cảm thấy hiện giờ khí tức của nghĩa phụ rất yếu ớt.

Nàng chịu nhiều đau khổ trong Yêu tộc.

Nhưng người tu hành cô độc này lại coi nàng như người thân. Vài năm ở chung, nàng sớm đã coi nam tử trước mắt là người thân quan trọng nhất trong cuộc đời nàng. Đây là người duy nhất đối tốt với nàng trên đời này.

- Nữ nhi ngoan.

Nam tử thư sinh nhìn thiếu nữ nhỏ gầy, ánh mắt có phần ảm đạm, trên gương mặt tái nhợt của hắn cố gượng cười:

- Chưa dẫn người trốn đi, nghĩa phụ không dám chết! Hôm nay biết rõ huynh đệ của ta đi ra, hắn nhất định sẽ cứu người. Giờ ta cũng an lòng rồi. Phó Thanh ta có được một đứa nữ tử ngoan, chết cũng nhắm mắt.

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ, hài nhi không muốn người chết, không muốn người chết.

Thiếu nữ nhỏ gầy ôm chầm nam tử thư sinh.

Nam tử thi sinh nhìn nữ tử của mình.

Cả cuộc đời hắn...

Hắn từng đau khổ đọc sách, thi đậu cử nhân, nhưng thê tử lại thông đồng với bằng hữu tốt. Mẫu thân già tức giận, chưa đầy nửa năm đã ra đi.

Một đời đau khổ, hắn tiến vào đạo quan rời xa hồng trần. Cho dù lớn tuổi nhưng vì ăn đủ loại thiên địa kỳ trân, khi 30 tuổi đã dập đầu bái vào Tiên môn.

Sau đó hắn một mình hành tẩu thiên hạ, đi tới Bắc địa biên quan, một bầu máu nóng ngăn cản yêu ma cùng nhiều huynh đệ.

Đó là thời gian khiến hắn cảm thấy vui sướng nhất. Rất nhiều huynh đệ có thể ủy thác tính mạng cho nhau.

Nhưng gần nửa năm sau, hắn bị thương nặng, đành phải rời khỏi.

Dù sao muốn ở lại Bắc địa biên quan cũng là một chuyện khó.

Kẻ cô độc thương nặng trở về quê nhà, cứu một tiểu nữ yêu. Lúc ban đầu hắn cũng không quá để ý, chỉ là sớm chiều ở chung, dần dần coi tiểu nữ yêu này như người thân thực sự. Hắn và thê tử lập gia đình trong thời gian ngắn ngủi, không có hài tử nối dõi. Tiểu nữ yêu này lại cho hắn cảm nhận được cảm giác làm phụ thân.

Vài năm sinh sống bình thường.

Cuối cùng nữ tử bị đại yêu phát hiện, đại yêu phái rất nhiều yêu quái tới bắt. Đương nhiên hắn sẽ toàn lực bảo vệ, một đường chạy trốn tới huyện Đồng Phúc.

Nhi tử của mình vẫn chưa trốn thoát, hắn không thể chết! Tuy rằng bị đại yêu đánh thương nặng, nhưng vẫn kiên trì tới hiện giờ, đúng là một kỳ tích.

Nam tử thư sinh nói:

- Ta đi gửi thư, sau đó sẽ về. Đợi ta, đừng có ra ngoài.

- Vâng.

Thiếu nữ nhỏ gầy liên tục gật đầu.

Nam tử thư sinh lặng yên đi ra ngoài.

Nửa canh giờ sau.

Nam tử thư sinh trở lại.

- Nghĩa phụ.

Thiếu nữ nhỏ gầy mở cửa, nam tử thư sinh nhìn thấy nữ nhi của mình, nở nụ cười, sau đó ngã xuống đất.

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ.

Thiếu nữ nhỏ gầy ôm nam tử thư sinh.

- Đừng ra ngoài, chờ... chờ huynh đệ của ta tới, hắn sẽ cứu người.

Nam tử thư sinh nhìn thiếu nữ nhỏ gầy:

- Hãy sống cho tốt, phải sống sót!

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ.

Thiếu nữ nhỏ gầy ứa nước mắt.

Nam tử thư sinh nhìn khuôn mặt nữ nhi, chỉ cảm thấy tiếng khóc của nữ nhi ngày càng xa xăm.

Bức thư chưa đầy một ngày đã từ Tiền Châu đến Giang Châu.

Đêm đó đã được gửi đến Quảng Lăng quận Tần gia.

- Ha ha... Thư sinh gửi thư cho ta rồi.

Tần Vân nhìn bức thư cười tươi. Khi ngửi được mùi máu tanh thoang thoảng bên trên khiến hắn nhú mào lại, mở thư ra xem.

Mở thư xem xét.

Sắc mặt Tần Vân thay đổi, hai tay run run, bức thư trong tay rơi xuống đất.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Huynh Đệ Của Cha Người

Mắt Tần Vân không tìm được có chút ẩm ướt, thấp giọng lầm bầm:

- Thư sinh.

- Thư sinh, lần này chia tay chẳng biết khi nào mới gặp lại.

Bảy năm trước ở Bắc địa biên quan, đám người Tần Vân tạm biệt thư sinh.

- Ta chỉ có một mình. Bốn biển là nhà. Nếu có duyên ắt sẽ gặp lại!

- Đi đường cẩn thận.

- Thư sinh, đi đường cẩn thận.

Bát rượu đông đầy tạm biệt huynh đệ tốt.

Trên quan đạo cổ xưa, dưới thời tiết rét lạnh của phương bắc, băng đóng rất dày, thư sinh mặc bộ quần áo cũ kỹ, lưng đeo bọc đồ, một mình đi xa.

Đám người Tần Vân dõi mắt nhìn theo, cho tới khi bóng lưng h lẫn biến mất.

Y Tiêu ở bên cạnh thấy dáng vẻ của Tần Vân như vậy, hỏi:

- Vân ca, sao vậy?

Nói xong nàng nghi hoặc nhặt bức thư rơi trên đất lên.

- Tiêu Tiêu, ta muốn đi Tiền Châu một chuyến. Hiện giờ. Ngay lập tức!

Sắc mặt Tần Vân có chút trắng nhợt.

Y Tiêu vừa xem thư đã hiểu.

- Được.

Y Tiêu gật đầu.

- Chàng yên tâm, trong nhà đã có thiệp rồi.

Tần Vân nhìn Y Tiêu, trịnh trọng nói:

- Chuyện trong nhà phải nhờ vào nàng rồi. Nếu xảy ra chuyện gì thì truyền tin cho ta. Còn nữa, nhớ thật kỹ, đừng ra khỏi thành.

Y Tiêu nói:

- Chàng yên tâm! Hiện giờ Quảng Lăng phòng thủ kiên cố. Chỉ là chàng đi ra ngoài e sẽ bị đại yêu ma phát hiện.

- Cũng đến lúc đại khai sát giới.

Lúc này Tần Vân đang đau thương, sát ý đối với đám đại yêu ma kia nặng hơn.

Tần Vân nhìn thê tử:

Được rồi, ta phải tranh thủ thời gian tới đó, có lẽ vẫn có cơ hội cứu được thư sinh.

Y Tiêu nhắc nhở:

- Đi đường cẩn thận.

- Ừ.

Tần Vân gật đầu.

Vù!

Hắn phi độn rời đi.

Dưới đại trận trấn thủ của Tần phủ che dấu, Tần Vân bay vào trong tầng mây, thi triển Ẩn Thân thuật thu liễm khí tức, lặng yên không chút động tĩnh bay đi hơn trăm dặm, sau đó mới thi triển Hóa Hồng chi thuật.

Vút!

Một luồng ánh sáng đỏ xẹt ngang qua trời, bay về phía nam.

Hiện giờ Tần Vân đã đạt tới Cực cảnh, đã tu hành Hóa Hồng chi thuật tới tầng cao nhất là tầng chín! Thuật phi độn cũng nhanh tới kinh người.

- Thưa sinh, người nhất định phải chờ ta, chờ Vân Phong Tử này tới.

Tần Vân lẩm bẩm, hắn phi hành nhanh tới mức khí lãng xung quanh vãn vẹo.

Trong một mảnh rừng núi ngoài thành Quảng Lăng.

Một lão già mắt mù, mắt bịt khăn lụa, nhưng lỗ tai hắn giật giật, lắng nghe động tĩnh.

- Tần Vân đi ra rồi?

Lão già mắt mù có thể tập trung được một bóng người cách đó mấy chục dặm, có thể “nhìn thấy” dung mạo của Tần Vân.

- Thật lớn mật, còn dám đi ra.

Lão già mắt mù cười xấu xa, lập tức hóa thành một luồng sáng đen xẹt về phía chân trời, đuổi theo.

- Cái gì? Hắn dám đi ra?

Một tên đại yêu ma chiếm giữ trong lòng đất, đột nhiên thò cái đầu xấu xí ra khỏi lớp bùn đất. Con mắt của hắn vô cùng quý dị, có tới ba tầng đồng tử. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, thấy rõ Tần Vân vừa tiến vào tầng mây.

Vù.

Thân thể vừa động, biến thành một nam tử áo bào gấm, hắn nở nụ cười xấu xa:

- Không chừng lão tổ ta có thể độc chiếm bảo bối.

Hắn hóa thành một luồng gió đen, nhanh chóng đuổi theo.

Giờ khắc này chỉ có hai tên đại yêu ma phát hiện ra Tần Vân.

Mặc dù xung quanh có rất nhiều đại yêu ma rình rập, thế nhưng số người sở trường dò xét, có thể phát hiện ra động tĩnh của Tần Vân từ khoảng cách trên mười dặm thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa bọn hắn cũng không thể vĩnh viễn không nghỉ ngơi. Ví dụ như Tam Nhân Quý Vương của Vân Ma sơn đang tạm thời nghỉ ngơi, để cho một đại yêu ma khác phụ trách giám thị.

Dù sao giám thị cũng rất mệt mỏi, không ai biết khi nào Tần Vân sẽ đi ra.

- Cái gì? Sao tốc độ của hắn lại nhanh tới vậy?

Lão già mắt mù, lão già áo gấm đều đuổi theo Tần Vân, nhưng khi Tần Vân thi triển thuật Hóa Hồng, cả hai sợ tới ngậy người.

Tốc độ thuật Hóa Hồng quá nhanh!

- Kiếm Tiên có thể ngự kiếm phi hành, thế nhưng cũng không thể nhanh như vậy. Ta là dơi hóa yêu, từ nhỏ tự ý phi hành, nhưng tốc độ vẫn không theo kịp được hẳn.

Lão già mắt mù nóng vội, hẳn ‘cảm ứng được’ khoảng cách giữa hẳn và Tần Vân đang không ngừng kéo giãn. Tốc độ phi hành của lão già mắt mù trong đám đại yêu ma cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan cũng rất nhanh, nhưng chỉ bằng năm sáu phần mười của Tần Vân mà thôi.

Nam tử áo gấm dù khá giật mình, nhưng không hoảng hốt. Dù khoảng cách xa hơn nữa thì con người ba tầng đồng tử của hẳn vẫn nhìn thấy Tần Vân rất rõ:

- Sao tốc độ của hẳn lại nhanh tới vậy? Nhanh hơn ta quá nhiều.

Nam tử áo gấm nhìn chăm chăm Tần Vân, đuổi theo:

- Chỉ cần bị ta tập trung vào, trong phạm vi vạn dặm đừng mong trốn thoát.

Mặc dù khoảng cách ngày càng xa.

Ba trăm dặm, bốn trăm dặm, năm trăm dặm...

Nhưng nam tử áo gấm chậm rãi bay, hẳn theo dõi chặt Tần Vân.

- Âm Tượng lão tổ?

Lão già mắt mù lặng lẽ theo dõi nam tử áo gấm, khóe miệng hẳn nhếch lên:

- Âm Tượng lão tổ chính là Thượng cổ dị chủng Địa Tàng khuyển, có thể lắng nghe động tĩnh trong ngàn dặm, nhìn cảnh tượng trong vạn dặm. Chỉ cần bị hắc theo dõi, Tần Vân trốn cũng không thoát. Chỉ là thực lực của Âm Tượng lão tổ mạnh hơn ta, ta phải kêu hảo hữu tới hỗ trợ.

Hồn phách Tần Vân đủ mạnh, lại thêm đã đạt tới Cực cảnh, cảm ứng nhạy cảm tới mức nào?

Âm Tượng lão tổ một đường đuổi theo. Hắc cũng cảm ứng được mình bị “theo dõi”.

Ngay từ đầu Tần Vân không quá coi trọng, cho rằng với thuật Hóa Hồng thì không bao lâu sau là cắt đuôi được đối phương. Nhưng đã bay hơn hai nghìn dặm, cảm giác bị theo dõi vẫn chưa từng đứt đoạn.

- Một mực truy tung ta? Chẳng lẽ thuật phi độn không kém ta?

Tần Vân có phần không tin. Có thuật Hóa Hồng tầng chín, trong cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan, người đuổi kịp hắc ít lại càng ít. Cho dù Giang Châu là Nguyên Phù cung chủ cũng chỉ hơn một bậc, dù sao đối phương cũng thân hóa sấm sét, thuật phi độn ngạo thị thiên hạ.

- Hừ, đuổi đi.

- Nếu như xuất hiện trước mặt ta, vậy tiện tay chém giết.

Trong mắt Tần Vân lóe lên vẻ sắc bén, mặc kệ đối phương. Trong lòng hắc hiện giờ chỉ lo nghĩ cho huynh đệ.

Vù!

Một đường bay đi.

Sau khi ra khỏi Quảng Lăng, cho tới khi bay sáu nghìn dặm, Tần Vân mới dừng lại.

- Huyện Đồng Phúc.

Tần Vân nhìn huyện thành nhỏ ở bên dưới.

Khoảng cách từ huyện Đồng Phúc quận Gia An Tiền châu đến quận Quảng Lăng Giang châu nếu đi đường thủy đường bộ thì chừng hơn vạn dặm! Tần Vân bay theo đường thẳng tắp, cho nên chỉ hơn sáu ngàn dặm đã tới.

Vù.

Hắn chậm rãi hạ xuống.

Trong tay Tần Vân xuất hiện bản mệnh Phi kiếm, mượn bản mệnh phi kiếm để cảm ứng toàn trấn.

Bị nhốt trong Tiên phủ hơn ba năm, hồn phách Tần Vân được Kim Đan Ngoại Đan dựng dưỡng, có thể sánh với Tiên Thiên Kim Đan cảnh, phạm vi cảm ứng lực lượng Thiên Địa của hắn đạt tới ba trăm dặm! Mà hiện giờ sau khi đạt tới Cực cảnh, Kiếm Ý Cực cảnh cũng có thể dựng dưỡng hồn phách, đề cao cảnh giới, phạm vi cảm ứng lực lượng Thiên Địa hiện giờ cũng tăng lên tới phạm vi sáu trăm dặm.

Đương nhiên đây chỉ là phạm vi bao phủ lực lượng thiên địa rất thô ráp, phạm vi bao phủ mà tinh thần mượn bản mệnh Phi kiếm tỏa ra chỉ có ba mươi dặm.

Trong ba mươi dặm, có thể quan sát mọi thứ!

Phạm vi một tòa thành cấp huyện chỉ hơn mười dặm mà thôi.

Khắp cả thị trấn đều nằm trong tầm quan sát của hắn, quan lớn phú thương hay là ăn mày nghèo khó đều nằm trong tầm quan sát. Có thể cảm

ứng ba mươi dặm cũng đã là cấp cao nhất trong số những người tu hành cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan rồi.

- Thư sinh.

Trong đêm tối, Tần Vân lơ lửng giữa không trung bầu trời thị trấn, sắc mặt đột nhiên tái đi.

Hắn nhìn thấy thư sinh.

Trong gian nhà dân cuối hẻm Bích La huyện Đồng Phúc.

Thư sinh nằm ở trên giường.

Một thiếu nữ nhỏ gầy quỳ gối, đôi mắt ứa nước mắt rơi. Nàng không tìm được đồ tang, chỉ tìm thấy một mảnh vải trắng, xé ra, cuốn bên hông và trên đầu.

Vù!!!

Một bóng người xuất hiện trong phòng.

Thiếu nữ nhỏ gầy quay đầu nhìn lại, thấy một thanh niên mặc áo bào đen, tròn mắt đỏ hoe nhìn người nằm trên giường.

- Thư sinh, huynh đệ chúng ta gặp lại sao người... người đã chết rồi? Sao không nói cho ta biết sớm hơn một chút, sao lại không nói cho ta biết sớm hơn.

Giọng Tần Vân run run, nước mắt chảy xuống. Hắn đi tới, nhìn nam tử vẻ mặt an tường nằm trên giường.

Thư sinh.

Tính tình rất ôn hòa, lại thêm cách nói chuyện đậm chất thư sinh, cho nên đám người Tần Vân trực tiếp gọi hắn là Thư sinh.

Tính tình thư sinh rất tốt, trong đội ngũ là người ít nói chuyện, nhưng vào thời khắc mấu chốt thì chưa từng lùi bước. Chẳng biết từ bao giờ cả đám Tần Vân đã sớm quen với người đọc sách dù khá lớn tuổi, nồng nặc hơi thở thư sinh, ít nói nhưng rất hay cười này. Người đọc sách này có một bầu máu nóng. Đó là muốn giết yêu.

Chỉ là sau khi bị thương nặng thì không thể không rời đi.

Từng có lần uống say, thư sinh kể về chuyện trong nhà, chuyện thi đỗ cử nhân, cưới thê tử đẹp! Kể chuyện một người đau khổ rời xa hồng trần tiến vào đạo quan...

- Thư sinh, Vân Phong Tử tới rồi, tới trễ rồi.

Tần Vân lòng đau như cắt.

Huynh đệ sinh tử lúc trước phần lớn đã chết trên chiến trường.

Người còn sống không nhiều!

Chia cách sinh tử khiến Tần Vân cảm thấy đau lòng như khi tận mắt nhìn thấy bằng hữu tốt ra đi trên chiến trường trước đây.

Những hình ảnh, giọng nói, nụ cười của người huynh đệ giống như hiện lên trước mắt.

- Người yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt chuyện người nhờ cậy. Thư sinh người nhờ ta làm, Vân Phong Tử này sao có thể khiến người thất vọng?!

Tần Vân khẽ ngửa đầu, nhắm mắt lại, pháp lực khiến nước mắt bay hơi. Tần Vân quay đầu nhìn thiếu nữ nhỏ gầy bên cạnh, chút vảy bên khóe

mắt và trên mặt thiếu nữ này chứng minh nàng không phải nhân tộc, mà là một tiểu yêu.

- Người tên là gì?

Tần Vân nhìn nàng.

- Ta là Phó Tư Trác, phụ thân ta là Phó Thanh.

Nàng ngẩng đầu lên trịnh trọng nói:

- Ta chỉ có người phụ thân này.

Trước khi thụ sinh chết.

Nàng đã thề từ nay về sau, nàng chỉ có một người phụ thân này.

- Phó Tư Trác, Phó Tư Trác...

Tần Vân khẽ gật đầu.

- Trước tiên chúng ta hãy để phụ thân người nhập thổ vi an. Sau đó sẽ báo thù cho hân.

Thiếu nữ nhỏ gầy liên tục gật đầu, nói:

- Người... người là Tần thúc thúc, bằng hữu tốt của phụ thân ta sao?

- Đúng, ta là Tần Vân, huynh đệ của phụ thân người.

Tần Vân gật đầu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Hoàng Giao Hồ

Tần Vân nhìn thiếu nữ gầy nhỏ rồi hỏi:

- Trong thư của phụ thân người viết cho ta từng nói có yêu quái truy sát người, có thể nói rõ cho ta nghe được không? Còn nữa, phụ thân người trọng thương mà chết, rốt cuộc là ai đã thương hấn?

Lúc đầu, Tần Vân thi triển Hóa Hồng Chi Thuật chạy đến đây, còn tưởng rằng có thể có cơ hội cứu được bằng hữu tốt của mình, dù sao thì hấn cũng có bảo vật như Cửu chuyển linh đan trong tay.

Nhưng sau khi đến đây, hấn liền phát hiện ra thư sinh đã chết được một lát rồi, hồn phách cũng đã tiêu tán.

Nếu như hồn phách vẫn còn, Cửu chuyển linh đan cũng có thể cứu sống được.

Thiếu nữ gầy nhỏ hơi do dự một chút, thấp giọng nói:

- Ta... Ta vốn là một tiểu yêu của Lê Hoa Đàm. Một ngày, có yêu quái lợi hại đánh tới, mẫu thân ta dẫn ta một đường chạy trốn. Sau đó mẫu thân ta vì ngăn cản yêu quái mà bị giết. Còn ta thì hoảng sợ không chọn đường cứ thế chạy trốn thực mạng, lại gặp được nghĩa phụ, cũng chính là phụ thân của ta bây giờ. Ta và phụ thân ở cùng nhau được năm năm rồi.

Tần Vân gật đầu, nói:

- Vì sao bọn họ lại truy sát người?

- Thiếu nữ gầy nhỏ thấp giọng nói:

Mẫu thân ta từng nói với ta, phụ thân của ta là "Giao Long vương" của Tiên châu Hoàng Giao hồ. Bọn yêu quái truy sát ta có liên quan đến Giao Long cung của Hoàng Giao hồ. Những chuyện khác thì ta không biết. Phụ thân bị trọng thương, chính là do một vị Giải tướng đại yêu (yêu tướng tu thành từ con cua) do Giao Long cung ở Hoàng Giao hồ phái ra.

Trong mắt Tần Vân xẹt qua một tia ý lạnh lùng:

- Hoàng Giao hồ ư?

Thiếu nữ gầy nhỏ vội vàng nói:

- Giao Long cung của Hoàng Giao hồ, là Thủy tộc mạnh nhất của cả Tiên châu.

Biết rồi, lão Giao Long đó đã sớm đạt đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Hoàng Giao cũng được xem là một mạch rất nổi danh trong Thiên hạ Thủy tộc. Theo lý mà nói, Giao Long vương đó chắc chắn không đến mức giết chết đứa nữ tử như người này đâu. Sợ rằng là ai khác trong Giao Long cung đã ra lệnh đó.

Trong mắt Tần Vân có ý lạnh lùng, Thiên hạ Thủy tộc rất đông đúc.

Tứ Hải Long tộc cũng không nói, đó là quần tộc cường đại nhất.

Sự cường thịnh của Tứ Hải Long tộc... là có thể sánh vai ngang hàng cùng với nhân tộc, bọn họ cũng không chế tứ hải.

Nhưng ở trong lục địa, cũng có sông lớn ao hồ! Một vài ao hồ lớn, ngang dọc ngàn dặm, quả thực chính là biển nhỏ trong lục địa rồi. Chỉ có vài Thủy tộc đại yêu, không thích bị Tứ Hải Long tộc khống chế, tình nguyện ở trong một cái hồ lớn nào đó mà xưng vương xưng bá!

Có một số thậm chí là một vài chi thứ của Tứ Hải Long tộc.

Mạch Hoàng Giao cũng là chi thứ của Long tộc, huyết mạch tuy không thuần, nhưng mạch Hoàng Giao thực ra cũng có lịch sử lâu đời, chiếm cứ Hoàng Giao hồ cũng được mấy vạn năm rồi.

Thiếu nữ gầy nhỏ thấp giọng nói:

- Tần thúc thúc. Ta biết Hoàng Giao hồ lợi hại. Ta cũng không muốn làm liên lụy đến Tần thúc thúc. Thúc thúc chỉ cần đưa ta đến một châu khác, ta sẽ mai danh ẩn tính mà sống là được.

Mẫu thân chết rồi. Nghĩa phụ đối đãi với nàng rất tốt cũng chết rồi, khiến nàng thật sự không muốn liên lụy tới người khác nữa.

Tần Vân lắc đầu:

- Liên lụy ư? Chỉ dựa vào mạch Hoàng Giao sao? Yên tâm đi, có ta ở đây, Giao Long vương đó không dám đến làm càn đâu.

Thiếu nữ gầy nhỏ sững sốt.

- Giao Long vương của Hoàng Giao hồ... chính là thủ lĩnh của Thủy tộc ở Tiền châu!

- Rốt cuộc là ai muốn giết người, ai sai phái thuộc hạ khiến cho huynh đệ của ta mất đi tính mạng. Ta còn muốn tìm con Giao Long vương đó để nói chuyện đàm hoàng mới được.

Trong mắt của Tần Vân đầy sát ý. Hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thiếu nữ gầy nhỏ cảm thấy kinh hãi, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Nghe phụ thân nói, vị Tần thúc thúc này không phải là Thanh Lệnh Tuần Thiên Sứ sao? Cho dù là Tử Lệnh Tuần Thiên Sứ đi nữa, cũng không muốn đắc tội với Giao Long vương của Hoàng Giao hồ.

Tần Vân lặng lẽ ghi nhớ:

- Hoàng Giao.

Tần Vân hỏi:

- Đúng rồi, ta biết phụ thân người quê quán ở Gia An quận thành. Một phần gia tổ của hã ở đâu, người có biết không?

Thiếu nữ gầy nhỏ vội vàng gật đầu:

- Biết ạ, mỗi năm ta đều cùng phụ thân đi đến trước mộ phần đốt vàng mã. Ở trên Lam Bà sơn bên ngoài Gia An quận thành.

- Được.

Tần Vân gật đầu.

Tần Vân nhìn thư sinh đang nằm trên giường khuôn mặt an tường, mở miệng nói:

- Thư sinh, yên tâm đi, tất cả cứ giao cho ta.

Vù...

Tâm niệm khẽ động.

Thân thể của thư sinh liền bay lên lơ lửng.

Theo một ý niệm liền thi triển ra một pháp thuật nhỏ. Trên thân thể của thư sinh có hỏa diễm bốc lên, bắt đầu đốt cháy. Có điều ngọn lửa này lại không lan đến những đồ vật như giường chiếu ... chút nào. Cuối cùng tất cả mọi chuyện đều ở trong lĩnh vực kiểm ý của Tần Vân, hoàn toàn khống chế.

Thiếu nữ gầy nhỏ Phó Tư Trác quỳ xuống, đôi mắt đẫm lệ nhìn thi thể của thư sinh ở trong hỏa diệm, gọi:

- Phụ thân!

Tần Vân cũng lặng lẽ nhìn, không nói một lời nào.

Một lát sau.

Tro cốt của thư sinh được bỏ vào trong vò đựng tro cốt, Tần Vân đưa vò đựng tro cốt cho thiếu nữ ở bên cạnh, nói:

- Người ôm lấy đi.

- Vâng.

Thiếu nữ vội vàng ôm chặt lấy.

Tần Vân hỏi:

- Còn có cái gì muốn mang theo không?

- Không có.

Thiếu nữ gầy nhỏ lắc đầu, nói tiếp:

- Không có. Phụ thân và ta là chạy trốn đến đây mà.

- Được rồi, đi thôi.

Tần Vân lập tức dẫn nàng đi theo.

Vù.

Tần Vân cười vãn vụ mang theo thiếu nữ gầy nhỏ, bay ra khỏi phòng, bay về phía Gia An quận thành.

Trên một ngọn núi nhỏ ở bên ngoài Đồng Phúc huyện thành, đang có hai tiểu yêu ở đây. Đôi mắt của bọn chúng đều hiện lên thanh quang, nhàm chán nhìn bên trái một lát, nhìn bên phải một lát.

- Tiểu ngư yêu đó cũng không biết là đã nấp ở đâu rồi. Trong huyện thành dù sao cũng là địa bàn của nhân tộc, chỉ có thể cẩn thận tìm kiếm khắp nơi. Chỉ sợ động tĩnh quá lớn, sẽ chọc đến Tuần Thiên Sứ của nhân tộc.

- Một con tiểu ngư yêu mà truy giết lâu như vậy, ngay cả chúng ta cũng chịu khổ rồi.

Hai người bọn họ nhìn khắp nơi.

Bỗng nhiên một tên trong đó trợn to hai mắt nhìn vào không trung, nói:

- Mau nhìn, mau nhìn, con tiểu ngư yêu đó.

- Là nó. Là nó!

Bọn họ nhìn thấy rõ ràng trên một đoàn vân vụ, một nam tử mặc áo bào màu đen dẫn theo một thiếu nữ gầy nhỏ ở bên trên. Thiếu nữ gầy nhỏ còn ôm một cái vò.

Tần Vân không thu lại khí tức, cũng không thi triển thuật ẩn thân, cứ như vậy dẫn theo tiểu nữ yêu mà phi hành, cũng là cố ý muốn hấp dẫn những yêu tộc truy giết tiểu nữ yêu này! Chỉ có hấp dẫn mới càng dễ tìm hiểu rõ nguồn gốc, điều tra ra được người chỉ huy ở đằng sau.

Về phần nguy hiểm thì sao?

Cả Tiên châu này, yêu quái mạnh nhất chính là vị Lang Sơn lão tổ đó! Còn ở Quảng Lăng quận muốn đối phó với mình. Lang Sơn lão tổ hẳn còn

không quá để ý, huống chi là một Hoàng Giao hồ?

Tần Vân cảm ứng được rồi.

- Có yêu quái đến rồi.

Hắn không vội bay đi, mà là cố ý chờ đối phương.

Vù!!!

Có năm con yêu quái phi cầm từ phía xa đang bay đến, chặn ở phía trước.

Một tên yêu quái cầm đầu nhìn thấy Tần Vân có thể cười mây phi hành, biết được người tu hành này đã đạt đến Tiên Thiên rồi, không dám trực tiếp đánh tới, mà ở phía xa lên tiếng:

- Nhân tộc nhà ngươi, mau giao con tiểu ngư yêu này ra đây. Bọn ta chính là thuộc hạ của Giao Long vương của Hoàng Giao hồ. Lần này phụng mệnh hành sự, Nhân tộc nhà ngươi đừng nên dính vào là tốt nhất.

Thiếu nữ gầy nhỏ ở bên cạnh Tần Vân thấp giọng nói:

- Năm người bọn họ vẫn luôn truy giết ta. Phụ thân cũng từng giao thủ với bọn họ. Chỉ là bọn họ giỏi về phi độ, phụ thân luôn không thể làm gì được bọn họ.

Tần Vân gật đầu một cái.

Giao Long vương tuy là Thủy tộc, nhưng suy cho cùng cũng là đại yêu phân cấp độ Tiên Thiên Kim Đan, thuộc hạ phi cầm yêu quái đương nhiên cũng có không ít. Hơn nữa Hoàng Giao hồ ngang dọc hơn ngàn dặm, bình thường cũng có thể nhìn thấy có phi cầm yêu quái bay qua hồ nước.

Tần Vân xuyên qua bản mệnh Phi kiếm, có thể phóng tinh thần ra ngoài ba mươi dặm, đương nhiên phát hiện ra được hơn mười yêu quái:

- Năm con phi cầm, bên dưới cũng có yêu quái.

Yêu quái cầm đầu uy hiếp nói:

- Mau chóng giao tiểu ngư yêu đó ra, bằng không tướng quân nhà ta đến rồi, người hối hận cũng đã muộn.

Phi cầm yêu quái ở bên cạnh cũng quát:

- Người tu hành người, muốn đối địch với Hoàng Giao hồ sao?

Ngoài miệng thì hét lớn hét nhỏ, nhưng căn bản là không giám đánh.

Tần Vân vung tay một cái:

- Tướng quân nhà người ư?

Bành, bành, bành, bành, bành!

Năm con phi cầm yêu quái chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cuồn cuộn không thể ngăn cản được đang đánh tới. Từng con phi cầm yêu quái bị chấn động đến trái tim vỡ nát, lập tức thổ huyết rơi xuống. Tất cả đều hiện nguyên hình.

Đối với những kẻ từng truy sát Thư sinh, Tần Vân đều có sát cơ.

Chỉ là sợ rằng con đại yêu Giải yêu đại tướng quân đó bị dọa sợ rồi, cho nên bản lĩnh giết tiểu yêu chỉ tính là phương pháp thông thường.

- Tiểu ngư yêu này ta bảo vệ chắc rồi. Các người muốn tìm ta, có thể đến Lam Bà sơn bên ngoài Gia An quận thành....

Âm thanh của Tần Vân cuồn cuộn, truyền xuống phía dưới.

Lập tức hấn dẫn theo tiểu nữ yêu đó, tiếp tục phi hành đi xa.

Trên mặt đất cũng có vài yêu quái nhìn theo xa xăm.

- Thật là cuồng vọng.

- Từ trước đến nay chỉ có Hoàng Long hồ bọn ta giết Nhân tộc, từ lúc nào Nhân tộc dám khiêu chiến với Hoàng Long hồ chứ?

Những yêu quái này đều tức giận.

- Hấn có thể cười mây phi hành, chắc chắn là người tu hành có cấp bậc Tiên Thiên rồi. Mau về bẩm báo với tướng quân.

- Mau, bẩm báo tướng quân.

Vì chuyện báo thù cho Thư sinh, đương nhiên là Tần Vân ghi nhớ. Đầu tiên là muốn diệt trừ hung thủ trực tiếp, tên Giải tướng đại yêu đó! Tiếp theo chính là người chỉ huy sau lưng hấn.

Một đường phi hành.

Chỉ sau vẻ vện hơn hai trăm dặm, liền đến được Lam Bà sơn ở ngoài Gia An quận thành.

Vù!!!

Tần Vân dẫn theo tiểu nữ yêu, dè dặt mây xuống, đáp xuống mặt đất.

Hiện giờ trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, ở chân trời phía Đông cũng nhìn thấy một tia màu trắng bạc rồi.

- Tần thúc thúc, đi theo ta.

Tiểu nữ yêu đi lại vô cùng quen thuộc ở trên ngọn núi hoang này. Trên Lam Bà sơn có rất nhiều mộ phần.

Rất nhanh.

Tiểu nữ yêu chỉ vào những đám mộ ở trước mắt. Có rất nhiều phần mộ, đại đa số bia mộ đều là dòng họ Phó.

- Đây chính là mộ phần tổ tiên của người nhà phụ thân. Đây là mộ phần của nội tổ mẫu.

Tiểu nữ yêu đến một mộ phần có diện tích khá lớn, mộ phần cũng đều được kiến tạo bởi lượng lớn thạch tài. Lúc trước Thư sinh cũng là cử nhân, gia tài không ít, mẫu thân già mất đi, đương nhiên là sẽ phong quang đại táng.

Tiểu nữ yêu chỉ tiếp vào một khối đất trống ở bên cạnh, nói:

- Phụ thân từng nói với ta, người chết rồi, đem chôn người ở đây, cùng một chỗ với mộ phần của nội tổ mẫu.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Lam Bà Sơn Ngoài Gia An Quận Thành

Tần Vân đứng ở đó, kiếm ý trực tiếp đào bùn đất tạo thành một cái mộ huyệt, thậm chí đào rất sâu, cắt gọt sơn thạch ra một cách dễ dàng. Sau đó đánh ra một chiêu, một gốc cây đại thụ từ đằng xa trực tiếp đổ xuống ầm ầm. Đại thụ bị cắt thành tấm ván gỗ, dùng lỗ mộng khảm nạm cố định lại, nhanh chóng tạo thành một chiếc quan tài. Tần Vân lại thi triển pháp thuật dán ở trên quan tài. Trên quan tài cũng hiển hiện phù văn.

Vù...

Quan tài hạ xuống, rơi vào trong huyệt mộ. Tấm đệm bên trên tạm thời mở ra.

Tần Vân nói:

- Đem tro cốt của phụ thân người bỏ vào trong đi.
- Vâng.

Tiểu nữ yêu nhảy vào trong cái hố huyệt, cẩn thận nghiêm trang đặt vò đựng tro cốt vào trong quan tài. Sau đó lấy một vài bộ y phục, giấy, bút từ trong cái bọc ở sau lưng - những thứ mà nghĩa phụ của nàng bình thường vẫn hay dùng - đều đặt cả vào trong đó. Đôi mắt tiểu nữ yêu nhắm lại, mới chậm rãi đóng tấm đệm quan tài lại.

Tần Vân lặng lẽ nhìn.

Đợi đến sau khi tiểu nữ yêu đi ra, Tần Vân lại trực tiếp cắt một tảng đá lớn trong núi ở phía xa, cắt thành từng khối thạch tài cực lớn, xây dựng thành mộ địa. Một địa không chênh lệch nhiều lắm với ngôi mộ lớn của mẫu thân Thư sinh ở bên cạnh.

Còn lập thêm một cái bia mộ.

Tần Vân nhìn tiểu nữ yêu:

- Cứ lấy danh nghĩa của người, lập bia mộ đi!

Tiểu nữ yêu nặng nề gật đầu.

Trên bia mộ lập tức hiện lên từng chữ từng chữ, trên có ghi "Phụ thân Phó Thanh chi mộ", dưới có dòng chữ nhỏ "Phó Tư Trác nữ tử".

Tiểu nữ yêu quỳ xuống đất:

- Phụ thân...

Tần Vân nhìn bia mộ, lặng lẽ nói:

- Thư sinh, huynh vẫn luôn nói mình một mình cô độc. Người ở đâu, nơi đó chính là nhà. Nhưng cuối cùng lại vì tiểu nữ yêu này mà mất đi tính mạng. Nhưng cho dù như vậy, tiểu nữ yêu này đã nhận huynh làm nghĩa phụ, nguyện vì huynh mà mặc áo để tang.

- Ta... ta không mang theo hương nến tiền giấy.

Tiểu nữ yêu có chút luống cuống, nói tiếp:

- Phải đốt tiền giấy, nhưng ta không có.

- Không vội.

Tần Vân vung tay một cái.

Phi kiếm nhị phẩm Trầm Sa Kiếm cuốn năm thỏi bạc, mau chóng phá không bay đi, bay về phía Gia An quận thành cách đó không xa.

Một cửa hàng bán quan tài ở Gia An quận thành. Trời còn tờ mờ sáng, cửa hàng quan tài cũng vừa mới mở cửa, học đồ của cửa hàng vẫn còn đang quét tước.

Vù

Một thanh phi kiếm phá không bay đến, trực tiếp bay vào trong cửa hàng quan tài.

Một thanh âm vang lên:

- Mua của người mấy món đồ. Đây là ngân lượng.

Học đồ của cửa hàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một thanh phi kiếm đang lơ lửng ở đó, không khỏi bị dọa cho sợ hãi, chỉ thấy một thỏi bạc trực tiếp bay đến.

- Quan khách...

Thanh âm vẫn đang vang lên:

- Người cứ thu lấy ngân lượng.

Phi kiếm liền phóng thích ra pháp lực, bao lấy mấy thứ hương nến tiền giấy ở bên cạnh, lập tức lại phá không bay đi.

Học đồ của cửa hàng ngơ ngẩn nhận lấy ngân lượng, nhìn ngân lượng ở trong tay, nhìn hương nến tiền giấy ở bên cạnh đã thiếu đi rất nhiều.

Học đồ của cửa hàng vội vàng cao giọng hô lên:

- Sư phụ, sư phụ. Có thần tiên. Có thần tiên.

Phi kiếm ở trong Gia An quận thành, cách hơn mười trượng liền thu lấy gà, vịt, đầu heo, điểm tâm vừa nấu xong từ trong tủ lâu, đồng thời cũng ném ra một thỏi bạc...

Rất nhanh, Phi kiếm mang theo lượng lớn vật phẩm, quay trở về rồi.

Phi kiếm chợt đến chợt đi, lại rất là nhanh.

Tần Vân ngẩng đầu nhìn lên, vung tay ra một cái. Phi kiếm chui vào trong ống tay áo. Một lượng lớn hương nến tiền giấy lại rơi xuống bên cạnh. Ba loại gia súc gia cầm gà, vịt, heo mà phi kiếm lấy ở tủ lâu cũng đã được bỏ xuống, còn có rất nhiều điểm tâm cũng đều được dọn ra.

Tiểu nữ yêu cũng có đồ tang, mặc vào quỳ gối ở đó.

Hương nến được châm lên, đốt tiền giấy, khói trắng bay lượn lờ.

Tiểu nữ yêu nhìn Tần Vân, nói:

- Tần thúc thúc. Phụ thân của ta ngoại trừ ta ra không có người thân nào khác. Ta muốn chịu tang cho phụ thân ta. Ta cũng không muốn để lỡ quá nhiều thời gian của Tần thúc thúc. Chỉ cần ba ngày là được rồi, chịu tang ba ngày.

Tần Vân gật đầu:

- Được. Vậy thì chịu tang ba ngày, dù sao vẫn còn có yêu quái đang truy giết người. Mau chóng giải quyết xong chuyện của người, đây cũng là chuyện ta đồng ý với phụ thân của người.

Tiểu nữ yêu gật đầu.

Nữ tử chịu tang phụ thân, chịu tang ba ngày được coi là rất bình thường, chịu tang hai, ba năm vẫn có.

Tần Vân quay đầu lại nhìn.

- Hà?

Chỉ nhìn thấy từ đằng xa, có một đại yêu mặc giáp đang cầm một cái đĩa, uy phong lẫm liệt, cười vân vụ mà đến. Bên cạnh hắn còn có hai tên tiểu yêu đi theo.

- Tướng quân, người xem, chính là ở đó.

- Tiểu ngư yêu đó cũng ở đó.

Một tiểu yêu vội vàng hô lên.

Đại yêu mặc áo giáp cầm đĩa nhìn xuống bên dưới, lộ ra tia cười lạnh, nói:

Tiểu ngư yêu này cũng trốn được mấy năm rồi. Lần trước cũng là ta phát hiện ra nó. Có điều người tu luyện tên là Phó Thanh đó có chút khó chơi. Lần này lại là ta phát hiện ra! Có điều người tu hành áo đen ở bên cạnh nó lại dám nhúng tay vào. Lẽ nào lại là một tên không sợ chết nữa ư?

Giải tướng đại yêu cũng là một viên hãn tướng trong Hoàng Giao hồ, cũng xếp vào hàng đầu trong Tiên Thiên Hư Đan Cảnh đại yêu. Lần này cũng là đi theo "Hô Lôi Đại tướng quân" đến truy giết tiểu ngư yêu đó.

Giải tướng đại yêu ở trên không trung cẩn thận quan sát, trong lòng đã định, nói:

- Người tu hành đó. Mấy quận xung quanh, người tu hành lợi hại ta đều biết, không có nhân vật số một này.

Tiểu nữ yêu Phó Tư Trác nhìn thấy hắn, đôi mắt lập tức đỏ lên:

- Là Giải tướng đại yêu đó.

Tần Vân ngẩng đầu lên nhìn:

- Là hắc làm Thư sinh bị trọng thương ư?

- Tiểu nữ yêu Phó Tư Trác xác nhận:

- Đúng. Chính là hắc. Thực lực của hắc rất lợi hại. Phụ thân nói rồi, ở trong Tiên Thiên Hư Đan Cảnh, Giải tướng này cũng được coi là đứng đầu.

Tần Vân khẽ gật đầu.

Thư sinh, dù sao cũng là từ Bắc địa biên quan lịch luyện ra, đối diện với một đại yêu Tiên Thiên Hư Đan Cảnh như vậy, cũng là có thể đấu một trận.

- Giải tướng quân giáng xuống, quát lớn một tiếng:

- Nhân tộc nhà ngươi, dám nhúng tay vào chuyện của Hoàng Giao hồ ta. Mau báo danh tính đi.

Tần Vân thành danh quá nhanh. Người biết tên hắc cũng không ít. Nhưng tận mắt nhìn thấy hắc, biết được dung mạo của Tần Vân lại rất ít.

Hai yêu quái bên cạnh Giải tướng quân cũng vội vàng quát mắng:

- Mau báo danh tính đi.

Vù!!!

Một ý niệm của Tần Vân.

Dưới lĩnh vực kiếm ý, hai tiểu yêu bên cạnh Giải tướng quân trực tiếp hóa thành bột mịn.

Điều này khiến cho Giải tướng quân tròn tròn hai mắt nhìn. Hắc chưa từng nhìn thấy bất kỳ pháp thuật nào, bất kỳ chiêu số nào, hai yêu

quái thuộc hạ của hắn cứ như vậy bột phấn hóa thành hư vô rồi sao? Giải tướng quân không khỏi kinh hãi hoảng sợ.

- Ta nhận nhầm người rồi, nhận nhầm người rồi, không quấy rầy hai vị nữa.

Giải tướng quân vội vã khom người cười theo, quay đầu liền muốn trốn:

- Muốn đi sao?

Theo đó là một cỗ lực lượng khủng bố trối buộc lấy Giải tướng quân. Đây là lực lượng của lĩnh vực kiểm ý, khiến cho Giải tướng quân căn bản không có cách nào phản kháng được.

Giải tướng quân cố gắng vùng vẫy, nhưng vùng vẫy không ra được, không khỏi sợ hãi vội vã hét to:

- Tha mạng, tha mạng.

Vù!!!

Bị kiểm ý cuốn lấy, Giải tướng quân bay qua. Phù một tiếng, cả người rơi trước bia mộ.

Giải tướng quân ngẩng đầu nhìn xem, nhìn thấy văn tự ở trên bia mộ.

Giải tướng quân quay đầu nhìn Tần Vân ở bên cạnh, vội vàng mở miệng nói:

- Phó Thanh ư? Người tu hành đó, hắn đã chết rồi sao? Vị cao nhân này, ta và người không thù không oán...

Tần Vân hỏi:

- Ta hỏi người, ai bảo người đến giết vị tiểu nữ yêu này? Nói chậm thì ta không bảo đảm được tính mạng của người.

Giải tướng quân vội nói:

- Hô Lôì đại tướng quân. Hoàng Giao hồ ta tổng cộng có sáu vị đại tướng quân. Hô Lôì đại tướng quân là một trong số đó. Là đại yêu Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, lợi hại hơn ta rất nhiều. Lời trong miệng của hã, chính là nhất nhất.

Tần Vân nhú mảy:

- Câm miệng.

Giải tướng quân lập tức ngậm miệng lại.

Tần Vân lại hỏi:

- Ai chỉ huy Hô Lôì đại tướng quân?

Giải tướng quân vội vàng thấp giọng nói:

- Cái này thì ta cũng không biết. Chuyện này, hình như rất là bảo mật. Tóm lại, là một vị nào đó trong Giao Long cung. Ta cũng không dám nghe ngóng. Cao nhân à cao nhân, những gì ta có thể nói ta đều nói rồi, xin hãy tha cho ta một mạng đi.

- Vị Thư sinh tên là Phó Thanh này, là huynh đệ của ta.

Tần Vân mở miệng nói:

- Mà người lại hại chết hã.

Giải tướng quân sắc mặt khê biến, cắn răng thấp giọng nói:

- Ta dù sao cũng là một viên tướng quân trong chúng Thủy tộc ở Hoàng Giao hồ, nếu như người giết ta, Giao Long vương nhà ta nhất định sẽ nổi giận.

- Yên tâm,ta sẽ tìm Giao Long vương nhà người để nói chuyện đàng hoàng, để hăn cho ta một câu trả lời. Còn về người, cho bồi táng theo huynh đệ của ta!

Tần Vân vung tay một cái, một luồng kiếm ý lập tức quét qua thân thể của Giải tướng quân, Giải tướng quân kinh hô một tiếng, ngã xuống đất ở một bên, hóa thành một con mao cua cực lớn, lông ở trên càng cua cũng rất đậm. Nó nằm ở đó, vết máu chảy xuôi xuống.

Trong núi lớn cách bên ngoài Gia An quận thành không xa lắm.

Có ba con phi cầm yêu quái vội vàng xông vào trong sơn cốc:

- Đại tướng quân, đại tướng quân.

- Chuyện gì?

Hô Lô đại tướng quân chính là một nam tử béo mập, bên cạnh hăn còn có hai vị đại yêu.

- Giải tướng quân chết rồi, bị giết rồi.

- Tiểu nữ yêu được một người tu hành cứu rồi.

- Thoáng cái liền chết rồi.

Ba con yêu quái phi cầm vội vàng nói.

Hô Lô đại tướng quân nhú mày chỉ vào một con phi cầm yêu quái trong số đó, nói:

- Người nói tỉ mỉ cho ta nghe, còn lại đều im miệng hết.

Phi cầm yêu quái này vội vàng nói lại thật tỉ mỉ, kỹ lưỡng:

- Tiểu nữ yêu đó được một người tu hành thần bí cứu đi rồi, hiện nay đang ở Lam Bà sơn bên ngoài Gia An quận thành. Giải tướng quân dẫn theo hai vị thủ lĩnh đi ứng phó. Bọn ta ở phía xa nhìn xem, tận mắt nhìn thấy Giải tướng quân bị giết rồi. Người tu hành thần bí đó và tiểu nữ yêu kia bây giờ vẫn còn đang ở trên Lam Bà sơn.

- Hô Lôi đại tướng quân nói:

- Hử? Chúng ta đi Lam Bà sơn xem thử. Trong cảnh nội của Tiên Châu, ai dám không cho Hoàng Giao Long ta thể diện.

Hai tên đại yêu ở bên cạnh chém gió:

- Chỉ cần đại tướng quân ra tay, là gió bão sấm sét đều xuất hiện. Người tu hành đó chết là cái chắc.

- Đi.

Hô Lôi đại tướng quân lập tức cười gió dẫn theo hai vị đại yêu đi, cùng với ba tên phi cầm yêu quái ở bên cạnh.

- Ba tiểu yêu các người, chỉ đường cho ta.

Bình thường mà nói, đại yêu giống như Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, đủ để hoành hành khắp nơi rồi. Dù sao thì người tu hành Tiên Thiên Kim Đan ở cả Tiên châu này có mấy người, cộng thêm sau lưng còn có Giao Long cung, Hô Lôi đại tướng quân đương nhiên là có tư cách để phách lối.

Gió đen băng lãnh đang gào thét, lướt qua không trung với tốc độ khủng khiếp. Đương nhiên tốc độ phi độn này chỉ có thể xem là bình thường trong Tiên Thiên Kim Đan Cảnh.

Ám Tượng lão tổ đang ở trong Hắc phong, thẳng về phía Gia An quận thành.

Đôi mắt của hắn có ba đồng tử, cách nghìn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng Tần Vân và tiểu nữ yêu đó ở Lam Bà sơn.

- Thuật phi độn của Tần Vân đó thật sự rất nhanh. Lão tổ ta đuổi theo lâu như vậy, vẫn còn một nghìn dặm.

Ám Tượng lão tổ nghĩ thầm.

- Vẫn còn may, hiện nay hắn cũng dừng lại rồi, có thể nhanh chóng đến nơi rồi. Lão tổ ta đến trước, diệt trừ Tần Vân này trước. Toàn bộ bảo vật thể là thuộc về ta rồi!

Ở sau lưng Ám Tượng lão tổ, lại âm thầm có ba vị Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đại yêu ma đi theo, trong đó có thực lực không thua gì Ám Tượng lão tổ cả. Bọn họ cũng không biết Tần Vân ở đó, chỉ có thể âm thầm một mực đi theo Ám Tượng lão tổ này thôi.

- Tần Vân này thật sự có thể bay, cũng đang bay ra khỏi Giang châu.

- Cũng tốt, những lão già ở ngoài Quảng Lăng quận đó nhận được tin tức, muốn đuổi kịp cũng phải rất lâu. Ha ha... Lần này, bảo bối e rằng chính là của ba chúng ta rồi.

Hô Lô đại tướng quân và đám yêu quái của Hoàng Giao hồ, cùng với bốn vị đại yêu ma đến từ khắp nơi trong thiên hạ đều đang chạy đến Lam Bà sơn bên ngoài Gia An quận thành.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Đại Yêu Ma Tập Kích (Thượng)

Hô Lôì đại tướng quân mang theo thủ hạ bay một mạch.

- Đại tướng quân, phía trước chính là Lam Bà sơn.

Ba yêu quái giống loài chim bay chỉ đường, đồng thời bọn họ cũng có chút khiếp đảm, dù sao Giai tướng quân cũng vừa bị giết trước mắt quá dễ dàng.

Hô Lôì đại tướng quân nhú mày quát:

- Tốt lắm, các người có thể lui xuống.

- Dạ dạ dạ!

Ba phi cầm yêu quái lập tức thối lui.

Hai tướng quân yêu quái bên cạnh cùng nhau nở nụ cười, trong đó có một gã đeo đao bên hông, vuốt râu trên mặt nói:

- Xem đại tướng quân dọa bọn chúng sợ kìa. Đại tướng quân, người tu hành kia có thể dễ dàng giết Giải tướng quân, chắc hẳn là người tu hành Tiên Thiên Thực Đan. Chúng ta không nên quá khinh suất.

Một yêu quái đầu tôm nói phóng đại lên:

- Sợ cái gì. Đại tướng quân tu luyện thành “Phong Lôì Bí Thuật”, Tiên Thiên Thực Đan Cảnh tầm thường làm sao chống đỡ được.

Hô Lô đại tướng quân nói lại:

- Trong Tiên châu hẳn là không có người tu hành lợi hại nào đối địch cùng Hoàng Giao hồ ta. Nhưng người tu hành này dám giết Giai tướng quân, có thể là có chỗ dựa vững chắc. Liệp tướng quân, người nhìn thử xem, người tu hành kia có hình dáng như thế nào, có thể là người tu hành nổi danh nào đó hay không?

Yêu quái đeo đao kia gật đầu:

- Dạ!

Hắn nhìn về hướng Lam Bà sơn ở xa xa, ánh mắt vừa nháy, ầm ào quang ám vàng. Liệp tướng quân nhíu mày nghi hoặc nói:

- Thấy được rồi. Hắn đang ngồi khoanh chân trong nhà gỗ, quần áo đen, thoát nhìn thật trẻ tuổi. Người tu hành Tiên Thiên Chân Đan Cảnh trong địa giới Tiên châu nhiều như vậy, trẻ tuổi như thế cũng chỉ có năm người, tựa hồ trông không giống lắm. Về phần người tu hành Tiên Thiên Kim Đan? Càng không thể, người tu hành Tiên Thiên Kim Đan ở Tiên châu, ai ai cũng đều đại danh鼎鼎 cao, ta đều có quen biết.

Hô Lô đại tướng quân cũng nghi hoặc:

- Không biết?

Tân Vân thành danh quá nhanh.

Hơn nửa phần lớn thời gian đã bị vây trong tiên phủ, cũng chỉ vài người tu hành giới Giang châu gặp qua hắn. Về phần Tiên châu? Cũng chỉ có đứng đầu thế lực lớn mới biết rõ hình dáng của Tân Vân. Yêu ma tầm thường làm sao có thể gặp, có được một bức chân dung đã là không tệ rồi. Bọn người Hồ Lô đại tướng quân ở Tiên châu hàng năm, sẽ không cố ý sưu tập bức chân dung người tu hành lợi hại ở Giang châu.

Liệp tướng quân nói:

- Hoặc là tên tu hành nào đó đột phá ở Tiền châu chúng ta, Hoặc là hắc tử châu khác đến.

Trong khi đám người Hô Lô đại tướng quân tránh ở ngoài vạn dặm, còn đang cân nhắc về thân phận của Tần Vân. Đương nhiên Tần Vân đã phát hiện ra ba người.

Mượn dùng phi kiếm bản mạng, hắc tử có thể dễ dàng phóng ra tinh thần trong ba mươi dặm.

Tần Vân khoanh chân ngồi trong nhà gỗ, bỗng nhiên nhíu mày:

- Hô Lô đại tướng quân? Chính là hắc tử? Hơi thở thật cường đại, thật gấp gáp, hắc tử là đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh.

Một hơi thở khủng bố điên cuồng vọt tới.

Nhanh chóng tới gần trong ba mươi lý, càng đến gần lại càng kịch liệt.

- Từ khi ta rời khỏi Quảng Lăng vẫn luôn có cảm giác bị rình rập. Mặc dù đến quận Gia An ở Tiền châu vẫn bị theo dõi... Cuối cùng bây giờ đã đến rồi?

Tần Vân nghiêm túc lên vài phần. Còn ba con yêu tôm yêu tép đi theo Hô Lô tướng quân, Tần Vân cũng không để ý. Nếu tiến vào trong ba mươi lý của mình, muốn ra tay thế nào thì ra tay thế ấy.

Ầm ầm ầm!

Trong thiên địa bỗng nhiên có tiếng gầm rú ầm ầm. Tiếng gầm rú truyền từ phía chân trời xa xa, trầm thấp khiến người ta run sợ.

Hô Lôi đại tướng quân cùng hai gã yêu quái đều kinh ngạc, bọn họ cảm thấy kinh sợ khó hiểu:

- Đây là âm thanh gì?

Liệp tướng quân chỉ về chân trời xa xa:

- Đại tướng quân, mau nhìn xem.

Chân trời xuất hiện một cơn gió đen rất lớn.

Gió đen gào thét, giống như mảnh mây đen tiến đến gần, thậm chí ngay cả độ ẩm chung quanh cũng bắt đầu giảm xuống.

- Tần Vân!

Cùng với một tiếng rống giận rung trời.

Cả không trung đều dần tối sầm.

Rõ ràng ánh mặt trời đã hiện ra trước mắt, nhưng lúc này đây, bầu trời mặt đất cả tòa Lam Bà sơn hoàn toàn là hắc ám, bị lực lượng vô hình che lấp, mây đen cuộn cuộn ngập trời, gió đen gào thét.

- Giao ra bảo vật, người còn có thể bảo toàn mạng sống!

Giữa không trung vang vọng âm thanh “đùng đoàng” khắp mọi nơi.

Tần Vân đứng dậy giữa căn nhà gỗ, cười lạnh nhìn về chân trời xa xa:

- Chỉ bằng người sao?

Tiểu nữ yêu sợ tới mức gương mặt trắng bệch, bởi vì uy lực vô tận tràn ngập trời đất áp xuống khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi.

Tần Vân nhìn về phía tiểu nữ yêu:

- Đừng sợ!

- Dạ!

Tiểu nữ yêu lập tức gật đầu.

- Hồ đồ ngu xuẩn, như vậy thì chết đi!

Trên bầu trời đầy mây mù đen kịt, một cái trảo thật lớn trực tiếp chụp xuống, rồi quét ngang qua. Lớp da của cái trảo này màu đen xám, có ý cảnh nặng nề nồng đậm, giống như lực lượng của cả thiên địa quét qua.

Tân Vân vùng tay lên.

Một đạo kiếm quang giống như sấm đánh, giống như triều dâng, mãnh liệt nghênh đón.

Ầm!

Kiểm quang mãnh liệt va chạm với vó trảo khổng lồ đập dưới chân. Khi chấn động vó trảo khổng lồ kịch liệt mới thu hồi lại. Trên trời cao, một quái thú giống loài chó khổng lồ hạ xuống. Nó có bốn vó, hai tròng mắt có ba vòng đồng tử, hai tai dựng thẳng, còn có đôi lông mi màu vàng rất đặc biệt.

Quái thú này lơ lửng giữa không trung, hai mắt khẽ nháy:

- Quả thực có chút bản lĩnh!

Hừ! Hừ!

Trong hai tròng mắt bắn ra hai đạo kim quang, xẹt qua trời cao nhanh như ánh điện, cơ hồ trong nháy mắt đi ra khỏi Lam Bà sơn.

Vù!

Màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang trong nháy mắt diễn hóa ra, che chắn giữa không trung, hoàn toàn ngăn trở lại hai đạo kim quang kia. Trong tiếng vang “xùy xùy xùy”, không gian dần trở nên vắng vẻ, nhưng lại không thể oanh phá màn hào quang từ Chu Thiên Kiếm Quang của Tần Vân.

Tần Vân mở miệng:

- Không hổ là Địa Tàng khuyến dụ chúng thượng cổ. Rõ ràng cảnh giới tầm thường nhưng chiêu thức lại có uy lực mạnh mẽ như thế. Chỉ có điều, Âm Tượng lão tổ, chỉ bằng thủ đoạn ấy của người thì không làm gì được ta đâu!

Ba yêu quái bao gồm Hồ Lô đại tướng quân ở ngoài mười dặm đều ngây ngẩn rồi:

- Cái gì?

- Âm Tượng lão tổ? Địa Tàng khuyến?

Vó trảo khổng lồ đánh xuống bầu trời hắc ám đã khiến bọn họ sợ ngây người rồi. Nhưng hôm nay Tần Vân lại dễ dàng đỡ lấy sát chiêu khủng bố kia, lại còn nghe thấy những cái tên kia, khiến ba yêu quái bọn họ sợ tới mức run sợ.

Hồ Lô đại tướng quân giật mình:

- Âm Tượng lão tổ, đó cũng không thua gì Giao Long vương nhà ta.

Liệp tướng quân cũng giật mình:

- Hẳn tên là Tần Vân? Người tu hành nổi danh trong thiên hạ gọi là Tần Vân chỉ có Tần Vân Quảng Lăng Giang châu thôi. Nhưng hẳn không

phải là Thanh Lệnh tuần tra sứ sao? Như thế nào có thể dễ dàng ngăn trở Âm Tượng lão tổ?

Một vị Hà tướng quân khác cũng run sợ:

- Vừa rồi chúng ta muốn đối phó hãn sao? Uy thế kia không nề hà vó trào của Âm Tượng lão tổ. Phi kiếm vừa tới, chúng ta lập tức xong rồi.

Hô Lôi đại tướng quân khẩn trương vạn phần:

- Đừng nhúc nhích, chúng ta đừng nhúc nhích. Hãn là bọn họ chưa phát hiện ra chúng ta.

- Hy vọng không phát hiện chúng ta đi.

Liệp tướng quân thật sự bất an. Hà tướng quân cũng không dám hé răng.

Có được bản lĩnh như vậy đều là danh chấn thiên hạ, đều là bá chủ một phương. Bọn họ nào dám hé răng.

Âm Tượng lão tổ đứng quất giữa không trung:

- Tiểu bối, người cũng đừng quá cuồng vọng!

Các yêu quái tầm thường đều duy trì hình dạng bán nhân. Đó là hình dạng phát huy chiến lực cực mạnh. Còn một ít loại dị chủng thượng cổ hoặc là yêu tộc đặc thù, giống như Long tộc, bản thể mới là phát huy ra thực lực cực mạnh. Địa Tàng khuyến dị chủng thượng cổ này cũng như thế.

Hình thể khổng lồ của Âm Tượng lão tổ đứng giữa không trung, đột nhiên hé miệng.

Vù vù vù!

Có gió đen lạnh như băng mang theo sát khí nồng đậm, như vô số dao nhỏ gào thét đến. Thậm chí một số cây cối cao lớn cũng bị cắt thành mảnh vụn.

Tần Vân nhẹ nhàng lắc đầu thanh tỉnh ý niệm trong đầu, bản mệnh Phi kiếm dễ dàng diễn hóa Chu Thiên, hóa thành màn hào quang kiếm quang khổng lồ ngăn chặn hơn phân nửa tòa Lam Bà sơn!

Rầm rầm rầm!

Gió đen chém sắt như chém bùn, nhưng khi oanh kích đến màn hào quang kiếm quang lại không thể làm được gì. Nhưng rất nhiều núi đá cỏ cây xung quanh bị hóa thành bột mịn, hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa.

Đợi khi gió đen ngừng lại, có một bộ phận nhỏ của Lam Bà sơn hoàn toàn biến mất.

Ám Tượng lão tổ khiếp sợ giữa trời cao:

- Cái gì, tại sao lại mạnh như vậy? “Địa Tàng Phong Sát” lão tổ ta tu luyện ngàn năm nhưng không thể phá được phi kiếm của hãn!

Hãn nào biết rằng hiện giờ Tần Vân vẫn chưa hiển lộ ra lực lượng “cực cảnh” chân chính. Bởi vì hãn sợ mình dọa gã Như Ý Quan Chủ kia chạy mất. Lúc trước Tần Vân bị nhốt trong tiên phủ, gã Như Ý Quan Chủ kia từng bắt người cướp của Tần gia, trong lòng tự nhiên chứa sát tâm. Phải chờ tới khi đối phương đến đây, dùng kiếm thuật thật mạnh trút lên người của hãn.

Như Ý Quan Chủ thế mà lại hộ mệnh cực lợi hại, kiêu ngạo nhất chính là từng chạy thoát khỏi “Xích Cước hòa thượng” cực cảnh đuổi giết.

Nhưng Kiếm Tiên Tiên Thiên Cực Cảnh của Tần Vân luyện về truy sát hay đuổi giết đều mạnh hơn Xích Cước hòa thượng nhiều. Hãn không

tin Như Ý Quan Chủ kia có thể thoát chết khỏi kiếm của mình.

Tần Vân mở miệng nhìn Âm Tượng lão tổ giữa trời cao, thanh âm vang vọng đất trời:

- Đây là Địa Tàng Phong Sát? Uy lực không tồi. Đáng tiếc vô dụng với ta. Còn ba người khác, nhìn lâu như vậy cũng nên hiện thân đi.

- Nhìn lâu như vậy, nên hiện thân?

Hô Lô đại tướng quân, Liệp tướng quân và Hà tướng quân ở ngoài mười dặm sợ tới mức mặt mày trắng bệch, chân cũng nhũn ra.

Giọng của Hà tướng quân đều đang phát run:

- Đại tướng quân, hăn bảo chúng ta hiện thân. Chúng ta hiện thân?

Hô Lô đại tướng quân nuốt nước bọt:

- Đã bảo chúng ta hiện thân rồi. Tốt hơn là đừng phản kháng, chúng ta...

- Ha ha ha... Tần đạo hữu thật khó lường. Có thể xuyên thấu ẩn tàng thuật của ta. Bội phục bội phục.

Cùng với ba tiếng cười to.

Ba cỗ khí tức khủng bố phóng lên cao. Ba đại yêu ma hiện ra thân hình giữa không trung.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Đại Yêu Ma Tập Kích (Hạ)

Ba yêu quái Hô Lôi đại tướng quân vốn đã định hiện thân ra ngoài, nhất thời khiếp sợ nhìn nhìn ba đại yêu ma khủng bố.

Giọng của Hà tướng quân run rẩy:

- Không phải nói chúng ta mà là ba người bọn họ.

Hô Lôi đại tướng quân:

- Tất cả đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Chúng ta cách hăn hơn mười dặm, có thể hăn vẫn chưa phát hiện ra chúng ta! Bây giờ chúng ta ngoan ngoãn đợi ở đây, ngàn vạn đừng tham gia vào.

Hà tướng quân, Liệp tướng quân cùng nhau gật đầu.

Bản lĩnh giao chiến loại trận này bọn họ nào dám tham gia?

Ánh mắt Hô Lôi tướng quân vốn đã lớn, lúc này trừng còn lớn hơn:

- Đều đi ra cả rồi! Tính thêm Âm Tượng lão tổ là có bốn người. Đại yêu ma khi nào lại dễ gặp như vậy?

Liệp tướng quân nói.

Hiện tại ba người này xuất hiện, có hai người từng đến Giao Long cung. Một là Bách Hoa nương nương. Một là Thính Phong cốc chủ. Lúc trước khi Bách Hoa nương nương đến, Giao Long vương và Long hậu đều là nghênh đón từ xa.

Hô Lôi đại tướng quân căn rằng:

- Uy danh của Bách Hoa nương nương ta cũng nghe qua, chỉ dùng một cọng dây hay cái rế cũng đủ lấy mạng nhỏ của ta. Ta lúc trước chỉ biết tuân lệnh của Long hậu không nên đáp ứng! Chuyện giết con gái riêng của Giao Long vương vốn là gạt Giao Long vương. Một khi Giao Long vương biết được, cho dù có Long hậu che chở cũng sẽ phiền toái tới chúng ta.

Hà tướng quân bất đắc dĩ:

- Đúng vậy, chúng ta cũng không muốn đến, nhưng lại không dám cãi lại mệnh lệnh của Long hậu.

Liệp tướng quân nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tại sao Đại vương lại hoàn toàn không biết gì chứ?

Hô Lôi đại tướng quân lập tức nói:

- Không biết nói sao, không biết nói sao.

Liệp tướng quân liền im miệng.

Hô Lôi đại tướng quân nói:

- Đây là chuyện của Giao Long vương và Long hậu, chúng ta cũng đừng dây vào. Hiện tại mấu chốt nhất chính là chúng ta làm thế nào để thoát chết đây!

Hà tướng quân cũng nói:

- Ừm! Nếu hiện thân, Tần Vân kia chỉ sợ lười nhiều lời cùng chúng ta, lập tức giết luôn chúng ta.

Liệp tướng quân nói:

- Trước mắt cứ nấp vào đi!

Ba người bọn họ cẩn thận ẩn nấp, nhìn ba đại yêu ma trên trời cao và Âm Tượng lão tổ từ xa, cùng với người tu hành “Tần Vân” trên tòa Lam Bà sơn. Đây tuyệt đối là trận giao chiến về bản lĩnh khó có thể gặp được.

Tần Vân đứng ở đó, thản nhiên nhìn bốn vị đại yêu ma. Nữ tử của Phó Tư Trác phía sau hẳn càng thêm khẩn trương.

Âm Tượng lão tổ nhìn nhìn ba đại yêu ma, giọng âm vang:

- Ba người các người theo dõi ta?

Vị nam tử áo đỏ cười đáp:

- Phi thuật của Tần đạo hữu thật sự quá nhanh. Chúng ta theo không kịp. May mắn có Âm Tượng huynh truy tung, chúng ta đi theo mới tìm được Tần đạo hữu. Âm Tượng huynh, thật sự đa tạ huynh rồi.

Nữ nhân xinh đẹp mặc y bào màu hồng nhạt cũng cười nói:

- Thật là cực khổ cho Âm Tượng rồi.

Khóe mắt Âm Tượng lão tổ run rẩy.

Ba đại yêu ma này...

Hai người kia thật sự hẳn không để ý lắm, nhưng thực lực của Bách Hoa nương nương này không thua hẳn chút nào. Hơn nữa còn khắc chế hẳn! Nếu nói Âm Tượng lão tổ dựa vào thiên phú của “Tàng Địa Khuyển” dị chủng thượng cổ mới có được thực lực mạnh như thế, thì chân thân của Bách Hoa nương lại thật tầm thường, vốn chỉ là một gốc hoa hồng, nhờ vào một lần trời cao giáng xuống Đế Lưu Tương, nhờ vào dòng Đế Lưu Tương này mà trở thành yêu.

Tu hành theo năm tháng dài đằng đẳng, một gốc hoa yêu tâm thường tu luyện đến mức như bây giờ được nhiều yêu ma xưng một tiếng “Bách Hoa nương nương”, tự nhiên thủ đoạn sẽ rất cao. Rất nhiều bí thuật nàng luyện ra khiến cho Âm Tượng lão tổ cũng đau đầu.

- Tần đạo hữu.

Bách Hoa nương nương đầu đội một đóa hoa hồng, chung quanh thân thể có sương hồng thản nhiên vờn quanh. Nàng tươi cười rạng rỡ nhìn Tần Vân, giọng nói vang vọng về phía chân trời:

- Hiện giờ chúng ta liên thủ, bảo vật người giữ không được. Ta khuyên người nên ngoan ngoãn giao ra đi, cũng tránh được họa sát thân.

Tần Vân mở miệng nói:

- Bách Hoa nương nương, thực lực của người thật tâm thường nhưng khẩu khí lại quá lớn rồi.

Bách Hoa nương nương nhất thời trầm mặt.

Đã lâu rồi, đã lâu không ai dám nói thực lực nàng tâm thường! Dù là đại yêu ma thực lực tương đương cũng phải kính trọng nàng một phần, không muốn trêu chọc vào Bách Hoa nương nương.

- Thực lực tâm thường? Vậy mời Tần đạo hữu phán xét thử thực lực của ta có thật tâm thường hay không?

Trên mặt Bách Hoa nương nương thì cười nhưng sương hồng xung quanh nàng bắt đầu nhanh chóng tràn ngập ra, khiến cho lão giả mắt mù và nam tử áo đỏ ngay bên cạnh cũng khẽ biến sắc, thân hình hơi né tránh. Sương hồng kia lao thẳng về hướng Tần Vân, tốc độ cực nhanh. Những nơi nó đi qua, cỏ cây đều bị cắt nát.

Tần Vân xuyên thấu qua bản mệnh Phi kiếm để phóng tinh thần ra ngoài, thử cảm ứng đám sương hồng này.

Tinh thần chịu phải xâm nhiễm, nhất thời có cảm giác mê man.

Tần Vân cả kinh, lập tức thi triển phong cấm thuật:

- Ngăn cách!

Vù!

Màn hào quang phong cấm khổng lồ bao phủ chung quanh, bao lại toàn bộ Lam Bà sơn. Sương hồng lan tràn đến chỗ này bị màn hào quang ngăn trở lại.

“Đây là Sương Mù Phấn Hồng của Bách Hoa nương nương sao? Với hồn phách của ta, cảnh giới hiện giờ của ta cũng bị ảnh hưởng.”

Tần Vân cả kinh.

“Nếu là ở trong sương mù này càng lâu càng nguy hiểm.”

Phù!

Một đạo hắc quang từ trong sương hồng bắn ra, bắn lên màn hào quang, nháy mắt phá vỡ màn hào quang, sương hồng đang tiếp tục lan tràn đến.

Tần Vân vùng tay lên.

Bản mạng Phi kiếm bay ra, thi triển ra màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang.

Màn hào quang kiếm quang khổng lồ đánh bay đạo hắc quang kia. Đạo hắc quang hiển lộ ra nguyên hình. Thì ra là một cây gai màu đen!

Vù!

Màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang khổng lồ xua tan đám sương hồng, một lần nữa che chở cho Lam Bà sơn.

“Hiện tại ta đã đạt tới kiếm ý cực cảnh. Sau khi Yên Vũ kiếm ý đạt cực cảnh, diễn hóa Chu Thiên càng thêm hoàn mỹ, càng thêm thoải mái!”

Tần Vân trầm nghĩ.

- Giống như bây giờ khi thi triển Chu Thiên Kiếm Quang, tiêu hao pháp lực không khác Giang Thượng Minh Nguyệt lắm. Hơn nữa ta dùng bản mệnh Phi kiếm thi triển, lại càng thêm thoải mái! Cho dù thi triển mấy ngày mấy đêm cũng là việc nhỏ!

Nếu là sử dụng một thanh phi kiếm nhất phẩm, tiêu hao mới thật là kinh người!

Bản mệnh Phi kiếm có uy lực lớn, tiêu hao lại cực thấp! Chỉ có điều tăng cấp của bản mạng Phi kiếm chịu phải giới hạn của cảnh giới bản thân. Giống như bản lĩnh kiếm ý nhiều nhất tu hành bản mệnh Phi kiếm đến tam phẩm. Tần Vân hiện tại đã đạt tới kiếm ý cực cảnh, hao phí nhiều bảo vật thế nào cũng chỉ có thể khiến bản mệnh Phi kiếm đạt nhị phẩm. Đương nhiên vì hắn vừa đột phá không lâu, tu hành bản mệnh phi kiếm còn cần chút thời gian, vẫn là tam phẩm giống như trước.

Nhưng uy lực phát ra đã có thể so với pháp bảo nhất phẩm.

Bách Hoa nương nương thấy thế, vung tay lên:

- Người phòng được Âm Tượng nhưng không phòng được ta.

Vù vù vù!

Trong lúc nhất thời, vô số hắc quang rậm rạp đồng thời phóng ra.

Cảnh tượng này khiến cho tim của đám người nam tử áo đỏ, lão giả mắt mù, Âm Tượng lão tổ đều đập nhanh.

“Bách Vạn Diệt Hồn Châm?”

Tần Vân thầm nghĩ.

Tục truyền mỗi một cây diệt hồn châm đều là gai hoa hồng trên thân bản thể của Bách Hoa nương nương. Tuy rằng luyện hóa gai châm từ bản thể nhưng uy lực tầm thường, nhưng số lượng lớn như vậy thì không ai chống đỡ được! Khi Bách Vạn Diệt Hồn Châm liên hợp lại, uy lực khiến dị chủng thượng cổ Âm Tượng lão tổ cũng biến sắc.

Đầu tiên là vô số âm thanh lướt qua không trung. Sau đó là vô số hắc quang oanh kích lên màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang.

Ầm ào ào ào ào!

Mỗi một tiếng đánh của gai châm cũng không lớn nhưng trăm vạn diệt hồn châm oanh kích lại tạo ra âm thanh lớn kinh người.

Những diệt hồn châm này ngẫu nhiên hình thành nên trận pháp, hợp lực thành một kích, uy lực hội tụ lên cây gai đen ở trung tâm, lực xuyên thấu rất mạnh. Có vài nơi chỉ có một cây diệt hồn châm tập kích, uy lực không mạnh. Lại có vài nơi hình thành nên trận pháp hợp lực, uy lực trăm vạn diệt hồn châm tập kích có nơi mạnh có nơi yếu, phòng ngự rất khó khăn!

Nhưng Chu Thiên Kiếm Quang của Tần Vân là diễn hóa Chu Thiên, phân tán tất cả các tập kích lên Chu Thiên Kiếm Quang một cách hoàn mỹ.

Mặc cho người công kích từ nơi nào. Mặc cho uy lực công kích của người ra sao. Tất cả đều phân tán một cách hoàn mỹ, khắp nơi đều gánh vác.

Sắc mặt Bách Hoa nường nường trầm xuống:

- Lão Biên Bức, lão Độc Long, liên thủ cùng ta.

- Được.

Lão giả mắt mù, nam tử hồng bào cùng động thủ.

Một dây rế khổng lồ bay ra xung quanh Bách Hoa nường nường. Mỗi một dây rế giống như roi trện đánh tới màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang đang bao phủ lấy Lam Bà sơn. Lão giả mắt mù cũng lập tức cảm ra một cây sáo, thấp giọng thối lên, nhưng bên tai không nghe thấy âm thanh gì. Ngược lại xuất hiện từng dao động vụn vụn mà mắt thường có thể nhìn thấy, lao thẳng đến màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang ở xa xa.

Phốc phốc phốc!

Uy lực dao động rất mạnh, mạnh mẽ tấn công màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang.

Còn nam tử áo đỏ cũng vung tay lên, nhất thời có hào quang ngũ sắc bay ra. Hào quang ngũ sắc nhanh chóng quấn quanh dây rế dài kia! Mỗi dây rế đều biến thành nhiều màu, xẹt qua trời cao, uy thế dường như tăng lên một chút.

Vù vù vù!

Dây rế dài đánh lên màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang, vang lên vài tiếng xùy xùy xùy.

Ba người Bách Hoa nường nường, Độc Long Vương và Thính Phong cốc chủ vừa liên thủ, trong lòng cũng chợt lạnh.

- Ba người chúng ta đã liên hợp lại, uy thế mạnh hơn Âm Tượng lão tổ nhiều nhưng vẫn không thể phá được phi kiếm thuật này?

Ba người bọn họ có chút không thể tin nổi.

“Ta liên thủ cùng Bách Hoa, đã giúp thực lực của Bách Hoa tăng lên năm thành rồi.”

Độc Long Vương trầm nghĩ. Hắc vốn là thủ hạ của Bách Hoa nương nương, sau lại đột phá đến Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, tuy rằng có thể tự lập môn hộ nhưng hắc vẫn nguyện ý đi theo nàng như trước. Từ nay về sau, hắc cùng Bách Hoa nương nương mặc kệ đến đâu đều ở cùng một chỗ, bọn họ liên thủ tạo ra uy lực lớn vô cùng.

Dây rễ tung hoành thiên địa, từng đạo dao động quỷ dị không chút tiếng động vụn vặt khắp nơi, Nhìn hào quang ngũ sắc cũng đủ khiến cho lòng bọn họ lạnh dần... Phô triển đủ loại sát chiêu đánh về phía Lam Bà sơn, nhưng Lam Bà sơn hoàn toàn được màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang bao phủ lấy, ngăn trở hết thủy công kích.

Ba người Hô Lôi tướng quân xem đến trợn mắt há hốc mồm:

- Tần Vân này thật ngoan độc.

- Bốn đại yêu ma đều không làm gì được hắc? Thế mà vừa rồi chúng ta lại muốn đối phó với hắc?

Ám Tượng lão tổ ở một bên nhìn thấy hết thủy, cũng không khỏi giật mình:

- Cái gì? Ba người bọn họ liên thủ cũng không thể phá. Hơn nữa Tần Vân kia tựa hồ thật bình thản? Xem ra chỉ có bốn người chúng ta liên thủ là đối phó hắc không được rồi.

Ám Tượng lão tổ bắt đầu gọi đồng bạn đến.

- Ngạc Long huynh, Tần Vân ở ngoại thành quận An Gia Tiền châu, mau chóng lại đây đi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Long Hậu

Bên ngoài Quảng Lăng, Ngạc Long lão tổ đang khoanh chân ngồi trong một gian lều tranh.

Bỗng nhiên hai mắt hăn mở trừng, đồng tử căng thẳng, hiện ra màu ố vàng.

Hô. Phía trước không trung bỗng dựng hiện ra thân ảnh của Âm Tượng lão tổ. Giờ phút này Âm Tượng lão tổ đã hóa thành hình người, khoác một bộ cẩm bào, thoạt nhìn có chút phúc hậu.

Ngạc Long lão tổ có chút không dám tin:

- Người nói cái gì? Tiên Vân đang ở Gia An quận của Tiên châu?

Âm Tượng lão tổ chỉ lên tiếng hồi thúc:

- Ngạc Long huynh tranh thủ thời gian đến đó đi, càng sớm càng tốt. Bây giờ ta cũng đang ở Gia An quận.

Ngạc Long lão tổ khẽ cười:

- Âm Tượng lão đệ, người lại có lòng tốt như vậy? Nếu như người đang ở đó, e rằng đã động thủ trước rồi.

- Người ngu xuẩn, còn không tin ta? Tự người nhìn một chút đi.

Âm Tượng lão tổ xuất ra bảo vật truyền tin xuyên thấu. Giờ này phút này tình cảnh giao chiến ở Gia An hiện ra rất rõ ràng.

Ngạc Long lão tổ nhìn một màn trước mắt. Lúc này ba người Bách Hoa nương nương, Thính Phong cốc chủ và Độc Long Vương đang dốc hết toàn lực vây công Lam Bà sơn. Trên Lam Bà Sơn lúc này đang hiện ra màn hào quang bảo hộ chu thiên kiếm quang rộng lớn, bên trong màn hào quang chu thiên kiếm quang còn mơ hồ nhìn thấy một thanh niên khoác áo bào đen đứng đấy.

Ngạc Long lão tổ thấy một màn kia liền thốt lên:

- Cái gì? Bọn người Bách Hoa cũng đi rồi? Ba người bọn hãn không bị vây sao?

Ám Tượng lão tổ lại nói:

- Tin ta rồi chứ?

Ngạc Long lão tổ vội đáp lời:

- Tin. Ta tin! Ám Tượng lão đệ, ta đến ngay đây.

Ám Tượng lão tổ bữu môi:

- Nếu như không phải là thuật phi kiếm của tên Tần Vân này quá lợi hại, chúng ta đều không thể nào công phá, thì hà cớ gì ta lại nói cho người biết chứ?

Ngạc Long lão tổ cười ha hả:

- Yên tâm đi. Nếu như ta đạt được bảo bối sẽ không quên Ám Tượng lão đệ người đâu.

Thật ra giao tình giữa hai người bọn họ rất tốt. Với thực lực của Ngạc Long lão tổ hiện giờ, phóng tầm mắt ra toàn thiên hạ này, bất kể là Nhân tộc, Yêu tộc hay Tứ hải thủy tộc... có thể làm cho Ngạc Long lão tổ thành tâm kết giao cũng không nhiều.

Ám Tượng lão tổ lại là một trong số đó. Tuy rằng tiến độ tấn thăng cảnh giới của Ám Tượng lão tổ rất chậm chạp, nhưng nói cho cùng thì vẫn là đệ chủng thượng cổ, càng về sau sẽ càng mạnh mẽ, kỳ dị.

Vù...

Ngạc Long lão tổ lao ra khỏi gian nhà tranh.

- Lão tổ!

Bỗng nhiên hai đạo lưu quang bay đến. Một người là động chủ Hắc Xà yêu dị trẻ tuổi. Người còn lại là một nữ tử áo xanh. Khí tức mỗi người đều rất phi phàm.

- Hôm nay Tần Vân đang ở Gia An quận của Tiên châu, chúng ta nhanh chóng xuất phát thôi.

Ngạc Long lão tổ nói xong, tận lực chiêu dụ hai thuộc hạ có am hiểu sâu rộng của mình. Tuy rằng thực lực của hắn cường đại, nhưng dù sao không phải phương diện nào cũng rất cao thâm.

Hai tên đại yêu ma kia nhìn nhau, có chút kinh ngạc:

- Đang ở Tiên châu?

Ngạc Long lão tổ lên tiếng thúc giục:

- Đi nhanh lên!

- Vâng.

Lúc này Hắc Xà động chủ biến thành một con Hắc Xà. Ngạc Long lão tổ và nữ tử áo bào xanh đều khoanh chân ngồi trên thân thể của hắn.

Hừ...u...u...

Trong nháy mắt, con Hắc Xà kia bỗng hóa thành một đường lưu quang màu đen, phá không mà đi.

Ở trên không trung, ba người Bách Hoa nường nường, Độc Long Vương và Thính Phong cốc chủ đang toàn lực thi triển rất nhiều thủ đoạn để ứng phó.

Thậm chí Độc Long Vương bị ép đến mức hiện ra bản thể, thành hình dáng một con Độc Long màu đen uốn lượn bay múa, móng vuốt sắc bén, cả thân thể điên cuồng đung mạnh lên màn hào quang chu thiên kiếm quang của Tần Vân. Nhưng mặc ba người bọn họ hợp lực như thế nào cũng không thể làm gì được.

- Coi như số người gặp may!

Tần Vân nhìn con Độc Long màu đen đang uốn lượn công kích bên ngoài màn hào quang chu thiên kiếm quang, thầm nghĩ:

"Nếu như không phải sợ dọa các đại yêu ma khác chạy mất, ta đã sớm cho người ném thử sự lợi hại của phi kiếm của ta!"

"Trước tiên nhẫn nhịn một chút, che giấu thực lực đã."

"Sở trường của thuật phi kiếm của ta là phòng ngự. Hơn nữa cũng khá nổi danh. Ban đầu lúc ở Cảnh Dương Tiên phủ, ta đã thi triển thuật phi kiếm để chống cự địa hỏa đoạt về Kim Đan lô đấy. Bây giờ lực phòng ngự của thuật phi kiếm càng lợi hại hơn. Tuy rằng mọi người sẽ rất kinh ngạc, nhưng cũng không thể xem là điều gì quá lạ thường."

"Nhưng nếu trực tiếp chém giết một hai tên Đại yêu ma, sợ rằng sẽ hù dọa những tên đại Yêu ma khác."

"Đặc biệt là Như Ý quan chủ kia, nếu như dọa hấn ta chạy mất, với cái tính cẩn thận của hấn ta, sợ rằng khó mà tìm được cơ hội giết hấn ta lần

nữa."

Trong đầu Tần Vân âm thầm tính toán. Như Ý quan chủ thật sự rất giỏi trốn chạy, bảo vệ tính mạng thoát khỏi cái chết.

Mà thực lực của Tần Vân... Chỉ cần hãn triển lộ ra thực lực của Cực Cảnh thì khẳng định Như Ý quan chủ sẽ nhanh chóng nghe ngóng rồi chuồn mất đấy.

"Nhẫn nhịn thêm một chút nữa đi"

Tần Vân âm thầm tự nói.

Một đám đại yêu ma liên thủ vậy không ư? Tần Vân cho hiện tại đã là Tiên Thiên cực cảnh rồi, nhưng nói cho cùng thì sở trường của Yến Vũ kiếm vẫn là phòng ngự, một khi thi triển Chu thiên kiếm quang thì coi như bốn đại yêu ma hợp lực lại đánh cũng chẳng khác gì gãi ngứa mà thôi.

Qua hồi lâu, rốt cuộc ba tên đại yêu ma kia cũng dừng tay.

Độc Long Vương phản nộ quát:

- Tần Vân. Người cũng chỉ dám trốn thôi sao? Có bản lĩnh thì ra đây so tài với chúng ta.

Một lão giả mù lòa khác cũng lắc đầu nói:

- Nghe nói hãn ở Cảnh Dương Tiên Phủ cũng chỉ biết trốn thôi. Cơ Liệt của Triều đình Nhân tộc đối phó với hãn, hãn cũng thi triển chính thuật phi kiếm này miễn cưỡng ngăn cản. Thậm chí còn dựa vào thuật phi kiếm lợi hại này để bảo vệ tính mạng, đoạt lấy Kim Đan lô.

Chuyện xảy ra bên trong Cảnh Dương Tiên phủ, mọi người trong thiên hạ đương nhiên cũng biết chút ít. Đối với một số đại yêu ma linh thông tin tức thì đó chẳng phải là bí mật gì.

Bọn hăn cũng biết Tần Vân rất giỏi phòng ngự. So với Tiểu Chu Thiên Tinh Thần mà Bạch Quân Nguyệt Bạch gia thi triển thì mạnh mẽ lợi hại hơn.

Bách Hoa nương nương cũng lên tiếng:

- Tốt rồi. Người ta cũng chỉ am hiểu một chiêu này thôi. Chạy ra ngoài liền phải chịu chết đấy. Chúng ta cũng không nên để người ta chịu chết được.

Độc Long Vương lại lên tiếng chế nhạo:

- Nhất như chuột!

- Tần Vân, nói cho đúng thì sau cùng sở trường của Kiếm tiên vẫn là công phạt đấy. Đến đi, so tài thử xem ai giỏi hơn ai.

Lão giả mù lòa cũng cất cao giọng, giọng nói của bọn hăn đều âm âm, vang vọng quanh quần giữa trời đất. Bọn hăn là đang cố ý cười nhạo, mỉa mai đấy. Nhưng tất cả chỉ là vô dụng, Tần Vân vẫn một mực dựa vào Chu thiên kiếm quang để phòng ngự.

Bách Hoa nương nương rốt cuộc cũng lắc đầu bất lực:

- Được rồi. Hăn không có can đảm nhảy ra đâu.

Độc Long Vương cũng chỉ biết chép miệng:

- Trước tiên chúng ta sang một bên nghỉ ngơi đã.

Bách Hoa nương nương gật đầu:

- Ừ.

Ba người bọn hắc lập tức bay về phía xa xa, đáp xuống trên một ngọn núi, tạm thời nghỉ ngơi. Mặt khác cũng âm thầm đưa tin cho các đại yêu ma khác. Nếu như phe mình không thể đối phó với Tần Vân vậy thì cứ gọi thêm đại yêu ma, gọi càng nhiều thì thế lực càng mạnh.

Tin tức truyền bá rộng rãi, đám đại yêu ma ở bên ngoài Quảng Lăng thành từng người một đều nhanh chóng nắm bắt thông tin. Còn người nhận được thông tin chậm nhất rốt cuộc cũng thông qua Vạn Tượng điện, biết được hiện tại Tần An đang ở bên ngoài Lam Bà Sơn ở Gia An quận của Tiền châu rồi.

Như Ý quan chủ bước ra khỏi phòng trúc, đặc ý nói:

- Hay cho một tên Tần Vân. Ta biết rõ hắc sẽ không đủ kiên nhẫn vĩnh viễn trốn ở Quảng Lăng thành mà. Thật không ngờ, mới hơn một tháng mà hắc ta không nén nổi tính tình rồi. Ha ha, Gia An quận không có ba trận pháp lợi hại như ở Quảng Lăng thành, không có Hoàng Cân lực sĩ. Lần này Tần Vân người chết chắc rồi. Còn chuyện cướp đoạt bảo vật ư? Vậy thì phải xem bản lĩnh của mỗi người rồi.

Như Ý quan chủ thật sự rất tự tin.

Thật sự thì bản lĩnh bảo vệ tính mạng của hắc rất lợi hại. Bay lên trời hay chui xuống đất. Tất cả những thủ đoạn bảo vệ tính mạng hắc đều am hiểu cả. Nhưng xét về mặt chém giết thì yếu hơn một chút.

Hừ...u...u

Như Ý quan chủ biến thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt liền phá không mà đi.

Đạo lưu quang này mơ hồ hiện ra hư ảnh Ngô Công cực lớn, lướt trên hư không với tốc độ cực nhanh.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều đại yêu mà đều rời khỏi Quảng Lăng quận, chạy đến Gia An quận của Tiền châu.

Bên ngoài mười lăm dặm.

Ba người Hô Lô đại tướng quân đang trốn ở nơi này.

- Bọn hăn dừng tay rồi.

- Không có động tĩnh gì nữa.

Cả ba người bọn họ đều cẩn thận từng li từng tí dõi mắt về phía xa xa, quan sát tình huống của Lam Bà sơn.

Hữu...u...u!

Một thanh phi kiếm màu tím đậm lóe lên, chợt hiển hiện trước mắt ba người bọn hăn.

Cả ba người, Hô Lô đại tướng quân, Lạp tướng quân, Hà tướng quân lập tức cảm ứng được. Nhìn thanh phi kiếm đột nhiên xuất hiện trước mắt, tròn mắt đều căng cứng.

- Chuyện này... Chuyện này...

Ba người bọn hăn không biết nên nói gì rồi.

- Nếu không muốn chết thì đến chỗ ta.

Từ trong thanh phi kiếm truyền ra một giọng nói. Chính là giọng nói của Tần Vân.

Ba người Hô Lô đại tướng quân liên tục gật đầu:

- Vâng vâng vâng.

Vù...

Trầm Sa kiếm lập tức cuốn lấy ba người Hô Lôì đại tướng quân, nhanh chóng bay trở về Lam Bà sơn.

Tốc độ của phi kiếm vô cùng nhanh.

- Hả?

Ba người Bách Hoa nương nương, Độc Long Vương, Thính Phong cố chủ cùng với mấy Âm Tượng lão tổ đang ngồi trên đỉnh núi phía xa xa nghỉ ngơi chờ đợi, đều bị đạo kiếm quang mang theo ba gã yêu quái kia thu hút.

Bách Hoa nương nương nghi hoặc lên tiếng:

- Ba tên Yêu tộc? Hẳn ta bắt đi ba tên Yêu tộc làm gì?

Vù...

Trên Lam Bà sơn.

Tần Vân đứng đó, nhìn ba người Hô Lôì đại tướng quân ngã xuống, từng người một rất thành thật.

- Bái kiến Tần công tử!

Ba người Hô Lôì đại tướng quân đều rất cung kính.

Tần Vân nhìn tên Hô Lôì tướng quân kia, hỏi:

- Hô Lôì đại tướng quân, Yêu quái Tiên Thiên Thực Đan Cảnh. Ta hỏi ngươi, có phải ngươi phái tên Giải tướng quân kia đến, muốn giết Tiểu ngư yêu hay không?

- Không phải ta, không phải là ta!

Hô Lôì đại tướng quân lập tức lắc đầu dứt khoát phủ nhận. Có thể tu hành đến cảnh giới này đương nhiên hẳn cũng không phải ngốc. Giải tướng quân đã chết. Tiểu ngư yêu lại trốn sau lưng Tần Vân. Hơn nữa nghĩa địa bên cạnh còn có một tấm bia mộ, trên đó chỉ khắc mấy chữ "Phó Thanh". Làm sao Hô Lôì đại tướng quân lại không đoán được, quan hệ giữa Tần Vân với Phó Thanh kia là không hề tầm thường chứ.

Tần Vân nhú mào hỏi lai một câu:

- Không phải là người?

Hô Lôì đại tướng quân vội vàng nói:

- Không tin thì người hỏi Tiểu ngư yêu đi. Do Giải tướng quân tự mình cầm quân đuổi giết nàng. Ta không hề tham gia. Nếu như ta thật sự ra tay, nàng còn có thể sống đến ngày hôm nay sao?

Tần Vân nhìn về phía Tiểu ngư yêu có chút suy nghĩ.

Sau khi do dự một hồi thì Tiểu Ngư yêu lên tiếng:

- Trước giờ con chưa từng thấy hẳn.

Tần Vân lại nói:

- Nhưng tên Giải tướng quân kia lại nói là do người sai khiến hẳn đấy.

Hô Lôì đại tướng quân lập tức kêu oan:

- Oan uổng quá. Chúng ta đều phụng mệnh làm việc. Chỉ là ba người chúng ta đều không nguyện ý xung phong liều chết đi trước, là tên Giải tướng quân kia dụng tâm nhất đấy.

Tần Vân gặng hỏi:

- Vậy ai ra lệnh cho các người?

Sắc mặt của Hôi Lôi đại tướng quân lập tức thay đổi. Lạp tướng quân và Hà tướng quân cũng không dám lên tiếng.

Tần Vân lại hỏi:

- Ba người các người cũng không biết sao?

- Chúng ta... Chúng ta không biết... Thật sự không dám nghe ngóng.

Sắc mặt của Lạp tướng quân và Hà tướng quân đều trắng bệch. Bọn hăn sợ Tần Vân nhưng cũng sợ Long hậu. Việc này vốn là chuyện bí mật, không thể để lộ được. Long hậu bá đạo... Ngay cả Giao Long vương cũng không biết nên làm thế nào.

Hôi Lôi đại tướng quân đã cuống đến mức muốn khóc rồi:

- Ta... Ta...

Tần Vân vẫn như trước, cười mà như không cười nhìn vào Hôi Lôi đại tướng quân:

- Hai người bọn họ là thuộc hạ của người, đều không biết. Nhưng người là Đại tướng quân, sẽ luôn có người giao lệnh cho người chứ.

Hôi Lôi đại tướng quân vô cùng bất đắc dĩ lên tiếng:

- Tần công tử. Ta nói, nhưng ngàn vạn lần người đừng nói là do ta nói đấy.

Tần Vân lạnh lùng thốt ra một câu:

- Nói. Nếu không nói bây giờ ta sẽ giết người.

Hôi Lôi đại tướng quân liền nói:

- Long hậu! Là do Long hậu phân phó. Hai người bọn họ đều biết. Giải tướng quân cũng biết.

Cả hai người Lạp tướng quân và Hà tướng quân đều thấy đau đầu, vô cùng bất đắc dĩ.

Long hậu... Thê tử của Giao Long vương lại muốn giết nữ nhân mà Giao Long vương thầm thương. Rất có ý tứ đấy.

Tần Vân nhìn về phía Hô Lô đại tướng quân, tiếp tục nói:

- Bây giờ hãy truyền tin cho Long hậu.

Hô Lô đại tướng quân không nhin được mà hỏi lại:

- Đưa tin? Ta? Nếu Long hậu biết là ta để lộ tin tức sẽ không bỏ qua cho ta.

Ánh mắt Tần Vân hiển hiện sự lạnh lùng. Một thanh phi kiếm lập tức lơ lửng trước mặt bọn hắn.

- Ta đưa tin. Bây giờ ta lập tức đưa tin.

Hô Lô đại tướng quân vội vàng nói. Sau đó đưa tay lấy ra một tấm thạch bài, từ thạch bài thả ra một tia hào quang, bên trong xuất hiện một hư ảnh.

Bên trong hư ảnh kia là dáng dấp của một vị phu nhân sang trọng duyên dáng. Chỉ là ánh mắt của vị phu nhân lại lạnh như băng, nhìn về phía này:

- Hô Lô. Người giết Tiểu Ngư yêu kia rồi chưa?

- Long hậu. Không phải là tôi. Không phải tôi muốn gặp Long hậu mà là Tần Vân công tử của Quảng Lăng quận.

Hô Lôi đại tướng quân vội lên tiếng nịnh nọt, sau đó chuyển thạch bài về phía Tần Vân.

Vị phu nhân trong hư ảnh kia cũng nhìn thấy Tần Vân.

Nhìn thấy chuyện này, nét mặt của Long hậu lại trở nên rất trang nhã:

- Hẳn muốn gặp ta? Chẳng lẽ người không biết truyền lời trước sao? Hừ. Một tên Thanh Lệnh Tuần Thiên sử nhân tộc mà cũng xứng nhìn thấy ta sao?

Nói xong liền trực tiếp cắt đứt liên lạc. Quả thật ả ta có chút tức giận. Dựa theo quy củ của Giao Long cung, nếu như ai muốn gặp bà ta cũng phải truyền tin trước, để xem Long hậu có đồng ý gặp hay không.

Không có truyền lời, lập tức cho Tần Vân nhìn thấy bà ta. Đương nhiên điều này khiến Long hậu tức giận vô cùng.

Hư ảnh Long hậu giữa không trung cũng lập tức tiêu tán. Hô Lôi đại tướng quân thấy vậy chỉ biết sửng sờ.

Tần Vân mở miệng nói:

- Lại truyền tin cho bà ta.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Thiên Hạ Chấn Động

- Vâng.

Hô Lô đại tướng quân không dám cự tuyệt, chỉ có thể thử thêm lần nữa. Nhưng thử rồi lại chẳng có động tĩnh gì cả.

Hô Lô tướng quân nhìn Tần Vân, hơi chút lúng túng:

- Tần công tử, hình như Long hậu nổi giận rồi. Không thềm để ý đến tin tức của ta nữa?

Tần Vân gật đầu:

- Không để ý? Cũng tốt. Đợi đến khi ta làm xong việc, từ từ sẽ xử lý chuyện này. Về phần ba người các người...

Hô Lô đại tướng quân vội vàng lên tiếng:

- Tần công tử tha mạng, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.

Lập tướng quân và Hà tướng quân cũng van cầu tha thứ:

- Chúng ta cũng không nguyện ý đuổi giết nữ nhân của Đại vương.

Ba người bọn hắn chẳng hề có suy nghĩ dám phản kháng, nhìn thấy một màn vừa rồi thôi liền biết rõ Tần công tử này rất lợi hại.

Ánh mắt Tần Vân đảo qua ba tên đại yêu kia:

- Ta có thể tha chết cho các người, nhưng cũng phải trách tội một phen. Giao hết bảo vật trên thân ra đây, còn các người thì có thể rút đi.

- Bảo vật trên thân?

Ba người bọn hắn nhìn nhau. Sau đó ngoan ngoãn giao hết pháp bảo trên thân ra.

- Tần công tử, chừng này bảo vật công tử không thèm để ý đâu nhỉ.

Giọng nói của Hô Lôi tướng quân nhỏ dần.

Tần Vân này thật quá đáng, phải bỏ đi bảo vật trên người, lòng bọn chúng còn đau hơn cả mất một cái chân hoặc một cánh tay. Dù sao thì tay chân vẫn có thể nghĩ cách để mọc dài ra lần nữa. Nhưng một ít bảo vật này vất vả lắm bọn hắn mới tích góp được, lại bị đoạt rồi. Biết lúc nào mới có thể tích lũy được lại bao nhiêu đó chứ.

Nhưng vì mạng sống, bọn hắn buộc phải ngoan ngoãn giao nộp thôi. Tần Vân rõ ràng là muốn cho bọn chúng đau lòng đấy mà, cái hắn muốn chính là khiến cho bọn chúng thực sự đau lòng đấy!

Tần Vân mở miệng:

- Còn nữa. Các người hãy nói cho Giao Long vương nhà các người biết. Chuyện của Tiểu Ngư yêu chính là chuyện của ta. Long Hậu ra lệnh cho các người đuổi giết Tiểu Yêu ngư. Ta muốn một câu trả lời thích hợp từ Giao Long vương. Nếu như hắn ta không nói rõ được, ta đành phải ghé thăm Giao Long cung các người một chuyến thôi.

Ba người bọn hắn nghe xong đều giật mình:

- Chuyện này...

Tần Vân hắn còn muốn đến tận Giao Long cung sao?

Tần Vân phát tay nói:

- Cút đi.

- Vâng.

Cả ba người bọn hăn đều cun cút rời đi.

Vù một tiếng. Ba người Hô Lô đại tướng quân đều ngoan ngoãn cười gió rời đi.

Còn Tần Vân thì nhìn tấm bia mộ bên cạnh, trên đó khắc tên của một người huynh đệ tốt của hăn:

- Thư Sinh, mối thù của người, ta nhất định sẽ báo.

Trên một ngọn núi khác phía xa xa.

- Hả. Ba tên Yêu tộc?

- Là người của Hoàng Giao Long cung đấy.

Bách Hoa nương nương đảo mắt nhìn bọn hăn, lập tức liền nhận ra thân phận của mấy người Hô Lô tướng quân, sau đó mặc kệ để bọn hăn rời đi.

Lam Bà sơn lại trở nên yên tĩnh.

Dù sao thì đang có rất nhiều đại yêu ma từ Quảng Lăng quận chạy đến nơi này. Chỉ là muốn đến nơi cũng cần mất một đoạn thời gian.

Hoàng Giao hồ, thủy vực rộng lớn, tung hoành đã ngàn vạn năm. Bên trong còn có rất nhiều yêu quái Thủy tộc. Ở sâu dưới đáy hồ còn có một tòa Giao Long cung cổ kính, là nơi mà Hoàng Giao nhất mạch đã tọa trấn mấy vạn năm.

Giờ phút này bên trong Giao Long cung.

- Hừ. Tên Hồ Lô này thật chẳng biết quy củ gì. Một tên Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ của Nhân tộc muốn gặp ta là có thể gặp sao?

Long Hậu ngồi trên một chiếc giường mây xa xỉ, hào nhoáng, giống như đám mây mù hội tụ lại, mềm mại vô cùng. Ắ ta ngồi đó, bộ ngực đầy đặn lộ ra hơn phân nửa, vẫn còn phập phồng.

Ắ ta vốn kiêu căng đã thành thói quen rồi.

Ở Giao Long cung này người nào dám không cung kính với ắ chứ? Ngay cả Giao Long vương cũng phải mềm mỏng, dễ dàng ắ kia đấy.

Thị nữ đứng bên cạnh bóp vai cho ắ ta cũng lên tiếng a dua:

- Tên Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ Nhân tộc kia không hiểu quy củ thì thôi. Chẳng lẽ Hồ Lô hăn lại còn không hiểu quy củ? Long hậu, đợi Hồ Lô quay về nhất định phải giáo huấn hăn ta một trận.

Long hậu gật đầu phân phó:

- Đợi hăn về đến nơi thì hãy gọi vào đây cho ta.

- Vâng.

Thị nữ nhu thuận đáp lời.

Một giọng nói hùng hồn ân cần vang lên:

- Phu nhân, phu nhân!

Giao Long vương bước vào ngay sau đó. Giao Long vương cũng có bộ dáng hình người, nhưng đầu lại là đầu Giao Long to lớn, lân giáp hiện ra một màu vàng. Dù sao thì chân thân của hăn cũng là Hoàng Giao.

Long hậu liếc mắt nhìn trượng phu nhà mình:

- Chuyện gì?

Giao Long vương phất tay, thị nữ đứng bên cạnh lập tức ngoan ngoãn lui ra.

Long hậu vẫn nửa nằm nửa ngồi như trước:

- Ra về huyên bí.

Giao Long vương lập tức lên tiếng:

- Phu nhân. Vừa rồi ta biết được một chuyện lớn, đủ để làm thiên hạ này náo động đấy.

Long hậu lên tiếng thúc giục:

- Đại sự gì? Tranh thủ thời gian nói đi.

Giao Long vương liền nói:

- Chính là tên tu hành giả Nhân tộc Tần Vân ở Quảng Lăng thuộc Giang châu kia. Nàng từng nghe nói đến hắn ta chứ?

- Đã từng nghe nói. Là một tên tiểu tử may mắn, có được bảo bối trong Tiên phủ.

Long hậu gật đầu, lại nói tiếp:

- Không phải là có rất nhiều đại yêu ma đang theo dõi hắn ta sao?

Giao Long vương cũng vội vàng nói:

- Hắn đã đến Tiên châu rồi, còn ở ngay Gia An quận! Chỉ cách Hoàng Giao hồ này của chúng ta hơn nghìn dặm mà thôi. Nghe nói bốn vị đại yêu

ma Bách Hoa nương nương, Âm Tượng lão tổ, Độc Long vương và Thính Phong cốc chủ đang góp sức đối phó với hắc tặc, nhưng lại chẳng làm gì được hắc tặc. Bây giờ đang có rất nhiều đại yêu ma tọa trấn ở Quảng Lăng trên đường chạy đến Gia An quận đấy. Sẽ sớm xảy ra một trận đại chiến thu hút sự chú ý của thiên hạ cho xem.

Long hậu nghe xong cũng giật mình:

- Cái gì? Hắc tặc đến đây? Còn chạy đến Gia An quận? Bốn người Bách Hoa nương nương liên thủ cũng không làm gì được hắc tặc?

Giao Long vương gật đầu:

- Ừ. Vì vậy ta nói hắc tặc rất lợi hại. Thực lực Kiếm tiên kia thật không dễ chơi.

Ngay lúc này, Long hậu lại đột nhiên trầm mặc.

- Trận đại chiến này rất thú vị đấy. Nàng nói xem, chúng ta có nên đến đó nhìn một chút? Dù sao thì cũng rất gần Hoàng gia hồ chúng ta.

Giao Long vương nhìn Long hậu, ngờ vực lên tiếng:

- Nàng làm sao thế? Sao lại không lên tiếng?

Long hậu cau mày nói:

- Thiếp đang nhớ lại. Lúc trước Hồ Lô đưa tin cho thiếp, nói là tên Tần Vân kia muốn gặp thiếp, còn dùng xuyên thấu truyền tin cho thiếp nhìn thấy tên Tần Vân kia. Lúc ấy thiếp chỉ nghĩ hắc tặc là một tên tiểu tử may mắn mà thôi. Chỉ là một Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ nhỏ bé, lại muốn gặp thiếp? Thiếp tức giận liền mắng Hồ Lô không hiểu quy củ. Trực tiếp cắt đứt liên hệ. Bây giờ cần thận nhớ lại, thì làm sao Hồ Lô lại ở chung một chỗ với

Tần Vân kia chứ? Hô Lôi đang ở Gia An quận, mà bây giờ chàng nói Tần Vân cũng đang ở Gia An quận?

Giao Long vương kinh ngạc:

- Hẳn tìm nàng? Mau nói đi, xem hẳn có lí do gì muốn nói không?

Long hậu bấu môi:

- Còn có chuyện gì tốt chứ? Bảo bối của hẳn sẽ không đưa cho chúng ta. Chỉ là hẳn có thể ngăn cản bốn người Bách Hoa nương nương, chuyện này làm thiệp hơi giật mình đấy.

Giao Long vương liền nói:

- Hẳn ta còn trẻ tuổi lại có được một phần thực lực như vậy. Trên thân lại có nhiều bảo bối, rất đáng giá để gặp đấy.

Long hậu nói:

- Chàng trực tiếp tìm Hô Lôi là được rồi.

Lúc này Giao Long vương gật đầu. Sau đó đảo tay xuất ra một tấm lệnh bài màu vàng, truyền tin với Hô Lôi tướng quân.

Giao Long vương nghi hoặc lên tiếng:

- Hử? Không quan tâm tới ta? Hô Lôi tuyệt đối không dám phớt lờ ta đâu.

Long hậu thấy vậy thì cũng cảm thấy nghi hoặc, vội thử một lần:

- Để thiệp thử xem.

Nhưng ả ta cũng không thể nào liên lạc được với Hô Lôi đại tướng quân. Bọn họ đều không biết, tất cả bảo vật trên người Hô Lôi đại tướng

quân đều đã bị Tần Vân chiếm rồi. Ngay cả bảo vật truyền tin đương nhiên cũng không thể giữ lại.

Giao Long vương lo lắng lên tiếng:

- Không biết Tần Vân tìm nàng có chuyện gì. Ngay lúc này hẳn không ở Quảng Lăng lại chạy đến Gia An quận. Thậm chí còn rơi vào vây công của mấy người Bách Hoa nương nương, nhưng lại thông qua Hô Lô để tìm nàng, sợ rằng là có chuyện gì đó quan trọng.

Long hậu cười nhạt, khinh thường lên tiếng:

- Quan tâm hẳn có chuyện gì làm gì? Nếu hẳn có việc tự nhiên sẽ phải đến Giao Long cung bái kiến thiếp và chàng. Huống hồ hẳn còn dám can đảm đến Gia An quận, để lộ hành tung chỉ sợ không còn tính mạng quay về Quảng Lăng đâu. Với một tên nhất định phải chết thì có chuyện gì tốt mà nói chứ.

Giao Long vương vô cùng bất đắc dĩ:

- Vậy nàng...

Tin tức Tần Vân xuất hiện ở Lam Bà sơn ở Gia An quận, bốn vị đại yêu ma Bách Hoa nương nương, Âm Tượng lão tổ liên thủ vây công nhưng lại không thể làm gì được. Hiện tại càng ngày càng có nhiều đại yêu ma chạy đến nên tin tức truyền đi cũng nhanh chóng hơn.

Giao Long vương Hoàng Giao hồ đã biết. Đương nhiên các nhân vật đứng đầu các thế lực khắp nơi cũng biết.

Giang châu, Cảnh Sơn phái.

Cung chưởng môn nghi hoặc lên tiếng:

- Tần Vân này không ở Quảng Lăng đợi sao lại chạy đến Gia An quận của Tiền châu vậy? Chuyện này phiền toái rồi. Phi kiếm của hãn tuy lợi hại, có thể ngăn cản được địa hỏa. Bây giờ có thể chặn được bốn đại yêu ma, lại có thêm nhiều đại yêu ma vào góp sức đấy. Theo ta được biết thì còn có hai vị tuyệt thế hung ma Lang Sơn lão tổ và Ngạc Long lão tổ nữa.

Cung chương môn lạnh nhạt nói:

- Không cần phải xen vào quá nhiều. Cảnh phái sơn chúng ta cũng không thể giúp đỡ được gì. Đối mặt với nhiều đại yêu ma như vậy, trong thiên hạ này người dám đứng ra giúp đỡ Tần Vân cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi. Hôm nay trên người Tần Vân có rất nhiều bảo vật. Nếu quả thật hãn ta cố tình cầu cứu thì chỉ cần bỏ ra một món Pháp bảo nhất phẩm mời cao thủ đến trợ giúp cũng chẳng phải việc khó gì. Nhưng nếu hãn không nỡ bỏ bảo vật thì những người tu hành khác há lại nguyện ý dốc sức liều mạng vì hãn hay sao?

Nguyên Phù cung chủ cũng đành thở dài.

Phải. Đại yêu ma nhiều vô số kể. Cực cảnh cũng có. Người tu hành Tiên Thiên kim đan có tư cách nhúng tay vào trong thiên hạ này chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vả lại cũng sẽ không có người nào vô duyên vô cớ vì Tần Vân mà dốc sức liều mạng cả.

Vũ Phong quận chúa khoác một bộ đồ tím cười to:

- Tốt tốt tốt. Tần Vân này thật đúng là tự tìm đường chết. Ngược lại ta muốn nhìn xem, lần này hãn sống như thế nào.

Y Thái Thạch đứng bên cạnh thì thở dài một hơi:

- Tần Vân hãn sao lại không khôn ngoan chút nào vậy? Nếu như hãn chết rồi, Tiêu nhi sẽ phải làm sao bây giờ?

Vũ Phong quận chú bữu môi:

- Chàng đau lòng cho nữ nhi của chàng?

Chuyện Y Tiêu thành thân với Tần Vân không hề giữ bí mật. Mấy người lão tổ Y thị đều biết rõ cả. Người của Tần gia cũng biết. Đương nhiên Y Thái Thạch đã nhận được tin tức, biết rõ nữ nhi mình đã kết duyên với Tần Vân rồi. Nhưng chuyện này vẫn chưa hỏi qua ý kiến của người làm phụ thân là hắc. Y Thái Thạch cũng không nói gì, bởi vì hắc biết rõ, bản thân mình không đủ tư cách để trách móc.

Chỉ là hôm nay thấy Tần Vân rơi vào tuyệt cảnh, Y Thái Thạch cũng chỉ biết thở dài một hơi.

- Chàng đau lòng cho nữ tể của chàng. Nhưng hắc cũng phải chết thôi. Lần này, hắc chết chắc rồi.

Trong mắt Vũ Phong quận chúa hắc lên hận ý. Ắ không thể quên được lúc Tần Vân cứu Y Tiêu đi. Hắc ôn nhu với Y Tiêu bao nhiêu lại tàn nhẫn với ả bấy nhiêu, buông những lời làm ả xấu mặt.

Nỗi nhục này ả chưa từng phải trải qua.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Như Ý Quán Chủ Đã Đến

Tân Châu, thành Cực Ô.

- Phụ thân à, hiện tại Tần Vân đang chìm ngập trong tình cảnh nguy hiểm. Phụ thân nghĩ cách giúp hần đi cha.

Lý Du năn nỉ bằng giọng tha thiết. Gần sáu năm kể từ ngày Tần Vân viết thư mời Lý Du hỗ trợ, Lý Du cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, bước vào cảnh giới Tiên Thiên như một điều hiển nhiên. Thậm chí hần cũng đã lập gia đình. Cách xử sự của hần trong mấy năm gần đây cũng khiến cho Khiêm hầu hài lòng phần nào.

Khiêm hầu mặc áo bào màu lam nhạt như vàng trắng, hần lắc đầu từ chối:

- Du nhi à. Chuyện này liên quan đến nhiều thứ lắm, có quá nhiều đại yêu ma nhìn chăm chăm vào Tần Vân. Trong đám đại yêu mà này, ít nhất có hai vị tương đương Cực Cảnh, hơn nữa phần lớn các đại yêu ma còn hợp tác với nhau nữa. Ta không có cách giúp đỡ nào hết, cũng không thể giúp được.

Trong lòng Lý Du hiểu rất rõ, người cha Khiêm hầu của mình là một trong chín vị Cực Cảnh trong thiên hạ này! Nếu muốn giúp đỡ thì cũng có thể, nhưng sẽ dính đến rất nhiều sóng gió bão bùng.

Nếu là bản thân hần, tất nhiên hần sẽ xông pha.

Nhưng hần không thể bảo phụ thân của mình dốc sức liều mạng được.

Khiêm hầu cất lời sâu xa:

- Thực ra người huynh đệ kia của người có quá nhiều bảo vật trong người. Hẳn hoàn toàn có thể cầu cứu triều đình, hay cầu cứu Thánh Địa Đạo gia!

Vút.

Một bức màn cực lớn đang tái hiện cảnh tượng ở trong sảnh.

Bên trong hình ảnh ảo đó chính là Lam Bà sơn!

Tiểu ngư yêu Phó Tư Trác đang đốt tiền vàng mã trước mộ. Tần Vân thì ngồi bên trong nhà gỗ cạnh đó. Trên ngọn núi xa xa, bốn vị đại yêu gồm Bách Hoa nương nương, Độc Long vương, Thính Phong cốc chủ, Âm Tượng Lão Tổ đã có mặt tại đây. Cùng lúc đó, có một bóng người bay tới rồi dừng lại. Người này là một thiếu nữ mặc áo bào màu vàng, khí thế mạnh mẽ. Đầu tiên nàng há mồm phun ra một luồng lửa màu vàng kim cực kỳ mãnh liệt. Luồng lửa bao phủ xuống Lam Bà sơn.

Khiêm hầu giải thích:

- Đây là cảnh tượng do triều đình tra xét. Hiện tại không riêng gì triều đình, e rằng Thánh Địa Đạo gia, Phật môn, thủy tộc Tứ Hải, yêu tộc, rất nhiều thế lực đều đang quan sát trận chiến này từ xa.

Sau lưng những kẻ này đều có cấp độ Tiên Nhân Ma Thần.

Tuy rằng không muốn dính vào nhân quả chém giết này, nhưng không khó để những vị này suy nghĩ ra cách quan sát cuộc chiến tại Lam Bà sơn.

Lý Du hơi hồi hộp:

- Không ổn rồi.

Ngọn lửa vàng kim mãnh liệt bắt đầu bao phủ. Nhưng Tần Vân ở bên trong nhà gỗ Lam Bà sơn vẫn ngồi khoanh chân như trước. Chỉ có vền vền một luồng kiếm quang bay ra trong nháy mắt, hóa thành một bức màn sáng Chu Thiên Kiếm Quang cực lớn, che chở hoàn toàn ngọn Lam Bà này! Mặc cho ngọn lửa vàng kim ngập trời nhưng vẫn không thể tổn thương đến Chu Thiên Kiếm Quang được.

- Công chúa Kim Dương chính là thần điều Xích Vũ. Nghe nói có một ít huyết mạch Kim Ô.

Khiêm hầu bình luận:

- Nhưng thực lực của nàng rất bình thường. Ngọn lửa do nàng phun ra không làm gì được thuật phi kiếm của Tần Vân. Nhưng Kim Hồng Độn Thuật của nàng lại là độn thuật đứng đầu thiên hạ. Nếu so sánh với độn thuật của tộc Lôì Đình chúng ta thì chúng ta vẫn còn kém hơn một chút.

Kim Hồng Độn Thuật, đứng đầu thiên hạ.

Giống như lôì pháp Thần Tiêu vậy, pháp thân hóa thành sấm sét, chỉ có thể được coi như đứng đầu nhân tộc thôi!

Khiêm hầu tiếp tục bình luận:

- Ta thấy thái độ của Tần Vân rất tự nhiên. Đám đại yêu ma chạy đến liên tục, hắn ta vẫn ở đó như cũ, không sợ hãi chút nào. E rằng hắn có chỗ dựa.

Lý Du luôn nhìn chăm chăm và hình ảnh tái hiện tình cảnh bên kia:

- Hi vọng rằng hắn có chỗ dựa. Vân Phong Tử chỉ là kẻ cường luyện kiếm mà thôi, không phải bị điên thật đâu.

Hôm nay, người trong thiên hạ đều chú ý đến cuộc đại chiến này.

Long cung Tứ Hải, triều đình, Thánh Địa Đạo gia, Phật môn, yêu ma Cừu Mạch đều vận dụng thủ đoạn để xem chiến đấu! Rất nhiều người đều cảm thấy, dường như... tên Tần Vân này quá bình tĩnh rồi.

Lam Bà sơn.

Sau khi công chúa Kim Dương đến, có mấy đại yêu ma bắt đầu đến liên tiếp! Tuy nói rằng thuật phi độn có liên quan nhất định với cảnh giới, nhưng yếu tố quyết định chủ yếu chính là pháp môn tu hành và thiên phú! Ví dụ như công chúa Kim Dương là thần điều Xích Vũ, có thể tu luyện Kim Hồng Độn Thuật, khi vừa trở thành Kim Đan Tiên Thiên thì đã có độn thuật đứng đầu thiên hạ rồi.

Hay giống như Tần Vân đạt đến Tiên Thiên Cực Cảnh, lại còn tu luyện thần thứ chín thuật Hóa Hồng đến mức hoàn hảo. Chỉ bàn về tốc độ cũng không bằng Nguyên Phù Cung Chủ Kim Đan Tiên Thiên bình thường khi pháp thân hóa thành sấm sét.

Hơn nữa, tuy rằng thực lực Ngạc Long Lão Tổ, Lang Sơn Lão Tổ rất mạnh nhưng thuật phi độn của hai vị này thì rất bình thường.

Vút. Vút...

Mấy đại yêu ma khác cũng nường theo đó liên tục tới.

Bách Hoa nường nường, Âm Tượng Lão Tổ bắt đầu phối hợp với nhau, bao vây tấn công Tần Vân điên cuồng! Đánh nát nó càng sớm chừng nào thì càng đạt được báu vật sớm chừng đó.

- Tiêu diệt tên Tần Vân kia đi.

- Nếu đợi đến lúc bọn Lang Sơn lão tổ đến, chúng ta chỉ có thể uống nước canh mà thôi.

Đã có tới bảy đại yêu ma rồi, khi phối hợp với nhau có thể hủy diệt trời đất, Nhưng bức màn ánh sáng của Chu Thiên Kiếm Quang vẫn bao phủ Lam Bà sơn như cũ, ngăn cản hết thảy một cách đơn giản.

Cảnh tượng này khiến cho cả đám đại yêu ma rất kinh hãi.

Mọi người trong khắp thiên hạ trông thấy tình cảnh này đều phải khâm phục khen ngợi.

Từng vị long tộc trong long cung Đông Hải đều kinh ngạc tán thưởng:

- Tên Tần Vân nhân tộc này, thực sự là phi kiếm diễn hóa chu thiên rất lợi hại.

- Quả thật là phi kiếm diễn hóa chu thiên có ý cảnh chu thiên! Bảy đại yêu ma cũng không phá được. Lợi hại quá.

Cùng lúc đó.

Một luồng ánh sáng mang theo ảo ảnh hình con rết, bò trên không trung đến Lam Bà sơn với tốc độ cực nhanh.

- Hắc hắc, ta đã đến rồi đây.

Như Ý Quán Chủ thi triển độn thuật, nhìn Lam Bà sơn nơi xa xa, thấy bảy vị đại yêu ma đang phối hợp bao vây tấn công, nhưng bị ngăn chặn bởi Chu Thiên Kiếm Quang.

- Tốt rồi tốt rồi, bọn họ chưa đánh tan được.

Thuật phi độn của Như Ý Quán Chủ cũng được xem là nhanh.

Chủ yếu là bởi vì những đại yêu ma tới đây, như công chúa Kim Dương, Vô Ảnh Ma Quân đều có sở trường thuật phi độn vô cùng cao. Trừ bốn vị Âm Tượng Lão Tổ đã đến từ lâu thì xem như hãn là người thứ tư.

- Như Ý Quán Chủ kìa.

- Hẳn đến rồi à?

Bạch Hoa nường nường, công chúa Kim Dương, Âm Tượng Lão Tổ đều chú ý đến đại yêu ma vừa mới tới, nhưng lại cảm thấy hơi thất vọng.

- Thực lực của hẳn cũng bình thường thôi.

- Nhưng thủ đoạn chạy trốn bảo vệ mạng sống tránh khỏi cái chết cũng coi như lợi hại.

- Cho dù hẳn gia nhập, e rằng vẫn không thể phá được thuật phi kiếm của Tần Vân.

Bọn họ đã cảm nhận được sự lợi hại của thuật phi kiếm của Tần Vân, vì thế họ cần một người lợi hại giúp đỡ! Thực lực chém giết chính diện của Như Ý Quán Chủ cũng hơi yếu.

Vẻ mặt Như Ý Quán Chủ tràn đầy tươi cười, thái độ nhiệt tình:

- Các vị. Có lẽ thuật phi kiếm của tên này nhanh đến cực hạn. Nếu có sự hỗ trợ của ta, có thể sẽ phá được thuật phi kiếm của hẳn.

Công chúa Kim Dương quát, giọng điệu lạnh lạnh:

- Con rết già này, tranh thủ thời gian đi.

Như Ý Quán Chủ cười đáp lại:

- Đến đây. Đến đây.

Hẳn vung tay lên ngay lập tức, từng vòng dây xích bay ra quần quanh cổ tay như một cây cột. Dây xích có mười tám mắt. Mỗi một mắt đều có phù văn chằng chịt. Đây chính là pháp bảo mà Như Ý Quán Chủ coi trọng

nhất - Địa Ngục Tác (*)! Khi dây xích bay ra, mười tám mắt Địa Ngục Tác bay ra giống hệt như một con rết lớn đang bay.

Như Ý Quán Chủ điều khiển:

- Lớn. Lớn. Lớn!!!

Địa Ngục Tác kéo dài không ngừng, quất chặt lấy màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang, quấn quanh một vòng rồi lại thêm một vòng, tổng cộng năm vòng! Phải biết rằng màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quan bao phủ toàn bộ Lam Bà sơn, điều đó cho thấy Địa Ngục Tác phát triển đến mức độ nào.

Địa Ngục Tác xoắn lại điên cuồng, đè ép lên màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang.

Tần Vân đang khoanh chân ngồi bên trong nhà gỗ ngẩng đầu nhìn xa xa, trông thấy dáng vẻ gầy nhom của Như Ý Quán Chủ, cùng đáy mắt ánh lên vẻ gian xảo của hắn.

- Sao? Như Ý Quán Chủ. Rốt cuộc thì người cũng tới. Người chính là người ta đang chờ đợi.

Tần Vân đảo tay thật nhẹ, hai thanh phi kiếm xuất hiện trước mặt hắn. Một thanh là phi kiếm nhị phẩm Trầm Sa Kiếm. Một thanh là phi kiếm nhị phẩm Bàn Trần Kiếm. Lúc trước, khi ở nơi lưu giữ bảo vật của Kiếm lão nhân, trừ bản mệnh Phi kiếm ra còn có hai phi kiếm nhị phẩm hắn thường dùng, theo thứ tự là Bàn Trần và Tàn Huyết.

“Dùng hai thanh phi kiếm này để giết người, đúng là coi trọng người quá rồi.”

Tuy rằng suy nghĩ muốn giết Như Ý Quán Chủ đã sâu lắm rồi, nhưng Tần Vân không dám động vào bản mệnh Phi kiếm. Hắn đang ngăn cản lũ

yêu ma bằng phi kiếm bản mệnh của mình. Dù sao thì bản mệnh Phi kiếm tiêu hao pháp lực rất ít.

- Đi.

Ý niệm của Tần Vân vừa xuất hiện trong đầu.

Vút! Vút!

Trầm Sa Kiếm màu tím sậm và Bàn Thần Kiếm màu bạc hóa thành hai luồng kiếm quang Minh Nguyệt chói mắt.

Róc rách, rách rách.

Giây phút này, tám vị đại yêu ma bao vây tấn công Tần Vân và tiểu ngư yêu Phó Tư Trác đang xem cuộc chiến trong tâm trạng hồi hộp đều nghe thấy âm thanh như nước chảy.

Thậm chí mắt thường còn có thể nhìn thấy ảo ảnh nước chung quanh Lam Bà sơn.

Hai luồng Minh Nguyệt chói mắt bay lên.

Giang Thượng Minh Nguyệt!

- Một kiếm này lại có thể gây ra uy thế lớn đến vậy à.

Công chúa Kim Dương, Bách Hoa nương nương, Âm Tượng Lão Tổ, Vô Ảnh Ma Quân đều vô cùng ngạc nhiên. Bình thường thì khi thi triển chiêu thức ẩn chứa ý nghĩa Thiên Đạo sẽ ảnh hưởng đến giác quan của người khác. Đúng là lợi hại. Thậm chí nó còn làm biến hóa hiện tượng thiên nhiên chung quanh! Và hôm nay Tần Vân thi triển Giang Thượng Minh Nguyệt làm xuất hiện dòng sông, xuất hiện ánh trăng sáng tỏ.

Tần Vân vừa ra tay đã dùng đến một trong ba tuyệt chiêu lớn - Giang Thượng Minh Nguyệt, cũng là một chiêu có tốc độ phi kiếm nhanh nhất.

- Không ổn rồi. Vì sao chỉ tập trung vào mỗi một mình ta?

Nhìn hai luồng kiếm quang Minh Nguyệt lao thẳng đến mình. Như Ý Quán Chủ quá sợ hãi. Lúc này thân thể của hắn hóa thành một con rết cực lớn. Con rết này có trăm chân, đang chuẩn bị chui xuống bên dưới.

Hai luồng kiếm quang Minh Nguyệt quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn.

Như Ý Quán Chủ quay trở về hình dạng con rết thật sự của mình, có hơn trăm móng vuốt, rất nhiều móng vuốt vươn ra phối hợp ngăn cản phi kiếm. Rõ ràng là hai luồng phi kiếm đang ở trước mắt, nhưng lúc hắn muốn ngăn cản dường như kiếm quang này giống như ảo ảnh trong mơ vậy, móng vuốt của hắn không thể ngăn được.

Phụp! Phụp!

Hai luồng kiếm quang Minh Nguyệt cắt ngang thân thể con rết khổng lồ thành ba phần.

- Gì thế này. Vì sao phi kiếm của hắn lại nhanh đến vậy. Móng vuốt của ta cũng không chạm được?

Như Ý Quán Chủ không rét mà run, dù gì thì hắn cũng là đại yêu ma cảnh giới Kim Đang Tiên Thiên. Hắn có nhiều móng vuốt đến thế mà không chạm vào phi kiếm của đối phương được. Sự chênh lệch này quá lớn rồi. Đây chẳng phải là mặc cho người khác giày xéo à?

Vèo, vèo, vèo.

Thân thể bị cắt làm ba, nhưng mỗi một khúc thân thể đều đang muốn chui xuống dưới một cách điên cuồng, chỉ chú ý đến mỗi việc chạy thoát thân mà thôi.

* Tác: là đây.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Chém Giết Đại Yêu Ma

- Bách Hoa nương nương cứu mạng. Con rết già ta chắc chắn không quên ơn lần này.

Như Ý Quán Chủ vừa chạy trời chết, vừa truyền âm cầu cứu.

Bách Hoa nương nương nhường mảy.

Vút vút vút.

Vô số tia sáng đen rậm rạp chằng chịt chuyển hướng ngăn chặn hai thanh phi kiếm của Tần Vân. Tốc độ của trăm vạn Diệt Hồn Châm rất nhanh, số lượng lại lớn đến ngập trời, dùng nó để ngăn cản kẻ địch thì đúng là sở trường rồi. Đây cũng chính là nguyên nhân Như Ý Quán Chủ cầu cứu nàng.

Vô Ảnh Ma Quân vung tay ném một luồng ánh sáng màu màu ra để chặn đường:

- Âm mưu giết chết từng người bọn ta à?

Ám Tượng Lão Tổ cũng quát to:

- Dám giết chết yêu tộc dưới mí mắt bọn ta hả?

Lão vừa hét lớn, vừa xuất chiêu, hai tròng mắt bắn hai tia sáng vàng kim bay thẳng đến hai thanh phi kiếm.

Tần Vân ngồi khoanh chân trong nhà gỗ, dùng thanh bản mệnh Phi kiếm thi triển Chu Thiên Kiếm Quang che chở toàn bộ núi Lam Bà. Còn hai thanh phi kiếm nhị phẩm khác vừa mới chém thân thể Như Ý Quán Chủ thành ba khúc, thì ba vị Bách Hoa nương nương, Vô Ảnh Ma Quân, Âm Tượng Lão Tổ cũng ra tay cùng lúc. Ba người bọn họ đều là người tu hành Kim Đan Tiên Thiên có ý cảnh lĩnh vực.

Dù sao nếu như Tần Vân giết được một người trong lúc tám đại yêu ma tấn công cùng lúc thì đúng là mỗi nhục của bọn họ. Hơn nữa, bọn họ cũng lo lắng Tần Vân dùng chiêu đánh bại từng người.

Ầm. Bị cản trở quá nhiều, phi kiếm nhị phẩm Trầm Sa Kiếm cường ép thi triển Chu Thiên Kiếm Quang, vừa cản được rất nhiều chương ngại, vừa vây nốt hai phần thân thể của Như Ý Quán Chủ đang chạy trốn.

Ầm ầm ầm.

Hai phần thân thể bị nốt trong Chu Thiên Kiếm Quang đang va chạm điên cuồng vào màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang, nhưng quan trọng là không thể phá được.

Chu Thiên Kiếm Quang diễn hóa chu thiên, có thể ngăn cản công kích của kẻ địch từ bên ngoài, cũng có thể bao vây kẻ địch! Linh Bảo trấn tộc Chu Thiên Tinh Thần của tộc Bạch gia cổ xưa nhất thiên hạ nổi tiếng về khía cạnh này nhất, có thể vây nốt kẻ địch, làm cho người ta bị nốt trong chu thiên tinh thần, mãi mãi cũng không ra được. Khi cản trở, phòng ngự, kẻ địch không thể phá vỡ được. Khi giết địch, mỗi ngôi sao đều có thể bay ra giết địch.

Bạch gia có thể trở thành gia tộc hạng nhất đứng đầu núi Linh Bảo của Đạo gia, có thể trở thành gia tộc cổ xưa nhất thiên hạ, thì Linh Bảo trấn tộc Chu Thiên Tinh Thần cũng là một yếu tố quan trọng.

Chu Thiên Kiếm Quang của Tần Vân cũng có hiệu quả tương tự. Nhưng xét về tổng thể thì vẫn yếu hơn nhiều.

- Cái gì?

Bởi vì bọn người Bách Hoa nương nương, Vô Ảnh Ma Quân, Âm Tượng Lão Tổ ra tay, duy nhất một trong ba phần yêu thể bị chém ra không bị vây nhốt trong Chu Thiên Kiếm Quang lập tức hoảng sợ rồi phân chia ngay tức khắc. Một phần thân thể này lại có thể chia ra thành năm phần. Chúng đều lao thẳng xuống, khi vừa chạm đất thì chui thẳng vào trong ngay lập tức.

Hai phần cơ thể rất bị bao vây bên trong Chu Thiên Kiếm Quang do Trầm Sa Kiếm biến thành không thể trốn thoát.

Một thanh phi kiếm khác. Bàn Trần Kiếm lập tức hòa thành từng luồng kiếm quang Minh Nguyệt giống như ảo ảnh, chém từng nhát lên hai phần thân thể rất này. Xẹt xẹt xẹt, cắt chúng ra làm bốn, làm sáu, làm tám... Chỉ trong vòng vùn vùn một hơi thở mà thôi, thân thể yêu rất bị cắt thành mười mảnh, sức sống biến mất hoàn toàn. Cùng lúc đó, bảo vật trong túi càn khôn cũng rơi ra ngoài.

Lúc này, một thanh phi kiếm khác lại xuất hiện. Chính là phi kiếm nhị phẩm Tàn Huyết Kiếm do Tần Vân lấy ra.

Tàn Huyết Kiếm càn quét hết tất cả bảo vật trong túi càn khôn của yêu rất rồi mang trở về. Còn hai thanh phi kiếm Trầm Sa Kiếm, Bàn Trần Kiếm thì chui vào trong đất ngay tức thì, tiếp tục đuổi giết Như Ý Quán Chủ.

Năm phần thân thể vừa được phân chia của Như Ý Quán Chủ chui vào lòng đất, đang chạy thục mạng trong sự điên cuồng.

Mỗi một phần thân thể đều chạy theo các phương hướng khác nhau. Nhưng cả năm phần đều chạy về phương nam! Tuy rằng thân thể của hãn

có thể chia làm nhiều phần, nhưng khoảng cách giữa chúng không vượt quá mười dặm! Nếu vượt quá mười dặm, hẳn không thể khống chế phần thân thể đó được hoàn mỹ nữa.

Vút. Vút.

Hai thanh phi kiếm chui vào lòng đất, truy đuổi theo những phương hướng khác nhau.

Như Ý Quan Chủ chui vào đất rất nhanh! E rằng không ai trong số Kim Đan Tiên Thiên có thể so sánh với hẳn. Nhưng, đuổi theo hẳn không phải là người, mà là phi kiếm! Tốc độ phi kiếm cực nhanh, có thể nói rằng nó còn nhanh hơn bản thân Tần Vân phi động nhiều lần...

Phụp. Phụp.

Hai thanh phi kiếm chém giết lần lượt hai phần thân thể yêu rết, khi vừa chẻ ra thì chúng không còn sức sống nữa. Bởi vì sự phân chia như hiện tại đã là giới hạn trên của thân thể yêu rết rồi.

- Thì ra là những phần thân thể khác nhau của hẳn không thể cách nhau quá mười dặm.

Thông qua bản mệnh Phi kiếm, cảm ứng tinh thần của Tần Vân có thể vượt qua ba mươi dặm. Giờ phút này năm phần thân thể của Như Ý Quán Chủ chưa rời khỏi phạm vi ba mươi dặm đó.

Phụp.

Nương theo đó, Trầm Sa Kiếm lại tiếp tục giết chết một phần thân thể yêu rết.

Chỉ còn lại hai phần thân thể cuối cùng mà thôi.

Vút. Vút.

Hai thanh phi kiếm chia nhau truy đuổi một phần.

- Vì sao phi kiếm của hã lại lợi hại đến mức này chứ. Trước mặt hã, ta không hề có sức đánh trả? Căn bản là ta không thể ngăn cản được phi kiếm của hã. Nhưng mà ta cũng đạt cảnh giới Kim Đan Tiên Thiên mà.

Như Ý Quán Chủ chỉ còn lại hai phần thân thể cuối cùng. Cả hai luôn giữ khoảng cách trong vòng mười dặm, chạy trốn điên cuồng. Hã đã cách xa Tần Vân hơn ba mươi dặm từ lâu rồi, nhưng hai thanh phi kiếm đó cũng sắp đuổi kịp đến nơi.

Thông qua phi kiếm, Tần Vân cũng có thể cảm ứng được kẻ địch.

Vả lại hiện tại phi kiếm của hã có thể đuổi giết kẻ địch trong vòng sáu trăm dặm đó.

Phụp!

Trong lòng đất, Bàn Trần Kiếm lại giết chết thêm một phần thân thể của Như Ý Quán Chủ.

Phần thân thể cuối cùng của Như Ý Quán Chủ đã quá sợ hãi.

- Đến rồi, đến rồi. Tần công tử tha mạng, tha mạng.

Như Ý Quán Chủ vừa chạy trốn vừa truyền âm cầu xin tha thứ. Chỉ cần chạy thoát. Không bao lâu nữa thì phần thân thể này của hã có thể khôi phục hoàn toàn thành chân thân rồi.

Giọng nói của Tần Vân vang vọng chung quanh:

- Tha mạng? Người đã quên bản thân mình làm gì rồi à?

Như Ý Quán Chủ tiếp tục cầu xin:

- Ta, ta chỉ đi ngang qua Tần Phủ mà thôi, nhưng ta chỉ nhìn qua thôi, hơn nữa ta cũng bị đánh lui rồi mà. Ta không thương tổn người Tần gia nào cả.

Âm thanh của Tần Vân đã ngập tràn tức giận:

- Chỉ nhìn qua thôi? Đường đường ngươi là một đại yêu ma Kim Đan Tiên Thiên, cố chấp tiến vào đại trận canh giữ của Tần gia chém giết một hồi rồi bị ép rời đi. Ngươi còn dám nói chỉ nhìn qua thôi à?

Như Ý Quán Chủ cầu xin tha thứ:

- Ta sai rồi. Ta sai rồi. Tha mạng, tha mạng cho ta, ngươi muốn ta làm gì thì cứ việc dặn dò.

- Ta muốn ngươi phải chết!

Phụp.

Trầm Sa Kiếm màu tím sậm di chuyển trong lòng đất, đâm xuyên phần thân thể cuối cùng của Như Ý Quán Chủ trong nháy mắt.

- Không.

Như Ý Quán Chủ gào rú không cam lòng. Phần thân thể cuối cùng của hắn run lên, móng vuốt đang đào đất điên cuồng cũng dừng run rẩy, sau đó không còn động tác gì nữa.

Vút. Lúc này thì Trầm Sa Kiếm mới trở về.

Bảy đại yêu ma đang tấn công điên cuồng tại núi Lam Bà đều dừng lại. Bọn họ đáp xuống ngọn núi cạnh đó, tinh thần cực kỳ phức tạp. Bọn họ có thể cảm ứng được ẩn ký truyền tin của Như Ý Quán Chủ trong bảo vật truyền tin đã biến mất, điều này khiến lòng họ lạnh lẽo hẳn đi.

- Chết rồi hả?

- Như Ý Quán Chủ đã chết rồi?

Bọn họ không dám tin tưởng sự thật này.

Có thể tu hành thành cấp bậc đại yêu ma cảnh giới Kim Đan Tiên Thiên đều không hề dễ dàng. Bọn họ hao phí rất nhiều công sức cho việc bảo vệ tính mạng. Thực lực càng yếu, thì càng chú ý đến việc bảo vệ tính mạng. Vì thế, đánh bại một đại yêu ma thì dễ, nhưng giết chết đại yêu ma này thì... khó lại càng khó! Đặc biệt lại có cả bảy vị đại yêu ma ở đây.

- Dưới cặp mắt của chúng ta, hắc vừa ngăn cản chúng ta tấn công, nắm rõ tất cả động tĩnh của chúng ta, vừa phân tâm chỉ huy hai thanh phi kiếm, giết chết lão rết kia?

Bách Hoang Nương Nương nói khẽ:

- Thế mà lúc trước ứng phó chúng ta chỉ cố gắng phòng thủ, chưa bao giờ có ý định công kích. Hắc vẫn không chịu bày ra thực lực chân chính của mình.

Một lão giả mù đáp lời:

- Thuật phi kiếm này, ngay cả lão rết cũng không làm gì được phi kiếm của hắc, bị giết chết dễ dàng vậy, mặc cho nó giày xéo. Nếu hai thanh phi kiếm kia đối phó chúng ta, tuy rằng chúng ta mạnh hơn lão rết kia một chút, nhưng không mạnh hơn bao nhiêu đâu. Ở trong nhóm này, ta và Độc Long Vương không thể gánh nổi hai thanh phi kiếm này đâu.

Ý chí chiến đấu của công chúa Kim Dương vẫn rất ngập tràn:

- Hiện tại chúng ta đã có chuẩn bị trước. Hắc ta sẽ không thể được như ý đâu.

Vô Ảnh Ma Quân chỉ về phía xa xa:

- Kim Dương, người không nhìn thấy sao? Tên Tần Vân đó đối phó chúng ta, lại còn giết chết lão rết kia, mà vẫn ngồi trong căn nhà gỗ đó. Người cho rằng những gì hắn vừa lộ ra chính là toàn bộ thực lực của hắn ư?

Như Ý Quán Chủ chết. Ấn ký truyền tin của hắn cũng mất đi. Tất nhiên là khắp nơi trong thiên hạ đều biết được đại yêu ma Như Ý Quán Chủ đã bị Tần Vân giết chết!

Cuộc chiến đấu này có rất nhiều đại yêu ma đang lên đường đến đây, vậy mà đã có một đại yêu ma chết rồi.

- Phi kiếm thật là lợi hại. Đối mặt với hai thanh phi kiếm kia, Như Ý Quán Chủ không thể ngăn cản được, mặc nó giày xéo.

- Thân thể Như Ý Quán Chủ phân chia ra để chạy trốn thực mạng, nhưng vẫn bị hai thanh phi kiếm đuổi giết đến chết. Kiếm Tiên quá ghê gớm.

- Lợi hại thật.

- Ai nói rằng Tần Vân chỉ có mỗi chiêu phòng ngự lợi hại? Bàn về giết địch, ta cảm thấy đáng sợ hơn.

Người quan sát ở khắp nơi đều cảm thấy khá khiếp sợ.

Giết chết một đại yêu ma với cách chèn ép hoàn toàn! Điều này làm cho rất nhiều người, yêu ma, Thủy Tộc tu hành đều phải sợ hãi.

Trong hoàng cung, một thiếu nữ mặc trang phục cung đình ngược mắt nhìn hình ảnh xuất hiện trên chiếc gương đồng thau, nảy sinh ý thán phục kinh ngạc:

- Hắn có thể bất chấp tính mạng mình vì một cô gái tên Y Tiêu, không ngờ rằng thực lực lại lợi hại đến như vậy. Năm nay mới hai mươi bảy thôi, vậy mà đã giết chết được một đại yêu ma rồi.

- Thất tỷ, tên Tần Vân này quá lợi hại rồi. Như Ý Quán Chủ cũng phải chết!

Thiên Yêu Cung. Trong cung điện ngọc trong suốt được chạm khắc vô cùng hoàn mỹ, rất nhiều nữ tử xinh đẹp đang ngồi trên ghế nhìn hình ảnh xuất hiện ở trên không trung. Gương mặt của các nàng đều tuyệt đẹp, và đều có một cái đuôi xù. Các nàng đang cười nói vui vẻ, giọng nói êm tai dễ nghe.

Yến Thất Nương cũng ngẩng đầu nhìn, gật đầu đồng tình:

- Trước đó vài năm, hắn giúp tỷ giết ba tên yêu vương núi Ác Long. Không ngờ rằng hiện tại thực lực của hắn đã đến trình độ này rồi. Đối mặt với một đám đại yêu ma mà gương mặt vẫn bất biến, thậm chí chỉ cần lật tay thì đã chém giết được một vị đại yêu ma rồi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Cấp Độ Cực Cảnh

Tần Vân vừa lộ ra thủ đoạn đã chấn nhiếp thiên hạ, khiến khắp nơi hiểu rằng vị Kiếm Tiên trẻ tuổi này chém giết đại yêu ma bình thường rất đơn giản. Theo lý thuyết thì người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cấp lĩnh vực Ý cảnh muốn giết một đại yêu ma không hề dễ dàng. Điều này khiến khắp nơi âm thầm hoài nghi, rốt cục thực lực của tên Tần Vân này thâm sâu tới đâu?

- Giờ hắn vẫn còn quá trẻ, có lẽ chỉ cấp bậc lĩnh vực Ý cảnh! Chỉ là ngộ ra sát chiêu phi kiếm lợi hại mà thôi!

- Kiếm Tiên được xưng là một kiếm phá vạn pháp, công phạt đệ nhất! Trước đó tên Tần Vân này ngộ ra kiếm thuật phòng ngự, hiện giờ hắn đã ngộ ra kiếm thuật giết địch.

- Có lẽ chỉ ở cấp độ lĩnh vực Ý cảnh.

Suy nghĩ của người tu hành, yêu ma, Thủy tộc khắp nơi đều mang khuynh hướng này.

Về phần Cực cảnh cao hơn thì bọn hắn có phần không dám nghĩ tới! Bởi vì Cực cảnh trong thiên hạ quá ít! Muốn đạt tới Cực cảnh cũng quá khó.

Bất kể như thế nào.

Uy thế dễ dàng chém giết đại yêu ma của Tần Vân khiến rất nhiều yêu ma phải run sợ. Bấy vị đại yêu ma như Bách Hoa nương nương hiện đang

tập hợp một chỗ, cẩn thận đề phòng, không cho Tần Vân cơ hội đánh bại từng người.

- Ta biết rồi.

Trong căn nhà gỗ, ánh mắt Tần Vân nhìn bảy vị đại yêu ma trên đỉnh núi xa xa:

- Một khi chém giết một đại yêu ma, chắc chắn sẽ khiến cho khắp nơi hiểu ra! Bọn hăn sẽ toàn lực đề phòng, muốn giết thêm một đại yêu ma... Rất khó! Cũng đúng.

Tần Vân quay đầu nhìn mộ bạn tốt Thư sinh ở cách đó không xa:

- Lần này ta tới là vì Thư sinh. Thư sinh chết rồi, trước tiên hãy để tiểu Ngư yêu giữ đạo hiếu ba ngày. Về phần đám đại yêu ma này, lần này có thể mượn bọn chúng để thử phi kiếm của ta lợi hại đến đâu, từ đó chấn nhiếp các nơi. Nếu có thể giết thêm một hai tên đại yêu ma vậy tương đương cứu vớt trăm vạn dân chúng, công đức vô lượng.

Mỗi đại yêu ma đều có tuổi thọ rất lâu, tai họa vô cùng.

Trên địa bàn bọn hăn trấn giữ, hàng năm lơ đãng giết chết hơn ngàn nhân tộc là rất bình thường. Tuổi thọ của bọn hăn đều vượt qua ngàn năm, tai họa vô cùng. Thật ra điểm nguy hại lớn nhất của đại yêu ma chính là bọn chúng có vô số nanh vuốt! Đại tiểu yêu quái đều có thể gia nhập dưới trướng đại yêu ma, khi có chỗ dựa, đám tiểu yêu mới dám gây hại khắp nơi. Giống như Thủy Thần đại yêu khi trước vậy, có sự tồn tại của hăn, đám tiểu yêu mới có thể tùy ý gây hại.

Không có Thủy Thần đại yêu, triều đình khu trục yêu quái rất đơn giản. Dân chúng quận Quảng Lăng lập tức sống tốt hơn nhiều.

Mỗi một đại yêu ma chính là căn nguyên gây loạn!

Chém giết một đại yêu ma đương nhiên là công đức vô lượng!

“Ta mới chỉ bộc lộ ra một phần thực lực.”

Tần Vân thầm nghĩ:

“Thực lực Tiên Thiên Cực cảnh vẫn chưa bộc lộ toàn bộ. Có lẽ bất ngờ ra tay vẫn có thể chém giết một hai tên đại yêu ma. Có thể giết thêm một tên vậy thì lời lớn rồi.”

Tần Vân cũng không vội.

Nhân tộc và yêu ma tranh đấu từ thượng cổ đến giờ chưa từng ngừng lại.

Thời gian trôi qua.

Khi Tần Vân và tiểu Ngư yêu thủ mộ, số lượng đại yêu ma bên ngoài Lam Bà sơn không ngừng tăng lên. Bọn chúng mấy lần thử liên thủ cũng không phá được Chu Thiên kiếm quang của Tần Vân.

Vù!

Một luồng ánh sáng đen phá không phi hành, tốc độ cực nhanh. Trong luồng sáng màu đen chính là một con đại xà màu đen đang bay. Trên lưng của đại xà đen có hai bóng dáng đang khoanh chân ngồi. Một là Ngạc Long lão tổ. Một là nữ tử áo xanh lục.

Nếu luận thuật phi độn của Hắc Xà động chủ thì không hề thua kém Như Ý quan chủ chút nào. Chỉ vì trên thân có công kếp khác nên tốc độ mới chậm lại.

Đại xà màu đen miệng phun tiếng người:

- Lão tổ, Lam Bà sơn ở ngay trước mắt.

Trên gương mặt béo mập của Ngạc Long lão tổ, đồng tử dựng thẳng nhuộm vàng kia mơ hồ sáng lên, khóe miệng khẽ nhếch:

- Hừ. Xem ra lão tổ ta tới đầu tiên.

Ý của Ngạc Long lão tổ chính là trong cùng cấp độ với hần, hần là người đầu tiên tới.

Nữ tử áo xanh lục cười nói:

- Đám Lang Sơn lão tổ chậm hơn chúng ta. Bảo vật của Tần Vân đương nhiên thuộc về lão tổ.

Ngạc Long lão tổ mỉm cười:

- Yên tâm, hai người các người sẽ không thiếu phần. Chỉ có điều theo tin tình báo thì tên Quảng Lăng quận Tần Vân này hần là Tiên Thiên Kim Đan cảnh, lại thêm cấp bậc lĩnh vực Ý cảnh. Nhưng hần ngộ ra thuật phi kiếm vô cùng lợi hại. Chỉ là với chút thực lực như vậy sao có thể chống lại được ta?

Cực cảnh.

Nó đại biểu cho một chút bản chất Thiên đạo. Ngạc Long lão tổ có thể sánh với Cực cảnh, thực lực đương nhiên không phải chuyện đùa.

Vù.

Khi tới Lam Bà sơn, Hắc Xà biến thành một thanh niên yêu dị, ngoan ngoãn đứng sau lưng Ngạc Long lão tổ và nữ tử áo xanh lục.

- Lão tổ!

Lúc này, chín đại yêu ma đã đến khác cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, có vài tên chủ động cung kính đi tới đón.

Độc Long vương truyền âm cho Bách Hoa nương nương:

- Ngạc Long lão tổ tới rồi. Hắn đã đến, khi đó e rằng bảo vật sẽ không còn phần của chúng ta.

Bách Hoa nương nương truyền âm:

- Đừng nóng vội. Tên Tần Vân kia không chạy trốn, nói không chừng còn có chỗ dựa khác. Chúng ta yên lặng theo dõi thay đổi.

Dù Bách Hoa nương nương kiêng kị Ngạc Long lão tổ, nhưng cũng không sợ, ít nhất cũng nắm chắc việc tự bảo vệ mình.

Ngạc Long lão tổ tươi cười, bắt chuyện với Kim Dương công chúa:

- Kim Dương, lần trước ta đi bái phỏng phụ thân ngươi, ngươi mới là Tiên Thiên Hư Đan cảnh. Chỉ trong nháy mắt ngươi đã tới Tiên Thiên Kim Đan cảnh rồi.

Kim Dương công chúa cười tươi:

- Ngạc Long thúc thúc, ta cũng tới góp vui. Lần này phải dựa vào Ngạc Long thúc thúc rồi. Chín người bọn ta liên thủ cũng không thể phá vỡ thuật phi kiếm của tên Tần Vân kia. Thực lực của Ngạc Long thúc thúc vượt xa bọn ta, tin rằng nhất định sẽ phá được.

Ngạc Long lão tổ mỉm cười nói:

- Không thể chủ quan. Tên Tần Vân kia dám ở đây không trốn, e rằng có chỗ dựa. Cũng được, để ta tới thử cân lượng của hắn.

Nói xong, thân thể Ngạc Long lão tổ vừa động đã hóa thành một sinh vật như cá sấu, dài tới hai ba dặm! Toàn thân hắn được bao phủ bởi vô số lân giáp to lớn, cái đầu dữ tợn khổng lồ, há miệng lớn đủ nuốt một đỉnh núi

nhỏ. Thân thể cá sấu khổng lồ lơ lửng giữa không trung, từng mảnh lân giáp phập phồng không ngừng giống như một dãy núi đang chấn động vậy.

Nếu nhìn kỹ, trên mỗi mảnh lân giáp đều có phù văn chẳng chịt, khí tức tà ác tràn ngập.

Hắn vừa hiện chân thân lập tức khiến đám đại yêu ma có mặt cảm thấy hít thở không thông.

- Ngạc Long Ma thể.

Tất cả đều rung động.

Bản thể của Ngạc Long lão tổ là một con Ngạc Long. Là dị chủng thượng cổ, đủ sức tranh đấu với Long tộc! Chân thân Ngạc Long lão tổ trời sinh mạnh mẽ. Hắn lại tu hành pháp môn mạch Ma Thần, tu thành Ma thể! Do đó thân thể hắn đạt tới trình độ vô cùng kinh khủng. Nếu là tu hành nhân tộc, cấp độ Cực cảnh mới có thể so sánh với hắn.

- Ngạc Long lão tổ hiện Ma thể rồi.

- Chẳng lẽ Tần Vân có thể chống lại Ngạc Long lão tổ sao?

Khắp thiên hạ đều chú ý tới.

Tần Vân đi ra khỏi nhà gỗ, ngẩng đầu nhìn Ngạc Long lão tổ chắn giữa bầu trời. Tần Vân ở phía dưới nhìn thấy trong đôi mắt to lớn của đối phương tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

- Đây... đây...

Tiểu Ngư yêu Phó Tư Trác run rẩy khi nhìn thấy chân thân của Ngạc Long lão tổ. Nàng không kìm được sự sợ hãi tận đáy lòng.

Tần Vân cười nói:

- Đừng sợ, sợ thì hãy bịt mắt lại, chớ nhìn.

Tiểu Ngự yêu gật đầu, hai tay che mắt, nhưng vẫn nhìn lên qua khe hở giữa các ngón tay.

“Ngạc Long lão tổ sánh với Cực cảnh.”

Tần Vân thầm nghĩ.

“Đây là đối thủ mạnh nhất ta từng gặp.”

Thân thể khổng lồ của Ngạc Long lão tổ phát ra giọng nói trầm thấp:

- Nhân tộc Tần Vân. Bây giờ người nên ngoan ngoãn giao bảo vật ra. Lão tổ ta sẽ tha cho người một mạng. Thậm chí hộ tống người về Quảng Lăng. Người chỉ có cơ hội này để giữ mạng, hãy nắm cho chắc.

Ngạc Long lão tổ cũng biết rõ, vì ngay vào thời khắc vừa giết chết Tần Vân, đại yêu ma khắp nơi sẽ tới cướp đoạt.

Như Bách Hoa nương nương, Vô Ảnh Ma quân, dù chúng không đánh lại hẳn nhưng vẫn nắm chắc việc bảo vệ tính mạng, vì vậy chắc chắn tham gia cướp đoạt.

Nếu Tần Vân ngoan ngoãn dâng lên là tốt nhất.

Tần Vân lên tiếng:

- Không cần.

- Há? Cho người cơ hội người không biết quý trọng, ta muốn xem rốt cục người có chỗ dựa gì.

Thân thể khổng lồ của Ngạc Long lão tổ vừa động, cái đuôi Ngạc Long to dài vung lên. Ngay lập tức trời đất như điên đảo, không khí vẩn

vẹo. Đám đại yêu ma ở xa xa vội vàng thi triển thủ đoạn bảo vệ chính mình.

Chỉ thấy cái đuôi Ngạc Long to lớn kia mang theo uy thế đất trời, trực tiếp đánh lên màn sáng Chu Thiên kiếm quang trên Lam Bà sơn.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Khó Tin (Thượng)

Ầm! Hào quang Chu Thiên kiểm quang trên Lam Bà sơn dao động, nhưng vẫn không hề bị tổn hại.

Trời đất xung quanh cuồng loạn, ngay cả sóng chấn động tỏa ra cũng khiến cây cối xung quanh ngã rạp, đất đá bay loạn, chỉ có mình Lam Bà sơn vẫn an tĩnh như trước.

Ngạc Long lão tổ ở giữa không trung quan sát Lam Bà sơn, có phần giật mình.

- Cái gì?

Hắn sinh ra đã bất phàm, lại tu luyện ma thân, chiến lực có thể sánh với tồn tại Cực cảnh. Chỗ lợi hại nhất của hắn chính là thân thể. Dù cảnh giới có chút chênh lệch nhưng lực lượng có thể xem thường Cực cảnh! Chín đại yêu ma khác hợp lực vẫn kém man lực của Ngạc Long lão tổ.

Ngạc Long lão tổ có chút giận dữ:

- Ta không tin.

Ầm!

Thân hình xông tới.

Ngạc Long ma thể khổng lồ xông tới. Thân thể mạnh mẽ va vào màn sáng Chu Thiên kiểm quang. Thân thể dài tới hai ba trượng vô tình chạm vào những đỉnh núi gần đó, ngay lập tức núi đá hóa thành bột mịn.

Thân thể xông tới, hai chân vung trảo, cái đuôi quật xuống.

Các chiêu này nhìn như đơn giản, nhưng mỗi chiêu đều có uy lực hủy thiên diệt địa. Nhưng vẫn không thể làm gì được màn sáng Chu Thiên kiếm quang.

- Thuật phi kiếm này thật lợi hại. Vậy thì tiến vào trong bụng lão tổ rồi sẽ thử chơi đùa với kiếm thuật của người.

Ngạc Long lão tổ đột nhiên há lớn cái miệng như hồ máu. Miệng hăn tuy lớn nhưng vẫn chưa đủ nuốt Lam Bà sơn. Hiện giờ khi há hết cỡ, cái miệng to hơn hăn một phần, có thể nuốt cả Chu Thiên kiếm quang rất lớn vào.

Tần Vân đứng trong nhà gỗ luôn tỏ ra nhẹ nhàng, nhưng giờ sắc mặt thay đổi:

- Hả?

Hắn nhìn thấy cái miệng máu khổng lồ của Ngạc Long lão tổ, trong cái miệng đen kịt kia, không gian vặn vẹo:

- Ngạc Long. Dị chủng thượng cổ, có thể nuốt vạn vật. Trong cơ thể có động thiên thể giới khác. Nếu bị hăn nuốt e rằng sẽ không ra được.

Tần Vân tâm niệm lập tức động:

- Lớn! Lớn! Lớn!

Màn hào quang Chu Thiên kiếm quang do bản mệnh Phi kiếm thi triển đột nhiên tăng vọt.

Màn hào quang Chu Thiên kiếm quang khổng lồ...

Dù miệng Ngạc Long lão tổ há ra rất lớn, đủ để nuốt trọn Lam Bà sơn vào, nhưng không nuốt nổi màn hào quang Chu Thiên kiếm quang mở rộng gấp đôi.

Kétttt...

Cái miệng khổng lồ cắn lên màn hào quang Chu Thiên kiếm quang nhưng màn sáng không chút thay đổi. Trong mắt hăn hiện lên vẻ khiếp sợ.

Vù.

Ngạc Long ma thân khổng lồ xoay chuyển, hóa thành hình dạng nam tử ục ịch như lúc trước. Ánh mắt hăn lạnh lẽo nhìn màn sáng Chu Thiên kiếm quang vừa thu nhỏ lại, chỉ đủ bao phủ Lam Bà sơn.

- Theo lý thuyết thì khi phạm vi tăng lớn, sức phòng ngự của thuật phi kiếm diễn hóa Chu Thiên sẽ giảm xuống. Nhưng dù như vậy ta vẫn không cắn nát được?

Ngạc Long lão tổ có phần không dám tin. Chính hăn hiểu rất rõ móng vuốt sắc bén, cái đuôi khổng lồ là cơn ác mộng của đám đại yêu ma, người tu hành. Nhưng miệng hăn mới là mạnh nhất! Nó có thể nuốt vạn vật, pháp bảo tầm thường có thể dễ dàng cắn nát.

Sau khi Chu Thiên kiếm quang của đối phương biến lớn, uy lực có lẽ đã giảm, nhưng một phát cắn này lại không cắn nát được.

Đúng là như vậy. Chu Thiên kiếm quang không thể biến lớn vô hạn được. Hiện giờ Tần Vân có thể duy trì trong vòng ba trăm trượng giữ ở trạng thái đỉnh cao. Biến biến lớn hơn, uy năng phòng ngự sẽ dần giảm xuống.

Nhưng Tần Vân là Kiếm Tiên Tiên Thiên Cực cảnh, Cực cảnh hăn ngộ ra là thủ hộ, diễn hóa Chu Thiên phòng ngự. Ngạc Long lão tổ không thể

uy hiếp tới được. Cho dù mạnh hơn mấy lần cũng đừng mong phá vỡ màn sáng Chu Thiên kiếm quang.

Tần Vân nheo mắt:

- Ô! Lại là một Cực cảnh? Lần này ta định chấn nhiếp các nơi, không nghĩ ngoại trừ Ngạc Long lão tổ, Lang Sơn lão tổ thì còn một Cực cảnh khác.

Vù.

Một cơn gió vàng thổi tới.

Ngưng kết thành một đạo nhân mặc áo bào vàng ở giữa không trung. Trong tay hắn cầm phát trần, mặt tươi cười.

- Là Đạo Quân.

- Đạo Quân tới rồi.

- Bái kiến Đạo Quân.

Đám đại yêu ma nhìn thấy đạo nhân áo vàng tới, vội vàng hành lễ.

Ngạc Long lão tổ nhìn thấy đạo nhân áo vàng, hừ lạnh:

- Không ngờ lão đạo người cũng tới.

Đạo nhân mỉm cười nói:

- Ngạc Long huynh không phá được thuật phi kiếm này, xem ra cần ta tới giúp một tay.

Phương diện cảnh giới của đám yêu ma bình thường đều thấp hơn Nhân tộc nhiều. Giống như việc Nhân tộc có thể trở thành Tiên Thiên Kim Đan đều nắm giữ ý cảnh Thiên Đạo! Nhưng đám đại yêu ma, rất nhiều kẻ

dựa vào pháp môn mạch Thần Ma, ma thân mạnh mẽ đủ sánh với Tiên Thiên Kim Đan. Ngạc Long lão tổ, Lang Sơn lão tổ đều như vậy, chiến lực sánh với cấp độ Cực cảnh!

Nhưng cảnh giới vẫn chưa đạt tới Cực cảnh.

Nhưng vị đạo nhân này thì khác. Hắn vốn là Hoàng Thử Lang thành yêu, học trộm được pháp môn đạo gia trong một đạo quan. Sau này nhờ vào cơ duyên mà có được môn truyền thừa Hoàng Phong chân kinh, khiến hắn trở thành Tiên Thiên Kim Đan trên con đường tu luyện dài dằng dặc! Chung quy thì hắn vẫn mang tính của yêu ma, tâm ngoan thủ lạt, giết chóc đoạt bảo là chuyện hay làm.

Chỉ có điều hắn lại tự xưng Hoàng Phong Đạo Quân. Phải biết xưng hô Đạo Quân trong Đạo gia vô cùng tôn quý. Đám Nguyên Thần Tiên Nhân cũng không dám tự xưng Đạo Quân.

Một tên đại yêu ma như hắn lại tự xưng Hoàng Phong Đạo Quân, chỉ vì hắn đã đạt tới Cực cảnh. Không ai làm gì được hắn cả.

Theo con số Nhân tộc công khai thì hiện giờ có chín Cực cảnh.

Mà một con Hoàng Thử Lang tu hành pháp môn đạo gia lại đạt được tới Cực cảnh. Đúng là khiến rất nhiều người tu hành Nhân tộc cảm thấy xấu hổ.

Ngạc Long lão tổ đáp:

- Hoàng Phong huynh, thuật phi kiếm của Tần Vân này không dễ phá.

Hoàng Phong Đạo Quân mỉm cười nói:

- Người và ta thử hợp lực xem.

Ngạc Long lão tổ đồng tình:

- Được, đến khi đó bảo vật chia đôi.

Hoàng Phong Đạo Quân gật đầu.

Thời điểm này, đám đại yêu ma Bách Hoa nương nương, Vô Ảnh Ma Quân, Kim Dương công chúa chỉ yên lặng đứng nhìn, chờ đến khi chém giết Tần Vân. Tới lúc đó muốn đoạt bảo phải xem thủ đoạn của bản thân.

Vù!

Hoàng Phong Đạo Quân mỉm cười, vung phất trần trong tay.

Mỗi sợi tơ trên phất trần đều xuất hiện phù văn sáng lên. Một luồng gió vàng mờ ảo thổi tới, tấn công màn sáng Chu Thiên kiếm quang.

Hoàng Phong này thổi phải đá vàng, đá vàng hóa thành phấn bột, thổi trúng máu thịt, máu thịt cũng tiêu tan. Đây là pháp thuật nhất đẳng danh chấn thiên hạ của Hoàng Phong Đạo Quân. Hoàng Phong chân kinh là một môn truyền thừa lâu đời của Đạo gia, mặc dù có nhiều truyền lưu nhưng đã lâu không có ai luyện thành. Con Hoàng Thử Lang này đúng là có thiên phú, luyện thành pháp thuật lợi hại này.

Vù vù vù...

Gió vàng thổi về phía tây, thổi vào màn sáng Chu Thiên kiếm quang, không chỗ nào mà nó không lọt vào, từ những điểm đó để phá hủy lan ra.

Nhưng màn sáng Chu Thiên kiếm quang căn bản không có khe hở, nó diễn hóa Chu Thiên, ngăn cản tất cả lực lượng. Uy thế kiếm quang khiến hoàng phong dần suy yếu, khiến nó không thổi được bản mệnh Phi kiếm mà Tần Vân thi triển. Tần Vân có linh cảm dù bản mệnh Phi kiếm là phi kiếm tam phẩm, nhưng nếu để gió vàng thổi trúng vẫn bị tổn thương.

- Phá.

Ngạc Long lão tổ cũng hóa thành ma thân. Cái đuôi Ngạc Long khổng lồ từ phía đông đánh tới, giận dữ đánh lên trên màn hào quang Chu Thiên kiếm quang.

Ầm ầm...

Hai người bọn họ Hoàng Phong âm nhu, Ngạc Long lão tổ ma thân bá đạo. Cả hai hợp lực tấn công, nhưng màn hào quang Chu Thiên kiếm quang vẫn bao phủ Lam Bà sơn, hoàn toàn không bị lay chuyển.

- Cái gì? Hai đại yêu ma cấp độ Cực cảnh cũng không phá được hay sao?

Người xem đều rung động, cảm thấy khó tin, màn sáng kiếm quang này quá mạnh rồi.

Hai người Hoàng Phong Đạo Quân, Ngạc Long lão tổ cũng có phần không dám tin.

Thân phận của họ như thế nào?

Cả hai người liên thủ là đã không để ý tới thể diện, một lòng thề muốn bảo bối, ai ngờ vẫn không phá được.

Giọng Ngạc Long lão tổ vang vọng:

- Mười một người các ngươi cùng lên, toàn bộ liên thủ phá thuật phi kiếm của hắn.

- Được.

- Cùng tiến lên.

Cả đám Bách Hoa nương nương, Vô Ảnh Ma Quân, Kim Dương công chúa, Hắc Xà động chủ, Âm Tượng lão tổ cùng đáp. Mười một đại yêu ma

bọn hăn chỉ là cấp độ đại yêu ma bình thường, có thể xem như chiến lực cấp độ lĩnh vực Ý cảnh. Cộng tất cả lại, luận lực lượng uy thế cũng sánh ngang với một Cực cảnh! Về phần một vị có thể sánh với Cực cảnh...

Là vì cấp độ Cực cảnh vô cùng khó lường. Ngạc Long lão tổ dựa vào ma thân mạnh mẽ, lực lượng lớn, sánh ngang sáu bảy đại yêu ma cấp độ lĩnh vực Ý cảnh. Hoàng Phong Đạo Quân thi triển Hoàng Phong lại âm nhu tới cực hạn, lực lượng đơn thuần không coi là mạnh, nhưng càng thêm khó ngăn cản.

Trong thời gian này.

Đủ các loại thủ đoạn cùng phát ra. Hoàng Phong Đạo Quân, Ngạc Long lão tổ tiến công hai phía tây, đông. Mười một đại yêu ma còn lại chia thành hai phần, tấn công hai hướng nam, bắc.

Nhiều đại yêu ma liên thủ tấn công màn sáng Chu Thiên kiếm quang.

Cảnh tượng này khiến cho các thế lực trong thiên hạ đều phải chấn động! Chấn động vì lực phòng ngự của màn hào quang này!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Khó Tin (Hạ)

Mặc cho Hoàng Phong đạo quân, Ngạc Long lão tổ... mười ba vị đại yêu ma này ùn ùn kéo đến bao vây tấn công, Tần Vân vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, quay người đi đến mộ phần của huynh đệ Thư Sinh ở bên cạnh.

Tần Vân ngồi xuống đất, lấy bầu rượu ra uống.

- Thư Sinh, huynh vẫn luôn nói rằng mình cô độc, sau khi chết lại có con gái chịu tang cho huynh. Không tệ! Còn tốt hơn nhiều so với các vị đạo trưởng. Đạo trưởng bọn họ chết ở trên chiến trường, ngay cả quê nhà của đạo trưởng bọn họ ở đâu chúng ta cũng không biết. Thôi được. Thôi được. Chúng ta tự nguyện đi chiến trường là sớm đã có chuẩn bị chết ở chiến trường rồi.

Tần Vân cười nói:

- Đúng rồi, những đại yêu ma bên cạnh cũng hơi ảm ỉ. Cố nhịn một chút, sẽ đến một ngày bọn họ đều chuồn hết. Ai về nhà nấy thôi.

Àm ảm ảm...

Ngoài quang tráo của Chu Thiên kiếm quang, tiếng công kích liên tục vang lên liên miên không dứt.

Tiểu ngư yêu Phó Tư Trác ở bên cạnh nhìn cuộc chiến đấu ở bên ngoài mà không kìm được nổi sợ hãi. Dù sao cũng đều là đại yêu ma với nhau. Nàng nhìn thấy Tần Vân ngồi bên cạnh bia mộ uống rượu. Nàng nghĩ đến

những ngày tháng nghĩa phụ và nàng sống cùng bên nhau, không khỏi đau buồn ảm đạm, trong mắt ngập tràn nước mắt.

Tần Vân nói:

- Đừng quan tâm tới bọn họ, cứ coi như khói pháo là được rồi.

- Dạ.

Tiểu ngư yêu ngoan ngoãn trả lời, cũng quỳ xuống, tiếp tục đốt tiền giấy. Nàng không kèm được mà nói:

- Tần thúc thúc, những đại yêu ma này muốn tấn công đến bao giờ.

Tần Vân cười nói:

- Đánh cho đến khi mệt.

Tiểu ngư yêu gật đầu.

Giờ khắc này nàng không khỏi cảm thấy trong lòng vô cùng yên tĩnh. Mười ba vị đại yêu ma bao vây tấn công bên ngoài Lam Bà sơn. Tần Vân đang ngồi trước bia mộ trên Lam Bà sơn uống rượu nói lái nhải cắn nhai gì đó. Tiểu ngư yêu cảm thấy suốt đời nàng sẽ ghi nhớ tất cả những gì đã xảy ra trong lúc này.

Tần Vân uống rượu bên bia mộ, nói chuyện câu được câu mất.

Nói đến quá khứ.

Nói đến huynh đệ.

Còn về những đại yêu ma, Tần Vân từ đầu đến cuối cũng không để ý đến! Chỉ cần hấn thật sự triển lộ ra thực lực, sau khi dọa những đại yêu ma này rồi, cuối cùng bọn họ sẽ tán đi như chim. Lam Bà sơn cuối cùng cũng

khôi phục lại yên bình. Cái gọi là "thật sự triển lộ ra thực lực", Tần Vân cũng đang đợi, đợi thời cơ tốt hơn. Trước mắt những đại yêu này không đáng để hấn triển lộ thực lực.

Ngạc Long lão tổ, Hoàng Phong đạo quân ư? Những người đó đều là chiến lực Cực cảnh. Tần Vân tự hỏi toàn lực ứng phó, sợ là kém bao nhiêu so với đối phương, không nhất định là có thể đánh bại, càng chưa nói đến chém giết.

Mười ba vị đại yêu ma liên thủ bao vây tấn công lúc này cũng dừng tay rồi, công lại không phá được. Tần Vân thậm chí cũng lườm nhìn bọn họ, một mực ngồi trước bia mộ uống rượu. Ngay cả tiểu ngư yêu cũng đốt tiền giấy trước bia mộ. Bọn họ có thể như thế nào đây? Chỉ có thể dừng tay.

Vù vù vù.

Một đám đại yêu ma chỉ có thể rơi trên đỉnh núi xa xa.

- Yêu tộc chúng ta nhiều như vậy lại còn liên thủ, mà vẫn không phá được Phi kiếm chi thuật của hấn.

- Phi kiếm chi thuật của hấn, sao lại lợi hại như vậy chứ?

- Thật sự là kỳ quái.

Một lão giả mù không nhìn được, nói:

- Một tên cao thủ Tiên Thiên Kim Đan Cảnh cấp độ ý cảnh lĩnh vực, nếu như sở trường là Phòng ngự chi thuật, ngăn cản được một vị Cực cảnh cũng có khả năng. Thế nhưng Tần Vân này lại ngăn chặn Đạo Quân, Ngư Long lão tổ cùng với chúng ta liên thủ lại. Chuyện này không tránh khỏi không thể nào tưởng tượng nổi. Lẽ nào, hấn đã đạt đến Cực cảnh rồi sao? Không thể nào.

- Cực cảnh ư? Hẳn mới tu hành được bao lâu mà đã Cực cảnh rồi.

Những đại yêu ma đang nghị luận.

Cấp độ Ý Cảnh lĩnh vực, phòng ngự có thể gánh được Cực cảnh thực ra cũng có, nhưng đến mức độ như Tần Vân thì cực kỳ hiếm thấy.

Quả thực khiến cho những đại yêu này sợ hãi trong lòng, phán đoán không phải là đối phương đạt đến Cực cảnh chưa? Nhưng lại cảm thấy Cực cảnh hai mươi bảy tuổi này quá mức không thể tin nổi.

- Kỳ quái nhất là hẳn vẫn luôn không hề phản kháng.

- Đúng. Chỉ một lòng cố thủ. Chúng ta liên thủ bao vây tấn công hẳn cũng không đánh lại. Nói đến đây, lúc trước hẳn từng tấn công một lần, giết Như Ý Quán Chủ. Sau đó lại chưa từng lý giải với ngoại giới.

- Tiểu ngư yêu đó đang đốt tiền giấy. Tần Vân đang canh giữ bia mộ sao?

- Xem bộ dạng giống như là trông mộ, không muốn để ý đến chúng ta.

Chỉ trong thời gian một chung trà.

Lang Sơn lão tổ và bảy vị đại yêu ma điều khiển vân vụ đến, cuộn cuộn mà đến. Trên vân vụ, cầm đầu chính là một vị lão giả tóc bạc chấp tay sau lưng, bên cạnh là Cửu Sơn đảo chủ cầm một cái túi đen, và Thiết Tí Viên Ma đang vô cùng huênh hoang tùy ý.

Hoàng Phong đạo quân lập tức cười nói, tiếng cười quay về trong thiên địa:

- Lang Sơn huynh, chỉ đợi các huynh thôi.

Ngạc Long lão tổ vác cái bụng mỡ ục ịch, giọng nói cũng băng lãnh:

- Lang Sơn, trước sự liên thủ của chúng ta cũng không thể nào phá vỡ được Phi kiểm chi thuật của Tần Vân đó. Nếu bọn họ đến rồi, liên thủ vẫn không phá được. Tin ta đi, chúng ta có thể ai về nhà nấy rồi.

Tiếng của Lang Sơn lão tổ vang vọng trời đất:

- Đây là Kiểm ý chi thuật của Tần Vân cũng nằm ngoài dự liệu của ta. Trước tiên chúng ta cứ thử xem sao đã. Nếu chúng ta liên thủ lại mà có thể phá được Phi kiểm chi thuật này, đương nhiên là thuận tay chém giết hẳn. Nếu như phá không được, chúng ta đành tán đi, ai về nhà nấy.

- Ủ.

- Thử xem.

Những đại yêu ma này đối diện với bảo vật sẽ không chém giết. Nhưng hiện nay, quang tráo Chu Thiên kiếm quang ở Lam Bà sơn khiến bọn họ dùng mọi biện pháp cũng không mở ra được. Thời khắc này bọn họ cũng cố không được bất chấp nuôi bảo bối này, trước tiên nghĩ cách phá Phi kiểm chi thuật rồi nói...

Lần này nếu như thất bại, hung hăng trở về thật sự là mất mặt rồi.

Cách Lam Bà sơn chừng hơn hai trăm dặm.

Một vị lão giả say khướt ngồi ở trên một hòn đá lớn, lắc đầu nhìn Lam Bà sơn nói:

- Vừa nhận được tin tức Tần Vân xuất hiện ở Gia An quận của Tiền châu, lão đầu ta cũng từ vùng phương bắc tới đây. Nơi đây quá xa khiến ta mệt muốn chết, nhưng cuối cùng cũng chạy tới rồi. Tần Vân này vẫn không cầu cứu, cũng không xin cứu viện trong Tuần Thiên Minh? Xem ra hẳn cho rằng Phi kiểm chi thuật của hắn, hai mươi vị đại yêu cũng không phá được.

Nhân tộc ngoại trừ Tần Vân ra, tổng cộng có chín vị Cực cảnh.

Lại phân ra trời nam đất bắc.

Những đại yêu ma này đều là từ Giang châu chạy đến Tiền châu, khoảng cách khá gần! Chín vị Cực cảnh của Nhân tộc... cho dù có đến đây cũng rất khó mà kịp thời chạy đến. Cộng thêm Tần Vân từ đầu đến cuối vẫn không có cầu cứu hay xin cầu viện. Cho dù có sốt sắng thì tiên nhân phải dựa vào Phi độ chi thuật trước tiên mới đến được.

Tần Vân ở Lam Bà sơn, dựa vào bản mệnh phi kiếm cũng có thể cảm ứng được trong phạm vi ba mươi dặm.

- Có người tu hành à? Ta không xin viện trợ cũng đến rồi sao?

Tần Vân cảm nhận được có một vị xuất hiện ở ngoài hai mươi dặm. Khóe miệng hẩn khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mà lúc này Lang Sơn lão tổ và bảy vị đại yêu ma kia vừa xuất hiện.

Nói một cách chính xác.

Ánh mắt của Tần Vân dừng lại trên người Cửu Sơn đảo chủ:

- Cửu Sơn đảo chủ.

Sát cơ trong lòng Tần Vân đang bốc lên, nói:

- Người đã biết, lúc trước ta phản kích giết chết Như Ý Quán Chủ cũng không hoàn toàn triển lộ ra bản lĩnh. Sau đó lại gặp phải sự bao vây tấn công của rất nhiều đại yêu ma, một lòng kiên cố không phản kích! Chính là đang đợi người đó.

- Cửu Sơn đảo chủ, ta phải giết ngươi, ta đã đợi ngày này rất lâu rồi.

Từ nhỏ đã lập thù, phải báo thù cho em gái nhỏ.

Giết Thủy thần đại yêu là mục tiêu theo đuổi từ trước đến nay của hắc. Sau khi giết chết Thủy thần đại yêu, bởi vì chuyện yêu ma cài cắm mật thám khắp nơi mà Tần Vân mới biết, hóa ra máu của những đồng nam đồng nữ của hải lượng đó đều là cho Cửu Sơn đảo chủ, hắc mới là hắc thủ sau lưng của Thủy thần đại yêu.

Cái chết của tiểu muội hắc, có liên quan rất lớn đến Cửu Sơn đảo chủ.

- Động thủ!

Kèm theo một tiếng quát lớn của Ngạc Long lão tổ. Hắc sớm đã hóa thành Ngạc Long ma thân khổng lồ. Thân thể của hắc quá mức khổng lồ, độ chiếm ước chừng hết hai phần không gian. Hoàng Phong đạo quân, Lang Sơn lão tổ mỗi người chiếm một phần không gian. Rất nhiều đại yêu ma khác, Cửu Sơn đảo chủ, Thiết Tí Viên ma, Bách Hoa nương nương, Âm Tượng lão tổ, Vô Hình ma quân, những người này đều cùng nhau liên thủ.

Nhất thời hai mươi vị đại yêu ma đang dốc toàn lực để ứng phó.

Trong đó có ba vị cấp bậc Cực cảnh! Lần này bao vây tấn công... ảnh hưởng đương nhiên sẽ cực lớn. Trước khi hai bên tranh phong mọi người đều cho rằng Tần Vân chắc chắn sẽ bị ngăn lại, trừ phi không có gì đặc biệt phải y theo. Chỉ cần bây giờ nhìn xem, Phi kiếm chi thuật của Tần Vân hoàng hóa Chu thiên cũng quá lợi hại rồi.

Ầm ầm ầm.

Hai mươi vị đại yêu ma toàn lực ứng phó, muốn phá vỡ được quang tráo của Chu Thiên kiếm quang.

Tần Vân cũng thu bầu rượu lại, trịnh trọng ngẩng đầu nhìn vào không trung.

Hắc nhìn thấy rồi.

Trong đó có một nhân ảnh mặc áo bào đen. Hắn cầm một cây búa lớn cổ xưa, báo đạo vô đối, bổ về phía quang tráo Chu Thiên kiếm quang. Đó chính là Cửu Sơn đảo chủ. Ở đây nói riêng về lực lượng, hắn lại xếp sau Ngạc Long lão tổ, Lang Sơn lão tổ. Ngay cả Âm Tượng lão tổ thượng cổ dị chủng, luận lực lượng cũng không bằng Cửu Sơn đảo chủ.

Trong mắt Tần Vân phát ra sát cơ:

- Cửu Sơn đảo chủ.

Một chuỗi bảy hạt châu trên cổ tay nhanh chóng triển khai hóa thành bảy thanh phi kiếm. Bảy thanh phi kiếm kết hợp lại với nhau một cách tự nhiên, hình thành một thanh phi kiếm lơ lửng. Đây là bản mệnh phi kiếm của Kiếm Lão Nhân, cũng là một thanh nhất phẩm phi kiếm mà hiện nay Tần Vân đang có.

Để giết chết Cửu Sơn đảo chủ, đương nhiên Tần Vân sẽ dốc hết toàn lực.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Vạn Kiểm Quy Tông

Tần Vân khẽ động suy nghĩ, nhị phẩm phi kiểm Bàn Trần kiểm lập tức thi triển ra Chu Thiên kiểm quang ngập trời.

"Bàn Trần kiểm chỉ là nhị phẩm phi kiểm, thi triển ra Chu Thiên kiểm quang uy thế chỉ có sáu phần mà bản mệnh Phi kiểm thi triển ra!"

Tần Vân thầm nói.

"Có điều, ta giỏi nhất là phòng ngự, cho dù là sáu phần uy lực... cũng đủ để chống đỡ được một đám đại yêu ma này rồi."

Hắn chính là Cực cảnh ở Kiểm Tiên Tiên Thiên, ngộ ra bản chất của Cực cảnh đại biểu ở khía cạnh che chở thủ hộ. Chu Thiên kiểm quang của hắn là mạnh nhất trong rất nhiều loại kiểm thuật. Đừng nói là Cực cảnh cùng cấp bậc, cho dù có là Nhập cảnh cao hơn hắn một bậc, dựa vào Chu Thiên kiểm quang cũng có thể ngăn cản được. Đương nhiên cũng phải xem người cấp bậc Nhập Đạo, cuối cùng ngộ ra được là Đạo gì. Nếu như gặp được Kiểm lão nhân loại có thể chém giết ma thần, thì Chu Thiên Kiểm Thuật của Tần Vân cũng chống đỡ không được.

Tần Vân giỏi nhất là Chu Thiên kiểm quang, đối diện với người cùng cấp bậc Cực cảnh, năm, sáu người bao vây công kích cũng không khó chống đỡ.

Trước đó hắn vẫn luôn dùng bản mệnh Phi kiểm.

Một là uy thế mạnh nhất. Hai là tiêu hao pháp lực cực ít. Nhị phẩm phi kiếm tiêu hao pháp lực gấp mấy lần bản mệnh Phi kiếm, uy lực còn yếu hơn một chút. Nếu như nhất phẩm phi kiếm tiêu hao uy lực có thể tương đương với bản mệnh phi kiếm, tiêu hao pháp lực càng là mấy chục lần bản mệnh phi kiếm.

- Giết!

Bàn Trần kiếm đồng thời thi triển ra Chu Thiên kiếm quang.

Các đại yêu ma bao vây tấn công ở bên ngoài vẫn còn đang cả kinh. Bản mệnh Phi kiếm đã thi triển ra được chiêu số mạnh nhất của Tần Vân.

Không những là dốc hết cảm ngộ đối với Cực cảnh, đồng thời còn áp ủ tâm cảnh tốt khiến cho bản thân mình tiến vào trong một trận điên cuồng. Dưới tâm cảnh hừng hực, một kiếm này là tình cảm trước đây của hắn đối với Y Tiêu mà dần dần sáng chế ra, có điên cuồng thiêu đốt sinh mệnh được ăn cả ngã về không. Thi triển ra một chiêu này sẽ tiêu hao tinh thần cực lớn! Không đến thời khắc tất yếu Tần Vân sẽ không thi triển ra một chiêu này.

Nhưng vì muốn giết Cửu Sơn đảo chủ, đương nhiên Tần Vân không giữ lại bất cứ thứ gì.

Vù vù...

Bản mệnh Phi kiếm động rồi.

Lúc nó bộc phát ra, không gian xung quanh đều vang tiếng nổ ầm ầm. Lực trời đất dường như cũng bị khống chế, ngưng tụ ra từng đạo kiếm quang theo bản mệnh phi kiếm!

Không chỉ có như vậy.

Ngay cả trong khi hai mươi vị đại yêu ma bao vây công kích ở xung quanh, Vô Ảnh ma quân tay cầm một thanh thần kiếm, lúc này thần kiếm trong tay lại không chế không nổi muốn bay ra. Bên cạnh đó Kim Dương công chúa đang lơ lửng một thanh pháp bảo hình kiếm.

- Xảy ra chuyện gì.

Vô Ảnh ma quân sắc mặt đại biến. Hai tay đồng thời nắm chặt thần kiếm, cật lực khống chế. Nhưng thần kiếm vẫn rung động muốn bay ra ngoài.

Còn thanh pháp bảo hình kiếm lơ lửng ở bên cạnh Kim Dương công chúa lại bay vèo vèo, không nghe theo sự khống chế của Kim Dương công chúa:

- Cái gì?

Ầm!

Một đạo kiếm quang chói mắt, còn chói mắt hơn cả mặt trời trên cao, thẳng đến chỗ Cửu Sơn đảo chủ đang vung cây búa lớn.

Theo đó chính là Thiên Địa lực lượng ngưng tụ lại, mấy trăm đạo kiếm quang xuất hiện. Còn có pháp bảo hình kiếm của Kim Dương công chúa không có cách nào khống chế mà bay ra. Toàn bộ đều đánh tới Cửu Sơn đảo chủ.

- Kiếm Quang phân hóa ư? Hơn nữa đến mức độ Vạn Kiếm Quy Tông rồi sao?

Các đại yêu ma nhìn thấy màn này đều bị dọa cho sợ mất mật rồi.

Kiếm quang phân hóa là truyền thuyết của Kiếm tiên.

Kim tiên đạt đến cấp độ Cực cảnh, thi triển ra Phi kiếm chi thuật đều có thể có rất nhiều kiếm quang đuổi theo.

Còn Vạn Kiếm Quy Tông là một loại cực hạn của Kiếm quang phân hóa! Không những có thể ảnh hưởng đến thiên địa chi lực ngưng tụ ra kiếm quang để tiến hành truy đuổi, mà thậm chí còn trực tiếp khống chế tất cả bảo vật loại hình kiếm của người khác. Tất cả chúng đều chịu sự khống chế, thật sự đều nghe theo hiệu lệnh của Vạn Kiếm Quy Tông.

Và có thể khiến pháp bảo hình kiếm của người khác tuân theo, thì đã đến cấp bậc nào?

Trong thiên hạ này...

Hiện nay chỉ có một vị Kiếm Tiên cấp độ Tiên Thiên Cực cảnh đứng đầu tu hành tông phái Kiếm Các. Lúc liêu mạng từng thi triển ra một kiếm vô kinh đẹp mắt, đạt đến mức độ Vạn Kiếm Quy Tông.

Nhưng cảnh tượng hiện tại cũng khiến cho hai mươi vị đại yêu ma sợ ngây người.

Cửu Sơn đảo chủ không dám tin, Vạn Kiếm Quy Tông - loại Phi kiếm chi thuật trong truyền thuyết lại xuất hiện ở trước mắt:

- Không!

Ầm!

Kiếm quang chói mắt như thái dương xuyên qua lồng ngực của Cửu Sơn đảo chủ. Xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt!

Theo đó là mấy trăm đạo kiếm quang cùng với một thanh pháp bảo hình kiếm của Kim Dương công chúa bị khống chế, tất cả đều cùng xuyên

qua thân thể của Cửu Sơn đảo chủ. Cả thân thể của Cửu Sơn đảo chủ cũng nổ vỡ ra, vô số hòn đá màu đen bay loạn bốn phương tám hướng.

Ầm...

Uy lực không thể địch nổi, đồng thời xuyên vào lồng ngực của Cửu Sơn đảo chủ. Tình thế chỉ giảm bớt đi ba bốn phần, lại trực tiếp đánh tới lão giả mù Thính Phong cốc chủ ở phía sau Cửu Sơn đảo chủ không xa. Thính Phong cốc chủ chấn kinh, hai tay hóa thành hai cánh bỗng nhiên vỗ động, có từng lớp gợn sóng chập chờn ở bên ngoài thân thể xen lẫn giống như là một lớp hộ giáp bảo vệ, đồng thời cố gắng né tránh, cũng ầm ầm....

Bị phi kiếm kiếm quang chói mắt đó xuyên qua, lại bị mấy trăm đạo kiếm quang đuổi theo xuyên qua, một thi thể của con dơi khổng lồ từ trên không trung hạ xuống. Đại yêu ma Thính Phong cốc chủ, chết rồi!

Uy thế của Phi Kiếm Lưu Quang sau khi giảm bớt lại khẽ chuyển biến, đánh tới Độc Long vương cách đó gần nhất.

Xuy xuy xuy...

May mắn là lúc nào Bách Hoa nương nương cũng luôn chú ý, lập tức từng sợi dây dài cực lớn vây quanh Độc Long vương.

Ầm ầm ầm...

Một trận nổ vang chấn động đất trời. Bách Hoa nương nương liên tục đứt mất mười sáu sợi dây to dài, khiến uy thế của phi kiếm giảm bớt. Độc Long vương mới lập tức thoát khỏi.

- Cái gì?

Các đại yêu ma ở đây bao gồm cả Bách Hoa nương nương, tất cả đều theo bản năng mà bay ngược ra! Bách Hoa nương nương cách Thính Phong

cốc chủ gần nhất cũng không nghĩ đến việc cướp đoạt lấy bảo vật sau khi Thính Phong cốc chủ chết còn để lại. Vì bọn họ đã sợ rồi!

Vèo vèo vèo...

Từng người đều bay ngược ra, lẫn trốn! Đơn thuần là bản năng!

Còn Lang Sơn lão tổ, Ngạc Long lão tổ, Hoàng Phong đạo quân, ba vị đại yêu ma cấp độ Cực cảnh thì dừng công kích, ở trong không trung nhòm chăm chăm vào Tần Vân. Ai nấy đều vô cùng trịnh trọng.

Vù.

Sau khi thân thể của Cửu Sơn đảo chủ nổ tung ra thành vô số hòn đá màu đen, ở xa xa trong không trung lại cấp tốc hội tụ lại, hội tụ thành một người bằng đá. Theo đó biến thành dáng dấp của Cửu Sơn đảo chủ. Hắn nhìn Tần Vân trên Lam Bà sơn, trong mắt tràn đầy kinh hãi. Hắn lập tức chạy trốn như bay, nói:

- Một kiếm liền đã thương bản nguyên của ta. Nếu như thêm năm ba kiếm nữa ta sẽ phải chết thôi! Trốn, trốn, trốn!

Trên Lam Bà sơn, Tần Vân ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt có một tia mất mát, nói:

- Đáng tiếc. Cửu Sơn đảo chủ không hổ là đại sơn thành yêu hiếm thấy! Cho dù ta đem hết toàn lực, tiêu hao lượng lớn tinh thần đánh ra một kích cũng chỉ khiến cho khí tức của hắn yếu đi. Sợ là cần phải đánh thêm mười kiếm, tám kiếm nữa mới có thể chắc chắn giết được hắn.

Cửu Sơn đảo chủ.... bản thể chính là một ngọn núi lớn!

Điều này thực sự là rất hiếm thấy, trong lịch sử cả thiên hạ này cũng cực ít. Hiện nay ở thời đại này chỉ có Cửu Sơn đảo chủ đại yêu ma mới có

bản thể là một ngọn núi.

Bởi vì bản thể là một ngọn núi cho nên hắc có lực lớn vô biên! Thậm chí có thể bức bách cả người Cực cảnh. Chỉ có hai vị Lang Sơn lão tổ, Ngạc Long lão tổ đều là tu luyện ma thân đạt đến cấp độ Cực cảnh, mới có thể có lực lượng vượt trên hắc. Mà hắc lại không giống như những yêu quái thông thường khác, trái tim là chỗ yếu hại. Cả người của hắc là núi, căn bản là không có chỗ yếu hại.

Vì vậy giết hắc cũng cực kỳ khó.

Vù...

Phi kiếm đem theo bảo vật của Thính Phong cốc chủ còn sót lại, bay trở về bên người Tần Vân. Tần Vân tiện tay thu lại.

"Thôi được, đợi đến khi thực lực của ta cao hơn nữa, lại chém Cửu Sơn đó tiếp."

Tần Vân thầm nói.

Ba vị đại yêu ma cấp bậc Cực Cảnh ở xung quanh ai nấy đều nhìn chăm chăm vào Tần Vân. Còn đám người Cửu Sơn đảo chủ đã sớm chạy trốn đến hơn mấy chục dặm rồi.

Vừa rồi mới chỉ là một đòn công kích...

Thế mà đã xuyên qua thân thể của Cửu Sơn đảo chủ, giết chết Thính Phong cốc chủ. Bách Hoa Nương Nương dốc hết sức mới cứu được Độc Long vương. Uy thế như vậy, ai có thể làm gì được chứ?

- Vạn Kiếm Quy Tông ư?

- Vạn Kiếm phân hóa, Vạn Kiếm Quy Tông!

Lang Sơn lão tổ, Ngạc Long lão tổ, Hoàng Phong đạo quân ở trong không trung đều sững sờ nhìn Tần Vân.

Tần Vân thu lại Chu Thiên kiếm quang, nhìn ba vị ở xung quanh.

Lang Sơn lão tổ đứng ở đó, bên ngoài thân che lấp một lớp lông tóc màu bạc. Lông tóc cũng có một trận quang mang âm u yếu ớt. Hai tay của hắn nắm lấy một thanh đao:

- Tần Vân, bọn ta đã xem thường ngươi rồi. Không thể ngờ rằng ngươi đã đạt đến Cực cảnh! Trong thiên hạ này, ngoại trừ Thôi Liên Phong của Kiếm Các ra, lại có thêm một vị Kiếm Tiên Cực cảnh nữa rồi.

Ngạc Long lão tổ thân thể khổng lồ nhìn xuống phía dưới, giọng giáng xuống:

- Kiếm Tiên cấp độ Tiên Thiên Cực cảnh. Thảo nào ngươi không lo ngại gì. Hóa ra thực lực không thua gì bọn ta.

- Loại Phi kiếm chi thuật Vạn Kiếm Quy Tông này, ngay cả lão tổ ta cũng phải bị thương. Chỉ là, tên điên Thôi Liên Phong đó phát ra một kiếm Vạn Kiếm Quy Tông liền khiến cho nguyên khí bị trọng thương, ngươi có thể thi triển ra được mấy kiếm đây.

Hoàng Phong đạo quân tay cầm cây phát trần cười nhìn Tần Vân, trong mắt có lãnh ý:

- Tần đạo hữu ẩn giấu thật cẩn thận. Hãy để cho bản đạo quân xem thuật phi kiếm của ngươi rốt cuộc đã tu luyện đến mức độ nào.

- Kiếm thuật này là do ta vừa mới ngộ ra, đang muốn có đối thủ đến thử một chút.

Tân Vân mỉm cười. Trước người hắn có hai thanh phi kiếm đang trôi nổi lững lờ. Một thanh là bản mệnh Phi kiếm như khói như mây của hắn, thanh còn lại là phi kiếm xám xịt, mịt mờ.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Đại Chiến Kết Thúc

Một nhóm đại yêu ma khác đã sớm trốn thoát rồi.

Độc Long vương vừa bay, vừa không nhịn được nói:

- Tần Vân khá lắm. Tuổi còn trẻ đã là Kiểm Tiên cực cảnh. Lúc trước thấy hắn chỉ có một mình ở quận Gia An, vẫn nghĩ có món bảo mệnh lợi hại gì làm chỗ dựa. Ai ngờ bản thân hắn đã mạnh đến như vậy! Nếu ta nhớ không lầm, năm nay hắn mới hai mươi bảy tuổi thôi! Kiểm Tiên hai mươi bảy tuổi từ thượng cổ đến nay đã có thể so với một vài Kiểm Tiên nghịch thiên tuyệt thế nhất trong lịch sử!

Từ xưa đến nay, Kiểm Tiên có thể nhập đạo, nắm giữ Kiểm Đạo, người nào cũng đều sáng chói. Như Kiểm lão nhân là Kiểm Tiên tuyệt thế thành danh trẻ. Hắn mười hai tuổi đã bước vào tiên môn, tu hành phù lục. Bình thân đến hơn hai mươi năm. Đến năm ba mươi sáu tuổi mới đạt được truyền thừa Kiểm Tiên, gia nhập vào huyết mạch Kiểm Tiên. Như Tần Vân mới được xem là bình thường. Thời thiếu niên đã kinh diễm sáng chói. Ngày sau khi bản lĩnh điều khiển được kiếm ý, con đường tu hành đột nhiên tăng mạnh, tiến đến Tiên Thiên Kim Đan không có ngăn trở gì. Cực cảnh trong truyền thuyết đối với rất nhiều Kiểm Tiên đạt tới bản lĩnh kiếm ý phải tích lũy thật lâu mà vẫn không thể chạm tới được. Nhưng khi đã nắm giữ được kiếm ý, giống như đã tiếp cận được cốt lõi, tu hành không cần phải đi đường vòng gì.

Cho nên một khi đã xuất hiện người như vậy, nhóm đại yêu ma đều sẽ dốc toàn lực đi săn giết.

Hoặc là sớm ngã xuống hoặc là dần trưởng thành, uy hiếp cả thiên hạ!

Bách Hoa nường nường nói:

- Kiếm Tiên cực cảnh hai mươi bảy tuổi, so với Kiếm Tiên hiện tại đúng thật rất khoa trương. Nhưng so với Kiếm Tiên nắm giữ Kiếm Đạo trong lịch sử cũng bình thường thôi.

Cửu Sơn đảo chủ đang bay không khỏi lên tiếng:

- Bách Hoa muội muội, ý của muội là Tần Vân này trong tương lai cũng có thể nhập đạo, nắm giữ Kiếm Đạo sao?

Bách Hoa nường nường lắc lắc đầu:

- Cửu Sơn huynh, một Kiếm Tiên tán tu như vậy, hai mươi bảy tuổi đã đạt đến cực cảnh. Hẳn là có thể thi triển phi kiếm thuật Vạn Kiếm Quy Tông tầng thứ nhất. Huynh cảm thấy tương lai hẳn sẽ không nhập đạo hay sao?

Cửu Sơn đảo chủ trầm mặc.

Đúng vậy nhỉ!

Tần Vân còn có thời gian hơn bốn trăm năm. Cho rằng trong hơn bốn trăm năm kế tiếp hẳn không thể nhập đạo cũng chỉ là lừa mình dối người.

"Làm sao lại gặp phải hẳn!"

Cửu Sơn đảo chủ thầm nghĩ.

"Dựa theo điều tra của ta, Tần Vân lúc trẻ sống trong thôn, muội muội của hẳn chính là đồng nữ có sinh thần bát tự thuần âm, cuối cùng bị bắt đi. Tần Vân hẳn chắc cũng hiểu được về đồng nam đồng nữ... Thực ra không

phải bởi vì Thủy Viên cần mà là ta cần. Thù lớn như vậy hắn sẽ không bỏ qua cho ta."

Ám tượng lão tổ bên cạnh tặc lưỡi nói:

- Tần Vân cũng thật sự tàn nhẫn. Rõ ràng đã sớm đột phá cực cảnh mà lại cố tình giấu diếm. Hắn cố ý dụ đám người chúng ta, muốn dùng tính mạng của chúng ta thử nghiệm uy lực phi kiếm của hắn.

- Nếu sớm biết hắn lợi hại như vậy, chúng ta làm sao cho hắn cơ hội chứ.

Một đám đại yêu ma vừa trốn vừa đàm luận.

Lúc trước bọn họ vây công Tần Vân bởi vì tin tức từ trước đến nay đều chỉ rõ phi kiếm thuật của Tần Vân đích xác phòng ngự lợi hại. Thậm chí còn có thể ngăn cản Địa Hỏa trong tiên phủ! Không ai biết rằng Tần Vân về tiến công nghịch thiên bao nhiêu. Nếu không vì sao lúc Ám Tượng lão tổ một mình đối phó với Tần Vân, hắn lại không phản công?

Về phần việc giết chết Như Ý Quán Chủ! Khắp nơi mặc dù xem trọng Tần Vân nhưng vẫn cho rằng chỉ cần mọi người cẩn thận thì có thể tránh được.

Ai ngờ đây lại là Kiếm Tiên Tiên Thiên cực cảnh.

Một đạo phi kiếm bay ra, Kiếm Quang Phân Hóa, Vạn Kiếm Quy Tông! Hoàn toàn khiến đám đại yêu ma này khiếp sợ. Bọn họ thậm chí cũng không dám đứng từ xa xa xem cuộc chiến, chỉ sợ Tần Vân tùy ý phóng ra hai đường phi kiếm tới đuổi giết bọn họ.

Cách Lam Bà sơn hai mươi dặm, hai mắt lão giả say khướt ngồi trên tảng đá sáng lên, gắt gao nhìn chăm chăm Lam Bà sơn phía xa xa:

- Kiểm Tiên cực cảnh? Ha ha ha!

Túy Tiên Nhân kích động vẫy hồ lô rượu trong tay, cười to nói:

- Tốt tốt tốt. Tần Vân khá lắm. Tần Vân khá lắm. Tộc chúng ta lại xuất hiện một Kiểm Tiên cực cảnh! Nhân tộc lại tăng thêm một phần vận khí, lại tăng thêm một phần vận khí rồi!

Túy Tiên Nhân cười to:

- Tần Vân này cũng đủ độc, cố ý che giấu không nói, còn lập tức xử lý hai đại yêu ma. Sáng khoái, rất sáng khoái.

Những đại yêu ma này thường ở trong sào huyệt hoặc ở trong tông phái.

Dám tọa trấn một phương thường sào huyệt là trận pháp thật mạnh, muốn giết một đại yêu ma trốn tránh trong sào huyệt khó khăn bội phần. Còn khi trận pháp của sào huyệt không đủ lợi hại, bảo mệnh không đủ mạnh đều sẽ ở trong tông phái. Giống như tu hành ngay ở trong Vân Ma sơn, tuy rằng không thể xưng bá một phương nhưng lại càng thêm an toàn.

Túy Tiên Nhân quan sát với vẻ đầy mong chờ:

- Để ta xem xem Tần Vân này ngoài sát chiêu Vạn Kiếm Quy Tông còn có chiêu thức gì.

Khoảng không trên Lam Bà sơn, Tần Vân và ba đại yêu ma đều là bản lĩnh cực cảnh, trong nháy mắt giao thủ cùng nhau.

- Đi!

Giang Thượng Minh Nguyệt.

Từng trận nước sông, có trăng sáng dâng lên.

Thời điểm Tần Vân giết chết Như Ý Quán Chủ cũng che giấu thực lực một chút, không thi triển ra thủ đoạn Kiếm Quang Phân Hóa. Lần này tự nhiên không cần phải che giấu nữa.

Kiểm quang Minh Nguyệt xẹt qua trời cao, chung quang kéo theo hơn mười đạo kiếm quang thiên địa chi lực.

Đầu tiên là giết thân hình khổng lồ dài hai ba dặm của Ngạc Long lão tổ.

“Gừ!” Ngạc Long lão tổ mở to miệng, lớn đến có thể nuốt vào một ngọn núi, định nuốt lấy bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân. Hẳn có thể nuốt đồ vật, trong cơ thể cũng có động thiên. Một pháp bảo do tồn tại cực cảnh thao túng, cho dù miễn cưỡng thao túng pháp bảo siêu phẩm, hẳn đều dám nuốt vào.

Vù!

Kiểm quang Minh Nguyệt quá nhanh, trong nháy mắt né tránh được miệng đang mở to của Ngạc Long lão tổ, cắt ngang qua bụng của hắn. Lân giáp trên người hắn giống như từng khối bản giáp, trên đó có vô số phù văn.

Uy lực phi kiếm của Kiếm Tiên cực cảnh cũng thật lớn, mạnh mẽ cắt mở lân giáp thật dày, cắt đến máu thịt của Ngạc Long lão tổ, nhưng rất nhanh uy thế cạn kiệt, phi kiếm chỉ có thể nhanh chóng thoát thân. Hơi mười đạo phi kiếm đi theo liên tiếp “phốc phốc phốc”, vọt vào trong miệng vết thương trên lân giáp của Ngạc Long lão tổ, máu tươi văng tung tóe khắp nơi.

Đối với Ngạc Long lão tổ có thân hình dài đến hai ba dặm, vết thương nhỏ bé ấy chỉ là vết thương ngoài da, miệng vết thương khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

"Thân thể của Ngạc Long lão tổ quá mạnh mẽ, một chút thương nhỏ ấy không gây uy hiếp gì với hã." "

Tần Vân thầm nghĩ.

Vù!

Bản mệnh Phi kiếm vừa chuyển, lần nữa Giang Thượng Minh Nguyệt dâng lên! Lại hơn mười đạo kiếm quang đi theo, tới giết Lang Sơn lão tổ.

Trong tay Lang Sơn lão tổ cầm hai thanh chiến đao, ngoài thân quần quanh xiềng xích màu đen.

Tang tang tang!

Lang Sơn lão tổ đối mặt với phi kiếm Tần Vân đánh tới, hai thanh chiến đao trong tay nháy mắt hóa thành từng tầng tường đao. Ánh đao quá nhanh, như cả không gian bị phong bế, như tạo thành một vách tường đao!

Luận về sự huyền diệu của chiêu thức, Lang Sơn lão tổ mạnh hơn Ngạc Long lão tổ nhiều.

Keng!

Bản mệnh Phi kiếm hoàn toàn bị hai thanh chiến đao đỡ lấy, miễn cưỡng xuyên qua được một tầng vách tường đao, lại bị tầng vách tường đao thứ hai ngăn trở lại.

Phốc phốc phốc...

Kiểm quang liên tiếp đánh tới. Hai thanh chiến đao không thềm ngăn chặn. Lang Sơn lão tổ tùy ý để những kiếm quang này đâm lên người hã, bộ lông bạc của hã phát phơ. Sau khi bị kiếm quang đâm vào và được bộ lông ngăn cản, lại thêm một lớp da thật dày gây trở ngại cho nên không hề chảy máu chút nào.

Lang Sơn lão tổ thất kinh, nhưng hăn tự tin với thân thể của mình:

- Phi kiếm của Tần Vân thật nhanh. Hai thanh đao của ta tận lực mới có thể đỡ lấy. Nếu phân tâm ngăn cản kiếm quang thì ngăn không được phi kiếm của hăn.

Vù!

Bản mệnh Phi kiếm lần nữa hóa thành kiếm quang Minh Nguyệt, lao thẳng đến Hoàng Phong đạo quân.

Hoàng Phong đạo quân cầm phất trần trong tay, nhẹ nhàng vung lên.

Vù!

Gió vàng gào thét, còn thân thể của Hoàng Phong đạo quân trở nên mơ hồ dần trong trận gió vàng này. Bản mệnh Phi kiếm tiến vào trong trận gió vàng, cùng với hơn mười đạo kiếm quang đều bị gió vàng tiêu hao dần. Uy thế của bản mệnh Phi kiếm giảm đi, thậm chí không chạm đến được thân thể của Hoàng Phong đạo quân.

"Hoàng Phong đạo quân này có chiêu thức huyền diệu, không hổ là đạt tới cực cảnh. Chiêu thức của hai người còn lại kém một chút nhưng thân thể lại rất mạnh."

Tần Vân phán đoán trong nháy mắt.

Vù!

Có gió vàng gào thét, lao thẳng đến Tần Vân.

Chung quanh Lam Bà sơn có màn hào quang Chu Thiên Kiếm quang che chở, ngăn trở hết thủy tập kích.

Ngạc Long lão tổ cười to:

- Tần Vân, người chỉ có chút thủ đoạn như vậy sao! Đang gãi ngứa cho ta à?

Tần Vân cười:

- Ba vị, hãy thử một chiêu thức khác của ta!

Vù! Vù!

Lúc này một thanh phi kiếm u tối cũng xuất hiện trước người.

Bản mệnh Phi kiếm Thất Sát kiếm của Kiếm lão nhân cùng với bản mệnh Phi kiếm Yên Vũ kiếm ý của Tần Vân. Hai thanh phi kiếm đồng thời hành động, cùng nhau xẹt qua trời cao. Cả hai cộng hưởng cùng thiên địa, mang theo trăm đạo kiếm quang.

Chỉ thấy hai thanh phi kiếm bay giữa không trung giống như hai con bướm đang vờn nhau, lại giống một đôi tình nhân đang dây dưa, hay giống như một âm một dương trong thiên địa, mỹ cảm lẫn nhau đến cực hạn.

Đây là Song Phi Dực, một trong ba sát chiêu lớn của Tần Vân.

Song Phi Dực đồng thời thao túng hai thanh phi kiếm! Bởi vì khi thao túng phi kiếm nhất phẩm, pháp lực tiêu hao gia tăng mấy chục lần. Nhưng khi hai thanh phi kiếm kết hợp lại, uy lực không những không thua Giang Thượng Minh Nguyệt mà còn tăng lên mấy phần. Đây là sát chiêu bình thường của Tần Vân, chỉ là tiêu hao hơi lớn. Về phần Luân Hồi tuy rằng có thể tạo ra Vạn Kiếm Quy Tông, nhưng lại tiêu hao tinh thần quá lớn.

Vù vù!

Kiểm quang Minh Nguyệt là nhanh cực hạn.

Song Phi Dực lại là linh động cực hạn! Âm dương luân phiên thay đổi lẫn nhau.

Lang Sơn lão tổ cầm chắc hai thanh chiến đao trong tay, sắc mặt khế biển. Hai thanh phi kiếm dẫn theo hơn trăm đạo kiếm quang:

- Không xong rồi!

Đời người khó lường, âm dương cũng thay đổi liên tục.

Lang Sơn lão tổ tận lực thi triển hai thanh chiến đao, vẫn là ngăn không được.

Bang bang...

Khi phi kiếm chạm vào chiến đao của hắn, dễ dàng kéo chiến đao sang một bên.

Ôngg...

Xiềng xích đen bên ngoài thân Lang Sơn lão tổ lập tức dựng thẳng lên, bay múa không ngừng bảo hộ cho thân thể.

Phốc phốc phốc!!! Keng keng keng!!!

Tuy rằng xiềng xích thỉnh thoảng có ngăn cản được phi kiếm nhưng hai đường phi kiếm vẫn lần lượt cắt qua thân thể hắn. Da lông tuy cứng cỏi nhưng vẫn cắt ra vết thương, lộ ra cơ thể bên trong. Cơ thể hắn vốn có phù văn đen lưu chuyển, cứng cỏi giống như pháp bảo nhưng trước hai thanh phi kiếm của Tần Vân vẫn bị cắt thành vết thương.

Lang Sơn lão tổ hét lớn một tiếng, trong nháy mắt bổ nhào về phía trước màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang, hai thanh chiến đao chém xuống:

- So đấu tiên công cùng một Kiếm Tiên, thật là buồn cười!

Ầm! Ầm!

Khi bổ lên màn hào quang Chu Thiên Kiếm Quang, màn hào quang vẫn ổn định như trước.

Lang Sơn lão tổ khó thở, máu tươi trên người hắt đầm đìa, lại nhìn chăm chăm Tần Vân:

- Đã phải phân tâm thao túng mấy đường phi kiếm vậy mà vẫn có thể phòng ngự được. Tần Vân, chỉ có chút thương thế như vậy không ảnh hưởng được lão tổ ta.

Tần Vân niệm pháp trong đầu, hai thanh phi kiếm lao thẳng đến Hoàng Phong đạo quân:

- Đi!

Lần này Hoàng Phong đạo quân lập tức biến sắc. Thân pháp của hãn tuý rằng huyền diệu, ở trong trận gió vàng lại giống như cá gặp nước. Nhưng hai đường phi kiếm này của Tần Vân cũng huyền diệu khó lường, giống như hai con cá âm dương vây quanh hãn.

Hoàng Phong đạo quân lập tức hét lớn một tiếng:

- Hoàng Phong Thần Thể!

Chỉ thấy chung quanh hãn vô số gió vàng hóa thành người khổng lồ cao chừng mười trượng. Hoàng Phong đạo quân ở ngay trong cơ thể người khổng lồ. Người khổng lồ do trận gió vàng ngưng kết thành có từng tầng dao động giao triền.

Xùy xùy xùy!

Hai đường phi kiếm chém đến, chỉ có thể đâm thủng qua Hoàng Phong Thần Thể, không chạm được thân thể của Hoàng Phong đạo quân.

Sắc mặt Hoàng Phong đạo quân rất khó coi, nói:

- Đây là bức ta thi triển Hoàng Phong Thần Thể.

Hắn có thân thể yếu nhất trong ba đại yêu ma, nên hắn cũng không dám dùng thân thể cường hành chống lại một phi kiếm của Kiếm Tiên cực cảnh.

“Ba người bọn họ ai cũng có sở trường riêng.”

Tân Vân cũng thầm nghĩ.

“Thân thể của Ngạc Long lão tổ cùng Lang Sơn lão tổ quá mạnh mẽ. Cảnh giới của Hoàng Phong đạo quân lại cao. Một chọi một. Ta thật không chắc giết được bất kì ai. Nhưng mà bọn họ cũng không làm gì được ta.”

Đã tới Cực cảnh rồi, muốn giết chết một Cực cảnh quả thật quá khó khăn.

Giống như Ngạc long lão tổ, tùy ý có từ ba đến năm cực cảnh vây công cũng khó có thể giết chết.

“Ta vẫn nên thi triển Luân Hồi thêm một lần để đối phó hắn!”

Tân Vân suy nghĩ trong lòng.

Ầm!

Một đạo kiếm quang còn chói mắt hơn mặt trời lại sáng lên lần nữa. Thiên địa chấn động. Mấy trăm đạo kiếm quang hội tụ thiên địa chi lực, lao thẳng đến Lang Sơn lão tổ.

Lang Sơn lão tổ kinh hãi:

- Vẫn còn một lần nữa sao? Là đối phó với ta ư?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Dư Âm

Tần Vân có thể chắc chắn khi bản thân ở trong tình huống an toàn cũng chỉ có thể thi triển hai lần Luân Hồi. Lúc trước vì giết Cửu Sơn đảo chủ đã thi triển một lần. Lần cuối cùng này đối phó với ai? Thân thể lớn đến hai ba dặm của Ngạc Long lão tổ, Tần Vân cảm thấy Vạn Kiếm Quy Tông nhiều nhất cũng chỉ khiến hãn bị thương nhẹ! Thân thể Hoàng Phong Đạo Quân tuy rằng kém, nếu đánh trúng có thể trực tiếp giết chết, nhưng cảnh giới đối phương đủ cao. Tần Vân cảm giác độ chính xác của Vạn Kiếm Quy Tông chỉ khoảng tám chín phần mười. Đối phương có thể tránh thoát.

Chỉ có Lang Sơn lão tổ là Tần Vân có thể nắm chắc đối phương không tránh được!

Hoàng Phong Đạo Quân, Ngạc Long lão tổ đều chấn động:

- Hãn có thể thi triển ra hai lần phi kiếm thuật Vạn Kiếm Quy Tông!

Ầm!

Kiểm quang quá nhanh!

Lang Sơn lão tổ lui nhanh sang một bên. Hai tay vẩy chiến đao, xiềng xích ngoài thân cũng đang bay múa.

Ầm!

Kiểm quang chói mắt cho dù bị Lang Sơn lão tổ tránh né kịch liệt vẫn bắn thẳng vào ngực hắc, tạo thành một lỗ thủng! Mấy trăm đạo kiếm quang đi theo. Tất cả đều oanh kích lên vết thương trên ngực của Lang Sơn lão tổ.

Sắc mặt của Lang Sơn lão tổ trắng bệch, huyết nhục giống như dây thừng, nhanh chóng khép kín lỗ thủng trên ngực, da lông cũng bắt đầu mọc ra, che lại miệng vết thương.

Hai tay Lang Sơn lão tổ cầm chiến đao, càng thêm hung lệ:

- Đáng chết! Ha ha ha, Tần Vân, có bản lĩnh lại đến vài lần Vạn Kiếm Quy Tông nữa đi, lão tổ nhìn xem người có thể thi triển ra được mấy lần.

Thân thể hắc đã luyện đến nông nổi như vậy, sinh mệnh mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần, xếp hạng trên bao nhiêu người trong thiên hạ. Vạn Kiếm Quy Tông của Tần Vân chỉ có thể khiến cho Lang Sơn lão tổ bị thương. Muốn giết hắc phải cần bảy tám kiếm nữa mới có hy vọng.

“Nếu Tần Vân này có thể thi triển thêm ba bốn kiếm nữa, ma thân của ta tổn thương quá nửa, phải lập tức chạy trốn.”

Lang Sơn lão tổ thầm nghĩ.

Thương thế hắc hiện tại vẫn còn nằm trong phạm vi không chế.

Chỉ là đã lâu thật lâu rồi hắc không bị thương nặng như thế, khiến cho Lang Sơn lão tổ tức giận không thôi.

Vù!

Sau khi Lang Sơn lão tổ bị thương, kiếm quang của bản mệnh Phi kiếm chợt lóe trở lại Lam Bà sơn.

Tần Vân thu hồi lại phi kiếm, ánh mắt đảo qua không trung giữa ba vị đại yêu ma:

- Thủ đoạn của chư vị quả nhiên bất phàm, lĩnh giáo.

Hoàng Phong Đạo Quân cười tủm tỉm:

- Phi kiếm của Tần đạo hữu cũng thật cao minh. Thiên hạ này lại có thêm một cực cảnh. Trên đường tu hành có thêm người đồng hành. Chuyện vui. Chuyện vui đấy.

Lang Sơn lão tổ cười nhạt:

- Tần đạo hữu đường đường là một Cực cảnh lại có thể ẩn nhẫn như thế. Ta cũng bội phục.

- Đi thôi, đi thôi!

Thân thể Ngạc Long lão tổ nhoáng lên, hóa thành một nam tử ục ịch, đáp mây bay đi.

- Hừ!

Lang Sơn lão tổ hừ lạnh một tiếng, cũng cười mây rời đi.

Hoàng Phong Đạo Quân cười tủm tỉm vung phát trần, cũng rời đi:

- Tần đạo hữu, có cơ hội có thể luận đạo lần nữa.

Tần Vân nhìn ba người bọn họ rời đi.

Kỳ thật đến cấp bậc này rồi, bọn họ đều biết rõ muốn giết đối phương thật sự rất khó. Trừ phi nghĩ ra biện pháp khổng chế được đối phương, để cho đối phương không thể trốn thoát. Sau đó liều mạng ẩu đả làm tiêu hao pháp lực, tiêu hao lực sinh mệnh của đối phương, hao chết đối phương.

Nhưng thực tế cảnh giới càng cao, pháp lực khôi phục lực sinh mệnh cũng càng cao.

Vây khốn một cực cảnh, tiêu hao một hai tháng không nhất định có thể hao chết một cường giả cực cảnh. Hơn nữa mọi người đều có bạn tốt, vẫn có thể cầu cứu.

Hoàng Phong Đạo Quân bay ra xa xa, trong mắt có ý lạnh:

- Tần Vân khá lắm. Phi kiếm có thể diễn hóa chu thiên, phòng thủ lại thật cẩn thận.

- Công sát đến, hai thanh phi kiếm kia liên hợp lại khiến cho ta cảm thấy uy hiếp một chút. Vạn Kiếm Quy Tông lại càng cao minh! Ta bị thương, hẳn lại không bị thương!

Lang Sơn lão tổ bay ra xa:

- Khổng hồ là Kiếm Tiên một kiếm phá vạn pháp!

“Kiếm thuật Chu Thiên kia quả thật rất khó chơi!”

Ngạc Long lão tổ thầm nghĩ.

Trận đại chiến này, mãi cho đến cuối cùng Tần Vân mới ra tay.

Chiến này tổng cộng có hai mươi một đại yêu ma tham chiến! Trong đó có hai đại yêu ma Như Ý Quan Chủ và Thính Phong Cốc Chủ chết trận.

Khi Tần Vân thi triển ra phi kiếm thuật Vạn Kiếm Quy Tông, toàn bộ đại yêu ma dưới cực cảnh đều trốn chạy. Không một ai dám lưu lại!

Tần Vân một đối ba.

Tự thân không có chút thương tích nào lại khiến cho Lang Sơn lão yêu trọng thương.

“Ta cũng không thể khinh suất!”

Tần Vân trầm nghĩ.

“Lang Sơn lão tổ cùng Ngạc Long lão tổ đều là ma thân rất cao. Cho dù bị thương cũng chỉ là vết thương nhẹ. Thân thể bọn họ hoàn toàn có thể chống lại, lực sinh mệnh rất mạnh. Còn thân thể của ta thì yếu hơn bọn họ. Có điều trong ba người bọn họ, thân thể yếu nhất chính là Hoàng Phong đạo quân. Nhưng Hoàng Phong đạo quân cũng là đại yêu ma, thân thể vẫn mạnh hơn ta. Thân thể của ta đối mặt với bản lĩnh cực cảnh, chỉ cần một kích, thân thể sẽ tan thành mây khói.”

“Cho nên, ta không thể thua.”

Tần Vân hiểu được điểm ấy.

Người ta ngăn không được thì thân thể vẫn chống được.

Chính mình ngăn không được chỉ có thể chết! Đây là cũng không có cách nào, là do tu hành lưu phái quyết định.

Tần Vân đứng trên Lam Bà sơn, nhìn về phương xa.

Nơi ấy có một lão giả say khướt nhìn qua, cười vang nói:

- Tần đạo hữu. Chúc mừng. Tộc của chúng ta lại có thêm một cực cảnh. Kiếm Tiên cực cảnh. Ha ha. Bọn ta giết một đại yêu ma cũng không dễ dàng. Thế mà người đảo mắt đã giết hai người.

Tần Vân cười nói:

- Chỉ là gặp may mắn mà thôi!

Lão giả say khướt cao giọng:

- Phi kiếm giết địch thật lợi hại, không cần phải khiêm tốn. Có thời gian người có thể đến thành Đồng Cốc ở phương bắc tìm ta. Ta mời người

uống rượu.

Tần Vân cũng cao giọng nói:

- Rượu của Túy Tiên Nhân, có thời gian vẫn bồi nhất định sẽ uống.

Tần Vân cũng rất khâm phục kính trọng Túy Tiên Nhân.

Lúc bản thân đột phá tiên, thiên hạ nhân tộc chỉ có chín cực cảnh! Hàng năm đóng ở biên giới phía bắc chỉ có Túy Tiên Nhân.

Lần này biết mình gặp nguy hiểm, bản thân mình còn chưa cầu cứu, Túy Tiên Nhân đã từ phương bắc chạy đến, dùng hết toàn lực mà chạy đến. Dĩ nhiên Tần Vân ghi nhớ ân tình này.

Túy Tiên Nhân cười to, lúc này cười mây đi xa:

- Ha ha...

Có thể nhìn thấy người tu hành của nhân tộc ngày càng thêm lợi hại, Túy Tiên Nhân cảm thấy rất vui.

Người tu hành càng mạnh, thế lực của yêu ma sẽ càng yếu dần, cuộc sống của người dân bình thường sẽ càng thêm hạnh phúc. Giống như lần này Tần Vân chém giết hai đại yêu ma đã ảnh hưởng đến cuộc sống của mấy ngàn vạn dân chúng. Những đại yêu ma không chết như Cửu Sơn đảo chủ cũng sẽ bớt phóng túng hơn. Cửu Sơn đảo chủ ở Giang Châu cũng ảnh hưởng đến vài quận phía nam. Dân chúng bị ảnh hưởng là mấy ngàn vạn người.

Hắn bớt phóng túng lại, các yêu quái dưới trướng tự nhiên cũng sẽ thu liễm đi nhiều.

Hết thầy đều vì Giang Châu có thêm một Kiếm Tiên cực cảnh!

Tiểu Ngự yêu nhìn Tần Vân, ánh mắt cũng tỏa sáng:

- Tần thúc thúc!

Tần Vân nói:

- Ta nói rồi, không tới một ngày bọn họ đều sẽ đi thôi. Tốt lắm. Những yêu ma đó đã đi hết rồi, tiếp tục giữ đạo hiếu với Thư sinh đi. Sau ba ngày, chúng ta lại đi Quảng Lăng.

- Dạ!

Tiểu Ngự yêu ngoan ngoãn gật đầu.

Ở Hoàng Giao hồ, trong cung Giao Long, cả bọn Hô Lô đại tướng quân, Lập tướng quân, Hà tướng quân đã trở lại. Dù sao quận Gia An cũng rất gần với Hoàng Giao Hồ.

- Bái kiến Giao Long vương, Long Hậu!

Ba người bọn Hô Lô đại tướng quân cung kính hành lễ.

Giao Long vương, Long Hậu ngồi ở trên cao, quan sát phía dưới, Long Hậu ngay lập tức nói:

- Nói mau, Tần Kiếm Tiên kia tìm ta là chuyện gì? Ta truyền tin cho người, thế nào lại không liên lạc được?

- Nói mau!

Giao Long vương cũng thúc giục.

Hai người bọn họ đã biết được kết quả trận chiến trên Lam Bà sơn, biết trong thiên hạ lại xuất hiện một vị Kiếm Tiên Thiên Thiên cực cảnh, trong lòng đều phát run.

Ba người bạn Hô Lôi đại tướng quân nhìn nhìn đám hộ vệ thị nữ chung quanh.

Long Hậu lập tức phân phó:

- Các người đều lui ra đi!

Nhất thời trong sảnh điện chỉ còn lại Giao Long vương, Long Hậu và ba người bạn Hô Lôi đại tướng quân.

Long Hậu có vẻ sốt ruột:

- Bây giờ có thể nói được!

Hô Lôi đại tướng quân trực tiếp cung kính:

- Bẩm Giao Long vương, Long Hậu! Chúng tôi phụng mệnh đi giết tiểu Ngư yêu. Tiểu Ngư yêu này lại được Tần Kiếm Tiên cứu! Quan hệ của Tần Kiếm Tiên và nghĩa phụ Phó Thanh của tiểu Ngư yêu không đơn giản. Phó Thanh đã chết! Tần Kiếm Tiên và tiểu Ngư yêu ở Lam Bà sơn đang thủ mộ cho Phó Thanh!

Giao Long vương kinh hãi, sắc mặt Long Hậu lại trắng bệch:

- Thủ mộ?

Đường đường là một Kiếm Tiên cực cảnh mà lại thủ mộ ở đó.

Bọn họ đều ý thức được quan hệ của Tần Vân và cùng cái tên Phó Thanh kia không bình thường.

Hô Lôi đại tướng quân nói tiếp:

- Tần Kiếm Tiên cho thần truyền lời. Hắn nói chuyện của tiểu Ngư yêu chính là chuyện của hắn. Hắn muốn Giao Long vương cho hắn một công

đạo. Nếu không thể đưa ra công đạo, hắn sẽ tự thân đến Giao Long cung.

Sắc mặt Long Hậu tái nhợt.

Sắc mặt Giao Long vương lại xanh mét, long trảo đập nát tay cầm đang vịn, mảnh nhỏ thủy tinh rơi vãi trên mặt đất, phát ra tiếng động loảng xoảng, khiến cho Long Hậu sợ tới mức nhảy dựng.

Long Hậu kinh hoàng nói:

- Không phải chỉ là một tiểu yêu thôi sao!

Giang Châu, Vân Hồ, trên đảo Cửu Sơn.

Dưới một đảo nhỏ sâu thẳm trong lòng đất.

- Làm sao bây giờ?

Cửu Sơn đảo chủ khoanh chân ngồi ở đó, nhúu chặt lông mày huyết sắc, trong mắt tràn đầy sầu lo:

- Ta tránh ở trên đảo, có rất nhiều trận pháp tương trợ. Tần Vân hiện tại không giết ta được. Nhưng về sau thì sao? Chân thân của ta chỉ là một tòa núi lớn, là chỗ dựa của ta, nhưng cũng là gông cùm xiềng xích.

Cửu Sơn đảo chủ do dự nói:

- Chẳng lẽ phải thoát khỏi gông cùm xiềng xích...

Quảng Lăng, Tần phủ.

Y Tiêu ngồi trước bàn dài, hình ảnh hiện lên giữa không trung trước mắt. Trên hình ảnh có một nữ tử đang nói chuyện cùng nàng.

Nữ tử cầu xin:

- Tỷ tỷ, van cầu tỷ, chỉ có tỷ phu mới có thể hỗ trợ được việc này.

- Thuần muội muội, tỷ đã nói rất rõ ràng rồi. Tỷ chỉ có thể giúp muội truyền lời mà thôi. Về phần có đáp ứng hay không là chuyện của Vân ca, tỷ không thể quyết định được!

Y Tiêu nói.

Lập tức cắt đứt truyền tin.

Y Tiêu khẽ lắc đầu:

- Chuyện Vân ca trở thành Kiếm Tiên cực cảnh một khi truyền ra ngoài, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Không có biện pháp.

Trong thiên hạ tính thêm Tần Vân, nhân tộc tổng cộng chỉ có mười cực cảnh. Có hai tán tu. Hai ở triều đình, ba đứng đầu tông phái tu hành. Ma Ha Tự thánh đại Phật môn có một người. Hỗn Nguyên Tông có một người. Thần Tiêu Môn có một người. Thật xấu hổ là trong Linh Bảo sơn thánh địa Đạo gia cổ xưa nhất, hiện tại lại không có được một cực cảnh nào.

Số lượng cực cảnh quá ít. Ngay cả bộ hạ Nhân Hoàng cũng không dễ dàng điều động được một cực cảnh.

Thần Tiêu Môn có một người nhưng người này một lòng nhập đạo. Bởi vì nhập đạo mới có thể tạo ra nguyên thần mà thành tiên.

Cho nên để điều động được sự hỗ trợ của cực cảnh là rất khó khăn.

Y Tiêu nhẹ nhàng thở dài:

- Y thị, Thần Tiêu Môn, thậm chí một vài bạn bè ta quen biết đều đến cầu ta. Ta không phát hiện ra từ khi nào mà ta lại được coi trọng đến như vậy!

Tại Y thị, nàng chỉ là tiểu bối.

Tại Thần Tiêu Môn, nàng cũng chỉ là hậu bối Tiên Thiên Hư Đan có tiềm lực. Cho dù có thành Kim Đan thì thế nào? Người tu hành Tiên Thiên Kim Đan của thánh địa Đạo gia, tuy ở Thần Tiêu Môn không nhiều đến bảy mươi, tám mươi người như ở triều đình, nhưng cũng có hơn hai mươi người! Tương đương với số lượng đại yêu ma ở Vân Ma Sơn rồi!

Y Tiêu quyết định nói:

- Ủm, huynh đệ của Vân ca đã chết. Chàng phải ở đó thủ mộ, còn hai ngày nữa mới trở về. Rất nhiều chuyện vẫn phải chờ chàng trở về mới có thể quyết định được!

Làm thê tử của Kiếm Tiên cực cảnh, địa vị của Y Tiêu cũng giống như nước lên thì thuyền lên.

Tần Vân ở Lam Bà sơn cũng mặc kệ chuyện bên ngoài. Hắn chỉ lặng lặng bồi bạn cùng Thư sinh.

Đảo mắt, ba ngày trôi qua.

Bịch bịch bịch!

Tiểu Ngư yêu Phó Tư Trác đập đầu thật mạnh tại chỗ, ngẩng đầu nhìn mộ bia:

- Phụ thân, nữ nhi sẽ thường đến thăm phụ thân. Nữ nhi sẽ nghe lời phụ thân dạy, ngoan ngoãn tu hành. Còn nữa, nếu sau này nữ nhi có hài nhi cũng sẽ cho nó theo họ Phó. Về sau phụ thân sẽ có cả chất nam lẫn chất nữ.

Tần Vân vốn trầm mặc nhìn nhìn, nghe nói như vậy cũng không nên được nở nụ cười.

Tiểu Ngư yêu Phó Tư Trác nhìn Tần Vân, ngay lập tức nói:

- Ta, về sau ta sẽ sinh hài tử cùng nhân tộc. Chỉ cần không đánh thức huyết mạch yêu tộc cũng sẽ có hình dáng của nhân tộc.

Tần Vân cười nói:

- Tốt tốt tốt rồi. Người cũng có tâm rồi. Đi thôi, đi theo ta đến Quảng Lăng. Về phần việc của người và Hoàng Giao hồ, ta sẽ tra rõ ràng. Giết một tiểu yêu như người sao lại hao phí sức lực nhiều như vậy, ta cảm giác đằng sau việc này chắc hẳn rất bí ẩn.

Tiểu Ngư yêu lập tức vâng lời:

- Hết thấy ta đều nghe theo Tần thúc thúc.

- Đi thôi.

Tần Vân lúc này mang theo tiểu Ngư yêu trực tiếp ngự kiếm phi hành. Một màn kiếm quang thật lớn do thanh phi kiếm ngưng tụ thành bao vây lấy hai người, thẳng đến Quảng Lăng Giang Châu với tốc độ cực nhanh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Khách Bốn Phương

Tại một sơn động sâu trong núi, một nam tử trung niên quần áo rách rưới đang ẩn trốn trong đó.

“Tại sao có thể như vậy? Mọi người đều chạy đến bắt ta? Cuối cùng thì Ngô Tuấn ta đã đắc tội với người nào? Coi như là ham muốn bảo vật trận pháp của Tần gia. Nhưng với đại gia nghiệp như Tần gia thì cũng không thể vì một chút bảo vật trận pháp này mà ban lệnh truy sát ta khắp cả thiên hạ này chứ.”

Nam tử trung niên Ngô Tuấn nói thầm. Trước đây Tần Vân bị nhốt trong Tiên phủ lâu ngày không thoát được, những người tu hành đầu quân cho Tần phủ cũng cảm thấy bàng hoàng. Đã có đến ba tu hành giả rời đi, trong đó có cả Ngô Tuấn.

Những người khác đều ra đi rất bình thường, nhưng Ngô Tuấn lại lén lút trộm bảo vật chuồn đi.

Ngô Tuấn thầm nghĩ, hao phí chừng ấy bảo vật chỉ cần gã chạy khỏi Giang châu rồi thì Tần gia sẽ không tức giận, đuổi cùng giết tận hẳn đâu.

Trên không trung có đạo nhân cười một đám mây đến, nhìn vào hang động trên núi:

- Ngô Tuấn. Ra mặt đi. Đạo gia ta đã phát hiện ra ngươi rồi.

Cả thân thể Ngô Tuấn đều run rẩy, cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra khỏi sơn động quan sát, bỗng nhiên nhìn thấy một đạo nhân đang nhìn gã

cười chế nhạo.

Ngô Tuấn chậm chạp lộ diện, cẩn thận từng chút một với vị tiền bối kia:

- Lưu tiền bối. Không biết Ngô Tuấn ta đã đắc tội gì với Lưu tiền bối. Phiền nhọc Lưu tiền bối tự thân đến bắt ta.

- Đừng nói nhảm nữa.

Đạo nhân kia đứng giữa không trung, vút xuống một sợi dây thừng. Pháp bảo dây thừng vừa bay đến liền trói chặt Ngô Tuấn.

Ngô Tuấn vội vàng cầu xin tha thứ:

- Tha mạng. Tha mạng!

Vù.

Dây thừng trói chặt gã kéo lên đám mây. Đạo nhân vừa cười nhạo nhìn Ngô Tuấn cầu xin tha thứ vừa điều khiển đám mây bay về phía nam.

- Lưu tiền bối có thể nói cho ta biết vì sao phải bắt ta không?

Cho đến bây giờ Ngô Tuấn vẫn không hiểu vì sao gã lại bị bắt.

Đạo nhân kia lại không muốn nhiều lời:

- Đợi lát nữa người sẽ biết.

Bay hơn một canh giờ rồi cuộc vị đạo nhân mới hạ đám mây xuống. Ngô Tuấn đảo mắt liền nhìn thấy một tòa phủ đệ diện tích cực kỳ rộng lớn.

Ngô Tuấn nhìn thấy tòa phủ đệ này sắc mặt lập tức trắng bệch:

- Vương gia? Lão Châu vương gia? Chuyện này... Chuyện này... Vì sao người của Nhân tộc lại đến bắt ta?

Lão Châu vương gia được coi là người đứng đầu trong cả gia tộc Lão Châu. Bởi vì lão tổ tông Vương gia là một vị cao nhân Tiên Thiên kim đan cảnh. Có lẽ trong thánh địa Phật Môn hay Đạo gia thì những nhân vật cao nhân Tiên Thiên kim đan cảnh này không ít, nhưng trong từng châu phủ này thì chắc chắn là rất ít.

Rất nhanh sau đó.

Vị đạo nhân tên Lưu đại nhân có chút đặc ý:

- Bẩm gia chủ, đã bắt được Ngô Tuấn.

Vị Vương gia gia chủ kia cũng vô cùng kích động:

- Tốt tốt tốt. Làm tốt lắm. Nhanh chóng dẫn hắn theo ta đến gặp lão tổ tông.

Một lát sau.

Vương Khánh Chi Vương gia lão tổ tông đương đại đã hơn hai trăm tuổi nhưng dáng vẻ chỉ như một người đàn ông trung niên, đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, đôi mắt theo Vương gia gia chủ đang dẫn theo đạo nhân Lưu đại nhân và Ngô Tuấn đang bị trói chặt đi đến.

Vương gia gia chủ cung kính nói:

- Lão tổ tông, đã đưa Ngô Tuấn đến.

Vương Khánh Chi lộ ra nét mặt tươi cười:

- Ha ha. Khá lắm. Để chúc mừng Tần đạo hữu tiến giai cực cảnh, phần lễ vật này thích hợp hơn các trân bảo khác nhiều.

Ngô Tuấn có chút mờ mịt:

- Tần đạo hữu?

- Ta ghé qua Quảng Lăng Giang Châu một chuyến, một thời gian nữa sẽ quay lại. Sợ là sẽ có không ít bạn già ghé qua Quảng Lăng đâu.

Vương Khánh Chi vẫy tay một cái, sợi dây thừng trên thân Ngô Tuấn lập tức bay ra ngoài, nhưng bản thân hắn thì vẫn không thể nào nhúc nhích cửa quây.

Sau đó Vương Khánh Chi cất bước ra ngoài, điều khiển đám mây mang theo Ngô Tuấn bay thẳng đến Giang Châu.

Ở trên đám mây, Ngô Tuấn nằm một chỗ không cách nào nhúc nhích, nhưng miệng vẫn hoạt động được:

- Tần đạo hữu chính là Tần Vân công tử sao?

Vương Khánh Chi lắc đầu:

- Tên tiểu nhân phản chủ như ngươi mà cũng dám gọi thẳng tên của Tần đạo hữu sao?

Ngô Tuấn trợn trừng mắt, Tần Vân này không giống người có thù tất báo đấy:

- Chỉ vì một bảo vật trận pháp mà hắn liền mời tiền bối đường đường là một cao nhân Kim Đan cảnh như ngài đến bắt ta?

Vương Khánh Chi nói đến đây lại lắc đầu:

- Tần đạo hữu cũng không thêm để mắt tới người. Là ta tự bắt người. Xem như một phần lễ vật tặng cho Tần đạo hữu. Tâm nhìn của người cũng thật thiện cận. Mới chừng ấy tuổi, Tần đạo hữu đã tiến vào Cực cảnh rồi.

Tương lai có thể thấy rõ sẽ nhập đạo. Mà một khi nhập đạo... có thể trở thành người vô địch thiên hạ suốt mấy trăm năm. Người đã được bước chân vào Tần gia vậy mà còn phản bội bỏ trốn. Thật sự là cơ hội đã đến ngay trước mắt cũng không biết nắm lấy.

Thực lực của Kiếm tiên nhập đạo có thể sánh ngang với Tiên nhân, Ma Thần đấy.

Đương nhiên những Kiếm tiên nhập đạo trong lịch sử cũng sẽ có người mạnh kẻ yếu. Nhưng dù như thế nào thì Tiên Nhân Ma thần cũng không dám làm càn. Tuy rằng Kiếm Tiên không cách nào ngưng tụ được Nguyên Thần. Nhưng sở trường của kiếm tiên nhập đạo chính là sát phạt. Bản mệnh Phi kiếm đạt đến nhất phẩm mỗi khi triển khai uy năng có thể so sánh với Linh bảo. Muốn quét ngang vô địch thiên hạ thật sự không khó.

Giống như Kiếm lão nhân cũng đã từng vô địch mấy trăm năm vậy..

Tần gia Quảng Lăng hôm nay náo nhiệt khác thường.

Người tu hành khắp nơi đều đến bái phỏng để chúc mừng Tần Vân tiến vào cực cảnh.

Ngay cả Triều đình, thánh địa Đạo gia Phật môn cũng đều phái tu hành giả Tiên Thiên kim đan dâng lên một phần lễ. Dù sao hiện tại Tần Vân cũng là vị Cực cảnh thứ mười trong thiên hạ. Hơn nữa còn là nhân vật có tiềm lực kinh khủng nhất. Dù cho ai cũng biết, tuổi thọ tối đa của Kiếm Tiên cũng chỉ là năm trăm năm mà thôi, căn bản không thể nào cô đọng Nguyên thành đặt chân vào Tiên pháp môn. Thế nhưng có thể vô địch mấy trăm năm thôi cũng rất đáng sợ rồi.

Tần Vân cũng đích thân ra nghênh đón:

- Vương đạo hữu.

Vương Khánh Chi cười cười nói:

- Tần đạo hữu. Nghe nói cái tên tiểu nhân phản chủ này chạy đến Lỗ Châu, ta liền thuận tay phải người đến bắt giữ lại, đưa đến đây giao cho Tần đạo hữu xử trí.

Tần Vân chỉ liếc mắt nhìn Ngô Tuấn đang cầm như hến quỳ ở bên dưới, vẻ mặt tràn đầy hối lỗi. Sau đó Tần Vân liền đưa mắt nhìn hộ vệ bên cạnh ra lệnh:

- Trước tiên dẫn xuống đi.

Hộ vệ lập tức xách Ngô Tuấn rời đi.

Tần Vân cười cười nói:

- Vương đạo hữu phiền lòng rồi. Đi đến hoa viên ở phía đông đi, có rất nhiều đạo hữu đều đang ở đó.

- Được được.

Vương Khánh Chi cũng vô mừng hưng phấn. Kỳ thật trên con đường tu hành bọn hắn đã đạt đến trình độ này, thật sự rất khó có cơ hội tụ tập nhiều bằng hữu như vậy cùng một chỗ.

Ở hoa viên phía đông của Tần phủ hiện tại đã có hơn mười vị tu hành giả Tiên Thiên kim đan cảnh tụ tập, đều là người từ khắp nơi tề tụ về để chúc mừng.

Người khác nể mặt hắn đương nhiên Tần Vân cũng nể mặt mọi người.

Dù sao những cao nhân Kim Đan đa số đều đến từ thánh đại Đạo gia Phật môn, địa vị khá cao. Một vài người khác là những tu hành giả trụ cột được tông phái cử tới, sức ảnh hưởng đều rất lớn.

Ở hoa viên phía đông, các tu hành gia tụ họp lại thành tốp ba tốp năm, uống rượu luận đạo, tùy ý tiêu soái vô cùng.

Trong quan khách, người có vị trí cao nhất chính là hai vị Cực cảnh.

Một chính là Kiếm tiên mạnh nhất đương thời, Thôi Liên Phong, cũng là một trong thập đại cực cảnh. Không phải một Cực cảnh kiếm tiên khác đến bái phỏng Tần Vân mà đích thân Thôi Liên Phong đi tới, đương nhiên sẽ được chú ý hơn một chút.

Một vị khác chính là Khiêm Hầu, dẫn theo nhi tử đến bái kiến. Địa vị của Khiêm hầu ở trong triều đình cũng cực cao.

Ba người Khiêm Hầu, Thôi Liên Phong, và Tần Vân ngồi lại một chỗ. Khiêm Hầu cười cười nói:

- Hai người các người tỷ thí một phen xem kết quả như thế nào?

- Kiếm thuật của Thôi huynh thật sự rất lợi hại. Chín đại sát chiêu ta đều phải dốc hết toàn lực mới ngăn cản được.

Tần Vân liền nói. Tất cả sát chiêu của hãn ngoại trừ Luân hồi những lúc bình thường không thể điều động ra, thì chỉ có Giang Thượng Minh Nguyệt và Song Phi Dực. Đương nhiên hiện tại Tần Vân đang dần dần lĩnh ngộ ra một sát chiêu mới.

Về phần Thôi Liên Phong ngoại trừ Vạn Kiếm Quy Tông ra thì còn có chín đại sát chiêu khác.

Thôi Liên Phong nói:

- Đừng chê cười ta. Xét về mặt tinh thuần thì chiêu thức không nhiều. Tuy ta có nhiều kiếm chiêu nhưng đụng phải Chu Thiên kiếm quang của Tần lão đệ đều không có một chút lực uy hiếp nào cả.

Tần Vân cũng cười cười. Cũng phải. Tự hấn nói ba đại sát chiêu nhưng nghiêm khắc mà nói thì Chu Thiên kiếm quang mới là chiêu thức mạnh nhất của hấn. Bởi vì bản chất cực cảnh mà Tần Vân ngộ ra chính là về phòng ngự. Đây là chiêu thức phòng ngự mạnh nhất, hoàn mỹ nhất hiện tại, mà tiêu hao pháp lực cũng rất ít.

Tần Vân lên tiếng:

- Nếu như Chu Thiên kiếm quang của ta bị phá, vậy thì cái mạng nhỏ này liền gặp nguy hiểm rồi.

Thôi Lôi Phong lại nói:

- Phá đi một tầng người lại tăng thêm một tầng Chu Thiên kiếm quang không được sao? Giống như chiêu thức phòng ngự Thất trọng phong loạn của ta vậy. Vì uy lực chưa đủ nên phải dựa vào số lượng để gia tăng sự chắc chắn. Lại nói đến Khiêm Hầu, ta thật sự rất hâm mộ Thần Ma các người đấy. Thân thể mạnh mẽ vô cùng, dùng thân thể để chống đỡ phi kiếm của ta chỉ là chuyện nhỏ.

Khiêm Hầu nâng chén rượu nhấp một ngụm, bữu môi nói:

- Thử để thân thể người bị đâm rách một lỗ xem có đau không?

Ba người đang trò chuyện bỗng nhiên đều ngẩng đầu nhìn về chân trời phía đông.

Tại chân trời phía đông đang có một đám mây mù chạy về phía này, mà trời đất bốn phía cũng bắt đầu nổi gió.

Khiêm Hầu ngẩng đầu nhìn nói:

- Nhìn khí thế kia hấn là Đông hải Long tộc đã đến rồi.

Thôi Liên Phong cũng lên tiếng tán thưởng:

- Không hổ là Long tộc đứng đầu tứ hải.

Tứ hải Long tộc cực kỳ cường thịnh. Nhân tộc khống chế đất liền còn Long tộc thì khống chế bốn biển.

Mà bốn biển lại tôn Đông hải Long tộc làm vi tôn.

Trong truyền thuyết thì Long tộc bắt nguồn từ Đông hải.

Thôi Liên Phong cười cười nói:

- Tần lão đệ tọa trấn ở Quảng Lăng Giang Châu rất gần với Đông hải. Về sau không biết chừng sẽ đến Đông hải trăm yêu trừ ma đấy. Thế nên Đông hải Long tộc này sẽ đến bái phỏng dâng lễ vật.

Tần Vân đứng dậy nói:

- Đông hải Long tộc đã đến. Thật ngại, trước tiên ta không thể tiếp chuyện nữa rồi.

Trên đám mây mù trải rộng bầu trời kia có bốn vị Long tộc đang phi hành, theo sát sau lưng là một lượng lớn tôi tớ Thủy tộc.

Bốn vị Long tộc dẫn đầu khí thế đều rất phi phàm, ba vị đều là Tiên thiên kim cảnh, duy chỉ có một vị nữ tử là Tiên Thiên thực đan cảnh.

Nàng ta cũng có chút hưng phấn:

- Đại ca, Tần Vân kẻ này thật lợi hại. Mới gần hai mươi bảy tuổi đã tiến giai Cực cảnh rồi. Nếu như là Long tộc ta thì hai mươi bảy tuổi mới chỉ là đứa trẻ mà thôi.

Cầm đầu đoàn người Long tộc lần này chính là đại thái tử của Đông hải Long tộc Ngao Dũng. Y cũng cười cười lên tiếng:

- Đương nhiên Nhân tộc sẽ khác với Long tộc ta. Tuổi thọ của bọn hăn ngắn hơn Long tộc chúng ta rất nhiều. Nhưng ở Nhân tộc, vị Tần Kiếm tiên này cũng rất trẻ tuổi, vô cùng khó lường. Nếu không phụ vương cũng không phải ta đến đây.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Thân Thế Của Y Tiêu

Một nam tử Long tộc khác đứng bên cạnh cũng lên tiếng:

- Tiểu Thất. Người ở trong Long cung hồ đồ thì thôi. Nhưng hôm nay là đến để chúc mừng đấy, nên nghe lời một chút.

Nữ tử Long tộc kia đáp lời:

- Yên tâm đi. Phụ vương đã nhắc nhở ta rồi.

- Tần Vân này sẽ tọa trấn ở bờ biển phía đông. Về sau sẽ thường xuyên qua lại với Đông hải Long tộc ta. Thực lực bây giờ của hắn thật sự rất đáng nể. Nếu như trong tương lai thật sự nhập đạo nắm giữ kiếm đạo, trở thành một vị Kiếm tiên nhập đạo thì sợ rằng Đông hải Long cung ta cũng phải nhượng bộ hắn ba phần đấy.

Một nam nhân Long tộc tóc đỏ đứng trong hàng ngũ cũng lắc đầu cảm thán:

- Vì vậy lần này Đông hải long cung ta mới phái đại thái tử đích thân đến chúc mừng. Đoán chừng là để cho Tần Vân kia có chút mặt mũi.

Ngao Dũng nghe xong gật đầu cười cười:

- Theo tin tức nhận được thì tên sống chung với tên Tần Vân kia cũng khá tốt. Được rồi. Đi xuống thôi.

Vù...

Đám mây mù đáp xuống.

Ngay chính lúc này, trước cổng Tần phủ sương mù tràn ngập, một đám thuộc hạ do bốn vị Long tộc Ngao Dững dẫn đầu lập tức xuất hiện ở cổng chính. Tuy rằng đám thủ hạ kia đều đã hiện về hình người, nhưng mỗi người vẫn mang nét đặc thù của yêu quái Thủy tộc. Từng người một đều bùng lên vật, các loại bảo khí cũng theo đó mà tản ra.

Tần Vân đích thân ra nghênh đón:

- Chư vị đường xa mà đến, mau mời vào trong.
- Ngao Dững Đông hải bá kiến Tần kiếm tiên.

Ngao Dững chấp tay cười nói. Ba vị Long tộc đứng sau lưng hẳn đều bày tỏ nét mặt tươi cười. Tuy rằng bốn vị Long tộc này đều đã biến thành hình dáng của nhân tộc, nhưng Long giác trên đầu thì không hề che giấu, tùy ý lại mang khí chất cao quý. Quả thật Long tộc rất bất phàm, chỉ cần trưởng thành đều có thể đặt chân vào cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

Long Phượng đều là Thần thú, Thụy thú.

Thiên hạ của Phượng Hoàng thì khó gặp nhưng Long tộc thì lại sinh sôi nảy nở ở tứ hải, xưng bá nơi này.

Ngao Dững lên tiếng giới thiệu:

- Tần kiếm tiên, đây là hai vị thúc thúc của ta. Ngao Mông và Ngao Chiêm. Còn đây là Thất muội của ta, Ngao Tinh.
- Bá kiến Tần kiếm tiên.

Ba vị Long tộc còn lại đều chấp tay chào hỏi. Còn ánh mắt của Thất công chúa Ngao Tinh kia nhìn Tần Vân càng phát sáng hơn. Dù cho Long tộc vốn cao ngạo đấy, tu hành giả bình thường khó mà lọt được vào mắt

xanh bọn họ. Nhưng Đông hải Long tộc lại đánh giá Tần Vân cực cao. Thậm chí Đông hải Long vương còn đích thân phân phó người đến chúc mừng lần này.

- Những thứ lễ mọn này là phụ vương ta đích thân phân phó sắp xếp để chúc mừng Tần kiếm tiên bước vào Cực cảnh.

Ngao Dững lại lên tiếng, sau đó liền đưa danh sách quà tặng qua. Tần Vân lập tức ra lệnh cho Sở Viễn ở bên cạnh:

- Giúp ta cảm ơn Long vương.

Tần Vân nói xong liền dẫn đám người Đông hải Long tộc tiến vào bên trong.

Màn đêm buông xuống. Tần Vân cùng Y Tiêu đi dọc theo con đường nhỏ nhỏ bên bờ hồ.

Y Tiêu nói:

- Hôm nay Đông hải Long tộc cũng đến sao? Đông hải Long tộc ra tay rất bất phàm?

- Thật sự lễ vật đưa đến rất nhiều, xem như là nhiều nhất trong số các khách đến thăm.

Tần Vân trả lời. Quả thật hạ lễ mà Triều đình, Thánh địa Đạo gia, Phật môn đều không thể bì kịp với Đông hải Long tộc.

Y Tiêu cười cười lại lên tiếng:

- Đông hải Long tộc chính là thế lực đứng đầu Long tộc tứ hải. Hơn nữa từ thời thượng cổ cho đến nay luôn chấp chưởng tứ hải, bảo vật tích lũy được đương nhiên là nhiều. Bây giờ trong gia tộc có nhiều bảo bối như vậy, chắc có lẽ đã xây được một bảo tàng luôn rồi?

Tần Vân gật đầu cảm thán:

- Ủ. Xây được rồi. Từ khi ta công khai tiến vào Cực cảnh cho đến nay đã có rất nhiều chuyện ập đến liên tục. Những tu hành giả mong muốn bái nhập làm môn hạ của Tần phủ ta ngày một nhiều. Chỉ trong mấy người gần gũi đã có tới bảy tám vị tu hành giả Tiên Thiên cảnh muốn gia nhập làm môn khách của Tần gia ta rồi.

Y Tiêu nghe vậy cũng gật đầu:

- Con đường tu hành này không dễ đi. Pháp bảo tiền của rất quan trọng. Một đám tán tu không tìm được một pháp môn tốt, bảo vật lại không đủ nhiều. Nếu như chọc phải đại địch sẽ càng trở nên hoảng sợ. Nếu như đầu phục cho Tần gia chúng ta, cũng không có ai dám tiếp tục bực đãi bọn hăn nữa. Tần gia chúng ta có pháp môn tu hành, cũng có bảo bối... So với những tông phái tu hành đứng đầu cũng không chênh lệch lắm.

Tần Vân cũng gật đầu:

- Nhưng vẫn phải tra lai lịch rõ ràng. Tuyệt đối không thể thu những kẻ làm xằng làm bậy về làm môn hạ được.

Lại nói về điển tịch tu hành.

Tần Vân giết chết hai đại yêu là Thính Phong Cốc Chủ và Như Ý Quán Chủ. Bảo vật của đại yêu ma thì không nói làm gì. Thứ trân quý nhất cũng chỉ là pháp bảo tam phẩm. Thế nhưng trong tay bọn chúng lại có không ít điển tịch đấy. Ngoại trừ điển tịch của Yêu tộc ra thì còn có một số điển tịch của Đạo gia, Phật môn nữa. Dù sao Nhân tộc và Yêu ma chém giết lẫn nhau sẽ có rất nhiều điển tịch lưu lạc ở bên ngoài. Giống như Hoàng Phong đạo quân chính là học được pháp môn Hoàng Phong chân kinh của Đạo gia đấy.

Lúc trước, sơn môn Cảnh Sơn phái thánh địa Đạo gia cũng từng bị yêu ma đến quấy phá.

Điển tịch của Đạo gia và Phật môn quả thật bị một đám yêu ma nắm giữ. Chỉ là nó yêu cầu cảnh giới khá cao. Mà Môn pháp cao nhất của Yêu tộc vẫn là Thần Ma.

Trong tay Tần Vân cũng có rất nhiều điển tịch, chủ yếu nhất vẫn là lấy từ Kiếm lão nhân. Kiếm lão nhân đã từng đi đến rất nhiều tông phái để sưu tầm điển tịch, cũng vì muốn tìm được Nguyên Thần pháp môn của kiếm tiên. Thậm chí ông ta còn đạt được tài liệu cô đọng Nguyên thần pháp môn của các tông phái để lại.

Vì vậy, trong tay Tần Vân cũng có Pháp môn cô đọng nguyên thành để thành tiên của Đạo gia.

Nội tình bậc này đã có thể so sánh với một số tông phái tu hành có lịch sử ngàn rồi.

Y Tiêu gật đầu:

- Làm xằng làm bậy, vi phạm pháp lệnh thì không thể nhận. Yên tâm, thiệp sẽ điều tra rõ ràng thông tin của của bọn hăn.

- Những ngày này thật vất vả cho nàng rồi.

Tần Vân chớp tay thở dài. Thật sự hiện tại Tần gia cũng không có được bao nhiêu tu hành giả lợi hại. Hẳn bận rộn tiếp đãi khách đến chúc mừng, đành để Y Tiêu gánh vác rất nhiều công việc.

Y Tiêu cũng chớp tay thở dài.

- Chàng cũng vất vả. Mấy ngày nay phải tiếp đón khách đến từ nhiều nơi.

- Nhị công tử. Nhị công tử.

Từ xa xa vang lên tiếng gọi. Cả Tần Vân và Y Tiêu đều giật mình, lập tức đứng thẳng người.

Phu thê trẻ liếc mắt đưa tình cũng không muốn trình diễn trước mắt người ngoài.

Tần Vân quay đầu nhìn lại, thấy A Quý đang từ phía xa chạy đến nói:

- Nhị công tử.

- A Quý, có chuyện gì?

Tần Vân hỏi.

- Là đại thái tử Đông hải Long cung muốn gặp Nhị công tử.

A Quý vội bẩm báo lại.

Tần Vân có chút nghi hoặc:

- Há? Được rồi. Ta sẽ đến ngay.

Y Tiêu cũng nghi ngờ:

- Chẳng lẽ ngoại trừ chúc mừng ra, Đông hải long cung còn có chuyện đặc biệt gì khác.

- Để ta đi xem.

Tần Vân nói.

- Ừm. chàng đi đi.

Y Tiêu cũng gật đầu.

Trong một gian đình, Tần Vân đang ngồi cùng Đại thái tử Ngao Dũng, còn đích thân châm trà.

Tần Vân lên tiếng:

- Đại thái tử, cơm tối hôm nay có hợp khẩu vị không?

Ngao Dũng cười nói:

- Ha ha, rất hợp khẩu vị. Thỉnh thoảng ta cũng biến thành hình dáng Nhân tộc, lên bờ thưởng thức mỹ thực của các huynh đấy. Mỹ thực ở Quảng Lăng này ta đã được thưởng thức hai ba lần rồi, nhưng lại không thể ngon bằng thức ăn của Tần phủ.

- Ta là người Quảng Lăng. Lần này đã mời đến một vài đầu bếp tốt nhất ở Quảng Lăng đấy. Mà đại thái tử tìm ta lúc này không biết là có chuyện gì?

Ngao Dũng mỉm cười, lại nói:

- Có một chuyện được xem là chuyện hết sức bí mật trong Long tộc ta. Vốn dĩ không nên nói ra, nhưng lại có liên quan đến Tần phu nhân, nên ta cảm thấy vẫn nên nói với Tần kiếm tiên thì hơn.

- Ồ?

Tần Vân có chút sững sờ, có liên quan đến phu nhân nhà hắc sao?

Ngao Dũng lập tức lên tiếng:

- Tần phu nhân Y Tiêu chính là đệ tử của Y thị. Nhưng nàng vừa ra đời chưa được bao lâu thì mẫu thân đã bỏ đi có phải không?

- Đúng vậy.

Tần Vân gật đầu. Ngao Dững thấy vậy nói tiếp:

- Chuyện này kể ra cũng rất dài dòng. Cũng là bắt nguồn từ mâu thuẫn giữa Tây hải Long tộc và Y thị lão tổ đấy.

Tần Vân vẫn cẩn thận lắng nghe.

- Tây hải Long tộc có một vị Long nữ tên là Ngao Tuyết. Ngao Tuyết biến thành hình dáng Nhân tộc lên bờ, tình cờ kết bạn với một người đàn ông Nhân tộc tên là Y Thái Thạch.

Ngao Dững nói đến đây Tần Vân cũng đại khái đoán được.

Ngao Dững vẫn tiếp tục nói:

- Chắc hẳn Tần kiếm tiên đã đoán được rồi. Ngao Tuyết chính là mẫu thân của Y Tiêu. Lúc trước Ngao Tuyết quen biết với Y Thái Thạch, rất nhanh hai bên liền mẫn mộ nhau, ý định ở bên nhau cả đời. Sau đó còn sinh ra hai tử. Về sau, Tây hải Long cung phát hiện ra chuyện này đã vô cùng tức giận. Ngao Tuyết chính là Long tộc thuần huyết của Long tộc ta. Nàng tuyệt đối không thể phối hôn với tộc khác được.

- Những Long huyết không tinh thuần thì không đáng để nhắc đến. Không được thừa nhận, và không thể mang họ Ngao được.

Ngao Dững vẫn thao thao bất tuyệt:

- Long nữ Long tộc thuần huyết có quan hệ thông gia với Tứ hải Long tộc chúng ta đấy. Chính là Long tử chúng ta... Tuy rằng có thể ở bên ngoài tùy ý phong lưu nhưng cuối cùng khi cưới thê tử cũng chỉ được phép cưới Long nữ.

- Ngao Tuyết dám vi phạm tộc quy của Long tộc, sinh hạ con cái với Nhân tộc. Tây hải Long cung phát hiện ra chuyện này lập tức đuổi bắt

nàng. Cuối cùng đưa ra hình phạt, giam cầm nàng mấy trăm năm.

Ngao Dũng dừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Lúc trước Tây hải Long tộc còn muốn đưa hài tử Y Tiêu kia đi. Dù sao trong cơ thể Y Tiêu cũng có một phần huyết mạch của Long tộc. Thế nhưng lão tổ Y thị nhúng tay vào. Hơn nữa dù sao trong cơ thể Y Tiêu cũng chỉ có một phần Long tộc huyết mạch thôi nên Tây hải Long cung cũng đành buông tha.

Ngao Dũng vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Việc này đối với Y thị hay là Tây hải long cung mà nói đều không phải chuyện tốt đẹp gì, đương nhiên một mực giữ bí mật không truyền ra ngoài. Thậm chí phụ thân của Y Tiêu, Y Thái Thạch cũng không biết được thể tử của hắn ta lúc trước lại là một vị Long nữ.

Tần Vân nghe đến đây thì giật mình. Khó trách cho đến nay hắn vẫn không tìm được một chút tin tức nào về mẫu thân của Y Tiêu.

- Long tộc ta vốn số lượng ít. Nếu như Long nữ gả ra bên ngoài, Long tộc ta sẽ gặp phải nguy cơ tuyệt tử tuyệt tôn đấy.

Ngao Dũng lắc đầu nói. Về phần Giao Long tuy rằng cũng có một chút huyết mạch nhưng lại không được thừa nhận là Long tộc chính thức.

Tần Vân hỏi:

- Ngao Tuyết mẫu thân của Y Tiêu bị nhốt ở đâu?

Ngao Dũng lắc đầu:

- Chuyện này ta không biết. Ta là đại thái tử Đông hải Long cung mới tình cờ biết được bí mật này. Dù sao chuyện xấu của Tây hải Long tộc càng ít người biết càng tốt. Ha ha, vì có liên quan đến Tần phu nhân nên ta mới

nói cho người biết thôi. Được rồi. Không còn sớm nữa. Ta cũng không quấy rầy Tần Kiếm tiên nghỉ ngơi.

- Cảm ơn đại thái tử đã báo cho ta biết. Nếu như không phải vậy chẳng biết đến lúc nào ta mới biết được chuyện này. Phần tình nghĩa này Tần Vân ta sẽ nhớ kỹ.

Tần Vân đứng dậy hành lễ. Ngao Dũng cười cười, sau đó liền quay người rời đi. Hẳn chính là muốn tạo ra phần ân tình này đấy.

Tần Vân một mình quay về, trên đường đi không khỏi nhú mày mấy lần.

Tính tình của Vũ Phong quận chúa ích kỷ như vậy, chắc chắn muốn tra ra thân phận thê tử của Y Thái Thạch. Thế nhưng không thể nào tra ra được. Bây giờ thực lực của hắn và Y Tiêu đã đạt đến trình độ này cũng chưa từng nghe nói qua. Ngay cả người của đại gia tộc Y thị cũng chưa từng được biết thê tử của Y Thái Thạch là ai.

Lúc trước Tần Vân cũng cảm thấy kỳ quái, bây giờ chân tướng phía sau thật sự làm hắn giật mình.

“Long nữ Ngao Tuyết? Giam cầm người ta cô độc suốt năm trăm năm. Thật ác độc!”

Tần Vân thầm nói.

Năm trăm năm, thời gian dài như thế nào chứ, lại bị giam cầm như vậy.

Tần Vân đã quay trở về tiểu viện trong vô thức.

Y Tiêu từ trong nhà đi ra, thấy hắn thì cười cười hỏi:

- Vân ca. Đại thái tử Đông hải thần thần bí bí đến tìm chàng lúc này đến cùng là chuyện gì?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Thịnh Cầu Của Bạch Quân Nguyệt

Tần Vân chăm chú nhìn Y Tiêu, nhưng trong lòng đã lập ra một kế hoạch.

Dù sao cũng là mẫu thân ruột thịt, mặc dù Y Tiêu đối với mẫu thân có một chút hận ý và không cam lòng, hận mẫu thân đã từ bỏ mình quá sớm! Nếu như Y Tiêu biết... Mẫu thân nàng không phải muốn từ bỏ nàng, mà do bị Tây Hải Long tộc dùng sức mạnh bắt đi, không thể không xa cách cùng con gái, thì chắc Y Tiêu cũng sẽ không hận mẫu thân nàng nữa. Nếu như nàng biết, mẫu thân và phụ thân đã từng rất yêu thương ân ái, hai người bọn họ là bị người khác dùng sức mạnh bắt đi, thậm chí bị nhốt năm trăm năm, nhận hết nỗi khổ cô độc.

Thì e rằng Y Tiêu sẽ nhịn không được mà đi cứu mẹ mình.

Tần Vân nhủ thầm:

"Chuyện này tạm thời không thể nói cho Tiêu Tiêu. Thế lực của Tây Hải Long tộc rất lớn, không thua gì Thánh địa của Đạo gia hay Phật Môn, ngay cả mình cũng không nắm chắc chút cơ hội nào để có thể cứu mẫu thân của Y Tiêu."

Tần Vân thầm nghĩ tiếp:

"Trước tiên mình sẽ âm thầm dò xét, chờ điều tra ra mẫu thân của Tiêu Tiêu bị nhốt ở nơi nào, biết được có thể chắc chắn cứu ra được, khi tra được tám chín phần mười rồi, mình hãy nói với Tiêu Tiêu cũng không muộn."

Hiện tại nói cho nàng biết, đối với việc cứu mẫu thân của Tiêu Tiêu cũng không có bất kỳ lợi ích gì, ngược lại sẽ khiến cho Tiêu Tiêu mang nỗi ưu tư canh cánh trong lòng mỗi ngày.

Dù sao mẫu thân nhất mực bị nhốt và chịu khổ, làm con gái sao có thể an tâm được chứ?

Tần Vân thầm nói:

"Nếu vậy phải sớm đi Tây Hải một chuyến mới được."

Y Tiêu đi tới:

- Chàng đang suy nghĩ gì vậy?

Tần Vân cười đáp:

- Không có gì, Đại thái tử của Đông Hải tìm huynh, cũng chỉ là đến lấy lòng mà thôi! Còn nói cái gì mà cần bảo vật của Đông Hải, đều có thể trực tiếp đi tìm hân.

Y Tiêu gật đầu:

- Vâng. Vân ca bây giờ thân là Cực cảnh, Đông hải Long tộc tuy rằng cường đại, nhưng khi cao thủ ở cấp số Tiên nhân Ma thần không có cách nào nhúng tay vào chuyện dưới hạ phàm, cũng không muốn đối địch với Vân ca. Hơn nữa bọn họ cũng cho rằng tương lai Vân ca sợ là có thể nhập đạo! Vì vậy lần này Đại thái tử mới đích thân tới.

Tần Vân gật đầu.

Nhập đạo...

Con đường tu hành tuy khó, bản thân mình từ nhỏ đã luyện kiếm, sớm đã Nhân Kiếm Hợp Nhất, cũng đã kinh qua vô số khó khăn, trải nghiệm ở

bên ngoài hơn năm năm, hết lần này đến lần khác đã kề cận cái chết, lại càng nhiều lần liều tính mạng ở chiến trường bắc địa, sinh mệnh dày đặc đều đã dung nhập vào trong kiếm, mới gần như nắm giữ đạo 'Kiếm ý'. Có thể nắm giữ kiếm ý gần sát với Đạo, sau khi Thiên Nhân Hợp Nhất, cảm ngộ tu hành của Tần Vân đã nhẹ nhàng thoải mái đi rất nhiều.

Dù sao trước kia giống như là người mù đang sờ soạng, nhưng sau khi Thiên Nhân Hợp Nhất xong, đã có thể cảm ứng được Thiên đạo, tiến bộ tự nhiên rất nhanh.

"Sau Cực cảnh, chính là Nhập đạo!"

"Đều nói Nhập đạo rất khó, nhưng hiện tại mình mới hai mươi bảy tuổi đều đã là Cực cảnh rồi, cho dù là hao phí ba mươi năm, năm mươi năm... Mình cũng không tin, không có cách nào Nhập đạo."

Trên con đường tu hành, Tần Vân cũng có đủ tự tin đối với bản thân mình.

Mỗi ngày tiến bộ chút ít.

Góp nhặt từng ngày, rồi có một ngày sẽ có biến đổi về chất.

Tần Vân dò hỏi:

- Đúng rồi, Tiêu Tiêu, trước đó bên Y thị có cầu xin hỗ trợ gì đấy. Nói là có đệ tử mất tích tại Tây Hải.

Y Tiêu gật đầu:

- Vâng. Thần Tiêu môn cũng từng có cao thủ Tiên Thiên Kim Đan đi thăm dò qua rồi, nhưng mà không tra được gì. Vì vậy Du muội muội của muội đến cầu muội, Vân ca là Cực cảnh kiếm tiên, chàng đi truy tra chuyện này... So với cao thủ Tiên Thiên Kim Đan bình thường chắc sẽ phần năm

chắc cao hơn nhiều. Thần Tiêu môn tuy rằng cũng có một vị Cực cảnh. Nhưng hôm nay vẫn còn một mực bế quan muốn Nhập đạo, lão tổ đều phải không được.

Tân Vân gật đầu.

Tầng Cực cảnh cao nhất, cũng không nhất định để ý đến Tiên nhân Ma thần. Kính người là tiền bối, chính là nể mặt mũi người. Còn không kính, thì Tiên nhân Ma thần cũng không có cách nào.

Đặc biệt những vị Cực cảnh sống hơn ba trăm, bốn trăm tuổi, cách đại nạn về tuổi thọ càng ngày càng gần, tự nhiên muốn nắm chắc hết thảy thời gian để Nhập đạo. Bởi vì nếu như Nhập đạo, là có thể ngưng luyện nguyên thần thành tiên rồi! Đây chính là trường sinh bất lão đó.

Mà mạch Kiếm tiên, mặc dù cực mạnh, nhưng không có pháp môn ngưng luyện nguyên thần thành tiên.

- Chẳng qua là gần đây có không ít người cầu xin chúng ta hỗ trợ, đệ tử Y thị của muội mất tích tại Tây Hải, đều đã mất tích hơn nửa năm rồi, truy tra cũng không dễ dàng.

Y Tiêu hỏi:

- Vân ca, huynh có định đi không?

Tân Vân gật đầu:

- Chung quy gì cũng là đệ tử Y thị, vậy thì đi một chuyến vậy.

Y Tiêu nhẹ giọng nói:

- Thiếp biết là bởi vì thiếp.

Tân Vân cười nói:

- Cũng nhân tiện đi đó đây một chút. Tu hành cũng không thể luôn một mực ở trong nhà.

Y thị nằm ở Côn Luân châu, ở lân cận Tây Hải.

Mà Thánh địa của Đạo gia 'Linh Bảo sơn' cũng ở tại Côn Luân châu, 'Bạch gia' là gia tộc cổ lâu đời trong thiên hạ dường như ở lân cận Tây Hải.

Giống như nhóm người tu hành ở vùng đất Giang Nam và Đông Hải giao thiệp khá nhiều, các nơi Côn Luân châu, Tuyết Châu còn lại cũng giao thiệp nhiều với Tây Hải.

- Tần Vân.

Bạch gia, một phủ đệ trang nhã tĩnh lặng, lạnh lùng vắng vẻ, toàn bộ người làm tôi tớ nơi này đều là nữ tử, cả phủ đệ không có một nam tử nào.

- Hẳn sẽ hỗ trợ sao?

Bạch Quân Nguyệt mặc một bộ bạch y, rất lạnh lùng, nàng do dự nhìn gương đồng trước mặt.

Đắn đo mãi, Bạch Quân Nguyệt vẫn phất tay một cái.

Trên cái gương đồng màu xanh nhanh chóng hiện ra hình ảnh một thanh niên, chính là Tần Vân.

Tần Vân cười hỏi:

- Bạch tiên tử? Bạch tiên tử đột nhiên tìm ta, không biết có chuyện gì không?

- Chúc mừng Tần Vân người đạt đến Cực cảnh, Linh Bảo sơn của ta tuy là Thánh địa Đạo gia, nhưng tới hôm nay đều không có một Cực cảnh nào.

Bạch Quân Nguyệt cũng nỗ lực nở nụ cười trên môi. Nàng vốn là không thích cười, thời khắc này cố ý cười, cũng có chút miễn cưỡng.

Tần Vân đáp:

- Ta cũng chỉ là tình cờ thôi, Linh Bảo sơn là nơi khởi nguyên của Đạo gia, vùng đất Đạo tổ giảng đạo lúc ban đầu, ngẫu nhiên không có mặt một Cực cảnh cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Quả thực là vậy.

Thần Tiêu môn, Hỗn Nguyên tông, Ma Ha tự, bao gồm triều đình, đều có quá trình quật khởi từ nhỏ yếu đi lên.

Chỉ có Linh Bảo sơn! Đạo tổ giảng đạo xong, rất nhiều đệ tử tự nhiên tụ tập tạo thành tông phái 'Linh Bảo sơn', còn được Đạo tổ ban cho bảo vật. Từ lúc mới bắt đầu, Linh Bảo sơn đã rất mạnh. Cho dù là lúc trước thời kỳ Thần Ma tung hoành đại địa, Linh Bảo sơn cũng vẫn là bá chủ một phương. Từ đó cho đến nay, chưa bao giờ suy nhược qua. Thậm chí Linh Bảo sơn còn có thể thường xuyên phóng thích một số truyền thừa.

Nhiều tông phái tu hành đứng đầu, đều là do Linh Bảo sơn cố ý phóng thích truyền thừa tạo nên.

- Ừ.

Bạch Quân Nguyệt vẫn giữ nụ cười:

- Tần Vân, ta có một chuyện muốn nhờ người, ta biết, yêu cầu này có hơi quá phận.

Tần Vân đáp:

- Xin cứ nói.

Bạch Quân Nguyệt rõ ràng có chút khẩn trương:

- Ca ca Bạch Quân Thần của ta hơn trăm năm trước đi đến Tây Hải, một đi không trở lại, mặc dù ẩn ký truyền tin đã tiêu tán. Nhưng cho tới bây giờ vẫn không phát hiện được thi thể của ca ca ta, ta nghĩ thỉnh cầu Tần Vân người giúp ta tra một chút, lần trước ta tra được ca ca ta có thể đã bị một vị đại yêu ma là 'Ô triều lão quái' ở Tây Hải giết chết, thực lực của Ô triều lão quái rất phi phàm, thực lực của hắn ở đáy biển sâu gần như là Cực cảnh. Ta cũng chỉ có thể cầu xin Tần Vân người, giúp ta tra một chút, xác nhận rõ... Ca ca ta có thật sự đã chết trong tay Ô Triều lão quái hay không.

- Ô Triều lão quái?

Tần Vân khẽ nhú mày.

Tên đại yêu ma này có thực lực phi phàm, sát Cực cảnh, ở trong nước biển, thực lực của mình lại bị giảm thấp xuống ba phần. Nếu thật đúng là như vậy thì mình làm gì được chứ.

Bạch Quân Nguyệt thấy Tần Vân cau mày, tâm không khỏi chấn động lên:

- Ta biết, cầu xin của ta có hơi quá phận. Chẳng qua là ta cũng không có người khác để cầu xin. Ta không có bảo vật gì khác, nguyện dùng pháp bảo tam phẩm 'Lãnh Nguyệt Hoa' thỉnh cầu Tần Vân người trợ giúp.

Tần Vân cười nói:

- Lãnh Nguyệt Hoa, là pháp bảo trân quý nhất trong tay Bạch tiên tử rồi, ta cũng không thể đoạt vật yêu thích của người.

Bạch Quân Nguyệt tiến vào tiên phủ đã từng sử dụng qua Tiểu Chu Thiên Tinh Thần, nhưng đó là tạm thời sử dụng. Ra khỏi tiên phủ, Bạch gia

sẽ thu hồi lại. Người tu hành Tiên Thiên Kim Đan bình thường, dùng pháp bảo tam phẩm là chiếm đa số, rất ít khi dùng pháp bảo nhị phẩm.

Về phần pháp bảo nhất phẩm, trên thực tế cũng chỉ có rất ít Tiên nhân Ma thần là dùng pháp bảo nhất phẩm.

Bản mệnh pháp bảo của Bạch tiên tử cũng tu luyện đến tứ phẩm, uy lực so với pháp bảo tam phẩm còn có thể mạnh hơn một bậc. Chẳng qua là riêng nói về trân quý, Lãnh Nguyệt Hoa đích thật là một món pháp bảo mà Bạch Quân Nguyệt quý trọng nhất.

Tần Vân lên tiếng cười nói:

- Khi ở tại tiên phủ Bạch tiên tử cũng giúp qua ta, bảo vật thì không cần đâu. Chuyện đi Tây Hải tìm Ô Triều lão quái, cứ giao cho ta đi.

Bạch Quân Nguyệt sửng sốt.

Đáp ứng rồi sao?

Tần Vân đáp ứng rồi sao?

Tần Vân nói tiếp:

- Chẳng qua là, thực lực của Ô Triều lão quái rất phi phàm, ta sợ là giết hắn không nổi.

Bạch Quân Nguyệt liền nói:

- Không cần, không cần. Ta chỉ muốn biết, ca ca của ta có thật là đã chết trong tay của hắn hay không thôi.

Tần Vân gật gật đầu:

- Được, yên tâm, sắp tới ta sẽ đi Tây Hải.

Bạch Quân Nguyệt rất cảm kích:

- Tần Vân, cảm ơn người. Thật ra khi ở tại tiên phủ, ta cũng không giúp được gì cho người.

Tần Vân cười nói:

- Nếu như lúc trước người và Cơ Liệt liên thủ, ta có thể sớm trốn được sao?

Thời điểm đó tự bản thân mình còn chưa có được Kim đan ngoại đan, ngăn cản Cơ Liệt đều đã rất cố sức rồi. Nếu như Cơ Liệt và Bạch Quân Nguyệt liên thủ, tự bản thân mình đích xác không thể mang theo Y Tiêu bọn họ chạy trốn được.

- Ủ, đây là tình báo cận kề của ca ca ta.

Bạch Quân Nguyệt lập tức xuyên thấu qua bảo vật truyền tin, phát tin tình báo qua.

Tần Vân nói:

- Chờ ta tra ra được, sẽ truyền tin cho người.

Hai người nói chuyện xong, truyền tin cũng chấm dứt.

Bạch Quân Nguyệt hít sâu một hơi.

Đã nhiều năm như vậy, nàng muốn tra rõ. Thế nhưng lực uy hiếp của 'Ô triều lão quái' tại Tây Hải đúng là rất lớn, luôn không có biện pháp nào.

"Tần Vân, cảm ơn người."

Bạch Quân Nguyệt cảm kích trong lòng.

- Ca ca... Muội tin tưởng huynh nhất định còn sống, ta có thể cảm ứng được, huynh vẫn còn sống ở một chỗ nào đó trên thế giới này.

Bạch Quân Nguyệt nhìn chân dung của mình trong gương đồng, khẽ lẩm bẩm.

Tần gia.

Tần Vân và Y Tiêu ở cùng một chỗ, dựa sát người vào nhau trò chuyện ở trên giường.

Y Tiêu nói:

- Thiếp cũng sớm nghe nói qua chuyện của Bạch tiên tử. Bạch tiên tử vì tìm kiếm ca ca của nàng, đều sắp nhập ma rồi. Nói thật, muội rất hiểu nàng ấy, nếu như Vân ca chàng mất tích, chỉ sợ muội cũng sẽ nhập ma.

Tần Vân đưa tay ôm Y Tiêu, cười nói:

- Yên tâm, sẽ không có ngày đó, chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau.

Trong lòng Tần Vân cũng bắt đầu tính toán chuyện đi Tây Hải, chuyện của mẫu thân Y Tiêu tự nhiên là đứng hàng thứ nhất rồi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Hoàng Giao, Hắc Long Cung

Mấy ngày sau đó.

Nhóm người tu hành đến chúc mừng Tiên Thiên Kim Đan liên tiếp rời đi. Dần dần Tần Vân cũng rảnh rỗi hơn, từ từ hoàn thiện sát chiêu thứ tư của thuật phi kiếm.

A Quý hô từ xa:

- Nhị công tử.

Tần Vân đạp nước Tiểu Kính hồ giống như tản bộ trên sân vắng đi tới bên bờ.

- Sao hả? A Quý, chuyện gì vậy?

A Quý liền nói:

- Có một người tự xưng là Hoàng Giao, muốn bái kiến nhị công tử, còn dâng trọng lễ. Lễ vật rất nặng. Sở Viễn huynh đệ thu lễ vật có nói, quà tặng tương đương với của triều đình. Đây là danh mục quà tặng.

- Hoàng Giao?

Tần Vân nhận lấy một quyển trục, mở ra xem lễ vật liệt kê phía trên.

Quả thật là lễ trọng!

Để chúc mừng, lễ vật bình thường là đủ rồi. Đông Hải Long cung có tiền của dồi dào mới ra tay nhiều như vậy. Đối với Giao Long vương của Hoàng Giao hồ mà nói, đưa ra lễ vật gần như sánh ngang với hai ba món tứ phẩm pháp bảo, xem như rất trọng. Rất nhiều người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cũng chỉ có một hai món tam phẩm pháp bảo mà thôi.

Tần Vân thầm nói:

"Tên Hoàng Giao này, hẳn biết trong lòng ta đang có lửa giận đó."

Tần Vân ra lệnh:

- Bảo hắn vào đi.

A Quý liền lùi lại đi:

- Dạ.

Rất nhanh chóng.

Một nam nhân trung niên ăn mặc quần áo mộc mạc đi đến. Hắn vừa nhìn thấy Tần Vân, lập tức thân thể biến đổi, cái đầu cũng biến đổi thành đầu giao long, khí thế rõ ràng cũng thay đổi khác hẳn đi. Lúc này hắn mới chấp tay thở dài, liền nói:

- Giao Long vương của Hoàng Giao hồ, xin bái kiến Tần kiếm tiên. Tới đây gặp kiếm tiên, thật là xấu hổ, xấu hổ.

Ở phía sau, A Quý phía người đàn ông trung niên mà hắn vừa dẫn đến, trơ mắt nhìn hắn ta từ một người bình thường biến thành thân người đầu Giao Long mà giật nảy cả người.

Hắn liền lùi lại tránh, âm thầm lăm bắm:

"Hoàng Giao hồ Giao Long vương? Không biết giao long ở đâu ra gặp gỡ công tử nhà ta. Công tử thật là lợi hại. Đông Hải Long cung đều có đại thái tử tới gặp. Hiện tại Giao Long cũng tới bái kiến."

Tần Vân ngồi ở đó, sắc mặt lạnh lùng:

- Nếu như người không tới nữa, e rằng ta phải đi Hoàng Giao hồ rồi.

Đích xác, trước khi đi Tây Hải, quả thực đích thân hắn phải xử lý chuyện Hoàng Giao hồ.

Hoàng Giao liền nói:

- Biết Tần kiếm tiên mấy ngày trước đây có rất nhiều khách quý, ta cũng không tiện làm mất đi hứng trí của Tần kiếm tiên, mới cố ý đến bái kiến trễ mấy ngày. Liên quan tới chuyện của nữ nhi ta...

Tần Vân xua tay ngăn trở:

- Khoan đã. Chờ nàng ấy đến đây rồi nói sau.

Hoàng Giao có hơi lúng túng.

Thái độ Tần Vân không khách khí, khiến cho Hoàng Giao cũng không được thoải mái lắm. Hắn cũng mơ hồ cảm thấy cơn phẫn nộ và sát ý của Tần Vân, cộng thêm những điều tra trước đó:

"Phó Thanh đó chết đi, nghe nói là huynh đệ sinh tử nơi biên ải phía bắc cùng Tần Vân. Hắn đã chết. Tần Vân nhất định sẽ không bỏ qua. Bất luận ra sao, cho dù làm chết nội cũng không thể khiến cho hắn phát tiết cơn tức giận vào trên người của ta. Đều là việc do con tiện nhân đó làm."

Hoàng Giao đã sớm có dự tính, cho nên vô cùng tỉnh táo.

- Tần thúc thúc!

Từ nơi xa một thiếu nữ chạy tới. Chính là Tiểu Ngư yêu Phó Tư Trác.

Tiểu Ngư yêu trông thấy Hoàng Giao ở bên cạnh mang thân người mà đầu giao long, sắc mặt lập tức trắng nhợt.

Tần Vân nói:

- Tư Trác, người đến đây với ta.

- Dạ! Tần thúc thúc.

Tiểu Ngư yêu đến đứng ở bên cạnh Tần Vân.

- Nói đi, người muốn giải thích với ta như thế nào?

Trong mắt Tần Vân chứa đựng ý lạnh lùng, nhìn Hoàng Giao ở trước mặt.

Hoàng Giao nhìn Tiểu Ngư yêu, không khỏi trong mắt rưng rưng, lắc đầu nói:

- Xấu hổ xấu hổ quá. Ta thân là Giao Long vương của Hoàng Giao hồ, ngay cả nữ nhi của mình cũng không giữ được. Không dỗi gặt Tần kiếm tiên, phu nhân ta đích thực là bá đạo mà lại hay ghen. Vì không thể nhẫn nhịn được nàng ấy, ta cũng lén có chút niềm vui ở bên ngoài, rồi có nữ nhi riêng. Ta trao tặng chút ít bảo bối, chỉ muốn hai người họ có thể sống qua những ngày tháng bình thường mà thôi, chứ không dám mang các nàng vào Giao Long cung. Nhưng đâu ngờ, phu nhân của ta âm thầm tra xét, không ngờ lại lần lượt truy sát.

Tiểu Ngư yêu Phó Tư Trác nghe xong căn rằng nghiêng lợi, nàng đang nghĩ tới ngày mình bị đuổi giết.

Tần Vân cười lạnh:

- Người cũng không biết?

Hoàng Giao liền nói:

- Đích xác khi vừa mới bắt đầu thì không biết. Sau đó mới biết. Khi đó cũng bị giết gần hết rồi. Hơn nữa nàng ấy rất là ương ngạnh. Ta chỉ đành chịu mà thôi, coi như là không biết có chuyện này.

Tần Vân nói:

- Thật là tồi tệ.

Hoàng Giao phân trần:

- Ta biết. Nhưng ta cũng không có cách nào.

Tần Vân gật đầu:

- Ý của ngươi là, sau lưng hết thảy chuyện này đều do Long hậu làm?

Hoàng Giao đáp:

- Đúng. Ta tin nếu như Tần kiểm tiên cẩn thận dò xét, cũng có thể tra xét được minh bạch rõ ràng. Chuyện này từ đầu tới giờ đều không có liên quan gì đến ta.

Tần Vân trách:

- Về sau, ngươi biết rõ mà lại không ngăn cản gì?

Hoàng Giao đáp:

- Ta ngăn cản cũng vô dụng.

Tần Vân cau mày hỏi:

- Vậy người muốn giải thích như thế nào với ta?

Hoàng Giao nhìn Tần Vân, nhìn Phó Tư Trác bên cạnh giấy lát, sau đó truyền âm nói:

"Tần kiếm tiên, chuyện này đều do người vợ độc ác kia làm, Tần kiếm tiên cứ giết. Ta không oán hận một câu."

Tần Vân sửng sốt.

Cứ giết đi?

Nàng kia là thê tử của Giao Long vương!

Tần Vân yêu cầu:

- Lời người nói, nói to rõ lên, để cho Tư Trác nghe một chút.

Hoàng Giao do dự giây lát, liền nói ngay:

- Được. Con độc phụ kia của ta, ta cũng chịu đủ rồi. Lần này ả tự rước lấy họa, đương nhiên phải chịu đựng hậu quả. Tần kiếm tiên cứ giết! Hoàng Giao ta không một câu oán hận.

Tiểu Ngư yêu Phó Tư Trác ở bên cạnh nghe được cũng có chút sửng sờ.

- Nữ nhi.

Hoàng Giao nhìn Phó Tư Trác:

- Con độc phụ kia hiện giờ sợ rồi, trốn rồi! Con theo phụ thân trở về Giao Long cung đi, không người nào có thể khi phụ con nữa.

Tiểu Ngư yêu thì đỏ mắt nói:

- Ta tên là Phó Tư Trác. Phụ thân ta tên là Phó Thanh. Ta vĩnh viễn là nữ nhi của Phó gia.

Hoàng Giao hơi có vẻ lúng túng.

Thực ra, hắn còn rất nhiều các loại tình nhân ở bên ngoài, đâu có quan tâm gì tới Tiểu Ngư yêu này. Chỉ vì Tần Vân mà hắn nguyện ý làm như vậy. Trên thực tế những nam hài, nữ nhi riêng đó chết, hắn cũng không thèm để ý tới.

Hoàng Giao liền nói:

- Được được. Ta không ép buộc người. Ý người muốn gọi là gì thì cứ gọi như vậy. Hết thấy đều là ta thiếu sót với người. Người có muốn trở về Giao Long cung với ta hay không?

Tiểu Ngư yêu lắc đầu:

- Không! Phụ thân ta bảo ta đi theo Tần thúc thúc.

Hoàng Giao liền nói:

- Như vậy gây phiền phức cho Tần kiếm tiên rồi.

Tần Vân lên tiếng:

- Nó sau này ở trong Tần Phủ của ta.

Hoàng Giao lập tức cười theo:

- Cũng tốt. Người ở bên cạnh Tần kiếm tiên, ta cũng yên tâm. Nữ nhi, đây là lễ vật ta chuẩn bị cho người, còn có chút pháp môn tu hành.

Nói đoạn, hắn đặt một túi càn khôn trên bàn đá.

Tần Vân gật gật đầu:

- Long hậu bây giờ đang ở nơi nào?

Hoàng Giao trả lời:

- Ngày Tần kiếm tiên đối địch với lũ yêu ma, con độc phụ kia sợ tới đã chạy trốn rồi, chạy về nhà mẫu thân của ả.

Tần Vân cau mày:

- Nhà mẫu thân?

Hoàng Giao gật đầu:

- Chính xác. Ắ độc phụ đó, chính là tiểu nữ nhi của cung chủ Hắc Long cung ở 'Bà Vân hồ' thuộc Bà châu. Vì vậy Tần kiếm tiên nên hiểu rõ, vì sao ta đành chịu bị ả ta khi phụ mà thôi.

Tần Vân cau mày.

Bà Vân hồ, chính là cái hồ lớn nhất thiên hạ trên lục địa! Hồ nước to lớn chiếm cứ phân nửa của Bà châu!

Đồng thời trong Bà Vân hồ có rất nhiều Thủy tộc yêu quái. Chỉ nội trong hàng Tiên nhân Ma thần của Thủy tộc, Bà Vân hồ có hơn sáu vị!

Đạo gia Thánh Địa 'Thần Tiêu môn' ở tại Bà châu, thẳng thường đè ép sự kiêu căng của Bà Vân hồ.

- Bên trong Bà Vân hồ, Hắc Long cung?

Tần Vân cũng biết, cung chủ Hắc Long cung chính là một vị ở cấp độ Tiên nhân Ma thần.

Hoàng Giao cho biết:

- Ả độc phụ kia biết Tần kiếm tiên lợi hại, đã sớm bỏ trốn rồi. Ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Tần Vân gật đầu:

- Thôi được. Ta biết rồi. Được rồi, người có thể đi rồi.

- Dạ dạ dạ.

Hoàng Giao mừng rỡ, vội vã cung kính rời đi.

Tần Vân nhìn theo hắt, âm thầm nghi ngờ:

"Hoàng Giao nóng lòng muốn thê tử của mình chết. Hơn nữa Tiểu Ngư yêu đã đào thoát ngay từ đầu rồi. Nhưng Long hậu vẫn phái thủ hạ truy sát suốt mấy năm. Hao tổn khí lực lớn như vậy, truy sát Tư sinh tử nữ nhiều như vậy. Chỉ vì ghen tị thôi sao? Ta cảm giác sau lưng còn có chút bí mật nào đó."

"Chẳng qua là, cái chết của Tư sinh đích thật là do Long hậu phái yêu quái truy sát. Hiện tại ả đã trốn tới Hắc Long cung rồi sao?"

Tần Vân cau mày.

Hồ.

Hoàng Giao cười mây rời khỏi Quảng Lăng của Giang châu, bay thẳng tới Hoàng Giao hồ ở Tiền châu.

- Ha ha, ha ha ha...

Hoàng Giao cười to, vô cùng đắc ý.

- Tần Vân ơi Tần Vân. Người thật đã giúp ta một việc lớn.

Hoàng Giao cười to.

- Hắc Long lão quỷ, người bố cục ngàn năm, thận trọng tính kế với Hoàng Giao ta, vì không để xảy ra một chút sơ hở gì, diệt sát luôn toàn bộ huyết mạch con riêng của ta. Đáng tiếc, ả ta muốn giết Tiểu Ngư yêu đó, lại chọc tới Tần kiếm tiên. Nữ nhi của người cứ tiếp tục chờ đợi tại Giao Long cung đi. Tần kiếm tiên sợ là một kiếm sẽ giết ả ta rồi.

- Từ giờ trở đi, ta mới thật sự là chủ nhân của Hoàng Giao hồ.

- Thống khoái thống khoái.

Trong mắt Hoàng Giao lộ vẻ điên cuồng.

Tại Bà Vân hồ, trong Hắc Long cung.

- Phế vật, đều là phế vật!

Một con Hắc Long khổng lồ, tròn mắt tràn đầy tức giận:

- Dòng dõi Hoàng Giao sắp lưu lạc trong tay ta. Bây giờ ngược lại cho bọn chúng cơ hội.

- Phụ thân.

Long hậu đứng ở một bên, rất ngoan ngoãn biết điều, không chút lớn lối kiêu căng như ở tại Giao Long cung.

- Giết một con Tiểu Ngư yêu, đều có thể chọc tới một tên Cực cảnh kiếm tiên. Người thật là...

Hắc Long nhìn ả.

Long hậu ngoan ngoãn cúi đầu:

- Con không nghĩ tới, chỉ là một Tiểu Ngư yêu bình thường, sao có thể chọc tới Tần Vân.

Hắc Long nheo mắt:

- Để ta lại nghĩ ra một biện pháp. Không thể bởi vì Tần Vân mà làm hỏng đại sự của ta. Lập kế hoạch cả ngàn năm, trả giá nhiều như vậy, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc.

Quảng Lăng, Tần Phủ, ngày mười chín tháng hai.

Trong thời gian chờ đợi ở nhà cũng sưu tập tin tức cần thiết cho chuyến đi tới Tây Hải lần này, Tần Vân chuẩn bị xuất phát rồi.

Y Tiêu có chút không nề:

- Vân ca, chàng thật sự đi một mình sao?

Tần Vân cười đáp:

- Lần này đi khả năng còn phải đối phó với Ô Triều lão quái. Một mình ta đi dễ dàng hơn. Mọi việc ta đều sẽ truyền tin cho nàng.

Y Tiêu gật đầu:

- Dạ được.

Tần Vân mỉm cười.

Đối phó với Ô Triều lão quái thật ra cũng không quan trọng. Chủ yếu nhất là phải cứu nhạc mẫu đại nhân ra! Việc này tạm thời không thích hợp dẫn Y Tiêu đi theo. Nếu như làm xong mọi việc, nói cho Y Tiêu biết cũng không muộn.

- Thôi được rồi. Ta đi đây.

Tần Vân nhẹ nhàng ôm thê tử.

Y Tiêu cũng ôm Tần Vân và dặn dò:

- Nhớ đừng cho rằng mình là cực cảnh mà khinh thường. Làm gì cũng phải cẩn thận.

Tần Vân nhoẻn miệng cười, lập tức phá vỡ hư không mà đi.

Bay lên đến bầu trời, mới vào một cái hóa thành một cầu vồng sáng, dùng tốc độ cực nhanh bay thẳng về hướng tây.

Y Tiêu ngẩng đầu nhìn theo Tần Vân biến mất trong tầm mắt.

Dùng thuật hóa cầu vồng, một mạch bay thẳng tới phương tây.

Tần Vân xuất phát từ sáng sớm, từ bay qua toàn bộ lục địa phương đông đến phương tây, buổi trưa đã bay tới đường ven biển phía tây, tiến vào Tây hải rộng lớn.

"Hoa hoa hoa..."

Biển rộng vô biên vô tận.

Tần Vân hóa cầu vồng, một đường phi hành.

"Mẫu thân của Y Tiêu là phạm vào gia quy của Long Tộc, cho nên bị nhốt năm trăm năm. Muốn người được giải thoát, nhất định phải được sự đồng ý của Tây Hải Long Vương, cùng với tất cả trưởng lão của Tây Hải Long Tộc."

Tần Vân gật đầu.

"Nếu đã như vậy, cứ trực tiếp đi bái kiến Tây Hải Long Vương."

Hô.

Một đường phi hành, Tần Vân bay thẳng tới Tây Hải Long cung.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Long Vương Từ Chối

Sau khi tiến vào Tây hải, Tần Vân bay với tốc độ nhanh như khi Hóa Hồng chừng nửa giờ.

Tần Vân tiến vào trong nước biển.

Nước biển trong phạm vi mấy trượng xung quanh hần tản ra rất tự nhiên. Hiện giờ lĩnh vực Kiểm ý bao trùm vài trăm trượng, tách nước chỉ là một chuyện nhỏ.

Sau khi xuống đáy biển, Tần Vân tiến thẳng tới, nhìn thấy một cung điện đứng sừng sững dưới nước, tỏa ra hào quang chói mắt.

- Người tới dừng lại!

Hai tiếng hét lớn vang lên.

Vù vù, vù vù...

Hai tướng sĩ Thủy tộc bay tới, trường thương chắn ngang phía trước, ngăn cản Tần Vân tiến lên.

- Ta là Tần Vân, người tu hành Giang châu Quảng Lăng, muốn bái kiến Tây hải Long vương, xin hãy truyền lời.

Tần Vân mỉm cười nói. Lĩnh vực Kiểm ý tách nước đương nhiên cũng ảnh hưởng tới xung quanh. Hai tên tướng sĩ Thủy tộc kia cũng cảm thấy áp bách do lĩnh vực Kiểm ý mang đến.

Một tên tướng sĩ Thủy tộc quát lên, lập tức bay nhanh về phía Long cung:

- Giang châu Quảng Lăng, Tần Vân? Được, người cứ đợi ở đây, hiện giờ ta sẽ đi truyền lời.

Tên tướng sĩ Thủy tộc còn lại hiếu kỳ nhìn Tần Vân, dù sao địa vị của Tây hải Long vương rất tôn quý, cho dù là người tu hành cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan cũng khó lòng gặp mặt Long vương. Tên Tần Vân này dám nói muốn bái kiến Long vương rốt cục là có lai lịch như nào?

Tây hải Long cung.

Tần Vân nhìn cung điện to lớn hào quang sáng chói phía xa xa.

Nếu bàn về thực lực, Tây hải Long tộc không thua kém gì Thánh địa Đạo gia Phật môn của Nhân tộc! Về phần Đông hải Long tộc đứng đầu trong tứ biển thì sâu không lường được. Tứ hải Long tộc liên hợp lại để khống chế Tứ hải. Đương nhiên bởi vì có chung kẻ địch là Yêu Ma cửu mạch cho nên quan hệ giữa Tứ hải Long tộc và Nhân tộc vẫn khá tốt.

Một thanh niên Long tộc bay tới, cười vang nói, bên cạnh là tên tướng sĩ Thủy tộc lúc nãy:

- Khắc khắc, là Giang châu Quảng Lăng Tần Kiếm Tiên sao?

Tần Vân mỉm cười nói:

- Đúng vậy.

Ngao Sâm nhiệt tình lên tiếng:

- Tần Kiếm Tiên đến Tây hải đúng là cơ hội hiếm có. Ta là Ngao Sâm, phụ vương phái ta tiếp người vào.

Tần Vân đáp:

- Hóa ra là Tam thái tử.

Tây hải Tam thái tử dẫn Tần Vân đi vào trong. Tần Vân nhìn cảnh vật trên đường đi mà không khỏi sợ hãi thán phục. Bên ngoài Tây hải Long cung cảnh giới nghiêm ngặt, ẩn giấu tầng tầng lớp lớp trận pháp. Tần Vân dựa vào lĩnh vực Kiếm ý cảm ứng nhạy cảm mới cảm nhận được từng luồng uy lực kinh khủng ẩn giấu. Sau khi tiến vào Long cung, phần lớn cung nữ là nữ tử Thủy tộc xinh đẹp.

Trong đại điện Tây hải Long cung.

Tần Vân vừa tiến vào đã nhìn thấy Tây hải Long vương ngồi trên cao, bên cạnh có hai tên Long tộc đang ngồi. Cả ba người khí tức hùng hồn, tương đương với nhân vật cấp Tiên nhân Ma thần, chính là Chân Long cảnh trong phân chia của Long tộc.

- Phụ vương, Tần Kiếm Tiên đã tới.

Tây hải Tam thái tử Ngao Sâm cung kính nói, sau đó đi sang bên cạnh, nơi đó cũng có vài nam nữ Long tộc trẻ tuổi đứng nhìn.

- Nhân tộc Tần Vân bái kiến Long vương, bái kiến hai vị trưởng lão.

Tần Vân khom người hành lễ. Long vương dẫn hai vị trưởng lão gặp hân cũng coi như là có lễ.

Giọng Tây hải Long vương rất dày, cười vang nói:

- Ha ha, ta nghe nói Nhân tộc xuất hiện một vị Kiếm Tiên khó lường. Khi trước ta còn cảm thán nếu Tần Kiếm Tiên ở bên cạnh Đông hải, e rằng khó lòng tới được Tây hải ta. Nhưng nào ngờ chưa được bao lâu đã được gặp Tần Kiếm Tiên. Chuyện này khiến bản Long vương rất vui mừng.

Tần Vân mỉm cười.

Trưởng lão Long tộc mặc áo bào xám ở bên cạnh cũng mở miệng nói:

- Không biết Tần Kiếm Tiên đến Tây hải Long cung ta là có chuyện gì?

- Đúng là có việc muốn nhờ.

Tần Vân đáp.

Tây hải Long vương lên tiếng:

- Hãy cứ nói thẳng. Nếu có thể giúp Tây hải Long cung ta nhất định sẽ giúp đỡ.

Tần Vân nhìn hai bên:

- Việc này cần giữ bí mật.

- Há?

Tây hải Long vương liếc nhìn xung quanh.

Lập tức cung nữ hộ vệ nhanh chóng lui ra ngoài. Bên trong cung điện ngoại trừ Tần Vân, Tây hải Long vương, hai vị trưởng lão Long tộc thì chỉ có mấy nam nữ Long tộc trẻ tuổi.

Tây hải Long vương cười nói:

- Bây giờ có thể nói được rồi.

Tần Vân có thể nhận ra những nam nữ Long tộc trẻ tuổi kia đều là Long tộc thuần huyết. Chuyện nhạc mẫu Ngao Tuyết của mình hẳn là họ cũng biết. Dù sao Long tộc thuần huyết cũng rất ít.

Tần Vân mở miệng:

- Tây hải Long tộc có một Long nữ tên là Ngao Tuyết.

- Ngao Tuyết?

Các nam nữ Long tộc trẻ tuổi đều cả kinh.

- Sao hẳn lại nhắc tới Ngao Tuyết? Ngao Tuyết đã bị nhốt hơn hai mươi năm.

- Muội muội có lẽ không biết rồi. Trước kia Ngao Tuyết tư thông với đệ tử Y thị, đã có một nữ nhi. Nữ nhi kia tên là Y Tiêu, là phu nhân của vị Tần Kiếm tiên này.

- Hóa ra là như vậy.

Mấy tên nam nữ Long tộc trẻ tuổi truyền âm nghị luận.

Tần Vân tiếp tục nói:

- Chắc hẳn Long vương và trưởng lão cũng biết quan hệ giữa Ngao Tuyết và thê tử của ta. Vì thế ta khẩn cầu Long vương đặc xá cho Ngao Tuyết, thả người ra ngoài! Đương nhiên ta cũng biết Ngao Tuyết phạm phải tộc quy. Ta nguyện lấy bảo bối này hiến cho Tây hải Long cung để hóa giải tội lỗi và trừng phạt của người.

Nói xong Tần Vân lấy bình Mặc Ngọc từ trong ngực ra, khom người nói:

- Bên trong có một viên Tiên đan, tên là Kim Đan Ngoại Đan. Hiện giờ số lượng Kim Đan Ngoại Đan trên đời có thể đếm trên đầu ngón tay, đủ để vô số người tu hành phải điên cuồng. Cho dù là Thủy tộc nếu sử dụng Kim Đan Ngoại Đan cũng có thể thoát thai hoá cốt. Ta nguyện dâng tiên

đan, chỉ cầu Long vương đặc xá cho Ngao Tuyết. Ta và thê tử vô cùng cảm kích.

Tây hải Long vương và hai vị trưởng lão Long tộc nhìn nhau, âm thầm truyền âm trao đổi.

Tây hải Long vương cau mày:

- Tần Kiếm tiên. Việc này vốn là chuyện bí mật của Tây hải Long tộc ta, không công bố ra ngoài. Nếu Tần Kiếm Tiên đã biết được, Tần Kiếm Tiên cũng coi như thân thích với Tây hải Long tộc ta. Chỉ là tộc quy Long tộc ta do tứ hải Long tộc cùng định ra! Ngao Tuyết phạm phải tội lớn, dù chúng ta yêu thương nàng nhưng vẫn phải nghiêm trị! Tần Kiếm Tiên hãy cầm Tiên đan về đi. Ngao Tuyết phạm phải sai lầm thì phải chịu trừng phạt.

Tần Vân nghe xong sắc mặt thay đổi, nói:

- Đều là Long tộc hà tất phải bức bách nhau. Ngao Tuyết đã chịu phạt hơn hai mươi năm, đã phải chịu nỗi khổ xa cách người thân...

Vị trưởng lão Long tộc bên cạnh lên tiếng:

- Tần Kiếm tiên. Nhân tộc người có luật pháp, Long tộc ta cũng có tộc quy, phạm phải tộc quy vậy sẽ bị phạt. Tần Kiếm tiên không cần nói nhiều.

- Tần Kiếm tiên, hiếm có cơ hội tới Tây hải, ta sẽ để Ngao Sâm cùng người đi thăm thú. Chúng ta còn có việc.

Tây hải Long vương đứng dậy. Hai vị trưởng lão Long tộc cũng đứng dậy theo, xoay người rời đi.

- Long vương...

Tần Vân mở miệng kêu.

Đám người Tây hải Long vương không quay đầu lại, từ cửa hông rời đi.

Tam thái tử đi tới giục:

- Tần Kiếm Tiên, đi thôi. Tộc quy Long tộc ta rất ít khi phá lệ, nghe nói lần trước phá lệ là Thần Tiêu môn Trương tổ sư tới Đông hải.

Tần Vân thấp giọng hỏi:

- Tam thái tử. Không biết phải làm cách nào mới cứu được Ngao Tuyết?

Tam thái tử lắc đầu:

- Ta không có cách nào cả. Đây là chuyện của phụ vương ta và các trưởng lão. Nếu họ đặc xá, như vậy Long tộc các nơi khác cũng không quản được Tây hải chúng ta.

- Long vương và các trưởng lão?

Tần Vân nhú mày.

Tần Vân đứng bên trong Tây hải Long cung chừng nửa canh giờ, tán gẫu với mấy vị Long tử Long nữ. Những Long tử Long nữ này biết Tần Vân và Tây hải Long tộc xem như là thân thích nên khá nhiệt tình. Nhưng đối với việc cứu Ngao Tuyết, đám tiểu bối bọn hắn không có biện pháp nào cả.

Sau nửa canh giờ, Tần Vân bất đắc dĩ rời đi.

Tần Vân khẽ lắc đầu:

- Tứ hải Long tộc truyền thừa vô số năm tháng, bảo vật vô số. Muốn cho bọn họ phá lệ... Bản thân Ngao Tuyết là Long tộc thuần huyết. Long

tộc vốn rất hiếm vậy mà bọn hắc vẫn nhốt năm trăm năm, muốn để bọn hắc đồng ý thả ra đâu đơn giản vậy.

Tần Vân lẩm bẩm:

- Hơn nữa từ lần gặp mặt này xem ra đối phương nhìn như khách khí, nhưng khi từ chối thì vô cùng dứt khoát, không cho khả năng thương lượng nào.

Nếu như mình là Kiếm tiên nhập đạo, tung hoành vô địch có lẽ sẽ có năng lực nói chuyện.

Tần Vân bay ra khỏi mặt biển, điều khiển mây bay lên, lông mày nhíu chặt lại:

- Chỉ là việc này phải nói với Y Tiêu như thế nào đây? Nói không cứu được chỉ khiến cho Tiêu Tiêu đau lòng, thương nhớ.

Trong lòng Tần Vân khẽ động:

- Đúng rồi, thử thêm một biện pháp khác.

Trên mây, Tần Vân cầm Tuần Thiên lệnh trong tay. Hiện giờ Tuần Thiên lệnh của hắc đã biến thành Tử lệnh. Không cần nghiệm chứng Tần Vân đã đạt tới Kim Đan hay chưa, chỉ riêng việc chém giết đại yêu ma đã có thể trở thành Tử lệnh Tuần Thiên Sứ mà không cần tranh luận chút nào.

Ông...

Không trung trước mắt xuất hiện một màn ảnh, hiện lên hình ảnh trong thủy phủ, dòng nước bắt đầu xoay chuyển, một tên Giao Long lân giáp đỏ thẫm xuất hiện, râu rồng bập bênh, nhìn Tần Vân nói:

- Tần Kiếm tiên, không biết có chuyện gì lại tìm tới Vạn Tượng điện ta?

Tần Vân nhìn Giao Long lân giáp đỏ thẫm trong màn ảnh:

- Tây hải Long tộc Ngao Tuyệt bị nhốt năm trăm năm. Ta hi vọng Tây hải Long tộc có thể đặc xá cho người, để người được tự do. Không biết Vạn Tượng điện có thể làm được hay không?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Điều Kiện Đặc Xá

Vạn Tượng điện từng khoắc lác mình vô cùng lợi hại, không gì là không làm được. Hiện giờ Tần Vân cũng chỉ có thể thử một lần.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm mang theo ý cười đáp:

- Long tộc thuần huyết? Theo ta được biết thì nàng phạm phải tộc quy của Long tộc. Khi đó Tây hải Long tộc giận dữ, muốn nhốt nàng năm trăm năm để nàng chịu nỗi khổ cô độc. Người muốn Tây hải Long tộc đặc xá cho nàng ư?

Tần Vân nhú mày:

- Ta muốn hỏi Vạn Tượng điện các người có làm được không?

Giao Long lân giáp đỏ thẫm khẽ gật đầu:

- Có thể được. Mọi thứ trên đời đều có giá của nó. Chỉ cần trả đủ giá của nó, đương nhiên là làm được.

Tần Vân vui vẻ trong lòng:

- Cần điều kiện gì.

- Vạn Tượng điện cần cẩn thận điều tra thêm. Trong nửa canh giờ sẽ nói cho người biết điều kiện đặc xá cho nàng.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm nói.

- Được.

Tần Vân gật đầu.

Sau đó cắt đứt truyền tin.

Tần Vân quan sát hải vực Tây hải rộng mênh mông:

- Hi vọng ta có thể thực hiện được điều kiện cần thiết, chờ khi mọi chuyện thỏa đáng thì sẽ nói cho Y Tiêu. Lần này ta tới Tây hải còn hai chuyện khác. Một là tìm kiếm đệ tử Y thị mất tích. Hai là xác định sống chết của Bạch Quân Thần từ chỗ Ô Triều lão quái.

Tần Vân cầm Tuần Thiên lệnh trong tay, tâm ý khẽ động. Bên trong Tuần Thiên lệnh hiện ra rất nhiều văn tự, hình vẽ...

Xác định sự sống chết của Bạch Quân Thần không phải chuyện khó, tới tìm Ô Triều lão quái là được.

Ngược lại chuyện tìm kiếm đệ tử Y thị...

- Mất tích?

- Hai người tu hành cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan đột ngột mất tích.

- Thần Tiêu môn đã điều tra ra ấn ký truyền tin của hai người không tiêu tan, hiển nhiên là vẫn còn sống! Thế nhưng không liên lạc được với cả hai.

Tần Vân trầm nghĩ.

“Khi trước ta ở Cảnh Dương Tiên phủ cũng không thể liên lạc được với bên ngoài. Hai tên đệ tử Y thị này hẳn đã rơi vào nơi đặc thù nào đó.”

Tần Vân nhìn bản đồ xuất hiện trong Tuần Thiên lệnh, nhíu mày suy tư:

“Địa điểm cuối cùng mà bọn hắc truyền tin về chính là ở đây!”

Mất tích giữa biển rộng mênh mông là chuyện rất phiền phức.

Tần Vân chờ đợi câu trả lời của Vạn Tượng điện, phân tâm nghiên cứu những chuyện còn lại.

Vạn Tượng điện, Giao Long mặc lân giáp đỏ thẫm đang liên lạc với một tồn tại khác ở nơi khác.

Giao Long mỉm cười nhìn bóng dáng nữ trưởng lão Long tộc giữa không trung:

- Ngao Quỳnh trưởng lão.

Ngao Quỳnh trưởng lão đã già nua, mở miệng đáp:

- Vạn Tượng điện tìm ta có chuyện gì?

Giao Long lên tiếng hỏi:

- Tây hải Long tộc đặc xá Ngao Tuyết, thả nàng tự do không biết cần điều kiện gì?

- Đặc xá Ngao Tuyết?

Ngao Quỳnh trưởng lão do dự một chút, sau đó gật đầu đáp:

- Hoặc là cầm một món Pháp bảo siêu phẩm tới. Hoặc là một viên Thiên Long Huyết tinh. Chỉ cần làm được một trong số hai điều kiện này, ta sẽ đặc xá cho Ngao Tuyết. Còn nữa, Vạn Tượng điện cần chuyện gì phía bên ta có thể hỗ trợ.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm gật đầu:

- Được. Ngao Quỳnh trưởng lão, chuyện đã đáp ứng không thể đổi ý.

Ngao Quỳnh trưởng lão gật đầu:

- Ta hiểu quy củ của Vạn Tượng điện.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm khẽ gật đầu.

Giống như Đạo gia Thánh địa Thần Tiêu môn vậy, mặc dù môn chủ là người ra mặt xử lý những chuyện nhỏ nhất bên ngoài, địa vị khá cao, nhưng người có quyền lên tiếng trong Thần Tiêu môn thật sự lại là Trương tổ sư ở sau lưng! Cùng đạo lý này, làm chủ thực sự phía sau Tây hải Long tộc chính là vị Ngao Quỳnh trưởng lão này! Cho dù nàng muốn đổi một Tây hải Long vương khác cũng không phải là chuyện gì khó.

Trong mây mù, Tần Vân suy nghĩ phương pháp tìm kiếm đệ tử Y thị, cũng đang chờ đợi.

- Há?

Tần Vân lộ vẻ vui mừng.

Cầm Tuần Thiên lệnh trong tay, nhanh chóng cảm ứng liên hệ.

Một màn ảnh hiện ra giữa không trung, vẫn là Giao Long lân giáp đỏ thẫm khí tức sâu không lường được. Tần Vân không khỏi cảm khái. Đây là một con Giao Long cấp bậc Tiên nhân Ma thần, nhưng chịu trách nhiệm giải quyết những chuyện vặt vãnh này.

- Sao rồi?

Tần Vân hỏi.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm liền đáp:

- Đối với Vạn Tượng điện, vi phạm tộc quy Long tộc chỉ là việc nhỏ. Ta cho người hai con đường. Một là vụng trộm cứu Ngao Tuyết ra. Một là để Tây hải Long tộc chủ động đặc xá.

- Đương nhiên là đặc xá.

Tần Vân nói.

Vụng trộm cứu ra?

E rằng sẽ bị cả tứ hải Long tộc đuổi giết.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm lên tiếng:

- Cái giá để đặc xá khá cao đó. Có ba phương pháp, người có thể chọn một.

Tần Vân cẩn thận lắng nghe.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm mỉm cười tiếp tục:

- Một, trả giá một món bảo vật, một món Pháp bảo siêu phẩm là được.

Trong lòng Tần Vân run rẩy, Pháp bảo siêu phẩm? Lò Kim Đan mà mình lấy được cũng phải bán đi!

Rất nhiều tông phái tu hành cũng không có được một món pháp bảo siêu phẩm trong cả tông phái! Cho dù là Thánh địa Đạo gia Phật môn, số pháp bảo siêu phẩm cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi!

Giao Long lân giáp đỏ thẫm mỉm cười tiếp lời:

- Hai, một viên Thiên Long Huyết tinh. Thiên Long Huyết tinh do Thượng cổ Thiên Long chết đi lưu lại, vô cùng quý giá. Ta có thể nói cho

người biết tới đâu tìm Thiên Long Huyết tinh, chỉ là rất khó, hơn nữa rất nguy hiểm.

- Vậy còn thứ ba?

Tần Vân hỏi.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm mỉm cười nói:

- Phương pháp thứ ba, chỉ cần Tần Kiếm Tiên người đáp ứng tương lai sau khi Nhập đạo, cống hiến trăm năm cho Vạn Tượng điện chúng ta. Chỉ cần người đồng ý, Vạn Tượng điện sẽ giúp người khiến cho Tây hải Long tộc đặc xá Ngao Tuyết!

Tần Vân nhú mày:

- Sau khi Nhập đạo cống hiến trăm năm?

Kiểm Tiên nhập đạo.

Vô địch thiên hạ! Rất nhiều chuyện có thể làm được. Khi Kiếm lão nhân nổi điên, thậm chí tới trọng địa Yêu Ma cửu mạch cướp đoạt điển tịch. Ma Thần không muốn giao thủ với hắn nhưng bị ép phải ra tay! Rất nhiều kẻ bị hắn đánh bại. Thậm chí có một vị Ma Thần bị Kiếm lão nhân giết chết.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm lại nói:

- Đương nhiên Vạn Tượng điện cũng bảo đảm chỉ để người đối phó với đại yêu ma, Ma Thần, sẽ không để người đi làm chuyện chịu chết. Chỉ cần người đồng ý, hiện giờ không cần cố gắng. Chờ sau khi nhập đạo giúp Vạn Tượng điện trăm năm là được.

Tần Vân hỏi:

- Người không sợ ta hứa hẹn xong sẽ đổi ý sao?

Giao Long lân giáp đỏ thẫm liền đáp:

- Đương nhiên không chỉ là lời hứa hẹn đơn giản. Vạn Tượng điện ta sẽ yêu cầu Tần Kiếm tiên tiến hành lời thề nguyện rửa Vu thuật. Chỉ cần vi phạm lời hứa, lời nguyện sẽ phát tác, ngã xuống tại chỗ. Đương nhiên chỉ cần không vi phạm lời hứa thì sẽ không sao. Vu thuật lời thề nguyện rửa này cho dù Vu Mỗ sơn cũng không có truyền thừa, muốn bố trí một lần cũng phải trả giá ngang một món Pháp bảo nhất phẩm rồi. Vạn Tượng điện ta nhận định tương lai Tần Kiếm Tiên có năng lực Nhập đạo mới nguyện ý trả giá nhiều như vậy.

Tần Vân có chút kháng cự. Bởi vì Vạn Tượng điện quá đổi thần bí, hẳn không nguyện ý chịu đối phương khống chế. Nếu đối phương âm thầm làm chuyện gì đó khiến mình trở thành con rối của bọn hắn thì sao? Tần Vân biết rõ có loại Vu thuật khiến người khác vĩnh viễn trung thành đi theo.

Sự trù yếm nguyện rửa của Vu thuật? Cống hiến trăm năm?

Trong lòng Tần Vân tính toán được mất.

Pháp bảo siêu phẩm? Hẳn không lấy ra được! Thiên Long Huyết tinh?

Tần Vân hỏi:

- Không biết làm cách nào tìm được Thiên Long Huyết tinh?

Giao Long lân giáp đỏ thẫm thuyết phục:

- Cống hiến trăm năm mà thôi. Về phần Vu thuật lời thề nguyện rửa cũng chỉ để đảm bảo tương lai người không vi phạm lời hứa. Danh dự Vạn Tượng điện chúng ta từ thời thượng cổ đến nay khắp nơi đều biết, tuyệt đối

sẽ không làm hại Tần Kiếm tiên. Tần Kiếm tiên, người không muốn suy nghĩ một chút sao.

Tần Vân quả quyết:

- Không cần. Ta đã nghĩ kỹ. Làm cách nào tìm được Thiên Long Huyết tinh?

Giao Long lân giáp đỏ thẫm gật đầu:

- Được. Ta sẽ gửi phương pháp tìm kiếm Thiên Long Huyết tinh cho người. Chỉ là rất khó, cũng nguy hiểm.

Vù vù...

Ngay sau đó vô số văn tự, bản đồ gửi tới.

- Cẩn thận một chút, tứ hải Long tộc đã mạo hiểm rất nhiều lần.

Giao Long lân giáp đỏ thẫm nói xong liền cắt đứt truyền tin.

Tần Vân cầm Tuần Thiên lệnh, nhìn kỹ tin tức liên quan tới Thiên Long Huyết tinh do Giao Long lân giáp đỏ thẫm gửi tới.

Ở Tây hải...

Có một Long cung của Thượng cổ Thiên Long. Thượng cổ Thiên Long là Long tộc kinh khủng tranh phong với Thần Ma ở thời kỳ thượng cổ, thực lực mạnh mẽ. Hành cung của hãn đương nhiên cũng được cảnh giới nghiêm ngặt. Theo truyền thuyết, Thượng cổ Thiên Long và ngoại vực Ma Thần chết trận trong trận chiến cuối cùng. Từ đó Long cung Thượng cổ Thiên Long biến mất không thấy đâu. Năm tháng đằng đẵng trôi qua, trận pháp vận hành Long cung dần xuất hiện sơ hở, vào sáu nghìn năm trước mới phát hiện ra một phần cửa vào.

Tuy nhiên trấn áp của trận pháp trong Long cung rất mạnh.

Tiên Ma không thể đi vào, dưới Tiên Ma mới có thể vào. Cao thủ tứ hải Long tộc nhiều lần tiến vào dò xét. Lúc đầu cũng nhận được Thiên Long Huyết tinh. Chỉ là những chỗ còn lại càng thêm nguy hiểm, việc tìm kiếm Thiên Long Huyết tinh cũng càng khó khăn. Dựa theo tin tức của Vạn Tượng điện, trong ba nghìn năm gần đây, không ai tìm được Thiên Long Huyết tinh từ trong Long cung Thượng cổ Thiên Long này.

“Hành cung Thượng cổ Thiên Long tuy nói nguy hiểm nhưng tứ hải Long tộc đã nhiều lần dò xét, độ nguy hiểm hẳn không quá cao.”

Tần Vân trầm nghĩ.

“Nếu tính cả phạm vi trận pháp, hành cung chừng ba nghìn dặm. Đúng là khá lớn.”

Nhìn vị trí đánh dấu đại khái của hành cung và mười hai cửa vào đã được phát hiện trên bản đồ.

Nơi gọi là cửa vào chính là những chỗ có thể tiến vào sau khi trận pháp xuất hiện sơ hở, tứ hải Long tộc sớm đã thăm dò nhiều lần.

- Hả?

Tần Vân lộ vẻ kinh ngạc, vung tay lên, bên cạnh xuất hiện một bản đồ, bên trên đánh dấu vị trí cuối cùng đệ tử Y thị truyền tin tức về, so sánh hai phần bản đồ:

- Nơi đệ tử Y thị mất tích rất gần phạm vi ba nghìn dặm của Long cung.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Thiên Long Cung Thượng Cổ (Thượng)

Tần Vân quan sát Tây hải rộng lớn, suy tư nói:

- Trong tình báo của Vạn Tượng điện, Thiên Long cung thượng cổ có mười hai cửa khẩu, Tứ hải Long tộc đã tìm kiếm hơn sáu ngàn năm! Ba ngàn năm gần đây vẫn chưa thu được chút Thiên Long huyết tinh nào. Cao thủ Tứ hải Long tộc nhiều như mây, trong ba ngàn năm này cũng có sinh ra cao thủ nhập đạo. Ta đi vào dọc theo cửa khẩu cũ, hy vọng có được Thiên Long huyết tinh thật xa vời.

- Nếu có cửa khẩu mới, tiến vào khu vực Thiên Long cung thượng cổ mới, nói không chừng có thể thu được Thiên Long huyết tinh.

- Đệ tử Y thị ra khỏi Côn Lôn châu, tiến vào Tây hải, một đường bay mất. Nơi này là vị trí cuối cùng truyền lại tin tức trước khi mất tích. Mà nơi này là Thiên Long Hành cung thượng cổ.

Tần Vân đối chiếu với bản địa đồ:

- Như vậy nếu đệ tử Y thị tiến nhằm vào Thiên Long Hành cung thượng cổ, hẳn là tiến vào Đông Nam Giác!

Tần Vân nhẹ nhàng vẽ ra một địa phương có khả thi lớn nhất.

“Ta đi dọc theo nơi này tra xét thử xem.”

Vù...!

Vừa đi vừa thi triển Hóa hồng thuật, nhanh chóng phá không mà đi. Hần bay được một lát thì đáp xuống, trực tiếp tiến sâu vào sâu trong nước biển.

Dưới đáy biển.

Có san hô bầy cá, Tần Vân bay xuống dưới đáy biển, nước biển tự nhiên tách ra.

“Thiên Long cung thượng cổ, trận pháp thật huyền diệu, tinh thần không thể cảm ứng.”

Tần Vân trầm nghĩ.

“Chỉ có thể dựa vào phạm vi kiểm ý tra xét nơi này. May mắn là phạm vi kiểm ý của ta có thể bao trùm phạm vi trăm trượng chung quanh.”

Hần bay dưới đáy biển, dần dần dựa theo đánh dấu trên bản đồ tiến nhập vào phạm vi của Thiên Long cung thượng cổ.

- Hừm?

Sắc mặt Tần Vân khẽ biến, rõ ràng nhìn thấy một tòa núi dưới đáy biển, nhưng bay thế nào cũng không thể đến gần.

“Rõ ràng đã thấy rồi lại không thể bay qua.”

“Trở lại nơi khác thử xem.”

Tần Vân lui về phía sau.

Địa phương cuối cùng đệ tử Y thị mất tích cách Thiên Long cung thượng cổ tuy rất gần nhưng Tần Vân chỉ có thể suy đoán phương hướng bọn họ tiến lên, chỉ có thể tra xét thử. Dùng phạm vi kiểm ý bao phủ trăm trượng chung quanh cẩn thận tra xét, tìm kiếm cửa khẩu của trận pháp.

Nhưng trận pháp cơ hồ đều vận chuyển bình thường ở tất cả các khu vực. Tần Vân đã thật sự uổng công.

Hắn cũng nhận định không có chuyện trùng hợp như vậy. Ấn ký đưa tin của đệ tử Y thị rõ ràng không tiêu tán nhưng lại không có cách nào đưa tin. Nhất định là bị nhốt ở một nơi đặc thù!

Chung quanh vùng này lại là Thiên Long cung thượng cổ. Có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Vì thế hắn chậm rãi xem thử.

Đảo mắt đã thử được hơn nửa tháng.

Trong đáy biển, Tần Vân cầm tuần tra lệnh trong tay truyền âm cùng Y Tiêu.

- Vân ca, chàng tìm được người Y thị thiếp rồi chứ?

Tần Vân lắc đầu:

- Vẫn chưa, còn đang tìm kiếm.

Y Tiêu nói:

- Chàng đã tìm lâu như vậy rồi, cũng đã hết sức. Tìm không thấy thì thôi vậy. Lúc trước thiếp có nghe nói Thiên Long cung thượng cổ rất nguy hiểm đó.

Tần Vân trấn an:

- Trận pháp của Thiên Long cung thượng cổ cứ làm ta đi lạc. Thử qua thử lại, theo như ta suy đoán bọn họ đã đi vào được rồi. Nếu bọn họ có thể đi vào, ta cũng có thể đi vào. Mỗi lần ta đi tới, đều có ghi chép trên đường đi. Y Tiêu, nàng yên tâm đi.

Y Tiêu gật gật đầu:

- Vâng, chúng ta cứu người cũng chỉ là hỗ trợ thôi, đừng để bản thân lâm vào tuyệt cảnh.

- Phu nhân nàg cứ việc yên tâm.

Tần Vân cười cười.

Tuy đã nói với thê tử chuyện Thiên Long cung thượng cổ, nhưng chuyện tìm kiếm Thiên Long huyết tinh, chuyện cứu Ngao Tuyết Long tộc, Tần Vân lại tạm thời không nói.

Vẫn nên đợi sau khi tìm được rồi nói sau.

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua. Tần Vân lần lượt dò xét từng tuyến đường khác nhau hướng về trước Thiên Long Hành cung thượng cổ, mỗi lần đều tường tận ghi chú lại tuyến đường trên bản đồ.

- Hả?

Dưới đáy biển, nước biển chung quanh Tần Vân tự nhiên tách ra, hẳn tỏ vẻ kinh ngạc.

Lúc này mày mò tìm kiếm thật sự quá buồn tẻ. Nếu không phải vì cứu mẫu thân của Tiêu Tiêu, Tần Vân sẽ không kiên trì lâu như vậy. Hơn hai mươi ngày không thu hoạch được gì thật sự khiến hắn có chút chết lặng rồi.

Nhưng vào lúc này, tuy rằng mắt thường nhìn không được nhưng phạm vi kiểm ý bao trùm mấy trăm trượng chung quanh Tần Vân lại nhận thấy được vị trí cách mình chín mươi hai trượng có một cửa khẩu. Phạm vi kiểm ý của chính mình dò xét dọc theo cửa khẩu, phát hiện đó là một mặt thiên địa khác.

Tần Vân kích động:

- Tìm được rồi. Sơ hở của trận pháp vận chuyển!

“Trận pháp tồn tại từ thời kỳ thượng cổ, khi trận pháp vận chuyển, Thiên Long cung thượng cổ biến mất vô tung, không thể tìm kiếm ra được nữa. Sáu ngàn năm trước, từ xa xưa trận pháp bắt đầu xuất hiện sơ hở, mới bị phát hiện ra.”

Tần Vân trầm nghĩ.

“Tứ hải Long tộc đi vào cũng thu được không ít bảo bối, ví như Thiên Long huyết tinh khiến cho bọn người Long tộc điên cuồng. Nhưng mười hai cửa khẩu, Long tộc vốn đã tra xét rất nhiều lần.”

“Đây là cửa khẩu không có trên bản đồ!”

“Không biết đệ tử Y thị mất tích có phải từ chỗ này hay không. Nhưng đây tuyệt đối là một cửa khẩu nữa của trận pháp Thiên Long Hành Cung thượng cổ.”

Tần Vân bình phục tâm tình, lấy ra tuần tra lệnh.

Trước người hiện lên một trường cảnh. Đó chính là Y Tiêu toàn thân mặc y bào màu xanh nhạt đang vẽ phù lục trước họa án.

Y Tiêu lộ ra thần sắc vui vẻ:

- Vân ca!

- Tìm được rồi, tìm được cửa khẩu rồi!

Tần Vân nói.

Y Tiêu hỏi ngay:

- Rốt cục tìm được rồi ư? Bọn họ đều ở bên trong sao?

Tần Vân căn dặn:

- Vẫn còn chưa biết, phải tiến vào xem thử. Nhưng mà sau khi ta tiến vào, có lẽ nàng không thể truyền tin được cho ta. Bên trong hẳn là có ngăn cách truyền tin. Cho nên nếu không thể truyền tin được cho ta, cũng không cần phải lo lắng.

- Chàng cẩn thận một chút.

Y Tiêu cũng khẩn trương.

Tần Vân ngẩng nhìn thể tử của mình, trong lòng vừa khẩn trương vừa chờ mong, chờ mong tìm được Thiên Long huyết tinh, lúc đó mới nói về việc của nhạc mẫu đại nhân cho nàng biết.

- Chờ ta trở về.

Tần Vân sau khi cắt đứt truyền tin, liền bay vào trong cửa khẩu kia. Nhưng khi bay đến lại gặp phải trận pháp xoay chuyển, càng bay đến càng vắng ra xa.

May mắn đã biết được vị trí cửa khẩu, thử khoảng mười lần mới tiếp cận được lối vào.

Phạm vi kiểm ý vờn quanh tự thân phá vỡ trở ngại. Tần Vân đi dọc theo sơ hở của trận pháp, sau đó trực tiếp đi vào.

Vừa tiến vào, Tần Vân liền nhìn thấy một tòa cung điện nguy nga. Cung điện nối liền nhau theo phong cách xa xưa, lớn hơn nhiều so với Tây hải Long Cung, phần lớn đều kiến tạo từ thủy tinh, vô cùng xa hoa.

Có điều tòa cung điện thủy tinh xa xưa này có một vài bộ phận đã sập. Nhìn từ xa còn có chỗ lưu lại vết máu.

Vù vù vù...

Sát khí tràn ngập.

Vết máu này lưu lại qua năm tháng vô tận, nhưng trong đó vẫn còn chứa đựng oán khí cùng sát khí, thậm chí làm cho Tần Vân cảm giác bị áp bách.

“Đây là vết máu của Thượng Cổ Thiên Long chết trận.”

Tần Vân trầm nghĩ.

“Từ mười hai cửa khẩu khác, trong đó có một cửa khẩu có thể miễn cưỡng nhìn thấy thi thể Thượng Cổ Thiên Long từ xa xa.”

Thi thể Thượng Cổ Thiên Long từ trước đến nay đều ở trong cung điện.

Dựa vào một số tin tức mà suy đoán, Thượng Cổ Thiên Long lúc trước hẳn đã giết chết một vị ma thần ngoại vực, nhưng cũng bị trọng thương sắp chết. Trước khi chết đã đóng cửa toàn bộ Thiên Long Hành Cung thượng cổ, không muốn thi thể bản thân lọt vào khống chế của ma thần khác. Dù sao một thi thể Thiên Long vô cùng hữu dụng. Hẳn bảo hộ thi thể bản thân thật chu đáo, cẩn thận.

Hắn đóng cửa cả Long cung, khi trận pháp phong cấm. Cho đến hiện nay, cho dù là bản lĩnh tiên ma cũng không thể nào tiến vào được. Thi hài của hắn lại giấu ở nơi trung tâm nhất, trong đó chỉ có một cửa khẩu đi vào, chỉ có thể xuyên thấu qua khe hở cung điện sập mới có thể nhìn thấy từ xa.

- Thật sự là tinh xảo!

Tần Vân đi nhanh, bước đến hành lang cung điện gần mình nhất. Hành lang này do từng khối thủy tinh lớn nối liền nhau, khi dẫm lên sẽ xuất hiện hình dáng của bản thân phản quang lại.

“Đây có lẽ là dùng pháp thuật ngưng luyện thành thủy tinh. Chín phần mười cung điện đều kiến tạo từ thủy tinh. Thật quá xa xỉ. Pháp luật của Thiên Long thượng cổ cũng quá hùng hồn rồi. Nếu để cho ta thi triển thử, không ngừng ngưng luyện thủy tinh suốt năm trăm năm, sợ chỉ có thể miễn cưỡng tạo ra một sảnh điện mà thôi.”

Tần Vân âm thầm cảm thán. Hắn cẩn thận dùng phạm vi kiếm ý bao phủ chung quanh. Hắn đi dọc theo một cửa khẩu tiến vào sảnh điện gần nhất.

Hô, hô...!

Có hơi thở vô hình bay bổng đến, xâm nhập vào giới hạn phạm vi kiếm ý của Tần Vân, nhất thời hiện hình.

- Giết!

- Giết!

Hai luồng sương mù huyết sắc hiện hình, điên cuồng đánh tới Tần Vân.

Tần Vân khẽ biến sắc.

- Phá!

Phạm vi kiếm ý mãnh liệt chống đỡ, không ngừng phá hủy hai luồng sương mù huyết sắc này. Hai luồng sương mù huyết sắc có lúc thì bay tới, có lúc thì biến thành một cái đầu lâu tà ác nhìn Tần Vân chăm chăm, cũng có lúc lại biến thành nữ tử yêu dị khiêu vũ đều có mị lực kinh người. Nhưng hồn phách Tần Vân đã đạt tới bản lĩnh Tiên Thiên Kim Đan. Hơn nữa kiếm ý đạt cực cảnh, há có thể dễ dàng bị mê hoặc sao? Hai luồng sương mù huyết sắc gắng gượng bay hơn hai mươi trượng trong phạm vi kiếm ý mới dần biến mất.

Tần Vân khẽ biến sắc:

- Chỉ có hai luồng sương mù huyết sắc đã có thể chống cự được phạm vi kiểm ý lâu như vậy? Tà ác như thế hẳn là hơi thở của ma. Đại yêu ma không đáng sợ như vậy, hẳn đây là ma thần. Thậm chí có thể là ma thần ngoại vực bị giết chết kia.

- Thời đại thượng cổ đã chết rồi, sao hơi thở lưu lại có thể đáng sợ như vậy chứ? Hay là ta đã đoán sai?

Tần Vân càng thêm cẩn thận.

Bởi vì từ mười hai cửa khẩu khác hẳn đã từng nhìn thấy thi thể Thượng cổ Thiên Long từ xa, nhưng không phát hiện được thi thể hay hơi thở của ma thần ngoại vực. Hoặc là nói Tứ hải Long tộc đã phát hiện rồi nhưng thông tin cho Vạn Tượng điện lại không ghi lại cho Tần Vân.

Tần Vân nhìn lướt qua sảnh điện rồi tiếp tục đi dọc theo cửa hông.

Vén vén đi vài bước, Tần Vân liền nhìn thấy hai vị nam tử đạo bào ngồi khoanh chân ở thông đạo trong sảnh điện. Mặc dù đang ngồi khoanh chân không hề nhúc nhích chút nào, nhưng gương mặt thanh thoảng lại run rẩy.

- Tìm được rồi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Thiên Long Cung Thượng Cổ (Hạ)

- Chính là hai người bọn họ.

Tần Vân liếc mắt đã nhận ra hai người đó đúng là mục tiêu mình tìm kiếm.

Phạm vi kiểm ý bao phủ lấy hai người rồi lặng yên xuyên qua cơ thể, nhận ra trong cơ thể hai người đang có ma khí huyết sắc tà ác.

“Ma khí nhập thể. Hai người bọn họ tự phong cấm hồn phách?”

Tần Vân khẽ gật đầu, không chừng hồn phách của hai người bọn họ đều bị xâm nhiễm rồi, tránh cho hoàn toàn nhập ma chỉ có thể phong cấm mà thôi. May mắn đều là người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh pháp lực hùng hồn, nửa năm không ăn uống gì cũng không sao. Nhưng nếu đợi thêm một hai năm nữa, hai người bọn họ đều sẽ chết khát chết đói.

Người tu hành Tiên Thiên hít thở không khí cũng có thể sống được. Nói thì thật dễ nghe, trên thực tế vẫn phải hấp thu pháp lực do thiên địa linh khí hóa thành. Pháp lực cung cấp cho cơ thể tiêu hao! Đồng thời vẫn phải uống nước. Nếu không thân thể sẽ ngày càng thiếu nước nghiêm trọng. Thân thể của người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh không ăn không uống lại không hấp thu thiên địa linh khí, ngồi không ở kia hai năm cũng sẽ chết khát, chết đói mà thôi.

“Bọn họ đợi thêm ba hay năm tháng nữa cũng không có việc gì. Ta đi vào nhìn chút xem sao.”

Tần Vân cất bước tiếp tục đi tới.

- Giết, giết!

Càng đi về trước, càng gặp nhiều ma khí hơn.

Kiểm ý sắc bén mạnh mẽ của Tần Vân có phạm vi ước chừng trăm trượng. Ma khí này còn chưa đánh tới Tần Vân thì đã bị tiêu tán.

“Ma khí càng ngày càng nhiều?”

Tần Vân đi qua vài tòa sảnh điện, trên mặt đất thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài bảo vật binh khí của yêu quái thủy tộc lưu lại. Phần lớn đều bị tổn hại. Có một số pháp khí cấp thấp hơn, cũng có vài pháp bảo bát phẩm, cửu phẩm. Thỉnh thoảng nhìn thấy một thanh pháp bảo ngũ phẩm Thủy Xoa cũng khiến hắn có chút mừng rỡ.

“Lúc trước đại chiến của Thiên Long thượng cổ cùng Ma thần ngoại vực, sợ là rất nhiều yêu quái Thủy tộc trong hành cung này bị liên lụy mà chết. Rất nhiều pháp bảo đều đã hư hao, chỉ có thể lần nữa luyện thành tài liệu để sử dụng. Hơn nữa từ thượng cổ đến nay, pháp bảo không được bảo quản cũng sẽ hư hao. Thủy Xoa này lại toàn vẹn, thật hiếm thấy!”

Pháp bảo toàn vẹn Tần Vân mới thu hồi.

Trên đường đi bình yên.

“Nơi này hẳn là phạm vi ngoài cung điện của Thiên Long Hành cung thượng cổ. Ta cũng không gặp phải trận pháp trở ngại nào.”

Tần Vân đi được hai ba dặm, đi vào cung điện phía ngoài cùng của Thiên Long cung thượng cổ.

Trên cửa lớn màu vàng có một quái vật Hắc Lân bám lên cửa. Khi Tần Vân đi tới, quái vật đột nhiên mở mắt, đồng tử trong mắt nó là màu xanh

biết.

- Giết!

Hình thể của quái vật Hắc Lân hơi giống loài vượn. Nó bay nhanh qua đây.

Tần Vân tùy ý phát tay:

- Đi!

Một dòng kiếm khí xẹt qua trời cao. Kiếm khí sắc bén vô cùng. Làm Kiếm Tiên cực cảnh, tùy ý thả ra một đạo kiếm khí cũng là bản lĩnh bình thường của Tiên Thiên Kim Đan.

Phốc!

Kiếm khí cắt lên người quái vật Hắc Lân. Lân giáp bên ngoài quái vật Hắc Lân rung động “xùy xùy”, nhưng không có vết thương nào, lập tức đáp xuống mặt đất, vọt mạnh đến.

“Quái vật gì đây?”

Tần Vân nghi hoặc khó hiểu, lập tức vung tay lên, một đạo phi kiếm Yên Vũ trực tiếp giết đến. Nhất thời lực thiên địa cũng ngưng tụ thành từng đạo kiếm quang. Hơn mười đạo kiếm quang cùng bản mệnh Phi kiếm công kích lên trên người quái vật Hắc Lân.

Phốc phốc phốc...

Tiếng vang dày đặc. Lân giáp của quái vật Hắc Lân dần tan vỡ. Nhưng nó không chết, vẫn đứng mãnh như trước đánh giết Tần Vân.

“Thân thể này còn lợi hại hơn đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh nhiều.”

Tần Vân thật sự giật mình:

- Giang Thượng Minh Nguyệt, xuất ra!

Nước sông ào ào chung quanh.

Một vầng trăng sáng dâng lên!

Kiểm quang như trăng sáng công kích tới quái vật Hắc Lân, mang theo hơn mười đạo kiếm quang. Chỉ trong nháy mắt công kích liên tục sáu lần, quái vật Hắc Lân mới hoàn toàn dừng lại. Thân thể nó đầy thương tích, sau đó vỡ ầm ra, hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa.

Tần Vân nghi hoặc:

- Tại sao thi thể của nó lại hoàn toàn tiêu tán như thế? Ta không dùng phạm vi kiếm ý để giết thi thể này. Hơn nữa linh trí của nó còn chưa phát triển, thực lực lại mạnh như thế.

Trong lòng Tần Vân tràn đầy nghi hoặc, lại càng thêm cẩn thận.

Càng đi tới, phạm vi kiếm ý thẩm sâu vào sau cánh cửa lớn màu vàng, sau đó có hai quái vật Hắc Lân nhìn lại. Nhưng càng đi Tần Vân càng phát hiện phạm vi kiếm ý lại không thể đi tới nữa, bị một thứ gì đó rất khủng bố áp chế.

- Cái gì? Phạm vi kiếm ý bị áp chế?

Tần Vân nhanh chóng đi qua cửa lớn màu vàng.

Liếc mắt đã nhìn thấy được phía trước.

Thông đạo sau cửa lớn màu vàng nối liền với một tòa sảnh điện. Nhưng vào lúc này cả tòa sảnh điện đều sập xuống, cột trụ cũng nghiêng ngả. Trong sảnh điện bị tàn phá chỉ còn là đồng đổ nát. Hắn nhận thấy có

đến hơn mười quái vật Hắc Lân bám tùy ý ở các nơi. Có con bám lên cây cột đã sập. Có con nằm trên vách tường thủy tinh bị tàn phá. Tất cả đều không nhúc nhích.

Thời điểm Tần Vân đi ra khỏi cửa lớn màu vàng, đám quái vật Hắc Lân đều mở mắt ra, quay đầu nhìn lại.

Tần Vân lúc này lại nhìn chăm chăm vào trung tâm sảnh điện.

Nơi đó có một cánh tay thật lớn dài chừng ba mươi chín trượng, được bao trùm bởi một tầng lân giáp màu đỏ! Cánh tay trắng kiện, đầy sức lực, móng vuốt trên bàn tay cũng thật lớn. Ngón tay giống như thanh đao sắc bén! Mỗi một ngón tay đao phong như vậy, ngắn thì dài sáu bảy trượng, dài hơn thì vượt qua mười trượng! Nếu nhìn kỹ trên cánh tay kia, mỗi một phù văn trên phiến lân giáp trở nên huyền diệu hơn trước gấp vạn lần, không biết huyền diệu hơn bao nhiêu lần so với thân thể lân giáp của Ngạc Long lão tổ.

Năm ngón tay giống như lưỡi đao thật lớn. Chỉ cần nhìn thôi đã khiến cho Tần Vân hết hồn, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi khó tả.

Hơn nữa, hắn còn cảm thấy một lực áp bách trên cánh tay.

Phạm vi kiểm ý của Tần Vân dường như bị áp chế, không thể đến gần nó.

Vị trí có ba viên đan màu đen trên cánh tay. Ba viên đan này tản ra khí tức đặc thù.

“Hắn là ba viên đan trong một bộ pháp bảo!”

Tần Vân phán đoán trong nháy mắt.

“Hơn nữa ba viên đan này khiến ta cảm giác không thua gì pháp bảo siêu phẩm lò kim đan. Nếu còn có viên đan khác, pháp bảo trọn vẹn này có thể là linh bảo!”

Ánh mắt Tần Vân ngay lập tức đảo qua.

Sau đó lập tức nhìn thấy một vũng máu huyết sắc lấp lánh kim quang. Mặc dù đã trải qua năm tháng dài, nhưng vũng máu này vẫn tản ra lực áp bách vô cùng xa vời. Hơn nữa trong vũng máu còn có huyết tinh kích thước cỡ đầu ngón tay. Đảo mắt đã thấy tổng cộng có hơn năm viên.

“Thiên Long Huyết Tinh? Hình ảnh giống như đúc với tin tức của Vạn Tượng điện.”

Tần Vân kích động:

- Cánh tay khổng lồ bên cạnh vừa nhìn đã biết không phải Thiên Long thượng cổ. Hẳn là của Ma thần ngoại vực. Có thể đâm đầu vào chỗ chết cùng Thiên Long thượng cổ, Ma thần ngoại vực này cũng thật đáng sợ.

Grừ...!

Grừ...!

Mười mấy quái vật Hắc Lân ở chung quanh nhìn Tần Vân chăm chăm, phát ra tiếng gầm nhẹ. Hơn nữa trên cánh tay lân giáp màu đỏ lớn ba mươi chín trượng đã có sương mù đen bốc lên. Từng đoàn từng đoàn sương mù đen ngưng tụ thành quái vật Hắc Lân. Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, lập tức mấy trăm quái vật Hắc Lân xuất hiện dày đặc. Trong đó có sáu quái vật Hắc Lân có hình thể đặc biệt khổng lồ.

- Không xong rồi!

Tần Vân biến sắc, quay đầu bỏ chạy.

Lúc trốn đi, Tần Vân cũng thả ra bản mệnh Phi kiếm. Kiếm quang chợt lóe, thẳng đến vũng máu Thiên Long Huyết Tinh huyết sắc kia.

Vù vù vù...

Toàn bộ bọn quái vật Hắc Lân động dậy, chính là sáu thủ lĩnh kia!

- Đây là ma quái! Tôi tớ của Ma thần!

“Trong truyền thuyết, thân thể Ma thần rất mạnh. Tự nhiên hơi thở sẽ hình thành ra tôi tớ, được gọi là ma quái. Nhưng ma quái là giết không chết! Hơi thở của Ma thần sau khi tiêu tán sẽ lại hội tụ lần nữa sinh ra ma quái.”

Tần Vân trầm nghĩ.

“Chỉ là, ma quái không thể rời khỏi Ma thần quá xa, ngoài ra thực lực còn rất yếu. Nhưng mấy con ma quái này vì sao không thua gì đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh chứ?”

“Là bởi vì thần lực của Ma thần ngoại lực quá mạnh mẽ sao? Ma quái sinh ra từ thi thể của hắn đều lợi hại như thế?”

Tần Vân thao túng phi kiếm nhất phẩm Thất Sát Kiếm hình thành Chu Thiên Kiếm Quang. Bản mệnh Phi kiếm dùng để trộm Thiên Long Huyết Tinh. Bởi vì thao túng bản mệnh Phi kiếm sẽ càng linh hoạt thoải mái.

Ầm ầm ầm...

Thân thể của thủ lĩnh ma quái hóa thành sương, tốc độ cực nhanh, nhanh chóng kết hợp với ba thủ lĩnh còn lại, đồng thời chặn lấy bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân.

Kiếm quang Minh Nguyệt đến cực hạn.

Nhưng ba thủ lĩnh ma quái dùng thân thể gắng gượng chống cự, chỉ có lân giáp xuất hiện vết rách mà thôi.

Tần Vân không dám chần chờ:

- Luân Hồi! Giết!

Dù sao Chu Thiên Kiếm Quang của hắc lợi hại thế nào cũng chống đỡ không nổi vây công của hàng trăm ma quái. Mỗi con ma quái này đều không thua gì đại yêu ma Tiên Thiên Kim Đan Cảnh bình thường.

Rầm rầm!

Bản mệnh Phi kiếm chói mắt, mang theo mấy trăm đạo kiếm quang, xé nát thân thể ba ma quái. Lại xé nát thân thể của một thủ lĩnh ma quái. Nhưng uy thế cứ như vậy mà hết, không làm được gì thủ lĩnh ma quái thứ hai.

Vù vù...!

Trên cánh tay không lồ lại có sương đen bốc lên. Thủ lĩnh ma quái và ba ma quái lúc này đã chết hiện giờ đều sống lại.

Tần Vân cũng biết ma quái là giết không chết, chết bao nhiêu thì sống lại bấy nhiêu. Trừ phi tiêu diệt căn nguyên của chúng nó, thân thể của Ma thần.

Ầm...!

Chu Thiên kiếm quang do phi kiếm nhất phẩm Thất Sát kiếm hình thành, ngăn trở trên thông đạo, rốt cục bị hơn ba trăm ma quái vây công đã bị tan vỡ.

Tự thân của Tần Vân cũng đã trốn xa. Phi kiếm nhị phẩm Trầm Sa kiếm lần nữa thi triển ra Chu Thiên kiếm quang

- Đi thôi.

Tần Vân vừa thu hồi bản mệnh Phi kiếm Thất Sát kiếm, đợi đến khi Chu Thiên kiếm quang của Trầm Sa kiếm lại bị phá, Tần Vân đã chạy trốn ra ngoài một dặm. Còn đám ma quái khi lao ra phạm vi mười trượng gần cửa lớn màu vàng thì dừng lại toàn bộ.

Tần Vân nhú mày:

- Tại sao lại dừng? Ta còn muốn cố ý dụ dỗ bọn chúng lại đây, còn muốn nghĩ ra biện pháp khác lên vào sảnh điện mà.

Sảnh điện kia đã sập, tự nhiên có thể đi qua.

Tần Vân lại làm thử mấy lần, thậm chí thử đi qua từ lỗ hổng nơi bị sập xuống.

Đám ma quái ở ngay trong phạm vi sảnh điện, xa nhất cũng chỉ vèn vèn trong phạm vi trăm trượng chung quanh. Bọn chúng cùng cánh tay bảo hộ kia cũng bảo vệ năm viên Thiên Long Huyết Tinh, giống như trở thành chiến lợi phẩm của chủ nhân bọn chúng.

“Quá mạnh rồi. Đám ma quái này tổng cộng có sáu trăm sáu mươi sáu con. Con số này cũng kỳ lạ. Thực lực của bọn chúng có thể so sánh với đại yêu ma. Còn sáu thủ lĩnh có cấp bậc thì so sánh được với Cửu Sơn đảo chủ. Có điều thân thể không lợi hại như Cửu Sơn đảo chủ. Nhưng lại là bất tử bất diệt. Ma quái ghi lại trong điển tịch cũng không từng nghe có sức mạnh như vậy!”

Tần Vân trong lúc nhất thời không có biện pháp gì, rõ ràng đã nhìn thấy được Thiên Long Huyết Tinh.

Rõ ràng cánh tay của Ma thần ngoại vực kia là vô giá! Ba viên đan sợ cũng không thua kém với lò kim đan pháp bảo siêu phẩm.

Nhưng Tần Vân lại không có biện pháp gì.

Thực lực của hắn không đủ!

“Nếu ta nhập đạo, thực lực địch nổi tiên nhân Ma thần. Mấy trăm ma quái này cũng không phá được Chu Thiên kiếm quang của ta. Cần phải nhập đạo, phải đợi đến khi nào?”

Tần Vân đứng ở xa xa, xuyên qua vách tường điện đã sập nhìn cánh tay lân giáp màu đỏ khổng lồ kia.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Tạm Thời Rời Đi

Không còn cách nào nữa, Tần Vân đành tạm thời từ bỏ việc tiếp tục tra soát các khu vực khác của Thượng cổ Thiên Long cung.

Thượng cổ Thiên Long cung vô cùng rộng lớn, cho dù chỉ là ở phạm vi bên ngoài của cung điện cũng được phân chia thành từng khu vực. Tần Vân tiến vào một khu vực của trận pháp, đi quanh một vòng, ước chừng có phạm vi khoảng hai mươi dặm.

- Tra soát xong rồi. Những tướng sĩ của Thuỷ tộc lúc trước trấn thủ ở khu vực này hoặc là chạy trốn, hoặc là chết hết rồi. Từ thời thượng cổ đến nay đã quá lâu, ngay cả một bộ hài cốt cũng không nhìn thấy. Chỉ có tro bụi. Pháp khí, pháp bảo yếu một chút cũng bị huỷ rồi.

Tần Vân giơ một cái túi càn khôn lên, nói tiếp:

- Tìm kiếm khu vực này được hai món tam phẩm pháp bảo, năm món tứ phẩm pháp bảo, mười hai món ngũ phẩm pháp bảo. Còn có rất nhiều tài liệu kỳ trân và một túi càn khôn vẫn còn hoàn chỉnh này.

Tần Vân đi một vòng, lại đi về chỗ một toà cung điện đổ nát hoang tàn ở cách đó không xa, lắc đầu nhìn:

- Những chỗ khác đều hoàn hảo, ta không có cách nào tiến vào những khu vực khác của Thượng cổ Thiên Long cung. Chỉ có duy nhất nơi này!

Tần Vân xem xét tỉ mỉ, nói tiếp:

- Điện sảnh của nơi này đổ sập hoá thành phế tích, bên trong càng xé rách ra mấy vết nứt còn lại do mấy cuộc chiến đấu. Nếu như ta tiến vào tra xét, hẳn có thể tiến vào những nơi khác của Thượng cổ Thần Long cung. Đáng tiếc, nơi này bị những ma quái bảo vệ hoàn toàn rồi.

Cung điện có các tầng liên tiếp, đều có thông đạo nối liền, giữa mỗi một khu vực đều có trận pháp ngăn cách.

Còn về phá trận ư?

Tứ hải Long tộc tiến vào từ mười hai cửa vào bên ngoài cũng lấy được Thiên Long huyết tinh, lấy được không ít bảo bối. Nhưng chỉ có thể tìm kiếm một vài khe hở do những cuộc chiến đấu gây ra, phá rách trận pháp mà tiến vào. Còn về việc dựa vào bản thân mình để phá trận ư? Trận pháp của Thượng cổ Thiên Long cung há lại để cho một đám Tiên Ma cấp trở xuống có thể phá được ư? Một chút hi vọng cũng không có. Ngay cả người nhập Đạo cũng không có cách nào phá trận.

Thực lực của Tần Vân không thể nào phá trận được, cũng không có cách nào phá được bức tiền của cung điện. Mà chỗ Thượng cổ Thiên Long và vực ngoại Ma Thần chiến đấu lại rách ra mấy khe hở dữ tợn/ Có hai khe hở mà Tần Vân cũng mơ hồ xuyên qua, nhìn thấy cung điện ở một đầu khác của khe hở. Đó là điện sảnh mà hẳn không đi qua được. Điện sảnh sụp đổ hoàn toàn bị ma quái canh giữ rồi.

Sau khi cố gắng thử thêm nửa canh giờ nữa, Tần Vân bất đắc dĩ lui về. Hắn quay về đến chỗ hai tử đệ của Y thị đang ngồi xếp bằng ở đó.

Tần Vân lắc đầu nói:

- Hai người các ngươi không có Ý cảnh lĩnh vực, vừa tiến vào trong Thượng cổ Thiên Long Hành cung, ngay cả ma khí căn bản nhất cũng không chịu được. Đây cũng coi như các ngươi có vận khí tốt. Nếu như đi

sâu thêm nữa, gặp phải một con ma quái... sợ rằng có thể cắn xé hai người rồi.

Thực lực của ma quái tuyệt đối hai người tu hành không nắm giữ thiên đạo ý cảnh này không thể chống đỡ được.

- Đi thôi.

Tần Vân vung tay một cái.

Hai vị nam tử mặc đạo bào đang ngồi xếp bằng đều lơ lửng trên không trung, theo bên cạnh Tần Vân.

- Đưa hai người các người trở về Y thị, để Y thị lão tổ đến cứu các người đi. Tự ta phong cấm hồn phách ư? Hồn phách thậm chí có thể bị ma khí xâm nhiễm. Ta cũng không có cách nào cứu được.

Tần Vân lắc đầu, pháp lực của Kiếm Tiên sắc bén bá đạo, dùng để chiến đấu đương nhiên là lợi hại. Còn về cứu người ư? Thậm chí muốn thi cứu hồn phách của người khác ư? Còn dính dáng đến ma khí, Tần Vân nghĩ thôi cũng thấy đau đầu rồi.

Vù...

Mang theo hai người, rất nhanh đã trở về đến lối vào trận pháp bị phá rách.

Tần Vân để hai người này xuống trước. Sau đó lấy ra những thứ dùng để bố trận từ trong túi càn khôn ra.

- Trước kia ta từ Cảnh Dương Tiên phủ đi ra, đem lò Kim Đan bán cho Thần Tiêu môn. Lúc đó ta vẫn chưa đạt đến Cực cảnh! Vì để bảo toàn tính mạng nên đã mua không ít đồ hộ thân ở Tuần Thiên Minh rồi, cũng mua

được vài trận pháp có thể mang theo bên người bất cứ lúc nào. Lần này coi như là dùng đến rồi.

Tần Vân mau chóng bổ trận, bổ sung chỗ khuyết thiếu của trận pháp bị phá rách.

Nguy trang. Ẩn giấu. Phong cấm. Những thứ gì thích hợp bố trí đều đã bố trí cả. Một hơi thở liền bố trí được sáu tầng trận pháp.

Đều là loại nguy trang, ẩn giấu khí tức để bảo toàn tính mạng.

“Trận pháp của Thượng cổ Thiên Long cung cho dù tồn tại kể hờ cũng rất khó tìm. Trước kia ta dựa vào Kiếm ý lĩnh vực tra soát nhiều lần mới phát hiện được.

Tần Vân thầm nói.

“Bây giờ bảo ta tìm kiếm một lần nữa, Kiếm ý lĩnh vực của ta quét qua cũng chỉ được coi như đáy biển bình thường thôi. Chỗ lồi vào này nhất định phải chiếm được. Bằng không ta muốn tìm được Thiên Long huyết tinh sẽ rất khó.

Sau khi bố trí xong xuôi.

Tần Vân là chủ nhân của trận pháp, đương nhiên có thể dễ dàng điều khiển. Hắn mang theo hai người mau chóng xuyên qua lối ra này.

Vù...

Một đường cẩn thận tiến vào.

Theo như ghi chép về tuyến đường trước kia, cong cong uốn lượn, cuối cùng đi ra được phạm vi trận pháp bên ngoài Thượng cổ Thiên Long.

- Ta vì tìm bọn họ mà cố ý ghi chép lại bản đồ tuyến đường. Hai người bọn họ phi hành ở dưới đáy biển, chắc chắn sẽ không cố ý ghi chép tường tận bản đồ tuyến đường. Đáy biển mênh mông, chỉ cần bỏ lỡ khoảng cách hai ba thước dưới trận pháp Thượng cổ Thiên Long là có thể đi đến một khu vực khác rồi.

Tần Vân nhìn hai nam tử mặc đạo bào đang ngồi xếp bằng lơ lửng ở sau người, nói:

- Nếu như hai người các người thực sự cố ý ghi chép lại bản đồ tuyến đường tiến vào, chỉ có thể coi như vận khí của ta không tốt rồi.

Biển rộng mênh mông, phi hành bình thường, một lát là được hơn trăm dặm đường, bình thường sẽ không cố ý ghi chép chuẩn xác đến đơn vị thước trên bản đồ tuyến đường.

- Đi.

Dẫn theo hai người bay lên trên, rất nhanh liền phá nước mà ra.

Bên ngoài đã là đêm khuya.

Cưỡi mây phi hành, Tần Vân đứng ở trên đầu mây, hai người kia vẫn ngồi xếp bằng ở trên mây một đường phi hành về phía đông.

Cưỡi mây phi hành so với Hoá Công Chi Thuật chậm hơn rất nhiều. Nhưng Tần Vân cố ý như vậy. Đợi đến buổi trưa ngày thứ hai, lúc ánh mặt trời hé lên, Tần Vân liền nhìn thấy tổ địa của Y thị là Y Thuỷ thành tại Côn Lôn châu.

Y Thuỷ thành chính là thành trì ở trên cao nguyên. Thành trì được xây dựng xung quanh ngọn núi lớn. Phía xa ngọn núi có tuyết bao phủ quanh năm.

Y Thuỷ thành dựa lưng vào một ngọn núi tuyết, bên trên có một toà Tử Vân cung. Đó chính là nơi Y thị lão tổ thường tu luyện.

Vù...

Tần Vân hạ xuống bên ngoài Tử Vân cung. Một vài đệ tử ở bên ngoài Tử Vân cung nhìn thấy Tần Vân và hai người đang ngồi xếp bằng ở bên cạnh Tần Vân.

Lập tức có đệ tử chạy đến nhìn hai người đó, cũng có đệ tử vội vàng chạy vào trong bẩm báo:

- Sư thúc. Chính là Quảng Lăng Tần Kiếm tiên ư?

Rất nhanh có một vị nữ đạo nhân bay ra, nàng nhìn thấy hai người ngồi xếp bằng ở bên cạnh, đôi mắt không khỏi ươn ướt, vội vàng nói:

- Tần Kiếm tiên, hai người Phong Lai thế nào rồi?

Tần Vân nói:

- Ma khí nhập thể, có chút phiền phức, e rằng phải để Y thị lão tổ ra tay cứu hai người bọn họ.

Nữ đạo nhân này vội vàng cảm kích:

- Tần Kiếm Tiên có ơn cứu mạng hai người bọn họ. Y thị ta chắc chắn sẽ không quên.

- Lão tổ tông đến rồi.

- Lão tổ tông.

Đệ tử của Tử Vân cung cũng khó mà nhìn thấy được Y thị lão tổ. Nhưng lúc này Y thị lão tổ lại trực tiếp đi, chỉ đi vài bước đã đến bên cạnh

Tần Vân.

Y thị lão tổ khuôn mặt trịnh trọng nhìn hai người này, nói:

- Tần Vân, đa tạ. Ma khí thật lợi hại, cũng có một phần xâm nhập vào hồn phách của bọn họ. Hai người hiện nay phong cấm hồn phách, giữ được đạo tâm, miễn cưỡng vẫn còn chống đỡ được. Có điều nói không chừng bất cứ lúc nào cũng không thể chống đỡ được. Ta sẽ lập tức thi cứu. Tần Vân người có thể đến một bên nghỉ ngơi trước.

Tần Vân cười nói:

- Không cần đâu, ta còn có việc ở Tây hải, xin đi trước.

Y thị lão tổ gật đầu, nói:

- Ừ, cũng được. Lần này thật sự là phải cảm ơn người. Người tu hành của Y thị ta vốn không nhiều. Phong Cốc chết rồi. Nếu như Phong Lai hai người cũng chết...

Y thị đương thời cũng có một vị tu hành Tiên Thiên Kim Đan, trước đó có sáu vị Tiên Thiên Thực Đan Cảnh.

Y Phong Cốc chết rồi.

Hôm nay hai người này lại chết nữa thì Y thị tổn thất quá lớn. Y thị lão tổ cũng đau lòng.

Tần Vân nói:

- Tiên bối ra tay, chắc chắn có thể cứu được bọn họ.

Y thị lão tổ khẽ gật đầu, sau đó vung tay một cái, hai người lập tức hoá thành lưu quang bay về phía Tử Vân cung. Y thị lão tổ cũng bước một

bước liền biến mất không thấy đâu nữa. Hiển nhiên là hắc cũng đang gấp gáp.

Tần Vân cũng theo đó hoá thành một đạo hồng quang, quét qua không trung, biến mất ở chân trời phía tây.

- Phi độ chi thuật nhanh quá.

Một nhóm đệ tử của Tử Vân Cung ngẩng đầu nhìn, kinh thán nói.

- Lúc trước nhờ người tu hành của Thần Tiêu môn giúp đỡ tìm kiếm, nhưng hơn nửa năm rồi cũng không tìm thấy sư thúc.

- Tần Kiếm tiên chính là Cực cảnh Kiếm tiên cũng có số trong thiên hạ. Có điều đại hải mệnh mông, có thể tìm được chắc chắn Tần Kiếm Tiên đã tiêu hao rất nhiều công lực.

- Vừa hay Tần Kiếm tiên là nữ tể của Y thị ta, bằng không sao lại có chuyện này không nói hai lời dụng tâm tìm kiếm như vậy?

Những đệ tử này đang sôi nổi bàn tán.

Trong một căn phòng yên tĩnh.

Y thị lão tổ đang dụng tâm cứu chữa. May mắn ma khí xâm nhập hồn phách không sâu. Tiêu hao hơn nửa canh giờ hai người này mới tỉnh lại.

Hai người vừa tỉnh lại nhìn thấy Y thị lão tổ liền thở phào một hơi, lập tức vội vàng cung kính:

- Lão tổ tông.

Y thị lão tổ nói:

- Hai người phải cảm ơn Tần Vân.

Hai người này nghi hoặc hỏi:

- Tần Vân ư? Không phải hắn đang bị nhốt ở trong Cảnh Dương Tiên phủ sao?

Y thị lão tổ giải thích:

- Trong thời gian hai người các người mất tích, hắn đã ra khỏi Cảnh Dương Tiên phủ rồi, lại còn tiến hành đại chiến một trận với hơn hai mươi vị đại yêu ma, chém giết hai vị đại yêu ma. Qua cuộc chiến này, thiên hạ mới biết Tần Vân đã là Cực cảnh Kiếm tiên rồi! Thậm chí có thể thi triển ra phi kiếm chi thuật Vạn Kiếm Quy Tông.

Y Phong Lai hai người vừa kinh ngạc lại vừa cảm kích.

Y thị lão tổ nhíu mày hỏi:

- Hai người các người có phải là vào nhằm Thượng cổ Thiên Long cung không?

- Thượng cổ Thiên Long cung ư? Cái gì mà Thiên Long cung?

Y Phong Lai hai người đều rất ngạc nhiên. Đây cũng là chuyện bí ẩn.

- Chúng ta vào nhằm một nơi, quần thể cung điện thủy tinh trong Thủy Tinh cung đó nhìn đầu không thấy đuôi. Nhưng cung điện này đã bị hủy hoại, lại có vết máu dính ở trên tường.

- Lúc bọn ta vừa tiến vào, rất nhanh liền có ma khí vô hình xâm nhập vào trong người của chúng ta.

Hai người này cùng nói.

Y thị lão tổ lập tức xác định được. Đó chính là Thượng cổ Thiên Long cung.

Y thị lão tổ truy hỏi:

- Các người sao lại đi vào trong đó, còn nhớ bản đồ tuyến đường không?

Thần Tiêu môn vì tìm kiếm hai người này đã từng tìm kiếm qua mười hai chỗ vào khác nhau mà vẫn không tìm thấy bọn họ.

Y Phong Lai vội nói:

- Bọn ta ở dưới đáy biển truy sát một yêu ma. Hẳn một đường chạy trốn, sau đó trốn ở sau hải vực đó. Hải vực đó rất quý dị. Rõ ràng yêu ma ở trước mắt bọn ta, nhưng bọn ta lại không bay qua được. Đuổi được một lát thì đuổi mất rồi. Sau đó ta và Phong Kỳ phi hành thì cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, nhìn thấy quần thể cung điện nối tiếp nhau đó.

- Đuổi yêu ma, đuổi ư?

Y thị lão tổ nhíu mày nói. Hoảng loạn không chọn đường truy đuổi, sao lại có thể ghi nhớ được chính xác bản đồ tuyến đường.

Khu vực đó, chỉ sai một chút là sai lệch rất xa rồi.

Có muốn cố tìm kiếm cũng không có cách nào tìm được. Ví dụ như rõ ràng trước mắt có một khu vực muốn tìm kiếm, nhưng lại không đi qua được.

Bằng không Tứ hải Long tộc sớm đã lục soát trong phạm vi ba nghìn dặm đó rồi.

“Tần Vân tìm thấy bọn họ cho dù là không có mục đích tiến vào. Nhưng lúc đi ra nhất định là đã ghi nhớ tường tận bản đồ tuyến đường rồi.”

Y thị lão tổ thầm nói.

“Hắn nắm giữ một lối vào trận pháp mới ư?”

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Lòng Tốt Nhắc Nhớ

Tây hải.

Tần Vân hóa thành một đạo hồng quang, chạy tới chỗ Ô Triều lão quái.

Rào rào...

Tiến vào trong nước biển, Tần Vân một mạch đi đến Ô Triều Uyên. Đây là một khe vực sâu hẹp thăm thẳm dưới đáy biển, nhìn không thấy đáy. Ô Triều lão quái chiếm cứ ở chỗ sâu.

Xung quanh có rất nhiều yêu quái Thủy tộc, cũng có động phủ xây dựng liền nhau ở bên cạnh khe vực đó, càng có tầng tầng trận pháp bao trùm.

- Ô Triều lão quái!

Tần Vân cất cao giọng gọi. Âm thanh dưới sự truyền đạt của Kiếm ý lĩnh vực, cường chế truyền vào bên trong trận pháp vang vọng trong khe vực, khiến cho rất nhiều tiểu yêu Thủy tộc bị dọa sợ mất mật.

- Có người tu hành.

- Là Nhân tộc.

- Dám cả gan đến Ô Triều Nguyên chúng ta

Những yêu quái Thủy tộc này cầm các loại binh khí đao thương côn bổng. Có yêu quái chạy đi bẩm báo rồi.

Rất nhanh.

Dưới sự chen chúc của hàng trăm hàng ngàn yêu quái Thủy tộc, một con yêu quái Bạch tuộc cực lớn từ trong khe vực thâm sâu bay ra. Hắn có thân thể khổng lồ chừng bốn năm dặm giống như một hòn đảo nhỏ, từng cái xúc tua rất kinh người. Lúc này đôi mắt đen láy của Bạch tuộc đại yêu nhìn chăm chăm vào Tần Vân. Cả kinh. Là hắn ư?

Sau cuộc chiến ở Lam Bà sơn, danh tiếng của Tần Vân được lan truyền khắp nơi trong yêu ma. Ô Triều lão quái chính là một đại yêu ma rất lợi hại, đương nhiên cũng có ba phần cổ kị đối với Tần Vân.

Tiếng Ô Triều lão quái âm âm:

- Người là Kiếm tiên Tần Vân ư? Ta và người không có liên quan gì nhau. Người đến Ô Triều Nguyên của ta làm gì?

Tần Vân mở miệng nói:

- Ta đến chỗ người là có một chuyện muốn hỏi.

Ô Triều lão quái lên tiếng:

- Nói đi, lão tổ ta nghe xem.

Tần Vân hỏi lão ta:

- Hơn một trăm năm trước, người tu hành Tiên Thiên Thực Đan Cảnh của Bạch gia Bạch Quân Thần Nhân tộc ta chính là chết trong tay người ư?

Ô Triều lão quái nhú mày nói:

- Đúng! Là ta giết Bạch Quân Thần. Nhân tộc các người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Yêu ma giết người tu hành không phải là rất bình thường hay sao. Hơn một trăm năm qua rồi mà hết lần này đến lần khác đến hỏi? Trước kia còn có người đặc biệt đếm tìm ta để đòi thi thể của Bạch Quân Thần. Chết trong tay lão tổ ta đương nhiên sớm đã hóa thành tro bụi rồi.

Tân Vân gật đầu nói:

- Ta không tìm người để đòi thi thể của Bạch Quân Thần. Người giết chết Bạch Quân Thần rồi, các loại pháp bảo của Bạch Quân Thần chắc chắn cũng rơi vào tay người. Vậy người có thể lấy ra một món pháp bảo Nguyệt Trúc Tiêu của Bạch Quân Thần không?

Ô Triều Lão Quái tức giận:

- Trước kia, Bạch gia đã mua Trọng Sơn Ấn của Bạch Quân Thần rồi. Trọng Sơn Ấn cũng là pháp bảo của hãn. Người muốn Nguyệt Trúc Tiêu gì?

Tân Vân nói:

- Trọng Sơn Ấn là pháp bảo tấn công xa, bị cướp không có nghĩa là thân chết. Bản mệnh phù lục của hãn là Nguyệt Trúc Tiêu. Ta muốn dùng bảo vật để đổi lấy.

Ô Triều lão quái đáp:

- Không có. Không có. Những thứ đó sớm đã bị hủy rồi, bị ta ném đi rồi.

- Không có ư?

Tân Vân nhíu mày.

Pháp bảo không thể bị hủy dễ dàng như vậy.

- Cuộc chiến đó lão tổ ta không nường tay, mạnh mẽ quật chết hẳn rồi, cũng quật hỏng cả Nguyệt Trúc Tiêu, các thứ bản mệnh phù lục đều hỏng cả. Ta cũng ném đi rồi.

Tân Vân nhíu mày hỏi:

- Nguyệt Trúc Tiêu, bản mệnh phù lục, pháp bảo y bào, vật thiếp thân của hẳn người không lấy một món nào hay sao?

- Hừ! Giết một người tu hành, lão tổ ta có cần phải nói láo không? Cũng được. Người cho rằng ta không giết thì không giết. Người đi tìm hung thủ khác đi.

Ô Triều lão quái nói xong, trận pháp xung quanh lập tức bạo phát.

Ầm ầm ầm... Nước biển xung quanh lập tức dâng trào cuồn cuộn, tầng tầng trận pháp bao trùm kéo lấy Ô Triều Uyên. Lập tức Ô Triều lão quái quay đầu liền bay sâu vào Ô Triều Nguyên.

Tân Vân quát:

- Khoan đã.

Ô Triều lão quái đầu cũng không quay lại, bay sâu vào Ô Triều Nguyên.

Tân Vân nhíu mày, vung tay một cái:

- Hả?

Một đạo kiếm quang như mưa bụi mờ mịt, đem theo mấy chục đạo kiếm quang lập tức tung hành xuyên qua trận pháp ở phía trước. Phi kiếm tiến vào trong trận pháp giống như rơi vào vũng bùn, bó buộc tầng tầng. Mấy chục đạo kiếm quang đó đều bị hủy diệt. Còn bản mệnh Phi kiếm

hoành hành ở bên trong qua lại mấy lần, dọa cho đám yêu quái Thủy tộc ở chỗ xa đều vội vàng chạy trốn sâu trong khe vực.

- Trốn mau. Người tu hành đó lợi hại quá.

- Phi kiếm thật đáng sợ.

- Kiếm Tiên thật lợi hại.

Một đám tiểu yêu kêu la oái oái.

Tần Vân lười không buồn để ý đến bọn họ, chỉ kiểm nghiệm uy lực của trận pháp một phen.

Tần Vân âm thầm lắc đầu, nói:

- Ở trong nước biển, uy lực phi kiếm của ta vốn bị suy giảm đi ba phần! Mà ở trong trận pháp thì uy lực của phi kiếm còn giảm xuống quá nửa. Ô Triều Lão Quái ở trong nước ép thẳng tới Cực cảnh, nhục thân lại cực mạnh. Nếu như hấn một lòng trốn ở trong trận pháp, ta thật sự không làm gì được hấn.

- Tuy không lấy ra bảo vật thiếp thân cũng rất kỳ quái, nhưng cũng không cần phải nói láo.

Tần Vân khẽ lắc đầu, quay đầu rời đi.

Sâu trong Ô Triều Nguyên cũng có thủy phủ.

Vù...

Ô Triều lão quái hóa thành hình người, tiến vào trong động phủ. Trên đường đi có rất nhiều nữ yêu đều lấy lòng hấn:

- Lão tổ.

- Lão tổ.

- Lão tổ quay về rồi.

Ô Triều lão quái vung tay, tiến vào trong một gian phòng yên tĩnh của mình:

- Lui xuống hết đi.

Ở trong căn phòng yên tĩnh.

Ô Triều lão quái cung kính nhìn về phía trước. Phía trước xuất hiện cảnh tượng hư ảo, đối diện là một vị nam tử huyết phát yêu dị, trên mặt còn có hoa văn. Hắn tuy là nam tử nhưng yêu dị và có sức mê hoặc hơn rất nhiều nữ tử.

Ô Triều lão quái cung kính:

- Ma thần.

Nam tử huyết phát yêu dị này nhú mày hỏi:

- Có chuyện gì cần tìm ta?

Ô Triều lão quái cung kính nói:

- Ma thần bảo ta thừa nhận đã giết Bạch Quân Thần. Nhân tộc vốn vẫn không buông tha. Ngày hôm nay Kiếm tiên Tần Vân của Giang Châu Quảng Lăng cũng đến chỗ ta, hỏi về chuyện của Bạch Quân Thần. Còn bảo ta giao ra Nguyệt Trúc Tiêu, mấy thứ bản mệnh phù lục. Ta chỉ có thể nói là mấy thứ đó đã bị ta đánh hỏng trong cuộc chiến, ném đi hết rồi.

Hình ảnh trong không trung, nam tử huyết phát yêu dị khẽ nhú mày, nói:

- Hử? Tần Vân của Giang Châu Quảng Lăng ư?

Ô Triều lão quái vội nói tiếp:

- Ta hoài nghi lại là Bạch Quân Nguyệt đó.

- Bạch Quân Nguyệt hơn một trăm năm qua vẫn không hề từ bỏ, dùng các loại biện pháp để điều tra xem Bạch Quân Thần còn sống hay đã chết.

Nam tử huyết phát yêu dị gật đầu:

- Bạch Quân Nguyệt.... thật là một người si tình.

- Được rồi. Chuyện của Bạch Quân Thần liên quan đến một vài bí mật. Người chỉ cần tất cả đều làm theo lời ta là được. Những thứ khác không cần quan tâm.

- Vâng.

Ô Triều lão quái cung kính trả lời.

Trên không trung Tây hải, Tần Vân cười mây phi hành, cũng truyền tin báo cho Bạch Quân Nguyệt biết.

Tần Vân nói:

- Ô Triều lão quái trốn ở trong sào huyết, có trận pháp bảo vệ. Hắn không ra, ta cũng không có cách nào làm gì được hắn.

Bạch Quân Nguyệt vội hỏi:

- Nguyệt Trúc Tiêu, bản mệnh phù lục, pháp bảo y bào những vật thiếp thân đó hắn không lấy ra một món nào sao?

- Hắn nói những thứ đó đều đã bị hủy hoại trong cuộc chiến rồi.

Tần Vân trả lời.

Hình ảnh của Bạch Quân Nguyệt trên không trung có phần kích động:

- Đều hủy hoại rồi sao. Đâu có trùng hợp như vậy. Ca ca ta huynh ấy nhất định là còn sống. Nhất định còn sống. Ta có thể cảm nhận được huynh ấy ở một nơi nào đó trên thế gian này. Chỉ là huynh ấy không có cách nào nói cho ta biết mà thôi.

Tần Vân nói:

- Ta chỉ có thể làm được đến bước này thôi.

Bạch Quân Nguyệt cảm kích:

- Ta rất cảm kích huynh. Nếu như thực lực yếu, Ô Triều Lão quái sẽ trực tiếp ra tay giết hại rồi. Thực lực tương đương với hãn nên hãn cũng lười để ý. Hãn cố kỵ Tần Vân huynh nên mới tự nguyện nói nhiều như vậy.

Tần Vân gật đầu.

Hai bên nhanh chóng cắt đứt truyền âm.

Nhưng không bao lâu sau.

- Hử?

Tần Vân cầm Tuần Thiên lệnh, hình ảnh hiển hiện ra không trung trước mắt chính là Y thị lão tổ.

Tần Vân lên tiếng:

- Tiên bối.

Y thị lão tổ cười nói:

- Lần này cảm ơn người đã cứu tộc nhân của Y thị ta. Còn nữa, cũng chúc mừng người đã tìm được một lối vào trận pháp mới của Thượng cổ Thiên Long cung.

Tần Vân nhượng mày một cái.

Y thị lão tổ mỉm cười nói tiếp:

- Yên tâm, ta đoán được, nhưng ta sẽ không nói đâu. Nếu như là người lòng dạ ác độc, vì bảo vệ bí mật, sợ rằng cũng sẽ trực tiếp giết chết hai người Y Phong Lai rồi.

Tần Vân đáp:

- Ta cũng khinh thường làm loại chuyện đó.

Y thị lão tổ lại nói:

- Ta sẽ ghi nhớ phần ân tình này của người. Nếu như người phát hiện ra cái gì từ Thượng cổ Thiên Long cung, ví dụ như Thiên Long huyết tinh thì đừng dễ dàng bán cho Tứ hải Long tộc. Có thể nói với ta trước, ta giúp người đổi lấy càng nhiều lợi ích hơn! Mỗi một viên Thiên Long huyết tinh đều sẽ khiến cho những lão già Tứ hải Long tộc đó điên cuồng.

Đương nhiên là Tần Vân hiểu rõ.

Vì một viên Thiên Long huyết tinh mà Tứ hải Long tộc có thể không để ý tới quy tắc của Long tộc, phá lệ thả Ngao Tuyết ra. Vậy có thể thấy được sức hấp dẫn của Thiên Long huyết tinh rồi.

Cái này gọi là không có quy củ sao thành vương tròn! Phàm tục có luật pháp của phàm tục! Người tu hành cũng có Tuần Thiên Minh có rất nhiều quy định ràng buộc. Long tộc cũng có tộc quy! Cho dù là thiên đạo

vận chuyển cũng có quy tắc! Quy tắc đã định. Vi phạm quy tắc phải bị trừng phạt. Muốn phá lệ ư? Rất rất khó.

Tần Vân hiếu kỳ hỏi:

- Tiền bối, Thượng cổ Thiên Long rốt cuộc là mạnh như thế nào? Bởi vì Vực ngoại Ma thần sau khi chết tương đương với Thượng cổ Thiên Long, một đoạn cánh tay sản sinh ra ma quái cũng đáng sợ như vậy.

Y thị lão tổ cười đáp lời:

- Tóm lại là mạnh hơn ta. Còn nữa, tuy ta sẽ giúp người giữ bí mật, nhưng hai người Y Phong Lai đã sống sót ra ngoài. Thần Tiêu Môn có thể sẽ có suy đoán, có thể sẽ có người tu hành Tiên Thiên Kim Đan Cảnh đến thử nghiệm.

Tần Vân nói:

- Giúp ta nói với bọn họ một câu: nếu như tiến vào, người Cực cảnh rất có thể sẽ mất mạng.

Y thị lão tổ cả kinh:

- Cái gì?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Ba Năm

- Mới ở cửa vào, tự nhiên còn có nguy hiểm chúng ta không biết.

Tần Vân cũng không nhiều lời.

Mấy trăm đầu yêu ma quỷ quái, ngay cả Chu Thiên kiếm quang của mình cũng chỉ có thể duy trì vền vẹn một khoảnh khắc thì đã hỏng rồi. Bản thân hắn cũng phải dùng mấy lưỡi phi kiếm liên tục thi triển Chu Thiên kiếm quang mới có thể chạy trốn. Mà kiếm ý Cực cảnh mà hắn nắm giữ lại có bản chất là bảo vệ. Vậy mà cuối cùng vẫn không chống đỡ được! Những tồn tại cực cảnh khác nếu có năng lực chống đỡ còn yếu hơn mình, một khi bị đám yêu ma quỷ quái vây quanh hoàn toàn có khả năng vứt bỏ tính mạng.

- Được, nếu bọn chúng muốn xông lên, ta sẽ nhắc nhở bọn chúng.

Lão tổ Y Thị gật đầu, trịnh trọng nói. Thần Tiêu môn hiện giờ cũng có một vị Cực cảnh.

Sau đó Tần Vân tiếp tục đi đến Thượng cổ Thiên Long cung, dò xét mười hai cửa vào. Kết quả giống như dự liệu, bốn tộc Hải Long đã đến đây dò xét sáu nghìn năm, đương nhiên là đã sớm đi qua cửa vào. Tần Vân hắn làm sao còn đạt được chỗ tốt? Ngay cả pháp bảo hư hỏng cũng không có, chỉ sợ là đã bị vỡ vụn sạch sẽ rồi.

Lập tức, Tần Vân trở về Giang Châu Quảng Lăng, bắt đầu những ngày tĩnh tâm tu luyện.

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã ba năm sau.

Tháng ba. Ba tháng, Lỗ Châu, trên không Kỳ Phụ đảo.

Tần Vân cười mà quan sát nơi xa, hai đạo kiếm quang chói mắt giống như hai con rồng đang bay lượn. Bên trong mỗi con Du long mang theo ít nhất mười đạo kiếm quang, tựa như chinh thế. Hai đạo kiếm quang tựa Du long tùy ý tấn công, phóng ra sát chiêu với Kỳ Phụ đảo ở phía dưới.

Bang bang...!

Trận pháp bên trong đảo nhỏ đang trong quá trình nổ tung, nổ từ từ, khiến cho từng nhóm tiểu yêu ở phía trong trận pháp sợ hãi vạn phần.

- Trốn mau!

- Mau đào mệnh!

Rất nhiều tiểu yêu kinh hoảng chạy trốn, xông ra khỏi Kỳ Phụ đảo, nhảy vào hồ nước. Một số tiểu yêu không kịp chạy trốn, bị dư âm khi trận pháp nổ tung ảnh hưởng đến, lập tức mất mạng tại chỗ.

Trong Kỳ Phụ đảo truyền ra một tiếng gầm rú phẫn nộ, rống lên một tiếng rung trời:

- Kiếm tiên Tần Vân, nhân tộc các người có câu giết gà sao lại dùng dao mổ trâu? Người là Cực cảnh Kiếm Tiên tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ. Một yêu quái Tiên Thiên Thực Đan Cảnh như ta đáng giá để người tự mình động thủ sao? Mà ta vẫn luôn ở Lỗ Châu, sao lại khiến cho người từ Giang Châu ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ vì đối phó với ta?

Giọng nói của Tần Vân ngân vang:

- Nửa tháng trước, người liên tiếp tiêu diệt chín thôn xóm, giết hại mấy vạn Nhân tộc của ta đang tu luyện yêu pháp của người. Người ý vào

trận pháp trên Kỳ Phụ đảo rất mạnh, thật sự cho rằng không có ai có thể trị được người sao? Nếu người chung sống tốt với Nhân tộc của ta, ta tự nhiên sẽ không ra tay với người. Nhưng người lại tùy ý tàn sát Nhân tộc của ta. Ta đương nhiên phải đứng ra diệt trừ người. Hôm nay, người nhất định không trốn thoát được đâu!

Sau đó trận pháp liên tiếp nổ tung.

Lão yêu đích thực trốn ở trong đảo nhỏ cuối cùng cũng căn răng hóa thành một cơn gió đen hốt hoảng bỏ chạy.

- Người trốn không thoát! Mau nhận lấy cái chết!

Tần Vân lạnh giọng quát.

Hai đạo kiếm quang vừa mới mạnh mẽ phá vỡ tầng tầng lớp lớp trận pháp nháy mắt đã đuổi theo, dễ dàng tóm lấy hắc phong, thắt cổ lão yêu xấu xí đang trốn trong cơn gió đen cuồng bạo. Khuôn mặt dữ tợn khắp nơi đều là lông đen của lão yêu lộ ra vẻ hoảng sợ vạn phần. Nhưng mà thực lực chênh lệch chung quy là quá lớn, một chiêu cũng chưa đỡ được đã trực tiếp mất mạng, hóa thành nguyên hình rơi xuống phía dưới. Đúng là một con hươu.

Hai đạo kiếm quang cấp tốc bay trở về. Tần Vân vung tay lên thu hồi.

- Tần Kiếm Tiên, người đã tiêu diệt một tai họa lớn cho quận Lam Nhật chúng ta rồi.

Từ phía xa, hai người tu hành đã bay tới. Bọn họ đều rất kích động, nhìn thấy hắc lập tức cung kính hành lễ.

Hai người này vô cùng cảm động:

- Chúng ta đã giao đấu với con yêu quái này đã hơn trăm năm, nhưng vẫn không tiêu diệt được nó. Nhìn nó làm hại quê nhà mà tức giận nhưng đành chịu. May mắn Tần Kiếm Tiên nguyện ý xuất thủ. Mấy trăm vạn con dân của Lam Nhật quận chúng ta đều cảm kích và ghi nhớ công ơn của người.

Tần Vân gật đầu nói:

- Chỉ là việc nhỏ thôi. Đại yêu đã trừ, những việc còn lại đành giao cho các người rồi.

- Chúng ta không thể giết được đại yêu, nhưng chuyện nhỏ này thì cứ giao cho chúng ta.

- Chúng ta và đồng môn đều rất vui lòng đi diệt trừ đám tiểu yêu này. Không ít yêu quái đều có pháp khí và ngân lượng.

Hai người đều nói ngay.

- Ừm.

Tần Vân gật đầu.

Vù một tiếng, lập tức hóa thành một đạo hồng quang, xẹt qua trời cao bay về phía nam Giang Châu.

Hai người đều ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

- Đúng là tuyệt thế Kiếm tiên. Tần Kiếm tiên đúng là xứng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất Kiếm tiên. Nếu mỗi người tu hành đứng đầu thiên hạ đều có thể ghét ác như thù, vậy thì dân chúng trong thiên hạ có phúc rồi.

- Người tu hành càng lợi hại lại càng phải cố kỵ rất nhiều. Điều này càng làm cho ta khâm phục Tần Kiếm tiên. Một thanh kiếm tung hoành thập cửu châu khiến cho tất cả yêu ma đều phải cúi đầu.

Hai vị tu hành tiếp tục cảm thán khâm phục.

Hôm nay trong thiên hạ này có người nào mà không biết, Giang Châu Quảng Lăng Tần Kiếm tiên ghét ác như thù, hẳn biết được ở đâu có yêu ma quấy phá, cho dù là yêu ma Tiên Thiên Hư Đan Cảnh giới hay Tiên Thiên Thực Đan Cảnh giới... Tần Vân đều không thềm để ý lấy mạnh hiếp yếu, lập tức chạy tới chém giết! Ba năm này, Tần Vân tu hành rất chăm chỉ, cũng tiện thể ra tay cứu giúp rất nhiều người, tạo phúc cho vô số dân chúng. Có không biết bao nhiêu bá tánh đã lập bài vị trường sinh cho Tần Vân.

Rất nhiều người tu hành đều vô cùng khâm phục Tần Kiếm tiên.

Mặc dù hiện tại có hai vị Cực cảnh Kiếm tiên. Một là Tần Vân. Một là Kiếm Các Thôi Liên Phong. Nhưng người tu hành bình thường trong thiên hạ lại càng kính nể Tần Vân!

- Một đám người cố kỵ cái này cố kỵ cái kia, không thấy được vô số Nhân tộc đều đang chịu khổ sao?

Trong kiếm hồng chói mắt, Tần Vân đang phi hành.

Từ nhỏ hăn đã lớn lên trong thôn xóm.

Hăn đã thấy hết cảnh yêu ma quấy nhiễu, thiên hạ lầm than. Bây giờ chỉ cần hăn đi một chuyến chém giết một yêu quái lợi hại, có thể giúp cho dân chúng tại đây thoát khỏi khổ cực, tự nhiên hăn vui vẻ chịu đựng.

Trong thiên hạ cũng có một bộ phận người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cũng ghét ác như thù, nhưng yêu ma đã chiếm cứ một phương, tự nhiên có năng lực bảo mệnh cực mạnh nên người tu hành Tiên Thiên Kim Đan cũng không thể diệt trừ.

Nhưng Cực cảnh giới có thể làm được! Đáng tiếc trong thiên hạ người có thể đạt tới Cực cảnh giới cực ít, phần lớn đã theo đuổi con đường trường sinh.

Mà cái kiểu “lấy mạnh hiếp yếu” này, một khi đã làm yêu quái cũng có Cực cảnh! Nếu ước hiếp kẻ yếu, chỉ sợ sẽ bị yêu quái cảnh giới cao kia trả thù! Nhân tộc cũng có một số Cực cảnh xuất thân từ gia tộc lớn, coi phạm nhân trong thiên hạ như con kiến. Bọn họ càng để ý đến lợi ích, để ý đến con đường trường sinh của mình. Còn một số người thì lại cố kỵ quá nhiều hay là không muốn gây thù chuốc oán.

Còn Tần Vân là người trước nay chưa từng có!

Chỉ cần làm hại nhân gian. Tất cả đều giết không tha! Mà dám đại yêu quái trong thiên hạ cũng rất nhức đầu đối với chuyện này. Ba năm nay cũng có đại yêu ma đạt tới Cực cảnh muốn ra tay với Tần Vân, nhưng mà Chu Thiên kiếm quang của Tần Vân đến nay vẫn không ai có thể làm gì được!

Tần Vân lắc đầu:

- Đáng tiếc vẫn còn quá nhiều yêu quái. Ta cũng không có cách nào! Thực lực tầm cỡ như Cửu Sơn đảo chủ, Bách Hoa nương nương, cho dù là một chọi một ta cũng khó có thể chém giết bọn chúng. Mà một số yêu quái lại có năng lực bảo mệnh rất mạnh, thường trốn trong hang ổ, ta cũng khó lòng diệt trừ. Trong ba năm nay ta giết một ít yêu quái lợi hại. Vì vậy mà những yêu quái linh thông tin tức sẽ lập tức chạy trốn dưới trướng đại yêu quái. Cho nên muốn chân chính diệt trừ đại yêu ma, phải chờ đến lúc ta nhập đạo.

Nếu có thể nhập đạo.

Tần Vân nhất định muốn diệt trừ rất nhiều đại yêu quái chiếm cứ một phương. Hẳn không cần gây thù hằn quá nhiều, chỉ cần có thể giúp cho những hài tử giống hần ngày xưa có thể có được một cuộc sống tốt hơn,

giúp cho rất nhiều nữ hài tử không bị yêu quái ăn thịt giống như em gái hắc ngày xưa, hắc đã cảm thấy rất đáng giá rồi. Tần Vân cảm thấy, bản thân mình so sánh với những người tu hành không màng sống chết tiêu diệt yêu quái ở Bắc địa biên quan, những gì hắc làm là rất đổi bình thường.

Hô...

Quảng Lăng Tần phủ, một đạo hồng quang đáp xuống, tiến vào Tần phủ.

- Vân ca.

Y Tiêu lập tức tới đón tiếp, bây giờ Y Tiêu cũng bước vào Tiên Thiên Thực Đan cảnh giới rồi.

- Tiêu Tiêu.

Tần Vân vừa đáp xuống cũng cười tươi.

- Diệt trừ đại yêu ở Kỳ Phụ đảo rồi hả?

Y Tiêu hỏi.

- Ủm, ta đã tiêu diệt rất nhiều yêu quái rồi, không ngờ rằng nó còn dám ra ngoài làm hại Nhân tộc.

Tần Vân nói.

Y Tiêu cười nói:

- Đại yêu ở Kỳ Phụ đảo là một yêu quái tán tu, không phải là yêu quái Cửu Mạch, cho nên cũng không nhận được lời nhắc nhở. Hơn nữa nó vừa bế quan tu luyện đã một hai năm, chỉ sợ là chưa nghe qua thủ đoạn hành sự của chàng. Mà chàng cũng mới bắt đầu diệt trừ đại yêu quái hai ba năm nay. Nếu lại đợi thêm mấy năm nữa, tất cả đại yêu ma trong thiên hạ đều

biết đến thủ đoạn của chàng rồi, nếu vậy cũng sẽ chuốc họa cho Tần gia chúng ta.

- Ta sống trên đời năm trăm năm, những đại yêu quái này sẽ không dám đến trêu chọc ta.

Tần Vân nói.

- Tần gia hưng thịnh năm trăm năm cũng đủ dài rồi. Đợi đến năm trăm năm sau, ta sẽ tận lực an bài đường lui cho hậu thế. Mà nói không chừng, ta sẽ tìm được phương pháp ngưng tụ Nguyên Thần.

- Chắc chắn rồi.

Y Tiêu gật đầu.

- Đúng rồi, mấy ngày nữa ta sẽ bế quan.

Tần Vân nói.

- Bế quan?

Y Tiêu giật mình.

- Vân ca, chàng định...

Tần Vân gật gật đầu.

- Ta đã tích lũy đủ lực lượng, đã đến lúc đột phá tới Cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

Hắn đi ra từ Cảnh Dương tiên phủ có rất nhiều bảo vật, tự nhiên cũng xây dựng tinh thất tu hành của Tần gia rất tốt, bố trí rất nhiều trận pháp tụ tập linh khí thiên địa. Tu luyện trong tinh thất, tốc độ sẽ tăng lên rất nhiều lần! Y Tiêu bây giờ có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan có một

phần nguyên nhân là do tĩnh thất này. Đương nhiên cũng có nguyên nhân do nàng nắm giữ được Thiên Đạo ý cảnh.

Giống Tần Vân, mặc dù có trậ pháp trong tĩnh thất phụ trợ và trình độ lĩnh vực Kiếm ý, muốn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan chỉ sợ cũng phải mất mười năm!

Mà thực lực của hã bây giờ là Cực cảnh, cho dù tu luyện phi kiếm hay là tĩnh thuần Kiếm tiên chân nguyên đều nhanh hơn không ít. Ba năm trôi qua, cũng đã đến lúc hã đột phá rồi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Cuối Cùng Thành Kim Đan

Tháng ba, ánh nắng tươi sáng, lá xanh nhú ra, hoa nhỏ màu phấn hồng để lộ ra sức sống mãnh liệt.

Bên cạnh Tiểu Kính hồ, Tần Vân ngồi trên thảm cỏ, chớp mũi có thể ngửi được hương cỏ xanh và hương hoa đào bay tới từ bên cạnh. Trong Tiểu Kính hồ nước trong suốt, còn có thể nhìn thấy được có con cá đang bơi lội.

Nhìn trời đất, cảm nhận thiên nhiên.

Tần Vân ngồi ở bên bờ hồ đã vài ngày rồi.

- Thời điểm đột phá ở ngay ngày hôm nay rồi!

Giờ phút này Tần Vân chỉ cảm thấy tâm linh viên mãn, trong suốt không chút tạp chất, lập tức đứng dậy đi về phía tĩnh thất.

Bên trong tiểu viện, Y Tiêu đang pha trà.

Tần Vân đi vào tiểu viện nói:

- Phu nhân, đêm nay làm chút rượu với thức ăn ngon.

Y Tiêu đứng dậy:

- Được, hôm nay thiếp tự mình xuống bếp làm cho phu quân một bàn thức ăn ngon, bây giờ thiếp lập tức đi mua nguyên liệu.

Tần Vân cười đi vào trong tỉnh thất:

- Vất vả cho phu nhân rồi!

Y Tiêu nhìn cửa tỉnh thất đóng lại, so với vừa rồi trịnh trọng mấy phần, nhỏ giọng nói:

- Cánh cửa cuối cùng của Kiếm Tiên là bước vào Kim Đan, bây giờ Vân ca đang nắm giữ hai loại Cực Cảnh giới, tích lũy hùng hậu, nhất định có thể thành công tiến vào Kim Đan. Chỉ là không biết, sẽ đạt tới trình độ nào của Kim Đan đây?

Giống như Hư Đan, Kim Đan cũng có phân chia cao thấp, có mạnh có yếu. Kiếm Tiên nhất mạch đạt tới Kim Đan đã là cực hạn! Cho nên cuối cùng kết thành loại Kim Đan nào, cũng là cực hạn của Tần Vân! Còn chuyện tự nghiên cứu ra phương pháp ngưng tụ Nguyên Thần? Thật sự là quá xa xôi! Từ Thượng Cổ đến nay, một ít Kiếm Tiên nhập đạo, ví như loại người giống Kiếm lão nhân, đều đòi tự mình chế tạo ra pháp môn. Nhưng cuối cùng thì sao? Tất cả đều thất bại, không một ai có thể vượt qua tuổi thọ năm trăm năm, cuối cùng đều hóa thành xương khô.

Kim Đan, chính là cực hạn của Kiếm Tiên! Mà lúc này, Tần Vân cũng sắp đạt đến điểm cực hạn này!

Trong tỉnh thất.

Đốt hương, mùi hương lan tỏa trong không khí. Trên trần của tỉnh thất được khảm nạm rất nhiều tinh thạch xanh biếc to bằng nắm tay. Mỗi viên đều là “Bích Thủy Triều Tâm Thạch” trân quý, bên trên có khắc những phù văn huyền diệu. Những viên tinh thạch này chính là một bộ phận của trận pháp trong tỉnh thất, làm cho linh khí Thiên Địa từ bên ngoài ùn ùn kéo vào, cũng khiến cho linh khí trong tỉnh thất cực kì nồng đậm. Cho dù là phàm nhân tu luyện lâu dài ở trong này, cũng có thể sống đến hơn một trăm tuổi.

“Hô.”

Tần Vân khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, thở nhẹ một hơi, nhắm hai mắt lại.

Cũng không cần lại tĩnh tâm lần nữa, bởi vì mấy ngày nay ngồi bên Tiểu Kính hồ đã sớm rửa sạch tâm linh, đưa tâm linh đến trình độ viên mãn rồi.

Bên trong đan điền.

Ở đây có một viên Thực Đan màu bạch kim và một viên Kiếm Hoàn, bản mệnh Phi kiếm trải qua một quá trình sinh dưỡng lâu dài, hơn nữa đã hấp thụ rất nhiều tài liệu trân quý, thời điểm hai năm trước đã đạt tới tam phẩm. Bản mệnh Phi kiếm tam phẩm đã có thể phát huy được uy lực của pháp bảo siêu cấp rồi.

Mà đường kính của Thực Đan bạch kim sắc lại lớn hơn Kiếm Hoàn đúng chín lần, ẩn chứa Kiếm Tiên chân nguyên khổng lồ. Tuy chỉ là một viên Thực Đan, nhưng cho dù là phẩm chất hay pháp lực hùng hồn đều có thể sánh ngang với Kim Đan phổ thông!

- Lên!

Một suy nghĩ mệnh lệnh.

Viên Thực Đan màu bạch kim này, nhìn như ngưng thực, nhưng nếu như phóng đại lên trăm ngàn lần, thì chính là vô số tia pháp lực Kiếm tiên ngưng tụ lại một chỗ. Giờ phút này theo suy nghĩ của Tần Vân, vô số Kiếm tiên pháp lực bắt đầu biến hóa ảo diệu. Bắt đầu từ trong bộ phận trung tâm nhất của Thực Đan, một nửa pháp lực lấy Cực cảnh kiếm ý “Thủ hộ” làm hạch tâm, một nửa pháp lực lấy Cực cảnh kiếm ý “Sát Lược” làm hạch tâm. Trong lúc nhất thời mấy ngàn vạn đạo kiếm khí quấn lấy nhau, chủ động xông ra phía ngoài bắt đầu xoay tròn.

Mà cùng lúc xoay tròn ở bên ngoài, kiếm khí còn không ngừng chèn ép áp chế nhau, cô đọng lại càng thêm tinh thuần.

Hô! Hô!

Xoay tròn vừa đúng thời gian vài hơi thở, Thực Đan màu bạch kim, vậy mà lại bị xoay chuyển hoàn toàn phân tách ra rồi, phân tách thành hai cổ pháp lực khổng lồ!

Mà hai cổ pháp lực khổng lồ này, giống như hai con cá đang chơi trò đuổi bắt.

Theo lý thuyết, một viên “Tiên Thiên Thực Đan” ẩn chứa pháp lực cường đại, nếu như hoàn toàn bạo phát, cả cơ thể Tần Vân đã bị nổ tung thành bột phấn!

Có lẽ từ “Tiên Thiên Thực Đan” đến “Tiên Thiên Kim Đan” là huyền diệu như vậy đấy. Để cho “Tiên Thiên Thực Đan” tiến vào trạng thái Âm Dương cùng tồn tại, mặc dù hai cổ lực lượng đều cường đại vô cùng, nhưng lại áp chế lẫn nhau, hình thành một thể cân bằng, vì vậy nên mới không nổ tung.

Cũng có thể là bởi vì vô số kiếm khí đè ép dây dưa càng thêm tinh thuần, chân nguyên đã bắt đầu biến chất. Cho nên cũng không quay về nữa, mà nhất định phải ngưng tụ thành Kim Đan.

Nếu không thành Kim Đan, thậm chí có khả năng mất đi tính mạng. Cảnh giới của Tần Vân cực cao tất nhiên sẽ không thất bại. Nhưng cái hấn theo đuổi là cực hạn của Kim Đan, muốn đạt tới Kim Đan càng cao cấp hơn.

- Âm Dương Lưỡng Nghi Thái, một âm, để “Thủ hộ”; một dương, để “Sát Lược”

- Hai mặt nhất thể, tụ!

Tần Vân không chút do dự.

Ba năm trước Yên Vũ kiếm ý của hắn đạt tới cực hạn, lĩnh ngộ được bản chất mà mình vẫn kiên trì theo đuổi là “Thủ hộ”. Nhưng mà lúc hắn tung hoành mười chín châu, khi diệt trừ yêu ma, Tần Vân cảm thấy uy lực của phi kiếm chi thuật của mình vẫn chưa đủ. Bản thân hắn so sánh với Thôi Liên Phong cùng là Cảnh Cực giới Kiếm tiên, ngoại trừ hồn phách phải gánh vác trách nhiệm rất lớn “Luân hồi” có thể đạt tới “Vạn Kiếm Quy Tông” khiến người ta kinh diễm ra, những chiêu thức khác uy lực không đủ mạnh.

Kiểm Tiên, một kiếm phá vạn pháp, lấy danh xưng “Sát Lục”. Nhưng khi đó hắn đánh nhau với đại yêu quái Cực Cảnh giới, công sát đối phương cũng không giành được nhiều ưu thế.

Mà theo ba năm tu hành này, Tần Vân cũng hiểu được càng sâu, cũng càng thêm xác định.

- Kiếm đạo hoàn mỹ chân chính, tự nhiên phải chia âm dương, không thể chỉ có “Thủ hộ” mà còn phải có cả “giết chóc”.

- Hai mặt cùng kết hợp, mới thật đúng là hoàn mỹ.

Trong lòng lĩnh ngộ được điều này, ba năm qua Tần Vân hành tẩu thiên hạ, chém giết yêu ma. Yêu quái chính mạch uy hiếp, Tần Vân cũng không thèm để ý chút nào. Dưới đạo tâm bức này, Tần Vân cũng dần lĩnh ngộ ra Yên Vũ kiếm ý Cực cảnh giới tầng thứ hai mang tên “giết chóc”.

Có “giết chóc” Yên Vũ kiếm ý cũng càng thêm hoàn mỹ.

“Hô... Hô...”

Hai cỗ pháp lực cường đại dưới sự dẫn dắt của hai loại Cực cảnh giới hoàn toàn tương phản bắt đầu xoay tròn, mà hai loại Cực cảnh giới này cũng chính là hai mặt của Yên Vũ kiếm ý.

Giống như hai con cá âm dương bắt đầu truy đuổi nhau.

Dần dần...

Theo hai con cá âm dương cá từ từ thu nhỏ lại. Tại trung tâm của cả hai hạch, rốt cục cũng có một chút hào quang sinh ra, một điểm sáng này, giống như tia sáng đầu tiên sinh ra từ thuở khai thiên lập địa.

Giờ khắc này, thời gian giống như ngừng lại.

“Oanh” Theo hai con cá âm dương cấp tốc chuyển hóa, điên cuồng truy đuổi điểm sáng duy nhất kia. Hai bọn nó đang cấp bách thu nhỏ lại, điểm sáng kia lại càng ngày càng chói mắt. Dần dần, hào quang bắt đầu thu liễm, xuất hiện bộ dáng chân thật của nó.

Đó là một viên Kim Đan.

Nó, đại biểu cho sự viên mãn, chân nguyên pháp lực viên mãn.

Viên Kim Đan này cũng không phải là màu vàng kim giống như trong truyền thuyết, mà còn ẩn ẩn phiếm một chút ánh tím thâm sâu, trở thành Tử Kim sắc. Nó cao quý mà mỹ lệ. Sự tồn tại của nó, tự nhiên cũng ẩn chứa ảo diệu của Thiên Địa.

- Kim Đan, là Tử Kim Đan...

Trong lòng Tần Vân dâng lên một niềm vui mừng cực lớn.

- Ta... cô đọng ra Tử Kim Đan rồi sao?

Tần Vân vô cùng kích động và vui mừng.

Căn cơ của hắc xác thực mạnh mẽ, hắc nắm giữ kiếm ý cô đọng thành “Tiên Thiên Hư Đan” cũng mạnh hơn “Tiên Thiên Hư Đan” bình thường nhiều. Sau đó lại là Cảnh giới Kiếm ý lĩnh vực cô đọng ra “Tiên Thiên Thực Đan” càng vượt xa “Tiên Thiên Thực Đan” bình thường. Mà lấy Kiếm Ý Cực Cảnh giới, ... cuối cùng cũng bước vào “Tiên Thiên Kim Đan”. Tần Vân cho rằng Kim Đan của mình sẽ cao cấp hơn chút, nhưng mà không ngờ lại là “Tử Kim Kim Đan” trong truyền thuyết!

Đạo gia có một câu, kêu “Kim Đan, Tử Kim vi cực” đó là Tử Kim Đan, là cực hạn hoàn mỹ nhất của Kim Đan, không thể tiến thêm được nữa. Cảnh giới bậc này, nếu Kim Đan pháp lực tinh thuần, có thể sánh với Nguyên Thần tiên nhân!

- Trước ngộ Cực Cảnh giới, sau tiến vào Kim Đan, trong lịch sử cũng có. Nhưng mà Tử Kim Kim Đan là cực kì hi hữu!

Tần Vân trầm nghĩ:

"Ta có thể thành, một là vì Hư Đan, Thực Đan có căn cơ vững chắc. Hai chắc chắn là có quan hệ đến việc ta dựa vào hai loại Kiếm ý Cực Cảnh giới lấy ‘Âm Dương Lưỡng Nghi Thái’ cô đọng lại mà thành."

"Cho dù như thế nào! Là thành tựu Tử Kim Kim Đan Tần Vân cũng rất vui vẻ rồi. Dù sao đây chính là cực hạn của Kim Đan!"

"Nhưng mà, truyền thừa Kiếm tiên cũng kết thúc tại đây rồi..."

Tần Vân yên lặng ngẫm nghĩ. Hắc vừa liên tục hấp thu linh khí Thiên Địa để không ngừng làm lớn mạnh “Tử Kim Kim Đan”, nhưng trong lòng cũng hiểu được, song song với việc thực lực tăng mạnh thì tới đây phương pháp tu luyện cũng đã đến tận cùng rồi!

Muốn lại tiến thêm một bước?

Ngưng Nguyên Thần thành tiên nhân, có thể trường sinh bất lão? Con đường này nhấp nhô vô cùng, bản thân mình có thể làm được trong vòng năm trăm năm sao? Tuy rằng Tần Vân tràn ngập ý chí chiến đấu, nhưng mà đáng tiếc một chút ngọn nguồn cũng không có.

Trộn vện năm canh giờ, Tử Kim Kim Đan mới hấp thu đầy đủ linh khí Thiên Địa, cũng đạt tới cực hạn của đan điền, kích thước cũng chỉ lớn hơn một chút so với Kiếm Hoàn mà thôi.

Luận Kim Đan pháp lực, chỉ sợ bây giờ đã không còn ai có thể là đối thủ của Tần Vân. Thậm chí sau này Tử Kim Kim Đan biến chất, có thể sánh ngang với pháp lực của tiên nhân ma thần!

“Cạch!”

Cửa tĩnh thất mở.

Tần Vân đi ra ngoài. Bên trong tiểu viện, Y Tiêu ngồi bên cạnh bàn ngơ ngác chờ, nghe được tiếng mở cửa vang lên, lập tức đứng dậy.

Giờ phút này trăng đã nhô lên cao, lơ mờ có thể nhìn thấy những ngôi sao đêm trên bầu trời cao. Tần Vân lộ ra một nụ cười nhìn thê tử.

Y Tiêu hỏi:

- Vân Ca, như thế nào?

Tần Vân đi đến bên cạnh bàn, nhìn đầy bàn thức ăn và rượu ngon. Y Tiêu thấy thế mới phất tay thu hồi pháp thuật, rượu và thức ăn vẫn còn bốc hơi như cũ.

Tần Vân hít sâu một hơi:

- Thơm quá.

Y Tiêu lập tức hỏi lại:

- Thiếp hỏi chàng mau trả lời đi, kết Kim Đan thế nào rồi?

- Kim Đan, Tử Kim vi cực.

Tần Vân ngoài miệng nói xong, cầm lấy bầu rượu nhẹ nhàng lắc lắc, rồi thúc giục:

- Mau tới dùng bữa đi.

Y Tiêu giật mình:

- Tử Kim Kim Đan?

- Ủ, thịt viên này rất tốt, ăn rất ngon đó...

Tần Vân gắp một miếng thịt viên lên, trước hết cắn một miếng, khen tiếp:

- Tay nghề của phu nhân càng ngày càng giỏi.

Y Tiêu lắc đầu bó tay:

- Thiếp đang nói với chàng về Tử Kim Kim Đan, chàng còn nói thịt viên!

- Ha ha, thịt viên thì làm sao chứ?

Dưới bóng đêm, hai người ngồi trong tiểu viện vừa ăn vừa trò chuyện.

Một đêm này, trong thiên hạ cũng không ai biết được, người tu hành ngưng tụ ra “Tử Kim Kim Đan” đã xuất hiện rồi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Thiên Long Huyết Tinh

Đạt đến Tiên Thiên Kim đan cảnh, cô động tạo ra được Tử Kim kim đan trong truyền thuyết, trong đoạn thời gian kế tiếp Tần Vân vẫn thường xuyên đến hồ Tiểu Kính để rèn luyện thuật phi kiếm.

Vào ngày hai mươi chín tháng ba.

- Ha ha...

Tần Vân đứng trên mặt Tiểu Kính hồ, thu hồi phi kiếm:

- Ban đầu ta ngộ ra Yên Vũ kiếm ý, cực cảnh giết chóc thứ hai sẽ càng làm thuật phi kiếm của ta trở nên cân bằng hoàn mỹ hơn. Về khả năng phòng ngự, chống cự kẻ địch thì chỉ tăng lên một chút. Riêng về phương diện tấn công thì lại tăng vọt không ít. Bản mệnh Phi kiếm từ tam phẩm đã được đánh bóng lên đến tứ phẩm. Thực lực cũng gia tăng sáu bảy phần.

Tần Vân cười nói:

- Nhưng những điều này cũng không coi là biến chất. Hiện tại kết thành Tử Kim kim đan thực lực của ta mới được tính là biến chất.

Trước đây.

Luận về thực lực thì Ngạc Long lão tổ là mạnh mẽ đến vô cùng. Thuật phi kiếm của Tần Vân cũng chẳng khác gì gãi ngứa cho lão ta.

Nhưng trên thực tế, pháp môn tu hành của Đạo gia Phật môn chiếm ưu thế hơn so với các lưu phái khác. Ưu thế chính là ở chỗ bản mệnh pháp bảo

và bản mệnh phù lục. Giống như triều đình thiên về tu thể mạch Thần Ma. Riêng Thần Ma vẫn là thường là pháp môn tu hành của Yêu tộc, Thủy tộc cũng đều không có bản mệnh pháp bảo. Cũng giống như một vị cao nhân cực cảnh, trong tay nắm một món bản mệnh pháp bảo, tuy bản mệnh pháp bảo này chỉ là pháp bảo nhị phẩm nhưng lại có thể phát huy uy năng của siêu phẩm pháp bảo.

Xét về một phương diện khác, các cường giả cực cảnh có thể đạt được một món pháp bảo nhất phẩm đã xem như không tệ. Nhưng nếu như không có pháp bảo thì lại yếu mất một phần.

Giống như Hỗn Nguyên tông có thân thể thành thánh, tuy rằng không có bản mệnh pháp bảo nhưng thân thể của bọn hắn có thể so sánh với một món bản mệnh pháp bảo rồi. Thân thể mạnh còn vượt trội hơn cả Thần Ma, Ma Thất, hay cả Long tộc. Có thể được xưng là đệ nhất thân thể trong thiên hạ này.

Tần Vân được xưng là Kiếm tiên nhất kiếm phá vạn pháp của Đạo gia, có thể xếp ngang hàng với các Cực cảnh khác.

- Hiện tại Tử Kim kim đan lại ẩn chứa pháp lực kim đan, có thể sánh ngang với pháp lực của Tiên nhân, Ma thần. Nếu có pháp lực quán chú như thế, uy lực thuật phi kiếm của ta sẽ đạt đến cấp độ mới. Ngay cả ta không sử dụng thuần thực về các loại lực lượng này cũng mạnh hơn Ngạc Long lão tổ một đường rồi.

Tần Vân không nén được mà thốt ra lời cảm thán:

- Thực lực hôm nay của ta e rằng đã có thể sánh ngang với những nhập đạo bình thường rồi.

Những nhân vật nhập đạo vốn có Tiên Thiên Kim đan nhưng không phải ai cũng có Tử Kim kim đan.

Kim đan pháp lực chiếm ưu thế có thể đền bù vào sự chênh lệch về "Đạo".

Đương nhiên... chuyện gì cũng phải nhìn vào Đạo.

Giống những người như Kiếm lão nhân, ngộ ra kiếm đạo đã đánh bại được rất nhiều Tiên nhân, Ma thần. Thậm chí còn chém giết cả Ma thần. Nhập đạo bậc này thật sự quá kinh khủng.

Vù... Lướt trên mặt nước, nhảy xuống cạnh bờ hồ, Tần Vân lại sải chân tiến đến một hoa viên. Thê tử Y Tiêu của hắn đang đắm chìm trong hoa cỏ, chung quanh là chim hót véo von, tĩnh tâm vẽ phù.

Tần Vân nói:

- Y Tiêu. Ta phải ra ngoài một chuyến, sợ rằng phải mất một hai ngày đấy.

- Thiếp đang vẽ phù. Đột nhiên phu quân lên tiếng làm tấm phù đầu tiên của thiếp tiêu tán rồi. Được rồi, được rồi. Chàng nói chàng muốn ra ngoài sao? Đi nhanh về nhanh đi.

Y Tiêu bất đắc dĩ ném tấm phù hỏng kia vào trong sọt trúc bên cạnh.

Từ ba năm trước Tần Vân đã thường xuyên ra ngoài trăm yêu trừ ma, Y Tiêu đã sớm hình thành thói quen rồi.

- Là lỗi của ta. Lỗi của ta.

Tần Vân cười cười, sau đó lập tức hóa thành một đường hồng quang, xẹt qua trời cao, bay thẳng về phía tây.

Y Tiêu ngẩng đầu liếc mắt nhìn theo, kể đó cười cười lại tiếp tục cúi đầu viết chữ.

Sau khi Tần Vân cô đọng thành Tử Kim kim đan thì Y Tiêu cũng yên tâm hơn nhiều. Mặc dù trong thiên hạ này, Tiên nhân Ma thần còn có hai vị nhập đạo. Một vị chính là Ma Ha Tự của Nhân tộc. Một vị còn lại chính là yêu ma. Nhưng hai vị kia đều đã bế quan dài ngày để mưu cầu trường sinh rồi. Hơn nữa với "Đạo" của hai vị kia, với thực lực hôm nay của Tần Vân, bảo vệ tính mạng cũng không phải là chuyện quá khó khăn gì.

Dù sao thì phần lớn thực lực của những vị nhập đạo vẫn thấp hơn Tiên nhân và Ma thần chân chính một chút. Bởi vì Tiên nhân, Ma thần đều đã sớm nhập đạo, mà tu hành càng lâu thì pháp lực sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Một số nhân vật nhập đạo khác thì thực lực có thể sánh ngang với Tiên nhân, Ma thần.

Về phần đánh bại Tiên nhân Ma thần hay là chém giết bọn họ thì vô cùng hiếm thấy. Kiếm tiên nhập đạo có thể làm được chuyện này thật sự rất ít. Đương nhiên Kiếm lão nhân lại nằm trong số ít những người này.

Oanh.

Một đường hồng quang phá không phi hành về phía tây.

“Thực lực của ta tăng vọt, nếu như có thể thành công tiến vào Thiên Long cung thượng cổ một lần nữa, đạt được Thiên Long huyết tinh thì có thể nói cho Tiêu Tiêu biết chân tướng chuyện tình lúc trước rồi.”

Tần Vân thầm nghĩ. Nếu như không đạt được Thiên Long huyết tinh thì sẽ không có cách nào cứu được nhạc mẫu đại nhân, và Tần Vân sẽ một mực giấu kín chuyện này trong lòng như trước.

Vèo... Tốc độ phi độ lại nhanh hơn trước không ít. Sau khi Tần Vân tiến vào Tây hải thì không mất bao lâu đã đặt chân đến khu vực của Thiên Long cung thượng cổ.

Sau khi tiến vào đáy biển, dọc theo tuyến ý đồ quen thuộc, Tần Vân nhanh chóng đi đến trước cửa trận pháp mà hắn đã phát hiện ra lúc trước.

“Vào đến cửa trận pháp cũng không bị những người khác phát hiện. Hắn là Thần Tiêu môn tin tưởng lời nhắc nhở của ta nên mới không phải người đến.”

Tần Vân thầm nghĩ.

Thần Tiêu môn cũng từng phân tích qua, Tần Vân hắn hoàn toàn có thể giết hai người Y Phong Lai để diệt khẩu, giấu kín bí mật cửa vào của trận pháp này. Nhưng hắn lại không làm như vậy. Hiển nhiên là vì bản chất của Tần Vân là một con người kiêu ngạo. Hắn khinh thường làm chuyện ti tiện này. Thần Tiêu môn cũng cho rằng lời nhắc nhở của Tần Vân có đến tám phần là sự thật. Hơn nữa Thần Tiêu môn cũng chỉ có duy nhất một vị cực cảnh kia thôi, mà hắn ta cũng một lòng muốn nhập đạo.

Đối với người kia mà nói, chuyện cướp đoạt Thiên Long huyết tinh căn bản không có ý nghĩa gì. Hắn ta vốn là cực cảnh duy nhất hiện nay của Thần Tiêu môn, trên thân cũng không thiếu bảo bối, hà tất phải xoáy lên ngọn gió nguy hiểm.

Tần Vân tiến vào Thiên Long cung thượng cổ. Tuy rằng đoạn đường này rất quen thuộc nhưng hắn vẫn mở ra kiểm ý lĩnh vực, cẩn thận dò xét mãi đến khi đi đến đại sảnh của tòa phế tích này.

- Hà?

Nhìn đại môn màu vàng phía trước, trên cửa có một con quái vật vảy đen đang nằm vắt vẻo.

- Ma quái!

Tần Vân vung tay lên. Hừ...u...u!

Trong nháy mắt, bản mệnh Phi kiếm từ đầu ngón tay hắt bay ra. Dù cho có hơn một trăm đạo kiếm quang tản ra, nhưng tất cả đều hòa làm một thể với bản mệnh Phi kiếm, hóa thành một đường du long kiếm quang. Kiếm quang phân hóa, kiếm quang sinh ra càng nhiều thì uy thế sẽ càng mạnh mẽ. Nhưng nếu như hội tụ tất cả kiếm quang lại thành một thể thì lực công kích sẽ càng tăng vọt.

Sau khi Tần Vân ngộ ra cực cảnh sát chiêu thứ hai thì đã có thể thực hiện một bước này rồi.

- Giết!

Ma quái kia lập tức mở tròng hai mắt, nhảy vọt về phía này.

Oanh...

Đường du long kiếm quang vô cùng cường thế, lướt qua ma quái đánh tan thân thể của ma quái, khiến nó vẫn lạc tại chỗ.

Tần Vân sai nhanh hai ba bước tiến vào lối đi sau cổng lớn màu vàng. Đảo mắt lại nhìn thấy một con ma quái khác đang bám chặt lên vách tường trên hành lang. Mà xa xa trên sảnh cung điện đồ nát này còn có hơn mười con ma quái khác. Bọn chúng tùy ý nằm trên bàn đá hoặc là vắt vẻo trên mấy cột trụ sụp đổ, nằm yên không hề nhúc nhích. Chỉ là giờ này phút này, bọn chúng bỗng nhiên lại mở mắt ra, quay đầu nhìn Tần Vân.

Nhưng tầm mắt của Tần Vân lại chú ý đến những bảo vật trong tòa cung điện đồ nát này.

Trong này có một vũng huyết dịch lớn tỏa ra kim quang màu đỏ, khí thế bức người, bên trong còn có năm sáu viên huyết tinh lớn chừng đầu ngón tay nhấp nhô. Bên cạnh còn có một cánh tay khổng lồ khoác lân giáp màu đỏ dài chừng ba mươi chín trượng, uy áp vô cùng khủng bố, thậm chí

còn tùy ý sinh ra lĩnh vực. Mà lĩnh vực kiếm ý của Tần Vân lại bị nó áp chế.

Trên đoạn cánh tay phủ lân giáp màu đỏ kia lại có khói đen bốc lên, trong nháy mắt ngưng tụ thành mấy trăm con ma quái chẳng chịt chen chúc một chỗ.

- Hay lắm. Bảo vật đều ở đây.

Tần Vân cũng chẳng mảy may sợ hãi.

- Ra tay!

Trong nháy mắt, Tần Vân liền xuất chiêu. Một đường du long kiếm quang bay ra, lao thẳng về phía vùng huyết dịch màu đỏ kia.

- Rống.

- Rống.

- Giết.

Những con ma quái này hầu như không có linh trí, nhưng lại điên cuồng vô cùng. Từng con một điên cuồng bổ nhào tới, ý định ngăn cản lại đường kiếm quang chói mắt kia. Ba con ma quái dẫn đầu có ý định chặn đường bản mệnh Phi kiếm của Tần Vân.

Bành... Bản mệnh Phi kiếm như du long, đường di chuyển không cố định, quỹ dị khó lường dễ dàng tránh né đám ma quái kia. Nhưng đám ma quái cầm đầu thì lợi hại hơn một chút, sau khi đuổi giết một con ma quái cầm đầu thì uy thế của phi kiếm lại giảm đi một phần. Hai con ma quái cầm đầu khác cũng nhanh chóng vọt đến dây dưa, hơn nữa trên cánh tay phủ lân giáp màu đỏ lại bốc ra sương mù dày đặc hơn. Một con ma quái cầm đầu khác lại được hội tụ thành hình.

Theo thời gian trôi qua, càng lúc càng có nhiều ma quái vây quanh vùng huyết dịch này. Hơn một trăm con ma quái tạo thành vòng vây, phi kiếm muốn né tránh cũng không có chỗ để né tránh.

Oanh oanh oanh...

Ở bên kia, ba trăm con ma quái khác cũng đã vây công vọt đến gần chỗ của Tần Vân.

Thất Sát kiếm thi triển ra Chu Thiên kiếm quang, che chắn chung quanh. Hôm nay Tần Vân đã có Kim đan pháp lực, sử dụng Thất Sát kiếm này cũng dễ dàng hơn nhiều. Giống như một người trưởng thành, vùng vây một cành cây không có một chút áp lực nào, mà pháp lực tiêu hao cũng rất ít.

- Trở về.

Trong đầu Tần Vân khẽ niệm, bản mệnh Phi kiếm lập tức quay trở về bên người.

- Ha ha, pháp lực của ta tăng mệnh. Hơn ba trăm con ma quái cũng không thể phá vỡ Chu Thiên kiếm quang được.

Tần Vân vô cùng phấn chấn.

- Hống hống hống...

Càng nhiều ma quái nữa nhào đến.

Đám ma quái kích thước lớn nhỏ đủ loại, nhưng giờ phút này đang thu nhỏ kịch liệt, đồng thời tăng thêm số lượng vây công lên màn hào quang Chu Thiên kiếm quang của Tần Vân. Khi hơn sáu trăm con ma quái đồng thời vây công thì Chu Thiên kiếm quang đã chấn động lắc lư rồi.

- Đã đến cực hạn. Không chịu nổi nữa!

Tần Vân lại thầm niệm một câu, bản mệnh Phi kiếm lại thi triển ra một màn hào quang Chu Thiên kiếm quang khác, đồng thời thu Thất Sát kiếm về.

Ô...ô...n...g

Sau khi bản mệnh Phi kiếm căng ra màn hào quang Chu Thiên kiếm quang thì uy thế càng mạnh mẽ hơn mấy phần. Thậm chí Tần Vân còn tận lực phóng lớn màn hào quang Chu thiên kiếm quang kia. Dù cho hơn sáu trăm con ma quái vẫn điên cuồng vây công nhưng lại không tài nào phá vỡ.

- Tốt. Hôm nay Chu Thiên kiếm quang của ta dù có gặp phải Tiên nhân hay Ma thần cũng có thể chống đỡ rồi.

Tần Vân vô cùng vui mừng. Chống đỡ đòn công kích của hơn sáu trăm con ma quái, trực tiếp cường ép dịch chuyển đến gần vũng huyết dịch tản ra kim quang màu đỏ kia. Hắn vung tay, từng đạo kiếm khi bay ra. Năm đạo kiếm khí ôn nhu quét sạch năm viên huyết tinh đang nổi lên bên trung vũng huyết dịch.

Trong tay Tần Vân cầm một chiếc bảo bình, mở nắp lọ ra, hô:

- Thu.

Năm viên Thiên Long huyết tinh dưới lực quét của kiếm khí, tất cả đều bay vào trong bảo bình kia.

- Đã thu được Thiên Long huyết tinh, đợi ta đi ra ngoài đã có thể nói cho Tiêu Tiêu rồi.

Tần Vân đặt nắp bình, trong lòng tràn đầy vui mừng, sau đó lại nhìn đến vũng huyết dịch tỏa ra kim quang màu đỏ trên mặt đất.

- Huyết dịch này hẳn là huyết dịch của Thiên Long thượng cổ. Trải qua tháng năm dài đằng dặc vẫn tràn ngập sinh cơ nồng đậm như trước. Ừm. Trước tiên thu về rồi hãy nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Pháp Bảo Vòng Càn Khôn

Tần Vân lấy ra một chiếc bình nhỏ khác, thu hết huyết dịch hiện ra kim quang kia vào bên trong.

Bành bành bành...

- Giết!

- Giết!

Hơn sáu trăm đầu ma quái chen chúc một chỗ vẫn điên cuồng tấn công như trước, miệng vẫn không ngừng gào thét. Nhưng với pháp lực hiện tại, Tần Vân điều khiển bản mệnh Phi kiểm thi triển ra Chu Thiên kiếm quang. Đám ma quái không thể phá vỡ được.

- Kế tiếp chính là cái này.

Tần Vân di chuyển đến gần cánh tay phủ lân giáp màu đỏ kia. Đám ma quái càng điên cuồng ngăn cản bước chân của hắn, nhưng rồi chỉ lực bất tòng tâm.

Tâm niệm của Tần Vân khẽ động.

Oanh... Màn diện tích của màn hào quang Chu Thiên kiếm quang lại tăng vọt hơn năm mươi trượng. Cánh tay phủ lân giáp màu đỏ kia cũng bị bao bọc ở bên trong. Đám ma quái thì đứt khoát bị đẩy ra xa. Tất cả đều bị chặn đứng bên ngoài. Tuy rằng từng con đều vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không thể tiến vào được. Với cảnh giới của Tần Vân, trong phạm vi chùng

ba trăm trượng thì màn hào quang Chu Thiên kiếm quang của hắc vân duy trì được uy lực đỉnh phong.

- Một nhân vật chết trận thời thượng cổ chỉ để lại một cánh tay, cho đến nay lại có thể căng ra lĩnh vực, khí tức để lại sinh ra ma quái có thể sánh ngang với đại yêu ma. Thực lực này quả thật đáng sợ.

Tần Vân nhìn cánh tay khoác lân giáp màu đỏ trước mắt, vừa sợ hãi lại vừa thán phục. Mỗi miếng lân giáp, mỗi ngón tay sắc bén như lưỡi đao kia đều làm cho lòng người kinh hãi.

- Trước tiên thu về pháp bảo này đã.

Tần Vân vung tay lên, lập tức có ba sợi Kim Đan pháp lực bay tới ba chiếc vòng tròn màu đen trên cánh tay phủ lân giáp màu đỏ kia. Ba chiếc vòng màu đen này đều được treo ở cổ tay, đường kính ước chừng sáu trượng, khí tức thần bí tĩnh mịch. Tần Vân rút kim đan pháp lực vào bên trong. Bọn chúng chẳng khác gì người đi giữa sa mạc, dòng sông khô cạn đã lâu, lập tức điên cuồng hấp thu lấy pháp lực của Tần Vân.

Pháp bảo cũng cần pháp lực nuôi dưỡng đấy.

Ô...ô...n...g

Ba chiếc vòng màu đen kia đều là những pháp bảo vô chủ. Chúng hấp thu kim đan pháp lực của Tần Vân, theo đó cũng dần dần bị luyện hóa.

Vừa chỉ luyện hóa một phần, nhưng từng mảnh phù văn bên trong những chiếc vòng màu đen kia lại mang đến cảm giác huyền diệu hơn rất nhiều. Và lại trong sự cảm ứng, một chiếc vòng này chẳng khác gì một thế giới nhỏ.

“Quả thật đúng như dự đoán của ta. Ba chiếc vòng màu đen này chính là ba món trong một bộ pháp bảo.”

Tần Vân trầm nghĩ.

“Từng chiếc vòng màu đen đều là những pháp bảo nhất phẩm. Dù cho hôm nay chỉ có ba món nhưng kết hợp lại đã có thể sánh ngang với siêu phẩm pháp bảo rồi. Nếu một bộ pháp bảo trọn vẹn hẳn là sẽ đạt đến cấp độ linh bảo. Hơn nữa còn là một bộ linh bảo rất mạnh.”

Tần Vân cảm nhận được sự huyền diệu ẩn chứa trong phù văn bên trong ba chiếc vòng này.

Linh bảo cũng phân ra mạnh, yếu.

Giống như Đâu suất Thần hỏa phù lục, mặc dù là phù lục cấp độ linh bảo nhưng chủ yếu dùng để giết địch. Giống như Tuần Thiên giám, chủ yếu dùng để giám sát thiên hạ vậy.

Chu Thiên tinh thần của Bạch gia, gia tộc cổ nhất thiên hạ lại thiên về bảo vệ tính mạng, vây khốn tàn sát kẻ địch. Cũng là một trong những lý do giúp Bạch gia vẫn luôn luôn cường thịnh từ thời thượng cổ cho đến nay. Thậm chí Linh Bảo sơn, đệ nhất gia tộc của Đạo gia cũng bắt nguồn từ Bạch gia. Món linh bảo Chu Thiên tinh thần này đương nhiên có công lao rất lớn.

Một chiếc vòng lại ẩn chứa cả một thế giới.

Lúc vây khốn kẻ địch tương đương như dùng cả thế giới nhỏ để vây khốn. Mà lúc công giết kẻ địch cũng chính là dốc hết toàn bộ lực lượng của một thế giới.

Ba chiếc vòng bổ sung tương trợ cho nhau, phù văn kết hợp giao quyện với nhau... Nếu là một bộ vòng đầy đủ uy thế thật sự sẽ kinh khủng hơn nhiều.

“Một vòng tròn chẳng khác gì một thế giới nhỏ.”

Tần Vân thầm nghĩ.

“Cũng có vài phần giống thế giới chu thiên rồi, cũng giống như chu thiên do phi kiếm của ta tạo ra vậy.”

Tâm niệm của Tần Vân lại khẽ động:

- Thu.

Sưu sưu sưu...

Ba chiếc vòng lập tức phồng lớn, bay ra khỏi cánh tay phủ lân giáp màu đỏ, bay về phía Tần Vân. Đến trước người Tần Vân thì mỗi cái đều tự mình thu nhỏ lại, treo chặt trên cổ tay trái của Tần Vân.

Tần Vân nhìn cánh tay phủ lân giáp màu đỏ chót trước mắt, không khỏi cười nói:

- Ma Thần ngoại vực! Hôm nay ta thu về bảo bối của ngươi, cũng không biết nó có tên là gì. Từ nay về sau gọi chúng là vòng càn khôn đi, theo ta cùng trăm yêu trừ ma.

- Bảo bối tốt.

Nội tâm Tần Vân cũng tràn ngập vui mừng.

Ba chiếc vòng càn khôn. Mỗi một vòng đều là pháp bảo nhất phẩm. Dù cho đồng thời thúc giục cả ba chiếc nhưng với pháp lực của Tử Kim kim đan cũng có chút nhẹ nhõm. Dù sao chỉ xét riêng về mặt pháp lực thì Tần Vân đã có thể sánh ngang với Tiên nhân, Ma thần.

- Thử nhìn uy lực một chút.

Tần Vân khẽ vươn tay ra.

Sửu sửu sửu...

Ba chiếc vòng càn khôn từ trong cổ tay hắt lao ra, hai chiếc vòng càn khôn xoay tròn riêng phần mình đánh tới một con ma quái. Bành bành... hai tiếng. Con ma quái kia bị chấn thành mảnh vụn, bỏ mạng tại chỗ. Một chiếc vòng càn khôn khác thì đột nhiên biến lớn, trong nháy mắt liền bao lấy một con ma quái cầm đầu. Vừa bao xong nó lập tức thu nhỏ lại, vây khốn con ma quái cầm đầu kia.

Ma quái cầm đầu ra sức giãy giụa kiệt lực giữa không trung, đến nỗi vòng càn khôn cũng bị nó làm cho phồng to. Thực lực của con ma quái cầm đầu này gần ngang bằng với rất nhiều đại yêu ma như Bách Hoa nương nương hay là Cửu Sơn đảo chủ. Chỉ dựa vào một chiếc vòng càn khôn thì không thể trói nó được.

Tần Vân nhướng mày, lập tức lại có một chiếc vòng càn khôn khác bay vọt đến, kết hợp vây khốn con ma quái cầm đầu kia.

Hai chiếc vòng càn khôn đồng thời vây khốn. Cuối cùng ma quái thống lĩnh kia cũng không phản kháng được nữa, ngã xuống trên sảnh cung điện đổ nát. Nó không ngừng lăn qua lăn lại giãy giụa nhưng không cách nào thoát ra được.

- Sau khi bị vòng càn khôn của ta vây khốn thì sẽ hoàn toàn bị phong cấm. Bất kể là thần thông hay pháp thuật gì cũng không thể thi triển được. Cuối cùng không thể đào thoát được.

Tần Vân chợt nhìn thấy trên cánh tay phủ lân giáp màu đỏ kia có sương mù bốc lên, lại ngưng tụ ra hai con ma quái khác. Sau khi hai con ma quái kia vừa xuất hiện thì lập tức ở bên trong màn hào quang Chu Thiên kiếm quang nhảy vọt đến công kích Tần Vân.

- Đi.

Thất sát kiếm chấn động, lao đến. Trong nháy mắt cắt ngang cổ họng của hai con ma quái kia, khiến chúng một lần nữa hóa thành khói đen.

- Phong cấm.

Trong đầu Tần Vân vừa xuất hiện một ý niệm. Ba chiếc vòng càn khôn màu đen lập tức buông tha đám ma quái, bay về trên cánh tay phủ lân giáp màu đỏ rồi bao vây cánh tay. Trong nháy mắt lực lượng phong cấm ẩn chứa bên trong cánh tay phủ lân giáp đỏ này.

Vù...Vù...Vù...

Hơn sáu trăm con ma quái ở chung quanh đều biến mất vô tung.

Lực lượng của bọn chúng xuất phát từ cánh tay Ma thần ngoại vực này. Một khi ma khí tích chứa trên cánh tay này bị phong cấm chặn lại, tự nhiên ma quái sẽ tiêu biến.

Đại sảnh của cung điện đổ nát lập tức trở nên yên tĩnh. Đám ma quái đã biến mất, chỉ còn lại Tần Vân và cánh tay phủ lân giáp màu đỏ bị phong cấm.

Tâm ý của Tần Vân khê động:

- Xem có thể cắt nhỏ ra được không.

Hừ...u...u

Bản mệnh Phi kiếm bay ra, bắt đầu thử cắt nhỏ cánh tay phủ lân giáp màu đỏ. Phi kiếm vô cùng sắc bén vừa cắt một đường, phía trên lân pháp màu đỏ kia đã lóe lên tia lửa lập lòe, lân giáp cũng miễn cưỡng xuất hiện một vết cắt.

- Thân thể này cũng quá mạnh. Cảm giác như dốc sức liều mạng thi triển luân hồi cũng chỉ có thể phá vỡ được vài miếng lân giáp. Muốn chặt

đứt cánh tay này ư? Chắc phải thi triển luân hồi trăm ngàn lần đấy.

Tần Vân lắc đầu, lại tiếp tục thi triển pháp thuật. Nhưng rồi một cánh cửa phong cấm xuất hiện, ngăn cản hẳn thi triển pháp thuật. Tần Vân thử thu lại vòng càn khôn, cánh tay phủ lân giáp màu đỏ kia lập tức nổi lên khói đen, rất nhiều pháp thuật không thể trấn áp được.

- Còn phải tiêu hao một tấm đạo phù đấy. Tỏa Thiên phù có thể khóa một thể giới nhỏ, hẳn có thể khóa được ma khí trên cánh tay này đi.

Tần Vân lấy từ trong ngực áo ra một tấm đạo phù màu tím, vận chuyển lực lượng âm âm...

Giữa không trung, phù văn hiển hiện.

Phù văn đáp xuống, khắc ấn trên cánh tay phủ lân giáp màu đỏ. Khí tức màu đen trên cánh tay phủ lân giáp lập tức bị áp chế lại.

- Thành công rồi.

Lúc này Tần Vân mới thu hồi lại ba chiếc vòng càn khôn màu đen.

Hắn lại lấy ra một chiếc túi càn khôn từ bên hông, kéo mở miệng túi. Miệng túi theo đó lập tức mở rộng ước chừng bằng nửa sảnh cung điện.

- Tiến.

Pháp lực trực tiếp lôi cuốn cánh tay phủ lân giáp màu đỏ dài ba mươi chín trượng kia vào bên trong túi càn khôn.

- May mắn là túi càn khôn của Kiếm lão nhân tiền bối khá lớn, có thể thu được cánh tay này vào. Không thì ta phải ra ngoài để mua một chiếc túi càn khôn khác đấy.

Tần Vân cảm khái không thôi. Lúc trước hắn bị vây khốn ở bên ngoài động phủ Tiên nhân cũng đã gom được một ít túi càn khôn. Trong lúc chém giết đại yêu cũng thu về được một số túi càn khôn. Tuy nhiên trong số này, chiếc lớn nhất cũng chỉ rộng chừng mười tám trượng - là túi càn khôn của Như Ý quán chủ đấy.

Những chiếc túi càn khôn đều không thể chứa nổi cánh tay này.

Dù sao thì Kiếm lão nhân cũng từng chém giết Ma thần. Tài đại khí thô. Túi càn khôn mà ông ta sử dụng đương nhiên cũng phải lợi hại hơn những tu hành giả Tiên Thiên kim đan khác. Một chiếc túi càn khôn này trị giá của nó liền có thể sánh ngang với một pháp bảo nhị phẩm, kích thước của nó ước chừng phải mấy trăm trượng. Thực tế trong thiên hạ này, những tu hành giả tiêu phí một món pháp bảo nhị phẩm để mua về một túi càn khôn cũng không được mấy người.

Thông thường chỉ có tiên nhân và Ma thần mới xa xỉ như thế.

- Tất cả bảo vật trong đại sảnh cung điện đồ nát này đều đã thu vào tay, cánh tay của Ma thần ngoại vực này cũng đã thu về rồi. Về sau sẽ cẩn thận xem xét.

Tần Vân nhìn từng vết rách chung quanh đại sảnh cung điện đồ nát này trong giây lát. Trong đó có hai khe hở, thông qua đó có thể nhìn thấy một tòa sảnh cung điện khác.

- Đi, đến xem nơi khác của Thiên Long cung thượng cổ.

Tần Vân đi dọc theo khe hở kia. Khe hở này rộng chừng ba thước, dài chừng trăm trượng, kéo dài một mạch đến đại sảnh của một tòa cung điện khác.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Thu Hoạch Lớn

Gần như toàn bộ Long cung đều được xây dựng bằng thủy tinh, xinh đẹp rạng rỡ, đến cả một khe nứt vừa được ngăn ra cũng khiến Tần Vân phải khen ngợi không dứt.

Đi xuyên qua khe nứt là đến một tòa điện khác.

Trên mặt đất trải đầy những dụng cụ bị vỡ tung tành. Pháp bảo đã hỏng nằm ở cửa vào cách đó không xa. Tất cả đều nói lên rằng “Long tộc tứ hải chưa từng tới khu vực này”.

Hắn đi thêm vài bước rồi khẽ phất tay. Thanh bảo kiếm vốn đang nằm trên mặt đất liền bay vào tay hắn. Tần Vân ước lượng hai lần, tự nhủ “Là pháp bảo cấp sáu, đã lâu rồi không nhận được thêm pháp lực duy trì nên bắt đầu xuất hiện tình trạng xuống cấp”. Hắn nhanh chóng vận dụng pháp lực Kim đan của chính mình để truyền vào thanh bảo kiếm. Ngay lập tức, trên thân thanh kiếm liền tỏa ra những tia chớp, theo sự lưu chuyển của pháp lực, những chỗ vừa bị xuống cấp nhanh chóng được khôi phục.

- Chữa trị thêm khoảng mười ngày, nửa tháng nữa thì sẽ khôi phục hoàn toàn.

Tần Vân gật đầu, loại tổn thương này có thể nói là nhẹ nhất rồi.

Cũng giống như thanh kiếm trong tay hắn, những pháp bảo nằm trên mặt đất như binh khí, phù văn đều đã bị hư hỏng. Nếu mang đi dung luyện để thu vật phẩm thì cũng khá phiền phức. Chỉ những vật nào có chứa nguyên liệu quý giá thì hắn mới lấy, số khác thì để lại toàn bộ.

Tòa cung điện này là một khối kiến trúc thuộc phạm vi bên ngoài của cung điện chính.

Tần Vân cẩn thận đi dạo xung quanh.

- Ất hẳn tình hình chiến đấu lúc đó rất khốc liệt.

Hắn vừa đi vừa nhặt lại những pháp bảo còn có thể sử dụng, càng lúc càng chứng kiến thêm nhiều vết tích của cuộc chiến khi xưa.

Lần này không có yêu quái chặn đường. Tần Vân đi hết ba khu vực quanh cung điện Thượng cổ Thiên Long, nhặt được rất nhiều pháp bảo. Đương nhiên quý giá nhất cũng chỉ là pháp bảo tam phẩm. Ất hẳn những thứ này là do quân lính của Long cung để lại.

- Hả?

Xuyên thấu qua vết nứt nhỏ, Tần Vân mơ hồ nhìn thấy một thi thể khổng lồ của Long tộc đang nằm trong toà cung điện.

Tần Vân giật mình:

- Từ thời Thượng cổ đến giờ mà thi thể này vẫn tồn tại được ư? Là thi thể cấp độ Tiên Thiên Kim Đan. Nếu nó đã có từ thời Thượng cổ thì hẳn là chất lượng không tệ đâu. Thi thể này vẫn còn nguyên vẹn, chẳng lẽ là cấp độ Tiên Nhân Ma Thần sao?

Tần Vân vô cùng vui mừng.

Hắn không nghĩ rằng đây chính là Thiên Long Thượng cổ.

Bởi vì cách một khe nứt cho nên khí tức của thi thể Long tộc này không quá mạnh mẽ, cảm giác áp bức còn thua cả cánh tay có lớp vảy màu đỏ kia.

- Mau qua đó thôi.

Tần Vân lập tức tìm kiếm đường đi qua. Vết nứt này quá nhỏ, cho dù có miễn cưỡng thu nhỏ thân thể cũng không thể chui vào lọt.

Tần Vân xem xét xung quanh thêm một lát.

Cũng may, đối diện với toà cung điện là một khoảng trống rộng lớn, chỉ cần đi vòng một quãng dọc theo hành lang là có thể tiến vào nơi đó.

Trong cung điện, cỗ thi thể Long tộc đã bị hao tổn đang nằm đó. Toàn thân của nó phủ một lớp vảy màu xanh. Râu rồng rủ xuống một bên, thân thể bị xé làm hai đoạn. Mặt đất trải đầy vết máu đã khô từ lâu. Trên thân thể của nó có rất nhiều vết thương. Ma khí màu đen vẫn còn ẩn hiện.

Dựa vào khí tức mà mình cảm nhận được, Tần Vân đưa ra suy đoán:

- Đây có lẽ là Long tộc cảnh giới Chân Long. Cũng giống như Nguyên Thần Tiên Nhân, hắc đây là thủ hạ của Thiên Long Thượng cổ. Trước đây Thiên Long Thượng cổ và Ma tộc ngoại vực đã từng xảy ra một cuộc đại chiến, khiến cho nhiều nơi ở cung điện Thiên Long Thượng cổ bị sụp đổ, đám thuộc hạ của hắc ta cũng bị Ma Thần ngoại vực giết không ít.

Đám nanh vuốt của Ma Thần ngoại vực kia hẳn chỉ cần hai ba chiêu đã có thể giết chết người Long tộc thuộc cảnh giới Chân Long này.

- Hả?

Tần Vân khẽ phẩy tay.

Một tấm lưới màu trắng hiện lên, trong đó có một cái ấn và một chiếc túi lớn.

- Bảo bối của Long tộc cảnh giới Chân Long, hẳn cũng không phải là vật tầm thường.

Tần Vân hơi kích động, khẽ sử dụng chút pháp lực. Tấm lưới màu trắng nhanh chóng hóa lớn, đồng thời còn có vô số dòng nước lượn quanh. Mà trên chiếc ấn kia cũng ẩn hiện những luồng sấm sét chớp giạt đang di chuyển.

- Đều là pháp bảo nhất phẩm. Lưới này có thể quấn chặt, giam giữ kẻ địch, cũng có thể tạm thời ngăn cản chúng. Chiếc ấn lớn này có thể trực tiếp tàn sát kẻ địch.

Tần Vân khẽ gật đầu:

- Trong Long tộc Tứ Hải bây giờ, ví như Long tộc Tây hải, những tu sĩ có thể đạt tới cảnh giới Chân Long không nhiều, chưa tới mười người. Những kẻ đã chết ở cung điện Thiên Long Thượng cổ này hẳn là đều thuộc cảnh giới cấp cao đi!

Hiện tại trong Tiên, Nhân, Ma, Thần đa số đều sử dụng pháp bảo cấp nhất phẩm. Pháp bảo siêu phẩm rất ít. Còn linh bảo thì chỉ dùng để trấn áp khí vận của Nhân tộc! Những nơi có thể sử dụng được linh bảo đều là thánh địa Đạo gia hoặc là thủ lĩnh thánh địa Phật môn mà thôi. Hơn nữa muốn phát huy được uy lực của linh bảo thì cấp bậc phải cao. Giống như chuyện ở Cảnh Dương phái vậy. Sau khi Cảnh Dương Tiên Nhân, thủ lĩnh của Đạo gia trước kia qua đời, trong môn phái chẳng ai còn có thể sử dụng được Đâu Suất Thần Hoả phù lục được nữa.

Còn vật phẩm phải tập hợp trọn vẹn mới thành linh bảo như Vòng Càn khôn thì Tần Vân không đủ pháp lực để sử dụng. Huống hồ chi hiểu biết của hắn về pháp chú của Vòng Càn khôn còn quá nông cạn. Nếu miễn cưỡng chỉ có thể sử dụng được hai, ba phần pháp lực của nó. Nếu muốn thi triển toàn bộ linh bảo ư? Phải có sự lĩnh ngộ cực sâu mới phát huy được.

Tần Vân thu nhặt hết tất cả bảo vật. Sau đó cuộn tròn hai mảnh thi thể Long tộc kia lại bỏ vào túi càn khôn. Nói đến túi càn khôn của Kiếm lão

nhân này, so với túi của Long tộc cảnh giới Chân Long thì lớn hơn một chút.

- Qua nơi khác nhìn thử xem.

Thu hoạch được nhiều nên tâm tình Tần Vân vô cùng tốt.

Tiếp tục đi tới phía trước.

Cung điện ở ngoài cùng kia thì còn khá nguyên vẹn, nhưng càng đi sâu vào trong thì các kiến trúc lại càng bị tàn phá nghiêm trọng hơn.

- Nơi này bị trận pháp ngăn cách hoàn toàn, không thể đi vào...

Tần Vân tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng thấy được điểm yếu của trận pháp.

- Ta biết ngay mà, từ thời Thượng cổ đến giờ, chẳng có trận pháp nào hoàn hảo vô khuyết cả. Quả nhiên có điểm yếu.

Nói xong, Tần Vân liền định bước vào.

Một tiếng hét lớn vang lên:

- Dừng bước.

Một pho tượng tướng sĩ khôi khô xuất hiện từ trong không trung. Thân thể của hắn cao hơn một trượng. Toàn thân là bộ khôi giáp vàng kim, hai tay cầm chùy, giương mắt nhìn Tần Vân.

- Hoàng Cân lực sĩ?

Tần Vân giật mình.

Tướng sĩ khôi giáp chỉ vào Tần Vân quát:

- Ta chính là thần tướng hộ pháp của Long cung. Long cung là nơi Long vương và các hoàng tử công chúa Long tộc sinh sống, không thể tùy tiện xông vào.

Tần Vân hiểu rõ, cười gật đầu:

- Xem ra phía trong đó là tấm điện của Long cung. Nhưng mà hộ pháp thần tướng, Long Vương, hoàng tử và công chúa Long tộc đều không còn ở đây đúng không?

Hộ pháp thần tướng hơi sững sờ, lập tức gật đầu đáp:

- Đúng vậy, đều đã chết cả rồi! Nhưng ta phụ trách trông giữ nơi này nên sẽ mãi mãi canh giữ ở đây.

Tần Vân không biết nói gì thêm.

Hoàng Cân lực sĩ này không phải là sinh linh đúng nghĩa. Nó chỉ nghe theo mệnh lệnh, trung thành tuyệt đối. Dù chủ nhân đã chết nó vẫn tuân lệnh chủ nhân.

Tần Vân vung tay lên, Thất Sát kiếm đen tuyền bay ra, ánh kiếm loé sáng:

- Vậy để ta xem thử sự lợi hại của ngươi.

Hộ pháp thần tướng hét lớn một tiếng:

- Lớn mật!

Oanh...!

Sấm sét từ trên trời giáng xuống mãnh liệt. Tất cả đều hội tụ trên người hộ pháp thần tướng, khiến cho uy thế của nó tăng mạnh hẳn lên. Nó sử dụng cây chùy vàng trong tay, đánh mạnh vào khối kiếm khí đang ập

đến, làm phát ra một tiếng “oanh” chói tai. Thất Sát kiếm bị bật ra, nhanh chóng dội ngược trở về.

Hộ pháp thần tướng lại quăng thêm một chùy từ cánh tay khác. Chùy vàng mang theo sấm sét sáng loáng, lao thẳng tới Tần Vân:

- Đi.

Tần Vân nhanh chóng lùi lại, bản mệnh Phi kiếm bay ra tạo thành Chu Thiên kiếm quang ngăn cản công kích.

Bành...

Một tiếng vang thật lớn chấn động cả không gian. Trận pháp của Chu Thiên kiếm quang bị lệch đi. Tần Vân nhanh chóng sử dụng Thất Sát kiếm thi triển tầng thứ hai của Chu Thiên kiếm quang.

Tần Vân kinh hãi:

- May mà chưa bị phá vỡ. Uy lực của một chùy kia còn mạnh hơn cả công kích của sáu trăm con yêu quá tụ tập lại.

- Tên Nhân tộc này quả thực có mấy phần bản lĩnh. Hãy đỡ tiếp chùy này của ta.

Hộ pháp thần tướng đột nhiên ném ra một cái chùy vàng khác. Thân chùy mang theo sấm sét chớp giạt công kích chính diện vào Chu Thiên kiếm quang, bản mệnh Phi kiếm đang thi triển Chu Thiên kiếm quang lập tức tán loạn. Giờ khắc này Tần Vân đã nhanh chân trốn ra xa, sử dụng ý niệm trong đầu mình triệu hồi phi kiếm quay lại.

Hộ pháp thần tướng ngừng lại, nhìn Tần Vân ở phía xa:

- Chạy trốn nhanh thật. Quả thực là nhàm chán. Mãi mới có một người của Nhân tộc tới đây chơi với ta, chỉ mới ăn vài chùy đã bỏ chạy rồi.

Tần Vân trốn ra xa, thấy hộ pháp thần tướng không đuổi theo liền thở phào nhẹ nhõm:

- Hộ pháp thần tướng chịu trách nhiệm trông giữ tẩm điện trong cung Thượng cổ Thiên Long này, tất nhiên sẽ tuân theo mệnh lệnh. Nhưng có trận pháp gia cố, thực lực của hộ pháp thần tướng này quả thực quá mạnh. Ta đã sử dụng Chu Thiên kiếm quang mà còn phải chống đỡ chặt vật như vậy.

Tần Vân lắc đầu:

- Hộ pháp thần tướng như Hoàng Cân lực sĩ là bất tử bất diệt. Trừ phi Chu Thiên kiếm quang của ta có thể chống cự hoàn toàn, nếu không tạm thời không nên đi vào nữa.

Giết chết hộ pháp thần tướng chẳng có ý nghĩa gì cả. Sau khi bị giết, chỉ chớp mắt nó đã có thể ngưng tụ lại lần nữa.

- Haizzz.

Tần Vân nhảy lên nóc nhà của toà cung điện to lớn bên cạnh. Phi thân bay đến, hăn lại bị trận pháp cản trở. Hăn đứng trên nóc cung điện, phóng mắt nhìn các dãy kiến trúc đồ sộ nối tiếp nhau.

Tần Vân cảm khái:

- Chậc chậc, tình hình chiến đấu trong cung điện này còn khốc liệt hơn nhiều.

Khắp nơi trong cung điện đều có dấu vết sụp đổ. Vết máu trải đầy trên đất. Bởi vì đã bị tàn phá, nên dù chỉ đứng một chỗ Tần Vân cũng có thể nhìn thấy cảnh vật phía bên trong những bức tường kia. Hăn thấy hai thi thể của Long tộc, còn có thi thể của một con cua đen khổng lồ. Thi thể vẫn còn

nguyên vẹn từ thời thượng cổ đến giờ, hẳn là thuộc cấp độ Tiên Nhân Ma Thần rồi.

Tần Vân lắc đầu:

- Có lẽ các cao thủ trong cung điện Thiên Long Thượng cổ đều đã bị diệt sạch. Đến cả chính bản thân Thiên Long Thượng cổ, sau khi liêu mạng với Ma Thần ngoại vực cũng nhanh chóng chết đi. Ma Thần ngoại vực kia quả thực quá ngông cuồng, dám đến địa phận của Thiên Long Thượng cổ khiêu chiến. Mặc dù có thể giết được hầu hết các cao thủ của Thiên Long Thượng cổ nhưng chính hẳn ta cũng bị mất mạng.

- Đó là...

Tần Vân nhìn vào đồng phế tích cách đó hơi xa, có một lớp vảy màu đỏ tượng trưng cho thi thể Ma Thần. Thi thể kia bị gãy một cánh tay. Cánh tay còn lại vẫn còn nguyên vẹn, trên cổ tay có ba cái vòng tròn màu đen. Đồng thời thi thể Ma Thần khổng lồ kia còn có khá nhiều ma quái canh giữ. Những ma quái này con nào cũng đều to lớn hơn “Ma quái đầu lĩnh” mà Tần Vân đã gặp trước kia rất nhiều.

Tần Vân giật mình:

- Thi thể của Ma Thần ngoại vực!

“Ma quái trước đó chỉ là do một cánh tay ngưng tụ. Còn những ma quái này là do thi thể gần như nguyên vẹn của Ma Thần ngoại vực ngưng tụ. Tuy chỉ là ma quái bình thường nhưng cũng có vẻ rất mạnh.”

Tần Vân sợ hãi than thầm.

Khu vực phía bên trong cung điện này rất lớn, có khá nhiều tường cao. May mà do tình hình chiến đấu kịch liệt khiến cho phần lớn khối kiến trúc

này bị sụp đổ, cho nên Tần Vân mới có thể nhìn thấy quang cảnh khắp nơi xuyên qua rất nhiều khe hở này.

Sau khi quan sát cẩn thận, hắn phát hiện năm thi thể Long tộc, một con cua khổng lồ, một con cá lớn. Những thi thể này hẳn đều thuộc cấp bậc Tiên Nhân Ma Thần. Đương nhiên, cao cấp nhất vẫn là thi thể của Ma Thần ngoại vực. Tuy cách xa mấy chục dặm nhưng khi hắn nhìn thấy thi thể Ma Thần ngoại vực. Nó vẫn phảng phất chứa đựng khí tức tà ác vô cùng khủng bố, khiến Tần Vân có cảm giác bị đè ép.

Tần Vân cẩn thận đi dạo khắp cung điện Thiên Long Thượng cổ. Từ lúc phát hiện tới giờ, hắn đã đi hết tám khu vực trong Thiên Long Thượng cổ. Đối với một khối kiến trúc trải dài hơn nghìn dặm thế này, số lượng không gian mà Tần Vân đặt chân đến vẫn còn rất nhỏ.

Về phần tấm điện phía trong ư? Tạm thời không vào được. Nơi đó có trận pháp bảo vệ, lại còn có cả hộ pháp thần tượng.

Xoẹt xoẹt...!

Một tia sáng đỏ bay ra từ mặt nước, nhanh chóng xoẹt qua chân trời, tiến thẳng về phía đông.

- Có được Thiên Long huyết tinh. Chuyện năm đó đã có thể nói cho Tiêu Tiêu biết rồi.

Trong lòng Tần Vân cảm thấy rất vui vẻ. Mấy năm nay hắn vẫn luôn giấu giếm thế tử vì không dám chắc mình có thể lấy được máu Thiên Long hay không.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Chân Tướng

Bóng đêm phủ xuống. Trong hoa viên Tần phủ.

Y Tiêu đang ngồi tĩnh tâm vẽ bùa chú trên một chiếc bàn dài, bên cạnh được đặt thêm một chiếc đèn nhỏ. Việc vẽ bùa vốn cần phải tĩnh tâm ngưng khí. Mỗi một nét bút đều ẩn chứa ảo diệu. Tục ngữ thường nói “Vẽ bùa không nội hàm ngược lại quỷ thần cười; Vẽ bùa nội hàm tốt khiến quỷ thần khóc la”. Y Tiêu đã đạt đến mức nắm giữ được cả ý cảnh Thiên Đạo, hiểu được ý nghĩa của mỗi nét bút, thậm chí còn có thể sửa chữa lại bùa chú.

Trên đời có rất nhiều loại bùa chú, đều là do các cao nhân sáng tạo.

Giống như “Lôi pháp Thần Tiêu” đệ nhất thiên hạ là do Trương Tổ sư sáng tạo.

Vèo...

Lúc Tần Vân trở về từ Tây hải, lặng lẽ không tiếng động đáp xuống hoa viên, đứng bên cạnh bàn dài nhìn Y Tiêu vẽ bùa.

- Ủm.

Tần Vân đứng cạnh gật đầu. Trong đạo tu hành, trăm sông đều đổ về một biển. Hắn đã sớm đạt đến Cực cảnh, tất nhiên có thể phát hiện ra kỹ năng vẽ bùa xuất thần nhập hóa của Y Tiêu.

- Haizz..

Y Tiêu thở phào một cái, hài lòng nhìn tấm bùa chú trước mắt. Đột nhiên, nàng cảm thấy bên cạnh hơi khác lạ, khẽ giật mình:

- Vân ca, chàng đừng dọa người khác như vậy chứ! Tự dừng lại im lặng đứng ở đây không nói gì cho thiếp biết vậy.

Mặc dù Tần gia có pháp trận mạnh mẽ bảo vệ, nhưng Tần Vân là người không chế trận pháp, đương nhiên hẳn có thể đến, đi không tiếng động.

Tần Vân vội vàng giải thích:

- Buổi sáng lúc ta rời đi đã làm hại nàng vẽ hỏng một tấm bùa chú rồi, đương nhiên lúc này phải cẩn thận hơn. Nếu lại làm hại nàng bị mất thêm một lá bùa nữa, sợ rằng Tiêu Tiêu nàng sẽ nhảy lên mất.

- Xem ra chàng cũng biết điều đấy.

Y Tiêu cười, gọi với ra phía ngoài:

- Ngọc Trúc, mau chuẩn bị thức ăn cho ta và lão gia dùng bữa.

- Vâng, phu nhân.

Nha hoàn đang đứng hầu ngoài hoa viên nhanh chóng đáp lời.

Bây giờ, Tần gia cũng là một gia tộc lớn thanh danh hiển hách. Chủ nhân của Tần gia chính là Tần Vân. Những lúc hẳn không có ở đây thì do Y Tiêu ra mặt xử lý mọi chuyện. Phàm là chuyện đáng để Tần Vân hoặc Y Tiêu quan tâm thường là những chuyện liên quan đến phái Cảnh Sơn, triều đình, Thánh địa Phật môn của đạo gia hoặc Tứ hải Long tộc. Phụ mẫu của Tần Vân chỉ là người phàm chưa có tiên thuật nên không thể xử lý được những chuyện này.

Trong phủ, hạ nhân hay gọi Tần Vân là lão gia, gọi phu thê Tần Liệt Hồ là lão thái gia. Lão phu nhân - mẫu thân của hần là Thường Lan đã 55 tuổi, phụ thân Tần Liệt Hồ thì hơn 60.

...

Sau khi sai người chuẩn bị đồ ăn, Y Tiêu hỏi:

- Vân ca, sáng sớm huynh đã ra ngoài tới tối mới về, là đi xử lý chuyện gì vậy?

Tần Vân đáp lời:

- Đây là một việc lớn, để ta nói rõ cho nàng nghe.

Y Tiêu đoán:

- Đi xử lý yêu ma à?

Tần Vân trả lời:

- Nàng cứ nghe ta nói là được.

- Được rồi, được rồi, thiếp nghe chàng nói. Chàng còn thừa nước đục thả câu nữa.

Y Tiêu bất đắc dĩ.

Lúc này, Tần Vân mới nói:

- Chắc nàng cũng đã biết, Long tộc thuần huyết nghiêm cấm việc thông hôn với tộc khác.

- Thiếp biết. Mỗi một Long tộc thuần huyết đều đạt tới cấp Tiên Thiên Kim Đan, địa vị cũng rất cao, thường là Long tử, Long nữ. Nhưng nếu là hỗn huyết, thực lực sẽ bị yếu đi và không được Tứ hải Long tộc thừa nhận.

Y Tiêu nói tiếp:

- Cũng như tứ hải, trong các ao hồ sông suối có rất nhiều loại long chủng chứa huyết mạch Long tộc nhưng đều không phải là thuần huyết.

Tần Vân gật đầu:

- Long tộc Tây hải có một Long nữ tên là Ngao Tuyết.

- Ngao Tuyết?

Chẳng hiểu sao, lúc Y Tiêu nghe được cái tên này, tim của nàng đột nhiên run lên.

- Long nữ Ngao Tuyết lên nhân gian sau đó yêu mến một nam tử loài người.

Tần Vân nói tiếp:

- Hơn nữa, người còn tự định chung thân có hài tử với người đó.

Y Tiêu nghe vậy hoảng hốt. Nàng là đệ tử của Thần Tiêu môn, đương nhiên biết Long nữ này làm như vậy sẽ gặp phải kết quả gì.

- Sau đó, Long tộc Tây hải phát hiện thì vô cùng tức giận! Long tộc thuần huyết thông hôn với tộc khác chính là trọng tội. Tây hải Long tộc nhanh chóng đuổi bắt Ngao Tuyết, đồng thời phán người hình phạt bị giam cầm 500 năm.

Tần Vân nói tiếp:

- Mặc dù người không bỏ trượng phu và nữ nhi nhưng vốn không có cách nào phản kháng. Mà đây cũng là một việc xấu lớn của Long tộc nên luôn được giữ bí mật. Trượng phu của người không biết phu nhân mình chính là Long nữ, nữ nhi của người cũng không biết mẫu thân là Long nữ.

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Vân ca, chàng nói với thiếp những chuyện này...

Tần Vân nhìn lại nàng:

- Long Nữ Ngao Tuyết này chính là mẫu thân của nàng.

Thân thể Y Tiêu phát run, sắc mặt nàng trắng bệch.

- Mẫu thân của thiếp. Mẫu thân của thiếp? Mẫu thân của thiếp là Long nữ?

Trước mắt nàng như mờ đi.

Tần Vân tiếp lời:

- Ủm! Việc này rất ít người biết. Phụ thân của nàng - Y Thái Thạch cũng không biết. Trong Y thị có lẽ chỉ mình Y lão tổ là biết mà thôi. Ngay trong Long tộc cũng chỉ được có mấy người là rõ sự tình.

Mắt nàng đỏ lên, nín lấy tay áo Tần Vân, cầu xin:

- Mẫu thân của thiếp vốn không muốn bỏ lại thiếp, là người bị ép buộc. Vân ca, giúp thiếp, giúp thiếp cứu mẫu thân chúng ta đi. Thiếp muốn cứu người... cứu mẫu thân.

- Ủm.

Tần Vân gật đầu.

Y Tiêu lại đột nhiên rút tay lại, bất an nói:

- Phạm phải tộc quy Long tộc, bị cầm tù 500 năm. Người phạm phải tộc quy, phải cứu thế nào đây? Thiếp nghe nói từng có tộc nhân Long tộc phạm tội quá lớn, vì vậy nên bị chém.

Số lượng Long tộc thuần huyết quá ít, cho nên thường chỉ chịu hình phạt giam cầm.

Long tộc bị chém... tuy rằng trong lịch sử rất ít, nhưng cũng có.

Tần Vân nắm lấy bả vai thê tử, cười nói:

- Yên tâm đi, Tiêu Tiêu. Ta có biện pháp cứu mẫu thân của nàng ra.

- Có biện pháp, biện pháp gì?

Y Tiêu không thể tin được:

- Đây chính là phạm phải tộc quy của Long tộc đó.

Nếu như tộc quy có thể tùy tiện phá lệ thì còn uy nghiêm gì nữa.

Tần Vân nói tiếp:

- Ba năm trước ta từng đến Long cung Tây hải thăm hỏi. Long vương Tây hải không đồng ý. Ta không còn cách nào khác, liền đi đến Vạn Tượng điện hỏi thăm xem có biện pháp gì để đặc xá tội trạng cho mẫu thân nàng hay không. Vạn Tượng điện cho biết, có thể dùng một giọt Thiên Long huyết tinh để đổi lấy sự tự do cho mẫu thân của nàng.

Y Tiêu hỏi:

- Thiên Long huyết tinh? Đó là cái gì, sao có thể khiến cho Long tộc Tây hải phải phá lệ?

Tần Vân giải thích:

- Đó là cội nguồn sức mạnh của Thiên Long Thượng cổ. Thiên Long Thượng cổ có thực lực rất mạnh mẽ, chính là sự tồn tại điển hình của Tiên

Nhân Ma Thần thời bấy giờ. Giọt Thiên Long huyết tinh này đủ để cho trưởng lão của Tứ hải Long tộc phải điên cuồng.

Y Tiêu truy vấn:

- Chàng có ư?

- Ủ. Ta có. Hơn nữa không chỉ là một giọt.

Tần Vân mỉm cười nói:

- Phu quân nàng lợi hại không?

- Sao chàng lại có được?

Y Tiêu hỏi.

- Ta đã đến cung điện Thiên Long Thượng cổ.

Tần Vân cười nói:

- May mắn là phát hiện được một cửa vào mới, thêm vào đó thực lực của phu quân nàng quá lợi hại nên mới xông vào được cung điện Thiên Long Thượng cổ. Mặc dù lúc trước thất bại nhưng mà ngày hôm nay ta đã thành công lấy được Thiên Long huyết tinh! Hơn thế nữa, ta còn nhặt được vài bảo bối. Nàng nhìn xem, ba cái vòng Càn Khôn trên cổ tay ta này. Cái nào cũng đều là pháp bảo nhất phẩm. Nếu là một bộ, uy lực khi liên hợp lại có thể so sánh với pháp bảo siêu phẩm đấy.

Tần Vân chỉ vào ba cái vòng tròn màu đen trên cổ tay.

Y Tiêu nhìn Tần Vân, không nén nổi rơi lệ.

- Sao nàng lại khóc?

Tần Vân vội hỏi.

- Ba năm trước chàng đã biết việc của mẫu thân ta.

Nàng nhìn trượng phu:

- Ba năm trước đây chàng đã xông vào cung điện Thiên Long Thượng cổ, đến hôm nay mới thành công. Thành công mới nói cho thiếp biết. Đó là cung điện Thiên Long Thượng cổ, sao chàng có thể âm thầm đến đó mạo hiểm chứ?

Tần Vân cười một tiếng:

- Không sao. Không có chuyện gì hết mà.

Quả thực, cung điện Thiên Long Thượng cổ có rất nhiều việc khó lường. Đầu tiên là gặp phải ma quái do cánh tay của Ma Thần vực ngoại kia sinh ra, quả thực rất hung hiểm. May mắn còn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng. Nếu như toàn bộ thi thể của Ma Thần ngoại vực sinh ra ma quái... sợ là còn mạnh hơn cánh tay kia hàng trăm lần. Nói không chừng, chính mình đã mất mạng.

Những khu vực như vậy vốn phải mạo hiểm. Tần Vân phải thi triển Kiếm Ý, cẩn thận từng bước.

- Có việc gì thì muện rồi.

Y Tiêu ôm lấy Tần Vân, nước mắt thấm ướt y phục trước mặt hắn:

- Thiếp rất muốn gặp mẫu thân, nhưng mà Vân ca, chàng mới là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của thiếp, sau này đừng âm thầm đi mạo hiểm nữa được không?

Tần Vân ôm Y Tiêu nở nụ cười.

Dưới bầu trời đêm, hai người lặng yên ôm nhau.

Y Tiêu có thể cảm giác được sự quan tâm, che chở Tần Vân dành cho nàng. Nàng cũng rất quan tâm đến chàng. Nói thật, trong lòng nàng, tình cảm dành cho Y thị không quá sâu đậm. Tuy khi biết chuyện về mẫu thân, nàng rất đau lòng, nhưng trong trí nhớ từ trước tới nay đều không có hình bóng của người. Ở trên đời này, người quan trọng nhất đối với Y Tiêu vẫn chỉ là Tần Vân mà thôi.

- Vân ca, chàng kể chuyện ở cung điện Thiên Long Thượng cổ đi. Người khác không có được, sao chàng lại có?

Y Tiêu cười.

Tần Vân bắt đầu kể:

- Kể ra thì không phải trước đó Y thị nhờ ta hỗ trợ tìm kiếm hai tộc nhân sao...?

Một là do vận khí. Hai là nhờ thực lực bản thân mới có thu hoạch như vậy.

Sau khi nghe xong, nghĩ đến thực lực của Thiên Long Thượng cổ và Ma Thần ngoại Vực, Y Tiêu cảm thấy khiếp sợ, không nén được nói:

- Những việc liên quan đến mất tích này vốn không nên đáp ứng, khiến Vân ca chàng phải lâm vào hiểm cảnh.

Tần Vân nói:

- Ai có thể đoán trước được rằng sẽ như vậy, nhưng cũng lại là chuyện tốt. Đúng rồi, hôm nay ta sẽ liên hệ với Vạn Tượng điện, để Long tộc Tây hải đặc xá cho mẫu thân của nàng.

- Dạ.

Y Tiêu gật đầu.

- Lão gia, phu nhân.

Ngoài hoa viên truyền đến giọng nói của nha hoàn, từng người từng người bưng thức ăn tiến vào.

- Ăn cơm tối trước đi.

Y Tiêu nói tiếp:

- Muốn Long tộc Tây hải đặc xá thì phải suy nghĩ cẩn thận.

- Ủ, ăn cơm tối trước.

Tần Vân gật đầu.

Hai người ngồi bên cạnh bàn dài, ăn cơm tối dưới ánh trăng mờ ảo. Chờ bọn nha hoàn đã lui xuống hết, phu thê lại đàm luận.

- Phải suy nghĩ cẩn thận chuyện giao Thiên Long huyết tinh cho Long tộc Tây hải.

Y Tiêu vừa ăn vừa trò chuyện:

- Chàng cũng đã nói, lực hấp dẫn của Thiên Long huyết tinh đối với Long tộc là rất lớn. Bọn họ còn có thể vì nó mà đặc xá cho Long nữ phạm phải tộc quy kia mà.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Long Nữ Ngao Tuyết

Màn đêm buông xuống, Tần Vân và Y Tiêu suy nghĩ chu đáo, thậm chí đều liên hệ với lão tổ Y thị. Lão tổ Y thị cũng thừa nhận danh dự của Vạn Tượng điện là không có vấn đề gì.

Hết thảy ước định thông qua Vạn Tượng điện đều tốt.

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tại một nơi bí ẩn ở Tây hải.

Long nữ Ngao Tuyết bị nhốt tại đây. Nàng mặc một bộ áo trắng, khoanh chân ngồi trong địa lao. Nơi này không có ai nói chuyện với nàng, vĩnh viễn chịu đựng cô tịch.

Gương mặt Ngao Tuyết có bảy phần tương tự với Y Tiêu. Tuy ít khí chất trích tiên giống như Y Tiêu, nhưng thân là long nữ, nàng có khí chất cao quý khoan thai thành thực hơn rất nhiều.

Phốc...

Ngao Tuyết ho khan, khóe miệng có vết máu.

“Thái Thạch, Tiêu nhi.”

Trong mắt Ngao Tuyết rưng rưng.

Bị nhốt tại đây vĩnh viễn cô tịch. Mặc dù nàng tu hành suốt ngày, nhưng mỗi lúc ngừng nghỉ nàng luôn luôn nhớ nhung trượng phu và con gái của mình.

Ngày đó khi xa cách Y Tiêu còn đang mặc tã lót, còn là một hài nhi chỉ biết ê a bi bô.

“Tiêu nhi, ta rất nhớ con! 500 năm, sau 500 năm, Thái Thạch và Tiêu nhi còn sống hay không?”

Ngao Tuyết ngẩng đầu, không kìm được nước mắt trào ra.

“Trọn kiếp này cũng không còn gặp lại được sao?”

Nàng không dám hy vọng xa vời Y Thái Thạch, Y Tiêu có thể ngưng luyện nguyên thần trở thành tiên nhân, chỉ vì đối với thuần huyết Long tộc, muốn đạt tới Chân Long cảnh đều rất khó.

“Không! Ta nhất định phải gặp lại Tiêu nhi. Chỉ cần, chỉ cần ta tu hành đạt tới Chân Long cảnh, tự nhiên có thể ra ngoài trước thời hạn!”

Ngao Tuyết cố nén bi thương trong lòng tiếp tục tu hành. Đối với người thuần huyết Long tộc, đạt tới tầng thứ Tiên Thiên Kim Đan rất dễ dàng. Nhưng nếu đạt tới Chân Long cảnh? Vậy thì khó! Hơn hai mươi năm qua, Ngao Tuyết ở đây tu hành như say mê như điên dại, nhưng ngay cả một chút ‘rìa mép’ của Chân Long cảnh vẫn không sờ tới!

Bỗng nhiên...

Ầm ầm...

Cửa đá phong cấm chợt mở ra.

- Hả?

Ngao Tuyết mở mắt, chăm chú nhìn ra cửa đá.

Theo lý nàng bị nhốt 500 năm, suốt 500 năm này cửa đá không thể mở ra.

Sau cửa đá, là khuôn mặt già nua của nữ trưởng lão Long tộc Ngao Quỳnh đứng đó, bên cạnh còn có nam trưởng lão mặc áo bào tro.

- Ngao Tuyết!

Trưởng lão Ngao Quỳnh lên tiếng, giọng lạnh nhạt.

- Trưởng lão!

Ngao Tuyết đứng dậy rất cung kính đáp.

Trưởng lão Ngao Quỳnh nói:

- Người theo Kỳ trưởng lão tới Long cung đi! Nếu không có gì bất trắc, hôm nay người có thể khôi phục tự do!

Nói xong, Ngao Quỳnh trưởng lão quay đầu rời đi.

Ngao Tuyết sững sờ.

Khôi phục tự do?

Nhưng mình đã xúc phạm tộc quy!

- Đi thôi!

Nam trưởng lão áo bào tro mỉm cười nói.

Ngao Tuyết có chút không dám tin tưởng:

- Kỳ trưởng lão, ta khôi phục tự do thật sao?

- Người có một nữ nhi tốt, nữ tể tốt!

Kỳ trưởng lão cười khẽ nói.

- Nữ nhi, nữ tể?

Ngao Tuyết ngơ ngác lập lại.

Lúc trước khi nàng bị bắt, nữ nhi của nàng còn là một hài nhi nói bi
bô...

...

Tây hải Long cung.

Tướng sĩ Thủy tộc vọt lên mặt biển nhìn bầu trời xa xa, khi thấy hai
người Tần Vân, Y Tiêu cười một thanh phi kiếm xé gió bay tới, lập tức vô
cùng mừng rỡ.

Ngay tức thì có tướng sĩ Thủy tộc nhanh chóng lặn xuống đáy biển,
hướng về phía Long cung.

Giờ này bên trong Tây hải Long cung, Tây hải Long vương, Kỳ
trưởng lão, Long nữ Ngao Tuyết và một số long tử long nữ khác đã sớm
chờ tại đây.

- Bẩm Đại vương!

Có tướng sĩ Thủy tộc chạy vào bẩm báo:

- Phu phụ Tần kiếm tiên đã đến!

- Chúng ta đi qua đi!

Tây hải Long vương gật gật đầu nói.

Tây hải Long vương, Kỳ trưởng lão dẫn đầu, Long nữ Ngao Tuyết, nhiều long tử long nữ, còn có rất đông tướng sĩ Thủy tộc nhanh chóng bay lên mặt biển.

Trên biển rộng mông mênh.

Hai người Tần Vân và Y Tiêu đứng trên đám mây, chờ đợi.

Y Tiêu có chút bất an:

- Sẽ không có gì bất trắc chứ?

Tần Vân trấn an thê tử:

- Yên tâm đi! Ngày hôm qua không phải Y tiên bối nói rồi sao! Nếu chúng ta trực tiếp thương lượng với Long tộc Tây hải có khả năng bọn họ sẽ trở mặt, nhưng nếu thông qua Vạn Tượng điện, có người của Vạn Tượng điện bảo lãnh, Long tộc Tây hải nhất định sẽ ngoan ngoãn tuân theo quy củ!

Vạn Tượng điện hành sự coi trọng nhất là ‘chữ tín và danh dự’. Nếu người nào dám không tuân thủ, Vạn Tượng điện sẽ trả thù ngoan độc.

Vạn Tượng điện là một thế lực rất thần bí, sâu không lường được, từ thượng cổ đến nay luôn luôn giữ thế trung lập.

- Tới rồi!

Tần Vân cảm ứng được, nhìn xuống phía dưới, Y Tiêu cũng có chút khẩn trương.

Rào rào...

Mặt biển bất chợt tách ra, một đám Long tộc ào ào bay lên. Tây hải Long vương, Kỳ trưởng lão đều là Chân Long cảnh uy thế tự nhiên bất

phàm. Rất nhiều long tử long nữ phía sau hết chín phần đều là tăng thứ Tiên Thiên Kim Đan, số còn lại chỉ là quá trẻ tuổi hoặc là không dụng công tu luyện, nếu có thêm nhiều thời gian thì nhất định cũng là Tiên Thiên Kim Đan.

- Tần Vân kính chào Long vương, kính chào trưởng lão!

Tần Vân thi lễ, Y Tiêu đứng một bên cũng thi lễ theo.

Thời khắc này Long nữ Ngao Tuyết chỉ nhìn chăm chăm vào Y Tiêu, ánh mắt đều ướm đỏ.

So sánh hài tử mới sinh trong trí nhớ kia với Y Thái Thạch, so với mình. Ngao Tuyết thấp giọng lẩm bẩm:

- Giống! Thật giống!

Y Tiêu đứng bên cạnh Tần Vân cũng chú ý phía đối diện, vừa nhìn liền kích động ánh mắt ửng đỏ. Thậm chí ngay cả dung mạo của Long nữ đều có vài phần tương đương với nàng. Hơn nữa các nàng tu hành đến tầng thứ này, cảm ứng trong u minh cũng rất nhạy bén.

“Người chính là mẫu thân của ta?”

Y Tiêu cũng căng thẳng.

- Không hổ là Tần kiếm tiên, có thể chiếm được Thiên Long huyết tinh. Bốn vương rất bội phục, rất bội phục!

Tây Hải Long vương cười nói.

- May mắn mà thôi!

Tần Vân nói.

Tây Hải Long vương mỉm cười nói:

- Có thể được bảo vật là không có gì may mắn để nói! Vị bên cạnh ta đây chính là Ngao Tuyết!

Long nữ Ngao Tuyết nhìn một nam một nữ ở phía trước.

“Nữ tử, nữ tể của ta à? Long vương gọi hã là Tần kiếm tiên? Xem ra nữ tể của ta không phải người tu hành bình thường.”

Y Tiêu nghe Tây hải Long vương giới thiệu, lập tức hoàn toàn xác nhận Long nữ có hình dạng giống mình kia chính là mẫu thân của mình. Nàng nhìn Long nữ Ngao Tuyết, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trong đầu nàng có rất nhiều tưởng tượng về mẫu thân, nhưng cuối cùng khi muốn hình dung rõ, mẫu thân đều không hiện rõ.

Tây Hải Long vương cười tiếp lời:

- Lại nói tiếp, phu thê Tần kiếm tiên các người cùng với Long tộc Tây hải ta quan hệ không phải là ít! Chỉ là Ngao Tuyết vi phạm tộc quy, trước đây ta muốn giúp cũng không có cách nào giúp. Nay nếu Tần kiếm tiên đồng ý tặng Thiên Long huyết tinh để đổi lấy tự do cho Long nữ Ngao Tuyết... Tặng Thiên Long huyết tinh này... cũng là một công lao lớn lao, đủ để tiêu trừ lỗi lầm của Long nữ Ngao Tuyết. Người trao Thiên Long huyết tinh cho ta. Ngao Tuyết lập tức tự do!

- Được!

Tần Vân gật đầu, vung tay một cái.

Vù...!

Một viên huyết tinh lớn bằng đầu ngón tay bay vù ra.

Những long tử long nữ bên cạnh ai nấy đều cảm thấy máu huyết của mình như sôi trào, có một loại kích động mãnh liệt muốn nuốt viên Thiên Long huyết tinh kia vào bụng. Ngay cả Tây hải Long vương, Kỳ trường lão đều sáng rực ánh mắt. Tây hải Long vương đưa tay chụp lấy Thiên Long huyết tinh.

“Tới tay rồi!”

Tây Hải Long vương nhìn Thiên Long huyết tinh trong tay, trong lòng rất kích động.

Tây Hải Long vương nhìn long nữ Ngao Tuyết nói:

- Ngao Tuyết! Từ lúc này người được khôi phục tự do. Nhưng nhớ kỹ, đừng vi phạm tộc quy lần nữa!

- Dạ!

Long nữ Ngao Tuyết gật đầu. Nàng không kiềm nén được vội bay đi, bay về phía Tần Vân, Y Tiêu.

- Người là Y Tiêu?

Ngao Tuyết nhìn Y Tiêu, trong ánh mắt hơi thấp thỏm lo âu, cũng có mong đợi.

Y Tiêu trong nhất thời cũng không gọi ‘Mẫu thân’:

- Có thể nói rõ chuyện năm đó với ta được không?

Ngao Tuyết gật đầu liên tục:

- Được, đương nhiên được!

Y Tiêu cảm thấy xa lạ.

Ngao Tuyết lại cảm thấy thân thiết. Bởi vì quá giống. Nữ nhi lớn lên rất giống trong tưởng tượng của nàng.

...

Còn bên kia mấy người Tây hải Long vương, Kỳ trưởng lão đều rất phấn chấn.

Tây Hải Long vương tươi cười hòa ái hơn:

- Tần kiếm tiên! Hai người Ngao Tuyết các nàng mới vừa gặp nhau hãy còn mới lạ. Sau này ở gần nhau lâu thì tốt rồi. Còn nữa, Tần kiếm tiên và Long tộc Tây hải chúng ta coi như thân thích, sau này thường đi lại với nhau!

- Thường đi lại!

Tần Vân mỉm cười gật đầu.

- Tần kiếm tiên ở Thiên Long cung thượng cổ, chỉ vền vẹn chiếm được một viên Thiên Long huyết tinh thôi à?

Tây Hải Long vương không nhịn được hỏi. Kỳ trưởng lão cùng một đám long tử long nữ xung quanh đều nhìn chăm chăm vào Tần Vân.

Tần Vân cười nói:

- Ta cũng coi như có chút cơ duyên, chiếm được hai viên Thiên Long huyết tinh, còn có một số bảo vật Thiên Long Huyết thượng cổ các thứ khác!

Tây Hải Long vương nhiệt tình đề nghị:

- Một viên Thiên Long huyết tinh kia có thể bán cho Long tộc Tây hải ta được không? Còn những vật Thiên Long huyết thượng cổ kia, Long tộc

Tây hải ta cũng nguyện ý mua!

Thiên Long huyết tinh, chính là sinh mệnh của Thiên Long thượng cổ. Đường nhiên rất quý trọng.

Về phần Thiên Long huyết? Một con Thiên Long thượng cổ có rất nhiều máu huyết, giá trị không bì kịp Thiên Long huyết tinh. Tuy nhiên lực hấp dẫn đối với Long tộc thuần huyết cũng rất lớn.

Tần Vân lắc đầu:

- Không vội! Ta tạm thời không định bán!

Tây Hải Long vương thuyết phục:

- Tần kiếm tiên! Thiên Long huyết tinh này trợ giúp đối với Tứ hải Long tộc ta rất trọng yếu, còn đối với Nhân tộc người thì bình thường!

Tần Vân nói:

- Chuyện này dừng ở đây. Long vương không cần khuyên ta nữa!

Tây Hải Long vương nghe nói vậy khẽ nhíu mày.

Một vị nam nhân Long tộc bên cạnh nói:

- Tần kiếm tiên! Người có thể chiếm được Thiên Long huyết tinh hẳn là tìm được cửa vào mới của thượng cổ Thiên Long cung? Có thể nói cho Long tộc Tây Hải ta biết hay không? Long tộc Tây Hải nhất định sẽ không bạc đãi Tần kiếm tiên!

Tần Vân cười lắc đầu.

Nói đùa sao!?!

Tuy hẳn nghĩ rằng cho dù Tứ hải Long tộc tìm được cửa vào, cũng không lấy được bảo bối gì. Nhưng tự mình đã phát hiện vì sao phải nói cho người khác biết?

Hơn nữa Tần Vân cũng không cảm kích với Long tộc Tây Hải. Trước kia mình tới cửa cầu hỗ trợ, đối phương dứt khoát cự tuyệt! Sau đó dựa vào Vạn Tượng điện, vẫn phải dùng Thiên Long huyết tinh để đổi lấy tự do cho nhạc mẫu! Từ đó Tần Vân biết được sự trân quý của Thiên Long huyết tinh, vèn vèn chỉ để Long tộc Tây hải phá lệ thả ra Ngao Tuyết. Long tộc Tây Hải đã có lợi ích lớn rồi!

Tần Vân nói:

- Chuyện này ta chưa bao giờ truyền ra ngoài!

Nam nhân Long tộc kia quát hỏi, có vài vị Long tộc đều lộ ra vẻ phần nộ:

- Bảo người bán Thiên Long huyết tinh người không bán. Hỏi cửa vào trận pháp, người cũng không nói? Tần kiếm tiên! Có phải quá phận không?

Tây Hải Long vương lên tiếng, tuy nhiên hẳn cũng nhìn vào Tần Vân:

- Được rồi, đừng nói nữa!

Tần Vân cười nói:

- Vị long tử này, không biết người tên là gì? Nói chuyện giọng điệu thật là lớn! Tần Vân ta đi lại thiên hạ còn không có ai dám ép mua ép bán với ta!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Dò Xét Cửa Vào

Bí ẩn bức này sao có thể tùy tiện báo cho người khác!

Y Tiêu đứng bên cạnh nói. Long nữ Ngao Tuyết cũng không hé răng. Nàng bị nhốt nhiều năm như vậy sao có thể không có chút oán khí? Huống chi lúc này toàn bộ tâm tư nàng đều dồn vào hài nhi của mình. Dù sao lần đầu tiên gặp nhau, nàng cũng e sợ làm cho nữ nhi ghê lạnh.

Nam nhân Long tộc quát nói:

- Bí ẩn? Tần Vân! Long tộc Tây hải ta đối xử với người không tệ. Người muốn cứu Ngao Tuyết, Long tộc Tây hải ta cũng không nói nhiều lập tức thả tự do cho Ngao Tuyết. Hiện tại bảo người giúp một tay ngược lại người một mực từ chối, còn nói đi lại thiên hạ không ai dám ép mua ép bán?

Tần Vân cười nói:

- Ta hỏi người lần nữa, người tên gì? Dù sao nên cho ta biết tên dám giương nanh múa vuốt ở trước mặt ta gọi là gì chứ? Hay là ngay cả tên cũng không dám nói?

- Nghe cho kỹ đây. Ta gọi là Ngao Sung!

Nam nhân Long tộc kia cất cao giọng nói.

Tây hải Long vương bên cạnh định lên tiếng:

- Các người...

Ngao Sung nói:

- Long vương! Chuyện này ngài không cần nói! Ta muốn lý luận với hần một phen! Tần Vân! Thiên Long huyết tinh không phải chúng ta chiếm lợi của người, cũng đồng ý mua bảo bối. Về phần cửa vào trận pháp thì sao? Một lối vào thôi mà. Bảo bối sợ là người đều lấy hết rồi... để chúng ta đi vào thì sao chứ?

Tần Vân nói:

- Ý của người là người bỏ ra bảo bối ta nhất định phải bán Thiên Long huyết tinh cho người? Nếu ta muốn một kiện linh bảo, người chịu sao?

Ngao Sung tức giận:

- Người thật dám mở miệng một kiện linh bảo ư?

Tần Vân đáp trả:

- Đúng vậy. Nói giá cao người lại không đáp ứng. Vật là của ta, bán hay không dĩ nhiên do ta định đoạt! Về phần cửa vào trận pháp? Cửa vào là do ta may mắn phát hiện, dựa vào cái gì nói cho người biết?

Tần Vân quét ánh mắt nhìn lướt qua các Long tộc khác.

Hần có thể cảm giác được từng người Tây hải Long vương đều giở trò mặt đỏ trong vai chính diện, nhưng chỉ cần mặt đỏ mà không hy vọng gì, lập tức chuyển biến thành mặt trắng tái, đóng vai phản diện ngay.

Đúng như Y thị lão tổ nói. Tứ hải Long tộc đều rất khát vọng Thiên Long huyết tinh! Nếu không có ảnh hưởng của Vạn Tượng điện, chỉ sợ Long tộc Tây hải sẽ tức thời đề cao điều kiện, nhưng có Vạn Tượng điện, Long tộc Tây hải cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Tần Vân lắc đầu nói:

- Về phần thả nhạc mẫu của ta ra! Chuyện này đúng ra không tính là công lao của Long tộc Tây hải, chính là các người nhốt! Vì cứu người, ta phải giao dịch với Vạn Tượng điện. Ta bỏ ra Thiên Long huyết tinh. Nhạc mẫu ta phải được tự do! Đây cũng là giao dịch bình thường với Vạn Tượng điện, người dựa vào đâu nói đối xử với ta không tậ?

Ngao Sung tức thì phẫn nộ.

Tây hải Long vương cau mày có vẻ nổi giận:

- Được rồi, được rồi! Ngao Sung! Tính khí người đúng là quá nóng!

Ngao Sung cả giận nói:

- Ta còn xem hần là thân thích đấy. Hần nói chuyện lại khó nghe như thế!

Tây hải Long vương quát:

- Người ngậm miệng đi!

- Hừ!

Ngao Sung hừ lạnh một tiếng.

Tần Vân nhìn cảnh tượng này.

Có một số người tu hành, đừng xem tuổi tác cao, dù tu hành thời gian lâu dài nhưng hiểu biết về lòng người đen tối thật không nhiều. Lúc trước Tần Vân còn ở tuổi thiếu niên mười lăm đã đi lại khắp thiên hạ. Trong ba năm đó đã chứng kiến cảnh lòng người đen tối còn nhiều hơn so với mấy chục năm sau này hần trải qua!

Tần Vân liếc mắt liền nhận ra, đây là Tây hải Long vương thấy Tần Vân mềm cứng đều không ăn được, tự nhiên cố ý quát mắng thuộc hạ.

Tây hải Long vương lắc đầu cười nói:

- Tính khí của Ngao Sung có hơi quá nóng, Tần kiếm tiên cũng đừng thấy lạ! Long tộc ta vốn thừa thốt, đa số cũng không nghe lời nói của Long vương ta!

Tần Vân mỉm cười nói:

- Tính khí nóng thì phải thu lại một chút! Nể mặt nhạc mẫu ta, ta chỉ nói thế thôi. Nếu là người khác ta đã sớm phóng phi kiếm ra dạy dỗ một hồi rồi!

Ngao Sung nghe nói biến sắc.

Tần Vân quét mắt nhìn.

- Ha ha...

Tây hải Long vương vội cười một tràng, tiếp đó nhìn về phía Ngao Tuyết:

- Ngao Tuyết! Người tính về ở Long cung hay có ý định gì khác?

- Ta và Tiêu nhi lần đầu gặp nhau, muốn đi nhân gian một chuyến.

Ngao Tuyết nói.

- Cũng tốt!

Tây hải Long vương gật đầu.

- Tần kiếm tiên!

Tây hải Long vương nhìn Tần Vân nói:

- Bảo bối người chiếm được từ Thiên Long cung thượng cổ, đặc biệt là Thiên Long huyết tinh, nếu thật có ý muốn bán cũng nên nói cho Tây hải ta một tiếng. Đến lúc đó Long tộc Tây hải ta cũng có thể xuất ra giá cả, người trả giá cao thì được chứ!

Tần Vân gật đầu:

- Nếu như muốn bán, nhất định sẽ báo cho Long vương!

Về phần bán cho người nào là quyền của mình. Mình có thể bán cho Long tộc Đông hải. Thậm chí có thể bán cho Triều đình, Linh Bảo sơn các nơi.

- Ha ha... Ta sẽ ghi nhớ lời này của Tần kiếm tiên!

Tây hải Long vương cười nói.

- Chúng ta không quấy rầy nữa, trở về trước đây!

Tần Vân nói.

Sau đó Tần Vân, Y Tiêu và Ngao Tuyết cười mây bay theo hướng đông.

Long tộc Tây hải cũng nhìn theo thật xa, rồi cùng bay về Long cung sâu trong biển rộng.

Ngao Sung cả giận nói:

- Giới cho tên Tần Vân, chỉ là một tên Cực cảnh Kiếm Tiên thôi mà phách lối như vậy! Một Long tộc ta đều sánh ngang với Tiên Thiên Kim Đan, chiến lực còn cao hơn. Một tên Kiếm tiên Nhân tộc nho nhỏ mà cũng dám không nể mặt mũi Long tộc Tây hải ta!

- Kiếm tiên Nhân tộc này lớn lối là hần có chỗ dựa vào. Phi kiếm thuật một tay diễn biến chu thiên, ai trong chúng ta có thể phá đây?

Xung quanh long tử long nữ nghị luận.

Còn Long vương, Kỳ trưởng lão thì đi vào Long cung.

Kỳ trưởng lão lên tiếng:

- Mềm cứng đều không ăn thua! Tần Vân kia cũng biết Thiên Long huyết tinh là đồ tốt, chưa tới thời khắc mấu chốt hần sẽ không tùy tiện lấy ra. Nếu bán ra công khai, bàn về tích lũy khả năng Tây hải ta còn lâu mới bằng được Đông hải!

- Ủm!

Tây hải Long vương gật đầu.

Trong Tứ hải Long tộc, Đông hải đứng đầu.

Thực lực của Đông hải Long cung đều mạnh hơn một chút so với Long tộc ba hải kia cộng lại. Chủ yếu vì Long tộc Đông hải vốn là ngọn nguồn của Long tộc.

Tây hải Long vương ra lệnh:

- Dò tra! Tra xét cẩn thận xem cửa vào mới Tần Vân phát hiện rốt cuộc ở nơi nào! Hần có thể đoạt bảo từ trong đó, Long tộc chúng ta không hần không thể! Nếu thật dò tra không ra thì hỏi thăm Vạn Tượng điện, xem Vạn Tượng điện có biết hay không?

Vạn Tượng điện thẩm thấu vào tứ hải Thủy tộc, Nhân tộc cùng với Yêu Ma, tự nhiên là biết rất nhiều bí ẩn.

...

Trong một tòa thủy phủ dưới đáy biển.

Giao long vảy màu đỏ thẫm chiếm cứ nơi này. Hắc lặc lư râu rồng trong cảnh tượng hư ảo phía trước, sương mù đen ngưng tụ hiện ra một vị Ma Thần, trên đầu mơ hồ có hai cái sừng cong.

Vị Ma Thần từ sương mù đen ngưng tụ mở miệng nói:

- Ứng Giao! Thiên Long huyết tinh của Tần Vân, bộ phận tình báo đã tra ra!

- Nói!

Giao long vảy đỏ thẫm nói.

Ma Thần vội đáp:

- Khoảng ba năm trước, hai tên con cháu Y thị được Tần Vân cứu trở về, đưa về Tử Vân cung Y thị ở Y Thủy thành! Địa phương mà hai tên con cháu Y thị kia mất tích cách rất gần Thiên Long cung thượng cổ! Tần Vân tìm được trận pháp cửa vào mới, có thể có liên quan tới hai tên con cháu Y thị hắc cứu. Ta nghĩ có thể đi điều tra hai tên con cháu Y thị kia!

- Ừm!

Giao long vảy đỏ thẫm khẽ gật đầu.

Tiếp theo truyền tin cắt đứt.

Giao long vảy màu đỏ thẫm lập tức ra lệnh, bắt đầu dò xét hai tên con cháu Y thị kia. Dù sao một cái cửa vào trận pháp mới cũng có khả năng thu hoạch kinh người! Tần Vân từ khi chiếm được cửa vào trận pháp mới, bị giới hạn thực lực, có lẽ cũng không tính là nhiều.

Mặc dù là Vạn Tượng điện lúc này cũng không biết Tần Vân đã thành tựu Tử Kim Kim Đan.

Trước khi thành công Tử Kim Kim Đan, hắn chỉ có thể xem như trình độ bình thường trong Cực cảnh. Ngay cả yêu ma quỷ quái được sinh ra do khí tức một đoạn cánh tay của vực ngoại Ma Thần mà hắn cũng không thể giải quyết được. Còn hiện nay? Tần Vân thu được rất nhiều bảo vật, đều đánh thẳng tới chỗ đám thủ vệ thần tướng hộ pháp bên trong cung điện!

Trong thiên hạ, dưới cấp Tiên Nhân Ma Thần trở xuống, tìm một người mạnh bằng Tần Vân thật quá khó khăn!

Biển rộng mênh mông.

Tần Vân, Y Tiêu, Ngao Tuyết cũng nhìn thấy bờ biển xa xa. Trên đoạn đường cưỡi mây phi hành, tuy rằng bay chậm nhưng Y Tiêu với Ngao Tuyết cũng dần dần quen thuộc hơn. Hai người gần gũi hơn rất nhiều. Y Tiêu đã gọi tiếng ‘Mẫu thân’. Ngao Tuyết thì vô cùng thương yêu nữ nhi nhiều năm không gặp này.

Y Tiêu nói:

- Vân ca! Thiếp định cùng mẫu thân đi bên ngoài nhiều một chút! Tạm thời hãy khoan trở về Quảng Lăng!

Tần Vân gật đầu:

- Cũng được! Cần ta đi chung không?

- Không cần!

Y Tiêu nói từ chối.

Tần Vân gật gật đầu.

Cho hai mẫu thân nữ nhi bọn họ một ít thời gian đi!

- Nhạc mẫu! Đi lại ở bên ngoài vẫn cần vật hộ thân chứ?

Tần Vân hỏi, thật ra thê tử Y Tiêu có một số đạo phù hộ thân vô cùng lợi hại.

Ngao Tuyết mỉm cười nói:

- Những năm tháng ta bị nhốt đã gian khổ tu hành. Mặc dù cách Chân Long cảnh còn rất xa vời, nhưng cũng đạt tới tầng thứ lĩnh vực ý cảnh! Long tộc ta đạt tới lĩnh vực ý cảnh... bàn về thực lực cũng không kém bao nhiêu so với Cực cảnh!

Tần Vân kinh ngạc.

Nhạc mẫu, không ngờ lại là đại cao thủ bậc này.

- Mẫu thân, người đã đạt tới tầng thứ lĩnh vực ý cảnh ư?

Y Tiêu cũng kinh ngạc.

Ngao Tuyết nói:

- Long tộc ta đạt tới tầng thứ Tiên Thiên Kim Đan rất dễ dàng. Nhưng chính vì quá dễ dàng ngược lại rất ít nắm giữ ý cảnh thiên đạo! Lúc trước sau khi ta bị bắt, trong bi thương ta vẫn gian khổ tu hành, lại tìm hiểu ý cảnh thiên đạo. Hơn hai mươi năm qua cũng đạt tới tầng thứ lĩnh vực ý cảnh!

- Trong cùng lớp tuổi đương thời của Long tộc Tây hải, e rằng nhạc mẫu là số một số hai đó!

Tần Vân tán dương.

Ngao Tuyết khiêm tốn:

- Miễn cưỡng ở tốp ba thôi!

Tần Vân gật đầu.

Long tộc không thua gì một số dị chủng Ngạc long. Long tộc ở tầng thứ linh vực ý cảnh, đích xác chiến lực sánh ngang cực cảnh! Cộng thêm bọn họ sở trường hơn trong nước biển, cho nên Tứ hải Long tộc mới có thể tuyệt đối thống trị bốn biển.

Ngao Tuyết đề nghị:

- Tần Vân! Ta muốn đi xem lại rất nhiều nơi. Sau một thời gian ta sẽ cùng Tiêu nhi đi Quảng Lăng!

Tần Vân liền đồng tình:

- Không sao, đi nhiều nhìn nhiều một chút. Ta có thể tìm đến Tiêu Tiêu lúc khác!

Y Tiêu cười:

- Mẫu thân, chúng ta đi thôi! Vân ca có Hóa hồng thuật. Nếu nói đến gặp chúng ta, trong vòng một canh giờ nhất định là chạy tới!

Ngao Tuyết mỉm cười gật đầu.

Nhìn nữ nhi và nữ tể thương yêu nhau, Ngao Tuyết rất vui.

Tiếp theo hai người Ngao Tuyết, Y Tiêu cười mây bay đi hướng Côn Lôn châu.

Tần Vân nhìn theo một hồi, sau đó cũng bay ngược lại hướng Giang châu...

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Kết Thúc

Côn Luân châu. Bên một cái hồ vô danh.

Ngao Tuyết và Y Tiêu đang sóng vai đi với nhau.

- Năm đó ta và Thái Thạch cùng ở tại nơi này.

Ngao Tuyết chỉ vào một căn nhà cỏ đã đổ nát:

- Người cũng được sinh ra ở nơi này, một nhà ba người chúng ta ở với nhau, không có ai làm phiền, giống như thế ngoại đào nguyên vậy. Ta đã từng mong muốn, nếu như Long tộc có thể chậm phát hiện một chút, để cho ta có thể ở cùng hai người mấy chục năm nữa, cho dù có bị bắt ta cũng cam tâm.

- Nhưng mà một ngày đó đến quá nhanh, người còn quá nhỏ, Long tộc đã phát hiện rồi.

Ngao Tuyết lắc đầu thở dài:

- Chuyện này Tây Hải Long tộc muốn giữ bí mật, nhưng họ vẫn nói cho lão tổ tông của Y thị.

Thánh Địa Phật Môn Đạo gia có rất nhiều tồn tại cấp số Tiên nhân Ma thần, ngay cả núi Vu Mỗ, phái Cảnh Sơn đều có tồn tại bậc này. Nhưng có thể được triều đình phong vương, toàn bộ thiên hạ đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Từ phương diện này, cũng có thể chứng minh thực lực của lão tổ Y thị!

Núi Vân Ma, Tây Hải Long tộc cùng với các thế lực lớn đều rất kiêng kỵ lão tổ Y thị! Về phần Thần Tiêu môn địa vị cao hơn "Trương tổ sư", Trương tổ sư chính là sư tôn của lão tổ Y thị! Hẳn không chỉ đơn thuần tu hành đạo pháp "Thần Tiêu lời pháp" đệ nhất thiên hạ đến cảnh giới cao nhất, mà còn tự dựng sáng chế ra một môn đạo pháp đệ nhất thiên hạ. Đồng thời dựa vào sức của một mình hẳn đưa Thần Tiêu môn tới vị trí Thánh Địa của Đạo gia. Đệ tử Thần Tiêu Trương gia có địa vị không kém hơn hoàng tộc.

Ngao Tuyết nói:

- Ta cũng không kịp nói một tiếng cùng Thái Thạch, không có cách nào khác là phải lưu lại con mà không kịp để lại lời nào đã bị bắt đi, một đi chính là hơn hai mươi năm. May mắn lần này có nữ tể hỗ trợ, dựa vào Thiên Long huyết tinh đổi lấy tự do của ta.

- Vâng.

Y Tiêu quan sát kỹ, lúc nàng còn nhỏ chính là ở nơi này sao? Trong trí nhớ hoàn toàn không có gì, thời điểm đó có lẽ là quá nhỏ.

Ngao Tuyết nói:

- Tiêu nhi, ta muốn đi gặp Thái Thạch một chút.

Y Tiêu không nhận được nói:

- Hiện tại hẳn ta đang sống cùng với quận chúa Vũ Phong.

Nàng từ nhỏ đến lớn trải qua mọi chuyện, phụ thân Thái Thạch đã làm những chuyện gì cùng với việc hiện tại hẳn ta đang cùng song túc song phi

với quận chúa Vũ Phong, Y Tiêu đều nói qua.

Ngao Tuyết nói:

- Gặp mặt một lần, dù sao cũng cần có một cái kết thúc.

Y Tiêu gật gật đầu:

- Được thôi.

Hô.

Hai người cười mây rời khỏi cái hồ vô danh, vội đi về hướng Không châu.

...

Lúc xế chiều, đã đến thành Không châu.

Ngao Tuyết, Y Tiêu cười mây đáp xuống từ trên trời, nhắm thẳng tới một tòa phủ đệ, Ngao Tuyết rất dễ dàng đã phát hiện ra Y Thái Thạch và quận chúa Vũ Phong ở trong phủ.

Ở hoa viên phía sau.

Hai người Y Thái Thạch và quận chúa Vũ Phong đang cười nói vẽ tranh, Y Thái Thạch còn trêu đùa vẽ vài nét bút ở trên mặt quận chúa Vũ Phong, quận chúa Vũ Phong cũng đùa giỡn ở một bên.

- Hô.

Hai người Ngao Tuyết, Y Tiêu hạ xuống.

- Thái Thạch.

Ngao Tuyết lên tiếng gọi.

Quận chúa Vũ Phong cùng Y Thái Thạch đều ngẩng đầu nhìn lên.

Y Thái Thạch như bị sét đánh, ngây ngẩn nhìn nữ nhân áo trắng bên cạnh Y Tiêu.

- Tuyệt...

Y Thái Thạch không thể tin được, từng cảnh từng màn ký ức vẫn ẩn sâu trong đầu không ngừng xuất hiện ào ạt hiện ra cùng một lúc.

Quận chúa Vũ Phong lại càng khó có thể tin, ả nhìn thấy Ngao Tuyết có dung mạo tương tự như Y Tiêu, cùng với phản ứng ngay lúc này của Y Thái Thạch, quận chúa Vũ Phong đã đoán được rồi.

Quận chúa Vũ Phong giận dữ gầm lên:

- Người chính là tiện nhân kia?

Y Thái Thạch ngay lập tức lên tiếng ngăn trở:

- Tam Nương.

- Ngâm miệng!

Quận chúa Vũ Phong gầm lên giận dữ:

- Người... con tiện nhân này còn dám tới nơi này của ta, cũng đừng mong đi được nữa! Ta muốn tâm sự cho kỹ với người!

Nói xong trận pháp chung quanh tuôn chảy sôi trào, đây là chỗ ở của ả, ả tự nhiên chướng không trận pháp, trận pháp mãnh liệt lập tức liền định vây khốn hai người Ngao Tuyết và Y Tiêu.

Ngao Tuyết quét nhìn một cái, vung tay lên.

- Ầm!

Mơ hồ có tiếng rống gầm vang lên.

Kim sắc long trảo cực lớn tự dừng hiện ra, trận pháp trực tiếp bị xé nát, trực tiếp đánh quận chúa Vũ Phong sang một bên, văng mạnh vào nơi xa trong vườn hoa, quận chúa Vũ Phong chặn ngực hộc ra một ngụm máu.

- Tam nương.

- Quận chúa.

- Quận chúa.

Phủ đệ này có rất nhiều cao thủ cũng đang lao đến đây, bình thường bọn họ đều không có tới làm phiền.

- Bắt tiện nhân kia lại cho ta.

Quận chúa Vũ Phong chỉ vào Ngao Tuyết, các cao thủ tu hành chạy tới. Ngao Tuyết cau mày quét mắt nhìn, kim sắc long trảo giữa không trung lại gào thét quét qua những người tu hành đó, lập tức mọi người bị bắn bay ngược ra.

Quận chúa Vũ Phong ngậy ngấn cả người.

- Cấm.

Ngao Tuyết lại thi triển pháp thuật.

Quận chúa Vũ Phong lập tức hoàn toàn bị phong cấm, thậm chí pháp lực đều cấm đến cả miệng của ả cũng không nói được lời nào.

- Được rồi, không có ai làm phiền nữa rồi.

Ngao Tuyết thuận tay thi triển pháp thuật Long tộc, cũng là ý cảnh Tiên Thiên Kim Đan tầng cao nhất. Nếu như hiển lộ chân thân, có thể sánh

ngang Cực cảnh. Những người tu hành bình thường sao có thể ngăn cản nổi?

Y Thái Thạch nhìn quận chúa Vũ Phong không bị thương, chẳng qua là gương mặt hiện lên vẻ phần nộ lo lắng, mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tuyết, nàng đã trở lại rồi.

Y Thái Thạch nhìn Ngao Tuyết, ánh mắt phức tạp, tuy rằng hãn hậ thê tử không nói không rằng từ bỏ hãn và nữ nhi đi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy thê tử, từng cảnh từng màn hồi ức ngọt ngào trong đầu vẫn khiến cho hãn không có cách nào nổi lên tâm địa cứng rắn được.

Ngao Tuyết nhìn Y Thái Thạch: - Thái Thạch. Ta đến đây chỉ là muốn hỏi huynh một chút, vì cái gì huynh lại có lòng dạ ác độc đối xử với Tiêu nhi như thế? Đừng nói cho ta là huynh sợ uy hiếp của quận chúa Vũ Phong, Y thị đường đường là đại gia tộc ngàn năm, còn che chở không được Tiêu nhi sao?

Thân thể của Y Thái Thạch chấn động, thấp giọng nói:

- Tuyết, nếu nàng đã hỏi, ta cũng nói thật. Một là ta và Tiêu nhi không thể vĩnh viễn sinh hoạt ở tại tổ địa. Tiêu nhi cũng nên có khoảng trời đất rộng lớn hơn. Vì vậy ta và Tam Nương đến với nhau, Tam Nương cũng đáp ứng với ta là sẽ không tiếp tục đối phó với Tiêu nhi nữa. Hai là trong lòng ta đích xác rất hận nàng, một mình ta chăm sóc Tiêu nhi lớn lên, vừa làm phụ thân vừa làm mẫu thân, ta lại càng hận nàng hơn, vì sao lại rời đi? Không nói không rằng, ngay cả một câu nói đều không lưu lại. Hơn nữa Tam Nương một mực chưa quên được ta, so sánh nàng cùng nàng ấy, ta càng cảm thấy lúc trước ta từ bỏ nàng ấy là quá mức ích kỷ.

Y Thái Thạch nói tiếp:

- Ta nuôi Tiêu nhi lớn lên, nó chín tuổi rồi, cũng hiểu chuyện rồi. Tại Y thị cũng không đói không lạnh được. Ta liền đi cùng với Tam Nương vậy.

Ngao Tuyết nhìn hẳn:

- Lúc trước huynh và ta đến với nhau, cũng không có nói chuyện của huynh và vị quận chúa này.

- Đúng, là do ta ích kỷ, sợ nói ra, nàng sẽ rời khỏi ta.

Y Thái Thạch thấp giọng nói:

- Điều là lỗi của ta.

- Y Thái Thạch, huynh sao có thể có lòng dạ ác độc đối với Tiêu nhi như thế? Ta hận huynh bất tài không có năng lực gì, làm sao có thể mặc kệ ả Vũ Phong này hạ độc thủ đối với nữ nhi của chúng ta?

Ngao Tuyết cả giận nói tiếp:

- Cũng may cuối cùng nữ tử xuất thủ cứu nữ nhi, nếu không thật không biết hậu quả đến mức nào.

- Ta... ta cũng...

Y Thái Thạch muốn nói, lại không nói ra lời.

Ngao Tuyết cả giận mắng:

- Bất tài vô năng!

Khi nàng nghe được quận chúa Vũ Phong đã từng khắc đao ở trên mặt con gái, còn chuẩn bị hành hạ tàn khốc hơn, may mắn được Tần Vân cứu,

lúc đó Ngao Tuyết tức giận đến mức muốn nổi điên rồi. Vẫn là nhờ Y Tiêu khuyên bảo, Tần Vân lúc đó đã trả thù qua rồi.

Ngao Tuyết quay đầu nhìn về hướng quận chúa Vũ phong, đưa tay, cánh tay tăng vọt trực tiếp nổi giận quất vào trên mặt quận chúa Vũ Phong, ba ba ba... Liên tiếp tát mấy chục cái, khóe miệng của quận chúa Vũ Phong đều đầy máu, mặt đều sưng lên, ánh mắt cũng tức giận đến bốc lửa.

Trong mắt Ngao Tuyết hiện lên sát cơ:

- Ta là người làm mẫu thân này, đang tự xả giận cho nữ nhi của mình. Nếu không phải nữ tể của ta đã xuất thủ qua, ta sao có thể dễ dàng tha thứ cho người như vậy?

- Tuyết.

Y Thái Thạch chạy đến ngăn cản ở phía trước:

- Đủ rồi, đủ rồi.

Ngao Tuyết nhìn Y Thái Thạch, mở miệng nói:

- Thái Thạch, hiện tại ta hỏi huynh, huynh muốn ở với nhau cùng tộc phụ này, hay là cùng đi với chúng ta.

Y Thái Thạch sửng sốt.

Giờ khắc này hãn dao động rồi! Nữ nhi! Thê tử...

Trước đó quận chúa Vũ Phong vẫn vô cùng phần nộ, thời khắc này lại vội vàng gấp gáp lên rồi. À nhìn Y Thái Thạch, trong mắt tràn đầy lo lắng, nước mắt càng âm thầm chảy ra.

Nhìn khuôn mặt sưng đỏ của quận chúa Vũ Phong, trên mặt còn có dấu vết họa bút lưu lại trước đó, bộ dạng lo lắng chảy nước mắt như vậy, Y

Thái Thạch nhẹ thở dài, quay đầu nhìn về phía Ngao Tuyết:

- Tuyết, ban đầu là ta có lỗi với Tam nương. Ta không thể một lần nữa lại có lỗi với nàng ấy.

Quận chúa Vũ Phong chảy nước mắt, trong mắt lập tức tràn đầy vẻ vui mừng.

Ngao Tuyết lạnh lùng nói:

- Như huynh đã đối xử với nữ nhi như vậy, huynh cho là ta thật sự muốn huynh đi theo chúng ta, ta còn quan tâm đến huynh sao? Chẳng qua là ta cố ý nhìn một chút xem huynh chọn thế nào thôi, huynh chọn lựa như vậy, ta còn có một chút coi trọng huynh.

Nói xong Ngao Tuyết thu hồi pháp thuật phong cấm.

Quận chúa Vũ Phong mở miệng, có thể nói chuyện được rồi, ả liền chạy đến bên cạnh Y Thái Thạch, ôm chặt lấy cánh tay của Y Thái Thạch:

- Thái Thạch.

Y Thái Thạch nói:

- Tam nương, ta sẽ không đi, năm đó là ta xin lỗi nàng.

Quận chúa Vũ Phong vô cùng kích động.

Tiện nhân kia đã đến rồi.

Thái Thạch vẫn chọn chính là mình!

Giờ khắc này ả ta đã hoàn toàn bình thường trở lại, trong lòng Y Thái Thạch yêu sâu nhất chính là mình.

- Ta chỉ muốn ở bên nhau với Thái Thạch, yên lặng sống qua ngày.

Quận chúa Vũ Phong nhìn về phía Ngao Tuyết, Y Tiêu:

- Ta sẽ không đi làm phiền các người nữa.

Ngao Tuyết nói:

- Chúng ta đi thôi.

Y Tiêu gật gật đầu.

Hô.

Hai mẹ con cười mây bay đi.

Y Thái Thạch nhìn xa xa, lại nhìn quận chúa Vũ Phong ở bên cạnh, cuối cùng cũng có cái kết thúc rồi!

Trên khuôn mặt vừa buồn vừa sững của quận chúa Vũ Phong tràn đầy vẻ ngọt ngào.

...

- Mẫu thân, người khóc rồi.

Trong khi cười mây phi hành, Y Tiêu nhìn mẫu thân Ngao Tuyết.

Ngao Tuyết lau lau nước mắt, nhẹ giọng cười nói:

- Biết được hãn đã làm những chuyện như vậy đối với con, ta không có khả năng lại đến với nhau cùng Thái Thạch. Hãn và quận chúa Vũ Phong có thể đến với nhau, đích xác là tốt hơn.

Y Tiêu hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

- Trong thiên hạ đi nhiều một chút, chỉ cần hai mẹ con chúng ta.

Ngao Tuyết cười nhìn nữ nhi của mình, nàng muốn bù đắp thật tốt cho nàng, ở bên cạnh nhau thật nhiều. Nàng đã sớm thất vọng đối với Y Thái Thạch, thời khắc này nàng để ý nhất chính là Y Tiêu mà thôi.

Y Tiêu cũng vui vẻ:

- Được, hành tẩu khắp thiên hạ, chỉ hai chúng ta.

..

Mà ở tại Quảng Lăng thuộc Giang Châu.

Tần Vân cũng đã trở về rồi, yên lặng tu hành, ngẫu nhiên một vài ngày sẽ truyền tin tâm sự cùng thê tử Y Tiêu. Thê tử và nhạc mẫu cùng hành tẩu ở bên ngoài, nhạc mẫu dù sao cũng là tồn tại sánh ngang Cực cảnh, Tần Vân cũng rất yên tâm.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Bình Ngọc

Vân châu, Thanh Sí hạp.

Thanh Sí hạp chính là con sông lớn nhất ở Vân châu. "Dương Thiệu hà' là một đoạn trong đó, toàn bộ con sông dài hơn năm trăm dặm. Nơi này do một đại yêu ma tiếng tăm lừng lẫy chiếm cứ, đó là "Thanh Sí yêu vương'. Việc xấu của Thanh Sí yêu vương làm hại các quận ở chung quanh đã trên ngàn năm, thậm chí Thanh Sí hạp cũng bởi vậy mà được đặt tên.

- Bình ngọc bình ngọc, nhiều máu trong tim của đồng nam đồng nữ như vậy là do ta tích góp từng tí một suốt mười năm, đủ để làm ma thân của ta tăng lên tới tầng thứ mười chín rồi chứ.

Thanh Sí yêu vương ở trong một cái hang động bí ẩn, nhìn chăm chăm vào vị trí chính giữa hang động. Chính giữa hang động có một ao máu lớn cỡ một trượng, chính giữa ao máu có một cái bình ngọc màu xanh đang lay động. Cái bình ngọc màu xanh lững lờ nhẹ nhàng trong ao máu, không ngờ "Máu" trong ao máu lại đang chậm rãi giảm xuống, từng đường tơ máu không ngừng thấm thấu tiến vào trong bình ngọc.

Bình ngọc lắc lư, phát ra thanh âm, thanh âm này bén nhọn lạnh lạnh:

- Ha ha, yên tâm yên tâm! Ta đã lừa gạt ngươi khi nào chưa? Chờ ta hấp thu hết những thứ này, tự nhiên có lực lượng giúp cho ngươi đề thăng ma thân.

Hắn yên lặng chờ đợi.

Hơn một canh giờ sau, máu trong ao mới hoàn toàn bị hút cạn, một giọt đều không lưu lại.

Thanh Sí yêu vương vẫy tay một cái, bình ngọc bay thẳng vào trong tay của hắn.

- Giúp ta đề thăng ma thân đi.

Trong mắt Thanh Sí yêu vương có lãnh ý.

- Được được được, bây giờ giúp cho người đây.

Lập tức trong bình ngọc truyền đến một cỗ lực lượng vô cùng tinh thuần, Thanh Sí yêu vương cũng vận chuyển pháp môn, cỗ lực lượng tinh thuần này tự nhiên dung nhập vào trong đó, trợ giúp hắn tu hành. Chỉ thấy bên ngoài thân thể của Thanh Sí yêu vương hiện lên từng phiến lân giáp màu xanh, trên lân giáp màu xanh tràn đầy phù văn huyền diệu, từng cỗ uy năng kinh khủng đang không ngừng cải tạo nhục thân hắn.

Sau nửa canh giờ.

- Ầm.

Sau khi nhục thân của Thanh Sí yêu vương bạo phát ra khí tức cuồn cuộn bạo trùng kích hàng động, lúc này bình ngọc mới đình chỉ truyền ra lực lượng.

Bình ngọc truyền ra thanh âm mang theo vẻ yếu ớt:

- Được rồi, ta mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi, trong vòng một năm cũng đừng tìm ta nữa.

- Được được được, bình ngọc người nghỉ ngơi trước, chờ ta quyên góp đủ máu trong tim đồng nam đồng nữ cao hơn một tầng ma thân nữa cần, sẽ tới tìm người.

Thanh Sí yêu vương cười híp mắt, thực lực tiến bộ cực kỳ lớn hiển nhiên làm tâm tình hắn cực tốt. Hắn vung tay lên, đặt bình ngọc ở trong ao máu khô cạn đó. Đồng thời ao máu ầm ầm lún xuống, chìm vào dưới lòng đất. Còn có từng tầng trận pháp tiến hành phong cấm.

"Bình ngọc này, bớt tiếp xúc với nó là tốt nhất."

Thanh Sí yêu vương híp mắt, màu vàng trong con ngươi tràn đầy vẻ kiêu kỳ:

"Khi đề thăng ma thân ngẫu nhiên phải tiếp xúc với nó, bình thường cũng nên phong cấm lại! Không thể để cho nó tiếp xúc cùng bất kỳ sinh linh ngoại giới nào."

"Hừ hừ, ta sớm chuẩn bị xong đủ vật liệu tốt để hiến tế cho Vực ngoại Ma thần! Chỉ cần ma thân của ta tăng lên tới tầng hai mươi, liền có thể tiến hành hiến tế một lần là có thể đột phá đến tầng thứ hai mươi một. Đến lúc đó thực lực của ta thuận lợi có được sự biến chất, đủ để sánh ngang Cực cảnh, đã có thể cẩn thận dò xét tìm tòi bí mật của bình ngọc này rồi."

Thanh Sí yêu vương cười lạnh:

"Thời khắc mấu chốt để đột phá đến tầng thứ hai mươi một, ta cũng sẽ không để cho bình ngọc động thủ."

Mặc dù có được bình ngọc, làm cho thực lực đề thăng cực nhanh.

Thế nhưng Thanh Sí yêu vương lại vô cùng kiêu kỳ, lợi dụng bình ngọc, lại phòng bị khắp mọi nơi.

Phía ngoài truyền đến thanh âm:

- Đại vương đại vương. Có người tu hành đánh tới rồi.

- Hả?

Thanh Sí yêu vương cả kinh, lập tức sắc mặt giận dữ, đóng cửa khu vực mình tu hành, trực tiếp xông ra ngoài.

...

Trên không của Thanh Sí hạp.

Y Tiêu và Ngao Tuyết sòng vai đứng ở giữa không trung, nhìn sào huyết của yêu quái phía trước, hai người đều có sắc mặt giận dữ.

- Ta còn tưởng rằng là ai, lại có gan to như vậy.

Kèm theo thanh âm vang dội thiên địa, Thanh Sí yêu vương bay đến đỉnh núi, nhìn Y Tiêu và Ngao Tuyết:

- Thì ra là Tần phu nhân! Thế nào, Tần kiếm tiên trăm yêu trừ ma khắp thiên hạ, đã muốn xuất thủ với ta rồi hay sao? Hiện tại hắc ở nơi nào vậy?

Nói xong, Thanh Sí yêu vương chú ý nhìn chung quanh.

Hắc không sợ chút nào.

Hắc đã đạt đến lĩnh vực ý cảnh của đại yêu ma tầng cao, nếu như ở bên ngoài, có thể hắc còn sợ hãi Tần Vân một chút. Nhưng mà hiện tại đang ở tại sào huyết của mình, có rất nhiều trận pháp tương trợ, thủ đoạn đánh tới của Tần Vân sẽ gặp phải suy yếu. Với thực lực của bản thân hắc cộng với trận pháp gia trì, đến lúc này, tự nhiên không sợ Tần Vân.

- Muốn đối phó với người, cần gì phải tự tay phu quân của ta xuất thủ.

Y Tiêu cả giận nói:

- Người cái tên Yêu vương này, tu hành cũng đã đến ngàn năm, sao có thể điên cuồng như vậy? Mấy quận chung quanh, biết bao nhiêu đứa trẻ đã

gặp phải độc thủ của người rồi hả?

Y Tiêu và Ngao Tuyết đi ngang qua nơi này, phát hiện trình độ điên cuồng của Thanh Sí yêu vương so với Thủy thần đại yêu tại Quảng Lăng quận lúc trước còn kinh khủng hơn nhiều.

Thanh Sí yêu vương đang ở tại sào huyệt của mình, hẳn không hề sợ hãi.

Vì vậy thủ đoạn cũng càng điên cuồng hơn, thủ hạ của hắn so với Thủy thần đại yêu cũng nhiều hơn nhiều.

- Ta là đại yêu ma, ăn chút ít đồng nam đồng nữ cũng coi là chuyện lớn gì chứ?

Thanh Sí yêu vương cười ha ha, không chút phật lòng.

- Tiêu nhi, không cần nhiều lời với hắn.

Ngao Tuyết cũng rất là nổi giận, có thể là do lúc trước đã phải cách xa con gái khi con gái vẫn còn trong tã lót. Điều này làm cho Ngao Tuyết đối với một số trẻ con mới sinh của nhân loại đều rất yêu thương. Biết được rất nhiều đứa trẻ, thậm chí trẻ mới sinh bị độc thủ, Ngao Tuyết cũng đau đến đỏ cả mắt.

Ngao Tuyết vung tay lên:

- Thanh Sí yêu vương, chịu chết đi.

Khắp không trung đều tối xuống, theo đó chính là cuồng phong gào thét, trong cuồng phong lại có từng khối từng khối bang đao sắc bén cắt qua.

- Thủ đoạn thật là ác độc.

Thanh Sí yêu vương cả kinh, lập tức điều khiển trận pháp trong sào huyết, trong lúc nhất thời uy năng mạnh mẽ của trận pháp bao phủ chung quanh đỉnh núi.

Song phương bắt đầu chém giết.

Ngao Tuyết lại càng hiện ra chân thân, một con Ngân lân Thần long dạo chơi trên không trung, hoặc là thi triển pháp thuật, hoặc là dùng long trảo, đuôi rồng để đánh giết. Thanh Sí yêu vương cũng chỉ có thể núp ở trong trận pháp, mượn nhờ uy thế của trận pháp mới có thể chống cự nổi. Thịnh thoảng mới dám đánh lén một cái.

- Ta ăn chút ít nhân tộc, cùng Long tộc của người có can hệ gì chứ? Thanh Sí yêu vương núp ở trong trận pháp quát to, những yêu quái khác lại càng không dám dính vào.

Long tộc chân chính, thân phận tôn quý, là kẻ thống trị bốn biển rộng lớn. Trời sinh đều có thể dễ dàng đạt đến Tiên Thiên Kim Đan tầng cao, cộng thêm là dị chủng tôn quý, phát huy chiến lực đều là ý cảnh lĩnh vực tầng cao.

- Người có bản lãnh cứ trốn tránh mãi đi.

Ngân lân Thần Long ở giữa không trung gầm lên giận dữ, thân thể lập tức chuyển một cái, hóa thành Ngao Tuyết, trở lại bên cạnh Y Tiêu.

Thanh Sí yêu vương xuyên thấu qua trận pháp xa xa nhìn Y Tiêu và Ngao Tuyết, kinh ngạc nói:

- Tần phu nhân, người và vị Long Tộc này thật là giống nhau đó, Long Tộc đều là huyết mạch tinh khiết của Long tộc, không có khả năng có người là huyết mạch của Y thị. Chẳng lẽ nói, Tần phu nhân người có huyết mạch của Long Tộc? Nàng ta là mẫu thân của người, hay là trưởng bối của người?

Ngao Tuyết quát:

- Người không cần quan tâm nhiều như vậy. Có ta ở đây, yêu quái Thanh Sí hạp người liền đừng mơ tưởng hại đời nữa. Hiện tại chỉ cần có một con yêu quái ra khỏi Thanh Sí hạp, ta liền trực tiếp giết chết.

Thanh Sí yêu vương vừa nghe đã nóng nảy rồi.

Một vị Long Tộc sánh ngang Cực cảnh để mắt tới hãn, nếu là thật như lời Long Tộc này nói, có yêu quái ra ngoài thì sẽ giết, hãn làm như thế nào để gom góp đủ máu trong tim đồng nam đồng nữ cần thiết đây chứ?

Trong lòng hãn lo lắng.

Nhưng bề ngoài lại cười to nói:

- Ha ha ha! Người đường đường là Long Tộc lại muốn làm khó một con yêu quái như ta, cũng được cũng được, người muốn chặn thì cứ chặn đi. Ta còn chuẩn bị bế quan tu hành hai trăm ba trăm năm đây! Có bản lĩnh người cứ canh giữ ở bên ngoài hai trăm ba trăm năm.

Ngao Tuyết vừa nghe không khỏi ngẩn ra, nàng còn muốn đi cùng con gái đây, sao có thể thật sự canh giữ trên trăm năm ở nơi này được chứ.

- À, đúng rồi?

Thanh Sí yêu vương quét mắt nhìn chung quanh:

- Tần phu nhân, Tần kiếm tiên không có ở đây sao? Ha ha, phu thê hai người các người chịu được cảnh chia lìa trường kỳ sao? Ha ha ha! Ta bế quan tu hành trước đây, không tiếp hai vị được rồi.

Nói xong, Thanh Sí yêu vương quay đầu lại, tiến vào sào huyệt của mình.

Mà giữa không trung, Ngao Tuyết và Y Tiêu đều có chút lo lắng.

- Yêu Vương này có thực lực rất mạnh.

Ngao Tuyết nói:

- Giống như ta đều là ý cảnh lĩnh vực tầng cao, tuy nói xuất thân bình thường, trực tiếp đánh nhau so với ta yếu hơn rất nhiều. Nhưng nếu trốn ở bên trong hang ổ, ta cũng không làm gì được hắn.

Y Tiêu nói:

- Để ta nói với Vân ca một câu.

Ngao Tuyết nghi ngờ nói:

- Nữ tể? Nữ tể hắn cũng là Cực cảnh kiếm tiên chứ, xem ra ắt là so với ta không cao minh hơn bao nhiêu, không làm gì được Yêu Vương này đâu?

- Mẫu thân.

Y Tiêu cười nói:

- Thực lực của Vân ca so với dự đoán của mẹ cao hơn nhiều, trong thiên hạ này, Tiên nhân Ma thần trở xuống, khả năng cũng chính là vị lão tăng Ma Ha tự đó, công thêm vị đại yêu ma ở Bắc địa kia, là hai vị nhập đạo tồn tại là có thực lực tương đương cùng Vân ca thôi.

Ngao Tuyết cả kinh vạn phần.

- Sánh ngang Nhập đạo tồn tại?

Bàn về cảnh giới, Tần Vân tự nhiên không bằng.

Nhưng pháp lực của Tần Vân lại là cao hơn một tầng. Hai vị tồn tại Nhập đạo kia, vào "Đạo" cũng không có nghe nói là nghịch thiên đến cỡ

nào, pháp lực đủ để bù đắp sự chênh lệch.

...

Quảng Lăng, Tần Phủ, bên Tiểu Kính hồ.

Tần Vân khoanh chân ngồi ở trên cỏ, hai đạo kiếm quang gào thét bay ở trên mặt hồ phía xa.

- Hử?

Tần Vân có cảm ứng, vẫy tay một cái, vèo vèo, hai đạo kiếm quang từ nơi xa nhoáng lên một cái liền đến trong tay Tần Vân.

Ông.

Bên cạnh hiện lên hư ảnh, chính là hai người Y Tiêu và Ngao Tuyết.

Y Tiêu mở miệng nói:

- Vân ca.

Tần Vân cười đáp:

- Tiêu Tiêu, hai ngày nay hai người đi dạo tại Vân châu như thế nào rồi?

Y Tiêu hỏi:

- Vân ca, huynh luyện thành Tử Kim Kim đan xong chưa, không có ý định đi đối phó yêu ma sao?

Tần Vân đáp:

- Đương nhiên là có dự tính. Chuẩn bị chọn một đại yêu ma lợi hại để giết đây. Chẳng qua là, một khi động thủ, thực lực của huynh cũng sẽ bị bại

lộ. Nhóm đại yêu ma trong thiên hạ sẽ biết được, vì vậy cơ hội như vậy chỉ có một lần thôi.

Thật ra Tần Vân rất muốn đối phó Cửu Sơn đảo chủ.

Thế nhưng lần trước Cửu Sơn đảo chủ ở bên ngoài, hắn thi triển ra "Luân hồi", nhưng mà thuật phi kiếm ở tầng Vạn Kiếm Quy Tông cũng chỉ làm tổn thương Cửu Sơn đảo chủ. Thuật phi kiếm bình thường lại càng không thể uy hiếp được hắn.

Cửu Sơn đảo chủ mặc dù là đại yêu ma có ý cảnh lĩnh vực tầng cao, thế nhưng bản thể của hắn chính là một ngọn núi lớn! Lúc trước bên trong các đại yêu ma mà tự bản thân mình vây công, thực lực của Cửu sơn đảo chủ gần với "Ngạc Long lão tổ" cùng với ba vị Cực cảnh đại yêu ma. Luận về khả năng bảo vệ tính mạng, thậm chí không kém hơn ba vị Cực cảnh đại yêu ma đó. Nếu như hắn núp ở trong hang ổ, mượn nhờ trận pháp, Tần Vân cũng chỉ có một vài thành hy vọng giết được hắn mà thôi.

Khả năng thất bại sẽ rất lớn!

Y Tiêu nói:

- Có một đại yêu ma, làm hại quá mức. Hắn quá hung tàn, ở trong thiên hạ đếm không có mấy kẻ như hắn. Thiếp cảm thấy huynh có thể lựa chọn hắn.

Tần Vân dò hỏi:

- Nàng nói là đại yêu ma nào?

Y Tiêu đáp:

- Thanh Sí yêu vương.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Vân Châu Trừ Yêu

- Thanh Sí Yêu vương.

Tần Vân kinh ngạc:

- Hẳn xếp hạng bao nhiêu trong đám đại yêu ma.

Bản thân hẳn cũng có thông tin, xếp hạng của Thanh Sí Yêu vương cũng xem như bình thường trong số đại yêu ma.

Y Tiêu nói:

- Vân ca, trong quá khứ tên Thanh Sí Yêu vương này cũng xem như bình thường. Nhưng vài chục năm gần đây hẳn trở nên tàn nhẫn điên cuồng. Chỉ có điều thứ biểu hiện ra đều là đám yêu ma dưới tay hẳn. Thiếp và mẫu thân tra xét hồi lâu mới tra ra được kẻ đứng sau là Thanh Sí Yêu vương.

Tần Vân hỏi.

- Khả năng Tuần Thiên mình cũng không làm gì được Thanh Sí Yêu vương, cũng không theo dõi tra xét gắt gao lắm. Nàng nói qua những chuyện hẳn làm đi.

Y Tiêu lo lắng nói:

- Mấy chục năm gần đây hẳn ngày càng điên cuồng. Đặc biệt là năm nay, hẳn lén lút phái yêu ma thủ hạ đi bắt trẻ con Nhân tộc. Số lượng trẻ con bị Thủy Thần đại yêu bắt ở Quảng Lăng rất nhiều. Hơn nữa hẳn còn ra

tay với mấy quận xung quanh. Số trẻ em bị hại trong gần một năm nay đã vượt qua hơn mười năm gây họa của Thủy Thần đại yêu.

Sắc mặt Tần Vân lập tức thay đổi. Đằng sau mỗi đứa bé đều có một gia đình. Tần gia từng là một gia đình bị hại.

Cho đến tận bây giờ thỉnh thoảng Tần Vân vẫn mơ tới cảnh tượng em gái bị bắt đi.

Tần Vân lên tiếng:

- Sáng sớm mai ta sẽ tụ họp với mọi người.

...

Vân châu.

Trên sông Dương Thiệu, một con thuyền nhỏ bơi xuôi theo dòng nước.

Trên thuyền là ba người Tần Vân, Y Tiêu, Ngao Tuyết.

Tần Vân nói:

- Giang châu là đất Giang Nam, là đất lành, lại ở cạnh Đông hải, cho nên ven biển có quân đội triều đình trú đóng, có nhiều Thần Ma vệ trấn giữ. Nhân tộc chiếm ưu thế cả Giang châu. Vân châu thì phức tạp hơn nhiều. Nếu bàn tới thế lực Nhân tộc thì có tông phái tu hành đỉnh cao Huyền Vũ cung. Huyền Vũ cung là hạ viên của Đạo gia Thánh địa Hỗn Nguyên tông, sau lưng có Hỗn Nguyên tông ủng hộ. Ở sâu trong núi có nhiều bộ lạc và hành tung của cổ vu. Những cổ vu kia phần lớn là đệ tử Vu Mỗ sơn.

Vu Mỗ sơn ở trong Thập Vạn đại sơn, chủ yếu ở Long Sơn châu.

Nhưng Thục châu, Vân châu ở biên giới Thập Vạn đại sơn cũng có đệ tử Vu Mỗ sơn qua lại. Chỉ có điều phần lớn chúng đều ở trong núi sâu.

Tần Vân cảm khái:

- Phe Nhân tộc có Huyền Vũ cung, đệ tử Vu Mỗ sơn. Nhưng phe Yêu tộc thì cường thế hơn nhiều, có Man Tổ giáo, một trong chín mạch Yêu Ma, có Cửu Động thủy phủ của thế lực Thủy tộc, có Thiên Yêu cung dưới trướng Vạn Yêu sơn.

Man Tổ giáo là thế lực rất cổ xưa của chín mạch Yêu Ma, đã tồn tại từ thời kỳ thượng cổ.

Cửu Động thủy phủ chiếm giữ ở Cửu Động hồ. Cửu Động hồ liên thông với Bà Vân hồ, hồ nước lớn nhất thiên hạ ở Bà châu, nhưng Cửu Động thủy phủ lại độc chiếm. Cửu Động phủ chủ tồn tại ở Thủy tộc cổ xưa mà ngay cả tứ hải Long tộc cũng không dám lạnh nhạt. Thực lực Cửu Động thủy phủ không chênh lệch so nhiều với Man Tổ giáo, được xưng là thế lực thứ hai trong Thủy tộc. Thế lực đứng đầu Thủy tộc đương nhiên là tứ hải Long tộc. Thế lực thứ hai chính là Cửu Động thủy phủ.

Vạn Yêu sơn là nơi tu hành của Thiên Yêu cung Vạn Yêu lão tổ. Vạn Yêu lão tổ được vô số Yêu tộc trong Thiên Yêu cung tôn xưng là Yêu Sư. Vạn Yêu sơn tuy chỉ phụ thuộc vào Thiên Yêu cung, nhưng không thua bất kỳ mạch nào trong chín mạch Yêu Ma. Về phần Thiên Yêu cung thì sao? Không cần tranh luận gì cả. Đó chính là thế lực lớn nhất của Yêu tộc!

Y Tiêu cảm thán:

- Nhân tộc ở Vân châu thật khổ. Yêu tộc quá mạnh mẽ.

Tần Vân nói:

- Chủ yếu là do địa lý. Vân châu lắm núi nhiều hồ! Núi sâu sông rộng là nơi Nhân tộc khó mà sinh tồn, đương nhiên do đám yêu quái chiếm giữ. Do đó mới có Man Tổ giáp trong chín mạch Yêu Ma, Cửu Động Thủy phủ của Thủy tộc và Vạn Yêu sơn. May mà Vạn Yêu lão tổ thu nạp bầy yêu, nếu không thế lực Man Tổ giáo sẽ mạnh hơn nhiều. Giang châu là đất lành, diện tích núi sâu hồ rộng rất ít, yêu quái cũng ít đi.

Hoàn cảnh sinh tồn quyết định tộc đàn.

Như phương bắc vậy, thực sự quá khắc nghiệt, Nhân tộc không thể sinh tồn và phát triển được. Do đó đám Yêu tộc có sức sống cứng cỏi lại hưng thịnh, chiếm cứ cả phương bắc khổng lồ. Yêu tộc quá nhiều tạo thành họa yêu! Phần lớn quân đội triều đình đang ngăn cản họa yêu ở phía bắc.

- Ủ! Đến rồi.

Tần Vân ngẩng đầu lên.

- Là người của Huyền Vũ cung?

Y Tiêu, Ngao Tuyết cũng ngẩng đầu.

Phía xa xa có một luồng sáng bay tới, cầm đầu là một nam tử râu dê lưng đeo kiếm. Huyền Vũ cung là hạ viện của Hỗn Nguyên tôn, có nhiều pháp môn tu luyện thân thể thành thánh, cầm đao kiếm cận chiến là chuyện bình thường.

- Tần Kiếm tiên.

Nam tử râu dê bay tới cách thuyền nhỏ không xa, chấp tay chào hỏi. Đám đệ tử Huyền Vũ cung phía sau hân cũng hành lễ. Đám đệ tử này đều đã tới cấp độ Tiên Thiên, có Tiên Thiên Hư Đan, có Tiên Thiên Thực Đan. Người cầm đầu là người tu hành cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan.

- Nghiêm đạo hữu.

Tần Vân cũng đứng dậy hành lễ. Y Tiêu, Ngao Tuyết đứng ở phía sau.

- Làm phiền Nghiêm đạo hữu rồi.

Tần Vân lại nói.

Nam tử râu dê đáp:

- Ha ha, chính ta phải cảm ơn Tần Kiếm tiên. Huyền Vũ cung ta sinh sống ở Vân châu, thấy nhiều yêu ma làm hại cũng thấy vô cùng đau lòng. Chỉ tiếc có vài yêu ma Huyền Vũ cung ta không làm gì được! Tên Thanh Sí Yêu vương kia chiếm giữ ở Thanh Sí hạp, làm hại mấy quận xung quanh, thực lực còn trên ta. Khi ở trong trận pháp trên địa bàn của hãn, trong thiên hạ gần như không có người tu hành nào làm gì được hãn cả. Hôm nay Tần Kiếm tiên nguyện ý ra tay chính là may mắn của Vân châu, cũng tạo phúc cho vô số dân chúng.

Tần Vân đáp:

- Đợi chút nữa ta sẽ ra tay diệt trừ Thanh Sí Yêu vương cùng đám yêu ma lợi hại cầm đầu, còn lại phải nhờ các vị đạo hữu Huyền Vũ cung rồi.

Nam tử râu dê đáp ứng:

- Ha ha, đối với chúng ta thì chuyện này khá đơn giản. Có điều Thanh Sí Yêu vương quá mức lợi hại. Tần Kiếm tiên phải cẩn thận.

- Các vị đạo hữu chỉ cần đứng bên cạnh nhìn là được.

Tần Vân đáp.

- Được. Chúng ta sẽ ở một bên chờ lệnh của Tần Kiếm tiên.

Nam tử râu dê đồng ý.

Tần Vân gật đầu.

Vù...

Không có bất cứ ai chèo, nhưng con thuyền đột nhiên lại tăng tốc độ, phóng thẳng về phía hạp cốc, thẳng tới phạm vi ngàn trượng gần Thanh Sí hạp.

Dựa theo quy củ mà Tần Vân nói từ trước, hãn phụ trách chém giết yêu ma lợi hại, còn chuyện trăm thảo trừ căn, dọn dẹp chiến trường thì giao cho đại phái tu hành ở địa phương! Dù sao số lượng tiểu yêu rất nhiều, giải quyết chúng cũng là một công việc rườm rà. Đại phái nhiều đệ tử, xử lý đám tiểu yêu đơn giản mà sạch sẽ. Mà đại phái bản địa cũng rất thích làm chuyện này.

Bởi vì sự tồn tại của Tuần Thiên minh là vì đối phó với yêu ma.

Đối phó yêu ma là có công lao!

Tần Vân chém giết đại yêu ma chiếm được nhiều công lao. Đệ tử giải quyết tiểu yêu cũng cầm được một phần công lao. Tuy nói rằng công lao ít hơn chút nhưng lại đơn giản! Hơn nữa việc này có thể tạo phúc cho dân chúng xung quanh!

...

Đám môn nhân Huyền Vũ cung thì cười mây trên không trung, nhìn chiếc thuyền nhỏ tiến về phía Thanh Sí hạp.

- Tần Kiếm tiên dù là Kiếm Tiên Cực cảnh, nhưng Thanh Sí Yêu vương cũng là đại yêu vương lừng lẫy tiếng tăm ở Vân châu, lại ở trong sào huyệt, Tần Kiếm tiên có thể giết được hãn sao?

- Thanh Sí Yêu vương là yêu vương lâu năm, có lẽ không người tu hành nào trong thiên hạ có thể diệt trừ được hẳn.

Đám đệ tử Huyền Vũ cung nghị luận.

Dù bọn hắn cũng đối phó với yêu ma, nhưng sớm đã “bỏ qua” cấp độ như Thanh Sí Yêu vương. Dù sao làm cách nào cũng không giết chết được hẳn ta. Chỉ có thể coi như không phát hiện!

- Được rồi.

Nam tử râu dê nói.

- Tần Kiếm tiên đế Huyền Vũ cung chúng ta ở bên cạnh quan sát, hẳn là nắm chắc vài phần.

- Ta cũng hi vọng Tần Kiếm tiên có thể giết chết đối phương, nhưng chuyện này không dễ, dù sao đối phương cũng là Đại yêu ma đứng trong top đầu.

- Nói không chừng có mưu đồ đặc thù nào đó.

Đám đệ tử khác chen vào.

Nam tử râu dê gật đầu nói:

- Có lẽ có mưu đồ đặc thù. Nếu trực tiếp chém giết tới, tồn tại Cực cảnh vẫn không giết nổi Thanh Sí Yêu vương. Đi, chúng ta đi theo.

Vù...

Đám người tu hành Huyền Vũ cung cười mây nhanh chóng tiến về phía Thanh Sí hạp.

Còn Tần Vân dẫn theo thê tử, nhạc mẫu ngồi thuyền tiến lên. Chiếc thuyền giống như một pháp bảo, đã tiến vào khu vực Thanh Sí hạp với tốc độ cực nhanh.

Một lúc sau.

Chiếc thuyền nhỏ chậm lại, xuôi dòng nước tiến lên.

Tần Vân chấp tay đứng ở đầu thuyền, nhìn núi cao bên hai bờ sông, cười nói:

- Thanh Sí Yêu vương này đúng là cẩn thận, chúng ta một đường tiến đến nhưng không lọt phải bất kỳ cản trở nào. Phía trước chính là chỗ ở của bọn hã. Tiêu Tiêu, nhạc mẫu đại nhân, hãy xem ta diệt trừ tên Yêu vương kia.

Hã nào có mưu đồ đặc thù gì. Đã đến cấp bậc đại yêu vương, trận pháp quanh đây đều do hã khống chế, căn bản không thi triển được quỷ kế gì cả.

Muốn giết chỉ có thể dựa vào thực lực chém giết chính diện.

Y Tiêu vô cùng chờ mong, Ngao Tuyết cũng mỉm cười nhìn hã:

- Vậy phải xem thủ đoạn của Vân ca.

- Nếu không giết được thì thật mất thể diện. Ha ha.

Tần Vân cười vô cùng thoải mái. Tên Thanh Sí Yêu vương này cũng khá bình thường trong đám yêu ma cấp độ lĩnh vực Ý cảnh, không đặc thù như Cửu Sơn đảo chủ có bản thể là một ngọn núi lớn. Tần Vân tự nhận nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn có thể chém giết đối phương.

...

Trong Thanh Sí hạp, sào huyết yêu ma.

Phần đông yêu quái đang lo lắng nhìn phía xa xa.

Thanh Sí Yêu vương xuyên qua trận pháp, nhìn con thuyền nhỏ trên dòng sông, cũng nhìn thấy thanh niên đứng ở đầu thuyền:

- Hai con đàn bà thối này đúng là âm hồn không tan mà. Hiện giờ đã mời Tần Vân tới. Hừ! Tần Vân tới thì thế nào? Long nữ không làm gì được ta, dù thêm Tần Vân thì cũng không thể làm gì được ta.

Trong đáy mắt Thanh Sí Yêu vương lóe lên vẻ hung bạo, chỉ là hăn cũng rất cẩn thận.

Mặc kệ như thế nào, Long nữ và Tần Vân cũng là hai tồn tại chiến lược Cực cảnh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Thanh Sí Yêu Vương Tuyệt Vọng

Trước mũi thuyền.

Tần Vân ngẩng đầu lên nhìn, xung quanh núi xanh nước xanh, cảnh sắc xinh đẹp. Nhưng sâu bên trong ngọn núi cao có yêu khí xung thiên. Lão bá tánh trong dân chúng không dám đi thuyền ngang qua đây, tình nguyện đi đường vòng theo dòng sông khác. Ai ai cũng biết nơi này có một đại yêu kinh khủng đang đóng giữ.

- Tần Vân, ta và người không thù không oán, cũng không muốn là kẻ địch với người. Nếu như người rút lui, Thanh Sí ta sẽ nhớ kỹ phần nhân tình này của người.

Dường như đất trời đang lên tiếng, âm thanh vang vọng khắp cả Thanh Hạp sí.

Tần Vân đứng ở đầu thuyền, quan sát trận pháp, mở miệng nói, âm thanh cũng vang vọng trong hạp cốc:

- Người nhớ phần nhân tình của ta thì vô số dân chúng sẽ phải cực khổ. Đối với ta mà nói, dám đại yêu ma các người kinh ta sợ thì ta mới vui.

Âm thanh vang vọng giữa đất trời:

- Chúng ta tu hành đều không dễ, vì dám con sâu cái kiến người thường kia mà người muốn liều mạng với ta hay sao?

Tần Vân cười khẽ:

- Chút thủ đoạn này không uy hiếp được ta. Cuồng vọng.

Theo sau đó là tiếng gầm giận dữ.

Trong dòng sông êm đềm, tất cả trận pháp bộc phát ra uy năng. Sáu con đại xà màu đen bay ra khỏi mặt nước. Mỗi con đại xà màu đen đều di chuyển với tốc độ cực nhanh, mang theo uy thế kinh khủng vây giết con thuyền.

- Huyền Xà trận?

Tần Vân đứng ở đầu thuyền, một thanh phi kiếm từ trong tay áo bay ra, trong nháy mắt lóe lên mấy lần ở xung quanh, chém giết đám đại xà màu đen kia. Tất cả đều tiêu tan.

Thanh Sí Yêu vương đang quan sát mọi chuyện bỗng giật mình:

- Cái gì, sao Huyền Xà đại trận lại không thể uy hiếp tới hãn, trong nháy mắt đã bị phá? Long nữ kia phải đánh bảy tám chiêu mới phá vỡ được.

Trận pháp nơi đây ngoại trừ bảo vệ tính mạng, phản kích cũng rất mạnh mẽ! Trận pháp phản kích nổi danh nhất ở Thanh Sí hạp chính là Huyền Xà đại trận, dưới sự khống chế của hãn có thể bộc phát ra uy lực không tầm thường.

Tần Vân đứng ở đầu thuyền, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao phía xa xa:

- Chỉ có chút trận pháp vậy sao?

Vù...

Sau khi Thất Sát kiếm tiêu diệt hết sáu con đại xà kia, trong nháy mắt bay vút lên trời, tiến thẳng tới đỉnh núi tràn ngập yêu khí kia.

Đối với Tần Vân, sử dụng phi kiếm nhất phẩm Thất Sát kiếm để đối địch đã là coi trọng đối thủ. Dù sao rất nhiều Tiên Nhân Ma Thần dưới tình huống không có pháp bảo bản mạng, thường cũng chỉ sử dụng pháp bảo nhất phẩm. Về phần pháp lực tiêu hao Thất Sát kiếm thì Tần Vân đã không còn nhắc tới nữa.

- Cái gì? Trực tiếp tấn công?

- Thô bạo đến vậy sao?

Đám đệ tử Huyền Vũ cung đang cười mây ở xa xa nhìn thấy cảnh tượng này đều trợn mắt há mồm. Có ai không biết Thanh Sí Yêu vương là một đại yêu ma cấp độ linh vực Ý cảnh! Trong sào huyệt của hắn, cho dù là tồn tại Cực cảnh cũng không giết được hắn.

Cho nên đám người tu hành Huyền Vũ cung luôn cho rằng Tần Vân mời họ tới “dọn dẹp chiến trường” hắn là nắm chắc vài phần, nhưng dựa vào mưu đồ đặc thù nào đó tử như hạ độc, như nội ứng ngoại hợp!

Nhưng hiện giờ bọn họ tận mắt nhìn thấy Tần Vân dùng phi kiếm trực tiếp chém giết!

- Cuồng vọng!

Thân thể Thanh Sí Yêu vương lóe lên, biến cao mấy chục trượng. Toàn thân bao phủ lân phiến màu xanh, đôi cánh sau lưng giang rộng, trên người tỏa ra ma khí đen kịt.

Hắn cũng tu luyện ma thân, đương nhiên cận chiến là sở trường.

Trong con người màu vàng của Thanh Sí Yêu vương hiện vẻ khinh thường:

- Cứng đối cứng giết trong trận pháp? Ở bên ngoài ta còn hơi sợ người, ở trong trận pháp ta phải sợ người sao?

- Giết.

Thanh Sí Yêu vương cũng rút đao ra.

Thanh đao dài chừng mười trượng, lại có uy thế của trận pháp hội tụ trên chiến đao, hình thành nên ánh đao chói mắt dài hơn trăm trượng. Ánh đao khổng lồ như một ngọn núi cao, chém xuống thanh phi kiếm đang đánh tới.

Thất Sát kiếm xẹt qua bầu trời mênh mông, khi đến sào huyết yêu quái, trong đầu Tần Vân khẽ động ý niệm.

Uy thế của phi kiếm đột nhiên tăng vọt.

Ầm...!

Cả đất trời đều chấn động. Lực lượng đất trời xung quanh ngừng tụ ra từng luồng ánh kiếm. Trên trăm ánh kiếm và bản thể phi kiếm hòa thành một thể, tạo thành một luồng ánh kiếm chói mắt rực rỡ như du long. So với ánh đao bá đạo khổng lồ của Thanh Sí Yêu vương, ánh kiếm phi kiếm của Tần Vân càng thêm phần nội liễm.

Ngay khi hai bên va chạm.

Ánh đao hơn trăm trượng kia vỡ nát, lộ ra chân thân chiến đao ở bên trong.

Thanh Sí Yêu vương chịu lực trùng kích, không khống chế được thân thể, bay ngược ra sau mấy trăm trượng, va chạm vào một ngọn núi phía sau. Ầm ầm ầm, cả ngọn núi đều chấn động lắc lư. Một phần thân núi sụp đổ ầm ầm rơi xuống.

Phụt!

Thanh Sí Yêu vương phun một ngụm máu lớn, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi:

- Ta ở trong trận pháp, có trận pháp gia trì, sao lại không ngăn nổi?

Thanh Sí Yêu vương cảm thấy khó tin. Nhưng lúc này giao phong, trong phi kiếm của đối phương ẩn chứa uy năng khổng lồ, hoàn toàn nghiền ép hẳn.

Ầm...!

Ánh kiếm như du long cường thế tiến vào sào huyết yêu quái.

Tuy nhiên nó bị các trận pháp trùng trùng điệp điệp ngăn cản.

Tần Vân lấy lực phá pháp. Những trận pháp này căn bản không làm gì được phi kiếm của Tần Vân, nhiều nhất cũng chỉ có thể suy yếu hai ba phần uy thế của phi kiếm mà thôi.

Trận pháp làm suy yếu uy thế là chuyện rất đơn giản. Giống như thi triển phi kiếm ở trong nước biển, xung quanh đều có nước biển cản trở, uy lực của phi kiếm đương nhiên sẽ giảm xuống một chút. Cùng đạo lý này, trận pháp bố trí ở đây tuy không ngăn nổi, nhưng khắp nơi đều có lực cản như dòng nước, nên uy thế của phi kiếm sẽ bị giảm sút.

Nhưng dù đã bị suy yếu hai ba phần, Thanh Sí Yêu vương vẫn không thể chống lại nổi.

- Tới đây.

Thanh Sí Yêu vương tay cầm chiến đao, trong con mắt màu vàng tràn ngập sự điên cuồng. Dưới sự gia trì uy thế của trận pháp xung quanh, hẳn điên cuồng ghê gớm đón.

- Trong trận pháp, tồn tại Cực cảnh không thể giết được ta, không thể nào!

Thanh Sí Yêu vương dùng sức vung đao nghênh đón, ánh đao hung mãnh, thậm chí khiến đám tiểu yêu xung quanh cũng bị thương. Nhưng giờ phút này Thanh Sí Yêu vương không quan tâm được nhiều tới vậy.

- A... Mau trốn...

- Mau tránh ra.

Đám tiểu yêu điên cuồng chạy tứ tán. Chạy càng xa càng tốt. Chút dư chấn của cuộc chiến cấp độ này đã đủ lấy mạng bọn chúng.

Thanh Sí Yêu vương cao vài chục trượng, hình thể khổng lồ dùng sức đánh ra một đao, nhưng lại trở nên vô cùng buồn cười trước ánh kiếm du long.

Ầm, ầm...

Ánh kiếm du long liên tục đột kích tới.

Thanh Sí Yêu vương vung chiến đao liên tục chống đỡ hai lần. Nhưng lần thứ ba ánh kiếm quá nhanh, quá quỷ dị. Một đao của Thanh Sí Yêu vương chém vào khoảng không! Trong nháy mắt ánh kiếm đã xuyên qua cơ thể Thanh Sí Yêu vương.

- A...

Thanh Sí Yêu vương hét lớn.

Hắn tu luyện ma thân, sức sống vô cùng mạnh mẽ.

Thanh Sí Yêu vương cảm thấy lo lắng:

- Tốc độ phi kiếm quá nhanh. Ta đón đỡ cũng cố hết sức ngăn cản được hai lần. Lần thứ ba lại không ngăn được.

Thuật phi kiếm của Tần Vân huyền diệu vượt xa Thanh Sí Yêu vương.

Dưới sự thôi phát của pháp lực Kim Đan tím vàng, chỉ huyền diệu như vậy, nhưng tốc độ nhanh hơn, uy lực mạnh hơn. Do đó độ khó khi muốn ngăn cản cũng tăng vọt. Hẳn có thể ngăn được hai lần là do trận pháp ảnh hưởng tới phi kiếm.

Vù vù...

Ánh kiếm sau khi xuyên qua cơ thể Thanh Sí Yêu vương, từ phía xa quay lại tấn công tiếp.

Miệng vết thương nhanh chóng khép lại, nhưng Thanh Sí Yêu vương cảm thấy sợ hãi:

- Không thể cứ tiếp tục như vậy. Chỉ cần vài kiếm nữa nhất định ta sẽ chết. Đi.

Vù...!

Thanh Sí Yêu vương không chế trận pháp cố gắng ngăn cản. Hẳn võ mạnh hai cánh, nhanh chóng phá không bay đi.

Thuật phi hành của Thanh Sí Yêu vương vô cùng lợi hại.

- Chạy.

- Thanh Sí Yêu vương chạy trốn.

Đám người tu hành Huyền Vũ cung quan sát ở xa xa vô cùng khiếp sợ. Bọn họ nhìn thấy một con quái vật khổng lồ bay ra. Đôi cánh màu xanh

khổng lồ che khuất cả đỉnh núi. Đôi cánh vỗ mạnh, phá không bay đi, hóa thành một điểm nhỏ ở phía chân trời.

Vút bỏ sào huyết chạy trốn?

Không khổng chế trận pháp ở sào huyết! Hiển nhiên dựa vào trận pháp nơi này cũng không cản nổi Tần Vân.

- Làm sao có thể chứ? Thanh Sí Yêu vương ở trong trận pháp nơi sào huyết, dù là Cực cảnh cũng không giết được.

- Nhưng phi kiếm của Tần Vân giết tới, mới chỉ mấy chiêu đã dọa khiến Thanh Sí Yêu vương sợ hãi chạy trốn?

Đám người tu hành Huyền Vũ cung đều cảm thấy rung động, thậm chí trong lòng nhiều người hiện lên ý niệm:

- Cực cảnh cũng không giết được. Chẳng lẽ Tần Vân không phải là Cực cảnh?

...

Những người xem đều rung động.

Tần Vân không nường tay chút nào:

- Người thoát được sao?

Trong đầu Tần Vân động ý niệm. Ánh kiếm như du long trong nháy mắt phóng lên, xẹt ngang giữa trời đuổi theo.

Kiểm Tiên được xưng là một kiếm phá vạn pháp, đệ nhất công phạt!

Tốc độ của bản thân phi kiếm là một phương diện rất quan trọng. Tốc độ phi kiếm quá nhanh, khoảng cách đuổi giết rất xa. Cho dù Kiếm Tiên

đứng nguyên tại chỗ không động đậy, phi kiếm cũng có thể đuổi giết mấy trăm dặm. Cho nên lực uy hiếp của Kiếm Tiên rất lớn.

So tốc độ với phi kiếm của Tần Vân?

Số kẻ trong thiên hạ làm được điều này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hiển nhiên không bao gồm Thanh Sí Yêu vương.

- Không xong rồi. Đã đuổi tới.

Thanh Sí Yêu vương nhìn lại, phát hiện ánh kiếm như du long đuổi tới sau lưng. Mất đi trận pháp trong sào huyệt ngăn trở, uy lực của phi kiếm này rõ ràng mạnh hơn, nhanh hơn, hung mãnh quỉ dị hơn rất nhiều. Thanh Sí Yêu vương không có tự tin ngăn được. Điều này khiến trong lòng Thanh Sí Yêu vương dâng lên cảm giác tuyệt vọng:

- Thanh Sí ta tung hoành thiên hạ ngàn năm, chẳng lẽ hôm nay lại chết trong tay Tần Vân?!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Hắc Nhất Định Nhập Đạo

Yêu vương Thanh Sí đột nhiên ngừng giữa không trung, nháy mắt liên xoay người rút đao. Một ánh đao hung lệ gào thét ngăn cản từng chuỗi phi kiếm kia.

- Sư tôn, cứu mạng, cứu mạng.

Yêu vương Thanh Sí truyền âm xuyên qua bảo vật truyền tin, liên hệ với sư tôn của mình. Sư tôn của hắc chính là một vị ma thần của Man Tổ giáo.

- Cứu mạng? Người ở đâu?

Ma thần hỏi.

- Ngay tại Thanh Sí giáp?

Yêu vương Thanh Sí lo lắng truyền lại.

- Người ở Thanh Sí giáp, ai có thể giết được người chứ?

- Là Tần Vân! Kiếm tiên Tần Vân, thực lực của hắc quá mạnh mẽ. Ta dùng trận pháp cũng không ngăn được hắc. Hắc nhất định đã nhập đạo. Nhập đạo rồi!

Yêu vương Thanh Sí hoảng sợ truyền âm.

- Tần Vân nhập đạo rồi?

Sư tôn hãn càng giật mình:

- Người không nhìn lầm chứ?

Ầm..!

Trước khi có trận pháp gia trì, Yêu vương Thanh Sí đã ngăn cản phi kiếm hết sức. Hiện giờ phi kiếm này đánh tới càng thêm quỷ dị khó lường hơn trước. Yêu vương Thanh Sí điên cuồng hạ xuống một đao cản trở khoảng không.

Cùng với tiếng nổ vang, phi kiếm Thất Sát kiếm trực tiếp xuyên qua ngực của yêu vương Thanh Sí, xé ra một lỗ thủng máu thật lớn. Xương cốt, thân thể của hãn đều bị đập nát.

“May mắn bộ phận quan trọng tim gan của ta đã được dời đi.”

Yêu vương Thanh Sí bình tĩnh lại sau cơn hoảng loạn.

Ầm...!

Thất Sát kiếm lại lần nữa xẹt qua. Lần này trực tiếp cắt đi nửa người của yêu vương Thanh Sí. Cả thân thể hãn đều bị cắt nát thành hư vô, nhưng vết thương cũng nhanh chóng khép lại, xương cốt, thân thể cũng dần dần mọc ra. Tuy rằng chỗ yếu hại là trái tim của yêu vương Thanh Sí đã được dời trong cơ thể, nhưng mấy kiếm này cũng khiến cho yêu vương Thanh Sí tiêu hao nhiều. Tình thế khiến hãn hiểu rằng chỉ mấy kiếm nữa thôi là hãn sẽ bị hao chết.

- Tần Vân, tha mạng, tha mạng cho ta. Ta sẽ nói cho người biết một bí mật lớn.

Yêu vương Thanh Sí truyền âm vào một chiêu Thất Sát kiếm. Lúc này chém giết quá nhanh không kịp để nói từ từ.

- Bí mật gì?

Thất Sát kiếm tạm dừng lại.

Yêu vương Thanh Sí lập tức truyền âm lại:

- Một bảo vật. Bảo vật thần bí. Tuyệt đối không thua pháp bảo nhất phẩm. Thậm chí có thể so với pháp bảo siêu phẩm.

- Nói đi!

Thất Sát kiếm ẩn chứa pháp lực truyền âm.

Yêu vương Thanh Sí vội vàng truyền âm:

- Người phải lấy tính mạng phụ mẫu cùng thân tử của người ra thề. Nếu ta nói ra, người không được tiếp tục làm cho ta bị thương và phải thả ta đi. Người thề thì ta mới nói. Nếu không ta tuyệt không nói. Bảo vật này vĩnh viễn người không thể tìm thấy.

Ầm...!

Thất Sát kiếm hóa thành một tia kiếm quang như rồng bay, xẹt qua thân thể của yêu vương Thanh Sí. Vào lúc này, kiếm quang khủng bố mãnh liệt lại cắt nát trái tim được che chở cẩn thận của yêu vương Thanh Sí. Không thể làm được gì. Màn kiếm quang phi kiếm Tần Vân thi triển ra quá lớn, ngưng tụ trên trăm đạo kiếm quang thành một thể, dài chừng hơn mười trượng, trái tim yếu hại của yêu vương Thanh Sí lần này cũng không thể tránh được.

- Không...

Trái tim bị cắt nát, yêu vương Thanh Sí trừng mắt thật lớn.

“Hắn không thêm bảo vật một chút nào sao?”

Trong lòng yêu vương Thanh Sí vốn cảm thấy bình ngọc rất quý dị. Chỉ vì mạng sống, hẳn mới nhắc đến pháp bảo nhất phẩm, thậm chí là pháp bảo siêu phẩm.

- Ai khiến người bảo ta lấy tính mạng người thân ra thề?

Sát khí của Tần Vân nồng đậm. Thân thể yêu vương Thanh Sí bắt đầu hiện nguyên hình. Chính là một con đường lang yêu thật lớn.

...

Trên một chiến thuyền đang trôi giữa dòng sông, Tần Vân, Y Tiêu, Ngao Tuyết cùng nhìn về phía chân trời xa xa.

Nhìn thấy một thi thể đường lang yêu lớn như một tòa núi rơi xuống, tâm tư ba người đều phức tạp.

“Đây là đại yêu ma đầu tiên ta giết do phạm vi kiểm ý của ta.”

Tần Vân trầm nghĩ. Lúc trước giết Thính Phong cốc chủ, Như Ý Quán Chủ đều là bản lĩnh đại yêu ma tầm thường nhất. Yêu vương Thanh Sí ngoài lực lượng và năng lực bảo mệnh yếu hơn Cửu Sơn đảo chủ, trên thực thể đã là đại yêu ma cùng một cấp bậc, cũng đã xếp hạng mấy người đứng đầu trong thế hệ đại yêu ma hiện giờ ở Man Tổ giáo.

- Được.

Y Tiêu cũng nói:

- Giết được! Vân ca, nhìn nhiều gia đình dân chúng phải chịu khổ đã lâu, thiếp sớm muốn giết đại yêu ma này, chỉ là thực lực không làm được.

Long nữ Ngao Tuyết cũng lên tiếng:

- Thực lực của nữ tể quả thực cao hơn ta.

Trên không trung bên kia, một đám người tu hành trong Huyền Vũ cung đều trợn mắt há hốc mồm.

Thi thể khổng lồ của đường lang yêu kia làm cho bọn họ mờ mịt.

- Yêu vương Thanh Sí này, rốt cục đã chết rồi ư?

Thậm chí có người tu hành rơi nước mắt:

- Rốt cục đã chết. Hắn cũng có ngày phải chết! Ta vẫn nghĩ rằng vĩnh viễn không có cơ hội báo thù.

- Yêu vương Thanh Sí chết tiệt rốt cục đã chết. Ha ha, chết rồi thật tốt.

- Tần Vân quá lợi hại.

Yêu vương Thanh Sí đã làm hại vô số quận xung quanh, việc này đã trải qua ngàn năm.

Người tu hành nơi này rất nhiều người có thù oán với hắn! Chỉ là không thấy được hy vọng nên trong lòng đã sớm buông bỏ.

Nam tử Sơn Dương Hồ cảm thán nói:

- Lợi hại. Tần Kiếm tiên dùng lực phá pháp. Một thanh phi kiếm lại mạnh mẽ giết vào trận pháp, khiến cho yêu vương Thanh Sí hốt hoảng chạy trốn, chưa trốn xa đã bị phi kiếm nhanh chóng giết chết. Phần thực lực này chẳng lẽ thật sự đã nhập đạo rồi?

...

Ở Tuần Thiên Minh, tuần thiên giám lúc nào cũng giám sát thiên hạ.

Một hồi đại chiến trên không ở Thanh Sí giáp của Vân châu dĩ nhiên cũng bị tuần thiên giám phát hiện ra.

- Hả?

Trong sảnh điện của tuần thiên giám, hai đạo sĩ phụ trách trông coi giật mình nhìn cảnh tượng chiến đấu.

- Một thanh phi kiếm giết vào trận pháp, hai ba chiêu đã dọa yêu vương Thanh Sí trốn chạy, chưa kịp trốn xa đã bị giết?

Hai đạo sĩ nhìn nhau nghi hoặc.

- Yêu vương Thanh Sí chính là một đại yêu ma bản lĩnh ý cảnh. Sào huyết của hắn bị rơi vào tuyệt cảnh. Chẳng lẽ Tần Kiếm Tiên đã nhập đạo rồi ư?

Phỏng đoán thật bình thường.

Nhập đạo tuy rằng khó nhưng mỗi thời đại đều có. Giống như trước Tần Vân, đại hòa thượng Ma Ha Tự Nhân tộc và một đại yêu ma Bắc vực đều đã đạt tới cảnh giới nhập đạo.

Ngược lại, tu luyện ra Tử Kim Kim Đan thì càng thấp.

Đương nhiên nhập đạo cũng có bản lĩnh cao thấp. Đại đa số nhập đạo hiểu biết về đạo đều có chút nông cạn, yếu kém. Thậm chí muốn ngưng thành nguyên thần trở thành tiên cũng rất khó.

Nếu hiểu biết kỹ càng về đạo, thành tiên thành thần thành ma đều dễ dàng.

Giống Kiếm lão nhân có hiểu biết về đạo rất sâu sắc. Nếu huyết mạch Kiếm Tiên có pháp môn tạo ra nguyên thần thành tiên, với căn cơ của Kiếm lão nhân có thể nhanh chóng thành tiên! Cho dù không thể thành tiên, chỉ cần dựa vào hiểu biết về đạo đáng sợ như vậy cũng có thể dùng trăm sát giết ma thần.

- Hẳn thành Cực cảnh mới vài năm, đã nhập đạo nhanh như vậy sao?

- Chúng ta mau mau đi bẩm báo.

Hai gã đạo sĩ này không dám chần chờ, lập tức bẩm báo cho cao tăng.

...

- Đại vương đã chết!

- Đại vương...

Phần đông các tiểu yêu nhìn thấy thi thể đường lang khổng lồ từ xa xa rơi xuống, không khỏi sợ ngây người. Ngay sau đó lập tức giải tán, bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Vèo...!

Giữa không trung xa xa, một thanh phi kiếm mang theo bảo vật yêu vương Thanh Sí để lại nhanh chóng bay trở về. Trên đường bay trở về, thanh phi kiếm này bắt đầu phân tán thành bảy chuỗi phi kiếm. Thất Sát kiếm của Kiếm lão nhân vốn có thể hóa thành bảy chuỗi phi kiếm nhị phẩm. Ngoài một thanh phi kiếm tiếp tục mang theo bảo vật bay về hướng Tần Vân, sáu chuỗi phi kiếm khác cũng đáp xuống, trực tiếp giết tới đám yêu quái số lượng hơn vạn kia, chủ yếu nhắm vào đại yêu bản lĩnh Tiên Thiên.

- Không tốt rồi, phi kiếm đánh tới.

Phi kiếm ở trên không trung một hóa thành bảy. Có sáu chuỗi đánh tới. Rất nhiều đại yêu xảo quyệt đều khiếp sợ.

Vù...!

Sáu chuỗi phi kiếm gào thét đến. Bởi vì chủ nhân đã chết nên uy lực trận pháp của đám yêu quái cũng giảm đi rất nhiều. Sáu chuỗi phi kiếm dễ dàng xẹt qua một đám đại yêu. Tất cả đại yêu đều bị mất mạng.

Thời gian trong mười hơi thở.

Sáu chuỗi phi kiếm này cũng mang theo một nhóm bảo vật bay về chiến thuyền. Tần Vân đứng ở đầu thuyền, giơ tay thu lấy. Sáu chuỗi phi kiếm tiếp tục quấn lên cổ tay, hình thành vòng chuỗi. Thất Sát kiếm đã hóa thành bảy hạt châu như thường lệ.

“Kỳ quái. Trong bảo vật yêu vương Thanh Sí để lại, quý trọng nhất chính là một kiện pháp bảo nhị phẩm.”

Tần Vân âm thầm nghi hoặc.

“Nhưng lúc trước khi hắn cầu xin, muốn nói cho ta biết một bí mật lớn tuyệt không thua pháp bảo nhất phẩm, thậm chí có thể là pháp bảo siêu phẩm. Vừa rồi sáu chuỗi phi kiếm giết qua sào huyết của hắn, xuyên thấu bằng cảm ứng của phi kiếm, ta cũng không phát hiện ra bảo bối lợi hại gì.”

Tần Vân nói với thê tử ở bên cạnh:

- Tiêu Tiêu, ta đi lên nhìn thử, đợi lát nữa sẽ trở lại.

- Dạ!

Y Tiêu vô cùng vui vẻ, mặt tươi cười.

Vù..!

Tần Vân hóa thành một đạo hồng quang thẳng đến sào huyết yêu quái.

- Tần Kiếm tiên kia đến rồi.

Rất nhiều yêu quái hoảng sợ vạ phần.

Tần Vân đáp xuống đỉnh một ngọn núi. Hắn quan sát chung quanh, phóng thích ra phạm vi kiểm ý để tra xét.

Hắn bước đi chậm rãi, từ đỉnh núi này bay đến đỉnh núi khác, đi khắp mười đỉnh núi. Phạm vi kiểm ý của hắn được trăm trượng, núi cao nhất cũng chỉ trăm trượng mà thôi. Phạm vi kiểm ý của hắn dễ dàng quét sạch khắp vài huyệt động.

- Không có.

Tần Vân đứng ở đỉnh núi, khẽ nhíu mày:

- Không phát hiện được bảo bối lợi hại theo lời của yêu vương Thanh Sí.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Sở Hữu Bình Ngọc

Tần Vân liếc nhìn khắp các dãy núi, phạm vi kiếm ý xuyên thấu qua từng chỗ một.

“Người phải thề rồi ta mới nói. Nếu không ta tuyệt không nói ra. Bảo vật này vĩnh viễn người sẽ không tìm thấy.”

Tần Vân vẫn còn nhớ rõ ràng lời nói trước khi bị giết của Thanh Sí yêu vương.

- Ta vĩnh viễn không tìm được ư?

Xem ra, bảo vật này rất khó tìm.

Tần Vân suy nghĩ. Hắn đã tra xét các đỉnh núi chủ yếu nơi Thanh Sí yêu vương sinh sống đã vài lần rồi. Đều không tìm được.

“Kỳ quái. Bảo vật lợi hại, vì sao hắn không mang theo bên người?”

Người tu hành hay đại yêu thường mang bảo vật quan trọng nhất bên người!

Đặt ở nơi khác đều có thể bị trộm đi.

“Hơn nữa hắn cũng không nói rõ cấp bậc của bảo vật này.”

Tần Vân âm thầm nghi hoặc. Nếu là pháp bảo bình thường nhất định có thể dễ dàng phán định là pháp bảo nhất phẩm hay pháp bảo siêu phẩm.

“Hoặc là bảo vật rất đặc thù. Giống như thi thể Ma thần ngoại vực này nọ, có rất nhiều nguy hiểm, cho nên không dám mang theo bên người nên đã giấu đi rồi. Hoặc là hãn chỉ biết về tình báo của bảo vật nhưng không nắm chắc trong tay.”

Tần Vân lập tức lắc đầu:

- Còn có một khả năng cuối cùng. Hãn vì mạng sống mà bịa ra...

Tìm thêm một lần cũng không tìm thấy.

Ở xa xa, một đám người tu hành của Huyền Vũ cung đáp mây bay tới.

“Quên đi, tìm không thấy cũng không sao. Hiện giờ có việc cấp bách, nên mau chóng đi đối phó với Cửu Sơn đảo chủ.”

Tần Vân trầm nghĩ.

- Tần Kiếm tiên.

Ánh mắt một đám người tu hành Huyền Vũ cung nhìn Tần Vân đều kinh sợ.

- Tạ ơn Tần Kiếm tiên đã trừ đi đại yêu ma cho Vân châu chúng ta.

Một đám người tu hành lần lượt cung kính hành lễ. Thậm chí có một bộ phận người tu hành tràn đầy cảm kích. Những người này đều có thù lớn với Thanh Sí yêu vương kia.

Tần Vân cười nói:

- Chuyện kể tiếp liên phiên toái chư vị đạo hữu Huyền Vũ cung rồi.

- Việc nhỏ mà thôi. Thanh Sí yêu vương đã chết rồi. Việc còn lại không đáng nhắc tới.

Nam tử Sơn Dương hồ phất tay nói:

- Mọi người nhanh chóng đi diệt tiểu yêu đi. Những tiểu yêu này chính là nanh vuốt của Thanh Sí yêu vương, gây ra bao rắc rối cho nhân gian. Giết hết cũng không đủ hả giận.

- Được.

Một đám môn nhân Tiên Thiên Cảnh của Huyền Vũ cung cùng đáp lời.

Ngoài nam tử Sơn Dương hồ là Tiên Thiên Kim Đan Cảnh, các môn nhân còn lại đều là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, Tiên Thiên Hư Đan Cảnh. Càn quét một sào huyệt yêu quái hay diệt trừ đám tiểu yêu này đều rất thoải mái. Dù sao đại yêu quái lợi hại nhất đã bị Tần Vân xử lý rồi.

- Ta còn có việc, phải đi trước một bước đây.

Tần Vân nói xong, lập tức hóa thành một đạo hồng quang bay về chiến thuyền xa xa.

Nam tử Sơn Dương hồ nhìn theo, trong lòng cũng than thở:

“Có thể nhẹ nhàng chém chết Thanh Sí yêu vương, Tần Kiếm tiên ắt hẳn là đã nhập đạo rồi! Coi như trong Nhân tộc, yêu ma Thủy tộc... Tần Kiếm tiên hẳn là một trong ba người mạnh nhất thiên hạ. Chỉ là thoát nhìn, sau khi Nhập đạo, hẳn ngộ ra đạo cũng không quá mạnh!”

Về việc nhập đạo cũng thật bình thường.

...

Vèo...!

Tần Vân đáp xuống đầu thuyền.

- Vân ca, vừa rồi chàng đi một vòng các đỉnh núi là đang tra xét cái gì sao?

Y Tiêu tò mò hỏi.

- Thanh Sí yêu vương kia trước khi chết nói hắc có một bảo vật lợi hại. Ta tha cho hắc một mạng hắc mới nói cho ta biết. Ta vừa rồi chủ yếu dùng phạm vi kiếm ý tra xét mấy lần nơi sinh sống hằng ngày của hắc, vẫn chưa tìm ra được gì. Hiện tại xem ra, không chừng hắc vì mạng sống mà cố ý nói dối.

Tần Vân trả lời nàng.

Y Tiêu gật đầu:

- Bảo vật lợi hại thường mang theo bên người, có mấy ai giấu ở chỗ khác? Hắc là thật sự nói dối rồi!

Long nữ Ngao Tuyết nhìn Tần Vân, càng thêm vừa lòng.

Thực lực nữ tể mạnh mẽ, là một trong ba người mạnh nhất thiên hạ! Tiên nhân ma thần tuy rằng lợi hại hơn nhưng không dám vi phạm thiên quy. Nữ nhi của mình có được người phu quân như vậy nàng cũng rất yên tâm và hài lòng.

- Tiêu Tiêu, nhạc mẫu, ta phải quay về Giang châu một chuyến!

Tần Vân nói ngay.

- Thực lực của ta đã bại lộ. Tuần Thiên Minh hắc đã biết rồi, sẽ truyền bá khắp yêu ma. Nhưng truyền bá cũng cần có thời gian. Hơn nữa một vài yêu ma có lẽ còn chưa vứt bỏ sào huyệt mà đào tẩu. Ta nghĩ nhanh đi đến Cửu Sơn đảo ở Giang châu, thử một lần xem có thể diệt trừ Cửu Sơn đảo chủ kia không.

Tuy rằng bản thân đã nhận định chỉ có một hai thành cơ hội diệt trừ được Cửu Sơn đảo chủ, nhưng vẫn phải thử xem.

Hy vọng Cửu Sơn đảo chủ vẫn chưa trốn đi!

- Chàng mau đi nhanh lên, đối phó với Cửu Sơn đảo chủ quan trọng hơn.

Y Tiêu lập tức nói.

- Với thuật địa độn của nữ tể, đến Cửu Sơn đảo chỉ cần nửa canh giờ đã đủ. Nói không chừng Cửu Sơn đảo chủ vẫn còn ở sào huyệt.

Ngao Tuyết cũng gật đầu.

- Dạ!

Tần Vân gật đầu, lập tức hóa thành một đạo hồng quang xẹt qua trời cao, bay về phương đông, thẳng đến Giang châu.

Ngao Tuyết, Y Tiêu cùng ngẩng đầu nhìn Tần Vân rời đi.

Y Tiêu nhẹ giọng nói:

- Hy vọng Vân ca có thể giết chết Cửu Sơn đảo chủ. Cái chết của muội muội của Vân ca vẫn luôn là cây gai trong lòng chàng! Mà hết thảy chuyện này đều do Cửu Sơn đảo chủ đó.

Ngao Tuyết lo lắng:

- Nghe nói bản thể của Cửu Sơn đảo chủ chính là một tòa núi lớn. Thân thể mạnh có thể so với cực cảnh. Trong sào huyệt của hắn, nữ tể có thể giết được Cửu Sơn đảo chủ hay không cũng khó nói đó.

...

Nam tử Sơn Dương hồ bay đến chân ngọn núi. Thi thể đường lang yêu đang ở đó.

- Đường đường là Thanh Sí yêu vương lại chết ở nơi này. Sáng khoái! Thật là sáng khoái.

Nam tử Sơn Dương hồ nhìn thi thể cười sáng khoái, đặc biệt là cánh tay đao sắc bén và to lớn của đường lang yêu.

- Tần Kiếm tiên thật đúng là vô ý. Làm thế nào mà lại bỏ quên cánh tay của một đại yêu ma chứ. Chỉ cần tu luyện ma thân, tài liệu thân thể chính là thứ rất khó có được. Chỉ cần luyện hóa một phần cánh tay đao này cũng có thể dễ dàng luyện chế ra một đôi pháp bảo tứ phẩm hay ngũ phẩm a. Những tài liệu trên người còn lại cũng có thể là tài liệu tốt để luyện khí luyện đan!

Thi thể yêu quái tầm thường thì miễn đi.

Yêu quái càng lợi hại. Đặc biệt là tu luyện ma thân, hao phí giá lớn để tu luyện thân thể, dĩ nhiên thân thể có giá trị cực cao.

- Giết, giết.

- Chạy mau.

Vô số yêu quái đang lẫn trốn trong các đỉnh núi chung quanh. Các đệ tử Huyền Vũ cung tiếp tục giết tới bọn yêu quái còn sót lại không chút nương tay.

Huyền Vũ cung dù sao cũng là tông phái bản địa. Môn nhân của Huyền Vũ cung đã phải nhìn thấy nhiều tai họa do đám yêu quái này gây ra. Rất nhiều Nhân tộc đã chết trong tay đám yêu quái này. Hiện giờ các đệ tử Huyền Vũ cung sẽ giết không nương tay. Nhưng thủ đoạn của đám yêu quái này riêng biệt. Đi trên đất. Bay trên trời. Bơi trong nước. Trong thời

gian ngắn vẫn có một nhóm nhỏ yêu quái chạy thoát được. Chín thành còn lại đều bị giết chết.

Sau khi diệt sát, đệ tử Huyền Vũ cung tra xét tỉ mỉ sào huyệt của yêu quái để tìm kiếm bảo bối.

Trảm yêu trừ ma nếu thành công cũng có thể đạt được lượng lớn bảo bối. Hơn nữa dựa theo lẽ thường, bảo bối đạt được ở sào huyệt yêu quái đều thuộc về mình.

- Tiêu sư đệ, đệ đi bên kia đi, ta tra xét ở bên này một chút.

Một đạo nhân trung niên nói.

- Được!

Một đạo nhân Tiên Thiên Hư Đan Cảnh tuổi còn nhỏ cười gật đầu.

Bọn họ tra xét từng nơi trong sào huyệt của yêu quái. Dù sao pháp tài lữ địa, người tu hành cũng cần tài nguyên bảo vật

Đạo nhân trung niên tìm kiếm dọc theo một đường khác trong sơn động, nhanh chóng tiến vào một sơn động bí ẩn.

- Hà?

Đạo nhân trung niên nhìn huyệt động, tra xét thêm một lần:

- Không có cái gì cả?

Lúc này định quay đầu bỏ đi.

- Ở trong này...

- Ở trong này...

Từng đạo âm thanh lạnh lạnh truyền vào trong đầu.

Đạo nhân trung niên cả kinh:

- Người là ai?

- Phía trước người ba trượng, sâu chừng một trượng, người có thể nhìn thấy ta.

Tiếng nói lạnh lạnh.

- Hả?

Đạo nhân trung niên nhú mày, Hả nhìn như trung niên nhưng cũng là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, đã tu hành hơn hai trăm năm, tự nhiên cũng không ngốc.

- Ta lên đến xem thử.

Dù sao đã tu luyện thân thể thành thánh pháp môn, khi pháp lực trào ra giữa không trung, hình thành một bàn tay thật lớn, vỗ rầm rầm! Pháp lực bàn tay trực tiếp đào lấy mặt đất nham thạch. Đào xới một cách dễ dàng. Rất nhanh đã đào thành một cái hố sâu sạch sẽ. Nơi đó có một bình ngọc màu xanh.

Bình ngọc xanh lóe ra vàng sáng.

Đạo nhân trung niên nghi hoặc:

- Người là cái bình này sao?

Bình ngọc xanh truyền ra âm thanh:

- Ta chính là khí linh của bảo bình này. Lúc thượng cổ, ta vô tình bị thương nặng lọt vào đây.

- Khí linh?

Đạo nhân trung niên khiếp sợ. Có thể sinh ra khí linh, chính là linh bảo đó.

Hắn lập tức truyền ra một tia pháp lực vào trong bình nhưng chỉ cảm nhận được một mảnh hư vô, khó có thể tra xét.

Bình ngọc xanh này tiếp tục nói:

- Thực lực của ngươi quá kém, không thể điều khiển được ta. Nhưng mà ta có thể hỗ trợ ngươi tu hành. Hiện giờ ngươi là Tiên Thiên Thực Đan Cảnh, ta có thể đảm bảo trong ba năm này ngươi sẽ bước vào Tiên Thiên Kim Đan Cảnh. Tương lai có thể ngưng tụ nguyên thần thành tiên cũng có chút hy vọng.

- Cái gì? Trong ba năm nhập Kim Đan?

Đạo nhân trung niên nhất thời khát vọng vạn phần.

Hạn sống của hắn chỉ có ba trăm năm. Hiện giờ đã quá hai trăm năm. Ở Huyền Vũ cung, Tiên Thiên Thực Đan Cảnh chỉ được xem như tầm thường trong hàng đệ tử, cũng không thể trở thành Thanh lệnh Tuần Thiên Sử. Dựa vào tiềm chất của hắn thì vô vọng đạt Kim Đan.

Bấy giờ đạo nhân trung niên liền quyết định:

- Bảo bình này là cơ duyên khó đạt được. Mặc kệ thế nào cũng không thể để người khác biết được!

“Hắc hắc hắc! Nhân tộc a Nhân tộc, chỉ cần có dục vọng, cuối cùng là tự nhiên ngoan ngoãn bị ta lợi dụng.”

Trong lòng bảo bình có tiếng nói vui mừng.

“Kiếm tiên kia thật sự lợi hại, có trận pháp trở ngại lại có thể giết được đường lang yêu. Nếu đường lang yêu có thể trợ giúp ta thêm mười năm hay tám năm nữa, nhất định có ngày ta rời khỏi cái bình này, quay về với tự do.”

“Bây giờ cần phải kiên nhẫn một chút, kiên trì bồi dưỡng người tu hành Nhân tộc này. Trước tiên cho hắn chút ưu đãi, sau đó từ từ khống chế hắn.”

...

Một lát sau, trong lồng ngực của đạo nhân trung niên xuất hiện thêm một bình ngọc nhỏ bằng đầu ngón tay. Hắn đi ra khỏi huyết động, mặt mày hớn hở tươi cười.

- Vu sư huynh, nhìn thấy tâm tình huynh rất tốt, phát hiện được bảo bối rồi ư?

Một đệ tử Huyền Vũ cung đi đến cười hỏi.

Đạo nhân trung niên cười nói:

- Chỉ là một kiện pháp bảo bát phẩm. Tiêu sư đệ, người bên kia thế nào?

Đệ tử Huyền Vũ cung kia lắc đầu:

- Ta không có vận khí tốt như Vu sư huynh. Không có gì cả. Không hề có bảo bối gì.

- Đi thêm một chút nữa đi. Chúng ta đi nhìn nơi khác thử xem.

Đạo nhân trung niên đề nghị.

Hai người sóng vai bước ra ngoài. Giống như phần đông đệ tử Huyền Vũ cung khác, họ lại tiếp tục càn quét sào huyệt của yêu quái.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Thiên Hạ Đại Biến

Yêu vương Thanh Sí là đại yêu ma đóng sào huyệt ở Thanh Sí hạp (*) thuộc Vân châu hơn nghìn năm qua, giờ đã bị Tần Vân giết chết!

Tin tức trên lan truyền khắp mười chín châu trong thiên hạ với tốc độ kinh người. Thậm chí nó còn truyền đến phương bắc, đến Tứ hải. Sau khi cường giả của Nhân tộc, Yêu ma, Thủy tộc... biết được thông tin này, đều trở nên chấn động. Rất nhiều đại yêu ma đều cảm thấy sợ hãi.

Trong Nhân tộc hiện thời cũng có một vị đạt tới cảnh giới Nhập Đạo. Đó là đại hòa thượng Pháp Bàn thánh tăng của Ma Kha tự. Nhưng Pháp Bàn thánh tăng có sở trường là cận chiến, độ nhanh của thuật phi độn kém xa so với một thanh phi kiếm. Hơn nữa Pháp Bàn thánh tăng thường xuyên bế quan, một lòng muốn bước vào cảnh giới La Hán để được trường sinh.

Tần Vân thì không giống như vậy. Tần Vân là Kiếm tiên, không có hi vọng trường sinh! Hơn nữa thái độ của hắn là không có chút nương tay đối với yêu ma, thậm chí còn chủ động truy sát.

- Trốn.

- Mau chạy đi.

Trong thiên hạ có rất nhiều đại yêu ma không dám do dự, vội mang theo bảo vật từ bỏ sào huyệt của mình.

- Bọn bây nghe đây, từ hôm nay trở đi, bản đại vương sẽ quay trở về Thánh cung tu hành. Các người hãy giải tán đi. Nếu như Kiếm tiên Tần

Vân đánh tới, không tìm thấy ta, nói không chừng sẽ thuận tay giết hết các người. Giải tán hết đi... Giải tán hết!

Lại có một vị đại yêu ma sau khi thông báo cho đám yêu ma thuộc hạ, lập tức cười lên một luồng hắc phong bay thẳng đến Kim Hoàng cung ở Lôi châu. Kim Hoàng cung có tiếng là một trong chín mạch của yêu ma.

...

Sự xuất hiện của một vị Kiếm tiên nhập đạo có ảnh hưởng rất lớn đối với thiên hạ.

Đặc biệt là vị Kiếm tiên nhập đạo này còn đi truy sát đại yêu ma khắp trong thiên hạ! Trong lịch sử, cũng có Kiếm tiên nhập đạo trở nên điên cuồng, ví dụ như Kiếm lão nhân thuộc loại điên cuồng quá khích, thậm chí đi đến rất nhiều tông phái, bao gồm cả thế lực của yêu ma để mưu đoạt diễm tịch. Tần Vân thì tàn nhẫn và không chút nương tay đối với các đại yêu ma, bởi vì những đại yêu ma này, tên nào cũng tay dính đầy máu tươi, chuyên làm loạn và gây hại cho nhân gian.

Tên nào mà Tần Vân có thể giết được, đều giết chết không tha.

- Hay cho một Tần Vân!

Trong hoàng cung ở Vương đô đặt tại Tần châu.

Nhân Hoàng khoan thai vẽ tranh ở trong đình, nghe đại thái giám bẩm báo ở bên cạnh, không khỏi mỉm cười tán thưởng:

- Nếu như đã có thể làm được đến mức này, chắc chắn là đã nhập đạo rồi. Tuy rằng giết một Thanh Sí yêu vương phải tốn mất mấy chiêu, cho thấy sự nắm giữ đối với Đạo chắc chắn là không mạnh. Nhưng có thể là yêu ma từ Cực cảnh trở xuống đều tự cảm thấy bất an rồi! Đại yêu ma Cực cảnh trong thiên hạ nhiều như vậy, nhưng ở trên lục địa lại rất ít! Và từ hôm

nay trở đi, chỉ sợ đại yêu ma từ Cực cảnh trở xuống đều hoặc là trở về tông phái, hoặc là phải trốn đi thôi.

Nhân Hoàng cảm khái nói tiếp:

- Nếu như vậy, những tiểu yêu đó không có chỗ dựa, đành tự mình tản đi tìm chỗ trốn. Cuộc sống của dân chúng trong thiên hạ sẽ tốt hơn rất nhiều. Tuy Tần Vân khiến cho rất nhiều đại yêu ma ghi hận, Tần gia của hắn cũng nhận chịu sự thù hận, nhưng lại tạo phúc cho hàng ngàn hàng vạn dân chúng trong thiên hạ.

Nhân Hoàng, lãnh tụ tuyệt đối của Thần Ma vực, hoàn toàn thống lĩnh thiên hạ, là một trong những nhân vật kinh khủng nhất được thiên hạ công nhận.

Nhưng lúc này Nhân Hoàng lại rất bình thường, không có một chút uy áp nào, giống như là một người phàm.

Đại thái giám ở bên cạnh thưa:

- Tần Vân không chút nường tay đối với yêu ma, cũng là may mắn cho vô số dân chúng rồi đó.

Nhân Hoàng nói tiếp:

- Có thể nhập đạo, còn có thể hoàn toàn trở mặt với yêu ma, điên cuồng truy sát bọn chúng, không sợ yêu ma phản công. Từ cổ chí kim, cũng thỉnh thoảng mới có kẻ làm được như vậy.

- Mỗi một người xuất hiện là có thể tạo phúc cho dân chúng trong khắp thiên hạ. Trong mấy trăm năm nay, cuộc sống của Nhân tộc đã tốt hơn rất nhiều. Thực ra quả nhân cũng muốn làm những việc này, chỉ có điều là trời có quy tắc của trời, quả nhân không tiện trực tiếp nhúng tay vào.

Đại thái giám vội lên tiếng:

- Bệ hạ thánh minh. Ở triều đại trước, Yêu họa từ phương Bắc thường xuyên tiến vào Trung Nguyên gây họa. Mà hiện nay vương triều ta đại thịnh, hoàn toàn có thể ngăn cản được Yêu họa từ phương Bắc. Bệ hạ có thể coi như công đức vô lượng rồi.

Nhân Hoàng đáp:

- Ha ha. A Phúc, người chỉ biết nói những điều dễ nghe thôi. Nhưng cho dù như thế nào, hành vi lần này của Tần Vân đã gián tiếp cứu được vô số dân chúng rồi, tự nhiên là có đại công đức gia tăng! Chỉ đáng tiếc, mạch Kiếm tiên không có cách nào ngưng luyện nguyên thần, nếu không với thiên tư của hãn, chắc chắn có thể thành tiên.

Đại thái giám cười nói:

- Đối với vô số người phàm, có lẽ vị Tần Kiếm tiên này không thành tiên thì càng tốt hơn.

Nhân Hoàng khẽ gật đầu:

- Đúng vậy. Hãn không thành tiên, quả thực là tốt hơn cho rất nhiều người phàm.

Thành tiên sẽ phải chịu thiên quy (**) trói buộc.

...

Đại yêu ma trong thiên hạ đều bắt đầu chạy trốn. Đại yêu ma có tu vi Cực cảnh đã quá ít, phần nhiều vẫn là yêu ma của Thủy tộc. Trong đại lục, tổng cộng chỉ có bảy vị thật sự là đại yêu ma ở Cực cảnh. Bảy vị này có ba vị đều là kẻ tiềm tu ít khi xuất hiện. Chỉ có bốn vị hung hăng phách lối

chiếm lĩnh một phương xưng bá một vùng, xưng là đại yêu vương của một phương, hoặc xưng là lão tổ của một cõi, lôi kéo vô số yêu quái đi theo.

Nhưng cho dù là bốn vị này cũng cảm thấy sợ hãi! Ở trong sào huyệt, có thể là bọn chúng không sợ gì. Nhưng lẽ nào chúng vĩnh viễn trốn chui trốn nhủi ở trong sào huyệt hay sao?

Cho nên trong bốn vị đại yêu ma đó, có hai vị đã lên trốn về tông môn.

Nhất thời, ở trong thiên hạ, muốn nhìn thấy một vị đại yêu ma chân chính, thật sự còn khó hơn lên trời!

...

Tạo phúc cho vô số dân chúng, có thể khiến cho đại công đức phủ lên trên người. Nếu như có thể nhìn thấy khí vận, công đức và tài năng, thì hiện giờ có thể nhìn thấy khí vận và công đức trên người của Tần Vân đều đang tăng lên. Hơn nữa theo thời gian, chúng sẽ không ngừng thêm nữa. Hẳn sống càng lâu, tạo phúc cho dân chúng càng nhiều, công đức đương nhiên sẽ càng lớn.

- Cửu Sơn đảo.

Tần Vân thi triển Hóa Công thuật chạy thẳng về phía đông với tốc độ nhanh nhất.

Khí vận, công đức ư?

Tần Vân không quá để ý đến những thứ này. Dù sao thì thực lực có thể trấn áp hết tất cả. Thực lực của hắn hiện giờ nhất định có thể hoành hành thiên hạ. Còn về chuyện tự bản thân hắn sáng chế ra phương pháp ngưng luyện nguyên thần ư? Cái này có độ khó quá cao, so với việc Trương tổ sư lúc trước hoàn thiện Thần Tiêu Lô pháp còn khó hơn nhiều. Từ cổ chí kim, nhiều Kiếm tiên thiên tài như vậy mà chưa từng có ai làm được chuyện này.

Công đức nhiều hay ít, thì mặc kệ, chỉ cần sáng khoái tung hoành, giết tất cả những yêu ma làm hại cho Nhân tộc!

Tần Vân tự hỏi: Nhân tộc và Yêu tộc vì sao không thể chung sống hòa bình? Thiên Yêu cung đại biểu cho thế lực một phương của yêu tộc, không phải là cùng chung sống hòa bình với nhân loại hay sao? Tứ hải Long tộc không phải cũng chung sống hòa bình với nhân loại hay sao? Ở trong dân gian, có rất nhiều yêu tinh giống như Cầu yêu "Tiền Bảo" trước đó cũng đã trả giá bằng sinh mệnh để đáp đền cho chủ nhân. Nhân tộc và Yêu tộc yêu mến nhau đến mức sống chết có nhau cũng có. Người và Yêu vốn là có thể sống chung với nhau rất tốt.

Nhưng tại sao lại có vài tên yêu ma thích ăn thịt người, coi con người là súc vật? Nếu đã như vậy thì phải giết! Giết sạch những tên yêu ma này.

Sau lưng yêu ma là Ma Thần ư? Là Vực ngoại Ma Thần ư? Khiến cho Nhân tộc và Tứ hải Long tộc, Thiên Yêu cung cùng liên thủ đối phó ư? Bất kể là như thế nào, bản thân hắc đều sẽ dốc hết toàn lực. Lực lượng của hắc lớn bao nhiêu, thì sẽ làm chuyện lớn bấy nhiêu.

...

Trên Cửu Sơn đảo, Vân hồ, thuộc Giang châu.

Trong một căn phòng yên tĩnh để bế quan dưới đáy sâu của hòn đảo tĩnh mịch này.

- Cửu Sơn, mau trở lại! Tần Vân có thù lớn với ngươi. Hắc nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi. Pháp bảo bảo vệ tính mạng của ngươi tuy mạnh, nhưng chưa chắc đã chống được phi kiếm của Tần Vân. Mau mau trở về, về Vân Ma sơn an tâm tu hành. Nếu như ngươi có thể bước vào Cực cảnh, bản thể của ngươi lại là một ngọn núi lớn, đến lúc đó ngươi mới không có gì phải lo sợ.

- Sư tôn, để ta suy nghĩ thêm một chút!

Cửu Sơn đảo chủ mặc áo bào đen, ánh mắt đầy vẻ phức tạp dưới hàng lông mày màu máu.

- Bây giờ còn nghĩ gì nữa? Với thuật phi độn của Tần Vân, từ Thanh Sí hạp của Vân châu bay đến đây cũng không mất bao lâu nữa đâu!

- Ta muốn suy nghĩ thêm một chút!

Cửu Sơn đảo chủ cắt đứt lời truyền âm.

Hắn lặng lẽ ngồi xếp bằng, lấy ra một pho tượng Ma Thần từ trong ngực. Pho tượng Ma Thần có mấy chục cánh tay, có hai mặt trước sau.

“Chân thân của ta là một ngọn núi lớn...”

“Điều này khiến cho ta trước kia cực mạnh, nhưng càng về sau tu hành càng ngày càng chậm. Ta học cái gì cũng chậm. Cảm ngộ cũng chậm. Theo như Vực ngoại Ma Thần nói, cũng bởi vì là núi lớn! Núi, vốn dĩ là cực kỳ an tĩnh, tu hành cũng cực kỳ chậm chạp.”

Cửu Sơn đảo chủ thầm nói.

“Ngọn núi lớn này cũng là gông cùm xiềng xích của ta. Nếu thật sự muốn thoát khỏi gông cùm này, thì phải vứt bỏ đi chân thân núi lớn của ta ư?”

“Ta vốn còn cho rằng ta còn có thời gian, không cần phải vội. Không ngờ Tần Vân lại đột phá nhanh như vậy.”

“Thôi được. Thôi được. Ta khổ tu cũng cảm thấy không có hi vọng bước vào Cực cảnh. Nếu đã như vậy thì đánh cược một lần thôi!”

Cửu Sơn đảo chủ nhìn pho tượng Ma Thần ở trong tay.

Vù vù...

Hắn kích động pho tượng Ma Thần.

Ầm ầm ầm...

Không gian ở sau lưng pho tượng Ma Thần mơ hồ gấp khúc. Sau đó chợt tách ra một khe hở, ở một đầu khác của khe hở hư không, xuyên qua đó có thể nhìn thấy được bộ phận đầu người của Vực ngoại Ma Thần.

Vực ngoại Ma Thần mở miệng hỏi:

- Cửu Sơn. Tìm ta có chuyện gì ư?

Cửu Sơn đảo chủ gật đầu, nói:

- Ma Thần, chuyện lúc trước người từng nói, ta đồng ý. Ta từ bỏ chân thân của ta, hiến tặng một tòa chân thân này cho Ma Thần. Có điều lúc trước Ma Thần cũng đồng ý với ta, cho ta một nhục thân (***).

- Ha ha ha...

Vực ngoại Ma Thần há miệng cười lớn. Miệng há ra rất lớn. Mỗi một cái răng đều giống như pháp bảo dường như không thể phá vỡ được, nói tiếp:

- Rất tốt. Bản thể là núi lớn quả thực là có ưu thế, nhưng cũng có chỗ khiếm khuyết. Tu hành quá chậm! Một nhục thân thì vẫn tốt hơn, tiến hành tu hành càng thuận tiện. Người ngộ tính rất cao, chỉ bị hạn chế về thân thể nên mới tu hành chậm chậm như vậy. Cách đoạt xá (****) ta cũng đã chỉ cho người rồi. Nhục thân này chính là Huyết Hải Ma Thai thai nghén mà ra. Lúc thai nghén ta đã xóa sạch linh trí rồi. Là nhục thân thuần túy không có linh hồn. Khi người đoạt xá sẽ không có bất kỳ mối nguy hiểm gì, phương pháp tu hành Ma Thần càng có thể tiến triển cực nhanh.

Vù...

Sau đó, một nhục thân nhỏ yếu có hắc quang bao trùm, bị cưỡng ép xuyên qua trở ngại của hư không giáng xuống đó. May mắn đây là một nhục thân nhỏ yếu nhất chưa hề tu luyện, chỉ cần xuyên qua, Vực ngoại Ma Thần đều có thể tiếp nhận được.

Cửu Sơn đảo chủ mặc áo bào đen nhìn hắc quang trước mắt tiêu tán đi, hiện ra nhục thể của một đứa trẻ.

“Từ bỏ thân thể là một ngọn núi lớn, làm liều một phen. Cảnh giới, ký ức ta đều còn, tin chắc rằng sẽ có thể nhanh chóng khôi phục lại thực lực.”

Cửu Sơn đảo chủ nhìn đứa trẻ này, trầm nghĩ.

...

(*) Hạp: hạp cốc.

(**) Thiên quy: quy tắc của trời.

(***) Nhục thân: tấm thân bằng xác thịt.

(****) Đoạt xá: Chiếm đoạt thân thể của kẻ khác, thay thế linh hồn của mình vào.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Hàng Lâm

Oành..

Tần Vân hóa thành một luồng hồng quang, bay vào trong quận Ô Tô của Giang châu.

- Sắp đến rồi...

Tần Vân nhìn xuống phía dưới, thấy đã là Vân hồ có diện tích rộng mênh mông. Trên mặt Vân hồ sóng nước dập dờn, bên trong đó cũng có Thủy tộc sinh sống. Đối với Thủy tộc ở trong hồ nước sông ngòi, chỉ cần chúng không gây họa cho nhân gian, Nhân tộc cũng sẽ cùng chung sống hòa bình với chúng.

Vân hồ tuy rộng lớn, thế nhưng với tốc độ phi độ của Tần Vân, vèn vèn chỉ trong mấy nhịp thở liền nhìn thấy được Cửu Sơn đảo. Một chớp mắt nữa, hẳn đã đến trên bầu trời của Cửu Sơn đảo.

- Hử?

Tần Vân dừng lại trên không trung, quan sát Cửu Sơn đảo ở bên dưới. Nơi này hoàn toàn yên tĩnh.

- Ngay cả trận pháp cũng không có sao?

Tần Vân hạ xuống, đáp trên một bãi cỏ mềm mại trên đảo. Trên hòn đảo cũng có nhiều tòa động phủ. Dù sao nơi này đã từng có số lượng lớn

yêu quái chiếm cứ, nên xét về uy thế, thì Cửu Sơn đảo còn hơn Thanh Sí hạp một bậc.

- Thật sự trốn hết rồi sao? Ngay cả bọn tiểu yêu cũng trốn đi hết, không còn một tên nào ở lại?

Sau khi ngưng tụ Tử Kim Kim Đan, lại một lần nữa thai nghén ra hồn phách, khiến cho hồn phách càng mạnh hơn, hiện giờ Tần Vân thông qua bản mệnh Phi kiếm đã có thể cảm ứng được trong phạm vi chừng sáu mươi dặm. Một thanh phi kiếm cũng có thể truy giết kẻ địch hơn ngàn dặm. Trước tình hình Cửu Sơn đảo không có trận pháp ngăn trở, nên vị trí nào cũng nằm trong phạm vi cảm ứng của tinh thần của Tần Vân. Hiện giờ, trên đảo đã không có bất kỳ yêu quái nào nữa. Bảo bối lợi hại cũng không có một món nào.

Tần Vân quay đầu nhìn hồ nước rộng lớn bao la.

Trên hồ có thuyền, có rất nhiều tiểu yêu đang ra sức chèo, cũng có tiểu yêu đang cố bơi lội. Trên không trung, cũng có yêu quái loại phi cầm rời đi, hiển nhiên là tốc độ của những tiểu yêu này rất chậm.

Vèo vèo...

Tần Vân lắc mình, hóa thành một đạo lưu quang, hạ xuống trên đầu của một chiếc thuyền trong số đó.

Trên chiếc thuyền này có một đám yêu quái. Chúng bị dọa sợ đến mức đồng loạt nhảy xuống hồ nước.. Phù phù... phù phù... Bọt nước văng tung toé, khiến cho Tần Vân kinh ngạc.

- Người!

Tần Vân nhìn một con yêu quái đang nhảy khỏi thuyền. Lĩnh vực kiếm ý trực tiếp trói buộc tên này. Đây là một con miêu yêu, nửa người đã

rơi vào trong hồ. Hiện giờ nó bị lĩnh vực kiếm ý trói buộc, lên không được mà xuống cũng không xong, bị cố định ở đó.

Con miêu yêu này vội vàng cầu xin:

- Xin thượng tiên tha mạng! Xin thượng tiên tha mạng!

Tần Vân hỏi:

- Cửu Sơn đảo chủ đâu rồi?

Miêu yêu vội đáp:

- Trước đó đảo chủ nói quay về Vân Ma sơn, nói Kiếm Tiên Tần Vân sẽ đánh tới, bảo bọn tôi đều tán đi. Rất nhiều đại yêu đều chạy trốn hết rồi.

Không ngờ là như vậy. Năng lực bảo vệ tính mạng của Cửu Sơn đảo chủ mạnh mẽ như vậy, lại không ôm chút cảm giác sẽ được may mắn thoát nạn nào, dứt khoát giải tán luôn cả Cửu Sơn đảo, trực tiếp chuồn đi rồi.

Nghe nói tòa Cửu Sơn đảo này... chính là quê hương của Cửu Sơn đảo chủ. Bởi vì chân thân của hắn vốn là một ngọn núi ở trên hòn đảo này. Nói rời khỏi quê hương là rời. Quả thật rất dứt khoát!

Vù...

Tần Vân hóa thành lưu quang xẹt qua không trung rời đi.

Hắn truyền tin thông qua Tuần Thiên lệnh:

"Nguyên Phù cung chủ, Cửu Sơn đảo chủ đã trốn rồi. Đám yêu quái trên đảo cũng đã giải tán. Có thể truy giết các yêu quái trong địa giới Giang châu rồi."

Nguyên Phù Cung Chủ cũng vui mừng, đáp:

"Ha ha ha. Chúng ta đã bắt đầu chinh chiến khắp nơi rồi. Cả địa giới của Giang châu này hiện nay không có bóng dáng một tên đại yêu ma nào. Một chút lực cản cũng không có, đương nhiên sẽ nhanh chóng diệt trừ được rất nhiều yêu quái. Thật phải đa tạ Tần đạo hữu rồi. Hiện nay không chỉ có Giang châu ta, mà mười chín châu khắp thiên hạ đều vì vậy mà đại biến. Tần đạo hữu thật sự là công đức vô lượng."

Tần Vân tiếc nuối nói:

"Đáng tiếc những đại yêu ma này đều rất giao hoạt, thấy tình thế không ổn liền chuồn hết rồi."

Thọ mệnh của yêu ma có thể dài hơn nhiều so với thọ mệnh của Nhân tộc.

Sau năm trăm năm, những đại yêu ma trốn đi đó tuyệt đại đa số đều còn sống, cứ như vậy sẽ tiếp tục gây họa cho nhân gian.

Nguyên Phù Cung Chủ cười nói:

"Ha ha! Chỉ cần có Tần đạo hữu ở đây, những đại yêu ma này cũng không thể trốn được. Trong mấy trăm năm ấy, cuộc sống của dân chúng trong thiên hạ cũng tốt hơn nhiều. Hơn nữa với thiên tư của Tần đạo hữu, chưa chắc là không thể sáng tạo ra phương pháp ngưng luyện nguyên thần cho mạch Kiếm tiên."

Tâm tình của Nguyên Phù cung chủ quả thực là cực tốt.

Bởi vì Cảnh Sơn phái mấy năm trước vừa mới lấy được rất nhiều điển tịch trấn tông thất tán đã lâu từ trong Cảnh Dương Tiên phủ. Hiện giờ chính là lúc tận dụng mọi cơ hội để ngầm phát triển. Hiện nay đại yêu ma của cả Giang châu đều đã trốn đi hết, còn lại bọn tiểu yêu không đáng để lo. Như vậy nhân khẩu của Giang châu trong mấy trăm năm tiếp theo sẽ tăng vọt!

Cảnh Sơn phái có thể dựa vào đó mà thu được nhiều đệ tử ưu tú. Mấy trăm năm này cũng là giai đoạn cấp tốc phát triển của Cảnh Sơn phái.

Thiên thời. Địa lợi. Nhân hòa. Tất cả đều đủ!

Cảnh Sơn phái đương nhiên là rất thích nhìn thấy một màn này. Ngay cả tấm phù bài cuối cùng của Cảnh Dương Tiên phủ mà Tần Vân cũng lấy ra rồi, đối với Cảnh Sơn phái mà nói... Tần Vân thật sự là một phúc tinh!

Ở trong địa giới Tiên Châu, sâu trong núi hoang, nơi trận pháp được bố trí đầy đủ.

Một đứa trẻ đang ngồi xếp bằng, đang tu hành, bên ngoài cơ thể có ma khí cuộn cuộn.

Theo thời gian, đứa trẻ này cũng dần dần lớn lên, rất nhanh liền có dáng dấp của một thiếu niên. Thiếu niên này vẫn mặc áo đen, có lông mày màu đỏ như máu.

"Vù".

Thiếu niên mở mắt ra, nói:

- Nhục thể này quả thực là trời sinh thích hợp cho phương pháp tu luyện của mạch Ma Thần, tu hành vô cùng thuận lợi, cộng thêm ta chuẩn bị đủ bảo vật, cộng thêm cảnh giới đã sớm đến rồi, nên chỉ có ba ngày, ta đã khôi phục được đến cấp bậc Tiên Thiên.

- Vực Ngoại Ma Thần quả thực là không có lừa ta. Cũng đúng, hắc cần chân thân trước đây của ta, làm sao dám lừa ta chứ? Lừa ta, ta thà rằng hủy đi chân thân, liều cho cá chết lưới rách.

Thiếu niên nhìn về phía trước, trong phạm vi của trận pháp, một ngọn núi lớn hiện lên, đầy ma khí. Đó chính là chân thân trước kia của hắn!

Cũng may mà Vực Ngoại Ma Thần đã truyền cho hãn phương pháp đoạt xá, bằng không hãn cũng không biết loại phương pháp đoạt xá tinh diệu như thế này.

"Rào..."

Thiếu niên lấy pho tượng Ma Thần đó ra từ trong túi càn khôn.

"Vù."

Pho tượng Ma Thần lập tức sinh ra cộng hưởng cùng một không gian xa xôi khác.

Ầm ầm ầm...

Hư không bên cạnh bắt đầu xuất hiện khe hở.

Ma Thần cực lớn đứng ở sau khe hở, nhìn sang nơi này.

- Ha ha, người đã khôi phục được Tiên Thiên cảnh rồi sao? Ta cho người nhục thân, không tồi chứ?

Vực Ngoại Ma Thần hỏi.

- Ta quả thực là cảm thấy hồn phách linh hoạt kỳ ảo hơn rất nhiều, cảm ngộ tu hành cũng nhanh hơn gấp trăm lần.

Cửu Sơn đảo chủ gật đầu đáp.

- Thân thể núi lớn trước kia của người, tu hành vốn chậm hơn yêu tộc bình thường rất nhiều. Mà Huyết Hải Ma Thai này... lại có thể khiến cho người tu nhanh hơn yêu tộc bình thường rất nhiều lần. Thứ này mất đi thì thứ khác bù lại, hiện nay tốc độ tu hành của người đương nhiên vượt xa quá khứ rồi.

Vực Ngoại Ma Thần nói tiếp:

- Thường nói Nhân tộc tu hành nhanh, hiện nay sợ rằng người không thua gì Nhân tộc rồi. Chỉ có điều ta cần phải nhắc nhở người, tuy rằng người đã đoạt xá thành công rồi, nhưng hồn phách của người không thay đổi! Tần Vân đó muốn giết người, một khi hắn nhìn thấy người là có thể nhanh chóng phát hiện ra khí tức hồn phách của người. Lúc này người đang nhỏ yếu, vẫn phải cẩn thận hơn một chút, đừng để bị hắn phát hiện ra.

- Ta hiểu rồi.

Cửu Sơn đảo chủ gật đầu nói.

Yêu quái và con người khi tu hành đến mức lợi hại, đều có một vài phương pháp cải biến được dung mạo. Cho nên linh hồn khí tức mới là cơ sở để căn cứ vào đó phán đoán ra được thân phận của nhau.

- Chân thân này xin hiến cho Ma Thần vậy, ta đi trước một bước đây.

Cửu Sơn đảo chủ nói xong, lập tức bước ra khỏi trận pháp, mau chóng rời đi.

- Trốn cũng rất nhanh, có phải là sợ ta giết người sao?

Vực Ngoại Ma Thần nhìn Cửu Sơn đảo chủ đang trốn đi thông qua khe hở của hư không.

- Bắt đầu thôi.

Vực Ngoại Ma Thần nhìn một cỗ cơ thể là ngọn núi lớn đó, nói:

- Chỉ có can tâm tình nguyện rời đi, không có hồn phách ngăn trở ở bên trong, ta mới có thể hàng lâm thành công.

- Thật sự là không dễ dàng, bao nhiêu năm rồi, trong Yêu tộc của thế giới này, mới xuất hiện một người có Đại Sơn chi thể! Mê hoặc cảm dỗ lâu như vậy, mới khiến cho hắc can tâm tình nguyện giao bản thể cho ta.

- Ta đến đây!

Vực Ngoại Ma Thần sớm đã có chuẩn bị xong xuôi, lập tức có một đạo tử quang hư vô mờ mịt bay ra từ trong mi tâm của hắc. Đạo tử quang này chặt vật bay xuyên qua khe hở hư không.

Khoảng cách nhìn có vẻ rất gần, nhưng trên thực tế lại vô cùng xa xôi.

Đạo tử quang này... vô cùng chặt vật xuyên qua, so với nhục thể của đứa trẻ yếu ớt lúc trước đó bay xuyên qua còn khó hơn gấp trăm ngàn lần. Một đạo tử quang này nhìn thì rất bình thường, nhưng trên thực tế lại là căn cơ gốc rễ sinh mệnh của vị Vực Ngoại Ma Thần này sau khi vứt bỏ nhục thể. Còn về nhục thể vì sao không xuyên qua hư không ư? Vị Vực Ngoại Ma Thần này cho dù dốc hết tất cả sức lực cũng không thể nào làm được.

"Vù vù".

Sau khi tử quang tiến vào thế giới này.

"Ầm ầm ầm... "

Thiên địa chấn động ầm ầm, mây mù sấm chớp ngưng tụ. Tồn tại loại này một khi hàng lâm đều phải chịu trời phạt!

Có điều tử quang này vừa mới tiến vào thế giới này, lập tức đã chui vào trong ngọn núi lớn tản phát ra ma khí đó. Lôi vân trong bầu trời tuy rằng đang ngưng kết, nhưng đột nhiên dừng lại, sau khi chần chừ rất lâu, dần dần cũng tán đi.

Tử quang chui vào trong ngọn núi lớn này, liền mau chóng đoạt xá thành công.

Dù sao thì linh hồn của nguyên chủ nhân cũng đã chủ động rời đi, không có bất kỳ sự ngăn trở nào.

- Cổ Đại Sơn chi thể này, sớm đã đạt đến cảnh giới có thể sánh ngang với Ý cảnh lĩnh vực rồi. Tuy rằng là lần đầu hàng lâm, nhưng thực lực lại có thể nhanh chóng khôi phục được rất nhiều.

Ngọn núi lớn liền hóa thành một vị thanh niên mặc trường bào màu tím. Thanh niên nhếch nụ cười trên mặt, nói:

- Thống khoái, thống khoái, hoàn toàn duy trì được ký ức hàng lâm xuống thế giới này, không biết có bao nhiêu Ma Thần sẽ hâm mộ ta.

- Khí tức của ta, ai cũng không thể nhận ra được! Cửu Sơn đảo chủ đó cũng không nhận ra được ta. Ta phải đặt tên cho mình mới được, phải lấy tên của Nhân tộc!

Thanh niên áo bào tím suy nghĩ một lát, nhớ lại mấy vạn năm trước có một người thuộc Nhân tộc đã từng hiến tế kết nối cùng mình. Hắn nhớ rất sâu:

- Ủ, từ nay về sau, ta liền tên là Hạ Khiêm vậy.

- Ha ha, Hạ Khiêm, Hạ Khiêm.

Thanh niên áo bào tím cười sáng khoái, rồi sải bước rời đi. Mỗi một bước bước ra đều có cự ly trên trăm trượng, đến lúc trời tối đã rời khỏi ngọn núi lớn này, tiến vào trong thế giới của Nhân tộc

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Năm Tháng

Khi còn nhỏ, Tần Vân cảm thấy thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp, mỗi một ngày đều bấm ngón tay tính toán. Hẳn chờ ngày lớn lên, chờ ngày trở thành một đại cao thủ đi giết Thủy Thần đại yêu để báo thù.

Nhưng khi chân chính bước trên con đường tu hành, Tần Vân lại cảm thấy thời gian trôi qua cực kỳ nhanh. Mỗi lần lĩnh ngộ kiếm thuật đều mất mười ngày hoặc nửa tháng, chẳng mấy chốc thế mà đã trôi qua vài năm.

Sáng sớm hôm đó.

Tần Vân uống nước, ăn điểm tâm.

- Lão gia!

A Quý cung kính đặt một phần tài liệu ở một bên.

Tần Vân gật gật đầu, mở tài liệu ra xem, tất cả đều là tin tình báo mới nhất về Nhân tộc, Yêu tộc, và Thủy tộc trong thiên hạ.

- Bây giờ đám yêu ma càng ngày càng giao hoạt rồi.

Tần Vân đọc tin tình báo, lắc lắc đầu:

- Sử dụng hình người đột nhập vào trong Nhân tộc, âm thầm tạo ra những cơn gió tanh mưa máu.

- Lão gia.

A Quý lập tức nói.

- Vài năm nay đám yêu ma này đúng là tùy ý hại người, trực tiếp lén vào rất nhiều thôn trang bắt người cướp của của Nhân tộc. Những vụ giết người ăn thịt có xảy ra ở khắp nơi. Nhưng bây giờ yêu ma cũng không dám hiện thân quá trắng trợn, rất nhiều nhóm tiểu yêu cũng bị người tu hành đuổi giết, chỉ có thể âm thầm trốn tránh. Bọn chúng có hung tàn đến mấy cũng không dám quá kiêu ngạo. Một số ít thì thỉnh thoảng bắt người cướp của, một số thì biến thành hình người lén vào trong các đại gia tộc, trong các thôn xóm, thậm chí cả trong thành để ăn thịt người, giết người.

Tần Vân gật gật đầu.

Hiện giờ rất nhiều nơi trong Tam giáo Cửu lưu đều có yêu ma âm thầm ẩn giấu. Thanh lâu, kỹ viện, tiêu cục, bang phái, ngay cả khất cái cũng có khả năng có yêu quái xen lẫn vào trong đó.

- Dựa vào ghi chép của phần tình báo này, số Nhân tộc bị Yêu tộc làm hại bây giờ đã giảm đi chín phần mười so với quá khứ!

A Quý khen ngợi.

- Tất cả đều là công lao của lão gia, bây giờ người tu hành khắp thiên hạ không ai không khâm phục lão gia.

- Được rồi, được rồi, người cũng đừng thôi phòng ta nữa.

Tần Vân cười nói.

- Người lui xuống trước đi!

- Vâng!

A Quý cung kính rời đi.

A Quý là người cũ của Tần phủ, tính tình thật thà nhưng cũng thông tuệ, tuy là người phàm, nhưng rất nhiều việc Tần Vân cũng giao cho hắn xử lí. Mỗi ngày tiếp xúc với các loại tình báo, A Quý có hiểu biết rất sâu với các loại yêu ma, hiểu biết càng nhiều, cũng càng khâm phục Tần Vân thêm. Nhị công tử năm đó, bây giờ đã là Thiên hạ đệ nhất Kiếm tiên lừng lẫy trong giang hồ.

Tần Vân nhìn tài liệu, nói:

- Bất giác, cách hành sự của yêu ma cũng đã thay đổi, bọn chúng đúng là học được cách thích ứng đó.

- Nhưng mà cứ thế này, muốn đối phó với yêu ma cũng càng ngày càng khó hơn.

Trước kia, nếu biết hang ổ của yêu quái là chỉ cần tới đó đuổi cùng giết tận. Còn bây giờ, yêu quái đều trà trộn vào trong Nhân tộc sống ở khắp nơi, trong khi số lượng người tu hành quá ít, kể nữa không phải ai cũng có thể mở “pháp nhãn”. Mà cho dù mở được pháp nhãn, thì cũng chỉ có thể quan sát xung quanh gần đó thôi.

Tin tức yêu quái giết người, ngày ngày truyền bá khắp nơi trong thiên hạ. Chỉ là bây giờ dân chúng càng ngày càng ít tận mắt trông thấy yêu quái.

Yêu quái, từ chỗ sáng đã chuyển sang chỗ tối.

Nhưng ngày tháng trôi qua như thế này, so với ngày xưa đã tốt hơn rất nhiều.

Ăn xong điểm tâm, Tần Vân thông thả đi tới bên Tiểu Kính hồ.

Đạp nước đi đến cây cầu giữa hồ, hắn khẽ vươn tay, trong tay liền xuất hiện một thanh kiếm, bắt đầu luyện kiếm.

Chỉ cần không có việc gì quan trọng, mỗi buổi sáng Tần Vân đều đến đây luyện kiếm.

“Ong ong ong”

Khi thi triển kiếm thuật, tất cả không gian xung quanh đều chấn động. Mà Tần Vân mỗi ngày đều luyện kiếm, tự nhiên đã trở thành cảnh đẹp. Mỗi người tu hành đến xem Tần Vân luyện kiếm, đều có thể nhìn thấy một vài bức tranh như "Như Yên Vũ Phiêu Sái Đồ", "Lộ Thượng Hành Nhân Đồ", "Đại Nhạn Nam Phi Đồ"... Đây cũng là thiên địa dị tượng (*) của kiếm pháp.

Luyện kiếm nửa canh giờ.

Tần Vân thu kiếm đứng lại.

- Hiện giờ ta đã nắm giữ ba loại Cực Cảnh giới, một là “Thủ hộ”, một là “Sát Lục”, một là “Hắc Bạch”.

Tần Vân đứng trên mặt nước.

- Có trời thì có đất, có đêm tối thì sẽ có ban ngày. Kiếm đạo có thủ hộ cũng có giết chóc, nhưng cái gì cũng cần kết hợp lại, rõ ràng tương phản mà lại tương hỗ sống nhờ vào nhau, đây cũng là Hắc Bạch Cực Cảnh giới.

- Lấy Hắc Bạch Cực Cảnh giới làm ràng buộc, hai loại Thủ hộ và Sát Lục Cực Cảnh giới làm căn cơ, như vậy kiếm đạo của ta xem như đã có hình thức ban đầu rồi.

- Ta cũng mơ hồ có thể nhìn thấy kiếm đạo chân chính rồi.

Tần Vân yên lặng nói.

Lại nói đến thời gian đã trải qua.

Mùa đông năm 26 tuổi, bản thân hần năm giữ Thủ hộ Cực Cảnh giới.

Mà hiện giờ đã là 34 tuổi, hơn bảy năm trôi qua.

Dựa theo hiểu biết của Tần Vân với phần lớn quỹ tích năm giữ Kiếm đạo của Kiếm tiên để suy đoán, có thể nói đó là khoảng thời gian nhanh đến nghịch thiên! Năm giữ Cực Cảnh giới mới ba bốn năm là có thể nhập đạo. Như vậy trong vòng hai ba mươi năm cũng đủ để hoàn toàn nhập đạo rồi. Hao phí hơn trăm năm cũng là quá lâu rồi.

- Ta từ khi năm giữ Cảnh giới đến nay đã được bảy năm, không biết ta phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn toàn nhập đạo?

Tần Vân có chút chờ mong.

Còn nói đến chuyện tự nghiên cứu ra phương pháp ngưng tụ Nguyên Thần?

Ngay cả nhập đạo còn chưa làm được, thì nói gì đến chuyện tự nghĩ ra pháp môn?

Độ khó của nhập đạo, nếu như nói là leo một tòa lầu nhỏ, vậy thì tự sáng tạo ra phương pháp ngưng tụ Nguyên Thần, thì phải nói là khó như lên trời.

Tần Vân đập mặt hồ đi tới trong hoa viên.

Thoáng cảm ứng, hần lập tức phát hiện có một đôi thiếu niên nam nữ đang thích thú ăn đồ ăn vặt ven đường trong thành Quảng Lăng.

- Thư Ngạn, Thư Băng, mau tới chỗ ta ngay!

Nhúu mày, Tần Vân truyền âm quát lên.

Đôi thiếu niên nam nữ nghe giọng nói bên tai, đồng thời lộ ra vẻ mặt khổ sở, liếc mắt nhìn nhau một cái, ngoan ngoãn quay trở lại Tần phủ.

Một lát sau.

- Thúc phụ.

Tần Thư Ngạn, Tần Thư Băng cung kính đứng trước mặt Tần Vân.

- Hai đứa các người đều đã mười sáu tuổi rồi, không còn nhỏ nữa.

Tần Vân cau mày.

- Dựa theo ngày mà Tần gia và Hồng gia đã định trước, còn ba năm nữa là Thư Ngạn đã phải thành thân, các người không thể cố gắng vươn lên một chút sao?

Tần Vân và Y Tiêu vẫn không có con. Hẳn tự nhiên sẽ dụng tâm dạy bảo hai đứa chất nam chất nữ là hài tử của đại ca Tần An hửn.

Rất nhiều điển tịch, bảo vật, điều kiện tu hành còn tốt hơn rất nhiều so với đệ tử của các đại gia tộc có lịch sử ngàn năm. Bởi vì đại gia tộc có nhiều quy củ, rất nhiều đệ tử không thể được đối xử công bằng. Còn Tần Thư Ngạn và Tần Thư Băng lại không có người cạnh tranh, số lượng tài nguyên lớn đều dùng trên người bọn họ, đủ để cho những người tu hành đạt tới Tiên Thiên trong nháy mắt mà thêm thường. Dưới điều kiện như vậy, hai người bọn họ đều đã bước vào cánh cửa tiên nhân, và bởi vì sùng bái Tần Vân, cả hai đều luyện kiếm.

Nhưng kiếm thuật thì sao? Tần Thư Ngạn trái lại miễn cưỡng đạt tới ngưỡng “Thiên Nhân hợp nhất”, còn Tần Thư Băng thì ngay cả trình độ này cũng chưa đạt được.

- Dạ vâng.

Tần Thư Ngạn và Tần Thư Băng đều ngoan ngoãn gật đầu

- Sao không chịu so đo hơn kém một chút cho ta? Thư Ngạn, nhi nữ của Hồng Cửu còn nhỏ hơn người một tuổi, nhưng mà cô ta còn lợi hại hơn người, đã sớm đạt tới cảnh giới Vô Lộ, đạt tới Luyện Khí kỳ tăng mười hai viên mãn, sợ là đến lúc thành thân đã có thể bước vào Tiên Thiên rồi.

Tần Vân nhin không được nói.

- Dạ...

Tần Thư Ngạn có chút buồn rầu.

Thúc phụ định cho mình mỗi lương duyên này, thật là đau đầu mà.

Nhạc phụ Hồng Cửu là người mới vừa đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan! Quảng Lăng có hai đại cao nhân là Tiên Thiên Kim Đan, một là Tần Vân, một là Hồng Cửu! Tuy rằng Thiên hạ đệ nhất Kiếm tiên Tần Vân có uy danh cực cao, che lấp mất hào quang của một thiên tài khác là Hồng Cửu, nhưng cho dù như thế nào, có một nhạc phụ đại nhân là Tiên Thiên Kim Đan cảnh cũng khiến cho Tần Thư Ngạn cảm thấy áp lực rất lớn.

Còn cả vị hôn thê kia nữa. Đó cũng là một thiên tài!

- Ta đã nói chuyện với Thôi huynh của Kiếm các rồi.

Tần Vân bảo.

- Cho các người đến “Bách Kiếm phong” của Kiếm các một lần, lúc nào vượt qua được thì lúc đó trở về.

- Kiếm các?

Hai mắt của Tần Thư Ngạn sáng lên, tò mò vạn phần:

- Thúc phụ, “Bách Kiếm phong” này là cái gì?

Tần Vân đáp:

- Là khảo nghiệm của đệ tử Kiếm các. Nếu không thông qua khảo hạch, đệ tử của Kiếm các không đủ tư cách xuống núi trăm yêu trừ ma. Người thật sự là quá lười nhác, cho người đi Bách Kiếm phong một chuyến cũng tốt.

Tần Thư Ngạn ngược lại lại có vẻ mong đợi:

"Ồ?"

Một mực quanh quần trong khu vực xung quanh Quảng Lăng, hẳn đã sớm muốn ra ngoài tung hoành thiên hạ rồi. Chỉ có điều thúc phụ nhất định không cho phép.

Kiếm các đó.

Đây chính là tông phái kiếm tu đứng số một trong thiên hạ.

Tuy rằng mỗi năm Kiếm các đều phái những đệ tử ưu tú đến bái kiến Tần Vân, mời Tần Vân chỉ dạy một chút, nhưng mà Tần Thư Ngạn vẫn rất tò mò.

- Thúc phụ, thúc phụ, còn ta thì sao? Ta có thể đi hay không?

Tần Vân chỉ vào Tần Thư Bằng:

- Người? Người còn dám hỏi? Người đã mười sáu tuổi rồi, ngay cả Nhân Kiếm hợp nhất còn chưa làm được! Ta thật sự là không dám nói cho người khác biết, người là chất nữ của Tần Vân ta, còn là người ta tự tay chỉ dạy!

Tần Thư Bằng lập tức ngoan ngoãn cúi đầu.

- Chết gái do Tần Vân ta tự tay dạy dỗ, thế mà 16 tuổi rồi vẫn còn không đạt tới Nhân Kiếm hợp nhất?

Tần Vân lắc đầu, thật mất mặt quá!

Tần Thư Bằng vẫn nhin không được hỏi:

- Vậy, vậy khi nào thì ta có thể tới Kiếm các?

Tần Vân bất đắc dĩ nói:

- Lúc nào đạt được Nhân Kiếm hợp nhất, lúc đó ta đưa con đi Kiếm các.

Chỉ có Nhân Kiếm hợp nhất thôi mà!

Bản thân mình là cùng với phụ thân và một ít bộ đầu học kiếm thuật phổ thông, mười ba tuổi đã đạt tới Nhân Kiếm hợp nhất rồi! Hẳn về sau lấy được Kiếm tiên truyền thừa nhưng lại không có sư phụ chỉ bảo. Bên trong Kiếm tiên truyền thừa có rất nhiều thứ cao thâm phức tạp, bản thân hẳn không hiểu. Còn có một ít ngôn ngữ về tu hành, nếu như có sư phụ chỉ điểm, chỉ nháy mắt là có thể hiểu, còn không có sư phụ chỉ điểm, chỉ có thể tự mình tìm hiểu ngộ ra.

Mười lăm tuổi hành tẩu trong thiên hạ, rất nhiều điều phải trải qua chiến đấu sinh tử mới hiểu được. Cộng thêm rất nhiều ảo diệu bên trong Kiếm tiên truyền thừa, bản thân hẳn tới mười chín tuổi mới mạo hiểm bước chân vào cánh cửa lớn Tiên Thiên.

Y Tiêu xuất quan ra ngoài, nhìn ở xa xa ngoài vườn, thấy Tần Vân đang răn dạy chất nam chất nữ.

- Ai!...

Trong lòng Y Tiêu có chút chua xót.

Từ lúc ở trong động phủ của tiên nhân, tính đến nay hai người đã thành thân hơn mười năm rồi!

Y Tiêu cúi đầu nhìn bụng của mình.

- Mười năm, vẫn không có chút động tĩnh nào. Mẫu thân nói, ta là người tu hành đến cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan, lại có huyết mạch của Long tộc. Vân ca lại là Tiên Thiên Kim Đan, lại còn là Tử Kim Kim Đan nữa. Hai ta đều có huyết mạch đều rất mạnh. Muốn có hài nhi... rất khó. Nhưng mà chung quy gì cũng đã mười năm rồi, phải chờ tới khi nào nữa đây?

Y Tiêu nhìn phần bụng, lặng lẽ hỏi thầm.

...

(*) Thiên địa dị tượng: Cảnh tượng kỳ quái hiện lên trong trời đất, thường xuất hiện trong giới tu tiên khi đất trời biến đổi, hoặc có cao thủ độ kiếp.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Bình Ngọc Lại Xuất Hiện

Lỗ châu, Dương Lai quận, Tây Môn gia.

Trong toàn bộ địa giới của Lỗ châu, Tây Môn gia được coi là đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy. Lão tổ của Tây Môn gia chính là một vị tu hành đạt tới “Thiên Tiên Kim Đan” trong “Hỗn Nguyên tông” - nơi được xem là Thánh địa của Đạo gia. Do đó cả gia tộc của ông ta cũng nhờ đó mà phát lên, nắm giữ quyền lực tuyệt đối trong quận Dương Lai, thậm chí trước khi mỗi vị quận trưởng nhậm chức đều phải đến bái phỏng Tây Môn gia.

Nhưng toàn bộ người của Tây Môn gia mấy ngày gần đây cứ đêm về là rơi vào tình trạng bất an lo sợ.

- Nhị lão gia, Nhị lão gia.

Người hầu liên tục đi mời Nhị lão gia Tây Môn Chấn.

Tây Môn Chấn là con trai thứ hai của lão tổ của Tây Môn gia - Tây Môn Phong. Bởi vì cảnh giới tu hành khá cao, đạt tới cảnh giới “Thiên Tiên Hư Đan”, nên đã trở thành gia chủ đời thứ hai này.

- Lại xảy ra chuyện gì rồi?

Tây Môn Chấn nhìn người hầu thấp thỏm bất an, không khỏi quát lên.

- Ba vị tu hành giả chúng ta mời đến đều đã chết rồi.

Người hầu thấp giọng thưa.

- Cái gì? Ba người Trọng đạo hữu bọn họ đều đã chết rồi sao?

Sắc mặt của Tây Môn Chấn đại biến.

- Thi thể ở đâu?

- Nằm ở ngay tiền viện.

Người hầu đi phía trước dẫn đường.

Rất nhanh, họ đến một đại sảnh thuộc tiền viện của phủ đệ Tây Môn gia. Nơi này có đặt ba thi thể. Giờ phút này rất nhiều người của Tây Môn gia đã tụ tập ở đây.

Tây Môn Chấn vừa đến, tất cả những người khác đều tránh đường.

- Trọng đạo hữu!

Tây Môn Chấn nhìn ba thi thể, mặt biến sắc hẳn, đau lòng nói:

- Là Tây Môn gia chúng ta đã hại các người rồi, đã hại các người rồi!

Một người nữ tu hành ở bên cạnh tiến đến nói:

- Nhị lão gia, thi thể của ba người bọn họ cũng giống như thi thể của rất nhiều tộc nhân của Tây Môn gia chúng ta, đều bị hút khô máu thịt, chỉ còn lại xương bọc da.

Tây Môn Chấn khẽ gật đầu.

Chính xác.

Ba thi thể trước mắt đây đều bị hút khô máu thịt, chỉ còn lại da và xương cốt. Cho dù lấy dao cắt vào, cũng không thể nhìn thấy một chút máu nào.

Một lão giả đứng bên cạnh trầm giọng:

- Năm ngày gần đây, ngày nào Tây Môn gia chúng ta cũng có gần trăm tộc nhân chết. Tất cả đều bị hút khô máu thịt. Trong ba vị cao nhân đến tương trợ có tới hai người đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan, nhưng họ vẫn nhận phải kết cục như vậy. Hiện giờ Tây Môn gia chúng ta ngay cả một vị cao thủ Tiên Thiên Thực Đan cảnh cũng không có, lấy cái gì để ngăn cản hung thủ đây? Ngay cả những tộc nhân thoát li gia tộc, chạy trốn ra bên ngoài cũng đều bị hút khô máu thịt mà chết. Trốn cũng chết. Ở lại cũng chết. Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Đám người cao tăng của Tây Môn gia quả thực đã trở nên lo lắng sốt ruột cực kỳ.

- Nhị lão gia.

Bọn họ nhìn về phía Tây Môn Chấn.

Tây Môn Chấn cũng buồn rầu vô cùng.

Tây Môn gia có ba vị đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan, lại phối hợp với trận pháp mà lão tổ lưu lại, cho dù là cao thủ có cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan cũng đừng mơ tưởng có thể động đến Tây Môn gia. Trước hoàn cảnh khó mà có được một vị tu hành đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan, cao thủ có cảnh giới Tiên Thiên Thực Đan đã là bá chủ của một phương, thì thực lực của Tây Môn gia xem như rất mạnh. Thực lực như vậy có thể không cần phải sợ hãi bất kỳ một địch nhân nào, cho dù là yêu hay là ma.

Cộng thêm lão tổ tông Tây Môn Phong của bọn họ là cao thủ của Hỗn Nguyên tông, đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan, cho nên hơn một trăm năm qua, Tây Môn gia vẫn phát triển cực kỳ nhẹ nhàng và thoải mái.

Tây Môn Chấn lắc đầu:

- Ta đã đưa tin cầu cứu đến lão tổ tông. Nhưng rất lâu rồi vẫn chưa liên hệ được với người. Tất cả tin tức về lão tổ tông đều đã biến mất. Ta cũng đã cầu cứu với Hồn Nguyên tông rồi. Ngày nào cũng đưa tin cầu cứu, nhưng đến khi nào thì Hồn Nguyên tông mới cử người tới ta cũng không sao biết được.

- Ai...!

- Gia tộc đúng vào lúc rơi vào cơn nguy cấp, sao lại đột nhiên mất đi tin tức của lão tổ tông cơ chứ?

Một đám tộc nhân đứng xung quanh đều lo lắng. Thậm chí có người còn nghĩ, có phải lão tổ tông đã gặp chuyện bất trắc gì rồi không? Chẳng qua lão tổ tông vẫn luôn là trụ cột của Tây Môn gia, địa vị rất cao quý, nên không ai dám nói lời này ra cả.

Tây Môn Chấn thở dài:

- Bây giờ ba người Trọng đạo hữu đã chết. Chỉ sợ là sẽ chẳng có ai trong những cao thủ khác ở thành Lỗ Châu dám đến đây nữa. đành chờ thôi, chờ đến khi người của Hồn Nguyên tông được phái tới đây. Chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

Những tộc nhân ở đây đều cực kỳ bất an:

- Hi vọng bọn họ có thể đến nhanh một chút. Nếu không thì chưa tới nửa tháng, Tây Môn gia chúng ta đã tuyệt hậu rồi!

Oành...

Bỗng nhiên một cỗ uy áp cường đại bao phủ xuống.

- Tây Môn Chấn...

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Tây Môn Chấn vừa đi ra sảnh trước, ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy hai thân ảnh đáp xuống Tây Môn gia từ trên mây. Trong đó có một vị đạo nhân lưng đeo hai thanh kiếm, mái tóc màu trắng bạc, dung mạo phong trần.

- Ân tiên bối!

Tây Môn Chấn vô cùng vui mừng.

Ân Ly Hỏa của Hồn Nguyên tông được xếp vào năm vị trí đầu trong nhóm cao nhân Tiên Thiên Kim Đan tại Đạo gia Thánh địa Hồn Nguyên tông. Ông ta đã tu đến cấp độ Ý Cảnh lĩnh vực, cộng thêm tu hành pháp môn Nhục Thân Thành Thánh, cho nên cho dù là gặp cao thủ ở Cực cảnh cũng dám đối đầu vài chiêu.

Hô.

Ân Ly Hỏa dẫn theo sư đệ bay xuống.

Tây Môn Chấn dẫn đầu đám người Tây Môn gia tộc cung kính chào:

- Bái kiến Ân tiên bối!

Ân Ly Hỏa hỏi:

- Các người vẫn chưa tìm được Tây Môn sư đệ của ta ư?

Tây Môn Chấn buồn rầu:

- Đã nhiều ngày nay, mỗi ngày Tây Môn gia chúng tôi đều chết hơn một trăm tộc nhân, nhưng mà tin tức của lão tổ tông vẫn hoàn toàn không có.

- Hoàn toàn không có tin tức gì sao?

Ân Ly Hỏa nhíu mày.

Lão tổ của Tây Môn gia dù sao cũng là cao thủ Thiên Tiên Kim Đan của Hỗn Nguyên tông, đột nhiên mất tích, dù ẩn kỹ truyền tin vẫn chưa tiêu tán, nhưng lại không thể liên hệ được. Cộng thêm mỗi ngày Tây Môn gia đều chết hơn một trăm tộc nhân. Tình huống này thực sự là vô cùng quỷ dị. Hỗn Nguyên tông đã lập tức thỉnh “Ân Ly Hỏa” xuống núi để điều tra chuyện này.

Tây Môn Chấn lập tức thưa:

- Ngay ngày hôm nay, chúng tôi đã mời ba vị cao thủ trong thành Lỗ châu tới, trong đó có hai vị đạt đến Thiên Tiên Thực Đan, nhưng đều bị hút khô máu thịt mà chết rồi.

Ân Ly Hỏa ra lệnh:

- Vậy à? Mau dẫn ta đến đó xem!

- Xin mời Ân tiên bối theo tôi.

Tây Môn Chấn lập tức đi trước dẫn đường.

Rất nhanh tất cả đã đi đến gian phòng kia.

Ân Ly Hỏa dẫn theo sư đệ của ông ta, liếc mắt một cái đã nhìn thấy ba thi thể được đặt nằm trong phòng. Tất cả đều là da bọc xương, máu thịt đều bị hút khô cả.

Đạo nhân mặc y phục màu xám bên cạnh thấp giọng nói:

- Sư huynh, thật là kỳ quái! Không còn một chút máu thịt nào, chỉ có da bọc xương, thủ đoạn hơi giống như Vu pháp. Một số pháp thuật tà ác khác cũng có khả năng làm được việc này.

- Ủ.

Ân Ly Hỏa bình tĩnh nhìn.

A...a...

Bỗng nhiên, một tộc nhân của Tây Môn gia bên cạnh đột ngột phát ra tiếng kêu đau đớn.

Ân Ly Hỏa và đạo nhân mặc y phục xám lập tức quay đầu nhìn lại. Tộc nhân này vừa kêu đau vừa lăn lộn trên mặt đất, thân thể không ngừng khô quắt lại. Vừa hết thời gian một nhịp thở, máu thịt toàn thân của người này đã biến mất hầu như không còn gì, chỉ còn lại da bọc xương.

- Cái gì?

Ân Ly Hỏa giật mình. Ý Cảnh lĩnh vực của ông ta bao trùm trong phạm vi tám trượng xung quanh, và tộc nhân này cũng nằm bên trong phạm vi Ý Cảnh lĩnh vực ấy.

- Chính là như thế này, chính là như thế này!

Tây Môn Chấn và đám tộc nhân đều lộ vẻ sợ hãi bất an.

Tây Môn Chấn lập tức nói:

- Tất cả tộc nhân của Tây Môn gia chúng tôi đều chết như vậy. Chính mắt tôi đã nhìn thấy vài người chết trong tình trạng như thế, đột nhiên bị hút hết máu thịt, chỉ còn lại da bọc xương.

Con người của Ân Ly Hỏa co rụt lại:

- Ta vừa tới, hung thủ đã giết chết một tộc nhân của Tây Môn gia ngay trước mắt ta. Đây là cố ý thị uy sao? Tây Môn Chấn!

Tây Môn Chấn lập tức cung kính đáp lời:

- Ân tiền bối.

Ân Ly Hỏa ra lệnh:

- Từ bây giờ trở đi, trận pháp của Tây Môn gia các người đều để ta khống chế. Ta phải cẩn thận quan sát xem hung thủ trốn trong bóng tối rốt cuộc là ai, lại dám khiêu khích Hồn Nguyên tông của ta như thế!

- Vâng!

Tây Môn Chấn gật đầu lia lịa. Có một vị cao thủ như thế tọa trấn, hẳn cầu còn không kịp.

...

Giờ phút này, trong một phòng trọ cách xa Tây Môn gia khoảng hơn một trăm dặm.

Một người đàn ông trung niên đứng trước cửa sổ, nghiêng người nhìn về phía Tây Môn gia.

Người đàn ông trung niên này nói khẽ:

- Ân Ly Hỏa đã đến. Với thực lực hiện tại của ta, cho dù thi triển thủ đoạn của Ma Thần cũng chỉ có thể miễn cưỡng so tài ngang sức với hắn, có đúng không?

Ở trên bàn, bình ngọc truyền âm đáp lại:

- Yên tâm, yên tâm, không phải còn có ta sao? Có ta giúp người, ngay cả Ân Ly Hỏa cũng không phải là đối thủ của người. Chỉ cần người làm cho Ân Ly Hỏa bị thương nặng. Hồn Nguyên tông hiện giờ chỉ có một vị Cực cảnh. Trước khi bọn họ nắm chắc có thể chiến thắng, sẽ không dám để vị Cực cảnh ấy đến đây mạo hiểm.

- Ủ.

Người đàn ông trung niên gật đầu.

---oOo---

Thục châu. Kiếm các.

Một đám lãnh đạo cao tầng của Kiếm các nhiệt tình chào đón.

Tần Vân cười nói:

- Đứa cháu trai này của ta xin giao cho Thôi huynh, cho hẳn tới Bách Kiếm phong nếm mùi cực khổ.

Thôi Liên Phong cất lời khen:

- Tư chất lãnh ngộ của Thư Ngạn hiền điệt khá tốt mà.

Đám Kiếm Tiên cảnh giới Thiên Tiên Kim Đan này đều khá nhiệt tình. Bây giờ trong thiên hạ có rất nhiều tông phái, gần gũi với Tần gia nhất chính là Kiếm các. Kiếm các vẫn luôn có ý mời Tần Vân trở thành một thành viên của bọn họ, vì dù sao tất cả bọn họ đều là Kiếm Tiên, trong khi Tần Vân chỉ là tán tu.

Tần Vân nhìn Tần Thư Ngạn:

- Thư Ngạn. Ba năm sau là lúc ngươi thành thân. Đừng để đến lúc đó ngay cả Bách Kiếm phong ngươi cũng chưa vượt qua được.

Tần Thư Ngạn tự tin vạn phần:

- Yên tâm đi thúc phụ. Một năm. Chỉ cần một năm con sẽ vượt qua Bách Kiếm phong!

- Haha, có chí khí.

Tần Vân cười, không nhiều lời.

- Tốt, chư vị, ta có việc phải đi trước, cháu trai của ta đành làm phiên chư vị.

Một đám người nhiệt tình vạn phần:

- Không phiền, không phiền!

- Mỗi năm Kiểm các chúng tôi đều có đệ tử đến bái phỏng Tần huynh. Tần huynh đã chỉ dạy rất nhiều, nói ra chúng tôi thật sự rất hổ thẹn. Tần huynh đáng ra phải đưa thêm nhiều đệ tử tới Kiểm các của chúng tôi học tập mới phải.

Kiểm các là môn phái kiếm tu đệ nhất trong thiên hạ.

Người muốn gia nhập Kiểm các, không biết phải trải qua bao nhiêu khó khăn thử thách. Rất nhiều gia tộc giàu có dù có táng gia bại sản cũng chưa chắc đã vào được cửa Kiểm các. Còn Tần Thư Ngạn tới đây tu hành, cũng chưa bái sư, lập tức đã khiến cho một đám Kim Đan của Kiểm các vô cùng nhiệt tình.

Nói thật ngay cả Tần Vân cũng có chút hâm mộ. Lúc trước hãn hành tẩu thiên hạ, chỉ mong muốn có một vị sư phụ có thể chỉ điểm cho mình cũng không được.

Hô.

Rất nhanh.

Tần Vân rời khỏi Kiểm các, hóa thành một đạo hồng quang, bay thẳng về hướng đông bắc.

...

Lỗ châu.

Tần Vân cầm Tuần Thiên lệnh, xem tin tức mới nhất hiện lên ở phía trên đó.

- Người tu hành đạt đến Thiên Tiên Kim Đan của Hỗn Nguyên tông đến Tây Môn gia tộc. Gia tộc này mỗi ngày chết gần một trăm tộc nhân liên tục trong sáu ngày. Những người tu hành đến tương trợ cũng liên tiếp chết đi. Tất cả đều bị hút khô máu thịt mà chết. Ân Ly Hỏa của Hỗn Nguyên tông đến tương trợ cũng bị trọng thương, xác định sau lưng hung thủ chính là một đại yêu quái thần bí chưa có ai biết đến.

- Đại yêu quái mà ngay cả Ân Ly Hỏa cũng đánh không lại? Đi xem một chút.

Tần Vân thi triển Hóa Hồng thuật, biến thành một luồng hồng quang bay thẳng đến Lỗ châu.

Thanh phi kiếm của hắn đã lâu không có chém giết đại yêu quái rồi.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Tần Vân Đã Đến

Một vệt hồng quang xuyên thẳng mây mù đáp xuống, lóe lên một cái liên chiếu xuống thành Lỗ Châu của Dương Lai quận.

Bên trong Dương Lai quận thành.

- Đại yêu ma?

Tần Vân xuất hiện trên đường phố, nhưng những người đi đường chung quanh lại dường như không hề nhìn thấy hắn.

"Ô...ô...n...g."

Mượn nhờ Phi kiểm bản mệnh, trong nháy mắt Tần Vân đã cảm ứng được phạm vi một trăm dặm chung quanh. Từ sau khi hắn hình thành được Tử Kim kim đan, mượn nhờ Pháp lực của Tử Kim kim đan này nuôi dưỡng hồn phách, theo đó hồn phách của hắn cũng dần trở nên mạnh mẽ hơn. Trải qua vài năm, hồn phách của hắn đã mạnh đến mức không thể tăng được nữa. Tần Vân nếu mượn nhờ Phi kiểm bản mệnh, thì chỉ cảm ứng được tình hình một trăm dặm chung quanh hắn. Nhưng nếu hắn phóng phi kiểm ra, thì phạm vi cảm ứng có thể bao trùm tới hai nghìn dặm.

So với trong truyền thuyết, một vị Kiểm tiên nào đó có thể dùng phi kiểm giết địch trong phạm vi ngàn dặm, thì khoảng cách hiện giờ của Tần Vân đã gấp đôi rồi.

Trên thực tế, chuyện giết địch trong ngàn dặm cũng chỉ có những Cực Cảnh kiểm tiên ở tu vi Tiên Thiên Kim Đan mới có thể làm được. Pháp lực

hiện tại của Tần Vân mạnh hơn, hồn phách lại cường đại hơn, cho nên mới tiến xa hơn một chút.

Dương Lai quận thành nhỏ hơn Quảng Lăng thành một chút, tinh thần cảm ứng đương nhiên sẽ bao trùm hết toàn bộ ngôi thành này. Trong thành, phủ của quận trưởng hay là phủ đệ của Tây Môn gia đều ở tình trạng sợ hãi cùng cực, thời khắc này đang bày bố rất nhiều trận pháp để ngăn chặn sự dò xét và cảm ứng tinh thần.

Tần Vân lắc đầu:

"Trong quận thành này lại không hề phát hiện ra dấu vết của đại yêu ma nào. Dù cho đại yêu ma có ẩn giấu khí tức đi chăng nữa thì cũng không thể nào giấu được bản mệnh khí tức cường đại của chúng. Trừ phi có bảo vật ngăn cản sự cảm ứng bằng tinh thần của ta."

Trận pháp lợi hại hay là bảo vật đều có khả năng ngăn cản cảm ứng bằng tinh thần.

"Nhưng mỗi ngày, Tây Môn gia đều có hơn một trăm tộc nhân bỏ mạng. Theo thông tin báo cáo thì lúc Ân Ly Hỏa vừa đến, còn chưa kịp tìm hiểu được gì, thì đã chứng kiến một tộc nhân của Tây môn gia chết trong tình trạng như đã nói. Cho thấy rất có khả năng Đại yêu ma này lúc nào cũng để mắt đến Tây Môn gia."

Tần Vân trầm nghĩ.

"Có lẽ hẳn ta có bảo vật ngăn cách cảm ứng bằng tinh thần, nếu không thì đã sớm bị Hồn Nguyên tông phát hiện rồi. Hơn nữa còn bị Linh vực kiểm ý của bên điều tra tìm ra ngay."

Tần Vân đi lại ở trong thành, Linh vực kiểm ý tràn ngập khắp phạm vi trăm trượng.

Dùng bản thân Tần Vân làm trung tâm, phạm vi hơn trăm trượng đã là rất lớn rồi. Dựa vào Lĩnh vực kiếm ý để dò xét toàn bộ tòa thành này thì sợ rằng chỉ có Cực cảnh mới làm được.

...o0o...

Tần Vân dò xét khắp mọi nơi, rất nhanh đã nghe thấy âm thanh náo nhiệt từ phía trước truyền đến:

- Tây Môn công tử. Tây Môn công tử, van cầu công tử hãy tha cho con gái của ta. Hãy tha cho con gái của ta đi.

Tiếng gào thét vô cùng thê lương truyền đến từ phía trước.

- Người, cái mụ già này. Thật muốn chết, đánh cho ta!

Một giọng nói khác vang lên, có chút điên cuồng.

Tần Vân nghe thấy thế thì nhú chặt đầu chân mày, cất bước vọt qua hơn trăm trượng, đến gần nơi phát ra tiếng ồn ào đó.

Nơi đó có một gã thanh niên người khoác cẩm bào, ánh mắt có vẻ điên cuồng. Trên mặt gã ta còn có một nốt ruồi màu đen cực lớn, càng làm đáng vẻ của gã xấu xí hơn. Đi theo sau lưng gã là một đám người hầu và hộ vệ. Trong đó còn có hai người hầu đang túm chặt một thiếu nữ trẻ tuổi, còn một tên khác thì đang hung hăng đập mấy cước vào người một bà già.

- Mẫu thân! Đừng đánh mẫu thân ta!

Cô gái trẻ ấy khóc lóc nức nở van cầu.

Gã thanh niên mặc cẩm bào cười nhạo:

- Hừ. Người ngoan ngoãn đi theo ta đi, mẫu thân của người tự nhiên sẽ không có việc gì. Nếu không thì người biết hậu quả rồi đấy!

- Con gái. Con không thể đi theo hẳn. Hai ngày nay hẳn ta đã chà đạp rất nhiều khuê nữ rồi, con mà đi thì coi như xong đời...

Bà già kia giãy giụa gào thét.

- Dừng tay!

Ở bên cạnh vang lên một tiếng quát, sau đó có một thanh niên mặc áo trắng khác nhảy ra, thoáng cái liền túm được kẻ hầu đang đánh bà cụ. Nhưng nét mặt của kẻ hầu này càng trở nên dữ dằn hơn:

- Ai rảnh rồi dám nhiều chuyện xen vào việc của Tây Môn gia, không muốn sống tiếp nữa hay sao? Người... Tam công tử?

Kẻ này lập tức bị dọa sợ đến nhảy cẫng cả lên.

Thanh niên áo trắng kia xuất hiện, vẻ mặt tràn đầy giận dữ, tiện tay đẩy một cái, người hầu lập tức tỏ ra vô cùng cung kính.

- Nhị ca!

Thanh niên áo trắng kia nhìn chăm chăm vào gã thanh niên mặc cẩm bào.

- Đủ rồi đấy!

- Là tam đệ sao? Ha ha, đêm nay đi uống rượu cùng nhị ca nào.

Gã thanh niên mặc cẩm bào cười khăng khặc nói.

- Uống rượu cái gì. Huynh nên thả cô nương này ra đi.

Thanh niên áo trắng lên tiếng.

- Thả? Thả cái gì mà thả? Đột lát nữa ta sẽ phải đưa nàng về giúp ta.

Gã thanh niên mặc cẩm bào lại tiếp tục chế giễu:

- Như thế nào? Đệ muốn quản chuyện của huynh trưởng sao?

Thanh niên áo trắng cả giận nói:

- Hai ngày nay huynh đã quá đáng lắm rồi đấy!

Đám người vây xem ở phía xa cũng đang thấp giọng bàn tán:

- Cái gã Tây Môn Thành này thật sự là quá độc ác, hai ngày nay đã có đến vài chục cô nương bị hắn ta chà đạp đến chết rồi.

- Những cô nương xinh đẹp trong thành, thậm chí còn có một ít phu nhân đã xuất giá có chút tư sắc cũng trực tiếp bị đoạt đi. Nhưng tất cả đều không sống quá một đêm. Nghe nói bọn họ bị tra tấn vô cùng thảm, chết vô cùng thảm thương đấy.

- Ta cũng nghe nói rồi. Đường huynh đệ ở sát vách nhà ta là người hầu của Tây Môn gia. Hắn còn chịu trách nhiệm đi chôn cất thi thể đấy. Thật là quá thảm.

- Đáng thương thật. Quan phủ cũng không dám nhúng tay vào. Dù sao thì quận trưởng cũng phải nhìn sắc mặt của Tây Môn gia mà làm việc mà.

Ai ai cũng đều nhỏ giọng bàn tán.

Tần Vân ở bên cạnh lắng nghe, ánh mắt tràn ngập sự điềm đạm. Từ Lệnh Tuần Thiên sứ quả thật rất có sức uy hiếp với các gia tộc, đám gia tộc này dù gì cũng phải giữ chút thể diện. Cho dù trong gia tộc xuất hiện một vài tên cặn bã, thì nhiều nhất cũng là âm thầm làm ác mà thôi, chứ không dám làm giữa ban ngày ban mặt như thế này.

- Nhị ca...

Thanh niên áo trắng cả giận, nói tiếp:

- Mọi người cùng tộc trưởng lo đối phó với kẻ địch bên ngoài, đợi bọn họ xong việc, biết huynh gây ra tai họa như vậy, trong tộc nhất định sẽ không tha cho huynh đâu!

- Chờ đến khi nào? Ha ha ha ha....

Gã khoác cẩm bào lại tiếp tục cười nhạo:

- Còn được mấy mạng? Nhiều người trong tộc chết như vậy. Mỗi ngày đều có hơn một trăm người chết. Hôm nay nhất định cũng sẽ có người chết nữa. Nói không chừng hôm nay ta và người đều sẽ chết. Nếu đã như vậy, còn không bằng kịp thời hưởng lạc đi.

... Lúc trước phụ thân quản thúc ta. Tổ phụ ở trên cũng quản thúc. Bây giờ bọn họ đều không có lòng để ý đến chuyện này nữa rồi.

... Ha ha ha ha. Những người này đều được xem như tiến vào phủ để theo hầu ta. Ta chết các nàng cũng phải chết theo ta. Ha ha ha ha...

Thanh niên mặc cẩm bào điên cuồng nói một tràng dài.

- Huynh điên rồi. Điên rồi!

Thanh niên áo trắng không nhịn được, thét lên.

- Ta đúng là điên rồi đấy, mang người đi.

Thanh niên mặc cẩm bào lập tức quay người rời đi.

- Con gái, con gái à...

Bà già kia lại tiếp tục gào khóc thê lương, nước mắt tràn ngập khắp gương mặt già nua.

- Nghe nói mỗi ngày Tây Môn gia đều có rất nhiều tộc nhân bỏ mạng. Cũng không biết cái tên Tây Môn Thành này sẽ chết lúc nào. Trước khi chết không ngờ còn hành hạ nhiều khuê nữ như vậy.

Những người chung quanh vẫn nhỏ giọng bàn tán. Tất cả đều lắc đầu cảm khái. Cho dù bọn họ đều rất phần nộ, cảm thấy thương xót, nhưng cũng không dám nhiều chuyện, thậm chí còn không dám lớn tiếng nói ra.

- Nhị ca!

Thanh niên áo trắng lại muốn tiến lên ngăn cản.

- Chặn hẳn lại!

Gã thanh niên khoác cẩm bào cười lạnh ra lệnh.

Những lúc thế này, mặt mũi của huynh đệ cũng vô dụng!

Thanh niên khoác cẩm bào vừa trèo lên xe ngựa, vừa quay đầu ra lệnh:

- Đưa người đẹp kia lên xe ngựa đi. Ta muốn vui đùa cùng người đẹp...

Bỗng nhiên thanh niên cẩm bào trợn trừng đôi mắt, giữa trán gã mơ hồ xuất hiện một tia máu. Mà bản thân gã thì trực tiếp ngã lăn từ trên xe ngựa xuống, nằm sấp trên mặt đất. Trên trán vẫn không ngừng nhỏ máu, nhuộm đỏ cả một vùng đất.

- Công tử.

Đám người hậu hộ vệ theo chân đều bị cảnh này dọa cho nhảy dựng lên, rón rén đi lại kiểm tra hơi thở.

- Chết... Chết rồi!

- Người chết rồi!

Bọn hăn đều cả kinh. Thanh niên áo trắng cũng hoảng hốt chạy đến xem xét. Huynh trưởng của hăn ta thật sự đã chết rồi.

- Là kẻ nào giết người? Kẻ nào đã giết người?

Đám người hầu hộ vệ bắt đầu nhìn xem xét chung quanh, trong đám người này còn có một kẻ là người tu hành, tu vi ở mức Luyện khí tầng mười một.

Tần Vân bước ra từ trong đám người:

- Là ta giết hăn!

Tần Vân lạnh nhạt lên tiếng.

- Người?

Đám hộ vệ người hầu của Tây môn gia, bao gồm cả thanh niên khoác áo trắng kia, đều đổ dồn ánh mắt về phía nam tử mặc áo xanh này.

- Người dám giết công tử của Tây Môn gia chúng ta?

Một tên thị vệ trong đó vội quát lên.

Tần Vân khẽ lật tay, đưa ra Tuần Thiên Lệnh màu tím đến trước mắt bọn hăn.

Đa số đám hộ vệ đều không nhìn ra được, nhưng thanh niên áo trắng cùng với tên thủ lĩnh của hộ vệ vốn là tu hành giả đều nhận ra. Lập tức bị dọa đến mức cuống cuồng cả lên:

- Tử sắc Tuần Thiên Lệnh?

Lão tổ tông nhà bọn hăn cũng chỉ mới có được Tuần Thiên lệnh màu tím mà thôi. Những nhân vật cấp bậc này hoàn toàn có thể tiền trăm hậu tấu những quan viên từ Ngũ phẩm trở xuống, huống hồ gì chỉ là một tên công tử không có chức quan gì.

- Tiền bối!

Tên thủ lĩnh của hộ vệ kia lập tức cung kính hành lễ. Vị thanh niên áo trắng cũng khom người.

Thân phận của đối phương ít nhất ngang hàng với lão tổ tông nhà bọn hăn.

Tần Vân lạnh lùng lên tiếng:

- Hừ. Gia phong của Tây Môn gia như thế mà chỉ trong vòng hai ba ngày ngắn ngủi đã chà đạp hại chết mấy chục cô gái vô tội sao? Việc này, ta sẽ hỏi rõ Tây Môn gia của các người một phen.

- Vâng!

Hộ vệ thủ lĩnh và thanh niên áo trắng chỉ có thể đáp một tiếng như vậy.

Loại chuyện này tốt nhất nên để cho người bề trên xử lý. Bọn họ không dám nhúng tay vào.

Tần Vân nhìn về phía bà lão cùng một thiếu nữ xinh đẹp đang run rẩy ôm chầm lấy nhau, khẽ thở ra một hơi.

- Đa tạ đại ân cứu mạng của đại nhân!

Bà lão và thiếu nữ xinh đẹp ấy vội vàng dập đầu cảm tạ. Thế nhưng nội tâm của hai người bọn họ đều rất bất an, bởi vì bọn họ sợ sau này Tây Môn gia sẽ trả thù, bởi vì Tây Môn gia đã mất đi một tên công tử rồi.

Tần Vân lại nói:

- Được rồi. Hai người về nhà đi. Yên tâm đi, Tần Vân ta cam đoan với hai người, Tây Môn gia sẽ không dám động vào hai người nữa đâu.

Nói xong. Trong đầu Tần Vân lại xuất hiện một ý niệm, để lại một chút pháp lực trên người của hai mẹ con bọn họ.

- Tây Môn gia không dám đụng vào chúng tôi?

Hai mẹ con nhà bà lão này có chút hoảng hốt. Đối với bọn họ mà nói, Tây Môn gia chính là ông trời.

- Ngài ấy nói ngài ấy tên Tần Vân? Lời ngài ấy nói có tác dụng không?

Tuy rằng hai mẹ con nhà họ vẫn còn rất bất an, nhưng tự đáy lòng vẫn tràn đầy cảm kích.

Tần Vân quay đầu liếc mắt nhìn đám người thanh niên áo trắng đang đứng sau lưng mình, mở miệng ra lệnh:

- Các người trở về nói cho chủ sự nhà các người biết. Nửa canh giờ sau, ta sẽ đến Tây môn gia của các người.

- Vâng. Tiền bối. Chúng ta xin phép cáo lui.

Bọn người thanh niên áo trắng cũng không dám nói nhiều lời, ngoan ngoãn ôm thi thể Tây Môn Thành rời đi. Dù sao thì người cũng là do Tử Lệnh Tuần Thiên sứ giết, bọn họ còn có thể nói gì đây? Mà mặt khác cũng là vì Tây Môn Thành làm người quá tệ, cái chết của gã ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng không cảm thấy thương tâm.

- Huynh ấy chết, rất nhiều cô nương sẽ tránh được kiếp nạn này. Đây cũng xem là việc tốt vậy!

Ngược lại, thanh niên áo trắng kia còn thở phào một hơi.

Tần Vân cũng lập tức rời đi. Hắn tiếp tục đi lại trong nội thành, tìm kiếm tung tích của tên đại yêu ma thần bí kia.

...o0o...

Trong trà lâu.

Một người đàn ông trung niên đang thoải mái ngồi uống trà nghe mấy cô nương hát, ngắm nhìn dòng người đi đi lại lại trên phố, khóe miệng còn nhếch lên thành nụ cười.

- Ân Ly Hòa cũng không đánh lại ta. Hồn Nguyên tông các người còn có thể làm gì? Phái một tên Cực cảnh duy nhất mạo hiểm đến đây sao?

Trong lòng y vẫn không ngừng cười nhạo.

- Đại tông phái bậc này sẽ không dám mạo hiểm như vậy đâu nhỉ?

"Không xong rồi!"

Chiếc bình ngọc trong lòng ngực y lập tức truyền ra âm thanh:

"Đi nhanh, mau chạy về phía đông nam đi. Nhanh!"

"Làm sao vậy?"

Gã đàn ông trung niên ấy có chút nghi ngờ hỏi.

"Tần Vân đến rồi!"

Bình ngọc tiếp tục truyền ra âm thanh:

"Hắn đang sử dụng Lĩnh vực kiếm ý dò xét chung quanh, sắp tiến đến nơi này rồi. Chúng ta đi nhanh thôi!"

"Tần Vân?"

Gã đàn ông trung niên cũng giật mình hoảng hốt. Tần Vân của Quảng Lăng quận, Kiếm tiên đệ nhất trong thiên hạ. Người có tên, cây có bóng, đương nhiên gã cũng cảm thấy sợ.

"Người cũng không có biện pháp địch nổi hắc ta sao?"

Gã trung niên này dùng truyền âm hỏi:

"Bảo vệ tính mạng mà cũng không làm được sao?"

Mấy năm nay, chiếc bình ngọc này vẫn luôn trợ giúp hắc ta, làm cho hắc ta có cảm giác chẳng có gì mà không làm được.

Một đường chém giết, chưa có kẻ nào mà hắc ta không giết được. Ngay cả Ân Ly Hỏa có thân thể thành thánh cũng bị hắc ta đánh cho trọng thương. Thậm chí hắc ta còn có một cảm giác... Có chiếc bình ngọc này trợ giúp, có lẽ bản thân hắc ta cũng không thua kém gì Cực cảnh. Vậy... phải chăng cũng có thể đấu cùng tên Tần Vân kia một trận?

"Đó là Tần Vân. Nếu như trải qua tám năm mười năm nữa, ta còn có thể giúp người đấu với hắc ta một trận. Nhưng hiện tại, cần trốn xa chừng nào càng tốt chừng đó. Đừng tự mình tìm chỗ chết."

Bình ngọc lên tiếng thúc giục:

- Nhanh, đừng nói nhảm nữa, đi nhanh lên!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Người Có Tên, Cây Có Bóng

Người đàn ông trung niên ấy bỗng dừng cảm thấy lo sợ.

Năm đó khi Tần Vân chém chết Thanh Sí Yêu Vương, hắn ta chỉ là một trong những đệ tử của Huyền Vũ cung đứng xem trận chiến đấy. Chẳng qua khi ấy, hắn chỉ có tu vi Tiên Thiên Thực Đan cảnh bình thường, ngay cả Thanh Lệnh Tuần Thiên sứ cũng không phải. Tự nhiên ánh mắt của hắn không thể nhìn ra được thuật phi kiếm của Tần Vân huyền diệu đến cỡ nào, đáng sợ đến mức nào. Sau khi lấy được bình ngọc, sau hai năm hắn ta liền tiến vào Tiên Thiên Kim Đan cảnh.

Thậm chí khi thi triển thủ đoạn Ma Thần Nhất Mạch, thì chiến lực của hắn còn có thể so sánh với cấp bậc Linh vực ý cảnh. Hơn nữa, thủ đoạn của bình ngọc nhiều vô số kể, lại kỳ lạ thần bí, giúp hắn có thể tùy ý tung hoành khắp thiên hạ, không có kẻ nào có thể địch lại được.

Bây giờ bình ngọc lại nói:

"Trốn xa chừng nào càng tốt chừng đó. Đừng tự tìm đường chết."

Điều này thật sự khiến cho lòng hắn ngội lạnh hẳn đi.

- Cũng phải, ngay cả bình ngọc cũng không thể làm gì được.

- Đi nhanh lên!

Người đàn ông trung niên lập tức để lại một khối bạc vụn trên bàn, sau đó lập tức thi triển thuật Thần ẩn rời khỏi trà lâu.

Vừa tranh thủ thời gian chạy đi xa, người đàn ông trung niên vừa không cam tâm dùng truyền âm nói:

"Ta phải tiêu diệt sạch Tây Môn gia. Cho dù Tần Vân đã đến, thì ta cũng muốn tiêu diệt hết bọn chúng. Bình ngọc, người có biện pháp gì không?"

"Ài. Việc người cần làm bây giờ nhất chính là rời xa Dương Lai quận, càng xa càng tốt."

Bình ngọc lên tiếng nhắc nhở.

"Người có biện pháp gì không?"

Người đàn ông trung niên vẫn không buông tha, tiếp tục hỏi.

"Nếu như đơn giản người chỉ muốn tra tấn và giết chết Tây Môn gia vậy thì như vậy đi. Một khi Tần Vân đến gần ta chừng ba dặm thì ta có thể cảm ứng được. Người bất cứ lúc nào cũng phải duy trì khoảng cách ba dặm trở lên đối với hắn."

Bình ngọc lại nói thêm:

- Một khi ta cảm ứng được hắn. Người nhất định phải chạy đi thật xa!

- Được!

Ánh mắt của người đàn ông trung niên lập tức sáng lên.

- Sự thật là...

Bình ngọc cũng tự lẩm bẩm nói với chính mình:

"Lúc trước con yêu quái bọ ngựa kia vì quá cẩn thận, lúc nào cũng đề phòng ta... Còn tên tu hành của Nhân tộc này thì lại dễ dàng sai bảo hơn."

Nhưng lại quá cố chấp đến mức điên cuồng. Bị nhốt trong cái bình này chính là lúc ta suy yếu nhất, có lẽ chẳng bao lâu nữa ta lại có thể tái xuất rồi."

Vì có chỗ khiếm khuyết nên mới có thể lợi dụng. Trung niên nam tử này vì quá cố chấp điên cuồng nên mới một mực nghe theo sự chỉ dẫn của bình ngọc, qua đó cũng có được không ít chỗ tốt. Mà khoảng cách với ngày linh hồn trong bình thoát ra ngoài cũng dần dần rút ngắn lại.

"Phong cấm này tồn tại từ thời thượng cổ cho đến nay. May mắn là màn phong cấm này đang dần dần bị ăn mòn. Ta mượn nhờ lực lượng bên ngoài làm nó hao mòn nhanh chóng hơn. Sắp, sắp rồi. Không bao lâu nữa, ta đã có thể chạy trốn ra ngoài rồi."

Bình ngọc vô cùng mong đợi:

"Còn bây giờ thì vẫn phải tiếp tục lợi dụng hãn ta."

...

Dương Lai quận thành.

Tần Vân đi một vòng khắp cả quận thành này, Lĩnh vực kiểm ý cũng dò xét rất cẩn thận, nhưng vẫn không tài nào tìm ra được khí tức của đại yêu ma. Ngược lại, Tần Vân chỉ bắt gặp một ít tộc nhân của Tây Môn gia, vì đối mặt với tử vong mà trở nên điên cuồng. Trong đó còn có hai kẻ cuồng loạn như Tây Môn Thành, tùy ý làm càn bừa bãi, hại chết không ít người. Hiển nhiên Tần Vân cũng đã thuận tay đưa tiền hai kẻ này về nơi chín suối.

- Không tìm được!

Tần Vân nhíu mày, lắc đầu nói:

- Vậy trước tiên đến Tân Môn gia xem xét một chút. Rõ ràng một kẻ có thể đánh cho Ân Ly Hỏa bị trọng thương, thì trong thời gian ngắn có thể tiêu diệt hoàn toàn cả Tây Môn gia được. Nhưng hẳn ta lại không làm như vậy, mà mỗi ngày chỉ giết hơn một trăm tên tộc nhân. Đây là hẳn cố ý dày vò người của Tây Môn gia. Nếu như không có thâm cừu đại hận gì đó, thì chắc sẽ không làm vậy!

Tân Vân tự hỏi, rồi sải bước tiến về Tây Môn gia.

Mà ở tại Tây môn gia lúc này, thi thể của Tây Môn Thành đã được đưa về trong gia tộc.

- Thành công tử cũng chết rồi?

Nhiều người trong tộc vô cùng kinh hãi.

- Thành nhi!

Lập tức có một vị trưởng bối trong tộc chạy đến, ngay cả chủ gia tộc là Tây Môn Chấn cũng bước ra. Bởi vì Tây Môn Thành cũng đồng lứa với cháu trai ông ta.

Đám người Tây Môn Chấn vừa tiến vào tiểu viện, lập tức phát hiện ra điểm khác thường trên thi thể Tây Môn Thành.

- Đây là...

- Nó không bị hút khô máu thịt!

Ai ai cũng đều giật mình. Ngay cả Tây Môn Chấn cũng khá hoảng hốt. Còn Ân Ly Hỏa thì cũng dẫn theo sư đệ bước đến xem xét.

- Chuyện gì đã xảy ra? Thành nhi bị người nào giết vậy?

Tần Môn Chấn lập tức nhìn về phía đám hộ vệ đưa thi thể của Tây Môn Thành về.

- Đây là một đạo kiếm khí, hẳn là của cao thủ đã mở ra tiên môn rồi. Rất có thể là người tu hành ở bậc Tiên Thiên cảnh.

Lập tức có một người trong tộc lên tiếng phán đoán.

- Trời sập rồi. Đại yêu ma âm thầm giết người của Tây Môn gia tộc ta. Bây giờ lại có những người khác đến đánh lén. Bộ thực sự cho rằng Tây Môn gia ta dễ khi dễ như vậy hay sao?

Có một tộc nhân phẫn nộ gào thét.

Đại yêu ma thần bí thì thôi đi, không ngờ lại còn có người khác dám khi dễ đến Tây Môn gia bọn hăn?

- Tổ phụ, nhị ca là do một vị Tử Lệnh Tuần Thiên sứ giết chết.

Thanh niên áo trắng đứng bên cạnh lập tức lên tiếng.

Tử Lệnh Tuần Thiên sứ?

Chung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Ngược lại thì ánh mắt của Ân Ly Hỏa lập tức sáng lên, vội vàng hỏi:

- Là vị Tử Lệnh Tuần Thiên sứ nào?

Thanh niên áo trắng thấp giọng đáp lời:

- Người ấy nói mình tên gọi Tần Vân. Lát nữa sẽ đến Tây Môn gia chúng ta. Còn nói nhị ca chỉ trong hai ba ngày gần ngủi đã chà đạp giết chết hơn mười cô gái vô tội. Chuyện này người ấy sẽ phải hỏi Tây môn gia cho rõ một phen.

- Tần Vân?

Tây Môn Chấn lập tức lộ ra nét vui mừng:

- Tây Môn gia ta được cứu rồi. Được cứu rồi!

- Là Tần Vân? Kiếm tiên đệ nhất trong thiên hạ - Tần Vân?

- Nghe nói Tần Vân ở Quảng Lăng quận là vô địch trong thiên hạ. Đại yêu ma trong thiên hạ gặp hãn đều phải trốn đi!

- Hãn đến Dương Lai quận rồi sao?

- Tây Môn gia được cứu rồi!

Từng vị từng vị trưởng lão chức cao trọng vọng trong gia tộc đều vô cùng kích động.

Người có tên, cây có bóng. Có lẽ những người bình thường biết rất ít về cái tên Tần Vân này. Nhưng những gia tộc có chút tiếng tăm trong thiên hạ thì lại khác. Tin tức của bọn họ đều khá linh thông, ai ai cũng biết đến Kiếm tiên đệ nhất trong thiên hạ - Tần Vân. Hôm nay, tất cả đại yêu ma trong thiên hạ đều đã chạy trốn cũng bởi vì sợ danh tiếng của vị Kiếm tiên đáng sợ này. Nghe nói thực lực của hãn được cho rằng đã đạt đến trạng thái đệ nhất trong thiên hạ rồi.

- Tần Kiếm tiên đã đến!

Ân Ly Hỏa cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười:

- Nếu như Tần Kiếm tiên đã đến, vậy thì Tây Môn gia cũng không cần lo nữa!

Tần Môn Chấn gật đầu liên tục.

Tuy rằng bên ngoài đồn rằng thực lực của Kiếm Tiên Tần Vân là đệ nhất thiên hạ, nhưng Tây Môn Chấn gia chủ đương thời của Tây Môn gia và cả cao nhân như Ân Ly Hỏa đều hiểu rõ rằng lời nói ấy có chút khuếch đại. Chỉ có thể nói là, dưới Tiên Nhân Ma Thần, thì có lẽ Tần Vân là người vô địch thiên hạ rồi. Ma Ha tự cũng có Pháp Bàn thánh tăng đã nhập đạo, nhưng có lẽ cũng chỉ tương đương với Tần Vân mà thôi. Lại thêm một thanh phi kiếm có thể giết địch ngàn dặm của Tần Vân, lực uy hiếp này đối với yêu quái đương nhiên mạnh hơn Pháp Bàn thánh tăng nhiều.

Vừa nghĩ đến việc bị một thanh phi kiếm đuổi giết hơn ngàn dặm, đại yêu ma nào mà không run sợ chứ?

- Đợi lát nữa Tần Kiếm tiên sẽ đến thôi. Hẳn ta ghét ác như cừu địch, không cho phép ác nhân làm càn đâu.

Ân Ly Hỏa liếc mắt nhìn Tây Môn Chấn, lại nói tiếp:

- Tây Môn gia các người trong mấy ngày này có không ít kẻ xem mạng người như cỏ rác rồi.

- Ai...

Tây Môn Chấn cũng chỉ đành thấp giọng thở dài nói:

- Những ngày trước đám tiểu bối ấy cũng không có ai dám làm càn. Cho dù có cũng chỉ là lén lút mà thôi, sợ sẽ bị gia tộc phát hiện. Nhưng bây giờ, mỗi ngày đều có hơn một trăm người trong tộc chết... Làm cho người trong tộc Tây Môn gia chúng tôi có chút điên cuồng, không kiêng nể gì cả, muốn làm gì thì làm.

- Đợi lát nữa người hãy phân trần với Tần kiếm tiên đi.

Ân Ly Hỏa lạnh nhạt lên tiếng.

...

Một đám nhân vật cao tăng trong gia tộc gồm Tây Môn Chấn và rất nhiều người trong tộc khác đứng ở cửa chính chờ đợi.

Nhưng rồi lại không đợi được Tần Vân đến, mà lại thấy hai cái xác của con cháu Tây Môn gia khác bị Tần Vân chém chết được đưa về. Đây đều là những tên xem mạng người như cỏ rác, khiến cho lòng người của Tây Môn gia càng cực kỳ bất ổn.

- Đám phế vật này! Đừng chỉ vì mấy người bọn hăn mà chọc giận Tần Kiếm tiên.

- Nếu như bởi vì thế mà Tần kiếm tiên không giúp Tây Môn gia chúng ta nữa, vậy thì phải biết làm thế nào đây?

- Bọn chúng đều là đám rác rưởi, những người trong tộc khác không có tội tình gì.

Ai ai cũng nhỏ giọng bàn tán, thậm chí còn có chút bất an.

Tây Môn gia đã phát triển và sinh tồn hơn trăm năm. Từ gia tộc mười mấy người đã trở thành đại gia tộc mấy nghìn người. Mấy ngày nay cho dù đã có mấy trăm người bị giết, nhưng vẫn còn hơn một nửa người còn sống. Bọn họ đều có khát vọng được sống mãnh liệt.

Rốt cuộc cũng có một người đàn ông mặc áo xanh bước đến trên đường phố từ phía xa xa.

Người đàn ông áo xanh này di chuyển, mỗi bước đi mơ hồ đều tiến hơn mười trượng về phía trước. Chỉ vèn vèn có mấy bước, đã tiến đến trước cổng vào của Tây Môn gia.

- Tần đạo hữu!

Ân Ly Hỏa lập tức hành lễ, nhiệt tình chào hỏi.

- Tây Môn gia bá kiến Tần kiếm tiên!

Tây Môn Chấn dẫn đầu quỳ xuống, hàng loạt tộc nhân đứng sau ông ta đều đồng loạt quỳ xuống. Giờ phút này cũng chỉ còn mình Ân Ly Hỏa và sư đệ của ông ta là đứng.

Tần Vân nhìn đám người Tây Môn gia đang quỳ rạp một chỗ, thì cau mày nói:

- Tất cả đứng lên đi!

- Ân đạo hữu!

Tần Vân nhìn về phía Ân Ly Hỏa, khẽ gật đầu chào lại một câu.

Lúc này tất cả mọi người Tây Môn gia mới đứng dậy.

- Tiểu nhân Tây Môn Chấn, ngày thường là do tiểu nhân cai quản Tây Môn gia.

Tân Môn Chấn có chút sợ hãi, dù sao thì danh khí của Thiên hạ đệ nhất kiếm tiên cũn quá lớn, ngay cả lão tổ tông nhà ông ta cũng không cách nào đối địch với vị trước mắt này. Huống hồ bọn họ còn cần vị trước mắt này cứu vớt cả gia tộc của bọn họ:

- mấy ngày nay Tây Môn gia chúng tôi gặp phải đại nạn. Đại nạn ập xuống, đám con cháu trong gia tộc có vài tên nhập ma trở nên điên cuồng, tùy ý xem mạng người như cỏ rác. Tây Môn gia chúng tôi thật sự rất xấu hổ, thẹn với bà con phụ lão xung quanh. Tần Kiếm tiên có thể diệt trừ bọn chúng, Tây Môn gia chúng tôi vô cùng cảm phục, nhưng cũng hổ thẹn vì loại chuyện như vậy lại phải để cho Tần Kiếm tiên tự mình ra tay. Tần Kiếm tiên yên tâm. Những phụ lão bị hại xung quanh đây... Tây Môn gia

chúng ta sẽ đền bù tổn thất thật xứng đáng. Phàm là những tên tộc nhân làm việc ác trong Tây Môn gia tôi đều sẽ bị nghiêm trị, tuyệt đối không buông tha cho kẻ nào.

- Được. Những người bị hại đều phải được đền bù tổn thất. Kẻ làm ác nhất định không buông tha một tên nào. Ta nghe rất rõ rồi đấy.

Tần Vân lạnh nhạt nói:

- Ta sẽ để cho Tuần Thiên minh quan sát Tây Môn gia các người thật kỹ.

- Vâng vâng vâng!

Trán của Tây Môn Chấn đã đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Nghe Tần Vân nói như vậy, ông ta càng hạ quyết tâm phải xử lý nghiêm ngặt tộc nhân của mình hơn.

- Ủ.

Tần Vân cũng gật đầu. Tuy rằng lúc trước hắn đã giết chết ba tên Tây Môn gia làm chuyện ác, nhưng dù sao đây cũng là đại gia tộc có hơn nghìn tộc nhân. Tốt xấu lẫn lộn cũng là điều khó tránh khỏi. Trong gia tộc cũng có người tốt, vô tội, ví dụ như thanh niên áo trắng đã cố ngăn cản Tây Môn Thành lúc trước, Tần Vân thấy hắn ta quả thật không tệ. Thứ hai là, phía sau còn có liên quan đến đại yêu ma thần bí. Tần Vân thật sự không thể bỏ qua cho một tên đại yêu ma nào cả.

- Tần đạo hữu. Chúng ta đi vào rồi hãy nói chuyện!

Ân Ly Hòa cười nói, nhìn thấy Tần Vân đến, ông ta đã yên tâm hơn. Trong số các Tiên Thiên Kim Đan hiện tại của Hỗn Nguyên tông, thật sự không có người nào địch nổi vị trước mắt này.

- Ta vừa mới đến Dương Lai quận, có rất nhiều chuyện ta không hiểu rõ. Ân đạo hữu đã từng tiếp xúc với đại yêu ma kia, chắc hẳn biết được không ít.

Tần Vân mỉm cười gật đầu cùng Ân Ly Hỏa tiến vào trong.

Mấy tộc lão Tây Môn gia lập tức đi theo sau, sẵn sàng chờ lệnh.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Có Phải Là Pháp Bảo?

Ân Ly Hoả dẫn theo đạo nhân mặc áo bào xám tro bước vào ngòi trong ngôi đình cùng Tần Vân, ngay sau đó có mấy tỳ nữ dâng trà và điểm tâm lên. Các tộc lão của Tây Môn gia thì chờ ở bên ngoài, không dám vào quấy rầy.

Ân Ly Hoả cười nói:

- Tần đạo hữu đã đến, ta cũng yên lòng rồi...

Tần Vân nghi hoặc hỏi:

- Dựa vào thực lực của Ân đạo hữu và sự lợi hại của pháp môn hộ thân Nhục Thân Thành Thánh, muốn đối kháng với Cực cảnh vẫn thừa sức, sao lại bị một đại yêu ma đánh trọng thương như vậy? Chẳng lẽ thực lực của hãn ta còn lợi hại hơn cả Cực cảnh sao?

- So về thực lực, có lẽ hãn ngang ngửa với sư huynh.

Đạo nhân mặc áo bào màu xám tro ngồi bên cạnh đáp lời.

- Tương đương?

Tần Vân kinh ngạc.

Nhục Thân Thành Thánh nổi danh là bị đánh mãi không chết! Thậm chí những kẻ mạnh hơn đều không thể đánh bại người luyện môn công pháp này, nhưng không ngờ kẻ có thực lực ngang ngửa với Ân Ly Hoả lại có thể đánh ông ta trọng thương?

Ân Ly Hoả gật đầu nói:

- Đúng vậy, đại yêu ma thần bí này có thực lực ngang ngửa với ta. Nhưng pháp thuật của hắn rất quỷ dị, ta thậm chí còn chưa từng nghe thấy bao giờ. Thời điểm liều mạng tranh đấu với hắn, khí huyết trong cơ thể ta luôn không thể điều khiển được mà bị hắn hút đi. Càng lại gần hắn, khí huyết bị hắn hấp thu càng nhiều! Chắc huynh cũng biết, các đệ tử của Hỗn Nguyên tông đều tu luyện nhục thân, vốn thông thạo việc đánh cận chiến. Nhưng ta càng cố gắng chiến đấu với hắn, khí huyết càng không ngừng bị hút đi, cuối cùng thực sự chịu đựng không nổi mới rút lui.

- Khí huyết bị hút đi?

Tần Vân cũng nhíu mày:

- Lợi hại như huynh nói vậy sao? Ta chưa từng nghe thấy việc này.

- Đúng vậy, quả thực quá quỷ dị.

Ân Ly Hoả trịnh trọng gật đầu.

Cao thủ Nhục Thân Thành Thánh, lại còn là Tiên Thiên Kim Đan ở cấp độ Ý cảnh thể mà vẫn bị hút đi khí huyết ư?

Tần Vân lắc đầu:

- Pháp thuật này quá kinh khủng rồi. Nếu quả thực có một loại pháp thuật như thế, không thể không có tiếng tăm gì được.

- Nhưng sự thực lại đúng như vậy, chính ta cảm nhận được...

Ân Ly Hoả chợt nói tiếp:

- Đúng rồi, còn có một chuyện. Đông đảo tộc nhân của Tây Môn gia đều ở trong gia tộc, còn có trận pháp bảo vệ. Nhưng mà đại yêu ma thần bí

kia có thể đứng ở bên ngoài Tây Môn gia, cách trận pháp, hút đi huyết khí của tộc nhân trong Tây Môn gia đến mức thi thể biến thành một khối da bọc xương khô quắt. Từng người trong Tây Môn gia bị giết, sau khi chết đi, thi thể đều có hình dạng như vậy.

"Hấp thu khí huyết ngoài trận pháp ư? Thủ đoạn thể này quả thực khó mà tưởng tượng nổi."

Tần Vân tự nhủ xong, bèn hỏi tiếp:

- Lúc hắn giết chết người của Tây Môn gia, Ân đạo hữu không dùng Ý cảnh để tra xét à?

Ân Ly Hoả đáp:

- Đương nhiên có dùng. Lúc ta vừa tới Tây Môn gia, hắn liền giết một người của Tây Môn gia trước mặt ta. Dưới sự dò xét của Ý cảnh, quả thực ta cảm nhận được một lực lượng tà ác thần bí xuyên đến từ xa, hấp thu khí huyết của tộc nhân ấy.

- Loại sức mạnh tà ác thần bí có thể hấp thu khí huyết này chỉ có Ý cảnh mới phát hiện được.

Ân Ly Hoả nói tiếp:

- Ta cũng đã điều khiển trận pháp của Tây Môn gia, thậm chí còn dùng tinh thần để cảm ứng, nhưng đều không phát giác được nó. Chỉ có Ý cảnh mới phát hiện ra.

Tần Vân gật đầu. Mắt thường có thể bị che mờ! Thậm chí lực cảm ứng của tinh thần cũng bị ngăn cách!

Nhưng nếu ngay cả Ý cảnh mà cũng không phát hiện được, thì đúng thật là tài, thậm chí Tiên Nhân Ma Thần bình thường đều không làm được.

- Phát giác được thì sao chứ? Phạm vi mà Ý cảnh của ta có thể phát hiện được chỉ có tám trượng. Ta chỉ đoán biết được rằng, sức mạnh tà ác thần bí kia đến từ phía Tây Nam mà thôi. Mặc cho ta tra xét thế nào cũng không thể tìm ra được tung tích của hắc.

Ân Ly Hoả nói tiếp:

- Có lẽ phạm vi Ý cảnh của ta quá nhỏ, nên không thể tra rõ được. Sau này, là đại yêu ma ấy cố ý đến khiêu khích ta, dẫn dụ ta ra ngoài đánh một trận. Lúc ấy ta còn cảm thấy hắc quá ngu xuẩn. Ai ngờ rằng, trong trận đánh này, nếu không phải ta chạy nhanh, e rằng khí huyết toàn thân đều đã bị hút sạch rồi, ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Ân Ly Hoả nghĩ lại cũng cảm thấy hơi sợ hãi.

Tần Vân gật đầu:

- Ta cảm thấy đây không phải là một pháp thuật thần thông gì.

Ân Ly Hoả phản bác:

- Chính ta cảm nhận được mà.

Tần Vân giải thích:

- Ta tin tưởng lời Ân đạo hữu kể. Nhưng mà thủ đoạn hút đi khí huyết của người khác thế này hắc không phải là pháp thuật thần thông. Thủ đoạn lợi hại như vậy sao lại không có chút danh tiếng gì? Ta nghĩ rằng... nó là một pháp bảo đặc biệt, thậm chí còn mang năng lực của pháp bảo siêu phẩm.

Ân Ly Hoả nghe vậy liền gật đầu tán thành:

- Cũng đúng! Có lẽ trong thiên hạ có một loại pháp bảo có năng lực như vậy. Nhưng mà, thủ đoạn ẩn giấu khí tức của hắc cũng rất cao minh.

Rõ ràng ta biết hắc đang âm thầm theo dõi Tây Môn gia, nhưng ta lại không tìm được hắc. Tần đạo hữu có biện pháp gì không?

Tần Vân lắc đầu:

- Lúc ta tới, đã thử thi triển pháp thuật dò xét khắp Dương Lai quận thành, nhưng cũng không tìm được hắc. Ta cảm thấy nhất định là hắc vẫn còn đang ở trong thành, nhưng sau khi phát hiện ra ta thì đã tránh xa nơi này.

Ân Ly Hoả hỏi:

- Vậy làm sao bây giờ?

Tần Vân nói tiếp:

- Nếu như đuổi bắt thất bại, hắc sẽ bị doạ sợ chạy đi, không còn cơ hội thứ hai nữa. Tốt nhất nên một lần là thành công. Việc này cần Hồn Nguyên tông ra sức rồi.

- Ồ?

Mắt Ân Ly Hoả sáng lên, cười nói:

- Đúng rồi, Quách trưởng lão của Hồn Nguyên tông chúng tôi cũng muốn gặp Tần Kiếm Tiên huynh đó.

Tần Vân đáp:

- Đương nhiên là được, trưởng lão của các vị đang ở đâu?

Ân Ly Hoả vung tay lên. Khoảng không bên cạnh dần dần ngưng tụ thành hình, một vị lão giả có vẻ mặt điềm đạm xuất hiện, nhưng vừa nhìn thấy Tần Vân ông ta liền nở nụ cười:

- Tần Kiếm Tiên.

Tần Vân và Ân Ly Hoả đều đứng dậy:

- Quách trưởng lão!

Tần Vân biết đối phương chính là Nguyên Thần Tiên Nhân của Hồn Nguyên tông.

- Lần này may mà có Tần Kiếm Tiên, nếu không việc này sẽ khiến Hồn Nguyên tông chúng tôi gặp không ít khó khăn.

Lão giả mỉm cười nói tiếp:

- Nếu Tần Kiếm Tiên chịu ra tay, Hồn Nguyên tông chúng tôi sẽ luôn ghi nhớ phần ân tình này.

Tần Vân đáp:

- Diệt trừ yêu mà là chuyện nên làm.

Lão giả nói tiếp:

- Tần Kiếm Tiên giúp Hồn Nguyên tông, sao chúng ta có thể xem đó là chuyện đương nhiên được? Đúng rồi, ta cũng mong huynh tìm giúp đệ tử Tây Môn Phong của Hồn Nguyên tông chúng tôi dùm. Tây Môn Phong vừa mất tích gần đây, ẩn ký truyền tin chưa tiêu tán, nhưng lại không có cách nào để liên lạc được. Hơn nữa, mấy ngày nay đại yêu ma thần bí kia lại xuống tay với Tây Môn gia, mỗi ngày giết tới mấy trăm tộc nhân, giống như có đại thù gì vậy. Chúng ta cũng suy đoán rằng... chuyện Tây Môn Phong mất tích, rất có thể liên quan đến đại yêu ma thần bí ấy. Lúc Tần Kiếm Tiên đối phó với hắn, hãy giúp chúng ta điều tra thêm chuyện về Tây Môn Phong.

Tần Vân nói:

- Được thôi. Ta sẽ tận lực. Nhưng nếu không điều tra ra được, ta cũng không còn cách nào khác.

Lão giả cười nói:

- Nếu như Tần Kiếm Tiên đã đồng ý hỗ trợ như vậy, chúng ta cảm kích vô cùng!

Kẻ ở đẳng cấp Tiên Nhân Ma Thần thường rất kiêu ngạo, nhưng có lẽ bởi vì sự quản chế của Thiên quy, nên bọn họ rất khách khí với người có cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan đứng đầu trong các tu sĩ. Đặc biệt là kẻ có thể xưng là vô địch dưới đẳng cấp Tiên Ma như Tần Vân.

Tần Vân đáp lời:

- Đại yêu ma này có thủ đoạn quỷ quái khó lường, lại rất giỏi che dấu hành tung. Vậy nên ta cũng cần Hỗn Nguyên tông hỗ trợ.

Lão giả tiếp lời:

- À, Tần Kiếm Tiên cứ việc nói thẳng.

Tần Vân nói:

- Ta cần một bộ trận pháp, không cần uy lực lớn, nhưng nhất định phải mạnh về dò xét, phạm vi dò xét phải rộng, ít nhất có thể bao phủ cả Dương Lai quận thành.

Lão giả đồng ý:

- Không cần uy lực quá lớn? Việc này dễ thôi, ta sẽ phái đệ tử qua đó.

Tần Vân gật đầu:

- Ừ.

...

Chỉ cần một trận pháp chuyên về dò xét nên giải quyết khá đơn giản. Trong ngày hôm đó, Hồn Nguyên tông đã phái đệ tử đến Tây Môn gia bố trí Yên Toả Trận. Một khi kích phát, sẽ có mây mù mờ ảo tản ra trong phạm vi chín mươi dặm. Trong chín mươi dặm này, tất cả mọi vật đều sẽ bị tra xét tỉ mỉ, nhưng trận pháp không có khả năng giết chết kẻ địch.

Ân Ly Hoả hỏi:

- Tần đạo hữu có muốn thử trận pháp này một lần không?

Tần Vân đáp lời:

- Không thể thử, một khi thử rồi, đại yêu ma kia sẽ biết đến sự tồn tại của trận pháp này.

Ân Ly Hoả lo lắng tiếp:

- Nói thật. Đại yêu ma này am hiểu ẩn giấu tung tích, chưa chắc trận pháp này có thể phát hiện ra hãn.

Tần Vân cười đáp:

- Yên tâm, trận pháp này được dùng để phụ trợ cho ta. Muốn đối phó với hãn phải dựa vào phi kiếm của ta. Nhưng mà có thêm trận pháp này, ta có thể nắm chắc được bảy phần mười.

Ân Ly Hoả hỏi:

- Tần đạo hữu đã chắc chắn thì tốt rồi, giờ chúng ta nên làm gì đây?

Tần Vân yêu cầu:

- Bảo người Tây Môn gia ở lại hết trong phòng đi. Chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.

Ân Ly Hoả gật đầu cười:

- Vâng. Vậy ta sẽ ở đây xem cách của Tần đạo hữu có hiệu quả hay không.

Trong nhà tổ của Tây Môn phủ, Tần Vân đang nghỉ ngơi trong một khu vườn. Lấy hắc làm trung tâm, trong phạm vi một trăm trượng, Ý cảnh bao phủ khắp nhà tổ. Mỗi một tộc nhân của Tây Môn gia đều nằm trong phạm vi dò xét của hắc. Chỉ cần kẻ địch có hành động, Tần Vân sẽ phát hiện được.

Tần Vân thầm nghĩ:

"Chờ vậy, hy vọng là hắc không bị dọa chạy mất."

Nếu như đối phương trốn ở xa vạn dặm, không đến nữa, hắc cũng không còn cách nào khác.

...

Một ngày, hai ngày trôi qua.

Không có tộc nhân nào của Tây Môn gia bị giết! Tên yêu ma kia không có hành động gì nữa.

- Không hổ danh là Tần Kiếm Tiên. Ngài ấy vừa đến, đại yêu ma kia liền bị dọa sợ.

- Không ai bị giết nữa, không ngờ đại yêu ma cũng biết sợ.

- Thật hy vọng Tần Kiếm Tiên có thể giết chết đại yêu ma kia.

Người của Tây Môn gia vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Lo lắng là, nếu đại yêu ma kia cứ trốn tránh như vậy, chờ Tần Kiếm Tiên rời đi, hẳn ta lại kéo tới thì phải làm sao bây giờ?

...

Ngày thứ ba sau khi Tần Vân đến.

Cách Tây Môn gia nằm dậm về phía nam, trong một phòng dành cho quý khách ở một tiểu lâu có một nam tử đẩy cửa sổ nghiêng người nhìn về hướng bắc. Hướng đó có Tây Môn phủ.

Nam tử trung niên hừ lạnh nói:

- Đã là ngày thứ ba rồi mà hắn còn chưa đi. Nhưng mà, dù cho có là Tần Vân đi chẳng nữa, thì cũng đừng hòng ngăn cản ta.

Có giọng nói truyền ra từ bình ngọc trong tay hắn:

"Vu Thạch Kỳ, người không thể nhẫn nhịn thêm một chút sao? Ráng nhẫn thêm vài năm, ta không tin là tên Tần Vân ấy có thể trấn giữ ở Tây Môn gia tới lúc đó."

Nam tử trung niên lạnh lùng đáp:

- Ta không nhẫn được!

Bình ngọc chịu thua:

"Thôi được rồi, cứ để cho người hết hy vọng đi."

Thanh Sí Yêu vương đời trước rất cẩn thận, còn Vu Thạch Kỳ kế nhiệm này thì ngược lại. Vu Thạch Kỳ rất điên cuồng, cũng rất dễ lợi dụng.

Nhưng vào thời điểm hân hoan cuồng, ngay cả bình ngọc cũng không thể khống chế được.

Bình ngọc truyền âm nói:

"Vậy ta động thủ đây!"

Nam tử trung niên lạnh lùng nhìn về phía Tây Môn gia:

- Được.

Bình ngọc cảm ứng được những sinh mạng trong Tây Môn gia, nó nhắm vào một người, bắt đầu hấp thu khí huyết từ xa!

- Phù...

Ở khoảng cách năm dặm, hút đi khí huyết của phạm nhân chưa đến Tiên cảnh là giới hạn hiện giờ của bình ngọc.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Khốn Thú

Trong phủ đệ của Tây Môn gia.

Các tộc nhân tập hợp lại thành từng nhóm nhỏ phân chia ở trong các phòng. Theo yêu cầu của Tần Vân, bọn họ đều ăn uống, nghỉ ngơi trong phạm vi này. May mà số lượng người hầu hạ cũng khá đông. Tên đại yêu ma thần bí kia rất kỳ lạ, hẳn chỉ ra tay với người trong Tây Môn gia và những người tu hành đến giúp đỡ bọn họ. Còn những người hầu hạ bình thường thì không bị liên lụy.

Sau khi Tần Vân phát hiện điểm này, hơi cảm thán. Tên này không giống đại yêu ma, mà ngược lại giống cách làm của đại yêu của Thiên Yêu cung hơn.

- Đại đại đại...

- Tiểu tiểu tiểu...

Một số người của Tây Môn gia đang tụ tập trong phòng khách, chơi đồ xí ngầu theo kiểu "đại tiểu".

- Mở đi mở đi.

Từng người từng người đều mở to mắt, nhìn chăm chú vào cái chén gỗ.

Một người thanh niên gầy gò nở nụ cười quái dị:

- Nhìn cho kỹ đây, lần này nhà cái ta sẽ ăn sạch, mở.

Hắn nói xong liền lật chén gỗ lên.

- Một hai năm, tiểu.

Người thanh niên nọ nhanh chóng phân chia số tiền hắn vừa kiếm được:

- Đây là của huynh, đây là của ta. Đáng tiếc thật, không thể ăn hết, chỉ kiếm được chút lời nhỏ. Tiếp nào tiếp nào...

Hai mắt của người thanh niên gầy gò kia tỏa sáng.

- Kiên nghị gia, hôm nay ngài thắng lớn rồi, vận khí thực là tốt quá. Ta thì thảm, thua sạch hết cả.

Bên cạnh có người mở miệng lấy lòng hắn:

- Ngài có thể cho tôi mượn ít bạc không, hồi vốn sẽ trả lại ngài ngay.

Thanh niên gầy gò lắc đầu, dứt khoát từ chối:

- Trên sông bạc không nói đến chuyện vay tiền. Đặt đi đặt đi, nhanh nhanh nhanh, đặt rồi thì bỏ tay ra.

Đúng lúc này...

Sắc mặt của người thanh niên nọ đột nhiên đỏ lên, khí huyết trong cơ thể hắn bị hút đi. Cả người nhanh chóng gầy teo lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Đám người Tây Môn gia vốn đang đánh bạc bên cạnh thấy thế đều mở trừng mắt, sắc mặt biến đổi.

- Lại đến rồi!

- Đại yêu ma kia lại đến rồi!

- Không hay rồi!

...

Trong một khu vườn ở nhà tổ, Tần Vân đang ngồi khoanh chân tĩnh tu trên bãi cỏ, Kiếm Ý đang bao phủ trong phạm vi trăm trượng xung quanh, dò xét hết mọi vật. Đánh bạc, luyện chữ, vẽ tranh, tu hành, ân ái...việc gì cũng có. Mặc dù Tần Vân luôn dò xét từng phút từng giây, nhưng chỉ dùng một chút tâm niệm để chú ý, phần lớn tâm tư đều đang suy gẫm về kiếm thuật của bản thân.

Bỗng nhiên...

Trong khu vực Kiếm Ý đang bao phủ, một sức mạnh tà ác và thần bí từ từ di chuyển đến từ hướng nam, nhắm vào người thanh niên gầy gò đang đánh bạc cách đó không xa.

"Rốt cuộc đã đến rồi!"

Tần Vân mở mắt ra, trong con ngươi ẩn chứa đầy vẻ nghiêm túc.

Vèo!

Trong nháy mắt, Tần Vân đã hoá thành một tia sáng đỏ, nhắm theo phương hướng của sức mạnh tà ác kia, bay thẳng về phía Nam.

Vừa bay, Tần Vân vừa nhanh chóng kích hoạt Yên Toả trận đã chuẩn bị sẵn. Chỉ chớp mắt, chín mươi dặm xung quanh Tây Môn gia đều xuất hiện sương mù nhàn nhạt. Đám sương này nhanh chóng bao phủ khắp mọi nơi trong Dương Lai quận thành. Dù là ở ngoài đường, hay trong nhà của dân chúng bình thường, hoặc cả trong những toà phủ đệ xa hoa chúng cũng đều len lỏi đến được.

"Tần đạo hữu ra tay rồi à?"

Ân Ly Hoả cũng đang ở trong Tây Môn gia, cảm ứng được Tần Vân đã hoá thành tia sáng đỏ bay về phía Nam. Hắn cũng nhanh chóng thi pháp bay tới đó, nhưng tốc độ chậm hơn rất nhiều.

- Ở phía trước!

Lúc Tần Vân bay đến, Kiếm ý luôn luôn bao phủ khắp không gian trăm trượng xung quanh đó.

Càng gần về phía Nam, hắn càng cảm nhận được rõ ràng hơn về sức mạnh tà ác thần bí ấy. “Hoá Hồng chi thuật” của Tần Vân đã đạt đến tầng thứ chín, lại được pháp lực của Tử Kim Kim Đan kích phát, uy lực vô cùng lợi hại, dù có mang đi so sánh với Kiếm lão nhân năm đó cũng không kém quá nhiều. Pháp lực của Kiếm lão nhân còn chưa sánh kịp với Tần Vân hiện tại, chỉ có điều cảnh giới của lão cực kỳ cao thâm mà thôi.

Lấy tốc độ của loại thuật pháp này mà nói, chỉ trong chớp mắt đã đi được ba bốn dặm đường.

...

Trong lầu ba của quán rượu nọ.

Nam tử trung niên kia vẫn đang ngồi bên cạnh cửa sổ trong phòng quý khách, nghiêng người nhìn về phía Bắc. Bình ngọc đang tiếp tục hút khí huyết từ xa.

"Không hay rồi, đi mau, Tần Vân đến rồi! Mau chạy về hướng Đông đi, mau!!!"

Giọng nói lo lắng của bình ngọc truyền đến. Nó có thể cảm giác được tốc độ kinh người mà Tần Vân đang thi triển. Mặc dù khoảng cách từ đây tới Tây Môn gia là năm dặm, nhưng với tốc độ của loại thuật pháp này, chỉ chậm một chút thôi là Tần Vân có thể đuổi đến kịp.

Bình ngọc vừa lo lắng thúc dục vừa nhanh chóng ngừng việc hút khí.

Chỉ cần nó vừa có hành động, thì sức mạnh tà ác nọ sẽ trở thành nam châm dẫn đường cho Tần Vân.

Tuy bây giờ không hút khí nữa, nhưng Tần Vân vẫn sẽ bay theo phương hướng trước đó hắn dò biết được mà tìm đến đây. Nếu không rời khỏi phạm vi trăm trượng xung quanh tử lâu, khi Tần Vân bay ngang qua trên không, Kiếm ý quét ngang người thì sẽ phát hiện ra bọn chúng. Còn về việc thu lại khí tức ư? Nam tử trung niên này vốn ở cấp độ Tiên Thiên Kim Đan, khí tức bức người, vốn không thể gạt được Tần Vân.

- Cái gì?

Nam tử trung niên tên Vu Thạch Kỳ này cực kỳ kinh hãi. Nhưng hắn vẫn nhanh chóng hoá thành một luồng sáng xanh, thoát khỏi tầng ba của tử lâu, bay thẳng về phía Đông với tốc độ khá cao.

Lúc Tần Vân đi ngang qua bầu trời trên tử lâu, hắn đã rời khỏi đó mấy dặm, tất nhiên Kiếm ý không thể phát hiện.

- Tốc độ thật nhanh!

Tần Vân đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Không khí ở Dương Lai quận thành phía dưới vẫn náo nhiệt như từ trước đến giờ. Tần Vân đứng giữa không trung xoay người nhìn về hướng Đông, khoé miệng hiện lên một nụ cười lạnh:

"Trong chớp mắt đã chạy được hơn một dặm, nhưng mà, người trốn không thoát đâu!"

Vèo...

Tần Vân lại hoá thành tia sáng đỏ, bay thẳng về phía Đông, đuổi theo kẻ vừa chạy trốn ấy.

Nam tử trung niên vừa đang chạy thục mạng, vừa khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bình ngọc lo lắng nói:

"Không tốt, đám sương mù này là do trận pháp sinh ra, chúng ta bị phát hiện rồi. Tiếp tục chạy về hướng Đông đi, mau dùng tốc độ nhanh nhất mà người có thể."

Nam tử trung niên vừa chạy trốn, vừa sợ hãi hỏi:

- Không phải người có thể ngăn cản được sự dò xét của lực tinh thần ư, không phải đến cả sức mạnh Thiên địa cũng không tìm được chúng ta hay sao?

"Sương mù này tràn ngập khắp nơi, nhưng lại không phải là sức mạnh thiên địa mà là sức mạnh của trận pháp. Mỗi một sinh linh di động trong trận pháp đều sẽ chịu sự quản chế của đám sương mù này."

Bình ngọc nói tiếp:

"Giống như người di chuyển trong nước vậy, dù có làm thế nào cũng sẽ đánh động dòng nước. Càng cố gắng chạy trốn thì mặt nước bị khuấy đảo càng mạnh. Chính vì vậy người khống chế trận pháp sẽ nhanh chóng phát hiện ra chúng ta."

Bình ngọc lo lắng nói:

"Bây giờ người dừng giảm tốc độ, mau trốn đi, hy vọng là có thể thoát khỏi phạm vi bao phủ của pháp trận này."

...

Đúng như vậy.

Tần Vân mượn trận pháp dò xét tên là Yên Toả trận này chính là để giám sát hết mọi động tĩnh trong phạm vi chín mươi dặm chung quanh. Dù kẻ địch có thể khống chế được lực lượng của thiên địa, ngăn cách sự dò xét của lực tinh thần, nhưng sức mạnh của pháp trận này lại do người thi triển khống chế, mỗi một sinh linh nào di chuyển trong nội thành, đều sẽ gây ra sự biến hoá cho sương mù.

"Vừa rồi ta đuổi theo tới đây, nếu như hắc vẫn ở tại chỗ cũ hoặc là trốn không quá xa, thì Kiếm ý của ta đã phát hiện ra được hắc. Nhưng chỉ trong tích tắc đã chạy ra khỏi phạm vi trăm trượng...Tốc độ thế này, cảnh giới Tiên Thiên Hư Đan vốn không thể làm được."

Tần Vân trầm nghĩ:

"Trong lúc ta truy sát, chỉ có một kẻ bay đi với tốc độ rất nhanh như vậy. Nhất định hắc chính là hung thủ, là đại yêu ma kia!"

Đúng lúc mình đang đuổi theo, đối phương lại bỏ chạy? Mà lại chạy với tốc độ vô cùng nhanh, không phải hung thủ thì là ai?

Dùng Yên Toả trận bao trùm dò xét phạm vi chín mươi dặm, trong lúc hắc đang truy sát, ngoại trừ Ân Ly Hỏa cũng đang phi thân đến, thì chỉ còn một mình hung thủ kia đang chạy trốn mà thôi.

Vèo....

Hoá Hồng chi thuật nhanh chóng đuổi theo hung thủ kia. Tần Vân vung tay lên, kích hoạt Thất Sát kiếm.

Vèo...

Thất Sát kiếm hoá thành một luồng sáng xanh, tốc độ còn nhanh hơn Tần Vân.

"Trốn không thoát rồi!"

Bình ngọc nói:

- Phi kiếm đến rồi, trốn không thoát, cũng không chạy được khỏi Dương Lai quận thành!

Nam tử trung niên hoảng hốt.

- Cái gì? Không thể lo nhiều như thế được nữa!

Hắn ta cắn răng một cái, cơ thể nhanh chóng xoay một vòng, hiển hiện ma thân. Cơ thể hắn ta cao hơn một trượng, toàn thân có vảy màu đen, đôi mắt biến thành màu đỏ, hai cái sừng cong vút mọc ra trên đầu. Dáng vẻ của ma thân này...bất kỳ một người tu hành nào nhìn thấy, đều cũng biết đây là đại yêu ma.

Sau khi hiển lộ ma thân, nam tử trung niên vẫn chạy về hướng Đông như cũ.

Thế nhưng:

“Vèo...”

Một thanh phi kiếm nhanh chóng bay đến trước mặt, chặn đường hắn ta lại.

- Phi kiếm?

Nam tử trung niên dưới hình thái ma thân ngừng lại, nhìn thanh phi kiếm đang bay lơ lửng giữa bầu trời đêm, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Không biết người đứng ở vị trí nào trong Yêu Ma Cửu Mạch?

Giọng nói của Tần Vân vang lên từ phía sau.

Nam tử trung niên trong hình thái Ma Thần quay đầu nhìn lại. Tần Vân đang đứng giữa không trung cách đó không xa, nhìn về phía hắn ta.

Phía sau là Tần Vân, phía trước là phi kiếm đang chặn đường.

Giờ khắc này, nam tử trung niên mới cảm thấy lần này e sợ rằng là nguy thật rồi.

"Bình ngọc, bình ngọc, bây giờ nên làm gì đây?"

"Liều đi, có lẽ còn có một chút hy vọng sống!"

Bình ngọc đáp lời, sau đó liền im lặng, nhưng trong lòng nó đang thầm mắng:

"Ngu xuẩn, quả thực là ngu xuẩn. Ta bảo hắn trốn, bảo hắn chạy, hắn không đồng ý. Ta bảo hắn giết người của Tây Môn gia tộc, một lần sạch sẽ, hắn lại nhất định phải tra tấn từ từ...Tần Vân tới, hắn còn không bỏ trốn, còn muốn tiếp tục dày vò Tây Môn gia! Lần này thì hay rồi! Bị mắc bẫy rồi, xem ra là xong đời rồi."

Bình ngọc nhủ thầm:

"Thôi cũng được, phong ấn của bình ngọc này đã bị phá hơn một nửa, cách ngày thoát ra chẳng còn bao lâu. Để suy nghĩ xem ký chủ kế tiếp là ai? Tần Vân này ư?"

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Bắt Sống

Trên bầu trời của Dương Lai quận thành phần hoa, Tần Vân và ‘Đại yêu ma thần bí’ thân cao hơn trượng nhìn nhau từ xa. Nơi xa, Ân Ly Hỏa hóa thành tia lửa bay tới, sau đó cũng ngừng lại, không tới gần nữa.

"Là Đại yêu ma kia!"

Ân Ly Hỏa liếc mắt liền nhận ra, không khỏi kích động:

"Tần đạo hữu quả thực thủ đoạn bất phàm, vừa ra tay liền tìm được Đại yêu ma này, nếu bị ngăn lại, nhất định hẳn phải chết!"

Tần Vân thật hứng thú nhìn Đại yêu ma thần bí trước mắt:

- Nói người xem? Trong thiên hạ mặc dù Đại yêu ma không ít, nhưng bình thường đều có dấu vết có thể dò theo. Thực lực của người không thua gì Ân đạo hữu, cộng thêm pháp thuật quỷ dị kia, tính ra còn cao hơn một bậc. Mà Nhân tộc ta trước nay cũng không có một chút thông tin tình báo gì về người, thật là kỳ quái! Chẳng lẽ thời gian rất lâu trước đây người đều núp ở địa phương vắng vẻ nào đó vùi đầu tu luyện? Không hề tiếp xúc với thế giới bên ngoài?

Đại yêu ma thần bí lạnh lùng nhìn Tần Vân:

- Người cần gì quản ta là mạch nào? Tần Vân! Nhân tộc các người không phải có quan hệ rất tốt với Thiên Yêu cung sao? Không phải tùy ý lạm sát Yêu tộc sao? Ta tuy rằng tu luyện pháp môn của mạch Ma Thần,

nhưng ta cũng không có tùy tiện giết chóc Nhân tộc. Một yêu quái không tùy ý giết chóc Nhân tộc... Tần Vân người hãn không nên ra tay chứ?

Tần Vân gật đầu:

- Yêu quái tốt dĩ nhiên ta sẽ không giết! Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, người đã giết hại mấy trăm nhân mạng.

Đại yêu ma thần bí quát hỏi:

- Ta giết hầu như đều là người của Tây Môn gia. Tây Môn gia có thù cùng ta, ta có thù báo thù... Điều này người cũng quản sao?

Tần Vân lắc đầu:

- Người nói người có thù? Nếu là các Đại yêu ma khác tùy ý giết chóc, đều nói là kẻ bị giết có thù với mình, viện cái cớ này cũng quá dễ dàng rồi! Người có thể nói rõ, Tây Môn gia kết thù với người như thế nào, kết thù ở nơi nào không?

Đại yêu ma thần bí cứng họng, nói không ra lời.

Đại yêu ma thần bí nhìn chăm chăm Tần Vân, một hồi sau nói:

- Tần Vân! Ta không làm địch với người, đừng ép ta! Nơi này là Dương Lai quận thành, bên trong thành dân cư rất nhiều, nếu thật sự đánh nhau, sợ là không biết bao nhiêu Nhân tộc phải chôn cùng với ta!

- Hừ, chỉ bằng vào người?

Trong mắt Tần Vân chợt lóe ánh sáng lạnh.

“Vù...”

Thất Sát kiếm vốn đang trôi lơ lửng lập tức động, giống như một luồng sáng mờ đục vọt thẳng tới.

Đại yêu ma thần bí lập tức biến sắc, vù một cái, hóa thành luồng sáng xông về phía Tần Vân, có ý định cận chiến, đồng thời truyền âm:

“Bình ngọc bình ngọc! Ta kéo gần lại khoảng cách với Tần Vân, người hút khí huyết của hắn!”

Bình ngọc cũng đáp lại:

“Được, người áp sát hắn, càng gần càng tốt!”

“Vù!”

Thất Sát kiếm đã đến trước thân, kiếm quang hơi trong suốt ấy giống như hư ảo. Đại yêu ma thần bí trở tay vung đao ngăn cản. Đao pháp của hắn rất huyền diệu, mơ hồ hóa thành một cái hình bát quái to lớn, va chạm với Thất Sát kiếm. Khiến Tần Vân kinh ngạc nhướn chân mày:

- Đao pháp này có chút ý tứ, có chút phong cách của đạo gia ta!

Tiếp theo ý niệm chợt động, Thất Sát kiếm trở nên quỷ dị:

“Vèo...”

Khi va chạm với ánh đao của Đại yêu ma thần bí, phi kiếm mượn lực xoay một cái cực kỳ dễ dàng, cắt xẹt qua bả vai của Đại yêu ma thần bí, một cánh tay phủ đầy vảy bay lên.

- A!...

Đại yêu ma thần bí rú lên đau đớn, cực kỳ lo lắng:

“Không xong, chênh lệch giữa ta và hắn quá xa, bất kể pháp lực, cảnh giới, pháp bảo đều không cách nào sánh được.”

“Đi!”

Đại yêu ma thần bí căn răng một cái, hai cái sừng cong trên đầu hắn đột nhiên bay ra, hóa thành hai luồng sáng màu đen, thi triển ra đao pháp, chém tới Tần Vân.

“Vèo!”

Tần Vân bung nhẹ một cái, hai thanh phi kiếm như vòng chỉ mềm, dễ dàng quấn quanh hai cái sừng cong. Hai cái sừng bị giữ yên ở giữa không trung không thể nhúc nhích, hoàn toàn bị phi kiếm khóa chặt. Tần Vân gật đầu nói:

- Chiêu số này có chút ý tứ!

“Cái gì, dễ dàng như vậy liền phá giải?”

Đại yêu ma thần bí cảm thấy tuyệt vọng. Hắn cảm giác mình giống như một con côn trùng dính vào mạng nhện, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được:

“Bình ngọc bình ngọc! Người hút khí huyết của hắn được không?”

Bình ngọc liền truyền âm đáp:

“Khoảng cách xa như vậy, sao hút được? Tồn tại bậc này nhất định phải cận chiến, tốt nhất là chạm vào người hắn! Bây giờ còn cách mười mấy trượng, không cách nào hút được!”

Đại yêu ma thần bí nghe nói vậy, lập tức quay đầu hóa thành luồng sáng định chạy trốn. Hắn đồng thời còn giận dữ hét to:

- Tần Vân! Người đừng ép ta, nếu còn ép ta... ta sẽ khiến vô số người phàm trong Dương Lai quận thành này chôn cùng ta!

Tần Vân trong mắt có ánh sáng lạnh:

- Không biết tự lượng sức!

Thất Sát kiếm xa xa trong nháy mắt chia làm bảy, hóa thành bảy thanh phi kiếm. Một thanh phi kiếm trong đó xoay tròn một cái, liền thi triển ra Chu Thiên kiếm quang! Màn hào quang kiếm quang hình quả cầu to lớn vây khốn Đại yêu ma thần bí vào giữa.

‘Chu Thiên kiếm quang’ này đối nội thì có thể hộ thân, đối ngoại thì có thể ngăn cản, vây khốn địch nhân, làm cho địch nhân không thoát ra được một chu thiên này.

- Phá!

Lúc này Đại yêu ma thần bí hiện vẻ mặt cực kỳ dữ tợn. Cánh tay cụt của hắn đã mọc ra mới, hai tay đồng thời nắm chiến đao, phần nộ chém bổ về phía màn hào quang do Chu Thiên kiếm quang tạo thành ở phía trước.

Tiếng “Ầm ầm” nổ vang, Chu Thiên kiếm quang dễ dàng chống chịu được đòn công kích này. Trong khi đó ngoài Chu Thiên kiếm quang còn có sáu thanh phi kiếm khác trôi lơ lửng.

“Giết!”

Tần Vân chợt động ý niệm.

“Vù, Vù, Vù...”

Sáu thanh phi kiếm vây công Đại yêu ma thần bí, lần lượt xuyên cắt qua thân thể của Đại yêu ma thần bí. Lập tức, máu tươi bắn tung, kèm theo đó là khúc tay cụt bay lên.

- Không!

Đại yêu ma thần bí cảm thấy tuyệt vọng, nhưng thực lực khác biệt quá lớn, vùng vẫy thế nào cũng đều vô dụng!

- Xong rồi!

“Thôi rồi, thôi rồi!”

“Ít nhất ta đã báo được đại thù.”

Giờ khắc này, Đại yêu ma thần bí có vẻ như thần nhiên tiếp nhận cái kết cục tử vong.

Bình ngọc trầm lâm bẩm:

“Tên ngu xuẩn này, đã nói trước, trốn xa chừng nào tốt chừng đó, chớ tự mình muốn chết... Vậy mà không chịu nghe lời ta, quá cố chấp quá điên cuồng.”

“Hiện tại thì xong rồi, phải chết trong tay Tần Vân. Cũng được cũng được, chết thì chết! Ta chỉ cần không lên tiếng, cũng có thể nguy trang thành một bảo bối bình thường. Tần Vân cũng không dò xét ra được hư thật của ta!”

“Hoặc là tìm cơ hội, cũng có thể dẫn dụ tên Tần Vân này một chút?”

Bình ngọc trầm nghĩ.

...

Tần Vân điều khiển sáu thanh phi kiếm vây công Đại yêu ma thần bí, pháp lực cùng lúc tràn vào thân thể của hắn, muốn phong cấm thực lực của hắn.

“Thịch, thịch, thịch...”

Trái tim của Đại yêu ma thần bí chính là nòng cốt của thân thể, lực lượng tuôn trào ra, pháp lực của Tần Vân không ngờ không phong cấm được.

Tần Vân nhìn Đại yêu ma thần bí này, khẽ nhú mày:

“Ma thân của hã quá mạnh, ta lại không sở trường về pháp thuật phong cấm, pháp thuật bình thường không thể phong cấm được hã. Muốn bắt sống, còn có chút phiền phức!”

Trình độ về pháp thuật phong cấm Tần Vân chỉ có thể tính bình thường, tuy rằng Tử Kim Kim Đan có thể thi triển ra pháp lực có uy lực khá lớn, nhưng muốn phong cấm Đại yêu ma thuộc tầng thứ lĩnh vực Ý cảnh vẫn còn không làm được!

- Đi!

Tần Vân vung tay lên. Hai cái vòng tròn bay ra! Dựa theo dự đoán của hã, bằng pháp lực của hã thúc đẩy, hai cái vòng Càn Khôn này đủ để phong cấm Đại yêu ma thần bí này!

“Vù Vù!”

Hai cái vòng tròn bay ra, xuyên thẳng vào bên trong màn sáng Chu Thiên kiếm quang kia, tiếp theo chúng nhanh chóng lớn lên, trực tiếp phủ trùm về hướng Đại yêu ma thần bí.

“Đây là cái gì?”

Đại yêu ma thần bí giật mình, nhưng hiện đang bị kiếm quang khổng lồ chế ngự ngược đãi, không có cách nào ngăn cản.

Hai cái vòng tròn màu đen chụp xuống bao phủ hẳn lại, sau đó rút nhỏ cực nhanh, trong nháy mắt liền ép sát vào trên thân thể hẳn.

Mỗi vòng Càn Khôn hoàn chính là pháp bảo nhất phẩm, ở trong chứa sự huyền diệu của ‘Càn khôn chu thiên’, Tần Vân tìm hiểu mấy năm cũng lĩnh ngộ được một chút, ở trong tay hẳn có uy lực cũng không nhỏ. Hai cái kết hợp, đương nhiên uy lực còn mạnh hơn.

“Ta...”

Đại yêu ma thần bí chỉ cảm thấy sau khi bị hai cái Càn Khôn hoàn bao lấy, tức thì pháp lực trong cơ thể nhanh chóng bị phong cấm.

Bất kể là Tiên Thiên Kim Đan, hay lực lượng trong ‘Trái tim’ của mạch Ma Thần một khi bị phong cấm, thì ngay cả tinh thần hồn phách đều không thể phóng ra. Hình dáng Đại yêu ma thần bí sau khi bị phong cấm cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa. Bởi vì lực lượng mạch Ma Thần bị phong cấm, ‘ma thể’ của hẳn tự nhiên cũng bắt đầu biến hóa... Biến đổi trở lại thành hình dáng chân thật của hẳn.

Chỉ thấy ở giữa không trung, một người trung niên cụt tay cực kỳ thảm hại xuất hiện, bị hai Càn Khôn hoàn bao lấy, cố sức vùng vẫy nhưng không thể trốn thoát.

“Cái gì? Tần Vân này không có giết chết hẳn, mà chỉ phong cấm lực lượng của hẳn? Vòng tròn này là bảo bối gì? Lực lượng mạch Ma Thần có thực lực sánh ngang cấp bậc lĩnh vực Ý cảnh, vậy mà cũng có thể dễ dàng trấn áp phong cấm sao?”

Bình ngọc giật mình.

Mà ở bên kia, Tần Vân cùng Ân Ly Hỏa ở xa xa cũng đều cả kinh:

- Nhân tộc?

Tần Vân cũng không ngờ tới, sau khi Đại yêu ma bị phong cấm pháp lực liền biến thành Nhân tộc. Ngay sau đó hắc cũng hiểu, vì dù sao hắc cũng từng gặp phải Công Dã Bính! Công Dã Bính chính là một Nhân tộc theo tu luyện mạch Ma Thần.

- Người đường đường là Nhân tộc, lại học pháp môn của mạch Ma Thần!

Tần Vân lắc đầu, trong mắt lại càng thêm lạnh lẽo. Với những kẻ phản bội Nhân tộc bậc này, sát ý của hắc càng đậm!

Vù...

Xa xa Ân Ly Hỏa bay tới, ánh mắt liền đỏ ửng, tức giận nặng giọng nói:

- Vu sư đệ! Không nghĩ tới là người! Chúng ta tìm người rất lâu rồi, cuối cùng thiên đạo có luân hồi, hôm nay để Tần đạo hữu bắt được người!

- Vu sư đệ ư?

Tần Vân chợt động lòng, hỏi:

- Hắc chính là Vu Thạch Kỳ?

Trong mắt Ân Ly Hỏa tràn đầy vẻ giận dữ, gật đầu nói:

- Đúng, chính là tên tiểu nhân hèn hạ Vu Thạch Kỳ. Hắc hại chết đồng môn sư huynh đệ, Huyền Vũ cùng Hồn Nguyên tông ta đã truy tra hắc rất lâu, không nghĩ tới bây giờ còn học pháp môn của mạch Ma Thần... Quả thực là đã nhập ma đạo, mất hết tính người rồi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Vu Thạch Kỳ Trả Thù

Vu Thạch Kỳ đối mặt với sự phẫn nộ của Ân Ly Hỏa, lại bị Càn Khôn hoàn vây khốn không nói tiếng nào, nhưng trong mắt hắn vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, giống như thế gian không có gì có thể làm cho hắn để ý nữa.

Ngay khi bị vây khốn, Vu Thạch Kỳ liền hiểu mình đã chết chắc rồi.

- Vu Thạch Kỳ!

Ân Ly Hỏa phẫn nộ quát:

- Huyền Vũ cung đối xử với người không tệ, truyền cho người pháp môn, chỉ điểm người tu hành, người mới có thể bước lên con đường tu hành. Khi người gặp phiền phức, đồng môn sư huynh đệ đều đứng về phía người! Cũng không có nghe nói người ở Huyền Vũ cung phải chịu ủy khuất gì nhiều. Vậy mà, vì cái gì người lại hạ độc thủ với đồng môn?

Huyền Vũ cung chính là hạ viện của Hỗn Nguyên tông, có thể xem như một bộ phận của Hỗn Nguyên tông. Hai bên hỗ trợ với nhau như cây liền cành. Ân Ly Hỏa cùng Vu Thạch Kỳ, trước đây cũng là gọi nhau là huynh là đệ.

- Là ta không phải với Càn sư huynh cùng mọi người!

Vu Thạch Kỳ khẽ gật đầu:

- Đều là lỗi của ta!

Ân Ly Hỏa nóng nảy quát:

- Người vì sao lại hạ độc thủ được? Rốt cuộc là vì cái gì? Còn nữa, pháp môn mạch Ma Thần này là người học được từ đâu? Người thân là đệ tử của Huyền Vũ cung, gần đây lại tu thành Tiên Thiên Kim Đan, chính là thời điểm vẻ vang nhất, vì sao lại đột nhiên dẫn thân vào ma đạo? Còn hại chết đồng môn? Chúng ta đều nghĩ không thông!

Đây là điều mà rất nhiều đệ tử của Huyền Vũ cung, Hồn Nguyên tông đều nghĩ không thông. Không có cừu không có oán, còn lại đang ở thời điểm vinh quang như thế, vì sao lại đột nhiên giết chóc đồng môn, tự tuyệt với môn phái?

Vu Thạch Kỳ thấp giọng đáp:

- Người không cần hỏi nữa! Là ta có lỗi với Cận sư huynh cùng mọi người, có lỗi với sư môn!

Ân Ly Hỏa lại nói:

- Vậy ‘Thượng Cổ Huyết Phách’ đâu? Người giết Cận sư đệ và mọi người, cướp đi ‘Thượng Cổ Huyết Phách’ do bọn họ phụ trách trông coi, vậy Thượng Cổ Huyết Phách đâu rồi? Người hiến tặng cho Yêu Ma Cửu Mạch rồi sao?

Thượng Cổ Huyết Phách rất là thần kỳ, cũng là thứ giúp ích lợi rất lớn cho đệ tử của Huyền Vũ cung tu luyện pháp môn Nhục Thân Thành Thánh. Huyền Vũ cung ngày thường luôn an bài một vị trưởng lão ở mức Tiên Thiên Kim Đan cảnh cùng với hai vị Tiên Thiên Thực Đan cảnh trông coi. Nhưng Vu Thạch Kỳ lại lén giết hại đồng môn, cướp đi Thượng Cổ Huyết Phách, len lén thoát khỏi Huyền Vũ cung.

Vu Thạch Kỳ lắc đầu:

- Thượng Cổ Huyết Phách?

- Đã dùng, không còn rồi!

Ân Ly Hỏa gắng hỏi:

- Dùng? Dùng như thế nào?

Vu Thạch Kỳ trầm mặc. Mà bình ngọc trong ngực hắn kia thì lại thầm cười nhạo:

“Hắc hắc hắc... Đương nhiên là bị ta dùng rồi. Đây chính là tinh huyết của một vị Vực Ngoại Ma Thần sau khi chết ngưng tụ thành! So với máu trong tim của những đồng nam đồng nữ kia thật là tốt hơn rất nhiều. Mượn lực lượng cực lớn của nó cũng có thể tiêu ma một bộ phận của phong cấm, giúp ta ra ngoài trước thời hạn a!”

...

Ân Ly Hỏa lại hỏi tiếp:

- Người tu hành pháp môn mạch Ma Thần đến cảnh giới cao như vậy, sợ là đã tu với thời gian không ngắn rồi. Vậy từ khi nào thì bắt đầu dẫn thân vào ma đạo? Hay là, trước khi người bái nhập vào Huyền Vũ cung, đã là đệ tử của yêu ma rồi?

Vu Thạch Kỳ không nói gì thêm.

Tân Vân lên tiếng:

- Được rồi! Ân đạo hữu, hỏi hắn xem Tây Môn Phong ở đâu đi?

Ân Ly Hỏa hỏi:

- Đúng, Tây Môn sư đệ đâu?

Vu Thạch Kỳ ánh mắt sáng lên, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh:

- Tây Môn Phong? Các người muốn gặp Tây Môn Phong à? Đúng, hẳn còn chưa chết, bị ta nhốt ở một nơi!

Tần Vân hỏi:

- Nhốt ở đâu?

Vu Thạch Kỳ khẽ cười đáp:

- Ta có thể dẫn các người đi!

Lòng Tần Vân chợt động, nhắc tới Tây Môn Phong, tên Vu Thạch Kỳ này sao lại dễ nói chuyện như vậy, còn chủ động dẫn đường nữa?

...

“Vù...”

Ba người Tần Vân, Ân Ly Hỏa, Vu Thạch Kỳ cười mây rời khỏi Dương Lai quận thành, dưới chỉ dẫn của Vu Thạch Kỳ, bay hơn 200 dặm, đi vào trong bụng một ngọn núi cao.

Xung quanh núi này có trận pháp che đậy, nhờ có Vu Thạch Kỳ dẫn đường, nên rất dễ dàng đi vào bên trong.

“Phù.”

Trong lòng núi vô cùng nóng bức.

Ba người Tần Vân đi vào bên trong, rất nhanh liền thấy hai cái giá hình phạt. Trên một giá hình phạt trói một trung niên, trên cái giá khác trói một phụ nữ. Hai người bị hành hạ đến mức toàn thân đều đầy vết thương. Hơn nữa hai cái giá hình phạt này đều có trận pháp bao phủ, thỉnh thoảng có ngọn lửa loé lên hành hạ hai người.

Lúc này hai người bị trói trên giá hình phạt dường như đều đã phát giác gì đó, khẽ ngẩng đầu nhìn lên:

- Vu Thạch Kỳ!

Người trung niên bị trói vừa nhìn thấy Vu Thạch Kỳ liền giận dữ hét lên. Thanh âm của hắn khàn khàn, tràn đầy sự phẫn nộ và hận ý. Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy Tần Vân, Ân Ly Hỏa, đặc biệt là nhìn thấy Vu Thạch Kỳ bị vòng tròn màu đen bao bọc, hắn không khỏi kích động:

- Ha ha ha! Vu Thạch Kỳ người cũng có ngày hôm nay? Thật là trời cao có mắt mà, thiên ác cuối cùng cũng có báo ứng mà!

Người phụ nữ kia vốn đang hơi thở thoi thóp, thời khắc này lại không nhin được sự kích động:

- Bị bắt giữ rồi? Tốt! Tên điên này cuối cùng cũng bị bắt! Tốt, tốt!

- Tây Môn sư đệ, Kỳ sư muội?

Ân Ly Hỏa liếc mắt liền nhận ra, lập tức định chạy tới.

Vu Thạch Kỳ cười nhạo nói:- Đừng động! Chỉ cần người lại gần hai người bọn họ mười trượng, trận pháp bố trí xung quanh sẽ lập tức phát động, hai người bọn họ sẽ nhanh chóng hóa thành tro bụi!

Ân Ly Hỏa biến sắc liền dừng lại.

Lĩnh vực Kiểm ý của Tần Vân bao phủ xuống, thậm chí đều thẩm thấu vào trong cơ thể hai người bị trói chặt kia, mặt không khỏi biến sắc:

- Ân đạo hữu! Đích xác nơi này Vu Thạch Kỳ có bố trí trận pháp, thậm chí hai bên trong cơ thể Tây Môn Phong đều có trận pháp phong cấm. Hơi động chạm vào, phong cấm bùng phát, hai người sẽ lập tức bị mất mạng. Đúng rồi, hai người bọn họ đều bị phế đi đan điền rồi!

- Bị phế rồi?

Ân Ly Hỏa vừa nghe nói, không khỏi nổi giận.

Tây Môn Phong trước kia cũng là Tiên Thiên Kim Đan. Kỳ sư muội cũng là Tiên Thiên Thực Đan cảnh... Không ngờ lại bị phế rồi?

Tây Môn Phong kêu cứu thanh âm khàn khàn.

- Ân sư huynh, mau cứu chúng tôi!

Phụ nhân kia cũng kêu:

- Ân sư huynh!

Vu Thạch Kỳ lại cười nhạo nói:

- Ai cũng không cứu được các người! Trong cơ thể các người ta đều bị lưu lại phong cấm, chỉ cần động chạm nhẹ, đầu óc trái tim các người đều sẽ trực tiếp nổ tung!

Tây Môn Phong ánh mắt đỏ bừng, quát lên:

- Vu Thạch Kỳ! Người là tên điên mà! Ta thật hối hận năm đó nhân từ nương tay không diệt trừ người, để lại mối họa để người gây hại cho đồng môn, gây hại cho chúng ta như thế này!

Vu Thạch Kỳ lập tức lộ gương mặt dữ tợn:

- Nhân từ nương tay ư? Người lại còn mặt mũi nói là người nhân từ nương tay cho ta? Lúc trước người thân là đệ tử thiên tài của Hỗn Nguyên tông, có thèm nhìn ai đâu! Thời điểm ta tới Huyền Vũ cung tu hành, trong đoạn thời gian đó, ta đối xử với người như huynh đệ, thậm chí cho người ở chung với ta, mỗi ngày ta và người luận đạo... Nhưng người thì sao? Lưng bám theo ta, nhưng lại dụ dỗ vợ của ta!

Tây Môn Phong quát:

- Cái gì gọi là dụ dỗ chứ? Người và Kỳ sư muội đích thật là đạo lữ, nhưng nếu ở với nhau không tình không nghĩa, đáng tan thì tan đi. Kỳ sư muội là cam tâm tình nguyện đi tới với ta!

- Cam tâm tình nguyện? Nàng và ta là có hôn ước từ trong bụng mẹ, thật sự sớm đã thành thân, đến Huyền Vũ cung cùng với ta, ở với nhau cũng gần trăm... năm!

Vu Thạch Kỳ vẻ mặt dữ tợn, nhìn về phía phụ nhân bên kia:

- Tình cảm gần trăm năm đấy! Kỳ Thanh Thủy! Lòng dạ của người cũng thật là độc ác. Chẳng qua là cảm thấy Tây Môn Phong ấy có tiền đồ nhiều hơn so với ta, liền ôm đầu nhảy vào sao?

Phụ nhân kia nói giọng khàn khàn:

- Ta và người đều là người tu hành, hết tỵ thì lại tan thôi! Ai ngờ tên điên người một mực ghi nhớ thù hận này, hành hạ ta thật khổ!

- Ha ha ha...

Vu Thạch Kỳ cười lên một tràng điên cuồng:

- Ta nên sớm nhìn thấu người. Người và ta là hôn ước từ trong bụng mẹ, gia cảnh nhà ta sa sút người liền không xem trọng ta. Sau đó sư tôn thu ta làm đồ đệ, người lập tức quẩn lấy ta, còn dựa vào ta để tiến vào Huyền Vũ cung. Chỉ hận lúc đó ta còn trẻ, một mực mê say người đến cuồng dại... Chỉ có điều là sống chung gần trăm năm rồi, làm sao người lại có thể có quyết tâm ngoan độc như vậy chứ?

Về vấn đề đạo lữ, người tu hành còn thoải mái hơn so với vợ chồng phàm tục, cũng có không ít người rời nhau khi cảm thấy không hợp, khi

cảm thấy không thể đi chung đường.

- Còn người nữa, Tây Môn Phong!

Vu Thạch Kỳ quát:

- Ta xem người là huynh đệ, người lại dụ dỗ thê tử của ta, trở mặt mà còn khiến trách ta! Lúc đó thực lực ta không bằng người, còn bị người chỉ dạy... Ha ha, tiện nhân này còn hoàn toàn đứng về phía người. Vô cùng nhục nhã! Vô cùng nhục nhã!!! Vu Thạch Kỳ ta đã sớm thề, nhất định phải khiến cho hai người không chết tử tế được!

- Chỉ có điều so sánh về thực lực, người mạnh hơn ta rất nhiều. Chờ lâu như vậy, mới chờ được cơ hội này, nếu không đúng thật là ta phải chịu uất ức cả đời!

Vu Thạch Kỳ nói với vẻ mặt dữ tợn. Tần Vân, Ân Ly Hỏa ở một bên lại không hé răng.

Giữa đạo lữ với nhau sinh ra sự trở ngại, chia cách như vậy, nữ nhân đi yêu thương người khác, lại còn là chuyện cam tâm tình nguyện... Trước tình cảnh này, những đồng môn khác cũng khó mà nói chen vào được.

Lúc đó cũng có đồng môn nói:

“Tây Môn Phong làm như vậy, không khỏi quá độc ác!”

Cũng có đồng môn nói:

“Kỳ sư muội tự nguyện đi theo Tây Môn sư huynh như vậy, nếu trách, chỉ trách Vu sư đệ vô năng...”

Lúc đó đích xác cũng có không ít người đồng tình với Vu Thạch Kỳ, nhưng càng có nhiều người đồng tình, thì Vu Thạch Kỳ càng cảm thấy đau khổ hơn.

- A!

Tây Môn Phong cùng phụ nhân kia bỗng nhiên phát ra tiếng hét thảm, toàn thân bắt đầu phát ra ngọn lửa.

- Cái gì?

Tần Vân cùng Ân Ly Hỏa kinh hãi.

Đã không còn kịp nữa rồi! Lĩnh vực Kiểm ý của Tần Vân đều cảm ứng được, trái tim, đầu óc... những điểm yếu hại của Tây Môn Phong cùng phụ nhân kia đều đang bị thiêu đốt, ngay lúc hai người hét thảm đã hồn lìa khỏi xác rồi.

- Thời điểm ta dẫn bọn người thông qua trận pháp đi vào lòng núi, trận pháp cũng đã dẫn động. Thật ra bất kể người nào đi vào, trừ phi ta khống chế trận pháp, nếu không trận pháp sẽ tự động kích phát!

Vu Thạch Kỳ nhìn hai đám lửa kia nói:

- Cố ý chừa lại thời gian nói mấy câu, để cho ta nói cho thống khoái mà thôi! Nói xong, bọn họ phải chết! Nhìn tận mắt bọn họ chết, ta mới thống khoái, thật sự thống khoái!

Trong mắt Vu Thạch Kỳ hiện đầy vẻ điên cuồng. Tiếp theo, Vu Thạch Kỳ nhìn về phía Tần Vân và Ân Ly Hỏa.

- Ân sư huynh! Ta đích xác có lỗi với Cận sư huynh cùng mọi người, nhưng vì để tăng lên thực lực, vì báo thù, ta đã bất chấp tất cả!

Vu Thạch Kỳ nói:

- Ta biết ta vướng nghiệp chướng nặng nề, tuy nhiên cũng đành vậy, hết thầy đều đã làm rồi, ta cũng không hối hận, thậm chí còn rất thống

khoái... Trước khi chết, Tần kiếm tiên, ta có một chuyện phải nói cho người biết.

Tần Vân, Ân Ly Hỏa đều kinh ngạc.

Tần Vân nghi hoặc lặp lại lời này:

- Nói cho ta biết?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Nắp Bình Và Bình Ngọc

Thạch Kỳ nhìn về phía Tần Vân, vẻ mặt trịnh trọng:

- Tần kiểm tiên, ở bên trong túi càn khôn của ta, có một cái nắp bình...

Lời vừa nói ra được một nửa, ánh mắt hăn chột tròng lên, lập tức ngã nhào trên mặt đất, đã không còn khí tức nữa rồi.

- Hử?

Hai người Tần Vân và Ân Ly Hỏa đều kinh hãi.

- Chết rồi sao?

Lĩnh vực kiểm ý của Tần Vân thẩm thấu tiến vào thân thể của đối phương, nhận ra trái tim của Thạch Kỳ đã bị vỡ vụn, đầu óc cũng thành một đám sương nát, Kim đan cũng đang tiêu tán. Tu hành đạo gia "Kim đan" mặc dù tiêu tán mất, cũng giỏi lắm là hoàn toàn không có pháp lực. Mà tu luyện ma thân, nếu như trái tim bị vỡ vụn thì ắt là phải chết, nhưng bình thường vẫn có thể duy trì ý thức trong thời gian một hai hô hấp. Thế nhưng nếu như đầu óc đã hóa thành sương, như vậy ý thức sẽ trực tiếp tiêu tán đi.

...

"Đáng chết đáng chết đáng chết!"

Bình ngọc thời khắc này vô cùng phần nộ:

"Cái kẻ điên này, trước khi chết lại còn phản cắn ngược lại ta một cái! Nếu như ngoan ngoãn bị bọn Tần Vân giết chết, vậy thì tốt rồi! Ta có thể không lộ sơ hở, nguy trang thành bảo vật bình thường, hoặc là nguy trang thành linh bảo bị hao tổn a."

Vu Thạch Kỳ nếu như là bị bọn Tần Vân giết chết, bọn họ cũng sẽ không biết đặc thù của "Bình ngọc", Bình ngọc tự nhiên có thể nguy trang một cách hoàn mỹ.

"Nhưng bây giờ, người đã nói ra bí mật của ta, làm cho ta bị lộ ra rồi. Là người ép ta giết người! May mắn khi ta giúp các người đề thăng ma thân, đã sớm lưu lại hậu thủ, chỉ cần một ý niệm là có thể dễ dàng giết chết người."

Bình ngọc thầm nói:

"Tuy rằng ta giết Thạch Kỳ, nhưng cũng làm rất sạch sẽ, bọn họ xem ra sẽ không thể hoài nghi đến ta a."

Dưới sự trợ giúp của Bình ngọc, thực lực đề thăng sẽ rất nhanh. Thế nhưng Bình ngọc lại ngầm lưu lại hậu thủ.

Dám phản bội ta? Ta sẽ giết chết trong nháy mắt!

"Thế nhưng chết một cách vô duyên vô cớ, chung quy vẫn là chuyện rất kỳ quái, Tần Vân và Ân Ly Hỏa nhất định sẽ hoài nghi về nguyên nhân cái chết này."

"Ta thật sự không muốn ra tay a, hy vọng chó có hoài nghi đến ta. Dựa vào lực lượng của Huyết phách từ thời thượng cổ, tuy rằng đã tiêu ma một lượng lớn phong cấm, nhưng bây giờ còn không phải là lúc ta có thể ra ngoài a."

Bình ngọc thầm nói:

"Hiện tại mà xông bừa ra ngoài, vậy phải trả cái giá quá lớn!"

"Chờ thêm một thời gian, chờ khi phong cấm gần như hoàn toàn tiêu tan, lúc đó đi ra ngoài mới là thoải mái nhất."

Bình ngọc mong mỏi.

...

Hai người Tần Vân và Ân Ly Hỏa nhìn thi thể của Thạch Kỳ. Tần Vân vẫy tay một cái, thu hồi hai cái Càn Khôn hoàn.

Ân Ly Hỏa cau mày:

- Thật là kỳ quái!

Tần Vân cũng nghi ngờ:

- Quả thật rất kỳ. Đường đường là người tu hành ở bậc Tiên Thiên Kim Đan, lại tu luyện ra ma thân, thế mà cứ như vậy mà chết sao?

Ân Ly Hỏa cũng nói:

- Lĩnh vực ý cảnh của ta đều không thể nhận ra bất kỳ lực lượng bên ngoài nào, cũng không bị công kích, vì sao trái tim và não bên trong đầu lại vỡ nát ra như thế chứ?

Tần Vân cũng rất nghi ngờ:

- Cho dù là chú thuật, cũng không gạt được cảm ứng của chúng ta. Là loại lực lượng gì, lại khiến cho Vu Thạch Kỳ đột nhiên chết như vậy chứ?

Ân Ly Hỏa nói:

- Ta nghe nói... Yêu ma cữu mạch, khi hiến tế cho Vực Ngoại Ma Thần, Vực Ngoại Ma Thần ban cho họ một lực lượng làm cho thực lực đề

thăng. Nhưng nếu dám làm trái ý của Vực Ngoại Ma Thần, Vực Ngoại Ma Thần chỉ cần dùng một ý niệm là có thể giết chết người phản bội.

Tần Vân gật đầu.

Yêu ma cửu mạch đều là người tâm cao khí ngạo, khi hiến tế cho Vực Ngoại Ma Thần, thường yêu cầu bảo vật chứ không phải trực tiếp dâng thăng thực lực! Đương nhiên cũng có người nguyện ý để cho Vực Ngoại Ma Thần dâng thăng thực lực! Dù sao chỉ cần không liên hệ đến Vực Ngoại Ma Thần, trở ngại cách một thế giới, Vực Ngoại Ma Thần cũng không thể ảnh hưởng tới phương thiên địa này.

Tần Vân cũng nói:

- Có chút pháp thuật, có thể lưu lại phong cấm ở trên người của người khác cũng có thể trong nháy mắt giết chết người khác. Nhưng cũng phải cần dùng pháp lực kích phát phong cấm này a.

- Ừ.

Ân Ly Hỏa quét mắt chung quanh:

- Có thể xác định, có một tồn tại thần bí nào đó đã giết Thạch Kỳ.

- Rốt cuộc là người nào?

Lĩnh vực kiểm ý của Tần Vân bao phủ chung quanh trăm trượng, lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Tần Vân vẫy tay một cái, lấy túi càn khôn đeo ở trên người Vu Thạch Kỳ vào tay, hơi tra xét một chút. Bên trong túi càn khôn có rất nhiều vật phẩm, dĩ nhiên đối với Tần Vân mà nói thì đa số đều không đáng để được nhắc tới.

Tần Vân còn nhớ rõ lời nói cuối cùng của Thạch Kỳ.

"Tân kiếm tiên, bên trong túi càn khôn của ta, có một cái nắp bình..."

Lời còn chưa nói hết, Thạch Kỳ đã chết rồi.

"Cái chết của hân, có khả năng quan hệ đến cái nắp bình đó."

Tân Vân âm thầm suy đoán, cẩn thận tra xét trong túi càn khôn. Không gian bên trong túi càn khôn rộng gần mười trượng, so với điện thánh bình thường còn lớn hơn. Vật phẩm bên trong cũng rất nhiều, dù sao người tu hành đi lại ở bên ngoài, cần vật phẩm để sinh sống, còn có các loại vật liệu cần thiết cho việc tu hành, năm tháng rất dài, các loại tạp vật đều bỏ vào bên trong.

Cộng thêm Vu Thạch Kỳ cũng đã giết một số người tu hành như Tây Môn Phong, cũng thu vét rất nhiều vật phẩm, vì vậy vật phẩm bên trong túi càn khôn rất nhiều, quả thực có thể chất thành một ngọn núi nhỏ.

- Nắp bình, nắp bình ở đâu?

Tân Vân cẩn thận tìm kiếm, rốt cuộc tìm được một cái nắp bình.

- Cái nắp bình này...

Cánh tay của Tân Vân khẽ lật một cái, toàn thân nắp bình làm bằng gỗ màu tím sậm. Chất liệu này là Tử Thiên Huyết mộc? Thật là xa xỉ, một khối tử thiên huyết mộc vẹn vẹn làm một cái nút lọ? Hơn nữa bên trong còn có phù văn huyền diệu như vậy a?

Một ý niệm. Nắp bình nhanh chóng lớn hơn, lại theo ý nghĩ, nó nhanh chóng thu nhỏ lại.

Có thể lớn có thể nhỏ! Về phần phù văn bên trong, thấy có chút huyền diệu, hơn nữa dường như là có vô số khối phù văn rất nhỏ ở trong đó.

"Một món pháp bảo?"

Tân Vân nhủ thầm.

Ân Ly Hỏa bên cạnh lại hỏi:

- Tân đạo hữu, phát hiện ra Huyết phách thượng cổ không? Huyết phách thượng cổ có khí tức cường đại, có thể dẫn động khí huyết, chỉ cần cảm ứng đều có thể chấn động hồn phách.

- Không có.

Tân Vân lắc đầu nói:

- Người có thể nhìn một chút.

Ân Ly Hỏa vẫn dùng một chút pháp lực thâm thấu vào tra xét, dù sao Huyết phách là trọng bảo của Huyền Vũ cung! Nó cũng là thứ lúc trước Hồn Nguyên tông trao tặng, là một trong những trọng bảo mà Huyền Vũ cung được cấp để khai tông lập phái. Huyền Vũ cung và Hồn Nguyên tông trên thực tế chính là người một nhà. Mà "Huyết phách thượng cổ" rất là trân quý, có thể chống đỡ được với hai ba món pháp bảo nhất phẩm. Ân Ly Hỏa tự nhiên phải điều tra cho kỹ.

- Thật đúng là không có, chẳng lẽ thật sự đã hiến tặng cho Yêu ma Cừu mạch?

Ân Ly Hỏa nghiêng rằng:

- Tên Thạch Kỳ này, đem trọng bảo của sư môn hiến tặng cho yêu ma, thật là chết cũng không hết tội.

Ân Ly Hỏa lại dò hỏi:

- Tân đạo hữu, người đã nói, việc Thạch Kỳ có thể hấp thu khí huyết từ cự ly xa, hẳn là có thủ đoạn của pháp bảo đặc thù. Có thể tìm được pháp bảo đó hay không?

- Không có, trong túi càn khôn, trân quý nhất chính là một món pháp bảo nhị phẩm, cũng không có thủ đoạn hấp thu khí huyết. Cũng có thể là hắc mang theo ở trên người của hắc?

Tần Vân nhìn về phía thi thể của Thạch Kỳ.

Hô hô hô.

Một ý niệm của Tần Vân quét qua, rất nhiều vật phẩm bay ra từ trong người Thạch Kỳ. Vật đeo bên thân, một số tiền giấy và bạc vụn... Cùng với một cái bình ngọc nhỏ lớn bằng đầu ngón tay.

- Ồ?

Tần Vân vấy tay một cái, bình ngọc nhỏ đã đến trong bàn tay. Pháp lực tràn vào trong Bình ngọc.

Bình ngọc nhỏ này, thật là bình thường a.

Tần Vân nghi ngờ:

- Là vật trang sức sao, hay là cái gì khác? Nhưng vì sao chỉ là một cái bình nhỏ bình thường mà Vu Thạch Kỳ lại mang theo bên người?

Ân Ly Hỏa tò mò hỏi:

- Cái bình này rất đặc thù?

- Không có cảm giác đặc thù, rất bình thường.

Tần Vân nói xong, lại cúi đầu nhìn hai tay mình một chút.

Tay trái cầm bình ngọc nhỏ, tay phải cầm nắp bình.

- Bình ngọc, nắp bình?

Giờ khắc này Tần Vân như có điều suy nghĩ, tâm ý vừa động, nắp bình trong tay liền thu nhỏ, vừa vặn đối ứng cùng Bình ngọc, liền định nhét vào.

...

Bình ngọc vẫn luôn quan sát hết thấy mọi việc xảy ra bên ngoài, khi thấy Tần Vân lấy cái nắp bình từ trong túi càn khôn ra, nó đã lo lắng mắng to:

"Tên Thạch Kỳ kia, người thật ngu xuẩn, ngu xuẩn a!"

Bất kể là Thanh Sí yêu vương hay là Thạch Kỳ điên cuồng hơn, cực kỳ đề phòng đối với hãn, tuy rằng đều rút nút lọ ra, nhưng đều không có ném đi! Hiển nhiên đều có sự cảnh giác đối với Bình ngọc.

Mà nếu như không phải trước khi chết Thạch Kỳ có nhắc nhở, làm sao Tần Vân có thể chuyên tâm và lấy ra một cái nút lọ trong một đồng tạp vật ở trong túi càn khôn chứ?

- Không xong!

Khi phát hiện Tần Vân cầm bình ngọc lên, một tay kia cầm nắp bình lên định đập lại, Bình ngọc không còn ôm tâm lý may mắn nữa rồi.

"Nếu như đập nắp lại, phong cấm gia tăng, muốn chạy trốn ra ngoài phải chờ đến khi nào đây?"

"Thôi vậy thôi vậy."

"Hiện tại phải đi ra ngoài thôi!"

Khi ở trên tay Thanh Sí yêu vương, hãn bằng mọi giá không chịu ra ngoài. Nhưng bởi vì có Huyết phách thượng cổ, phong cấm tiêu ma nhiều

hơn, nếu chịu trả cái giá đủ lớn là có thể đi ra ngoài. Nếu có thể đi ra, tự nhiên tuyệt đối không nguyện ý lại bị nắp mộc phong kín một lần nữa.

- Phá cho ta... Phá!!!

Một cỗ uy năng kinh khủng súc tích hoàn toàn, thậm chí thiêu đốt bản nguyên trong cơ thể, ầm ầm bạo phát uy năng!

Phá!!!

Khó khăn lắm mới giải khai phong cấm trở ngại, một cánh tay màu xanh đột nhiên vọt ra từ trong miệng Bình ngọc.

...

Tần Vân một tay cầm Bình ngọc, một tay cầm nắp bình, đang định đẩy nắp bình lại.

Nhưng bỗng nhiên "Ầm!", một cỗ uy năng kinh khủng bạo phát từ trong Bình ngọc. Uy năng rất mạnh, thậm chí sản sinh ra khí nổ mãnh liệt, xung kích khắp bốn phương tám hướng! Trong lúc nhất thời, bàn tay của Tần Vân đã không giữ được Bình ngọc nữa. Bình ngọc rời tay bay ra.

Bình ngọc bay ra, trôi lơ lửng trên không trung.

Một cánh tay màu xanh đưa ra ngoài từ trong miệng của Bình ngọc.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Tần Vân Chiến Ma Thần (Thượng)

Cánh tay ấy có da màu xanh bóng loáng. Bàn tay tuy cũng có năm ngón tay, nhưng lại có móng vuốt rất sắc bén.

Sau khi cánh tay màu xanh đưa ra, một cái sọ đầu cũng chen chui ra theo từ miệng bình. Đầu có màu xanh đậm, giữa trán có một cái vảy màu tím. Hai cái sừng cong dài, nhỏ và sắc bén. Trong nháy mắt, một khí tức tà ác kinh khủng tràn khắp lòng núi. Đồng thời, cái vảy nơi mi tâm của hắn cũng tản ra dao động vô hình, thẩm thấu vào trong hồn phách của Tần Vân và Ân Ly Hỏa.

Tần Vân, Ân Ly Hỏa mới vừa chặn lại dư âm vụ nổ khí của bình ngọc, thì trông thấy sinh vật đó bò ra từ trong bình ngọc. Hai người không khỏi biến sắc:

- Là Ma Thần!

Tần Vân và Ân Ly Hỏa đều thềm chấn động.

Khí tức tà ác kinh khủng ấy khiến cho Tần Vân và Ân Ly Hỏa không kiềm hãm được chấn động thân thể. Đó là do sự chênh lệch về cấp bậc sinh mệnh, sự sợ hãi của hai người diễn ra theo bản năng.

- A!

Ân Ly Hỏa bưng kín đầu, găm nhẹ một cách thống khổ.

Tần Vân cũng cảm thấy dao động vô hình không ngừng ảnh hưởng tới hồn phách của bản thân mình. May mắn là hồn phách của hắc kinh qua pháp lực "Tử Kim Kim đan" gây dựng và nuôi dưỡng nên càng mạnh mẽ hơn, sức đề kháng cũng mạnh hơn nhiều. Hắc chỉ cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

- Ân đạo hữu, người mau mau ra ngoài.

Tần Vân vung tay lên, pháp lực liên cuốn Ân Ly Hỏa bay ra bên ngoài. Về mặt của Ân đạo hữu lộ rõ thống khổ, lo lắng truyền âm:

- Tần đạo hữu, hãy cẩn thận Ma Thần này. Hắc còn đáng sợ hơn nhiều so với Ma Thần ta đã từng gặp. Thậm chí đây có thể là Vực Ngoại Ma Thần.

- Ha ha ha... Ha ha ha...

Ma Thần với một cánh tay và đầu đã chui ép ra ngoài, tiếng cười liên vang lên như tiếng sấm nổ, lòng núi dường như cũng chấn động theo.

- Ta đi ra được rồi, rốt cục ta cũng thoát ra rồi!

Ma Thần nhìn về phía hai người Tần Vân và Ân Ly Hỏa.

"Thật là mạnh"

Tần Vân thất kinh. Khí tức của Ma Thần trước mắt quá kinh khủng. Theo lẽ bản thân mình tu luyện ra Tử Kim Kim đan, một số Tiên Nhân Ma Thần yếu nhược sẽ không gây cho mình cảm giác áp bách quá mạnh mẽ như vậy. Nhưng Ma Thần này lại gây uy áp cho hắc thật mạnh. Hắc cảm giác khối thi thể đã gần tiếp cận đến Vực Ngoại Ma Thần ở "Thượng cổ Thiên Long cung" rồi.

- Ta có thể đi ra ngoài. Hai người Nhân tộc các người còn có chút công lao.

Ma Thần nhìn Tần Vân và Ân Ly Hỏa:

- Hơn nữa ta vừa mới ra, nên không muốn dính tới nhân quả quá lớn. Hai người các người rút đi.

Ân Ly Hỏa truyền âm:

"Tần đạo hữu, chúng ta đi nhanh lên. Ma Thần này thực lực mạnh hơn rất nhiều so với chúng ta. Hơn nữa không giống như Ma Thần bình thường. Đây tuyệt đối là một vị Ma Thần cực mạnh bị phong cấm đã lâu. Ta cảm giác hắc giết ta dễ dàng... Bởi vì Thiên quy không muốn lay động nhân quả, cho nên hắc mới thả chúng ta đi."

Giết bản thân mình?

Chỉ bằng sức một mình hắc, khiến cho thế cục thiên hạ đại biến, rất nhiều đại yêu ma trốn ẩn, vô số dân chúng ngày càng có cuộc sống tốt hơn. Nhân quả lớn như vậy, tiên ma nào dám giết bản thân mình? Dám giết bản thân mình, nhân quả lớn như vậy đối phương sẽ lập tức bỏ mình.

Ma Thần khổ sở thoát ra từ trong bình, làm sao có thể nguyện ý đồng quy vu tận cùng Tần Vân?

Bởi vì không e ngại, ngược lại Tần Vân tỉnh táo chú ý tới tình cảnh diễn ra. Ma Thần sau khi vươn một cánh tay ra, toàn thân cũng từ từ chen lấn ra bên ngoài, khiến cho càng nhiều bộ phận thân thể cũng lộ ra.

- Người còn muốn kéo dài thời gian, muốn hoàn toàn trốn ra được?

Tần Vân biến sắc quát to:

- Đi!

Tay phải vung lên. Phi kiếm bản mệnh bay ra từ đầu ngón tay.

Chỉ thấy chung quanh đột nhiên xuất hiện cảnh tượng thủy triều chen nhau lao nhanh xuống. Thiên địa, vạn mã bồn đặng, tiếng động càng lúc càng mạnh lên. Uy thế của phi kiếm càng kinh khủng! Những năm gần đây, Tần Vân đã nắm giữ ba đại Cực cảnh, đương nhiên có rất nhiều chiêu kiếm lợi hại. Một chiêu "Quảng Lăng triều" này là Tần Vân dựa trên cơ sở "Lôi triều" ban đầu, lại mấy lần đi quan sát thủy triều ở Quảng Lăng hàng năm, cuối cùng sáng chế và hoàn thiện ra.

"Quảng Lăng triều" Yên Vũ kiếm quyết, bạo phát như trời long đất lở, hung mãnh vô cùng.

- Bảo người rút đi, nhưng người lại không rút đi!

Ma Thần đột nhiên huy động cánh tay, bàn tay rút gió lao tới. Nhìn tưởng rằng trực tiếp đánh ra, nhưng thực tế trình độ huyền diệu vượt xa phi kiếm của Tần Vân.

Bành...

Bàn tay đã hoàn toàn ngăn cản được phi kiếm, một cú tát đánh vào trên phi kiếm. Phi kiếm bản mệnh bị đánh trực tiếp bay ngược lại.

Va chạm sản sinh ra luồng sóng khí, trùng kích tới Tần Vân như thực chất. Lĩnh vực Kiếm ý lập tức tuôn ra mạnh mẽ, ngăn chặn luồng sóng khí đó lại.

- Thiên có Thiên quy. Ta không muốn giết người. Nếu người cứ dây dưa như vậy nữa, ta sẽ không dễ buông tha cho người, nhất định phải cho người nếm mùi khổ sở. Bây giờ người nên rút đi xa một chút đi.

Ma Thần quát, nếu cố tình diệt sát, nhân quả dĩ nhiên rất lớn. Chỉ đơn thuần giao thủ, nhân quả còn rất nhỏ, giống như Kiếm lão nhân đã từng

giao thủ với không ít Tiên Nhân Ma Thần vậy.

"Khi hấn ngăn cản ta công kích, rõ ràng tốc độ đi ra từ trong bình chậm lại."

Tần Vân không chú ý tới uy hiếp của đối phương, mà chú ý tới tốc độ Ma Thần chui ra từ trong bình, thân thể lúc này đã chậm lại.

- Đi!

Tần Vân vùng tay lên.

Vút vút vút vút...

Phi kiếm bản mệnh, Trầm Sa kiếm, Bàn Trần kiếm, Tàn Huyết kiếm, tổng cộng bốn thanh phi kiếm đánh ra vây giết. Mỗi một thanh đều thi triển chiêu "Giang Thượng Minh Nguyệt" nhanh nhất trong Yên Vũ kiếm quyết. Nước sông đồng loạt dâng lên bóng vàng trắng sáng.

Kiếm quang như mộng.

Nếu địch nhân đắm chìm trong giấc mộng này, là coi như trúng kiếm rồi.

"Tần Vân này thật là chán ghét a, cố ý đối phó với ta vào lúc này. Ta còn phải phân tâm chống cự phong ấn."

Ma Thần vô cùng nổi giận. Hấn chống cự lại phong cấm vốn đã hư hại bên trong bình, thân thể đang nỗ lực chen lấn chui ra bên ngoài, đồng thời còn phải phân tâm chống cự với phi kiếm của Tần Vân. Phi kiếm của Tần Vân uy thế không yếu, miễn cưỡng đạt đến ngưỡng cửa của Tiên Nhân Ma Thần rồi.

Bốn thanh phi kiếm vây công. Ma Thần chỉ có thể phân ra một bàn tay mua may ngăn cản. Trong tình trạng phân tâm như thế này, vất vả lắm cuối

cùng hấn cũng vươn ra được cánh tay thứ hai từ miệng bình.

Tần Vân nhú mày:

"Hắn vẫn còn đi ra từ từ. Phi kiếm của ta không trấn áp được hắn. Càn Khôn hoàn giỏi về phong cấm khốn địch, thử một chút xem."

Tần Vân niệm chú:

- Đi.

Ba cái Càn Khôn hoàn đồng thời bay ra từ trên cổ tay, sau đó nhanh chóng lớn lên, biến thành ba cái vòng màu đen cực lớn, đồng thời bao chụp tới Ma Thần đang cố thoát nửa người ra khỏi miệng bình. Ba cái Càn Khôn hoàn đồng thời co rút lại, muốn vây khốn tên này.

- Cút ngay!

Một bàn tay của Ma Thần chọt vung lên.

Bành bành bành...

Uy thế của bàn tay cực kỳ hung mãnh, đập ba cái vòng màu đen bay ngược lại.

- Tần Vân, người đang gây hấn với ta!

Ma Thần phát ra tiếng gầm thét. Một bàn tay hấn ngăn cản phi kiếm và Càn Khôn hoàn. Bàn tay kia thì đuổi tới người Tần Vân. Cánh tay hấn phình to, bàn tay cũng biến lớn.

Trong lúc nhất thời, bàn tay trong nháy mắt phình to khổng lồ, đến gần phân nửa lòng núi lớn, trực tiếp lao đến, muốn chụp bắt Tần Vân ngay tức khắc.

Tần Vân biến sắc.

"Chu Thiên kiếm quang."

Một ý niệm, nhất phẩm phi kiếm "Thất Sát kiếm" đầu tiên là thi triển ra hào quang Chu Thiên kiếm quang, ngăn cản bàn tay khổng lồ đó.

Kể đó phi kiếm bản mệnh cũng nhoáng lên, nhanh chóng bay trở về.

Xuy xuy.

Trong chớp mắt, Thất Sát kiếm tạo thành hào quang Chu Thiên kiếm quang chống đỡ, nhưng tiếp theo đã bị bàn tay khổng lồ chụp vỡ vụn.

- Trở lại!

Phi kiếm bản mệnh tiếp đó lại thi triển ra Chu Thiên kiếm quang, kiệt lực ngăn cản một cách liên tục.

Xuy xuy xuy...

Bàn tay khổng lồ chụp vào hào quang của Chu Thiên kiếm quang. Tuy kiếm quang chấn động, nhưng trong lúc nhất thời lại không bị phá.

Tần Vân thầm thở phào:

"Uy áp của hắc xem ra rất mạnh, dường như một ngón tay cũng có thể nghiền chết ta. Nhưng khi thật sự giao thủ. dường như không mạnh như vậy, so với ta thì cái mạnh ấy cũng có hạn."

Hắn nào biết rằng tên Ma Thần này đã bị nhốt từ thượng cổ, trải qua ngày tháng dài đằng đẳng, thực lực đã tổn thất rất lớn rồi.

Vì muốn đi ra, hắn đã thiêu đốt tinh huyết bản nguyên, lại lần nữa tổn thương nguyên khí. Thời khắc này chính là lúc Ma Thần suy yếu nhất từ

trước đến nay. Hơn nữa còn phải phân tâm ngăn cản phong cấm để đi ra, thực lực có thể phát huy ra tự nhiên cũng có giới hạn.

Khí tức tán phát, đại biểu chính là tầng mức của sinh mệnh! Nhưng đây cũng chỉ là một loại hình thức cho có mà thôi! Thực chất hãn quá yếu nhược rồi!

Cho dù sự yếu ớt này, nhất phẩm phi kiếm thi triển Chu Thiên kiếm quang cũng không thể ngăn cản được.

- Đi!

Tần Vân phân tâm điều khiển Trầm Sa kiếm, Bàn Trần kiếm, Tàn Huyết kiếm cùng với ba cái Càn Khôn hoàn vây công Ma Thần.

Ma Thần một bàn tay ngăn cản những đòn tấn công, một bàn tay phải đối phó với Tần Vân. Thân thể hãn còn phải chống cự phong ấn để chui ra.

Điều này làm cho Ma Thần rất phẫn nộ.

Tuy nhiên không dám giết người, nhưng hãn quyết định trước hết phải giáo huấn Tần Vân một bài học cực nặng một phen.

- ần Vân, đây là ngươi là ép ta!

Ma Thần gầm nhẹ. Sau đó hãn há miệng ra, đột nhiên hút một cái.

Ầm ầm...

Một lực hút kinh khủng trong nháy mắt tác dụng lên trên người Tần Vân. Tần Vân biến sắc. Hào quang Chu Thiên kiếm quang tăng vọt, phình to đến phân nửa lòng núi, vừa khéo chặn được khóe miệng của Ma Thần.

Nhưng mà lực hút đó đã khiến cho khí huyết trong cơ thể Tần Vân bị hút đi không khống chế nổi.

Lúc trước cách bình ngọc cản trở, việc nuốt hấp khí huyết đều lợi hại như vậy. Giờ này Ma Thần đi ra ngoài, mặc dù là lúc suy yếu nhất, nhưng một cái nuốt hút này vẫn đủ nhanh chóng hút máu thịt của Tần Vân qua. Hắn đang trở nên gầy yếu đi với tốc độ dùng mắt thường có thể nhìn thấy được.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Tần Vân Chiến Ma Thần (Trung)

"Không xong!"

Tần Vân phát hiện có chút không ổn, nhanh chóng lui lại không chút do dự.

Đồng thời Lĩnh vực Kiểm ý nhanh chóng phá bỏ trận pháp mà Vu Thạch Kỳ bố trí khi trước, bản thân hần bay ra khỏi lòng núi, kéo dài khoảng cách với Ma Thần.

Kéo dài khoảng cách ra hai ba trăm trượng, lực hút đã giảm mạnh, Tần Vân có thể ngăn cản máu thịt của mình bị mất đi.

Đồng thời pháp lực từ Kim đan trong cơ thể bắt đầu khởi động, cơ thể hần dần “béo” lên với tốc độ mắt thường nhìn thấy được, làn da nhẵn nhúm cũng dần căng bóng, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

- Hừ!

Trong lòng núi, một bộ phận cơ thể của Ma Thần đã chui ra ngoài miệng bình ngọc, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tần Vân ở bên ngoài, cố gắng vùng vẫy tiếp tục chui ra.

Ba vòng Càn Khôn, ba lưỡi phi kiếm vây công căn bản không ngăn cản được Ma Thần.

"Y tiền bối, tôi phát hiện ra một Ma Thần. Hần bị nhốt trong bình ngọc, hiện đang giãy giụa thoát ra khỏi bình! Khí tức uy áp cực kỳ mạnh,

vượt xa so với tôi, tôi dùng toàn lực cũng không ngăn nổi hắn. Hiện giờ nửa người của hắn đã thoát ra khỏi bình ngọc rồi."

Tần Vân dùng Tuần Thiên lệnh truyền tin cho lão tổ Y thị:

"Tôi và tên Ma Thần này đang ở Vấn Trà sơn tại Dương Lai quận thuộc Lỗ châu."

Gần như trong nháy mắt, lão tổ Y thị truyền tin lại:

"Ma Thần bị nhốt trong bình ngọc? Uy áp vượt xa người? Đây tuyệt đối không phải Ma Thần bình thường. Tần Vân, người nhất định phải nghĩ biện pháp bám lấy hắn, ta đã thông báo cho sư tôn của ta. Sư tôn đã lên đường, toàn lực chạy tới, đoán chừng cần thời gian uống cạn một chén trà nhỏ."

"Không thể nhanh hơn sao? Không có Nguyên Thần Tiên Nhân nào ở gần đây?"

Tần Vân lo lắng.

Thời gian uống cạn một chén trà nhỏ?

Trinh nữ đã hóa thành đàn bà rồi!

"Nguyên Thần Tiên Nhân bình thường dù dùng toàn lực cũng chưa chắc sánh kịp với người."

Lão tổ Y thị truyền tin nói tiếp:

"Trong mấy người mạnh nhất trong thiên hạ, vị kia của Linh Bảo sơn ở Côn Luân châu xa xôi, Nhân Hoàng đệ hạ ở Vương đô thuộc Tây bộ Tần châu, sư tôn của ta ở Thần Tiêu môn thuộc Bà châu, cách Lỗ châu rất gần. Hơn nữa sư tôn ta tu luyện Thần Tiêu Lô pháp, tốc độ đứng đầu thiên hạ! Trong thời gian một chén trà nhỏ là có thể tới."

Tần Vân cho dù có lo lắng, nhưng cũng không có cách nào.

Hắn là Kiếm Tiên, tu luyện thuật Hóa Hồng, đặc biệt sau khi ngưng luyện Tử Kim Kim đan, tốc độ bay thuộc hàng đứng đầu trong thiên hạ, được xem như một trong những người nhanh nhất trong đám Tiên Nhân Ma Thần rồi. Tốc độ của Tiên Nhân Ma Thần bình thường không nhanh hơn hắn bao nhiêu cả. Khi trước Tần Vân và Y Tiêu từ trong Cảnh Dương động phủ ra ngoài, lão tổ Y thị từng mang bọn hắn gấp rút lên đường, Tần Vân cũng biết tốc độ của đối phương. So sánh với tốc độ của Tần Vân hiện giờ, đại khái chỉ hơn một hai phần.

Tốc độ càng lên cao càng khó tăng.

Trương tổ sư sở trường về tốc độ, nhanh hơn lão tổ Y thị mấy lần.

Từ Thần Tiêu môn ở Bà châu gấp rút bay tới Dương Lai quận thuộc Lỗ châu, Tần Vân tốn gần nửa canh giờ. Trương tổ sư của Thần Tiêu môn chỉ cần thời gian uống cạn một chén trà nhỏ.

...

Thời gian một chén trà là rất ngắn. Nhưng Tần Vân và Ma Thần giao thủ thì nhanh hơn nhiều, thời gian một chén trà đã là quá dài.

"Cũng đành dựa vào bản thân thôi."

Tần Vân thầm nghĩ.

"Tần Vân, nghĩ biện pháp ngăn cản hắn, đừng để tên Ma Thần ấy chạy trốn."

Lão tổ Y thị lo lắng truyền tin:

"Nhất định phải kéo dài cho tới khi sư tôn của ta tới, nếu để tên Ma Thần kia trốn, vậy thì hậu họa vô cùng."

Tần Vân không có cách nào khác.

Cầu cứu không kịp, chiêu số tầm thường vô dụng, vậy thì chỉ còn một chiêu.

- Đi!

Trong mắt Tần Vân lóe lên vẻ sắc bén. Nói thì chậm, nhưng thật ra Tần Vân và lão tổ Y thị đều dùng ý niệm truyền tin, tốc độ cực nhanh.

Giờ phút này Tần Vân không chút do dự, phóng Phi kiếm bản mệnh ra, ánh mắt hấn đỏ như máu, có sự bùng cháy của sinh mệnh. Đây là được ăn cả ngã về không, mang theo tình cảm đậm sâu sống chết không rời. Đây là thứ tình cảm cho dù có sinh tử luân hồi cũng không thể ngăn cản được giữa Tần Vân và Y Tiêu. Có tình cảm đậm sâu đó mới có một kiếm trút hết sinh mệnh này. Một kiếm này là một kiếm mạnh nhất của Tần Vân.

Luân Hồi!

Tuy rằng Tần Vân nắm giữ ba đại Cực cảnh, sau khi dung nhập ba Cực cảnh, Luân Hồi càng thêm hoàn mỹ. Nhưng pháp lực Tử Kim Kim đan nuôi dưỡng khiến hồn phách của mạnh hơn, cũng không biết vì sao, một khi thi triển ra chiêu này thì tiêu hao tinh thần vẫn rất lớn. Thi triển ra hai chiêu chính là cực hạn. Dưới tình huống bình thường, Tần Vân không dám thi triển chiêu thứ ba, một khi thi triển nhất định sẽ tổn thương tới căn bản của hồn phách.

Xẹt...

Kiểm quang xẹt qua bầu trời mênh mông, có một bức tranh đen trắng to lớn hiện ra.

Kiểm quang chói mắt mang theo dị tượng của bức tranh đen trắng, đánh về phía tên Ma Thần ấy.

- Hả?

Ma Thần vốn đang dùng hết sức chui ra ngoài, chỉ dùng một cánh tay chống lại ba lưỡi phi kiếm và ba vòng Càn khôn của Tần Vân. Nhưng khi Tần Vân thi triển sát chiêu Luân Hồi, Ma Thần cảm thấy sự lạnh lẽo ở trong lòng.

"Không xong!" Ma Thần có thể cảm nhận uy lực của chiêu này đã có biến đổi về chất so với những chiêu số trước đó. Hắn dùng hai tay cùng chống lại.

Ầm ầm...

Một tiếng nổ thật lớn.

Mặc dù đã cố gắng chống lại, nhưng Ma Thần vẫn hoảng hốt:

"Không xong rồi!"

Bởi vì ngay khi ngăn cản, Ma Thần đã biết là không ngăn được. Cho dù trong nháy mắt hắn đã tiến hành thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể, nhưng vẫn chậm một chút, cơ thể Ma Thần bị đánh chìm xuống, phần eo vốn đã thoát ra khỏi miệng bình bị một đòn toàn lực này của Tần Vân khiến cơ thể Ma Thần lại lọt trở lại vào trong bình, lún tới ngực mới dừng lại.

- Đáng chết, đáng chết!

Ma Thần vô cùng khẩn trương.

- Tốt!

Tần Vân thấy vậy, hai mắt sáng lên:

- Thừa dịp hắn bệnh phải đòi mạng hắn, giết!

Phi kiếm bản mệnh lại thi triển ra kiếm thứ hai.

Cũng cùng một chiêu.

Mang theo sự điên cuồng thiêu đốt sinh mệnh, nương theo dị tượng bức tranh đen trắng, kiếm quang chói mắt âm âm trấn áp xuống.

- Cút!

Lần này Ma Thần đã có chuẩn bị, không tiếc thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể, khí tức toàn thân bành trướng, cuộn cuộn sóng nhiệt. Ba thanh phi kiếm và ba vòng Càn khôn căn bản không có lực uy hiếp gì với Ma Thần nữa, hắn toàn lực đối phó với Phi kiếm bản mệnh của Tần Vân.

Hai tay giận dữ đánh ra.

Phi kiếm và bàn tay của Ma Thần va chạm vào nhau, vang lên một tiếng nổ lớn!

Uy thế không kém gì một kiếm trước.

Nhưng lần này hiệu quả yếu hơn nhiều, tuy rằng Ma Thần vẫn chìm xuống một chút, nhưng chỉ có một chút mà thôi.

- Cái gì?

Giờ phút này Tần Vân vô cùng mệt mỏi, nhưng điều khiến hắn không cam lòng là khoảng cách tới khi Ma Thần bị đánh vào trong bình ngọc còn rất xa.

Lúc này Ma Thần càng thêm giận dữ, bị nhốt từ Thượng Cổ tới bây giờ, hắn vốn đã vô cùng suy yếu.

Bị ép thiêu đốt sinh mệnh, vết thương trở nên nặng hơn.

Hiện giờ vì để không bị Tần Vân trấn áp vào trong bình ngọc nữa, hắc vẫn buộc phải tiếp tục thiêu đốt sinh mệnh.

Một tên phạm tặc tuổi thọ nhiều nhất chỉ năm trăm năm ngắn ngủi.

Khi hắc có thực lực toàn thịnh, không biết mạnh hơn Tần Vân bao nhiêu lần. Nhưng hiện giờ lại bị ép tới mức phải thiêu đốt sinh mệnh!

"Lực lượng còn sót lại của ta quá yếu, hiện giờ đang hao tổn tới căn bản, phải tốn bao lâu mới khôi phục được đây?!"

Ma Thần lo lắng, giận dữ, càng suy yếu thì càng khó khôi phục lại đỉnh cao.

- Tần Vân!

Ma Thần gào thét:

- Hiện giờ ngươi rút xa một chút cho ta, nếu không ta thề nhất định sẽ diệt toàn tộc họ Tần của ngươi!

Hắc không có cách nào trực tiếp ra tay với người thường.

Nhưng có thể hấp dẫn đám Đại yêu ma làm thay, Tần Vân cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ cần năm trăm năm là sẽ diệt sạch gốc rễ của Tần gia.

- Ta sợ ngươi uy hiếp sao?

Tần Vân chống đỡ cảm giác mệt mỏi, lấy Hỏa Vân hồ lô trong túi càn khôn ra, mở nút, há miệng, một viên đan dược bay thẳng vào trong miệng.

Cửu Chuyển Linh đan, đan dược trong truyền thuyết.

Cửu Chuyển Linh đan dù là người thường hay tiên nhân đều dùng được. Đối với người bình thường, nếu như vừa chết, hồn phách còn chưa tan thì có thể khởi tử hồi sinh! Với những người tu hành Tiên Thiên Kim Đan hoặc Nhập đạo, khi ngưng luyện nguyên thần thất bại, Kim đan bị tổn thương, hồn phách bị tổn thương căn bản, dùng Cửu Chuyển Linh đan là có thể chữa khỏi hoàn toàn.

Nguyên Thần Tiên Nhân cũng có thể dùng để trị liệu vết thương ở nguyên thần.

Cửu Chuyển Linh đan có hiệu quả trị liệu sinh mệnh rất mạnh.

Hiện giờ Tần Vân thực tế không bị tổn thương tới căn bản, chỉ là tinh thần tiêu hao quá lớn, trong thời gian ngắn không cách nào bổ sung. Đan được tẩm thường bổ sung hồn phách và tinh thần quá chậm, vì vậy Tần Vân đành xa xỉ một lần, sử dụng một viên Cửu Chuyển Linh đan.

Dược lực thần kỳ ôn dưỡng hồn phách, tốc độ khôi phục tiêu hao vô cùng nhanh. Dù sao thì hãn không bị tổn thương căn bản, dùng Cửu Chuyển Linh đan để khôi phục đúng là thứ phá của trời rồi.

- Lại tiếp!

Tần Vân không chút do dự, lại dùng chiêu số tuyệt sát thêm lần nữa: Luân Hồi!

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Tần Vân Chiến Ma Thần (Hạ)

Phi kiểm bản mệnh hóa thành ánh kiếm chói mắt, một lần nữa mang theo dị tượng là bức tranh đen trắng chém tới.

"Vẫn còn có thể thi triển?"

Ma Thần thâm kinh hãi. Hai lần chống đỡ trước đã khiến hãn hiệu rất rõ, chiêu kiếm mạnh nhất của Tần Vân đã đạt tới cấp độ thực lực của Tiên Nhân Ma Thần bình thường rồi! Trước khi hãn bị giam cầm, thực lực mạnh mẽ, đương nhiên không cần để ý tới đám Tiên Nhân Ma Thần bình thường. Nhưng hiện giờ hãn đang ở trạng thái suy yếu nhất, lại đang thiêu đốt sinh mệnh căn bản, do đó càng thêm suy yếu.

Đồng thời còn luôn phải chống đỡ phong cấm!

Cho nên...

Ầm!

Dù thế nào đi chăng nữa, Ma Thần cũng phải chống lại bằng bất cứ giá nào.

Dù chặn được, nhưng khi chống đỡ phi kiểm, lực chống cự lại phong cấm trở nên yếu hơn, do đó phải lún trở lại xuống phía dưới không ít.

"Mau ra, đi ra nào!"

Ma Thần thiêu đốt tinh huyết, hai tay bám kéo miệng bình, cố gắng bò ra ngoài.

Keng keng keng.

Ba vòng Càn Khôn lại đánh tới, Ma Thần bất đắc dĩ, chỉ có thể vung một tay lên đánh bay đi. Hẳn biết uy thế của những vòng Càn Khôn này chỉ bình thường, nhưng nếu như bị vây đánh, làm phong cấm tăng mạnh, nói không chừng bản thân hẳn sẽ bị hoàn toàn phong ấn vào trong bình ngọc một lần nữa.

Xẹt.

Bản mệnh phi kiếm lại đánh tới, vẫn mang theo dị tượng bức tranh đen trắng.

"Rốt cục phải làm như nào đây?"

Ma Thần hoảng hốt.

...

Ba lần, bốn lần, năm lần, sáu lần, bảy lần, tám lần.

Tần Vân không ngừng thi triển, bao gồm cả hai lần thi triển trước đó, hẳn đã thi triển tổng cộng tám chiêu Luân Hồi.

Cho dù Cửu Chuyển Linh đan thần kỳ, có thể trị liệu vết thương Nguyên thần của Tiên Nhân, có thể trị liệu Kim đan, hồn phách bị tổn thương, dùng để khôi phục hồn phách tinh thần là chuyện rất đơn giản... nhưng vẫn không chịu nổi. Hồn phách được pháp lực Tử Kim Kim đan nuôi dưỡng, cho dù rất mạnh, nhưng Tần Vân thi triển Luân Hồi tiêu hao quá nhiều tinh thần, chỉ cần ba lần là đã tiêu hao hết hồn phách tinh thần.

Tinh thần tiêu hao hết đương nhiên là sẽ tổn thương tới căn bản.

Dược hiệu của Cửu Chuyển Linh đan bù đắp được sự tiêu hao cho sáu lần thi triển Luân Hồi. Lại thêm hai lần trước đó đã là tám lần liên tục, giờ

phút này Tần Vân đã cảm thấy mệt mỏi rã rời.

"Vẫn chưa trấn áp thành công."

Tần Vân nhìn thấy chỉ còn một cánh tay và một cái đầu của Ma Thần ở bên ngoài, đối phương vẫn đang giãy dụa, không cam lòng, hi vọng Tần Vân không cách nào thi triển Luân Hồi thêm nữa.

Tần Vân lại lấy ra hồ lô Hỏa Vân từ trong túi Càn Khôn, bật nút, đổ một viên Cửu Chuyển Linh đan vào trong miệng.

Cùng thời khắc Tần Vân đổ linh đan từ hồ lô Hỏa Vân vào trong miệng, trong lòng núi xa xa, Ma Thần nhìn ra bên ngoài, thấy cảnh tượng này, trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng:

"Lại uống đan dược."

Một viên Cửu Chuyển Linh đan vào trong bụng, dược hiệu ôn dưỡng hồn phách, tinh thần nhanh chóng khôi phục.

Khi ở Cảnh Dương Tiên phủ, Tần Vân thu được sáu viên Cửu Chuyển Linh đan, chia một nửa cho Hồng Cửu, chỉ còn lại ba viên. Hắn chưa từng đụng tới ba viên Cửu Chuyển Linh đan này, hiện giờ vì đối phó Ma Thần mà đã uống liền hai viên.

- Tiếp tục!

Phi kiếm bản mệnh thi triển Luân Hồi, mang theo dị tượng là bức tranh màu đen trắng.

"Tên Tần Vân này lúc mới đầu không hề dùng tới thuật phi kiếm này, nhất định là sử dụng nó sẽ tiêu hao rất lớn. Hắn chỉ thi triển hai lần đã phải uống đan dược, hiển nhiên là bình thường chỉ có thể dùng hai lần. Nhưng

uống một viên đan dược, hắt lại thi triển được thêm sáu lần? Hiện giờ uống thêm một viên, sẽ thi triển được sáu lần nữa sao?"

Trong lòng Ma Thần tràn ngập sự tuyệt vọng:

"Xong, ta thua chắc rồi."

"Vì để đi ra ngoài, ta đã thiêu đốt tinh huyết."

"Hiện giờ đang không ngừng thiêu đốt tinh huyết, chống lại phi kiếm của hắn. Nếu tiếp tục thiêu đốt, e rằng ta sẽ rơi vào cơn ngủ triền miên."

Ma Thần cảm thấy suy yếu.

Hắn không chịu được nữa.

Ầm ầm ầm...

Phi kiếm đánh xuống, không chút lưu tình.

Một lần, rồi lại một lần...

Liên tục ba chiêu Luân Hồi!

Lần đầu tiên, đầu Ma Thần bị đánh chỉ còn lại đỉnh ở miệng bình.

Lần thứ hai, cả cái đầu cũng hoàn toàn chìm vào trong, chỉ còn non nửa cánh tay ở bên ngoài. Bàn tay vẫn đang nắm chặt miệng bình, cố gắng giãy dụa.

Lần thứ ba, cánh tay cũng bị đánh rơi vào trong bình.

- Vù!

Tần Vân vùng tay lên, pháp lực cuốn lấy nắp bình, bay vút tới, đóng chặt miệng bình ngọc lại.

Khi đóng vào, bình ngọc từ giữa không trung rơi xuống đất, không còn động tĩnh gì khác.

- Đã xong!

Tần Vân lắc người lóe lên, tiến vào trong lòng núi, đưa tay cầm lấy bình ngọc.

Nhìn chiếc bình ngọc này, trong mắt Tần Vân tràn đầy hưng phấn.

- Vì đối phó với người ta đã uống hai viên Cửu Chuyển Linh đan!

Tần Vân nhìn bình ngọc. Tuy rằng hẳn một lòng muốn đối phó với yêu ma trong thiên hạ, nhưng đối phó với Đại yêu ma bình thường, hẳn cũng không uống Cửu Chuyển Linh đan để liều mạng, bởi vì một viên Cửu Chuyển Linh đan tương đương với một món pháp bảo nhị phẩm! Uống vài viên là đã sánh ngang với một pháp bảo nhất phẩm. Cho dù đối với những tông phái tu hành hàng đầu, pháp bảo nhất phẩm cũng là pháp bảo trấn tông, được truyền lưu đời đời rồi.

Tuy Tần Vân có nhiều bảo vật, nhưng cũng không dám xa xỉ như vậy.

Nhưng vì đối phó với tên Ma Thần thần bí này, rất đáng giá!

Tần Vân hiểu rất rõ.

Nhân tộc và yêu ma tranh đấu cuối cùng vẫn là do Tiên Nhân Ma Thần quyết định! Cho dù mình có lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể ảnh hưởng tới thế cục cuộc chiến phàm tục trong vài trăm năm.

Giống như lão tổ của Bạch gia, đó là trụ cột của Nhân tộc từ thời thượng cổ đến tận hiện giờ, cầm Linh bảo Chu Thiên Tinh Thần trong tay, đại chiến với rất nhiều Ma Thần, khai sáng một thế giới cho Nhân tộc.

Trương tổ sư quật khởi, khiến cho Nhân tộc trở nên mạnh mẽ hơn, ảnh hưởng vô cùng sâu xa. Cùng đạo lý đó, chuyện suy yếu tăng chiến lực đứng đầu của phe địch là rất quan trọng.

"Tần Vân ta có thể cả đời không thành tiên, chỉ là Tiên Thiên Kim Đan thôi cũng được!"

Tần Vân nhìn bình ngọc:

"Nhưng ta lại bắt được tên Đại Ma Thần hàng đầu này. Tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng cơ hội như vậy e rằng cả đời cũng khó gặp, sao có thể không bắt lấy?!"

Chỉ cần dựa vào uy thế khí tức, Ma Thần trong bình ngọc là sinh mệnh cấp độ cực cao, gần bằng với tên Vực Ngoại Ma Thần chết trong Thượng cổ Thiên Long cung! Dù kém một chút nhưng Tiên Nhân Ma Thần bình thường vẫn kém hơn tên này quá xa.

Ma Thần khủng bố này cho dù là Kiếm lão nhân cũng không đánh lại, một khi trốn thoát chính là đại họa khó lường.

Vù.

Tần Vân khá kích động, thậm chí cảm thấy thành công rực rỡ. Hắn cầm Tuần Thiên lệnh, truyền tin cho lão tổ Y thị. Giữa không trung hiện lên một ảo ảnh, chính là lão tổ Y thị.

"Sao rồi?"

Lão tổ Y thị nhìn Tần Vân.

"Hắn đã bị ta trấn áp."

Tần Vân cầm bình ngọc.

"Tốt, tốt, tốt!"

Hai mắt lão tổ Y thị sáng lên:

"Tần Vân, người đã lập công lao lớn cho Nhân tộc ta. Mau mau, chớ ở lại đây. Nói không chừng tên Ma Thần kia đã âm thầm liên hệ Yêu Ma Cửu Mạch, e rằng Ma Thần của Yêu Ma Cửu Mạch đang chạy tới. Người mau chóng rời khỏi đây, di chuyển về phía Thần Tiêu môn! Sư tôn ta sẽ gặp người ở trên đường."

"Được!"

Tần Vân giật mình.

Vù...

Hắn bay ra khỏi lòng núi.

Cách đó không xa, Ân Ly Hỏa đang đứng trong mây, đang nhìn về phía này, không yên lòng.

"Ân đạo hữu, mau chóng rời khỏi đây, Ma Thần của Yêu Ma Cửu Mạch rất có thể đang kéo tới."

Tần Vân truyền âm cho đối phương.

Ân Ly Hỏa hỏi:

"Tên Ma Thần kia trốn rồi sao?"

Tần Vân truyền âm đáp:

"Đã bị ta trấn áp. Ta đi trước một bước."

Vù...

Cầu vòng xẹt ngang qua trời, bay thẳng về phía Thần Tiêu môn.

- Trấn áp?

Ân Ly Hỏa vô cùng kinh ngạc, hẳn từng tự cảm thụ uy thế của Ma Thần, có thể nói là cực kỳ kinh khủng:

- Lễ nào có Tiên nhân tới? Nhưng ta đã bẩm báo sư môn, Tiên nhân gần nhất tới cũng cần thời gian một khắc.

Nhưng sao hẳn biết được Tần Vân đã liên hệ với lão tổ Y thị đứng hàng đầu trong thiên hạ, sau đó Trương tổ sư còn tự mình đi tới.

...

Tổ địa của Y thị, Tử Vân cung.

- Bị Tần Vân trấn áp?

Lão tổ Y thị cũng thấy kinh ngạc:

- Trước nghe Tần Vân nói tên Ma Thần này vô cùng đáng sợ, mặc dù bị giam cầm vô số năm tháng, thực lực tổn thất nhiều, nhưng ta chỉ hi vọng Tần Vân có thể kéo dài thời gian. Không ngờ Tần Vân lại trấn áp được... Hay là ta đã dự liệu sai? Tên Ma Thần bị phong ấn kia không mạnh như ta tưởng tượng?

- Đi, đi xem một chút.

Lúc này lão tổ Y thị đã rời Tử Vân cung, bay về phía Thần Tiêu môn.

Ông ta cảm thấy hiếu kỳ với Ma Thần bị giam giữ trong bình ngọc, nên vội vã bay đi.

Mới bay được một lúc.

- Y Ngôn, ta đã gặp Tần Vân.

Giọng Trương tổ sư vang lên bên tai của lão tổ Y thị.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Trương Tổ Sư Và Bình Ngọc

Tần Vân vốn hóa thành hồng quang trực tiếp bay về hướng Thần Tiêu môn.

Bỗng nhiên một dòng lực lượng chậm rãi bao phủ khu vực chung quanh, Tần Vân cảm giác giống như rơi vào lòng mẹ, cả người kìm lòng không được dừng lại. Mặc dù dừng lại một cách đột ngột, nhưng hẳn không cảm thấy có chút khó chịu gì.

“Đây là?”

Tần Vân nhìn về phía trước, có Tử Sắc Lôì đình ngưng tụ thành thân ảnh, cuối cùng trở thành ảnh thực, đó là một đạo nhân trung niên mặc pháp bào, đầu đội cao quan. Khuôn mặt của đạo nhân trung niên này trông rất bình thường, nhưng lại có chút cao quý, giống như nắm giữ quyền hành thiên đạo nào đó. Khí tức của y ôn hòa, không có cảm giác áp lực, nhưng Tần Vân cảm thấy được vị tồn tại trước mắt này tuyệt đối là con người tài ba nhất mà bản thân mình từng gặp qua. Ngay cả Vực Ngoại Ma Thần đáng sợ đã chết trong Thiên Long cung thời thượng cổ kia cũng yếu hơn một bậc.

“Lôì đình này!”

Tần Vân thường xuyên nhìn thấy hiền thể của mình tu luyện Thần Tiêu Lôì pháp, tự nhiên nhận ra đây là Thần Tiêu Lôì đình, chỉ là không biết cao minh hơn bao nhiêu lần so với hiền thể của mình tu luyện. Nhưng lôì đình bá đạo trứ danh này hiện giờ lại ôn hòa không chứa chút sát ý nào.

Tân Vân mở miệng hỏi:

- Có phải là Trương tổ sư?

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan cười gật đầu:

- Là ta, theo lời người nói lúc trước, vậy lai lịch của Ma Thần kia tuyệt không tầm thường. Người có thể trấn áp, thật sự rất hiếm thấy. Đi thôi, trước tiên theo ta trở về Thần Tiêu môn.

- Vâng!

Tân Vân cung kính làm lễ nói.

Đạo pháp tự nghĩ ra và hoàn thiện có thể trở thành Đạo pháp hàng đầu được thiên hạ công nhận! Trương tổ sư, chính là người đứng đầu Đạo gia trong mắt người tu hành khắp thiên hạ. Đạo gia hiện giờ cũng có không ít Tiên Nhân, giống như lão tổ Bạch gia tọa trấn ở Linh Bảo sơn, khi Đạo tổ truyền đạo ở Linh Bảo sơn, lão tổ Bạch gia cũng có mặt. Từ thượng cổ đến nay, lão tổ Bạch gia trấn thủ Linh Bảo sơn, Linh Bảo sơn vẫn luôn hưng thịnh. Bạch gia lại chính là gia tộc cổ xưa nhất. Nhưng trong mắt một vài người tu hành như Tân Vân, Trương tổ sư lại càng lợi hại hơn.

Nếu nói, tự thân tu hành chính là Đạo pháp đệ nhất trong thiên hạ, đạt tới cảnh giới cao nhất. Vậy nên, việc Trương tổ sư tự nghĩ ra Đạo pháp đệ nhất của thiên hạ có ý nghĩa thế nào cũng không thể diễn tả thành lời được.

Tồn tại như Trương tổ sư, giống như một phương thiên địa, là Định Hải Thần châm của Nhân tộc.

“Vù!”

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan mang theo Tân Vân, hóa thành Tử Sắc Lôì đình bay thẳng đến Thần Tiêu môn.

Tần Vân quan sát Trương tổ sư, thấy ông ta “Dung mạo tầm thường nhưng khí tức còn bá đạo cường thế hơn Vực Ngoại Ma Thần, cộng thêm một chút siêu nhiên nữa.” Mặc dù tiếp xúc gần, Tần Vân có thể nhận thấy được Trương tổ sư nếu muốn thì chỉ cần một ngón tay là có thể nghiền chết mình.

...

Ở trên Vãn Trà sơn, Dương Lai quận, Lỗ châu, nơi Tần Vân từng giao thủ cùng Ma Thần.

“Vù!”

Giữa mây mù mờ hồ xuất hiện thân ảnh của một thanh niên mặc áo tím.

Thanh niên áo tím quan sát Vãn Trà sơn bên dưới, mặc dù cách thật xa, ánh mắt lại dễ dàng tra xét mấy trăm dặm chung quanh.

Thanh niên áo tím hạ giọng trầm trầm:

- Hả, nhanh như vậy đã không thấy rồi? Đã đào tẩu rồi hay là bị Nhân tộc trấn áp?

Thanh niên áo tím suy đoán nói:

- Hẳn hiện giờ vừa mới thoát ly giam cầm, thực lực suy yếu, chỉ có thể trốn đi tìm kiếm một nơi vắng vẻ khôi phục lại thực lực. Về phần trấn áp, khí tức lưu lại nơi này cũng không phải khí tức của Tiên Nhân, hẳn là chưa bị trấn áp. Hẳn ắt sẽ không bị một người tu hành phạm tục trấn áp đâu.

- Đi thôi đi thôi, vẫn là phải lo việc đại sự của ta trước. Nếu có thể chiếm được một phương thiên địa này mới là lập được công lớn.

Thanh niên áo tím vung tay áo lên, biến mất một cách lặng yên không một tiếng động.

...

Thần Tiêu môn. Trong một nơi u tĩnh, trên một lầu các xung quanh có phong cảnh xinh đẹp. Ở nơi này không có một người hầu nào.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan ngồi xuống, cười nói:

- Ngồi đi.

- Văn bối xin có lễ!

Tần Vân đá xong mới ngồi xuống.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan cười nhìn Tần Vân:

- Thiên hạ đều nói ngươi là Kiếm Tiên nhập vào Đạo, ta hôm nay mới tận mắt nhìn thấy, mới biết được ngươi chính là Cực cảnh, lại còn tu luyện ra Tử Kim Kim đan.

Trong lòng Tần Vân hơi kinh hãi, lập tức nói:

- Không thể gạt được Trương tiên bối.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan nói:

- Yên tâm ta cũng không có xem xét cơ thể ngươi. Chỉ là thân thể ngươi tự nhiên tản ra một tia pháp lực, tuy rằng rất mỏng manh nhưng ta có thể khẳng định đó là pháp lực của Tử Kim Kim đan. Hơn nữa năm đó ta cũng tu luyện thành Tử Kim Kim đan như vậy. Thoáng một cái đã hơn hai ngàn năm. Thời gian quả thật trôi qua quá mau. Ta còn nhớ rõ bản thân lúc tạo thành Tử Kim Kim đan, cũng trở nên hung hãn, trăm yêu trừ ma khắp nơi.

Tần Vân lắng nghe chăm chú.

Trương tổ sư nếu nói bản thân có thiên tư đệ nhất từ xưa đến nay trong Đạo gia, phỏng chừng cũng không có bao nhiêu người sẽ phản bác.

Giống với một vài nhân vật được xưng là đứng đầu Đạo gia như Cảnh Dương Tiên Nhân, số lượng có thể đếm trên đầu ngón tay. Giống với lão tổ Y thị, lão tổ Chung Ly thị, lão tổ Chu gia được triều đình chủ động phong vương kia đều là những lão tổ của đại gia tộc ngàn năm, thậm chí đều có ảnh hưởng rất lớn trong một phương thánh địa, triều đình đều phải trấn an bọn họ. Giống như Chu gia, có ảnh hưởng cực lớn ở Hỗn Nguyên tông.

Những nhân vật này đều là đứng đầu của Đạo gia.

Nhưng mà Trương tổ sư, lão tổ Bạch gia lại có địa vị càng cao hơn. Triều đình nếu phong vương thì giống như làm nhục bọn họ.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan cười nói:

- Có thể tạo thành Tử Kim Kim đan, có nghĩa là căn cơ người đã vững chắc, thiên tư cực cao. Hơn nữa, người tạo ra Tử Kim Kim đan còn sớm hơn ta.

Tần Vân đáp:

- Đường tu hành còn dài, so với tiền bối, văn bối cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan nhìn nhìn Tần Vân, cũng gật đầu than thở:

- Các người vẫn chưa từng tạo ra được nguyên thần. Có thể nói là chúng ta cũng thiếu nợ huyết mạch Kiếm Tiên rất nhiều! Linh Bảo sơn truyền huyết mạch Kiếm Tiên vào thế gian, cũng bởi vì huyết mạch Kiếm

Tiên sát phạt đứng hàng đệ nhất, giỏi về chém yêu trừ ma, có thể gia tăng số mệnh cho Nhân tộc chúng ta. Như vậy cũng khiến cho không ít tài năng của Nhân tộc chúng ta trở thành Kiếm Tiên. Trong lịch sử, Kiếm Tiên nhập Đạo cũng không ít, thậm chí có vài người nắm Đạo rất vững. Theo lý thuyết, những người như vậy tu thành Tiên rất dễ dàng. Đáng tiếc, huyết mạch Kiếm Tiên lại không có pháp môn tạo ra nguyên thần.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan than thở:

- Ta cùng lão Bạch cũng đã tận lực nghĩ biện pháp. Nếu có thể có được pháp môn tạo ra nguyên thần cho huyết mạch Kiếm Tiên, cho dù mất đi Linh Bảo sơn của Thần Tiêu môn cũng đáng. Đáng tiếc chính là không có.

Tần Vân nghe xong, trong lòng cũng chấn động lên.

Lão Bạch chính là lão tổ Bạch gia của Linh Bảo sơn. Trương tổ sư cùng lão tổ Bạch gia đều không có biện pháp sao? Tần Vân lập tức hỏi:

- Đều nói Vạn Vật điện không gì không làm được, bọn họ cũng không có biện pháp? Vực Ngoại Ma Thần dụ dỗ người tu hành của chúng ta, nói đều có thể thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta, đều là cố ý lừa gạt?

- Vạn Vật điện?

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan lắc đầu:

- Không nên quá xem trọng Vạn Vật điện. Bọn họ chỉ là cường giả có nhận thức một chút mà thôi. Ta cùng lão Bạch không có được, Vạn Vật Điện lại càng không có khả năng.

Tần Vân khẽ gật đầu.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan cười nhạo nói:

- Về phần Vực Ngoại Ma Thần? Lời nói dụ dỗ của Vực Ngoại Ma Thần há có thể tin tưởng sao? Huyết mạch Kiếm Tiên dù gì cũng là huyết mạch của Đạo gia, chúng ta đều không có pháp môn tạo ra nguyên thần cho huyết mạch Kiếm Tiên, Vực Ngoại Ma Thần làm thế nào lại có được? Bọn chúng nếu có thể có pháp môn tạo nguyên thần cho huyết mạch Kiếm Tiên, chúng ta sớm đã có trong tay. Ta có thể khẳng định với người, pháp môn nguyên thần của huyết mạch Kiếm Tiên chỉ có hai loại phương pháp để đạt được.

- A?

Hai mắt Tần Vân sáng lên.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan nói:

- Một là Đạo tổ lần nữa truyền đạo. Hai chính là tự nghĩ ra. Trừ hai điều này ra, không còn phương pháp nào khác.

Trong lòng Tần Vân chợt lạnh.

Đạo tổ truyền đạo?

Về thân phận của Đạo tổ, phương thế giới này lúc trước vẫn còn là u mê, Đạo tổ mới hàng lâm truyền đạo. Từ thượng cổ đến nay, Nhân tộc cùng yêu ma đấu với nhau lâu như vậy, không ít trận long trời lở đất, không ít tông phái bị diệt, không ít yêu ma chết trận, Đạo tổ cũng không hàng lâm xuống lần nào nữa.

"Xem ra chỉ có thể tự nghĩ ra."

Tần Vân lắc đầu nói:

- Trong lịch sử, huyết mạch Kiếm Tiên chúng ta có bao nhiêu nhân kiệt, nhập đạo cũng không ít, tất cả cuối cùng đều trở về với cát bụi. Đạo tổ

cũng chưa từng hàng lâm. Tần Vân tôi tự nhiên không dám hy vọng xa vời là Đạo tổ sẽ lại xuống đây truyền đạo nữa.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan cười nói:

- Phép tu hành đều là do người ta tạo ra. Tần Vân, ta rất xem trọng người.

Tần Vân mỉm cười gật đầu:

- Năm trăm nữa, tự nhiên sẽ dốc toàn lực.

- Có tâm là tốt rồi.

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan khen ngợi. Bỗng nhiên ông ta quay đầu nhìn lại, lão tổ Y thị đáp mây xuống từ xa xa.

- Sư tôn!

Lão tổ Y thị mặc quần áo đơn giản, có chút cung kính.

- Y Ngôn, đến đây ngồi xuống!

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan cười bảo.

Lão tổ Y thị ngồi xuống, nhìn Tần Vân tán thưởng nói:

- Tần tiểu hữu, người thật đúng là khó lường, trấn áp được một Ma Thần. Có thể để ta nhìn thử Ma Thần ra sao hay không?

Tần Vân cũng không phải là Tiên Nhân lại có thể trấn áp thành công khiến lão tổ Y thị tò mò là Ma Thần thế nào.

- Đương nhiên có thể, trên thực tế, văn bối mang theo Ma Thần này, còn lo sợ không biết lúc nào Ma Thần này lại đi ra.

Tần Vân lấy ra bình ngọc kia từ trong lòng, đặt lên bàn đá. Lần này vì trấn áp Ma Thần, hẳn thật sự đã liều mạng, uống liền hai viên Cửu Chuyển Linh đan.

- Hửm?

Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan vừa nhìn thấy, sắc mặt khẽ biến, trực tiếp cầm lấy bình ngọc. Lúc vừa mở ra nắp bình, một luồng uy thế khủng bố phát ra trên người đạo nhân trung niên đầu đội cao quan. Đạo nhân trung niên đầu đội cao quan nhìn chăm chăm vào bình ngọc, ánh mắt cũng tỏa sáng, tay cũng hơi run, thì thầm nói nhỏ:

- Đúng là hẳn, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới...

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Ma Thần Bốc Minh

Tu hành tới trình độ của Trương tổ sư, chuyện có thể khiến ông ta kích động quá ít. Chỉ có linh bảo mới khiến ông ta xem trọng mà thôi. Có vài món bảo vật không hợp với thể hệ mà ông ta tu hành, thì chỉ có thể cất vào trong kho hay là giao cho tông phái, hoặc là đổi lấy một vài vật cần thiết.

"Có Vực Ngoại Ma Thần này, môn thần thông kia của ta chẳng phải là có hy vọng luyện thành rồi sao?"

Trong mắt Trương tổ sư đều là thần sắc vui mừng.

Lợi dụng Ma Thần?

Chuyện này đối với Trương tổ sư mà nói không đáng để ý làm gì. Ông ta là chủ, Ma Thần chỉ là nô bộc của ông ta mà thôi. Hơn nữa Trương tổ sư rất rõ ràng, Vực Ngoại Ma Thần nghe ra thật sự rất dọa người, trên thực tế cũng chỉ là một sinh linh của phương thiên địa khác mà thôi. Thậm chí có vài Vực Ngoại Ma Thần một lòng hướng thiện! Chỉ có những Vực Ngoại Ma Thần có dục vọng mới xâm chiếm lấy phương thiên địa này của Nhân tộc, lại còn là những tên vô cùng tà ác mới khiến cho thanh danh của Vực Ngoại Ma Thần trở nên kém như vậy.

Còn Trương tổ sư đối đãi các Ma Thần khác nhau cũng có sự khác biệt. Giống như Ma Thần bị nhốt trong bình ngọc trước mắt này, tuy rằng tà ác nhưng lại là bảo bối khó có được.

- Đi ra!

Trương tổ sư điểm nhẹ lên thân bình, một dòng lôi đình tiến vào trong bình, trực tiếp bắt lấy Ma Thần ở bên trong ra.

Vù!

Ma Thần với nước da xanh biếc bị lôi đình bao vây khắp người, bay ra ngoài, kích thước gần bàn tay. Mi tâm của Ma Thần này có một lớp vảy tím, hai sừng dài bén nhọn, lúc này thần tình vô cùng sợ hãi, ngẩng đầu nhìn Tần Vân, lão tổ Y thị cùng đạo nhân trung niên đội cao quan Trương tổ sư bên cạnh, trong lòng không khỏi khổ sở:

“Xong rồi, xong rồi, không ngờ lại rơi vào tay tiên nhân đáng sợ như vậy.”

“Tiên nhân điều khiển lôi đình này, cho dù ta ở trạng thái đỉnh phong cũng không phải đối thủ của hãn, cảm giác có thể so sánh với đế quân.”

Ma Thần cảm thấy hoảng sợ bất an.

- Biến lớn lên!

Trương tổ sư ra lệnh.

- Dạ!

Ma Thần nhanh chóng phóng lớn lên, kích thước không khác gì với đám người Tần Vân, đứng ở một bên cung kính nói:

- Bái kiến hai vị tiên nhân.

Lão tổ Y thị tò mò nhìn ngắm Ma Thần này, cảm thụ được khí tức của Ma Thần, không khỏi cả kinh, thầm nghĩ:

“Khí tức thật mạnh! Thời điểm không bị thương nhất định cũng không yếu hơn ta a!”

Trương tổ sư lên tiếng

- Người là Ma Thần Bốc Minh?

- Tiên nhân lợi hại, liếc mắt đã nhận ra được tiểu nhân.

Ma Thần khiêm tốn cười cười, không còn chút khí phách kiêu ngoại lúc trước, ngay cả khí tức cũng tận lực thu lại.

- Sư tôn, Ma Thần Bốc Minh là ai?

Lão tổ Y thị nghi hoặc hỏi, thân phận này ông ta cũng chưa từng nghe nói qua.

Trương tổ sư giải thích nói:

- Là một Vực Ngoại Ma Thần bị nhốt từ thời thượng cổ. Ở thời thượng cổ, hắc cũng rất ít hiện thân, không có danh khí gì, về lâu về dài tự nhiên người biết đến càng ít. Lúc ta cùng lão Bạch nói chuyện phiếm, nghe nói qua Hồng Liên tiên nhân từng có một bình ngọc, Ma Thần Bốc Minh chính là ở trong bình ngọc đó. Chỉ là sau đó lại thất lạc, không nghĩ tới đã lâu như vậy, lại rơi vào tay Tần Vân, để cho hắc lần nữa lưu lạc vào thế gian.

- Vực Ngoại Ma Thần?

Tần Vân nghe xong lú lờ.

Bản thân lại trấn áp được một Vực Ngoại Ma Thần.

- Ta thấy thực lực của hắc khi đỉnh phong có thể so với thủ lĩnh của một mạch trong Yêu Ma Cửu Mạch.

Lão tổ Y thị nhìn nhìn Tần Vân, than thở nói:

- Không nghĩ tới Tần tiểu hữu có thể trấn áp, bội phục bội phục!

- Văn bối chỉ gặp may mắn mà thôi.

- Với thực lực của hắn, có thể xếp mười hạng đầu trong các Ma Thần rồi.

Trương tổ sư gật đầu khen ngợi:

- Nhưng mà hắn am hiểu nhất không phải là chém giết, nếu chỉ biết giết chóc, thời thượng cổ hắn đã bị Nhân tộc tiêu diệt rồi. Cũng sẽ không có ai hao phí khí lực đưa hắn vào trong bình ngọc này.

Tần Vân gật đầu.

Đúng!

Nếu là đại họa thì nên sớm diệt trừ! Ngay cả Vực Ngoại Ma Thần với khí tức đáng sợ trong Thượng Cổ Thiên Long cung kia đều đã chết. Nhân tộc cùng Thủy tộc nếu muốn diệt trừ, tuyệt đối có thể tiêu diệt.

- Tần Vân, ta có một yêu cầu quá đáng.

Trương tổ sư nhìn Tần Vân.

- Trương tiên bối cứ việc phân phó văn bối là được.

Tần Vân vội vàng nói, lão tổ Y thị bên cạnh cũng cả kinh... Chỉ với thân phận sư tôn thế này, nhưng lại nói ra câu “yêu cầu quá đáng” với một Kiếm Tiên Tiên Thiên Kim Đan.

- Ma Thần này có tác dụng lớn đối với ta, hy vọng người đưa cho ta, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi người.

Trương tổ sư nói.

- Trương tiền bối nguyện ý thu lấy, thì cứ cầm đi, Ma Thần đáng sợ như vậy, văn bối cũng không dám để ở trong nhà.

Tần Vân lập tức đáp.

- Người yên tâm, ta sẽ không chiếm tiện nghi của người.

Trương tổ sư nói.

Thân phận của ông ta là gì?

Nếu chiếm tiện nghi của một tiểu bối, sẽ làm cho đạo tâm của ông ta bị ảnh hưởng! Tu đạt tới bản lĩnh như ông ta, để ý nhất chính là đạo tâm thông suốt. Nếu làm một ít việc xu nịnh, bản thân còn chán ghét chính mình, đừng nói chi đến đạo tâm thông suốt.

- Ma Thần Bốc Minh!

Trương tổ sư nhìn về phía Ma Thần kia.

- Tiểu nhân có mặt!

Ma Thần cung kính, trước mắt hắn có rất nhiều tâm tư, nhưng trước mặt Trương tổ sư hắn lại không dám có chút bất kính nào.

- Người tự nguyện cung phụng ta làm chủ không?

Trương tổ sư nhìn chăm chăm hắn:

- Nếu như không muốn, chỉ có thể dùng “Ma Hình pháp” đối xử với người.

Ma Thần vừa nghe, lập tức biến sắc.

Trương tổ sư quá hiểu biết hắn, lúc trước hắn chính là không muốn làm tôi tớ cho một tiên nhân thượng cổ tên là “Hồng Liên tiên nhân”, Hồng

Liên tiên nhân hải điều tra rất lâu mới tra ra được nhược điểm của hắc, đặt biệt thiết kế ra “Ma Hình pháp”. Trong gần ba ngày, hắc lập tức ngoan ngoãn thần phục.

- Lúc trước tiểu nhân không muốn dễ dàng thần phục, cũng là do thực lực của “Hồng Liên tiên nhân” kia cũng chỉ tương đương với tiểu nhân.

Ma Thần ngay lập tức nói lấy lòng:

- Còn thực lực của chủ nhân người vô cùng cao thâm, mạnh hơn Hồng Liên tiên nhân nhiều, tiểu nhân như thế nào lại không tình nguyện? Tiểu nhân Bốc Minh, bái kiến chủ nhân!

Nói xong ngay lập tức quỳ lạy dập đầu.

Trương tổ sư thấy thế gật gật đầu:

- Người trở về trong bình nghỉ ngơi đi, ta sẽ mau chóng khôi phục thực lực cho người.

- Dạ vâng!

Ma Thần lập tức cười nịnh nọt, trong lòng lại chưa sót vụn phần, liếc nhìn Tần Vân bên cạnh:

“Chính là do tên Kiếm Tiên chết tiết này, ta thiếu chút nữa đã khôi phục lại tự do, có thể tùy ý tung hoành khắp thế gian. Hiện tại lại trở thành tôi tớ cho tiên nhân càng đáng sợ hơn. Tiên nhân này sợ là có thể sống thật lâu, thật lâu, ôi, nhìn không thấy ngày được giải thoát rồi.”

Trong lòng ghen uất, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Vèo.

Ma Thần hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong bình ngọc, Trương tổ sư lúc này mới thu hồi bình ngọc.

- Chúc mừng sư tôn, chúc mừng sư tôn!

Lão tổ Y thị lập tức nói.

- Y Ngôn, còn có Tần Vân nữa.

Trương tổ sư nói:

- Việc của Ma Thần Bốc Minh này, hai người cũng đừng nói ra bên ngoài.

Tần Vân lập tức nói:

- Văn bối tuyệt đối miệng kín như bưng!

Trương tổ sư gật gật đầu.

Ông ta đương nhiên không sợ gì, chỉ là không muốn rước thêm phiền toái.

- Ma Thần Bốc Minh này tuy rằng thực lực cùng cấp bậc với đám người sơn chủ Vân Ma sơn...

Trương tổ sư nói tiếp:

- Nhưng mà lại có tác dụng thật lớn với ta. Ta đã thu được ưu đãi từ người, tự nhiên sẽ không bạc đãi người. Trong tàng bảo của ta, ta nghĩ thử xem trong năm món bảo vật có chút thích hợp với người này, hười hãy chọn hai món trong đi.

Lão tổ Y thị bên cạnh cũng cười cười nhìn Tần Vân:

- Sư tôn ta đưa cho người, người cứ nhận đi. Người cũng là người tu hành, biết sự quan trọng của đạo tâm. Bảo vật này người phải nhận lấy.

- Hiểu rồi ạ!

Tần Vân cũng không nhiều lời.

Kỳ thật Ma Thần kia ngược lại là điều phiến toái lớn đối với hắn.

Nhưng mà Trương tổ sư lại vô cùng yêu thích Ma Thần này.

Trương tổ sư để cho tôi tùy ý chọn hai món bảo vật, không biết là những bảo bối gì?

Tần Vân cũng có chút chờ mong.

-Trong năm món bảo vật này, người nên cẩn thận chọn!

Trương tổ sư nói xong, lấy từ trong tay áo ra một tiểu nhân to bằng bàn tay.

- Đây là Hoàng Cân lực sĩ?

Tần Vân liếc mắt một cái đã nhận ra, tiểu nhân này giống với Hoàng Cân lực sĩ bảo hộ Tần gia kia, chỉ là nhỏ hơn nhiều.

- Đúng vậy.

Trương tổ sư gật đầu:

- Đây là bản thể của Hoàng Cân lực sĩ bảo hộ Tần gia người. Người nếu chọn nó, nghĩa là có khả năng vĩnh viễn bảo hộ Tần gia của người.

Tần Vân líu lười.

Món bảo vật thứ nhất trong năm món bảo vật lại là Hoàng Cân lực sĩ? Giá trị của nó cũng không thua Kim Đan lô.

Nói xong, Trương tổ sư đặt tiểu nhân này lên bàn, sau đó lấy từ trong tay áo ra món bảo vật thứ hai. Đó là một khối thạch bài cổ xưa có nhiều vết nứt. Thạch bài này cũ nát, trên đó điêu khắc một vài đồ án, vừa nhìn thấy, toàn thân Tần Vân đã có chút chấn động lên, có một tia lôi điện tự nhiên nảy lên trong cơ thể, Tần Vân thất kinh:

"Mình đến gần nhìn, trong cơ thể lập tức xuất hiện lôi điện, đây là thạch bài gì?"

Lập tức không chế pháp lực tiêu diệt tia lôi điện này.

Trương tổ sư nhìn nhìn thạch bài cũ nát, cảm khái nói:

- Thạch bài này chính là cơ duyên ta đạt được, trong đó chứa đựng thần thông của một tông môn tên là “Lôi Đình Chi Nhân”, có thể điều khiển được con mắt thứ ba. Chỉ có điều thần thông này bị trời đổ ký, mỗi lần thử sẽ tiêu hao một chút uy năng còn sót lại trong thạch bài. Thạch bài này hiện giờ đã sắp bị phá, chỉ có thể lại học thêm một lần nữa là sẽ vỡ nát.

- Thần thông “Lôi Đình Chi Nhân?”

Tần Vân nghi hoặc.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Năm Món Bảo Vật

Tần Vân cũng không xa lạ gì đối với thần thông, giống như mạch Ma Thần của triều đình, cũng sẽ chủ tu một loại thần thông nào đó. Phật môn thánh địa Ma Kha tự nổi danh nhất là Thiên Nhân thông, Thiên Nhĩ thông, Thần Túc thông, Tha Tâm thông, Túc Mệnh thông, Lậu Tận thông. Bình thường sáu loại thần thông này cũng được người tu hành trong thiên hạ khen ngợi không thôi.

Giống như một vài loại "Pháp Thiên Tượng Địa" của Hồn Nguyên Tông, thần thông của mạch Nhục Thân Thành Thánh cũng có danh tiếng rất lớn. Đạo gia mặc dù tu luyện Kim Đan, nhưng cũng có những pháp môn thần thông như Thiên Lý nhãn, Thuận Phong nhĩ,...

Tần Vân hiếu kỳ:

- Lôi Đình chi nhãn, sao tôi lại chưa từng nghe qua?

Trương tổ sư cười nói:

- Bởi vì thạch bài này tổng cộng cũng chỉ có thể học được ba lần, ta học một lần rồi, Mộc trưởng lão của Thần Tiêu môn ta cũng học một lần rồi. Còn dư lại một lần cuối cùng nữa! Trong thiên hạ, người từng thấy qua uy lực của "Lôi Đình chi nhãn" này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay thôi. Người chưa từng nghe nói cũng là điều rất bình thường.

Nói xong, ông ta liền đặt thạch bài cũ nát ở trên bàn, lấy từ trong ống tay áo ra món bảo bối thứ ba.

Không ngờ lại là một thanh phi kiếm! Phi kiếm này có kiếm thân giống như chiếc lá, bản thân phi kiếm đương nhiên cũng vô cùng sắc bén.

Chỉ vèn vèn nhìn thấy một thanh phi kiếm này... Tần Vân liền mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng lá xanh cắt ra thiên địa.

Trương tổ sư khẽ mỉm cười, nói:

- Đây là bản mệnh phi kiếm của Thanh Diệp Kiếm Tiên. Bởi vì hắn nắm giữ kiếm đạo quá mạnh, mạnh hơn một bậc so với Kiếm Lão Nhân, lại thu thập rất nhiều tài liệu trân quý, cuối cùng nuôi dưỡng bản mệnh phi kiếm này thành một món siêu phẩm pháp bảo. Ta cảm thấy thanh phi kiếm này có lẽ có chút trợ giúp cho người.

Tần Vân ánh mắt cũng tỏa sáng, hỏi:

- Thanh Diệp ư? Trương tiên bối, tôi có thể xem kỹ một chút được không?

- Không vội, đợi một lát rồi từ từ xem...

Trương tổ sư đặt thanh siêu phẩm phi kiếm này ở đó, sau đó liền lấy ra một cái hồ lô bằng đồng thiếc từ trong túi càn khôn, nói:

- Hồ lô pháp bảo này tên là Động Thiên Kiếm hồ, chính là thứ đặc biệt để cho Kiếm Tiên sử dụng. Nó có thể ngày đêm tiếp nhận kiếm khí rót vào. Kiếm khí sẽ tự nhiên dung nhập vào trong phù văn trận pháp trong mỗi một chỗ của Động Thiên Kiếm hồ. Lúc tất cả đều đã được bổ sung đầy đủ, trận pháp hoàn toàn đạt đến uy lực cực hạn! Chỉ cần một ý niệm, chúng liền có thể xuyên qua hồ lô, phóng ra trăm vạn kiếm khí giết chết địch nhân. Uy lực cực lớn, vượt xa so với sát chiêu bình thường.

Trương tổ sư nói tiếp:

- Chỉ có điều thiếu sót chính là phải bổ sung đầy đủ kiếm khí vào trong Động Thiên Kiếm hồ này, cho dù là pháp lực của người hùng hồn, sợ rằng cũng cần thời gian một năm.

Tần Vân khẽ nhú mày:

- Một năm ư?

Trương tổ sư mỉm cười, đặt hồ lô bằng đồng thiếc này xuống, tiếp đó lại móc ra một món bảo bối cuối cùng từ trong ống tay áo. Đây là một pho tượng Phật Đà đang ngồi xếp bằng. Pho tượng làm bằng gỗ, hình như là do người mới học điêu khắc tạo nên, rất thô ráp. Trương tổ sư nói:

- Đây là tượng gỗ điêu khắc "A Di Đà" của Phật môn, vô cùng thần kỳ.

Tần Vân cả kinh nhắc lại:

- A Di Đà?

Các đại hòa thượng của Phật môn mở miệng khép miệng đều nói "A di đà phật", Tần Vân cũng biết, A Di Đà Phật có địa vị cực lớn ở trong Phật môn. Trong truyền thuyết, bản thân một phương thiên địa của Đạo gia cũng là lúc trước do Đạo tổ truyền đạo ở Linh Bảo sơn! Mà Phật môn... theo tục truyền chính là A Di Đà Phật truyền thụ ở trong mộng, khiến cho thế giới này có Phật môn rồi. Phật môn khiêm tốn không tranh với đời, nhưng thực lực lại thâm sâu khó lường.

- Năm món bảo bối!

Trương tổ sư cười nhìn Tần Vân, nói:

- Một là Hoàng Cân Lực sĩ, cái này không cần nói nhiều rồi. Hai là thần thông "Lôi Đình chi nhãn", tu hành đến cực hạn, Lôi Đình chi nhãn

thậm chí còn có thể thay trời giáng xuống lôi phạt. Ba là phi kiếm Thanh Diệp Kiếm Tiên, bản mệnh pháp bảo luyện thành siêu phẩm phi kiếm chỉ vẹn vẹn có hai thanh trong thiên hạ, đây là một trong số đó. Bốn là Động Thiên Kiếm hồ, kiếm khí của người càng mạnh, Động Thiên Kiếm hồ càng mạnh. Năm là tượng gỗ điêu khắc A Di Đà, tượng gỗ này, dựa vào nó dẫn dắt, có thể mộng một giấc mộng một trăm năm.

Tần Vân nghi hoặc nhắc lại:

- Một giấc mộng trăm năm ư?

Trương tổ sư hỏi:

- Bình thường trong lúc người ngủ mơ, có lúc trong mộng trôi qua rất lâu, nhưng tỉnh lại sẽ phát hiện ra mới ngủ được một lát. Người từng có loại cảm giác này chưa?

Tần Vân gật đầu, trả lời:

- Có.

Trương tổ sư nói:

- Dựa vào tượng gỗ A Di Đà Phật này, người sẽ rơi vào trong giấc ngủ mơ. Giấc mơ này rất chân thực, người sẽ trải qua thời gian một trăm năm ở trong mơ. Đương nhiên bên ngoài là một ngày, trong mơ là một năm. Nhất mộng trăm năm... ngoại giới cũng vẹn vẹn qua đi một trăm ngày.

- Nếu như chỉ có thời gian đặc thù, nó cũng không xứng so sánh cùng bốn món bảo bối kia. Quan trọng là, nó còn sẽ dẫn dắt người tu hành ở trong mộng, tu hành trong giấc mộng trăm năm, so với bình thường tu hành một trăm năm ở bên ngoài vẫn là có ích hơn nhiều.

Trương tổ sư nhìn Tần Vân, nói tiếp:

- Kiếm Tiên chỉ có thọ mệnh năm trăm năm, nếu như có tượng A Di Đà Phật này, tương lai người tự sáng tạo ra phương pháp ngưng luyện nguyên thần, hi vọng cũng có thể lớn hơn mấy phần.

Tần Vân lập tức động lòng rồi.

Cho dù không dẫn dắt tu hành, có thêm giấc mơ một trăm năm để tu hành, cũng tương đương với bản thân thọ mệnh biến thành sáu trăm năm rồi! Tu hành nhiều hơn một trăm năm, liền càng có nhiều khả năng, càng đừng nói đến còn có thể dẫn dắt tu hành.

Trương tổ sư nói tiếp:

- Đối với Tiên nhân ma thần mà nói, thọ mệnh của ai cũng rất dài, giá trị của nó có hạn. Có thể dẫn dắt tu hành, vẫn là có thể trị giá một món Siêu phẩm pháp bảo. Còn đối với người là một vị Kiếm Tiên mà nói, ta cảm thấy lại là món thích hợp với người nhất trong năm món này. Người tự mình lựa chọn đi, chọn ra hai món.

Tần Vân nhìn năm món bảo bối, đều động lòng.

Y thị lão tổ ở bên cạnh cũng cười tủm tỉm nhìn nói:

- Tần tiểu hữu xem ra rất khó lựa chọn a.

Trương tổ sư cũng ngồi ở đó thản nhiên nói:

- Chỉ có thể chọn hai món.

Tần Vân cũng âm thầm cảm khái. Liếc mắt nhìn Hoàng Cân Lực sĩ lớn chừng bàn tay người đó, thứ nhất liền bị phủ quyết:

"Tương lai nếu như ta chết rồi, người của Tần gia cũng không thể nào vĩnh viễn trốn ở trong Quảng Lăng thành mãi không ra ngoài. Một khi ra ngoài, không có Hoàng Cân Lực sĩ theo bảo vệ. Người tu hành lợi hại hoặc

là yêu ma, dùng mấy loại pháp thuật mê hồn khống chế, hoàn toàn có thể khống chế được người của Tần gia ta, nói không chừng còn sẽ chấp tay tặng Hoàng Cân Lực sĩ cho người khác."

"Thanh Diệp Phi kiếm."

Tần Vân cầm lấy thanh phi kiếm này lên, phi kiếm mát lạnh, giống như tiên tử ở Nguyệt cung. Cổ hàn ý cũng truyền ra từ trong phi kiếm, khiến Tần Vân không khỏi lạnh như băng.

"Theo như truyền thừa, bình thường tu hành bản mệnh phi kiếm đến nhất phẩm chính là cực hạn rồi. Nhưng vẫn có Kiếm Tiên nghịch thiên, nắm giữ kiếm đạo quá mạnh, lại có một vài tài liệu trân quý trợ giúp, cố gắng khiến cho bản mệnh phi kiếm đạt đến siêu phẩm."

Tần Vân âm thầm cảm khái:

"Từ thượng cổ đến nay, làm được đến mức độ này, chỉ có hai vị, Thanh Diệp Kiếm Tiên chính là một trong số đó. Có điều bản mệnh phi kiếm của ta hiện nay, tuy chỉ là nhị phẩm, lại có thể phát huy ra uy lực có thể sánh ngang với siêu phẩm phi kiếm rồi! Có thêm một thanh "Thanh Diệp Phi kiếm" này nữa cũng là thêm hoa thêm vào gấm mà thôi. Đợi bản mệnh phi kiếm của ta đạt đến nhất phẩm... uy lực càng có thể sánh với linh bảo! Giá trị của Thanh Diệp Phi kiếm này vẫn thấp hơn."

Tuy rằng ý nghĩa bất phàm, nhưng Tần Vân vẫn là từ bỏ rồi.

"Hoàng Cân Lực sĩ, Thanh Diệp Phi kiếm đều có thể từ bỏ. Còn lại ba món..."

Tần Vân nhìn ba món còn lại.

Thần thông Lôì Đình chi nhân, Động Thiên Kiếm hồ cùng với tượng gỗ A Di Đà Phật. Tần Vân thầm nghĩ:

"Tượng gỗ "Nhất Mộng Trăm Năm" này cần phải lựa chọn. Có nó rồi, chẳng khác gì ta có thêm thời gian một trăm năm để tu hành, cái này vẫn còn chưa tính đến công hiệu dẫn dắt tu hành."

"Động Thiên Kiếm hồ? Tương đương có thể có thêm một sát chiêu lợi hại nhất."

Tần Vân nhìn về phía Trương tổ sư, hỏi:

- Trương tiền bối, thần thông Lôì Đình chi nhãn tôi chưa từng nghe nói, Trương tiền bối có thể nói tỉ mỉ một chút, để cho tôi hiểu rõ hơn một chút không?

Trương tổ sư nhìn về phía chiếc thạch bài cũ nát kia, suy tư một chút rồi mới nói:

- Môn thần thông này ở trong thiên hạ không dám nói là tuyệt đối đứng thứ nhất, nhưng nhất định là đứng trong ba hàng đầu! Cũng là một môn lợi hại nhất trong rất nhiều thần thông mà ta tu hành. Hơn nữa, lúc đối mặt với tam tai cửu nạn, với các loại lôì đình của thiên phạt, Lôì Đình chi nhãn cũng có thể giúp giảm uy lực của chúng rất lớn. Cho nên, nếu có cơ hội học tập thần thông này, giá trị có thể sánh ngang với siêu phẩm pháp bảo.

Tần Vân khẽ gật đầu. Thực ra trước kia nghe nói tu hành đến cực hạn, Lôì Đình chi nhãn có thể thay trời giáng xuống lôì phạt! Hẳn liền ý thức được sự đáng sợ của môn thần thông này rồi. Ngay cả Trương tổ sư là vị mơ hồ được tôn xưng là Đạo gia đệ nhất nhân này, cũng nói đây là môn thần thông lợi hại nhất trong số thần thông tu hành.

Tần Vân hỏi:

- Tu hành nói phải có điều kiện gì không?

Trương tổ sư đáp:

- Yêu cầu cực cao đối với pháp lực. Chỉ mới nhập môn, phải là Nguyên Thần Tiên nhân bình thường mới có thể nhập môn. Bởi vì người ngưng luyện chính là Tử Kim Kim Đan, pháp lực có thể sánh ngang với Tiên nhân, cho nên mới có thể nhập môn. Chỉ cần nhập môn... Lôi Đình chi nhãn liền đủ để mang đến cho người rất nhiều trợ giúp rồi. Nhìn người, nhìn yêu quái, nhìn khí vận, nhìn bảo khí, không thua gì Thiên Nhãn thông của Phật môn. Mà trên phương diện chiến đấu, uy lực của Lôi Đình chi nhãn vẫn nằm ở trên "Thần Tiêu Lôi Pháp", chỉ có điều tu hành Lôi Đình chi nhãn không hề dễ.

Tần Vân nhú mày nói:

- Nhập môn yêu cầu cao như vậy sao?

Hắn còn muốn chọn cho hiền thê một môn này. Còn về bản thân hắn? Tần Vân càng tin tưởng phi kiếm của mình hơn!

Trương tổ sư cười nói:

- Thế nào, muốn chọn cho thê tử của người sao? Y Tiêu tiểu nha đầu đó, nếu muốn Nhập đạo trở thành Tiên nhân? Hi vọng không đạt đến một phần nghìn đâu!

Tần Vân nhin không được nói:

- Thê tử của tôi vẫn còn rất trẻ, cũng nắm giữ được Lôi đình ý cảnh.

Trương tổ sư nói:

- Đó là thiên lôi rót vào mới ngộ ra được ý cảnh. Hiện nay nó đạt đến cấp bậc Linh vực ý cảnh rồi sao? Nếu như không có, vậy khả năng càng thấp hơn. Muốn trở thành tiên, phải Nhập đạo! Hiện nay trong lớp phàm

tục của Nhân tộc, tính luôn cả người, tổng cộng cũng chỉ có mười người đạt Cực cảnh mà thôi! Người cho rằng thể tử của người có thể trở thành một trong mười người Cực cảnh này sao? Sau Cực cảnh, còn có Nhập đạo càng khó hơn! Nhập đạo, mới có hi vọng thành tiên.

Trương tổ sư nói tiếp:

- Từ cổ chí kim, có thể thành tiên ít như thế nào? Đạo gia ta cũng có tam đại thánh địa có vài Tiên nhân tiềm tu ở đó. Đại đa số những kẻ đứng đầu tu hành tông phái đều không phải là Tiên nhân.

Tần Vân gật đầu. Thiên hạ có mười chín người đứng đầu tông phái, đẳng cấp Tiên nhân cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trương tổ sư lại nhìn về phía Y thị lão tổ ở bên cạnh, nói:

- Đúng rồi, Y Ngôn, chuyện Tần Vân ngưng luyện Tử Kim Kim Đan, cũng đừng truyền ra ngoài.

- Con biết ạ!

Y thị lão tổ lại ánh mắt phát sáng, nhìn Tần Vân nói:

- Hào tiểu tử, không ngờ lại ngưng luyện ra được Tử Kim Kim Đan, lại còn không nói cho ai biết cả.

Tần Vân mỉm cười. Trương tổ sư hỏi:

- Chọn xong chưa?

Tần Vân gật đầu, nói:

- Dạ. Vậy chọn hai món này...

Nói xong liền chỉ về phía Tượng gỗ A Di Đà Phật, cùng với thạch bài cũ nát đó.

Tượng gỗ có thể giúp có được giấc mộng trăm năm, cùng với thần thông Lôi Đình chi nhãn, chính là hai món mà hãn chọn.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Một Đoạn Cánh Tay

Tần Vân dĩ nhiên là phải chọn tượng gỗ điêu khắc giúp có được giấc mộng trăm năm rồi.

Hắn cũng chuẩn bị chọn thần thông "Lôi Đình Chi Nhân" cho hiền thê của mình. Môn thần thông này tuy lợi hại, nhưng phương pháp tương tự Thiên Nhân thông để nhìn người, nhìn yêu, nhìn bảo khí, nhìn khí vận..., đối với hắn mà nói là không cần thiết.

Tuy nó có thể làm suy yếu mạnh loại thiên phạt có tính chất sấm sét trong lúc Tam Tai Cửu Nạn (*), nhưng trừ khi bản thân hắn nghịch thiên đến nỗi có thể tự sáng tạo ra phương pháp ngưng luyện Nguyên thần, bằng không Tam Tai Cửu Nạn căn bản không có duyên với hắn.

Còn về hỗ trợ chiến đấu ư? Thực ra cũng có tác dụng, nhưng thứ mà hắn tin tưởng nhất vẫn là phi kiếm.

Hắn quyết định tạm giữ lại trước vậy, vì dù sao nó cũng là thần thông số một số hai trong thiên hạ.

Trương tổ sư gật đầu tán thưởng, nói:

- Thông minh. Môn thần thông này nhập môn tuy khó, nhưng chỉ cần nhập môn, chính là một phần trợ lực rất lớn. Khi phóng ra Lôi đình, uy lực có thể sánh ngang với thực lực của Tiên Nhân Ma Thần bình thường. Nếu như cảm ngộ được đạo của Lôi đình, uy lực phát huy ra còn có thể mạnh hơn.

Tần Vân cũng có chút động lòng. Chỉ có điều với tượng điêu khắc bằng gỗ "Nhất Mệnh Trăm Năm", hẳn cảm thấy thực lực của bản thân mình còn có thể tiến bộ hơn nữa. Hiện tại hẳn vẫn cần thi triển loại sát chiêu như "Luân hồi", mới có thể đạt đến uy lực của cấp bậc Tiên Nhân Ma Thần. Tương lai sau này khi thực lực đại tiến, e rằng cũng có thể làm được tới mức ung dung tự tại. Đến lúc đó "Lôi Đình Chi Nhân" cho dù có luyện thành, trợ giúp cũng rất có hạn. Dù sao thì bản thân hẳn cũng không hiểu về đạo Lôi đình!

Tần Vân hỏi:

- Trương tiền bối, tượng gỗ điêu khắc này sử dụng thế nào?

Trương tổ sư đáp:

- Nhỏ máu vào là được.

Tần Vân lập tức đưa tay ra cầm lấy tượng gỗ điêu khắc A Di Đà Phật và thạch bài cũ nát, xong quay đầu nhìn về phía chiếc hồ lô bằng đồng thiếc kia, hỏi:

- Trương tiền bối, Động Thiên Kiếm hồ này, có thể bán cho ta không?

Trương tổ sư, lão tổ Y thị đều có chút kinh ngạc:

- Bán ư?

Trương tổ sư hiểu kỳ nói:

- Ta cũng không dùng đến nó, đương nhiên có thể mua bán rồi. Có điều người dùng cái gì để mua? Tuy rằng Kiếm Tê tu hành đến Tiên Thiên Kim Đan là đến đỉnh rồi, khiến cho giá trị của Động Thiên Kiếm hồ cũng bị giảm xuống một chút. Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng không thể thấp hơn một món siêu phẩm pháp bảo.

Y thị lão tổ ở bên cạnh cười nói:

- Xem ra Tần tiểu hữu có không ít bảo bối a.

Tần Vân lúc này mới lấy một cái túi càn khôn từ trong ngực ra.

Y thị lão tổ trêu ghẹo nói:

- Túi càn khôn không ngờ còn giấu ở trong ngực nữa.

- Mời xem!

Tần Vân vung tay lên, túi càn khôn bay lên, miệng túi mở ra rất lớn, sau đó liền có một cánh tay cực lớn có lân giáp màu đỏ bay ra, rơi vào trong sân. Đó chính là một đoạn cánh tay của Vực Ngoại Ma Thần mà Tần Vân lấy được từ Thượng Cổ Thiên Long cung.

- Hử?

Ánh mắt của Trương tổ sư và lão tổ Y thị đều sáng lên, vội vàng đi đến gần tỉ mỉ quan sát.

Nhìn từng cái móng vuốt sắc bén giống như loan đao đó, cho dù trải qua năm tháng dài đằng đẳng, vẫn có thể cảm nhận được sự sắc bén của chúng. Trương tổ sư nhìn không được vung tay một cái, thu hồi phong cấm mà Tần Vân bố trí trên đó, lập tức lân giáp màu đỏ trên cánh tay cực lớn này bắt đầu có ma khí màu đen bốc lên. Từng con ma quái bắt đầu xuất hiện. Chớp mắt đã có mấy trăm con ma quái, mỗi con đều gầm thét đánh về phía Trương tổ sư cùng mọi người.

Trương tổ sư tùy ý lật tay, lập tức lại có phong cấm bao trùm lên cánh tay này, ma khí đều tiêu tán hết.

Trương tổ sư co đồng tử lại, trong lòng chấn kinh. Lão tổ Y thị ở bên cạnh nhìn về phía Trương tổ sư, truyền âm nói:

"Là cánh tay của Thiên Ma. Sư tôn, con chắc chắn không nhìn nhầm đâu, cánh tay này..."

Trương tổ sư truyền âm xác nhận:

"Chính là của Thiên Ma."

Tần Vân hỏi:

- Trương tiền bối, cánh tay này có thể đổi lấy Động Thiên Kiếm hồ đó không?

Hắn biết rất rõ, chỉ cần một cái xương ngón tay của Vực Ngoại Ma Thần, cũng sẽ khiến cho các yêu ma điên cuồng! Đây chính là Vực Ngoại Ma Thần dám đánh vào Thượng Cổ Thiên Long cung, khiến cho Thủy tộc của Thượng Cổ Thiên Long cung gần như chết hết. Ngay cả Thượng Cổ Thiên Long cuối cùng phải liều chết với hắn, sau khi phong bế được Thượng Cổ Thiên Long cung cũng chết luôn. Như vậy có thể thấy... thực lực của Vực Ngoại Ma Thần này sợ rằng không thua gì Thượng Cổ Thiên Long.

Ma Thần như vậy, cho dù là một cái khớp xương, một cái vảy, giá trị cũng cực cao.

Trương tổ sư nhìn về phía Tần Vân, hỏi:

- Người lấy được nó ở đâu? Là ở Thượng Cổ Thiên Long cung của Tây Hải sao?

Tần Vân gật đầu, đáp:

- Đúng. Ta vất vả khổ sở, không dễ dàng gì mới đối phó được với những yêu ma đó, lấy được đoạn cánh tay của Ma Thần này.

Trương tổ sư cảm khái nói:

- Quả thực là Ma Thần đó, lúc trước với sức của một mình hẳn đã khiến cho Thượng Cổ Thiên Long cung bị hủy diệt. Đáng tiếc, người chỉ lấy được có một đoạn cánh tay này, nếu như có thể lấy được thì thể hoàn chinh, thì đã khác rồi.

Tần Vân nói:

- Một đoạn cánh tay sản sinh ra ma quái mà đã lợi hại như vậy, nếu như thật sự là thi thể hoàn chinh, cho dù chỉ là ma khí do ma quái sản sinh ra, ta sợ cũng địch không nổi.

Lão tổ Y thị ở bên cạnh cũng đang gật đầu, nhìn đoạn cánh tay cực lớn có lân giáp màu đỏ đỏ, nói:

- Cũng đúng. Nhìn thấy đoạn cánh tay này, ta càng khâm phục Thượng Cổ Thiên Long hơn. Nó đã liều cả tính mạng để giết chết Vực Ngoại Ma Thần ấy, không để cho Vực Ngoại Ma Thần tiếp tục gây hoạ cho thiên hạ.

Trương tổ sư gật đầu, so với Ma Thần bị phong cấm ở trong bình ngọc, ông ta cũng không để vào trong mắt, nhưng chủ nhân của cánh tay này... Trương tổ sư cũng không dám có một chút sơ suất nào.

Tần Vân truy hỏi:

- Trương tiền bối, đoạn cánh tay này có thể đổi lấy Động Thiên Kiếm hồ không?

Trương tổ sư gật đầu, nói:

- Đoạn cánh tay này huyết nhục cũng không tính là nhiều, có điều móng vuốt này chỉ cần luyện chế đơn giản, mỗi một cái cũng dễ dàng luyện ra được một món pháp bảo nhất phẩm, thậm chí có thể tạo ra được một bộ pháp bảo. Dùng nó để đổi, quả thực giá trị tương đương. Cầm lấy đi, Động Thiên Kiếm hồ này đã thuộc về người rồi.

Tần Vân lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Trương tổ sư đầy vẻ hi vọng, nói:

- Đúng rồi, nếu như người đạt được mức Nhập đạo, thực lực gia tăng lớn, còn có thể đi Thượng Cổ Thiên Long cung thăm dò một chút. Thượng Cổ Thiên Long đó chỉ sợ người đến sau không tôn trọng thi thể của hân, nhất định đã đặt phong cấm, nên ngay cả Tiên Nhân Ma Thần cũng chưa chắc đã vào được. Thiên Thiên Kim Đan cảnh... cho dù là Nhập đạo, thực lực cũng có hạn, sợ cũng khó mà tiến vào được khu vực trung tâm của Thượng Cổ Thiên Long cung. Tuy nhiên, người vẫn có hi vọng lấy được thi thể của Vực Ngoại Ma Thần đó.

Tần Vân nói:

- Đợi sau khi thực lực của ta tăng mạnh, lại thử xem sao.

Tần Vân cầm lấy hồ lô bằng đồng thiếc, sau khi rút pháp lực Tử Kim Kim Đan vào trong, đã nhanh chóng khống chế được, chỉ có điều khống chế rất cật lực.

Trong Động Thiên Kiếm hồ, giống như một thế giới hỗn độn, huyền diệu vô song. Sau khi Tần Vân cảm ứng, cảm thấy trong động thiên hỗn độn đó có vô số phù văn lưu chuyển, hàm chứa rất nhiều ảo diệu.

Tần Vân truy hỏi:

- Trương tiên bối, ta rút kiếm khí vào càng mạnh, uy lực của Động Thiên Kiếm hồ càng lớn phải không? Sau khi ta Nhập đạo, nó vẫn còn có thể tiếp nhận không?

Trương tổ sư tự tin đáp:

- Yên tâm!

Tần Vân gật đầu một cái, trong lòng vui vẻ. Hắn có thể sẽ bị kẹt ở Tiên Thiên Kim Đan cảnh rất lâu, sau khi Nhập đạo, thực lực muốn tiến bộ hơn nữa sẽ rất khó. Đến lúc đó, Động Thiên Kiếm hồ này chính là sát chiêu mạnh nhất của hắn. Hắn càng mạnh, sát chiêu này sẽ càng mạnh. Tần Vân đương nhiên muốn mua rồi.

Tần Vân chấp tay nói:

-Trương tiền bối, Y tiền bối, nếu như không có việc gì nữa, Tần Vân xin cáo từ trước.

Trương tổ sư cười híp mắt, đưa mắt nhìn theo Tần Vân hóa thành hồng quang rời đi:

- Đi thôi. Y Ngôn, Tần Vân này thật sự là phúc tinh của ta!

Trương tổ sư nắm bình ngọc ở trong tay, nói tiếp:

- Không những đưa đến Ma Thần Bốc Minh, còn có cánh tay của Thiên Ma này. Cánh tay này thì cũng thôi đi, đặc biệt nhất là móng vuốt này! Chỉ cần luyện chế đơn giản, cũng có thể tạo ra được một bộ siêu phẩm pháp bảo rồi. Có điều chất liệu của nó phi phàm, ta phải tìm kiếm vài bảo vật khác cẩn thận luyện chế một phen mới được. Nếu vận khí tốt, có lẽ có thể lấy được một bộ linh bảo. Đáng tiếc, nếu như Tần Vân có thể mang đến móng vuốt của một cánh tay khác nữa, số lượng nhiều gấp đôi, lại bổ trợ thêm bảo vật, muốn luyện chế ra một bộ linh bảo cũng sẽ có khả năng thành công rất lớn.

Một bộ linh bảo, ví dụ như vòng càn khôn của Tần Vân, sáu cái liên tổ hợp thành một bộ hoàn chỉnh, uy lực cũng có sự biến đổi.

Giống như "Chu Thiên Tinh Thần" của Bạch Gia, là ba trăm sáu mươi ngôi sao tạo thành một bộ!

Lão tổ Y thị cười nói:

- Tần Vân lấy tượng gỗ điêu khắc A Di Đà Phật, một giấc mộng một trăm năm, sợ rằng cách với Nhập đạo cũng không xa nữa rồi. Đến lúc đó nói không chừng liền có thể đưa đến được thi thể của Thiên Ma.

Trương tổ sư nói:

- Vậy phải xem "Kiếm Đạo" sau khi hấn Nhập đạo mạnh như thế nào.

...

Quảng Lăng, Tần phủ.

Vù...

Một đạo hồng quang hạ xuống từ trên trời, đáp xuống trong vườn hoa. Y Tiêu đang ngồi xếp bằng trên thảm cỏ trong hoa viên, xung quanh là hương hoa.

Lúc Tần Vân hạ xuống, Y Tiêu liền cảm ứng được, mở mắt ra.

Y Tiêu vội vàng đứng dậy, cười nói:

- Tần Vân, chàng đưa Thư Ngạn đi Kiếm các, một chuyến đi mà đã mất mấy ngày rồi.

Tần Vân nói:

- Đi Lỗ châu một chuyến, Tây Môn gia ở Dương Lai quận thành của Lỗ châu mỗi ngày chết hơn trăm tộc nhân, nói là do đại yêu ma thần bí làm, nên ta mới chạy đến điều tra một phen.

Y Tiêu kinh ngạc:

- Đại yêu ma ư?

Tần Vân nói tiếp:

- Sau đó phát hiện ra không phải là đại yêu ma gì cả. Cũng là người thuộc Nhân tộc ta, là người tu hành đến mức Tiên Thiên Kim Đan tên "Vu Thạch Kỳ" của Huyền Võ Cung, sau lưng có dính dáng đến Vực Ngoại Ma Thần.

Y Tiêu kinh ngạc hỏi:

- Vực Ngoại Ma Thần ư? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tần Vân bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc qua một lượt, cũng nói về chuyện của Trương tổ sư.

Y Tiêu cũng dần dần bình tĩnh lại. Nàng tán đồng lựa chọn của hắn, nói:

- Chàng lựa chọn ba món bảo vật đều cực tốt. Có điều nghe qua toàn bộ câu chuyện, thì Vu Thạch Kỳ này tuy rằng đáng hận, thế nhưng cũng đáng thương.

Tần Vân gật đầu, nói:

- Ta còn phải cảm tạ hắn, nếu như không phải hắn nhắc nhở chuyện nắp bình, e rằng còn không phát hiện được một Ma Thần ẩn giấu ở trong bình ngọc đó. Hơn nữa bản thân hắn chắc chắn là cũng đoán được, lúc nói ra bí mật của bình ngọc, chính là lúc hắn bỏ mạng, có thể thấy lúc đó hắn đã có lòng muốn chết rồi.

Y Tiêu gật đầu:

- Vâng!

Tần Vân nói:

- Không nói chuyện này nữa, Tiêu Tiêu, ta chuẩn bị mấy ngày nữa sẽ bế quan tu hành.

Y Tiêu hỏi:

- Giấc mộng trăm năm ư?

Tần Vân gật đầu:

- Ừ, bế quan một trăm ngày, trải qua một trăm năm trong mộng.

(Hết quyển 6)

Chú thích:

(*) Tam Tai Cửu Nạn: Các loại tai nạn hay thiên kiếp (trời phạt) giáng xuống người tu tiên buộc họ phải vượt qua trước khi đắc đạo thành tiên.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Lễ Trưởng Thành

Quảng Lăng. Tần phủ.

Y Tiêu tự tay làm cho Tần Vân một bàn đồ ăn.

Y Tiêu bưng chén rượu:

- Tần Vân chàng, thiếp có chút lo lắng.

Tần Vân cười hỏi:

- Lo lắng cái gì?

Y Tiêu thấp giọng nói:

- Lúc trước chàng nói, một giấc chiêm bao một trăm năm, trong mộng phải giống y như thật mới có thể tu hành. Nhưng nếu nói như vậy là chàng chân chính sống thêm một trăm năm. Một trăm năm quá lâu rồi! Chúng ta mới hơn ba mươi tuổi mà thôi. Tỉnh lại từ trong mộng Tần Vân chàng có thể quên thiếp hay không? Thậm chí là không cần thiếp nữa?

Tần Vân nhìn hiền thê ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thấp giọng cười nói:

- Yên tâm đi, phu quân của nàng chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Tiên, Nhập đạo đều là có mong muốn riêng, chỉ có một trăm năm tu hành thôi mà, làm sao có thể làm dao động lòng ta?

Y Tiêu nhìn Tần Vân:

- Nếu như chàng thực sự không còn tình cảm với thiếp... Hừ, trước hết lấy Thần Tiêu lôi đánh chàng, sau đó lại bỏ về Thần Tiêu môn, cho chàng muốn gặp thiếp cũng không gặp được.

Tần Vân trừng mắt:

- Dùng Thần Tiêu lôi đánh ta? Phu nhân, nàng cũng thật là độc ác đó mà, nàng muốn mưu sát thân phu sao?

- Chuyện này phải xem sau khi chàng bế quan trăm năm, ra ngoài đối xử với thiếp như thế nào rồi mới tính.

Tần Vân nói:

- Yên tâm, ta vừa xuất quan, lập tức kéo nàng vào phòng.

Y Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Kéo thiếp vào phòng để làm gì?

- Đương nhiên là tu luyện thuật Âm Dương bổ sung...

Tần Vân cảm thán:

- Cô âm không sinh, độc dương không lâu dài, Thiên Địa Âm Dương mới là chính đạo.

Gương mặt Y Tiêu ửng đỏ:

- Nói cái gì vậy!?

- Đều đã là vợ chồng già rồi, nếu như ở trong mộng thật sự giống như một trăm năm ngoài đời, vậy thì ta phải kìm nén đến một trăm năm a...

Tần Vân nói tiếp:

- Ta... nhin bộ dễ lắm sao?

Y Tiêu che miệng cười rộ lên.

...

Màn đêm buông xuống.

Y Tiêu đưa Tần Vân vào tỉnh thất. Cửa tỉnh thất đóng lại, trận pháp trùng điệp. Hoàng Cân lực sĩ lại nhận được sự phân phó, phải giữ tỉnh thất thật nghiêm mật, không cho bất cứ kẻ nào xâm nhập.

Trong tỉnh thất.

Tần Vân khoanh chân ngồi, lấy tượng gỗ điêu khắc A Di Đà Phật từ trong ngực ra. Tượng gỗ điêu khắc rất thô ráp đơn sơ, lại có hàm ý không ai hiểu được. Tần Vân đặt tượng gỗ điêu khắc này ở khoảng đất trống trước mặt.

- Một giấc chiêm bao trăm năm? Còn có thể dẫn dắt tu hành?

Tần Vân âm thầm nghi hoặc:

"Cũng không biết giấc mộng trăm năm này sẽ như thế nào? Trương tổ sư cũng không nói tỉ mỉ."

- Bắt đầu thôi!

Một ý niệm của Tần Vân bắt đầu xâm nhập vào trong tượng gỗ A Di Đà Phật. Ngay trong nháy mắt đó...

“Oanh” một tiếng.

Tần Vân chỉ cảm thấy cả hồn phách của mình đột nhiên nổ một tiếng ầm vang. Ngay tại thời khắc đó, Tần Vân hoảng hốt nhìn thấy được tượng

gỗ điêu khắc A Di Đà Phật dường như đang mỉm cười.

"Cái gì? Tượng Phật điêu khắc đang mỉm cười?"

Ý thức của Tần Vân theo tiếng nổ vang trong đầu lập tức biến thành trống rỗng, không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tại một nơi vô tận xa xôi nào đó, có một vị Phật Đà, trên người ngài có vô lượng quang mang, trong mắt có trí tuệ vô tận, quay đầu nhìn Tần Vân ở chỗ này, lộ ra một nụ cười khế.

- Đi thôi!

Phật Đà có ánh sáng vô lượng này, mỉm cười nhẹ nhàng.

Lập tức hồn phách của Tần Vân bị một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng nhanh chóng kéo xuyên qua thời không, đi tới một vùng thiên địa cực kì xa xôi khác, sau đó trực tiếp hạ xuống, nhập vào thân thể một thiếu niên đang ngủ say.

...

Tần Vân chỉ cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, đau muốn nứt ra, thậm chí ký ức trở nên hỗn loạn.

Một lúc thì nhớ kỹ bản thân mình là Tần Vân.

Một lúc lại cảm thấy dường như mình là một thiếu niên tên gọi là "Dực".

"Chắc hẳn ta đang nằm mơ."

Tần Vân mơ mơ hồ hồ suy đoán.

"Đúng rồi, đúng rồi, đúng là một giấc mộng, ta nhớ rõ một tượng gỗ điêu khắc A Di Đà Phật. Thiếu niên tên “Dực” này là thân phận mới của ta ở trong mộng sao? Nhưng mà ký ức nhiều quá thật đúng là loạn."

Ký ức thuộc về thiếu niên tên “Dực” kia không ngừng dừng mãnh tiến vào trong óc.

- Dực, Dực, mau tỉnh lại, tỉnh, tỉnh.

Bên tai mơ hồ truyền đến một giọng nói.

- Để cho Dực ngủ một lát đi, có thể sau khi ngủ xong một giấc thì sẽ tốt lên thôi.

- Dực không thể cứ như vậy mà chết đi đúng không?

- Huyết mạch của Kỳ Vô gia, không thể dễ dàng chết đi như vậy được!

Xung quanh cũng có rất nhiều giọng nói trẻ tuổi.

Sau đó giọng nói dần dần biến mất.

Dường như thời gian đã trôi qua thật lâu.

Tần Vân dần dần hoàn toàn thanh tỉnh. Hắn chậm rãi mở mắt ra, hắn là bản thân đang nằm trong một cái huyết động, bên dưới thân thể là một ít cỏ dại. Bên cạnh hắn còn có hai người, là một thiếu nữ và một thiếu niên. Cả hai cũng đang chìm vào giấc ngủ say.

"Ta bị thương?"

Tần Vân cảm thấy ngực mình truyền đến từng cơn đau đớn, có miếng vải rách băng bó một cách sơ sài. Tần Vân cẩn thận nhắc miếng vải ra, xem xét miệng vết thương. Miệng vết thương rất ghê rợn, nhưng lại đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

"Khôi phục nhanh như vậy, vậy vết thương ban đầu còn khủng khiếp như thế nào nữa?"

"Lực lượng của thân thể này không ngờ còn mạnh hơn thân thể đã đạt tới cảnh giới Tiên Tiên Kim Đan của ta."

Tần Vân nhủ thầm.

"Thiếu niên này mới vừa đúng mười bốn tuổi thôi mà, pháp môn hãn tu luyện so với pháp môn mạch Thần Ma của triều đình ở quê hương ta không khác biệt lắm, nhưng mà thô ráp hơn."

Pháp môn của mạch Thần Ma là bí môn của triều đình.

Nhưng mà Tần Vân là thân phận gì cơ chứ? Hãn giết rất nhiều đại yêu quái, cũng thu thập được khá nhiều pháp môn tầng thấp nhất của mạch Thần Ma.

Sau khi mang ra đối chiếu một chút, Tần Vân phát hiện pháp môn mà thiếu niên này tu luyện còn thô ráp hơn.

"Dựa theo trí nhớ vừa được truyền thừa, Kỳ Võ gia tộc thực ra là đời sau của một vị Tiên Thiên Thần Ma."

Tần Vân thán phục:

"Bởi vì có huyết mạch của Tiên Thiên Thần Ma, cho nên chỉ có thể tu luyện pháp môn thô ráp "Kỳ Võ Tam Quyển" mới có thể thành. Nếu như là một người bình thường tu luyện thì pháp môn này hoàn toàn vô dụng."

"Cho dù là thô ráp, nhưng lại có thể thẳng tiến tới cảnh giới Thần Ma."

"Chỉ là một giấc mộng mà thôi, nhưng mà ta phát hiện tất cả pháp môn đều không có chút sai lệch nào."

Tần Vân không thể tin được, ánh mắt hẩn tinh tường đến mức nào, chỉ có thể nói rằng pháp môn này thô ráp, nhưng lại không thể đi sai bản chất được.

"Một giấc chiêm bao trăm năm, trong mộng giống hệt như ngoài đời. Lúc trước nghe Trương tổ sư nói vậy, ta còn âm thầm hoài nghi, dù sao chung quy cũng chỉ là mộng mà thôi, làm sao có thể so sánh với thực tế được? Mà lúc này, ngay cả trí nhớ của “Dực” cũng đều chân thật như vậy, cỏ cây, núi đá ở xung quanh, thậm chí thân thể máu thịt xương cốt, bao gồm cả hồn phách của ta, kể cả pháp môn tu hành, vậy mà lại không có một chút giả dối nào?"

Tu đến cảnh giới như của hẩn, vậy mà cảm giác thế nào cũng cho thấy đây là sự thật!

"Nếu chỉ là một giấc mộng, lại có thể tái tạo ra một thế giới mà ngay cả ta cũng không thể phát hiện ra sơ hở, vậy thì cũng quá lợi hại rồi!"

Tần Vân âm thầm cảm thán.

- Dực, người đã tỉnh dậy rồi!

Một thiếu niên đi vào từ ngoài cửa động, nhìn thấy Tần Vân đã tỉnh, lập tức hưng phấn nói.

Lập tức, hai thiếu nam thiếu nữ còn đang ngủ say cũng đồng loạt tỉnh dậy, lại thêm một thiếu niên nữa chạy vào từ bên ngoài.

- Dực, quá tốt rồi, người đã tỉnh lại, suýt nữa thì hù chết ta rồi. Người mới vừa bị một yêu quái một móng xé nát lồng ngực, may mắn là không bị thương đến trái tim, nếu không thì người đã chết ngay lúc đó rồi.

Thiếu niên có vẻ mập mạp này nói. Nói xong hẩn còn tiến lên lật miếng vải rách trên ngực hẩn ra, nhìn xem, gật gật đầu:

- Vết thương đã gần như lành rồi, phỏng chừng sáng mai là có thể khỏi hoàn toàn rồi. Người trải qua đại nạn mà không chết, nhất định sau này sẽ có thể săn giết được nhiều yêu ma.

- Dực chính là huyết mạch của Kỳ Võ gia, đương nhiên là không thể chết được.

Thiếu nữ bên cạnh nói.

- Lần này thì tốt rồi, Dực không có việc gì, chúng ta đi săn giết yêu ma sẽ có phần thắng lớn hơn.

- Thực lực của Dực là mạnh nhất trong số chúng ta, nếu không có Dực, lễ trưởng thành lần này của chúng ta nhất định tiêu tùng rồi.

Tần Vân cười nhìn mấy thiếu niên thiếu nữ trước mắt. Dựa theo ký ức của thiếu niên tên “Dực” này, năm người bọn họ đều là đệ tử của đại gia tộc, đã mười bốn tuổi, cùng nhau tiến vào Đại Hoang săn giết yêu ma. Mỗi người bọn họ nhất định phải chém giết được một đầu yêu ma mới có thể coi là hoàn thành lễ trưởng thành. Hoàn thành lễ trưởng thành, địa vị của bọn họ mới có thể phát sinh biến hóa, mới có thể chân chính được gia tộc thừa nhận, chân chính được đặt tên, có tư cách sử dụng họ của gia tộc.

Giống như “Dực” cũng chỉ là tên cúng cơm mà thôi.

Tần Vân bỗng nhiên nhíu mày, một cỗ sát khí lưu chuyển toàn thân, cũng ảnh hưởng đến hồn phách trong thân thể.

Cỗ khí tức này, khiến cho trong người Tần Vân dâng lên khao khát giết chóc mãnh liệt, hơn nữa cỗ khí tức này còn ần ần truyền đến một tin tức:

“Năm mươi năm sau, giấc mộng này sẽ tan nát.”

"Năm mươi năm?"

Tần Vân âm thầm nghi hoặc.

"Năm mươi năm sau, giấc mộng sẽ tan nát?"

Tần Vân từ từ đứng dậy, tuy rằng trên ngực còn đau đớn, nhưng đã không còn ảnh hưởng đến việc hăn muốn di chuyển.

- Dực, người bị thương không cần người phải gác đêm!

Thiếu niên mập mạp lập tức nói.

- Húc, ta chỉ là muốn nhìn xem bên ngoài một chút.

Tần Vân đứng ở cửa động nhìn ra bên ngoài. Trên không trung, mặt trăng rất khổng lồ, còn bên ngoài đất hoang thì cỏ dại sinh trưởng mạnh mẽ, nhìn không thấy điểm cuối.

Tần Vân nhìn toàn bộ khung cảnh ấy:

- Thật chân thực.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Phàm Tục Cảnh Tầng Thứ Ba

Hồn phách của Tần Vân rất mạnh, ở trong mộng cũng giống y như ở ngoài đời thực, đương nhiên có thể phóng thích tinh thần ra bên ngoài, cẩn thận cảm ứng mỗi một chỗ xung quanh, thậm chí có thể điều động lực lượng của trời đất.

"Thiên Địa chi lực của nơi này không giống với quê nhà của ta, mệnh mỏng hơn, hùng hồn hơn."

Tần Vân tự mình trải nghiệm.

"Nếu chỉ đơn thuần xét về mức độ đậm đặc, vậy thì chúng phải nồng đậm hơn quê nhà của ta gấp trăm lần."

"Ừm?"

Tần Vân nhú mày, tròng mắt cũng hơi hồng. Hắn cố áp chế xuống, con người mới khôi phục bình thường.

Sát khí trong thân thể đang ảnh hưởng đến hồn phách, làm cho sát khí dần dần nặng thêm theo thời gian.

"Vì sao thân thể này lại có sát ý càng ngày càng nặng như vậy? Dựa theo ký ức, thiếu niên tên “Dục” này trước đây cũng không có sát ý mạnh như thế. Hay là nói, ta nhập mộng trở thành thân phận này, cho nên mới có sát ý nặng nề?"

Tần Vân nghĩ ngợi.

"Theo thời gian, sát ý sẽ càng ngày càng nặng, cho dù dựa vào đạo tâm của ta, cuối cùng cũng sẽ có thời điểm không thể áp chế nổi."

"Không vội."

Tần Vân nhìn kỹ bên ngoài.

"Cỏ cây núi đá, bùn đất hay dòng nước, thậm chí cả lực lượng của hoa cỏ nhật nguyệt, ta đều không thể phát giác ra một chút hư ảo nào. Một giấc chiêm bao trăm năm này cũng quá thần kỳ rồi."

Tần Vân lại không hề hay biết, dưới sự trợ giúp của Phật Đà, hắn đã đi tới một thế giới mới.

...

Trở lại trong huyết động, Tần Vân khoanh chân ngồi xuống.

- Dực, người đang bị thương nên đi nghỉ đi.

Thiếu niên mập mạp nói.

- Dực đang tu luyện, đâu có giống người, chỉ biết ăn với ăn thôi.

Thiếu nữ bên cạnh nói.

Tần Vân không nói gì, nhắm mắt ngồi xếp bằng, trong đầu hiện lên ký ức của thiếu niên tên “Dực” này, tìm thấy pháp môn gia truyền "Kỳ Võ Tam Quyền" trong trí nhớ.

"Dựa theo ký ức của thiếu niên tên “Dực” này, Nhân tộc ở thế giới trong mộng có mạch Thần Ma và Vu mạch."

Tần Vân trầm nghĩ.

"Vào hơn một ngàn năm trước, Thiên Địa mới dần dần có sinh linh, Tiên Thiên Thần Ma vừa sinh ra đã có lực lượng vô tận. Huyết mạch hậu duệ của bọn họ chỉ cần tu hành là có thể trở nên cường đại, có được lực lượng của Thần Ma. Bởi vì Thần Ma và Nhân tộc trộn lẫn vào nhau, nên rất nhiều Tiên Thiên Thần Ma cưới vợ là Nhân tộc. Những Tiên Thiên Thần Ma này ngược lại tiến hành che chở cho Nhân tộc. Còn “Vu” thì có thực lực tổng hợp yếu hơn không ít so với Thần Ma."

"Vì sao ta lại cảm thấy nơi này rất giống với thời thượng cổ của quê nhà của ta?"

Tần Vân nhủ thầm.

Theo truyền thuyết tại quê nhà, từ thời kỳ rất xa xưa, thiên địa là một mảnh hỗn độn, sau đó dần dần có Tiên Thiên Thần Ma, Nhân tộc, Yêu tộc sinh ra.

Nhân tộc nhỏ yếu, nhận được sự che chở của Tiên Thiên Thần Ma. Nhân tộc bình thường dần dần có hệ thống tu luyện của “Vu”, cộng thêm mượn nhờ kỳ vật, độc vật trong thiên địa mà sáng tạo ra cổ thuật, chú thuật, trận pháp, thậm chí sau đó còn có các loại “Chiến Vu”.

Từ đó, mạch của Thần Ma làm chủ, mạch của Vu làm phụ.

...

Sau này, Thần Ma huyết mạch ngày càng mỏng manh. Thần Ma mạch dần dần trở thành thế yếu. Mà Vu mạch theo thời gian dài tích lũy càng ngày càng trở nên cường thịnh.

Về sau, Đạo Tổ truyền đạo tại Linh Bảo sơn.

Sau đó, thời kỳ thượng cổ kết thúc.

Đạo gia, Vu môn hưng thịnh, Thần Ma mạch rơi vào thế yếu. Cuối cùng, có A Di Đà Phật truyền thụ trong mộng, để quê nhà có thêm “Phật môn”.

Bởi vì thiên địa chi lực ngày càng mỏng manh, thiên địa kỳ vật ngày càng trở nên ít ỏi, Vu môn cũng dần dần trở nên suy yếu. Trải qua rất nhiều thời đại, mạch Thần Ma sinh ra một vị rất cường đại gọi là “Nhân Hoàng”. Từ đó ở quê nhà của Tần Vân, Thần Ma mạch lại lần nữa quật khởi, cùng với Đạo gia và “Phật môn” trở thành ba hệ thống tu hành lớn. Còn Vu mạch này, cũng chỉ còn có mỗi Vu Mỗ sơn là miễn cưỡng chèo chống, nhưng còn lâu mới sánh bằng ba mạch còn lại.

"Thời đại mà ta nhập mộng này, rất giống với thời kỳ Thần Ma và Nhân tộc hỗn hợp, Vu mạch cũng dần dần phát triển. Nhưng mà Vu ở thời kỳ này ...còn chưa sinh ra Chiến Vu."

Tần Vân trầm nghĩ.

"Mà thiếu niên tên “Dực” này là hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma. Đồng thời đã tu hành đến tầng thứ hai của Phàm Tục cảnh."

"Pháp môn gia truyền của gia tộc hắc là "Kỳ Võ Tam Quyển" theo thứ tự là tu hành, thần thông, và chiến pháp. Mà tu hành lại được chia thành 6 tầng."

"Ba tầng đầu là Phàm Tục cảnh, ba tầng sau là Thần Ma cảnh. Tầng thứ nhất tương ứng với Tiên Thiên Hư Đan, tầng thứ hai tương ứng với Tiên Thiên Thực Đan, tầng thứ ba tương ứng với Tiên Thiên Kim Đan."

"Mà nếu đạt Thần Ma cảnh tầng thứ nhất, thì hẳn đã tương đương với Tiên Nhân Ma Thần ở quê nhà của mình."

"Thần Ma cảnh tầng thứ hai...Tự nhiên là tiến thêm một bước."

"Thần Ma cảnh tầng thứ ba, bên trong thư tịch này có ghi chép, Tiên Thiên Thần Ma "Kỳ Võ" trời sinh chính là Thần Ma cảnh tầng thứ ba."

Tần Vân thầm nghĩ:

"Nếu muốn tu hành năm mươi năm ở thế giới trong giấc mộng này, muốn Nhập đạo, vậy thì phải coi tất cả những gì ở thế giới này như là của thế giới chân chính vậy."

Hắn làm sao biết nơi này chính là một thế giới khác cực kỳ xa xôi cách quê nhà của hắn.

Kỳ Võ Tam Quyển...

"Chiến Pháp quyển, gồm đao - kiếm - thương - côn - rìu - chùy... Các loại thuật chém giết đều có ghi lại, thế nhưng quá bình thường."

Tần Vân nhủ thầm.

"Cũng đúng, thời kỳ thượng cổ mà, rất nhiều kỹ thuật chiến đấu ở quê nhà mình là qua nhiều năm tháng tích lũy dài đằng đằng mới có được, tự nhiên là sẽ tinh diệu hơn không biết bao nhiêu lần."

Ở thế giới này, hậu duệ của Thần Ma tu luyện rất dễ dàng, 14 tuổi đã đạt tới Phạm Tục cảnh tầng thứ hai, cái này còn là tiêu chuẩn thấp nhất. Thời kỳ này giáo dục cũng còn yếu, bọn họ tin tưởng vào thực lực cường đại, tốc độ nhanh chóng, chiêu thức hung mãnh hơn. Còn chiêu thức tinh diệu? Hậu duệ bình thường của Thần Ma nhất định là làm không được chuyện đó.

...

Tần Vân gạt Thần Thông quyển, Chiến Pháp quyển sang một bên, tạm thời chuyên tâm tu hành.

Trong trái tim, một cỗ lực lượng của Thần Ma mênh mông trào ra, dựa theo ghi chép trong pháp môn, lưu chuyển toàn thân, tẩm bổ cho thân thể, đẩy nhanh tốc độ khép lại của miệng vết thương.

"Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, còn có chút phức tạp..."

Tần Vân vừa đẩy nhanh tốc độ khép lại miệng vết thương, vừa tìm tòi trong "Kỳ Võ Tam Quyển". "Tu Hành quyển" có trọn vẹn sáu tầng, nhưng mỗi tầng lại chỉ ghi một đoạn văn tự rất đơn giản, cộng thêm một bức "Huyền Văn đồ" tinh diệu. Từ bức họa thứ nhất đến bức họa thứ sáu, càng ngày càng phức tạp hơn. Chỉ cần có thể lĩnh ngộ thành công, sau đó khắc nó vào trái tim, là có thể bước sang một tầng mới.

"Hậu duệ của Thần Ma tu hành đúng là rất trực tiếp và dứt khoát."

"Phù Văn đồ tầng thứ ba...Có chút khó, đoán chừng là cần nửa canh giờ rồi."

Dù sao thì cảnh giới của Tần Vân cũng cực kỳ cao. Trên thực tế, sau gần nửa canh giờ, hắn đã hiểu được "Phù Văn đồ" này, cái này so với lĩnh ngộ Thiên Đạo dễ dàng hơn nhiều. Đáng tiếc chỉ có hậu duệ có được huyết mạch của Thần Ma mới có thể tu hành theo cách này.

"Đến đây đi."

Tần Vân sử dụng một ý niệm trong đầu. Thần Ma chi lực di chuyển xung quanh trái tim, hình thành một "Phù Văn đồ" phức tạp, bao trùm lên "Phù Văn đồ" của tầng thứ hai trước đó.

"Ông..."

Khi "Phù Văn đồ" khắc họa thành công, lập tức dẫn động lực lượng cất giấu ở sâu trong trái tim. Trái tim dần dần phát sinh biến hóa, ngay cả khí huyết sinh ra cũng nhiễm một chút kim quang.

Dòng máu di chuyển, những giọt máu mang theo kim quang này lưu chuyển đến đâu, máu thịt gân cốt nội tạng lập tức xảy ra biến hóa đến đó.

...

- Chuyện gì thế?

Hai thiếu nam thiếu nữ tiếp tục ngủ say và hai thiếu niên đang canh chừng bên ngoài lập tức bị kinh động. Bởi vì thiên địa chi lực mãnh liệt cuồng bạo đang không ngừng tràn vào thân thể của Tần Vân đang ngồi xếp bằng tu luyện.

- Dực, thế nào?

Bọn họ nhìn Tần Vân đang ngồi xếp bằng, làn da bên ngoài cơ thể hần phát ra từng tầng ánh sáng màu vàng, khí tức quanh thân đều thay đổi rất mạnh.

- Dực đang đột phá đến tầng thứ ba.

Bốn thiếu nam thiếu nữ vô cùng chấn động.

Giống như ở quê nhà của Tần Vân, từ Tiên Thiên Thực Đan chuyển đến Tiên Thiên Kim Đan đã xảy ra một quá trình biến đổi về chất cực lớn.

Với hậu duệ của Thần Ma như bọn họ, mỗi một tầng đều là một bước nhảy thật lớn.

- Không xong, động tĩnh lớn như vậy sẽ hấp dẫn yêu ma tới.

Lập tức có một thiếu niên chạy đến cửa hang canh gác.

- Tinh, người ở lại nơi này trông coi Dực.

Ba thiếu niên đều đi xem xét ba hướng khác nhau ngoài sơn động.

Thiên Địa chi lực phun trào, những hậu duệ Thần Ma như bọn họ hoặc những đại yêu ma lợi hại kia vừa sinh ra đã có cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, đương nhiên có thể cảm ứng được Thiên Địa chi lực hội tụ từ một khoảng cách rất xa.

- Không xong, có yêu ma tới, có ít nhất năm con.

Ba thiếu niên có chút kinh hoàng.

- Nhiều yêu ma như vậy?

Trong huyết động, thiếu nữ kia cũng rất lo lắng, nhưng bỗng nhiên Tần Vân lại mở mắt ra.

- Dực, người đã đột phá thành công?

Thiếu nữ vui mừng hỏi.

- Cho ta mượn kiếm.

Thiếu nữ nghi hoặc, nhưng vẫn lấy một thanh kiếm trong hai thanh kiếm ở bên hông ra đưa cho Tần Vân.

- Dực, không phải người dùng chùy sao?

- Lần này sau một đường sinh tử, ta lại có linh ngộ mới, cảm ngộ đối với kiếm pháp cũng ngày càng nhiều.

Tần Vân có chút bất đắc dĩ, chùy? May mắn thân thể này mới chỉ là một thiếu niên 14 tuổi, bình thường mỗi thứ binh khí đều luyện một chút, cái nào thuận tay thì dùng cái đó. Những hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma này lúc chiến đấu không coi trọng kỹ xảo, chiêu thức quá thô ráp. Tần Vân có đối binh khí thành kiếm cũng không có gì kỳ quái.

Đương nhiên, đối binh khí lúc 14 tuổi cũng rất là bình thường.

Nếu như là một kẻ mấy trăm tuổi, hay là Thần Ma lão tổ, nếu mà đột nhiên đổi binh khí sẽ làm cho người ta nghi ngờ.

Nếu là thiếu niên, bởi vì phải báỉ sư, bởi vì bóng ma về tâm lý, hay là do cảm thấy loại binh khí nào đó oai phong hơn... có rất nhiều lý do có thể khiến cho một thiếu niên thay đổi binh khí.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Hỏa Phượng Thành

Tần Vân rút kiếm nhìn xuống, kiếm có phong cách rất cổ xưa, vừa rút ra hàn khí đã phủ thẳng vào mặt hắn.

"Là một món pháp bảo nhất phẩm, chất liệu bất phàm. Chỉ có điều kỹ thuật luyện chế quá đơn giản. Nếu như kỹ nghệ cao siêu hơn một chút, thì hoàn toàn có thể luyện chế ra pháp bảo tam phẩm".

- Ta đi ra giết mấy con Yêu Ma!

Tần Vân nói xong liền đạp chân, vèo một cái bay ra ngoài.

- Dực!

Thiếu nữ cũng kinh hãi vội vàng chạy theo.

...

Mà hiện giờ ở ngoài miệng hang động, ba tên thiếu niên đều đang nắm binh khí trong tay, nhìn chăm chăm về phía sáu bóng dáng đang nhanh chóng tiến đến gần từ phía xa xa.

- Có sáu tên Yêu Ma, chúng ta gặp phiền toái lớn rồi!

Ba người trẻ tuổi kia đều trở nên luống cuống, hoảng hốt.

- Dực đang đột phá, chúng ta không thể quấy nhiễu hắn.

Một tên thiếu niên trong số đó đột nhiên kéo dây cung. Trên thân cung ngăm đen mờ hồ có ánh sáng lưu chuyển, mũi tên véo một tiếng liền xẹt ra mấy trăm trượng, bắn về phía một gã Lang yêu đang chạy nhanh ở phía xa. Thế nhưng tên Lang yêu kia lại dễ dàng dịch chuyển thân mình né tránh được. Mũi tên bay sượt qua thân thể của Lang yêu, sau đó lại bay xa thêm hơn trăm trượng, bắn lên trên vách đá ở một ngọn núi phía xa xa. Núi đá nổ, để lại một lỗ thủng lớn.

- Ha ha ha ha...

- Thăng nhãi Thần Ma?

- Giết mấy người bọn chúng đi, chúng ta sẽ lập công!

Đám Yêu Ma phía xa xa hiện ra gương mặt dữ tợn, tràn ngập sát ý.

Ba tên thiếu niên đều nghiêng răng nhìn chăm chăm về phía bọn chúng.

Đúng lúc này.

"Vèo..."

Một dáng người nhảy ra từ sâu trong hang động, mang đến một trận gió lướt qua ba người bọn hắn. Ba thiếu niên đều kinh ngạc tròn tròng mắt, nhìn về phía thiếu niên tên "Dực" đang lao về phía xa để chém giết.

- Là Dực!

- Dực! Chờ bọn ta một chút!

- Người vừa mới đột phá, cẩn thận một chút. Chúng ta tới giúp người!

Ba tên thiếu niên kia lập tức hét lên, tuy rằng bọn hắn biết thực lực của Dực vừa mới đột phá, nhưng chém giết sinh tử cũng không phải là dựa vào thực lực mạnh là thắng. Huống hồ, đối phương có đến sáu tên Yêu Ma. Hai

tay khó địch lại kẻ địch bao vây bốn phía, cộng thêm mấy thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi này có kỹ nghệ chiến đấu hết sức bình thường. Dù cho thực lực mạnh, tốc độ nhanh, nhưng đối diện với sự vây công thì khả năng thất bại là rất lớn.

...

Tần Vân cảm giác kinh phong đập vào mặt, trong thân thể ẩn chứa cảm giác bành trướng rất mãnh liệt, khoe miệng theo đó không khỏi nhếch lên:

"Hoàn toàn là vận dụng lực lượng của thân thể, cảm giác thật đặc biệt. Nhưng mà ta đã sớm đạt đến cảnh giới không để cho người ta nhìn thấy, có thể hoàn mỹ không chế từng chút lực lượng."

Tần Vân cười nói:

- Cận chiến giết địch. Đã thật lâu không cận chiến như vậy rồi!

Những năm trước, hắn luôn hành tẩu bên ngoài, cộng thêm sáu năm ở biên quan Bắc địa đều là cận chiến.

Sau khi Thiên Nhân Hợp Nhất, phần lớn thời gian hắn đều phóng ra phi kiếm để giết địch.

"Vèo..."

Cảm nhận được lực lượng của bản thân, Tần Vân căn bản không đặt sáu tên Yêu Ma phía trước vào mắt. Hiện tại, lực lượng thân thể của hắn vô cùng hùng hồn, đã có thể so sánh với những Thần Ma ở cảnh giới Tiên Thiên Kim Đan. Hơn nữa hắn còn thông thạo kiếm thuật. Đối phó với sáu tên Yêu Ma thực lực nhìn qua có lẽ cũng chỉ là Tiên Thiên Thực Đan cảnh, hắn còn không phải là giống như chém dưa thái rau hay sao?

"Xem coi đám yêu quái ở thế giới này có gì khác với đám Yêu Ma ở cổ hương hay không?"

Tần Vân nhủ thầm.

- Ha ha. Thằng Thần Ma nhãi ranh này, chạy nhanh đấy!

- Nhìn thấy sáu người chúng ta vậy mà một mình ngươi dám xông lên, thật sự là ngu xuẩn!

- Thằng Thần Ma nhãi ranh. Chịu chết đi!

Sáu tên Yêu Ma thản nhiên phân tán ra, chuẩn bị tiến hành vây công.

- Giết!

Trong nháy mắt áp sát, chân phải Tần Vân đột nhiên bạo phát sức mạnh. "Vô Lậu cảnh giới" giúp Tần Vân có thể triển khai lực lượng toàn thân một cách hoàn mỹ. Sáu tên thiếu niên Yêu Ma mười bốn mười lăm tuổi thân thể cũng mạnh mẽ nhưng lại không thể làm được như hắn. Bọn hắn vận dụng lực lượng cũng quá cứng nhắc.

Lực lượng bộc phát. Trong nháy mắt kiếm được rút ra. Kiếm quang sáng lóe.

- Thật nhanh!

Đám Yêu Ma hoảng sợ thốt lên.

Phốc... phốc... phốc...

Kiếm quang của Tần Vân không còn là những chiêu thức ngu xuẩn thô thiển nữa, mà là tinh diệu vô cùng, thậm chí còn mang theo một tia ý cảnh Thiên Đạo. Kiếm quang lóe lên rồi biến mất, đơn giản cắt thân thể của những tên Yêu Ma kia thành hai mảnh.

Sáu tên Yêu Ma vừa đối mặt, lập tức có ba tên mất mạng, mà ba tên còn sống cũng đã bị trọng thương. Đây là Tần Vân cố ý thử nghiệm, để xem xem đám Yêu Ma ở nơi này có gì khác với đám Yêu Ma ở quê hương. Bằng không mà nói, theo lý thuyết thì hấn ra tay một kiếm là đã có thể lấy mạng cả sáu tên Yêu Ma này rồi.

- Không!

- Đây là kiếm pháp gì?

- Sao tên oắt con này lại có kiếm pháp lợi hại như thế?

Ba tên Yêu Ma còn sống bị trọng thương cũng hoàn toàn mơ hồ rồi.

- Chạy mau!

Cả ba người bọn chúng đều muốn chạy trốn. Nhưng mà, trốn được sao?

Ba thiếu niên lo lắng chạy đến từ phía xa. Tiểu cô nương kia cũng đã đuổi kịp, nhưng đến lúc này bước chân của bốn người họ đều chậm rồi. Chỉ thấy từng đạo kiếm quang lập lòe như ánh trăng trên bầu trời, vừa xinh đẹp lại vừa lạnh như băng.

- Đẹp quá!

Cô gái ngẩn ngơ nhìn, ánh mắt hoàn toàn trở nên nóng bỏng:

- Dực múa kiếm thật là đẹp!

- Đây không phải là múa kiếm, mà là giết Yêu Ma.

Thiếu niên bên cạnh lập tức lên tiếng đính chính.

- Thật lợi hại quá đi. Sáu tên Yêu Ma kia chẳng còn sức lực phản kháng nữa.

Bốn người trẻ tuổi gồm cả nam lẫn nữ đứng nhìn, không nhìn được mà nuốt nước bọt mấy lần.

Tần Vân thi triển trọn vẹn mười tám kiếm mới giết chết cả sáu tên Yêu Ma kia. Thậm chí lúc cuối đám Yêu Ma này lớn tiếng kêu xin:

- Tha mạng!

Sau đó chúng dốc sức chạy trốn. Nhưng Tần Vân đã chém đứt chân của bọn chúng, sau đó lại thử dùng mấy kiếm mới có thể hoàn toàn lấy mạng của chúng.

Tần Vân nhìn sáu thi thể Yêu Ma trên đất:

"Hoàn toàn không khác nhau. Thân thể của đám Yêu Ma này cũng giống đám Yêu Ma ở quê nhà. Thế nhưng những con Yêu Ma này chỉ biết chém giết cận thân, căn bản không hề biết thi triển pháp thuật."

"Còn nữa, càng giết chóc thì sát khí nồng đậm trong cơ thể ta sẽ càng theo đó mà tiêu tán."

Tần Vân âm thầm cảm thấy kỳ quái, từ khi hắn nằm mơ xuyên đến cái thế giới này xong thì hồn phách lập tức bị sát khí ảnh hưởng, khiến cho hắn tràn ngập dục vọng giết chóc. Thời gian trôi qua, sát khí càng lúc càng tích lũy. Mà sau khi giết chóc một hồi thì tất cả dục vọng đều tiêu tán.

- Dục!

- Dục!

Bốn người trẻ tuổi kia đều chạy đến, mỗi người đều dùng ánh mắt sáng rực đầy hưng phấn nhìn Tần Vân.

- Dực. Người thật sự lợi hại!

- Cảm giác dường như kiếm thuật của người còn lợi hại hơn cả cha ta đây.

Bốn người bọn họ đều kinh hãi thốt lên thán phục.

- Sáu tên kia đều là con mồi của người, chúng ta chẳng còn kẻ địch nào. Đợi lát nữa Dực người cần phải giúp đỡ đây!

Tần Vân gật đầu:

- Đương nhiên!

...

Qua ngày hôm sau, dưới sự giúp đỡ của Tần Vân, bốn thiếu niên kia đều đã săn giết được một con Yêu Ma riêng cho phần mình.

- Rồi đi thôi. Chúng ta quay về.

- Ha ha. May nhờ có Dực. Nếu không chúng ta sẽ mất rất nhiều thời gian mới có thể săn giết được Yêu Ma.

Một đám mây đỏ cực lớn nâng năm người Tần Vân cùng thi thể đám Yêu Ma mà bọn họ săn giết được phi hành vào trong mây mù, bay thẳng về phía nam.

Năm người bọn họ trước khi Tần Vân đột phá thì chỉ có mình thiếu nữ tên Tinh kia mới có thể thi triển thuật phi hành. Đây cũng là bởi vì huyết mạch. Ở trong cái thế giới này vốn là như thế, không có pháp thuật, đều dựa vào Vu thuật hoặc là lực lượng Thần Ma để đối phó lẫn nhau, ngay cả thuật phi hành cũng rất khó có được. Đương nhiên, dựa vào lực lượng Thiên Địa chậm rãi bay đi thì không thể tính là thuật phi hành, bởi vì tốc độ thật sự chậm, chậm không thể nào chậm hơn được nữa.

- Hỏa Phượng thành.

Trên một đám mây màu đỏ khổng lồ, năm người bọn họ chột nhìn thấy một thành trì hùng vĩ ở phía xa xa.

- Về rồi. Chúng ta trở về rồi!

Năm người trẻ tuổi cả nam lẫn nữ nhìn về phía tòa thành phía xa ấy. Mà đám binh sĩ đứng canh gác trên thành cũng lập tức chạy đi bẩm báo.

Tần Vân nhìn về phía thành trì hùng vĩ ấy.

"Đây là Hỏa Phượng thành, một trong chín thành trì lớn của Nhân tộc?"

Tần Vân cảm nhận được trong tòa thành này có một cỗ khí tức hùng hồn tràn ngập.

Hỏa Phượng thành.

Dựa theo trí nhớ của Dực, thì Hỏa Phượng thành là một trong chín đại thành của Nhân tộc. Đây có thể coi như là quê quán của Nhân tộc thời thượng cổ sơ kỳ rồi. Thần Ma sống hỗn hợp với Nhân tộc. Số lượng của Nhân tộc tương đối ít ỏi. Cũng chỉ có chín đại thành mà thôi. Mà mỗi một đại thành đều có một thậm chí hai vị Tiên Thiên Thần Ma trấn thủ.

Tần Vân âm thầm cảm khái:

"Trong thành có Tiên Thiên Thần Ma và một số hậu duệ đạt đến Thần Ma cảnh. Chín tòa thành của Nhân tộc này bất luận là một tòa thành nào đều có thể sánh với Thánh địa của Phật môn và Đạo gia ở quê hương mình rồi."

Vù...

Đám mây màu đỏ đưa năm người Tần Vân cùng thi thể của đám Yêu Ma đáp xuống trước cổng thành cực lớn.

Cửa thành mở ra, mấy người nam nữ trưởng thành có khí tức phi phàm đang chờ đợi vội lên tiếng:

- Tinh!

- Dực!

Những vị trung niên nam nữ kia lập tức hưng phấn gọi tên con cái của mình.

Tần Vân liếc mắt liền nhìn thấy một nam tử hùng tráng khoác trên thân một chiếc áo bào màu đỏ, và một vị phu nhân hết sức xinh đẹp. Hai người này hẳn là cha mẹ của Dực rồi. Bởi vì đều là hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma, thế nên địa vị của bọn họ ở trong thành này đều rất cao.

Mà bốn thiếu nam thiếu nữ khác cũng là con cái của hậu đệ Tiên Thiên Thần Ma. Giống như thiếu nữ tên Tinh kia chính là con cái của Hỏa Phượng gia.

- Phụ thân, mẫu thân!

Tần Vân lên tiếng.

- Ủ...

Người đàn ông hùng tráng kia lên tiếng, gật đầu cười, bỗng nhiên giật mình nhìn Tần Vân:

- Dực, con đã đạt đến tầng thứ ba rồi sao?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Thần Ma Điện

Cái gì? Phàm Tục cảnh tầng thứ ba?

- Dực của Kỳ Vũ gia mới có một năm thôi mà đã đạt đến Phàm Tục cảnh tầng thứ ba rồi sao?

Cha mẹ của các thiếu niên khác ở bên cạnh nghe thế đều giật mình, quay đầu nhìn về phía Tần Vân. Bọn họ đều là hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma, chỉ cần kiên trì tu hành, thời gian tu hành lâu một chút, ví dụ như mấy trăm năm, thì cũng có thể đạt đến Phàm Tục cảnh tầng thứ ba. Thế nhưng mới chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi mà đã đạt đến Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, thì tuyệt đối là thiên tài trong số các hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma.

Tần Vân nói:

- Con tiến bộ được là sau khi bị trọng thương, đứng bên bờ vực sống chết mới có thể lĩnh ngộ ra được.

- Đúng. Lần bị thương này thiếu chút nữa Dực đã mất mạng rồi.

- Là chúng con đã hỗ trợ hấn đấy!

Bốn người thiếu niên còn lại đều lên tiếng.

Mỗi một người làm cha làm mẹ ở đây đều xuất thân từ các đại tộc trong thành, nên ai ai cũng đều biết rất rõ ràng, trong thời khắc sinh tử, sự

rèn luyện đương nhiên sẽ có hiệu quả cao nhất. Nhưng mà làm như vậy cũng rất dễ dàng vứt bỏ tính mạng.

- Ha ha. Dực nhà ta đã đạt đến Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, trước tiên chúng ta hãy dẫn nó đến Thần Ma điện đi.

Người đàn ông hùng tráng kia cười hặc hặc, bỗng lôi kéo Tần Vân và dẫn theo thể tử của mình nhanh chóng leo lên một chiếc xe kéo. Mà kéo xe là một con dị thú có bốn vó và lông trắng, trên xe kéo cũng có người điều khiển. Người điều khiển vung roi, con dị thú bốn vó lông trắng kia nhanh chóng chạy vội về phía trước.

- Đi nào đi nào. Chúng ta cũng đến Thần Ma điện xem một chút.

- Mười bốn tuổi đã có thể đạt đến Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, đã rất lâu rồi Hỏa Phượng thành chúng ta còn chưa có, cùng đi xem thôi!

- Phụ thân, kiếm thuật của Dực rất lợi hại!

- Ồ? Rất lợi hại sao?

Các binh sĩ thì thu chiến lợi phẩm mà năm người thiếu niên hậu duệ Thần Ma mang về. Còn bốn người thiếu niên còn lại thì nhanh chóng đi theo phụ thân của mình, leo lên từng chiếc xe kéo riêng biệt, chạy thẳng đến Thần Ma điện.

...

Tần Vân ngồi ở trên xe kéo nhìn con dị thú bốn vó lông trắng mà âm thầm cảm khái:

"Thiên địa sơ khai mới chỉ có hơn vạn năm, thiên địa linh khí nồng đậm hơn quê nhà ta gấp trăm lần. Trong hoàn cảnh như vậy cũng có thể sẽ sinh ra rất nhiều kỳ vật dị thú. Giống như con Đạp Tuyết thú trước mắt này,

hôm nay cũng xem như là những vật bình thường, giống như trâu ngựa dê các loại thú bình thường ở quê nhà của ta mà thôi."

"Thiên địa linh khí nồng đậm như thế, con đường tu hành cũng sẽ dễ dàng hơn. Huống chi lấy thân phận của ta hiện nay còn là hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma nữa, tu hành pháp môn của mạch Thần Ma, thiên phú lại càng kinh người. Mười bốn tuổi đã có thể sánh ngang với Tiên Thiên Kim Đan, ở thế giới này cũng thuộc loại thiên tài hạng nhất rồi."

"Chỉ có điều, tuy rằng có thể tiến vào Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, nhưng bước vào Thần Ma cảnh sẽ còn rất ít người làm được."

Từ Phàm Tục cảnh tầng thứ ba đến Thần Ma cảnh tầng thứ nhất tương đương với Tiên Thiên Kim Đan tiến giai lên Tiên Nhân Ma Thần.

Đối với mấy người hậu duệ Thần Ma này mà nói, đột phá cũng vô cùng khó khăn.

Bởi vì bọn họ có thể đạt đến Phàm Tục cảnh tầng thứ ba hoàn toàn là dựa vào huyết mạch. Mà Thần Ma cảnh thì cần phải có sự hiểu biết về Thiên Đạo. Nhưng với tốc độ tiếp nhận lực lượng của mấy người hậu duệ Thần Ma này, bọn họ có thể cảm ngộ được chiêu số huyền diệu sao? Có thể hiểu được sự ảo diệu của Thiên Đạo sao? Chuyện này thật sự rất khó khăn.

- Đã đến Thần Ma điện rồi!

Phụ thân Kỳ Vũ - Kiêu cất lớn giọng lên tiếng.

Tên gọi của những hậu duệ Thần Ma này đều rất đặc thù. Lấy tên gọi của lão tổ tông Tiên Thiên Thần Ma đặt ở phía trước, đợi sau khi làm lễ thành niên thì sẽ đặt bản thân ở phía sau. Ví dụ như Kỳ Vũ - Kiêu. Hỏa Phượng - Thiên Âm.

Mà mấy người hậu duệ Thần Ma này cũng rất có chí hướng để theo đuổi, hi vọng một ngày nào đó có thể tu hành đến Thần Ma cảnh tầng thứ ba, thực sự đủ sức để địch lại Tiên Thiên Thần Ma. Khi ấy, tên của họ cũng có thể làm họ cho những con cháu Thần Ma đời sau rồi.

Ví dụ như Kỳ Vũ - Kiêu trở thành Thần Ma cảnh tầng thứ ba, vậy tên của ông ta đương nhiên sẽ có một uy lực thần kỳ. Ông ta có thể mở ra một trang mới trong gia tộc Thần Ma. Về sau huyết mạch của ông ấy có thể lấy chữ Kiêu làm họ. Đương nhiên ở trong thế giới này, phụ thân của Tần Vân, Kỳ Vũ - Kiêu chỉ mới ở tầng thứ ba bình thường mà thôi. Được xếp vào hạng vô cùng bình thường trong gia tộc Tiên Thiên Thần Ma này.

Tần Vân ngẩng đầu nhìn:

- Thần Ma điện?

Chín đại thành của Nhân tộc, mỗi một tòa đại thành đều có một tòa Vu Thần điện và một tòa Thần Ma điện. Vu Thần điện là thánh địa của các tu hành giả của Vu mạch. Còn Thần Ma điện chính là thánh địa của gia tộc Tiên Thiên Thần Ma.

Phu thê Kỳ Vũ - Kiêu dẫn Tần Vân xuống xe, đi vào cửa chính của Thần Ma điện tiến vào bên trong.

- Kiêu, sao ngươi lại đến đây?

Ở cửa ra vào có người bảo vệ, cũng là một vị hậu duệ Tiên Thiên Thần Ma, hiện tại đang là Phàm Tục cảnh tầng thứ ba.

Kỳ Vũ Kiêu lớn giọng nói:

- Dẫn ta vào gặp các trưởng lão.

- Gặp các trưởng lão sao? Ồ... tiểu tử Dực này đã đạt đến tầng thứ ba rồi sao?

- Đúng thế. Nó thật sự đạt đến tầng thứ ba rồi.

Hai người canh gác khác lập tức nhìn ra được thực lực của Tần Vân. Tuy rằng thành trì này rất lớn, nhưng bên trong Hỏa Phượng thành, cũng chỉ có tổng cộng mười lăm nhà là gia tộc Tiên Thiên Thần Ma mà thôi. Cộng thêm chuyện con cái nối dõi của Thần Ma gia tộc rất khó khăn, dù cho không ngừng khai chi tán diệp, nhưng số lượng hậu duệ của Thần Ma vẫn ít ỏi như trước. Đương nhiên mọi người đều nhận biết lẫn nhau.

Riêng Tần Vân thì ngoan ngoãn đi theo phía sau lưng cha mẹ.

Kỳ thật hắn đã sớm đạt đến cảnh giới Vô Lậu rồi, có thể thu liễm khí tức vô cùng hoàn mỹ, khiến cho người ngoài không tài nào phán đoán được thực lực của hắn. Thế nhưng ở trong thế giới hậu duệ của Thần Ma này, hắn lại không cách nào khống chế lực lượng hoàn mỹ như vậy được, khí tức cũng không thể thu liễm lại. Nếu như hắn tận lực thu liễm, có lẽ còn thu hút sự nghi ngờ của các vị trưởng bối.

Rất nhanh, bọn họ đã xuyên thẳng qua quảng trường cực lớn của Thần Ma điện, tiến thẳng đến trước cửa một gian phòng theo phong cách cổ xưa.

Kỳ Vũ Kiêu cung kính đứng ở bên ngoài nói:

- Trưởng lão... Ở đại lễ thành niên, Dực nhà ta đã đột phá đến tầng thứ ba, nên ta đặc biệt dẫn nó đến gặp trưởng lão.

Từ trong phòng, một lão giả lông mày dài dáng vẻ khôi ngô nhưng lưng hơi còng bước ra liếc nhìn Kỳ Vũ Kiêu:

- Ồ? Là Kiêu của Kỳ Vũ gia sao? Không tệ không tệ. Con cái nhà ngươi không tệ ha. Sớm như vậy đã đạt đến Phạm Tục cảnh tầng thứ ba, lợi

hại hơn người làm phụ thân như người rồi.

- Ha ha ha ha...

Kỳ Vũ Kiêu vuốt xoa đầu mình cười lớn, phu nhân xinh đẹp đứng bên cạnh ông ta cũng mỉm cười.

Lão giả lông mày dài gương mặt khô ngô nhưng lưng còng kia nhìn Tân Vân cười nói:

- Vậy người gọi là Dực rồi. Đợi lát nữa ta sắp xếp cho người một đối thủ. Người phải toàn lực ứng phó. Đúng rồi. Người dùng binh khí gì?

Tân Vân mở miệng đáp:

- Kiếm!

Lão giả lông mày dài kia đưa tay vào trong chiếc túi bên hông, sau đó lấy ra một thanh kiếm.

Tân Vân thấy thế chỉ thầm nghĩ:

"Hiện tại pháp thuật không có, thế giới này có thể có túi càn khôn để chứa vật thật sự là điều hiếm có vô cùng."

Tân Vân đưa tay ra đón kiếm, rút kiếm ra quan sát một chút, trên thân kiếm có từng đường vân như ngân quang, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng rỗng gầm. Đây chính là một thanh thần kiếm cấp bậc pháp bảo tam phẩm, hắc vôi vàng nói:

- Tạ ơn trưởng lão!

Kỳ Vũ Kiêu nghi hoặc hỏi:

- Con dùng kiếm từ khi nào thế? Không phải là dùng đại chùy sao?

Tần Vân liền giải thích:

- Trước thời khắc sinh tử có cảm ngộ, nên ưa thích dùng kiếm hơn.

Đại chùy? Hãn sẽ dùng búa sao?

Kỳ Vũ Kiêu lên tiếng nhắc nhở:

- Con ưa thích là được rồi. Hiện tại con còn nhỏ, có thể tùy tiện đối binh khí, nhưng về sau cũng đừng đối binh khí lung tung, cần phải chuyên tâm vào một loại binh khí.

Tần Vân đáp:

- Vâng, phụ thân.

- Còn nữa. Đợi lát nữa nữa phải tranh giành tiếng nói cho ta. Phải tranh giành tiếng nói cho Kỳ Vũ gia nhà chúng ta.

Vị phu nhân xinh đẹp kia cũng nhìn Tần Vân, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong:

- Dực. Nhớ kỹ, phải dốc hết toàn lực!

Tần Vân gật đầu:

- Vâng!

Hãn cảm nhận được sự chờ mong vô bờ của cha mẹ. Hãn cũng biết, tuy rằng số lượng hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma không nhiều lắm, nhưng chín đại thành cộng lại vẫn là một số lượng rất lớn. Mà những vị Tiên Thiên Thần Ma cao tăng hiển nhiên sẽ chọn ra những người ưu tú nhất để bồi dưỡng. Tuy nhiên, những người không có khả năng hay là thiên tài đều sẽ có được chỗ tốt riêng.

Kỳ Vũ Kiêu cũng đầy vẻ mong chờ:

- Thần Ma điện nguyện ý bồi dưỡng con hay không thì cần phải nhìn vào kết quả trận chiến này rồi.

...

Một lát sau. Rất nhiều hậu duệ Tiên Thiên Thần Ma đều tụ tập lại ở chung quanh, nhìn về phía Tần Vân đang đứng đối diện một người đàn ông khôi ngô khác.

Trong thành, tổng cộng có mười lăm gia tộc Tiên Thiên Thần Ma. Mỗi một gia tộc đều có mấy người đến xem, thoáng chốc đã lên đến con số mấy trăm người.

- Kỳ Vũ gia - Dực? Vừa mới tiến hành lễ thành niên mà?

- Nhỏ như vậy mà đã là Phàm Tục cảnh tầng thứ ba rồi?

- Không nhìn ra đấy, Kiêu có thể sinh ra con trai lợi hại như thế!

Mọi người đều nhỏ giọng bàn tán.

- Ha ha...

Kỳ Vũ Kiêu thì đặc biệt vui vẻ, đã rất lâu rồi ông ta không được vẻ vang như vậy.

- Bất quá vẫn còn quá nhỏ. Ở trong tay Bá Phong đoán chừng nó cũng không thể chèo chống quá mười chiêu đâu.

- Ta đoán chừng sau ba chiêu sẽ thất bại đấy.

Mọi người vẫn tiếp tục bàn tán khá sôi nổi.

Kỳ Vũ Kiêu nghe xong thì nhú mào, sau đó nhìn chăm chăm về phía Tần Vân ở phía xa, thầm nói:

"Dực. Phải giành được tiếng nói cho ta. Phải gắng gượng chống cự trong ba năm hay mười chiêu."

Vị phu nhân xinh đẹp đứng bên cạnh cũng nhìn chồng mình, nói nhỏ:

- Kiêu. Dực nhà chúng ta còn quá nhỏ. Kinh nghiệm chiến đấu cũng ít. Đội trưởng Bá Phong có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cũng không thua kém gì chàng. Thiếp thấy Dực có thể tiếp được mười chiêu, chúng ta cũng nên hài lòng rồi.

...

Mà ở phía xa xa.

- Bắt đầu đi!

Lão giả lông mày dài lưng khòm mở miệng nói.

Tần Vân nhìn người đàn ông khôi ngô phía đối diện. Đối phương là vác một thanh đại đao nặng nề, cười ha hả nói:

- Kỳ Vũ gia Dực, không nghĩ rằng mới mười bốn tuổi đã bước vào Thần Ma điện rồi. Đã đến được đây thì hãy xuất ra hết tất cả thực lực của ngươi, đừng sợ làm ta bị thương.

Tần Vân nói:

- Bá Phong thúc, thúc phải cẩn thận đó.

Người đàn ông khôi ngô kia lên tiếng đầy tự tin:

- Ha ha. Người không cần lo lắng cho ta, bao nhiêu Yêu Ma đã chết dưới đao của ta rồi. Thực lực của ta không phải là tên oắt con như người có thể so sánh.

- Vâng!

Tay trái Tần Vân nắm vỏ kiếm.

- Con xuất thủ đây!

Người đàn ông khôi ngô gật đầu:

- Đến đây đi. Cho ta xem thực lực của người.

Vù...

Tần Vân nhanh chóng lao ra.

- Tốc độ rất nhanh đấy!

Người đàn ông khôi ngô kia vô cùng hứng thú đứng nhìn, mà hơn một trăm tộc nhân hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma đều quan sát rất chăm chú. Phụ thê Kỳ Vũ Kiêu lại càng khẩn trương hơn.

Kiểm ra khỏi vỏ.

Người đàn ông khôi ngô chỉ thấy trước mắt mình dường như lóe lên một đường như ánh trắng. Hắn ta lập tức đưa đại đao nặng nề trong tay ra ngăn cản, nhưng lại cản không nổi.

"Vù..."

Ánh trắng kia dừng lại.

Tần Vân một tay cầm kiếm, kiếm dừng ngay trên cổ người đàn ông.

Một chiêu liên thắng.

Chung quanh trở nên yên tĩnh, rất nhiều tộc nhân trong gia tộc Tiên Thiên Thần Ma đến xem đều tròn tròn hai mắt, khó có thể tin được một màn vừa xảy ra.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Nguyệt Quang Kiểm Thuật

Nam tử khôi ngô tên là Bá Phong này cảm giác cổ của mình đột nhiên lạnh lẽo. Hắn cúi đầu nhìn thanh kiếm, rồi lại nhìn Tần Vân đang đứng trước mặt, há miệng muốn nói gì đó nhưng lại thốt không nên lời.

- Ta bị hoa mắt à?
- Kỳ Võ gia Dực chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Bá Phong đại ca?
- Kiếm vừa rồi quá nhanh, và cũng rất đẹp mắt!

Đám người hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma vừa đứng xem vừa tranh luận ầm ĩ. Vừa rồi, kiếm thuật của Tần Vân đã hấp dẫn bọn họ, khiến bọn họ phải cảm thán không thôi. Quả thực là tài năng xuất chúng. Những chiêu thức bọn họ thường dùng để chiến đấu chỉ có thể xem như kỹ năng, còn Tần Vân dù đã xuất chiêu khiêm tốn, nhưng kiếm thuật mà hắn vừa thi triển ra vẫn mang theo hàm ý của Thiên Đạo.

- Kiêu, huynh dạy con trai như thế nào vậy?
- Sao ta cứ có cảm giác Dực nhi nhà huynh còn lợi hại hơn kẻ làm phụ thân là huynh vậy?
- Kiêu, thực không ngờ, huynh lại có đứa con trai lợi hại như vậy.

Các tộc nhân của Tiên Thiên Thần Ma đứng xung quanh đề trầm trồ khen ngợi. Kỳ Võ Kiêu nhếch miệng vui vẻ cười:

- Ha ha, ta chỉ bắt nó phải rèn luyện binh khí mỗi ngày. Ngày nào không luyện sẽ cho nó vài gậy vào mông, giờ nhìn xem, nó lợi hại hơn ta rồi!

Kỳ Võ Kiêu có thể cảm nhận được thái độ của rất nhiều người dành cho ông ta đã thay đổi.

Có hâm mộ, có ghen ghét, có kính trọng...

Lúc trước, Kỳ Võ Kiêu chỉ là một tộc nhân bình thường của Kỳ Võ gia mà thôi. Bây giờ, đứa con trai chỉ mới mười bốn tuổi của ông ta đã lợi hại như vậy rồi, tương lai sau này nhất định sẽ rất rạng rỡ, danh chấn khắp giới Thần Ma. Vậy nên, thái độ mọi người dành cho Kỳ Võ Kiêu cũng thay đổi.

...

Trong lúc đám đông đang nghị luận ồn ào, thậm chí còn có khuynh hướng lấy lòng phu thê Kỳ Võ Kiêu, thì cách đó không xa, lão giả lưng đã còng ấy âm thầm giết mình. Lão thầm truyền âm cho những trưởng lão khác trong Thần Ma điện.

- Các vị mau ra ngoài đại diện đi, ta cảm thấy Kỳ Võ gia Dực có thể sẽ đạt đến cảnh giới Thần Ma sau này.

- Du Sưởng tướng quân, ngài cũng mau đến Thần Ma điện đi.

Lão giả lưng còng nhanh chóng truyền âm.

Mà giờ khắc này, “Bá Phong” đã bại dưới tay Tần Vân. Hắn ta khẽ cười nói:

- Dực, ta thua tâm phục khẩu phục. Kiếm thuật của đệ cao hơn ta rất nhiều. Vừa rồi ta rất muốn ngăn cản, nhưng kiếm của đệ quá nhanh, vốn

không thể ngăn được. Hơn nữa, ta còn không nhìn rõ quỹ đạo của kiếm. Quả thực không biết tiểu tử đệ đã luyện như thế nào nữa, lợi hại hơn ta rất nhiều.

- Là do lần sinh tử trong lễ trưởng thành này đã khiến đệ ngộ ra được.

Tần Vân khiêm tốn nói.

- Ha ha, được lắm. Nói không chừng, trong tương lai Kỳ Võ gia sẽ sinh ra một vị Thần Ma đó.

Bá Phong cảm khái cười, đi sang một bên.

Cuộc tỷ thí kết thúc, Tần Vân cũng nhanh chóng đi về phía phu thê Kỳ Võ Kiêu.

- Dực, con chờ một chút. Ta có mời Hỏa Phượng Du Sưởng đến đây. Con so tài với ngài ấy một lát đi.

Lão giả lưng còng cất giọng nói.

- Du Sưởng tướng quân?

Tần Vân kinh ngạc.

- Cái gì?

- Hỏa Phượng Du Sưởng?

- Du Sưởng tướng quân?

Không khí trở nên ồn ào hơn hẳn, ngay cả phu thê Kỳ Võ Kiêu cũng giật mình.

"Để Du Sưởng tướng quân tỷ thí với Dực ư?"

"Trưởng lão coi trọng Dực như vậy à?"

Phu thê hai người vội vàng đứng lên. Bởi vì Hỏa Phượng Du Sưởng chính là Tướng quân trấn giữ Hỏa Phượng thành, chỉ ở dưới cảnh giới Thần Ma một chút. Ông ta là một trong những người có thực lực thuộc cấp bậc cao.

- Mau nhìn kia, lại có mấy trưởng lão đến rồi!

Các tộc nhân hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma nhanh chóng thấp giọng xuống. Có bốn vị trưởng lão bước ra từ trong Thần Ma điện, đi đến bên cạnh lão giả lưng còng. Khí tức Thần Ma trên người bọn họ vô cùng mạnh mẽ, khiến những tộc nhân hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma đều cảm thấy áp lực. Bọn họ rất hiếm khi có dịp được gặp một lúc cả năm vị trưởng lão.

Chỉ lát sau, Hỏa Phượng Du Sưởng cũng đến.

- Có năm vị trưởng lão quan chiến, còn để cho Du Sưởng tướng quân đích thân tỷ thí với Dực. Quả nhiên là các trưởng lão rất coi trọng Dực.

- Ủ, Du Sưởng tướng quân là Tướng quân trấn giữ Hỏa Phượng thành của chúng ta, cấp độ chỉ dưới cảnh giới Thần Ma một chút, gần như là vô địch.

- Tuy Dực có tiềm lực phi phàm, nhưng mà cũng chỉ mới mười bốn tuổi thôi mà?

Mọi người nhỏ giọng lên tiếng nghị luận.

Lão giả lưng còng mở miệng nói:

- Hai người bắt đầu đi!

Tần Vân nhìn nam tử tên Hỏa Phượng Du Sưởng đứng đối diện. Người này mặc một thân lân giáp đỏ rực, sau lưng mang bốn thanh đao, nhìn Tần Vân cười khê:

- Dực, không ngờ cậu có thể dùng một chiêu đã đánh bại được Bá Phong. Trường lão đã nói, ta nhất định phải dốc toàn lực tỷ thí với cậu. Cho nên cậu phải cẩn thận đấy.

Hắn ta nói xong, dưới sườn bất ngờ mọc ra hai cánh tay. Bốn cánh tay này đồng thời rút đao trên lưng ra.

Bát Tí thần thông!

Nhưng hiện tại Hỏa Phượng Du Sưởng chưa đạt được đến cảnh giới Thần Ma, cho nên thần thông tám tay này chỉ có thể triển được có bốn tay.

Các tộc nhân đang đứng ở xa xem trận chiến đều yên lặng. Phu thê Kỳ Vô Kiêu cũng vô cùng lo lắng.

- Du Sưởng thúc, cẩn thận!

Tần Vân nhắc chân, nhanh chóng phi thân lên trước, chỉ chớp mắt đã lao đến trước mặt Du Sưởng tướng quân, đồng thời rút kiếm ra.

Kiếm ảnh như ánh trăng, vừa nhanh vừa mơ hồ.

- Keng...

Bốn thanh đao trên tay của Du Sưởng tướng quân đồng thời vung lên. Vô số ánh đao bổ xuống, giống như một ngọn núi đầy đao sắt nhọn, ngăn chặn chiêu kiếm của Tần Vân.

Trong mắt của đông đảo chúng tộc nhân hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma, giờ khắc này, thân pháp của Tần Vân vô cùng nhẹ nhàng, không ngừng

xoay quanh Du Sưởng tướng quân. Ánh kiếm sắc lạnh, từng tia chiếu ra vừa như ánh trăng lấp loé, vừa như những sợi tơ giăng đầy khắp nơi. Du Sưởng tướng quân bị buộc phải dốc toàn lực ứng phó, chiêu thức cũng dần thận trọng hơn.

- Kiếm pháp nhanh thật. Quỹ tích của kiếm rất khó nắm bắt. Không, ta nhất định phải phản công! Không thể bị cậu ta ép phải phòng thủ mãi thế này được, cứ thủ tiếp thế nào cũng sẽ để lộ sơ hở.

- Giết.

Du Sưởng tướng quân đột nhiên hét to một tiếng. Sau lưng xuất hiện bóng dáng của một con Hỏa Phượng cực lớn. Hỏa Phượng rít dài, vô số hình ảnh bắn ra tiến nhập vào hồn phách của Tần Vân.

Phượng Minh thần thông!

Hồn phách của Tần Vân vốn được cô đọng từ tiên thai Tử Kim Kim Đan, vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù chịu chút kích thích, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến lực chiến đấu của hắn.

"Người bên ngoài vẫn cho rằng ta chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, không thể biểu hiện quá rõ ràng được."

Tần Vân hơi hoảng hốt, đối mặt với ánh đao đang bổ xuống của Du Sưởng tướng quân, mãi hắn mới có phản ứng, miễn cưỡng xoay chuyển ánh kiếm.

Choang!

Sau hai tiếng nổ sáng rực cả một phương, Tần Vân bay ngược ra sau, ngã xuống khoảng đất cách đó không xa. Hắn nhanh chóng đứng dậy nhưng khoe miệng vẫn có vết máu rỉ ra.

Du Sưởng tướng quân vốn là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nên ông ta lập tức đuổi theo, ánh đao loé sáng không ngừng bao phủ Tần Vân.

Tần Vân vừa xoay người đứng lên liền vội vàng tiếp chiêu.

Sau khi chống đỡ mấy đòn chặt vật, chiêu thức của hắn dần ổn định hơn, đánh gần như ngang tay với Du Sưởng tướng quân.

Hai mươi chiêu qua đi.

- Giết!

Du Sưởng tướng quân lại thi triển phép thần thông Phượng Minh. Nhưng lần này, Tần Vân đã có chuẩn bị cho nên đối phó dễ dàng hơn rất nhiều.

- Sao ta cứ có cảm giác Du Sưởng tướng quân không chiếm được chút ưu thế nào vậy?

- Dực vẫn còn quá nhỏ, chưa tu luyện được phép thuật nào lợi hại, trong khi đó Du Sưởng tướng quân đã tu luyện Bát Tí thần thông, đã thi triển ra bốn tay nhưng vẫn không chiếm được thế thượng phong. Nếu như Dực tu luyện được thần thông lợi hại hơn, chẳng phải Du Sưởng tướng quân sẽ thất bại sao?

- Tên nhóc này lợi hại như vậy ư?

Các tộc nhân đang đứng quan sát đều chấn động.

Phu thê Kỳ Võ Kiêu thì hoàn toàn ngơ ngác. Bọn họ rất kỳ vọng vào con trai mình, hy vọng con trai có thể ưu tú hơn họ. Nhưng chỉ mới mười bốn tuổi, nó đã có thể đánh ngang tay với Du Sưởng tướng quân, người có thể xem là vô địch dưới cảnh giới Thần Ma ư?

Chỉ một lát.

Hai bên đã giao thủ hơn trăm chiêu. Ở trong mắt người ngoài, kiếm pháp của Tần Vân ngày càng vững vàng.

- Dực thi triển kiếm pháp càng lúc càng tự tin. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của đệ ấy không nhiều, nhưng lâu dần lại biết hết các chiêu thức của Du Sưởng tướng quân.

- Sao ta cứ có cảm giác Du Sưởng tướng quân sắp thua vậy?

Tiếng nói vừa dứt.

Bành.

Một tia kiếm khí xẹt quang qua cổ Du Sưởng tướng quân, lưu lại một vết thương mờ nhạt, Tần Vân nhanh chóng thu kiếm lùi lại.

Du Sưởng tướng quân thu đao vào vỏ, sờ lên cổ, vết thương đang khép miệng rất nhanh. Ông ta nhìn Tần Vân với ánh mắt phức tạp:

- Dực, con thắng rồi!

Tần Vân gật đầu, dáng vẻ vô cùng hưng phấn, nhưng trong bụng lại đang nghĩ thầm:

"Những hậu huệ của Tiên Thiên Thần Ma này, chỉ biết dựa vào sức mạnh của huyết mạch, còn thuật cận chiến chân chính thì quá cứng nhắc. Ta chỉ mới thi triển một bộ kiếm pháp ở cấp Ý cảnh là “Nguyệt Quang Kiếm Thuật” mà đã có thể đánh bại được ông ta."

Tần Vân phải sống thêm 50 năm ở thế giới này, đương nhiên phải cố gắng đạt được thêm nhiều thành tựu, tu hành lên cảnh giới cao hơn.

Cho nên hắn đã định sẵn con đường “Thiên tài siêu cấp” cho bản thân mình. Mười bốn tuổi, thi triển kiếm thuật cấp Ý cảnh! Đây là thiên tài siêu cấp của hậu duệ Tiên Thiên Thần Ma.

Nếu như Tần Vân thi triển kiếm pháp cấp độ Cực cảnh thì sao? Chắc chắn sẽ khiến đám người Tiên Thiên Thần Ma này không tin, thậm chí hoài nghi rằng hắn đã bị ai đó đoạt xá (cướp đoạt thân xác của người khác, thay hồn phách của mình vào).

Bởi vì “Đạo gia” vốn vô cùng coi trọng sự linh hội Thiên Đạo! Ở quê nhà của Tần Vân, Cực cảnh là kẻ nghịch thiên bên dưới Tiên Thiên Ma Thần.

Cho nên, Cực cảnh Kiếm Tiên vô cùng hiếm có.

Mà thời đại này, đối với đám hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma mà nói, Thiên Đạo chẳng là gì cả. Tất cả hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma đều không thể linh hội được Thiên Đạo. Nếu hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma có thể tìm hiểu Thiên Đạo, thì ở thời gian vạn năm trước này, dưới sự giúp đỡ của huyết mạch, đều có thể bước vào cảnh giới Thần Ma từ rất sớm.

Ở thời đại của Tần Vân, Đạo gia và Phật môn đều bắt buộc phải Nhập đạo, mới có thể thành Tiên Nhân La Hán.

Năm vị trưởng lão của Thần Ma điện đứng xem cuộc chiến từ xa, đang nhìn Tần Vân chăm chú.

"Ta không nhìn nhầm đấy chứ?"

Một trưởng lão lưng còng khô ngô truyền âm nói:

"Kiếm thuật của nó đã đạt tới cấp Thiên Đạo Ý cảnh rồi ư?"

"Nhất định là cấp Thiên Đạo Ý cảnh. Xem ra, Kỳ Vô gia lại có thêm một Thần Ma rồi."

"Việc này phải nhanh chóng bẩm báo cho Kỳ Vô lão tổ."

Mấy trưởng lão thi nhau truyền âm nghị luận. Mà vấn đề này nhất định phải bẩm báo lên cho lão tổ tông của Kỳ Vô gia, Tiên Thiên Thần Ma “Kỳ Vô”

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Phối Hợp Linh Vật

Trong lúc năm vị trưởng lão trong Thần Ma điện đang kích động, thì ở phía xa, một đám hậu duệ Tiên Thiên Thần Ma của các tộc cũng đang bàn luận xôn xao. “Dực”, một thiếu niên chỉ mới mười bốn tuổi, không ngờ lại đánh bại được Du Sưởng tướng quân! Bây giờ đã lợi hại như vậy, trong tương lai ắt hẳn sẽ trở thành Thần Ma.

- Tu hành thêm vài chục năm hoặc một trăm năm nữa nhất định sẽ có thể bước vào cảnh giới Thần Ma, đó chính là trường sinh bất lão rồi. Cả chúng ta cũng chỉ có thể sống được đến năm trăm tuổi mà thôi.

- Kiêu, huynh có thể dạy dỗ ra được một đứa con trai lợi hại như thế là do dùng gậy đánh đòn sao? Về nhà ta cũng phải thử xem mới được.

- Kiêu chỉ lừa huynh thôi, huynh tưởng là thật đấy à?

Cả không gian tràn đầy tiếng tranh luận ầm ỹ.

- Kiêu, phu thê con dẫn Dực đi theo ta.

Lão giả lưng còng nói.

- Vâng.

Phu thê Kỳ Võ Kiêu nhanh chóng đáp lời, Kỳ Võ phu nhân cười đến mức mắt híp lại như trăng lưỡi liềm.

...

Phu thê Kỳ Võ Kiêu dẫn theo Tần Vân tiến vào một gian phòng, khoanh chân ngồi xuống. Trước mặt mỗi người có một chiếc đĩa đang được đun nấu, trong đĩa là một miếng thịt lớn. Bên cạnh là các nữ bộc đang nướng thịt, rải thêm chút gia vị, sau đó đặt thịt đã chín vào mâm, cắt thành những miếng nhỏ vừa phải rồi mới dâng lên.

- Vừa ăn vừa nói.

Lão giả lưng còng cầm lấy đôi đũa, gắp một miếng thịt lên.

Tần Vân cũng ăn.

Thời đại này, thịt mới là món chính!

- Thơm quá!

Tần Vân cắn thử một miếng, cảm giác được thịt thơm nồng còn đầy ắp linh khí của trời đất, mỗi miếng ăn vào quả thực chính là một sự hưởng thụ! Thế giới này đã được hình thành hơn vạn năm, nhưng vẫn còn khá sơ khai, cỏ cây chim thú đều tràn đầy linh khí, khi chúng được chế biến thành thức ăn thì mang theo hương vị thơm ngon tuyệt hảo.

Phu thê Kỳ Võ Kiêu cũng vui vẻ hưởng dùng.

- Dực.

Lão giả lưng còng cười nói:

- Ta nhìn kiếm thuật của con, cảm thấy chúng mang theo Ý cảnh Thiên Đạo, làm sao con luyện được như vậy?

Tần Vân nhanh chóng nuốt miếng thịt trong miệng, đáp lời:

- Bẩm trưởng lão! Vào ngày Lễ trưởng thành, con đã bị trọng thương, kề cận cái chết. Lúc ấy, con yêu quái kia dùng móng vuốt xé rách ngực con.

Sau khi được mấy người Húc cứu về, con luôn nghĩ đến thời khắc móng vuốt của con yêu quái kia đâm vào da thịt mình. Từ đó dần ngộ được kế sách ứng đối. Kiếm pháp của con rất nhanh, có thể ngăn cản yêu ma, hơn nữa còn khó nắm bắt như ánh trăng vậy.

- Ngộ được Ý cảnh Thiên Đạo từ ranh giới sinh tử à?

Lão giả lưng còng khẽ lẩm bẩm:

- Quả thực không ngoài dự liệu của ta.

Tần Vân không nói thêm gì nữa.

Hắn vốn là Kiếm Tiên Cực cảnh. Theo dòng lịch sử, các sự kiện và vô số người đã từng đạt tới Ý cảnh Thiên Đạo đều được ghi chép rất rõ trong sách sử, ít nhất những người nào đạt đến cấp Tiên Thiên Kim Đan đều như vậy! Cho nên, Tần Vân rất dễ dàng chế tạo ra cho mình một lý do hoàn mỹ. Giống như Thiên Lô Quán Thế của Y Tiêu trước kia, vì vừa có cơ hội tiếp xúc gần với sấm sét, vừa trải qua bờ vực sinh tử, khiến cho tiềm lực bộc phát ra, cho nên mới nắm giữ được Ý cảnh Lô Đình.

Những hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma này có hồn phách rất mạnh mẽ, có thể hợp nhất giữa người và trời, tất nhiên cũng có thể cảm nhận được sự vận chuyển của Thiên Đạo. Nhưng mà nếu muốn lĩnh hội được thì lại rất khó, chỉ có bộc phát tiềm lực ở thời khắc đối mặt với cái chết thì mới có khả năng ngộ ra mà thôi.

- Trưởng lão.

Kỳ Vô Kiêu kinh hãi hỏi lại:

- Ý của ngài là, Dực nắm được Ý cảnh Thiên Đạo ư?

Phụ nhân xinh đẹp bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, khó có thể tin được như phu quân mình.

- Đúng.

Lão giả lưng còng cười híp mắt.

- Cái này... này... Dực nó... Nó sắp thành Thần Ma rồi ư?

Kỳ Vô Kiêu khó tin hỏi tiếp.

- Chắc là sẽ nhanh thôi.

Lão giả lưng còng mỉm cười gật đầu.

- Phàm là những người có thể nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo, lại được tổ tông của Tiên Thiên Thần Ma hỗ trợ, trong vòng ba năm rưỡi nhất định sẽ bước vào được cảnh giới Thần Ma.

Tần Vân nghe vậy âm thầm cảm khái:

“Hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma quả thực là được trời xanh ưu ái. So với những người bình thường thì cái giá phải trả ít hơn rất nhiều. Dựa theo Tu Hành quyển, một trong “Kỳ Vô Tam Quyển”, thì trong sáu bức Phù Văn đồ kia, chỉ cần thi triển bức Phù Văn đồ thứ tư là đã có thể đạt tới tầng thứ nhất của Thần Ma cảnh là “Thần Ma Cảnh Nhất Trọng Thiên” rồi. Còn với Đạo gia và Phật môn thì nhất định phải Nhập đạo mới có thể trở thành La Hán.”

“Bức Phù Văn đồ thứ tư này, dựa vào cấp độ Cực cảnh của ta để cảm ngộ, cộng với việc dụng tâm nghiên cứu, có lẽ chỉ cần nửa tháng là sẽ thông suốt thôi.”

“Nếu chỉ mới đạt được cấp độ ở Ý cảnh, thì đoán chừng phải tiêu hao mấy chục năm mới có thể ngộ ra được bức Phù Văn đồ thứ tư này.”

“Hơn nữa, sợ rằng chỉ dựa vào mỗi cấp độ Ý cảnh mà không có ngoại lực tương trợ, có lẽ dùng thời gian cả đời cũng chỉ là hy vọng hảo huyền mà thôi.”

Tân Vân trầm nghĩ tiếp:

“Nhưng hôm nay, ở thời đại này, Tiên Thiên Thần Ma vẫn đang tồn tại, có lão tổ tông cội nguồn của huyết mạch tương trợ, tất nhiên sẽ đột phá dễ dàng.”

“Cũng tốt, mượn sự đột phá này để tiến đến cảnh giới Thần Ma trước vậy.”

“Một giấc mộng trăm năm dẫn ta lưu lạc vào thế giới này. “Thiên Đạo” ở đây ta có thể cảm nhận được, mặc dù hơi khác một chút so với quê nhà của ta, nhưng chỉ là phần nổi bên ngoài, còn về bản chất thì vẫn tương tự.”

Tân Vân nghĩ tiếp:

“Đã có sự tồn tại của Thiên Đạo, thì sau khi bước vào cảnh giới Thần Ma, hồn phách của ta chắc chắn sẽ càng mạnh hơn. Muốn tu hành cũng nhanh hơn rất nhiều.”

Thế giới này, hẳn chỉ có thể ở được 50 năm.

50 năm sau, giấc mộng này sẽ bị tan vỡ.

Vậy nên hẳn cần phải sử dụng tốt quãng thời gian này, cố gắng nâng cao thực lực của mình đến cấp tốt nhất.

...

Thành Hoả Phượng, một nơi sâu trong Thần Ma điện.

Bên cạnh Hắc Thủy trì.

Một trưởng lão mặc bào phục màu đen của Thần Ma điện đang đứng ở đó. Phía trên ao có hơi nước đang bốc lên, dần tụ thành đám sương mù. Hình ảnh ẩn hiện, sau cùng tụ thành hình dáng của một nam nhân khôi ngô hùng tráng. Toàn thân hắn ta chỉ mặc một chiếc áo da thú đơn giản, cánh tay trái được quấn quanh bởi đầu lâu của một con rắn lớn. Hai con ngươi của hắn ta màu vàng, nhìn về một hướng xa xăm. Thân ảnh khôi ngô mặc da thú này chính là Tiên Thiên Thần Ma Kỳ Võ.

Dòng máu của Tiên Thiên Thần Ma quá mạnh, thường phải tìm đến phụ nữ loài người, trải qua nhiều trắc trở và khó khăn mới có thể sinh ra hậu duệ. Hơn vạn năm phát triển, huyết mạch của Kỳ Võ gia phân tán khắp chín thành của loài người, đương nhiên, hơn một nửa trong số đó sống tại thành Kỳ Võ.

- Hoả Phượng Du Hư, Người tìm ta ư?

Giọng nói của nam tử mặc da thú trầm thấp mang theo vẻ uy nghiêm.

- Thần Ma Kỳ Võ!

Hoả Phượng Du Hư khẽ hành lễ. Ông ta có tu vi ở tầng thứ hai của Thần Ma cảnh, gọi là Thần Ma Cảnh Nhị Trọng Thiên, nên so về địa vị cũng không thua kém Tiên Thiên Thần Ma Kỳ Võ bao nhiêu.

- Có một tin tốt muốn báo cho ngài. Trong số những hậu duệ của huyết mạch Kỳ Võ gia trong thành Hoả Phượng này, có một đứa trẻ tên là Dực. Nó chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng vào lễ trưởng thành đã nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo.

- Cái gì? Mười bốn tuổi, vừa xong lễ trưởng thành liền nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo? Ha ha, nhỏ như vậy đã có thể nắm giữ được Ý cảnh

Thiên Đạo thì tu luyện thêm mấy trăm năm, mấy ngàn năm nữa không chừng có thể đạt tới Thần Ma Cảnh Nhị Trọng Thiên rồi.

Nam tử mặc áo da thú lộ ra vẻ mừng rỡ:

- Ta sẽ phái Kỳ Vô Thần Vĩnh đến.

- Được.

Hoả Phượng Du Hư gật đầu.

Kỳ Vô Thần Vĩnh chính là một trong những Thần Ma bên cạnh lão tổ tông Kỳ Vô. Ông ta cũng đã đạt đến cảnh giới Thần Cảnh Nhị Trọng Thiên. Phái ông ta tới, thì chứng tỏ Tiên Thiên Thần Ma Kỳ Vô rất coi trọng việc này. Còn về Tiên Thiên Thần Ma ư? Bình thường ông ta chỉ trấn thủ ở trong thành, rất hiếm khi rời đi.

...

Tần Vân và cha mẹ hắn vừa ngồi ăn thịt nướng vừa tán gẫu với lão giả lưng còng.

Hình như vị trưởng lão này rất có hứng thú với Tần Vân, luôn hỏi đến những sự việc xảy ra trong lễ trưởng thành mười bốn tuổi của hắn. Phụ thân Kỳ Vô Kiêu cảm thấy vô cùng vinh hạnh khi được trưởng lão nhiệt tâm trò chuyện thế này.

Chẳng mấy chốc, một canh giờ đã trôi qua.

Vèo.

Một tia sáng rực rỡ bất chợt giáng xuống từ trên trời, tiếp xúc với mặt đất cạnh cửa điện, hoá thành một vị lão giả có mái tóc dài màu đen.

Lão giả tóc đen vừa tiến vào, phu thê Kỳ Võ Kiêu liền hoảng hốt, nhanh chóng đứng bật dậy, cung kính hành lễ:

- Thần Vĩnh trưởng lão.

“Thần Vĩnh?”

Tuy ngoài mặt Tần Vân nghiêm túc hành lễ, nhưng trong lòng nhanh chóng lọc lấy thông tin của người vừa đến. Kỳ Võ Thần Vĩnh là một trong những Thần Ma lợi hại nhất của hậu duệ Tiên Thiên Thần Ma dòng dõi Kỳ Võ. Bình thường ông ta luôn ở thành Kỳ Võ, hầu hạ bên người lão tổ.

- Ừ.

Lão giả tóc đen dừng mắt trên người Tần Vân:

- Người chính là Dực?

- Vâng!

Tần Vân cung kính đáp.

Lão giả tóc đen nói tiếp:

- Ta có thể cảm nhận được huyết mạch của Kỳ Võ gia trong cơ thể người, nhưng mà nó lại không quá nồng, có thật là người đã nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo không?

- Có lẽ là vậy...

Tần Vân tỏ ra dáng vẻ hoảng hốt.

- Vậy người nhanh chóng giải phóng lực lượng Thần Ma, xuất ra một tia kiếm khí bổ vào cái đỉnh này đi. Nhớ kỹ, kiếm khí của người phải ẩn chứa Ý cảnh Thiên Đạo.

Lão giả tóc đen chỉ vào một cái đỉnh gần chỗ ông ta đứng, ra lệnh.

Tần Vân nhanh chóng hoạt động bàn tay, cách không bỏ về phía cái đỉnh đang cách mình hơn mười trượng kia.

Vèo.

Tay hắn vừa phát, lực lượng Thần Ma được cô đọng thành một tia kiếm khí nhanh chóng bay vụt ra ngoài. Kiếm khí chỉ loé lên một cái rồi biến mất, vẽ thành một đường cong hình lưỡi liềm như ánh trăng, chém vào cái đỉnh cách đó không xa. Nhưng lúc vừa chạm tới mặt đỉnh, kiếm khí như bị cái gì đó vô hình cản lại.

- Một tia kiếm khí đã có được uy lực bậc này, quả thật là đã nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo.

Hai mắt của lão giả tóc đen toả sáng, bật cười sảng khoái:

- Kỳ Võ gia chúng ta sắp đến ngày được chấn hưng sự nghiệp rồi. Chỉ mới mười bốn tuổi đã nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo, trong tương lai ắt hẳn sẽ nhanh chóng bắt kịp ta thôi.

- Hai người các người về trước đi!

Lão giả tóc đen nhìn về phía phu thê Kỳ Võ Kiêu, ra lệnh:

- Dực phải bế quan tu luyện, chờ đạt thành nó sẽ trở về.

- Vâng.

- Dực, phải nghe lời trưởng lão nha con.

Phu thê Kỳ Võ Kiêu vô cùng kích động, bọn họ hiểu, con trai mình sắp một bước lên trời rồi.

- Vâng, phụ thân!

Tần Vân ngoan ngoãn đáp.

Sau khi phu thê Kỳ Võ Kiêu rời đi, đám tỳ nữ cũng lui ra, trong phòng chỉ còn lại Tần Vân và hai vị trưởng lão.

- Trước đây, những tộc nhân nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo đều sẽ được cử tới thành trì của gia tộc. Nhưng lần này lại là Thần Vĩnh ngài đích thân tới đây, đủ thấy được sự coi trọng đối với đứa nhỏ này rồi.

Lão giả lưng còng cười nói.

- Lão tổ đích thân hạ lệnh, tất nhiên ta phải đến rồi.

Lão giả tóc đen lật tay lấy ra một hòn đá sẫm màu lớn chừng bàn tay, đưa cho Tần Vân:

- Dực, lão tổ của Kỳ Võ gia chúng ta chính là Tiên Thiên Thần Ma. Lúc được thiên địa thai nghén sinh ra, tảng đá này chính là linh vật ở cùng với lão tổ, nó được gọi là “Đại Địa Thạch.” Linh vật phối hợp này chính là bảo vật tối thượng của Kỳ Võ gia chúng ta. Bây giờ, lão tổ cho người mượn tu luyện một trăm năm. Nhớ kỹ, Đại Địa Thạch này nhất định phải được đặt trong tổ Hoả Phượng ở Thần Ma điện. Nếu muốn tu hành thì phải đến điện đó để tu hành. Tuyệt đối không được mang Đại Địa Thạch ra ngoài. Kỳ Võ gia nhất định không thể để mất Đại Địa Thạch này được.

Tần Vân đáp:

- Vâng, Dực đã hiểu rồi!

Lão giả mặc áo bào đen cũng vô cùng kinh ngạc:

- Đưa Đại Địa Thạch của Kỳ Võ gia cho tên nhóc này sử dụng một trăm năm ư?

Linh vật phối hợp sẽ dần bị tiêu hao theo số lần sử dụng. Nhất định sẽ có một ngày bị tiêu tán hết đi.

Để một hậu nhân sử dụng một trăm năm, chính là sự đầu tư vô cùng to lớn. Những tộc nhân tu hành mấy trăm năm kia, sau khi nắm giữ được Ý cảnh Thiên Đạo chỉ được dùng Linh vật phối hợp này chừng ba đến năm năm mà thôi. Chỉ cần bao nhiêu đó thời gian đã đủ để đột phá được cảnh giới Thần Ma.

- Đây là quyết định của lão tổ.

Lão giả tóc đen nói:

- Được rồi, tranh thủ thời gian mở tổ Hoả Phượng đi, để Dực vào đó tu luyện.

- Được, đi theo ta.

Lão giả lưng còng nói.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Đột Phá, Thần Ma Cảnh (Thượng)

Tần Vân vừa đi tới, vừa tra xét hòn đá màu đen tên là ‘Đại Địa Thạch’ trong tay:

- Thật kỳ lạ, cầm nó thì ta có cảm giác máu huyết toàn thân đều sôi trào, có khát vọng mãnh liệt muốn ăn sạch nó.

Kỳ Vô Thần Vĩnh liếc nhìn Tần Vân, dặn dò:

- Đại Địa Thạch này, khi người tu hành, chỉ cần truyền Thần Ma lực thẩm thấu vào trong đó là được. Nhớ kỹ, tốt nhất là đừng một lần ăn hết. Mặc dù nó chỉ lớn bằng móng tay, nhưng nếu ăn hết, thân thể của người cũng sẽ nổ thành mảnh vụn. Hơn nữa hậu duệ các thời đại Kỳ Vô gia chúng ta đều phải dựa vào Đại Địa Thạch để tu hành. Nếu không, chỉ dựa vào mình, muốn đạt tới Thần Ma cảnh thì rất khó khăn.

Tần Vân đáp:

- Dực hiểu rõ!

Ba người bọn họ một đường đi tới phía trước, càng đi vào bên trong càng đề phòng cẩn thận, dọc theo hành lang không bắt mắt từ từ xuống sâu dưới lòng đất.

Trong lòng đất có một mảnh thiên địa khác.

“Thật là đẹp!”

Tần Vân đi trong không gian dưới đất, trên vách đá xa xa có những viên tinh thạch màu sắc rực rỡ, bên cạnh cũng có những dòng sông tản ra linh khí nồng đậm.

- Có cảm giác linh khí thiên địa ở nơi này nồng đậm hơn nhiều so với bên ngoài.

Tần Vân không nhịn được nói, đồng thời thấy dòng sông bên người hiện lên ánh sáng rực rỡ, cũng có linh khí bay lên. Hắn hơi cảm ứng một chút, không nhịn được cả kinh kêu lên:

- Cái gì, những nước sông này đều là chất lỏng do linh khí thiên địa ngưng tụ thành ư?

Linh khí thiên địa hóa dịch, còn tạo thành cả một dòng sông?

Ở quê hương, đều chưa từng nghe qua!

- Dực, cái này có gì phải giật mình, đợi lát nữa còn có thứ càng làm cho người giật mình hơn!

Lão già lông mi dài lưng còng chỉ hướng một cánh cửa đồng xa xa:

- Đúng rồi, sau cánh cửa kia, cất giấu nhiều điển tịch của Thần Ma điện. Trong đó bao gồm các loại điển tịch thần thông. Chờ sau khi người đạt tới Thần Ma cảnh, có thể đi vào tùy tiện tuyển chọn. Muốn học cái gì thì học. Tuy nhiên tốt hơn là chuyên tâm một vài môn thần thông, tu luyện thần thông cũng không dễ dàng.

Tần Vân gật đầu nói phải, trong lòng thầm cảm khái:

“Dựa theo ký ức của Dực, Nhân tộc có chín tòa thành lớn, Thần Ma trong mỗi một tòa thành lớn cũng cực ít! Điển tịch này không ngờ có thể tùy ý học, đều không có hạn chế gì.”

Một đường đi tới, không gian dưới đất này mới là địa phương trọng yếu nhất của Thần Ma điện, cất giấu điển tịch, binh khí, kỳ trân bảo vật. Trưởng lão bên cạnh một đường vừa đi vừa giới thiệu, giúp Tần Vân mở rộng tầm mắt.

Rất nhanh, ba người Tần Vân đi tới trước một hồ nước trong lòng đất. Hồ nước to lớn này, ước chừng có phạm vi một dặm, tất cả chất lỏng đều là do linh khí thiên địa hội tụ thành. Ở phía trên hồ lại có những gian nhà cực lớn, xây dựng trên mặt hồ, tổng cộng 12 tòa nhà. 12 tòa nhà này tụ lại... phẳng phất như một đảo nhỏ giữa hồ.

- Nơi này chính là Hỏa Phượng sào!

Lão già lông mi dài lưng còng chỉ hướng 12 tòa tinh thất xa xa nói:

- Hỏa Phượng sào, cũng là địa phương Thần Ma cảnh bế quan tu hành! Nơi này có 12 tòa tinh thất, trừ Tiên Thiên Thần Ma 'Hỏa Phượng' ra, trong lịch sử Hỏa Phượng thành ta nhiều nhất là có 12 vị Thần Ma. Mỗi một vị chiếm cứ một tòa tinh thất... Nhưng giờ này, chỉ còn lại có bảy vị Thần Ma!

Tần Vân không nhịn được hỏi:

- Những vị Thần Ma khác đâu?

Lão già lông mi dài lưng còng nói:

- Dực, người quá nhỏ, mới mười bốn tuổi. Lần đại chiến gần nhất giữa yêu ma và Hỏa Phượng thành ta là vào mười tám năm trước, cho nên người không có chứng kiến trận đại chiến đó. Mỗi lần đại chiến, đều rất thê thảm, tự nhiên sẽ có Thần Ma chết trận.

Tần Vân gật đầu nhìn 12 tòa tinh thất kia.

Các thời đại, có Thần Ma sinh ra, có Thần Ma chết trận! Thời điểm đỉnh cao nhất Hỏa Phượng thành từng có 12 vị Thần Ma, hiện tại chỉ còn lại bảy vị Thần Ma.

Trong lịch sử Hỏa Phượng thành rốt cuộc chết trận bao nhiêu Thần Ma? Hiện tại Tần Vân còn không rõ lắm, nhưng hẳn có thể cảm giác rất thảm thiết.

Lão già lông mi dài lưng còng nói:

- Yêu ma và chúng ta nhiều lần đại chiến, chính là để quyết định ra chủ nhân chân chính của phương thiên địa này. Các Tiên Thiên Thần Ma vốn có thể tiêu dao thế ngoại, nhưng huyết mạch của bọn họ từ từ truyền thừa trong các thời đại Nhân tộc. Dực! Người là thuộc loại huyết mạch thức tỉnh. Còn có rất nhiều người không thức tỉnh, không thể tu luyện pháp môn Thần Ma, không có tư cách thu được dòng họ Thần Ma, chỉ có thể sinh hoạt như một Nhân tộc bình thường. Các thời đại sinh sôi nảy nở, huyết mạch Thần Ma đã sớm lưu truyền trong Nhân tộc, tin rằng không tới mấy vạn năm, sợ là trong cơ thể mỗi một Nhân tộc mới sinh đều sẽ có một chút huyết mạch hơi yếu của Thần Ma.

- Cho nên, Tiên Thiên Thần Ma nguyện ý che chở Nhân tộc!

Lão già lông mi dài lưng còng nói tiếp:

- Nhưng mà, linh khí trong thiên địa quá nồng đậm, hoa cỏ cây cối cũng có thể sinh ra linh trí biến thành yêu quái, càng không nói tới chim bay cá lội, cùng với Thủy tộc... số lượng yêu quái nhiều lắm, hơn xa chúng ta. Hơn nữa Vực Ngoại Ma Thần còn mang đến pháp môn tu hành cho các yêu quái.

Bên cạnh Kỳ Vô Thần Vĩnh liên nói:

- Chúng ta đều không sáng chế ra pháp môn tu hành cho yêu quái, những Vực Ngoại Ma Thần ấy lại biết, còn xây dựng hai tòa ‘Ma Sào’, giúp cho yêu quái dễ dàng đạt tới Ma Thần Cảnh hơn.

Tần Vân nghi hoặc:

- Ma sào?

Lão già lông mi dài lưng còng chỉ hướng 12 tòa tỉnh thất kia:

- Là địa phương tu hành còn đặc thù hơn so với Hỏa Phượng sào. Những không gian nằm ở dưới đất thật ra chính là một nguồn gốc linh khí thiên địa của thế giới chúng ta. Cho nên có thể dễ dàng tạo thành những dòng sông cùng với hồ nước chứa linh khí thiên địa. Về phần giữa hồ, chính là ngưng tụ thành Thiên Địa Nguyên Tinh kiên cố!

- Bên trong tỉnh thất, khắp nơi đều là Thiên Địa Nguyên Tinh. Nếu tu hành trong Thiên Địa Nguyên Tinh, tự nhiên tiến triển cực nhanh.

Lão già lông mi dài lưng còng nói:

- Chín tòa thành lớn của Nhân tộc ta chính là chiếm cứ ngọn nguồn của chín chỗ linh khí thiên địa. Chỉ là không nghĩ tới, các Vực Ngoại Ma Thần cũng đã chiếm cứ hai nơi. Hơn nữa cải tạo thành hai nơi Ma sào.

- Nếu như chúng ta cuối cùng chiến bại, chúng ta coi như bị diệt tộc, phương thiên địa này chính là thiên địa của yêu ma!

Lão già lông mi dài lưng còng cau mày nhìn về phía Tần Vân nói:

- Dực! Người đi đi, 12 tòa tỉnh thất có năm tòa đều có thể đẩy cửa vào, tùy tiện chọn một tòa, luyện hóa Vu trận bố trí bên trong tỉnh thất, người liền trở thành chủ nhân tỉnh thất đó, chúng ta đều không thể đi vào. Cũng

chỉ có Tiên Thiên Thần Ma ‘Hỏa Phượng’ có thể cưỡng ép đi vào, bởi vì cả Thần Ma điện, đều do Hỏa Phượng khống chế.

- Đi đi, sớm chút bước vào Thần Ma cảnh.

Kỳ Vô Thần Vĩnh nói, trong mắt cũng tràn đầy mong đợi:

- Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, quá yếu!

- Dạ!

Tần Vân một tay nắm Đại Địa Thạch, đạp mặt hồ nước linh khí, đi tới 12 tòa tinh thất giữa hồ kia. Đồng thời điều khiển lực lượng của thiên địa đẩy nhẹ ra, rất nhanh phát hiện có thể đẩy ra năm tòa tinh thất trong đó.

Kỳ Vô Thần Vĩnh cùng lão già lông mi dài lưng còng bên cạnh nhìn theo Tần Vân đi vào một tòa tinh thất trong đó.

- Hỏa Phượng thành người lại sắp có nhiều thêm một vị Thần Ma cảnh.

Kỳ Vô Thần Vĩnh cảm khái nói:

- Chậm nhất cũng tối đa là dăm ba năm, hẳn nhất định có thể đột phá. Bất quá hẳn quá nhỏ, kinh nghiệm chiến đấu quá ít, thời gian đầu các người chiếu cố hẳn một chút, đừng để thời điểm hẳn yếu nhược liền gặp đại địch mất đi tánh mạng. Ta xem hẳn, hoàn toàn có hy vọng đạt tới Thần Ma cảnh tầng thứ hai.

Lão già lông mi dài lưng còng đáp:

- Yên tâm đi, Thần Ma các thời đại chết trận nhiều như vậy. Hiếm khi gặp được một tên tiểu tử thiên phú cao như vậy, trong vòng một trăm năm, chúng ta sẽ bảo vệ hẳn cẩn thận.

- Ủm!

Kỳ Võ Thần Vĩnh khề gật đầu.

Từ thiên địa sơ khai cho tới bây giờ, mới hơn vạn năm.

Lúc đầu, Nhân tộc từ từ sinh ra, gian khổ lập nghiệp, Tiên Thiên Thần Ma cũng đều ngốc nghếch sinh hoạt trong thiên địa này. Theo thời gian, các Tiên Thiên Thần Ma tiếp xúc cùng những sinh linh khác, trí tuệ mới càng ngày càng cao. Mà Yêu tộc cũng từ từ sinh ra... Thời gian đầu thiên hạ vẫn chưa xảy ra đại chiến, nhiều lắm là có một chút va chạm mà thôi. Sau đó Vực Ngoại Ma Thần nhảy vào, bọn họ muốn chiếm lĩnh một phương thiên địa này. Các Tiên Thiên Thần Ma một là vì che chở huyết mạch của mình, hai là không muốn cúi đầu, cho nên lựa chọn nghênh chiến!

Chiến tranh rất thảm thiết.

- Kỳ Võ lão tổ từng nói, linh khí thiên địa sẽ từ từ mỏng manh, hoa cỏ cây cối, các loài thú chim muông mở ra linh trí càng ngày càng ít, số lượng yêu ma cũng từ từ trở thành ít, mà Nhân tộc sẽ sinh sôi nảy nở ngày càng nhiều. Thời gian kéo dài càng lâu, ưu thế của chúng ta sẽ càng lớn.

Kỳ Võ Thần Vĩnh nói:

- Cho nên chúng ta chỉ cần chống đỡ tiếp, kéo dài tới cuối cùng, chúng ta thắng chắc.

Lão già lông mi dài lưng còng nói:

- Hy vọng có thể còn sống nhìn đến ngày đó!

Kỳ Võ Thần Vĩnh cười nói:

- Mộc Tề, sẽ nhìn thấy thôi!

...

Tần Vân đi vào bên trong một tòa tĩnh thất trong đó.

Tĩnh thất phạm vi ước chừng mười trượng, xung quanh là những khối tinh thạch lớn. Những tinh thạch này lớn thì có chiều dài rộng chừng hai ba trượng, nhỏ cũng có hơn thước. Mặt ngoài những tinh thạch này có Vu trận bao phủ, không thể lấy đi.

Tần Vân nhìn tinh thạch rực rỡ rải đầy tĩnh thất, khó mà tin:

“Đây là... Là, là Tiên tinh?”

“Bọn họ gọi là Thiên Địa Nguyên Tinh, nhưng tại quê hương ta, những thứ này chính là Tiên tinh a! Một viên Tiên tinh nhỏ đều cực kỳ trân quý, nhiều Tiên tinh như vậy...”

Tần Vân có chút phát mộng:

“Ở quê hương ta, quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ tới!”

Mình từng sử dụng ‘Phiêu Thủy Tiên thạch’ tu hành, bước vào Tiên Thiên.

Mà Tiên tinh, còn thuần túy hơn, trân quý hơn so với Phiêu Thủy Tiên thạch.

Vật phẩm giao dịch tiêu chuẩn của Vạn Tượng điện là những viên ‘Tiên tinh’! Một tĩnh thất tràn ngập Tiên tinh như thế này... Cũng chỉ ở thời kỳ đầu của thời thượng cổ, còn là ngọn nguồn linh khí thiên địa mới có thể xuất hiện nhiều như vậy.

“Ở trong hoàn cảnh như vậy, cho dù không tu luyện, thân thể cũng sẽ từ từ phát sinh biến hóa. Tùy tiện một hoa cỏ cây cối ở chỗ này, đều có thể

mở ra linh trí thành yêu quái. Nói không chừng còn có thể trở thành dị chủng thượng cổ!”

Tần Vân thầm than:

“Ở quê hương ta, thật không dám nghĩ có một địa phương tu hành như vậy.”

“Bắt đầu thôi, trước nhất cứ đột phá đến Thần Ma cảnh rồi tính.”

Tần Vân khoanh chân ngồi trên một chỗ Tiên tinh lớn hơn trượng, lại lấy linh vật phối hợp tu hành là ‘Đại Địa Thạch’ trân quý kia ra đặt trước người.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Đột Phá, Thần Ma Cảnh (Hạ)

Một luồng Thần Ma lực bay ra từ trong cơ thể Tần Vân, truyền vào trong Đại Địa Thạch trước thân người, trong nháy mắt thẩm thấu vào,

“Ầm!”

Tần Vân chỉ cảm thấy ý thức như nổ tung.

Ý thức của Tần Vân liền ‘nhìn thấy’ một bộ Phù Văn đồ huyền diệu vô song. Trên Phù Văn đồ, rất nhiều phù văn còn đang không ngừng phát sinh biến hóa. Pháp môn tu hành trong quyển thứ nhất của Kỳ Võ Tam Quyển tổng cộng có sáu bức Phù Văn đồ. Mà bức Phù Văn đồ thứ sáu nghe nói sau khi tìm hiểu có thể đạt tới Thần Ma cảnh tầng thứ ba. Nhưng thời khắc này Phù Văn đồ mà Tần Vân cảm ứng được trong Đại Địa Thạch còn huyền diệu hơn so với bức Phù Văn đồ thứ sáu kia.

Rất nặng, rộng lớn, lực lượng, thế giới...

Tần Vân cảm giác mình nhìn thấy được một bộ phận Thiên Đạo vận chuyển, giờ khắc này, trong tâm linh của hắn chỉ có cảm động.

“Sớm mai nghe thấy đạo, chiều chết ôi thôi!”

“Ta luôn luôn tu hành luyện kiếm, hôm nay, lại tận mắt nhìn thấy được ‘Đạo’.”

Tần Vân thâm kích động.

Thời khắc này lực lượng thần bí của Đại Địa Thạch cũng đổi hướng đi vào trong cơ thể Tần Vân.

Máu huyết đều đang sôi trào, mỗi một tế bào trong gân cốt cơ bắp tạng phủ đều đang reo mừng. Trên ‘Trái tim’ trọng yếu nhất, Phù Văn đồ của Phàm Tục cảnh tầng thứ ba lúc ban đầu như vô số mạng lưới bao trong ngoài trái tim. Nhưng giờ này, những ‘mạng lưới phù văn’ ấy dưới dẫn dắt của lực lượng thần bí của Đại Địa Thạch, tự nhiên bắt đầu xuất hiện một số phù văn nhỏ hơn. Thân thể của hắn cũng tự hấp thu lực lượng Tiên tinh ở bên ngoài. Lực lượng Tiên tinh không ngừng tràn vào cơ thể, thúc đẩy trái tim lột xác.

“Có Đại Địa Thạch, cùng nhiều Thiên Địa Nguyên Tinh như vậy, ta không tu luyện, thực lực đều cũng sẽ chậm rãi tăng lên, sợ là mấy chục năm sau vẫn có thể bước vào Thần Ma cảnh.”

Tần Vân thầm nói:

“Tiên Thiên Thần Ma Kỳ Võ, giao cho ta Đại Địa Thạch này tu hành trăm năm, cũng thật là coi trọng ta. Có lẽ cũng hy vọng ta có thể tu hành đến cảnh giới cao hơn đây!”

“Trước kia, không có những ngoại lực này, với tầng mức Cực cảnh của ta, tìm hiểu bức Phù Văn đồ thứ tư, nửa tháng đều đã đủ rồi.”

“Mà có nhiều ngoại lực như vậy...”

“Hiện tại đã có thể đột phá!”

Tần Vân động ý niệm trong đầu. Lập tức, vô số phù văn màu vàng nơi buồng tim kia chủ động kéo dài ra, có khi là ở mặt ngoài trái tim, có khi là bên trong trái tim. Trong nháy mắt, Phù Văn đồ lập thể to lớn liền hoàn toàn xuất hiện!

Trái tim chấn động, biến đổi một cách kịch liệt.

Lực lượng bàng bạc vô tận trào ra từ trong Tiên tinh, không ngừng truyền vào bên trong trái tim, làm cho máu huyết Thần Ma sinh ra cuộn cuộn không ngừng bên trong trái tim. Máu huyết chảy khắp toàn thân, giúp thân thể nhanh chóng phát sinh sự lột xác, chuyển từ giai đoạn phàm tục sang giai đoạn Thần Ma.

Sự biến đổi này, là chân chính vượt qua một giới hạn nào đó.

...

Có Tiên tinh trợ giúp, chỉ trong thời gian cạn chén trà nhỏ, Tần Vân đã bước vào Thần Ma cảnh. Thân thể hoàn thành lột xác và biến đổi, hồn phách cũng đột phá và gia tăng kịch liệt trong thời gian. Giờ này sự biến đổi đã chậm lại, cần ôn dưỡng thời gian lâu dài, ít nhất là một hai tháng mới có thể hoàn toàn vững chắc.

“Thần Ma cảnh?”

Trên Tiên tinh lớn hơn một trượng đó, Tần Vân đang ngồi khoanh chân chột mở mắt, đưa hai tay ra, nhẹ nhàng nắm lại.

“Àm.”

Hai tay nắm lại, cũng làm cho không khí hơi chấn động một chút.

“Khó trách các hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma có chiêu số chiến đấu rất mạnh, thật sự là do ưu thế về nhục thể quá lớn!”

Tần Vân thầm nói:

“Ta tu hành nhiều năm, nắm giữ ba đại Cực cảnh, thậm chí dốc hết tất cả để tung ra sát chiêu ‘Luân Hồi’, cuối cùng mới miễn cưỡng đạt tới cấp số Tiên Nhân Ma Thần. Mà thời khắc này ta bước vào Thần Ma cảnh, chỉ

đơn thuần về lực lượng đã có thể sánh ngang với Phi Kiếm thuật ‘Luân Hồi’ rồi.”

“Nhưng nếu bàn về sự huyền diệu thì còn kém rất nhiều, sẽ bị Phi Kiếm thuật lấn lướt. Nhưng chỉ cần tu luyện tiếp mấy môn thần thông, thì hẳn sẽ lợi hại hơn so với Phi Kiếm thuật ‘Luân Hồi’ của ta. Dù sao ta chỉ có thể thi triển hai ba chiêu ‘Luân Hồi’ mà thôi.”

Tân Vân thầm cảm khái trong lòng.

“Ha ha...”

“Cũng tốt cũng tốt, đây chẳng qua là một thế giới trong mộng tồn tại một trăm năm mà thôi.”

“Nhưng ở chỗ này, sự đề thăng về nhục thể và hồn phách đều là giả. Đợi đến lúc tỉnh mộng, trở về thân thể chân thật rồi...”

Tân Vân cười tự giễu:

“Chỉ có tìm hiểu về Thiên Đạo, mới có thể mang trở về thực tế!”

“Tuy nhiên sau khi hồn phách biến đổi, sự nghiên ngẫm tìm tòi cũng sẽ nhanh hơn nhiều.”

Tân Vân thầm vui mừng, nhìn Đại Địa Thạch phía trước thân mình:

“Cảm giác Đại Địa Thạch này chính là ngọn nguồn của huyết mạch Kỳ Võ gia, còn tinh diệu hơn so với bức Phù Văn đồ thứ sáu! Khó trách nó trở thành linh vật phối hợp tu hành của Tiên Thiên Thần Ma Kỳ Võ.”

Tân Vân tuy rằng đột phá, nhưng bởi vì đang ở bên trong Hỏa Phượng sào, hấp thu đều là lực lượng của Tiên tinh, nên không dẫn tới chút động tĩnh nào ra bên ngoài.

...

Sau khi đột phá, Tần Vân cũng không vội ra ngoài, mà tiếp tục tu hành.

Đại Địa Thạch, là ngọn nguồn huyết mạch, cũng là hiển hóa của ‘Đạo’! Tuy nhiên phương hướng ‘Đạo’ đại biểu huyết mạch của Kỳ Võ gia. Nhưng cũng có thể coi là Đạo của thế giới! Tần Vân ngộ ra được ‘Thủ Hộ’ trong ba đại Cực cảnh, cũng chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong ‘Đạo’ của thế giới này!

Đảo mắt đã là nửa năm. Cửa đá tĩnh thất mở ra.

Tần Vân đạp trên mặt hồ nước đi ra, khí tức trên người rõ ràng cường đại mệnh môn.

- Dực của Kỳ Võ gia, người đi ra rồi à!

Bên bờ hồ xa xa một tộc nhân phụ trách trông coi thấy thế, không khỏi vui vẻ kêu lên, tiếp theo liền lộ ra vẻ giật mình kinh sợ:

- Người đạt tới Thần Ma cảnh rồi ư?

- Ủm, mới vừa đột phá!

Tần Vân nói, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ:

“Nếu bọn họ biết, ta vừa bế quan đã lập tức đột phá, hẳn là bị dọa cho hoảng sợ rồi! Dù sao cấp Ý cảnh Thiên Đạo bình thường ít nhất phải tốn thời gian năm ba tháng mới có thể đột phá!”

- Ta cũng nên đi bẩm báo trưởng lão!

Tộc nhân kia lập tức chạy đi như bay.

Tân Vân đi tới bên bờ.

Một số tộc nhân phía xa chú ý nơi này. Những tộc nhân đó đều quen biết hẳn. Trước đây ‘Dực’ là một tên tiểu bối Phàm Tục cảnh tầng thứ hai, bọn họ đương nhiên xem thường. Nhưng trước tiên là hẳn trong lễ Thành niên đạt tới Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, còn đánh bại tướng quân Du Sưởng. Giờ này sau khi bế quan, lại đạt tới Thần Ma cảnh... đây chính là trực tiếp trở thành trưởng lão của Thần Ma điện. Địa vị lập tức không giống nhau, bọn họ cũng không dám càn rỡ.

“Lực lượng này.”

Tân Vân cảm thấy toàn thân lực lượng cuộn cuộn, cùng với hạn chế của Thiên Đạo đối với mình:

“Giờ này ta có thể cảm giác được hạn chế của Thiên Đạo, nếu như cố vượt qua, ắt sẽ gặp phải thiên phạt!”

“Nhưng nếu muốn sống, trừ phi vĩnh viễn bế quan không tiếp xúc với bất kỳ sinh linh nào, nếu không vẫn luôn sinh ra một số nhân quả, sẽ có Tam Tai Cửu Nạn giáng xuống!”

Tam Tai Cửu Nạn có mạnh có yếu.

Mạnh, sợ là có khả năng sẽ bỏ mình tại chỗ.

“Cũng đúng! Sống trên đời, chung quy đều có điều úy kỵ. Phàm tục sợ hãi quyền thế, cường giả, lực lượng. Cho dù là Tiên Nhân Thần Ma có thể trường sinh, cũng phải sợ hãi trời cao.”

Tân Vân trầm nghĩ:

“Nếu như thật sự không chút kiêng kỵ, sợ là sẽ xem vô số người phàm tục là con kiến, thậm chí tùy ý chiến đấu, hủy thiên diệt địa. Trời có Thiên

quy, đối với sinh linh cũng là chuyện tốt.”

Đang lúc Tần Vân suy nghĩ, xa xa có một đám trưởng lão chạy tới, cầm đầu chính là một vị trưởng lão áo bào đen ‘Hỏa Phượng Du Hư’.

Nhân vật có tu vi ở Thần Ma cảnh cũng được gọi là Thần Ma, các trưởng lão này dĩ nhiên mỗi người đều là Thần Ma.

- Dực!

Trưởng lão áo bào đen Hỏa Phượng Du Hư hiện đầy vẻ vui mừng trên mặt, nhìn Tần Vân nói:

- Nửa năm, người đã đột phá đến Thần Ma cảnh, đích xác lợi hại!

- Hỏa Phượng thành ta lại có thêm một vị Thần Ma!

- Ha ha... Dực hãy cố gắng tu hành, nói không chừng tương lai có thể đạt tới tầng mức cao hơn!

Mỗi một trưởng lão đều vui mừng. Bởi vì mỗi lần xảy ra chiến tranh, các đời Thần Ma đều có chết trận. Bên ta mỗi khi sinh ra một Thần Ma mới, đều làm bọn họ cảm thấy vui vẻ. Chỉ khi có người đời sau không ngừng cường đại hơn, thậm chí lợi hại hơn, bọn họ mới có thể thu được thắng lợi cuối cùng.

- Dực! Người mới vừa làm xong lễ thành niên, liền tới chỗ này tu hành!

Hỏa Phượng Du Hư cười nói:

- Người còn chưa có đặt tên thì phải?

Tần Vân lên tiếng:

- Ta đã nghĩ ra một cái tên!

Các trưởng lão đều nhìn Tần Vân:

- Tự người nghĩ ra tên? Là tên gì?

Tần Vân đáp:

- Tần Vân.

Các trưởng lão ai nấy nghi hoặc không hiểu:

- Tần Vân? Kỳ Vô Tần Vân ư?

- Cái gì Tần, cái gì Vân?

Mỗi người đều gặng hỏi, Tần Vân cũng giải thích văn chữ.

Các trưởng lão yên lặng nhớ kỹ cái tên này.

- Kỳ Vô Tần Vân?

- Cái tên này có chút kỳ quái a!

- Ta cảm thấy không tệ! Tên của người là ‘Mộc Tề’, ta cảm thấy còn không bằng ‘Tần Vân’ đâu.

- Chỉ cần thích là được! Từ hôm nay trở đi, Hỏa Phượng thành ta có thêm một vị Thần Ma... Kỳ Vô Tần Vân!

Lúc này tâm tình các trưởng lão đều cực tốt, về phần cái tên? Tên ở thế giới này đều rất tùy ý, thuở thiếu thời tùy tiện đặt một cái tên thường gọi, chỉ cần có thân phận đủ tôn quý, mới có thể có thêm họ vào! Tên cũng thiên hình vạn trạng, như ‘Du Hư’ ‘Mộc Tề’, thậm chí tên của các Tiên Thiên Thần Ma đều rất tùy ý, như ‘Hỏa Phượng’ ‘Kỳ Vô’ ‘Cái Hạo’ các thứ.

...

Từ giờ trở đi.

Cái tên thường gọi ‘Dực’ này trở thành quá khứ. Kỳ Võ Tần Vân chính thức leo lên sân khấu của Nhân tộc, trở thành một vị Thần Ma trong chín thành lớn của Nhân tộc.

Thời gian trôi qua, sau khi Tần Vân đột phá, tự nhiên lại an tâm tu hành, trong thời gian này cũng không xảy ra đại sự gì, thậm chí đã qua mười năm...

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Mười Năm Sau

Hàn đông tháng chạp, hoa tuyết bông bênh, trên mặt đất cũng đầy tuyết đọng.

Hỏa Phượng thành, Kỳ Võ gia.

Ở Hỏa Phượng thành, mặc dù có mười lăm gia tộc hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma, nhưng chỉ có “Hỏa Phượng gia” là chủ mạch ở đây. Trừ Tiên Thiên Thần Ma “Hỏa Phượng” ra, trong tám vị trưởng lão của Thần Ma điện, bao gồm cả Tần Vân, thì có bốn vị đều xuất từ Hỏa Phượng gia! Trong khi gia tộc Kỳ Võ gia chỉ là một chi mạch nhỏ, tộc nhân của Kỳ Võ gia ở Hỏa Phượng thành mới tổng cộng mấy chục người mà thôi.

- Tần Vân, con hiếm khi mới có lúc về Thần Ma điện, sao không ăn nhiều cùng các tộc nhân một lát.

Phu nhân “Khinh Ngu” cười nói. Nàng nhìn con mình, cảm thấy khá là kiêu ngạo. Con trai nàng đã ở Thần Ma cảnh! Bởi con trai xuất hiện, địa vị của Kỳ Võ gia tại Hỏa Phượng thành càng được kính trọng. Địa vị của nàng ở Vu Thần điện cũng cao lên không ít. Bây giờ mạch Vu còn tương đối yếu, chủ yếu là dựa vào đám Thần Ma thủ hộ Nhân tộc, mạch Vu chỉ là phụ.

- Con ở đó không quen, các tộc nhân cũng không tự nhiên.

Tần Vân cười nói:

- Mẫu thân, người vào ăn đi, con tùy ý đi dạo một lát.

Mỹ phụ gật đầu:

- Dù sao con cũng là trưởng lão, các tộc nhân đương nhiên không dám quá tùy ý, được rồi, con cứ đi đi.

Tần Vân bước chậm đi, đạp lên tuyết đọng đi tới một tòa mộc đình, ngồi xuống đó, nhìn hồ nhỏ ngưng kết một tầng băng mỏng trước mắt, lấy một chiếc hồ lô ra từ trong Túi Càn Khôn, bắt đầu ngửa cổ uống rượu.

- Rượu ngon!

Tần Vân uống thong thả, cười:

- Rượu ở đây có vẻ ngon hơn quê nhà nhiều.

Thiên địa linh khí nồng đậm, mỹ tửu sản xuất ra tự nhiên cũng cực tốt.

"Nhanh thật! Từ khi hàng lâm thế giới này, mới đó mà đã mười năm. Đáng tiếc ta vẫn chưa thể Nhập đạo! Thời gian mười năm, bây giờ ta đã nắm giữ năm loại Cực cảnh, ngũ đại Cực cảnh... Ta cảm giác được sắp có thể dung thành một thể rồi, chỉ là vẫn còn thiếu một chút, một chút nữa thôi là có thể hình thành Kiếm đạo của riêng ta."

Tần Vân có phần đành chịu vậy, dường như trong lòng đã hiểu thấu triệt, nhưng ngoài miệng lại không nói ra được. Hẳn rõ ràng đã tham ngộ gần đủ, nhưng lúc thi triển lại vẫn thiếu một chút.

"Chỉ có thể giải thích là ta tham ngộ chưa đủ sâu, còn chưa đủ thông suốt. Chẳng qua cũng sắp rồi, tin tưởng không quá lâu nữa ta liền có thể Nhập đạo!"

"Ta còn có thể lưu lại thế giới này gần bốn mươi năm, thời gian rất dư dả."

Tần Vân rất trông mong đến ngày Nhập đạo kia, đó mới là chuyện quan trọng nhất trong giấc mộng trăm năm này. Về phần tu luyện mạch Thần Ma?

Bằng tích lũy ngũ đại Cực cảnh của hắn, lại mượn nhờ Hỏa Phượng sào và Đại Địa Thạch, nếu một lòng tham ngộ bức phù văn đồ thứ năm kia, tin tưởng hao phí mười năm là có thể bước vào Thần Ma cảnh tầng thứ hai. Nhưng Tần Vân lại không nguyện làm như vậy. Hắn tới thế giới này đâu phải là vì tham ngộ Phù Văn đồ, hao phí thời gian vào nó thì quá lãng phí! Hắn tới thế giới này là vì Nhập đạo! Tu luyện kiếm thuật mới là căn bản.

"Thế giới này rốt cục là một giấc mộng. Kiếm thuật mới là căn bản!"

Tần Vân nhìn mưa tuyết phát phơ như lông ngỗng, đưa tay tiếp lấy một mảnh hoa tuyết thổi qua, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc:

"Chỉ có điều, thế giới này quá chân thực. Ta ở đây mười năm, cha mẹ, rồi vô số tộc nhân, các vị trưởng lão, tất cả đều chân thật đến mức kỳ lạ. Liệu có phải, đây là một thế giới chân thực?"

Tần Vân nhin không được nghĩ vẫn vơ, lập tức lại lắc đầu cười cười:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung!

- Vân!

Một đạo thanh âm trong trẻo từ đằng xa truyền lại.

- Vân trưởng lão!

Một giọng nói khác cũng truyền đến.

Chỉ thấy một nữ tử áo hồng dáng vẻ sáng khoái đi cùng một nữ tử áo xanh xinh đẹp cùng nhau tiến đến gần. Hai nữ tử này khí chất hoàn toàn

khác biệt, một người phảng phất như đoàn hỏa diễm, rất nhiệt tình. Người kia thì nhu tình như nước.

"Là hai người bọn họ."

Tần Vân cảm thấy nhức đầu.

- Vân!

Nữ tử áo hồng sắc mặt đầy vẻ vui mừng, chạy vội tới, trực tiếp ôm lấy cánh tay Tần Vân, hớn hờ nói:

- Vừa nghe người xuất quan ra khỏi Hỏa Phượng sào, đi tới Kỳ Vô gia, ta liền lập tức chạy đến.

- Vũ Tình, người ngồi, ngồi xuống cái đã.

Tần Vân thu tay lại. Nữ tử áo hồng thấy thế không khỏi đành chịu, có vẻ thương tâm:

- Vân, người ghét bỏ ta vậy ư?

Nữ tử áo xanh bên cạnh cười dịu dàng lẳng lặng nhìn.

Tần Vân liền nói:

- Không phải ghét bỏ

Hai nữ tử này...

Nữ tử áo hồng là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, chính là bạn gái duy nhất trước lễ thành niên, Tình. Tình là nữ danh, giờ gọi là "Vũ Tình". Hỏa Phượng Vũ Tình, thiên phú không tệ, hai năm trước vừa đạt tới Phạm Tục cảnh tầng thứ ba. Bởi vì là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, lại

thêm Tần Vân rất ưu tú, Hỏa Phượng Vũ Tình tự nhiên điên cuồng theo đuổi.

Nữ tử hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma thường cực kỳ chủ động. Bởi vì có huyết mạch cường đại, con cháu quá ít. Nam tử hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma sẽ có một đồng nữ nhân! Tương tự, nữ tử hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma cũng có thể tìm một đồng nam nhân! Cho nên về mặt cảm tình, đám nữ tử hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma luôn rất hào phóng nhiệt tình và chủ động.

Hỏa Phượng Vũ Tình đã công khai tỏ tình ba lần rồi. Chỉ khi Tần Vân đang bế quan hay là ở trong trọng địa Thần Ma điện thì nàng mới không cách nào tự tiện xông vào, bình thường chỉ cần có cơ hội liền tới tìm Tần Vân.

- Vân, ta và ngươi mới hai mươi tư tuổi. Chúng ta còn nhỏ, Hỏa Phượng Vũ Tình ta nhất định sẽ theo đuổi được ngươi, ngươi sẽ thành người đàn ông của ta!

Hỏa Phượng Vũ Tình tràn đầy đấu chí.

Tần Vân ngao ngán.

- Vân, tuy ta và ngươi đều là hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma. Ngươi còn là Thần Ma cảnh, về sau rất khó có con. Nhưng ngươi vẫn có thể tùy ý lấy những nữ tử Nhân tộc bình thường kia, ta không ngại.

Hỏa Phượng Vũ Tình nói tiếp.

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa.

Tần Vân thực sự hết lời để nói.

- Vũ Tình muội muội, chớ ép Vân trưởng lão quá.

Nữ tử áo xanh cạnh đó cười nói. Tần Vân nhìn sang nữ tử áo xanh. Nữ tử áo xanh này là một vị Vu nữ của Vu Thần điện, tên là “Thải Lam”, do mẫu thân mang về Kỳ Võ gia, nói là chọn cho mình. Còn nói pháp môn mà “Thải Lam” tu khá dễ có con với tử đệ của Kỳ Võ gia. Lúc ấy mẫu thân còn nói thêm:

- Con muốn tìm những nữ nhân khác ta không quản, chỉ có điều Thải Lam con phải thu. Con là Thần Ma cảnh, nữ tử bình thường rất khó sinh hạ con cho con.

Từ đó, Thải Lam thường xuyên tìm đến mình. Nàng tuy không cuồng nhiệt như Hỏa Phượng Vũ Tình, song lại nhu tình như nước, một mực chờ đợi.

"Ài...."

Tần Vân lần nữa thầm thở dài trong lòng.

Đây là lý do vì sao hắn thường xuyên bế quan, một lòng tu luyện, cự tuyệt nữ tử mà các bên an bài. Mới vắn vắn có hai người đã vứt bỏ không được rồi, với thân phận trưởng lão trẻ tuổi nhất của Thần Ma điện ở Hỏa Phượng thành, nếu nguyện ý thu nữ nhân, sợ là phải thu một đồng lớn. Hai người này lại vứt không được ném không xong, một phần là bởi một người là do cha mẹ chỉ định, một người lại ngông cuồng bá đạo, cộng thêm Hỏa Phượng Vũ Tình không có ý xấu, quả đúng là thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ, Tần Vân không tiện từ chối quá thẳng thừng.

“Các nàng còn rất trẻ, đều mới hơn hai mươi, đợi tuổi tác lớn chút chắc sẽ đỡ hơn...”

Tần Vân thầm nghĩ:

“Dù sao tuổi thọ của hai người đều dài vô cùng, không tính là để cho bọn họ bề bàng để lỡ thời gian.”

...

Giờ phút này, cách Hỏa Phượng thành chừng hơn ngàn dặm, trên một bãi đất hoang.

Phía trên một đám mây mù màu đen, hai mươi vị Ma Thần đứng sừng sững ở đó, khí tức ai nấy đều sâu không lường được, Ma khí cũng tràn ngập ra.

- Cuối cùng lại sắp khai chiến rồi.

Một vị Ma Thần khôi ngô thân mặc lân giáp màu đỏ nói:

- Trong chín tòa đại thành của Nhân tộc, bảy tòa thành khác chủ yếu là kéo dài thời gian. Hỏa Phượng thành, Hắc Thủy thành mới là mục tiêu thật sự. Lần này nơi chúng ta cần đối phó nhất là Hỏa Phượng thành.

- Lần này nhất định phải diệt sạch Hỏa Phượng thành.

- Nhân tộc có tổng cộng chín tòa đại thành, diệt đi một thành, căn cơ của bọn chúng liền tổn hao đi nhiều.

Đám Ma Thần đua nhau phụ họa. Ma Thần khôi ngô mặc lân giáp màu đỏ nói tiếp:

- Tiên Thiên Thần Ma Hỏa Phượng kia là lợi hại nhất, cực kỳ khó đối phó. Ba người chúng ta phụng mệnh Đế Quân, chịu trách nhiệm bám lấy Tiên Thiên Thần Ma Hỏa Phượng! Các người chịu trách nhiệm giết chết những Thần Ma khác, đồng thời diệt luôn trưởng lão ở Thần Ma cảnh. Còn đám phạm tặc dư thừa... Hừ hừ, không có trưởng lão Thần Ma cảnh thủ hộ, Hỏa Phượng thành thủ không nổi đâu. Một lượng lớn Yêu ma dưới trướng chúng ta sẽ san bằng Hỏa Phượng thành.

- Huy động bao nhiêu Yêu ma?

- Yên tâm đi, lần này chủ công Hỏa Phượng thành, Hắc Thủy thành. Lực lượng Yêu ma dưới trướng ta đông gấp trăm lần đám phàm tục trong Hỏa Phượng thành. Chỉ cần trưởng lão Thần Ma cảnh bị giết mất hơn phân nửa, Tiên Thiên Thần Ma Hỏa Phượng lại bị bám chặt, bọn chúng thủ không được. Yêu ma đông gấp trăm lần nên có thể dễ dàng san bằng Nhân tộc trong thành.

- Có ưu thế gấp trăm lần, về phần đám phàm tục, bọn ta chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

- Mấu chốt chính là đám trưởng lão của Thần Ma cảnh.

- Chỉ cần công được thành, Đế Quân nhất định trọng thưởng. Nếu kẻ nào tham sống sợ chết làm hư mất đại sự, hừ hừ hừ, các ngươi biết hậu quả rồi đấy.

Ma Thần khôi ngô lạnh lùng nói. Đám Ma Thần nhìn nhau, trong lòng không khỏi có phần căng thẳng.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Nghênh Chiến

Hỏa Phượng thành. Trong một gian biệt viện của Kỳ Võ gia.

Tần Vân đang luyện kiếm, kiếm quang trùng điệp như sóng triều, mang theo áp lực khiến người ngạt thở.

- Thật là lợi hại.

Hai nữ tử Hỏa Phượng Vũ Tình và Thái Lam đứng theo dõi cách đó không xa.

- Kiếm pháp của Vân là kiếm pháp lợi hại nhất ta từng gặp qua.

Hỏa Phượng Vũ Tình nhin không được nói.

Thái Lam cũng gật đầu:

- Điện chủ cũng xưng tán nói kiếm pháp của Vân trường lão rất cao minh, đơn giản luận về tạo nghệ của kiếm pháp, dù tính trọn cả chín tòa đại thành của Nhân tộc, thì kiếm pháp của Vân trường lão cũng có thể xếp ở năm hàng đầu.

- Thế mà cũng gọi là xưng tán?

Hỏa Phượng Vũ Tình nhin không được bữu môi nói:

- Trong các trường lão của Hỏa Phượng thành chúng ta, chỉ có mỗi Vân là luyện kiếm. Chín tòa đại thành của Nhân tộc, số trường lão dùng

kiếm cũng không nhiều. Xếp năm hạng đầu thì có là gì? Ta cảm thấy kiếm thuật của Vân hần là số một số hai trong Nhân tộc.

Ngoại trừ Tiên Thiên Thần Ma là do Thiên Địa dựng dưỡng đản sinh ra, trên người đám hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma cũng mang theo huyết thống của Nhân tộc, tính là một phần tử của Nhân tộc.

- Hả?

Tần Vân tận tình luyện kiếm, bỗng nhiên trông mắt thoáng đỏ hồng, hần buộc phải tận lượng áp chế.

"Lúc trước khi ta vừa tới thế giới này, trong cơ thể đã có sát khí nồng đậm ảnh hưởng, khiến ta đầy ngập sát ý."

Tần Vân thầm nghĩ:

"Vào dịp lễ Thành niên giết chết mấy tên Yêu ma, sát khí trong cơ thể mới tản đi. Về sau đột phá đến Thần Ma cảnh, sát khí trong cơ thể lại lần nữa xuất hiện, khiến sát ý trên thân càng ngày càng nặng, sau đó một mực tăng trưởng. Sát ý khủng bố như thế, nếu ta còn ở Phàm Tục cảnh tầng thứ ba thì đã sớm nổi điên rồi. May mắn đã đạt tới Thần Ma cảnh, hồn phách có sự biến đổi về chất, mới đủ sức chịu đựng được sát ý."

"Nhưng mà mười năm nay, trong lòng luôn có sát ý mãnh liệt như thế, cảm giác thực sự không thoải mái chút nào."

"Ngay cả kiếm pháp cũng trở nên tàn nhẫn hung lệ."

Tần Vân dừng luyện kiếm, khẽ nhíu mày.

Hần thật ra cũng không mấy để ý, bởi rằng "Đại Địa Thạch" đại biểu con đường mình đi có rất nhiều điểm tương tự với "Thủ hộ" trong ngũ đại Cực cảnh. Tiến bộ về mặt phòng ngự trong kiếm pháp của hần là lớn nhất.

Song bởi vì có sát ý ảnh hưởng, kiếm pháp của hắn càng lúc càng tàn nhẫn hung lệ, nhưng mà cũng không sao, dù gì thì càng lợi hại mới càng thích hợp để giết địch. Thậm chí vì đó còn có thu hoạch bất ngờ. Bởi vì hắn ngày ngày đêm đêm phải áp chế sát ý, khiến đạo tâm của hắn cũng được ma luyện.

- Đông. Đông. Đông. Đông. Đông. Đông.

Bỗng nhiên tiếng trống trầm thấp dồn dập vang lên, truyền khắp toàn thành.

Tần Vân biến sắc.

- Đây là?

Sắc mặt Hỏa Phượng Vũ Tình, Thái Lam đang quan sát kiếm pháp ở xa xa cũng biến hẳn sắc mặt.

Trong Kỳ Võ gia, lão giả đang ngủ, thiếu niên mãi chơi đùa, nữ tử đang tỷ thí cung tiễn, hay đám đàn ông đang bận rộn làm việc, bất luận là ai đều dừng tinh dậy hoặc là dừng việc đang làm dang dở trên tay lại.

- Nhanh.

- Mau đi lên tường thành.

Nhất thời, nam nam nữ nữ của Kỳ Võ gia, thậm chí cả người già, ai nấy đều nhanh chóng mặc khải giáp vào người, tay cầm binh khí lao nhanh ra ngoài.

- Yêu ma lại tới rồi, ta đi tường thành.

Hỏa Phượng Vũ Tình cũng nhanh chóng lao đi. Nàng đã đạt tới Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, nhất định phải tham chiến.

- Lại là một cuộc chiến tranh?

Thải Lam cũng lập tức đi tới Vu Thần điện.

Tần Vân lấy ra một bộ pháp bảo khải giáp màu đen từ trong Túi Càn khôn. Một ý niệm thoáng qua trong đầu, khải giáp màu đen liền bao trùm toàn thân. Tiếp đó hần điểm nhẹ bước chân, hóa thành lưu quang xẹt qua không trung, đến thẳng Thần Ma điện.

Giờ phút này vô số người trong toàn Hỏa Phượng thành đều đang căng thẳng ngược đầu nhìn lên. Từng vị hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma có tu vi Phàm Tục cảnh tầng thứ ba cùng với đám “Thiên Vu” của mạch Vu bước nhanh chạy vội, hoặc nhảy lên hơn trăm trượng, hoặc trực tiếp xẹt bay lên trời cao, tiến đến tường thành ở bốn phía.

Vô số thường dân trong thành dõi mắt nhìn theo. Bọn họ không cách nào tham chiến, bọn họ đi đến, dù nhiều tới đâu cũng chỉ là chịu chết.

Cho nên tuy hậu duệ của Tiên Thiên Thần Ma, và mạch Vu có địa vị rất cao, nhưng vô số người bình thường vẫn cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực cho bọn họ. Bởi mỗi lần Yêu ma công thành, đều là những hậu duệ Thần Ma, mạch Vu kia đứng trên tường thành, chém giết cùng với Yêu ma, đó là dùng mạng sống để đổi lấy sự tôn trọng.

...

Trên quảng trường của Thần Ma điện.

Vèo.

Tần Vân đáp xuống, mấy đạo lưu quang theo sau cũng đáp xuống, cũng có người chạy ra từ trong Thần Ma điện. Nháy mắt, tám vị trưởng lão Thần Ma điện đã tụ tập ở đây.

- Hỏa Phượng nương nương.

Tám vị trưởng lão bao gồm cả Tần Vân chợt thấy một vị nữ tử mỹ lệ y bào hoa lệ màu hỏa hồng, tóc dài. Long mi nàng cũng có màu hỏa hồng, đôi mắt cũng lóe tia đỏ thẫm. Nhưng nét mặt của nàng lại tuyệt mỹ, thê tử Y Tiêu của Tần Vân được xưng tụng là đệ nhất mỹ nữ mà hắn từng gặp qua, song Tiên Thiên Thần Ma Hỏa Phượng so ra không kém Y Tiêu chút nào, thậm chí còn có một cỗ khí phách rất riêng.

Đôi mắt đẹp của Hỏa Phượng nương nương quét nhìn qua mọi người, nói:

- Một đám lớn Yêu ma đang đánh tới, rất nhiều người trong các người sớm đã có kinh nghiệm, chỉ có Kỳ Vô Tần Vân là lần đầu tiên tham chiến, nhưng tin tưởng Tần Vân cũng sớm nghe qua về những cuộc chiến như thế này rồi.

Tần Vân gật đầu. Hỏa Phượng nương nương tiếp tục nói:

- Tám vị phân biệt trấn thủ bốn phía tường thành, chủ yếu là trông giữ cho được “Vu Pháp chi trụ”. Du Hư, người và Tần Vân cùng trấn thủ thành tường phía Đông. Tần Vân trẻ tuổi, kinh nghiệm không đủ, người chú ý hỗ trợ hắn.

Hỏa Phượng Du Hư cung kính nói:

- Vâng.

- Lâm Ly, lần này người cùng Mộc Tề đi thủ tường thành phía Nam. Bốn vị còn lại phân phó như trước.

Hỏa Phượng dặn dò:

- Nhớ kỹ, bảo vệ Vu Pháp chi trụ tuy trọng yếu, nhưng tính mạng các người mới là quan trọng hơn. Nhất quyết không thể chủ quan.

Tám vị trưởng lão trịnh trọng gật đầu.

Đại chiến bậc này, dù không chút phân tâm cũng hoàn toàn có khả năng chết trận.

- Được rồi, lên đường.

Hỏa Phượng nương nương nói.

Tần Vân và Hỏa Phượng Du Hư lập tức cùng xẹt qua trời cao, bay nhanh về tường thành phía đông.

Hiện giờ rốt cuộc là mới khai thiên tích địa hơn vạn năm, số lượng Nhân tộc chưa nhiều. Hỏa Phượng thành này tuy là một trong chín đại thành của Nhân tộc, nhưng khuôn viên chỉ vền vền hơn mười dặm. Trên tường thành phía Đông đã có rất nhiều hậu duệ Thần Ma mặc giáp cầm binh khí, bày thế trận chờ quân địch. Cũng có vài vị Thiên Vu ở trong đó, đám Thiên Vu này không biết chém giết giáp lá cà, chỉ đánh từ xa.

Oành, oành...

Hai người Tần Vân, Hỏa Phượng Du Hư trực tiếp đáp xuống trên tường thành đông, khoảng cách giữa hai người chừng hơn trăm trượng, đều dõng dạc nhìn phía chân trời xa xa.

Cuối chân trời phía đông, ẩn ước có mây đen cuộn cuộn kéo đến. Trên mây đen có Yêu ma dày đặc.

Không chỉ phương đông.

Phía nam, phía tây, phía bắc, bốn phía đều có lượng Yêu ma cực kỳ đông đúc cuồn cuộn mây đen kéo đến.

...

Lúc này Hỏa Phượng nương nương đang đứng sừng sững trên cột đỉnh cao nhất trong thành. Hỏa Phượng thành có tổng cộng năm cây “Vu Pháp chi trụ”, nội thành một cây. Bốn phía tường thành mỗi nơi một cây. Năm cây Vu Pháp chi trụ này là trung tâm trận pháp Vu trận che chở cho Hỏa Phượng thành.

- Hỏa Phượng nương nương.

Có thanh âm từ từ truyền đến.

Hỏa Phượng nương nương quay đầu nhìn lại, ở Vu Thần điện phía xa, một vị nam tử tóc đen dần theo tám vị Thiên Vu đi tới.

- Điện chủ, giao Vu trận cho các người.

Hỏa Phượng nương nương mở miệng nói.

- Yên tâm.

Nam tử tóc đen gật đầu.

...

Vu Pháp chi trụ, đường kính khoảng năm trượng, cao ước chừng ba mươi trượng.

Năm cây Vu Pháp chi trụ này... Cũng là lao tù của Hỏa Phượng thành. Kẻ phạm vào trọng tội đều bị giam vào trong Vu Pháp chi trụ. Đường nhiên có một số Yêu ma bị bắt sống cũng bị nhốt vào trong Vu Pháp chi trụ này.

- Kích phát toàn bộ Vu trận.

Trong Vu Pháp chi trụ có rất nhiều cơ quan. Đám Vu tộc lập tức kích phát vô số Vu nhân nhỏ trong Vu Pháp chi trụ, nhất thời từng lao ngục đều bị bao phủ Vu trận.

- Hừ, chỉ cần đám Ma Thần kia dám cả gan tiến đánh Vu Pháp chi trụ, chỉ cần một chút chấn động sẽ khiến cho rất nhiều Yêu ma, tà phạm trong đây toi mạng. Trong đám kia có không ít người phạm, nhiều người phạm bị giết đi trong nháy mắt như vậy, Tam Tai Cửu Nạn của đám Ma Thần kia sợ là sẽ lập tức bộc phát.

Trong mắt đám người Vu tộc đều thoáng hiện vẻ điên cuồng.

...

Trên tường thành.

Tần Vân mặc khải giáp màu đen, hông đeo bội kiếm, nghiêng nhìn chân trời phía đông. Hẳn biết, thời điểm này hậu duệ của Thần Ma, Vu tộc trong toàn thành đều sẽ dốc hết bản lĩnh, nghênh đón trận chiến trước mắt.

- Vân.

Trong vô vàn chiến sĩ trên tường thành, Hỏa Phượng Vũ Tình cũng mặc một chiếc khải giáp màu xanh. Nàng liếc mắt nhìn Tần Vân nơi xa, khóe môi hiện lên ý cười:

- Ta được sủng vai tác chiến cùng Vân rồi.

- Vũ Tình, đợi lát nữa nhớ đi theo ta, đây là lần đầu tiên con tham chiến, nhớ kỹ, tất cả phải dựa theo huấn luyện lúc trước.

Bên cạnh truyền đến âm thanh.

Hỏa Phượng Vũ Tình nghe xong, vội đáp:

- Vâng, phụ thân.

Thành viên gia tộc Thần Ma chỉ cần sống đủ lâu liền đều có thể đạt tới Phàm Tục cảnh tầng thứ ba. Cho nên trên tường thành, rất nhiều người có quan hệ cha con, thậm chí tổ phụ, tăng tổ phụ... Đa phần gia tộc mang huyết mạch của Tiên Thiên Thần Ma trên người đều phải ra chiến trường. Chỉ cần tu vi tới Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, nhất định phải ra chiến trường, không có ai là ngoại lệ.

Tần Vân quay đầu quét mắt nhìn tộc nhân bày sẵn thế trận chờ quân địch xung quanh, nhẩm đếm trong lòng:

"Mười lăm gia tộc Tiên Thiên Thần Ma, trừ nữ quyến không có huyết mạch Thần Ma, cùng với trẻ nít chưa đạt tới Phàm Tục cảnh tầng thứ ba thì đều có mặt hết cả. Ai nấy đều liều mạng quyết chiến. Ở quê hương của ta, thời thượng cổ sơ kỳ có lẽ cũng đã từng phải chiến đấu như vậy."

Khi mây đen từ bốn phương tám lượt dần tới gần:

- Chuẩn bị nghênh chiến.

Một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng khắp toàn thành.

Hỏa Phượng nương nương đứng trên đỉnh Vu Pháp chi trụ trong thành, liếc nhìn xung quanh.

- Chiến. Chiến. Chiến.

Trên tường thành bốn phía, tất cả tộc nhân của các tộc đều gào lên. Những người này đều là Phàm Tục cảnh tầng thứ ba hoặc Thiên Vu, tiếng hét to khiến thiên địa vì thế mà bị chấn động, không khí cũng vặn vẹo.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Tần Vân Quay Lại

Bên trong thành, người tóc đen xa xa điều khiển năm tòa Vu Pháp chi trụ trọng yếu nhất.

“Ầm. Ầm. Ầm...”

Năm cây Vu Pháp chi trụ to lớn làm cơ sở, lập tức những tòa Vu trận bao phủ cả Hỏa Phượng thành, thậm chí bao phủ gần hai ba dặm ra bên ngoài tường thành Hỏa Phượng thành.

Mà trên bầu trời, trong mây đen bốn phương tám hướng ào tới đó, có một chỗ tụ tập hai mươi vị Ma Thần đang nhìn xuống Hỏa Phượng thành. Ma Thần cầm đầu là một kẻ có thân người vạm vỡ mặc một bộ lân giáp màu đỏ. Mắt hắt lạnh lùng nhìn về phía Hỏa Phượng nương nương ở xa xa.

- Công.

- Công.

- Công.

Yêu ma có mặt ở khắp bốn phương tám hướng. Chúng đều có thủ lĩnh. Khi tới vị trí thích hợp, đám thủ lĩnh này lập tức đồng loạt phát ra mệnh lệnh.

Trong lúc nhất thời tất cả Yêu ma đều đập mây đen xông về Hỏa Phượng thành. Tuy nhiên khi tiến vào phạm vi Vu trận của Hỏa Phượng thành, bọn chúng không gượng được rơi xuống dưới. Tầng tầng lớp lớp té

xuống mặt đất hoang dã, tạo thành những cái hố to, nhưng rất nhanh chúng đều lồm cồm bò dậy. Độ cao dù cao mấy đi chăng nữa cũng không té chết đám Yêu ma đáng sợ này. Cũng có rất nhiều Yêu ma đã sớm chủ động rời khỏi đám mây nhảy xuống đất. Tóm lại, xung quanh Hỏa Phượng thành hai ba dặm, chỉ cần nằm trong phạm vi Vu trận bao phủ, không có Yêu ma nào có thể bay được.

- Giết đám Nhân tộc kia.

- Giết.

Các Yêu ma gầm thét, hoặc là bốn vó dầy xéo mặt đất, hoặc là hai cái chân dưới có hình người sải bước chạy vội. Trong lúc nhất thời, ở bốn phía Hỏa Phượng thành đều có hàng loạt Yêu ma xông về hướng tường thành.

- Không phá hủy những trận pháp Vu thuật này, bọn chúng không cách nào công phá được Hỏa Phượng thành.

Trên mây đen cuộn cuộn, hai mươi vị Ma Thần kia lại rất bình tĩnh, trong đó một vị cười nói:

- Tuy rằng bọn chúng có số lượng gấp trăm lần so với Nhân tộc, nhưng dưới trận pháp Vu thuật trấn áp, thực lực bọn chúng chỉ còn lại có một vài thành. Mà những Nhân tộc kia, đều là hậu duệ Tiên Thiên Thần Ma, thực lực bọn chúng ở dưới trận pháp Vu thuật ngược lại có thể tăng lên, lại còn biết phối hợp chiến trận. Các Yêu ma dưới trướng chúng ta sẽ chết đi số lượng lớn, trong khi những Nhân tộc kia thảnh thơi mới chết một vài tên.

- Chết thì chết vậy, vốn chính là để cho bọn chúng trải qua chút uy hiếp của tử vong, chết trên trăm tên ngàn tên, chỉ cần có một tên có thể nắm bắt Ý cảnh Thiên Đạo. Có thể mượn ‘Ma Sào’ bước vào Ma Thần cảnh... thì tổn thất ấy cũng đáng.

- Đúng, công thành. Dù thế nào cũng phải liều mạng với Nhân tộc. Bình thường bọn chúng ở trong Đại Hoang đều là tự giết lẫn nhau.

- Yêu ma sai phái tới lần này dù chết hơn phân nửa, chỉ cần có vài ba Ma Thần sinh ra, đều không tính vào đâu.

Các Ma Thần này sớm đã thành thói quen. Bình thường ở tại Đại Hoang, các Yêu ma tự giết lẫn nhau. Mà bởi vì thực lực không hơn kém nhau bao nhiêu, nên cảm giác uy hiếp đối với bọn chúng không đủ.

Hoặc là nói, loại cảm giác uy hiếp đó, các Yêu ma sớm đã thành quen rồi.

Trong khi đó, khi tiến hành công thành, dưới trận pháp Vu thuật, so sánh thực lực bên này với bên kia chênh lệch to lớn, uy hiếp của tử vong cũng lớn hơn. Bình thường đều là chết một đám Yêu ma mới giết chết được một hậu duệ Tiên Thiên Thần Ma của Nhân tộc. Dưới uy hiếp của tử vong như thế, đích xác dễ dàng ép cho một tên Yêu ma nào đó ngộ ra Ý cảnh Thiên Đạo. Chỉ có ngộ ra Ý cảnh Thiên Đạo, mới có thể thối lui ra khỏi chiến đấu mà không bị trừng phạt.

...

Thiên hạ ngày nay, Nhân tộc có địa bàn rất nhỏ, ẩn nấp ở trong chín thành trì lớn của Nhân tộc.

Mà Đại Hoang rộng lớn đều là địa bàn của Yêu ma. Số lượng Yêu ma rất, rất nhiều, cộng thêm thời đại này linh khí thiên địa nồng đậm, Yêu tộc bình thường có tư chất mạnh hơn nhiều so với Yêu tộc ở quê hương của Tần Vân thời đại đó. Các Yêu ma dám đánh tới nơi này, gần như đều là sánh ngang mức độ tu vi Phạm Tục cảnh tầng thứ ba. Bọn chúng có số lượng gấp trăm lần so với chiến sĩ của Nhân tộc. Mỗi tên sai bước vọt tới, nhanh chóng chạy được khoảng cách hai ba dặm.

“Vù vù.”

Đám Yêu ma nhanh chóng leo lên tường thành, hoặc là nhảy, hoặc là mượn lực lẫn nhau. Từng tên nhanh chóng leo lên tường thành cao hai mươi trượng. Một đám Yêu ma khác cũng tạo thành chiến trận, kết hợp đánh về phía chiến sĩ Nhân tộc.

- Giết.

Các cường giả Nhân tộc trên tường thành phát ra tiếng gầm phẫn nộ, hoặc là ba người, hoặc là năm người tạo thành một chiến trận. Họ phối hợp lẫn nhau, ngăn chặn sau lưng, ngăn chặn trái phải giúp cho tộc nhân của mình. Bọn họ đều tin tưởng tuyệt vào tộc nhân của mình. Ngay cả lúc các Yêu ma bắt đầu giết chóc, bản thân họ ở trên thành trì, dưới trợ giúp của trận pháp Vu thuật, lực lượng mỗi người đều chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

- Giết giết giết.

Hỏa Phượng Vũ Tình tay trái tay phải đều nắm một thanh kiếm, điên cuồng chém chết Yêu ma. Máu huyết Yêu ma văng khắp nơi, nàng căn răng chém giết, bên cạnh có đám người của phụ thân trợ lực.

Cũng có các Thiên Vu nấp giữa không trung phía xa xa, thi triển Vu thuật, nhân cơ hội đánh bồi giết chết hay đối phó các Yêu ma.

Mà các Yêu ma sớm đã quen với việc chém giết rồi. Lúc sinh tồn trong Đại Hoang, cá lớn nuốt cá bé đã sớm khắc trong thâm tâm bọn chúng. Bọn chúng vốn không dám vi phạm mệnh lệnh của các Ma Thần, mà tấn công thành trì Nhân tộc chỉ cần lập được công lao, thì phần thưởng to lớn đủ để cho bọn chúng điên cuồng.

“Vũ Tình.”

Tần Vân cũng nhìn thấy Hỏa Phượng Vũ Tình chiến đấu cách đó không xa.

Là một người có tu vi Thần Ma cảnh, hẳn không tiện dính vào trong chiến đấu của những người phạm tục, hơn nữa thắng bại cuối cùng của cuộc chiến này vẫn là quyết định dựa trên trận chiến giữa bọn Tần Vân hẳn cùng với các Ma Thần kia.

“Vu Pháp chi trụ, bên trong đều có rất nhiều tù phạm phạm tục. Những Ma Thần kia căn bản không dám tấn công mạnh vào. Một khi đánh mạnh, rất nhiều tù phạm chết, nhân quả quá lớn, sợ là sẽ lập tức có thiên phạt giáng xuống.”

Tần Vân thầm nghĩ:

“Bất quá, nếu để cho những Ma Thần kia thi triển thủ đoạn, ví dụ như chiêu số thuộc về lĩnh vực, hay như chiêu số chuyên khống chế linh hồn, chỉ cần từ từ đến, chung quy cũng có thể phá vỡ Vu Pháp chi trụ.”

“Nhưng muốn phá giải Vu Pháp chi trụ từ từ, nhất định phải giết chết trưởng lão Thần Ma điện.”

Tần Vân hiểu rõ điểm này.

“Mỗi lần chiến tranh, các Ma Thần đều sẽ vây công các vị trưởng lão.”

- Hỏa Phượng nương nương. Không tệ lắm, thủ hạ của người lại có thêm một vị Thần Ma cảnh? Nghe nói kêu là Kỳ Vũ Tần Vân?

Hai mươi vị Ma Thần đứng ở xa xa. Ma Thần cầm đầu có thân hình vạm vỡ mặc lân giáp màu đỏ nói, thanh âm vang dội thiên địa:

- Chỉ có điều so sánh với trận chiến lần trước, dưới tay ta lúc này có nhiều hơn năm vị Ma Thần, Nhân tộc các người chỉ sinh ra một Thần Ma

cảnh, tốc độ còn xa mới kịp Yêu Ma tộc ta.

- Hừ.

Hỏa Phượng nường nường đứng trên Vu Pháp chi trụ ở trung tâm thành, liếc mắt lạnh như băng:

- Ô Tứ Vưu. Lần trước không thể giết người, lần này người còn dám tới chịu chết.

- Chịu chết? Ha ha ha... Hỏa Phượng nường nường. Người quá xem trọng chính người rồi. Chư vị, động thủ đi. Để Hỏa Phượng nường nường nhìn xem sự lợi hại của chúng ta.

Ma Thần vạm vỡ mặc lân giáp màu đỏ cùng hai vị Ma Thần khác ở bên cạnh đồng thời hóa thành ánh sáng lấp lánh, lao thẳng tới Hỏa Phượng nường nường ở trung tâm thành.

- Giết.

- Các vị, hủy diệt Hỏa Phượng thành.

Các Ma Thần này xẹt qua trời cao, tuy rằng bọn họ đều vọt vào trong phạm vi của trận pháp Vu thuật, nhưng sự áp chế của Vu thuật đối với bọn họ cũng không đáng nhắc tới. Mặc dù là Ma Thần cảnh tầng thứ nhất, thực lực cũng chỉ giảm xuống chừng một thành mà thôi.

- Bắt đầu rồi.

Bên trong thành, Vu Thần điện, tám vị Thiên Vu lập tức điều khiển Vu trận.

“Ầm, Ầm, Ầm...”

Từng tòa Vu trận kích phát.

Chỉ thấy trên người mỗi Thần Ma như Tần Vân, Hỏa Phượng Du Hư... đều có uy lực cường đại của Vu trận gia trì. Dù là các trưởng lão Thần Ma cảnh tầng thứ nhất, thực lực đều gia tăng gần như gấp đôi. Đương nhiên loại thực lực cực mạnh như Tần Vân này, Vu trận gia trì thực lực cho hẳn cũng không khoa trương như vậy... Nhưng dù sao có còn hơn không.

“Tần Vân. Đợi lát nữa cẩn thận, nhớ đừng cách xa ta quá 100 trượng.”

Hỏa Phượng Du Hư nhìn bốn vị Ma Thần xẹt qua trời cao đánh tới hướng tường thành phía Đông, liền truyền âm dặn dò.

“Rõ.”

Tần Vân gật đầu, hẳn cảm thấy sát ý của mình bị áp chế mười năm đang sôi trào:

“Cuối cùng, cuối cùng có thể không cần nhịn nữa.”

Bốn bề tường thành.

Tường thành phía đông, tường thành phía tây, tường thành phía bắc, đều lần lượt bị bốn vị Ma Thần đánh tới. Tường thành phía nam lại có tới năm vị Ma Thần công kích.

Đây cũng là chuyện bình thường. Trong lịch sử, bình thường Nhân tộc đều là lấy ít địch nhiều. Nguyên nhân vì mình chốt trong thành trì, lại có Vu trận tương trợ, nên có thể bù đắp thế yếu về số lượng.

- Hỏa Phượng Du Hư.

Kèm theo là một tiếng hét lớn. Trên tường thành phía Đông, bốn vị Ma Thần đều lao thẳng tới Hỏa Phượng Du Hư, ngược lại không có một ai để ý tới Tần Vân.

Bởi vì Hỏa Phượng Du Hư là một vị Thần Ma cảnh tầng thứ hai duy nhất trong cả Hỏa Phượng thành. Còn trong bốn vị Ma Thần tấn công tường thành phía Đông, cũng có một vị thực lực tương đương.

- Khôi Hỏa.

Hỏa Phượng Du Hư chiến ý ngất trời, lập tức đón đầu Ma Thần Khôi Hỏa có thực lực tương đương với mình kia, đồng thời còn phân tâm ứng phó với ba Ma Thần tầng thứ nhất khác.

Bốn Ma Thần vây công Hỏa Phượng Du Hư, trong lúc nhất thời cũng không làm gì được.

“Không ngờ không để ý tới ta?”

Tần Vân sửng sốt, tiếp theo trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh:

“Cũng tốt, nếu coi thường ta, thì nhân cơ hội tiêu diệt bọn chúng.”

“Không ổn.”

Tần Vân biến sắc.

“Không xong.”

Bất kể là Hỏa Phượng nương nương trên bầu trời, hay Vu Thần điện chủ bên trong thành, hoặc là các trưởng lão Thần Ma điện trên ba mặt tường thành Đông, Tây, Bắc, ai nấy đều cả kinh thất sắc. Bởi vì cả Hỏa Phượng thành tổng cộng cũng chỉ có phương viên hơn mười dặm, mà đến tầng mức của bọn họ này, bọn họ có thể tùy thời chú ý tới mỗi một chỗ chiến đấu của Ma Thần cùng trưởng lão Thần Ma cảnh khắp trên chiến trường.

Mà giờ khắc này, trên tường thành phía nam.

Phụ trách trấn thủ tường thành phía nam chính là trưởng lão Mộc Tề cùng trưởng lão Lâm Ly. Bên phía bọn họ bị tới năm Ma Thần vây công. Tuy nhiên bọn họ vốn cũng không sợ, hai người bọn họ liên thủ, lại có Vu trận gia trì, ứng phó bốn Ma Thần, hay năm Ma Thần, cũng không có khác biệt gì quá lớn. Hai vị trưởng lão bọn họ đều là kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Nhưng mà mới vừa giao thủ một cái.

“Bịch.”

Một Ma Thần trong đó đánh ra một trảo, đôi chùy lớn của trưởng lão Lâm Ly đã bị đánh bay ra, thế phòng thủ liền lỏng lẻo, lộ ra sơ hở.

“Phốc.”

Một Ma Thần khác, thừa cơ chém một đao, ánh đao chợt lóe liền cắt rớt cánh tay cầm chùy của trưởng lão Lâm Ly. Ma Thần bên cạnh lập tức vung hai móng vuốt to lớn, một móng vuốt liền đâm xuyên qua ngực của trưởng lão Lâm Ly, móc ra trái tim của trưởng lão Lâm Ly, hung hăng bóp nát. Đạt tới Thần Ma cảnh, mặc dù trái tim vỡ vụn, cũng không chết dễ dàng như vậy, nhưng cũng không còn sức phản kháng gì nữa. Ma Thần bên cạnh vung đao, ánh đao rít gào, trong nháy mắt cắt thân thể Hỏa Phượng Lâm Ly nát bấy, tan thành hư không.

‘Hỏa Phượng Lâm Ly’ dường dường là một vị trưởng lão Thần Ma cảnh, vậy mà chỉ vừa đối mặt liền bị hai Ma Thần chém chết.

Một màn cảnh này, khiến mọi người đều sửng sốt.

- Lâm Ly.

Hỏa Phượng nương nương trên bầu trời gào lên, trong mắt đều có nước mắt.

- Ha ha... Không nghĩ tới phải không? Không nghĩ tới phải không? Lần này chúng ta có năm vị Ma Thần tầng thứ hai.

Ma Thần vạm vỡ cười ha hả nói với Hỏa Phượng nương nương.

- Hai người phối hợp với ta quần lấy người, một đối phó với Hỏa Phượng Du Hư. Ba người này đều là thành danh đã lâu... Còn hai vị kia, là huynh đệ Hắc Thủy Đàm. Hai huynh đệ bọn họ đều mới đột phá hai mươi năm gần đây. Hai huynh đệ liên tiếp đột phá đến tầng thứ hai. Ha ha... đây chính là một bí mật.

Ma Thần, nếu như thành danh đã lâu, hiển nhiên Nhân tộc sẽ sớm có được tin tức tường tận.

Đến giai đoạn Ma Thần này, cảnh giới cao rồi đều biết thu liễm không chế khí tức. Chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài thì không nhìn ra được thực lực.

Ví dụ như ở quê hương của Tần Vân, thực tế thì một Tiên Thiên Hư Đan, Thực Đan hay Kim Đan Cảnh đều có thể thu liễm khí tức, khiến người khác không phán đoán ra được thực lực.

Huynh đệ Hắc Thủy Đàm chỉ có thể xác định là Ma Thần, một khi bọn họ cố ý thu liễm khí tức, thì hoàn toàn không thể nhìn ra là tu vi đã đạt tới tầng thứ hai.

- Trong hai mươi Ma Thần, đã có tới năm vị tu vi tầng thứ hai?

Hỏa Phượng nương nương cấp bách.

Ở bên Nhân tộc của Hỏa Phượng thành này, bảy vị trưởng lão có tu vi tầng thứ nhất, mới chỉ có một vị ở tầng thứ hai.

Mà bên Ma Thần, mười bốn vị tầng thứ nhất, lại có tới năm vị tầng thứ hai. Tỷ lệ này rõ ràng không ngang bằng, hiển nhiên là tận lực tạo ra sự

khác biệt.

“Chết tiệt.”

“Hai huynh đệ Hắc Thủy Đàm bọn họ đều đột phá đến Ma Thần tầng thứ hai.”

Các trưởng lão trên ba tường thành vừa phần nộ vừa lo lắng.

Nếu như sớm biết là Ma Thần tầng thứ hai, Hỏa Phượng Lâm Ly và trưởng lão Mộc Tề đã sớm lựa chọn chạy trốn, đồng thời điều khiển lực lượng khác đi ứng phó, không có khả năng nhanh như vậy bị chết trận một vị Thần Ma.

- Mộc Tề.

- Mộc Tề, chạy mau.

Các trưởng lão khác lo lắng.

Các trưởng lão trên tường thành phía Tây, tường thành phía Bắc nhất thời đều bị quần lầy, không có cánh nào đi chi viện. Hơn nữa cũng không có ai dám đi chi viện. ‘Thần Ma cảnh tầng thứ nhất’ chạy qua, nếu như đối mặt một Ma Thần tầng thứ hai, có Vu trận gia trì, có lẽ còn có thể chống đỡ mười chiêu hai mươi chiêu... nhưng hai Ma Thần tầng thứ hai liên thủ vây công, vậy thì chỉ trong nháy mắt cũng có thể giết chết... ‘Hỏa Phượng Lâm Ly’ chính là một ví dụ.

Mà bây giờ, trên tường thành phía Nam, có ước chừng năm vị Ma Thần. Hai Ma Thần tầng thứ hai, ba Ma Thần tầng thứ nhất. Vốn ba Ma Thần tầng thứ nhất kia đều đang vây công trưởng lão Mộc Tề, quần lầy ông ta. Thời khắc này huynh đệ Hắc Thủy Đàm sau khi giết chết Hỏa Phượng Lâm Ly, tiếp theo ắt hẳn là quay sang đối phó trưởng lão Mộc Tề.

Trong lúc nhất thời mọi người đều lo lắng.

“Ầm.”

Lại có một luồng sáng lấp lánh thoát ra từ tường thành phía Đông, xẹt qua trời cao, vọt thẳng tới tường thành phía Nam.

“Tần Vân.”

Các trưởng lão, bao gồm Hỏa Phượng nương nương lập tức biến sắc.

Phóng vọt đi chi viện về phía tường thành phía Nam, chính là Kỳ Vũ Tần Vân, trưởng lão Thần Ma mới lên cấp Thần Ma cảnh, cũng chỉ mới 24 tuổi, trẻ tuổi nhất.

- Tần Vân, trở lại.

- Mau trở lại. Đừng đi chịu chết.

Các trưởng lão đều lo lắng gầm lên.

“Người là đi chịu chết...”

Hỏa Phượng Du Hư bị quần lấy lo lắng vạn phần. Ông ta điên cuồng muốn xông ra, nhưng bị bốn Ma Thần kia quần lấy:

- Ha ha ha... Hỏa Phượng Du Hư. Trưởng lão Tần Vân rất trẻ, rất có dũng khí, người hãy để hắn đi đi.

Hỏa Phượng Du Hư trợn mắt, vành mắt muốn rách ra, ông ta được ủy thác phải chiếu cố kỹ lưỡng Tần Vân vốn vẫn còn rất non nớt.

- Tần Vân.

Hỏa Phượng Du Hư truyền âm rống giận:

“Trở lại.”

- Vân.

Hỏa Phượng Vũ Tình cũng chú ý tới cảnh tượng này, không khỏi lo lắng.

- Vũ Tình, đừng phân tâm.

Cha nàng giúp nàng ngăn chặn một kích của Yêu ma, liền quát lên.

“Vù.”

Tần Vân lại hóa thành luồng sáng lấp lánh, vọt thẳng tới hướng tường thành phía nam, sát ý đè nén mười năm hoàn toàn sôi trào, ánh mắt hấn bắt đầu ửng đỏ.

“Thần thông. Vô Hận quang. Tầng ba.”

Trong nháy mắt, Tần Vân thi triển thần thông.

Thần thông, yêu cầu đối với cảnh giới cực cao.

Tuy nhiên giờ này Tần Vân nắm giữ năm đại Cực cảnh, trong đó mới nắm giữ một loại Cực cảnh ‘Vô Hận’. Với rất nhiều thần thông cất giấu trong Thần Ma điện, thần thông ‘Vô Hận Quang’ cũng có đường lối tương tự. Tần Vân đều đã đạt tới tầng mức cảnh giới như vậy, cho nên tu hành thần thông tự nhiên rất dễ dàng, và hấn đã tu luyện môn thần thông ‘Vô Hận Quang’ này đến cảnh giới tầng ba.

Vừa thi triển thần thông, tốc độ của Tần Vân tăng vọt lên đến trình độ đáng sợ, như một luồng ánh sáng mơ hồ, còn nhanh hơn năm thành so với khi thi triển Hóa Hồng thuật ở quê hương. Tường thành phía đông cách tường thành phía nam vốn cũng không xa, chỉ cách bảy, tám dặm. Hai Ma Thần tầng thứ hai kia vừa mới giết chết Hỏa Phượng Lâm Ly, chỉ cảm giác

tường thành phía Đông xa xa chợt lóe một luồng sáng, liền đánh tới tường thành phía nam.

“Keng.”

Trong nháy mắt, kiếm đã ra khỏi vỏ.

- Sát.

Tần Vân ánh mắt đỏ ngầu, tràn đầy sát ý.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Chém Chết Ma Thần

Thời khắc này trong các trường lão Thần Ma tại hiện trường, tuyệt vọng nhất chính là trường lão Mộc Tề. Có tới năm Ma Thần vây công, còn có hai Ma Thần tầng thứ hai. Điều ông ta cảm thấy may mắn duy nhất chính là... hai vị này trước tiên đi đối phó trường lão Lâm Ly. Nhưng giờ này trường lão Lâm Ly đã mất mạng, trên tường thành phía nam chỉ còn lại ông ta là một vị trường lão Thần Ma.

“Bỏ chạy.” Trong đầu trường lão Mộc Tề chỉ có một cái ý niệm mau mau chạy trốn.

“Thần thông, Bạt Sơn.”

Trường lão Mộc Tề lưng còng, lông mi dài nhẹ rung, thân thể vốn vạm vỡ lại cường tráng thêm một vòng, cây gậy gỗ đột nhiên lại tăng mạnh uy thế thêm một đoạn.

- Ha ha... Người trốn không thoát.

- Ba người chúng ta quần lấy một mình người, nếu như để người trốn thoát, chúng ta tốt hơn là tự sát chết cho xong.

- Mộc Tề. Hôm nay người chết chắc rồi, thậm chí Hỏa Phượng thành các người đều sẽ bị chúng ta đập bằng.

Ba Ma Thần căn bản không cần có thể giết chết trường lão Mộc Tề, mà chỉ toàn lực quần lấy ông ta, không cho ông ta trốn thoát.

“Xong rồi.”

Trưởng lão Mộc Tề vùng vẫy hai lần không thể thoát ra, không khỏi lạnh lòng. Nhưng ngay lúc này, ông ta chợt thấy một luồng sáng từ hướng tường thành phía Đông vọt tới cực nhanh. Khoảng cách bảy, tám dặm, Tần Vân thi triển thần thông ‘Vô Hận Quang’, chỉ chớp mắt đã đến nơi.

- Là tên kêu là Kỳ Vô Tần Vân kia.

- Tốc độ hăn thật mau. Hăn sở trường là thần thông tốc độ sao? Hừ hừ... Thời gian tu hành ngắn như vậy, không dụng tâm tu luyện thần thông đánh giết thẳng mặt, lại đi tu luyện loại thần thông chuyên về tốc độ để làm gì, là để chạy trốn chết sao?

- Hăn không ngốc, không vọt tới hai vị Hắc Thủy Đàm bên kia, mà đánh tới chúng ta bên này, là muốn cứu Mộc Tề ư?

- Hăn đến, là tự tìm đường chết.

Ba Ma Thần vây công trưởng lão Mộc Tề đều chú ý tới Tần Vân vọt đến đây, tuy nhiên không để vào mắt chút nào. Bởi vì thần thông đối với cảnh giới yêu cầu cực cao, mỗi một môn thần thông đều phải hao phí rất lớn tinh lực, bình thường đối với môn thần thông này tìm hiểu đạt tới cấp Ý cảnh mới là tầng nhập môn thứ nhất, cấp Linh vực mới là tầng thứ hai, Cực cảnh mới là tầng ba.

Bọn họ đều biết rõ Kỳ Vô Tần Vân mới bước vào Thần Ma cảnh trong vòng mười năm, có thể am hiểu một môn thần thông cũng đã không tệ rồi. Nói về chiến lực, ba người bọn chúng đều là Ma Thần có kinh nghiệm phong phú, còn đi e sợ một trưởng lão mới tấn thăng hay sao?

“Tần Vân, mau chạy đi.”

Trưởng lão Mộc Tề tuy rằng tuyệt vọng, nhưng vẫn lo lắng truyền âm.

Trong mắt Tần Vân đều là sát ý, trong nháy mắt vọt tới, đồng thời rút kiếm, thi triển một môn thần thông khác còn đặc thù hơn.

“Ăm...”

Chỉ thấy lực lượng Thần Ma mãnh liệt tạo thành hai tầng mây dày đặc, một tầng mây ở phía trên có màu xanh, tầng mây phía dưới có màu vàng đất. Hai tầng mây to lớn giống như cái cối xay, trấn áp phạm vi 100 trượng xung quanh. Hai tầng mây đang chậm rãi xoay tròn, giống như cái cối xay nghiền ép ba Ma Thần vào trong đó. Về phần trưởng lão Mộc Tề không bị ảnh hưởng chút nào, bởi vì hết thảy đều do Tần Vân khống chế.

Thần thông... Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Giờ này Tần Vân nắm giữ năm đại Cực cảnh. Căn cứ năm đại Cực cảnh này, Tần Vân tìm được tổng cộng bốn môn thần thông thích hợp. Bởi vì đều là cảnh giới ‘Cực cảnh’, tự nhiên đều tu hành bốn môn thần thông này đến trình độ tầng thứ ba. Đương nhiên Tần Vân có căn cơ tích lũy hùng hậu, hoàn toàn có thể tu luyện một vài thứ thần thông khác, nhưng xem ra chỉ có thể tu luyện đến trình độ tầng hai, thậm chí chỉ có tầng một, cho nên hắn không bỏ phí tâm tư.

Bởi vì có bốn môn thần thông này, đã đủ dùng rồi. Hắn tu luyện bốn môn thần thông đều đến tầng ba, nghe mà rợn cả người.

Đối ứng với thần thông ‘Thiên Địa Đại Ma Bàn’, chính là ‘Hắc Bạch Cực cảnh’ của Tần Vân. Đây là một môn thần thông loại lĩnh vực vô cùng hiểm thấy. Ở bên trong lĩnh vực này, địch nhân bị ảnh hưởng sẽ bị áp chế toàn phương diện, thực lực hao tổn lớn.

- Cái gì. Thần thông lĩnh vực?

Ba vị Ma Thần đều kinh hãi.

- Hơn nữa thần thông này mạnh như vậy, thực lực ta chỉ còn một nửa.

- Sao có thể chứ?

Ngay lúc ba người bọn chúng đang kinh hoảng, xung quanh một mặt sông chợt xuất hiện dị tượng. Trên mặt sông, có một đạo kiếm quang như ánh trăng sáng dâng lên.

Chính là kiếm thuật ‘Giang Thượng Minh Nguyệt’.

Một kiếm này, so với lúc trước Tần Vân sử dụng ở quê hương càng hoàn mỹ hơn, càng dễ cho lòng người mê say hơn. Bởi vì Tần Vân ngộ ra được Cực cảnh thứ năm... Cũng là một Cực cảnh duy nhất không tìm được thần thông đối ứng, được Tần Vân đặt tên là ‘Cực Tình’.

Cực Tình, đại biểu chính là ở vào tình cực điểm.

Tần Vân am hiểu nhất những môn sát chiêu sử dụng phi kiếm, ngay lúc đầu đã sáng chế ra ‘Giang Thượng Minh Nguyệt’ ‘Song Phi Dực’ ‘Luân Hồi’, cùng với sau này sáng chế ra ‘Ly Biệt’ ‘Mộng Hồi’. Ly biệt là bởi vì cái chết của người bạn tốt Phó Thanh, khiến Tần Vân đau thương rất lâu, cũng nghĩ đến nhiều huynh đệ ở chiến trường biên ải Bắc Địa lúc trước, vì thế sáng chế ra một kiếm như vậy. Còn ‘Mộng Hồi’, là Tần Vân tại thế giới này, theo thời gian càng lâu, càng nhớ nhung thê tử và người nhà, nên sáng chế ra kiếm chiêu này.

Bởi vì liên tiếp sáng chế ra chiêu số tương tự nhau, cuối cùng Tần Vân cũng ngộ ra được một Cực cảnh là ‘Cực Tình’ này. Chỉ có điều, chín thành lớn của Nhân tộc có thần thông tuy nhiều, lại không có thần thông đối ứng với ý cảnh ‘Cực Tình’.

“Thần thông, Vô Hận Quang.”

“Kiếm pháp, Giang Thượng Minh Nguyệt.”

“Sát.”

Tần Vân không chút lưu tình.

Vô Hạng Quang, chẳng những tốc độ phi hành nhanh, ngay cả tốc độ di động, tốc độ ra tay đều nhanh. Vả lại còn là thần thông đạt tới tầng ba. Phối hợp với Giang Thượng Minh Nguyệt, kiếm pháp lại nhanh đến mức tận cùng. Thần thông ấy phối hợp với kiếm pháp này, chính là theo đuổi cái nhanh đến cực hạn. Hơn nữa hắn còn dùng thần thông lĩnh vực ‘Thiên Địa Đại Ma Bàn’ để áp chế đối thủ.

- Quá nhanh, ta thấy không rõ, thấy không rõ.

Một Ma Thần vô cùng hoảng sợ nhìn kiếm quang như trăng sáng kia đến trước thân mình, chỉ kịp gắng sức vùng mạnh cây búa lớn.

“Keng...”

Mặc dù hắn vô cùng kinh hoàng, nhưng bất ngờ cây búa lại may mắn miễn cưỡng ngăn chặn một kiếm của Tần Vân, trong lòng vừa kích động vừa kinh sợ:

“Không ngờ ta lại ngăn được, ngăn chặn được.”

- Chết.

Tần Vân sát ý ngập đầy càng thêm mãnh liệt, điểm chân một cái, thân hình chợt biến đổi, thần kiếm trong tay cứ thuận theo tự nhiên thi triển ra kiếm thứ hai.

Vẫn là Giang Thượng Minh Nguyệt.

Kiếm quang như ánh trăng lại lần nữa sáng lên. Lần này, Ma Thần ấy rốt cuộc không còn may mắn như trước, mặc dù cây búa rất lớn, nhưng

kiếm quang vẫn lướt qua sát bên mép búa, cắt qua cần cổ của Ma Thần, cái đầu của Ma Thần này bay lên.

- Diệt.

Tần Vân vừa chuyển kiếm quang, lập tức từng đạo kiếm khí nhanh chóng chạy dọc theo miệng vết thương chỗ cổ chui vào trong cơ thể của thân thể Ma Thần không đầu kia, phá hủy toàn bộ tạng phủ khí quan trong cơ thể, dĩ nhiên cũng phá hủy luôn trái tim kia của y. Ở mặt ngoài Ma Thần này cũng xuất hiện rất nhiều miệng vết thương, thân thể cũng rơi thẳng xuống đất, rốt cuộc không có sức phản kháng. Nhưng cái đầu văng lên kia, vẫn hoảng hốt nhanh chóng bỏ chạy.

Đạt tới Ma Thần cảnh, sinh mệnh lực càng thêm khoa trương, mặc dù chỉ là một cái đầu, cũng có thể còn sống.

“Cái này, sao có khả năng?”

Hai Ma Thần kia hoảng sợ ngây người.

“Cho dù bị thần thông lĩnh vực áp chế một nửa thực lực, cũng không có khả năng chỉ qua hai chiêu thì xong đời. Hẳn mới tu hành bao lâu, chẳng lẽ là Ma Thần tầng thứ hai?”

Hai Ma Thần này không thể tin được.

- Chết.

Thần thông ‘Thiên Địa Đại Ma Bàn’ của Tần Vân, có thể áp chế thực lực Ma Thần đến chỉ còn lại một nửa, vèn vèn chỉ một cái sọ đầu kia thì làm sao bay trốn? Làm sao có khả năng? Chỉ thấy tầng mây Thiên Địa Ma Bàn đang xoay tròn nghiền ép xuống, cái đầu Ma Thần kia rốt cuộc không bay trốn được.

Tiếp theo Tần Vân lạnh lùng vung tay lên, tức thì từng đạo kiếm khí do lực lượng Thần Ma ngưng tụ thành bắn ra. Đây chính là lực lượng của Thần Ma cảnh, biến thành kiếm khí chui vào trong đầu Ma Thần, lập tức cắt xé bên trong cái đầu thành một đồng bầu nhầy. Cái đầu Ma Thần vô lực rớt xuống đất, ánh mắt cũng biến thành ảm đạm, mất mạng tại chỗ.

Một cảnh này làm cho toàn bộ các trưởng lão, các Ma Thần trên chiến trường đều sửng sờ.

- Còn lại hai các người.

Tần Vân vọt tới tường thành phía nam, dưới sự phối hợp của thần thông ‘Vô Hận Quang’ ‘Thiên Địa Đại Ma Bàn’, cộng với chiêu số Giang Thượng Minh Nguyệt, chỉ qua hai ba chiêu liền đánh chết một Ma Thần. Phần cường thế này làm cho cả chiến trường đều rung động. Mà Tần Vân không chút do dự lập tức đánh về phía một Ma Thần mặc giáp bạc khác cách gần nhất.

- Dừng tay.

Kèm theo hai tiếng gầm rung trời, hai huynh đệ Hắc Thủy Đàm cùng lúc vọt tới.

Hai người bọn họ rất tự trách, mới vừa giết trưởng lão Lâm Ly, liền phát hiện Tần Vân vọt tới tường thành phía nam, hai người họ cũng cùng lúc vọt tới, nhưng bởi vì đi sau, chỉ chậm một bước nhỏ so với Tần Vân mà thôi. Thế mà chỉ chậm một chút xíu như vậy, đã khiến đồng bạn chết đi. Quả thực Kỳ Vô Tần Vân này quá hung mãnh, hai ba chiêu liền chém chết, làm cho hai người bọn họ muốn cứu cũng không kịp.

- Kỳ Vô Tần Vân, nhận lấy cái chết.

Huynh đệ Hắc Thủy Đàm dĩ nhiên chạy tới, vây công Tần Vân..

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Rơi Vào Thế Hạ Phong

“Trưởng lão Mộc Tề, đi mau.”

Tần Vân vội truyền âm thúc giục, đồng thời trong nháy mắt chiến cùng một chỗ với hai Ma Thần tầng thứ hai Hắc Thủy Đàm.

“Tần Vân, ngươi hãy cẩn thận.”

Trưởng lão Mộc Tề vừa khiếp sợ chứng kiến Tần Vân chỉ hai ba chiêu liền giết một Ma Thần, vừa biết rõ mình lưu lại nơi này sẽ chỉ cản trở. Và lại trước đó ba Ma Thần tầng thứ nhất vây công ông ta, giờ này một chết hai bỏ chạy, không còn Ma Thần nào ngăn cản nữa, tự nhiên ông ta liền hóa thành một cái bóng mờ, bay vọt về tường thành phía đông. Huynh đệ Hắc Thủy Đàm cũng không đuổi theo ông ta, bởi vì ở trong mắt họ, Tần Vân mới là con mối trọng yếu nhất.

Hơn nữa hai người bọn họ một khi phân tán ra, với tốc độ đáng sợ của Tần Vân, e là có thể dễ dàng trốn thoát. Nhất định phải hợp lực hai người, mới có thể bao vây giết chết Tần Vân.

Rầm rầm rầm...

Trên tường thành phía nam, Tần Vân cùng hai Ma Thần Hắc Thủy Đàm điên cuồng đánh nhau, sóng dao động cuốn ra bốn phương tám hướng. Xung quanh, chiến sĩ phàm tục cùng các yêu ma tuy rằng cũng phân tâm xem cuộc chiến, nhưng đều không nhìn thấy rõ trận chiến này.

...

Trên toàn bộ chiến trường, các trưởng lão Thần Ma, Vu Thần Điện chủ, Hỏa Phượng nương nương cùng với các Ma Thần, ai ai cũng đều chú ý những gì đang xảy ra trên tường thành phía nam. Ngay vừa rồi, đầu tiên là ‘Hỏa Phượng Lâm Ly’ bên phe Nhân tộc bị huynh đệ Hắc Thủy Đàm chém chết trong nháy mắt, sau đó là trưởng lão trẻ tuổi Tần Vân bùng nổ, dùng hai ba chiêu liền giết chết một vị Ma Thần.

Mỗi người đều cảm thấy mình đang phát mộng.

“Tần Vân đã đạt đến Thần Ma cảnh tầng thứ hai rồi sao?”

“Nếu không làm sao có thể hai ba chiêu liền giết chết một Ma Thần?”

Các trưởng lão vừa cao hứng vừa rung động:

“Hắn đột phá đến Thần Ma cảnh không bao lâu, mới mười năm mà thôi. Năm nay mới hai mươi bốn tuổi mà đã là Thần Ma cảnh tầng thứ hai rồi ư?”

Tần Vân tiến bộ thần tốc như thế này, khiến các trưởng lão bên phe Nhân tộc cảm thấy kích động. Thậm chí bọn họ cảm thấy trong tương lai, Tần Vân rất có khả năng đạt tới Thần Ma cảnh tầng thứ ba. Đây chính là sánh ngang Tiên Thiên Thần Ma rồi.

Mà lúc này trên không trung của Hỏa Phượng thành.

Ma Thần vạm vỡ mặc lân giáp màu đỏ ‘Ô Tứ Vưu’, dẫn đầu hai đồng bạn vây công quần lấy Hỏa Phượng nương nương, không cho Hỏa Phượng nương nương đi cứu những trưởng lão Thần Ma khác, thế nhưng sự bùng nổ của Tần Vân khiến Ô Tứ Vưu sửng sờ.

“Thần thông lĩnh vực có thể tu luyện đến mức đáng sợ như vậy, kiếm thuật cũng kinh khủng như vậy, chỉ vèn vèn hai ba chiêu đã giết chết một

Ma Thần tầng thứ nhất. Song phương chênh lệch quá xa, hẳn nhất định là Thần Ma cảnh tầng thứ hai.”

Ô Tứ Vưu tuy rằng đang chiến đấu với Hỏa Phượng nương nương, nhưng cũng có thể phân ra một chút tâm tư chú ý trận chiến trên tường thành phía Nam, trong nháy mắt liền có nhận định về thực lực của Tần Vân.

Nhất định là thực lực ở tầng thứ hai.

Hơn nữa ắt là còn rất nhiều thủ đoạn, Nhân tộc, Yêu Ma tộc trong thiên hạ, có thể thi triển thần thông thuộc loại lĩnh vực đã ít còn ít hơn.

“Bùng.”

Hỏa Phượng nương nương đang đấu với bọn Ô Tứ Vưu chợt chấn mạnh một cái, song phương tách ra xa.

- Hỏa Phượng nương nương.

Sau khi dừng lại, Ô Tứ Vưu cắn răng nghiêng lợi nói:

- Thật không nghĩ tới, lần này Yêu Ma tộc ta khó khăn lắm mới có được huynh đệ Hắc Thủy Đàm liên tiếp đột phá, ta còn muốn cấp cho Hỏa Phượng nương nương người, cho cả Hỏa Phượng thành một sự bất ngờ cực lớn. Không nghĩ tới các người cũng ẩn giấu rất sâu, một trưởng lão trẻ tuổi đột phá chỉ trong mười năm, đã là Thần Ma cảnh tầng thứ hai rồi... Trước đây, dù thế nào ta cũng không nghĩ tới.

- Điều người không nghĩ tới, còn rất nhiều.

Hỏa Phượng nương nương cười lạnh, chỉ là trong lòng thâm trầm:

“Tiểu tử Kỳ Vô Tần Vân này, khi nào tu lên tầng thứ hai vậy? Ngay cả ta đường đường là Hỏa Phượng cũng không biết?”

“Ẩn giấu thật kín a. Trước đây mình còn lo sợ hấn không đủ kinh nghiệm, đặc biệt cho Du Hư chiếu cố hấn cho thật tốt, ai nghĩ tới hiện tại xem ra, thực lực sợ là không thua gì Du Hư.”

“Đợi sau khi kết thúc chiến đấu, phải tìm Tần Vân tiểu tử này tâm sự một phen.”

Hỏa Phượng nương nương thầm nghĩ:

“Đột phá mà còn giữ bí mật, không tín nhiệm ta đến mức như vậy sao? Chỉ có điều, hiện tại mới hai mươi bốn tuổi mà đã đạt tới tầng thứ hai, tương lai có hy vọng tu lên tầng thứ ba rồi a.”

Hỏa Phượng nương nương cảm thấy vui sướng cùng mong đợi.

...

- Vân.

- Vân trưởng lão.

Hỏa Phượng Vũ Tình, Thái Lam cũng đều căng thẳng chú ý, khi phát hiện Tần Vân nhanh chóng giết chết một Ma Thần, lại quần lấy huynh đệ Hắc Thủy Đàm đánh giết sập lá cà, hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

Tuy nhiên, các vị trưởng lão Thần Ma, Vu Thần Điện chủ, Hỏa Phượng nương nương... tuy rằng lúc đầu còn kích động, nhưng tiếp theo đó trái tim lại co thắt lại.

“Bùng Bùng Bùng.”

Tần Vân cùng huynh đệ Hắc Thủy Đàm va chạm nhau.

Thần thông lĩnh vực bao phủ, thần kiếm trong tay Tần Vân thi triển kiếm thuật huyền diệu, lấy một địch hai, nhưng rõ ràng ở vào thế hạ phong.

Móng vuốt sắc bén và ánh đao của huynh đệ Hắc Thủy Đàm điên cuồng vây công, tuy rằng Tần Vân thỉnh thoảng phản kích, nhưng phần nhiều thời gian đều bị ép phải phòng thủ.

“Hai người bọn họ tuy rằng đều mới đột phá tới Ma Thần tầng thứ hai, nhưng thân thể Ma Thần lại mạnh hơn. Một chọi một, ta có thể ngang sức ngang tài. Một chống hai, hơi có chút phiền toái.”

Tần Vân cũng trầm suy đoán.

Cấp Ý cảnh bình thường, mượn linh vật phối hợp với các thứ, cuối cùng có thể đạt tới Thần Ma cảnh tầng thứ nhất. Tuy nhiên trong quá trình tu luyện, dựa vào linh vật phối hợp, cảnh giới sẽ từ từ tăng lên, theo năm tháng tu hành dài lâu, Ma Thần tầng thứ nhất sẽ dần dần đạt tới trình độ ‘Lĩnh vực Ý cảnh’.

Trình độ Lĩnh vực Ý cảnh... đại đa số đều đại biểu cho Ma Thần tầng thứ nhất có kinh nghiệm phong phú.

Cực cảnh, mượn thêm ngoại lực, liền có thể đạt tới Ma Thần tầng thứ hai.

Tần Vân đi tới thế giới nơi này, nếu như một lòng nghiên cứu và tu hành Phù Văn đồ trong Kỳ Võ Tam Quyển, lại mượn linh vật phối hợp, thì giờ này có lẽ đã đạt tới Thần Ma cảnh tầng thứ hai. Chỉ có điều nếu như vậy, e rằng hãn vẫn chỉ nắm giữ ba loại Cực cảnh. Đây không phải là điều hãn muốn. Mười năm này, hãn một lòng đặt trên thân kiếm, mới đạt tới năm loại Cực cảnh.

Huynh đệ Hắc Thủy Đàm này đều mới tấn thăng lên Ma Thần tầng thứ hai, về chiêu số cảnh giới tự nhiên cũng đạt tới Cực cảnh. Mặc dù đều chỉ nắm giữ một loại Cực cảnh, nhưng thân thể hai người bọn họ là thân thể của Ma Thần tầng thứ hai, Ma Thần lực cũng cường đại hơn. Về phần Tần Vân, bởi vì một lòng tu luyện kiếm pháp, trên thực tế thân thể còn là Thần

Ma cảnh tăng thứ nhất... điều này làm cho hấn yếu thua hơn một phần về mặt cơ sở.

May mắn là hấn có năm đại Cực cảnh, tu hành bốn môn thần thông. Kết hợp nhiều loại thần thông mới đền bù chênh lệch về cơ sở kia.

Một chọi một, ngược lại cũng có thể đấu ngang tay.

Một chống hai... phải cố hết sức.

Đương nhiên Tần Vân sở trường về phòng thủ, kiếm thuật phòng thủ cực kỳ lợi hại, nói chỉ nói riêng về phòng thủ, thì hấn có thể thủ đến mức một giọt nước cũng không lọt.

“Hoàn toàn ở vào thế hạ phong a.”

“Không ổn.”

“Phòng thủ thời gian lâu nhất định sẽ sơ xuất, Tần Vân lại quá trẻ tuổi, không đủ kinh nghiệm, hai huynh đệ Hắc Thủy Đàm liên thủ vây công, Tần Vân nếu như không thủ được...”

Các trưởng lão, Vu Thần Điện chủ, Hỏa Phượng nương nương đều lo lắng.

“Tần Vân. Người có thể thủ được không?”

Hỏa Phượng nương nương truyền âm hỏi:

“Không thủ được, ta có phương pháp giúp người.”

Hỏa Phượng thành là một chín thành lớn của Nhân tộc, nàng lại là Tiên Thiên Thần Ma. Tự nhiên cũng có cơ sở tích lũy... Vừa rồi Hỏa Phượng Lâm Ly bị giết chết, cũng bởi vì bị giết trong nháy mắt nên không kịp cứu. Nếu như thời gian dài một chút, Hỏa Phượng nương nương cũng

có biện pháp cứu được... Chỉ là nàng có nguyện ý bỏ ra giá cao hay không mà thôi.

“Hỏa Phượng nương nương hãy yên tâm, môn thần thông nổi danh nhất của mạch Kỳ Võ của ta kia, hẳn là nương nương biết, hai người bọn họ không giết được ta đâu.”

Tần Vân truyền âm đáp lại.

Hỏa Phượng nương nương vừa nghe nói, lập tức vui mừng, vội truyền âm hỏi:

“Người ngay cả thần thông ‘Bất Diệt Thể’ cũng tu luyện đến cảnh giới cực cao à?”

“Đúng.” Tần Vân truyền âm đáp.

Hỏa Phượng nương nương lập tức yên tâm.

Thần thông nổi danh nhất của mạch Kỳ Võ gọi là ‘Bất Diệt Thể’. Ngọn nguồn của mạch Kỳ Võ chính là Đạo của thể giới, mà Tần Vân ngờ ra được Cực cảnh ‘Thủ Hộ’ coi như là một phần trong đó. Trong nhiều thần thông tại Thần Ma điện, Tần Vân tìm được một môn thần thông đối ứng với ‘Thủ Hộ’, chính là Bất Diệt Thể, khiến cho địch nhân khó có thể công phá.

Giống như Tần Vân thi triển Chu Thiên kiếm quang, sở trường nhất là phòng thủ.

Mà ‘Bất Diệt Thể’ cũng có năng lực đề kháng cao nhất. Cho dù không cần dùng binh khí ngăn cản, để mặc cho địch nhân công kích vào trên nhục thể, Bất Diệt Thể cũng có thể nhanh chóng hóa giải uy năng của địch nhân. Muốn làm cho Bất Diệt Thể bị thương, rất khó khăn. Vả lại thần thông Bất Diệt Thể của Tần Vân cũng đạt tới cảnh giới tầng ba.

“Thần thông của Tần Vân này ta có thể nhìn ra, một là Vô Hận Quang, hai là Thiên Địa Đại Ma Bàn. Hiện tại hắc lại nói, Bất Diệt Thể mà hắc tu luyện cũng đến cảnh giới cực cao.”

Hỏa Phượng nương nương thâm lâm bảm:

“Hắc mới tu luyện bao lâu, đã ít nhất tu luyện ra ba môn thần thông lợi hại rồi, hơn nữa đều tu luyện đến mức cực cao thâm? Hỏa Phượng thành ta từ trước tới nay bàn về thiên phú, khẳng định hắc là người đứng đầu.”

...

Mặc dù cơ sở yếu hơn một bậc, nhưng Tần Vân vẫn điên cuồng chiến đấu như cũ.

“Bùng.”

Lão đại ‘Ác Thần’ của huynh đệ Hắc Thủy Đàm phần nộ chụp một móng vuốt trên cánh tay trái Tần Vân, cắt ra mấy vết thương, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc:

“Cái gì, hắc không ngăn cản?”

Với kiếm thuật lợi hại của Tần Vân, theo lý thuyết có thể hoàn toàn thủ được không việc gì. Nhưng lần này Tần Vân lại không ngăn cản, một móng vuốt kia chụp trúng trên cánh tay trái của hắc. Cả thân thể hắc đều có phù văn hiện lên, thân mình bật lui về sau một bước. Trên cánh tay trái bị móng vuốt sắc bén để lại mấy vết thương, máu tươi ứa ra đầm đìa, nhưng lập tức miệng vết thương nhanh chóng khép lại. Tần Vân lại còn thuận thế quét ra một kiếm, chém về bộ vị bụng dưới của Ma Thần ‘Ác Thần’.

“Nhục thể ở tầng thứ nhất, mặc dù có thần thông Bất Diệt Thể ở tầng thứ ba, vẫn không nên xem thường chiêu số của bọn họ a.”

“Tuy nhiên, loại cảm giác nguy hiểm này mới làm ta càng thống khoái hơn.”

Tần Vân tận tình thi triển kiếm pháp, kiếm pháp phối hợp với bốn đại thần thông, dốc hết sức đánh ra. Càng đánh, sát ý của hắn càng nồng đậm hơn. Sát ý bị đè nén mười năm, chỉ mới chém chết có một Ma Thần thì đâu có dễ gì tiêu tan?

“Thống khoái. Thống khoái.”

“Hai người bọn chúng cũng đều là tầng mức Cực cảnh, chiêu số không kém bao nhiêu so với ta. Mười năm... thật lâu không có đánh một trận thống khoái như vậy rồi.”

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Nhập Đạo

Trước đây Tần Vân cũng có chút uất ức, bởi vì luôn không tìm được đối thủ thích hợp.

Trong toàn bộ Hỏa Phượng thành, sáu vị trưởng lão tầng thứ nhất kia đều quá yếu, Tiên Thiên Thần Ma ‘Hỏa Phượng’ lại quá mạnh mẽ. Chỉ có trưởng lão Hỏa Phượng Du Hư miễn cưỡng thích hợp, nhưng cũng không đủ cảm giác uy hiếp. Đồng thời người mình lại không thể tung ra hết sức được. Mỗi khi so tài đều có cảm giác bó tay bó chân, còn phải cân nhắc chu đáo theo tuổi, từ từ để lộ ra thêm nhiều thực lực, để cho thực lực của mình càng có vẻ bình thường.

Thiên tài, cũng có quỹ tích lớn lên của thiên tài mới được.

Ví dụ như ở lễ Thành niên tiến bước vào Thần Ma cảnh, 15 tuổi, tiến vào cấp Lĩnh vực Ý cảnh. 20 tuổi, vào Cực cảnh.

Bọn trưởng lão Du Hư biết Tần Vân thực lực rất mạnh, nhưng trước đây Tần Vân chỉ để lộ ra hai loại thần thông, một loại là ‘Vô Hận Quang’, một loại là ‘Thiên Địa Đại Ma Bàn’.

“Trước đây đều cố nhịn được.”

“Dù sao cảnh giới tăng lên, đều là đi tới từng bước một, cũng không thể ngay cả ‘Lĩnh vực Ý cảnh’ còn chưa tới, liền trực tiếp nắm giữ Cực cảnh chứ? Dù là kẻ ngốc đều cảm thấy có vấn đề, tự hỏi có thể nào là bị Vực Ngoại Ma Thần đoạt xá hay không?”

Tần Vân thầm cảm khái:

“Ta từ bốn năm trước đã để lộ ra là ta đạt tới Cực cảnh, thần thông Vô Hạn Quang đạt tới tầng ba. Hiện tại cho dù bùng nổ thêm một hai loại thần thông, chỉ có thể đại biểu ta là thiên tài.”

Thiên tài chính là như thế. Vào Cực cảnh, dăm ba năm sau, trực tiếp Nhập đạo, đều rất là bình thường.

“Trận chiến hôm nay mới chính thức toàn lực ứng phó.”

“Tận sức thi triển tất cả thủ đoạn chiêu số của ta, ta muốn hai người này chết, hai người bọn họ cũng muốn ta chết.”

Tần Vân tận sức thi triển kiếm thuật. Mười năm nay, hăn năm giữ năm đại Cực cảnh, cảm giác đều có thể hòa làm một thể, nhưng chỉ còn kém một chút nào đó.

Trước đây hăn luôn khổ sở tìm hiểu. Giờ này lại là trong đánh nhau sống chết, tận sức thi triển hết thảy cảm ngộ. Cảm ngộ của mình rốt cuộc sai lầm ở chỗ nào? Vậy thì dùng chiến đấu để chứng minh. Địch nhân phòng thủ, địch nhân phản kích, đều giúp cho mình hiểu rõ chỗ sơ hở thiếu sót của kiếm thuật ở chỗ nào.

“Đúng.”

“Thì ra một chiêu này cũng có chỗ thiếu sót, đích xác không đủ tự nhiên.”

Tần Vân càng chiến đấu, càng cảm thấy vui vẻ. Thậm chí hăn thà liều mạng cho mình bị thương, cũng muốn thi triển sát chiêu để chứng thực một phen, làm cho hai Ma Thần kia không dám khinh thường.

...

“Tên Kỳ Võ Tần Vân này mới chỉ 24 tuổi, thực lực đã tương đương với chúng ta, nếu để mặc cho hắn trưởng thành, nói không chừng lại chính là một vị Thần Ma cảnh tầng thứ ba. Hai ta nhất định phải thừa dịp hắn còn yếu ớt diệt trừ hắn đi, ngày hôm nay chính là một cơ hội tốt.”

“Một chọi một, chúng ta không giết được hắn, nhưng hai chọi một, hai đối phó với một... hắn không phòng thủ được.”

Huynh đệ Hắc Thủy Đàm tràn đầy lòng tin. Thế nhưng sau khi cuộc chiến đấu kéo dài, bọn họ dần dần có chút trợn tròn mắt.

Kiểm thuật phòng thủ của Tần Vân quá hoàn mỹ. Giọt nước không lọt. Mặc dù ngẫu nhiên lộ ra chút sơ hở, vẫn có thể dựa vào thần thông ‘Bất Diệt Thể’ để ngăn cản, thậm chí ngẫu nhiên phản công, còn có thể làm cho hai người bọn họ tay chân luống cuống.

“Ác Thần. Hai các người xảy ra chuyện gì? Toàn lực ứng phó, giết tên Kỳ Võ Tần Vân ấy đi. Lần này mặc dù công thành thất bại, cũng phải diệt trừ hắn.”

Ma Thần vạm vỡ mặc lân giáp màu đỏ Ô Tứ Vưu lo lắng truyền âm. Lần này hắn là thủ lĩnh của các Ma Thần, cũng là một Ma Thần tầng thứ ba duy nhất trong các Ma Thần tại đây. Hắn biết rõ muốn đạt tới tầng thứ ba là khó khăn bậc nào.

Giá trị của một cường giả tầng thứ ba, đủ để sánh ngang với một tòa thành.

Ví dụ như bọn họ có lẽ có thể hủy diệt Hỏa Phượng thành, nhưng lại rất khó giết chết Tiên Thiên Thần Ma Hỏa Phượng. Cho nên khi phát hiện tiềm lực của Tần Vân, Ô Tứ Vưu cũng cấp bách.

“Chỉ cần giết chết Tần Vân, ta bảo đảm hai người người sẽ có được ba viên Thiên Ma Tinh.”

Ô Tứ Vưu lại lần nữa truyền âm.

“Yên tâm. Hai huynh đệ chúng tôi nhất định sẽ giết hẳn.”

Huynh đệ Hắc Thủy Đàm lập tức ánh mắt sáng lên.

“Liều mạng.”

“Vì Thiên Ma Tinh, liều mạng, cho dù trọng thương cũng phải diệt trừ hẳn.”

Hai huynh đệ Hắc Thủy Đàm ôm ý định thà chịu trọng thương, ví dụ như cho dù bị một kiếm đâm xuyên qua bụng, cũng muốn nhân cơ hội bóp nát đầu của Tần Vân. Ôm đầu pháp lưỡng bại câu thương, bọn họ dù sao cũng là hai Ma Thần, có thể phối hợp lẫn nhau. Ma Thần tầng thứ hai có nhục thể cực mạnh... chỉ cần phối hợp tốt, Tần Vân rất khó giết chết bọn họ.

“Chà? Bắt đầu điên cuồng rồi ư?”

“Tốt, như vậy càng tốt hơn. Nguy hiểm thêm một chút, ngoan độc thêm một chút.”

Thời khắc này, Tần Vân không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Cảm giác uy hiếp tăng lên, làm cho vào thời điểm Tần Vân thi triển kiếm thuật, có đủ loại cảm ngộ mãnh liệt hơn. Trong mười năm tiến hành đủ loại tìm hiểu, giờ thông qua thực chiến tiến hành chứng thực, cảm ngộ mới không ngừng hiện lên.

Năm đại Cực cảnh, càng ngày càng kết hợp tốt.

Kiểm thuật của Tần Vân, càng thêm có cảm giác hoàn chỉnh thành một khối, tùy ý chém một cái, vớt một cái, chắn một cái, quét một cái, bất

kỳ một kiếm chiêu đơn giản nào đều có cảm giác Đại đạo giản đơn. Nhìn như đơn giản đến mức tận cùng, mà lại ẩn chứa ảo diệu vô tận.

Huynh đệ Hắc Thủy Đàm điên cuồng, thậm chí dùng phương pháp chiến đấu lưỡng bại câu thương, nhưng kiếm thuật của Tần Vân lại có thể hoàn toàn đón đỡ được, đồng thời làm bị thương địch nhân, có năng lực dễ dàng ngăn chặn sát chiêu của địch nhân.

Loại cảm giác này rất mỹ diệu.

Năm đại Cực cảnh, giống như tạo thành một chỉnh thể hoàn mỹ. Tựa như Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ hành có thể hóa thành một thể, năm đại Cực cảnh của Tần Vân... cũng bắt đầu hợp thành một cái Kiếm Đạo hoàn chỉnh.

Dần dần...

Tần Vân không kiềm được liền đắm chìm trong kiếm thuật, thậm chí hấn quên mất địch nhân, theo công kích của hai Ma Thần huynh đệ Hắc Thủy Đàm này, Tần Vân chỉ là tùy ý ngăn cản theo bản năng mà thôi.

“Đây là Kiếm Đạo thuộc về ta sao?”

“Bất kể là Thủ Hộ, Sát Lục, Hắc Bạch, Vô Hận, hay là Cực Tình. Cũng chỉ là một bộ phận của Kiếm Đạo, thiếu sót bất kỳ một phần nào, Kiếm Đạo của ta đều không hoàn chỉnh.”

Tần Vân thầm nghĩ, hấn có cảm giác Lĩnh vực Ý cảnh ở xung quanh đều đang phát sinh biến đổi mãnh liệt, từ lĩnh vực phạm vi 100 trượng trước đó nhanh chóng mở rộng ra, thậm chí hồn phách cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

...

- Chuyện gì xảy ra?

- Chúng ta liều mạng cho dù lưỡng bại câu thương cũng muốn giết hãn, mới đầu còn làm hãn bị thương, vì sao hiện tại đều là hai ta bị thương?

Huynh đệ Hắc Thủy Đàm nhìn nhau, đều cảm thấy hoảng sợ.

Thậm chí thời khắc này, trạng thái của Tần Vân rất không bình thường.

Rõ ràng đứng ở đó bị vây công, nhưng ánh mắt lại trống rỗng, cầm trong tay một thanh thần kiếm tùy ý ngăn cản hết thủy sát chiêu, nhìn như tùy ý, lại là hoàn chinh một khối, không có bất kỳ sơ hở nào.

“Oa.”

Tần Vân lại tùy ý tung một kiếm, kiếm chợt lóe, tốc độ nhanh đến mức mổ ra bụng của đệ đệ Ác Lang trong huynh đệ Hắc Thủy Đàm. Thân thể Ma Thần cường đại của Ác Lang kia lại dễ dàng bị cắt ra một vết thương thật lớn, khiến Ác Lang sợ hãi bắn vọt lên, liên tiếp thối lui, vội truyền âm một cách cấp bách:

“Đại ca, một kiếm vừa rồi của hãn quá nhanh, uy lực cũng lớn hơn nhiều so với trước.”

- Cái gì?

Ác Thần cũng kinh hãi kêu lên. Nhưng sau đó kiếm chiêu của Tần Vân lại khôi phục bình thường.

Chỉ là sau chốc lát, lại đột nhiên bạo phát ra một chiêu số khủng bố, làm cho đại ca Ác Thần cũng bị công kích liên tục lão đảo lui về sau.

“Chuyện gì xảy ra?”

Hai huynh đệ Ma Thần Ác Thần và Ác Lang cùng ngừng lại, đứng ở đằng xa, nhìn nhau, đều cảm giác có gì đó không bình thường.

“Hai lần, hai lần chiêu số đều rất lợi hại, nhưng những chiêu số khác lại rất bình thường.”

Bọn họ vô cùng kiêng kỵ. Bọn họ ngừng ở phía xa, bất động.

Tần Vân cũng đứng tại chỗ không ra tay nữa, bỗng nhiên khóe miệng Tần Vân toát ra nụ cười mỉm, xung quanh trên trời dưới đất đều hiện lên những kiếm mang. Vô số kiếm mang lưu chuyển, mà Tần Vân phảng phất như một vị Thần Linh duy nhất bị vô số kiếm mang vây quanh. Thời khắc này, ánh mắt Tần Vân dần dần khôi phục thần thái, đưa tay trái ra nhẹ nhàng chạm vào kiếm mang xung quanh.

- Kiếm Đạo, đây chính là Kiếm Đạo của ta.

Tần Vân nhẹ giọng nói:

- Kiếm Đạo thuộc về Tần Vân ta.

- Nhập đạo? Đi mau.

Ma Thần lân giáp màu đỏ Ô Tứ Vưu thấy xa xa xuất hiện những luồng kiếm mang, hấn lại cảm ứng được đó là hiển hóa của ‘Đạo’, không khỏi khẩn trương liền rống to.

- Nhập đạo?

Hai huynh đệ Ác Thần, Ác Lang cũng biến sắc mặt, không chút do dự bắn lui.

- Hai người các người chạy thoát sao?

Thanh âm Tần Vân còn đang vang lên. Hắc cốt bước, ánh sáng chợt lóe, thân thể liền xuất hiện ở bên cạnh hai Ma Thần, tùy ý vung kiếm lên.

- Nhập đạo thì thế nào? Có thể mạnh bao nhiêu so với ta?

Ma Thần Ác Thần thấy trốn không thoát, lập tức xoay người vung hai móng vuốt, gào thét muốn ngăn cản.

Thế nhưng Tần Vân vung kiếm lên thật đơn giản, tốc độ của kiếm nhanh chậm không chừng. Cặp móng vuốt kia không thể đụng tới kiếm của Tần Vân. Trong khi kiếm ảnh lại dễ dàng lướt qua cần cổ của Ma Thần Ác Thần. Một cái đầu bắn thẳng lên. Nhưng từ nơi cổ của thân thể không đầu của Ma Thần Ác Thần, lại mọc ra cái đầu khác hoàn toàn mới, hắc vô cùng hoảng sợ:

- Nhị đệ. Tách ra chạy, chúng ta không ngăn hãm được.

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Không Ngăn Được

Ma Thần Ác Thần, Ma Thần Ác Lang mặc dù mới vừa đột phá đến tầng thứ hai không bao lâu, nhưng dù sao cũng là Ma Thần tầng thứ hai. Vậy mà không ngờ thời điểm này lại hoàn toàn không ngăn chống được kiếm của Kỳ Vô Tần Vân.

“Thân thể của đại ca mạnh hơn ta, mà ngay cả một kiếm cũng không đỡ nổi? Tên Kỳ Vô Tần Vân này đã Nhập đạo, nhưng rốt cuộc là Nhập đạo gì?”

Ma Thần Ác Lang vừa cất mây bay thẳng ra tường thành, thoát về hướng Đại Hoang.

“Mạnh hơn nhiều lắm, nhất định không phải đạo bình thường.”

Ma Thần Ác Thần lòng đầy lo lắng, hần nhảy lên lao xuống bên trong thành, bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Cực cảnh, nhập đạo cũng là bình thường.

Tuy rằng có thực lực khác biệt, nhưng cũng không ngoại hạng lắm. Thậm chí một chọi một đều có hy vọng bảo vệ được tánh mạng. Ở thế giới quê hương, thời điểm Tần Vân mới vừa đạt tới Cực cảnh, cũng rất khó giết chết cấp Ý cảnh Linh vực có thuật bảo vệ tánh mạng mạnh một chút. Đạo lý cũng giống vậy, Thánh tăng Pháp Bàn của Ma Ha tự tuy rằng Nhập đạo, nhưng muốn giết chết một Cực cảnh cũng vô cùng khó khăn.

Chỉ vèn vèn chênh lệch một tầng thực lực, muốn chém chết đều rất khó.

Thế nhưng vừa rồi Ma Thần Ác Thần đã bị chém rơi đầu mà không có lực phản kháng chút nào. Tuy rằng ngay sau đó đầu mới đã mọc ra, nhưng loại cảm giác nghiền ép này vẫn còn chứng minh sự chênh lệch rất lớn.

“Trước khi Nhập đạo, hắc còn ngang sức với ta. Ta và nhị đệ liên thủ còn có thể áp chế hắc. Nhưng hiện tại sau khi hắc Nhập đạo, ta lại một chiêu cũng không đỡ nổi... Đạo đáng sợ như vậy, sợ là hắc có hy vọng đạt tới Ma Thần tầng thứ ba rồi.”

Ma Thần Ác Thần vừa bỏ chạy, vừa chú ý phía sau. Hắc lập tức nhìn thấy. Tần Vân không có đuổi giết theo hắc, mà là đang đuổi giết Ma Thần Ác Lang bỏ chạy hướng ngoài thành.

“Nhị đệ.”

Ma Thần Ác Thần vừa lo lắng, vừa cảm thấy một chút may mắn. Nếu nhị đệ chết trận, có lẽ hắc có thể nắm bắt thời gian chạy thoát chăng?

...

Huỳnh đệ Hắc Thủy Đàm tách ra tận lực bỏ chạy. Trong nháy mắt Tần Vân đưa ra quyết định, dậm chân một cái liền hóa thành ánh sáng lấp lánh đuổi giết Ma Thần Ác Lang bỏ chạy ra hướng ngoài thành kia:

- Ma Thần Ác Lang, người trốn không thoát.

- Cái gì, đuổi theo ta à?

Ma Thần Ác Lang chạy trốn mà trong lòng vô cùng khẩn trương.

- Ai bảo người dễ giết hơn chứ.

Tần Vân nói, trong mắt đều là lãnh ý. Thần thông Vô Hận Quang của hắn từ tầng thứ ba ban đầu dễ dàng liền đạt tới tầng thứ năm, tốc độ nhanh hơn nhiều so với trước.

Ma Thần Ác Lang lo lắng cũng không có cách nào. Đích xác hắn là trái hồng mềm dễ dàng cho người ta nắm bóp.

Trong hai huynh đệ Hắc Thủy Đàm, đệ đệ Ma Thần Ác Lang sở trường đao pháp, huynh trưởng Ma Thần Ác Thần lại có nhục thể mạnh hơn. Nhục thể của hắn dường như là pháp bảo, chiến đấu đều là dùng móng vuốt của thân thể. Muốn giết chết Ma Thần Ác Thần, phiền toái hơn một chút. Ví dụ như trước đó rõ ràng Tần Vân đã chém rơi đầu đối phương, đối phương lại mọc ra cái đầu mới. Mà Thân thể Ma Thần bình thường khác thì không lợi hại như vậy.

“Tới rồi.”

Ma Thần Ác Lang có lo lắng cũng không còn cách nào, chỉ có thể xoay người chém ngược lại một đao, ánh đao tà ác và cực nhanh.

Tần Vân vừa liếc liền nhìn thấu, đao pháp này có quá nhiều sơ hở.

“Âm lẻ loi không sinh, dương một mình không sản, đao pháp của hắn quá mức tàn nhẫn, ngược lại có vẻ thô ráp.”

Sau khi Tần Vân Nhập đạo, nắm đại Cực cảnh hòa làm một thể, nội tâm sáng sủa không còn khó khăn. Vừa nhìn thấy đao pháp của đối phương, tự nhiên liền so sánh với kiếm pháp của mình. Vừa so sánh đã cảm thấy đối phương có quá nhiều sơ hở, lỗ hổng quá nhiều, hoàn toàn không cách nào sánh được.

Chênh lệch nhiều lắm.

“Phốc.”

Tần Vân nhẹ nhàng vùng kiếm, thậm chí kiếm quang còn chậm một chút, nhẹ nhàng đụng chạm vào ánh đao, liền tá lực đả lực, kiếm quang còn thuận thế tăng vọt tốc độ, một kiếm liền chém ngang qua bụng của Ma Thần Ác Lang, như cắt đậu hủ, làm cho thân thể hăn chia làm hai khúc.

“Kiếm pháp này...”

Ma Thần Ác Lang đối mặt với cái chết, tuy rằng tuyệt vọng, nhưng vẫn cảm giác được kiếm pháp của đối phương cao minh hơn mình rất nhiều.

Mình thật giống như một đĩa nhỏ múa đao loạn xạ, đối phương lại là một kiếm khách cao minh, mặc dù cầm nhánh cây điểm ra hai cái, đĩa nhỏ cũng liền ngã xuống.

“Vù...”

Tần Vân vùng tay lên, có vô số kiếm khí đột nhiên xuất hiện, thuận theo thân thể bị chém thành hai khúc của Ma Thần Ác Lang, chui thẳng vào trong cơ thể hăn, xé nát trái tim cùng các chỗ yếu hại, thuận thế đi lên đầu cắt xé những bộ phận trong đầu thành đồng bầy nhầy.

- Rõ ràng trước đây không chênh lệch với ta lắm...

Hai khúc thân thể của Ma Thần Ác Lang rơi ngã trên mặt đất, trong miệng vẫn lầm bầm nói nhỏ, ngay sau đó ánh mắt ảm đạm, hóa thành một con thần lẫn to lớn.

Ma Thần Ác Lang, chết.

Cũng là Ma Thần tầng thứ hai đầu tiên chết trận trong cuộc chiến lần này.

- Không chênh lệch ư? Trước khi hàng lâm thế giới này, ta đã nắm giữ ba đại Cực cảnh, người đến nay mới chỉ có một loại Cực cảnh. Tích lũy chênh lệch quá lớn.

Tần Vân chém chết Ma Thần Ác Lang, phát tay thu hồi bảo vật binh khí của Ma Thần Ác Lang, cho vào trong túi càn khôn tùy thân, tiếp theo đó lập tức hóa thành ánh sáng lấp lánh bay về hướng bên trong thành... Đuổi giết Ma Thần Ác Thần bên trong thành kia.

...

Thế cục chiến trường hoàn toàn biến đổi.

Ai cũng không nghĩ tới, hai đại Ma Thần tầng thứ hai vây công lại bị nghiền ép. Trong chớp mắt, Ma Thần Ác Lang bị giết. Giờ này Tần Vân lại đuổi theo Ma Thần Ác Thần đang bỏ chạy về một hướng khác.

- Vân.

Hỏa Phượng Vũ Tình, Thái Lam phân tâm xem cuộc chiến đều cảm thấy kích động và vui mừng.

- Làm thật gọn gàng.

- Trưởng lão Tần Vân thật lợi hại.

Các tộc nhân chiến đấu trên tường thành, cũng kích động theo. Mỗi người đều vui mừng khôn xiết, tình thế trước đó vẫn còn rất ác liệt, nhưng Tần Vân xuất thế ngang trời, hiển lộ ra thực lực chói mắt, còn trực tiếp Nhập đạo trong chiến đấu sống chết, dùng tánh mạng của một Ma Thần tầng thứ hai để chứng minh thực lực của mình.

"Ô Tứ Vưu, cứu ta, cứu ta."

Ma Thần Ác Thần đang chạy trốn thật nhanh, đồng thời lo lắng truyền âm.

Ma Thần tầng thứ ba Ô Tứ Vưu đang quần lấy Hỏa Phượng nương nương cũng cảm thấy cấp bách. Không phải là hấn quan tâm về tánh mạng của Ma Thần Ác Thần, mà thời khắc này hấn chú ý nhất chính là Tần Vân:

“Tên Kỳ Vô Tần Vân này, chỉ mới 24 tuổi, đã Nhập đạo đáng sợ như vậy. Mượn linh vật phối hợp, tin tưởng mấy chục năm nữa là có thể đạt tới cảnh giới Thần Ma tầng thứ ba. Thiên phú như vậy, nói không chừng... nói không chừng Nhân tộc có khả năng sinh ra vị Thiên Thần thứ hai, vậy thì Yêu Ma tộc ta đúng thật không còn hy vọng rồi.”

“Khảm Khấp, Vũ Ma, ta tận lực đối phó Hỏa Phượng nương nương, hai các người tách ra đi đối phó Tần Vân, không tiếc bất cứ giá nào, nếu như giết chết Tần Vân, các người xem như lập được công lớn, Đế Quân nhất định sẽ trọng thưởng.”

Ô Tứ Vưu truyền âm.

“Được.”

Hai Ma Thần Khảm Khấp và Vũ Ma cũng là Ma Thần tầng thứ hai.

Tuy nhiên, nếu dám phối hợp với Ô Tứ Vưu để quần lấy Hỏa Phượng nương nương, bọn họ không phải là mới đột phá tấn thăng như huynh đệ Hắc Thủy Đàm, mà đã đột phá thời gian lâu mấy ngàn năm, thậm chí đều đã Nhập đạo, chỉ có điều ‘Đạo’ rất bình thường mà thôi, cho nên vẫn còn bị vây ở cảnh giới Ma Thần tầng thứ hai.

Dựa theo cảnh giới phân chia, thì Thần Ma tầng thứ nhất, bình thường đều là cấp ‘Ý cảnh Thiên đạo’ và cấp ‘Ý cảnh Linh vực’.

Thần Ma tầng thứ hai, thì bình thường đều là ‘Cực cảnh’ cùng với một phần ‘Nhập đạo’.

Thần Ma tầng thứ ba, thì phải là Nhập đạo. Hơn nữa ‘Đạo’ còn phải đủ mạnh, mượn các linh vật phối hợp ngoại lực mới có hy vọng bước vào tầng mức này. Giống như Tiên Thiên Thần Ma mới vừa sinh ra chính là ở tầng mức này.

Về phần Ma Thần... cũng tương tự như vậy.

“Àm.”

Tần Vân hóa thành một đạo ánh sáng lấp lánh, vọt thẳng tới phía Ma Thần Ác Thần với tốc độ cực nhanh. Bởi vì mới vừa đột phá, hắn cũng đang nỗ lực tìm hiểu thần thông của mình. Vì đuổi giết địch nhân, trước hết hắn tăng Vô Hận Quang lên tới tầng thứ năm. Giờ này ở trong đầu hắn cũng không ngừng hoàn thiện Thiên Địa Đại Ma Bàn, gần như trong chớp mắt cũng đạt tới tầng thứ năm.

Một cái ý niệm trong đầu, liền xuất hiện hai đám mây to lớn cuộn cuộn. Đám mây màu xanh ở trên, đám mây màu vàng đất phía dưới. Hai đám mây bao phủ xung quanh mặt đất mười dặm, coi như bao phủ hơn phân nửa thành trì, uy thế cũng cực kỳ khủng bố. Tuy nhiên, tất cả người phàm đều không bị ảnh hưởng chút nào, thậm chí còn nhận được sự che chở. Về phần Ma Thần Ác Thần, thì lại bị trấn áp, tốc độ càng lúc càng chậm.

- Kỳ Võ Tần Vân.

Hai Ma Thần Khảm Khấp, Vũ Ma đáp xuống.

Hỏa Phượng nương nương tuy rằng cũng hóa thành ánh lửa lao xuống, nhưng Ô Tứ Vưu gầm thét lập tức hóa thành một con Ma Long màu lửa đỏ liên tục quấy rầy ở giữa không trung. Tuy rằng một thân một mình hắn

không thể hoàn toàn quán lấy, nhưng cũng kéo chậm lại tốc độ của Hỏa Phượng nương nương.

Hai Ma Thần Khảm Khấp và Vũ Ma không chút do dự, liền đánh thẳng tới hướng Tần Vân.

“Được cứu rồi.”

Ma Thần Ác Thần chạy xuyên ngang qua Hỏa Phượng thành cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Bịch.”

“Bịch.”

Kiểm quang chói mắt, hai thanh đại phủ, trường côn đều toát ra uy thế khủng bố.

Chỉ vừa va chạm, Tần Vân liền bức hai Ma Thần Khảm Khấp văng ra, vẫn tiếp tục lao thẳng tới Ma Thần Ác Thần đang chạy trốn ở xa xa.

- Không ngờ lại bị hấn tránh thoát.

- Thực lực của hấn, còn lợi hại hơn chúng ta một chút.

Khảm Khấp, Vũ Ma đều chấn động.

Tuy nói bọn họ là Ma Thần tầng thứ hai, cơ sở chiếm cứ ưu thế, nhưng Tần Vân trong khoảng thời gian ngắn đã đẩy cả ba loại thần thông ‘Vô Hận Quang’ ‘Thiên Địa Đại Ma Bàn’ ‘Tuyệt Lãng’ lên tới tầng thứ năm.

Thần thông ‘Tuyệt Lãng’ này là một trong bốn đại thần thông mà Tần Vân nắm giữ, cũng là thần thông đối ứng với Cực cảnh ‘Sát Lục’ trước đây.

Hai Ma Thần Khảm Khấp và Vũ Ma tuy rằng cũng có thần thông, và đều tu luyện hai ba môn, nhưng cao nhất cũng chỉ là tầng thứ tư.

Có ưu thế về thần thông, cộng thêm sự đáng sợ của kiếm pháp, giúp cho Tần Vân dễ dàng thoát khỏi hai người bọn họ.

Bọn họ tuy rằng am hiểu thuật phối hợp, Tần Vân không thể giết chết được bọn họ, nhưng dựa vào thần thông Vô Hận Quang, bỏ rơi bọn họ cũng không khó lắm.

“Cái gì.”

Trên bầu trời, Ma Long ‘Ô Tứ Vưu’ đỏ rực đang cố quần lấy Hỏa Phượng nương nương, có chút ngậy đại ra:

“Hai người các người lại không ngăn được hãn.”

“Ô Tứ Vưu. Một chọi một, hiện tại hãn còn mạnh hơn chúng tôi. Thần thông của hãn lợi hại hơn, kiếm pháp đáng sợ hơn. Chỉ cần bế quan mười năm hoặc hai mươi năm, với ngoại lực tương trợ, nhất định hãn có thể bước vào Thần Ma tầng thứ ba.”

Khảm Khấp, Vũ Ma vừa cố gắng đuổi theo Tần Vân, vừa truyền âm. Chỉ là tốc độ của bọn họ rõ ràng chậm hơn một đoạn so với Tần Vân.

- Ha ha ha...

Hỏa Phượng nương nương vốn còn muốn đi trợ giúp Tần Vân, thời khắc này cũng không vội nữa, cười một tràng nhìn về hướng Tần Vân đuổi giết Ma Thần Ác Thần phía xa xa.

- Rút lui rút lui rút lui. Toàn bộ rút lui.

Ma Long Ô Tứ Vưu đỏ rực phát ra tiếng gầm phẫn nộ, thanh âm vang dội thiên địa...

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Đại Thắng

Một đám Ma Thần trên tường thành phía đông, tường thành phía tây, tường thành phía bắc cũng biết chiến tranh lần này không đạt được mục đích, bắt đầu rút lui không chút do dự.

- Liên thủ cùng với ta để đối phó hần.

Ma Thần Ác Thần chạy về phía tường thành phía bắc, muốn hội hợp cùng các Ma Thần ở đó. Thế nhưng bốn Ma Thần này nhìn thấy từ thật xa đã lập tức bỏ chạy điên cuồng. Bọn họ cũng chỉ là Ma Thần tầng thứ nhất, không dám dính vào.

- Bốn người các người thật to gan.

Ma Thần Ác Thần quát, trong mắt lóe ánh sáng lạnh, phía sau Tần Vân nhanh chóng đuổi tới.

“Vù vù.”

Ma Thần Ác Thần cùng Tần Vân một trước một sau vượt qua tường thành, vọt ra vùng hoang dã, chỉ có điều tốc độ của Tần Vân rõ ràng nhanh hơn.

- Người chạy không thoát.

Tần Vân một tay cầm kiếm, trong nháy mắt đã đuổi theo tới.

“Đến thật nhanh.”

Ma Thần Ác Thần lo lắng. Lúc này các Ma Thần kia không dám dính vào, hai Ma Thần cường đại Khảm Khấp, Vũ Ma thì đuổi theo phía sau, nhưng tốc độ còn chậm hơn Tần Vân.

- Nhận lấy cái chết.

Ngay lúc tới gần, Tần Vân tung một kiếm.

Ma Thần Ác Thần vội xoay người, đồng thời, cái đuôi của hắn quét mạnh về phía Tần Vân. Lớp vảy trên cái đuôi vô cùng cứng, nhưng kiếm trong tay Tần Vân chợt lóe sáng, một đoạn đuôi kia liền bị cắt đứt.

“Kiếm của hắn uy lực thật mạnh.”

Ma Thần Ác Thần vô cùng hoảng sợ, vung đôi móng vuốt sắc bén, một cái quào vào đầu Tần Vân, một cái quào vào ngực Tần Vân.

“Phù.”

Dưới sự nghiền ép của hai tầng mây xanh và vàng đất, Ma Thần Ác Thần chỉ có thể phát huy ra bảy thành thực lực.

Tần Vân mượn thần thông ‘Vô Hận Quang’, tốc độ mau chóng kinh người, “vù vù vù”, ánh sáng lấp lánh vây quanh Ma Thần Ác Thần, hóa thành ảo ảnh, tay không ngừng vung kiếm.

Phốc phốc phốc...

Thân thể Ma Thần Ác Thần không ngừng bị cắt nát. Nhưng cánh tay mới vừa bị cắt đứt, lập tức nhanh chóng mọc ra, nhưng tốc độ mọc ra dù thế nào cũng không theo kịp tốc độ xuất kiếm của Tần Vân.

Trong thời gian nháy mắt, Tần Vân đã chém ra mấy trăm kiếm. Kiếm ảnh lưu chuyển, mấy trăm kiếm ảnh cắt qua thân thể của Ma Thần Ác Thần, làm cho thân thể hắn hoàn toàn bị cắt thành vô số mảnh. Ngay cả trái

tim, cái đầu và các chỗ yếu hại khác đều bị cắt thành mảnh vụn. Tiếp theo hai tầng đám mây xanh và vàng đất kia còn tiếp tục nghiền nát những mảnh thân thể này thành phần, chỉ còn lại có hai đoạn móng vuốt sắc bén còn nguyên vẹn.

- Ta xem người còn có thể sống lại được nữa hay không?

Tần Vân tung ‘Lĩnh vực’; ra tra xét xung quanh. Dưới cảm ứng vô cùng nhạy bén ấy, thấy hai đoạn móng vuốt của Ma Thần Ác Thần không còn sinh cơ nữa.

Lúc này Ma Thần Ác Thần cũng xem như đã hoàn toàn mất mạng. Hai Ma Thần Hắc Thủy Đàm cứ như vậy chết trong tay Tần Vân.

Tần Vân ngẩng đầu nhìn phía trước, xa xa, hai Ma Thần Khảm Khấp, Vũ Ma đã đuổi giết đến đây, nhưng khi đến trước mặt, bọn họ lại ngừng lại.

Tần Vân thản nhiên đưa tay cầm lên túi càn khôn của kẻ địch đang lơ lửng trên mặt đất, cũng ném hai móng vuốt kia vào trong đó.

- Hừ.

- Chúng ta đi.

Hai Ma Thần Khảm Khấp, Vũ Ma lạnh lùng nhìn Tần Vân, rồi lập tức hóa thành hai luồng ánh sáng lấp lánh, đuổi theo các Ma Thần đang rút lui, cùng nhau rời đi.

Bọn họ biết rõ, cho dù hai chọi một cũng không làm gì được tên Kỳ Võ Tần Vân này.

“Vù.”

Trên không trung, Ô Tứ Vưu Ma Long đỏ rực kia cũng bay về hướng Đông, hội hợp cùng hai Ma Thần Khảm Khấp, Vũ Ma.

Hỏa Phượng nương nương không đuổi theo. Bàn về thực lực, so với Ô Tứ Vưu nàng cũng chỉ hơi nhỉnh hơn một chút. Ai trong hai người đều rất khó làm gì được đối thủ, nhiều lắm chỉ quấy nhiễu mà thôi. Nếu Ô Tứ Vưu liên thủ với Khảm Khấp, Vũ Ma, thì đủ làm khó dễ nàng.

- Tần Vân.

Hỏa Phượng nương nương đứng giữa không trung nhìn Tần Vân cười nói:

- Thời khắc mấu chốt lại có thể đột phá Nhập đạo, lần này còn chém chết ba vị Ma Thần, trong đó có hai tên đều là Ma Thần tầng thứ hai, người thật đúng là lập công lớn rồi.

- Nhờ có Hỏa Phượng nương nương.

Tần Vân liền nói:

- Bởi vì ba Ma Thần lợi hại nhất đều quán lấy Hỏa Phượng nương nương, tôi mới có cơ hội đối phó huynh đệ Hắc Thủy Đàm. Hơn nữa bọn họ chỉ mới tấn thăng tầng thứ hai.

Bàn về thực lực rõ ràng huynh đệ Hắc Thủy Đàm ‘Ác Thần’ ‘Ác Lang’, còn yếu thua một đoạn lớn so với hai Ma Thần Khảm Khấp, Vũ Ma kia.

- Bọn họ xuất kỳ bất ý giết Lâm Ly, thực lực của người đột phá cũng là xuất kỳ bất ý, làm cho bọn họ tổn thất lớn hơn.

Hỏa Phượng nương nương gật đầu:

- Chỉ tiếc là Lâm Ly...

Hỏa Phượng nương nương mặc dù có chút bi thương đau lòng, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại.

Những năm gần đây, tộc nhân chết trận nhiều lắm.

...

“Rút lui.”

“Rút lui.”

Các nơi quang bốn tường thành của Hỏa Phượng thành, đều có tiếng gào thét ra lệnh của các yêu ma.

Lập tức yêu ma đông nghìn nghịt bắt đầu như rút đi như thủy triều. Bọn chúng vây công Hỏa Phượng thành, nhưng dưới Vu trận đè ép, thực lực quá yếu, làm cho bọn chúng tổn thất rất thảm trọng. Đương nhiên số lượng yêu ma vốn là nhiều hơn gấp trăm lần số Nhân tộc lên cấp Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, nên sự tổn thất thảm trọng của yêu ma thật ra cũng không tính là gì.

- Lui rồi, bọn chúng lui rồi.

Hỏa Phượng Vũ Tình thở phào, thân kiếm trên hai tay nàng cùng với trên người nàng đều có đầy vết máu.

- Chúng ta thắng rồi.

- Thắng rồi.

Trên bốn phía tường thành, các tộc nhân đều thở phào, kích động nhìn đông nghịt yêu ma lui đi như thủy triều. Nhiều kiến căn chết voi. Mặc dù có Vu trận trấn áp các yêu ma, nhưng trong lúc chém giết, bọn họ vẫn có một số tộc nhân chết trận.

Trong thâm tâm bọn họ cũng không thích chiến tranh, nhưng chỉ vì muốn sống, nhất định phải chiến đấu.

- Rút lui rồi, yêu ma rút lui rồi.

Vu Thần điện, người tóc đen cùng các Vu sư khác đang điều khiển Vu trận đều thở phào đầy vui mừng.

Trong đó Thái Lam lại nhìn thấy Hỏa Phượng nương nương, Tần Vân đang bay về từ tường thành phía đông.

- Vân trưởng lão.

Thái Lam lập tức bay lên, bay về hướng tường thành phía đông.

...

Các yêu ma sau khi rời khỏi phạm vi Vu trận của Hỏa Phượng thành, liền mỗi người đáp lên đám mây bay đi. Chỉ thấy mây đen cuồn cuộn, nhanh chóng rời xa.

Trong đó có một chỗ trên mây đen ở phương Đông, không ngờ lại tụ tập một nhóm Ma Thần.

Lúc tối, hai mươi vị Ma Thần này tràn đầy lòng tin.

Giờ này chỉ còn mười bảy vị.

Tuy bọn Tần Vân không dám đuổi theo, trước đó ở Hỏa Phượng thành mỗi một trưởng lão đều có Vu trận tương trợ, mới có thể chống được. Nếu không có Vu trận, các trưởng lão thực lực tầng thứ nhất bình thường đều yếu thua bọn chúng một đoạn lớn.

- Không ngờ lại thua rồi.

- Ngay cả hai vị Hắc Thủy Đàm kia đều chết ở đó.

- Không nghĩ tới tên trưởng lão Thần Ma Kỳ Vô Tần Vân mới tấn thăng này, lại đáng sợ như vậy. Còn Nhập đạo vào thời khắc mấu chốt.

Các Ma Thần này đều cảm thấy không cam lòng.

- Nhập đạo thì cũng được đi.

Ma Thần Khảm Khấp trầm giọng nói:

- Đạo của Kỳ Vô Tần Vân này rõ ràng rất cường đại. Ta và Vũ Ma liên thủ đều không thể ngăn cản được hắn. Với Đạo mà hắn đang nắm giữ, không quá lâu sau, Nhân tộc sẽ có thêm một vị Thần Ma Cảnh tầng thứ ba.

Bên cạnh Ma Thần Vũ Ma cũng nói:

- Nhân tộc trừ Tiên Thiên Thần Ma, từ khi khai thiên lập địa cho đến nay, tu luyện ra Thần Ma tầng thứ ba mới tổng cộng chỉ có hai vị. Xem ra lại sắp sinh ra vị thứ ba. Hơn nữa vị thứ ba này... quá trẻ tuổi. Quá trẻ tuổi.

- Mới 24 tuổi.

Ô Tứ Vưu Ma Thần vạm vỡ mặc lân giáp màu đỏ cũng vô cùng trịnh trọng.

- Tương lai có khả năng rất lớn trở thành Thiên Thần. Hiện tại Nhân tộc cũng chỉ có một vị Thiên Thần, trong nhiều lần chiến tranh chúng ta đã chịu không ít thiệt thòi. Nếu như có thêm vị Thiên Thần thứ hai, thế cục giờ này sẽ nghịch chuyển: Yêu Ma tộc chúng ta bây giờ còn là ở vào thế công, nhưng nếu vị Thiên Thần thứ hai xuất hiện, sợ là chúng ta sẽ bị đuổi đánh.

Vù...

Ô Tứ Vưu vung tay lên, hư không trước mặt vụn vụn, mơ hồ nối tiếp với một vị tồn tại khủng bố khác ở chỗ xa vời.

Trong hư không vãn vẹo mơ hồ hiện ra hư ảnh.

- Đế Quân.

Ô Tứ Vưu cung kính nói.

- Ô Tứ Vưu. Các người tấn công Hỏa Phượng thành đã kết thúc rồi à?

Hư ảnh nói.

- Hỏa Phượng thành ra một trưởng lão Thần Ma mới tấn thăng, tên là Kỳ Vô Tần Vân, trong chiến đấu không ngờ hấn lại Nhập đạo, hơn nữa thực lực cực mạnh. Vừa Nhập đạo, ngay cả hai vị Ma Thần Khảm Khấp, Vũ Ma cũng không ngăn được hấn. Sợ là qua không bao lâu, hấn có thể bước vào Thần Ma tầng thứ ba. Hơn nữa năm nay hấn mới 24 tuổi. Tôi sợ Nhân tộc sẽ sinh ra vị Thiên Thần thứ hai.

Ô Tứ Vưu cung kính nói, thời khắc này các Ma Thần xung quanh đều yên lặng không dám lên tiếng.

- Kỳ Vô Tần Vân?

Hư ảnh lẩm bẩm nói nhỏ.

- Đế Quân. Nhất định phải nghĩ biện pháp, nhanh chóng diệt trừ hấn.

Ô Tứ Vưu nói tiếp.

...

Hỏa Phượng thành, trên tường thành phía đông.

Hỏa Phượng nường nường, Tần Vân, Hỏa Phượng Du Hư, trưởng lão Mộc Tề đều đứng ở nơi này. Đồng thời các trưởng lão khác cũng từ ba tường thành kia bay tới. Từng người hạ xuống bên cạnh, nhìn về phương

Đông nơi Yêu ma đang rút lui. Xa xa, các Ma Thần cũng nhanh chóng biến mất ở chân trời.

- Thắng.

- Thắng.

Trên tường thành, đông đúc các tộc nhân đều giơ cao binh khí, lớn tiếng hoan hô, ăn mừng thắng lợi chiến tranh.

Tần Vân cùng với các trưởng lão cũng hiện nụ cười.

- Vân.

Hỏa Phượng Vũ Tình chạy tới, ôm cánh tay Tần Vân.

- Vũ Tình?

Tần Vân sửng sốt.

- Vân. Huynh quá lợi hại, ta đều nhìn thấy, Ma Thần đều bị huynh giết.

Trên mặt Hỏa Phượng Vũ Tình có vết thương đang chậm chạp khép lại, trên khôi giáp trên người còn lưu lại vết máu, nàng cũng đã trải qua một trận đại chiến.

Tần Vân nhìn vết thương trên mặt Hỏa Phượng Vũ Tình, dù sao cùng sinh hoạt chung cả mười năm, từ mười bốn tuổi nhìn Hỏa Phượng Vũ Tình lớn lên, trong nội tâm Tần Vân cũng xem nàng trở thành thân nhân.

- Sau này cẩn thận một chút.

Tần Vân nói.

- Không có gì, chút tổn thương nhỏ.

Hỏa Phượng Vũ Tình không quan tâm mấy may.

Tần Vân quét mắt nhìn bốn phía tường thành xung quanh, thăm cảm thán:

“Lần này mặc dù là đại thắng, nhưng tộc nhân vẫn chết trận mấy chục vị. Hơn nữa chiến tranh như vậy, không biết khi nào mới kết thúc. Ta nhớ, trong lịch sử tại quê hương ta, sau khi Đạo Tổ truyền đạo, chiến tranh giữa Tiên Thiên Thần Ma và Ma Thần vực ngoại đều còn đang tiếp tục. Mà thế giới này, tương đương với quê hương ta ở giai đoạn đầu thượng cổ, sợ là còn phải chiến tranh rất lâu.”

“Giống như bọn Vũ Tình, phải tham chiến hết lần này tới lần khác. Người nào cũng không thể trốn tránh chiến đấu.”

Như lần này, chết một trưởng lão Hỏa Phượng Lâm Ly, tộc nhân chết mấy chục vị. Chuyện này coi như rất thường gặp. Thậm chí bởi vì Tần Vân trừ đi hai Ma Thần mới tấn thăng tầng thứ hai cùng một Ma Thần tầng thứ nhất... bên phe Nhân tộc này cũng coi như đại thắng.

- Vân trưởng lão.

Thải Lam cũng chạy tới bên cạnh Tần Vân, nàng là được cha mẹ Tần Vân lựa chọn làm dâu. Hai nàng một trái một phải ôm tay Tần Vân.

- Tần Vân.

Trưởng lão Mộc Tề cười nói:

- Người qua không bao lâu sẽ đạt tới tầng thứ ba. Cũng đến lúc xây dựng cho mình một gia tộc Thần Ma rồi. Có thể cưới vợ rồi. Ta thấy mau chọn thời gian, đều cưới về nhà cả hai Vũ Tình và Thải Lam đi.

- Ha ha ha. Một gia tộc Thần Ma đang cần đến người để sinh sôi nảy nở đây.

Các trưởng lão xung quanh đều cười vui.

Đồng đúc các tộc nhân trên tường thành đều cười vang, cách đó không xa phụ thân Kỳ Vô Kiêu của Tần Vân cũng tham chiến và cũng đang cười ha hả rất vui vẻ.

Đánh lui địch, lại một lần nữa còn sống từ trong chiến tranh. Đồng thời Hỏa Phượng thành sinh ra vị Thần Ma tầng thứ ba thứ hai... Những chuyện này đều đáng để các tộc nhân vui vẻ.

Tần Vân thì lại rất nhức đầu.

Thải Lam, Hỏa Phượng Vũ Tình một trái một phải ôm tay Tần Vân, mặt đều ửng đỏ..

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Thiên Thần

Tối hôm đó, mười lăm gia tộc con cháu Thần Ma cùng với mạch Vu do Hỏa Phượng nương nương, trưởng lão Thần Ma điện, Vu Thần điện chủ dẫn đầu, đi tới Anh Hùng lâu của Thần Ma điện.

Sắc trời mờ tối, trước Anh Hùng lâu, trong một cái đình lớn lửa cháy hừng hực.

- Lần chiến tranh này, trưởng lão Hỏa Phượng Lâm Ly chết trận.

Đứng phía trước đám người, Hỏa Phượng nương nương nhìn Anh Hùng lâu nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Còn có 29 vị tộc nhân chết trận. Bọn họ sẽ ở trong Anh Hùng lâu cùng các tộc nhân chết trận trong những năm tháng trong quá khứ, tiếp tục được con cháu các thời đại của chúng ta đời đời cung phụng tế tự. Bất kể ngàn năm hay mười ngàn năm, đều vĩnh viễn không bao giờ quên bọn họ.

Tất cả tộc nhân trầm mặc.

Tiếp theo, Hỏa Phượng nương nương dẫn đầu đi vào Anh Hùng lâu, đi theo chính là bảy vị trưởng lão Thần Ma điện bao gồm Tần Vân, Vu Thần điện chủ, tiếp phía sau là rất nhiều tộc nhân.

Tần Vân tiến vào “Anh Hùng lâu”, vừa đi vừa quan sát. Anh Hùng lâu rộng lớn nguy nga, vách điện cao tới ba mươi trượng, trên vách điêu khắc nhiều hình ảnh. Hình ảnh điêu khắc phía dưới dày đặc và đều rất nhỏ. Mỗi một hình ảnh đều có mấy dòng chữ nhỏ đơn giản miêu tả cuộc đời. Mà hình

ảnh bên trên thì điêu khắc lớn hơn nhiều, văn tự miêu tả cũng tương đối nhiều hơn.

Tần Vân nhìn lướt qua.

Bên trên có 32 hình điêu khắc lớn, mỗi hình đều là trưởng lão của Thần Ma điện.

“32 vị, cộng thêm bảy người chúng ta bây giờ, Hỏa Phượng thành từ cổ chí kim sinh ra ước chừng 39 vị Thần Ma cảnh. Chỉ có điều những người này đều đã chết trận.”

Tần Vân trầm nghĩ, hẩn liếc mắt liền nhìn thấy vị cuối cùng trong 32 hình ảnh điêu khắc kia chính là một vị mới nhất... Hỏa Phượng Lâm Ly.

"Hỏa Phượng Lâm Ly: Cha ‘Hỏa Phượng Sí’, mẹ ‘Yên Nương’, còn trẻ đã lực lớn vô cùng, sở trường song chùy. Mười hai tuổi bước vào Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, dũng mãnh hơn người, trong chiến tranh với yêu ma luôn tấn công ở phía trước. 18 tuổi lấy vợ ‘Lê Như’, có hai con... thời điểm 23 tuổi... thời điểm 39 tuổi... thời điểm 51 tuổi, một đôi đại chùy tung hoành vô địch trong giới phàm tục của Hỏa Phượng thành... 62 tuổi thu đồ đệ... thời điểm 80 tuổi, đạt tới Thần Ma cảnh... thời điểm 765 tuổi, trong chiến tranh, bị hai Ma Thần ‘Ác Thần’ ‘Ác Lang’ huynh đệ Hắc Thủy Đàm liên thủ giết chết."

Cuộc đời và sự nghiệp đều ghi chép rõ.

Tần Vân yên lặng xem.

Lại nhìn về phía một vài bức hình nhỏ trong sổ hình đầy rẫy kia, mỗi một người đều là hậu duệ của Thần Ma, một số rất ít là ‘Vu’. Cả vách điện Anh Hùng lâu rất cao rất lớn, tự nhiên còn giữ lại một khoảng trống lớn chưa ghi chép gì.

Bên trong Anh Hùng lâu hoàn toàn tĩnh lặng, cho dù muốn nghị luận, cũng đều là truyền âm. Dường như nói chuyện là bất kính đối với những anh hùng này.

Những anh hùng này là Nhân tộc.

Chín thành lớn của Nhân tộc đều có Thần Ma điện, trong Thần Ma điện đều có Anh Hùng lâu.

“Tại sao, càng ngày ta càng cảm thấy đây là một thế giới chân thật vậy chứ?”

“Giấc mộng trăm năm, là mộng? Hay là chân thật?”

Tần Vân nhìn những hình ảnh trên vách tường này, tâm hồn đều rung động:

“Ở quê hương của ta, thời kỳ thượng cổ cũng có rất nhiều cho tộc nhân của Nhân tộc hy sinh, có phải còn được cung phụng? Tế tự hay không? Ít nhất ta chưa nghe nói qua.”

“Hả?”

Bỗng nhiên Tần Vân có điều phát giác, bên người xuất hiện một vị nam nhân khôi ngô tóc rối bù. Y yên lặng nhìn hết thảy trên vách tường, nhưng tộc nhân khác ở xung quanh lại tựa hồ như không nhận ra sự hiện hữu của y, thậm chí ngẫu nhiên có người đi qua bên cạnh, thân thể đều đụng chạm tới nam nhân khôi ngô này, lại giống như đụng phải không khí vậy.

- Không ngờ lại chết trận nhiều đồng tộc như vậy.

Nam nhân khôi ngô nhẹ giọng nói nhỏ.

Tần Vân nhìn y, cảm thấy rất giống với một nhân vật ghi chép trong hồ sơ, không khỏi trong lòng cả kinh:

- Ngài là Toại...

Nam nhân khôi ngô nhìn Tần Vân:

- Ta là Toại Cổ.

- Kỳ Võ Tần Vân, bá kiến Thiên Thần Toại Cổ.

Tần Vân liền thi lễ, nhưng ở trong mắt tộc nhân chung quanh, Tần Vân cũng đã biến mất, đồng thời bọn họ còn không cảm thấy kỳ quái chút nào.

- Ta nghe Hỏa Phượng nói chuyện của người, cho nên đến đây. Trước đó đã hàn huyên một lúc lâu tại chỗ ở của Hỏa Phượng, đều đã nói cùng các Tiên Thiên Thần Ma khác, cũng định ra chuyện của người rồi.

Nam nhân khôi ngô cười nhìn Tần Vân nói:

- Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói kỹ hơn.

- Dạ.

Tần Vân đi theo.

Thiên Thần Toại Cổ.

Sau khi Tần Vân trở thành Thần Ma cảnh, mới biết lực lượng của Nhân tộc hiện nay.

Chinh thể của mạch ‘Vu’ còn yếu nhược, có rất ít người đạt tới Vu Thần cảnh. Trong chín tòa thành lớn, bất kỳ tòa nào cũng chỉ có một hai người ‘Vu Thần cảnh’. Còn lực lượng Thần Ma tương đối mạnh hơn, trong

Tiên Thiên Thần Ma, có một vị tên là ‘Toại Cố’, là một vị Tiên Thiên Thần Ma đản sinh ra sớm nhất. Ông ta cũng là một vị Tiên Thiên Thần Ma mạnh nhất.

Ông ta trách trời thương dân. Ông ta là sinh linh đầu tiên của phương thiên địa này được sinh ra. Ông ta cũng ôm lòng tò mò đối với mọi sự của vạn vật. Ông ta nghiên cứu lửa, sấm sét, núi đá, bùn đất...

Ông ta là người dẫn dắt của Nhân tộc, là lãnh tụ trong Tiên Thiên Thần Ma.

Cuối cùng ông ta cũng đột phá đến Thiên Thần cảnh, cũng là một vị Thiên Thần duy nhất được sinh ra của Nhân tộc một phương này.

...

Tần Vân đi theo Thiên Thần Toại Cố ra ngoài. Trong đám người trong Anh Hùng lâu cũng có các trưởng lão khác, cũng có mấy người chú ý tới Tần Vân đi ra ngoài với nam nhân khôi ngô từ xa xa.

- Đó là? Toại Cố?

Phàm tục bị ảnh hưởng nhìn không thấy, các trưởng lão thì nhìn thấy.

“Thiên Thần Toại Cố gặp Tần Vân? Cũng đúng, Tần Vân còn cách thành tựu tầng thứ ba cũng không xa.”

Các trưởng lão thầm nghĩ.

...

Bên trong một khu vườn yên tĩnh của Thần Ma điện, Hỏa Phượng nương nương sớm đã ở nơi này, Thiên Thần Toại Cố dẫn Tần Vân đi tới đây.

- Toại Cổ đại ca, Tần Vân, các người đều ngồi đi.

Hỏa Phượng nường nường cười nói.

Thiên Thần Toại Cổ, Tần Vân cũng đều tùy ý ngồi trên tảng đá lớn ở một bên. Tảng đá lớn bóng loáng, dường như thường xuyên có người ngồi.

Hỏa Phượng nường nường cười nói:

- Tần Vân. Toại Cổ đại ca vừa biết tin tức của người, liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây. Một là hiếu kỳ về người, hai là càng trọng yếu hơn, là không muốn xảy ra bất kỳ chuyện bất ngờ nào. Dù sao e rằng hiện tại các Ma Thần cùng với Vực Ngoại Ma Thần sau lưng bọn họ đều rất muốn giết người. Hiện tại người còn chưa đột phá đến tầng thứ ba, ám sát còn có mấy phần hy vọng. Nếu đợi người đột phá đến tầng thứ ba, muốn ám sát thì gần như không có khả năng... Cho nên muốn ám sát, sẽ trong vòng mười năm gần đây. Mười năm này, có khả năng xảy ra ám sát bất cứ lúc nào.

- Yên tâm đi.

Thiên Thần Toại Cổ nhìn Tần Vân cười nói:

- Có ta ở Hỏa Phượng thành, bọn chúng không có cơ hội đâu.

Tần Vân liền nói:

- Cảm tạ Thiên Thần Toại Cổ.

- Huyết mạch Tiên Thiên Thần Ma chúng ta đã sinh sôi nảy nở trong các thời đại của Nhân tộc.

Thiên Thần Toại Cổ cảm khái nói:

- Chúng ta cũng coi như là tổ tiên của Nhân tộc rồi, đương nhiên phải tận lực che chở cho con cháu đời sau. Chỉ có điều kết cục cuối cùng của cuộc chiến tranh này sẽ như thế nào, rốt cuộc người nào sẽ trở thành chủ nhân của một phương thế giới này... hết thảy còn rất khó nói. Hiện tại Nhân tộc ta vẫn còn yếu thế, chỉ có thể dựa vào Vu trận trong thành trì để phòng thủ.

Tần Vân, Hỏa Phượng nương nương đều gật đầu.

Giờ này đích xác họ ở vào thế yếu.

Trong cấp bậc Phàm tục, lực lượng yêu ma chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, gấp trăm lần so với Nhân tộc.

Thần Ma cảnh, có các Tiên Thiên Thần Ma tương trợ, mới có thể chống chọi cho tới bây giờ.

- Cho nên mỗi lần sinh ra một Thần Ma cường đại, lại càng trọng yếu hơn.

Thiên Thần Toại Cổ nhìn Tần Vân nói:

- Mỗi khi có nhiều thêm một vị Thần Ma cảnh tăng thứ ba, tình trạng Nhân tộc ta sẽ khá hơn một chút. Có thể có nhiều hơn ba bốn vị, Nhân tộc ta có thể ngang sức ngang tài với Yêu Ma tộc.

Hỏa Phượng nương nương cũng gật đầu:

- Nếu như Tần Vân ngươi có thể trở thành vị Thiên Thần thứ hai, liên thủ với Toại Cổ đại ca, Nhân tộc ta có hai Thiên Thần, thì tình thế sẽ không giống nhau, Nhân tộc ta sẽ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

- Vị Thiên Thần thứ hai ư?

Tần Vân cả kinh.

- Thế nào, không có lòng tin à?

Thiên Thần Toại Cổ nói:

- Người mới 24 tuổi, có thể thành Thần Ma cảnh tầng thứ ba. Với tiềm lực của người, hoàn toàn có hy vọng trở thành vị Thiên Thần thứ hai. Hơn nữa từ khi khai thiên lập địa đến nay mới hơn vạn năm, người thành tựu Thiên Thần còn không tính là khó khăn quá lớn. Nếu không, tiếp theo trên năm vạn năm, mười vạn năm nữa, linh khí thiên địa sẽ ngày càng mỏng manh... Đến lúc đó muốn thành tựu Thiên Thần sẽ càng khó hơn. Thiên địa trợ lực yếu hơn, đối với yêu cầu của ‘Đạo’ sẽ càng ngày càng cao.

- Càng về sau, muốn thành Thiên Thần thì càng khó.

- Thậm chí ta dự đoán tương lai, đừng nói là Thiên Thần, chỉ là Thần Ma cảnh tầng thứ nhất, đều sẽ khó hơn rất nhiều rất nhiều so với hiện tại.

Tần Vân gật đầu.

“Đúng”

Đúng là sẽ càng ngày càng khó. Thời điểm ở quê hương mình, đối ứng với Thần Ma cảnh tầng thứ nhất, là Tiên Nhân Ma Thần hay La Hán bình thường nhất, yêu cầu đối với cảnh giới liền cao đến mức khoa trương. Tầng mức yêu cầu về Nhập đạo thấp hơn một chút, nhưng đều rất khó có được sự trường sinh. Về phần ‘Thiên Thần’? Đích xác so với thời kỳ đầu của thời thượng cổ, còn khó hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

“Thời đại thượng cổ, linh khí thiên địa nồng đậm, các loại dị chủng thượng cổ sinh ra, thậm chí gia súc trong thiên địa trực tiếp mang thai sinh ra Tiên Thiên Thần Ma, sinh ra liền sánh ngang Thần Ma cảnh tầng thứ ba.”

Tần Vân trầm nghĩ:

“Chỉ cần đạt được cấp Ý cảnh Thiên đạo, là có thể bước vào Thần Ma cảnh. Quả thật so với quê hương, dễ dàng hơn nhiều, nhiều lắm.”

- Người còn rất trẻ, tiềm lực cũng rất lớn.

Thiên Thần Toại Cổ nói:

- Nhất định phải nhanh chóng trở thành Thiên Thần, định yên cơ sở của Nhân tộc ta. Ta ấn định cho người một loạt kế hoạch tu hành, yêu cầu đối với người chỉ có một... trong vòng mười ngàn năm, trở thành Thiên Thần.

Tân Vân sửng sốt.

Ta ở thế giới này chỉ có 50 năm là phải ‘Tĩnh Mộ’ a. Lấy đâu ra mười ngàn năm cho mình có thể từ từ tu hành?

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cột Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Hết Kỳ Hạn Năm Mười Năm

Vù.

Trên bầu trời Đại Hoang, Tần Vân đang hóa thành một luồng sáng bay tới phía trước.

Đảo mắt hàng lâm thế giới này đã 50 năm, dung mạo của hắn so sánh với thời điểm 24 tuổi, gần như không có biến hóa, chỉ là khí tức sâu thẳm hơn.

“Sắp đến Hỏa Phượng thành rồi.”

Tần Vân bay nhanh về phía trước, nhưng trong lòng vô cùng rối ren:

“Đảo mắt đi tới thế giới này đã 50 năm, còn cách ngày ‘Tĩnh Mộng’ cũng lúc càng gần, ta có thể cảm giác được.”

Trong chỗ mình mình như có một lực lượng đang từ từ bức bách mình. Hắn có cảm giác, đến khoảnh khắc cuối cùng, lực lượng này sẽ làm cho mình tĩnh mộng.

“Chỉ còn lại nửa tháng cuối cùng.”

“Nửa tháng sau, ta sẽ tĩnh mộng.”

Tần Vân nhìn phiến thiên địa này, 50 năm, hắn cũng có tình cảm thật sâu đối với thế giới này.

Rất nhanh, xa xa xuất hiện một thành trì khổng lồ, chính là Hỏa Phượng thành, Tần Vân hóa thành một luồng sáng đáp xuống.

Trên tường thành Hỏa Phượng thành lúc nào cũng có tộc nhân bảo vệ. Bọn họ đều là Phàm Tục cảnh tầng thứ ba, tự nhiên ánh mắt cũng đều phi phàm, xa xa đã thấy rõ luồng sáng đáp xuống kia chính là Tần Vân.

- Là trưởng lão Tần Vân.

- Trưởng lão Tần Vân đã trở về.

Trên tường thành các tộc nhân lộ ra sắc mặt vui mừng. Kỳ Võ Tần Vân là niềm kiêu ngạo của Hỏa Phượng thành bọn họ. Các đệ tử của mười lăm gia tộc Thần Ma ai ai cũng đều rất khâm phục, dù sao Kỳ Võ Tần Vân chính là Thần Ma cảnh tầng thứ ba, là một vị Thần Ma cực kỳ chói mắt trong cả Nhân tộc.

...

Tần Vân đi thẳng tới chỗ ở của mình. Với thân phận của hắn, dĩ nhiên là có một chỗ phủ đệ cho riêng mình.

Phụ thân Kỳ Võ Kiêu, mẫu thân Khi Ngu, Thái Lam cùng với Hỏa Phượng Vũ Tình cũng ở nơi này, đương nhiên còn có một số người làm.

“Vù...”

Tần Vân hạ xuống bên trong phủ đệ.

- Trưởng lão.

Đám người hầu bên trong phủ đệ vừa nhìn thấy, ai ai cũng cung kính thi lễ.

Tần Vân gật gật đầu, lại là nhìn kỹ từng ngọn cây cọng cỏ trong phủ đệ này. 50 năm ở thế giới này, nơi này chính là nhà của mình.

“Còn nửa tháng nữa sẽ phải rời đi.”

Tần Vân đi đến mọi chỗ bên trong phủ đệ, vuốt ve cột gỗ và hành lang, nhìn cái hồ nhỏ bên trong phủ, có chút không đành lòng...

- Vân.

- Vân trưởng lão.

Hỏa Phượng Vũ Tình cùng Thái Lam đều chạy đến.

Hai nàng so với quá khứ cũng trưởng thành không ít. Hai người cũng tình như tỷ muội, vừa nhìn thấy Tần Vân liền lập tức chạy tới, nhào vào trong lòng Tần Vân. Tần Vân cũng mỉm cười đưa tay ôm hai nàng.

- Vân. Lần này huynh đi Cái Hạo thành một chuyến hết ước chừng hai năm rồi.

Hỏa Phượng Vũ Tình nói:

- Muội và Thái Lam tỷ tỷ trông mong huynh như tinh tinh trông mong mặt trăng, cuối cùng cũng trông được ngày huynh trở về.

- Lần này đi hai năm, đích xác rất lâu.

Thái Lam cũng không nhịn được nói.

Tần Vân nhìn hai nàng, 50 năm chung sống, sớm đã xem như thân nhân.

Tình cảm đích thật là do sống chung mà thành. Hai nàng này ở trong lòng hắn, không thua gì muội muội ruột thịt của mình.

Nói về tình yêu, đích xác Tần Vân không có ý nghĩ như vậy.

Chỉ có thân tình.

Nhưng 50 năm? Tần Vân ở thế giới quê hương mới bao lớn, cũng chỉ hơn 30 tuổi mà thôi. Tuy nói giờ này đạo tâm rất cao, nhưng sống gần gũi 50 năm, Hỏa Phượng Vũ Tình cùng Thái Lam đích xác trở thành một trong những thân nhân trọng yếu nhất trong cuộc đời hắn.

“Ta thật không muốn dây dưa tình cảm của Vũ Tình, Thái Lam. Nhưng sau hai lần trước thử cho các nàng cách xa ta, để các nàng tìm tình cảm mới của mình... Nhưng hai người bọn họ đều sắp diên lên rồi, Thái Lam đều muốn chấm dứt cuộc đời mình... Nữ nhân ở thời kỳ đầu thượng cổ lại cương liệt như vậy sao?”

Tần Vân nghĩ thầm:

“Không thể cách xa, cũng chỉ có thể thoát thác đây là thời kỳ gia tăng thực lực, chuẩn bị tu hành mấy chục năm rồi sẽ thành thân... Tận lực để không tổn thương đến hai người bọn họ.”

“Giờ này 50 năm sắp hết kỳ hạn, còn thừa lại nửa tháng. Nửa tháng sau, ta sẽ tỉnh mộng.”

Bởi vì có chỗ áy náy, nên Tần Vân đối xử rất tốt, rất ôn nhu với Hỏa Phượng Vũ Tình, Thái Lam. Thậm chí còn nói, qua mười năm nữa sẽ thành thân.

Thế nhưng thời gian chỉ còn chưa tới nửa tháng, hắn sẽ tỉnh mộng.

- Tần Vân đã trở về?

Hai vợ chồng Kỳ Vô Kiêu nghe tới tứ bầm báo, cũng liền chạy đến. Từ thật xa liền thấy Tần Vân cùng Thái Lam, Hỏa Phượng Vũ Tình ôm

nhau.

Hai người thấy thế không khỏi cười vui.

- Con trai chúng ta, giờ này mặc dù là thời kỳ gia tăng thực lực, không cho phép phân tâm, nhưng thành thân thì thế nào? Thành thân không phải cũng có thể tu hành sao? Cho dù không thành thân, trước sinh ra mấy đứa trẻ cũng được a, nhưng hấn cứ bảo không vội. Ta nói mấy cũng vô dụng.

Kỳ Võ Kiêu bó tay nói.

- Được rồi. Con trai nhà chúng ta chính là Thần Ma cảnh tầng thứ ba, tuổi thọ rất dài lâu, gấp gáp làm gì.

Mẫu thân Khỉ Ngu liền nói:

- Tôi thấy con trai nhà chúng ta chính là có định lực, có quyết tâm, chỉ một lòng muốn tu hành... Nếu không sao có thể có thành tựu như vậy. Hơn nữa hấn cũng nói, qua mười năm nữa, hấn sẽ thành thân với Vũ Tình và Thái Lam.

- Ủ.

Kỳ Võ Kiêu cười gật đầu:

- Qua mười năm nữa, cũng nhanh cũng nhanh thôi. Ta có thể chờ con trai nhà chúng ta sáng tạo ra một gia tộc Thần Ma đấy.

- Vũ Tình và Tần Vân muốn có con sợ là không dễ, cưới nhiều thêm chút nữ Nhân tộc bình thường đi.

Mẫu thân Khỉ Ngu liền nói.

- Đợi mười năm sau rồi sẽ nói với Tần Vân vậy.

Kỳ Võ Kiêu nói.

...

Tần Vân vui cùng người nhà ước chừng mười ngày, mười ngày này, hẳn tiếp đãi cha mẹ, đối xử với Hỏa Phượng Vũ Tình, Thái Lam, cũng rất là tốt... làm cho hai cô gái Hỏa Phượng Vũ Tình, Thái Lam đều cảm thấy hạnh phúc rất ngọt ngào.

Mười ngày sau, Tần Vân lại đi tới Thần Ma điện.

- Trưởng lão Tần Vân.

Mấy vị trưởng lão trong Thần Ma điện cũng đều vui vẻ đón tiếp.

- Trưởng lão Tần Vân lại chuẩn bị bế quan à?

Từng người cười hỏi.

Tần Vân gật đầu:

- Không phải bế quan, có chút chuyện nhỏ thôi.

Nói xong liền tiến vào không gian dưới đất của Thần Ma điện.

Mà các trưởng lão khác thì đều nghị luận âm ỉ:

- Tu hành hai năm ở Cái Hạo thành, vừa trở về không được mấy ngày, lại đi Hỏa Phượng sào, thật là chăm chỉ a.

- Trưởng lão Tần Vân thực lực đích xác càng thêm sâu không lường được, theo ta thấy, hẳn rất có khả năng trở thành vị Thiên Thần thứ hai của Nhân tộc ta.

- Đúng vậy, chín tòa thành Nhân tộc, dưới an bài của Thiên Thần Toại Cổ, đúng là dốc hết tất cả để trợ giúp trưởng lão Tần Vân... Cộng thêm

thiên tư ngộ tính của trưởng lão Tần Vân, tin tưởng trong vòng mười ngàn năm có hy vọng trở thành vị Thiên Thần thứ hai. Đến lúc đó Nhân tộc chúng ta đối mặt với Yêu Ma tộc, sẽ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

- Thật mong đợi ngày đó nha, mà không phải tất cả tộc nhân chỉ có thể trốn núp sinh hoạt ở trong thành.

Bất kể là trưởng lão của Hỏa Phượng thành hay là các trưởng lão Thần Ma điện của tám tòa thành Nhân tộc khác, cùng với nhóm Tiên Thiên Thần Ma, đều đặt hy vọng cực lớn vào Tần Vân.

...

Hỏa Phượng thành, Thần Ma điện, không gian dưới đất.

Giữa hồ linh dịch do thiên địa tạo thành kia, có từng tòa tỉnh thất. Nơi này cũng chính là Hỏa Phượng sào. Tần Vân đi vào trong tỉnh thất thuộc về mình.

Cửa tỉnh thất đóng chặt.

Trừ chủ nhân của tỉnh thất, cũng chỉ có Tiên Thiên Thần Ma ‘Hỏa Phượng’ khống chế Thần Ma điện của Hỏa Phượng thành mới có thể đi vào.

“Hỏa Phượng sào.”

Tần Vân nhìn từng món một vật phẩm đặt bên trong tỉnh thất, như ‘Đại Địa Thạch’ linh vật phối hợp của mạch Kỳ Võ, còn có những món bảo vật khác, đều là trọng bảo.

“Mấy chục năm nay, Nhân tộc vì giúp ta, không tiếc bất cứ giá nào.”

“Ngay cả Liên Hoa động của Thiên Thần Toại Cổ đóng cửa đã lâu đều mở ra mười năm, để ta tu hành ở bên trong.”

“Từng vị Tiên Thiên Thần Ma, đều dồn hết sức giúp ta.”

“Thiên Thần Toại Cổ còn chế định kế hoạch tu hành hơn một ngàn năm cho ta... nhưng mà, mỗi khi sử dụng thêm một phần tài nguyên của Nhân tộc, ta càng mắc nợ thêm một phần.”

Tần Vân trầm nghĩ:

“Nếu như đây thật chỉ là một giấc mộng, vậy thì cũng được đi. Nhưng nếu đây là một cái thế giới chân thật thì sao?”

“50 năm, ta sống ở thế giới này lâu như thế, càng ngày càng cho rằng, đây là một cái thế giới chân thật.”

“Nếu như đây là thế giới thật.”

“Ta mắc nợ Nhân tộc của thế giới này. Ta sử dụng rất nhiều tài nguyên để tu hành gia tăng thực lực.”

“Ta mắc nợ Vũ Tình và Thái Lam... nếu như ta biến mất, các nàng cần thời gian lâu mới có thể quên được ta.”

“Ta mắc nợ cha mẹ...”

“Còn có kỳ vọng của tộc nhân, mong đợi của các trưởng lão... trông chờ của bọn họ... đều là công dã tràng.”

Tần Vân khoanh chân ngồi trên một khối tiên tinh to lớn, lấy ra một quyển trục từ trong túi Càn Khôn, lấy ra một cây viết, ngòi bút sinh ra ánh sáng vàng, bắt đầu viết từng chữ một trên đó.

“Mặc kệ ra sao, ta phải lưu một phong thư cho Vũ Tình, Thái Lam.”

Trong thư văn tự chứa đầy ắp tình cảm nồng đậm, 50 năm chung sống, Tần Vân cũng rất không đành lòng... Thật sự không bỏ được.

Viết xong một quyển trục, Tần Vân lại phân biệt viết một phong thư cho cha mẹ, cho Hỏa Phượng nương nương.

Sau đó đặt những thư này ở bên trong tỉnh thất, lại lấy ra từng món bảo vật một từ trong túi Càn Khôn của mình.

“Ta sắp phải tỉnh mộng, những bảo vật này hãy lưu lại nơi này đi. Ba cái quyển trục này cũng lưu lại nơi này, chờ ta tỉnh mộng, bọn họ phát hiện được ta chết. Hỏa Phượng nương nương rồi sẽ tới tỉnh thất này thôi, tự nhiên sẽ phát hiện hết thảy nơi này.”

Tần Vân nhìn một đồng bảo vật đặt bên cạnh.

“Còn có năm ngày chính là ngày tỉnh mộng.”

“Nếu chúng quy phải tỉnh mộng, vậy thì trước khi tỉnh mộng, làm cho bọn họ một chuyện đi.”

Tần Vân trầm nói:

“Hy vọng có thể đền bù cho bọn họ phần nào...”

PHI KIỂM VẤN ĐẠO

Ngã Cật Tây Hồng Thị

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Mục Tiêu Của Tần Vân

Nhìn nhiều món bảo vật và ba quyển trục được đặt trong tĩnh thất, trong lòng Tần Vân phức tạp:

"Không biết mấy người Vũ Tình nhìn thấy sẽ có suy nghĩ gì, cũng được, không quan tâm được nhiều như vậy, nói không chừng đây thực sự là một giấc mơ thì sao? Ta tỉnh giấc, thế giới này cũng bị phá nát thì sao?"

Tần Vân xoay người rời đi.

Ầm ầm, cửa đóng.

Lần sau cửa mở ra, e rằng là Hỏa Phượng nương nương sẽ tới mở.

Vù.

Trên tầng mây Hỏa Phượng thành, Tần Vân xuất hiện, cúi đầu quan sát bên dưới. Với thị lực của hắn, đương nhiên có thể nhìn rõ phủ đệ của chính mình, nhìn thấy vợ chồng Kỳ Vô Kiêu bên trong phủ đệ, cũng nhìn thấy Hỏa Phượng, Vũ Tình, Thái Lam.

Vợ chồng Kỳ Vô Kiêu mỗi ngày vui cười. Có đứa con lợi hại như vậy, hai người đương nhiên rất vui vẻ. Họ chỉ chờ mong tương lai Tần Vân sinh con đẻ cái, sáng chế gia tộc Thần Ma mới.

Hai người Hỏa Phượng Vũ Tình và Thái Lam chờ ngày gả cho Tần Vân.

- Vũ Tình muội muội, sáng sớm Vân trưởng lão đã đi ra ngoài, có nói khi nào trở về hay không?

Thải Lam dò hỏi.

- Hẳn không nói rõ, chỉ nói chút nữa sẽ trở lại.

Hỏa Phượng Vũ Tình mỉm cười:

- Nếu nói vậy thì hẳn sẽ không đi quá lâu. mấy lần trước bế quan lâu hẳn đều báo sớm.

- Ủ, ta vừa mới học nấu được một món ăn, chờ khi Vân trưởng lão trở về sẽ làm cho huynh ấy nếm thử.

Thải Lam cười đến nỗi hai mắt híp lại. Đôi mắt nàng mang theo vẻ mỉa hoặc, tràn ngập mê hoặc, nhu tình.

...

Nhìn những người thân trong phủ đệ từ xa xa, lòng Tần Vân đau như cắt. Năm mươi năm ở chung, tình cảm có thể không sâu đậm sao? Bây giờ phải chia cách, khiến Tần Vân không khống chế được tâm tình.

"Cuối cùng ta cũng phải tỉnh giấc mộng thôi."

"Xin lỗi."

"Cha mẹ, tộc nhân, Hỏa Phượng nương nương, Thiên Thần Toại Cố, và cả Thải Lam, Vũ Tình của thế giới này nữa... Ta xin lỗi, ta chỉ là một người khách qua đường."

Tần Vân lập tức hóa thành luồng sáng, nhanh chóng rời đi.

...

Nếu nhất định phải tỉnh lại, đương nhiên Tần Vân sẽ toàn lực ứng phó, làm một việc lớn để đáp đền.

Bốn ngày sau. Cũng là ngày cuối trước khi tỉnh lại.

Cách Hỏa Phượng thành mười hai ngàn dặm, có một dãy núi khổng lồ gọi là Phu Ma sơn.

- Phu Ma sơn.

Tần Vân đứng trên Đại Hoang ở xa xa, nhìn Phu Ma sơn tràn ngập ma khí:

- Phe Yêu ma có hai Ma sào lớn. Theo tục truyền Ma sào do Vực Ngoại Ma Thần thu thiên địa linh khí làm căn cơ, lại tiêu tốn vô số bảo vật mới xây dựng thành. Ma sào thần kỳ hơn cả Hỏa Phượng sào, trợ giúp khi tu hành cũng lớn hơn, khiến cho Yêu Ma tộc có thể liên tục bồi dưỡng ra Ma Thần.

- Phe Yêu ma không cần linh vật, chỉ cần đạt tới cấp Ý cảnh Thiên địa là dưỡng thành Ma Thần. Từ đó có thể thấy sự lợi hại của Ma sào.

Tần Vân hiểu rất rõ điểm này.

- Yêu Ma tộc tổng cộng có hai đại Ma sào, Phu Ma sơn là một trong số đó. Nếu như ta có thể hủy diệt một Ma sào, như vậy tương đương với việc chặt đứt một gốc rễ của Yêu Ma tộc.

Những năm nay Tần Vân sớm đã sưu tầm tình báo, bốn ngày trước cũng đã thăm dò Phu Ma sơn, hẳn hiểu rõ muốn phá hủy Ma sào là chuyện khó như thế nào.

Nếu so sánh Nhân tộc và Yêu Ma tộc, thì ưu thế của Nhân tộc là có một Thiên thần.

Kẻ mạnh nhất của Yêu Ma tộc là Ma thần tầng ba. Có người nói Vực Ngoại Thiên Ma lợi hại sánh ngang với Thiên thần, nhưng không cách nào giáng lâm thế giới này. Nếu Vực Ngoại Ma Thần có thể tùy ý giáng lâm, Nhân tộc sớm đã thất bại rồi.

- Tuy rằng mạnh nhất của Yêu Ma tộc chỉ là Ma thần tầng ba, nhưng số lượng lại rất nhiều. Đồng thời chúng chỉ có hai sào huyết lớn, nên xung quanh mỗi nơi đều có rất nhiều Ma thần tầng ba sinh sống. Gần Phu Ma sơn có mười lăm tên Ma thần tầng ba, sức chiến đấu đứng đầu của Yêu Ma tộc trong thế giới này có gần phân nửa tụ tập ở đây, chính là vì bảo vệ Ma sào.

Tần Vân hiểu rất rõ.

Phá hủy Ma sào?

Nếu như Thiên Thần Toại Cổ không tiếc tính mạng là có thể mạnh mẽ đánh giết vào đây, hoàn toàn đảm bảo trước khi chết phá hủy được Ma sào.

Nhưng mười lăm tên Ma thần tầng ba liên thủ, lại thêm Ma sào là đầu nguồn của thiên địa linh khí, ẩn chứa rất nhiều tiên tinh, coi đây là căn cơ để xây dựng trận pháp. Một khi đồng quy vu tận tự làm cho chính mình nổ tung, thì cho dù là Thiên Thần Toại Cổ cũng sẽ bị trọng thương gần chết. Khi đó mười lăm tên Ma thần tầng ba liên thủ, vậy Thiên Thần Toại Cổ chắc chắn phải chết rồi.

Vì hủy diệt Ma sào, Thiên Thần Toại Cổ hi sinh tính mạng.

Một vị Thiên thần đổi một Ma sào?

Không đáng.

Đổi lại Thần Ma cảnh tầng ba muốn phá hủy Ma sào? Vậy thì khả năng thấp hơn, đại khái cho dù liều mạng, đến khi chết chưa chắc đã tiến

vào được Ma sào. Xác suất phá hủy Ma sào rất nhỏ. Tiên Thiên Thần Ma hoặc là trở thành tầng ba, hoặc là thiên tài của Nhân tộc đếm được trên đầu ngón tay như Tần Vân, thì ai lại nguyện ý không tiếc tính mạng vì một cơ hội mong manh như vậy?

- Hủy diệt Ma sào rất khó, nhưng dù sao ta cũng sắp tỉnh lại, dù như nào cũng phải thử xem.

- Huống chi ta đã chuẩn bị cho ngày này rất lâu rồi.

Tần Vân thì thầm.

- Hiện giờ vấn đề khó khăn đầu tiên chính là cố gắng tới gần Ma sào, khi tới đủ gần rồi mới bị lộ thì có thể thoáng cái xông vào, một lần thành công.

Tần Vân trầm nghĩ:

"Nếu sớm bị phát hiện, bị đám Ma thần tầng ba vây công, e rằng không thể tiến vào Ma sào."

"Vậy phải xem môn thần thông này. Ta đã tu hành môn thần thông này tới tầng sáu rồi."

Tần Vân nhìn mặt trời.

Mặt trời đã ngã về phía Tây. Dưới ánh mặt trời, cây cỏ tạo thành vô số cái bóng trong Đại Hoang.

Vù.

Tần Vân thi triển thần thông, lặng yên không chút tiếng động, thân thể bắt đầu hòa vào bóng trên mặt đất.

Cả người hoàn toàn biến mất, hòa vào trong bóng, nhìn bằng mắt thường không phát hiện sơ hở gì, cũng không có bất kỳ khí tức gì.

Thần thông Hóa Ảnh. Tầng sáu.

Thần thông này ban đầu có thể khiến cho Thần Ma trốn vào trong bóng, chỉ có điều tu hành ngày càng cao thâm, cái bóng giống như một thế giới khác. Có câu một hạt cát một thế giới, cái bóng của vạn vật cũng là một thế giới, cũng có thể ẩn thân vào bên trong, không tiết lộ ra chút khí tức nào. Tần Vân sớm biết sẽ có ngày mình tỉnh lại, vì lẽ đó lật xem các thần thông trong Thần Ma điện, phát hiện môn thần thông che dấu khí tức mạnh nhất này ở trong số đó.

Trải qua năm mươi năm tu hành, Tần Vân tích lũy kiếm đạo ngày càng sâu, Cực cảnh bao hàm chín loại. Trong đó có Cực cảnh Như ảnh này. Cực ảnh Như ảnh tương ứng với Thần thông Hóa Ảnh, Thiên Thần Toại Cổ cùng các Tiên Thiên Thần Ma cung cấp rất nhiều bảo vật trợ giúp Tần Vân tu hành, những thứ tốt nhất đều tiêu hao vào thần thông Hóa Ảnh này. Lại thêm nó khá thích hợp với Kiếm Đạo, cuối cùng tu hành tới tầng sáu, cảnh giới viên mãn.

Đây là cực hạn của thần thông này.

"Hi vọng không bị phát hiện."

"Nếu như vừa tới bên ngoài mà đã bị phát hiện vậy thì thảm rồi, dù chết cũng không chạm được vào Ma sào."

Ánh mặt trời chiếu xuống.

Hoa cỏ cây cối núi đá đều có bóng.

Tần Vân hòa vào trong bóng, nhanh chóng tiến về phía Phu Ma sơn, bằng mắt thường căn bản không phát hiện động tĩnh gì, cũng không có một

tia khí tức, đây chính là điểm lợi hại khi tu luyện thần thông này tới cấp sáu.

...

Phu Ma sơn, chủ yếu là nơi các Ma thần sinh sống. Có rất nhiều Ma thần tầng một, tầng hai, còn có mười lăm Ma thần tầng ba. Bọn họ có động phủ cho riêng mình, phân bố khắp Phu Ma sơn, mỗi tên Ma thần đều bố trí trận pháp cảnh giới.

Đương nhiên, trận pháp bảo vệ Ma sào ở trung tâm Phu Ma sơn là lợi hại nhất.

Luận trình độ trận pháp?

Được Vực Ngoại Ma Thần chỉ điểm, Yêu Ma tộc lợi hại hơn Nhân tộc. Nhân tộc chủ yếu có vài Vu trận, hơn nữa vô cùng nông cạn.

Tần Vân lặng lẽ áp sát Phu Ma sơn.

Trên Phu Ma sơn, ngoại trừ Ma thần còn có một ít tội tố, vô cùng cô quạnh, hiển nhiên là đám Ma thần không thích quá nhiều yêu ma ở lại đây.

Sương mù nhạt bao phủ xung quanh Phu Ma sơn. Đó là khí tức thuộc về ma, Nhân tộc bình thường đi vào sẽ bị bài xích, nhanh chóng bị phát hiện.

Tần Vân ẩn mình trong bóng, tiến vào phạm vi sương mù nhàn nhạt.

- Sương mù này không phát hiện được ta.

Tần Vân vẫn có niềm tin.

Vù.

Tân Vân theo cái bóng không ngừng tiếp cận Phu Ma sơn, từ từ tiến vào khu vực đám Ma thần sinh sống. Cần biết càng gần Ma sào, thì phòng ngự càng nghiêm ngặt. Đặc biệt là mười lăm tên Ma thần đều ở quanh Ma sào.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trở Về

Chương 2: Bắt Giữ

Chương 3: Đầu Lĩnh Yêu Quái "Chử Dung"

Chương 4: Ta Là Em Trai Của Hắc

Chương 5: Bản Mệnh Phi Kiếm

Chương 6: Trước Hai Mươi Tuổi Chưa Vào Được Tiên Môn, Cả Đời Liên Vô Vọng

Chương 7: Tây Sơn Kiếm Viên

Chương 8: Tạ Sương

Chương 9: Gặp Lại

Chương 10: Giết Gà Dọa Khi

Chương 11: Khế Ước Bán Thân?

Chương 12: Danh Kỹ Trần Sương!

Chương 13: Chạy Không Thoát Một Chữ "Lợi"

Chương 14: Mười Vạn Lượng Bạc

Chương 15: Hồ Sơ Ghi Chép

Chương 16: Thanh Danh Lên Cao

Chương 17: Quận Chủ Đến Thăm

Chương 18: Linh Quả

Chương 19: Hoa Khôi

Chương 20: Chọc Giận Thủy Thần

Chương 21: Chưởng Tâm Lô

Chương 22: Y Tiêu

Chương 23: Tuyệt Đối Không Được Có Sai Sốt

Chương 24: Khát Vọng Của Giả Hoài Nhân

Chương 25: Lão Bộc Yêu Quái "Tiền Thúc"

Chương 26: Hàn Tuy Linh Dịch

Chương 27: Vào Núi

[Chương 28: Mật Tín](#)
[Chương 29: Linh Quả Thành Thục](#)
[Chương 30: Bạch Hồ Đại Yêu](#)
[Chương 31: Quần Yêu Tụ Hội](#)
[Chương 32: Pháp Bảo? Yên Vũ Kiếm Ý!](#)
[Chương 33: Lão Bộc "Tiền Bảo"](#)
[Chương 34: Liễu Mạng](#)
[Chương 35: Yêu Hồ Gãy Móng](#)
[Chương 36: Để Ta Thử Trước Đã](#)
[Chương 37: Chiêu Mạnh Nhất Của Tần Vân](#)
[Chương 38: Côn Lôn Châu Y Thị](#)
[Chương 39: Kích Động Và Phẫn Nộ](#)
[Chương 40: Làm Hại Một Phương](#)
[Chương 41: Ở Trong Tầm Tay](#)
[Chương 42: Sự Thúc Không Đến Được Rồi](#)
[Chương 43: Nhìn Lâm Người Rồi Sao?](#)
[Chương 44: Mười Ba Năm Mài Một Kiếm](#)
[Chương 45: Lập Kế Hoạch](#)
[Chương 46: Bản Mệnh Phi Kiếm Cuối Cùng Cũng Thành](#)
[Chương 47: Luyện Khí Tầng Mười Hai](#)
[Chương 48: Xuất Phát](#)
[Chương 49: Hai Tên Nhóc Nhân Tộc Cuồng Vọng!](#)
[Chương 50: Nội Đan Giả](#)
[Chương 51: Người Trốn Không Thoát!](#)
[Chương 52: Không Còn Lối Thoát?](#)
[Chương 53: Tiên Thiên Thực Đan Cảnh](#)
[Chương 54: Phi Kiếm! Phi Kiếm!](#)
[Chương 55: Dựa Sát Vào Nhau](#)
[Chương 56: Đường Về](#)
[Chương 57: Quảng Lăng Chấn Động](#)
[Chương 58: Trời Đã Sáng](#)
[Chương 59: Gặp Mặt](#)

[Chương 60: Giao Dịch](#)
[Chương 61: Sóng Gió Nổi Lên](#)
[Chương 62: Hồng Gia Lão Cửu](#)
[Chương 63: Không Thể Đắc Tội](#)
[Chương 64: - Chương 6: Kẻ Dịch Tập Kích](#)
[Chương 65: Hồng Ngọc Đạo Nhân Tọa Trấn](#)
[Chương 66: Bái Thiếp](#)
[Chương 67: Y Tiêu Phải Đi Rồi?](#)
[Chương 68: Uy Hiếp?](#)
[Chương 69: Đêm Khuya Trộm Bảo](#)
[Chương 70: Từ Biệt](#)
[Chương 71: Thất Phẩm Phi Kiếm](#)
[Chương 72: Tân Quận Thủ](#)
[Chương 73: Lưu Gia](#)
[Chương 74: Kim Tiêu Đại Yêu](#)
[Chương 75: Cảm Giác Cấp Bách](#)
[Chương 76: Đối Phó Tần Vân](#)
[Chương 77: Điều Binh Khiển Tướng](#)
[Chương 78: Đỏ Mặt](#)
[Chương 79: Toàn Thành Oanh Động](#)
[Chương 80: Tần Vân Công Tử Nhân Từ](#)
[Chương 81: Thu Xếp](#)
[Chương 82: Viết Thư](#)
[Chương 83: Đầm Ròng Hang Hồ](#)
[Chương 84: Ngũ Chuyển - Huyền Mộc Đại Trận](#)
[Chương 85: Công Dã Bính, Người Thật Ác Độc!](#)
[Chương 86: Thăm Dò Quận Thủ Phủ](#)
[Chương 87: Dân Thư Triều Đình](#)
[Chương 88: Phiêu Thủy Tiên Thạch](#)
[Chương 89: Bước Vào Tiên Thiên \(Thượng\)](#)
[Chương 90: Bước Vào Tiên Thiên \(Hạ\)](#)
[Chương 91: Phi Kiếm Pháp Quyết](#)

[Chương 92: Công Dã Bính Và Tần Vân](#)
[Chương 93: Bộ Mặt Thật Của Công Dã Bính](#)
[Chương 94: Yêu Ma!](#)
[Chương 95: Kiếm Quang Hóa Hồng](#)
[Chương 96: Tần Vân Muốn Giết Ta!](#)
[Chương 97: Bỏ Trốn](#)
[Chương 98: Truy Nã Tần Vân](#)
[Chương 99: Trốn Không Thoát](#)
[Chương 100: Tuần Thiên Minh](#)
[Chương 101: Tuần Thiên Sứ ‘Tần Vân’](#)
[Chương 102: Hạnh Hoa Hương](#)
[Chương 103: Gặp Lại Nhau](#)
[Chương 104: Đại Sư Huỳnh Của Thần Tiêu Môn](#)
[Chương 105: Kiếm Khí Trảm Yêu](#)
[Chương 106: Quảng Lăng Tần Vân](#)
[Chương 107: Tần Vân Và Hắc Yêu Vương](#)
[Chương 108: Yên Vũ Kiếm Quyết](#)
[Chương 109: Đại Chiến Kết Thúc](#)
[Chương 110: Bạn Già Của Cửu Sơn Đảo Chủ](#)
[Chương 111: Pháp Bảo Y Bào](#)
[Chương 112: Ánh Trăng Làm Chứng!](#)
[Chương 113: Kiếm Ý Tầng Hai](#)
[Chương 114: Phụ Thân Của Y Tiêu](#)
[Chương 115: Cứu Ta!](#)
[Chương 116: Lửa Giận Ngút Trời](#)
[Chương 117: Tiên Phàm Khác Biệt](#)
[Chương 118: Hai Thành Lực Lượng](#)
[Chương 119: Khiếm Khuyết Của Mạch Kiếm Tiên](#)
[Chương 120: Vạn Tượng Điện](#)
[Chương 121: Bái Nhập Tông Phái](#)
[Chương 122: Âm Sát Bên Đường](#)
[Chương 123: Bảo Vật Của Bách Biến Độc Tẩu](#)

[Chương 124: Ba Yêu Vương Của Ác Long Sơn](#)
[Chương 125: Phi Kiếm Ngũ Phẩm](#)
[Chương 126: Giang Thượng Minh Nguyệt](#)
[Chương 127: Động Phủ Của Tiên Nhân](#)
[Chương 128: Tần Công Tử Xuất Thủ](#)
[Chương 129: Cầu Cứu Cũng Vô Dụng](#)
[Chương 130: Cầu Xin Tha Thứ](#)
[Chương 131: Giao Long Vương, Người Thật Là Ác Độc](#)
[Chương 132: Ta Có Một Thanh Kiếm](#)
[Chương 133: Dừng Lại Đi!](#)
[Chương 134: Vạn Tượng Điện Báo Giá Mới](#)
[Chương 135: Rời Đi](#)
[Chương 136: Khối Phù Bài Thứ Sáu](#)
[Chương 137: Ngọc Thanh Muội Tử](#)
[Chương 138: Bạn Cũ Gặp Nhau](#)
[Chương 139: Ngày Tiên Phủ Mở](#)
[Chương 140: Y Tiêu Xuất Quan](#)
[Chương 141: Hay Đứng Ở Bờ Sông, Sẽ Có Lúc Ướt Giày.](#)
[Chương 142: Sáu Bên Hội Tụ](#)
[Chương 143: Thiên Hạ Đều Biết](#)
[Chương 144: Tiên Phủ - Mở](#)
[Chương 145: Bảo Vật Có Ở Khắp Nơi](#)
[Chương 146: Đạo Tàng Các](#)
[Chương 147: Phi Kiếm Bạch Lô](#)
[Chương 148: Ai Cũng Đùng Hòng Giành Với Ta](#)
[Chương 149: Thể Diện Của Thập Lục Hoàng Tử](#)
[Chương 150: Giao Thủ \(1\).](#)
[Chương 151: Giao Thủ \(2\).](#)
[Chương 152: Cực Cảnh Tồn Tại?](#)
[Chương 153: Hòng Cứu Dẫn Đường](#)
[Chương 154: Tiên Đan](#)
[Chương 155: Kim Đan Ngoại Đan \(1\).](#)

[Chương 156: Kim Đan Ngoại Đan \(2\)](#)
[Chương 157: Bảo Tàng Tinh Không](#)
[Chương 158: Địa Hỏa](#)
[Chương 159: Pháp Bảo Siêu Phẩm “Lò Kim Đan”](#)
[Chương 160: Đô Thiên Thần Sát Kỳ](#)
[Chương 161: Y Tiêu Đâu?](#)
[Chương 162: Sống Chết Cũng Không Phân Ly](#)
[Chương 163: Không Người Đến Cứu](#)
[Chương 164: Gặp Nhau](#)
[Chương 165: Kiếm Lão Nhân](#)
[Chương 166: Ba Tòa Thạch Thất](#)
[Chương 167: Thành Thân](#)
[Chương 168: Tiên Thiên Thực Đan Cảnh](#)
[Chương 169: Phi Kiếm Thuật “Luân Hồi”](#)
[Chương 170: Đi Ra Khỏi Rồi](#)
[Chương 171: Trở Về, Gió Nổi Mây Phun](#)
[Chương 172: Lũ Yêu Ma](#)
[Chương 173: Người Số Một Của Giang Châu](#)
[Chương 174: Hoàng Cân Lực Sĩ](#)
[Chương 175: Về Quảng Lăng](#)
[Chương 176: Thầm Giận](#)
[Chương 177: Thế Thân Mệnh Phù](#)
[Chương 178: Khắp Nơi Đều Cổ Kỵ](#)
[Chương 179: Cực Cảnh!](#)
[Chương 180: Ép Buộc, Khuyên Bảo](#)
[Chương 181: Huynh Đệ](#)
[Chương 182: Huynh Đệ Của Cha Người](#)
[Chương 183: Hoàng Giao Hồ](#)
[Chương 184: Lam Bà Sơn Ngoài Gia An Quận Thành](#)
[Chương 185: Đại Yêu Ma Tập Kích \(Thượng\)](#)
[Chương 186: Đại Yêu Ma Tập Kích \(Hạ\)](#)
[Chương 187: Long Hậu](#)

[Chương 188: Thiên Hạ Chấn Động](#)
[Chương 189: Như Ý Quán Chủ Đã Đến](#)
[Chương 190: Chém Giết Đại Yêu Ma](#)
[Chương 191: Cấp Độ Cực Cảnh](#)
[Chương 192: Khó Tin \(Thượng\)](#)
[Chương 193: Khó Tin \(Hạ\)](#)
[Chương 194: Vạn Kiếm Quy Tông](#)
[Chương 195: Đại Chiến Kết Thúc](#)
[Chương 196: Dư Âm](#)
[Chương 197: Khách Bốn Phương](#)
[Chương 198: Thân Thế Của Y Tiêu](#)
[Chương 199: Thịnh Cầu Của Bạch Quân Nguyệt](#)
[Chương 200: Hoàng Giao, Hắc Long Cung](#)
[Chương 201: Long Vương Từ Chối](#)
[Chương 202: Điều Kiện Đặc Xá](#)
[Chương 203: Thiên Long Cung Thượng Cổ \(Thượng\)](#)
[Chương 204: Thiên Long Cung Thượng Cổ \(Hạ\)](#)
[Chương 205: Tạm Thời Rời Đi](#)
[Chương 206: Lòng Tốt Nhắc Nhớ](#)
[Chương 207: Ba Năm](#)
[Chương 208: Cuối Cùng Thành Kim Đan](#)
[Chương 209: Thiên Long Huyết Tinh](#)
[Chương 210: Pháp Bảo Vòng Càn Khôn](#)
[Chương 211: Thu Hoạch Lớn](#)
[Chương 212: Chân Tướng](#)
[Chương 213: Long Nữ Ngao Tuyết](#)
[Chương 214: Dò Xét Cửa Vào](#)
[Chương 215: Kết Thúc](#)
[Chương 216: Bình Ngọc](#)
[Chương 217: Vân Châu Trừ Yêu](#)
[Chương 218: Thanh Sí Yêu Vương Tuyệt Vọng](#)
[Chương 219: Hắc Nhất Định Nhập Đạo](#)

[Chương 220: Sở Hữu Bình Ngọc](#)
[Chương 221: Thiên Hạ Đại Biến](#)
[Chương 222: Hàng Lâm](#)
[Chương 223: Năm Tháng](#)
[Chương 224: Bình Ngọc Lại Xuất Hiện](#)
[Chương 225: Tần Vân Đã Đến](#)
[Chương 226: Người Có Tên, Cây Có Bóng](#)
[Chương 227: Có Phải Là Pháp Bảo?](#)
[Chương 228: Khốn Thú](#)
[Chương 229: Bắt Sống](#)
[Chương 230: Vu Thạch Kỳ Trả Thù](#)
[Chương 231: Nấp Bình Và Bình Ngọc](#)
[Chương 232: Tần Vân Chiến Ma Thần \(Thượng\)](#)
[Chương 233: Tần Vân Chiến Ma Thần \(Trung\)](#)
[Chương 234: Tần Vân Chiến Ma Thần \(Hạ\)](#)
[Chương 235: Trương Tổ Sư Và Bình Ngọc](#)
[Chương 236: Ma Thần Bốc Minh](#)
[Chương 237: Năm Món Bảo Vật](#)
[Chương 238: Một Đoạn Cánh Tay](#)
[Chương 239: Lễ Trưởng Thành](#)
[Chương 240: Phàm Tục Cảnh Tăng Thứ Ba](#)
[Chương 241: Hỏa Phượng Thành](#)
[Chương 242: Thần Ma Điện](#)
[Chương 243: Nguyệt Quang Kiếm Thuật](#)
[Chương 244: Phối Hợp Linh Vật](#)
[Chương 245: Đột Phá, Thần Ma Cảnh \(Thượng\)](#)
[Chương 246: Đột Phá, Thần Ma Cảnh \(Hạ\)](#)
[Chương 247: Mười Năm Sau](#)
[Chương 248: Nghênh Chiến](#)
[Chương 249: Tần Vân Quay Lại](#)
[Chương 250: Chém Chết Ma Thần](#)
[Chương 251: Rơi Vào Thế Hạ Phong](#)

[Chương 252: Nhập Đạo](#)

[Chương 253: Không Ngăn Được](#)

[Chương 254: Đại Thắng](#)

[Chương 255: Thiên Thần](#)

[Chương 256: Hết Kỳ Hạn Năm Mười Năm](#)

[Chương 257: Mục Tiêu Của Tần Vân](#)